

Thần Mộ

I

Thần Đông



Mục lục

Chương 1: Phục Sinh

Chương 2: Kinh Diễm

Chương 3: Tiểu Ác Ma Công Chúa

Chương 4: Hậu Nghệ Cung (Đồi Long)

Chương 5: Âm Chiến

Chương 6: Âm Chiến (2)

Chương 7: Điều Hí Công Chúa

Chương 8: Tòng Thiên Đường Nhập Địa Ngục.

Chương 9: Hồi Quy

Chương 10: Đạm Thai Tiên Tử

Chương 1: Sơ Lâm Đế Đô

Chương 2: Kì Sĩ

Chương 3: Hoàng Gia Cổ Tích

Chương 4: Cổ Mộ Dưới Hoàng Cung

Chương 5: Long Kì Sĩ

Chương 6: Thần Cung Uy Hiếp

Chương 7: Hoàng Cung Đại Chiến

Chương 8: Loạn Cung Xạ Thiên Long

Chương 9: Phong Cuồng Báo Phục .

Chương 10: Chiến Đế Đô (1) .

Chương 11: Chiến Đế Đô (2)

Chương 1: Lạc Nan Công Chủ

Chương 2: Tây Xuất Sở Cảnh

Chương 3: Sinh Đức Hồ Vương

Chương 4: Tiểu Ngọc

Chương 5: Phi Thiên Ma Nữ

Chương 6: Thần Chi Tà Thủ

Chương 7: Thần Phong Học Viện

Chương 8: Thần Chiến Di Tích

Chương 9+10

Chương 1: Tiểu Ma Phiền

Chương 2: Danh Truyền Thần Phong

Chương 3: Hồ Đế Thần Ngọc Kinh Hôn

Chương 4: Thánh Long Bào Hạo Ngũ Giai Tuyệt Thế

Chương 5: Khủng Phạ Mỹ Nữ

Chương 6: Nữ Sanh Túc Xá

Chương 7: Thống Phiến

Chương 8: Vũ Phá Ma Pháp

Chương 9: Long Khiếu Chấn Thiên

Chương 10: Tầm Phóng Bí Địa.

Chương 1: Khủng Phô Bí Địa

Chương 2: Viên Cổ Cự Nhân

Chương 3: Ma Điện

Chương 4: Kiền Thi

Chương 5: Thần Phó

Chương 6: Ma Phiền

Chương 7: Thánh Long Bảo Bảo

Chương 8: Đệ Nhất Kị Sĩ

Chương 9: Nộ Phương
Chương 10: Cường Giả Đại Chiến
Chương 11: Dục Huyết Bắc Mệnh
Chương 12: Cực Hạn Vô Luân
Chương 13: Sắc Dục
Chương 14: Dĩ Nha Hoàn Nha
Chương 15: Sắc Dục
Chương 1: Phi Thiên Thần Miêu
Chương 2: Tiểu Ma Đầu
Chương 3: Long Kỳ Long
Chương 4: Chân Ái Vạn Niên
Chương 5: Truyền Thuyết
Chương 6: Côn Lôn
Chương 7: Vãng Sự
Chương 8: Tương Phùng
Chương 9: Vũ Hình
Chương 10: Chyến Biến
Chương 11: Âm Vân Khởi
Chương 12: Ma Vương Khiếu Thiên
Chương 13: Nhượng Nễ Hoat Hạ Khứ
Chương 14: Thiên Sứ Phi Hưởng Địa Ngục
Chương 15: Thiên Sứ Phi Hưởng Địa Ngục (2)
Chương 16: Nghịch Thiên Đoạt Mệnh (Thượng)
Chương 17: Nghịch Thiên Đoạt Mệnh (Trung)
Chương 18: Nghịch Thiên Đoạt Mệnh (Hạ)
Chương 19: Kỳ Quái Đích Động Vật
Chương 20: Yêu Quái
Chương 21: Hoa Hường
Chương 22: Vi Lai Yêu Giới Chi Vương
Chương 23: Thất Thái Tiên Ba
Chương 24: Ái Nhĩ Nhất Vạn Niên
Chương 25: Thị Kết Thúc Hoàn Thị Khai Thủy
Chương 1: Ly Khai
Chương 2: Chiến Yêu
Chương 3: Vô Ngôn Huy Thủ
Chương 4: Tiền Tấu
Chương 5: Nha Oán
Chương 6: Nhất Quyền
Chương 7: Chiến Long Kỳ Sĩ
Chương 8: Lưu Huyết Đích Nhân Duyên
Chương 9: Nha Phát Sát Kỳ
Chương 10: Huyền Công Nghịch Chuyển
Chương 11: Đáng Ngã Giả Tử
Chương 12: Huyền Công Ngự Nhân
Chương 13: Tương Khai Sát Giới
Chương 14: Ngũ Giai Lai Tập
Chương 15: Nghịch Thiên Thất Ma Dao (Thượng)
Chương 16: Nghịch Thiên Thất Ma Dao (Trung)
Chương 17: Nghịch Thiên Thất Ma Dao (Hạ)
Chương 18: Long Bảo Bảo
Chương 19: Danh Dương Đại Lục
Chương 20: Kiếp Hậu Dư Ba

Chương 21: Điều Tương Hô Ứng
Chương 22: Thao Thiên Ma Khí
Chương 23: Tử Vong Tuyệt Địa
Chương 24: Vô Danh Thần Ma
Chương 25: Hồi Quy Thần Phong
Chương 26: Tào Thần
Chương 27: Thôi Đoan
Chương 28: Thánh Long Độ Kiếp (Thượng)
Chương 29: Thánh Long Niết Bàn (Hạ)
Chương 1: Thần Linh Long
Chương 2: Thần Ma Lai Tập
Chương 3: Linh Long Kiếp
Chương 4: Thần Thú Hộ Thể
Chương 5: Hậu Kiếp
Chương 6: Tá Thể Trong Sinh
Chương 7: Mê Vụ Trọng Trọng
Chương 8: Đạm Thai Truyền Nhân
Chương 9: Sát Thủ
Chương 10: Huy Sái Vũ Ý
Chương 11: Tâm Tiệm Lãnh
Chương 12: Pháp Sư Toa Kỳ
Chương 13: Trừng Phạt Tiểu Công Chúa
Chương 14: Chân Ngã Hồi Quy
Chương 15: Long Kỳ Sĩ Ước Chiến
Chương 16: Tiền Chiến
Chương 17: Á Long
Chương 18: Chiến Long Vụ Thiên
Chương 19: Độ Long
Chương 20: Ẩn Bí Sơ Hiện
Chương 21: Phong Khởi Vân Dừng
Chương 22: Thập Đại Cao Thủ
Chương 23: Tái Lâm Tuyệt Địa
Chương 24: Tha Hoàn Hoạt Trứ
Chương 25: Thần Ma Hiện
Chương 26: Hư Thiên Áo Cánh
Chương 27: Đạm Thai Tuyền Phong Ấn Đích Ác Ma
Chương 28: Ngịch Thiên Cái Mệnh
Chương 1: Sinh Tử Chi Mê
Chương 2: Thủy Năng Đào Lị
Chương 3: Dữ Thần Ma Đối Thoại
Chương 4: Kinh Thiên Đại Cự
Chương 5: Cấm Kị Chi Vật
Chương 6: Nhân Tâm
Chương 7: Chúng Khẩu Thước Kim
Chương 8: Phản Tập Sát
Chương 9: Tử Thần Lai Liễu
Chương 10: Mộng Khả Nhi Hiện Thân
Chương 11: Lâm Cận Ma Điện
Chương 12: Thái Cực Thần Ma Đồ
Chương 13: Đột Phá Tu Luyện Bích Luỹ
Chương 14: Man Thú Xuất Thế
Chương 15: Bỉ Từ Nhất Nhất Từ Kim Thần Long

Chương 16: Ngôn Động Cửu Thiên
Chương 1: Sử Cự Nhân
Chương 2: Đại Chiến Thánh Địa Truyền Nhân
Chương 3: Lục Giai Vô Địch
Chương 4: Đoạt Xá
Chương 5: Tập Sát
Chương 6: Ma Vương
Chương 7: Đại Sát Tứ Phương
Chương 8: Tiên Tử Diện Đối Dụ Hoặc
Chương 9: Bĩ Tử
Chương 10: Anh Hùng Thần Nam
Chương 11: Tiết Độc Tiên Tử
Chương 12: Tiểu Thần Hi - Thần Nam
Chương 13: Chu Quả Thần Nam
Chương 14: Cường Cường Liên Thủ Thần Đông
Chương 15: Tiết Sát Thần Đông
Chương 16: Mộng- Lăng Bình Chàng Thần
Chương 1: Phu Lô Tiên Tử
Chương 2: Chấn Thiên Động Địa
Chương 3: Cuồng Bạo
Chương 4: Khiếu Long Chấn Thiên
Chương 5: Tróc Tiên
Chương 6: Tâm Tung
Chương 7: Liên Trảm
Chương 8: Phong Ấn Địch Lực Lượng
Chương 9: Huyết Long Hoá Thân
Chương 10: Nhập Hà
Chương 11: Thần Bí Cao Thủ
Chương 12: Sắc
Chương 13: Tiết Độc
Chương 14: Long Đạo
Chương 15: Thiêu Hồn
Chương 16: Chiến Hồn Hồi Quy
Chương 1: Li Khứ
Chương 2: Phương Thiên Họa Kịch
Chương 3: Hồn Thiên
Chương 4: Thần Ma Đực
Chương 5: Ki Hình Luyện Ái
Chương 6: Đoạt Bảo
Chương 7: Phục Hoat
Chương 8: Mê Vụ
Chương 9: Đa Thám Cổ Mộ
Chương 10: Bán Niên (Nửa Năm)
Chương 11: Thanh Niên Cao Thủ
Chương 12: Cái Thế Chi Uy
Chương 13: Truyền Thuyết Trung Địch Cao Thủ
Chương 14: Điền Phong Đối Trị
Chương 15: Địa Đế Thế Giới
Chương 16: Dị Bảo
Chương 17: Vô Địch Đại Chiến
Chương 18: Thần Huyết Nhiễm Tiên
Chương 19: Thùy Dữ Tranh Phong.

Chương 1: Yêu Thần Phá Ma
Chương 2: Thiên Địa Pháp Tắc
Chương 3: Xuất Ma
Chương 4: Kích Sát Thiên Sứ
Chương 5: Nhất Niệm Thành Ma
Chương 6: Song Hồn
Chương 7: Xuất Ma
Chương 8: Phong Ma Ấn
Chương 9: Vấn Đình Thập Đại
Chương 10: Lão Yêu Quái Qui Lai
Chương 11: Truyền Thuyết Trung Đích Thần Chi Tà Thủ
Chương 12: Nghi Bí
Chương 13: Lục Đạo Truyền Nhân
Chương 14: Tình Dục Đạo
Chương 15: Liên Hợp
Chương 16: Nam Cung Tiên Nhi
Chương 17: Hậu Cung Thân Vương
Chương 18: Nhĩ Yếu Giả Nhân Bất Yếu Giá Cấp Biệt Nhân.
Chương 19: Ứng Chiến
Chương 20: Thiên Ma Bát Bộ
Chương 21: Hư Không Đạo
Chương 22: Diệt Thiên Thủ
Chương 1: Chính Tà Thánh Chiến
Chương 2: Tử Khí
Chương 3: Đọa Lạc Thiên Sứ (Thượng)
Chương 4: Đọa Lạc Thiên Sứ (Hạ)
Chương 5: Kham Bì Thần Linh
Chương 6: Chiến Thi
Chương 7: Hang Thiên Xuất Thủ
Chương 8: Diệt Thiên Thần Uy
Chương 9: Như Hà Diệt Sát
Chương 10: Sát
Chương 11: Yêu Thịnh
Chương 12: Thái Cổ Thần Tộc
Chương 13: Thi Huyết
Chương 14: Dâm Kế
Chương 15: Thiết Cúc
Chương 16: Vây Bắt
Chương 17: Vĩ Mộng Khả Nhi Tuyền Trượng Phu
Chương 18: Thủy Tinh Quan
Chương 19: Tha. Ma Khí Thao Thiên
Chương 20: Tội Tục Tắt Đích Mạc Sanh Nhân
Chương 21: Đại Điển
Chương 22: Thần Tích - Thần Hồn Hiện
Chương 23: Tha Quy Lai - Ngã Dục Nghịch Thiên
Chương 1: Thiên Nhai
Chương 2: Bán Thần
Chương 3: Thùy Ngự Thùy
Chương 4: Tượng Sát Nhân
Chương 5: Thập Tam Huyết Thi
Chương 6: Cuồng Sát
Chương 7: Vô Địch

Chương 8: Vũ Hình (Thượng)
Chương 9: Vũ Hình (Hạ)
Chương 10: Huyền Công Thông Thế
Chương 11: Đề Nghị
Chương 12: Ngũ Thiên Niên Tiên (Thượng)
Chương 13: Ngũ Thiên Niên Tiên (Hạ)
Chương 14: Giá Lâm
Chương 15: Thi Vương
Chương 16: Diệt Chiến
Chương 17: Thân Ngoại Hóa Thân
Chương 18: Bể Nghề Thiên Hạ
Chương 19: Chiến Bách Thế Luân Hồi
Chương 20: Thiên Ma Tà Thủ
Chương 1: Tiểu Khả Ái
Chương 2: Vũ Hình Áo Tường
Chương 3: Li Biệt
Chương 4: Vũ Hình Nghịch Tập
Chương 5: Phục Thủ
Chương 6: Ngã Bốn Thiện Lương
Chương 7: Thần Thuyết
Chương 8
Chương 9: Long Uy
Chương 10: Lực Bát Sơn Hê Khí Cái Thế
Chương 11: Thần Địch Lực Lượng
Chương 12: Thần Từ Liễu
Chương 13
Chương 14: Quang Minh Thần Cốt
Chương 15: Đạm Đài Tăng Phong Ma
Chương 16: Diệt Sát

Chương 1: Phục Sinh

Xuyên suốt vũ trụ hồng hoang, bền vững như thiên địa cao xanh... dấu thoát được sáu kiếp luân hồi, cũng khó bề chạy khỏi thần ma vi giới.

Thần Ma Lăng Viên ở ngay chính giữa Thiên Nguyên đại lục, đây cũng là nơi an táng những nhân vật mạnh nhất trong lịch sử loài người, khu mộ phần được phân loại theo cấp độ mạnh yếu, càng vào sâu càng mạnh. Trong mỗi ngôi mộ nếu không phải thần linh thì cũng là yêu ma thượng cổ, đây cũng chính là nơi thần thánh và ma quỷ yên nghỉ ngàn thu.

Thảm cỏ Lăng Viên xanh mượt mà, chung quanh có hàng trăm loại hoa, tuy không lớn như một khu rừng, nhưng gọi là vườn cũng không ổn. Bên ngoài Lăng Viên có giống cây cao tên gọi Tuyết Phong, chỉ mọc duy nhất ở nơi đây, tương truyền do linh khí của thần ma hóa thành.

Cây Tuyết Phong cành lá xanh um tươi tốt, khe đung đưa trong gió, tựa hồ đang hồi tưởng thời khắc huy hoàng thuở xưa, hoa trắng rụng như tuyết, nhẹ nhàng phiêu sái giữa không trung, trông giống nước mắt thần linh, khiến người ta cảm thấy bi thương vô ngần.

Khu mộ trải qua ngày nắng đêm đen với những cảnh tượng tương phản.

Ban ngày tiên khí đầy đặc, ánh sáng thanh khiết chiếu rõ ràng trên từng ngôi mộ. Trong ánh sáng ấy, người ta có thể trông thấy linh hồn bất diệt của các thần ma thuở xa xưa, thậm chí còn trông thấy thiên sứ nhảy múa, nghe thấy tiên tử hát ca. Cả khu Lăng Viên chìm đắm trong một bầu không khí thần thánh.

Ban ngày là thiên đường như thế, song ban đêm nơi đây lại là địa ngục.

Mỗi khi mặt trời xuống núi, bóng đêm bao trùm khắp nơi, ma khí hắc ám từ dưới lòng đất hùng dũng kéo lên, khiến cho tinh tú lu mờ, mặt trăng âm đạm, khiến

cho trời đất thê lương. Lúc ấy, hung thần trong truyền thuyết xuất hiện, ảo ảnh ác ma vấy vùng khắp Lăng Viên, không gian tràn ngập tiếng hú dài của hung linh thời viễn cổ, tiếng hú thê thảm khiến da đầu người ta tê cả đi.

Tuy vậy, thần thánh hay ma quái thì cũng chỉ lộ diện ở mặt phía đông Lăng Viên. Mặt phía tây khác hẳn, nơi ấy là chỗ tu luyện của cộng đồng tế bái. Buổi sáng môn nhân thường lên tế điện, những khi đứng dịp viếng niệm đặc biệt thì cả đêm họ cũng đến. Dần dần nhân gian có câu: phương đông thân người, phương tây sư pháp.

Tại Lăng Viên, hoàng hôn là lúc an bình nhất, mộ địa hoàn toàn yên ắng, đến một tiếng động nhỏ cũng không có.

Thời khắc hoàng hôn ấy cũng là lúc giao thế của thần và ma. Do đó, hoàng hôn Lăng Viên vừa long trọng trang nghiêm, vừa quỷ quái tà dị.

Mỗi ngôi mộ dù thần hay ma đều được coi sóc kỹ lưỡng bởi bàn tay con người, mỗi ngày đều được đặt một bó hoa tươi.

Có một dãy mộ nhỏ nằm gần mộ đại thần ma. Dãy mộ này chẳng có gì đặc biệt để thu hút mọi người, thậm chí không bia đá, chẳng hoa tươi, chỉ đơn giản là những đồng đất ùn lên cho biết có người nằm đó. Trải qua bao năm tháng, bất kể mưa hay nắng, gió hay bão, những ngôi mộ này cũng không được ai chăm sóc đến, dần dần trôi vào lãng quên.

Trong nắng tàn của buổi hoàng hôn, phần mộ các thần ma nổi lên lừng lững to lớn, ngược lại những phần mộ vô danh càng thêm thảm hại nhỏ nhoi. Tự nhiên, chính ở chỗ nhỏ nhoi ấy lại phát sinh dị biến. Rắc một tiếng, đất đá từ từ nứt ra, đổ xuống hai bên.

Một bàn tay xanh xám chậm chậm thò lên, rồi một bàn tay nữa xuất hiện, cả hai bàn tay ra sức bới đất xung quanh, cuối cùng từ ngôi mộ ấy, một người chậm chạp đứng dậy... đó là một thanh niên mình mặc áo xanh dính đầy bùn đất. Người thanh niên ấy ngoại trừ khuôn mặt trắng bệch ra, còn lại cũng giống một người bình thường, không hề có điểm nào đáng để người ta chú ý đến.

"Nơi đây là đâu? Sao ta lại ở đây?" Người thanh niên lăm bằm tự hỏi, mắt nhìn về phía những tấm bia mộ, thần sắc lộ vẻ hoang mang vô cùng.

Đột nhiên chàng bị lôi cuốn bởi những dòng chữ khắc trên bia mộ gần đó. Lúc này nếu như có người nhìn thấy chàng trai trẻ đang tập trung đọc thứ văn tự cổ trên khối mộ nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng, bởi những dòng chữ như con giun ấy đã khiến không biết bao nhiêu học giả phải vò đầu bứt tóc, nghiên cứu đến bạc đầu còn chưa hiểu thấu.

Vừa đọc thoáng những con chữ, chàng trai trẻ đã rúm ró mặt mày, la hoảng: "Đông Chiến Thần Vô Cực chi mộ... điều này... điều này là thật hay sao? Hiện đang là thời của tam giới lục đạo, thời mà Chiến Vô Cực thần thánh mặc sức hô phong hoán vũ, tung hoành ngang dọc cơ mà? Sao... sao ông ta có thể chết được?"

Nhìn ngôi mộ bên cạnh chàng còn kinh ngạc hơn: "Tây Chiến Thần Cáp Khắc chi mộ, Cáp Khắc? Đây là người mình vận chiến giáp hoàng kim, tay cầm thánh kiếm vàng ròng, là thần của phương tây thì phải?"

Chàng chợt quay đầu, dáo dác ngó nghiêng khắp nơi. Trong nắng chiều, đập vào mắt chàng là khu mộ địa, nơi thần ma đời đời yên nghỉ.

"Mộ Tu Giá Đan Tiên Tử, mộ Trí Nữ Thần Na Lịch, mộ Đông Vũ Lý Trường Phong, mộ Tu Giả Ngạo Thiên, mộ Ma Lộ Tây Pháp..."

"Ông Trời đâu! Thế giới này giờ vậy sao? Tại sao?... tại sao các vị thần đều chết hết, tất cả đều chết hết... tất cả đều được chôn ở đây..."

"Chàng trai trẻ thần sắc thảm thương, lại xen lẫn chút nghi hoặc.

"Nhưng... sao không thấy hai vị thần linh Đông Tiên Ảo và Tây Ma Ảo? Hình như họ không được chôn ở đây?"

Rồi chàng nhảy hẫng ra khỏi mộ. Gió lạnh thốc đến thổi áo chàng bay phấp phật, chàng cảm thấy toàn thân lạnh buốt như đang ở trong hầm băng vậy.

"Ta... Ta cũng từ mộ mà ra... bò từ mộ mà ra..." Mắt chàng lạc thần, y như kẻ si

khờ, như thể linh hồn đã rời bỏ xác phàm, chàng rã rời ngồi bệt xuống đất.

"Ta đã từng là Đông Long... ta đã từng... ta đã chết, nhưng... ta đã sống lại... "

Trong đôi mắt trống rỗng không chút sinh khí nhìn băng quơ của chàng đột nhiên ánh lên vẻ kinh ngạc: "Ông trời! Tại sao? Đã bắt ta chết, sao lại cho ta bò ra khỏi ngôi mộ này?"

"Tại sao lại để cho một kẻ vô dụng như ta tiếp tục sinh tồn?" Chàng nhắm nghiền hai mắt, hai tay ôm lấy đầu, khuôn mặt lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Chàng vẫn còn nhớ rất rõ, chàng đã chết trong một trận quyết đấu, nhưng giờ thì...

Những việc ngày xưa đột nhiên chạy lần lượt qua óc chàng, những hồi ức tưởng chừng đã chôn sâu theo người vào lòng đất, không ngờ vẫn còn in đậm trong tâm trí... Lòng chàng vẫn còn quá nhiều sự tiếc nuối.

Trời đất rộng lớn bao la bát ngát, cỏ cây vẫn tỏa hương khoe sắc, nhưng sao hồn chàng trống rỗng, không một chút rung động nào.

Rất lâu sau khi bò lên khỏi mộ mình, Đông Long mới đưa mắt nhìn vào phía trong Lăng Viên, tự nhiên chú ý đến một bia mộ thuộc khu thần

ma, chàng nhìn kỹ tấm bia ấy rồi thất kinh biến sắc, mãi một lúc sau mới trấn tĩnh lại được.

"Bia mộ làm bằng thứ vật liệu cứng nhất trong trời đất là kim cương mà bị vỡ vụn thê thảm thế này, nhất định là do đã trải qua hàng vạn năm... thương hải tang điền, ngàn vạn năm... chỉ là một giấc mộng thiên cổ... " Đông Long cảm thán thốt.

Nhìn khu mộ bia ken dày như rừng, Đông Long lộ vẻ nghi hoặc.

"Mộ Khiếu Hồ Tiểu Chân, mộ Tam Đầu Ma Cai, mộ Vũ Thánh Phương Lương, mộ Kị Sĩ Thác Áo... Té ra ngoài thần linh và ma quỷ, nơi đây còn là mồ chôn các anh hùng của giới tu chân. "

"Không hiểu mười ngàn năm trước đã có chuyện gì xảy ra? Không phải thần ma là vĩnh sanh bất diệt hay sao? Sao mà chết được? Tiên Áo Đại Lục và Ma Áo Đại Lục cũng được an táng ở đây? Sao ta cũng dự phần vào chỗ này nữa?"

Cơn gió thoảng khẽ thổi qua, làm cho mái tóc bết đất của Đông Long càng thêm bờn rĩ, nhưng cũng giúp xua đi phần nào sự cô tịch đang xâm chiếm tâm hồn chàng.

Đông Long ngửa mặt nhìn trời la lớn: "Có ai cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì không?"

Không một ai trả lời.

Xa xa hoa Tuyết Phong vẫn rơi, bay lượn trong không trung phiêu sái vô cùng, trông cứ như nước mắt ai đó rỏ xuống nỉ non để khóc cho những vị thần linh đã khuất.

"Thần đã chết, ma cũng chẳng còn... tại sao ta lại sống?... tại sao ông trời lại cho ta bò ra khỏi ngôi mộ... giờ ta phải làm gì nữa đây?"

Mặt trời ngả về tây, ráng chiều nhuộm thắm khắp nửa vòm trời, làm mấy đám mây đỏ rực nơi xa lấp lánh ánh vàng chói lọi.

Đông Long dần dần khôi phục được bản tính, tuy không biết những chuyện này phải tìm hiểu từ đâu, bắt đầu từ đâu, nhưng có thể tiếp tục tiến lên phía trước.

Chàng dè dặt đặt chân vào khoảng đất giữa các ngôi mộ, tựa như sợ xúc phạm đến người đã khuất, rồi quay người đi ra ngoài Lăng Viên.

Chàng tính đi xuyên qua khu rừng Tuyết Phong nhưng bị linh khí sung mãn nơi đây đẩy lùi trở lại, chàng chưa bao giờ thấy nơi nào linh khí lại mạnh mẽ như vậy. Chàng ngỡ ngơ, phải chăng trong ngàn ấy năm mình "ngủ quên", đã xuất hiện một loài cây mới?

Những bông hoa trắng vô ngần rơi rơi trước mặt Đông Long, giữa lớp cảm giác mơ hồ, ký ức lãng quên của chàng tự nhiên le lói tái hiện, lớp bụi phủ mờ ký ức ấy

cũng giống như những bông hoa tuyết kia, được gió thổi bay đi.

Trong đầu chàng hiện ra "nàng"...

"Thương hải tang điền, nhân thế phù trầm... ồ" Đông Long lắc lắc đầu, bước thẳng ra khỏi khu rừng.

Khi chàng ra khỏi rừng Tuyết Phong cũng là lúc mặt trời vừa lặn khuất. Sự yên bình nơi Lăng Viên đã không còn nữa, ma khí đen kịt từ mộ địa bay lên không trung, bóng tối vô tận bao trùm lấy cả khu mộ.

Đông Long nghe được tiếng rống thê thảm lúc có lúc không từ phía Lăng Viên, nhưng chàng không để tâm đến, trong đầu chàng chỉ nghĩ đến mặt trời hết như con dã thú xuất hiện rồi biến mất, không ai quản nổi. Chàng vươn vai một cái, nghĩ thầm: "Trải qua mười ngàn năm, thân thể vẫn còn ngon lành, không đến nỗi là phế vật" Chàng tự biết lúc này công phu vẫn chưa được khôi phục lại, nhưng đối phó với mãnh thú đối với chàng tuyết không phải là chuyện khó.

Không xa ngoài rừng Tuyết Phong có ba gian nhà cỏ. Một lão nhân gầy gò hốc hác đang đứng ở cửa ngôi nhà, lão nhân ấy chắc tuổi đã ngoài trăm, khuôn mặt nhăn nheo đầy những vết nhăn dài dầu sương gió.

Trong lòng Đông Long đột nhiên trỗi dậy một cảm giác khó tả, tựa như thân thiết, tựa như chống chọi, tựa như mơ màng, đó là người đầu tiên chàng gặp từ lúc tái sinh...

Vạn năm trước chàng sinh ra trước mặt cha mẹ, vạn năm sau chàng sống lại thì gặp ngay một lão nhân.

"Có điểm gì tương đồng giữa cha mẹ và lão nhân này chăng?" Chàng tự cười thầm hỏi chính bản thân mình.

Lão nhân chống cây quái trượng đi về phía chàng. Trong cơn gió mạnh, trông lão lấy bầy như sắp bị thổi bay.

Đông Long vội tiến lên đỡ lấy lão nhân. Ông ta liền xua xua bàn tay già nua, ra

hiệu cho chàng buông ra, giọng ông ta có vẻ khó chịu, nhưng chàng không hiểu lấy một chữ.

Đứng đực ra như vẹt nghe sấm, chàng đột nhiên tỉnh ngộ, chẳng phải đã trải qua mười ngàn năm hay sao? Tiếng nói của thời chàng giờ chắc đã chìm vào quên lãng mất rồi.

Chàng đang hy vọng thông qua lão nhân để tìm biết về thời thế hiện nay, nhưng ngôn ngữ bất đồng thể này, điều đó chỉ là vọng tưởng.

Lão nhân thấy chàng hết như kẻ ngốc nghếch, thì cơn giận cũng tan đi phần nào, giọng nói có phần hòa hoãn hơn, nhưng khi nhìn sắc mặt của chàng, lão nhân đột nhiên cau mày, rồi nắm tay chàng kéo về ngôi nhà cỏ.

Đông Long đi theo. Trực giác mách bảo chàng, lão nhân không mấy may ác ý, chỉ vì ngôn ngữ bất đồng, chàng đành giả vờ như mình câm điếc vậy.

Lão nhân dẫn chàng đến trước ngôi nhà cỏ, đưa tay chỉ thùng gỗ, rồi đưa tay chỉ về cái giếng cách đó không xa, xong bước vào trong nhà.

"Muốn ta múc nước ư? Không phải lão muốn ta ở đây làm khổ sai cho lão ấy chứ?" Đông Long nghĩ thầm.

Nhưng khi ông lão từ trong nhà bước ra, chàng mới biết là mình nghĩ oan. Trên đôi bàn tay gầy gò nhăn nheo là một bộ quần áo mới, ông chỉ muốn chàng tắm rửa rồi thay đồ cho sạch sẽ mà thôi.

Nhìn khuôn mặt ông lão, chàng thấy lòng vui vui, nhưng đồng thời cũng thấy ngượng ngịu, lúc này chàng mặc bộ đồ rách rưới, đầu bê bết đất, mặt mày đen đúa, toàn thân dơ dáy không sao kể xiết.

Nghĩ thế chàng lại ngán ngấm, mười ngàn năm qua chàng chưa lúc nào rơi vào tình trạng quần bách như bây giờ, liền lẳng lặng xách cái thùng gỗ đi đến bên giếng nước.

Chàng vận chuyển chân khí, chỉ khẽ dụng lực, đã làm rách toạc chiếc áo trên

người, rồi ném xuống đất.

Tấm áo này vốn là thiên tâm bảo y. Thời gian quả thực vô tình, một vật quý lửa thiêu không cháy nước đổ không thấm đao thương vô phương đâm thủng, qua ngàn ấy thời gian bỗng biến thành giẻ rách!

Nước lạnh căm căm gột rửa bùn đất trên cơ thể chàng, nhưng không tài nào xóa được mỗi phiến não trong tâm...

"Ta phải làm thế nào đây? Không hiểu được ngôn ngữ của đại lục, không thể liên lạc được với con người, làm sao ta có thể sinh tồn tại nơi này?"

Đông Long mặc bộ quần áo mà ông lão đưa cho, quay lại trước ngôi nhà cỏ nhìn ông ta mỉm cười biểu lộ sự cảm ơn.

Mùi cơm chín thoang thoảng xông vào mũi, lão nhân chậm chậm đi về phía nhà bếp, đồng thời ra hiệu cho chàng vào theo.

Đông Long cầm lấy chén cơm mà ông lão đưa cho, lòng rầu rầu xúc động. Mười ngàn năm đã qua, ai mà ngờ chàng còn được ngồi ăn cơm tối, đúng là thế sự khó lường.

Bụng chàng giờ đang sôi lên ùng ục, lại trống rỗng, không thể ăn mấy thứ dầu mỡ, một chén cháo trắng là đủ rồi. Sau khi dùng bữa xong, ngoài trời đã tối sẫm, Đông Long theo chân ông lão vào trong một căn phòng nhỏ. Ông già đốt nến, ánh sáng dịu dàng ấm áp lan tỏa khắp gian nhà.

Căn phòng vô cùng đơn giản, chỉ có một cái giường gỗ, một cái ghế và một cái bàn.

Trên chiếc bàn nhỏ sạch bóng như lau như li có xếp vài quyển sách, nhưng nhìn tựa đề, Đông Long chả hiểu lấy một chữ. Thì ra chữ viết cũng đã thay đổi rất nhiều, lòng chàng bất giác chùng xuống.

Khi ông lão đi sang một phòng khác, Đông Long ngồi yên trên ghế, đầu óc quay cuồng suy nghĩ, không hề có chút nào gọi là nghỉ ngơi thanh thản.

Vạn năm trước chàng xuất thân trong một gia đình hiển hách, nhưng bản thân lại thích tung hoành. Cái cảnh cá chậu chim lồng sức ép xuống vai là nỗi thống khổ dày vò chàng nhiều nhất. Chàng chán ngán phải sống như vậy, chỉ vì trong lòng chàng còn có việc phải quan tâm đến, bằng không chàng đã tìm đến cái chết để tự giải thoát rồi.

Tạo hóa trêu ngươi, vạn năm sau, bất thành linh chàng sống lại, mặc dù áp lực trên vai không còn, nhưng mọi thứ đã thay đổi...

Đông Long thấy cay đắng vô cùng, thân nhân bằng hữu đều đã đi sang thế giới khác, hồng nhan tri kỷ chắc đã ngủ yên dưới lòng đất kia, giờ đây một thân một mình chàng cô đơn trên thế gian này, hỏi còn gì là vui thú?

Chàng tự nhạo báng bản thân: "Rốt cục là ta thoát khỏi lịch sử, hay chính lịch sử bỏ rơi ta?"

Ngọn đèn dần cạn dầu, ánh sáng nhỏ đi rồi tắt hẳn... căn phòng lại chìm vào bóng tối.

Bên ngoài cửa sổ, sao trời sáng lấp lánh, đêm êm đềm và thơ mộng, nhưng Đông Long lẩn qua lẩn lại trên chiếc giường nhỏ, không tài nào an giấc được.

Chàng ép mình phải tĩnh tâm, vận chuyển huyền công, chàng cũng muốn xem xem sau vạn năm, công lực của chàng còn được mấy phần.

Chân khí trong cơ thể chàng hết như nước trong con lạch nhỏ, từ từ chuyển động, sau vạn năm, không ngờ công lực của chàng chưa suy yếu chút nào.

Bởi chàng đã vận dụng huyền công, nên cơ thể linh mãnh vô cùng, chàng có thể nghe được tiếng rống thảm thiết khiến người ta rùng mình kinh hãi từ phía Lăng Viên truyền đến.

"Nhiều mãnh thú quá! Lão đây tuổi đã cao, chỉ một thân một mình bảo vệ khu mộ này, quả thật nguy hiểm!"

Đông Long không biết rằng, chính trong lúc ấy, lão nhân đang tiến vào Thần

Ma Lăng Viên, mang theo một chiếc giỏ, bên trong đựng đầy hoa Tuyết Phong. Lão không mấy may run sợ trước những ảo ảnh hung thần hay bóng quế hồn ma, lão chỉ từ tốn đặt từng bông hoa trước mỗi bia mộ, thần thái thành kính vô cùng.

Đến trước "ngôi nhà cũ" của Đông Long thì lão đột nhiên đứng lại, ngôi mộ nhỏ đó giờ gần như biến mất, vì cái khối đất u lên đã bị lún xuống, so với mặt đất xung quanh cũng không khác là mấy.

Ông lão run run lão đảo bước đi không vững, thở dài lẩm bẩm: "Ôi! Ai biểu người không có nổi một tấm bia mộ, e rằng từ giờ trở đi người sẽ mãi mãi biến mất trong kí ức của thế nhân. Nhưng như thế cũng tốt, một lúc vinh quang, còn hơn cả đời bình đạm, thanh thanh tịnh tịnh, tránh được sự đời. Đến từ đâu, hãy về nơi ấy..."

Nói rồi lão nhân ngồi bệt xuống đất, giang hai tay, cẩn thận vun vén chỗ đất tung tóe nơi ngôi mộ, một lúc sau thì ngôi mộ hoàn toàn biến mất. Vài bông hoa vẫn còn bay trong gió phía sau lưng, hương thơm lan nhẹ nhẹ.

Sáng hôm sau, khi nắng đã bắt đầu chiếu vào trong căn phòng nhỏ, Đông Long mở bừng hai mắt, nghĩ thầm: "Lạ quá, sao hôm nay phụ thân không phái người đến thúc giục ta luyện công... À, mà người đã mau chóng đạt đến cảnh giới Thiên Vũ thì làm sao còn thời gian quản lúc ta..."

Đột nhiên nhìn lại căn phòng đơn sơ và chiếc giường tre mà chàng đang nằm, chàng như tỉnh khỏi cơn mê: "Nhanh quá... đã trải qua một vạn năm rồi"

Chàng nhẹ mở cửa, bước ra khỏi căn nhà cỏ, ra đến sân vườn, hít thở không khí trong lành xen lẫn với mùi hương hoa cỏ xung quanh, tâm hồn trở nên thanh thản. Sương mù bao quanh khu rừng từ từ bị gió thổi tiêu tán mất, chim chóc gặp người không e sợ, líu lo hót vang,

Đông Long nhắm nghiền đôi mắt, hưởng thụ cảm giác yên bình như tranh này.

"Cậu đã dậy rồi sao?" Lão nhân từ phía sau hỏi vọng đến.

Đông Long không hiểu ông lão nói gì, chỉ cười trừ.

Ăn sáng xong, Đông Long lên đường đi khỏi, chàng quay lại đưa tay vẫy vẫy chào từ biệt ông lão lần nữa sau một cái ôm xiết thật chặt.

Chẳng biết đi lâu hay chóng, chàng đến được một thị trấn nhỏ. Bởi vẻ bề ngoài của chàng hết sức tầm thường, lại ăn mặc hết mọi người, nên chẳng ai để ý đến cả.

Đông Long vừa vui vẻ vừa lo âu, chàng vui vẻ vì bắt đầu một cuộc sống mới nhưng cũng lo âu vì không biết được ngôn ngữ hiện giờ.

Trong cái thị trấn nhỏ này, ngoài những người bình thường tóc đen mắt đen, còn có người tóc vàng mắt xanh nước biển hay tóc đỏ mắt xanh, tóc xanh mắt đen nữa...

"Xem ra sau mười ngàn năm đã có quá nhiều sự thay đổi, ta phải nhanh chóng hòa nhập vào xã hội này mới được"

Đột nhiên, chàng cảm thấy sau lưng lạnh buốt, trái tim như đông cứng lại. Bằng vào trực giác, chàng biết có cao thủ đang nhìn chòng chọc vào mình.

Một lão đạo sĩ khoảng năm mươi tuổi đi cách chàng một quãng theo hướng ngược lại, lầm bầm: "Kì quái thật, ta rõ ràng cảm nhận được chàng trai trẻ kia có khí tức cổ quái, nhưng sao chưa gặp bao giờ... "

Đông Long đi cách lão đạo sĩ một khoảng thật xa mới dám quay đầu nhìn lại, chỉ còn thấy lưng của người đó, cảm thấy lão dừng dừng xuất trần, phiêu dật như tiên vậy.

Đông Long còn nhớ phụ thân chàng từng nói: "Đông Long! Con phải nhớ rằng, huyền công gia truyền nhà ta rất bí diệu, nội tức lưu chuyển trong cơ thể cũng khác thường, một khi gặp được chân chính võ học cao thủ, hay người tu đạo xuất thế, thì con phải đặc biệt cẩn thận. "

"Ông ta nhất định là người tu đạo! Nhưng những người như vậy rất hiếm khi du hành trong nhân gian cơ mà... " Đông Long biết rõ sự lợi hại của giới tu đạo, ngay

cả võ học cao thủ có tu vi cao thâm cũng không dám đối địch với họ.

Lời dặn của phụ thân vẫn còn vang vọng bên tai: "... ngưng bế thân thể, tập trung nguyên thần, có thể sống lâu ngang trời đất, giống như việc mặt trăng mặt trời thay nhau tỏa sáng, đó cũng là mục đích cuối cùng của giới tu đạo, đạt đến cảnh giới thần tiên. Võ nhân chúng ta mà muốn đi trên con đường đó nghĩa là đã nghịch lại ý trời, người đời vẫn cho rằng con đường của võ nhân chúng ta không như giới tu đạo, tuy nhiên... "

Cha chàng không nói tiếp, nhưng chàng hiểu hết, võ nhân không thể nào đối địch được với giới tu đạo, bởi lẽ cha chàng chính là một ví dụ tốt nhất, ông có một người bạn thuộc giới tu đạo, đã từng bàn luận về vấn đề này.

Nghĩ đến đây, tim chàng đột nhiên đập mạnh "Không biết cha đã đạt đến cảnh giới Thiên Vũ khi nào, nếu có... hẳn một ngày nào đó cha con sẽ gặp nhau."

Chợt nhớ lại rừng bia mộ trong Lăng Viên, chàng lại cảm thấy hãi hùng.

"Kể cả cha có đạt tới cảnh giới Thiên Vũ, e rằng cũng khó thoát được... "

Lòng chàng chùng hẫng xuống.

Trên đường khách bộ hành đi lại rất đông, người mua người bán vô cùng nhộn nhịp, náo nhiệt sầm uất, khiến Đông Long chợt cảm thấy thật cô đơn. Chàng nghĩ mình giống hệt một đứa trẻ bị bỏ rơi, bị lịch sử nhấn chìm ruồng rẫy.

"Ta đã được thanh thoi từ lúc ta nằm xuống, sau ngàn ấy năm dài đằng đẳng, ai lại khiến ta bò ra khỏi mộ?"

Trên trời xuất hiện một đám mây đen lớn. Không gian đột nhiên ảm đạm.

Ồanh!

Sau tiếng sấm nổ, các cửa tiệm dọc theo hai bên đường đều lần lượt đóng cửa, khách bộ hành cũng mau chóng kiếm một nơi trú chân, chỉ còn lại mình chàng lẻ loi giữa con đường vắng.

Sấm chớp nổi lên, mưa bắt đầu nặng hạt, nước mưa lạnh băng thấm đẫm áo Đông Long khiến chàng rung mình, nhưng cái lạnh ấy làm sao so được với cái lạnh trong tâm can chàng.

"Trời đất bao la, nhưng chỗ nào có thể là nhà ta?"

Mặc kệ trời mưa càng lúc càng lớn, chàng vẫn lầm lũi bước đi vô định trên đường.

"Ta phải làm thế nào đây? Vạn năm trước ta chỉ muốn là người bình thường, được sống trong một gia đình bình thường, không cần ai phải tôn sùng... nhưng giờ ta đã mất hết, chắc ta phải sống trong biển người vô cùng tầm thường đến hết cuộc đời này ư? Ta thật không cam tâm!!! "

"Ha ha... có thể không cam tâm được sao? Người có thể thay đổi được sao? Vạn năm trước người chỉ là một người vô dụng xoàng xĩnh, vạn năm sau người cũng vẫn vậy mà thôi! "

Chàng tự hỏi rồi tự trả lời, khuôn mặt lộ rõ vẻ thống khổ.

"Ta... ta chỉ là một thằng giá áo túi cơm, huyền công gia truyền đến ta thì tuyệt hậu, đừng nói đến cảnh giới thứ hai, mà ngay cảnh giới thứ nhất của Trùng Thiên Đại Tọa ta còn không đạt được. Tư chất của ta sao kém cỏi đến thế. Người ta vẫn bảo rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, còn ta..."

"Cha vào năm mười chín tuổi đã đạt đến cảnh giới thứ ba của Trùng Thiên Đại Tọa, lừng danh thiên hạ, vào năm bốn mươi tuổi đã đứng sừng sững trên đỉnh Vũ Điện Tiên. Ta là con ông ấy, đến năm hai mươi tuổi còn chưa đạt được cảnh giới thứ nhất."

"Ta biết cha không muốn la ta, nhưng ta cũng không chịu nổi sự thật này..."

"Ha... người ta nói hổ phụ khuyến tử quả thật không sai, mà mọi người cũng đã từng nói vậy..."

"Chỉ mỗi nàng tin rằng ta cuối cùng cũng có ngày nở mày nở mặt trong thiên

hạ."

Mỗi khi nghĩ đến "nàng", Đông Long lại cảm thấy tiếc nuối, vì đã không đủ dũng khí để nói với "nàng".

"Ý Lăng, nàng có biết chăng, việc ta hối tiếc nhất chính là không nói ra ba chữ ta yêu nàng!"

Cảnh xuân tươi đẹp đã qua, hồng nhan nay đã già.

Ý Lăng mãi mãi là nỗi đau đớn, là sự hối tiếc nhất của chàng.

Đông Long lão đảo bước đi không mục đích trên con đường nhỏ. Ngực buốt nhói, mùi máu xộc lên óc chàng.

"Ôc!"

Chàng phun ra một ngụm máu, hòa lẫn vào vũng nước mưa trước mặt.

"Ý Lăng, ta yêu nàng!" hai mắt chàng tối sầm lại, rồi té ngã, mất hết tri giác

Chương 2: Kinh Diễm

Khi tỉnh dậy, Đông Long nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường, thật êm ái, thật ấm áp, thật thoải mái.

Bên ngoài trời vẫn u ám, nhưng cơn mưa đã ngớt, không còn nặng hạt nữa. Ở giữa phòng có đặt một cây đèn dầu, tỏa ánh sáng dịu dịu.

Mưa rơi tí tách ngoài song.

Thu mình trên chiếc giường ấm áp, nhìn ngọn đèn tỏa sáng lung linh, Đông Long cảm nhận được sự ấm cúng của đời sống gia đình, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

Cánh cửa khẽ mở, một người đàn bà trạc năm mươi bước vào, khuôn mặt hiền từ, "Cậu đã tỉnh... thanh thiếu niên các cậu thật không biết để ý để tứ gì cả... trời mưa mà vẫn chạy rong ngoài đường."

Đông Long nhìn miệng bà mấp máy, nửa chữ cũng không hiểu, nhưng chàng biết chắc một điều là bà có lòng tốt, bèn xuống giường vòng tay cảm tạ.

"Đại nương, cảm ơn người!"

Người đàn bà giật mình ngẩng nhìn, hoàn toàn không hiểu chàng nói gì. Bà nghĩ cho dù đại lục có rộng lớn, nhưng sao lại có người cả tiếng phổ thông cũng không biết?

Chàng theo người đàn bà rời khỏi căn phòng thì bắt gặp một cậu thanh niên độ mười tám, mười chín tuổi, thân hình cường tráng. Cậu đang xúc đồ ăn vào đĩa rồi dọn ra bàn phía sau lưng, thấy chàng liền mỉm cười.

Đông Long cũng cười đáp lễ.

Dùng xong bữa tối, chàng ra dấu tỏ ý cảm ơn hai người, rồi quay về phòng nghỉ ngơi.

Trong cơn mơ, chàng nhìn thấy một người con gái rất đẹp đến từ Hoa Hải, cũng đi trong mưa, chỉ để lại vài chữ cho chàng: "Ta sẽ đợi... hẹn ngày gặp lại... "

Sau đó chàng lại gặp được Đông Chiến cha chàng, ánh mắt ông vừa trí tuệ vừa sâu sắc, dường như đã thấu hiểu được chuyện thế gian chỉ là điều hư ảo, đã từng căn dặn chàng rằng: "Thiên ngoại hữu thiên, cao nhân tất hữu cao nhân trị, con đứng ở đâu không phải là điều quan trọng, mà quan trọng là con phải cầu tiến, phải biết mình cần đi đến đâu."

Hình ảnh phụ thân mờ dần rồi biến mất, chàng lại nhìn thấy mẫu thân.

"Phù hoa lạc tận, bình đàm quy chân... [1]

Bóng dáng những người thân cứ thay nhau hiện đến rồi lần lượt mờ dần đi mất hết.

oOo

Sáng hôm sau, chàng dậy sớm, đẩy cửa đi ra ngoài. Mưa đã tạnh tự lúc nào, cầu vồng bảy sắc xuất hiện trên cao như tô vẽ cho cảnh đất trời thêm diễm lệ.

Đông Long kêu lên. "Một vạn năm qua rồi, lưu luyến nữa mà chi! Ta phải bắt đầu lại từ đầu! "

Chàng quyết định đối mặt với hiện thực, bắt đầu một cuộc đời mới.

oOo

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, thoáng chốc đã qua nửa năm.

Nhờ có võ công, Đông Long mau chóng trở thành một thợ săn giỏi trong thị trấn. Hằng ngày chàng vác về một giỏ đầy thú săn, so với người khác thì hơn nhiều lần, nhờ tài săn bắn mà chàng mua được một ngôi nhà nhỏ. Việc đi săn giúp

chàng rèn luyện thêm võ nghệ, và quan trọng hơn là tạo cơ hội để chàng giao tiếp với cư dân trong vùng. Giờ đây mặc dù chưa thể nói năng lưu loát nhưng chàng cũng có thể hiểu được đại khái mọi người muốn diễn đạt điều gì.

Và điều cốt tử là chàng đã vứt bỏ tâm trạng bàng hoàng, mê man lẫn lộn về quá khứ mà ngẩng đầu đối diện với hiện thực, chàng toàn tâm toàn ý hòa nhập với xã hội xung quanh.

Từ khi chàng có thể hiểu được ngôn ngữ hiện tại, chàng đã hiểu thế giới ngày nay so với thế giới của vạn năm trước quả thực khác biệt một trời một vực.

Thì ra sau một cơn địa chấn kinh hồn, Tiên Áo Đại Lục và Ma Áo Đại Lục đã đánh lại làm một.

Tiên Áo Đại Lục ở phương đông, Ma Áo Đại Lục ở phương tây đều đã từng có một nền văn minh rực rỡ, nhưng khi hai vùng liên kết với nhau, cũng bởi vì văn hóa bất đồng, tư tưởng khác biệt, tín ngưỡng riêng biệt nên giữa hai chủng tộc đã phát sinh va chạm, va chạm này càng lúc càng lớn, đã hình thành nên mâu thuẫn, rồi đến cuối cùng hai đại chủng tộc đã đi đến chiến tranh.

Đó là một cuộc chiến tranh tai họa, trên chiến trường thân chết thành đồng, máu chảy thành sông. Vô số tráng đinh bị cưỡng ép nhập ngũ, một đi không trở lại. Hàng triệu dân thường chết thảm, số người ly tán gia đình, tan nhà nát cửa thì không sao kể xiết. Mây sầu sương thảm giăng mờ đại lục.

Chiến tranh càng lúc càng quyết liệt, cuối cùng Giáo hội phương Tây đã huy động đến Ma pháp sư và Thánh Điện Kị Sĩ. Đúng lúc thế quân bình sắp nghiêng về phía họ thì cao thủ võ học cùng giới tu đạo của phương đông cũng gia nhập cuộc chiến. Một trận chiến giữa giới tu đạo đông tây diễn ra vô cùng quyết liệt: chân khí đấu lực khí, phi kiếm - pháp bảo đấu ma pháp. Kiếm khí, lực khí ồ ạt trên chiến trường, pháp bảo, ma pháp lấp lóe chói chang.

Nhưng đến kết cuộc chỉ là lưỡng bại câu thương, nhìn lại chiến trường xương trắng thành đồng, đất nhuộm máu hồng, quả thật tang thương không thể kể xiết.

Cả hai bên đến lúc này đã ý thức được sự nguy hại của chiến tranh, nên đã đi đến thỏa thuận đình chiến.

Thời gian đã xóa nhòa tất cả, trải qua mấy nghìn năm hòa bình, mâu thuẫn đôi bên cuối cùng không còn nữa, bước đầu thực hiện được hòa hợp chủng tộc, không còn cái tên Tiên Áo hay Ma Áo chi hết, giờ mọi người gọi Đại Lục là Thiên Nguyên.

"Chả trách trong thị trấn nhỏ này có nhiều chủng tộc như vậy, vì đây chính là nơi giao biên của Tiên Áo Đại Lục và Ma Áo Đại Lục. Ta đi săn đã từng gặp giống sói khè lửa, té ra là ma thú của tây phương"

Biết được những điều ấy, Đông Long thấy chấn động vô cùng, nhưng đồng thời nhiều sự việc trước mắt chàng lại thêm sáng tỏ.

Nửa năm nữa trôi qua, cuối cùng chàng đã thành thạo ngôn ngữ hiện đại, hiểu biết sâu sắc hơn về Thiên Nguyên, có thể nói cho đến lúc này, chàng đã hoàn toàn hòa nhập vào xã hội.

Nhưng chàng vẫn còn một việc luôn canh cánh trong lòng, giữa các vị thần đã xảy ra chuyện gì, vì sao bọn họ lại chết hết?

Chàng đã từng chạy khắp làng hỏi hết mọi người, nhưng không một ai có thể giải đáp cho chàng.

Cuối cùng có một người già trong làng trả lời chàng rằng: "Cậu nhỏ à, chuyện cậu hỏi, không phải chỉ mình cậu muốn biết mà rất nhiều người cũng muốn biết, nhưng chẳng ai có thể đưa ra đáp án, sự việc ấy thủy chung vẫn là một câu hỏi không lời giải. "

Đông Long nói: "Có phải cuộc chiến tranh bùng nổ trên đại lục xưa kia đã dẫn dụ các thần tham chiến?" Nói ra điều đó, tim chàng như ngừng đập, chỉ nghĩ đến khả năng ấy thôi lòng chàng đã kinh hãi vô cùng.

Ông già lắc lắc đầu, mỉm cười đáp: "Trí tưởng tượng của cậu phong phú thật.

Chừng một ngàn năm trước khi chiến tranh diễn ra trên hai đại lục, Thần Ma Lăng Viên đã tồn tại rồi. Nhưng chẳng ai biết đích xác nó xuất hiện vào thời gian nào, và càng không ai biết kẻ nào đã xây dựng khu mộ ấy..."

Đông Long kinh ngạc: "Sao ạ? Vậy là trước khi hai lục địa nối liền, các thần linh đều đã... "

Lão nhân nghiêng đầu đáp: "Đúng vậy. Khi phát hiện ra khu mộ thần thánh ma quỷ đó, cả thế gian đều bàng hoàng, giới tu hành ừn ừn đổ về Lăng Viên, ngay cả những người tu luyện bên Ma Áo Đại Lục cũng băng qua eo biển để sang phương đông phụng viếng. Từ đó về sau Thần Ma Lăng Viên được gọi là Thánh Viên, mọi nhân vật hùng mạnh nhất qua đời rồi cũng được an táng ở đó, như một vinh dự. "

"Coì điề~u... Thần Ma Lăng Viên ở nơi giao giữa hai miền đại lục. Khi hai đạì lục nối liền~n thì~ nhất điể~nh xãy ra điể~a chấ~n, tạì~i sao nó không biể~n huyể~n hoặ~i trong cơn điể~a chấ~n đốì?"

Lão nhân thở dài: "Thần Ma Lăng Viên thủy chung vẫ~n như mộ~i t câu đốì chưa gặ~i đượ~i c."

Trong vo~ng mộ~i t năm nay, đạì~n nhiề~u lầ~n Đông Long muốn đi thăm ông gặ~i~n trông khu mộ~i t, nhưng cuốì cu~ng không lầ~n nắ~o đi cặ~i.

"Ta đạì~n bắt đầu một cuộc sống mới rồ~i, tồì~t hơn hế~t lầ~n nên vứt bỏ quá khứ... co~n Thần Ma Lăng Viên vẫ~n ông gặ~i~n ấ~y thì~n hắ~y cắ~t giử~i' trong kỷ ưỡìc ta thoi..."

Một năm đã khiến cho Đông Long triệt để bỏ lại quá khứ sau lưng, chàng quyết định rời khỏi thị trấn nhỏ, để đi chu du thiên hạ.

Khi hai đạì lục Tiên A~o và~n Ma A~o sa~p lặ~i, ướì giao tuyể~n củ~i o nó đượ~n lên mộ~i t đạì~y nu~i cao liên miên bất tuyệt. Thị trấn nhỏ này nằm ngay chân núi, chỉ cần đi thêm hai mươi dặm về phía tây sẽ thấy những dãy núi cao ngút đến tận trời xanh.

Không một ai dám bước chân vào vùng núi này, không phải họ chỉ sợ những mãnh thú hung tợn to lớn sống từ thuở hồng hoang đến giờ, mà ẩn sâu trong tâm trí của họ, nơi đây còn là vùng rừng thiêng nước độc. Ngay trong tiểu trấn, những thợ săn lão luyện nhất cũng không dám bước chân vào vùng núi này.

Dân gian vẫn nói nơi đó có những con rồng biết bay, có cả giông người khổng lồ thượng cổ, Đông Long cao mênh mông bị lôi cuốn. Thế là chàng quyết định rời khỏi tiểu trấn, nơi đầu tiên chàng muốn đến cũng tức là nơi được gọi là "rừng thiêng nước độc" kia.

Trước khi lên đường, Đông Long đã giao căn nhà nhỏ cho hai mẹ con bà lão, rồi mới rời bỏ tiểu trấn.

Bánh xe của lịch sử lại quay, một truyền thuyết mới ra từ đây.

Đông Long đi sâu vào dãy núi, trong vòng ba ngày, chàng đã vượt qua không biết bao ngọn núi, gặp phải không ít mãnh thú, trải nghiệm thì trải nghiệm, không trải nghiệm thì chẳng gì.

"Lầy đâu ra lắm quái thú lạ thế này!"

Đột nhiên trên trời có một bóng đen lao vút qua, bóng đen ấy to lớn vô cùng, chỉ lướt qua thôi cũng tạo nên một trận cuồng phong.

Đông Long giật mình thay đổi hẳn sắc mặt, ngừng đầu quan sát, chỉ thấy một con quái thú phải to đến ba mươi trượng đang riết lên từng hồi.

Quái thú toàn thân bích lục, nhìn xa xa có chút sáng loáng, cái đuôi của nó phải dài đến hơn mười trượng.

"Trời ạ! Quái thú này là gì, không, quái thú này mà đây vậy ư... nhìn coi, cái đuôi của nó gồm mấy khúc... " Chàng thốt lên kinh ngạc.

Nếu như có ai đi ngang qua đây, nhất định cười chàng quá vô tri, không nhận ra đó là con rồng - một trong những sinh vật hung mãnh bậc nhất của đại lục, nhưng nói vậy chứ cũng phải thừa nhận khí của chàng, dám bình phẩm

không thương tiếc như vậy.

Con rồng–nghe hiểnn nhiên không phải hiểnn ra sinh vật nhỏ bé dưới mặt đất kia, cả–ng không biết cả–ng đang chê bai mi–nh, nên không nói đại’ nhà–o xuống xe cả–ng rồng–i.

Nhìn con vật bay xa dần–n, Đông Long đột nhiên sửc tỉnh khoảii nể’i kinh ngạc, tự nhủ: "Cả cuả xấu xí to lớn đó cả khi là con rồng–ng trong truyền thuyết. Vô lý, rồng–ng gì–n mà–n như thằn–n lằn–n buđng chứ cả cả cảnh ấy thế? Ôi–... chắc hẳn là quái long của Ma Áo Đại Lục, trông khác hẳn thằn–n long cuả Tiên Áo Đại Lục nhỉ!"

Đông Long đương nhiên chưa từng nhìn thấy thần thú trong truyền thuyết của Tiên Áo đại lục... nhưng chàng đã nghe không ít chuyện thần thoại về con vật này, tuy rằng không thể biết chính xác nhưng cũng có thể đại khái biết được hình dạng của bọn chúng, hơn nữa chàng đã từng nhìn thấy các bức phù điêu về bọn chúng cũng không khác bao nhiêu.

Chỉ vừa lúc này chàng đã được tận mắt nhìn thấy một con rồng phương tây nhưng lại làm chàng thất vọng vô ngần, mặc dù con quái thú ấy to lớn vô cùng nhưng chàng lại có cảm giác con quái long kia chỉ được cái lớn xác, còn nếu đem so sánh với rồng phương đông thì không có chút cân lượng nào.

Đông Long nghĩ thầm: "Nếu có một ngày cho ta được nhìn thấy rồng phương đông thì hay biết mấy... con vật lúc này... chỉ có một từ để diễn tả: quá xấu xí! "

Không biết điều long biết được điều ấy sẽ có cảm giác thế nào, nhưng có lẽ nó cũng chẳng để ý vì những lời bình luận mang đậm tính phân biệt chủng tộc thế này chỉ có giá trị địa phương mà thôi...

Trong Liễu Đại Sơn cảnh đẹp vô số, lên cao có mây mờ ẩn hiện, ôm ấp ngọn núi trong lòng, phía dưới lại có thạch lâm với vô số quái thạch đẹp đẽ, xa xa lại có cả thác nước nữa.

Đông Long đứng trên một ngọn núi, phía trên bầu trời trong xanh, phía dưới

mây trắng cuồn cuộn như tiên khí, làm cho tim chàng bất giác sôi sục lên.

"Một vạn năm! Ai dám cãi!m khải trước thời-i gian dài-i thôi! Đông Long ta có thể... ha ha"

Nô'i i xôn xang trước ve'l0 đê'p thiên nhiên dài-n dài-n di'eu xuôi'ng, chàng ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, cãi'0m thấy tâm hồ'i-n rồi'ng mới'0.

Một con lạch nhỏ xanh xanh uốn lượn quanh co dọc theo dãy núi tuôn chảy, từ lúc Đông Long leo lên cao đến giờ, chàng cảm thấy thân thể nóng vô cùng, liền nhảy ùm vào dòng nước mát, rồi sử dụng huyền công gia truyền, bế trụ hô hấp, rồi thả mình trôi xuống theo dòng nước.

Chẳng biết lâu hay chóng, chàng cảm giác được dòng nước đã chảy chậm lại, rồi ngừng chảy. Chàng mở bừng mắt, dòng sông vẫn tiếp tục uốn lượn chảy về nơi xa, nhưng chàng thì đã bị sóng đẩy vào một đầm nhỏ ven sông.

Đột nhiên nước trong đầm bắn tung tóe, một bức hoạ tuyệt mỹ theo đó hiện ra trước mắt Đông Long. Một cô gái nhô lên khỏi mặt nước, mái tóc dài đen lác xĩa xuống đôi vai thon thả, khuôn mặt còn đọng lại vài giọt nước hết như những viên ngọc, thật là xinh đẹp tuyệt trần, thanh tú thoát tục. Nàng rất trẻ, chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, đôi mắt trong sáng, hàng mi cong, sống mũi dọc dừa, cái miệng chúm chím cũng, hết như tiên nữ hạ phàm.

Đưa mắt xuống thấp hơn, Đông Long suýt chảy máu mũi. Ngay sát mặt nước, đôi gò bồng đảo kiêu hãnh vừa nhô lên, lấp loáng sáng, khơi dậy dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

Cùng lúc ấy, cô gái cũng nhìn thấy Đông Long, cặp mắt to sáng lộ vẻ kinh hoàng cùng cực. Nàng liền la toáng: "Ồi, người đâu... lưu manh..."

Đông Long kinh hãi, không ngờ sự việc ngớ ngẩn này lại xảy ra với mình. Tội danh dâm dật phóng dãng, đã mang thì thực khó mà rửa sạch được. Trong lúc luống cuống chàng nhảy chồm tới, kéo cô gái vào lòng, bịt miệng nàng lại. Tắm thân mềm mại mịn màng trong tay khiến máu chàng rần rật..

Đột nhiên cô gái phát ra một luồng đại lực suýt hất tung Đông Long đi, cùng lúc tâm thân tuyệt mỹ bay vút lên khỏi mặt nước, đáp xuống bờ đầm. Nàng mau chóng mặc lại quần áo.

Khi dòng lực đổ sang, Đông Long biết ngay sự việc không ổn rồi. Cô bé trông xinh xắn thanh khiết mà thực tế lại là một hảo thủ võ công cao cường. Chàng cảm thấy tu vi của cô bé này cao minh hơn mình rất nhiều. Nếu không phải vì chàng trôi được đến đây một cách im ắng thế thì đời nào chạm được vào người cô ta.

Nghe động, mười mấy người từ khu rừng gần đấy lao đến nhanh như chớp. Không trung láy động, một dải sáng loáng bay ra khỏi rừng, tạo thành một lồng bình phong màu lam chắn kín cô gái. Đám người nọ cũng đã tới nơi, lập tức đứng vây quanh cô ta.

Đông Long lúc này kiến thức không kém gì các cư dân Thiên Nguyên đại lục, vừa nhìn thấy ánh sáng phóng ra đã biết ngay là phép thuật của một vị Ma pháp sư, đồng thời cũng nhận ra mười mấy người kia đều là cao thủ võ học, tu vi không thấp. Chàng cảm thấy thật đau đầu, tình thế này càng chứng tỏ cô gái kia tuyệt không phải là người thường, nếu không phải tiểu thư quyền quý thì cũng là cô chiêu nhà giàu, chàng đã dây vào hạng người không nên dây.

Có ba pháp sư tiến lại gần, họ đều còn rất trẻ... Một trong ba người lau bàu gì đó rồi vẩy tay, lồng ánh sáng hộ thân cho cô gái lập tức tan biến..

Tấm khiên vừa biến mất thì cô gái đã giận dữ quát: "Mau giết chết tên đó, mau lên! "

Đông Long liền la hoảng lên: "Tiểu thư xinh đẹp... hãy nghe ta giải thích"

"Câm mồm! Sao các người còn đứng đực ra đó, xông lên cho ta! "

Lúc này lửa giận đã bốc lên tới đầu, cô ta chỉ hận không băm Đông Long ra thành muôn mảnh ngay lập tức mà thôi.

"Chỉ là hiểu lầm... ta thật không cố ý... "

Cuối cùng ba vị ma pháp sư cũng hành động, một người niệm: "Thủy tinh linh lưu lạc trong trời đất, hãy nghe ta gọi, sóng rồng!"

Không trung quấy động, mặt nước nổ oạp, một vòi nước phóng lên khỏi mặt sông, lao vào Đông Long.

Thoạt đầu Đông Long không để ý, nhưng khi vòi nước sắp xô vào mình, chàng mới nhận ra nó ẩn chứa lực đạo cực mạnh, chàng vội xẹt tránh.

"Tùm".

Vòi nước đập trở lại mặt đầm, sóng cuộn lên xô Đông Long về phía bờ cô bé đang đứng

"Hồng... lên đấy rồi bị cô ta xé xác ra thì sao!" Đông Long vừa nghĩ vừa cố sức bơi ngược ra xa.

Trong lúc cơn sóng cũ vẫn còn đang đánh tới thì ma pháp sư lại lầm bầm niệm chú, mặt nước dâng xa vốn đang tĩnh lặng bỗng âm âm dao động, một đợt sóng mạnh mẽ khác lại nổi lên, đánh bật chàng vào bờ.

Mấy người thủ hạ bảo vệ cô gái liền lập tức tiến lên vây kín lấy chàng.

Đông Long đứng dậy, nhăn nhó nói: "Đây đúng thật là hiểm hiểm... là hiểm hiểm..."

"Im ngay, các người mau đạp nó xuống lồi lại đây! " Cô gái hét lên.

Mấy người thủ hạ, nam có nữ có, tuy còn rất trẻ nhưng không hề non nớt. lúc này ai cũng nhìn Đông Long với ánh mắt hả hê, như thể chàng đã là cá nhắm trên thớt rồi.

Đông Long biết cuộc chiến này khó tránh khỏi, bèn ra tay trước, song chưởng múa ra, xuất bóng chưởng chập chùng, rồi tung mình lên cao, định nhảy ra ngoài chạy thoát. Nhưng mọi người ở đó để gài cho chàng cơ hội, chưởng của chàng lần lượt bị hóa giải, khi chàng bay lên cao liền bị hai người nhảy theo xuất thủ ép phải

hạ mình xuống đất.

Thân thể chàng vừa chạm đất thì đã bị vô số chưởng phong đánh tới, chàng không kịp quay đầu, vòng tay ra sau lưng xuất liền một chưởng.

"Oành"

Đông Long thân thể lung lay đứng không vững, tựa hồ té xuống đất, thần sắc đỏ bừng, máu đã dồn lên tới miệng chuẩn bị trào ra ngoài nhưng chàng cố nuốt ngược trở xuống.

Mấy người thủ hạ hình như đã hiểu được chàng là người thế nào, lập tức hình thành thể trận bao vây chàng vào giữa. Một cô gái, tựa hồ là đầu lĩnh của bọn thị vệ bước về phía chàng. Cô ta rất xinh đẹp, nhưng không phải dạng liễu yếu đào tơ. Đông Long không dám xao lãng, chàng biết cô ta chẳng non nớt như bề ngoài kia đâu.

Một thanh kiếm sắc bén nhắm hướng Đông Long phóng đến, nhanh hệt như ánh chớp, chỉ thoáng cái đã đến trước mặt chàng. Chàng liền nghiêng người né qua bên, một vạt tóc dài của chàng bị cô gái chém trúng, rớt xuống đất.

Chàng liền hít mạnh một hơi, cô gái này xuất kiếm như điện, chàng không đối kháng được, trừ khi chàng đạt được cảnh giới Đại thừa trong đệ nhất trọng thiên của huyền công gia truyền. Chàng còn chưa định thần, cô gái đã phát kích lần nữa, trường kiếm như thiểm điện, toàn nhắm đâm vào chỗ yếu hại của chàng.

Cả hai người đã giao thủ trên ba mươi chiêu, Đông Long cuối cùng cũng không địch lại, lưng bị trúng một chưởng của cô gái, té nhào xuống đất, phun ra ba ngụm máu.

Mọi người liền bắt chàng giải đến trước mặt cô bé.

"Hừm! Thăng lưu mạnh mẽ thật, chỉ có vài trò vặt mà ta cứ tưởng người tài giỏi lắm vậy" Cô gái cười nói.

Đông Long lạnh người, thấy thái độ của cô ta so với lúc từ dưới nước phóng lên

hoàn toàn khác hẳn, lúc ấy cô ta giống một tiểu thiên sứ, còn lúc này thì như một con quỷ cái xinh đẹp.

"Chuyện này... hừm... tiểu muội muội, ta thật sự không có ý mạo phạm. Ta chỉ sợ cô la lớn sẽ gây chuyện phiền phức, cho nên... cho nên ta mới ôm cô..."

"Im ngay" Cô gái đôi mắt tóe lửa, tung chân đá chàng một cước thật nặng.

Đông Long cứng người, không động đậy, cũng không mở miệng được nữa.

Mấy người thủ hạ của cô gái vẫn đứng yên như phỗng, nhưng sau khi nghe lời chàng nói thì sắc mặt thay đổi, liền gào lên giận dữ: "Cái gì... tên tiểu tử khốn kiếp nhà ngươi dám nhục mạ tiểu công chúa điện hạ, người muốn tan xương nát thịt hay sao?"

Nói rồi mọi người quỳ rạp cả xuống, run run nói: "Thuộc hạ bất tài, không thể bảo vệ công chúa điện hạ. " Trên mặt họ đều toát mồ hôi lạnh.

Lúc này tiểu công chúa hồi hận muốn chết, nàng hồi hận không nên cho chàng cơ hội nói năng mới phải, giờ với mấy lời linh tinh của chàng khiến cho cô vừa xấu hổ và giận dữ vô cùng, làm sao còn mặt mũi nào nhìn mặt thuộc hạ đây.

Tiểu công chúa tức giận nói: "Các người đứng cả lên, tên kia chỉ nói năng bậy bạ, vậy mà các người cũng tin được hay sao? Hắn còn ở đằng xa ta đã phát hiện ra rồi, chỉ vì muốn cho các người một cơ hội thể hiện, nếu không ta đã tự xử lý lấy."

Cô ta ném cái nhìn đáng sợ về phía Đông Long đang nằm vật dưới đất, nói: "Hừm, thật không ngờ người dám phỉ báng, sỉ nhục bốn công chúa, phải cho người nếm mùi đau khổ mới được."

Đông Long toàn thân không thể cử động, miệng cũng không nói được lời nào, nhưng chàng nghe rất rõ, thầm nghĩ: "Đang yên đang lành đi ôm con công chúa này, không biết là phúc hay là họa nữa. " Câu trả lời đến thật nhanh chóng, mười mấy thị vệ trẻ tuổi tay nắm chân đá, khiến chàng đau đớn muốn chết.

Mấy người thủ hạ đương nhiên không tin lời tiểu công chúa nói, sinh lòng hận

Đông Long có hành động hạ lưu vô sỉ, nên chăm sóc chàng vô cùng chu đáo, bằng kỹ thuật độc môn, chàng cảm thấy toàn thân đau rát, hết như có ngàn con kiến bò trong người, đau đớn giống như đứng giữa sống và chết vậy. Trong một khoảng thời gian rất ngắn, trên thân thể của chàng đã có không biết bao nhiêu vết thương mà kể.

"Thôi, đánh nữa nó chết mất! " Nhìn thân thể tơi tả của Đông Long, tiểu công chúa tươi mặt, vẻ bằng lòng. Đám thị vệ ngừng khảo đả Đông Long, tránh sang một bên, công chúa mỉm cười duyên dáng, bước lại gần.

Đông Long thở phào, khinh nhờn công chúa một nước cũng không bị dày vò nhiều lắm, ít ra không khốn đốn như chàng đã sợ.

Nàng ghé vào tai chàng ngọt ngào nói: "Cái tên háo sắc to gan lớn mật kia, người dám gài bẫy ta, cũng may bốn công chúa anh minh thần võ, đã phát hiện ra âm mưu đen tối của người. Nếu bị người nhìn lén, thì bốn công chúa ta làm gì còn thể diện, sẽ bị người đời cười chết mất."

Đông Long giật mình nghĩ, "Khoan nào, ý gì vậy nhỉ? Vừa rồi cô ả cười với ta, sao bây giờ giọng điệu đe dọa thế này? "

Chàng giương mắt nhìn tiểu công chúa, đột nhiên cảm thấy bất an, mặc dù nụ cười của nàng êm dịu, nhưng sao chàng cảm thấy có cái gì đó tà ác, toàn thân chàng đột nhiên lạnh toát, bất giác rung mình một cái.

Tiểu công chúa cười rất ngọt: "Người đâu... thiến!"

"Hả!"

Đông Long nghe như sét đánh ngang tai, chàng hầu như muốn ngất đi, trong mắt chàng bây giờ, nụ cười của cô gái thật quá tà ác, chàng giờ hoàn toàn hiểu rõ, cô ta chính là một tiểu ác ma trong bộ dạng của một thiên thần.

Chương 3: Tiểu Ác Ma Công Chúa

Nhìn tiểu ác ma hí ha hí hửng, Đông Long cảm thấy toàn thân run lên, chàng muốn giãy giụa, nhưng không nhúc nhích nổi, muốn thét gào, nhưng không thành tiếng. Chỉ trong tích tắc, mồ hôi đã ướt đầm cả tấm áo.

"Thân ta tựa cá nằm trên thớt, gặp phải tiểu ác ma này coi như xong đời rồi. Trời già khốn khiếp, chẳng lẽ lão để ta sống thêm lần nữa là muốn ta thành thái giám ư? Ta @\$%^&*(...)..." Đông Long thầm chửi rủa hàng tràng dài.

Sau khi ra lệnh, tiểu ác ma công chúa liền quay người đi sang một bên, mấy tỷ nữ hộ vệ hai má ửng hồng, cũng vội đi theo.

Một nam thị vệ rút trường kiếm, cố ý huơ huơ trước mặt Đông Long để dọa, làm cho chàng sợ đến nổi nhắm tịt hai mắt lại. Mũi kiếm lạnh tê dí sát vào da khiến Đông Long nổi hết cả gai ốc. Người thị vệ cười ác độc, từ từ nhích kiếm xuống phía hạ thể Đông Long, sự kéo dài thời gian tra tấn đó khiến chàng khổ sở vô cùng, người như bong bóng xì hơi, thân thể cứ giật lên từng chập.

Tiểu ác ma công chúa chờ mãi không thấy Đông Long kêu la thảm thiết gì, bất giác sinh dạ tò mò, liền bạo dạn quay lại, thấy thủ hạ đang dày vò tinh thần Đông Long, cô ta vô cùng thích thú.

Tiểu công chúa liền bước nhanh đến, gật đầu với tên thị vệ vẻ hài lòng, rồi giành lấy thanh trường kiếm trước ánh mắt ngơ ngác của bọn thuộc hạ. Nàng vừa gây gây mũi kiếm vào mặt Đông Long vừa bảo: "Hay thật, không ngờ tên dân tộc nhà người cũng biết sợ chết. "

Đông Long thấy tiểu ác ma quay trở lại, lại thấy ả lấy thanh kiếm liên tục ở khoảng giữa mũi và mắt mình thì sợ tái mặt, chẳng may bất cẩn đâm xuống thì khổ sở kém gì bị thiến đâu.

Trước bộ dạng khiếp hãi của Đông Long, tiểu công chúa khoái chí đưa mũi kiếm vạch nhẹ qua mang tai chàng, hớt đi một vạt tóc, khi tóc rơi xuống vai, mặt Đông Long xám như màu đất.

Bọn thị vệ nhìn nhau cười cười, họ quá hiểu tính tình của tiểu công chúa rồi. Nàng tuy đã mười sáu tuổi, nhưng vẫn làm cho mọi người nhức đầu vô cùng, nàng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng tinh ranh bướng bỉnh không ai bì, đôi khi nàng nghịch ngợm thái quá, giở đủ mọi trò, chẳng ai lường được.

Tiểu ác ma công chúa dường như đã đùa nghịch đủ, liền cầm trường kiếm hướng thẳng xuống hạ thể Đông Long, toan chém, đám thị vệ thất kinh, vội la: "Công chúa điện hạ, chớ nên làm vậy"

Tuy không sợ mất mặt như Đông Long, nhưng ai cũng khiếp hãi. Nếu hoàng đế biết được tiểu nữ của người tự tay thực hiện một hành vi làm tổn hại đến uy vọng hoàng gia, hẳn người sẽ nổi trận lôi đình, đến lúc đó thân làm thị vệ như bọn chúng sao tránh nổi tội chết.

Tiểu công chúa đang vui bỗng sầm mặt: "Các người thế nào vậy, dám quản việc ta sao? "

Một nữ thị vệ bước lên nói: "Công chúa là lá ngọc cành vàng, thân phận cao quý... làm sao... làm sao có thể hạ thủ..."

"Hừm" Tiểu công chúa ném kiếm xuống đất, khôi phục thần sắc lạnh lùng cổ hủ, quay người đi: "Mang hẳn theo, ta sẽ từ từ xử lý."

Đông Long nghe xong hết như đang ở dưới địa ngục mà nghe được lời của thiên tiên, giống như đang ở trong bóng tối thấy được ánh sáng, chàng thở phào, nghĩ bụng, "Cũng may ta chưa trầy trụa gì, phù... nguy hiểm quá, tiểu ác ma kia... "

Tiểu công chúa có tổng cộng mười hai thị vệ, sáu nam sáu nữ, còn ba vị pháp sư thì cả ba người đều là nam.

Bọn họ còn trẻ, nhưng bản lĩnh đầy mình, Đông Long đã được ném trái một lần

khi viên ma pháp sư lúc đầu hất tung chàng vào bờ, rồi một lần nữa khi giao thủ với cô võ sĩ thị vệ, cô ta trông liễu yếu đào tơ nhưng chỉ hơn ba mươi chiêu đã khiến chàng đo đất.

Tay chân đã được tự do, Đông Long vẫn nín lặng vì chưa được công chúa giải á huyết, nhưng mà "muốn bịt miệng thế gian chẳng khác nào muốn ngăn đê vỡ"! Chàng nghĩ bụng: "Mấy người này mắt đen tóc đen, nhất định là người phương đông, lại biết ma pháp, chắc hẳn sau khi hai miền đại địa hợp thành Thiên Nguyên đại lục, các pháp môn tu luyện trở nên quen thuộc, thành ra người phương đông biết được ma pháp của phương tây, và có thể người tây phương cũng nắm được chút ít võ nghệ phương đông."

Đông Long nhìn tiểu ác ma nhún nhảy trên đường, trong lòng vô cùng bức bối, chàng thầm rủa: "Nhảy đi, trật chân, té nhào..."

Nhưng chàng thật thất vọng, tiểu ác ma công chúa cứ như con chim nhỏ, hoan hỉ vô cùng, lâu lâu lại chạy đến trước chàng, cốc đầu chàng một cái, hoặc véo tai chàng thật mạnh.

Đông Long bí bức vô cùng, tuy chàng đã dùng huyền công gia truyền âm thầm giải khai á huyết vốn bị phong bế bởi thủ pháp độc môn của tiểu ác ma, nhưng chàng vẫn phải "khéo léo" im lặng...

Ngày đi đêm nghỉ, Đông Long muốn nhân cơ hội đêm tối mà lén chuồn đi, nhưng chàng vừa mới nhúc nhích thân mình thì đã bị người thị vệ canh gác đêm trường mắt nhìn một cái, ánh mắt vừa lạnh lẽo vừa khủng bố, khiến chàng nằm yên không dám cử động nữa.

"Không ngờ ta lại rơi vào tình trạng này, tiểu ác ma, người mà rơi vào tay ta thì..."

Đoàn người đi xuyên qua vùng núi đã được ba ngày, lúc thì thấy quái long bay lượn trên cao, lúc lại gặp dấu chân của người khổng lồ thời thượng cổ. Những hiện tượng ấy khiến tiểu ác ma công chúa phấn khởi vô cùng. Mỗi lần phấn khởi, nàng lại lấy Đông Long làm đối tượng để "bộc lộ" tâm trạng, và kết quả của sự bộc lộ đó

luôn khiến Đông Long sùi bọt mép, ngã vật ra đất.

Đối với Đông Long mà nói, chuyến đi này thống khổ không gì tả nổi, chàng oán hận tiểu công chúa hết mức, nhưng chỉ có cách thâm nguyện rửa nàng mà thôi.

Hai ngày sau, Đông Long đã rõ lai lịch nhóm người này cũng như mục đích chuyến đi của họ.

Tiểu ác ma công chúa tên là Sở Ngọc, con gái nhỏ nhất của hoàng đế nước Sở, được cha mẹ yêu quý và sủng hạnh vô cùng. Các thị vệ của nàng cũng do chính hoàng đế tuyển lựa, lại được huấn luyện thành những tử sỹ, nhất mực trung thành với nàng, có thể chết vì nàng. Ba vị ma pháp sư cũng không phải là ma pháp sư chính hiệu, hiện đang giữ vai tập sự mà thôi.

Một tháng nữa là lễ thọ sáu mươi của hoàng đế Sở quốc, tiểu công chúa vì muốn bày tỏ lòng hiếu kính của mình, nên đã lén lút xuất cung, đi về phía tây, muốn tìm hái Liệt Hỏa Tiên Liên trong truyền thuyết làm lễ vật mừng thọ hoàng đế, còn đám thuộc hạ này là do bị nàng uy hiếp và đe dọa mà phải đi theo.

"Theo các người, khi ta dâng lên Liệt Hỏa Tiên Liên cho phụ vương, thái độ của người sẽ ra sao đây? À, nhất định người sẽ ngoác miệng cười rộng đến mang tai, về sau sẽ cho phép ta tự do xuất nhập hoàng thành. Ha ha, hay quá, lúc đó ta muốn đi đâu chơi cũng được, không ai ngăn cản ta nữa, ha ha..."

Đông Long tự nhủ: "Cô bé đáng yêu thật, trông mới giống một tiểu tiên nữ làm sao chứ, ở nhưng cũng chỉ là giống thôi, còn thực tế thì đúng là một ác ma! Vì sao cô ta lại có dáng vẻ thiên sứ thế nhỉ?"

Đám thị vệ đều nhăn nhó, tuy họ chỉ là bị ép buộc xuất cung, nhưng hoàng đế đời nào thềm đếm xia đến sự thật đó, khi trở về họ bị trị tội là cái chắc rồi.

Tiểu công chúa liếc thấy, bực bội bảo: "Hừm... các người cần phải ốt hay sao thế? Ta đã nói đi nói lại không biết bao lần, ta sẽ không để phụ hoàng trị tội các người đâu." Nhìn sang Đông Long đang đứng bên cạnh, nàng nói: "Hừm... cái loại đàng điếm phóng đảng kia, lại đây hầu ta luyện công! "

Hai ngày trước cô ta toàn gọi chàng là dâm tặc, sau đó một thị nữ ghé tai khuyên nhỏ điều gì, công chúa hiểu ra, trước tiên xấu hổ phần nộ nện cho tên cuồng dâm một trận, sau đó không gọi chàng là dâm tặc nữa, mà gọi là đồ xấu xa hư hỏng.

Đông Long lấy bối lại gần, lòng thầm khẩn vái: "Thần Phật bốn phương! Thiên sử tử tử! Mặc dù ta đã biết các người đã ♦hường phước♦ ở Thần Ma Lăng Viên từ lâu rồi, nhưng không lẽ các vị không có bà con họ hàng xa nào ư? Hãy bảo bọn họ phù hộ cho ta! Bố ma, quý, Diêm Vương, mau đón cô chị em ruột này của các người về đi."

Hai ngày nay, Đông Long trở thành người luyện tập chung với tiểu ác ma, mà công phu của cô ta rất cao, chàng mặt mày bầm dập, nhìn thấy ghê sợ.

Tiểu công chúa nhìn chàng hăm dọa: "Sao lúc nào trông người cũng ủ rũ vậy, không lẽ người chê luyện tập võ công với bốn công chúa ta không được thoải mái? Hử?"

"Ha ha... có tiến bộ, được đấy! Thử chiêu này của ta... haha ta lợi hại không? Vui quá! " Tiếng cười sáng khoái của nàng truyền khắp cả khu rừng, cơn ác mộng không biết là lần thứ mấy mươi của Đông Long lại bắt đầu...

Đến ngày thứ sáu, mọi người đã đến được nơi cần đến. Đó là một ngọn núi lửa, khói bốc tầng tầng quanh miệng núi, liệt hỏa phảng phất như có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Đông Long kinh ngạc nghĩ: "Con tiểu ác ma ghê gớm này điên rồi chắc, lại lên núi lửa để lấy Liệt Hỏa Tiên Liên."

Mấy người thị vệ thì lộ vẻ căng thẳng cực độ, một vị ma pháp sư tập sự hỏi: "Công chúa điện hạ, có thật trong miệng núi lửa có Liệt Hỏa Tiên Liên?"

Tiểu công chúa hơi phật ý, hừ mũi hỏi: "Đương nhiên có, người sợ chẳng?"

Ma pháp sư vội nói: "Không, tất nhiên là không ạ! Bọn thuộc hạ đâu phải nhảy vào đầu sôi lửa bỏng cũng sẽ lấy bằng được Liệt Hỏa Tiên Liên cho công chúa."

Tiểu công chúa nói: "Ngày trước sư phụ lão nhân gia đã vô tình phát hiện ra tiên liên, nhưng lúc đó nó chưa nở, tính ngày tính tháng, hai hôm nữa là thời điểm thích hợp nhất để hái hoa."

Một thị nữ nhắc nhở: "Công chúa điện hạ, tiện tì thường nghe thần vật luôn có linh thú bảo vệ, không hiểu Tiên Liên thì... "

"Ồ, nếu người không nói thì ta cũng quên mất, sư phụ dặn ở đây có tiểu xà, nhưng tiểu xà thì làm gì các người không đối phó nổi đúng không? Đến lúc đấu với nó thì cứ cẩn thận đề phòng là được" Tiểu công chúa huỳnh hoang nói.

Đông Long nghĩ bụng "Cẩn thận đề phòng? Thú giữ của nhất định là linh vật, dễ gì mà tùy tiện đánh bại? Con tiểu ác ma này to gan lớn mật thật. Thôi thôi, ta không đi đâu đâu, phải nấp ra đằng sau tránh né mới được."

Đoàn người bắt đầu trèo lên núi, Đông Long bước chầm chậm lại, cuối cùng rút xuống cuối hàng.

Nhưng, "Gã hư hỏng kia, người đi đâu." Giọng nói rõ ràng rành mạch của tiểu công chúa đã khiến kế hoạch của chàng phá sản.

Chàng rủa: "Con ác ma... @\$%" rồi bất đắc dĩ lê bước lên đầu hàng.

"Í, bại hoại, nhìn cặp mắt láo liên của người là ta biết người bất phục rồi, muốn bắt chước bọn cao thủ võ lâm quyết chiến một trận sống mái với ta trên đỉnh non cao nào đó hử? Ờ... vậy cũng tốt, chúng ta hãy quyết chiến ngay trên miệng núi lửa này." Tiểu công chúa thích thú reo lên.

Đông Long lải-m rầy-m nguyên rủa tiểu ác ma cả trăm lần: "Con công chúa thối tha..."

Càng đến gần miệng núi lửa thì nhiệt độ càng tăng cao, không khí lưu-luật, nham thạch dưới chân mọi người càng lúc càng sôi sục.

Đông Long vô-cử-căng thối-m, chồm chồm lại nhìn quanh quất xem tiểu

xà nấp ỏi0 chôi' nải-o.

Đoàn người cuối cùng cũng đến được miệng núi lửa, từng đợt khói mù mịt xông đến, không khí nóng rát, núi lửa hết như một cái lò, môi-hôi rớt xuống mắt lét dật nầu sải'm lập tức khô hóa bốc hơi ngay lập tức.

Một mùi hương thơm ngát từ làn khói tỏa ra, khiến cho mọi người đang bức rút phiến muợn chợt cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Trên một vách đá nhô ra bên trong miệng núi lửa, một luồng ánh sáng màu đỏ chiếu xuyên qua lớp khói mù mịt, cũng chính là nơi mùi hương bay đến.

Tiểu công chúa cười nói: "Quả nhiên có Liệt Hỏa Tiên Liên, sư phụ không nói dối ta. Ha ha, thật lét lai-hay!"

Mọi người liền lấy khải0u trang phòng độc biểt kiểi mu' i môi-m. Tiểu công chúa nhìn sang Đông Long, quảng cho chail-ng môiểt cail baỉ0o: "Mau đeo vào đi! Đám khói kia có độc cực mạnh đó."

Đông Long vủi-a chổim nải0y sinh chút thiểiển cảm, công chúa đài' baỉ0o: "Đeo nhanh vào, rồi nhanh chóng dụ tiểu xà ra đây."

Chuẩt thiểiển cail0m mạnh nha trong loỉ-ng Đông Long như lửa nhỏ gặp nước lạnh, lập tức tiêu tán, chail-ng chửi0i thail-m: "Ác ma vĩnh viễn là ác ma!"

Miệng núi lửa được bao phủ bởi lớp khói dày đặc, khiến cho tầm nhìn bị hạn chế, nhìn xuống chỉ thấy mỗi ánh sáng mờ mờ, chailc hẩi0n đỏi lai-h dung nham. Đông Long thấp thỏm lo sợ, men theo miểiểng nủi lủi0a hiểi-nh khuyên deỉ-dẩiểt tiểi lên, lòng cầu nguyện cho tiểu xà say ngủ0.

Hương thơm củi0a Liệt Hỏa Tiên Liên càng thêm ngào ngạt. Gió lẽ nheỉ-nheỉể thồi0i, xua khẻ' đailm khối lẩi0n quẩi0n trên miểiểng nủi, cail0nh tưởiểng hiểiển lên rồi' rảỉ-ng hơn trước mắt Đông Long.

Liệt Hỏa Tiên Liên mọc dưới vảnh đài, cailch miểiểng nủi lủi0a chửi-ng ba trượng, thân hoa cao khoảng nửa thước, đỏi0 lung linh, có chín cái lá trong suốt

màu hồng, đôi' môi đỏ đoài hoa tươi-a tươi-a như hoa sen, nhưng lại tươi đẹp hơn hoa sen gấp trăm lần, những cánh hoa long lanh như được chạm bằng ngọc báu, trông vô cùng đẹp mắt.

Khói đen cuộn-cuộn, che lấp bông hoa, chỉ có thể nhìn thấy môi đỏ quây-quay sáng đỏ đỏ mờ mờ mà thôi.

Đột nhiên Đông Long linh cảm thấy nguy cơ, như thể chàng là con mồi đang bị thợ săn theo dõi vậy.

Một cái hang đen kịt bất ngờ xuất hiện ngay phía trên vách đá gần chỗ Liệt Hoả Tiên Liên, trong hang có hai đốm đỏ máu lấp loè, kể đó, giữa một tiếng rống đinh tai nhức óc, vô số đất đá rơi xuống lòng núi lửa, một vật cực lớn nhô ra khỏi hang.

Đông Long phát hoảng, hồn phách của chàng đã biến đi đâu mất. Cái vật khổng lồ ấy là một cái đầu rắn to tướng, cỡ một cái nhà, hai đốm đỏ lấp loé phát sáng vừa rồi té ra là hai con mắt ngầu máu phải lớn cỡ cái thau giặt đồ.

"Ầm ầm"

Vô số đá vỡ vụn lăn xuống lòng núi lửa. Con rắn khổng lồ chậm chạp lê ra khỏi lỗ, phô ra trước mắt mọi người một thân mình lốm đốm sặc sỡ dính đầy những chiếc vảy to bằng cái lá cọ, sáng lấp lánh, trông yêu dị và đáng sợ khôn tả.

"Đáng... đáng chết! Thế này mà tiểu ác ma dám gọi là tiểu xà ư? Mẹ nó chứ... điều toa quá thể!" Đông Long lắp ba lắp bắp nói không thành tiếng.

Cự xà ngừng di động, giương hai con mắt đỏ lòm nhìn Đông Long, đồng thời há miệng, để lộ ra hai cái răng nanh trắng nhọn, sắc bén như kiếm, dài cả nửa thước, nhìn rất đáng sợ.

Đông Long buốt từ đầu đến chân, người nổi đầy gai ốc.

Đột nhiên, cái lưỡi đỏ lòm dài tới hai trượng phóng ra khỏi miệng con rắn, lao về phía Đông Long. Mùi tanh thối xộc lên muốn ói.

"Á.... "

Đông Long la lớn, quay người vận hết tốc lực bỏ chạy, chàng vừa chạy vừa la làng lên: "Tiểu ác ma thối tha, ta #\$(*)&^\$^@, người muốn giết lão tử đây à... "

Tiểu công chúa cứ nghĩ Đông Long đã bị phong bế huyết đạo, giờ lại nghe thấy tiếng chàng la hét, ban đầu cảm thấy kinh ngạc, sau lại cảm thấy căm ghét, tức giận vô cùng. Nhưng khi nhìn thấy Đông Long đang bị con huyết xà rượt đuổi thì mặt nàng biến sắc, tuy vậy nàng trấn tĩnh rất nhanh, cuối cùng nói một câu sém tí nữa làm Đông Long ngất xỉu: "Ồ là la con rắn xinh xắn thật!"

Đông Long chạy ào xuống núi như một cơn gió lốc. Khi băng ngang qua tiểu công chúa thì chàng thóa mạ: "Đồ biến thái, đồ thần kinh, ác ma... "

Những thị vệ đi theo lần này đều là người vào sinh ra tử, kinh nghiệm đầy mình, một thoáng kinh hãi ban đầu qua đi, họ mau chóng lấy lại bình tĩnh và nắm chặt vũ khí dàn trận đối phó. Ba pháp sư tập sự bắt đầu lâm thâm niệm chú, không trung bắt đầu rùng rùng những sóng ma pháp. Chỉ lạ là con rắn kèn kàng kia ra khỏi hang rồi thì không động đậy gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn mọi người mà thôi

Tiểu công chúa khá là bình tĩnh, "Mọi người đừng sợ hãi, Liệt Hỏa Liên Hoa sắp nở hết rồi, con rắn thối tha kia chắc đã canh chừng ở đây cả ngàn năm rồi, nó không thể rời xa tiên liên trong lúc này được, chúng ta có thể tấn công nó từ xa."

Rồi nàng ra lệnh: "Nhanh ném hùng hoàng vào thân mình con rắn thối tha đó."

Rất nhiều bao hùng hoàng được ném về con huyết xà, cùng lúc ấy thì ma pháp sư đã niệm xong thần chú, một thanh phong đao sáng lấp lánh phóng thẳng về phía trước.

Phong đao xé rách các bao bố, khiến cho hùng hoàng rơi tung tóe trong không gian, phủ đầy xuống mình huyết xà, con rắn run lên, lùi về phía sau

Mọi người phấn chấn hẳn lên, phong đao và các bao hùng hoàng lại một lần nữa được ném ra. Những chiếc vẩy lấp lánh của con rắn dính đầy hùng hoàng, mùi

hắc xộc lên trong lòng núi, chỉ một chốc sau con rắn co rúm lại bất động.

Mọi người reo toáng lên.

Đông Long đã chạy một mạch xuống sườn núi, giờ nghe tiếng reo hò sau lưng thì dừng chân, ngoái lại xem thử.

"Không ngờ tiểu ác ma cũng có chút bản lĩnh, đã chế phục được con rắn khổng lồ này, không hổ danh là tỷ muội với ma quỷ mà."

Chàng vẫn còn thấy sợ khi nhớ lại cái răng nanh vừa to vừa sắc lại chứa đầy chất độc của con huyết xà, nhưng cũng cảm thấy hơi kích thích.

Đông Long nhìn về phía miệng núi lửa, chàng thật tình rất muốn thoát khỏi bàn tay của tiểu ác ma, để có thể chu du thiên hạ, nhưng cũng lại muốn coi cuộc đấu hiểm có với con quái xà, chàng dậm chân ngừng.

Cuối cùng không cầm lòng được, Đông Long lặng lẽ trèo trở lên. Còn khoảng mười mấy trượng nữa là đến miệng núi lửa thì dừng lại, nấp vào sau một tảng đá bự.

Tiểu công chúa cẩn thận dò xét con rắn to lớn đã co rúm bên miệng núi lửa, cười nói: "Không ngờ con rắn thối tha này giao hoạt thế, cố ý tỏ vẻ yếu đuối để dụ chúng ta đến gần. Mọi người không ai được qua đó, chúng ta cứ tấn công từ chỗ này thôi."

Mấy người thị vệ liền lấy cây cung lớn trên vai xuống, bắn tên về phía con rắn, ba vị ma pháp sư cũng lầm bầm niệm chú, chuẩn bị dùng ma pháp công kích.

Một loạt tên lao phăm phăm về phía con rắn, nhưng khi chạm vào lớp da cứng như thép của nó, chỉ khiến bật ra vài đốm lửa nhỏ, rồi rơi xuống đất mà thôi.

Ma pháp sư tập sự liền phát ra một thanh phong đao lớn chém vào thân quái xà, nhưng chỉ khiến nó rung mình một cái, còn mất hút chẳng để lại tông tích gì.

Tiểu công chúa cương quyết ra lệnh: "Ngừng không tấn công mình nó nữa, hãy

tập trung tấn công vào mắt của nó. "

Thế là tên như mưa nhắm thẳng đôi mắt của con rắn mà bay đến, quái xà thấy thế liền nhắm mắt lại, khiến cho tên trúng đích mà chẳng làm được gì.

Ba vị ma pháp sư thực tập lại dùng ma pháp, ngưng kết thành ba cây thương bằng băng lạnh lẽo, ánh nắng chiếu lên băng thương, phát ra ánh sáng đẹp như cầu vồng, cả ba cây thương nhắm thẳng mắt con quái vật lao tới.

"Bang"

"Bang"

"Bang"

Băng thương đâm tới trước mắt cự xà thì vỡ tan thành vô số mảnh, hào quang tắt lịm. Nhưng ba lần công kích mãnh liệt của ma pháp không phải là không có tác dụng, mí mắt của cự xà đã hơi rướm máu. Cũng cùng lúc đó, cái đầu rắn khổng lồ lại ngửa lên, vẻ chùn nhụt. Cái lưỡi thụt ra thụt vào không ngừng, nanh độc nhọn hoắc phát xuất hàn quang dữ dội, đôi mắt đỏ rực chăm chăm nhìn đám người.

Đông Long trốn sau tảng đá, đã chuẩn bị chạy ngay khi cần thiết.

"Bùm!"

Con quái xà há miệng, phun ra một luồng lửa lớn, ùn ùn đổ về phía mọi người. Ba ma pháp sư vội vàng niệm chú ngữ, triệu hồi một tấm khiên màu xanh xuất hiện phía trước bảo vệ cho mọi người.

Đông Long thì lắp bắp: "Không thể nào... con quái vật này đã tu luyện thành yêu tinh rồi. Ồi trời ơi, chấn tinh! "

Theo dõi đến đây, chàng lại nhích xa khỏi bãi đấu chừng chục trượng nữa.

Khi ba ma pháp sư thực tập đã triệu tập đủ ma pháp nguyên tố, họ liền dời tấm khiên sang một bên, rồi phát một đạo ánh sáng to lớn bay về phía con rắn. Đạo ánh

sáng xanh lục ấy bay được nửa đường thì hóa thành sóng nước, đổ ập xuống dập tắt lửa, đồng thời khiến cho con rắn ướt như chuột, bất ngờ từ miệng núi lửa lại phát ra khói trắng mù mịt, khiến cho mọi người phải lùi lại bảy tám trượng.

Con rắn tựa hồ bị chọn giận, rống lên một tiếng, âm thanh chấn động bốn phương, nó từ từ bò ra xa thêm hai trượng khiến cho vô số đất đá đổ ầm xuống, khi nó bò ra thêm bảy tám trượng nữa thì ngừng lại, ngẩng cái đầu to bè đặc biệt khủng bố lên cao. Con rắn nhìn mọi người chằm chằm, thật sự muốn xé xác mọi người ra, vì vậy nó mới bất đắc dĩ phải rời khỏi tiên liên, bò ra ngoài.

Mọi người la lên một tiếng, một thị nữ tiếng lên nói: "Công chúa điện hạ, con yêu xà này chắc tu luyện đại thành, thuộc hạ nghĩ chúng ta không đối phó nổi đâu, chúng ta nên quay về..."

Một ma pháp sư thực tập cũng nói: "Con... con này đâu thể nào là tiểu xà... nhất định là xà tinh... chúng ta nên..."

Tiểu công chúa trừng mắt nhìn hằm, khiến cho ma pháp sư lập tức ngậm miệng, không dám nói nửa lời.

Đông Long núp sau tảng đá thầm nói: "Tiểu công chúa dữ hơn cự xà... ha ha!"

Tiểu công chúa nói: "Ta từng nghe các người có ba mươi sáu mũi tên có ma pháp uy lực cực lớn, sao lần này không sử dụng? Còn đợi đến lúc nào? Bắn mau cho ta"

Mấy người hộ vệ liền lấy ra ma pháp tiễn lắp vào cung, nhắm thẳng mắt rắn mà bắn tới.

"Phụt!"

"Phụt!"

...

Ma pháp tiễn xé gió lao tới hết như phi đạn, để lại trên cao một bầu khí xao

động. Các nguyên tố ma pháp cứ thi thoảng lại cuộn lên. Con quái xà dường như phát hiện được sự nguy hiểm, liền nghiêng đầu tránh né.

Ma tiễn bắn vào khoe miệng của cự xà đến tóe lửa, sau đó mũi tiễn đột nhiên ngoặt qua một bên, kéo xước một miếng da rắn lớn bên mép trái, mấy mũi ma tiễn sau đó lại cứ bắn vào đúng chỗ đó, làm cho khoe miệng của cự xà máu chảy ròng ròng, lộ rõ răng trắng hếu bên trong.

Con quái xà tức giận vô cùng, ngóc đầu thẳng lên, nhe răng trắng hếu nhuốm máu, xì xào tiếng rắn. Lúc ấy sấm động mà con rắn ẩn mình phát ra những chấn động không ngừng hướng ra phía ngoài, miệng núi lửa như bị động đất, lắc lư lão đảo.

Mọi người kinh hãi lo sợ, tiểu công chúa trầm giọng nói: "Xem ra chúng ta phải sử dụng chiêu cuối cùng. " Rồi nàng ta lấy ra một cái hộp gỗ cũ kỹ từ cái túi sau lưng, mở hộp lấy ra một cây cung màu đen bóng.

Đông Long nhìn động tác của tiểu công chúa, mắt chàng đột nhiên tròn xoe, nhìn chăm chăm vào cây cung trên tay nàng.

"Hậu nghệ cung"

Sau ngàn ấy năm, chàng không ngờ được nhìn lại thần cung của Tiên Áo Đại Lục một lần nữa, Hậu Nghệ cung đã trải qua không biết bao nhiêu chủ nhân, nhưng Đông Long rất quen thuộc với nó, bởi vạn năm trước, nó đã từng thuộc sở hữu của Đông Chiến cha chàng. Thuở đó Đông Chiến dựa vào cây cung này trong một ngày liên tục bắn chết ba vị cao thủ tuyệt thế, trở nên nổi tiếng, uy chấn cả Tiên Áo Đại Lục.

Đông Long môi mấp má, khẽ thốt: "Hậu nghệ cung, ngờ đâu sau vạn năm người và ta lại có thể trùng phùng... "

Một âm thanh kinh thiên động địa truyền lại, vô số đất đá rơi xuống miệng núi lửa, con quái xà tung mình lên cao, thân hình dài trăm trượng của nó hoàn toàn xuất hiện...

Chương 4: Hậu Nghệ Cung (Đồ Long)

Đuôi của con cự xà nằm dưới đất, thân rắn dài trăm trượng dựng thẳng giữa không trung, uy thế kinh người, phảng phất như muốn hóa rồng bay lên.

Tiểu bảo chủ rút ra một ngọn điêu linh tiễn lấp lên dây cung sau đó dùng toàn lực kéo cây cung hậu nghệ thật căng, sắc xanh đen của cây cung hậu nghệ bắt đầu xuất hiện kim quang nhàn nhạt, kim quang như đám đám sương mù hướng về phía điêu linh tiễn đang nằm trên dây bay tới, sắt thép bình thường bỗng hóa thành kim tinh, hình dáng thông suốt của ngọn điêu linh tiễn bình thường biến thành màu hoàng kim, cuối cùng hóa thành đám đạo kim quang rời khỏi dây cung bay đi.

Phong lôi trận trận, thiên địa thất sắc, kim quang xé gió lao đến trước mặt cự xà, cự xà kinh sợ vô cùng, tựa hồ như đã phát hiện kim quang trên thanh tiễn hàm chứa năng lượng cực kỳ lớn, nó nhanh chóng gập xuống đất tránh né, thân thể to lớn của nó phải chịu đựng đạo kim quang có thể làm cho thiên địa thất sắc đó, toàn bộ thân hình to lớn của cự xà tại cửa hỏa sơn động không ngừng lắc lư.

Kim quang tiễn vượt qua sát thân của cự xà, làm cho mọi người không thể thấy gì cả, tuy nhiên trong chớp mắt sấm sét lại vang lên, kim quang tiễn vốn đã biết mất ở phía xa rít lên quay trở lại, kim quang đẹp mắt làm nhật cả ánh mặt trời, kim quang tiễn nháy mắt xuyên qua thân thể cự xà.

"phập".

Máu tươi bắn ra từ vết thương của cự xà, miệng hỏa sơn huyết quang đầy trời, thân thể to lớn của cự xà tại miệng hỏa sơn không ngừng gãy đổ, vô số hòn đá to lớn bị cự xà quật trúng bay đi loạn xạ, bọn người tiểu bảo chủ thấy vậy đều hoảng sợ tránh né.

Mười phút sau thân thể cự xà lại vươn thẳng lên, cái đầu dữ tợn cách mặt đất

hơn mười trượng, gầm gừ hướng về tiểu bảo chủ, tuy nhiên khi nó thấy hậu nghệ cung bản năng lại lộ vẻ sợ hãi.

Thân rắn của nó bị quang tiễn cứng rắn phanh ra tạo thành một cái lỗ lớn đầy máu có thể nhìn xuyên qua được, máu tươi từ đó không ngừng tuôn ra.

Thấy vậy một tên ma pháp sư nói: "Công chúa điện hạ xin hãy tiếp tục bắn cung, nếu như có thể bắn trúng được cái lỗ đó thì có thể một kích giết chết nó".

"Không được rồi, ta chẳng còn một chút khí lực nào để bắn cung cả, bọn người hãy lại đây", tiểu bảo chủ đáp.

Mười mấy tên hộ vệ nghe vậy đều biến sắc, không ai có thể thốt được tiếng nào cả.

Đông Long ẩn náu sau phiến nham thạch đã thấy rõ toàn bộ mọi chuyện vừa rồi, hiện tại ở đây chẳng có ai là có thể giương nổi hậu nghệ cung cả, nếu không có công lực cao tuyệt thì đừng hòng có thể giương nổi thần cung, nếu như hậu nghệ cung có thể kéo ra được một ít nữa thì đừng nói là một thân cự xà cho dù một thân cự long cũng không thể thoát khỏi họa sát thân, như trong truyền thuyết có kể lại hậu nghệ cung đã từng bắn chết cả thiên thần thượng giới đúng là tiên bảo cường đại đứng đầu ở tiên huyền đại lục.

Cự xà như thấy được là bọn người kia không ai có thể sử dụng lại được cái "công cụ đen đen xanh xanh" làm cho nó vô cùng hoảng sợ kia, trong mắt nó hung quang liên đại thịnh quay đầu nhìn vào đóa liệt hỏa tiên liên ở bên trong hỏa sơn rồi hướng về bọn người đang đứng không xa kia mà vọt tới.

Đông Long cảm thấy có điều bất diệu liền co chân chạy xuống hậu sơn.

Ngay lúc này tiểu bảo chủ lộ ra vẻ kinh hoảng thật sự " Ta đã đánh giá quá cao thực lực của mình rồi".

Bọn thị vệ hét lớn: " Công chúa chạy nhanh đi".

Tiểu bảo chủ mang hậu nghệ cung trên vai, nhìn mọi người một cái thật sâu rồi

chuyển thân chạy về hướng hậu sơn.

Lúc này cự xà đã bắt đầu phủ ụp xuống tạo nên một trận cuồng phong, đầu rắn to lớn chuyển ánh mắt nhìn bọn người trước mắt, huyết hồng xà tín cùng cái răng độc trắng đục to lớn chẳng chút sai lệch húc xuống thân thể chúng nhân, ba tên ma pháp sư tập sự tức tốc tạo nên một màn chắn lam sắc, cái sọ của cự xà không ngừng khua loạn trên màn che ấy làm cho màn che nháy mắt bị phá tan, ba tên ma pháp sư tập sự đều thổ ra một búng máu lớn, bọn thị vệ bị cái húc cực mạnh đó hất văng ra xa lăn xuống núi.

Cự xà chuyển động nhanh như thiểm điện lập tức truy theo tới chỗ bọn hộ vệ rơi xuống, đương trường có hai người bị thân thể to lớn của cự xà quấn lấy ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không phát ra được bị ép thành đồng thịt bầy nhầy, chúng thị vệ thấy vậy sợ cứng người, nhưng con cự xà lại không công kích thêm một người nào nữa song nhãn lộ hung quang hướng về phía tiểu bảo chủ phía trước truy theo.

Lúc này Đông Long thần hồn điêu đứng: " Ồ tiểu ác ma đáng chết kia sao cứ chạy theo ta là sao, ả đuổi theo ta, con rắn mắc toi kia lại đuổi theo ả, hêy... khổ rồi đây!!!"

Tiểu bảo chủ liên tục hét lên: "aaaaa..."

Đông Nam quát lớn về phía sau: "xú nha đầu người kêu cái quỷ gì vậy hả, không muốn bị ta đánh rằm trúng thì đừng có mà chạy theo ta".

"Bại hoại, người dám nói vậy với ta à, sớm muộn gì ta cũng đem người vào cung thiến đi thành thái giám cho biết, aaaa con rắn xấu xí kia lại đến nữa rồi...." lúc này tiểu bảo chủ kinh hoàng vô cùng khác với cái vẻ trầm tĩnh lạnh lùng của cô lúc trước.

Bọn thị vệ nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng của tiểu bảo chủ cố chịu nỗi đau trên mình từ dưới đất bật dậy rút trường kiếm đâm tới mình con cự xà, nhưng thiết kiếm thông thường căn bản chẳng thể làm tổn hại thân thể nó chút nào, thân thể cự xà quay sang trái rồi lại quay sang phải, thân thể to lớn hung dữ đánh thẳng xuống thân

mình của tên thị vệ đó, thân thể của người đó như con bù nhìn rơm hoàn toàn bị chấn bay.

Cự xà đã truy tới sau lưng của tiểu bảo chủ, cái mõm đỏ như máu mở ra phun ra một khối lửa lớn, ngọn lửa phừng phừng cuộn tới tiểu bảo chủ.

Tiểu bảo chủ thần sắc khủng hoảng vô cùng la lên một tiếng chói tai " a..."

Mắt thấy hỏa diễm đã cháy tới sau lưng của tiểu bảo chủ, bất chợt hậu nghị cung phát ra kim quang nhàn nhạt ngăn liệt diễm ở bên ngoài, làm cho cự xà sợ hãi lập tức dừng lại.

Đồng thời một tiếng thét dài từ xa vọng tới, thanh âm như sấm sét ùng ùng vang vọng khắp không trung.

"Ngọc nhi không cần phải sợ vì sư đã đến đây" thanh âm của người vừa đến cực lớn làm cho tất cả đá vụn ở hỏa sơn rơi xuống rào rào.

Hai tai của Đông Long kêu lên o o xây xẩm cả người. Một lúc sau một người trung niên mặc cái áo rộng thùng thình xuất hiện cách đó trăm trượng.

"A.. lão đầu tử sao giờ này ông mới đến, ông mà đến chậm một bước là ta bị con xú xà này nuốt chửng rồi" tiểu bảo chủ la lên.

Đông Long khí huyết bị chấn động đã ổn định trở lại, chỉ là khẩn trương quá độ té ngồi cái ạch xuống đất.

"Âm công lợi hại làm sao, không biết có phải tuyệt kỹ dùng âm thanh để giết người Thương Long Khiếu hay không? tiểu ác ma gọi lão ta là lão đầu tử không biết có phải cũng là lão già cái lão hoàn đồng không nữa? " hần nhìn chòng chọc vào người trung niên đó, với công phu trong chớp mắt đã tiến lại gần năm mươi trượng.

"xúc địa thành thốn, tuyệt kỹ di chuyển cực nhanh! Lão già hủ lậu này thật đã luyện được, xem ra một thân công phu của ông ta đã đến trình độ của bậc tông sư rồi." Đông Long trong lòng kinh hãi thầm.

Trung niên nhân tựa hồ như trong lòng chẳng để tâm đến con cự xà tí nào, vỗ yêu vào đầu của tiểu bảo chủ cười nói " Ha ha, tiểu nha đầu con chắc đã niệm phải khổ đầu rồi phải không."

"Đáng ghét, đừng có đánh vào đầu con." Tiểu công chúa đẩy tay của người trung niên ra chu mỏ nói: "Hừ, nói mau tử lão đầu ông phải chẳng đã đến từ sớm nhưng cố ý núp trong bóng tối xem ta rồi cười không?"

"Ta nếu như đến sớm có thể ngồi yên mà nhìn bọn người bị con rắn nhỏ này rượt cắn sao."

"choáng" Đông Long đúng là phục cập sự đồ này, thân nhiên gọi cái con to lớn này bằng từ "tiểu".

"Hừ, ai biết được ông nói thật hay giả?" lúc này bọn thị vệ vừa thoát khỏi cái chết bị con rắn quấn loạn choạng chạy đến.

Trung niên nhân trầm giọng nói: " Các người mau đi xa khỏi ngọn hỏa sơn nay mau, lui được bao xa thì cứ lui."

Tiểu bảo chủ cũng không nhiều lời liền điều bọn thị vệ bị thương chạy xuống núi.

Đông Long tất nhiên là đã mừng húm chạy trước từ lâu, hắn chả muốn phải đối diện lại với ả tiểu ác ma khủng bố đó.

"Úy, bại hoại, người nhanh đứng lại đó cho ta, ta mà bắt được người ta sẽ lột da người," tiểu bảo chủ độc ác hét lên.

Đông Long hung hăng chửi bộ dạng giống như một tên côn đồ: " cho mẹ người nằm mộng thiên thu đi con công chúa cứt chó kia(cẩu thi), ta nhin người lần này sớm muộn gì cũng cho người biết tay."

Những tên hộ vệ may mắn thoát chết hận không thể bắt hắn lại mà băm vằm, chỉ là bọn chúng đều thụ trọng thương có lòng mà không có sức chỉ có thể ở xa mà chửi rửa, tiểu bảo chủ làm sao chịu được nổi nhục này nàng nghiêng răng ken két,

toàn thân run lên nếu không phải nàng công lực bị giảm sút sợ rằng đã truy theo Đông Long chém hẳn ra thành ngàn mảnh rồi.

Trời lên sục xuống mấy lần Đông Long đã xuống đến chân núi, chẳng cần để ý đến tiếng chửi rủa đằng sau một lòng tiến đến cánh rừng cách đó không xa, hiện tại trong lòng hắn đang đấu tranh thống khổ, lưu lại có khả năng bị tiểu bảo chủ bắt được, còn nếu như bỏ đi hẳn thật không cam tâm, hắn đã chứng kiến võ công cao thâm mạt trắc của sư phụ tiểu bảo chủ, thật đúng là cao thủ võ học khó gặp, hắn đột nhiên muốn xem trận đấu của người trung niên ấy và con cự xà, cuối cùng không chịu nổi cảm dỗ đã tìm một chỗ ẩn nấp ở khu rừng rậm rạp gần đấy.

cây hậu nghệ cung làm cho con cự xà kinh sợ đã bị tiểu bảo chủ mang đi nhưng cự xà vẫn trì hoãn không dám công kích vào sư phụ của tiểu bảo chủ, cự xà vốn dĩ rất thông linh, nó cảm giác được con người nhỏ bé yếu đuối đó nội thể hàm chứa một lực lượng thần bí nó bất an xoay chuyển thân thể to lớn.

Thời khắc đơn độc đối diện với cự xà, tiểu bảo chủ sư phó khí thế phút chốc đột biến, lúc này ông phảng phất như là một thân hình to lớn đứng thẳng ngạo nghễ giữa trời đất, sắc mặt chẳng chút sợ hãi, một sự tự tin mạnh mẽ và sung mãn.

Cự xà đúng là bách thú chi vương ở thành phụ cận, khuôn viên mấy dặm không một loài thú nào dám bước đến, tuy nhiên trong vòng chưa tới nửa ngày quyền uy của nó liên tiếp bị khiêu chiến, lúc này lại bị cổ khí thế cường đại của sư phụ của tiểu bảo chủ áp bức, nó thật sự bị kích nộ, làn sóng lửa cực nóng phun ra bao trùm trời đất hùng dũng bay tới trung niên nhân.

Trung niên nhân thân hình như điện, tại vị trí vừa đứng lưu lại một đạo tàn ảnh lập tức tránh sang bên cạnh 5 trượng sau đó nhảy thẳng lên cao một chương đánh xuống vết thương của cự xà lúc trước, huyết lãng lại lại phụ từ vết thương đó.

Cự xà chịu không nổi cơn đau mãnh liệt đó, thân thể to lớn thẳng đứng ngã vật xuống đất, song nhãn đỏ ngầu chứa đựng hung quang khiến người ta phải run sợ, Một đạo cuồng phong từ dưới đất bay lên, đuôi con cự xà hoành không quét tới trung niên nhân, đáng cái đuôi quét ra lúc này đúng là chiêu hoành tảo thiên quân danh phù kỳ thực, trong tiếng ầm ầm cực lớn loạn thạch bị quét bay, bụi bay mù trời

cái chiêu "hoành tảo thiên quân" của cự xà làm cho trên núi lưu lại một đường rãnh cong queo cực lớn.

Đợi cho bụi mù lắng xuống, trung niên nhân đứng thẳng trên đỉnh hỏa sơn, cự xà cũng lại vươn thẳng lên, đầu của cự xà to bằng miệng hỏa sơn, cái miệng to lớn hung tợn táp thẳng tới trung niên nhân.

Trung niên nhân không tránh không né, chưa từng thấy qua, hai nắm tay đánh về phía trước, bạch sắc quang mang mỏng manh dần lan rộng ra bao bọc lấy quyền đầu(nắm đấm), bạch sắc quang mang tựa như vật thể hữu hình đánh thẳng lên cái miệng máu của con rắn.

"oanh"

Một âm thanh chấn động trời đất vang lên.

Cự xà đang ở trên không rơi thẳng xuống đất, chấn bay các tảng đá xung quanh, trung niên nhân cũng bị cổ phản lực cực đại chấn bay ra một bên miệng hỏa sơn liên nghiêng tránh, xém chút ngã nhào xuống đất.

Đông Long trong lòng than thở: người trung niên đó tự nhiên có thể dùng sức mạnh như thế để đấu với bách trượng xà tu vi quả thật siêu phàm nhập thánh.

Bọn người tiểu bảo chủ ẩn náu tại tùng lâm thấy trung niên nhân có thể lực đấu cự xà trong lòng hoan hỉ không thôi.

Trung niên nhân cùng với cự xà lại tiếp tục chiến đấu với nhau, trung niên nhân ỷ trọng vào tốc độ nhanh như thiểm điện cùng với công lực siêu tuyệt chuyên công vào chỗ yếu trên mắt của cự xà, cự xà thì mượn ưu thế về thân thể to lớn hơn trung niên nhân đáp trả liên tục, một người một rắn không ngừng bay nhảy trên miệng hỏa sơn, các khối đá cực lớn không ngừng lăn xuống chân núi.

Một người một rắn càng lúc càng đi xa khỏi miệng hỏa sơn, đuổi đánh nhau đến dưới chân núi, Đông Long cảm giác bất diệu tức tốc li khai.

Bon tiểu công chúa cũng cảm giác có điều không ổn nhanh chóng lui về sau

một dặm.

Chúng nhân nhanh chúng thối lui, nơi ẩn nấp vừa rồi của họ hiện tại đã trở thành chiến trường mới, trung niên nhân cùng cự xà từ trên núi đã đánh đến dưới núi, ông mỗi lần huy động song thủ đều phát xuất bạch sắc quang mang cường liệt, sơn thạch, cây rừng chạm nhau đều hóa thành bụi phấn.

Lực phá hoại của cự xà so với trung niên nhân càng lúc càng lớn, nó mỗi lần đều phun ra một ngọn liệt diễm, cả một mảng rừng bị thiêu rụi hóa thành than, mỗi chiêu "hoành tảo thiên quân" của nó quét ra làm cho hàng loạt cây rừng gãy đổ.

Chưa tới một tuần trà toàn bộ mảng rừng bị san thành bình địa.

Đông Long thấy thế vô cùng kinh hãi, hẳn không phải là chưa từng gặp cao thủ, cha hẳn chính là một tuyệt thế cao thủ trong các tuyệt thế cao thủ, nhưng trận ác đấu kịch liệt như thế này hẳn đúng là chưa từng thấy qua.

Tiểu chủ thầm kêu lên may mắn, nếu như lúc đầu cự xà đấu với nàng cũng phát ra uy lực như thế này chỉ sợ lúc này nàng đã lên tới thiên đàng rồi, đương nhiên đó là do nàng nghĩ thế chứ còn Đông Long thì hẳn nghĩ nàng sẽ xuống địa ngục tìm ác ma mà nhận bà con không chừng.

Lúc này trung niên nhân tựa như đang chiếm được thượng phong, nhân ảnh như thiểm điện luôn luôn xuất hiện gần chỗ vết thương lúc trước của con cự xà, năm đấm mang theo bạch mang cường liệt không ngừng không ngừng kích vào vết thương, cự xà bị đánh không thể nào chịu đựng nổi, thân hình to lớn không ngừng lắc lư.

Tiểu bảo chủ thấy vậy lập tức hoan hô: " Sư phụ cố lên nào, nhanh đánh chết con xú xà ấy báo thù cho các thị vệ của con."

"Ai da, lão đầu tử ông ngốc thế sao lại để cho con xú xà ấy chiếm thượng phong chứ, ông có nghe ta nói gì không, ông thật kiêu ngạo mà"

"Lão đầu tử ông thật là đáng thất vọng mà, ai da, xem chút là chết một cách ngu

ngốc rồi, sao ông lại có thể để con xù xà đánh tới nổi cái đầu bạc của ông cháy xém hết vậy."

.....

Trung niên nhân duỗi tay hốt đi mớ tóc bị thiêu cháy, tức tốc thổi lui mười trượng.

"sư phụ ông mặt nhỏ thật, sao ông lại chạy đi vậy?"

Đông Long cười thâm, trung niên nhân có thứ ác ma đồ đệ đó thật là nhân sinh đại bất hạnh mà.

Trung niên nhân thở gấp một tiếng nói lại: "Tiểu nha đầu ngươi đừng có ở đó mà nói bậy, lần này trở về ta sẽ phạt ngươi điện bích trăm ngày."

"Người ta không phải đang cố vũ cho người sao"

Trung niên nhân: "....."

Trung niên nhân bị kích liên đại phát thần uy, không ngừng đánh cho cự xà điên đảo, đang lúc mọi người nghĩ trung niên nhân sẽ thắng chắc thì đuôi của cự nhanh như thiểm điện quấn lên lưng của trung niên nhân rồi mượn lực uốn người lên không trung tức thì quấn chặt lấy trung niên nhân từ bụng xuống dưới chân.

Tiểu cung chúa la hoảng không thôi vọt qua sự cản trở của bọn thi vệ chạy tới trước.

Trung niên nhân liều mạng né tránh, toàn thân phát xuất bạch quang nhàn nhạt, quang mang càng lúc càng cường thịnh, đuôi rắn đang quấn trên người của trung niên nhân dần dần nổi lỏng, mắt thấy sắp có thể thoát khỏi cự xà, đột nhiên xà đầu dữ tợn mở to cái miệng đầy máu táp xuống ông, ông vội vàng huy động song quyền đánh ra, một đạo bạch mang cường mãnh ngăn xà đầu ở bên ngoài, nhưng đuôi rắn đang nổi lỏng lại lập tức quấn chặt lại.

Tiểu bảo chủ nhanh chóng chạy lại cách cự xà mười trượng ngữ âm nghẹn

ngào: " Sư phụ...ôi.."

"Ngọc nhi đừng khóc, sư phụ không sao đâu, con tiểu xà này không giết nổi ta đâu"

"Sư phụ tiếp cung hậu nghệ này" nói đoạn tiểu bảo chủ ném cung hậu nghệ cùng điều linh tiễn lên.

"Ôi... sư phụ, con thật không tốt, chỉ vì muốn nhìn thấy thực lực của người nên không sớm đưa cho người hậu nghệ cung, hu hu...." Tiểu bảo chủ bật khóc.

"Ngọc nhi không cần phải sợ, cái con tiểu xà này không làm gì được sư phụ đâu, giờ ta đã có hậu nghệ cung nó chết chắc" trung niên nhân một bên nói một bên dụng lực vào song quyền đánh liên tiếp vào xà đầu như sấm sét, bạch mang cường liệt bức xà đầu bật ra xa ba trượng, ông thân xuất song thủ, phát xuất một đạo quang mang nhu hòa tiếp lấy hậu nghệ cung và điều linh tiễn.

"Ngọc nhi mau lui coi chường bị thương đấy".

Tiểu bảo chủ thấy trung niên nhân tiếp được hậu nghệ cung liền yên tâm chạy đi.

Cự xà sau khi thấy hậu nghệ cung liền lộ vẻ kinh hoảng thật sự, xà đầu vội tránh ra sau bảy, tám trượng.

Trung niên nhân trên người quang mang đại thịnh, đặt điều linh tiễn lên, toàn lực kéo dây cung, ông quát lớn: "khai!" nhưng dây cung vẫn không đông đầy chút nào làm ông cực kỳ kinh hãi.

"Ngọc nhi, phải chăng đã có người dùng qua hậu nghệ cung?" trung niên nhân quát lớn.

"Đúng rồi lão đầu tử cái lỗ đầy máu trên thân nó chính là do con bắn đấy, ông có vui không cuối cùng con cũng đã kéo được thần cung rồi".

"Cái gì? cái con hồ đồ này, hậu nghệ cung trong một năm chỉ có thể dùng một

lần thôi, thật là bị con hại chết mà"

"A..sư phụ...ối"

Cự xà như thấy được trung niên nhân không thể sử dụng thần cung, nó hung hăng tấp xuống trung niên nhân, trung niên nhân dùng hậu nghệ cung đánh lên, thân cung xanh đen đánh thẳng vào hàm răng trắng đục của nó, bốn năm cái răng độc bị đánh gãy máu tươi bắn ra, cự xà đau đớn vô cùng, đuôi rắn dụng lực ném trung niên nhân đi.

Trung niên nhân chuyển thân từ trên không rơi xuống, ông hít vào một hơi thật sâu nắm chặt thần cung hướng về cự xà bay đến.

Đông Long miệng mồm há hốc, thấy sư phụ tiểu bảo chủ dùng hậu nghệ cung như là côn bồng lòng hấn bất giác cảm thấy đau thương."Cái tên biến thái này..... đúng là phá hại của trời mà."

Tiểu bảo chủ thấy vậy khoe mắt lộ nụ cười: " Ha ha, lão đầu tử đúng là thú vị ghê."

Trung niên nhân nhảy lên cao, một đạo ô quang chớp lóe, lớp vảy cứng như thiết luyện của cự xà bị hậu nghệ cung đánh trúng văng ra khắp nơi, giữa không trung một làn mưa máu bắn ra, cự xà cuồng nộ, thân thể to lớn vặn vẹo điên cuồng, cái đuôi cực đại bổ thẳng xuống làm cho mặt đất rung rinh.

Thế nhưng sư phụ tiểu bảo chủ thân hình như điện tránh né đòn công chí mạng của nó, tiếp đó ông nắm chặt hậu nghệ cung công kích liên miên đánh cho cự xà máu tươi chảy ra như suối.

Đột nhiên cự xà dừng lại, xà thân dựng thẳng giữa không trung phát xuất kim quang nhàn nhạt, trên thân cự xà phát sinh biến hóa kinh nhân, lớp vảy ngũ sắc trên mình cự xà hóa thành màu vàng, bụng dưới xuất hiện bốn vết nứt, bốn cái chân hơi nhú ra, trên đỉnh đầu xuất hiện một cái sừng lấp lánh kim quang, từ miệng của nó phát ra một tiếng long ngâm, chấn động cửu thiên, từ trên thân nó phát ra một cỗ long khí cường đại, toàn bộ động vật trong khuôn viên trăm trượng đều bò lổm

ngồm.

Tất cả mọi người đều ngây người ra.

"Rồng, ta cuối cùng cũng thấy được rồng trong truyền thuyết rồi" Đông Nam kích động kêu lên.

Tiểu bảo chủ sợ hãi nói: "Trời ơi thì ra chúng ta đang đánh nhau với một con rồng."

Tất cả mọi người lúc này đều kích động vạn phần, sư phụ của tiểu bảo chủ lộ ra thần sắc ảm đạm, ông hiểu rõ cự xà đã hóa rồng không thành công, long trảo ở bụng nó vẫn chưa mọc ra, nếu hóa rồng thất bại chỉ có một con đường.....tử vong.

Trung niên nhân nhẹ nhàng nói: "xà huynh, ta vốn tưởng huyng là xà yêu tu luyện không thành, không tưởng được huynh kiêu ngạo như vậy, trải qua vạn năm tuế nguyệt tu luyện thành chân long chi thân, nếu như hôm nay bọn ta không phải đến vào lúc then chốt trong con đường hóa long của huynh ta nghĩ bọn ta sớm đã chết không có chỗ chôn thân rồi."

Lúc này kim lân (lớp vảy màu hoàng kim) trên thân cự xà bắt đầu bong ra, thân hình không còn vẩy hiện ra huyết nhục mơ hồ, cự xà phát ra một tiếng long ngâm bi tráng, miệng nó phun ra một viên nội đan kim quang lấp lánh, nội đan tại không trung đột nhiên vỡ vụn hóa thành từng hạt mưa màu vàng nhỏ bé rồi biến mất giữa không trung, con cự xà hóa long bất thành bỗng biến thành một đạo kim quang bay về phía hỏa sơn phút chốc biến mất trong miệng hỏa sơn.

Sư phụ của tiểu bảo chủ đột nhiên cảm thấy mất mát, nếu như đích thực giết chết một con yêu xà ông sẽ không cảm thấy mất mát nhiều đến như vậy, nhưng sát tử một con thánh xà với ước vọng hóa rồng ông cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu.

"Là đúng, hay là sai? thế giới này vốn đã không thể nào phân biệt đúng sai nữa rồi" ông thở dài.

Trung niên nhân mang tâm tình trầm trọng đi đến miệng hỏa sơn, ông bay đến bên cây liệt hỏa tiên liên ngắt lấy một cánh hoa sau đó nhổ gốc lên ném chung xuống miệng hỏa sơn "xà huỳnh, đây có thể là thiên ý, nếu như liệt hỏa tiên liên nở sớm nửa thời thần thì huỳnh đã sớm hóa long bay đi, gốc tiên liên này sẽ giữ cho huỳnh linh thức bất diệt, cầu cho huỳnh kiếp sau tu thành chân long"

Lúc này bọn tiểu bảo chủ cũng đã tới, "Sự phụ hồi này xảy ra chuyện gì vậy, con xú xà đó sao lại có thể biến thành rồng được vậy?"

Trung niên nhân nói: "Con nhìn sai rồi, nó làm sao mà biến thành rồng được?"

"Đúng là rồng mà, người ta rõ ràng thấy được một con rồng mà, các người nói xem hồi này đúng là nhìn thấy rồng đúng không?" tiểu bảo chủ nhìn bọn thị vệ hỏi.

"Đúng là rồng"

"Chính xác là rồng"

"Nhất định là rồng ta nhìn thấy rõ ràng mà"

.....

Bọn thị vệ khẳng định.

Trung niên nhân từ tốn nói: "Người trong lúc khẩn trương quá độ sẽ sinh ra ảo giác mà thôi, lúc này mọi người quá khẩn trương mà."

Tiểu bảo chủ nói: "Hừ, lão đầu tử ông hôm nay quái quái làm sao ấy, nhất định là có chuyện gì giấu ta."

Trung niên nhân mỉm cười: "Tiểu nha đầu người, toàn là nghĩ lung tung. Đây, đây chính là đoá liệt hỏa tiên liên mà con muốn hái đây."

"Ah sao chỉ có một đoá vậy?"

"Người đấy, đúng là tham lam mà, tiên thảo thượng đẳng này có được một đoá là quý lắm rồi, còn đoá kia sau khi chín đã rơi xuống hỏa sơn rồi. "

"Ài thật là đáng tiếc." tiểu bảo chủ than.

"À sư phụ, con rắn đó bị người giết chết rồi phải không?"

"Nó đã chết dưới cây hậu nghệ cung"

"Oh, lão đầu tử ông hôm nay thật là quái lạ mà, rõ ràng đã giết được một con rồng, không, một con cự xà mới đúng, sao lại trở nên bơ phờ vậy" tiểu bảo chủ hai mắt mở lớn nhìn trung niên nhân đầy thâm ý.

Trung niên nhân nhéo mũi của nàng, vừa cười vừa nói:"cái con tiểu nha đầu người đột nhiên lại chạy trốn khỏi hoàng cung, người không biết là đã làm cho phụ hoàng người lo lắng muốn chết."

"Đáng ghét" tiểu bảo chủ gạt tay trung niên nhân ra, nói: "Ta ra ngoài là để kiểm liệt hỏa tiên liên cho phụ hoàng, thọ lục tuần của ông ấy sắp tới, ta đem tiên liên tặng cho ông ấy, ông ấy nhất định rất cao hứng.

"Tiểu nha đầu người đúng là quá điên khùng mà, con không biết làm như vậy rất nguy hiểm à,? nếu như con có chuyện gì..."

"Được rồi, được rồi, con biết rồi mà, ông sao lại giống như nãi nãi của ta nói nhiều vậy,. Sư phụ này, con nghe nói người lúc còn trẻ yêu thầm nãi nãi của con đúng vậy không?" tiểu bảo chủ cười tinh quái nói.

"Con....con đừng có nói lảng sang chuyện khác."

Tiểu bảo chủ cười bồn chột nói: "Dạ, tuân lệnh, đồ nhi lập tức trở về hoàng cung"

Trung niên nhân thần sắc chẳng biết làm sao nói: "Tiểu quý người quá bướng bỉnh, ta thật không yên tâm người có thể an an ổn ổn về tới hoàng cung."

Tiểu bảo chủ kì quái hỏi: "Lão đầu tử người không về cùng với con sao?"

Trung niên nhân nói: "Ta đi kiếm con vốn định "áp giải" con trở về, nhưng trên

đường đi ta nghe nói trong lạc phong sơn xuất hiện một con kì lân thần thú đây là một sự kiện không tầm thường, ta muốn đi xem xem sao, chỉ là không yên tâm về con thôi."

"Đó không phải thần thú trong truyền thuyết sao? như vậy trên đời thật sự có kì lân sao ta?" tiểu bảo chủ hai mắt sáng lên, khuôn mặt hiện lên vẻ hưng phấn: "

"Con cũng muốn đi."

"không được, con rời khỏi hoàng cung đã mấy tháng rồi, mẫu hậu của con rất lo lắng nên đã ngã bệnh con nhanh trở về đi"

"Hả, mẫu hậu bệnh rồi sao, thôi được rồi con lập tức trở về" tiểu bảo chủ thần sắc hoàn toàn thất vọng.

Trung niên nhân cầm hậu nghị cung đưa trả lại tiểu bảo chủ: "Ngọc nhi, con sao lại mang hậu nghị cung ra ngoài, phải biết rằng nó chính là truyền quốc chi bảo, có tác dụng uy hiếp đối với tuyệt thế cao thủ của nước khác đấy."

"Vậy à, nhưng dù gì cũng đã mượn rồi, con đâu phải là không đem về trả."Tiểu bảo chủ nói với vẻ chẳng quan tâm.

"Con thật là chẳng biết khinh trọng gì cả, thần cung từng bị người ta phong ấn, một năm chỉ dùng được một lần, làm sao có thể tùy tiện tiện tiện mà sử dụng được, may là quốc gia hiện tại không có ác địch nào, căn bản cũng ít khi cần dùng đến nó".

"Biết rồi maaaa...." Tiểu bảo chủ kéo dài giọng ra.

Chương 5: Âm Chiến

Công cuộc hoá long của cự xà thất bại khi sắp thành công, viên nội đan ấy nháy mắt đột nhiên vỡ tung, hàng vạn điểm kim vũ kích xạ ra bốn phương.

Luồng kim quang xuyên thấu vô số cây cối trong rừng khiến cây rừng gãy nát khắp nơi trên mặt đất, một viên châu ngọc kim sắc chói loà rực rỡ lăn đến dưới chân của Thần Nam, Thần Nam chứng kiến tất cả sự việc đó, hần kích động cúi xuống nhặt lấy viên kim châu rồi đứng dậy.

Hào quang của kim châu tức thời lưu động, phát xuất một luồng quang mang trường hoà khiến cho tâm hồn hần thư sướng (khoan khoái).

Thần Nam cảm thấy bản thân bắt đầu tôn kính nguồn sức mạnh này của Thần Long, về giống rồng trong truyền thuyết này, dường như cảm nhận được một cái gì đó rất sâu sắc, trước mắt viên kim châu đối với hần không có gì là bí mật đáng nói.

Tuy rằng cự xà hoá long thất bại nhưng mà nó cũng đạt được đến bán long chi cảnh, trong cơ thể nó ẩn chứa một nguồn sức mạnh một nửa thuộc tính của rắn và một nửa thuộc tính của rồng. Viên nội đan nổ tung đó chính xác là tinh nguyên của cơ thể cự xà hoá thành, tập trung tinh hoa toàn thân của cự xà, một nửa là xà nguyên, một nửa là long nguyên. Nội đan nổ tung thì toàn bộ xà nguyên đã tiêu tán tại không trung, nhưng long nguyên thì hợp lại không tiêu tán, tinh chất của long nguyên tập trung lại với nhau hình thành nên long châu.

"Long châu, đây chính là long châu!" Thần Nam kinh thán nói.

Long châu thể tích tuy nhỏ, nhưng trong nó ẩn tàng một nguồn long lực tinh thuần cường đại, đây đúng thực là một viên chi bảo vô giá.

Thần Nam hết sức hiểu rõ công dụng của viên bảo ngọc này, vào thời điểm này, trong lúc long châu đang hoạt hoá, nếu như bây giờ hần nuốt nó vào cơ thể, bản

thân sẽ hấp thụ được một nguồn long lực cường đại và sẽ bị nguồn long lực đó xung kích, như vậy người nào nuốt long châu khi hấp thụ có khả năng đánh mất ba đến bốn thành tinh hoa của long châu, toàn thân sẽ đạt được nguồn công lực vô thượng. Nếu mà vào thời điểm này, long châu không bị bất cứ người nào hay con vật nào nuốt lấy, nó sẽ nhanh chóng mất đi quang trạch (độ sáng bóng), toàn bộ nguồn long lực cường đại sẽ liễm nội vào trung tâm của bảo châu, ngoại tầng của long châu sẽ biến hoá trở nên cứng rắn vô bì, không phải tiên bảo cấp bình khí thì không thể phá vỡ, như vậy không thể tùy ý hấp thụ long lực cường đại của long châu.

Vạn năm trước đây, Thần Nam thế gia quyết định khiến hãn trở thành một cường giả, nhưng không biết làm sao tu vi của hãn thủy chung không tăng tiến, công lực thấp kém chính là căn nguyên của sự thống khổ của hãn. Hãn luôn luôn khao khát đạt được một sức mạnh cường đại, bây giờ cơ hội đã ở trước mắt, nhưng hãn vẫn còn do dự, hãn không phải lo sợ về việc không thể chế trụ được nguồn long lực cường đại trùng kích vào cơ thể khiến hãn bạo phát thân vong, lúc này đây hãn đang nhớ đến phụ thân hãn và cuộc đối thoại giữa hai người.

Thần Chiến nói: "thiên tài địa bảo có khả năng khiến một người đạt được sức mạnh cường đại, trở thành một tuyệt thế cao thủ, nhưng có cái được tất có cái mất, khi hãn đạt được sức mạnh mà hãn chỉ có trong mơ, điều đó nghĩa là hãn cũng đã vĩnh viễn đánh mất tư cách của một tối cường giả. Nguồn sức mạnh có được từ bên ngoài là gông cùm cho tiến trình phát triển của sức mạnh tự thân hãn, hãn vĩnh viễn vô phương phá vỡ xiềng xích ấy.

Thần Nam nói: "dù cho không thể trở thành một tối cường giả, nhưng đó là cơ hội để trở thành một tuyệt thế cao thủ cơ mà.

Thần Chiến nói: "có thể chịu đựng được linh lực cường đại của thiên tài địa bảo trùng kích người đó há chẳng phải người phi phạm ư, ngoài ra cần phải có một thể chất siêu việt, cần có một tâm tướng bất khuất phục. Như vậy người đó làm sao hy vọng vĩnh viễn có thể chịu đựng, cuối cùng rồi cũng tự huỷ mà thôi.

Thần Nam nói: "Có thể không khó khăn như vậy được không?"

Thần Chiến nói: "Cường giả không sợ sự tịch mịch, mà chỉ sợ trên con đường tu

đạo tìm sức mạnh vĩnh viễn đình trệ bất tiến,"

Thần Nam mặc dù không hiểu rõ được hết những quan điểm mà phụ thân Thần Chiến hãn nói, nhưng hãn biết được đó là đạo lý.

Nuốt nó xuống ư, may ra trong giây lát ta có thể trở thành một cường giả, hay là lập tức bạo thể nhi vong, dù cho tình huống nào xảy ra ta cũng mất đi tư cách trở thành một tối cường giả.

Thần Nam tự nói với bản thân: "Ta đúng là một người mà vũ công đình trệ chẳng thể tăng tiến, hay là nuốt long châu này xuống là giải pháp tốt nhất, suy cho cùng đây là cơ hội để lí ngư vượt long môn."

"lẽ nào đây là ân điển mà ông trời ban cho ta?"

Thần Nam cúi đầu xuống nhìn quầng quang thái đang lưu động của long châu trong tay, do dự một thời gian dài, cuối cùng lên tiếng nói: "Thế nhưng ta không cam chịu với hiện tại này! Thần Nam ta không cần cái gì gọi là "ân tứ"!"

Trước kia vào lúc hãn mười sáu tuổi, Thần Nam từng được khen ngợi là võ học kỳ tài, tu vi võ công mỗi ngày tiến ngàn dặm, trong thế hệ đồng bối được xưng tụng "đệ nhất nhân". Thế mà sau này cơn ác mộng của hãn bắt đầu mở ra, bất kể hãn cố gắng như thế nào, tu vi của hãn mãi mãi không tăng tiến, thậm chí ngay cả huyền công gia truyền từ đệ nhị trọng thiên là đại thừa chi cảnh hạ sát xuống đệ nhất trọng thiên là trung giai chi cảnh. Nhìn thấy những người cùng lứa từng người từng người vượt qua hãn, trong lòng hãn hết sức biến động, cay đắng đến cực điểm.

Sau khi hào quang của một thiên tài xưa kia mất đi, vô số lời châm biếm từ lớp hậu bối đối với hãn, nhưng hãn không thể nói được gì. Dự luận từ bên ngoài, sứ mệnh của gia tộc.... tất cả tạo thành một áp lực cường đại đè nặng trong tâm tưởng của hãn, không có tài cán gì khiến hãn tự kỷ thậm chí cảm thấy bản thân chỉ là một tên tầm thường, không xứng đáng được sinh ra trong một thế gia vọng tộc như thế này. Giai đoạn từ mười sáu đến hai mươi tuổi là thời gian hãn cảm thấy cuộc sống thật buồn thảm, thậm chí có lúc hãn cảm thấy coi thường sinh mạng của mình, tại thời điểm này trong lòng hãn cực kỳ mê man. Nhưng tận đáy lòng hãn vẫn tồn tại

một cỗ ngạo khí, hẳn không tin rằng đã từng là một thiên tài lại vĩnh viễn không thoát được sự tầm thường ấy, bởi vậy đó là động lực khiến hắn tu luyện huyền công gia truyền không ngừng nghỉ.

Trùng sinh lại sau vạn năm, tu vi võ học của Thần Nam vẫn như xưa không tiến thêm được bậc nào, nhưng áp lực đè nặng trong tâm hắn đã mất đi, trải qua một năm điều hoà, hắn đã dung nhập được với xã hội hiện tại. Hắn đã được giải thoát khỏi cái quá khứ đầy thống khổ xưa kia, khôi phục lại bản tính xưa nay của hắn.

"Có lẽ hôm nay ta đã bỏ lỡ một cơ hội ngàn năm có một, nhưng ta quyết không hối hận!◆

Luồng quang thái không ngừng lưu động lúc đầu của long châu dần dần ảm đạm, sau cùng quang mang triệt để nội liễm, màu sắc hoàng kim lúc đầu bây giờ đã chuyển thành bích lục, trở thành một viên minh châu bình thường.

Thần Nam thu lại long châu, quay trở lại con đường cũ, thời khắc này hắn không muốn dừng lại, lo sợ bị vướng vào tiểu ác ma công chúa. Hắn leo lên ngồi trên ngọn núi, nhìn ra phương xa, thấy con người tiểu bảo chủ đang ở dưới miệng núi lửa, hắn liền hít lấy một hơi dài, nói:" Đáng sợ, đáng sợ, hét lớn~~~ cuối cùng cũng thoát khỏi bàn tay của tiểu ác ma, cơn ác mộng cuối cùng cũng kết thúc."

Thần Nam trải qua ba ngày giữa ngọn đại sơn này, hắn lúng túng nhận ra rằng, hắn đã lạc đường, dãy núi liên miên bất tuyệt tựa hồ không có điểm dừng.

"Chết tiệt thật, làm sao để quay lại con đường lúc đầu bây giờ nhỉ? Như vậy làm sao để xuống núi, một mình ta đơn độc lưu lại trên núi thế này khác gì một tên dã nhân.

Từ xa nhìn thấy một cột khói đang nhẹ bốc lên cao, Thần Nam đại hỉ, liền tiến nhanh về phía trước, khi đã tiến đến gần cột khói hắn đột nhiên dừng lại, hắn không dám lỗ mãng tiến lên, vạn nhất gặp phải tên tiểu bảo chủ hung ác đó, hắn sẽ chết mà không có đất chôn thân.

Trải qua quá trình khám sát tỉ mỉ, hắn cuối cùng cũng xác định được rằng đó

không phải là tiểu bảo chủ mà chỉ là một nhóm người đi đường, hẩn thở ra một hơi dài như trút được gánh nặng. Một lúc sau đã tiến đến gần, Thần Nam lặng lẽ đi theo sau đám người đó, hẩn thầm cầu khẩn trong lòng: chỉ mong đám người này đi thẳng ra khỏi ngọn núi này nhưng đừng như con công chúa xú thí đó đi tầm bảo.

Vận may tựa hồ lúc nào cũng trốn tránh với Thần Nam, đến buổi chiều của ngày thứ ba, hẩn vẫn ôn hoà chậm chạp đi theo sau đám người đó, đột nhiên từ đám người hẩn đi theo thoán xuất bảy, tám nhân ảnh, vây quanh lấy hẩn, bọn người hẩn đi theo nhìn hẩn bằng cặp mắt sắc bén khá dĩ chỉ có thể phát xuất từ một tay cao thủ, trên thân bọn họ phát xuất luồng sát khí âm sâm lạnh lẽo dữ thấy mỗi cá nhân đã kinh lịch qua nhiều trận sinh tử chiến.

Một người dừng lại trước mặt hẩn còn toàn bộ quay trở về chỗ cũ, tổng cộng có hai mươi người, người dẫn đầu nhóm người đó là một chàng thanh niên, thanh niên nhân xem ra có phần anh tuấn, trên người ẩn tức một cỗ bá khí.Nhìn thấy Thần Nam chỉ là một người tầm thường, thanh niên nhân cau mày hỏi:"Người là ai, vì sao lại cứ lén lút đi theo sau bọn ta?"

Thần Nam vội vàng giải thích:" Tại hạ chỉ là một tên liệt hộ lạc đường, những tưởng nếu đi theo sau tôn giá thì có thể rời khỏi vùng núi này."

"Một tên liệt hộ mà có can đảm để tiến sâu vào trong hẻm núi này ư?"

"Tại hạ đi theo săn một con bạch lộc, bất tri bất giác lao theo săn đuổi nó thì phát hiện ra mình đã ở giữa chốn này, kết quả không thể tìm quay trở lại đường cũ."

Thanh niên công tử ngoảnh mặt lại chỉ vào một tên đại hán khá khôi ngô nói:" người, lên đây."

Nhìn thấy ngữ khí ra lệnh cho thủ hạ của người thanh niên có thể thấy hẩn là người đã quen với việc phát ra hiệu lệnh, Thần Nam đoán chắc người thanh niên công tử này đích thị là một nhân vật có lai đầu không nhỏ,

Đại hán tay cầm một thanh đại kiếm, vừa to vừa dài, tiến nhanh về phía trước nhắm thẳng Thần Nam chém mạnh xuống.

Thần Nam tức thời hoảng sợ vội vã nhảy tránh qua một bên, trong lòng thầm nói: suýt nữa thì nguy hiểm đến tính mạng, tên này thật hung ác!

Một kiếm của đại hán vừa phách không, đệ nhị kiếm lại đến, lần này đại kiếm phát xuất một đạo thanh sắc quang mang, quang mang nhắm về phía Thần Nam thẳng hướng phóng đến.

Thần Nam thầm hét lên trong lòng: không thể nào, thực chất hoá thành kiếm khí! Như vậy chẳng phải là cao thủ đẳng cấp tông sư sao! Loại người này vì sao lại cam tâm làm thủ hạ cho kẻ khác?

Nỗi sợ hãi lúc này vừa dứt bây giờ lại quay trở lại, hắn đã không thể tránh khỏi trong thời điểm này.

"Xoạt"

Luồng phong mang xanh nhạt từ trên cao chém thẳng đến tạo thành một đường rãnh nông dài trên mặt đất.

Thần Nam cảm thấy cực kì kì quái, thực chất hoá kiếm khí uy lực không thể chỉ như thế này được, cho dù chỉ là kiếm khí phổ thông sức mạnh đó cũng thừa sức hơn cây kiếm kia rất nhiều.

" Chẳng lẽ đây là đấu khí(kèn cựa nhau) của tây phương? " hắn liền cẩn trọng nhìn vào tư thế xuất kiếm của đại hán, trong tâm đã xác định được một ý nghĩ.

Đạo phách trăm hung hãn của đại hán lại đến, Thần Nam bị bức bách phải chiến đấu cùng với đại hán, đấu khí một lần nữa tiếp tục lặp lại, đạo phong mang xanh nhạt khiến Thần Nam rơi vào hiểm cảnh.

Đứng ở bên cạnh thanh niên công tử cười nhạt nói:" Một liệt hộ bình thường có thể có võ công như thế này ư? Nếu như người không chịu nói ra sự thật, mười chiêu sau cùng sẽ khiến người chết không có đất chôn.

Thần Nam gấp rút la to:" Ngừng lại, để tôi giải thích."

Thanh niên công tử phẩy nhẹ tay, nói: "ngừng lại."

Đại hán thu kiếm đứng lại, nhìn vào Thần Nam nói: "khá lắm tiểu tử, lại có thể tiếp nổi ta hai mươi chiêu."

Thần Nam sử dụng ngôn ngữ của đại lục của vạn năm trước nở nụ cười ca thán: "bất luận ở thời đại nào cũng có những cường giả đáng kính trọng, đích thực tu vi võ công của ta đã giảm sút, nhất định phải trải qua những sự việc khó chịu như thế này, thật là hổ lạc bình dương bị khuyến khi a!"

Hắn vừa mở miệng ra thở dốc, vừa suy nghĩ đối sách: "vị công tử này, nếu như tại hạ nói tại hạ chỉ là một người liệt hộ bình thường có học qua võ công khẳng định rằng công tử sẽ không tin, bất quá tại hạ có thể chứng minh cho công tử thấy."

Thanh niên công tử nói: "Người chứng minh chuyện gì?"

"tại hạ chỉ là một liệt hộ, đương nhiên dùng năng lực săn bắt của mình để chứng minh." Thần Nam cúi người xuống, cầm lấy một nắm đất trên mặt đất đưa lên mũi ngửi, nói: "tại hạ dám khẳng định rằng trong phạm vi ba dặm quanh đây có một con hổ cái, là một dã thú to lớn chúng ta chưa từng thấy qua."

"Hả, người dám khẳng định điều đó?" Thanh niên công tử truy vấn.

"Tại hạ khẳng định."

"Hay, Dương Xung người mang vài người đi khán xét xung quanh đây cho ta xem."

Một người thanh niên lên tiếng nói: "Vâng." Hắn liền cử theo vài người tiến sâu vào khu rừng tìm kiếm.

Trải qua một tuần trà, từ xa truyền lại tiếng rống của mãnh hổ, không lâu sau, nhóm người đó quay trở lại cùng với xác của một con hổ.

Thanh niên nhân nhìn một lúc vào xác con hổ, nhẹ nhàng mỉm cười nói: "theo cách này ta có thể thấy người rõ ràng là một liệt hộ, bất quá ta vẫn còn nghi vấn, từ

đây để ra khỏi vùng núi này nhanh nhất cũng hơn ba ngày, chẳng nhẽ người truy đuổi theo con bạch lộc ba ngày ba đêm?" Sau khi nói xong ngữ khí thanh niên nhân biến lãnh, lấy giọng quát:" trời hăn lại cho ta."

Một vài cao thủ lập tức xông lên, kễ lưỡi dao sắc bén lên bộ phận yếu hại trên người Thần Nam.Hắn đơn thương độc mã vô phương đối kháng với vô số cao thủ như thế này, chắc chắn như tù phù hám thụ (kiến càng rung cây???), cho nên hắn không có ý định phản kháng.

Trong lòng thầm than khổ: tưởng rằng vừa mới trốn ra khỏi được ma trảo của tiểu bảo chủ, vậy mà nay lại bị người khác bắt lại làm tù binh.

Đám thủ hạ hướng về phía thanh niên công tử nói:" tam....tam thiếu gia, tại sao lại trối hăn lại, thẳng tay hạ sát hăn là xong chuyện thôi mà."

Thần Nam nghe thấy câu gọi " Tam thiếu gia" không ăn khớp, rời rạc liền nảy sinh ra một chút "hứng thú", càng có thể khẳng định rằng nhân vật này tuyệt không phải là một người bình thường.

Thanh niên công tử nói:" đầu tiên trối hăn lại trước đã, ta cảm thấy người này không như những người khác, trước khi hăn cùng người động thủ, ngay cả ta cũng không phát hiện ra hăn là một võ giả."

Thần Nam thầm nói trong lòng: không phải là ta không tầm thường, mà chính là vì huyền công không được biết đến này mà ta tu luyện không tầm thường.

Thần Nam bắt đầu cuộc sống là tù binh lần thứ hai, nhưng mà lần "đãi ngộ" này sự uy hiếp rõ ràng tốt hơn lần thứ nhất rất nhiều, tối thiểu nhất là không có người nào xem hăn như là tư hữu tài sản, thỉnh thoảng tìm đến hăn để giải toả sự hưng phấn của bản thân.

Đoàn người này có tính kỷ luật rất cao, không có một câu chữ nào dư thừa khi nói chuyện, chỉ có vị công tử thỉnh thoảng đi đến bên cạnh đám người này thì thầm mấy câu.

Hai ngày sau, Thần Nam không thể nào không ca thán cái số mệnh kỳ lạ của mình, hẳn lại có thể lần nữa gặp lại tiểu bảo chủ.

Giờ đây đám người của tiểu bảo chủ chỉ còn dưới mười người, trong cuộc chiến với cự xà, tổng cộng chết bốn tên thị vệ, hai ma pháp sư tập sự, ngay cả những người này thân cũng thụ trọng thương, đến bây giờ vẫn chưa khỏi.

Ngay khi tiểu bảo chủ nhìn thấy thanh niên công tử ở phía sau đoàn người này liền lộ vẻ hoảng sợ, mi đầu bỗng chốc nhíu lại, nhưng chớp mắt phát lộ ra một nụ cười rục rờ: "Thiên nguyên đại lục thật sự là nhỏ bé, không thể tưởng được lại có thể gặp gỡ tam hoàng tử điện hạ tại đây.

Thanh niên công tử cũng mở miệng cười nói: "đúng vậy,ta cũng không tưởng có thể gặp gỡ ngọc thể công chúa điện hạ ở đây."

Tiểu công chúa cười nói: "Tam hoàng tử không phải đang hưởng phúc tại hoàng thành Bái Nguyệt quốc hay sao, tại sao lại chạy đến biên cảnh của Sở quốc bọn ta, chẳng lẽ lại có sứ mệnh nào cần đến nước ta ư? Đi sứ nước ta lại không dùng voi tốt để đi mà lại đến vùng thâm sơn này sao."

Từ đằng xa Thần Nam nghe thấy rõ ràng, trong lòng ca thán: ta thật là có tướng "quý nhân mệnh", trước sau có vài ngày, đã có thể gặp được cả công chúa cùng với hoàng tử.

Tam hoàng tử nói: "lời lẽ của ngọc công chúa thật là lợi hại, "" tùy ý xâm nhập tha quốc biên cảnh"" tội danh to lớn này tại hạ thật không thể gánh vác nổi. Nếu như tại hạ nhớ không nhầm, dãy núi ở giữa vùng thiên nguyên đại lục này không thuộc về bất kỳ quốc gia nào.

Tiểu công chúa nói: "tam hoàng tử điện hạ ngày nay lời lẽ cũng thật nhanh nhay, vậy sao lại vô duyên vô cớ đi đến nơi này, suy cho cùng nơi này cũng gần kề với biên cảnh Sở quốc bọn ta, thật không thể không khiến người này sinh ý nghi ngờ."

Tam hoàng tử vẫn mỉm cười," Ha ha, ngọc công chúa thật quá lo lắng, kỳ thật

tại hạ có lý do khi đến nơi này, chủ yếu bởi vì nghe thấy ở trong vùng núi Lạc Phong sơn này có xuất hiện một con kỳ lân thần thú, tại hạ muốn thử vận khí mình xem có gặp được con thần thú trong truyền thuyết này không."

Tiểu công chúa nói:" Hà, thì ra là vậy, không ngờ tin tức lại truyền đi nhanh như thế, đến cả tam hoàng tử của Bái Nguyệt quốc xa xôi cũng biết đến tin tức đó."

Tam hoàng tử nói:" Truyền thuyết kỳ lân xuất thánh nhân hiện, thần thú hiển thế sẽ làm chấn động thiên hạ, sự kiện này được loan truyền khắp đại lục rất sôi nổi."

Tiểu công chúa thờ dài nói:" Ôi! Thật muốn được đi xem xem thử kỳ lân rốt cuộc có hình dạng như thế nào, đáng tiếc ta lại không có cơ hội."

Tam hoàng tử ngạc nhiên nói:" Công chúa điện hạ tại sao lại nói vậy? "

" Tại hạ trên đường đi đến Lạc Phong sơn thì gặp phải sư phó, người nói rằng ở đó rất nguy hiểm, ngăn cản không cho đi ép ta phải quay về, thật là mất hứng mà!" Trên gương mặt tiểu công chúa bừng bừng sắc giận.

Trong mắt tam hoàng tử thoáng ánh lên một đạo tinh quang, nói:" phải chăng là Gia Cát Thừa Phong tiền bối."

"Còn không phải cái lão đầu tử ấy."

"Gia Cát tiền bối danh động thiên hạ, một thân võ học tu vi siêu phàm nhập thánh, là một tiền bối cao thủ mà tại hạ kính trọng nhất."

"Đúng vậy, nếu như lão đầu tử đó nghe được điều này, nhất định sẽ hết sức vui mừng, biết không chừng sẽ thu người làm đồ nhi."

"Nếu quả thật như vậy, tại hạ cầu mà không được."

Tiểu công chúa cười nói:" Biết đâu chừng lão đầu tử đó đã nghe thấy thì sao, hiện tại chắc đang phân vân nên hay không nên thu người làm đồ nhi đó."

Tam hoàng tử thoáng hiện sắc diện lúng túng, cười nói:" Ha ha, có thể như thế

ư, Gia Cát tiên bối chẳng phải đã gấp rút đến Lạc Phong sơn rồi sao, cho dù tiên bối võ công thông thần, cũng không thể nghe được những lời nói cách người ngoài trăm dặm được?"

Tiểu công chúa cười khì khì nói: "Lão đầu tử đó không an tâm, sợ ta lén lút quay trở lại, ông ta nhất định luôn theo ta trên đường đi."

"Hừ, xem ra lão nhân gia rất yêu thương công chúa, lo sợ cô trên đường gặp bất trắc." Tam hoàng tử cười nói.

"Rõ ràng là người không tin ta."

Tam hoàng tử nhìn vào đám thị vệ của tiểu công chúa, nói: "ngọc công chúa, những thủ hạ của công chúa đang thụ thương ư, sao khí sắc họ trông ảm đạm thế kia?"

"Đúng vậy, bọn ta trên đường rời khỏi Lạc Phong sơn chạm phải một con viên cổ cự nhân, may mà lão đầu tử tức thời đến kịp, nếu không thì thật là nguy hiểm." Tiểu công chúa lộ ra thần sắc sợ hãi.

"Thật là vô cùng may mắn! Nay, vùng san mạch này thường xuyên xuất hiện quái thú, nếu như không có cao thủ bảo hộ thì các người không xong đâu, nếu không thì thế này, để ta hộ tống các người ra khỏi núi." Tam hoàng tử biểu lộ thần sắc chân thành.

Hàn quang thoáng qua trong mắt của tiểu công chúa, mỉm cười nói: "đa tạ tam hoàng tử điện hạ, nhưng bất tất phải làm phiền quý môn, chúng ta đã có lão quý sư phó của ta chiếu cố đến rồi."

"Ngọc công chúa điện hạ không cần phải khách khí với ta, gặp phải sự tình này, về tình về lý ta đều phải hộ tống công chúa điện hạ rời khỏi đây, hơn nữa Gia Cát tiên bối cũng không chắc là đã theo sau."

"hảo ý của tam hoàng tử điện hạ ta xin tâm lĩnh, nhưng thật sự chúng ta không cần người hộ tống, miền núi này chính thực là giáp ranh với biên giới nước ta, hầu

như là không có quái thú ẩn hiện.

" Không được, tại hạ nhất định phải hộ tống công chúa rời khỏi đây, nếu không trong lòng tại hạ thật sự không an tâm."

Tiểu công chúa không còn cách nào để khước từ, trên mặt xuất lộ thần thái cảm kích, nói:" ta đành phải làm phiến tam hoàng tử rồi."

"ngọc công chúa không cần phải khách khí với tại hạ"

Thần Nam minh bạch khi nhìn thấy toàn bộ sự việc, thâm thán hai người này thật xứng đáng sinh ra trong một gia đình đế vương, chỉ trong khoảnh khắc thời gian ngắn ngủi đã hoàn thành một cuộc " tâm chiến."

Tiểu công chúa dẫn theo đám thị vệ thân thụ trọng thương gặp phải tam hoàng tử của Bái Nguyệt quốc nhưng trong lòng có phần bất an, cô không tin đây chỉ là sự tình cờ, khả năng lớn nhất là đối phương đã chờ sẵn tại đây. Để tự bảo vệ mình, cô ta trước tiên chủ động xuất kích, khiến tam hoàng tử không biết đâu là hư thực, sau đó lại như vô ý nói ra Gia Cát Thừa Phong, khiến tam hoàng tử trong lòng có phần kiên dè. Nhưng mà tam hoàng tử tuyệt không phải hạng tầm thường, trong tâm hẳn mặc dù kinh nghi bất định, nhưng tịnh không lùi bước, nếu như cùng nhau đi tiếp, một lúc là hẳn có thể thám thính được hư thực.Hai người này có thể nói là ◆mãn chủ quỷ thoại", " hồ thuyết bát đạo".

Hai tốp nhân mã của tam hoàng tử và tiểu công chúa cùng nhau hướng khởi rời khỏi ngọn núi hùng vĩ này, Thần Nam chạy theo phía sau đội ngũ thầm vui mừng, may mà có tam hoàng tử đối phó với tiểu công chúa này, khiến cho tiểu công chúa không chú ý đến hẳn đang ở phía sau đội ngũ. Nhưng tình trạng tốt đẹp đó không kéo dài được lâu, bọn thị vệ của tiểu ác ma nhanh chóng phát hiện ra hẳn đang bị bắt trời làm tù binh, một tên thị vệ lao lên phía trước thì thầm chuyện gì đó với tiểu ác ma..

Vào khoảnh khắc này, Thần Nam cảm thấy khắp nơi như bị hắc ám bao phủ, thiên không như mất đi sắc thái (nói đơn giản là trời đất tối sầm lại, tai hoạ sắp chụp xuống đầu hẳn ^_^)

Tiểu công chúa trên mặt lộ vẻ hưng phấn, cười hì hì nhìn về phía Thần Nam đang đi, không còn nghi ngờ gì, kể từ lúc cô ta gặp gỡ với tam hoàng tử đây là lúc cô ta biểu lộ tâm trạng chân thật nhất, nhưng mà Thần Nam thà rằng nhìn thấy nụ cười giả tạo đó, chứ thật không muốn gặp phải nụ cười phát ra từ trong lòng cô ta.

Hắn thầm hét lên trong lòng: thần linh ơi, cứu giúp con với. Lúc đầu tam hoàng tử làm sao biết được tại sao tiểu công chúa của Sở quốc này lại đột nhiên hưng phấn phi thường, hắn không nén được thầm phỏng đoán không phải Gia Cát Thừa Phong đã đi xa rồi sao, sau đó hắn nhìn theo hướng mà mục quang của tiểu công chúa đang hướng về, cuối cùng cũng phát hiện ra "căn nguyên" của sự hưng phấn của tiểu công chúa, thì ra đó là do tên tù binh bị bắt mấy ngày trước.

Tam hoàng tử cực kỳ kinh ngạc, đối với thân phận của Thần Nam bắt đầu nổi lên sự hồ nghi, hắn khẽ ho một tiếng, nói: "người này trên đường đi lén lút mờ ám đi theo sau bọn ta, sau đó bị thủ hạ của ta bắt được, công chúa điện hạ biết người này ư?"

"Biết, đương nhiên là biết." tiểu công chúa cắn môi, nghiến răng nói: "hắn chính là tiểu thái giám từ trong cung nội ra đây theo ta, lúc đầu đi theo để phục vụ ta, không ngờ khi gặp phải viễn cố cự nhân, hắn lại là người bỏ chạy đầu tiên. Tiểu Lí Tử người không nghĩ rằng chúng ta lại gặp lại nhau sớm như vậy phải không?"

Thần Nam quả thật đang choáng váng, tự nhiên bị người gọi là thái giám, trong lòng thầm chửi: con xú thí công chúa này, đúng là một tiểu ác ma đáng chết....

Tiểu công chúa nhìn chăm chăm vào hắn một cách hung dữ, ý tứ trong đó đã hết sức rõ ràng, uy hiếp kiêm dọa dẫm bắt hắn phải phối hợp.

Thần Nam do dự một hồi, cuối cùng khóc lóc nói: "nô tài đáng chết, nô tài thật sự hồ đồ, mong công chúa điện hạ tha chết."

Tam hoàng tử cười nói: "Thì ra là nô tài của ngọc công chúa, xin mời công chúa tiện phát lạc hắn." Nói xong liền quay lưng rời đi.

"Ha ha ha...." Tiểu công chúa nhìn vào Thần Nam, trên mặt tràn đầy tiểu ý.

Như có trận hàn phong lướt qua thân thể Thần Nam, không khống chế được thoátng run lên một cái, hắc đề nén thanh âm lại nói:" công chúa điện hạ, chúng ta làm một cuộc giao dịch chứ."

Tiểu công chúa nhớ lại những lời ô ngôn uế ngữ của Thần Nam trước kia, thần tình tức khí giậm run lên một hồi, thanh âm sắc nhọn nói:" cùng ta làm một giao dịch ư? Người dựa vào cái gì, người nằm mộng ư."

"Gia Cát Thừa Phong kỳ thật không có ở đây, tam hoàng tử lại muốn đổi phò với cô." Trước khi thủ chương của tiểu ác ma đánh xuống Thần Nam nhanh nhẹn nói.

Tiểu công chúa tức thời nâng thủ chương đang đánh xuống lên, chăm chú quan sát khắp người hắc, nói:" xem ra ta đã quá coi thường ngươi rồi, không thể tưởng được cái tên xú tặc này cũng có đầu óc. Bất quá..... Trong lòng ta hiện tại đang bức dọc phi thường, giao dịch hãy để sau, hiện tại ta cần nơi để phát tiết!"

"a....." từ trong rừng vang lên tiếng la thất thanh của Thần Nam.

Hòa lẫn trong không gian cùng với tràng cười đắc ý của tiểu ác ma công chúa.

Từ xa đám người của tam hoàng tử nhả mặt, đối với truyền ngôn về tiểu ma nữ này đã tiến đến nhận thức thêm được một mức độ.

Vành minh nguyệt đã lên cao tận chân trời, ánh nguyệt quang sáng trong như khiết bạch như những cánh lông vũ rải rắc khắp cả khu rừng, làn gió đêm nổi lên hiu hiu, mang theo hương thơm thoảng thoảng của muôn hoa, làm cho cả vùng núi rừng như được bao bọc trong làn thủy nguyệt, từ xa nhìn vào thật thanh đậm, mờ ảo, hài hòa, trữ tình.

Thần Nam cùng tiểu ác ma công chúa trong một túp lều khê thâm trao đổi ý kiến, hai người đã khẳng định được việc gặp gỡ với nhóm người tam hoàng tử không phải là chuyện ngẫu nhiên, trong điều này tất phải có dự mưu từ trước, những người này sớm đã chực sẵn trên con đường xuất sơn này từ lâu rồi.

Tiểu công chúa nói: "ta đã trực giác được việc này ngay từ lúc đầu, bọn chúng muốn gây bất lợi với ta, nhưng ta không thể hiểu được lý do tại sao chúng lại làm điều này."

Thần Nam nói: "Bái Nguyệt quốc cùng Sở quốc có quan hệ như thế nào?"

Tiểu công chúa nói: "Hai nước mấy năm gần đây quan hệ hoàn toàn khả dĩ, chẳng phát sinh được chuyện gì vui vẻ."

"Việc này thật kỳ quái, nếu sự việc như vậy, tại sao chúng lại muốn gây bất lợi cho công chúa." Sau khi Thần Nam trầm tư trong chốc lát, cuối cùng bật cười, nói: "ta đã minh bạch rồi, bọn chúng muốn cướp lấy nhan sắc này."

"Chết đi." Tiểu công chúa hung dữ đâm một quyền vào đầu Thần Nam.

Thần Nam cố chịu đau nhẹ giọng nói: "ta không phải đang giúp công chúa phân tích hay sao, tại sao công chúa điện hạ lại kích động như vậy? việc đó chẳng lẽ không có khả năng xảy ra ư."

"Về phương diện này người không cần phải suy xét, tất cả mọi người đều biết vị tam hoàng tử này không phải là con người thối tha như vậy."

Thần Nam nói: "Vậy sao....vậy nếu hãn muốn bắt công chúa để xem công chúa như một lễ vật đem tặng cho ai đó thì sao."

Nghe Thần Nam đem mình ra so sánh như là một lễ vật, tiểu ác ma công chúa trừng mắt tức giận, lạnh lùng nói: "những lời lẽ bại hoại của người thật quá khó nghe, người không biết người đang nói chuyện với ai ư? Nhưng sau đó cô ta nhanh chóng bình tĩnh trở lại, cô trầm ngâm một lúc, nói: "khả năng đó gần như không có."

"Việc này thật kỳ quái, ngoại trừ công chúa điện hạ ra, còn việc gì có thể khiến tam hoàng tử mạo hiểm như vậy, đợi đã....."

"hậu nghệ cung."

"hậu nghệ cung"

Thần Nam cùng tiểu công chúa đồng thời cất tiếng nói.

"Ngày đó lúc công chúa điện hạ dùng hậu nghệ cung bắt chết cự xà, kim quang tiền hoa phá thiên không chắc chắn bị Tam hoàng tử trông thấy."

" Không quá lạ gì khi thẳng cha đó lúc nào cũng nhìn vào cái hộp sau lưng ta, rõ ràng là đã chú ý đến truyền quốc chi bảo hậu nghệ cung của bọn ta." Tiểu công chúa nắm chặt tay lại, nói:" tên bại hoại nhà ngươi đối với hiện tại đã nghĩ ra được đối sách nào chưa?"

" Điều này thật vô cùng khó khăn đối với ta ư, xảo phụ nan vi vô mễ chi xuy, thị vệ của công chúa điện hạ hiện thân thụ trọng thương, hiện tại không thể sử dụng được, ta làm sao có năng lực xử lý, ta xem nên trực tiếp mang hậu nghệ cung đưa tặng cho tam hoàng tử đã, cái đó gọi là thức thời vụ giả vi..... khả khả." Nhìn thấy tiểu ác ma công chúa khoe miệng phát xuất một tia lãnh tiếu, Thần Nam vội vàng dừng câu nói lại, gượng nở nụ cười.

Tên bại hoại nhà ngươi bây giờ vẫn còn đại ngôn không cùng ta thực hiện giao dịch, đã vậy lại còn không giúp được gì, ha ha, như vậy càng tốt, ta không cần phải lo nghĩ gì khi trừng phạt ngươi, ngươi không biết được hai ngày nay ta tìm ngươi vất vả biết bao, hận không thể lập tức lột da ngươi ra."

Nhìn thấy nụ cười của tiểu ác ma công chúa, Thần Nam không kìm nổi lạnh rét, " công chúa điện hạ, lúc đó ta không phải cố ý nhìn trộm công chúa....tắm(xuất dục)....."

Nghe thấy điều đó, song nhãn công chúa tựa hồ phun xuất ra lửa, " a, ngươi là tên bại hoại đáng chết, vẫn còn can đảm nói đến.....ta phải giết ngươi!"

Chương 6: Âm Chiến (2)

Thần Nam khẩn trương lùi lại phía sau cất tiếng: "công chúa điện hạ thật là vô tâm, tại hạ biết được người lâm vào thế yếu, hoàn thị nghĩa vô phản cố đích đầu liễu quá lai (không biết dịch sao).

Ha ha, tên trộm hôi thối nhà ngươi thật biết đùa, người biết rằng sau khi tam hoàng tử động thủ, sẽ giết người diệt khẩu, bằng không nhà ngươi không khi nào liễu lĩnh đem cái mạng ra để giao dịch với ta.

Thần Nam ho khan "điều này...trong hoàn cảnh này nàng không thể giết ta, tất cả cận vệ của nàng đều thọ trọng thương, ngã hảo đải hoàn hữu nhất chiến chi lực ba.

Tiểu công chúa hơi do dự, nhìn hẩn nhẹ cười nói: "được lắm, ta tạm thời tha mạng cho ngươi, hãy cất giữ vật này cho ta."

Thần Nam nhìn thấy tiểu công chúa đưa cho mình hộp chứa Hậu Nghệ Cung thì la lớn: "Người muốn giết ta ư."

Hẩn hiểu rằng, tiểu ác ma đã quyết tâm từ bỏ Hậu Nghệ Cung, để đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người sau đó tìm cơ hội để trốn chạy.

"Được lắm, nếu người không nhận lời, ta giết người" tiểu công chúa bật kiếm.

"Đừng, ta chấp nhận."- Thần Nam nói.

Giữa đêm tối tĩnh lặng, khu rừng ẩn tàng một bầu không khí chết chóc. Tam hoàng tử cùng thủ hạ đang nhỏ tiếng bàn kế hoạch, trong trường đầy đao quang kiếm ảnh.

Dương Trùng Đạo, tam hoàng tử thống lĩnh thị vệ, "Chư Cát Thừa Phong chắc

chấn không ở gần đây, Điện hạ hãy mau động thủ tránh đêm dài lắm mộng."

Tam hoàng tử trầm tư một lúc nói: "không cần vội vã, hãy bao vây bọn chúng cẩn thận, giám thị chặt chẽ, không được hành động bất cẩn. Heh heh, để bọn chúng khẩn trương lo lắng tối nay, chúng ta động thủ vào lúc rạng sáng khi bọn chúng mệt mỏi."

Dương Trùng Đạo: "Ngài có cần coi trọng bọn chúng vậy không? Bọn chúng đều bị thương nặng, mặc dù tiểu ma nữ lợi hại, nhưng ngài vẫn có nhiều lợi thế."

Tam công tử từ tốn đáp trả: ♦ Dương Trùng Đạo, người vẫn chưa được lão luyện, hấp tấp lỗ mãng, làm sao ta an tâm giao phó trách nhiệm cho người? Mặc dù bọn chúng thọ trọng thương, nhưng hồ đồ bệnh vẫn còn uy phong, đừng bao giờ coi thường kẻ địch. Tại sao chúng ta không phá rối, làm hao mòn tinh thần và sức khỏe của chúng khi đêm xuống. Khắc địch cần tận dụng mọi phương tiện tạo điều kiện thuận lợi cho bản thân, người cần phải học hỏi nhiều."

Dương Trùng Đạo đồ mồ hôi hột, hăn đối với tam hoàng tử vừa kính vừa sợ. Hăn có cảm giác bá khí từ người tam hoàng tử trầm trọng. "Tại hạ đã sai."

Tam hoàng tử chấp tay sau lưng nhẹ nhàng bước vài bước nói: "khi chúng ta đắc thủ, người lập tức quay về Bái Nguyệt, không được chậm trễ, người minh bạch chưa?"

"Điện hạ không quay về?"

Ta sẽ đến Lạc Phong San tìm kiếm Kì lân" Tam hoàng tử trả lời với nụ cười trên môi.

Dương Trùng Đạo: " điện hạ, điều này thật nguy hiểm"

"Nếu ta lập tức quay về Bái Nguyệt, mọi người đều đoán được ta chính là thủ phạm. Heh heh, nếu như ta lưu tại nơi này, vô bằng vô chứng, kẻ nào dám lên tiếng."

" Điện hạ cao minh "

"Người hãy đi chuẩn bị kỹ lưỡng, giết sạch bọn chúng, không chừa một mống nào" Mặt tam hoàng tử hiện lên một màu băng giá.

"Tại hạ đã rõ". Dương Trùng Đạo mặc dù đã trải qua vô số tình huống sinh tử, nhưng vẫn không ngăn được cơn ớn lạnh.

Tiểu công chúa Sở Ngọc triệu tập thủ hạ lại, trên khuôn mặt mất đi vẻ tiểu ý thường ngày. Hiện tại thần tình của nàng đầy vẻ đoan trang và uy nghiêm.

Các người chắc đã biết sự tình từ tên bại hoại Thấn Nam. Thất phu vô tội, hoài bích kì tội. Tam hoàng tử Bái Nguyệt quốc đây đã tâm, âm mưu chiếm đoạt Hậu Nghệ Cung, bảo vật truyền đời của Sở quốc ta. Lực lượng hai bên thật chênh lệch, nhưng cho dù ta trao Hậu Nghệ Cung cho hắn, hắn quyết sát nhân diệt khẩu. Cái chết có lúc nặng như sơn, có lúc nhẹ như lông hồng; các người muốn ngồi yên chờ chết hay chết như anh hùng trên chiến trường.

Trong trường bọn thị vệ đồng loạt hét to: "như anh hùng chết trên chiến trường"

"Tốt lắm! Mặc dù chúng ta đang bị ép vào tuyệt cảnh, chúng ta quyết không đầu hàng; chúng ta quyết tử chiến. Các người có đồng lòng dùng máu để bảo vệ Sở quốc của chúng ta?"

"đồng lòng!"

"Chúng tôi đồng lòng chiến đấu vì công chúa!"

"Chúng tôi nguyện chiến đấu cho Sở quốc đến giọt máu cuối cùng!"

....

Thần Nam thâm thán phục thủ đoạn của tiểu công chúa chỉ cần vài lời đã kích thích được lòng quyết chiến của đám thủ hạ.

"Tốt lắm, chúng ta bắt đầu bố trí...."

Tiểu công chúa chỉ định từng vị trí cho mỗi thị vệ, dựa vào bóng đêm bố phòng

mai phục.

Tiểu công chúa quay sang Thần Nam: "bại hoại, với võ công hiện tại của ngươi, ta chỉ cần ngươi bảo vệ Hậu Nghệ Cung, không cần bận tâm đến chuyện khác."

Thần Nam: "... "

"Các ngươi còn có ý kiến gì nữa không?"

Nữ cận vệ đứng lên nói: "công chúa, tại sao chúng ta không tận dụng màn đêm đột phá vòng vây."

Tiểu công chúa thở dài lắc đầu: "Ngươi xem." Nàng bước ra khỏi lều, nhặt hòn đá nhỏ, ném vào khu rừng rậm. Tiếng động của hòn đá chạm mặt đất vừa vang lên, hàng loạt mũi tên bay về hướng đó.

"ngươi thấy đấy, bọn chúng đã mai phục quanh đây. Heh heh, đã vậy chúng ta sẽ tương kế tựu kế, an nhàn chờ bọn chúng rơi vào bẫy."

Bọn thị vệ lộ vẻ khâm phục đối với công chúa.

Tiểu công chúa tiếp tục nói: "ta cho rằng, nếu bọn chúng không phát động công kích bây giờ, sẽ tấn công vào lúc rạng sáng, hãy cẩn thận đừng có lơ lửng. Được rồi, các ngươi đi đi."

Thần Nam thở dài: thật không ngờ tâm cơ của tiểu ác ma quá lợi hại, đáng tiếc thực lực hai bên quá chênh lệch. Nếu như thực lực hai bên cân bằng, thì kết quả khó đoán. Tiểu nha đầu thật đáng sợ.

Trước khi mọi người giải tán, một cận vệ đột nhiên quì xuống thề: "thần nhất định toàn lực hộ vệ công chúa rời khỏi nơi này."

Các thị vệ khác cũng đồng loạt quì xuống.

"thề quyết tử bảo vệ công chúa."

"nguyện vì công chúa chiến đấu đến giọt máu cuối cùng."

...

Tại tràng, mọi người đều phát thệ dùng chính sinh mạng bảo vệ tiểu công chúa.

Đương nhiên Thần Nam, kẻ "bại hoại", "tên trộm hôi thối" trong con mắt của công chúa thì ngoại lệ. hắn đang rửa thâm: hừ, bảo vệ tiểu ác ma? Nó đã an bài kế thoát thân. Công chúa hôi thúi cần phải chết, ép buộc ta ôm Hậu Nghệ cung chờ chết.

Oh! Mà làm sao mà Hậu nghệ cung lại bị phong ấn? Ai có thể phá được phong ấn đó? Ta chẳng?

Sau khi rời khỏi trường, bọn thị vệ lập tức mai phục tại khu vực phụ cận.

Thần Nam bước khỏi trường định trốn đi, một nữ thị vệ bất ngờ kề kiếm lên cổ hắn: "nhà ngươi hãy thành thật ngồi yên, bảo hộ công chúa.

Cái chết nhanh chóng không đau đớn chút nào. Nhưng khi con người ta chờ đón tử vong, cảm giác đó lại thống khổ vô biên. Đám thị vệ không dấu được vẻ khẩn trương. Thần Nam không ngừng tính toán phương án tẩu thoát.

"trước tiên ném Hậu Nghệ Cung tới đồ trứng thối đó (công chúa), sau đó chạy đến cây khô... Cần phải nghĩ lại..., cuối cùng đào tẩu khi bọn chúng hỗn loạn nhất.

Nếu mọi người xung quanh đọc được suy nghĩ trong đầu của Thần Nam, họ nhất định chém chết hắn ngay lập tức.

Tia nắng đầu tiên bắt đầu xuất hiện nơi phương Đông, Thần Nam biết rằng giây phút sinh tử đang đến gần, hắn thò tay vào trong hộp, nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào Hậu Nghệ Cung. Hắn thì thầm bằng ngôn ngữ của 10,000 năm trước: "Lão bằng hữu còn nhớ ta chẳng? Ta là kẻ vô dụng Thần Nam, không tưởng có thể nắm ngươi trong tay, nhưng nay cần phải vứt bỏ ngươi ngay tức khắc."

Một thị vệ kề bên xô hắn: "Người làm nhảm gì đó."

"Oh, Không có chi."

Vào lúc này, 20 nhân ảnh đang từ từ thu hẹp vòng vây. Áp lực trên vai của đám thị vệ của công chúa được gỡ bỏ, nỗi thống khổ của việc chờ đợi cái chết được giải thoát, bất kể sống hoặc chết, bọn chúng không muốn kéo dài sự đau khổ này nữa.

Đêm dài vừa qua, sát khí bùng lên, tràn ngập cả khu rừng, hai chục người ào ạt xông tới như hổ lang.

Ngay tức thời, đám thị vệ của công chúa đón tiếp bọn xâm nhập bằng loạn tiễn.

"Vụt", "vụt",...

Phi vũ tiễn bắn ra, vang lên những tiếng la thất thanh, 6 tên địch trúng tiễn chết ngay tại chỗ, nằm dài trên mặt đất.

Thống lĩnh thị vệ của tam hoàng tử, Dương Trùng Đạo lầm bầm càu nhàu: "Mẹ nó, con quý cái! Phòng bị thật cẩn thận."

Đến khi kẻ thứ chín bị bắn chết, đám thủ hạ của tam hoàng tử đã áp lại gần, cung tiễn mất đi tác dụng. Đám thị vệ rút khí giới ra chống cự, chỉ còn 2 kẻ ngồi yên, một là Thần Nam, kẻ còn lại là ma pháp sư thực tập, kẻ may mắn sống sót sau trận chiến với đại quái xà. Trong khi Thần Nam đang tìm đường trốn chạy, ma pháp sư thực tập niệm bùa chú, chuẩn bị thi triển ma pháp.

Một băng chùy nhanh chóng hiện ra giữa không trung. Băng chùy hóa thành 1 đạo bạch quang đâm thẳng vào vòng vây của quân địch, xuyên qua ngực và bụng của hai tên địch trong chớp mắt, biến mất sau khi giết được tên thứ ba.

Đòn tấn công bất ngờ của ma pháp sư thực tập thu được hiệu quả khó ngờ. Đáng tiếc hẳn đã bị thương nặng trước đó, không còn một chút khí lực để tiếp tục thi triển ma pháp. Liên sau đó, một mũi cương đao đâm xuyên qua tim của hắn, tên ma pháp sư với thần sắc không cam chịu từ từ nhắm mắt.

Thần Nam nằm im bất động, chờ đợi cơ hội tốt nhất để chạy trốn.

Hai bên đều có thương vong. Đám người phe tiểu công chúa lãnh hết vết thương này đến vết thương khác nhưng vẫn kiên cường chống trả, liều mạng chiến đấu.

Đột nhiên tiểu công chúa với thanh tiểu kiếm từ trong trường xông thẳng vào địch quân như một tia chớp. Nơi nào nàng lướt qua, địch quân ngã xuống, bỏ lại từng dòng máu bắn tung tóe.

Thần Nam ngạc nhiên, hẳn nghĩ tiểu công chúa tận dụng hỗn loạn để đào tẩu, không ngờ nàng nhảy ra chém giết. Chắc là sau khi chứng kiến tử cảnh của đám thuộc hạ, nàng đã thay đổi quyết định, bằng không đã không giao Hậu Nghệ Cung cho hắn.

Trong tình cảnh đại loạn, đột nhiên Thần Nam hai tay nâng hắc cung đứng lên. Ngay lập tức, hắn trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Khi Thần Nam thành công trong việc thu hút sự chú ý của địch nhân, tia bất nhãn thoáng hiện ra trên nét mặt của công chúa, nhưng chuyển thành ánh phẫn nộ ngay lập tức.

Thần Nam cất cao giọng: "Huynh đệ, tại hạ không có ý chống đối. Hậu Nghệ Cung đây, tiếp lấy." Hắn cố tình ném cây cung ngay trước mặt của công chúa.

"Sát!" đám thủ hạ của tam hoàng tử lũ lượt kéo đến, song phương tiếp tục hỗn chiến.

Tiểu công chúa căm hận nhìn Thần Nam, đôi mắt như phún hỏa. Nếu như mục quang có thể giết người, hắn đã cháy thành tro bụi. Bất đắc dĩ, nàng phải thu hồi mục quang, vung kiếm tiếp đón địch thủ.

Thần Nam cười mỉa: "Nàng đừng trách ta. Nhân bất phạm ngã, ngã bất phạm nhân. Chính nàng đã ép ta ôm Hậu Nghệ Cung chờ chết, ta chỉ là tự vệ mà thôi." Hắn cúi xuống, nhặt một thanh trường kiếm trên mặt đất. Khi vừa chuyển thân để chạy trốn, Hậu Nghệ Cung đột nhiên từ trên trời rơi xuống ngay mũi chân của hắn.

Khi Thần Nam ngoái đầu lại, tiểu công chúa giữa trùng vây trừng mắt nhìn hắn, đồng thời đám thủ hạ của tam hoàng tử đổ đến chỗ hắn.

"tiểu nha đầu thật tàn ác". Không còn thời gian để ném Hậu Nghệ cung đi, hắn chuyển thân chạy sâu vào khu rừng rậm. Nhưng chỉ được vài bước, hắn dừng lại đột ngột, cơ thể như bị đóng băng.

Tam hoàng tử dẫn đầu bốn tên thủ hạ bước ra, khuôn mặt đầy tiểu ý: "khá lắm, khá lắm, tuyệt lắm, tuyệt lắm. Không ngờ ngọc công chúa đánh giá thấp nhà người, bị người qua mặt. Ta cũng coi thường nhà người, không nghĩ người chạy nhanh vậy. Ta đón lỏng ngọc công chúa, không ngờ chặn được người."

"điều này... xin điện hạ minh xét, tại hạ chưa bao giờ là kẻ thù của điện hạ. Tại hạ không phải là người của Sở quốc, cũng không phải là thái giám. Chính là do con tiểu yêu, con ngọc công chúa thú địch (xú thí) cường bức nô tài. Nó muốn khai thác đại bí mật từ miệng của nô tài, có điều... heh heh, nó vẫn chưa đạt được mục đích.

"Người gọi công chúa là tiểu quý cái? Ha... thật là thú vị." Tam hoàng tử cười lớn, sau đó lại sa sầm nét mặt nói: "chớ nên ba hoa, nịnh hót trước mặt của ta, cũng đừng mong ta dựa vào "thiên đại bía mật" để tha mạng người."

Thần Nam thầm lo lắng, xuất mồ hôi lạnh. "Thật sự là tại hạ tình cờ nhặt được một tấm bản đồ trong cổ động. Mặc dù tại hạ không thông thạo cổ ngữ, nhưng cũng nhận biết được vài ký tự. Trên bản đồ có ghi rõ ba chữ "Huyền Vũ Giáp".

"Cái gì? Tam hoàng tử thất kinh la lớn, nhưng trong khoảnh khắc khuôn mặt hiện lên đầy vẻ băng giá "to gan, người cả gan hồ ngôn loạn ngữ"

"Bẩm điện hạ, điều này là thật, thiên chân vạn xác, nếu không con tiểu quý cái đâu có thiên lý truy sát tại hạ."

Đôi mắt tam hoàng tử phát ra hai luồng hàn quang, lạnh lẽo quan sát Thần Nam, được một lúc thì nói: "Bản đồ được cất nơi nào?"

"điều này... tại hạ đã giấu nó tại một nơi bí mật;"

"hmm!" tam hoàng tử lạnh lẽo cất tiếng: "Người đầu thu hồi Hậu Nghệ Cung."

Vòng vây quanh hẩn giãn ra, Hậu Nghệ Cung nằm trên mặt đất không xa lắm. "Hô". Thần Nam thở phào nhẹ nhõm. Lòng tham đã át đi lý trí của tam hoàng tử, hẩn muốn chiếm đoạt tiên bảo Huyền Vũ Giáp trong truyền thuyết.

Tên thị vệ hai tay dâng Hậu Nghệ cung lên tam hoàng tử. Với vẻ mặt kích động, tam hoàng tử không ngừng vuốt ve cây cung màu đen.

"cuối cùng, đại lục tiên bảo Hậu nghệ cung đã lọt vào tay ta, ha ha..." tam hoàng tử không ngừng cười lớn. Đôi mắt bắn ra luồng quang mang nóng bỏng, tam hoàng tử nói: "nhà người thật sự có bảo đồ Huyền Vũ Giáp?"

"Dạ đúng, chắc chắn là đúng."

"Ta tạm thời tin người".

Tam hoàng tử quay qua bốn cận vệ phía sau: "các người canh giữ Hậu Nghệ Cung và hẩn cẩn thận, không được sơ xuất"

"Dạ, rõ."

Tam hoàng tử tiến về đám hỗn chiến.

Thần Nam lầm bầm: "Mẹ nó, tên cầu thủ hoàng tử tin ta biết nơi cất giấu Huyền Vũ Giáp?! "

Lúc này bầu trời đã bừng sáng, xua đi sương mù, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc, trong rừng rậm la liệt những thi thể.

Bộ bạch y trên người Tiểu công chúa đã rướm vài vết máu, đôi mắt chứa đầy sát ý, thanh kiếm kiếm nhuộm đầy máu tươi. Nàng đã thanh toán gần hết đám thủ hạ của tam hoàng tử nhưng đám thị vệ của nàng bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn 1-2 tên thoi thóp, nằm dài trên mặt đất.

"Ngừng lại!" Tam hoàng tử hét lớn: "Thật là xứng danh Ngọc công chúa, đám cận vệ của ta toàn là hảo thủ, không ngờ lại chết nhiều thế này."

Thống lĩnh thị vệ Dương Trùng Đạo cùng ba thị vệ đang hợp công đối phó với tiểu công chúa lập tức lùi lại phía sau.

Tiểu công chúa chóng kiếm xuống đất, thở dốc, mái tóc dài dính bết lại. Nàng đã hoàn toàn đuối sức, hiện tại nàng đang gượng được là nhờ vào nộ hỏa trước cảnh thủ hạ bị thảm tử.

Tiểu công chúa giận dữ nhìn tam hoàng tử, khiển trách: "Người hành động như thế này, không sợ sẽ gây ra chiến tranh giữa Sở và Bái Nguyệt sao."

Heh heh, Ngọc công chúa cần phải biết rằng, sự tình hôm nay vĩnh viễn là một vụ kỳ án, không ai biết tiểu công chúa của Sở quốc gặp bất trắc nơi này."

"Không có bức tường nào chặn được gió, sự việc này không sớm thì muộn sẽ được lan truyền khắp đại lục."

"Nơi đây không có tường, đồng thời không ai có thể hiểu được ngôn ngữ của gió."

Tiểu công chúa chỉ Thần Nam: "Hắn thì sao?"

"Ha ha, thật là nực cười, đường đường là Sở quốc tiểu công chúa, đương danh tiểu ma nữ mà lại trông chờ vào tên tiểu tử này sao."

Tiểu công chúa căm hận nhìn Thần Nam, nếu như còn một chút sức lực, đã vung kiếm chém hắn.

Tam hoàng tử lạnh lẽo nhìn Thần Nam, sau đó hướng về tiểu công chúa, "ta an bài nàng ra sao

Ta không nhẫn tâm sát hại một tuyệt sắc giai nhân như nàng, nhưng giữ nàng bên cạnh cần phải luôn đề phòng ám hại. Hà thật là nhức đầu. Nghĩ kỹ lại hoàng tử các nước khác nhất định vui lòng chấp nhận một vưu vật như nàng."

Tam hoàng tử lạnh lẽo nói: "đừng hòng vọng tưởng có thể mượn chúng để báo thù, ta chỉ tặng nàng sau khi kết thành liên minh. Heh heh, ta biết rằng nàng sẽ không tự tử, nàng sẽ tận dụng mọi cơ hội để sinh tồn, sau đó tìm cơ hội để báo thù.

Tiểu công chúa vô lực ngồi bệt xuống đất.

Đứng gần đó, tâm lý Thần Nam bỗng phát hàn. Tam hoàng tử quả thật đáng sợ.

Đột nhiên, tiểu công chúa ngẩng đầu, căm hận nhìn Thần Nam, quay đầu về phía Tam hoàng tử: "tại sao ngươi không giết hẳn?"

Thần Nam chửi thề: "Đồ tàn ác! Tiểu quỷ ngươi đi chết, cần gì phải kéo ta chết chung."

Tam hoàng tử cười nói: "Oh, ta quên không báo cho ngươi biết, hẳn ta nguyện ý tặng ta Huyền Vũ Giáp bảo đồ. Heh heh, ngươi không thể tìm được Huyền Vũ Giáp mà còn mất đi Hậu Nghệ Cung,..."

"Ha ha..." tiểu công chúa bất ngờ cười lớn, chảy cả nước mắt.

"Ha ha, đồ đại nghịch,.. ta tức cười đến chết. Không thể ngờ tên bại hoại Thần Nam lại có thể qua mặt được ngươi! Thật sáng khoái..."

Tam hoàng tử tái xanh mặt, lạnh lẽo nhìn Thần Nam. Trong lúc tiểu công chúa cười nói, tim của hắn muốn rớt ra ngoài. Nếu như hắn bình tĩnh, quả quyết Huyền Vũ Giáp là thật thì tạm thời có thể thuyết phục được tam hoàng tử, nhưng lương tâm của hắn cắn rứt. Đột nhiên, hắn tấn công tên thị vệ bên cạnh, cướp lấy Hậu Nghệ Cung.

Thần Nam học theo sư phó của tiểu công chúa, Gia Cát Thừa Phong, dùng Hậu Nghệ Cung như côn bổng, dụng lực luân hướng tấn công vào tên thị vệ ở ngoài cùng. Sự tình diễn ra quá bất ngờ, hắn chưa nhận thức chuyện gì đang xảy ra, ngực bị đánh trúng, chết ngay tức khắc.

Â« Ha ha, hứng thú thật, tên bại hoại nhà ngươi khá lắm. Â» Tiểu công chúa vui mừng trước tai họa của tam hoàng tử.

Â« giết hẳn cho ta! Â» Tam hoàng tử quát lên.

Hai thị vệ kể bên rút cương đao chém Thần Nam, hẳn bất đắc dĩ dùng Hậu Nghệ Cung đối địch. Mặc dù khởi đầu hẳn có thể đón đỡ những đòn tấn công tới tấp của cương đao, nhưng chừng được quá 20 chiêu, hẳn bị dính một chưởng vào lưng, té nhào xuống đất thổ huyết.

Khi Thần Nam phun máu trúng vào Hậu Nghệ Cung, một luồng khí ấm áp truyền vào hai tay, Hắc cung bắt đầu tỏa kim quang mờ nhạt, dây cung khẽ nhẹ rung.

"hmm... 10,000 năm trước, mỗi lần ta cầm lên, Hậu Nghệ Cung đều tỏa ra kim quang rực rỡ,... Có phải phong ấn đã được gỡ bỏ?"

Mọi việc xảy ra quá nhanh. Khi tên thị vệ vung đao chém xuống, Thần Nam nhanh chóng chụp 1 nhánh cây khô trên mặt đất làm tên; một luồng kim quang từ Hắc Cung bao phủ lên cành cây. Trong rừng cuồng phong nổi lên, phong lôi hừng động.

Luồng kim quang vừa chạm vào thanh cương đao, thanh đao nát vụn, lã tả bay theo gió. Nhánh cây khô như trường mâu của thần chết đâm thủng ngực tên thị vệ, máu bắn ra như suối. Tên thị vệ chết một cách bất minh bạch.

Chương 7: Điều Hí Công Chúa

Biến hóa kinh nhân làm cho mọi người tại đương trường biến sắc, đôi mắt của Tiểu công chúa tròn tròn, lăm lăm nói: "Làm sao có thể như vậy được, Lão đầu tử chẳng phải đã nói Hậu nghệ cung một năm chỉ dùng được một lần sao, ta đã dùng một lần rồi, ngay cả Lão đầu tử cũng không thể kéo cung được, tên bại hoại đó tại sao lại..."

Tam hoàng tử Nhân Kiếm trong lòng bất giác cảm thấy bất an vô cùng, hắn vạn lần cũng không tưởng được người thanh niên nhìn có vẻ bình thường kia lại có thể phá giải phong ấn trên Hậu nghệ cung.

Lúc này Thần Nam đã bắn ra mũi tên thứ hai, sấm sét lại vang lên, kim quang chiếu sáng lấp lánh, tên thị vệ đang truy sát Thần Nam thần sắc lộ vẻ kinh hoàng tột cùng không thể nào tin được té ngã xuống vũng máu, quang tiến bùng nổ tạo ra trên ngực hắn một cái lỗ đầy máu to bằng miệng bát, máu tươi tuôn ra như suối, huyết vụ trên thi thể hắn bắn ra khắp nơi.

Thần Nam lại tiếp tục lấy một cành cây khô đặt lên dây cung, chúng nhân đương trường không ai là không biến sắc, không ai biết được mũi tên đó rút cuộc sẽ đoạt lấy tính mệnh của người nào, cái cành cây có vai trò nhỏ bé không đáng nhìn đến kia lại trở thành chúa tể quyết định sinh mạng chúng nhân.

Liên tục bắn ra hai mũi tên đã làm cho Thần Nam thoát lực rất nhiều, hai mũi tên đó tuy đã giải trừ được họa sát thân cho hắn nhưng vẫn chưa giải quyết được nguy hiểm cho hắn, với công lực của hắn mà nói, có thể miễn cưỡng bắn ra một tên nữa, nhưng hiện tại trừ hắn ra còn lại sáu người rất cục là không biết nên bắn ai đây.

Cành cây khô mỗi lần đối phương hướng làm cho chúng nhân kinh sợ không thôi, đoạn cây khô gãy bé nhỏ trước mắt chúng nhân hiện giờ tựa như thái sơn.

Thần Nam sau cùng nhắm cảnh cây khô về hướng Tam hoàng tử Nhân Kiếm.

Nhân Kiếm biến sắc nhưng lập tức trấn tĩnh lại: "Thần Nam người phải nghĩ cho rõ, người người muốn giết chính là hoàng tử của một nước, giết chết ta người sẽ đắc tội với toàn thể Bái Nguyệt Quốc, một mình người liệu có thể đấu lại với một quốc gia hay không? Thiên hạ rộng lớn chỉ sợ không có chỗ cho người dung thân."

Tam hoàng tử hòa hoãn nói, "Nếu như người quy thuận ta, ta chẳng những bỏ qua hành động bất kính của người hôm nay còn đảm bảo cho người bình bộ thanh vân (một bước lên mây?) cao quan hậu lộc."

"Người tưởng ta là trẻ lên ba à, hôm nay nếu như ta tha cho người, ngày sau đừng nói cao quan hậu lộc chỉ sợ cái xác cũng không còn, ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp, hôm nay ta nhất định phải giết chết cái tên hoàng tử "Tiện nhân" nhà người!"

Tiểu công chúa cười to: "Ha ha, Nhân Kiếm "Tiện nhân"."

Thần Nam hít sâu một hơi, vận dụng toàn thân công lực bắn ra mũi tên thứ ba. Kim quang nhàn nhạt tựa như hình phạt của thiên giới, phát ra tiếng sấm sét âm âm hướng về Nhân Kiếm vọt tới.

Tam hoàng tử Nhân Kiếm biến hẳn sắc mặt, vội vàng kéo thân hình của tên thị vệ ra che phía trước hẳn. Máu tươi bắn ra, khuôn mặt tên thị vệ hiện lên vẻ bất cam ngã xuống vũng máu, kim quang xuyên qua người tên thị vệ đã nhạt đi không ít nhưng tốc độ lại không giảm chút nào, lập tức truy theo Tam hoàng tử.

Một đạo quang mang ánh ngọc từ eo của Tam hoàng tử lóe lên, một thanh đoản kiếm dài một xích phát ra quang mang đẹp mắt bay về phía kim quang.

"Phi kiếm, không ngờ hẳn lại là người tu đạo?" Thần Nam kinh hãi nói.

Mỗi người tu đạo muốn thành đều phải có một món pháp bảo gắn liền xem như tính mệnh của mình, đa số đều lấy pháp bảo là kiếm, người tu đạo hầu như đều có thể phóng ra phi kiếm sát địch ngoài trăm bước, khi luyện tới cảnh giới cực cao có

thể ngự kiếm phi hành, phi thiên độn địa, nhưng người tu đạo thành công thường rất ít gặp, đạt đến cảnh giới tối thượng cũng không có mấy ai.

Thần Nam lúc nhỏ có nghe phụ thân là Thần Chiến giảng giải về bản lĩnh đặc dị của người tu đạo nên rất hiếu kỳ và ngưỡng mộ, thậm chí đã xin cha tìm một người tu đạo bái làm sư phụ, nhưng Thần Chiến đã nói một câu thâm thúy đánh tan ý định của hắn, ông nói: "Học võ vị tất (chưa hẳn) đã không giống như tu đạo, con sở dĩ ngưỡng mộ người tu đạo, là do con vẫn chưa vượt đến được thần thánh điện đường của võ học, vẫn chưa lý giải được thế nào là võ học chân đế, nếu như con tiến nhập được chân võ chi cảnh, có thể thấy được cảnh giới võ học tột cùng..."

Thần Chiến tuy chưa nói hết nhưng ý nghĩa lại rất rõ ràng, Thần Nam từ đó về sau chuyên cần khổ luyện, năm mười sáu tuổi đã trở thành đệ nhất nhân trong đám thanh niên cùng lứa, nhưng mà từ đó trở đi tu vi của hắn không những không tiến triển mà còn thụt lùi, hắn như rơi vào vực thẳm của đời người.

Lúc này nghĩ lại Thần Nam hoàn toàn hiểu rõ Tam hoàng tử xác thật là một người tu đạo, nhưng chỉ là mới nhập môn mà thôi, phi kiếm của người tu đạo đại thành không cầm trong tay mà ẩn ở trong nội thể.

Phi kiếm mang ánh sáng ngọc mỏng như cánh hoa đánh thẳng lên đạo kim quang, không trung truyền lại một loạt âm thanh như kim loại va vào nhau, đoàn kiếm quang hoa vụt tắt gãy thành mấy đoạn rơi xuống đất.

Tam hoàng tử thân thể chấn động, liên tiếp thổ ra mấy búng máu lớn, thần sắc trắng toát một cách thảm hại.

Thần Nam hiểu rõ phi kiếm cùng người tu đạo có sự tương quan nếu như phi kiếm bị gãy người tu đạo không chết cũng sẽ bị trọng thương.

Kim quang đã ảm đạm đi không ít, nhưng vẫn tiếp tục hướng về Tam hoàng tử truy đến.

Lúc này hai bóng người cản trước mặt của Tam hoàng tử, cả hai tên thị vệ đều bị thị vệ thống lĩnh Dương Trung điểm huyết đạo sau đó đem đến.

Dương Trung kêu lớn: "Điện hạ, ta từng nghe sư phụ nói qua thần cung một khi phát tên chưa thấy máu của mục tiêu thì chưa dừng lại, điện hạ đắc tội rồi."

Dương Trung nhân lúc quang tiến xuyên qua thân thể hai tên thị vệ chạy đến bên cạnh Tam hoàng tử, ôm lấy thân hình trọng thương của hắn tránh đi, cùng lúc này cành cây khô đã mất hết kim quang không thể nào cắm vào móng của Nhân Kiếm được bị vỡ thành những mảnh vụn.

"A..." Tam hoàng tử kêu thảm một tiếng.

Sau đó vô cùng phẫn nộ chửi: "Dương Trung người thật ngu ngốc, ta đã ói ra không biết bao nhiêu máu, y phục hiện tại đã bị máu tươi thấm hết rồi, người.... Ta làm sao đi nổi hả...người!"

Tam hoàng tử tức giận đến nổi thổ thêm một búng máu nữa, Dương Trung sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Tiểu công chúa cười ha ha nói: "Ha ha... cười chết ta mất, tiện nhân hoàng tử cái móng nở hoa kìa, ha ha..."

Thần Nam đã tiêu hao hết toàn thân công lực, chẳng còn chút khí lực nào để bắn mũi tên thứ tư cả, hắn chợt lo sợ. Hắn hít mạnh một hơi miễn cưỡng vận khởi một ít khí lực bước tới vài bước bẻ lấy một cành cây khô.

Tam hoàng tử, Dương Trung, Tiểu công chúa, ba người thấy vậy trong lòng kích động.

Dương Trung công Tam hoàng tử Nhân Kiếm trên lưng chuyển thân chạy trốn, trong chớp mắt hắn dùng khinh công đã đạt tới mức độ đại tông sư phút chốc biến mất trong rừng rậm.

Tiểu công chúa trong trận đấu lúc này đã hao tổn hết sức lực, lúc này lưng ê chân mỏi chạy được vài bước đã té ạch xuống đất, sau khi thấy Dương Trung và Tam hoàng tử chạy thoát thành công nàng bật khóc.

Thần Nam không ngờ hành động liều mạng của mình lại đạt được kết quả như

vậy, Bái Nguyệt quốc Tam hoàng tử như con chó hoang sợ hãi chạy mất, Sở quốc tiểu ác ma công chúa bị dọa đến nỗi bật khóc như mưa, thật là đáng thương.

Hắn không vì đặc ý mà quên hết mọi chuyện cầm cành cây khô đặt lên dây cung, sau đó hướng Hậu nghị cung về phía Tiểu công chúa đang chạy, hắn muốn cho Tiểu công chúa thấy cái cảnh nàng bị hắn điểm huyệt đạo.

Thấy Thần Nam từng bước từng bước tiến đến Tiểu công chúa sợ đến nỗi hoa dung thất sắc, lệ nhân nhòe đi, nàng khôn thể nào quên được trước đó đã đối đãi với Thần Nam như thế nào: "Bại hoại.... Xú tặc..... Người đừng qua đây!"

Thần Nam tựa hồ muốn cười lên một trận, hắn không tưởng được tiểu ác ma cũng có bộ dạng yếu đuối như thế này, nhưng sau đó hắn chợt cảm thấy kỳ lạ trước đó đối diện với Tam hoàng tử Nhân Kiếm đâu có thấy nàng có vẻ sợ hãi tí nào đâu, chẳng lẽ ta lại khùng bố hơn tên Tam hoàng tử kia à?

"Tiểu ác ma cô đừng có mà chạy bậy nếu không là ta phóng tiễn đó."

"Keng!"

Thanh đoản kiếm dẫu trong tay áo của Tiểu công chúa rơi xuống đất.

"Hừ ánh mắt thật độc ác!"

Thần Nam phí lực cuối cùng cũng đến trước mặt của Tiểu công chúa, dùng cành cây khô nhanh chóng điểm xuống người nàng phong bế bảy, tám đại huyệt của Tiểu công chúa.

"Ha ha, đại công cáo thành". Thần Nam đặc ý cười lớn, sau đó hai chân nhũn ra té ngồi xuống đất.

"A, bại hoại...xú tặc rút đi...nhanh rút đi..." Tiểu công chúa sợ hãi la lên.

Thần Nam nằm lên đùi của Tiểu công chúa thở ra một hơi nói: "Thật là thoải mái a, tiểu ác ma người hiện tại làm gì có tư cách ra lệnh cho ta hả?"

"Người vô sỉ.... Hạ lưu..... Nhanh rút đi, bại hoại, xú tặc..."

"Ồn ào quá đi, người mà còn quát tháo nữa ta không đảm bảo là sẽ xảy ra chuyện gì đâu đó!"

Thần Nam nhìn chăm chăm vào bộ ngực vun cao của Tiểu công chúa.

"A... bại hoại.... Xú tặc.....hỗn đản....."

Tiểu công chúa sợ hãi thét lên nhưng âm thanh từ từ nhỏ xuống, tâm lý nàng lúc này sợ hãi cực điểm, chính là sợ Thần Nam sinh tà niệm.

Thần Nam lúc này hữu tâm vô lực, hắn gối đầu lên đùi của Tiểu công chúa, một bên hít hà một bên nói vẻ khiêu khích: "Sướng quá đi chắc là do đây là đùi của hoàng tộc công chúa? Tình tâm, đường tính không biết có thể trị được bệnh cao huyết áp không? Hắc, ta nói ngược lại thì có."

Tiểu công chúa vừa xấu hổ vừa tức giận, nước mắt lưng tròng.

"Bại hoại.... Người thả ta ra đi, người mà thả ta ra ta sẽ nói phụ hoàng cho người một chức quan lớn."

"Con người ta rất lười biếng chẳng thích làm quan, hưởng hờ ta lại không tin lời nói của người, lúc này tên Tam hoàng tử muốn thi triển quỷ kế với ta bị ta bắn một phát vào hông, người chắc không muốn ta bắn một phát vào hông người chứ hả."

Thần Nam dùng tay vỗ nhẹ lên hông của Tiểu công chúa.

"A... Người!"

Tiểu công chúa tức giận vô cùng, nước mắt lại tuôn ra.

"Xú tặc người.....nếu như.... Thả ta ra, ta..... Đã nói là sẽ làm, ta.... Nhất định sẽ.... Thưởng cho người thật nhiều." Tiểu công chúa ghen ngào nói.

"Ai, nhưng hiện tại người cứ một câu là bại hoại, một câu là xú tặc mà gọi ta, thật không biết người đang cầu ta hay là đang tức giận với ta đây?"

"Thần Nam...Thần công tử xin hãy tha cho ta đi mà...huh u hu".

Tiểu công chúa uất ức khóc lớn, nàng là tiểu nữ nhân mà hoàng đế sở quốc cực kỳ sủng ái, thường ngày làm gì có thể hạ giọng như vậy, nàng càng khóc càng thương tâm, càng khóc càng thấy uất ức, nước mắt giống như những hạt trân châu đứt dây, rơi xuống lã chã.

"Đừng khóc, đừng khóc mà."

"Huh u!"

Tiểu công chúa chẳng thềm để ý đến hần, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

"Còn khóc nữa là ta lập tức cởi hết quần áo người ra đấy!"

Thần Nam nói với Tiểu công chúa giọng chết chóc.

Tiểu công chúa sợ hãi lập tức ngừng khóc, hàng lông mi cong vút vẫn còn vương giọt lệ, trên khuôn mặt ngấn lệ vẫn còn lưu dấu, nhìn đáng thương vô cùng.

Thần Nam chợt thấy hổ thẹn, trong lòng khởi lên một cảm giác tội lỗi, cảm thấy Tiểu công chúa trước mắt hần lúc này giống như một thiên thần chẳng có chút hình ảnh ác độc nào.

Hần nhẹ nhàng nói: "Ái, đừng khóc nữa mà."

Bất chợt trong mắt của Tiểu công chúa lướt qua tia vui mừng.

Hần đột nhiên hiểu ra, vỗ mạnh vào đùi của Tiểu công chúa một phát: "Xém chút nữa là bị người lừa rồi."

"A... Người..."

Đùi bị vỗ đau Tiểu công chúa kêu lên một tiếng kinh hãi, nàng không tưởng được Thần Nam trước sau lại biến chuyển nhanh như vậy.

"Tiểu ác ma người đừng có đóng kịch nữa, ác ma làm sao biến thành thiên sứ được chứ, trên đường đi người đã bộc lộ bản chất ác ma của người rồi, nhớ lại những hành vi độc ác của người ta giống như là gặp ác mộng vậy, người không quên những gì người đã làm chứ, bây giờ cho dù có đáng thương cỡ nào cũng đã muộn rồi, ta đã thấy rõ được bản chất của người."

"Thần công tử,...huynh hiểu lầm ta rồi, kỳ thực ta vốn rất thiện lương, chẳng hung dữ tí nào đâu, lúc trước.....lúc trước ai bảo huynh nhìn trộm ta tắm, ta là công chúa mà, đương nhiên là có tôn nghiêm của một công chúa chứ, đối xử với người như vậy chỉ là vạ bất đắc dĩ thôi."

Thần Nam cười khẩy nói: "Người không hung dữ à, người rất thiện lương ư? Thiện lương đến nỗi lúc nào cũng muốn biến ta thành thái giám à. Người vì tôn nghiêm của công chúa mà bất đắc dĩ đối xử với ta vậy sao? Mỗi lần người thấy một con cự long bay qua hoặc giả trông thấy dấu chân của một người khổng lồ, người đều lấy ta ra để "Biểu đạt" nội tâm cao hứng của người, kết quả làm ta "Hưng phấn" đến nỗi miệng sùi bọt mép, té nằm thẳng cẳng, đó chính là công chúa tôn nghiêm của người sao? Đó cũng toàn là vạ bất đắc dĩ chăng?"

Tiểu công chúa đáng thương lắp bắp nói: "Thần công tử..... Thần đại ca..... Ta sai rồi, huynh tha lỗi cho ta, thả ta ra đi mà, hu hu..."

"Tiểu ác ma người không cần phải đóng kịch nữa, nói thật cho người biết, sau khi chế trụ được người ta không hề tính đến chuyện thả người ra."

"Thần Nam đại ca tha cho ta đi mà, huynh muốn cái gì ta sẽ kêu phụ hoàng ban cho huynh cái đó, có thể cho huynh rất nhiều kim ngân châu báu, rất nhiều tuyệt sắc mỹ nữ nữa."

Nói đoạn Tiểu công chúa nhìn hẩn với ánh mắt cầu khẩn.

"Kim ngân châu báu đều chỉ là vật ngoại thân, ta chẳng dùng làm gì, chỉ có mỹ nữ thì.., ta hà tất phải bỏ gần mà cầu xa, hắc hắc.....?" Thần Nam nở nụ cười không chút hảo ý.

"Người.... Ta van xin người, hãy thả ta ra đi."

"Người đừng vọng tưởng, ta quyết không thả người đâu."

Tiểu công chúa đã xuống nước rồi, lời hay cũng đã nói hết rồi mà Thần Nam vẫn nhất mực kiên quyết, nàng thần sắc lạnh lùng, ngữ khí đột nhiên biến đổi, dừ dừ nói: "To gan, người có biết người đang nói chuyện với ai không hả? Ta là Tiểu công chúa của Sở quốc, người chỉ là một tên dân đen của Sở quốc, người làm như vậy không sợ đem lại họa sát thân sao? Người không sợ phụ hoàng của ta tru di cửu tộc à?"

Tiểu công chúa sắc mặt giận dữ, hoàn toàn đảo ngược với cái vẻ nhu nhược trước đó.

"Người hù ta à, tiểu ác ma cuối cùng cũng lộ ra bản lai chân diện mục rồi nhỉ?"

Tiểu công chúa thần sắc như phủ lên một lớp sương lạnh, lạnh lùng nói: "Thần Nam người nghĩ như vậy là tốt lắm sao, phổ thiên chi địa, mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân, mạc phi vương thần (dưới gầm trời này không chỗ nào là không phải đất đai của một vương quốc, lãnh đạo một đất nước không ai ngoài vương thần), hôm nay người đã đắc tội với Tam hoàng tử của Bái Nguyệt quốc, nếu như người đối với ta bất kính, tức là sẽ đối đầu với lưỡng quốc, thiên hạ không có chỗ dung thân cho người đâu."

Nàng liếc nhìn Thần Nam nói tiếp: "Người đừng tưởng có thể làm chuyện thần không biết quỷ không hay, Tam hoàng tử Nhân Kiếm đã chạy thoát rồi, nếu như ta không thể an nhiên trở về hoàng cung, Nhân Kiếm nhất định nghĩ là do người làm, lúc đó hẳn sẽ tố cáo người đổ mọi chuyện lên đầu người, đến lúc đó thì người sẽ...."

"Thả cho người trở về ta cũng không thể thoát khỏi cái chết. Ai, xem ra phải kiếm một địa phương sơn thanh thủy tú mà ẩn cư rồi, bất quá như vậy cũng không phải là tệ, có nàng công chúa mỹ lệ vô song như nàng ở bên cạnh cũng đã quá hạnh phúc rồi, lúc đó chúng ta sẽ sinh ra một đàn con, việc đặc ý của đời người chắc chỉ đến thế là cùng."

Thần Nam cố ý lộ ra vẻ mặt trông mong.

Tiểu công chúa sau khi nghe xong, thần sắc trắng nhợt: "Người cái đồ vô sỉ, hạ lưu, thấp hèn...."

Thần Nam bình tĩnh để cho nàng chửi xong mới nói tiếp: "Để qua mười năm, tám năm sau chúng ta dẫn một đám hài tử đi gặp cha nàng, ta nghĩ lúc đó ông ta chẳng thể nào giết ta đâu."

Tiểu công chúa tức muốn phát điên thét: "Người là tên ma quỷ."

"Ha ha, ta đúng là ma quỷ, nàng là tiểu ác ma, chúng ta đúng là trời sinh một đôi mà, đúng là hữu duyên thiên lý năng tương hội a."

Nói đoạn hắn đưa tay cầm lấy tay Tiểu công chúa vuốt ve ngón tay ngọc của nàng.

"Người.... Người buông tay ra."

Tiểu công chúa vừa thẹn vừa giận khuôn mặt đỏ ửng lên.

"Người...hừ! Được rồi ta cứ xem như con bọ ngựa đang bò lên tay ta làm chuyện kinh tởm."

Nói xong Tiểu công chúa nhắm mắt lại không thèm lý tới hắn nữa (để ý).

Thần Nam cười cười nói: "Được thôi, nếu đã như vậy nàng hãy cùng với đường lang ôm nhau ngủ một giấc nhé."

Nói xong hắn ngồi dậy ôm Tiểu công chúa vào lòng đặt nằm xuống dưới đất.

"A...buông tay mau, bỏ cái bàn tay hôi thối của người ra nhanh lên, a...người cái đồ lưu manh, vô lại..."

Tiểu công chúa tức giận vô cùng, nhìn Thần Nam như muốn ăn tươi nuốt sống, nàng nghiến răng ken két, hận không thể lập tức cắn Thần Nam một cái.

Thần Nam ôm thân thể mềm mại của Tiểu công chúa, nhìn vào tuyệt sắc dung nhan như ngọc như ngà đó, nhất thời ý loạn tình mê, chỉ tiếc hân thân thể quá mệt mỏi, vẫn chưa khôi phục được chút khí lực nào, hân đã dùng thần cung Hậu nghệ bắn ra ba mũi tên, đã hao phí hết toàn thân công lực, cộng thêm cả đêm chưa được ngủ, một cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo đến, ngửi mùi u hương mê người đó của Tiểu công chúa hân cảm thấy thân thể như bay bổng, dần dần tiến vào giấc mộng."

Tiểu công chúa đang chửi rủa Thần Nam không ngừng chợt thấy Thần Nam đang ôm nàng mà ngủ, nàng nhanh chóng dùng tiếng chửi rủa, địch nhân ngủ say như chết so với địch nhân lúc còn thức an toàn hơn nhiều.

Tiểu công chúa không hiểu trong lòng có tư vị gì, nàng chưa bao giờ nghĩ đến nàng có thể nằm trong lòng của một nam nhân lạ như vậy, bình nhật đều là nàng chỉ huy người khác, không tưởng được hôm nay lại bị một tên bại hoại ngoại hình bình thường khinh bạc như vậy. Nàng không ngừng nghĩ đối sách, từ dùng lợi ích dụ dỗ đến uy hiếp, lại đến dụ dỗ bằng sắc đẹp phương án nào cũng bị hân gạt phăng đi, cái tên tiểu tử trước mặt mềm rắn gì cũng không ứng.

Nàng một bên tìm đối sách, một bên không ngừng tập kết chân khí tàn dư trong cơ thể xông phá các huyết đạo bị phong bế tuy nhiên cứ xông phá mãi vẫn không thể nào mở được phong bế, cuối cùng nang đuối sức không làm tiếp được nữa.

Nhìn Thần Nam đang ngủ ngon lành, Tiểu công chúa thật là hận muốn chết, hai tay Thần Nam ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, bộ ngực căng tròn của nàng bị ngực của hân ép lên, tiếp xúc thân mật kiểu đó làm cho nàng như muốn phát điên lên.

Tiểu công chúa liên tục trù ẻo hân: "Gió hãy nổi lên đi, mây hãy kéo tới đi, thổi cho cây to ngã xuống đè dẹp hân; mưa xuống đi, sấm sét hãy nổi lên đánh cho hân thành than ; bầu trời đen ối, sao hãy ra đi, lưu tinh (sao băng) hãy xuất hiện rơi bể đầu hân."

Gió thổi, mưa bay, trời hóa thành đêm đen, Thần Nam mộng đẹp liên miên, khóe miệng lộ ra một tia tiểu ý.

"Cái tên tiểu tử đáng chết này, ngủ mà cũng cười dâm tiện như vậy, bại hoại, xú tặc, cái đồ vô sỉ...."

Tiểu công chúa chửi thầm không thôi. Tiểu công chúa cũng chi trì không nổi nữa, nàng bị đuổi giết liên tục, cả đêm cũng chưa được chớp mắt chút nào, nàng so với Thần Nam cũng mỗi một không kém, dần dần nàng cũng nhắm mắt lại gục vào ngực Thần Nam thiếp đi.

Đến chính Ngọ, Thần Nam từ trong giấc ngủ say tỉnh dậy, ánh dương quang xuyên qua cây rừng chiếu xuống, chiếu lên người hắn làm cho hắn cảm thấy ấm áp mệnh mang thư thái vô cùng.

Lúc này Tiểu công chúa đang trong giấc ngủ say, thiếp lên vai của hắn, đè lên làm hắn cảm thấy đau đau, nhưng hắn cũng không động dậy, yên lặng thưởng thức nhìn vào dáng điệu ngủ say của Tiểu công chúa.

Hốt nhiên Tiểu công chúa kêu lên: "Bại hoại.... Xú tặc...không được chạy...ta phải giết ngươi..."

Thần Nam thì thầm: "Đến năm mơ mà cũng đòi giết ta, người đúng thật là hung hăng mà, ngươi mà không nói mơ thì xem chút nữa ta đã bị cái vẻ ngoài của người mê hoặc rồi."

Không lâu sau hàng mi dài của Tiểu công chúa khẽ động, nàng đã tỉnh lại, nhưng nhân tình vẫn còn mơ hồ.

Thần Nam nói: "Tiểu ác ma, ngươi ngủ cũng thật là ngon a!"

Tiểu công chúa chớp chớp mắt vài cái đã hoàn toàn tỉnh táo, tư thế thân mật của hai người làm cho nàng ngượng ngùng vô cùng, nhưng sắc mặt nàng nhanh chóng biến thành lạnh lùng.

"Ta thế nào không đến phiên ngươi nghị luận."

"Không đến phiên ta nghị luận sao, ngươi nằm ngủ trên ngực ta mà nước miếng chảy ra quá trời làm cho áo của ta thấm ướt hết rồi nè."

"Nói bậy, đó là sương mà" Tiểu công chúa đỏ mặt, lúng túng cãi lại.

"Ha ha, cái bộ dạng thuần khiết của nàng như vậy thật là vô cùng khả ái, nếu như không lộ xuất bản chất ác ma, tổng quát mà nói ai có được bảo bối như nàng cũng thật là có phước a!"

Tiểu công chúa giận dữ nói: "Bại hoại, xú tặc, bốn công chúa như thế nào không phải để loại người như ngươi bình đầu luận chân."

"Nàng lập tức trở thành thê tử của ta đi, phu quân sẽ vì thê tử giải quyết mọi vấn đề như vậy không tốt sao? Với lại đừng có lúc nào cũng một "Bốn công chúa" hai "Bốn công chúa" được không, ta cũng không gọi nàng là tiểu ác ma nữa, từ nay ta sẽ gọi nàng là Ngọc nhi nhé?"

"To gan ngươi thật là kinh tởm mà, "Ngọc nhi" là để cho loại dân đen như ngươi gọi hay sao?" Tiểu công chúa bực bội nói.

"Ta to gan thì nàng làm gì được ta nào?" Nói đoạn, Thần Nam ôm Tiểu công chúa đứng dậy.

"To gan, bại hoại...xú tặc mau buông ta ra..."

Thần Nam vác Tiểu công chúa lên vai, cầm lấy Hậu nghệ cung cất bước hướng ra bên ngoài cánh rừng.

Ánh dương quang lúc chính ngọ lóa mắt, khí trời nóng bức dị thường.

Tiểu công chúa bị Thần Nam vác trên vai chịu không nổi tức giận nói: "Cái tên điên khùng này mang ta đi đâu vậy? Nhanh thả ta xuống! A... tên vô sỉ nhanh thả ta xuống ta chịu không nổi rồi!"

Đúng lúc này, dã thú trong rừng đột nhiên bắt đầu khủng hoảng, các loại tiểu động vật ẩn nấp trong rừng đều chạy ra hướng về nơi xa mà chạy trốn, tiếp đó là hàng loạt các chủng loài động vật khác nhau cũng xuất hiện, bọn dã thú chạy trốn tạo nên một cơn gió tanh nồng.

Thần Nam nhanh chóng thả Tiểu công chúa xuống đất, sau đó đưa nàng bay lên một cây đại thụ.

Tiểu công chúa không lộ ra vẻ sợ hãi nào, cặp mắt hiếu kỳ nhìn về hướng ngược lại với hướng mà bọn dã thú chạy trốn.

Đột nhiên lúc này mặt đất chấn động, cả sơn lâm bắt đầu lắc lư một thân ảnh cao lớn hướng về nơi này bay tới.

"Ông trời ơi! Tưởng gì, tự nhiên lại gặp phải tên viễn cổ cự nhân này (người khổng lồ cổ đại), trong cái nơi sơn mạch này cơ hội gặp phải cái thứ đại rắc rối kia không phải là vạn phần chỉ có một sao?" Thần Nam đau đầu vô cùng.

Tiểu công chúa lại vô cùng hưng phấn tựa như đã quên đi rằng mình đã mất tự do.

"Woa thì ra là viễn cổ cự nhân, ta đã gặp được rồng bay, nay lại gặp viễn cổ cự nhân, chuyển đi này đúng là không vô ích."

"Chuyến đi này của nàng đương nhiên là không vô ích rồi, quan trọng nhất là nàng đã tìm được một hảo tượng phu đó."

Câu nói của Thần Nam đưa Tiểu công chúa trở về hiện thực.

"Tên bại hoại người không nói đâu có ai nói người câm." Tiểu công chúa lạnh lùng nói.

Thần Nam nói: "Không cần phải nói gì cả, bọn ta trốn ở đây chờ cho nó đi khỏi."

Hắn nhìn vào đôi mắt giảo quyệt của Tiểu công chúa nhạt nhẽo nói: "Nàng phải chăng muốn đánh động cái thứ rắc rối này, tên ngốc này kiêng bị kêu lắm, bất qua ta chỉ cần một chút thời gian là có thể quăng nàng xuống dưới chân hắn".

"Người vì sao không phong bế huyệt câm của ta?"

"Vì muốn để nàng học cách nghe người khác nói."

"Người đừng có nằm mộng, tiểu tử đáng chết" Tiểu công chúa phẫn nộ chửi.

"Ầm ầm ầm"

Viễn cổ cự nhân từng bước đến gần toàn bộ cánh rừng rung rinh, chấn động kịch liệt, làm cho lá rừng rơi rào rào.

Thần Nam ôm Tiểu công chúa đứng trên chạc ba của cây đại thụ, cánh tay siết lấy vòng eo của nàng, khẽ nói: "Hắn sẽ nhanh chóng chạy qua đây, nàng nếu như muốn kêu lên để đánh động hắn thì hãy chuẩn bị cho tốt đi, ta cũng đã chuẩn bị ném nàng xuống rồi đó."

Tiểu công chúa giọng lạnh lùng: "Người bỏ tay người ra ta tất nhiên sẽ kêu lên, đừng nghĩ là ta không dám."

"Ta đâu có ôm chặt cô, chỉ không muốn cô bị rơi xuống thôi, bộ muốn té vỡ môn đồ để cùng Tam hoàng tử tranh phong à."

"Người..."

Viễn cổ cự nhân to lớn từ xa chạy đến cách chỗ hai người hơn mười mấy trượng, cự nhân thân hình hơn ba mươi mét, lông trên người vừa dày vừa dài giống như lông thú. Trừ vẻ cao lớn với bộ lông ra thì không khác người thường là mấy.

Một mùi hôi tanh nồng nặc từ cự nhân bay đến, làm cho Thần Nam và Tiểu công chúa xém chút là nôn ra. Thần Nam vội vàng dùng tay áo để che miệng lại, thấy Tiểu công chúa ánh mắt phát ra vẻ thống khổ hiếm thấy, hắn chuyển cánh tay đang ôm eo của nàng vòng qua cổ che mũi và miệng nàng lại.

Cự nhân vốn đã đi tới chỗ rộng rãi khác, nhưng sau khi đi qua chỗ hai người đột nhiên lại dừng lại, hướng thẳng đến cánh rừng chỗ người đi đến.

"Ai... Quả nhiên là đã bị hắn phát hiện."

Thần Nam mang Tiểu công chúa nhảy xuống nhanh chóng chạy vào trong rừng.

"Gầm..."

Tiếng gầm rống của cự nhân khuấy động cả không trung, hắc lập tức dang chân bước từng bước dài truy tới hai người.

"Gầm, grao, grao!"

Thân cây cao bảy trượng giống như ngọn cỏ bị cự nhân dẫm bẹp xuống đất, một gốc cây bay về phía của hai người, làm cho Tiểu công chúa không ngừng kêu lớn: "Bại hoại cái tên hỗn đản ngu ngốc người, nhanh chạy, hắc truy tới rồi kìa, a.... Đồ ngốc chạy nhanh đi..."

Chương 8: Tòng Thiên Đường Nhập Địa Ngục.

Thần Nam lánh khỏi thân cây đang đổ xuống, sau đó thân mình nhanh chóng chuyển động tránh sang một bên, cự nhân vẫn không dừng bước tiếp tục tiến về phía trước đến lúc hần quay người lại thì Thần Nam đã ôm Tiểu bảo chủ chạy được hơn hai mươi mét

Tiểu bảo chủ kêu lên:

" Hút chết, còn không mau chạy tới trước kiếm chỗ nấp đi, ai, hồn dân người sao lại dừng lại vậy? nhanh chạy đi chứ"

Thần Nam đột nhiên dừng lại thả tiểu bảo chủ xuống đất.

"A.." lập tức mô phỏng của tiểu bảo chủ "tiếp xúc thân mật" với mặt đất, " tên bai hoại người,...ui da, đau chết ta mất,...cái tên hồn dân người...ui da"

Thần Nam chẳng quản tới nằng, với tay lấy Hậu Nghệ cung trên vai xuống, chân trái bước về phía trước nâng Hậu Nghệ cung lên, tay phải cầm lấy một cành cây khô đặt lên dây cung, lúc này Thần Nam thần tình chuyên chú(tập trung) vô cùng, mắt nhìn thẳng tới viễn cổ cự nhân.

Tay phải của hần dụng lực kéo căng dây cung, Hậu Nghệ cung xanh đen hiện lên kim quang nhàn nhạt, thiên địa nguyên khí phong cuồng bị hút về Hậu Nghệ cung, Thần Nam cùng Hậu Nghệ cung phảng phất như huyết nhục tương liên kết hợp lại với nhau, một quầng kim quang từ hần và Hậu Nghệ cung phát ra, một cổ lực lượng cường đại ba động lấy hần làm trung tâm khuếch tán ra bên ngoài.

Cự nhân cảm giác được sự ba động của lực lượng cường đại trong không trung liền hiện lên vẻ sợ sệt đứng lại.

Lúc này nguyên khí thiên địa vô cùng vô tận như ba đào(sóng lớn) hùng dũng

cuộn đến Thần Nam và Hậu Nghệ cung, Thần Nam toàn thân trên dưới tán xuất ra kim mang đẹp mắt, quang mang chói mắt làm cho vầng thái dương trên cao trở nên u ám thất sắc.

Cự nhân không tự chủ được thối lui về sau một bước, sắc mặt trở nên sợ hãi vô cùng.

Tiểu bảo chủ trong lòng chấn động vô cùng, nàng làm sao cũng không thể nhìn ra được nam tử trước mắt cùng với cái tên "Thần Nam bại hoại" có liên hệ với nhau, hai người khác nhau quá xa, nam tử trước mắt tựa như sơn nhạc, khí thế cường đại giống như thần ma xuất thế, làm cho người khác cảm thấy kính phục. Dưới khí thế bức người đó vẻ cao lớn của viễn cổ cự nhân giống như không còn, nam tử trước mắt giống như một cự nhân che phủ trời đất.

"Hắn thật sự là tên bại hoại Thần Nam, thật sự là tên xú tặc đó sao?"

Không gian trời đất bỗng nhiên gió thổi mây bay, sấm sét vang rền, trên Hậu Nghệ cung quang vụ hòa hợp với khí trời đất, kim quang như lưu thủy cuộn đến cành cây khô trên đây, từng phút từng phút, khô mộc biến thành kim quang sáng chói, tán xuất khí tức cường đại khiến người khác phải kinh sợ.

Kim quang phát ra, cự nhân chịu không nổi run rẩy không ngừng, Thần Nam dưới đất nhẹ nhàng buông dây cung nhưng lúc tối hậu đã nhanh chóng chuyển hướng của Hậu Nghệ cung cuồng phong gào thét sấm sét vang rền, một đạo kim quang như thiểm điện lướt qua bên cạnh cự nhân, trong chớp mắt cắm phập vào bộ rễ của cây đại thụ cao lớn nhất trong rừng.

Thụ vương cao hơn ba mươi trượng phút chốc hóa thành bụi phấn, viễn cổ cự nhân kêu lên một tiếng quái dị quay người chạy trốn, cả một mảng rừng cây cối bị hấn xô ngã xuống đất sơn lâm rung rinh không ngừng.

Thân ảnh cao lớn của cự nhân cuối cùng biến mất, thiên địa nguyên khí phong cuồng chuyển động cũng từ từ trở nên bình tĩnh, sơn lâm lại trở về vẻ êm ả.

Kim mang đẹp mắt trên người Thần Nam dần dần trở nên ảm đạm cuối cùng

biến mất, nhưng khí thế cường đại trên người hắn vẫn còn tồn tại. Thân ảnh của hắn cho người ta cái cảm giác giống như núi non vững chãi.

Tiểu bảo chủ run run nói:

"Bại hoại....Thần Nam....người tại sao lại bắn trật vậy? sao không bắn thẳng vào mục tiêu?"

Khí thế cường đại trên người Thần Nam từ từ thu lại, toàn thân lại trở lại vẻ bình thường hằng ngày, Tiểu bảo chủ thở ra một hơi nài đối với hình ảnh như thần ma xuất thế của Thần Nam lúc này thật sự sợ hãi.

Thần Nam thờ dãi nói: "Không ngờ kiếp này lại có thể một lần nữa có cơ hội có được cảm giác chạm đến cảnh giới chân võ "

"Cái tên xấu xí hôi hám kia, sự phụ ta từng nói cảnh giới chân võ chỉ xuất hiện trong truyền thuyết mà thôi, dựa vào người? Hừ đúng là si tâm vọng tưởng " Tiểu bảo chủ không bỏ qua cơ hội đả kích Thần Nam.

Thần Nam ngẩng nhìn thụ vương từ từ phát tán bụi phấn trong không trung, giống như tự nói một mình cũng giống như nói với tiểu bảo chủ:

"Dụng tâm bắn ra một tên, trong khoảnh khắc đó ta đã bước lên được cảnh giới chân võ, nếu như ta có công lực đầy đủ, có thể bắn hạ cả thiên thần thượng giới."

" Phì, đúng là vô sỉ, ngay cả mục tiêu là tên cự nhân to lớn đó mà cũng bắn trật mà cũng đòi bắn hạ thiên thần thượng giới, người nghĩ người là ai chứ?"

Lúc này Thần Nam đã hoàn toàn khôi phục lại nguyên dạng cười nói:

"Ta là trượng phu của nàng chứ ai"

" Hừ, vô sỉ"

Thần Nam chẳng để ý đến nàng, nói tiếp:

" Thần tiên sau khi xuất cung chưa thấy máu tuyết không dừng lại, nàng không

hiếu vì sao ta lúc này lại bất trật phải không? Ta chỉ là không muốn độc ác bắt chết nó, lỡ mà giống như nàng lúc đối phó với cự xà không phải là mang đến họa sát thân sao? Do đó ta chỉ dùng uy lực của thần tiên để dọa nó, nếu như ta có đủ công lực có thể kéo dây cung hết cỡ lần nữa ta cũng sẽ không do dự mà bắn thẳng vào nó."

"Ta đã phát hiện ra một điều, tên bại hoại nhà ngươi không chỉ là siêu cấp vô sỉ, mà còn là một tên siêu cấp điên cuồng không biết xấu hổ"

Tiểu bảo chủ ngoài miệng thì đả kích Thần Nam một cách vô tình không thương tiếc, nhưng nghĩ đến tình cảnh lúc này, nàng không kiềm được vẻ thất thần, uy lực của nhất tiên lúc này đã tạo nên một ấn tượng sâu đậm trong lòng nàng, trong lòng nàng không thể không thừa nhận khoảnh khắc đó tâm của Thần Nam đã tuyệt đối hòa hợp với thần cung.

Tiểu bảo chủ trong lòng bực bời bất bình

"Cái tên tiểu tử bình thường này đột nhiên lại được thần cung chấp nhận, thật là đáng ghét mà."

"Đi thôi, lão bà, chúng ta về nhà báỉ đường nào"

Thần Nam ôm Tiểu bảo chủ lên.

"Tên bại hoại đáng chết thả ta xuống mau, nhanh thả ta xuống...."

Tiểu bảo chủ chửi rủa không ngừng.

Thần Nam liền vác nàng lên vai, Tiểu bảo chủ nhân cơ hội đó mở miệng cắn mạnh vào vai của Thần Nam.

"a", Thần Nam đau đón la lên "tiểu ác ma nhà ngươi, không được cắn...".

Thần Nam đưa tay ra bóp lấy má của Tiểu bảo chủ dùng lực mở miệng nàng ra.

"Mở ra "

Thần Nam lại ném Tiểu bảo chủ xuống đất, Tiểu bảo chủ lần thứ hai cái mông cùng với mặt đất " thân mật tiếp xúc", nàng đau đến sắc mặt trắng bạch.

"A...cái tên hỗn đản nguời, ui da....đau chết mất, tên bại hoại đáng chết...ui da"

Thần Nam cởi áo trên ra nhìn, đầu vai hiện lên dấu răng tím tái.

"Tiểu ác ma nguời thật là ác độc mà"

Lúc này Tiểu bảo chủ đau đến chảy cả nước mắt.

" Đáng kiếp, cho nguời đau chết luôn....ui da"

"Ha Ha...." Thần Nam nhin không được cười to " thế nào, tư vị không tệ chứ hả? té thêm lần nữa cái mông xinh đẹp của nàng có thể cùng Tam hoàng tử " tranh cao thấp" rồi đó."

Tiểu bảo chủ oán hận nhìn Thần Nam trừng trừng, nói với vẻ an tươì nuốt sống:

"Tên khốn kiếp đáng chết nguời dám đối xử với ta như vậy, ta sớm muộn gì cũng sẽ giết chết nguời, ui da....đau chết mất.."

"Lão bà ta kì thực cũng không nên trách nàng, ta biết nàng cũng đói rồi, nhưng cũng phải nhin một chút, vai của trượng phu không ăn được đâu. Được rồi chúng ta đến một địa phương thoải mái nào đó kiếm cái gì ăn nhé. "

Thần Nam khuôn mặt hiện lên một tia tiểu ý.

Lúc này Thần Nam "cẩn thận" ôm Tiểu bảo chủ lên, ngay sau đó thanh âm chửi rủa của Tiểu bảo chủ trên vai hẫng vang lên.

"Thần Nam cái tên khốn kiếp đáng chết kia dám đối xử với ta như vậy sao, ta nói sao cũng là công chúa một nước, nguời sao dám vác ta như con thú bị săn của nguời hả? Nguời cứ phong bế công lực toàn thân của ta rồi để ta tự đi không được sao?"

.....

Sau khi vượt qua hai ngọn núi một dải ngọc đá màu xanh lam xuất hiện ở chân núi do các con suối trong núi tập hợp lại tạo thành một con suối nhỏ chảy quanh sơn mạch

ở đằng xa vẫn nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời âm thanh đó thật sự là âm thanh tuyệt mỹ.

Tiểu bảo chủ mắt sáng lên, sắc mặt lộ vẻ vui hoan hỉ, nói với Thần Nam:

"Bại hoại, trước mặt có một con suối nhanh qua đó đi ta khát lắm rồi"

"Được chúng ta đến chỗ đó một chút kiếm cái gì ăn"

Tiểu hà vô cùng trong suốt, có thể nhìn thấy những hòn đá tron trịa đủ màu sắc ở dưới đáy, dưới nước đàn cá thấy người rất dạn dĩ, thoải mái tung tăng bơi qua bơi lại trong làn nước, Thần Nam cỡi hài ra nhúng đôi bàn chân xuống dòng nước trong vắt, cảm giác nóng bức nhanh chóng biến mất.

Tiểu bảo chủ bị thả trên bờ, nhìn thấy thần sắc thoải mái của Thần Nam bất mãn nói:

"Xú tặc ngươi sao lại bỏ ta trên bờ cho nắng thiêu còn mình lại đi đến chỗ mát mẻ? người thật ích kỉ mà"

"Sảng khoái quá đi" Thần Nam hai tay khoa đi khoa lại nói:

"Ác ma lão bà không cần phải gấp, nàng cứ ở đó một chút đi, đợi ta đi săn trở về sẽ cho nàng được tự do một chút"

Thần Nam xỏ chân vào đôi hài tiến tới khu rừng cách đó không xa.

Tiểu bảo chủ không ngừng chửi rủa: "Úy, bại hoại, xú tặc, ngươi nhanh quay lại, sao ngươi dám để ta một mình ở nơi này hả, lỡ như có dã thú xuất hiện thì sao? Cái tên hỗn đân đáng chết....."

Một lúc sau, Thần Nam từ trong rừng đi ra, trong tay hắn cầm hai con tuyết kế

mập mạp nhìn Tiểu bảo chủ nói:

"Ác ma lão bà, nàng phục ta chưa, xem này, con này đúng là cực phẩm ngon lành đó"

Tiểu bảo chủ nhìn vào hai con tuyết kê lông dài toàn thân trắng như tuyết nhìn Thần Nam chê bai:

"Người sao lại tàn nhẫn vậy, hai con vật này khả ái như vậy lại bị người tàn hại, người đúng là tên đồ tể."

Thần Nam: "....."

Tiểu bảo chủ: " Người là tên đao phủ"

Thần Nam: "....."

Tiểu bảo chủ: "Người là cái đồ ma quỷ"

Thần Nam: "....."

Tiểu bảo chủ: "Người là tên khốn kiếp không có tính người"

Thần Nam: "Nói xong chưa, cầm lấy, đây chỉ là hai con tuyết kê để thỏa cơn đói thôi nàng có cần nâng sinh mạng của chúng lên như là sinh mạng của con người vậy không? Nàng nếu như do có lòng yêu thương mà nói vậy sao trước đó lại đối đãi với ta như thế hả, ta xem nàng với ma quỷ là người thân cùng một nhà thì đúng hơn."

Thần Nam dùng tay vỗ lên người của Tiểu bảo chủ,:

"Cho nàng tự do một chút, nhưng mà đừng có vọng tưởng mà chạy trốn, công lực toàn thân nàng đã bị phong bế bây giờ không khác gì người bình thường, nếu như mà chạy trốn bây giờ không cẩn thận là sẽ trở thành điểm tâm của dã thú đấy"

Tiểu bảo chủ hận đến nổi nghiêng răng ken két, tức giận chửi rủa không thôi.

Thần Nam chẳng thèm để ý tới nàng, rút thanh trường kiếm ra vật lông tuyết kê.

Tiểu bảo chủ nhìn vào sơn lâm xa xa, lại nhìn lại Thần Nam ở sau, khuôn mặt lộ vẻ khó đoán, nàng chuyển thân đi lại bên bờ suối, trong lúc nàng quay người khoe miệng nàng lộ ra vẻ cười đắc ý, nếu như Thần Nam thấy được nhất định sẽ lạnh run bởi vì đó chính là chiêu bài của tiểu bảo chủ----nụ cười của ác ma.

Tiểu bảo chủ dẫm lên những viên đá tròn rồi nhảy xuống suối, nước suối mát mẻ thấm qua y phục của nàng, hai tay nàng vốc lấy một ngụm nước đưa lên môi, sau đó vuốt tóc xuống, mớ tóc đen nhánh mềm mại như dải lụa xõa tung ra, nước suối thấm ướt mái tóc dài của nàng, nàng lúc này trông giống như một tiểu ngư thoải mái vô tư lượn lờ trong làn nước.

Thần Nam quay đầu vừa khéo thấy được bức tranh phù dung xuất thủy ấy, hần chột thất thần, lẩm nhẩm nói:

""lạc thần.....duyên cảnh tú hạo, hạo chất trình lộ. Phương trạch vô gia, duyên hoa phát ngư. Vân kế nga nga, tu mi liên duyên. Đan thần ngoại lãng, hạo xỉ nội tiên, minh mâu thiện lân, yếu phụ thừa quyền. Côi tư diễm dật, nghi tĩn thể nhàn. Nhu tình xước thái, mị vu ngữ ngôn....."

(tạm dịch:

Cái cổ thanh tú lộ ra vẻ đẹp tự nhiên. Không dùng hương liệu mà hương thơm vẫn ngào ngạt.Búi tóc cao cao, làn mi xinh đẹp.Đôi môi đỏ như son, hàm răng trắng toát, đôi mắt trong sáng, má lúm đồng tiền. Dáng dấp mê người, thần thái tĩnh lặng nhàn nhã, thái độ nhu tình, lời nói đáng yêu...."

Hần nhìn Tiểu bảo chủ dưới nước xuất thần thật lâu, không cảm được nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên gặp được tiểu bảo chủ, lúc đó nàng trên người không một mảnh vải, thật sự giống như thiên sứ, đẹp tựa tinh linh, giống như một tiểu tiên tử yếu đuối, Thần Nam cầm hai khúc cây xuyên qua hai con tuyết kê đang nướng xuống đất, từ từ đến gần tiểu hà rồi ngồi trên bờ nhìn Tiểu bảo chủ thất thần.

Cô bé tựa như tinh linh tựa như tiên tử đó đã làm sống dậy những hồi ức ngọt

ngào sâu thẳm trong kí ức của hắn, một hình ảnh xinh đẹp mỹ lệ từ từ xuất hiện trong lòng hắn, tình cảnh này khiến cho trong lòng hắn nhớ đến nàng---- Vũ Hinh.

Ánh mắt Thần Nam dần trở nên mơ hồ, kí ức xa xăm dần mở ra, hắn phảng phất như trở về vạn năm trước, Vũ Hinh đang ở dưới đất nhẹ nhàng đi về phía hắn, nụ cười tươi xinh, đôi mắt đẹp dễ, tai hắn như nghe được tiếng cười nói vui vẻ của nàng.

Lúc tỉnh mộng, trái tim như vỡ vụn, hắn hiểu rằng Vũ Hinh không thể nào xuất hiện nữa. Vạn năm trước, tà đạo tuyệt đại cao thủ Đông Phương Khiếu Thiên vừa đạt được tiên võ cảnh giới đại chiến với phụ thân hắn Thần Chiến bị thảm bại sau đó đang đêm tập kích Thần Phủ, Vũ Hinh vì cứu hắn, đã lãnh trọn tà đạo vô thượng tuyệt học Liệt Thiên Thập Kích, kinh mạch đứt đoạn, cuối cùng đã tự phong bế Bách Hoa Cốc bế tử quan.

"Đến tối hậu nàng còn an ủi ta, muốn ta sống thật vui vẻ.."

Thần Nam nhắm mắt lại, dòng lệ nóng không cầm được tuôn ra.

"Nàng thật sự có thể ngộ thông sinh tử, phá quan mà ra không? Nàng thật sự có thể cùng ta gặp lại không? Ta biết rằng điều đó thật sự không có khả năng, lần chia tay đó chính là lần vĩnh biệt của chúng ta! Vũ Hinh ơi..."

Vũ Hinh là nỗi đau trong lòng Thần Nam, là niềm hối hận cả đời của hắn.

Đau khổ một lúc lâu tâm tình của Thần Nam dần trở nên bình tĩnh dùng nước sông rửa đi nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng nói:

"Những chuyện của vạn năm về trước ta vốn đã muốn quên đi.....ai! nhưng có chuyện mãi mãi cũng không thể quên được, chân tình khắc cốt ghi tâm cũng không thể nào biến mất. Vũ Hinh, vạn năm trước ta đã phụ sở nguyện của nàng, sau khi nàng đi không lâu ta thật sự giận bản thân, đã gạt cha ta để chạy đi dự trận quyết đấu mà biết chắc sẽ chết..không ngờ được vạn năm sau ta lại sống lại, đời người như mộng, kiếp nay ta nhất định sống thật vui vẻ "

Đời người mười chuyện thì hết chín chuyện là không như ý.

"Ta biết rằng vĩnh viễn ta vẫn không quên được nàng, nhưng ta vẫn phải nói: hãy để chuyện cũ qua đi"

Đột nhiên giữa sông hơi nóng bốc lên mù mịt, chu vi xung quanh Tiểu bảo chủ nước sôi sùng sục, bọt nước vỡ ra hàng loạt, thủy hoa lắc lư, từng cơn sóng nóng bông xô ra, hơi nước bốc lên trên mặt sông, đàn cá dưới nước bơi loạn xạ kinh hoàng trốn đi.

Tiểu bảo chủ đứng yên trong nước không động đậy, da thịt trên người đỏ ửng, ần ần có luồng ánh sáng chuyển động, làn sương mù màu trắng che phủ bên ngoài càng làm gia tăng vẻ thanh lệ thoát tục.

Thần Nam kinh hoàng, hẳn biết rằng lúc này huyết dịch của Tiểu bảo chủ đang sôi sùng sục, toàn thân chân khí so với bình thường lưu chuyển nhanh gấp trăm lần. Hẳn tự nghĩ

"Hồ đồ ta làm sao lại quên mất liệt hỏa tiên liên chứ"

Hắn nhanh chóng chạy đến giữa sông sau đi đến trước mặt Tiểu bảo chủ liên tục vỗ vào đại huyết toàn thân của nàng, trên mặt Thần Nam mồ hôi dần dần tuôn ra, chẳng quản nước sôi, tron lúc cấp bách hẳn liên tục vỗ ra mười mấy chưởng, nhưng chưởng lực khi cách thân thể Tiểu bảo chủ nửa thốn thì bị một cổ khí lực mạnh mẽ ngăn lại bên ngoài, căn bản nửa huyết đạo của Tiểu bảo chủ cũng không thể phong bế.

Huyết đạo bị phong bế của Tiểu bảo chủ lúc trước hầu như đều được giải khai, tiếp đến chân khí trong người không ngừng sinh ra lưu chuyển tuần hoàn qua bách mạch, bên ngoài thân thể hình thành một tầng chân khí hộ thể, làm cho chưởng lực của Thần Nam biến mất trong vô hình.

Phút chốc, một cổ đại lực từ thân của tiểu bảo chủ mạnh mẽ xuất ra, Thần Nam bị chấn bay ra té ngựa xuống nước, một làn sóng cực lớn lấy Tiểu bảo chủ làm trung tâm quét ra, được lực của Liệt Hỏa Tiên Liên cuối cùng toàn bộ phát huy hoàn

tất.

Thần Nam từ dưới nước đứng lên hồi hải chạy lên bờ.

Tiểu bảo chủ quát lớn: "Muốn chạy à không dễ đâu"

Một làn sóng cực lớn từ dưới sông đánh thẳng lên lưng của Thần Nam làm hải hoảng loạn choạng muốn ngã.

Tiểu bảo chủ như lăng ba tiên tử lướt trên mặt nước, chớp mắt đã đến sau lưng Thần Nam, nghiêng răng cười lạnh:

"Bại hoại, xú tặc ta nhin người nhiều rồi cuối cùng có thể báo thù" nói xong đánh ra một chưởng về phía hải.

Thần Nam lập tức quay người lại nghênh tiếp đòn đánh của Tiểu bảo chủ, hai người ở dưới nước di chuyển vùn vụt, quyền tung cước ảnh, gió mạnh thổi sóng, tiểu hà sóng nước cuộn cuộn, chân khí mạnh mẽ kích động khiến sóng nước bắn ra tung tóe, bất chợt có một con cá bị sóng nước cuộn lên bờ, giãy đạp không ngừng. Thần Nam tuy đã vận dụng toàn lực, nhưng võ công của hải so với Tiểu bảo chủ vẫn thua một bậc, hai người sau khi giao thủ được mười chiêu thì hải bị Tiểu bảo chủ đá vào sườn trái kêu lên một tiếng đau đớn té xuống nước.

Tiểu bảo chủ phi thân tới nhanh chóng điểm huyết của hải, sau đó nắm áo hải kéo lên bờ, sau khi lên bờ nàng trước tiên vận công hong khô y phục sau đó nhìn hải cười lạnh,

"Tên hỗn đản người không ngờ lúc này lại bị hàng phục nhanh chóng như vậy phải không?" nghĩ đến lúc trước cách hải đối xử với nàng, tiểu bảo chủ thật muốn phát cuồng, nhin không nổi một bên la hét một bên tay dấm chân đá vào hải

"Xú tặc dám đối xử với ta như vậy, ta đánh, ta đá, ta cào....." lúc này tiểu bảo chủ chẳng có chút hình tượng công chúa nào mà giống như một bé gái đang tức giận vậy.

Thần Nam kêu thảm liên miên, trong phút chốc đầu hải đã bị biến thành giống

như đầu heo.

"Tiểu ác ma người,...trước đó ta đối với người vẫn còn nhân nghĩa, người....ai da".

Không nghe Thần Nam nói xong, chỉ cần nghe hắc nhắc tới chuyện trước đó hai hàng lông mày cong vút của nàng liền nhướn lên khuôn mặt như phủ một lớp sương lạnh.

"Người còn dám nhắc đến chuyện trước đây nữa sao! Người....cái tên hỗn đản đáng chết vô lí dám đối xử với ta như vậy, ta phải giết chết người!" nghĩ đến cái tên khốn kiếp đáng ghét trước mặt dám khinh nhờn nhất quốc công chúa cao cao tại thượng như nàng, nàng không thể kiềm chế được cơn giận, nhặt lấy thanh trường kiếm không xa, sát khí đằng đằng đi về phía Thần Nam.

Thần Nam thần sắc biến thành thâm trầm, lúc này trong lòng vừa hứa với Vũ Hinh là phải sống thật vui vẻ, lúc này lại đối diện với tử vong, tình thế dịch chuyển quá nhanh khiến người khác phải thở dài kinh sợ.

Tiểu bảo chủ đột nhiên mỉm cười, nhất tiểu khuynh thành bách mị sanh, bất quá trong mắt Thần Nam mà nói, đó không nghi ngờ gì chính là nụ cười của ác ma, trong mắt hắc khuôn mặt cười cười của nàng tà ác vô cùng.

Tiểu bảo chủ vốn muốn dùng một kiếm để kết thúc mọi chuyện nhưng đột nhiên phát hiện Hậu Nghệ cung trên người Thần Nam, chợt nghĩ đến chuyện truy sát ở rừng cây, cái tên khốn kiếp vô dụng này dùng ba phát tên xoay chuyển càn khôn, cuối cùng trở thành kẻ thắng trận lớn nhất, nàng hiểu rõ tên khốn kiếp nhìn có vẻ phổ thông bình thường này không đơn giản như vẻ bên ngoài, nếu không sẽ không có khả năng giải được phong ấn cho thần cung. Lại nhớ đến lúc đối diện với viễn cổ cự nhân hắc đã bắn ra một mũi tên làm cho thiên địa thất sắc, hắc và thần cung hòa nhập thành một thể phát ra quang mang vạn trượng, lúc này Tiểu bảo chủ không ngừng suy nghĩ.

Trong lòng nàng không ngừng tính toán, nếu bảo giết chết tên khốn kiếp này để tiết hận thì sẽ không ai biết được Tiểu công chúa Sở quốc từng bị tên này khinh

nhờn. Nhưng nếu như đem hắc về Hoàng Cung, lệnh cho hắc chương quân hậu Nghệ Cung, Sở Quốc không nghi ngờ gì sẽ có thêm một tuyệt thế cao thủ.

Cân nhắc lợi hại, lí trí cuối cùng cũng chiến thắng sự kích động Tiểu bảo chủ quyết định lưu lại tính mệnh của hắc, để cho hắc vì Sở quốc mà ra sức, bất qua nàng không cam lòng tí nào, trong lòng thầm hận cái tên khốn kiếp này lúc trước dám đối xử vô lễ với nàng như vậy.

Nàng nhìn Thần Nam trừng trừng, nghiêng răng nói:

"Tên bại hoại người có muốn sống hay không?"

"Muốn, đương nhiên là muốn rồi"

"Được ta cho người một cơ hội, người phải thề với ta là không được nói chuyện lúc trước cho bất cứ ai biết, vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, người làm được không?"

Thần Nam dĩ nhiên hiểu được ý muốn của Tiểu bảo chủ, nàng nhất định thấy được năng lực có thể sử dụng Hậu Nghệ cung của hắc, muốn lưu hắc lại dùng, nhưng đồng thời lại sợ hành động vô lễ của hắc với nàng bị truyền ra làm nàng mất mặt.

Nghĩ thông được mọi chuyện, Thần Nam liền vui vẻ đáp ứng nàng.

"Được ta bảo đảm sẽ không nói cho ai biết chuyện đã phát sinh lúc trước, với lại, bọn ta căn bản có đâu có làm ra chuyện gì, ta lấy gì mà nói?"

Hiển nhiên Tiểu bảo chủ vô cùng vừa lòng với lời nói của Thần Nam:

"Xem ra người cũng thông minh, hi vọng người tiếp tục thông minh như vậy"

" Ta nhất định không làm công chúa thất vọng,"

"hi vọng người nói được làm được "

Tiểu bảo chủ dùng kiếm gạt vạt áo của Thần Nam ra sau đó cắt đi một mảnh cỡ một xích, sau đó dùng trường kiếm chém xuống ngón tay của Thần Nam.

"A, người muốn gì? Người....đừng nói là hối hận rồi chứ"

Tiểu bảo chủ châm biếm nói: "Hừ đúng là trên mặt chẳng còn chút huyết sắc nào, trông giống như một tên khốn kiếp gan nhỏ vô dụng."

Thần Nam lúc này đúng là cảm giác hỗn loạn, hắn vạn lần cũng không ngờ được chưa đến nửa ngày lại rơi lại vào tay của Tiểu ác ma giống như muốn thoát khỏi "ma chường" thật là khó hơn lên trời.

Tiểu bảo chủ thấy sắc mặt của Thần Nam lộ vẻ sợ hãi, trong lòng cười thâm, cầm trường kiếm quét đi quét lại trước mặt hắn, bất quá sau đó dụng trường kiếm cắt một đường trên ngón tay hắn cuối cùng vỗ lên người hắn mấy cái nói:

"Xú tặc nhanh viết giấy bán thân"

"A, giấy bán thân hả"

"Hôm nay người bán thân làm nô tài để đổi lấy tính mạng của người, từ nay về sau người sẽ là tài sản riêng của ta"

"Cái gì, ta không phải đã thề rồi sao, tuyệt đối sẽ không nói bậy, người vẫn chưa yên tâm cái gì nữa, không cần phải làm vậy chứ?"

"Hừ tên bại hoại vô sỉ như người làm sao có thể tin tưởng được, chỉ có tên ngốc mới tin lời người nói thôi, nhanh viết đi"

Thần Nam thật là tức muốn chết, lúc này Tiểu bảo chủ còn là tù nhân của hắn, chớp mắt hắn lại trở thành nô lệ của đối phương, nếu như hắn có năng lực chắc sẽ bóp chết tiểu ác ma. Hắn thầm ân hận sao lúc trước không đối xử độc ác với nàng một chút, đúng là hối hận không kịp mà.

Tiểu bảo chủ cười lạnh nói:

"Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân, người cái tên hỗn đản vô sỉ ---đáng được như vậy."

Thần Nam tức muốn ói máu, thật muốn kéo ngược lại thành hai cái miệng (???)

"Xú tặc nhanh viết đi"

Lời nói của Tiểu bảo chủ kéo hẳn trở về hiện thực, hẳn lắp bắp nói

"Ta...viết...không được"

"Cái gì...người dám không viết à" Tiểu bảo chủ tức giận.

" Không phải, ta không biết chữ" Thần Nam hồi hận ảo não đồng thời cũng hơi ngượng, một năm nay từ khi sống lại hẳn chỉ học được ngôn ngữ thông dụng của thiên nguyên đại lục còn văn tự của thiên nguyên đại lục thì hẳn mù tịt.

" Người không biết chữ? Ha ha..." Tiểu bảo chủ cười to " nhìn người chẳng giống người tốt hiển nhiên là không được học hành, đúng thật là một tên bại hoại mà"

Thần Nam hiện tại có khổ mà không thể nói ra.

Tiểu bảo chủ cầm trường kiếm viết lên đất, không lâu sau, một hàng chữ đẹp đẽ hiện lên trên mặt đất.

"Bắt chước chữ trên đất mà viết"

Thần Nam bị bức phải viết xong giấy bán thân sau cùng dùng ngón tay điểm chỉ, trong lòng than thầm, " Ai.....từ thiên đường lại rơi thẳng xuống địa ngục"

Chương 9: Hồi Quy

Tiểu bảo chúa đưa tay cầm lấy tờ khế ước bán thân của Thần Nam, cau mày nói: "khó coi chết đi được, chữ viết thiệt tệ quá đi, trông con nhện nó còn đẹp mắt hơn. Người thật là một tên gia hỏa không có học hành mà, nhưng mà những chữ này không có trong học hội mà, thật là.....ôi, Sở quốc chúng ta làm sao mà có một tên như thế này, thật đúng là sự sỉ nhục của quốc gia, bại hoại của dân tộc mà."

Choáng! Thần Nam cảm thấy phần nộ nhưng không dám nói ra, trên mặt không lộ ra một cảm xúc nào.

"Tên xú tặc nhà ngươi không phải rất lợi hại sao, trước kia chẳng phải người rất can đảm mà...." Nói đến điều này tiểu bảo chúa vừa xấu hổ vừa giận dữ hai má tức thời ửng hồng, cô liền quay mình tiến vào khu rừng, một lát sau chạy ra trong tay ôm một khúc cây to bằng cái bát đấm thị là khô mộc, hướng về Thần Nam kêu to: "nằm xuống!"

Nhìn thấy thân hình mỹ lệ xinh đẹp vô ngần của tiểu bảo chúa cùng với khúc khô mộc to dài, Thần Nam thần trí tức thời hoang mang, hoảng sợ.

"Công chúa điện hạ.....ngươi...."

Tiểu bảo chúa thô bạo đẩy ngã Thần Nam xuống đất, cầm lấy khúc khô mộc to bằng cái bát đánh xuống hông hấn nhiều lần.

"a....." Thần Nam chịu không được thảm thiết kêu lên: "công chúa điện hạ đánh chết ta rồi, làm sao đưa ta cùng vượt qua ngọn đại san này a?"

Tiểu bảo chúa nghe vậy cảm thấy có lý, cô không đủ sức để công cái tên gia hỏa này trên vai mà xuất sơn được, cô liền cất lực đánh xuống hai phát nữa, sau đó nghĩ đến khúc khô mộc đi, lần này bởi vì Thần Nam bị đau thêm lần nữa bị thảm kêu: "tiểu ác ma, ta chỉ nhẹ nhàng đánh vào hai hông cô thôi, không đến mức

cô....."

Nghe thấy Thần Nam nói đến chuyện đó, tiểu bảo chúa tức thì cuồng nộ trở lại:" cái tên gia hỏa đáng chết nhà người vẫn còn can đảm nhắc lại chuyện đó, ta đánh! Đánh chết cái tên vô sỉ bại hoại này!"

Một trận gào la thê thảm vừa dứt, tiểu công chúa cầm lấy khúc khô mộc thô đại vút ở bên cạnh.

"Hừ, tạm thời cho dù ta đã bình tĩnh lại, cái tên xú tặc người lại tạo cơ hội tốt cho ta trừng phạt tiếp,"

Bỗng nhiên tiểu bảo chúa ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của tuyết kê, không chịu được cất tiếng khen:" mùi thơm quá." nói xong liền chạy đến bên đồng lửa,cô liền rút thanh mộc côn đang cầm nướng con tuyết kê ra khỏi mặt đất, nhìn thấy con tuyết kê vàng ươm, cô nhẹ nhàng cắn một miếng.

Sau khi cắn miếng thịt tuyết kê trơn bóng ngào ngạt vào miệng, cô không kìm được bật tiếng khen:" thịt rất mềm, mùi vị thật đậm đà, mập nhưng lại không ngậy, quả nhiên là món ăn ngon."

Có lẽ là cô đã đói rất lâu, tiểu bảo chúa chẳng quan tâm đến hình ảnh của một nàng công chúa nữa, cầm thanh mộc côn lên mặt đất, một tay xé một cái đùi gà, tay còn lại xé lấy một cái cánh, lập tức nhai lấy nhai để chẳng có vẻ gì là một thực nữ cả.

Thần Nam nhếch mép sỉ vả bỏ dậy khỏi mặt đất, nhìn vào tiểu công chúa đang ăn một mình, hắn liền nuốt nước miếng thèm thuồng, tức thời quên đi chuyện trước đây tiến lên phía trước.

" người cần cái gì?tránh cho khuất mắt ta, trông thấy cái tên xú tặc người, ta lại thấy tức giận." tiểu công chúa bất mãn nhìn Thần Nam quát tháo.

" Ta chỉ là muốn lấy con tuyết kê mà thôi." Tay hắn hướng tới một con tuyết kê khác.

" không được động vào con tuyết kê đó."

"tại sao vậy?"

"cái tên gia hỏa xấu xa người trước đây đối với ta như thế nào, trước đây gây ra bao nhiêu chuyện như thế, hừm, phạt người nhin ăn trong ba ngày."

" a, không thể nào, kiểu đó khác nào lấy đi một nửa sinh mệnh của ta, tại giữa vùng núi mệnh mông này há chẳng phải làm liên lụy đến công chúa điện hạ sao."

Nhân tình tiểu công chúa đưa qua đưa lại, tiểu dung lộ ra một chút dí dỏm:"
Này, cái này cho người, vẫn còn cái này."

Đầu gà và phao câu gà hai cái dính đầy dầu mỡ lần lượt được ném tới trước mặt Thần Nam, nhìn thấy cái dáng cười đáng ghét của tiểu công chúa, Thần Nam chính tưởng có thể bắt chấp mọi thứ xông lên véo vào cái mặt đỏ của cô ta, dốc sức véo một trận.

" ăn hay không ăn? Nếu như nói không ăn, ta lập tức ném nó đi, bất quá người chỉ không được ăn một bữa thôi." Tiểu bảo chúa ác ý cười nói.

"Ta ăn!" Thần Nam cố gắng nhai cái đầu gà, đuôi phượng, tựa hồ như đang ra sức cắn xé tiểu bảo chúa.

"Xú tắc từ từ mà ăn, không có ai giành của người đâu, này, ở đây vẫn còn nữa này." Tiểu bảo chúa vừa cười hi hi vừa cầm lấy một con tuyết kê xé kê đầu phượng vĩ ra như trước

"Ồ, ngon miệng quá, mùi vị thực là ngon tuyệt, bại hoại người thực không có văn hóa, dù cho có ăn ngon, cũng không nên gắng sức nhai như thế." Tiểu bảo chúa một mặt vừa ăn, một mặt chê bai phong cách con người hần.

Thần Nam nhỏ tiếng nói:" ai không có văn hóa, người có lẽ là công chúa của một nước, nhìn thấy bộ dạng của người, tai trái dài gà, tay phải cánh gà, gương mặt thì đỏ rực, miệng đầy dầu mỡ, rõ là....."

"xú tắc người thì thăm cái gì?"

"Hả, không có gì."

"Còn dám nói là không có gì hả, ta nghe rất rõ, không phải người đang chửi rửa ta sao?"

Thần Nam chẳng ngờ lại dây vào cô ta không biết ứng phó làm sao, liền bế khẩu bát ngon, nhìn vào gương mặt cô đang ăn, trong lòng hẫ không ngừng nguyền rủa: vừa mới nãy trông thấy ta bắt tuyết kê trở về thì nói rằng ta tàn nhẫn, nói ta chính như là quân đồ tể, là ma quỷ, hừ, bây giờ nhìn cái bộ dạng đang ăn kia kìa! Xương gà mắc trong họng, để cho tiểu ác ma đó xuống địa ngục mà gặp người thân của cô ta đi.

Sau cùng tiểu bảo chúa cũng giao phần thừa còn lại của tuyết kê cho Thần Nam

"Hừ, nhìn bộ dạng đáng thương của người, bốn công chúa tự đại phát từ bi, nhớ lấy điều tốt lành này để sau báo đáp ta, nghiêm túc mà chấp hành các mệnh lệnh của ta

Thần Nam ra vẻ cảm kích mừng rỡ khi nhận được con tuyết kê lập tức ăn như hổ đói, nhưng trong lòng thì không ngừng chửi rủa: "cái con xú thí công chúa người..... rõ ràng đây là con tuyết kê do ta bắt.....ôì, tại sao lại để ta rơi vào tay của con tiểu ác ma này?"

Tiểu bảo chúa đi đến bên con suối để rửa tay, rồi sau đó quay trở về đến chỗ Thần Nam lau lên người hẫ.

"Oa, xú tắc người đích thực là lòi thối lếch thếch, quần áo sao lại dơ bẩn như thế này, thật khiến người ta phát ói mất thôi." Nói xong liền chạy đến ngọn suối để rửa lại bàn tay.

Thần Nam không biết nên khóc hay nên cười.

"Xú tắc xoay người lại."

Tiểu bảo chúa ngang ngược phát ra mệnh lệnh, sau đó tháo giày ra để lộ hai bàn chân trắng như ngọc bắt đầu bước xuống dòng suối, mức nước nghịch ngợm. Sau cùng chơi đã mệt rồi, cô ngồi lên ven bờ gần đó, chỉ vừa mới ngồi xuống, cô liền hét lên:" đau chết mất."

Cô nhanh chóng từ dưới bờ đứng lên, hai tay không ngừng xoa vào hông. Cô đã từng hai lần bị Thần Nam ném trên mặt đất, lúc đó công lực toàn thân đã bị phong trụ, cho nên hai lần cái hông thân mật tiếp xúc cùng mặt đất thì đều do bị rơi xuống, đến hiện tại vẫn còn rất đau nhức. Tiểu bảo chúa đã ngượng ngịu lại còn tức giận, cô hung dữ nhìn Thần Nam, nhãn tình như phún xuất ra lửa.

" Cái tên gia hỏa đáng chết nhà người vẫn còn ở đó mà ăn ư, thật sự là rất ngon a!"

Nhìn thấy tiểu bảo chúa hung dữ tiến lại gần hằm, Thần Nam nhanh chóng bỏ miếng thịt gà cuối cùng vào miệng, nhưng bởi vì hằm ăn gấp quá, hằm đã ợ lên một tiếng không hợp vào thời điểm này.

Điều này có lẽ khiến tiểu bảo chúa nổi giận, cô không để cho Thần Nam phân trần dè hằm xuống đất, cái hông của Thần Nam vừa bị hành hạ bởi đại mộc xong lập tức tiếp xúc thân mật với mặt đất, trong khu rừng tức thời vang lên một trận gào thét bi thảm khiến người không khỏi lạnh rét

"Cái tên bại hoại người trước kia can đảm đối xử với ta như vậy mà, đáng đời!"

Thiên sứ cùng ác ma cộng thể, mỹ lệ cùng tà ác tịnh tồn, tiểu bảo chúa có hình dung như thiên sứ, bản chất của ác ma, nhưng bất luận ai nhìn vào hình dung như hoa như ngọc của nữ hài này đều không thể tưởng được đây là một ác ma có thể khiến đau đầu bao người.

Thần Nam lại lần nữa rơi vào tay tiểu ác ma, trên đường khổ nạn liên miên, tiểu bảo chúa đối với những việc hằm làm trước đây liên tục tiến hành những trận báo phục cuồng bạo.

Hai ngày sau, tiểu bảo chúa cùng Thần Nam cuối cùng cũng đã rời khỏi ngọn

đại sơn.

Trên đường vào núi nhóm người tiểu bảo chúa trên người vẫn còn mang theo một ít quần áo, nhưng trải qua cuộc chiến với cự xà cùng cuộc tranh đấu giữa khu rừng sau này, hầu như mọi vật phẩm sử dụng hằng ngày đều đã bị thất lạc, xuất hiện lần này, cả hai người y phục lam lũ, y phục trên người đều đã bị các bụi gai trong núi phá hỏng, vào lúc này cũng không có một bộ y phục nào để có thể thay đổi.

"xú tắc người nhìn cái gì? Quay đầu đi chỗ khác."

Y phục của tiểu bảo chúa không đủ để che đậy hết cơ thể, để lộ ra một vùng da trắng như tuyết trên cơ thể, đi ở phía trước là Thần Nam nếu như không chú ý quay đầu hay nghiêng người lại đều có thể nhận một tràng khiển trách.

Nhìn thấy từ xa có một tiểu trấn không biết tên, hai người dường như xa cách nhân thế đã lâu, cuối cùng cũng ly khai khỏi vùng quần sơn không nhà không cửa đó, tiến nhập vào khu dân cư của nhân loại. Chạy đến tiểu trấn nhìn thấy người đi đường đi lại khắp nơi, cả hai người bất giác không tự chủ được trong lòng dấy lên một cổ cảm giác thân thiết, cảm thấy mỗi cá nhân của đô thị này đều thật gần gũi, đương nhiên hai người bọn họ vào lúc này tuyệt đối không thể cảm thấy thân thiết hay gần gũi gì với đối phương

Trên đường mọi người kì quái nhìn vào y phục rách rưới lam lũ của hai người trẻ tuổi này, Thần Nam ngoại mạo bình bình, chỉ hấp dẫn một số ít mục quang của người đi đường, nhưng tiểu bảo chủ thiên sinh lệ chât, cho dù y phục có rách rưới, hư hỏng ra sao, cũng khó mà che đậy được tuyệt sắc dung nhan, đã hấp dẫn tuyệt đại đa số mục quang của chúng nhân.

Bị chúng nhân nhìn chăm chú như thế này, hai người cực kỳ không quen, vội vã chạy đi tìm gặp một khách điểm. Tiểu bảo chúa lấy từ trên đầu xuống một đóa châu hoa, đưa cho lão bản(ông chủ) của khách điểm để hản đến tiệm cầm đồ đổi lấy tiền, sau đó lại dẫn hản mua một ít y phục thích hợp.

Chiếc châu hoa hoàng gia của tiểu bảo chúa đương nhiên không phải là bảo vật tầm thường, vô luận là màu sắc(sắc trạch) hay độ to nhỏ của trân châu đều là cực

phẩm trong cực phẩm. Nhìn thấy mục quang(ánh mắt) tham lam của lão bản khách điểm, Thần Nam biết rõ tên gian thương này khẳng định sắp kiếm chác một món lãi kếch xù, bất quá vật này là của tiểu ác ma, hẳn cũng không cần phải để tâm nhắc nhở.

Chính thực như Thần Nam dự liệu, giá trị không nhỏ của châu hoa bị lão bản khách điểm để giá cả cực kỳ thấp so với xuất khứ của nó, hơn hết khi đi mua y phục lại đắt đỏ kinh người, nhưng cổ khoa trường rằng toàn bộ y phục này rất rục rờ phù hợp, nhượng lại cho hai thanh niên nhân y phục lam lũ này để thay đổi hoàn toàn y phục.

Tiểu bảo chúa thiên sinh khí chất cao quý tự nhiên lộ xuất, mỗi cái cử tay nhắc chân đều bộc lộ nét hoàng gia uy nghi, bất quá mỗi khi cô ta đối mặt với Thần Nam, khí chất hoàng gia thiên nữ tựa như không hề tồn tại, lúc này trong cái nhìn của ngoại nhân cô trông như một tiểu tiên nữ tinh nghịch, nhưng trong con mắt của Thần Nam cô lại là một tiểu ác ma đang trương nha vũ thảo(nhe răng múa vuốt).

Sau khi bữa ăn tối xa hoa, thịnh soạn được bày ra, hai người lang thôn hồ yết(ăn như hổ đói), dường như cả hai đều quên đi thân phận của mình, chẳng qua là đang chuyên tâm tiêu diệt đồng mỹ thực trước mặt. Trong rừng mặc dù có vô số dã vị(thức ăn rừng), nhưng dầu sau cũng không có gia vị phụ dụng

Sau khi hưởng dụng hoàn toàn xong các món ăn ngon, tiểu bảo chúa hung dữ trừng mắt nhìn Thần Nam, những tưởng như sắp trừng trị hắn một trận, nhưng sự mệt mỏi đã lộ xuất trên người cô, trải qua cuộc kinh hiểm ở trong núi đã khiến cô cực kỳ mệt mỏi, cô đành phải xem như không có gì(không tiến hành nữa (hành hung ^_^)). Sau cùng cô liên tục điểm lên hai mươi đại huyệt trên người Thần Nam, mới yên tâm để hắn lại ném ở giữa phòng.

Tiểu bảo chúa thân thể mệt nhọc, nằm trên giường sau đó liền chìm vào giấc ngủ, trên gương mặt nhỏ hồng hiện ra nụ cười thỏa mãn. Ánh nguyệt quang nhu hòa chiếu rọi vào giữa phòng, khiến cô trên người phát xuất một cỗ khí tức thánh khiết, cô như một tiểu thiên sứ hạ lạc chốn phàm trần điềm tĩnh dị thường, khả ái vô bì.

Thần Nam nằm thẳng đơ trên giường, thân thể cứng nhắc vô bì, hẳn không

ngừng sử dụng huyền công gia truyền trùng kích hai mươi huyết đạo bị phong bế, nhưng sự xung kích các huyết đạo rất nhỏ, nếu như với tộc độ như thế này thì cho dù đến sáng ngày hôm sau hãn cũng khó mà tự mình giải huyết được, điều này không thể nói tại huyền công gia truyền của hãn không huyền diệu, chỉ là trên người hãn bị phong bế quá nhiều huyết đạo, cuối cùng hãn cũng không thể không bỏ cuộc.

Làn nguyệt quang như thủy chiếu đến giữa phòng, Thần nam nghĩ đến rất nhiều rất nhiều việc, vạn năm trước hãn gia thể hiển hách, thân phận vinh hiển, vạn năm sau hãn không hiểu ra sao lại trở thành tù nhân của người khác. Khóe miệng hãn khẽ hiện một tia khổ tiểu, ngày trước thân thể hiển hách, nhưng cuộc sống lại như thiếu sinh khí, hãn thâm tưởng: giờ đây biết đâu lại không giống như thế ư..... nhưng mà cô tiểu công chúa này thật sự là một sự khủng bố.....

Trong khi nghĩ đến tiểu công chúa, hãn cảm giác phần đầu băng lãnh dị thường, khó chịu vô cùng, mãi cho đến lúc này hãn mới phát hiện ra điều dị thường của tư thế ngủ đó, Thần Nam ở trong lòng kêu to: "Tiểu ác ma đang chết này, lại có thể.....lại có thể để đầu của ta gối lên trên cái thiết lan can này, ta...." Hãn đích thực đang lúc kích động muốn chửi đổng lên.

Sáng sớm hôm sau tại tiểu trấn huyền não vô bì, hàng loạt đạo quân hướng đến nơi này tiến tới, cư dân trong trấn lo sợ bất an, hoài nghi chiến tranh xảy ra. Dẫu sao đại lục đã bình ổn nhiều năm, nếu như không có chiến sự phát sinh, như thế thì tại vùng biên cương tiểu trấn này nhất quyết quân đội sẽ không tiến đến.

Khói bụi mịt mù, ba trăm thiết kỵ tiên phong đi trước đến nơi này, theo sau là hai ngàn bộ binh, người hô ngựa hí, khiến cư dân trong trấn ào ào trốn tránh, quân đội phong tỏa toàn bộ tiểu trấn chỉ chừa một lối đi, một quân quan(sĩ quan) hỏi rõ cư dân trong trấn về tiệm cầm đồ ở đâu, ba trăm kỵ binh như hổ lang liền xông lên đến vây bọc bao quanh tiệm cầm đồ.

Chương quỹ của tiệm cầm đồ cùng hai tên làm thuê vội vàng chạy ra ngoài, nhìn thấy xung quanh hàng trăm thiết kỵ mang thiết giáp băng lãnh cùng đao kiếm phát ra lãnh khí sâm sâm, ba người run rẩy sợ sệt, vội quỳ xuống đất.

Một danh tướng quân cùng hơn mười danh ki sĩ phi thân xuống ngựa, đi đến

nơi mà mọi người đang bỏ chạy

Danh tướng quân cất to giọng nói: "ai là chương quỹ ở nơi này?"

Chương quỹ tiem cầm đồ vội vàng dập đầu nói: "tiểu nhân.....là tiểu nhân."

Tướng quân nói: "không cần phải sợ hãi,ta đây tịnh không có ác ý, hãy đứng dậy mà trả lời."

"vâng vâng..... vâng."

Chương quỹ cùng hai tên người làm luống cuống đứng dậy.

"Ta hỏi người, ngày hôm qua ở đây có người đem đến một đóa cực phẩm châu hoa phải không?"

"Có có có, xác thật có người mang một đóa cực phẩm châu hoa đến, có điều đã bị tại hạ phái người xuất đêm đem đi giao cho tổng phu rồi."

Ừ, ai là người đến giao dịch với người?"

"Chính là lão bản của Long Hưng khách điểm ở trên trấn chúng tôi, chỉ là....chỉ là xem ra hình như được người ủy thác, thay người đó đảm nhiệm việc giao dịch."

Tướng quân nhãn trung sáng lên, nói: "Hừ, làm sao người biết điều đó?"

"Bởi vì sau khi hãn bảo tại hạ định giá, lại bảo tại hạ kê biên một biên nhận với giá cả rất thấp."

"Hay, các người lập tức cùng ta đến long hưng khách điểm."

Ba trăm thiết kỵ sĩ hùng dũng nhắm thẳng Long Hưng khách điểm xông đến, bộ binh cũng cùng nhau tiến đến, Long Hưng khách điểm lập tức bị bao vây trong ngoài một giọt nước cũng không lọt qua.

Lão bản của Long Hưng khách điểm bị làm sợ chết khiếp, liền bò ra ngoài, vội vã tiến lên nói: "quân... quân gia.... Có gì sai...sai khiến?"

Ngồi ở trên lưng ngựa là danh tướng quân nét mặt lạnh lùng như nước, lạnh lùng nói: " Ngày hôm qua người có đem đi định giá một đóa cực phẩm châu hoa phải không?"

"vâng....vâng, tiểu nhân.....hôm qua xác thật có thay người đảm nhận việc mang một đóa cực phẩm châu hoa đi cầm."

"Người làm việc đó cho ai?"

"Là.....là một đôi thiếu niên nhân."

"Bọn họ trông như thế nào?"

"Là một cặp thanh niên nam nữ, nam tử thân dạng ước chừng vào khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường, còn tiểu nữ hài ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, diễm lệ vô song."

Tướng quân song nhãn bỗng nhiên sáng lên, lấy từ trong tay ra một bức họa quỳn, sau đó mở ra, nói: " Nữ hài đó có phải nhân dạng như thế này không?"

"Đúng, chính là người con gái đó."

Tướng quân vội vàng nói: " Bọn họ còn ở đây hay đã rời khỏi rồi?"

Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của danh tướng quân, lão bản của khách điểm cực kỳ hoảng sợ, run rẩy nói: " tịnh.....tịnh chưa rời khỏi đây, đang nghỉ ngơi ở trong hậu viện, khả...khả năng vẫn còn chưa ngủ dậy."

Nghe thấy điều này, vị danh tướng quân lập tức phi thân hạ mã, bước nhanh vào trong khách điểm, gấp rút đi theo sau lưng hơn mười danh sĩ binh, khách điểm lão bản run rẩy đi theo sau đám quân nhân này.

Lúc đầu trong khách điểm cũng có vài người đang tá túc ló đầu ra theo dõi, nhưng khi nhìn thấy toàn quân nhân binh tướng trên thân mang trọng giáp, lập tức đóng kín tất cả các cửa sổ lại, không dám nhìn tiếp nữa.

Khách điểm lão bản đưa tay chỉ,nói:" nam tử trú tại phòng này, nữ hài trú ở phòng bên cạnh nam tử."

Danh tướng quân sau khi nghe xong,tiếp tục bước đến phòng của nữ hài, dừng người lại trước cửa phòng ba mét, rồi sau đó gõ hai cái lên cửa, lớn tiếng nói:" Phong Ninh thành thành chủ Triệu Thắng cung nghênh công chúa điện hạ quy triều.

Toàn bộ đám binh sĩ sau lưng Triệu Thắng lập tức quỳ xuống đường trường.

Lão bản của Long Hưng khách điểm lập tức cảm thấy rối bời, lập tức sợ hãi ngồi xuống trên mặt đất, hần vạn vạn lần cũng không thể ngờ được nữ hài mỹ lệ vô song này lại là đương triều công chúa, hần liền vội vàng quỳ xuống.

Mấy ngày liên tục phải ăn ngũ ở ngoài trời, khiến tiểu bảo chúa vô cùng mệt mỏi, làm gì có thể được ngũ thoải mái trên cái giường ấm áp như thế này, tiểu bảo chúa cho đến lúc này vẫn còn chưa tỉnh giấc, chính thực đang ngũ rất ngon. Cho đến lúc Triệu Thắng ở ngoài cửa đã gọi to đến lần thứ ba, cô mới mơ mơ hồ hồ mở hai con mắt ra, đến khi cô nghe thấy tiếng người hô ngựa hí ở trên đường, đợi đến khi cô nghe thấy thanh âm Triệu Thắng khi Triệu Thắng đã đập đầu khấu lạy lần thứ tư.

Tiểu bảo chúa chinh đồn lại y phục, bức bội mở cửa phòng ra lớn tiếng nói:"nghe─rõ----rời,hừm, thật là ồn ào chết mất thôi."

Nhìn thấy cặp mắt còn lim dim ngáy ngũ và khuôn mặt không mấy vui vẻ đó của Tiểu bảo chúa, Triệu Thắng không cần phải nghĩ cũng biết rõ rằng sự quấy nhiễu này đã làm hỏng mộng đẹp của vị thiên chi kiều nữ này, lập tức lo sợ đến độ đổ mồ hôi lạnh.

"Thần Triệu Thắng phụng lệnh Nguyệt công chúa điện hạ đến đây cung nghênh điện hạ quy triều."

"Sư tỷ? Sư tỷ ta cũng đến đây ư?"

Triệu Thắng không dám ngẩng đầu, vẫn quỳ nói:" Đúng vậy, Nguyệt công chúa

điện hạ đang ở ngoài trấn."

"A, chính là vậy?! tiểu bảo chúa xem ra bỏ qua việc của tiểu hài tử này nhanh chóng đóng sập cửa phòng lại, tự ngôn tự ngữ nói:" xấu rồi, xấu rồi, phụ hoàng và mẫu hậu nhất định là rất nguy cấp, nếu không phải vậy đã không phải sư tỷ tự mình thân chinh đi kiếm ta.

Đám người Triệu Thăng không dám lên tiếng thêm lần nữa, yên tĩnh chờ đợi ở ngoài cửa phòng.

Một lúc sau, Tiểu bảo chúa từ từ mở cửa phòng ra, lúc này cô đã khôi phục lại được uy nghi của một công chúa hoàng gia, cô với ngữ khí bình thường nói: "Các người đứng dậy đi."

Mọi người liền vái tạ ân điển sau đó đứng dậy, Tiểu bảo chúa tiếp tục nói:" Các người trước tiên rời khỏi đây, tập hợp tất cả nhân mã, chuẩn bị, ta quay trở lại vào phòng để chuẩn bị một lúc."

Nhìn thấy chúng nhân đã rời khỏi sân, Tiểu bảo chúa liền thay đổi hoạt bát hẳn lên, như một làn khói nhanh chóng xông vào trong phòng của Thần Nam, điểm liên tục lên người hắn để giải khai huyết đạo cho hắn, sau đó nắm lấy tai của Thần Nam quát:" bại hoại, thức dậy đi cái đồ lười như heo."

"a....." Thần Nam cảm thiết kêu gào, thành linh nhảy ra khỏi giường, không ngừng xoa xoa cái lỗ tai trái đang đỏ rực.

" Ha ha...."

Nhìn thấy nụ cười đáng ghét đó của tiểu bảo chúa, Thần Nam buồn bực vô bị, đã phải gối đầu ngủ trên cái thiết lan can suốt cả đêm qua, thế mà vừa mới bước vào giấc mộng, lại bị tiểu bảo chúa quấy nhiễu làm tỉnh dậy.

Sau khi rửa ráy qua loa xong, trong khách điểm lão bản ân cần chiêu đãi vừa hoảng sợ, hai người này ăn bao nhiêu cũng hết.

Bước ra ngoài khách điểm Thần Nam giật mình kinh hãi, mặc dầu hắn đã nghe

thấy âm thanh huyền ảo bên ngoài, biết là quân đội đã đến tiếp gặp để đưa Tiểu Bảo Chúa hồi cung, nhưng lại không thể ngờ tới rằng đó lại là một đạo quân lớn đến mức độ này. Hai bên đường đứng đầy binh sĩ, một dãy giáp trụ sáng bóng xếp thẳng tọt hết cả con đường, và ở giữa con đường này tịnh không có một bóng người, cả con đường đại lộ này đều bị giới nghiêm, tĩnh lặng để cho tiểu bảo chúa khởi giá.

Triệu Thắng ban đầu đã chuẩn bị cho Tiểu bảo chúa một cỗ tiểu kiệu, nhưng tiểu bảo chúa đã khua ngọc thủ nói: "Không cần, ta sẽ đi ngựa."

Thần Nam thầm nói: Cái loại tiểu ác ma "khủng bố" này làm sao có thể mà an an ổn ổn ngồi vào trong kiệu cơ chứ.

Triệu Thắng tự tay dắt đến cho tiểu bảo chúa một con chiến mã, sau đó một danh sĩ binh dắt đến cho Thần Nam một con khác.

Tiểu bảo chúa phi thân thượng mã, dẫn đầu đám người rời khỏi, Thần Nam cùng Phong Ninh thành thành chủ Triệu Thắng chăm chú chạy theo, theo sau là ba trăm thiết kỵ, sau cùng là bộ binh, toàn bộ đội nhân mã cuồn cuộn ly khai khỏi tiểu trấn.

Cư dân trong tiểu trấn cuối cùng cũng trút được nỗi lo, nhưng lão bản của Long Hưng khách điểm lại than khổ không ngớt, Triệu Thắng trước lúc rời đi đã hung ác phạt hăn một số tiền đáng kể, yêu cầu trong ba ngày phải giao đến thành chủ phủ, trừng trị cái tội tham lam của hăn.

Ở bên ngoài tiểu trấn là một vùng thảo nguyên, nơi đây có hai trăm thiết kỵ ở lại bảo vệ sự an toàn cho công chúa Sở Nguyệt, khi đoàn người và tiểu bảo chúa tiến đến trước mặt, hai trăm kỵ binh nhao nhao ôm quyền hướng về tiểu bảo chúa thi lễ.

Viễn xứ một thân ảnh trải dài của một người đang tĩnh lặng đứng trong ánh ban mai, toàn thân bạch y trắng như tuyết, ở dưới ánh sáng chiếu rọi của bình minh, toàn thân dường như được bao phủ bởi một tầng kim sắc quang thải mờ ảo, tựa như tiên tử từ cửu thiên giáng hạ xuống chốn phàm trần này, ống tay áo lay động trong gió, dường như lúc nào cũng có thể cưỡi gió mà đi.

Tiểu bảo chúa hô lớn:" Sư tử" sau đó cô lao nhanh bỏ mặc chúng nhân tiến đến phía trước, thoáng cái đã đi đến trước người Sở Nguyệt rồi lao vào trong lòng cô.

Tiểu bảo chúa ôm lấy eo của Sở Nguyệt, dịu dàng nói:" sư tử, muội tưởng tỷ đã chết rồi."

Sở Nguyệt yêu chiều gõ nhẹ lên đầu cô, nói:" muội này, rõ thật là nghịch ngợm, vậy mà cũng dám lén lút trốn ra khỏi hoàng cung như thế, làm cho phụ hoàng và mẫu hậu lo lắng đến chết đi được.

Tiểu bảo chúa khấn trương nói:" Thân thể của mẫu hậu như thế nào rồi?"

" Tại sao lại hỏi như vậy? Thân thể mẫu hậu vẫn luôn khỏe mạnh mà."

" Hừm, xú lão đầu đó dám lừa gạt ta" tiểu bảo chúa bất mãn hét lên.

"ha ha, ai vậy? Ai mà lại dám lừa gạt tiểu tình nghịch của chúng ta cơ chứ." Sở Nguyệt mỉm cười hỏi.

Tiểu bảo chúa tức giận nói:" trừ cái lão sư phó xú lão đầu đó ra, còn có ai có can đảm dám lừa muội, hừm, xú lão đầu đó dám dối gạt muội, một mình đi xem kì lân, thật là khiến muội tức chết mà, trở về muội nhất định phải vật trụi râu của ông ta.

Sở Nguyệt cười nói:" Không được vô lễ với Gia Cát tiên bối như thế, ông ấy là người được phụ hoàng và mẫu hậu rất tôn kính."

"Hừ, phải nhổ râu của ông ta mới được, à, đúng rồi, làm sao tỷ tỷ tìm thấy được muội?"

"Muội quên rồi sao, hôm qua muội đem cầm một đóa châu hoa, bị lão chường quỹ của tiệm cầm đồ xem đó là bảo bối, phái người suốt đêm đưa đến tổng phô ở Phong Ninh thành. Lão bản của tông phô xem xét thấy hoàng gia tiêu kí trên châu hoa, lúc đó liền rất sợ hãi, hắn ta liền lên bẩm báo với Phong Ninh thành thành chủ Triệu Thăng. Triệu Thăng chính thức đang dưới sự điều khiển của tỷ, cho nên tỷ nhanh chóng biết rõ sự tình, lần theo đầu mối đó để tìm ra tiểu nghịch ngợm này."

Sở Nguyệt ôm lấy khuôn mặt nhỏ bé của Tiểu bảo chúa nhu hòa nói:" muội ở bên ngoài thật sự chịu không ít đau khổ, để cho tỷ tỷ xem xét tỉ mỉ coi nào, chà, da muội bị nắng làm đen đi nhiều chỗ rồi, muội cũng ốm hơn so với ngày trước nữa đấy. Lần sau không được chạy lung tung đi khắp nơi nữa đấy, đã nghe rõ chưa."

"Ừm, tỷ tỷ muội lần này không phải chạy loạn đi khắp nơi đâu, muội chỉ.....những thị vệ của muội đều....., nói đến điều này, tiểu bảo chúa có phần ghen ngào.

"Ngoan nào, không cần phải thương tâm...."

"Đáng ghét, người ta cũng đã mười sáu tuổi rồi, vậy mà vẫn còn xem muội chỉ như tiểu hài tử trong nhà." Tiểu bảo chúa thoáng cười trong nháy mắt.

"Tỷ tỷ, muội tìm được một thứ rất tốt dành cho tỷ." nói xong, tiểu bảo chúa lấy từ trong người ra một hộp ngọc, cẩn thận mở ra, tức khắc một làn hương thơm ngát từ trong phát ra, một đóa hoa hồng liên óng ánh hiện ra trong hộp ngọc.

"a, cái này...." Sở Nguyệt nhất thời kinh động.

Tiểu bảo chúa đặc ý nói:" đây là liệt hỏa tiên liên trong truyền thuyết, muội đặc biệt chuẩn bị cái này cho lục thập tuế thọ của phụ hoàng.

Sở Nguyệt kích động cầm lấy hộp ngọc nói:" thật xứng đáng được gọi là tiên liên, nghe nói rằng mùi vị của đóa liên hoa này, có thể khiến người thần thanh khí爽, thân khinh thể thư." (thần khí thanh thản, thân thể nhẹ nhàng.)

Ánh sáng của đóa liên hoa dưới ánh mặt trời lại càng thêm phần chói lòa, rực rỡ, hương thơm thấm lòng người truyền ra xa tới nơi đám người Thần Nam, khiến những binh sĩ, quân quan này nhốn nháo kinh ngạc.

" a, trên cánh liên hoa này tại sao lại có vẻ như bị người cắn mất đi một mẫu nhỏ vậy?" Sở Nguyệt cười lên nói, ngón tay vờ lấy sống mũi của tiểu bảo chúa, nói:" nhất định là tại con mèo nhỏ tham ăn này không nhịn được,tự mình cắn lấy một miếng, phải không? Ha ha."

"tỷ tỷ...." tiểu bảo chúa một mặt vắn vẹo thân thể, một mặt nũng nịu nói:" không được véo mũi của muội, nếu không lại gây bất hòa với tỷ tỷ xinh đẹp đó."

" cái miệng nhỏ của muội, ngọt giống như là trét mật lên vậy"

Tiểu bảo chúa nhìn vào liệt hỏa tiên liên tức giận nói:" trước đây nó vốn là một đóa tiên liên hoàn chỉnh, tất cả chỉ tại tên xú tặc Thần Nam bại hoại, bỉ ổi, vô sỉ, hạ lưu, dê hèn đó dùng quỷ kế chế trụ muội, đã điểm huyết đạo của muội, muội vì muốn xung khai huyết đạo bỏ trốn, đành bất đắc dĩ cắn một mẫu nhỏ của tiên liên."

"Thật sao?" Sở Nguyệt kinh hãi kêu lên.

"Ngay cả tên xú tặc đó, muội cũng đã chế trụ được hử rồi." Tiểu bảo chúa đưa tay chỉ về hướng Thần Nam.

" bại hoại Thần Nam đến đây"

Nghe thấy tiểu bảo chúa quát gọi hử, Thần Nam ngẩng đầu một hồi, không muốn phải đi đến đó.

Đi đến trước mặt Sở Nguyệt và tiểu bảo chúa, Thần Nam thất thần một hồi, từ xa hử đã nhìn ra Sở Nguyệt là một tuyệt đại phương hoa, bây giờ khi đến gần, vẽ dung nhan mỹ lệ vô song đó khiến hử cảm thấy như ngạt thở.

Sở Nguyệt toàn thân bạch y phiêu phiêu, vóc người thon cao, đường cong uyển chuyển, thân thể thướt tha không có lấy một điểm tù vết. Ngọc dung không dùng bất kỳ son phấn gì, phượng nhãn, quỳnh tị, môi anh đào tất cả đều hoàn mỹ tập trung vào một người, tạo nên tuyệt thể dung nhan của giai nhân. Thần khí tựa như thủy tựa như ngọc, phong tư của Sở Nguyệt thật xứng đáng với hai chữ "hoàn mỹ".

Chương 10: Đạm Thai Tiên Tử

Tiểu bảo chúa không thể nói là không mỹ lệ, xứng đáng được xem là nhân gian tuyệt sắc, thế nhưng tuổi tác hãy còn nhỏ, không thể so sánh được với Sở Nguyệt chính đang lúc tươi trẻ như hoa như ngọc được. Cô giống như một tiểu tinh ranh hồn nhiên năng động, quần lầy bên mình Sở Nguyệt, bộc lộ ra sự hoạt bát linh động khi nường tựa vào tử tỷ.

Như hai mỹ nhân tuyệt sắc này, quả thật diễm kinh thiên hạ.

"Hừ, cái tên vô sỉ bại hoại người lòng can đảm quả thật không nhỏ, lại có thể can đảm nhìn chăm chú vào tử tỷ của ta như thế."

Thần Nam vội vàng hành lễ, nói: "Diện kiến công chúa điện hạ."

Sở Nguyệt lãnh đạm nói: "miễn lễ."

"Tử tỷ đã thấy chưa, đối với cái tên gia hỏa này, nhìn bề ngoài hắc xem ra có vẻ ngây ngô đần độn, nhưng trong lòng hắc lại xấu vô cùng xấu xa, đúng là tên bại hoại tối vô sỉ, xú tặc."

Choáng! Thần Nam sầu não vô cùng.

"Cái tên gia hỏa này từ đầu đến chân đã lộ ra sự xấu xa rồi, hắc...." tiểu bảo chúa bỗng nhiên có phần lúng túng dấy lên, ngượng nghịu nói: "nếu không phải hắc còn có phần hữu dụng, muội từ lâu đã giết chết hắc rồi."

Sở Nguyệt nhìn cô cười nói: "hắc như thế nào?"

"Tử tỷ..." trên mặt tiểu bảo chúa bỗng chốc thoáng đỏ lên, không ngừng đung đưa bàn tay của Sở Nguyệt.

Thần Nam từ lúc đầu cho đến hiện tại luôn theo dõi hai chị em gái này, hắc từ

trước đến nay chưa bao giờ nghĩ đến tiểu bảo chúa lại có bộ dạng hồn nhiên ngoan ngoãn như thế, lại có thể kéo tay Sở Nguyệt để mà làm nũng. Hắn đơn giản không thể tin vào mắt của mình, hắn vẫn còn nhớ đến cuộc đấu trí đấu dũng của cô ta với tam hoàng tử Nhân Kiếm, thật sự là thâm trầm lão luyện, túc trí đa mưu, đây là tiểu bảo chúa đó hay sao? Là người mà đã mang hắn ra hành hạ đến chết lên chết xuống, là tiểu ác ma vạn ác vô bì đó ư?

"Tỷ tỷ người nhìn xem, hắn đang tranh thủ nhìn trộm tỷ kìa."

Tiểu bảo chúa giờ nằm đấm về phía Thần Nam cứ như sắp đấm một trận.

Sở Nguyệt kéo tiểu bảo chúa lại, trên mặt tràn đầy tiểu ý, yêu chiều xoa lên đầu cô nói: "Được rồi, nói cho tỷ tỷ biết, những ngày qua đã phát sinh ra những chuyện gì, muội làm sao để vượt qua được."

Tiểu bảo chúa lập tức mặt mày hớn hờ, trông như một con tiểu ma tước(chim sẻ) khoan khoái kể về những kinh hiểm kì ngộ mà mình đã gặp phải trong núi.

Đi trong núi nào là kì hoa dị thảo, trân cầm di thú, gặp cự long có thể bay lượn, được cô miêu tả một cách sống động như thật, trong lúc cô không để tâm kể về chuyện đang xảy ra tại thủy đàm thì gặp Thần Nam, cô mới giật mình tỉnh trí, lập tức dừng lời nói lại.

Sở Nguyệt nghe theo những lời phiến ngôn chích ngữ của tiểu bảo chúa lập tức nắm bắt, phỏng đoán được sơ lược về sự tình, cô không kìm được song nhãn xạ xuất ra hai đạo hàn quang, khiến Thần Nam đổ mồ hôi lạnh.

Thần Nam trong lòng kinh thán: cao thủ, khí tức nội liễm, cao thâm mạc trắc, lại còn phát ra một cổ khí chất xuất trần, chẳng nhẽ là người tu đạo?

Sở Nguyệt trên người lúc ẩn lúc hiện để lộ ra một cổ đạo gia khí tức, khiến Thần Nam càng thêm phần nhận định cô ta chính thực là người tu đạo. Nhìn thấy bản chất của hai đạo hàn quang đó, trong tâm hắn sợ hãi liên hồi, thầm phỏng đoán có phải Sở Nguyệt chính muốn thay muội muội của mình sát nhân diệt khẩu hay không.

Sở Nguyệt kéo tiểu bảo chúa đến bên cạnh, khẽ nói:" nói cho tỷ tỷ biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Tiểu bảo chúa ngượng nghịu nói:" không....không có chuyện gì cả."

Sở Nguyệt nhu hòa nói:" Đối với tỷ tỷ mà muội vẫn còn cảm thấy ngượng ngùng ư, tỷ tỷ không giận muội đâu, mau nói ra đi, để tỷ tỷ nghe xem thử làm sao muội xử trí cái tên bại hoại.....ừm....Thần Nam đó."

"Thực sự là thế này..." tiểu bảo chúa đỏ mặt ngượng nghịu kể về sự việc xảy ra ở thủy đàm.

Sở Nguyệt khí sắc trở nên tái mét, lập tức rút kiếm ra chém xuống dừng lại trước Thần Nam.

"Muội....tại sao muội lại không giết hắn đi hả?"

Tiểu bảo chúa hung dữ trừng mắt nhìn về phía Thần Nam ở xa, rồi quay đầu lại nói:" Lúc đầu muội trước tiên muốn hành hạ hắn, thế nhưng sau này lại....."

Khi nghe tới tiểu bảo chúa, Gia Cát Thừa Phong nỗ lực chiến đấu với cự xà, Sở nguyệt dường như thấy mình đang đối diện với hiểm cảnh đó, ngằm nằm chặt bàn tay đang toát mồ hôi lạnh lại, mãi đến cuối cùng nghe đến thời điểm cự xà hóa kim long thất bại liền giật mình mờ to hai mắt, rõ ràng không kiềm được sự kinh ngạc.

Tiểu bảo chúa êm ái nói:" sau đó đã lấy được một cánh liệt hỏa tiên liên, và cái tên xú tắc Thần Nam này thì đã chạy trốn..... bọn muội gặp phải tam hoàng tử Nhân Kiếm của Bái Nguyệt quốc, còn cái tên bại hoại đáng chết này xúi quẩy sao lại bị bọn họ bắt giữ.....sau đó...."

Sở Nguyệt càng nghe càng kinh tâm, cuối cùng sắc mặt trở nên băng lãnh vô bì, lạnh lùng nói:" Cái tên Nhân Kiếm đó thật sự là hung hăng càn quấy, dám can đảm chủ định lấy cặp truyền quốc chi bảo hậu nghệ cung của Sở quốc chúng ta, lại còn dám uy hiếp bắt nạt muội muội của ta nữa, thật là đáng giết!"

Tiểu bảo chúa hậm hực bất phục nói:" nếu như không phải thủ hạ của muội thân

đang thụ trong thương, thì hươu chết trong tay ai còn chưa biết, cho dù như thế, hắc cũng không ngờ lại rơi vào mai phục của muội, thủ hạ hầu như đều bị thương vong."

Sở Nguyệt cười nói:" ha ha, đã biết là tiểu tinh nghịch của chúng ta rất lợi hại mà, sau đó thì sao?"

"Sau đó....." nói đến điều này, tiểu bảo chúa bỗng nhiên tức tối cảm phần hắc lên,"Tỷ tỷ người có biết không? Cái tên bại hoại vô dụng Thần Nam này vậy mà....vậy mà đã khai mở phong ấn của hậu nghệ cung...."

Sở Nguyệt càng nghe thần sắc càng ngưng trọng, cuối cùng nói:" muội nói chuyện đó là sự thật ư? Hắc chính thực liên tục ba lần khai mở hậu nghệ cung?"

"Đương nhiên là sự thật, muội nhìn thấy tận mắt, điều bức mình nhất là ở lần thứ tư cái tên gia hỏa này đã không còn chút khí lực nào, lại có thể dùng quỷ kế lừa gạt tất cả bọn muội, khiến hai tên chủ tớ tam hoàng tử phải cùng nhau bỏ chạy như tang gia chi khuyến(tang gia: nhà có tang, khuyến là con chó, ai muốn hiểu sao thì hiểu ^_^), muội....muội thì bị hắc chế trụ." Nói đến câu này tiểu bảo chủ vô cùng chán nản, cuối cùng lại cảm phần gào lên:" Cái tên gia hỏa đó thật quá xấu xa, muội...muội vậy mà lại bị hắc lừa gạt, cái tên gia hỏa vô dụng này cuối cùng lại trở thành người chiến thắng."

Sở Nguyệt cười lên:" Ha ha, có thể khiến được tiểu tinh nghịch của chúng ta bị mắc lừa như vậy thật cũng có bản lĩnh." Tiếp đó, sắc diện cô ngưng lại, nói:" sau đó thì sao nữa?"

"Sau đó...sau đó...." Tiểu bảo chúa lại trở nên ngưng ngệu.

"Nói đi, tỷ tỷ không cười muội đâu."

Thoáng cái tiểu bảo chúa đã ổn định lại tâm thần, một hơi kể hết sự việc xảy ra sau này.

Sở Nguyệt nhú mày, trầm giọng nói" Ngọc nhi muội không vì tức giận và xấu

hồ mà hạ sát hần, điều đó đủ chứng tỏ muội đã trưởng thành nhiều rồi, sự việc này chính thực muội làm rất đúng, nếu như thu phục được hần, Sở Quốc chúng ta không nghi ngờ gì sẽ có thêm một tuyệt thế cao thủ. Bất quá muội không nên tiếp tục làm nhục(hành hạ) hần, đúng là muội đã lưu lại tính mệnh hần, nên cần phải khiến hần đội ơn cái ân huệ đó, không nên khiến hần tâm sinh oán phẫn."

"Lẽ nào lại bắt muội phải cười nói vui vẻ với cái tên xú tặc này hay sao? Nhìn thấy hần muội đã nổi giận đến tận xương tủy, hần trước kia dám đối xử với muội..... hừm, không giết hần đó là cực kỳ nhân từ đối với hần rồi đó." Tiểu bảo chúa cả gương mặt không lấy được một điểm vui vẻ.

Sở Nguyệt nói:"Muội bình thường không phải rất lạnh trí sao? Muốn hần cảm cái ân đức đó, không nhất thiết phải nói cười vui vẻ với hần, muội có thể dùng uy để thi ân mà, chỉ có như thế mới làm hần một lòng trung thành được."

Tiểu bảo chúa với gương mặt đau khổ nói:" Thật sự hối hận khi muội không giết hần đi,cứ nghĩ đến việc sau này phải gặp cái tên gia hỏa xấu xa này với khuôn mặt vui vẻ,muội đã có một cổ cảm giác cuồng nộ rồi, thật là khiến người ta tức giận mà!"

Sở Nguyệt cười lên, nói:" Ha ha, có cần muội hằng ngày phải gặp mặt hần đâu."

"Ôi, cái tên gia hỏa vô dụng thế này mà lại có thể sắp trở nên oai phong như thế, cứ nghĩ đến việc đó đã thấy bức tức cả người lên mà."

"Đến bây giờ muội vẫn còn nói hần vô dụng ư? Một người bình thường có thể có khả năng khai mở phong ấn của hậu nghê cung ư? Mạnh như Gia Cát tiên bối võ học tu vi siêu phàm nhập thánh, vậy mà cũng vô khả lay động được thần cung một chút nào, nhưng hần võ công bình thường, lại có thể kéo được thần cung, đó mà là một hành động bình thường ư? Sự việc này nếu như được truyền ra bên ngoài, nhất định sẽ làm kinh động đến nhiều người tu luyện có danh vọng.

Tiểu bảo chúa dường như có suy tư, nghĩ đến lần Thần Nam đối diện với viên cổ cự nhân trên người phóng xuất một tầng kim mang rực rỡ, liền đồng ý với câu

nói của Sở Nguyệt.

"Được rồi, lần sau muội sẽ không đánh vào đầu hắc, sẽ không cấu vào cánh tay hắc, cũng không véo hai tai của hắc nữa."

Sở Nguyệt không biết khóc hay cười, không thể tưởng được tiểu muội muội ranh mãnh cổ quái của mình lại trả thù Thần Nam như thế.

Thần Nam ở ngoài xa không ngừng chột dạ, không thể biết được Sở Nguyệt sẽ đối phó với hắc vì việc đã khinh nhờn thanh danh của công chúa chính thị "ác đồ" đó như thế nào.

Không lâu sau, Sở Nguyệt khoát tay tiểu bảo chúa hướng về phía hắc đi tới, bước đi chậm rãi, dịu dàng thướt tha, quả thực là nghi thái vạn thiên, phong hoa tuyệt thế.

"Thần công tử."

"Có thảo dân."

Sở Nguyệt cười nói:" Thần công tử bất tất đa lễ, phạm đã là người có tài năng kiệt xuất ở Sở quốc ta, cho dù có gặp mặt quân vương cũng bất tất phải thi hành đại lễ, lấy lễ quốc sĩ mà đối đãi. Thần công tử có thể khai mở truyền quốc chi bảo hậu nghệ cung của Sở quốc ta, xứng đáng được xếp vào hàng quốc sĩ, bất luận là một vị hậu tiên bối(còn trẻ) ở trong thành cũng được mọi người tôn kính."

Thần Nam như trút được một hơi dài, vận rủi trong tường tượng đã không xảy đến, dường như có khi lại chuyển sang một chiều hướng khác.

Sở Nguyệt tiếp tục nói:" Bất quá sự tình Thần công tử có khả năng khai mở không thể công khai được, suy cho cùng sự việc này sẽ khiến mọi người kinh ngạc, để tránh những phiền phức không đáng cần thiết, đành phải để Thần công tử chịu uất ức vậy, người chỉ có thể làm một vô danh quốc sĩ mà thôi."

Thần Nam mang mối lo sợ khủng hoảng nói:" Tất cả mọi chuyện xin theo sự an bài của công chúa, bất quá....."

"Bất quá chuyện gì?"

"Tam hoàng tử của Bái Nguyệt quốc đã biết được sự thật là tại hạ có thể khai mở hậu nghị cung, hẳn lại có thể không....."

Sở Nguyệt nói:" Hẳn không thể và cũng không dám nói ra, chúng ta không gây phiền phức cho hẳn, đã là vượt quá mức mong muốn của hẳn rồi.

Kỳ thật Thần Nam thật sự muốn nói là: hẳn lại có thể không phải người đến ám sát ta sao.

Nhưng nghe Sở Nguyệt nói như thế, hẳn cũng không còn điều gì để nói.

Tiểu bảo chúa đứng ở bên cạnh, thần sắc không mấy vui vẻ, Thần Nam nhìn cô ta một cái, Tiểu bảo chúa lập tức hung dữ trừng mắt nhìn lại, để tránh khỏi phiền phức gây ra từ tiểu ác ma, hẳn vội vàng xoay đầu lại nhìn đi nơi khác.

Sở Nguyệt nói:"Tốt rồi, chúng ta khởi hành thôi."

Kị binh lệnh ngựa, bộ binh trở về đội ngũ, đại đội nhân mã hùng dũng cuộn cuộn hướng về Phong Ninh thành tiến tới.

Sở Nguyệt cùng tiểu bảo chúa hai người cưỡi ngựa đi song song nhau chậm chậm dẫn đầu đoàn người, chạy ở phía trước, Thần Nam cùng Phong Ninh thành thành chủ Triệu Thăng lẽ dĩ nhiên đi theo sau.

Ngồi trên lưng ngựa, tiểu bảo chúa nhân tình động đưa, hỏi:"tỷ tỷ, có đúng là phụ hoàng và mẫu hậu muốn tỷ đến đây tìm kiếm muội không?"

Sở Nguyệt đưa tay ra điểm nhẹ lên đầu cô, cười nói:" Sợ rồi hay sao? Phía tây của Sở quốc chúng ta kinh hiện kỳ lân, khiến cho những kẻ tu luyện ở khắp thiên nguyên đại lục tìm đến thăm dò, phụ hoàng không an tâm, liền yêu cầu ta mang theo năm trăm thiết giáp kị sĩ tinh nhuệ đi đến mà tuần sát, đương nhiên nếu như phát hiện ra chuyện gì liên quan đến muội, nhất định phải buộc muội trở về, ha ha."

Tiểu bảo chúa thở dài, nói:"Làm muội sợ chết đi được, muội cứ nghĩ rằng hành

động lần này của tỷ là chỉ bởi vì muội."

"Đã biết sợ? Vậy mà có người tự mình không nói tiếng nào lại bỏ nhà đi ra ngoài, muội không biết là chúng ta trong lòng lo lắng cho muội tới chừng nào đâu, may mà Gia Cát tiên bối đã đoán được là muội sẽ đi đến nơi này, liền lên đường đi tìm muội."

"Được rồi, muội đã biết lỗi rồi."

Sở Nguyệt nhìn vào Tiểu bảo chúa, nói: Ngọc nhi, hai ngày qua muội có cảm thấy trong cơ thể có chỗ nào khó chịu không?"

"Không có mà, chỉ là cảm thấy có nóng một chút mà thôi."

Sở Nguyệt nói:"Tỷ đã có xem qua một cuốn sách cổ, nói rằng dược thảo được thiên địa linh khí tích tụ lại mà hình thành nên đối với người bình thường là bảo vật chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, khi phục dụng có thể khiến tu vi bản thân bội tăng, nhưng lại là điều đại kị đối với người truy cầu lực lượng cực chí(cường đại). Người đã từng phục dụng qua tiên chi linh thảo thực sự rất khó khăn để hóa giải dược lực của nó, tuy rằng một phần dược lực sau đó phát huy tác dụng khiến tu vi bản thân tăng tiến lên một bậc, nhưng đã khiến cho quá trình tu luyện sau này gặp phải rất nhiều khó khăn, nhất là để tu vi đạt tới cảnh giới cực chí sau này, cái nhận được sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đến mức độ thay đổi."

"Hả, vì sao vậy?"

"Linh lực của tiên thảo cùng với lực lượng của bản thân người đó xung khắc lẫn nhau, trở thành xiềng xích cho sự phát triển của lực lượng bản thân người đó, người ấy chính thực là vĩnh viễn không có cách nào phá vỡ được cái xiềng xích đó."

"A, làm sao lại như thế này, không kỳ lạ gì khi hai ngày nay muội cảm thấy thân thể tự nhiên phát nhiệt, thì ra đã không hoàn toàn hóa khai được dược lực này, phải làm thế nào đây?"

Sở Nguyệt nói:" Cũng may là muội chỉ mới phục dụng một ít liệt hỏa tiên liên,

liệt hỏa tiên liên này tịnh không có khả năng khiến công lực của người tăng cao, cái này công dụng chủ yếu là giúp người kéo dài tuổi thọ. Hiện tại trong nội thể muội bản thân công lực của muội vẫn còn là chủ đạo, sau khi quay về tỷ sẽ giúp muội điều tức cổ được lực đó khả dĩ có thể luyện hóa thành bản thân công lực của muội.

Tiểu bảo chúa lập tức vui mừng reo lên: "Thật hay quá, nếu được như thế, công lực của muội khả dĩ có thể tăng tiến lên một tầng rồi, đợi khi sư phó của muội quay về, bảo ông ta giúp muội luyện hóa."

Sở Nguyệt cười nói: "muội quả là một con mèo lười nhác, liên lợi dụng cơ hội này để mưu lợi, muội cần phải ghi nhớ, chỉ có tự mình tu luyện, mới có thể đạt được lực lượng tối tinh thuần."

Thần Nam ở phía đằng sau nghe thấy điều đó ngẫm gật đầu, nội dung Sở Nguyệt đọc được từ cuốn sách cổ cùng với quan điểm của phụ thân Thần Chiến của hắn không hện mà gặp. Trong lòng hắn không kìm được cảm thán: "Xem ra trong vạn năm này, vẫn còn tồn tại nhân vật có công lực thông thiên như phụ thân, chỉ là không biết bọn họ phải chăng đã tiến vào tiên cảnh, bất tử cùng với trời đất hay không."

Hai canh giờ sau tiểu bảo chúa cùng với đại đội nhân mã đã tiến đến vùng biên thùy của Phong Ninh thành, Sở Nguyệt hưởng về tiểu bảo chúa nói: "Ngọc nhi muội trước tiên ở tại Phong Ninh thành này hai ngày, hai ngày sau ta và muội cùng nhau quay trở lại đô thành."

"tỷ tỷ người cần phải đi đến chỗ đó ư?"

"Hai ngày này tỷ cần phải đi tuần sát quanh vùng phụ cận này một cái, muội ở tại nơi này kiên nhẫn mà đợi tỷ."

Sau khi Sở Nguyệt bố trí ổn thỏa cho tiểu bảo chúa ở trong thành chủ phủ, liền vội vã rời đi.

Thần Nam mặc dù có thể hành động tự nhiên, nhưng nhất thân công lực đã bị phong trụ, trong ngoài thành chủ phủ bố trí thủ vệ nghiêm ngặt, ý định bỏ trốn khỏi

nơi này tựa như lên trời.

Tiểu bảo chúa cảm thấy cực kỳ buồn chán, xộc đi khắp nơi trong thành chủ phủ, làm cho không ai được yên. Cuối cùng cô nhớ đến lời nói của Sở Nguyệt, nếu như không điều tức linh lực của liệt hỏa tiên liên trong nội thể của cô để hoàn toàn luyện hóa thành công lực của bản thân, thì quá trình tu luyện của cô sau này sẽ vô cùng gian nan. Đang trong lúc chán nản không có gì làm, cô bắt đầu thí nghiệm tự mình luyện hóa.

Tiểu bảo chúa ngồi xuống tọa thiền ở trên giường, từ người cô phát xuất ra một luồng bạch quang nhu hòa sung mãn, trong phòng phảng phất một cổ hương thơm thoang thoảng, nhìn vào tiểu ác ma lúc này toát ra vẻ trang nghiêm và thánh khiết, đã không còn một chút gì đáng vẽ xấu xa ngang bướng.

Không lâu sau, mồ hôi trên gương mặt chảy ra rớt xuống không ngừng từng giọt từng giọt, làn da của cô trở nên đỏ thắm, linh lực của liệt hỏa tiên liên chính đang bị cô cưỡng ép hóa giải, nhưng thuộc tính hỏa hệ khiến thân thể cô như bị thiêu đốt, mồ hôi không ngừng chảy ra.

Lại trải qua thêm một lúc nữa, vầng bạch quang trên người cô từ từ khuếch tán tan ra, xung quanh cô dần hình thành một tầng quang vụ mỏng manh, toàn bộ thân thể yêu kiều của tiểu bảo chúa liền trở nên mờ ảo. Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng tăng cao, xung quanh cô ẩn ẩn hiện hiện một cổ liệt diễm chớp động, cuối cùng, tiểu bảo chúa đã không thể chịu đựng thêm được, hét to một tiếng, lao ra khỏi căn phòng.

Các thị vệ trong hậu viện chỉ thấy một bóng nhân ảnh hướng đến hoa viên chạy vào, tiểu bảo chúa tiến vào phía sau hoa viên, nhảy ụp một tiếng vào giữa tiểu hồ trong hoa viên.

Nữ nhi của thành chủ đang tản bộ tại hoa viên phát hiện ra tiểu bảo chúa rơi xuống nước trước tiên, không kìm được liền gào to lên: "Không hay rồi, công chúa đã rơi xuống nước, người đâu.....công chúa chìm xuống nước rồi...."

Hàng loạt thị vệ lập tức chạy đến nơi đó, Thần Nam cũng nghe thấy tiếng hét,

trong lòng thầm hoan hô một trận, hẳn xuất hiện tại hiện trường trước tiên, chính lúc nhìn thấy tiểu bảo chúa nhếch nhác leo lên khỏi hồ nước.

Tiểu bảo chúa toàn thân ướt đầm, lúng túng dị thường, phần nộ quát nói bọn thị vệ đang tiến tới:" nhìn gì mà nhìn, bốn công chúa cảm thấy nóng nẩy, tự mình tắm rửa cũng không được sao? Còn không mau rời khỏi nơi này."

Nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của tiểu bảo chúa, Thần Nam đơn giản chỉ muốn cười to lên, nhìn thân thể lung linh mềm mại đó dưới bộ y phục ướt sũng, trong mắt hẳn lộ nét hài hước. Thần Nam vừa muốn cùng đi theo chúng nhân rời khỏi, nhưng hàn quang của tiểu bảo chúa thoáng chốc dường như trông thấy được mục quang cười cợt chế giễu của hắn.

"Bại hoại Thần Nam người quay lại đây cho ta." Tiểu bảo chúa đã tức giận, một mặt vừa vận công làm y phục đang dính nước nhanh chóng bốc hơi, một mặt cuồng nộ nói:" xú tặc người quả thật rất dũng cảm, lại dám can đảm chế giễu ta, hãy xem ta trừng trị người như thế nào."

Thần Nam than thở sao xui xẻo quá, trong lòng liền không ngớt hối hận, chậm chậm ngập ngừng bước qua.

Tiểu bảo chúa tức giận chính tưởng sẽ hành hạ hắn một trận, nhưng cuối cùng song nhãn cô đưa qua đưa lại, đột nhiên lại thay đổi chủ ý.

"Người đi với ta."

Tình cảnh xảy đến với Thần Nam cũng giống như "Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn"(Gió thổi vi vu, Dịch thủy sông lạnh, tráng sĩ ra đi, không hẹn ngày về), cùng với tiểu bảo chúa tiến vào phòng cô.

"Hắc hắc....." Tiểu bảo chúa cất lên một tràng cười không mấy hảo ý.

Thần Nam toàn thân phát hàn.

Tiểu bảo chúa điểm một hồi lên người hắn, phong trụ hơn mười đại huyết của

hắn, cuối cùng kéo hắn xuống ngồi trên giường.

Thần Nam trong lòng nghĩ thầm: không thể nào, lẽ nào muốn.....

"Cái tên xú tặc người có ý nghĩ xấu xa gì trong đầu, ánh mắt như thể thật là kinh tởm, rõ thật là đáng ghét quá mà!"

Tiểu bảo chúa mang Thần Nam ấn xuống ngồi xếp bằng trên giường, bản thân thì ngồi xếp bằng ở sau lưng hắn, sau đó đưa song chưởng ra áp lên trên lưng hắn. Hai ngọn tiểu thủ của cô từ từ biến đổi trở nên óng ánh như bạch ngọc, cuối cùng bắt đầu phỉếm xuất một luồng quang hoa mờ nhạt.

Thần Nam cả người kinh hãi, hắn cảm giác lực lượng trong nội thể đang nhanh chóng thoát đi, chân khí trong trăm mạch như lưu thủy cùng nhau cuộn cuộn trào về hai tay của tiểu bảo chúa ác ma. Tiểu bảo chúa càng lúc càng hưng phấn, lúc này đây cô đang lần đầu tiên thi triển hóa thiên dung địa công pháp, nhờ vào lực lượng của Thần Nam không ngừng luyện hóa linh lực của Liệt Hỏa Tiên Liên.

Hóa Thiên Dung Địa công pháp đúng như tên gọi, luyện đến tối cao cảnh giới có thể làm tiêu tan vạn vật, quả thực là uy lực không gì sánh được, kì quý mặc trặc(kỳ quái không gì đo lường). Có một điều huyền diệu khác của công pháp này là nó có thể hóa giải công lực người khác dựa vào đó mà sử dụng, đương nhiên chỉ là tạm mượn trong chốc lát mà thôi, phút chốc sau đó, những công lực đã hóa lai thì lại vĩnh viễn tiêu thất.

Tiểu bảo chúa như kim chi ngọc diệp, chưa hề chịu qua một chút uất ức, trước tiên Thần Nam đã bắt giữ cô sau đó trêu chọc cô đủ điều, bị cô xem đó là một chuyện cực kỳ si nhục, vì lẽ đó trên đường đi cô không ngừng hành hạ Thần Nam. Lần này, nhìn thấy bộ dạng giễu cợt của Thần Nam, khiến cô đột nhiên nhớ lại những sự việc mấy ngày trước, lập tức xấu hổ tức giận không ngừng.

Điều này khiến trong đầu cô hình thành một kế hoạch báo phục cảm giác đầy hưng phấn, cô quyết định thử dùng qua công pháp chưa bao giờ dùng qua là Hóa Thiên Dung Địa công pháp hóa giải công lực toàn thân của Thần Nam trợ giúp cô luyện hóa linh lực của liệt hỏa tiên liên, tưởng tượng nhìn vào gương mặt đau khổ

của Thần Nam sau khi thất tán toàn bộ bản thân công lực, cô không tìm được tiểu ý.

Lúc đầu tiểu bảo chúa xác thật hưng phấn không ngớt, liên tục không ngừng hút lấy công lực trên thân Thần Nam, khiến linh lực trong nội thể cô cuộn trào mãnh liệt, hơi nóng trong nội thể do linh lực của liệt hỏa tiên liên mang đến dần dần tiêu thất, cùng với điều này trong lòng cũng nổi lên một cổ cảm giác hả hê thỏa thích. Nhưng sau đó tiểu bảo chúa dần dần cảm thấy có phần không ổn, khi cô muốn dừng lại, hóa thiên dung địa công pháp dường như mất đi sự khống chế, đã khiến vô phương vô kế ngừng lại, tiếp tục vận hành lần nữa và lần nữa.

Tiểu bảo chúa tu luyện hóa thiên dung địa công pháp là do cô vô ý ở trong bộ sưu tập điển tịch của hoàng gia phát hiện ra, nhưng đó chỉ là một bản phổ khiếm khuyết mà thôi, thêm nữa thời gian cô tu luyện hãy còn ngắn, vì vậy không có khả năng thuần thực khống chế sự vận hành của công pháp này. Cô thầm lo lắng không thôi, nếu cứ tiếp tục như thế này, toàn bộ công lực của Thần Nam không thể không bị cô luyện hóa sạch sẽ, mặc dù cô cực kỳ căm giận cái tên "xú tắc" này, nhưng lại không hề nghĩ đến việc phế bỏ hoàn toàn toàn thân công lực của hắn.

Thời khắc này Thần Nam cảm thấy khó chịu như bị hàng vạn con kiến đốt vào thân thể, công lực toàn thân chính thực đang bị hút ra khỏi thân thể, công lao khổ tu trong nhiều năm lúc này đây bị hủy trong chốc lát, tâm hẩn như cây khô, muôn vàn ý niệm đều tiêu tan, cảm giác linh hồn phảng phất như cùng với dòng chảy của chân khí tung bay ra bên ngoài cơ thể.

Song chính thực lúc trong tâm hẩn đã nguội lạnh như tro tàn, hằng trăm ý niệm tất cả đã tiêu biến đi, một cổ cảm giác đã lâu không gặp từ từ dấy lên trong lòng hắn, lực giác của hắn càng lúc càng mất tiết(nhảy bén), linh giác đã mất đi sau khi hắn mười sáu tuổi dường như đang hồi phục trở lại như ban đầu, lại lần nữa quay trở lại trong cơ thể hắn, Thần Nam kích động những tưởng muốn hét to lên.

Đã từng được mọi người khen tặng là võ học thiên tài, đã từng là nguyên nhân cho tầng lớp hậu bối chỉ chỉ điểm điểm, tất cả nguyên nhân đó đều bởi vì vào năm hắn mười sáu tuổi hắn đã mất đi toàn bộ linh giác. Từ mười sáu tuổi cho đến hai

mười tuổi bốn năm đó đối với hắn đúng là cơn ác mộng mãi mãi không bao giờ quên được, vô luận hắn cố gắng nỗ lực như thế nào đi nữa, võ học tu vi lại khó khăn tiến triển, nhận lấy những cái cười chế giễu châm biếm ùn ùn kéo đến từ sau lưng, đứa con cưng của ông trời như là hương thơm của hoa tươi cho mọi người noi theo từ thiên đường đã bị vùi lấp xuống tận cùng của hắc ám địa ngục.

Song nhân Thần Nam dần dần mơ màng, nước mắt lóc tóc nhỏ xuống, nụ cười ngập tràn trong nước mắt, trong lòng không cam chịu, đã từng khát vọng, từ giây phút này tất cả sẽ thay đổi.

Cùng với sự hồi phục của linh giác, Thần Nam nhìn thấy được sự lưu chuyển của chân khí ở kinh mạch trong nội thể, nhìn thấy dòng chân khí ấy đích thực không ngừng tuôn ra khỏi cơ thể, Thần Nam không có một chút gì chán nản phiền muộn. Hắn mơ hồ cảm thấy rằng hành động ác ý này của tiểu bảo chúa, trong đó xảo hợp làm sao đã khiến cho linh giác của hắn hồi phục trở lại.

Ta nào xem công lực đó ra gì, chỉ cần lục giác của ta hồi phục, linh giác phục hoàn, ta có thể trong thời gian ngắn đạt được đến công lực gấp mấy lần hiện tại. Bước nhập được một bước vào thần thánh điện đường, cùng với tu đạo giả của phương đông, ma pháp sư của phương tây cùng tranh cao thấp đã không phải là lời nói viễn vông, đạp nhập vào cảnh giới tiên vũ chi cảnh mà trước đây không thể đạt được là kính trung hoa, thủy trung nguyệt.

Cùng với thời gian dần trôi qua, chân khí sắc kim hoàng trong nội thể thất tán ra ngoài càng lúc càng mỏng manh, càng lúc càng ảm đạm. Thế nhưng cũng vào thời điểm này, Thần Nam đã phát hiện ra chân khí bản thân có chút hiện tượng dị thường, luồng kim quang rực rỡ đó lại pha lẫn một tia thiển hoàng vô hoa.

"Điều....điều gì xảy ra vậy? Làm sao lại có chân khí sắc vô hoa thiển hoàng?" Thần Nam trong lòng đầy nghi hoặc, vô danh công pháp quyết gia truyền của hắn không thể sản sinh ra mạt danh chân khí như thế.

Cẩn thận theo dõi điều này, hắn phát hiện thiển hoàng sắc chân khí tuy rằng rất ít, nhưng lại phân bố ở trong trăm mạch. Nếu như không phải lúc này chân khí trong nội thể hắn càng lúc càng mỏng đi, nhất định không thể phát hiện ra đặc dị

chân khí thiên hoàng vô hoa này.

"Lẽ nào là nó...." Thần Nam cảm thấy trong lòng một trận hàn khí dấy lên, trên người chảy ra một lớp mồ hôi lạnh.

Luồng đặc dị chân khí thiên hoàng vô hoa đó đã làm hẩn nhớ lại một đoạn hồi ức rất lâu rồi, nó đã từng chịu đựng, đã từng quên đi, đã là mãi mãi....từng việc từng việc của vạn năm trước dần dần lóe lên trong đầu hẩn.

Đã từng có một nữ tử không biết từ đâu, giống như một ngôi sao chổi chọc phá thiên không, chiếu sáng cả vùng tiên ảo đại lục. Đó là một thần bí nữ tử tập hợp của cả sắc đẹp cùng trí tuệ trên cơ thể, không có ai biết được sự thừa của nàng, cũng không ai biết được quá khứ của nàng, nàng bước đi vào giữa các đại thế lực, lúc đó trên đại lục rất nhiều sự kiện trọng đại đều có sự xuất hiện bóng ảnh của nàng. Thần bí, mỹ mạo, trí tuệ, khiến vô số thanh niên trở nên điên cuồng, nàng chính là Đạm Thai Tuyền.

Năm đó Thần Nam mười sáu tuổi, huyền công gia truyền vừa mới đạt đến đệ nhị trọng thiên là đại thừa chi cảnh, một thân tu vi làm các đồng bối từ hai mươi tuổi trở xuống phải tôn xưng đệ nhất nhân, chính thực lúc đó khí thể thật hưng phấn. Vào năm đó Đạm Thai Tuyền mười tám tuổi đã đến tìm Thần Nam, trước đó Thần Nam từ lâu đã nghe kì danh, vừa gặp mặt lập tức kinh vi thiên nhân (không dịch được). Hai người đàm luận võ đạo, Đạm Thai Tuyền sở học bác nhi tinh thâm, khiến Thần Nam kinh ngạc khâm phục không ngừng, sau đó hai người đã đại chiến một trận, kết quả không phân thắng bại.

Từ đó về sau Thần Nam không thể cứu chữa được rơi vào vòng xoáy tình cảm, hẩn trong lòng đối với Đạm Thai Tuyền say mê không dứt, nhưng không bao giờ biểu lộ ra.

Đạm Thai Tuyền tạm lưu lại gia đình Thần Nam trong những ngày đó, Thần Nam phát hiện nàng mỗi ngày đều cần phải tu luyện một loại tâm pháp cổ quái, tu luyện công pháp đó xuất hiện một luồng chân khí vô hoa vô quang, nhan sắc thiên hoàng, mà uy lực còn rất nhỏ. Thần Nam tỏ ra hiếu kỳ, thường cố hỏi nàng loại công pháp đó rốt cuộc có tác dụng gì.

Lúc đó Đạm Thai Tuyền chỉ cười không nói, sau bị hấn nhiều lần truy hỏi, liền nói với ý tứ sâu sắc: " cái này chính là thượng cổ kì công, bất luận đệ công lực thông thiên, phi tự bản thân thể nghiệm, cũng khó mà hiểu rõ được điều kỳ diệu ở trong."

Thế nhưng sau đó Đạm Thai Tuyền nhẹ nhàng rời đi, về sau nghe thấy truyền ngôn của mọi người, cô sẽ lại lần nữa bái một vị tu đạo giả làm sư phụ, để tập luyện thân thể bắt đầu tiến hành tu đạo.

Ba tháng sau đó, cơn ác mộng của Thần Nam bắt đầu, công lực đại thoái(lùi), hấn như từ trên mây cao rơi xuống vực thẳm. Hấn tự mình cảm thấy khoảng cách với Đạm Thanh Tuyền càng lúc càng xa, lấy đó làm hổ thẹn, trong lòng hấn đã không còn chút ảo tưởng nào, Đạm Thai Tuyền trong lòng hấn đã trở thành một nữ thần cao xa không thể với tới, hấn chỉ có thể trong lòng thầm chúc phúc cho nàng.....

Ở trong cô đơn nghiền ngẫm về đau khổ, ở trong tuyệt vọng hứng chịu những đắng cay.

Mãi cho đến những ngày sau hấn ở trong núi đã gặp một nữ hài vui vẻ ranh mãnh như tiên nữ chính là Vũ Hình, như một tia sáng rực rỡ từ thiên không chiếu rọi xuống số phận mờ mịt của hấn.

Bỗng nhiên nhớ lại những việc đã qua, trong tâm Thần Nam lạnh giá vô cùng, tuyệt thế phong tư của Đạm Thai Tuyền phút chốc đã như làn khói mà tiêu tán, hình tượng một hoàn mỹ nữ thần trong lòng hấn âm âm sụp đổ.....

Vào thời điểm khi tiểu bảo chúa hút lấy tia chân khí cuối cùng trong nội thể Thần Nam, thần trí hấn dần dần trở nên mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn mất đi tri giác.

Hai ngày sau Thần Nam từ từ tỉnh dậy, mở mắt ra liền trông thấy tiểu bảo chúa đang tựa cằm buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thần Nam liền cử động thân thể một chút, thoáng cái đã bị tiểu công chúa phát giác ra.

"A, xú tắc người đã tỉnh lại rồi."

Tiểu bảo chúa ngạc nhiên mừng rỡ chạy đến bên cạnh giường hắt, nhưng cô lập tức lấy lại dáng vẻ như xưa nói: "bại hoại, ngu ngốc lát nữa nếu tỷ tỷ ta có đến hỏi, người phải nói cùng với ta, là người trước tiên trêu chọc ta, đã nghe rõ chưa?"

Thần Nam giây lát đã cảm thấy vui mừng, cái con tiểu ác ma này chính thực khiến người không biết nên cười hay nên khóc, toàn thân công lực của hắt đã bị cô phế, vậy mà lại còn uy hiếp người khác giúp nói tốt cho cô. Có điều là Thần Nam xác thật không cảm hận tiểu bảo chúa nhiều lắm, dẫu sao thì tiểu ác ma này đã khiến chân khí hắt tiêu thất nhưng linh giác lại lần nữa hồi phục.

Sở Nguyệt nhẹ nhàng bước đến mở cửa phòng ra, hướng về phía Thần Nam nói: "Thần Công Tử người đã tỉnh."

"Đã làm công chúa phải lo lắng."

"Tiểu muội không hiểu biết, ra tay không biết rõ nặng nhẹ, hy vọng công tử bỏ quá cho. Sau khi quay trở về đế đô, ta nhất định tập hợp mọi người giúp công tử khôi phục công lực."

Tiểu bảo chúa thấy Sở Nguyệt không trách mắng cô, liền hoạt bát trở lại.

"Yên tâm đi bại hoại, sau khi quay trở về đô thành, ta nhất định tìm người giúp người khôi phục công lực."

Sở Nguyệt nhú mày nhìn cô, nói: "Đã biết rõ là sẽ gây ra họa mà."

Tiểu bảo chúa dí dỏm chau mũi lại.

Hôm sau, nhóm người Sở Nguyệt ly khai khỏi vùng biên thù của phong ninh tiểu thành, dưới sự hộ vệ của năm trăm thiết giáp kị sĩ bắt đầu quay trở về Sở quốc đô thành.

Thần Nam trong con mắt của thường nhân vừa là "cao thủ" vừa là người bình thường, thế nhưng trong lòng hắt không có một chút lạc lõng, hắt tin tưởng rằng

trong tương lai không gần tên tuổi của hắn sẽ làm chấn động khắp cả thiên nguyên đại lục.

Trên đường đi Sở Nguyệt đối với hắn quan tâm lo lắng vô cùng, đưa ma pháp sư duy nhất trong đội ngũ lưu lại bên cạnh hắn, cách một khoảng thời gian lại thi triển khôi phục thuật lên người hắn, tránh để cho hắn mệt nhọc trên đường đi.

Tiểu bảo chúa đối với việc này đã nhiều lần nhú mũi, những tưởng nói ra chuyện gì, nhưng trông thấy nhãn thần sắc bén của Sở Nguyệt, cuối cùng lại phải nuốt vào trở lại.

Vài ngày sau nhóm người tiểu bảo chúa đã đi đến được một tòa cổ thành, khi Thần Nam nghe thấy tòa cổ thành này có tên là Đạm Thai, trong lòng hắn liền dấy lên một trận kinh động.

Những năm tháng tang thương đã chạm trở lên bức tường thành củ kỷ này, ngấn đao, đã ghi lại trên nó biết bao mũi tên lưỡi kiếm sau những trận chiến hỏa gian nan vất vả. Đạm Thai thành quy mô không phải là quá lớn, nhân khẩu không quá mười vạn, cư dân trong thành nội giống như trong một tòa cổ thành đa số đều chất phác, ở tại trên đường có nhiều loại tạp nghệ để hoan nghênh sự viếng thăm của hai vị công chúa.

Khi trên đường đi đến quảng trường của Đạm Thai thành, Thần Nam bỗng chốc cảm thấy như tắt nghẽn hơi thở, một bức tượng bạch ngọc đứng sừng sững trên đài cao tại quảng trường, dung nhan quả thực có một không hai, tuyệt đại phong hoa, đúng vậy đó là Đạm Thai Tuyền.

"Làm sao.....có thể? Vì sao lại là.....cô ấy!" Thần Nam cả người thất thần, vài ngày trước người ấy đã từng khiến hắn phải nhớ thương nhớ mong là nữ thần vừa mới sụp đổ, vài ngày sau hắn lại có thể gặp lại người đó qua bức điêu tượng này, sự tình của thế gian thật khó biết trước, hai bàn tay hắn dường như tự dưng dặt hắn đi tiến đến về phía trước

Ngay lúc đó tiếng cười nói vui vẻ của tiểu bảo chúa đã làm hắn giật mình bừng tỉnh.

"Oa, Đạm Thai tiên tử đẹp quá đi, chỉ có điều chúng ta cùng Đạm Thai tiên tử cũng đều xinh đẹp như nhau, hi hi."

Sở Nguyệt trên ngọc dung thoáng lướt qua một nụ cười mỉm, đôi mắt sáng lưu chuyển, làm lộ hai núm đồng tiên trên gò má ngọc khiến người phải say mê.

"Thật không biết xấu hổ, vậy mà cũng có thể đem mình ra mà so sánh cùng tiên tử."

Tiểu bảo chúa dịu dàng nói:" muội vẫn đem tỷ tỷ so sánh với cô ấy, vả lại, chúng ta vốn đã cùng cô ấy xinh đẹp như nhau thật mà."

Thần Nam đột nhiên nắm lấy tay của Ma pháp sư đứng bên cạnh, kích động nói:" Cô ấy là Đạm Thai Tuyền ư?"

Tiểu bảo chúa nghe thấy liền cười nói:" xú tắc người làm sao mà kiến thức lại hủ lậu, nông cạn như thế, ngay cả Đạm Thai tiên tử là Đạm Thai Tuyền mà cũng phải kêu lên như chưa từng biết đến ư? A, ta nhớ lại rồi, người ngay cả chữ cũng không biết viết, ôi, người thật là một tên gia hỏa bất học vô thuật mà...." Nói xong, cô làm bộ dạng như cực kỳ đau khổ.

Thần Nam ngữ âm run rẩy nói:" Cô ấy.....cô ấy không phải là nhân vật của vạn năm trước sao? Làm sao mà mọi người vẫn còn nhớ đến cô ấy?"

Tiểu bảo chúa chỉ muốn lần nữa chế giễu hằn, nhưng đã bị Sở Nguyệt ngăn chặn lại, Sở Nguyệt nhìn vào Thần Nam trả lời những điều "không thể giải thích được" về Đạm Thai tiên tử, kiên nhẫn giải thích cho hằn:" Trải qua sau một vạn năm, Đạm Thai tiên tử đích thực từ lâu đã bị mọi người quên lãng, nhưng ngàn năm trước đây cô ấy đã từng quá bộ đến bốn thành, đó là một trong những vị thần tiên ít ỏi của Sở quốc chúng ta, mọi người bắt đầu từ giây phút đó lại nhớ đến Đạm Thai tiên tử, Đạm Thai thành đã từ đó mà đặt tên."

"Cô ấy.....đã thành tiên...." Thần Nam một mình lẩm bẩm, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Lúc này mọi người đều đã tiến lên phía trước, nhưng hân vẫn còn đứng yên trên đường như lúc đầu.

" Ta tưởng rằng ta đã có thể thoát khỏi quá khứ trước kia, nhưng vì sao từng việc từng việc trước kia lại tiếp tục tái hiện ra trước mắt ta? Đạm Thai Tuyền, Vũ Hình....."

""Không phải quá khứ chỉ như một làn khói,tại sao lúc nào cũng lượn lờ trong tâm ta?! Quá khứ đã thành cơn gió, tại sao hướng gió lại cứ bất định, chung quy vẫn tiếp tục phiêu động trong lòng ta?!"

Chương 1: Sơ Lâm Đế Đô

Đạm Thai Tuyền thật sự là một thần bí nữ tử tập hợp của cả sắc đẹp lẫn trí tuệ trên cùng một cơ thể đã phi tiên mà rời đi, tại Đạm Thai Thành cũng đã lưu lại vô số truyền thuyết, Thần Nam đứng tại quảng trường tâm trạng buồn bã như đánh mất một điều gì đó.

"Tại sao... tại sao người lại đối xử với ta như vậy?" Tiên phạm ngăn cách, hẩn nhìn trời tán thán.

Thần Nam bước đi theo phía sau tiểu bảo chúa và Sở Nguyệt, ngơ ngơ ngắc ngắc tiến vào thành chủ phủ của Đạm Thai thành.

Nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của hẩn, tiểu công chúa bất mãn: "Dù sao tên bại hoại nhà người cũng là nam nhân. Ta hứa sẽ tìm người giúp người khôi phục công lực sau khi về đến kinh thành. Người không cần làm cái dáng vẻ như kẻ sắp chết như vậy. Hừm, xú tặc, tiểu khí quỷ!"

"Sở Ngọc, không được vô lễ với công tử." Sở Nguyệt quan tâm cất tiếng hỏi Thần Nam: "công tử có mệt nhọc lắm không? Hay là chúng ta lưu lại tại đây hai ngày vậy."

Thần Nam lắc đầu đáp: "không cần thiết đâu."

"Hay lắm, chúng ta quay lại kinh thành sớm chừng nào, công lực của công tử được khôi phục sớm chừng đó."

Thần Nam mơ mơ màng màng rời khỏi thiên niên cổ thành Đạm Thai. Hai ngày sau đó, hẩn như người vô hồn, song nhãn không động, hoàn toàn không có một tia sinh khí.

Đến ngày thứ ba, một tiếng sấm vang rền bên tai hẩn, hẩn đột nhiên như bừng

tĩnh trở lại. Trên trời mây đen cuộn cuộn, hàng trăm Kim xà vằn vũ, sấm chót âm âm như cổ mộ thần chung gọi hồn hắc quay về.

Trong tích tắc đó, Thần Nam chợt minh ngộ, thời gian trôi qua không thể quay trở lại. Con người không thể sống mãi với quá khứ, con người cần sống thực với hiện tại, mới có thể quên đi quá khứ đau buồn...

Vào lúc này trong nội thể hắc chợt có biến động, chân khí như khô mộc phùng xuân (cây khô gặp mưa rào) bắt đầu tái hiện, một luồng chân khí vi nhược như tăm vừa lọt kén không ngừng chu du khắp nội thể hắc. Chậm chậm di chuyển, luồng chân khí yếu ớt trong nội thể hắc dần lớn mạnh lên, trong nội thể hắc sanh sanh bất tức, lưu chuyển không ngừng nghỉ, như dòng chảy của các ngọn suối nhỏ, như từng đợt gió thoảng.

Trong phút chốc, công lực bị tiểu công chúa hóa lai đã hồi phục hoàn toàn, ngoài ra hắc cũng cảm thấy rằng luồng chân khí trong nội thể đã trở nên cực kì tinh thuần, luồng chân khí thiên hoàng âm đạm vô hoa đã không xuất hiện trở lại, đã triệt để tiêu thất trong nội thể của hắc. Sau một lúc lâu kích động, Thần Nam từ từ bình tĩnh lại. Không những hắc hồi phục lại công lực, mà tinh thần cũng vô cùng sáng suốt, giữ sạch sự hoang mang trước đây.

Mưa như trút nước, trời đất như bị bao phủ trong màn mưa. Sở Nguyệt cùng chúng nhân tạm dừng chân tại một tiểu trấn. Năm trăm kỵ binh chiếm hết tất cả khách điểm hiện có trong trấn.

Tiểu công chúa vô cùng thích thú, nhảy tới nhảy lui, không có điểm nào giống với tiểu ác ma.

"Ha ha, thật là thích thú, trời mưa thật to, thật là mát mẻ quá mà!"

Nàng vừa vui đùa vừa gọi Sở Nguyệt, "Này tỷ tỷ đừng có ở lý trong phòng như thế, mau ra đây đi, ngoài này rất vui."

Sở Nguyệt bước ra, không một giọt mưa nào rơi lên người nàng. Chân khí hộ thể ngăn nước mưa chừng ba thốn xung quanh người nàng.

Thần Nam vô cùng chấn động, trước kia hắn đã cảm nhận được khí tức tu đạo giả trên người của Sở Nguyệt. Nhưng lần này, hắn lại tận mắt chứng kiến sự cao thâm của vũ giả chân khí.

"Chẳng lẽ nàng ta lại tập võ trong một thân thể tu đạo hay sao?"

Sở Nguyệt lúi tiếu công chúa về phòng, "Nhìn lại con người muội đi, chẳng có điểm nào giống một công chúa. Muội trông giống như tiểu dã hài, không có người trông nom, nếu để phụ hoàng cùng mẫu hậu biết được chính thực hai người sẽ rầy la muội không ngừng..."

"Hắc hắc..." Thần Nam không nhịn được cười lên.

Đúng vào lúc này tiểu bảo chúa lại quay đầu lại, trông thấy cái bộ dạng cười cợt của hắn, nàng giận dữ hét: "xú tặc, bại hoại người dám cười ta, hãy xem ta thu thập nhà ngươi."

Tiểu công chúa điều ngoa đó cực kỳ không tình nguyện bị Sở Nguyệt cầm tay kéo vào phòng.

Quá nửa đêm, mây tan gió ngừng, vạn vật im lìm, bầu trời trong xanh không một gợn mây, ánh sáng rực rỡ. Thần Nam tĩnh lặng đứng cạnh cửa sổ, hưởng thụ cảnh tĩnh mịch của đêm khuya.

Sau một trận mưa gió vị tất đã có cầu vồng, nhưng nhất định rằng sẽ lại có hy vọng, sẽ lại có ánh sáng chiếu rọi. Đạm Thai Tuyền... nàng có lẽ đã tiến nhập vào tiên đạo chi cảnh, ông trời đối với ta chính thực cũng không bạc, chung quy sẽ có một ngày ta có thể vũ phá hư không, nàng hãy chờ ta...."

Thiên nguyên đại lục đông phương, nguyên lai chính thực trước kia là vùng Tiên ảo đại lục, sau khi trải qua vô số cuộc chiến, quần hùng tịnh lập, hàng trăm quốc gia được lập ra. Trong số đó, có ba đại quốc chiếm ba phần tư lãnh thổ của Đông Phương đại lục, Sở quốc nằm ở phía Tây, Bái Nguyệt quốc nằm ở phía Bắc, An Bình quốc nằm ở Đông Nam. Nằm giữa ba đại quốc là vô số tiểu quốc, nhưng phần lớn là các nước chư hầu phụ thuộc vào ba đại quốc.. Sở quốc, bái nguyệt quốc,

an bình quốc tam quốc đỉnh lập, thực lực tương đương, những năm gần đây vô cùng yên ổn, không có chiến tranh.

Sở quốc do vị thế nằm ở phía tây, tiếp giáp cùng với tây phương, kinh thành Sở quốc trở thành cầu nối quan trọng giữa Đông phương và Tây phương. Các thương khách của Đông phương và Tây phương gặp nhau tại đây, khách thương qua lại không ngừng. Thương mại phồn vinh tạo nên cảnh phồn hoa tại Bình Dương thành. Trong thành nhân số không dưới bách vạn, hàng ngày xa thủy mã long, vật tư của toàn quốc liên tục không ngừng vận chuyển khắp các con sông lớn.

Sở Nguyệt, Thần nam dẫn đầu đoàn người tiến đến bên ngoài kinh thành của Sở quốc. Bình Dương tường thành kéo dài vô tận, khí thế bàng bạc, hùng vĩ tráng quan. Tòa thành lầu phía trên cổng thành quy mô hoành tráng, hình tượng tráng lệ.

Càng tiến về gần Bình Dương thành, Thần Nam càng chấn động. Kinh thành Sở quốc của vạn năm trước đã lớn nhất đại lục, ngày hôm nay nó phát triển lớn gấp mấy lần trước đó.

Bình Dương tường thành cao 16 thước, rộng 12 thước. Mặt tường thành xây bằng đá tảng xanh, vô cùng kiên cố. Thành lầu được xây phía trên cổng thành, tiền lầu, áp lầu, nguy nga lẫm liệt, khí thế hùng hồn, bàng bạc.

Bên ngoài tường thành, có sông rộng 40 thước, sâu 10 thước hộ thành, trong những đợt sóng xanh biếc, điểm điểm những chiếc khoái thuyền.

Thần Nam vô cùng kích động trước khí thế hoành tráng của kinh thành Sở quốc.

"Hãy, tên bại hoại nhà ngươi đã hoàn hồn chưa? Người chưa từng thấy qua Bình Dương thành, hoặc đọc qua cuốn sách nào về nó chưa? A, ta quên mất, người vô thuật bất học, tên xú tặc nhà ngươi..." Tiểu công chúa cố tình mặt sát hằn.

Trên đường, Thần Nam chịu đựng vô số sự chế nhạo của tiểu công chúa. Hắn tự an ủi: tiểu nha đầu, lão tử tạm hạ mình, sau này có ngày người sẽ lọt vào tay ta...

Sở Nguyệt mỉm cười nhìn vào tiểu muội nhỏ bé của mình, cầm lấy cánh tay của cô nói: "Ngọc nhi..."

"Muội...biết...rồi,... Tỷ tỷ!" Tiểu công chúa kéo dài giọng nói. Sau đó lẩm bẩm: "lúc nào cũng bảo vệ cho hần, nếu như cái gã đó không phải là có thể sử dụng được hậu nghệ cung, nhưng mà hần chẳng phải là do ta chế trụ được hay sao.....hừm, trước sau gì ta cũng phải khiến cho hần mất mặt."

Sở Nguyệt mở to mắt nhìn cô, dụng thủ điểm vào trán của tiểu công chúa: "nha đầu này..."

Bình Dương thành xe thuyền tấp nập, người qua lại không ngừng, quán xá mở đầy hai bên đường, cảnh tượng vô cùng phồn vinh.

Sở quốc hoàng đế sớm đã nhận được tin tức, không chỉ là con gái lớn Tây tuần hồi triều, mà còn tìm được tiểu công chúa trốn nhà đi rong, vô cùng cao hứng, phái người xuất thành đón tiếp.

Đang lúc cùng đoàn sứ giả nhập thành, Sở Nguyệt đột nhiên không thấy tiểu công chúa. Nàng vô cùng sợ hãi, nghĩ rằng muội muội nghịch ngợm của mình lại trốn đi. Khi nàng đang âm thầm lo lắng, tiểu công chúa đột ngột xuất hiện không xa phía trước.

Tay trái của tiểu công chúa cầm 3 râu thịt cừu, tay phải giữ 2 râu đường hồ lô, miệng ngâm kê ti quyền(?), theo sau là hai lão bản bán đồ ăn vặt.

"Tiểu muội tử, người chưa trả tiền râu thịt cừu..."

"Tiểu muội tử, người không thể lấy râu đường hồ lô của ta..."

"Tỷ tỷ..... trả tiền " Tiểu công chúa miệng nhai nhồm nhoàm, ngắt ngứ gọi.

Sở Nguyệt cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, đích thực là không có biện pháp nào khả dĩ có thể khống chế được tiểu muội muội này, các quan viên trở ra từ hoàng thành để nghênh tiếp cũng không nhịn được cười, nhưng lại khiếp sợ nàng tiểu bảo chúa bình thường rất "ma uy" này, đều quay đầu về hướng khác.

Hai lão bản thấy vô số cấm vệ quân hoàng gia đứng ở hai phía trước, trong mắt liền lộ vẻ khiếp sợ, không dám cố đòi tiền nữa, xoay người lại lẩn trốn vào đám đông.

Sở Nguyệt gọi một tên thủ hạ lại, đưa tiền cho hắn để đuổi theo hai người kia.

Năm trăm thiết kỵ cùng đông đảo cấm vệ quân bảo vệ nhị vị công chúa tiến vào hoàng thành. Thần Nam được Sở Nguyệt lấy lễ thượng tôn đón tiếp, cùng theo sau hai nàng.

Hoàng thành Sở quốc nguy nga, trang nghiêm, khí thế bàng bạc, tán phát khí thế Đế Vương.

Sau khi tiến nhập hoàng thành, Sở Nguyệt nói với Thần Nam: "công tử, vui lòng đợi nơi này chờ phụ hoàng triệu kiến."

"Vâng, thảo dân đã rõ."

Thần nam đối với lễ tiết Sở quốc chẳng biết gì. Khi giao tiếp với Sở Nguyệt vẫn dùng ngôn ngữ thường dân. Sau khi tiến nhập hoàng thành, hắn không khỏi lo lắng về điều này.

Sở Nguyệt: "Công tử không cần phải khẩn trương như thế, ta không nói quá đâu. Sở quốc của chúng ta đối những nhân tài kiệt xuất đều dùng lễ quốc sĩ để tiếp đãi, nếu như diện kiến với bậc quân vương cũng không cần thi hành đại lễ, trước đây đối xử thế nào thì bây giờ công tử vẫn được đối xử như vậy, không cần phải cẩn trọng."

Thần Nam thở phào nhẹ nhõm, nếu như muốn hắn cúi đầu thi lễ giống như các quan đại thần trong triều thì thật là phiền phức.

Lúc này tiểu bảo chủ đã nhanh chóng biến mất vào hoàng cung, Sở Nguyệt mỉm cười rồi cũng chuyển thân li khai.

Khi Sở Nguyệt tiến vào hậu cung, tiểu bảo chủ đang tựa vào ngực của hoàng hậu, miệng líu lo thật đáng yêu, còn hoàng đế vui vẻ ngồi đối diện.

Sở Nguyệt trước hết thi lễ sau đó ngồi sang một bên. Sở quốc hoàng đế - Sở Hân rất hoan hỉ khi gặp lại nhi nữ của mình là tiểu bảo chủ Sở Ngọc, ông đặt trọn lòng tin vào đại công chúa Sở Nguyệt và nhị Hoàng tử Sở Văn Phong. Ông thật cao hứng khi đón tiếp đại công chúa hoàn thành nhiệm vụ Tây tuần và cùng tiểu công chúa hồi cung.

Tiểu công chúa thao thao bất tuyệt với hoàng hậu về những kinh hiểm kỳ ngộ mà mình đã trải qua, vừa nghe cô kể những chuyện đó Sở quốc hoàng hậu không ngớt hồi hộp lo lắng.

Sau khi tiểu công chúa hoàn tất câu chuyện, Sở quốc hoàng đế trầm giọng: "Tên Nhân Kiếm đó thật to gan, có tâm đồ bất chính đối với Sở quốc ta. Tuy ta không muốn gây xáo trộn cảnh an bình trên đại lục bao năm qua, kéo lê dân bá tánh vào cảnh binh đao khói lửa, nhưng nhất định phải binh mã chinh thảo Bái Nguyệt quốc."

Sở Nguyệt lên tiếng: "phụ hoàng bớt giận, không nên vì tức giận nhất thời mà khuấy động can qua. Huống chi Nhân Kiếm ngay cả một nửa điểm tiện nghi cũng không có mà còn bị tổn thất nghiêm trọng, bản thân trọng thương phải bỏ chạy."

Sở Hân gật đầu: "hãy ghi món nợ này cho Bái Nguyệt quốc. Trong toàn bộ câu chuyện có liên quan đến tên Thần Nam; Ngọc nhi, con thuyết trình hàm hồ, sự thật là như thế nào?"

Sở Ngọc thay đổi chủ đề: "Phụ hoàng thật tốt, muốn chinh thảo Bái Nguyệt quốc vì hài nhi, hài nhi thật cảm động."

Sở Hân nghiêm mặt: "Hừ, con chẳng nói gì xuất cung trốn ra ngoài, con có biết phụ mẫu lo lắng thế nào không? Thử hỏi ta phải trừng phạt con như thế nào đây?"

"A? Con vừa hồi cung đã xin phụ hoàng đừng trách phạt, và người chẳng phải đã đáp ứng rồi mà? Phụ hoàng là vua của một nước, quân vô hí ngôn, năm bất năng phản hối." vừa nói, tiểu bảo chủ ôm cổ hoàng hậu nhõng nhẽo: "Mẫu hậu..."

"Được rồi, phụ hoàng chỉ đùa với con thôi, nhưng con phải hứa không được bỏ

đi rong nữa, bằng không chính ta cũng không tha thứ cho con." Mẫu hậu mắng yêu.

"Ha-ha, con biết là mẫu hậu luôn tốt với con." Vừa nói nàng vừa hôn lên má của hoàng hậu.

"hài tử này..."

Tiểu công chúa chuyển thân đổi diện Sở Hãn mỉm cười: "Phụ hoàng hãy xem, con trải qua bao gian nan hiểm vi để tìm liệt hỏa tiên liên cho cha." Nàng vừa nói vừa mở hộp ngọc, để lộ liệt hỏa tiên liên, trong phòng lập tức lan tỏa mùi thanh hương nhẹ nhẹ.

Sở Hãn không có ý xử phạt đứa con út này, thấy nàng bình an trở về, trong lòng vô cùng cao hứng, chỉ cố ý hù dọa mà thôi.

"Đứa con nghịch ngợm này..." Sở Hãn đưa tay véo má đào của nàng. Sau đó ông quay đầu về Sở Nguyệt: "Nguyệt con, có điều gì khác thường ở phía Tây không."

"Dạ không, chỉ có các tu nhân từ các nước khác tiến vào Lạc Phong Sơn, tìm kiếm Kì Lân. Không có ai cố ý đột nhập vào biên giới Sở quốc."

"Được lắm. Tuy nhiên Thần thú Kì Lan xuất hiện tại Lạc Phong Sơn là điều bất bình thường, có phải Thánh nhân sắp xuất thế?"

Sở Nguyệt mỉm cười: "Thánh nhân anh minh nhất chẳng phải là phụ hoàng đây sao, người đâu cần tìm kiếm."

Sở Hãn cười đáp trả: "Nha đầu, miệng mồm không kém đứa em của con. Ta chỉ mong sao quốc thái dân an."

"Bẩm phụ hoàng, trong chuyến Tây tuần lần này, con phát hiện được kì tài. Công lao là của muối muối, đích thị muối muối phát hiện và giữ chân người này."

"Oh, là người nào?"

Tiểu công chúa xen vào: "Là một tên bại loại, xú tặc, bất học vô thuật, không biết viết chữ."

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Sở Ngọc, Sở Nguyệt không kèm được bật cười.

Tiểu công chúa mắc cỡ, "Đại tỷ, tỷ không được nói..."

"Ha ha..." Hoàng đế cùng hoàng hậu bật cười. Họ hiếm khi thấy tiểu linh tinh ra dáng xấu hổ như vậy.

Hoàng hậu hỏi: "Nguyệt con, đầu đuôi câu chuyện ra sao?"

Sở Nguyệt: "Sở Ngọc muội trả lời đi?"

Tiểu công chúa nhìn thấy vẻ mặt đầy hi vọng và hiếu kì, mất hết can đảm: "Chị kể đi."

Sở Nguyệt kể sự tình của Thần Nam từ đầu đến đuôi, lúc đầu nét mặt lộ vẻ giận dữ, sau đó thần sắc lộ vẻ kích động.

Sau khi nghe xong câu chuyện, Sở Hân nói với Sở Ngọc: "tiểu nha đầu láu lỉnh, không kể hết sự thật. Chiếu theo hành động của hân, cho dù là tài nhân tái thế hân cũng đáng chết vạn lần..."

Hoàng hậu tiếp lời: "hân đích thực là nhân tài hiếm có, có thể sử dụng Hậu Nghệ Cung, đúng là tuyệt thế cao thủ. Tuy nhiên, lời nói và hành động của hân đáng chết vạn lần."

Sở Hân: "Sở Ngọc, con thật sự đã trưởng thành. Trong hoàn cảnh đó, con biết hân là nhân tài nên đã tha mạng cho hân ta. Sau này, ta có thể an tâm về con."

Sở Ngọc chu môi: "Người ta đã lớn rồi chớ bộ, nhưng con vẫn hối hận là đã không giết hân."

Sở Hân do dự: "Tha mạng cho hân."

Sở Nguyệt lên tiếng: "Con muốn tha mạng cho hân, nhân tài như hân thật khó

tìm."

Hoàng hậu nói: "Điều cần thiết là phải bịt miệng hắc lại, không để hắc nói năng bậy bạ."

Sở Nguyệt đáp: "Qua ba ngày để ý quan sát, con thấy rằng hắc chẳng phải là kẻ không biết giữ lời, và hắc cũng minh bạch hoàn cảnh của hắc."

"Thế thì tốt."

Thần Nam chờ đợi đã nửa ngày, không có bất cứ tin gì, trong lòng bối rối, không biết rằng hắc đã trở về từ Quỷ Môn Quan.

Trong khi hắc lo lắng, một tỳ nữ bước đến bên hắc hỏi nhỏ: "Công tử có phải là Thần Nam?"

"Đúng vậy."

Tỳ nữ tiếp tục: "Công chúa có lệnh cho mời công tử vào cung, đồng thời bảo rằng công tử bất tất khẩn trương, giả ngốc khi gặp hoàng thượng, ăn nói cần phải cung kính."

"Được rồi, ta đã nhớ kỹ."

Nguyên nhân Thần Nam lo lắng là vì hắc đã lăng mạ tiểu công chúa. Hắc sợ hoàng đế bắt tội, sau khi nghe được những lời của tỳ nữ, hắc thở phào nhẹ nhõm.

Trong nội điện hồng tường hoàng ngõa, điều lương họa đồng, kim bích huy hoàng. Đình cung điện cao vô cùng, tráng quan hùng vĩ.

Sở quốc hoàng đế ngự tại thư phòng. Thần Nam quỳ gối, khấu đầu hành lễ: "Thảo dân kiến giá bệ hạ."

"Bình thân."

"Tạ ơn bệ hạ." Thần Nam cuối đầu cảm tạ, từ từ đứng lên.

Sở Hân sắc mặt lạnh lẽo: "Nhà ngươi đối với tiểu nữ của ta ngôn hành vô lễ, có phải vậy không?"

Thần Nam hoảng hốt đáp: "Dạ, thảo dân nhất thời hồ đồ."

Sở Hân trầm giọng: "Nhà ngươi có biết rằng tội của ngươi đáng chết vạn lần không?"

Thần Nam Mồ hôi lạnh xuất đầy, ướt đẫm nội y.

"Tuy nhiên, đại công chúa xin tội cho ngươi, vì rằng nhà ngươi sống nơi hoang dã, không biết phép tắc, xin tha cho ngươi. Trẫm ban đầu cũng chẳng muốn tha cho ngươi, nhưng Sở Ngọc cũng đứng ra xin tội cho nhà ngươi, cho rằng ngươi là nhân tài, đoán công chuộc tội. Vì những lẽ đó, Trẫm xá tội cho ngươi."

"Cám tạ bệ hạ đã khoan thứ."

Sở Hân giọng nói không còn băng giá, "Ngươi không cần sợ hãi, Trẫm đã xá tội cho ngươi tất sẽ không giết ngươi. Huống chi, Trẫm nghe rằng ngươi là một nhân tài. Nếu sau này ngươi ra sức vì Sở quốc, Trẫm sẽ không đối xử tệ bạc với ngươi."

"Tạ bệ hạ."

"Sau này ngươi không cần đa lễ, bất tất phải dùng đại lễ khi ra mắt Trẫm. Bắt đầu từ hôm nay, ngươi sẽ lưu trú tại Sở quốc quốc sĩ viện. Đương nhiên là ẩn quốc sĩ, không được đề cập việc ngươi có thể sử dụng Hậu Nghệ Cung." Trên mặt Sở Hân lộ vẻ tiểu ý: "Ha-ha, Sở quốc có được nhân tài như ngươi thật đáng mừng. Chỉ cần ngươi nỗ lực cần cù, Trẫm sẽ thăng quan tiến tước cho ngươi."

Thần Nam hồ đồ rời khỏi nội điện, quẹt lấy mồ hôi lạnh, thở dài khoan khoái: "Hú họa, tưởng là đi đời rồi, hô...."

Nhưng sau một hồi đi bộ, hân cân nhắc kỹ một số vấn đề không được hợp lý.

"Mẹ nó, chút nữa là bị lão già gạt. Trước hết lão hồ ly tiên đảo loạn hôn phách của ta, sau đó đưa ta "mật ngọt". Hah, lão hồ ly thật biết dùng nhân chi thuật."

"Thần Nam công tử đang làm gì thế?" Sở Nguyệt toàn thân bạch y bay phấp phới, tú lệ tuyệt luân, thanh lịch tự nhiên.

"oh, không có chi, tại hạ chỉ cảm thán hoàng cung nội điện to lớn vô cùng, tại hạ không biết đường ra."

"Ha ha, hãy theo thiếp, thiếp sẽ đưa công tử rời khỏi đây, đồng thời an bài luôn chỗ ở cho công tử."

Đối với sự duyên dáng và tài năng của đại công chúa, Thần Nam vô cùng hảo cảm. Sự chiếu cố của nàng phần nào giúp hắn quên đi "ma quỷ" của tiểu công chúa.

Ngắm nhìn vẻ đẹp vô song, khuôn mặt yêu kiều của Sở Nguyệt, bất giác hắn lên tiếng: "Đa tạ công chúa điện hạ."

Sở Nguyệt mỉm cười, đưa hắn rời khỏi nội điện, tiến ra khu vực đại thần cư trú. Cổng lâu khí phái phi phàm, thạch sư uy vũ được đặt hai bên, tại hông bích thượng môn có treo Hồng đề Kim tự bài biển: Kì Sĩ Phủ.

Sở Nguyệt nói: "Kì sĩ phủ tập trung kì nhân dị sĩ, mỗi cá nhân đều có bản lĩnh đặc biệt. Từ nay trở đi, người sẽ ngụ tại nơi này, khởi đầu có thể không am tường, thông thuộc, nhưng từ từ sẽ quen."

Kì sĩ phủ được chia thành vô số độc lập tiểu viện, không có khí phái, hào hoa như phủ trạch mà ngược lại mỗi tòa tiểu viện như phản chất quy chân, mang sắc thái độc đáo, riêng biệt.

Mọi người trong kì sĩ phủ chỉ mỉm cười gật đầu đáp lễ với Sở Nguyệt, tịnh không thượng tiền thi lễ, cho thấy Sở quốc đối với kì sĩ vô cùng tôn kính.

Tiểu viện của Thần Nam rất u tĩnh, phía Tây vườn trồng đầy tiểu thúy trúc, trúc ảnh yếm ánh gian, hiển xuất nhất trương thạch trác cùng hai ghế đá. Phía Đông là một vườn hoa, điểm xuyết vài khối kì thạch.

Thần Nam hỏi: "Sau này ta ngụ tại nơi này? Ta có cần phải làm gì không?"

Sở Nguyệt mỉm cười: "Công tử tạm thời lưu lại nơi này, vài ngày sau sẽ có người giúp công tử phục hồi công lực. Sau đó ta sẽ tìm người truyền thụ võ công cao thâm cho công tử, tạo điều kiện thuận lợi cho công tử sử dụng Hậu Nghệ Cung."

"Oh."

"Có điều công tử không nên đi loạn nơi này; thiên vận bất yếu tiến vào sân viện của người khác."

Thần Nam ngạc nhiên: "Tại sao?"

Sở Nguyệt: "Tại nơi này, có một số người chuyên nghiên cứu độc thuật, trong sân toàn xà trùng, độc thảo, nếu bước vào sẽ ngộ kịch độc; có người nghiên cứu Ma pháp, năng lượng có khả năng phá hủy cả tòa biệt viện; lại có người..."

Thần Nam càng nghe càng thất kinh, nơi đây toàn quái nhân lưu ngụ, căn bản là trụ sở của một tổ chức khủng bố.

Cuối cùng, Sở Nguyệt nói: "Vệ binh nơi này rất ít, mỗi ngày vài kị sĩ thân hoài tuyệt thủ luân lưu tuần thủ, do đó tuyệt đối an toàn."

Tiền Sở Nguyệt về, Thần Nam cảm thấy bất an: Cái tên độc vật, hẳn có thả xà trùng sang sân của ta? Tên pháp sư điên khùng có ở bên cạnh ta không?

THẦN MỘ I

Thần Đông
www.dtv-ebook.com
Quyển 2

Chương 2: Kỳ Sĩ

Sau khi Thần Nam trú trong kỳ sĩ phủ, hãn chuyên tâm tu luyện huyền công gia truyền. Lúc này, lục thức linh mẫn, linh giác tấn án, hãn khôi phục sự tự tin đã mất đi từ năm mười sáu tuổi, hãn tự tin bản thân sẽ trở thành ♦nhất danh tuyệt thế cường giả♦ (người mạnh nhất) trong thời gian ngắn nhất.

Kể từ sau khi thiển hoàng sắc vô hoa chân khí của Đạm thai tiên tử bị loại bỏ khỏi cơ thể hãn, tu vi của hãn tiến bộ vô cùng nhanh chóng, ngày đi ngàn dặm.

Thần Nam phát hiện nội thể đã phát sinh sự biến hóa, chân khí lưu chuyển vô cùng thông suốt, quang mang càng ngày càng rực rỡ, đồng thời khí tức tán phát ra bên ngoài cơ thể càng lúc càng vi diệu, gần như không người nào có đủ năng lực tra xét ra được. Điều này làm hãn hoan hỉ dị thường, giả sử tuyệt thế cao thủ không lưu ý, cũng khó có thể phát hiện hãn là một cao nhân thân hoài tuyệt kĩ.

Thần Nam vận công đến đầu ngón tay, từng tia chỉ khí lấp lánh bắn ra. Hãn vô cùng kích động, hãn đã có thể vận hành chân khí hóa thành kiếm khí, cuối cùng cũng lại lần nữa bước nhập vào đệ nhị trọng thiên là Thiên đích của huyền công gia truyền của hãn

Hào quang kim sắc khiến ngón tay hãn trở nên óng ánh như ngọc, hãn vươn nhẹ hai ngón tay, nhẹ nhàng kẹp lấy cán của thanh trường kiếm. Bang, thanh trường kiếm được làm bằng thép tinh thuần gãy hai, rơi thẳng xuống đất.

Thần nam vui mừng như phát cuồng. Hãn cuối cùng cũng đã phục hồi được toàn thân công lực của hãn như trước kia trước khi gặp Đạm Thai Tuyền, lại còn có khả năng đột phá tầng thứ ba Trọng thiên trong huyền công gia truyền.

Sự tự tin được khôi phục, khiến huyết dịch trong nội thể hãn sục sôi, nếu như vào một ngày nào đó, hãn có thể đủ năng lực phát ra luồng kiếm quang dài mười

trượng, thì hẳn đã có thể tung hoành ngang dọc thiên hạ.

"Tu đạo giả, Ma pháp sư..... ta sẽ cho các người biết thế nào là tu vi của một võ giả đã tu luyện đến cảnh giới cao thâm..."

Một tiếng nổ lớn vang lên trong phủ kì sĩ, toàn phủ rung chuyển, Thần Nam lần đầu tiên bước ra ngoài sân. Căn biệt viện kề bên được bao bọc bởi màn nước ẩn hiện lam sắc, tiếng nổ đích xác phát ra từ nơi này, nếu như không có màng ma pháp thủy lam sắc bảo vệ, biệt viện của hắn chắc chắn đã tan hoang.

"Không cần phải như vậy chứ, ta thật không ngờ cái tên ma pháp sư điên cuồng đó lại là láng giềng, trời ạ!"

Tấm màn bảo vệ từ từ tan đi bày ra một khoảng sân tan tành, khắp nơi đều bị cháy sém. Một lão bà gầy còm, toàn thân nám đen bay ra trên không, cất tiếng cười thô tục: "Hắc hắc... mặc dù thất bại, nhưng cũng gần đạt đến đích rồi, hắc hắc...."

Thần Nam tán thán: "Trời ơi, thì ra là một lão vu bà!"

"Hắc hắc, tiểu tử trước đây ta chưa từng gặp qua người, mới tới đây hả?" Lão vu bà sử dụng phiêu phù thuật trong phong hệ Ma pháp bay vào giữa sân hắn.

"Tại hạ mới đến." Thần Nam cứng rắn đáp trả.

Ngay lúc đó, từ biệt viện bên cạnh còn lại phát ra tiếng hô lớn: "Tiểu hoa đừng chạy..."

Một con trăn hoa to xuất hiện trên đầu tường, theo sau là một lão nhân tóc râu bạc trắng. Lão nhân nhảy lên đầu tường, vỗ vỗ vào đầu của con trăn: "Tiểu hoa đừng sợ, đừng có chạy loạn, hãy trở về nhà mau."

Con trăn tựa hồ hiểu lời của lão nhân, chậm chậm quay đầu lại.

Thần Nam đứng ngây người, trong lòng buồn rầu hét lớn: "Không thể nào, đây mà là những láng giềng của ta ư..... trời ạ!"

Lão nhân ngược nhìn lão vu bà ở trên không, giận dữ hét: "Lão bà chết tiệt, suốt ngày phá hoại, đe dọa Tiểu hoa của ta, tại sao bà không thể giữ được một ngày thanh tĩnh chứ!"

"Hắc hắc... lão độc quái, ta không động chạm đến cái ổ của lão, ta nghiên cứu Ma pháp trong biệt viện của ta, câm họng người lại!"

"Người làm Tiểu hoa, tiểu lục, tiểu kim của ta sợ hãi... Cái lão bà điên khùng này suốt ngày không có việc gì để làm nên cứ kiếm chuyện để phá hoại."

"Lão độc quái dám vũ nhục nhân cách của ta, làm nhơ nhuốc sự nghiệp nghiên cứu Ma pháp vĩ đại của ta, ta phải trừng phạt người. Ah... Lão dám hạ độc ta... đỡ thiểm điện ba của ta!"

Lão vu bà từ trên không té nhào xuống đất. Thần Nam cảm thấy tội nghiệp cho lão bà, nhưng cũng tội nghiệp cho thảm hoa phía dưới người mụ.

Trong lúc đó, lão nhân bị đạo thiểm điện kích trúng, tóc râu dựng đứng, té nhào xuống sân. Toàn thân lão đen thui, từng làn khói xanh bay lên, mùi thịt khét nhè nhẹ bốc ra.

"Lão độc quái mau giải độc cho ta, bằng không ta sẽ nướng lão ra tro."

"Tử lão thái bà, giải được chẳng phải đều đã bị người đánh cho thành tro rồi hay sao, ta làm sao để đưa cho người được, người còn không mau giúp ta khôi phục trở lại, để ta còn mau chóng điều chế thuốc giải cho người."

Thần Nam đứng giữa sân, nhìn ngang ngó dọc không biết làm gì.

Lão vu bà miệng chảy nước dãi, mắt trắng dã. Lão độc quái đau đớn không thể đứng dậy, miệng rên rĩ.

"Lường vị tiền bối mỗi người hãy nhượng bộ đối phương một ít, nếu cứ tiếp tục như thế này, cả hai có ngày có thể mất mạng."

Lão vu bà mở miệng hợp một ngụm không khí: "được rồi, lão độc quái, ta tạm

thu lại phân nửa ma pháp, phần còn lại đợi đến lúc người trao thuốc giải cho ta rồi nói sau."

"Vậy thì người còn không mau ra tay đi."

Một luồng bạch quang nhẹ nhàng bao lấy lão độc quái, chỉ một thời gian ngắn, thương thể của lão đã giảm được một nửa, lão lắc lư đứng lên.

Thần Nam: "lão nhân gia, hãy chậm bước để tại hạ mở cửa cho ngài."

"Không cần, cần phải tranh thủ thời gian, chỉ cần chậm nửa khắc, tử lão thái bà cũng có thể đứt hơi mà chết. Nhanh giúp ta vượt qua bức tường này."

Thần Nam nhanh chóng bước đến bên cạnh lão già, đỡ lão lên đầu tường. Hẳn giả vờ khó nhọc bò lên vì hắn đang cố tình che giấu võ công. Sau khi leo lên được đầu tường, Thần Nam suýt ngất xỉu khi nhìn xuống đất.

Trong sân lão nhân, có vài hố to hố nhỏ, trong mỗi hố chứa đầy độc vật: ngô công, hạt tử, thiêm thử, độc xà... Độc vật trong hố nhưng nhúc, chen chúc nhau di chuyển. Ngoài ra, còn có khu vực trồng đầy dược thảo, vài đặc dị xà trùng bò qua lại tại đó, tí như một con kim sắc ngô công dài một xích, cầm lân cự mãng.....

Lão nhân nói: "Tiểu huynh đệ nhảy xuống trước, sau đó đỡ lão."

"..." Thần Nam toàn thân nổi ốc, dù có đánh chết hắn hắn cũng không chịu bước xuống.

Cuối cùng Thần Nam nắm hai tay của lão nhân từ từ thả lão xuống đất.

Đột nhiên, một con tri thù to bằng bàn tay, toàn thân một màu bích lục, là kịch độc chi vật xuất hiện tại đầu tường. Thần Nam hoảng sợ, buông lỏng hai tay, lão nhân rớt thẳng xuống đất.

"... Trời ơi..."....." Lão nhân kinh hô liên tục

Thần Nam khẩn trương hỏi thăm: "lão tiên bối người có sao không?"

"Trời ơi... Trời ơi..."

"Lão như thế nào rồi, lão có rơi trúng vật gì không?"

Lão già đề lên bụi được thảo um tùm, sau khi kéo đám thảo được đó lên, để lộ ra một con thiềm thử to.

"Trời ơi... ta đã đề xui tiểu lục rồi."

"Chóng mặt! Không ngờ con cóc đó đáng thương đến vậy!" Thần Nam đột nhiên nhảy về khoảng sân của mình.

◆Con mẹ nó, thật đáng sợ... Con thiềm thử to như một con heo mập"

Độ chừng nửa tuần trà, lão độc quái cách tường ném qua bình gốm cỡ nắm tay, nói "cho tử thái bà nuốt lấy vật này."

Khi Thần Nam mở nắp, xú khí bốc lên nồng nặc, hắc huyết hôn mê. Hắc chính thực hoài nghi đây có phải là thuốc giải hay không, mười phần thì đến tám chín phần đã bị lão đầu trộn lẫn với "gia vị" của lão rồi.

Được thủy vừa qua khỏi miệng, lão vu bà đã chớp mắt, ngồi bật dậy, bắt đầu nôn tháo ngay lập tức.

"Oẹ... lão già trời đánh, thánh vật kia, người cho ta dùng cái giống quỷ gì thế?"

Vào lúc này, lão độc quái nặng nhọc lê bước, mở cửa biệt viện của Thần Nam một cách khó khăn.

Lão vu bà lập tức lảng không, vận dụng Ma pháp hộ thân.

"Lão độc quái, lão dám cho ta uống thứ thuốc độc hôi thối, lại cả gan lộ mặt ra đây, hắc hắc..." giữ ngón tay của lão vu bà vang lên âm thanh như pháo nổ, thiểm điện quang lập lòe.

Lão độc quái run rẩy, hoảng sợ, lúc này lão vu bà toàn thân được Ma pháp bảo vệ, độc thuật của lão vô đất dụng võ.

"Uy, tử lão thái bà thật không biết đạo lý, người không biết câu thuốc đắng già tật? Đó đích thực là chân chính giải được."

"Rắm thối, giải được lại hôi thối đến thế sao? Oẹ..." nói đến đây, lão vu bà lại nôn tháo, đồng thời phóng tia thiểm điện vào lão độc quái.

Râu tóc trắng tinh của lão lại dựng đứng, giống hệt bờm của sư tử, mặc dù lão miễn cưỡng đứng vững nhưng tứ chi thì quẩn quại.

"Tử lão thái bà, người bất chấp đạo lý, nói không giữ lời. Ta làm ơn cứu mạng lại lấy oán báo ân."

"Hắc hắc... lão đánh lén ta trước, dám đầu độc ta, đây là hình phạt đích đáng cho người."

"Loạn ngôn, mặc dù ta ra tay trước, mạng dùng Ma pháp trả lại, ta chỉ là tiên hạ thủ vi cường."

....

Lưỡng nhân chuẩn bị tư thế, sẵn sàng tiếp tục ẩu đả. Bất quá, lão độc quái biết rõ rằng, trong tình huống bình hiện tại tuyệt đối không thể tranh chấp với lão vu bà.

Thần Nam không thể tiếp tục đứng nhìn, cất tiếng: "Nhị vị tiền bối, dĩ hòa vi quý, không nên làm tổn thương hòa khí."

Lão độc quái: "Ta sẵn sàng bỏ qua nếu mạng ấy trị thương cho ta."

Thần Nam: "Tiền bối, xin hãy nhanh chóng trị thương cho lão bá, bằng không kẻ khác lại cho rằng chúng ta ở trong cái biệt viện này đốt lò cùng nhau ăn uống."

Hắc hắc..." Lão vu bà cười lớn: "được rồi, nể mặt tiểu tử người, ta tha cho lão lần này. Mà tiểu tử người danh xưng là gì?"

Văn bối tên Thần Nam."

"Hắc hắc... ta nhớ rồi."

Sau đó, lão vu bà niệm tràng chú ngữ dài, một luồng Thánh Quang ngưng tụ nơi lão độc quái, các vết thương (phỏng) nghiêm trọng từ từ khôi phục như bình thường. Sau khi quang hoa tan đi, lão đầu đã khôi phục lại sức sống cùng nhuệ khí.

Thần Nam kín đáo biểu lộ sự ngưỡng mộ, Ma pháp quả nhiên độc đáo.

Sau khi thi triển trị thương thuật cao cấp, lão vu bà lộ vẻ mệt mỏi, mục quay sang Thần Nam: "Nếu sau này có ai dám động đến ngươi, cứ báo cho ta hay, ta sẽ giúp ngươi" vừa nói, mục trừng nhãn liếc lão độc quái.

Lão độc quái cũng nói: "Tiểu hảo tử, nếu sau này có ai bắt nạt ngươi, ngươi có thể trông cậy vào ta. Cho dù kẻ đó có mạnh đến cỡ nào, hắc cũng cần phải ăn, phải uống? Hề hề, ta không tin ta không thể đầu độc được." vừa nói, lão đầu trừng mắt, đối nhãn với lão vu bà.

"Hắc"

Lão vu bà lạnh lẽo đặng hăng, lẳng không bay đi.

Thần Nam nói: "Biệt viện bị phá hủy, lão bà chắc sẽ không còn lưu lại nơi này."

Lão độc quái giải thích: "đương nhiên, từ lão thái bà này rất biết hưởng thụ, bà ta làm sao có thể tiếp tục ở lại đây."

Thần Nam cao hứng, lão vu bà điên cuồng cuối cùng đã li khai, nếu như lão quái rời khỏi, sự an toàn của hắc sẽ được bảo đảm.

"Oh, lão tiên bối đó sẽ ngụ tại nơi nào?"

"tại hậu viện."

"Oách"

"Ai, thiếu niên nhân sơ sài này ngươi không có một chỗ nào để ta có thể ngồi xuống ư?"

....

"Lão bá xà trùng của lão sẽ không bò qua sân của tại hạ phải không?"

"Căn bản là không."

Thần Nam hỏi tới: "Căn bản có nghĩa là..."

Lão độc quái thành thật trả lời: "Mmm, nếu như không có tiếng động to, bảo bối của ta sẽ không chạy loạn. Nói chung, căn bản đồng nghĩa với lão thái bà không tiến hành nghiên cứu Ma pháp."

"Vậy thời gian tiến hành nghiên cứu của lão bà ra sao?"

"Hầu như là mỗi ngày."

"Oách"

"Ai, thanh niên nhân người cảm thấy trong người có chỗ không thoải mái sao. Để ta tìm cho người một số linh đan diệu dược, mmm, hủ thi độc, hạc đỉnh hồng, đoạn tràng thảo..... Oh, những thứ đó không liên quan, ta cũng có hóa cốt đan, thất bộ đoạn hồn tán....."

"Vù"

Chỉ trong chớp mắt, Thần Nam đã biến mất, rời khỏi sân tiền, quay trở về phòng.

"Thanh niên nhân thật không có một chút nhẫn nại, ta lúc nào cũng có dược liệu thích hợp cho người, bất quá ta lần sau ta tìm giúp cho người vậy." Lão độc quái rời khỏi đầu tường trở về biệt viện của mình.

Thần Nam khái thán: thật đúng là Kì Sĩ phủ, đã tận mắt chứng kiến hai người cực điểm "kì".

Ngày thứ năm, sau khi Thần Nam ngụ tại Kì Sĩ phủ, một vị nữ tử trẻ tuổi bá

phòng. Tuy nữ nhân này không có sắc đẹp khuynh thành khuynh quốc như Sở Nguyệt, nhưng cũng dị thường thanh lệ, tán phát khí chất xuất trần, tạo cho chúng nhân cảm giác thanh bình.

"Trần công tử khỏe không."

"ta khỏe, cô nương là..."

"Tiểu nữ Nạp Lan Nhược Thủy, cũng là người của Kỳ Sĩ phủ."

"Nạp Lan cô nương, hoan nghênh đến tể xá, xin mời vào."

Sau khi bước vào phòng, Nạp Lan Nhược Thủy: "Trưởng công chúa nói công tử công lực bị thất tán, tiểu nữ về phương diện y thuật có chút thành tựu, hy vọng có thể khôi phục được công lực cho công tử."

Thần Nam bất ngờ, không tưởng nữ tử trước mắt là đệ nhất danh y quốc thủ, trong trí tưởng tượng của hắn, đệ nhất danh y là lão nhân râu tóc bạc phơ, nhưng nữ nhân trước mắt thật sự quá trẻ.

"Cô nương có thể khôi phục công lực cho tại hạ?"

nạp lan nhược thủy phi thường bình tĩnh: "Đúng vậy."

"Nhưng công lực của tại hạ bị người phế bỏ, y thuật tịnh không thể giải quyết,"

"Tiểu nữ sẽ thử dụng thuật châm cứu, châm vào huyết đạo toàn thân, kích thích tiềm năng của cơ thể; luận về lý thuyết, khả dĩ có thể khôi phục công lực."

Thần Nam quyết định giấu diếm việc công lực đã khôi phục, cười nói: "nhọc công Nạp Lan tiểu thư."

Nạp Lan Nhược Thủy nhẹ nhàng nói: "không cần khách khí."

Nàng ta từ trong tay áo rút ra hộp ngọc, bên trong chứa đầy kim vàng, hộp ngọc kim vàng ánh lên rực rỡ.

"Thỉnh Thần công tử trút bỏ ngoại y."

Thần Nam y lời cười bỏ ngoại y, để lộ nội y bó sát thân thể.

"Xin hãy trút bỏ y phục từ yêu phúc (bụng) trở lên."

"Điều này..." một cô nương xinh đẹp dị thường đang cẩn thận xem bệnh cho hắn, khiến Thần Nam cảm thấy ngượng ngịu. Nhưng cuối cùng, hắn cũng theo lời, trút bỏ toàn bộ y phục thân trên.

Nạp Lan Nhược Thủy tay cầm hộp ngọc, nhẹ nhàng bước quanh, một mùi u hương nhẹ nhẹ bay vào mũi hắn, làm cho tim Thần Nam khẽ rung động.

"Trong thời gian gần đây, Thần công tử có cảm thấy khó chịu gì trong thân thể hay không?"

"Trừ công lực bị thất tán, không có nơi nào bị gì cả."

"Oh, vậy thì rất tốt."

Mùi u hương khiến Thần Nam như mê như dại. Nạp Lan Nhược Thủy thấy mắt hắn biến đổi, lập tức dùng kim châm nhanh chóng chích vào đại huyệt trước ngực của hắn.

"a....." Thần Nam thán thiết la lên.

Nạp Lan Nhược Thủy sắc mặt bình tĩnh, dụng cây châm thứ hai, nhanh chóng châm vào một đại huyệt khác vô cùng chuẩn xác.

Thần Nam la lên thất thanh, trong lòng mắng thầm: châm cứu không thể đau đến thế này, không biết nàng ta cố ý dùng quá lực không?

Tuy nhiên cây châm thứ ba không gây đau đớn như hai cây châm đầu.

Thần Nam trong lòng thầm nói: "mỹ nữ danh y này đúng là nóng giận thất thường mà!"

Trong khoảnh khắc, thân trên của Thần Nam phủ đầy kim châm, chân khí trong nội thể bắt đầu dịch động, nhưng bị hấn bức tán vào các kinh mạch.

Nạp Lan Nhược Thủy dụng ngọc chỉ, xoa xoa những nơi gần kim châm, một luồng nhiệt lực lập tức truyền vào nội thể của Thần Nam.

Thần Nam phát giác Nạp Lan Nhược Thủy một thân nội lực bất tục, dụng chỉ lực xuất chân khí một cách bất đoạn, kích thích chân khí trong nội thể tái hiện một lần nữa.

"tĩnh tâm! tĩnh tâm!" hấn tự kỷ đề tỉnh, điều khiển tái sinh chân khí.

Sau chừng nửa thời thần, toàn thân Thần Nam đầy mồ hôi, Nạp Lan Nhược Thủy sắc mặt phi hồng, hô hấp có phần dồn dập.

Nhìn thấy trước mắt là dãy đồi núi chập chùng của một thân hình uyển chuyển, môi Thần Nam nóng ran. Nạp Lan Nhược Thủy tựa hồ cảm thấy mắt Thần Nam đầy hỏa nhiệt, lộ sắc giận lạnh lòng nói: "Thần công tử muốn khôi phục công lực, hiện tại hãy tĩnh tâm ngưng thần, vận dụng công pháp."

Thần Nam bế mục, từ từ điều tiết chân khí, chậm rãi vận hành. Hấn có cảm giác sau khi châm cứu, kinh mạch huyết đạo toàn thân vô cùng sung sướng, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội để ngưng luyện gia truyền huyền công. Nhưng hấn chỉ có thể chậm rãi vận hành chân khí, không dám kích động, sợ Nạp Lan Nhược Thủy phát giác.

Chậm rãi điều tức chừng nửa thời thần, hấn cảm giác chân khí trong nội thể như mở rộng, công lực tinh tiến. Khi hấn mở mắt, khuôn mặt bình tĩnh của Nạp Lan Nhược Thủy đang chăm chú theo dõi.

"Công tử có cảm giác chân khí đang lưu chuyển trong kinh mạch không?"

"không có."

"Không có chút nào?"

Thần Nam lắc đầu.

Nạp Lan Nhược Thủy thất vọng, "như thế này.... Mmm, khả năng thời gian hồi phục sẽ kéo dài, chúng ta sẽ tiếp tục vào ngày mai. Tiểu nữ tin rằng nếu tiếp tục chữa trị, công lực của công tử sẽ hồi phục trong khoảng thời gian gần.

"Vô cùng đa tạ Nạp Lan tiểu thư."

Nạp Lan Nhược Thủy rút kim châm trên người của hắn, cất vào trong hộp ngọc.

Sau khi bóng của thiếu nữ mỹ lệ dần dần biến mất khỏi tầm mắt, Thần Nam trở bước vào trong biệt viện.

Nạp Lan Nhược Thủy tuy không phải là tuyệt sắc giai nhân, nhưng có khí chất xuất trần(bất phàm), đây vẻ thanh tú. Khí chất xuất trần đó gây cho chúng nhân vẻ mê hoặc khác thường.

Thần Nam thán: "mỹ nữ danh y..... đậm nhiên xuất trần..... nếu như hằng ngày cứ phải cận kề tiếp xúc, không phải là khảo nghiệm định lực của ta hay sao? Bất quá... thật sự khiến người mong đợi mà!"

"tiểu tử ngươi cười thâm đằng chi đó?" lão độc quái ló đầu bên tường, trên vai là bích lục đại tri chu.

"Không có..."

"Đừng nói là không có, nước miếng ngươi chảy đầy kia."

"Lão hiểu lầm..."

"Cái gì mà hiểu lầm cơ chứ, theo sự thật mà nói, không phải là ngươi định mưu đồ gì xấu xa đối với cô nương nhà người ta đó chứ?" lão độc quái thể hiện nhân dạng như một lão bất tôn.

"Lão bá không phải là đang rình mò à?"

"Cái gì mà rình mò, ta chẳng qua tò mò, vô tình mà nghe, mà thấy thôi."

"Vô tình?" Thần Nam sẵn giọng.

"Đúng vậy, tiểu tử ngươi mất công lực như thế nào, gặp được cái gì, tại sao lưu tại Kì Sĩ phủ?"

"Điều này..."

Lão độc quái: "đừng lo lắng, giữa các kì sĩ trong Kì sĩ phủ không có điều gì bí mật, nếu không Trưởng công chúa không thể an bài ngươi tại đây. Nơi này, mọi người đều trung thành với Sở quốc, không ai tiết lộ bí mật ra ngoài.

Thần Nam suy nghĩ, xác nhận rồi thành thật trả lời: "Tiểu bối có thể sử dụng Hậu Nghệ Cung."

"Cái gì? Ôi chào!" lão độc quái kinh hãi rớt xuống đất, nhưng chỉ một giây sau, lão đã xuất hiện tại sân của Thần Nam.

"Nếu ta không lầm, tiểu tử ngươi khai phong ấn Hậu Nghệ cung, thảo nào còn trẻ như ngươi mà lại có thể lưu tại đây, ngươi đúng là quốc bảo!" lão nhân đại hô tiểu khiêu, nhất trận kinh thán.

Nhìn dáng lão độc quái nhảy lưng tưng, Thần Nam không biết là nên khóc hay nên cười.

Sau một hồi, lão đầu bình tĩnh lại " tiểu tử, sao một thân công lực của ngươi bị thất tán?"

"Đó là một câu chuyện dài, nếu có thời gian tiểu bối sẽ tâm rõ."

"Ta thật sự muốn biết, ngươi hãy nói ngắn gọn thôi" lão độc quái ra vẻ tò mò của trẻ nít.

"Ngắn gọn là.... Mhmm, là..... bị tiểu ác ma phế bỏ."

Lão độc quái nói: "Thế là hết?"

Thần Nam: "Hết rồi"

"điều này... điều này quá vắn tắt?"

"chẳng phải là lão muốn ngắn gọn."

Lão độc quái: "Vậy người hãy nói phức tạp cho ta nghe xem." (chi tiết)

Thần nam: "...."

Vào lúc này, tại hậu viện Thần nam vang lên trận nổ lớn, lão độc quái thảm khiếu la lên: "con mẹ nó, con mẹ phá hoại điên cuồng... bảo bối của ta nhất định vô cùng sợ hãi." Vừa nói, lão vội vàng quay về sân viện của lão.

Thần Nam thở ra, về phòng đã tọa, toàn thân chân khí như cuồng phong chuyển động, kim quang từ nội thể phát xuất, toàn thân kim sắc bao phủ.

Khoảng chừng nửa thời thần, kim quang từ từ thu liễm, tiêu thất trong cơ thể của Thần Nam. Hắn vừa mới đứng dậy, chân khí trong nội thể hùng dũng bành phái, hắn ngửa mặt lên trời cười vang.

Nạp Lan Nhược Thủy y thuật quả cao siêu, sau khi Thần Nam được châm cứu, tăng cường sự vận hành của chân khí trong nội thể, lúc này thần khí của hắn thanh tĩnh, công lực lại đại tinh tiến.

Hắn ức trụ nụ cười vang trời đang bị kích động mà phát ra lại, chạy ra ngoài sân, nhất quyền xuất kích trên mặt đất.

"Oanh đùng đùng"

Tòa biệt viện rung chuyển, trúc lâm cuồng động, lá rụng đầy sân, lấy hắn làm trung tâm, mặt đất xuất hiện một vết nứt to lớn.

Cách tường, lão độc quái la thảm: "Trời ơi... từ lão thái bà không biết dừng, lần tới ta nhất định hạ độc cho mục liệt giường ba tháng, tiểu Bạch đừng chạy..."

Thần Nam song thủ phát kích đạo kim sắc kiếm khí, đất cát bay đầy trời, qua

một hồi lâu, mặt đất hồi phục sự yên tĩnh. Hắc kích động dị thường, huyền công gia truyền đã vượt qua đệ nhị tầng Thiên đích, bước vào đệ tam tầng Trọng thiên, vạn trượng hùng tâm dâng lên trong tim.

Chương 3: Hoàng Gia Cổ Tịch

Ngày hôm sau, lúc Nạp Lan Nhược Thủy gặp lại Thần Nam thì nhất thời thất kinh. Nàng phát giác nam tử đứng trước mặt mình tựa hồ đã biến thành một người khác. Tướng mạo Thần Nam vẫn như là một người bình thường, nhưng từ trên người y tỏa ra một thứ khí chất khó tả, trên môi điểm một nụ cười thần bí, nhãn thần cực kỳ thâm thúy.

"Người đã khôi phục công lực lại rồi ư?"

"Chưa có đâu, nhưng mà tại sao cô lại hỏi ta như vậy?"

Nạp Lan Nhược Thủy trả lời: "Ta cảm thấy có sự tình gì đó đã phát sinh trên người ngươi, trên thân ngươi dường như toát ra một cỗ khí chất rất lạ, còn không phải là ngươi đã khôi phục công lực rồi ư?"

Thần Nam thoáng kinh hãi, nhanh chóng nội liễm lại công lực, cười nói: "Làm gì có khả năng đó."

Nạp Lan Nhược Thủy khôi phục lại thần sắc bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: "Có lẽ đó chỉ là ảo giác của ta, được rồi, ta tiếp tục chăm cứu người đây."

Một lần chăm cứu này kéo dài cả một thời thần, sau khi tiễn Nạp Lan Nhược Thủy trở về, Thần Nam lập tức thôi động chân khí toàn thân trong bách mạch lưu chuyển, nhưng hiệu quả của lần này đã vĩnh viễn không còn được như lần thứ nhất nữa.

Gã mở to mắt, thở dài một tiếng, than: "xem ra vũ học chân chính thật không có đường tắt a!"

Từ đó trở đi, gần như ngày nào Nạp Lan Nhược Thủy cũng tới một lần, lần nào cũng chăm cứu cho gã, có lúc đả thông kinh mạch toàn thân của Thần Nam, từ đó

kích hoạt chân khí trong nội thể gã. Dần dần hai người hai người quen thuộc nhau, Nạp Lan Nhược Thủy không còn giữ mặt lạnh như trước nữa, lâu lâu cũng nói chuyện với gã vài câu.

Thần Nam nhờ nói chuyện với nàng mới biết được, Nạp Lan Nhược Thủy mặc dù là người trong Kỳ sĩ phủ, nhưng ít khi ở đó mà thường ở nhà. Phụ thân của nàng là một viên quan có danh tiếng ở trong triều, với lại chức vị cũng không phân cao thấp, nàng lại cùng với Sở Nguyệt chơi từ nhỏ tới lớn, vì vậy nàng có thể thường xuyên ra vào điện tịch thất của hoàng gia. Một thân y thuật của nàng, quá nửa là từ nơi này mà ra.

Nghे thấy Nạp Lan Nhược Thủy đề cập đến Hoàng gia điện tịch, Thần Nam hai mắt sáng lên, hẳn biết trong đó nhất định có rất nhiều cổ tịch trân quý, chưa biết chừng còn có ký tài từ vạn năm trước để lại. Nghĩ tới đó, gã cảm thấy hưng phấn vô cùng.

"Nạp Lan tiểu thư quả là một kỳ tài, một thân y thuật cao minh mà quá nửa là do tự học, đích thực làm người khâm phục."

Nạp Lan Nhược Thủy hồ hững đáp: "Kỳ thực cũng không có gì, chủ yếu là do nỗ lực, ai cũng có thể làm được."

Thần Nam than thở: "Ta thì không làm được, ta chỉ là kẻ thất phu sơn dã, đến chữ còn không biết, làm sao có thể học được những thứ như vậy từ sách vở."

Nạp Lan Nhược Thủy thất kinh hỏi: "Người...người không biết chữ ư?"

"Đúng vậy, ta một chữ cũng không biết, đến tên của mình của mình cũng không biết viết làm sao." Nói tới đó, Thần Nam thần tình ra vẻ bi thương, tuy gã đang nói dối, nhưng cũng có một phần là sự thật trong đó.

"Ta chỉ là một cô nhi, bị bỏ lặn lóc trong thâm sơn lãnh cốc, được một lão thợ săn tốt bụng mang về nuôi dưỡng. Do sinh hoạt quá kham khổ, ta chưa bao giờ có cơ hội đọc sách cho biết mặt chữ. Lúc ta mười sáu tuổi, nghĩa phụ của ta mất đi, từ đó tới nay, ngày tháng trôi qua thật là ảm đạm..."

"Nghĩa phụ ngoài ơn dưỡng dục ta ra, còn là gia đình ấm áp của ta, còn dạy ta một thân võ công. Do vậy năm ta mới mười sáu tuổi đã khỏe mạnh vô cùng, ta tại thâm sơn sâu thú, mỗi lần ta ra tay là đã thú đều kinh hồn chạy trốn...Ngoài trời tuyết ngập tới đầu gối, mà ta lại không có giày, chỉ có một bộ y phục rách nát trên người, trốn trong một căn nhà nhỏ hủ lậu nghe gió thổi mà rợn người."

"Không đồ ấm, cũng không có thức ăn, ta chỉ có thể ngồi cầu trời cho buổi sáng gió ngừng thổi, tuyết ngừng rơi,...Lúc mùa đông kéo dài, có lúc ta sáu bảy ngày mới ăn một lần. Cũng may còn có mấy người láng giềng tốt bụng cho ta ăn cứu mạng ta từ phần lương thực của họ."

"Vào lúc khốn khó cơ hàn quá, ta đã ngã bệnh. Một lần những người lân cư lâu lắm không thấy ta ra khỏi nhà, họ phải tung cửa căn nhà giản lậu mà nghĩa phụ để lại cho ta. Lúc đó ta đã bị hôn mê nhiều ngày, họ nói lúc đó ta không ngừng gọi "Mẹ...mẹ" nhưng ta biết rằng, cả cuộc đời này ta chưa từng có mẫu thân, chỉ từng có một vị nghĩa phụ..."

Thần Nam nước mắt lăn dài trên gò má, nức nở: "Xin lỗi Nạp Lan tiểu thư, ta thật đáng cười quá, ta quá kích động, nhất thời khó tự kiềm chế..."

Nạp Lan Nhược Thủy cặp mắt như che phủ một màn nước mắt, dịu dàng nói: "Người nói xin lỗi phải là ta mới đúng, là ta làm người nhớ lại chuyện thương tâm trong quá khứ. Xin lỗi nhé, người ta không ngờ người lại có một quá khứ khó khăn như vậy."

"Không sao đâu, vì có một quá khứ khổ cực như vậy nên hiện thời ta mới biết trân quý hạnh phúc mà ta đang có."

Nữ nhân thiên tính thiện lương, "quá khứ bi thảm" của Thần Nam làm cho Nạp Lan vừa chua xót vừa thương cảm, giọng nàng dịu đi: "Thần công tử có muốn học chữ không? Ta có thể dạy người."

"Thật không?" Thần Nam nghe vậy thì mừng hết lớn, đây chính là điều mà gã đang mong chờ. Nhưng dù sao thì gã cũng thấy ít nhiều hối hận vì đã dùng những lời lẽ hoang đường để đạt mục đích.

"Dĩ nhiên là thật, từ nay buổi sáng ta châm cứu cho người, buổi chiều thì dạy người học chữ." Lúc này, không còn thấy Nạp Lan Nhược Thủy tỏ vẻ vô tình mặt lạnh nữa, thay vào đó là vẻ mặt tươi vui như hoa buổi sớm.

Thần Nam không tưởng tới cô ta lúc thường bên ngoài lạnh lùng, vậy mà mỹ lệ nữ tử có một thứ khí chất xuất trần này lúc cười lên lại có một phong thái làm người mê mẩn đến thế.

Nữ tính trời sanh thiện lương, giàu lòng thương xót, Nạp Lan Nhược Thủy bị "bất hạnh thời thơ ấu" của Thần Nam làm cho cảm động, những ngày sau bỏ hẳn thái độ lạnh lùng, tận tâm chữa bệnh cho gã, tìm đủ mọi cách giúp gã khôi phục công lực, đồng thời toàn tâm dạy gã học chữ.

Thần Nam thâm xấu hổ, đối với vị mỹ nữ này thấy kính trọng hơn nhiều.

Hơn nửa tháng sau, "bệnh tình" Thần Nam vẫn chưa thấy khởi sắc gì, điều này làm Nạp Lan Nhược Thủy ngạc nhiên không thôi. Nàng đã tra hết trong các điển tịch đang sở hữu, mà vẫn phải thúc thủ vô sách.

Thời gian này Sở Nguyệt cũng có tới thăm mấy lần, mỗi lần đều an ủi Thần Nam không nên nản lòng.

Tiểu bảo chủ cũng lén lút tới mấy lần, đương nhiên mỗi lần đều làm cho Thần Nam điêu đứng, bất quá có thể trong lòng cũng thấy hơi hối hận, cũng không làm gì thái quá. Cho dù có "khoan dung" như vậy, cũng làm cho Thần Nam nhức đầu không thôi. Tuy vậy, thấy bộ dạng nàng mỗi lần đều lén lén lút lút, Thần Nam cũng rất lấy làm kỳ quái. Sau này gã nghe Nạp Lan Nhược Thủy kể lại mới biết, thì ra tiểu ác ma sợ gặp phải lão Vu bà nghiên cứu Ma pháp.

Lão Vu Bà từng muốn thu Tiểu bảo chủ làm đệ tử, nhưng cô dù sống dù chết cũng quyết không đồng ý, vì đã báii vũ học đại sư Gia Cát Thừa Phong làm sư phụ. Vì việc này, lão Vu bà rất tức giận, suýt nữa thì tìm Gia Cát Thừa Phong quyết đấu. Bất quá lúc này bà vẫn chưa bỏ ý niệm ban đầu là thu tiểu bảo chủ làm đồ đệ, mỗi lần gặp cô đều "Hiếu chi dĩ tình, động chi dĩ lý." Tiểu bảo chủ rất sợ hãi bà ta, mỗi lần tới Kỳ sĩ phủ đều lén lén lút lút.

Nghe Nạp Lan Nhược Thủy thuật xong, Thần Nam không kìm được cười khoái chí. Gã không ngờ tiểu ma nữ vạn ác này mà cũng biết sợ hãi, cô ả mà cũng có lúc bị thảm bại, quả là một kỳ văn.

Nạp Lan Nhược Thủy khoe miệng cũng khê lộ nét cười. Có thể khiến nữ tử lãnh đạm này lộ xuất ra tiểu ý, có thể tưởng tượng được rằng tiểu ác ma này tại đế đô nhất định "tiếng ác đồn xa".

Một hôm, sư phụ của tiểu bảo chủ Gia Cát Thừa Phong đột nhiên thọ trọng thương trở về, làm xôn xao cả giới tu luyện ở đế đô. Thần Nam cũng không khỏi thất kinh, gã đã được kiến thức từ khoảng cách gần tuyệt thế tu vi của vị tông sư võ học cao thủ này, một trường kinh thiên đại chiến của ông ta và cự xà vẫn còn in đậm trong ký ức của gã.

Gia Cát Thừa Phong trong Lạc Phong Sơn đích thực đã được gặp Kì lân trong truyền thuyết. Vô số người tu luyện như điên cuồng ào ạt kéo tới xem Kì lân, đều mơ tưởng có thể thuần phục thần thú. Dù biết rằng chỉ là vô vọng, họ vẫn tiến lên không ngừng, tưởng rằng có thể góp gió thành bão sát tử thần thú, biết đâu kiếm chác được chút gì đem về luyện dược.

Gia Cát Thừa Phong chỉ đứng ngoài lạnh lùng xem, ông ta dự biết sự mạnh mẽ của thần thú, quyết không phải là người bình thường có thể ứng phó nổi. Một con thánh xà hóa thân thất bại đã đủ làm ông ta điều đứng, đừng nói tới con thần thú trong truyền thuyết này. Quả như ông ta dự liệu, Kì lân thần thú đối diện với sự tấn công của hàng trăm người không kinh hoảng chút nào, mở miệng phun ra một ngọn hỏa diễm. Hỏa diễm độ nóng kinh người, hàng người thứ nhất vừa xông lên đã bị thiêu thành tro bụi.

Gia Cát Thừa Phong vốn định bỏ đi, nào ngờ Kì lân đã nhìn ông ta chăm chăm, thần thú cũng có khả năng cảm ứng người mạnh nhất trong đám này. Đối với những người dám hùng hổ xông vào cổ động, làm nó giật mình thức giấc, kì lân rất là cảm hận. Chân nó đạp lên liệt hỏa, ngay lập tức nhắm hướng Gia Cát Thừa Phong xông tới.

Gia Cát Thừa Phong cùng thần thú gây trường đại chiến thảm liệt vô bì, vô số

người vì kì lân mà tới đều lâm tình cảnh cá nằm trên thớt, hoặc bị kiếm khí sát khí xung thiên đâm xuyên thân thể, hoặc bị liệt diễm hung mãnh thiêu thành tro bụi, vô số người chết oan mạng. Cuối cùng, Gia Cát Thừa Phong không địch nổi, trọng thương chạy trốn, vạn phần hung hiểm mới chạy thoát khỏi Lạc Phong Sơn.

Những người thành công chạy thoát khỏi hiểm địa mười phần chỉ còn một hai, sự kiện này đã làm xôn xao cả đại lục. Một số lớn những người tu luyện có tu vi cao thâm hùng hổ tiến vào Lạc Phong Sơn, tưởng có thể đem kì lân làm vật cưỡi. Đặc biệt là Long kỵ sĩ của Tây Đại Lục, họ đối với Kì lân còn hứng thú vượt xa cả cự long, có đến hàng chục kỵ sĩ mạnh nhất từ các nước nối tiếp nhau vội vã đến Lạc Phong Sơn.

Gia Cát Thừa Phong chỉ thuật qua sự việc một cách sơ sài, nhưng cũng có thể tưởng tượng được trong đó hung hiểm như thế nào, trường đại chiến này khẳng định cũng kịch liệt không kém lần đại chiến với cự xà.

Tiểu bảo chủ đối với chuyện này cực kỳ bất mãn, phùng má phụng phịu: "Những chuyện chơi vui thế này mà ta đều không được xem, lão đầu tử ít khi bị làm xấu mặt, ta không ngờ lại không được đích mắt nhìn thấy cái bộ dạng thảm nảo của lão, ai..."

Gia Cát Thừa Phong sau khi trở về kể lại sự tình đã vội vàng bỏ đi kiếm chỗ liệu thương. Nếu lão nghe được đồ đệ bảo bối của mình than vãn thế này, nhất định sẽ không kìm được mà tức đến hộc máu lần nữa.

Từ đó về sau, sự kiện Kì lân tại đại lục sôi sục trong nhiều tháng, vô số người tu luyện thất bại trở về. Cho đến khi Kì lân biến mất khỏi Lạc Phong Sơn, sự kiện này mới đi đến hồi kết.

Lúc này huyền công gia truyền của Thần Nam đã bước vào Đệ tam Trọng thiên, gã có thể bỏ đi bất cứ lúc nào. Tuy nhiên gã không vội vã bỏ đi, gã mỗi ngày ngoài tiếp thụ "trị liệu", còn nhất tâm nhất ý học tập văn tự thông dụng của đại lục.

Thời gian qua nhanh như bay, chớp mắt đã qua hai tháng, công lực của gã vẫn chưa thấy dấu hiệu "hồi phục" chút nào. Tuy nhiên đối với văn tự thông dụng hiện

nay của đại lục, gã đã có thể nắm rất rõ. Điều này làm Nạp Lan Nhược Thủy rất ngạc nhiên vô cùng, nàng không ngờ về phương diện văn tự gã lại có tài năng thiên phú như vậy.

Thần Nam duyệt qua các loại sử thư như điển cuồng, chính sử, dã sử...thầy đều đọc qua.

Mỗi lần nhớ tới Thần Ma Lăng Viên, trong lòng gã lại chấn động. Gã từ chỗ mộ địa cổ đó mà phục sinh, dĩ nhiên rất quan tâm tới quá khứ của nó, nóng lòng muốn biết hết tất cả bí mật của nó. Thần Nam có một cảm giác mạnh mẽ dị thường rằng những điều đại bí mật vạn năm trước không ai biết đến đó vẫn chưa bị hủy diệt trong lịch sử, rồi sẽ có một ngày sẽ được vén màn đưa ra ánh sáng.

Gã hy vọng từ trong lịch sử sẽ tìm ra được vết tích của vạn niên tiền sử, tuy vậy gã đã thất vọng, các tài liệu lịch sử đều chỉ đề cập đến các đại sự kiện trong vòng 5000 năm đổ lại, căn bản không có cách nào tìm lại vết tích vạn năm trước.

Nạp Lan Nhược Thủy rất ngạc nhiên thấy gã có hứng thú với lịch sử như vậy, không kìm được thắc mắc: "Thần công tử dường như chỉ thích thú với lịch sử, Kỳ sĩ phủ có rất nhiều thi ca từ phú, sao chưa từng thấy người xem qua?"

Thần Nam cười ngượng ngùng: "Cái này...Thi ca từ phú tuy ý cảnh cao xa, làm lòng người rung động, nhưng ta vẫn là bị lịch sử cuốn hút, một cảm giác mê hoặc làm chấn động tâm linh. Lúc trước ta không biết chữ, chưa bao giờ đọc sách, không biết được Đại lục lại có một quá khứ hùng tráng đến thế, một đế quốc hùng mạnh từ khởi đầu tới diệt vong, một dân tộc ưu tú từ phồn vinh tới suy lạc...Năm ngàn năm qua phong phong vũ vũ, năm ngàn năm rồi huy hoàng rực rỡ...Thật làm người cảm thán, thật làm người rung động!"

Nạp Lan Nhược Thủy cặp mắt ánh lên kỳ lạ, cười nói: "Thần công tử có vẻ rất cảm khái, chắc là thu nhập không ít rồi ha!"

Thần Nam cảm thấy xấu hổ, gã không tưởng là hồ ngôn loạn ngữ với nàng một hồi, bất giác lại có cảm xúc như vậy.

"Người mới biết chữ được có hai tháng, không ngờ lại có khả năng thông thuộc hết lịch sử đại lục, thật làm người bội phục!" Nạp Lan Nhược Thủy mặt ngọc vương nét cười, tán dương gã.

Thần Nam thấy lúc này tâm tình Nạp Lan Nhược Thủy khá cởi mở, gã trong lòng đã sớm có tính toán, nói: "Nạp Lan tiểu thư, có chuyện này...ta đã đọc hết sách trong Kỳ sĩ phủ, có thể nào...có thể nào cho ta vào phòng điển tịch hoàng cung nhìn qua một lần được không?"

Nạp Lan Nhược Thủy ngạc nhiên nhìn sâu vào mắt gã: "Người thật là có hứng thú với lịch sử như vậy à? Hoàng cung điển tịch thất canh giữ rất nghiêm ngặt, tuy thấy ta là hảo bằng hữu của Nguyệt công chúa, có thể ra vào chỗ đó, nếu lại đem theo một người, sợ rằng rất khó. Bất quá, cũng có thể thử một lần, nếu đi cùng Ngọc công chúa thì cũng dễ nói chuyện."

Nghe đề cập tới tiểu ác ma, Thần Nam lập tức đau đầu, gã lắc đầu quầy quậy: "Không được rồi, ta ở lại Kỳ sĩ phủ xem thi ca từ phú thôi."

"Không sao đâu, hôm nay ta đã đi gọi Ngọc công chúa rồi."

"Nhưng...nhưng...ta đã kiên quyết không xem rồi mà. Đọc xong những thứ lịch sử đó, ta cảm thấy đau đầu lắm."

"Ha ha..." Nạp Lan Nhược Thủy bình thời tuy không lãnh nhược băng sương, nhưng cũng rất ít khi lộ tiểu ý, lúc này vẻ mặt tươi cười như hoa của nàng càng làm người động lòng hơn, phẳng như suối xuân lẫn lẫn sóng, làm lòng người không khỏi nổi sóng phong ba.

Thần Nam nhất thời thất thần, Nạp Lan Nhược Thủy lại nói tiếp làm gián đoạn sự ngưỡng mộ của gã.

"Người đừng lo. Ta quyết không gọi Ngọc công chúa đâu, chỉ là đi gọi Nguyệt công chúa điện hạ, Ngọc công chúa nổi tiếng khó hầu hạ, ta đâu có đại tự mang phiền phức vào người."

Thần Nam cười lớn, nói: "Không ngờ tiểu bảo chủ lại nổi tiếng như vậy, ta vẫn tưởng cô ta chỉ làm mình ta đau đầu nữa chứ."

Buổi trưa, Thần Nam nằm trên giường hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong hai tháng nay, cứ như trò đùa trẻ con vậy, gã đã trở thành một Ẩn kỳ sĩ của Sở quốc. Hai tháng này thu hoạch lớn nhất là gã đã học được văn tự thông dụng của đại lục, gã đã triệt để dung nhập vào xã hội này rồi.

Ngày hôm sau, Nạp Lan Nhược Thủy mặt lộ vẻ hớn hở tươi cười, nói với Thần Nam: "Nguyệt công chúa đã nói chuyện với người quản lý điện tịch thất, lúc ta châm cứu cho người xong, người có thể đi cùng ta."

Thần Nam mừng quá sức tưởng tượng, châm cứu xong, gã cùng Nạp Lan Nhược Thủy ra khỏi Kỳ sĩ phủ. Mười mấy võ sĩ bảo vệ hai bên một cỗ xe ngựa hào hoa, Nạp Lan Nhược Thủy gọi gã cùng lên xe ngồi. Thần Nam được yêu quá mà kinh hãi, dọc đường cứ mê mẩn với mùi u hương làm say đắm lòng người, thật nhanh đã tới hoàng thành lúc nào chẳng biết.

Hoàng cung cấm địa, văn quan phải xuống kiệu, võ quan phải xuống ngựa, trừ phi là hoàng tộc, không có người nào là được đối xử khác.

Trong hoàng cung điện vũ lâu đài cao vợi vợi, nhìn thật là hùng vĩ. Thần Nam cùng Nạp Lan Nhược Thủy quanh phải rẽ trái một hồi thì tới bên ngoài một tòa đại điện rộng lớn.

Người phụ trách nơi này là một vị hàn lâm học sĩ khoảng bốn mươi tuổi. Do Sở Nguyệt đã nói qua, ông ta cũng không nói gì nhiều.

Trong điện điện tịch như núi, nhưng rất có tổ chức, hàng hàng, lớp lớp, xếp đặt rất ngăn nắp tề chỉnh.

Thần Nam ở trong thư khố rộng như biển lớn này bỏ qua thi ca, tình bối, y học...đến thẳng nơi chứa sử học điện tịch. Nhìn qua chỗ chứa cả vạn cuốn sách này, gã cảm thấy chóng mặt, chỗ sách này không biết phải đọc tới năm nào tháng nào mới xong đây, ngay chỗ sách lịch sử này cũng quá nhiều rồi.

Gã kiên nhẫn tìm kiếm trong cái biển sách này, mỗi cuốn chỉ đọc 1 trang, nếu nội dung chỉ là lịch sử trong 5000 năm trở lại, gã chỉ dành "Ăn một cước về thẳng nhà" mà thôi.

Những ngày tiếp theo, gã cùng Nạp Lan Nhược Thủy mỗi ngày đều đi đi lại lại giữa Kỳ sĩ phủ và hoàng gia điển tịch thất, gã mỗi ngày đều đọc các loại sách lịch sử khô khan đó.

Một hôm, Thần Nam tùy tiện lấy trên giá sách xuống một quyển, mở ra thấy toàn chữ thời nay, gã đã định không cần suy nghĩ mà trả nó về chỗ cũ. Bỗng bốn chữ "Tu luyện đẳng giai" trên sách làm gã chú ý, giữa chừng tay gã thu lại cuốn sách.

Gã mở sách ra, tưởng rằng chỉ đọc lướt qua một lần, không ngờ chỉ một lúc sau gã đã bị những điều thâm thúy trong sách hấp dẫn. Cuốn sách này là một cuốn phân loại đẳng cấp thực lực của người tu luyện. Tu đạo giả, ma pháp sư, Đông phương vũ giả và Tây phương vũ giả tuy mỗi phái đều có tiêu chuẩn đẳng cấp riêng, nhưng để có thể so sánh thực lực với các phái khác, từ thấp đến cao chia ra làm năm đẳng giai. Tuy trên nói như vậy nhưng đẳng giai thấp nhất cũng đã là cao thủ trong các cao thủ, có thể bước lên đẳng cấp này đều là những người có thực lực mạnh mẽ, những cao thủ bình thường căn bản không nằm trong phạm vi phân loại của cuốn sách này.

Thông qua phần giới thiệu ở đầu cuốn sách, hẳn đối với thực lực của các tu luyện giả cao thâm hiện tại ở đại lục đã có phần hiểu rõ.

Tu đạo giả là thần bí nhất, do môn phái này rất ít khi xuất thủ. Người ngoài đối với phái này khó phân biệt được thực lực, cũng khó mà kiểm tra được, chỉ đơn giản phân các cảnh giới tu luyện của phái này thành: trúc cơ, dưỡng khí, ngưng hoa, kết đan, nguyên anh. Bất quá, trong sách chú thích, từ đây trở lên khả năng còn có cảnh giới tối cao nữa. Truyền thuyết nói cảnh giới tối cao thông tới tiên đạo chi cảnh, chỉ bất quá chưa có ai thấy qua loại người này xuất thủ bao giờ.

Ma pháp sư dựa vào thực lực có thể phân thành: chuẩn ma pháp sư, trung giai ma pháp sư, cao giai ma pháp sư, đại ma pháp sư, ma đạo sư.

Cảnh giới tu luyện của Đông phương võ giả có thể phân thành: luyện tinh hóa khí, tiên thiên chi cảnh, kiếm khí xuất thể, luyện khí hóa thần, thần ngưng khí cố. Ngoài ra sách còn nói, từng có người siêu việt vượt quá năm cảnh giới này, một thân cái thể công lực khó mà tưởng tượng được, có thể gọi là thông thần.

Tây phương võ giả thực lực khả dĩ phân thành: kiếm tượng, kiếm sư, kiếm khôi, kiếm thánh, kiếm thần. Ngoài ra Tây phương võ giả còn có một loại tu luyện giả đặc biệt...Long kỵ sĩ, võ giả cực mạnh hợp nhất với loài rồng hung bạo, có một lực phá hoại siêu cường khủng bố, luận thực lực chia thành: địa long kỵ sĩ, phi long kỵ sĩ, á long kỵ sĩ, cự long kỵ sĩ, thánh long kỵ sĩ.

Các tu luyện giả không cùng chủng loại có thể phân thành năm đẳng giai, thực lực của các môn phái cũng có thể tính toán so sánh được, tuy nói như vậy, thực lực cũng không khác biệt nhiều lắm. Tu đạo giả và ma pháp sư hiển nhiên khi tỉ võ chiếm được ưu thế, lúc đối thủ yếu hơn họ, đẳng cấp thấp hơn họ, dĩ nhiên họ có thể phát huy điểm đặc biệt của mình, thao túng nguyên khí thiên địa, tiến hành đả kích trong phạm vi rộng, thực thi công kích trên nhiều đối thủ cùng lúc.

Nếu như dựa vào những điều trong sách này, tiến hành phân loại thực lực dựa trên đẳng giai, phần lớn võ giả đương thời đều phải đứng ngoài cánh cửa "cao thủ". Võ kỹ tuy người người đều có thể tu luyện, nhưng tuyệt đại đa số người đều không thể tu luyện tới cảnh giới cao thâm, chỉ có một bộ phận rất ít có thể liệt vào cảnh giới cao thủ.

Tuy nhiên tu đạo giả và ma pháp sư đòi hỏi về thể chất rất cao, làm cho số lượng người tu luyện các môn này rất ít, nhưng đại đa số đều liệt vào hạng cao thủ, hiển nhiên thể chất của người tu luyện có quan hệ rất lớn tới thành công trong tương lai. Cho nên nhìn tổng thể, số lượng cao thủ của bốn loại tu luyện không khác biệt nhiều lắm.

Thần Nam gấp sách lại thở dài, cuối cùng đối với thực lực đẳng cấp của tu luyện giả thế giới hiện tại đã hiểu rõ. Bất quá gã vẫn tin cảnh giới tối cao của tu luyện quyết không chỉ có năm đẳng giai. Cứ như gã biết, năm đó tu vi của phụ thân gã Thần Chiến đã vượt xa cảnh giới thứ năm của Đông phương võ giả Thần ngưng

khí cổ.

Gã khách quan tự đánh giá lại trình độ thực lực của mình, huyền công gia truyền của gã đã tiến nhập vào Đệ tam tầng Trọng Thiên, vừa đủ có thể phát kiếm khí ra thể ngoại, miễn cưỡng có thể tính là tu luyện giả đệ tam cấp, tại đại lục mà nói, có thể gọi là cao thủ chân chính rồi.

Trong lúc vô ý phát hiện được cuốn sách này, đã đem tới cho Thần Nam không ít thu hoạch.

Mấy ngày sau, gã phát hiện trong thư khố có một lão nhân kỳ quái.

Lão nhân này già một cách dị thường, hai mắt lơ lơ vô thần, răng đã sớm mất hết sắc thái, da nhăn nheo như giấy đã cuộn ra cuộn vào nhiều lần, trên đỉnh đầu mọc lưa thưa mười mấy sợi tóc.

Thần Nam lúc mới gặp lão suất nửa thì sợ đến nhảy dựng lên, còn tưởng là oan hồn bất tán từ quan tài nhảy ra. Tuy nhiên để giữ lễ mạo, gã mỗi lần gặp lão nhân chỉ cười xã giao, chưa bao giờ tiến tới nói chuyện.

Một hôm, Thần Nam đang cố nhai mấy cuốn sử thư khô khan thì một thanh âm già cỗi phều phào từ sau lưng: "Người trẻ tuổi, cậu có vẻ thích lịch sử lắm à!"

Thần Nam suất nửa thì nhảy dựng lên, bóng dáng như u linh của lão nhân kỳ quái vô thanh vô tức đã đến sau lưng gã cách không đầy một xích, gã thầm trách bản thân đọc sách quá mê say không biết gì cả.

"Vâng...đúng vậy.....cũng khá hứng thú, nhưng trong này không có sách nào là quá cổ, cùng lắm chỉ thuật chuyện 5000 năm trở lại đây."

"À, người thích xem sách cổ à? Người có thể đọc được văn tự cổ không?"

"Ta đối với văn tự cổ có nghiên cứu, cũng có thể đọc hiểu gần hết những sách cổ." Gã đưa cuốn sách đang cầm lên, nói: "Người xem, đây là văn tự từ 4000 năm trước, tuy so với văn tự hiện thời phức tạp hơn nhiều, nhưng cũng còn phân biệt được." Thần Nam không hề nói bậy bạ, gã thật sự mẫn cảm với văn tự, văn tự thông

dụng của đại lục hiện thời là từ văn tự cổ của Tiên huyền đại lục mà diễn hóa ra, già đối chiếu hai bên, không khó để nhận ra những thay đổi của văn tự qua các thời kỳ trung gian.

Thần Nam thoáng cảm giác phảng phất thấy một tia lục quang loáng qua cặp mắt lơ dờ của lão nhân.

Lão nhân hỏi: "Người tại sao lại thích xem sách cổ?"

Thần Nam nói: "Ta có hứng thú với các thần thoại truyền thuyết thời thượng cổ, nên nghĩ rằng có thể tìm được vài điều từ cổ tịch."

Lão nhân cười hắc hắc, Thần Nam nghe mà thấy hoang mang vô cùng.

"Người trẻ tuổi nếu như người thật có khả năng đọc hiểu những lời trong sách cổ, ta sẽ đưa người tới một nơi thư khố này, trong đó mới thật sự là văn hiến thời cổ đại, cổ hơn sách nơi này nhiều."

Thần Nam mừng húm, đồng thời bắt đầu suy đoán thân phận của lão nhân, gã thấy được lão nhân quyết không phải người thường, nếu không quyết không có khả năng dẫn gã vào nơi thư khố đó.

Hai người xuyên qua tiền điện hướng hậu điện đi tới, hậu điện đặc biệt an tĩnh, sau khi đẩy tấm cửa nặng nề ra, một hàng giá sách hiện ra trước mắt Thần Nam, trên giá sách xếp đầy sách cổ.

Vừa bước vào thư khố cổ kính, Thần Nam đã cảm giác thấy một thứ sóng vi diệu kỳ lạ, tựa như dòng nước lững lờ trôi, như gió nhẹ thoảng qua, lúc có lúc không, làm người khó mà nắm bắt được.

"Chết rồi! Không biết thư khố cổ này có thành tinh chưa nữa, nếu không sao lại có thứ sóng kỳ lạ này?" Bây giờ thế nội của Thần Nam đã hoàn toàn giải khai cấm chế, linh giác không còn bị trấn áp nữa, cảm ứng với ngoại giới hơn xa người thường.

Lão nhân tựa hồ không có cảm giác gì, nói: "Người xem, hầu như tất cả đều có

giá trị liên thành, người mà có thể đọc hiểu thì nơi đây cũng như một bảo tàng vậy."

"Bảo tàng?" Thần Nam có phần không hiểu.

Lão nhân nói: "Trong thư tịch này có rất nhiều vũ công, ma pháp, y dược, độc thuật trứ tác, đa số đều là tuyệt học thất truyền. Hoàng gia phái chuyên gia tới chinh lý, biện dịch những cổ tịch này, mà chỉ dịch được một bộ phận nhỏ. Không hiểu làm sao người đối với văn tự cổ lại có tài như vậy, coi bộ còn giỏi hơn những hàn lâm học sĩ đó nữa..."

Thần Nam không thềm để ý lão nói gì, nhảy bổ vào đóng sách đó.

Qua một vài ngày, gã lúc nào cũng vui đầu trong lịch sử cổ đại, Nạp Lan Nhược Thủy kinh ngạc vô cùng. Khi nàng vô ý biết được Thần Nam đọc được cổ tịch, kinh ngạc đến há hốc mồm. Lúc Thần Nam đem những y học điển tịch chinh lý đưa cho nàng, Nạp Lan Nhược Thủy kích động thất thanh kêu lên: "Trời ơi, "Y thánh thủ trát", ta không phải đang nằm mơ đó chứ?" Nàng cao hứng đến độ cứ ôm chặt lấy Thần Nam.

Được thân hình nhu nhuyễn đó ôm lấy, Thần Nam cảm thấy ngây ngất, đến khi gã đưa tay ra định ôm Nạp Lan Nhược Thủy, nhưng thân hình kiều diễm mềm mại đó đã nhanh chóng tách ra khỏi gã, từ xa truyền lại một tràng cười khúc khích.

Từ đó trở đi, mỗi khi thấy nụ cười của Nạp Lan Nhược Liễu, gã đều không tìm được tim đập liên hồi.

"Hôm nay không tìm một cuốn y thư nào để chinh lý rồi dâng cho nàng hay sao, nói không chừng....?"

"Tiểu tử, người yêu hoa quá rồi a, xem ra có vẻ như ngươi thật không có tương lai rồi, lão nhân gia ta thật xấu hổ vì cùng là nam nhân với ngươi" Lão độc quái vịn một tay vào phía trên bức tường, ló đầu lên quát tháo chửi rủa.

"Từ lão đầu ông lại nhìn lên ta nữa rồi, đúng thực là biến thái, thật là xấu bụng mà. Có tin ta mua một tràng pháo ném qua bên lão chơi không?" Càng lúc càng

thân thuộc hơn, Thần Nam và lão độc quái thường xuyên chọc cười nhau, cứ thấy mặt là bắt đầu gây gổ. Tuy nhiên từ đó tới giờ, gã vẫn không dám chọc tới lão vu bà. Lão vu bà cứ đi đi lại lại ở đông viện và hậu viện của gã, làm gã rất là sợ hãi.

"Người dám! Người mà dám đốt pháo, ta sẽ cho người ném mùn thất bộ đoạn trường, thập bộ đoạn hồn, thập tam bộ hình tiêu nhục lạn, thập ngũ bộ hóa cốt vô hình."

"Trời, người đúng là lão già biến thái mà!" Thần Nam phát ớn lạnh, ba chân bốn cẳng chạy khỏi Kỳ sĩ phủ. Hôm nay Nạp Lan Nhược Thủy không châm cứu cho gã, nàng nói phải nghiên cứu "Y thánh thủ trát" tử tế, rồi mới trị tiếp cho gã.

Lúc Thần Nam tới cổ thư khố, lão nhân đã tới đó từ lâu.

"Người trẻ tuổi đúng là không nói dối a, coi bộ người đúng là có tài về nghiên cứu văn tự cổ, hôm nay lão nhân gia ta phải phiền người một chút rồi."

"Vâng, lão nhân gia xin nói, nếu như ta có thể giúp được, ta nhất định giúp ông."

Lão nhân lấy trong người ra một cuốn sách cổ sắc vàng, để lên bàn, lấy giấy bút ra chép chép viết viết, một lúc sau tờ giấy đã đầy những hàng chữ ngay ngắn.

"Rồi, người có thể giúp ta phiên dịch nội dung trên tờ giấy này không?"

Thần Nam cầm lên đọc qua một lần, những câu này căn bản không thông thuận, gã nói: "Lão nhân gia, mấy câu này không thông rồi, ông có chép lộn không?"

Lão nhân nói: "Người cứ tận tụy phiên dịch là được rồi, không cần biết thông hay không thông, mỗi ngày người dịch cho ta 3 thiên được không?"

"Được thôi, không có vấn đề gì." Thần Nam trong lòng thầm nghĩ: "Lão già này đa nghi quá, không ngờ lão lại đảo lộn câu cú, nhờ ta phiên dịch, con mẹ lão, làm gì mà bí mật dữ, không biết là sách gì đây nữa."

Hảo cảm lúc trước của gã với lão nhân này không cánh mà bay, gã biết rằng lúc

trước lão già kỳ quặc này gây chú ý cho gã, mục đích thì ra là để gã dịch cuốn sách này cho lão.

Văn tự trên giấy, theo Thần Nam ước lượng thì là chữ của sáu bảy ngàn năm trước, chỉ khoảng mười mấy chữ, nhưng đã bao hàm "Thần", "thi thể" chính là những từ mà Thần Nam miễn cảm nhất, gã đối với cuốn sách này liền nảy sinh sự hiếu kỳ.

Chương 4: Cổ Mộ Dưới Hoàng Cung

Thời gian 1 tháng trôi qua nhanh chóng, kì hạn Nạp Lan Nhược Thủy giúp chữa trị cho Thần Nam đã đến nhưng xem ra không có gì tiến triển. Sở Nguyệt cũng đã đến và đưa cho Thần Nam 1 quyển sách mỏng trong đó chứa đựng vài loại nội gia tâm pháp. Nàng ta mong rằng hắn ta lựa chọn lấy 1 trong số đó để cố gắng bắt đầu tái tu luyện. Rõ ràng Sở Nguyệt đối sự việc khôi phục công lực cho hắn hoàn toàn không có hy vọng nào.

Tuy nhiên Sở Nguyệt vô cùng thất vọng, Thần Nam tu luyện bất kì tâm pháp nào cũng không có 1 chút kết quả. Một phần nhỏ chân khí cũng không thể ngưng tụ lại được. Trường Công chúa vô cùng khổ não. Muốn Thần Nam thử cố gắng xem có thể có nội lực kéo được cung không? Cuối cùng phải đem Hậu Nghệ cung từ Htoàng cung đến Kì Sĩ phủ. Kết quả có thể tưởng tượng. Thần Nam tạo dáng vẻ nâng cung lên. Cuối cùng buông ra nói: "không được rồi, tại hạ không thể kéo nó"

Mỹ nhân Sở Nguyệt nhú mày nói: "Sao gặp chuyện như thế này, không lí nào. Nhược Thủy có bao giờ dám nói dối, theo lý công lực có thể khôi phục. Hơn nữa... tâm pháp mới tu luyện cũng phải có tác dụng?"

Thần Nam ngay lập tức nói: "Tại hạ thấy bản thân có gì đó cổ quái, nắm lấy Hậu Nghệ cung bất nhiên có cảm giác rất đặc biệt. Tựa như chân khí trong người có dấu hiệu khôi phục."

Sở Nguyệt nhân thần sáng lên hỏi: "Có đúng vậy không?"

"Thật mà, tại hạ thực sự có cảm giác như vậy"

Sở Nguyệt dẫn đo một lúc rồi nói: "vậy tốt rồi, ta sẽ để Hậu Nghệ cung tại chỗ công tử. Công tử chú tâm cảm ứng có lẽ có thể khôi phục công lực. Bất quá ta phải vài nhân thủ đến bảo vệ vì Thần cung là truyền quốc chi bảo của nước Sở ta. Vạn

nhất bị tặc nhân biết được đến nay trộm mất thì quả thật bất diêu.

Thần Nam vẽ mặt cảm kích nói: "Công chúa điện hạ vì việc khôi phục công lực của tị hạ đem quốc bảo cho mượn. Với ân đức này, nếu như tị hạ khôi phục công lực thì chết báo ân Sở quốc."

Sở Nguyệt mỉm cười và nhẹ nhàng rời khỏi.

Bắt đầu từ hôm đó, ngoài viện của Thần Nam ở xuất hiện hiệu thị vệ ngày đêm bảo vệ.

"Chỉ phòng sự trộm cắp của đạo tặc hay sợ ta đem theo Hậu Nghệ cung đao tấu?" đối với câu hỏi này hẳn ta không suy nghĩ nhiều mà tóm lại Sở Nguyệt cũng để lại cho hẳn ấn tượng tốt.

Bởi vì yêu, nếu vì yêu, giống như không cần đạo lí.

Thần Nam hiện tại bị mê hoặc, hẳn không ngừng nhận thấy đối với Lan Nhược Thủy có một chút hảo cảm. Cũng như những nam nhân thường mộng tưởng nhưng hẳn ta nghĩ rằng đó là tình yêu thì không đời nào. Nhưng nếu như ngày gần đây không thể gặp mặt mỹ nữ danh y thì trong lòng hẳn sẽ cảm thấy trống rỗng.

Lúc đầu hẳn cũng không quá tin vào cảm giác của mình cho đến khi Nạp Lan Thủy Nhược hữu sự và không thấy bóng dáng trong nhiều ngày. Rồi hẳn chỉ tin vào cảm giác đó khi trong nhiều ngày hẳn cảm thấy trong lòng vô cùng mất mát. Thần Nam biết rằng trong tim hẳn có đã có hình bóng của Nạp Lan Nhược Thủy. Hẳn đã yêu thích nàng ta.

"Có phải thực sự ta đã thích nàng? Chỉ vì lúc nào cũng gặp gỡ rồi phát sinh tình cảm nhất thời? Đó là lý do của tình cảm này?"

Hẳn ta không biết tâm tư của mỹ nữ danh y đó nhưng thực sự cũng cảm nhận được Nạp Lan Nhược Thủy tựa hồ lảng tránh điều gì đó. Đối diện với hẳn không còn thản nhiên như trước.

"Nàng ta cũng....?"

"Nàng ta đang do dự, nàng ta bất an"

"Chỉ vì ta không có 1 thân thể hiển hách? Chỉ vì ta không có thực lực cường bạo?" Thần Nam lắc đầu, không nghĩ đến những việc phiền não này nữa.

Hôm nay khi Thần Nam đi vào cổ thư khố, sau khi hoàn tất những trang dịch cuối cùng cho lão nhân. Lão nhân đang nắm những trang sách được chỉnh lí lại nói: "Ta đã có được thứ ta cần. Người đã tìm ra thứ người muốn tìm chưa?"

Thần Nam thất kinh nói: "ông nói gì?"

Ha..ha..lão nhân cười, trên khuôn mặt những nếp nhăn hằn sâu.

"Chàng trai trẻ, người thật không đơn giản a! niên kỉ còn trẻ mà tu vi thật kinh nhân. Hơn nữa cũng hiểu được cổ văn. Đích thực là kì tài!

"A, Lão nhân gia đang nói gì, tại hạ không hiểu?"

Lão nhân nói: "Thiếu niên nhân đừng đóng kịch nữa, ta không có ác ý với người. Kì thật từ khi người bắt đầu bước vào thư khố, ta đã khám phá ra người là người có tu luyện cao thâm, tu vi đạt đến đệ tam giai."

Thần Nam trong lòng vô cùng chấn kinh. Hắn ta lộ ra khí tức tu luyện vô cùng yếu nhược, hẳn không nghĩ là lão nhân này lần đầu tiên gặp đã hiểu tường tận về hắn.

Lão nhân nói: "Nếu như người chưa đến hai mươi tuổi, thì tồn thân tu vi của người chỉ thể liệt danh vào một trong 12 vị tu luyện giả dưới hai mươi tuổi tại Đại lục, cịn nếu như người đ đến gần tuổi hai mươi lăm thì tại đại lục người cũng có thể liệt danh vào trong số hai trăm vị tu luyện giả dưới 25 tuổi. Không cần bàn luận, trường hợp người đích thực nhất danh kiệt xuất thanh niên cao thủ.

Thần Nam không nói gì, im lặng quan sát sự biến.

Lão nhân tiếp tục: "Thanh niên nhân, người che giấu rất giỏi. Ta tin rằng không có nhiều người có thể nhận thấy rõ người thân hoài tuyệt kĩ. Nhưng bản thân ta

không thuộc số này.

Thần Nam gật đầu nói: "Lão nhân gia quả nhiên mắt sáng như đuốc, vẫn bối thực sự không thể qua mắt được tiền bối"

Lão nhân gật đầu nói: "Người đang tìm kiếm gì?"

Thần Nam không trả lời, hỏi lại: "Vậy tiền bối đang tìm gì? Đắc thủ được gì rồi?"

Lão nhân lại cười. Khuôn mặt đầy những nếp nhăn hằn sâu. Bề ngoài có gì đó thật đáng sợ.

"Thanh niên nhân, ta nhờ người dịch cổ tịch đã thay đổi trật tự kinh văn, chắc người trong lòng đối với ta có nhiều bất mãn?"

Thần Nam nói: "Không có, tiền bối quá đa tâm rồi"

Lão nhân nói: "Việc này ta không có cách nào khác vì quyển sách này là vật bàng môn tả đạo, liên quan đến nhiều cấm kị, không thích hợp cho thường nhân. Ta sợ rằng sau khi người biết sẽ lánh xa lão phu, không vì lão phu mà phiên dịch. Vì vậy ta mới đưa ra hạ sách này."

Thần Nam thốt lên: "Vật bàng môn tả đạo?"

Lão nhân nói: "Đúng vậy, ta bị buộc bất đắc dĩ phải như vậy. Ta đã hơn 170 tuổi, thân thể già yếu bất thành hình dạng. Ta tu đạo bất thành, võ đạo cũng không có thiên phú, không thể làm cho thân thể tái bất lão hoàn đồng."

"170 tuổi! Tái bất lão hoàn đồng?! Thần Nam thốt lên kinh ngạc.

"Đúng vậy, bảy mươi năm trước ta võ đạo tiểu thành, đến trăm tuổi phản lão hoàn đồng, trẻ lại hàng chục tuổi. Mặc dù công lực của ta ngày càng thâm hậu nhưng thủy chung không có cách nào đột phá cảnh giới tối cao, thân thể từ từ suy yếu, thời gian không chờ ta. Tiên vũ chi cảnh đối với ta ngày càng xa vời."

Thần Nam há hốc mồm kinh ngạc, không nghĩ là những năm trước đây lão nhân là một tuyệt thế cao thủ. Lão nhân nói:"Tiểu hữu có thành tựu"... "Tiểu hữu... nhất định công lực đại thành."

Lão nhân tiếp tục nói:"Để duy trì sinh mệnh, ta bất đắc dĩ nghiên cứu tà thư, luyện thêm pháp quyết từ đó, mong ngày nào nay ngộ thấu sinh tử."

Thần Nam chấn động hỏi:"Nghiên cứu tà thư, ngộ thấu sinh tử?"

"Đúng vậy, thực sự trên thế gian này không phân biệt chánh tà, chánh chỉ bất quá được tuyệt đại đa số chấp nhận. Nhưng tà thì tuyệt đại đa số bất dung. Đến tuổi của ta, tất cả mọi vấn đề đều hiểu thấu, đã không còn phân biệt chánh - tà, không quan tâm tu luyện theo theo sách nào. Miễn là có thể tiếp tục sinh mệnh, đó là "chánh"."

Mặc dù Thần Nam biết những lời này là có đạo lý nhưng nghĩ thân là hậu bối, trong lòng thầm nói:"Người ta thường nói phật lão thành ma, nếu mà lão gia không đủ công lực đạt được cảnh giới sau đó, liệu có nhập ma?"

Hắn hiện tại khẳng định lão nhân tu vi tối thiểu cũng đã đạt tới đệ ngũ giai cảnh giới.

Lão nhân nói:"Thanh niên nhân, người đang tìm kiếm điều gì?"

"Như tiền bối nói, thực sự tại hạ đang tìm kiếm vài thứ. Tại hạ đã nói, tại hạ đặc biệt hứng thú đối với thượng cổ truyền thuyết, trong đó có Ma Lăng viên lai lịch gần như si mê. Tại hạ nghĩ là có thể nhờ vào những điển tịch của hoàng gia có thể khai mở bí mật".

Ngay lập tức song nhãn của lão nhân lục quang lóe lên và nói:"Thần Ma Lăng viên đúng là thiên cổ chi mê, là vấn đề nan giải với không biết bao nhiêu thế hệ con người, nếu như người có thể tìm ra manh mối chắc chắn dẫn đến chấn động toàn Đại lục. Người đã có phát hiện gì chưa?"

Thần Nam thở ra nói:"Không có, tại hạ gần như xem toàn bộ cổ thư khố nhưng

Thần Ma Lăng viên không có tông tích, không có một quyển sách nào ghi lại".

Lão nhân nói:"À, chân tướng sự việc đã biến mất từ lịch sử Trung cổ. Nếu như muốn biết vạn năm trước đây có việc gì xảy ra, có lẽ chỉ có tiến nhập tiên cảnh mới có thể hiểu rõ".

Thần Nam gật đầu đồng tình, Sở quốc là một trong những đế quốc cường mạnh ở Đông phương Đại lục, vì thế Hoàng gia diễn tịch bao la vạn trượng nhưng không có ghi chép lại lai lịch của Thần Ma Lăng viên. Rõ ràng không thể tìm ra sự thật từ việc nghiên cứu các sử tịch.

Lúc này hần đột nhiên cảm giác xuất hiện tia dị dạng ba động ở tại cổ thư khổ một cách nhẹ nhàng. Tiến tới trước 1 bước hần cảm giác hoàn toàn giống như ngày đầu tiên bước đến nơi này. Trước đây hần không quan tâm. Lúc này hần nhắm 2 mắt lại dụng tâm cảm ứng sự dị dạng ba động. Từ từ, trên mặt hần lộ ra thần sắc chấn kinh. Sự biến động này không ngờ là từ dưới lòng đất truyền lên.

Lão nhân sau khi thần sắc đại biến, gật đầu nói:"Thanh niên nhân quả là không đơn giản. Thay đổi nhỏ như vậy mà cảm giác được, có thể thấy được ở người có linh căn."

Thần Nam hỏi:" Tiền bối, đó là gì vậy?"

Lão nhân trả lời:"Để báo đáp việc người phiên dịch cổ kinh thư cho ta, ta sẽ cho người xem."

Lão nhân dẫn Thần Nam trước một kệ sách, dùng lực đẩy nó qua 1 bên, rồi nhen lửa mở phía sau, một huyết khẩu xuất hiện trước mắt Thần Nam. Sự biến động đúng là từ đây truyền ra.

Thần Nam không giám tin vào mắt mình. Đường đường là cổ thư khổ của Hoàng gia tự nhiên lại như vậy.

Lão nhân nói:"70 năm trước đây ta võ đạo tiểu thành, linh căn trên thân thể khai mở, vô tình cảm nhận được dị dạng ba động. Không nghĩ là người thiên sanh đã có

linh căn. Ai, người và người không thể so sánh!

Thần Nam nghi hoặc hỏi: "Cổ thư khố của Hoàng gia có loại động khẩu bí mật này?"

Lão nhân cười nói: "Động khẩu này ta bí mật khai quật."

"Ông khai quật?" Thần Nam cả kinh, lão già này đích thị đảm lược.

"Tại sao không, ta đào một lỗ ngay dưới Long ý của Hoàng đế hắc ta đã không dám nói gì, bởi vì ta là huyền tổ của hắc".

Cuồng vọng, cực kì cuồng vọng. Thần Nam ít nhiều nghĩ đến chiều hướng này nhưng không nghĩ là lão nhân có lai đầu quá lớn như vậy.

"Theo sau ta, ta sẽ cho người xem"

Huyệt động xoắn chuyển hướng xuống lòng đất, Thần Nam bước sâu vào trong. Theo sau chân lão nhân, trong lòng biết bao nghi vấn.

Bước vào trong huyệt động khoảng chừng vài ba mươi trượng, phía dưới truyền lên ánh sáng có thể tỏa ra vài trượng. Hai người đi đến chỗ ánh sáng. Địa đạo lão nhân khai quật và một địa đạo giao nhau tại 1 chỗ thành chữ "đình"

Cổ đạo chia ra nhiều hướng, bốn bên vách cứng như thiết đích kim cương, có thể tưởng tượng trong những năm qua việc khai phá thông đạo biết bao gian nan. Phía trên cổ đạo cứ cách 3 trượng lại gắn dạ minh châu, ánh sáng phát ra chính là từ những hạt minh châu này.

Thần Nam thốt lên kinh ngạc: "Thật đúng là tuyệt đại thủ bút! Mỗi một hạt minh châu đã giá trị liên thành, không ngờ quá nhiều minh châu chỉ thông thường để chiếu sáng. Song nhân hắc chợt xuất hiện kim quang, mắt nhìn chăm chăm vào những hạt minh châu.

Lão nhân hỏi: "Tiểu tử thăm dò chỗ nào, không phải có ý định trộm lảng mộ chứ?"

"Đây... đây là lăng mộ? Thần Nam cảm thấy sống lưng lạnh toát, phát giác những hạt minh châu này phát xuất quang mang yêu dị.

"Đương nhiên, chứ có người sống nào lại ở dưới lòng đất".

"Không phải đường đường Hoàng cung Sở quốc xây trên một lăng mộ chứ?"

"Lúc đầu khi kiến tạo Hoàng cung ai lại biết dưới 50 trượng có đại đạo"

Lão nhân đang dẫn Thần Nam đi về phía ánh sáng nhiều cuối cổ đạo. Trong không gian địa đạo chỉ nghe tiếng bước chân vang lên, cách biệt với bên ngoài, đặc biệt lạnh lẽo và tĩnh mịch.

Dọc theo đường xoắn ốc của cổ đạo hai người đến đại điện có nhiều ánh sáng. Đại điện tuy dưới lòng đất tuy không có vũ tuyết phong sương và đông giá tạt vào nhưng những dấu vết tuế nguyệt hằn sâu trong cổ đạo. Bốn vách đại điện chạm khắc phù điêu, trên đó đích xác là Thần, Ma, Yêu và Quái trong truyền thuyết. Giữa các phù điêu gắn minh châu làm cho đại điện sáng như ban ngày. Dưới ánh sáng minh châu, những bức phù điêu phẳng phất như có linh hồn, tựa như muốn phá tường mà ra.

Trung tâm của đại điện là một bạch ngọc đài. Bạch ngọc đài trong suốt, tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Ngay khi nhìn thấy cũng nhận ra đó là cực phẩm bảo ngọc. Thu hút ánh mắt của Thần Nam không phải là bạch ngọc đài này mà chính là nhân vật trên ngọc đài, một trung niên nhân cực kì khôi vĩ đứng ngay giữa ngọc đài.

Trung niên nhân tóc đen dài xõa xuống vai, sắc mặt cổ đồng, chân mày chạm tóc mai, mũi thẳng, miệng rộng, song nhãn nhiếp tâm phách, làm cho người ta e sợ. Nhưng làm cho người ta trong lòng chấn động đó chính là khí thể của trung niên nhân, tuyệt đại bá khí, phong thái ngạo thị nhân gian, dường như dưới mắt trung niên nhân chúng sinh, ma, thần đều bình phàm.

Thần Nam cực kì chấn động, ánh mắt như lửa, nhiệt lệ dường như tuôn rơi. Trung niên nhân thần thái quá giống phụ thân hắn, giống nhau ở sự trí tuệ, sắc bén, giống nhau về khí thể bá tuyệt thiên hạ, phong tư cái thế duy ngã độc tôn.

Lão nhân nói: "Thấy đó, dị dạng ba động lúc này là phóng xuất từ nhân vật này, vị tiền bối này thực sự là nhân vật kiệt xuất!"

Thần Nam nghe 2 từ "bước qua", cự kì chấn động và không dám tin vào tai mình. Hắn ta can thận quan sát nhân vật trước mắt một lần nữa. Cuối cùng phát hiện ra 1 điểm ánh sáng phát ra từ trong tóc, ẩn hiện một chuỗi kiếm. Hai chữ Phi kiếm lướt qua trong tâm hắn. Chắc chắn tuyệt đại bá khí trung niên nhân chết vì bị Phi kiếm xuyên qua.

"Đã chết, vị tuyệt đại cao thủ này có đúng là chết dưới phi kiếm?" Thần Nam có điều gì đó không tin tưởng. Năm đó trung niên nhân này khí thể quyết không dưới phụ thân hắn, Thần Chiến. Khảng định đã đạt đến đệ ngũ giai cảnh giới. Năm đó Thần Chiến tiến nhập cảnh giới sau cùng của võ đạo, Diên Phong cảnh giới. Ngay cả Đại thừa tu đạo giả cũng khó xâm phạm. Có lần hắn nghe mẫu thân nói rằng "võ đạo đến mức như thiên địa, đao binh trong trần thế vốn dĩ không thể đã thương, khó gặp đối thủ.

Hắn đi vòng quanh ngọc đài phát hiện ra ở nơi phía sau là cốt phẩn (xương người thành bụi). Ở nơi khác không xa là 2 bộ xương người. Hắn không cần suy nghĩ cũng biết là những người này bị chết dưới cái thế công lực của trung niên nhân.

Lão nhân nói: "Quyển sách của ta là lấy tại nơi này, từ những văn tự trong sách có thể thấy lúc đó vào khoảng 6 hay 7 ngàn năm trước. Nhưng vị tiền bối này không ngờ không thân thể không hủy, vẫn không ngã xuống chỉ là trước nay người ta không dám tin"

Thần Nam sinh cảm thán: "Vị tiền bối này công lực thông thiên, không ngờ đem thân thể tu luyện thành bất diệt. Cường giả vĩnh viễn là cường giả. Sau khi chết, khí thể vẫn trấn áp người khác".

Lão nhân nói: "Đi, lên phía trên xem, dưới chân người này vẫn còn lưu tự".

"A", tinh thần Thần Nam ngay tức khắc phấn chấn, cùng với lão nhân lên phải trên ngọc đài.

Phía trên ngọc đài có vài dòng kí tự đề do chỉ lực khắc thành. Chữ như thiết câu ngân hoa, đầy đặn hữu lực, nhất cổ bi lương chi khí truyền ra làm cho người ta trong lòng cảm thán vô hạn.

"Yêu đạo thành tiên, thiên lí nan dung. Trảm yêu trừ ma, nhắc nhở thiên hạ". Nào ngờ yêu đạo có 1 người huynh đệ đứng lúc quay về lại gặp. Thân thể trọng thương, cùng nhau quyết đấu, bản thân công lực không thể thi triển nên chỉ còn cách cùng chết. Chết tại yêu động, bản thân tự thẹn bèn ghi ra những lời này!"

"Nguyên lai như vậy! Thần Nam khẩu khí cảm thán nói:" Mặc dù yêu đạo tiến nhập tiên cảnh, trở thành tiên nhân. Tuy nhiên vị tiên bối này hào khí lăng vân, tiêu diệt tiên nhân. Bội phục, bội phục!"

Lão nhân cũng cảm thán:"Đúng vậy, nhân vật này dựa vào đó có thể thấy rõ là một người, e rằng nhân gian này không có mấy người cường đại như vậy, đích thị là Vũ tiên."

Thần Nam nói:"Sinh tiền, thần công cái thế. Tử hậu, thân thể bất diệt, ngang nhiên nhi lập. Bá khí ngàn năm bất tán, tuyệt đại hào hùng, ngạo thị nhân gian".

Sau đó hần đột nhiên cười lớn"ha...ha.. tại hạ giờ đây đối với võ đạo tràn ngập lòng tin tưởng. Tiên nhân tuy là cường đại nhưng cũng bị võ đạo Diên Phong giả tiêu diệt. Qua đó thấy rằng con người tu đạo có thể tiến nhập tiên cảnh. Hắc..hắc..."

Lão nhân nói:"Ta dẫn ngươi đi xem nơi tu luyện của yêu đạo"

Thần Nam theo lão nhân đi xuyên qua cổ điện đi dean và thấy một nơi giống như nhân gian luyện ngục (chỗ tu đạo). Minh châu tỏa ra ánh sáng âm u, trên mặt đất là một khoảng rộng có màu trắng. Nhìn kĩ, không ngờ là vạn thiên khô cốt, một số bạch cốt đã hóa thành bụi, không khí bị khấy động nhẹ nhàng, một cổ âm khí tản mát trong cổ động. Tại trung tâm vạn thiên khô cốt là một huyết trì, bốn phái huyết trì là huyết sắc cực kì yêu dị tỏa ra hàn khí âm u, dường như có u hồn phảng phất.

Đây là một lăng mộ cực kì rộng lớn, âm u và khủng bố, cực kì yên tĩnh, phảng phất như có âm thanh của vạn thiên linh hồn đang kêu gào làm cho người rùng

mình, tâm sinh hàn ý.

Thần Nam trông có vẻ sợ hãi thốt lên: "Đây là nơi yêu đạo tu luyện? Thực sự là vô nhân tính! Để thỏa mãn những ham muốn của cá nhân, không ngờ lại giết chết vạn thiên sinh linh. Nếu người này thành tiên đúng là thiên lí nan dung!"

Hắn ta không thể tự chủ được nhìn về hướng lão nhân. Nếu như hắn đoán không sai thì lão nhân đắc thủ tà thư mà yêu đạo dùng để tu luyện yêu pháp. Trong lòng hắn không ngăn được hàn khí nổi lên. Có khả năng người trước mặt hắn là đệ nhị yêu đạo.

Lão nhân cười nói: "Thanh niên nhân, không cần sợ. Ta là người luyện tập võ đạo sao có khả năng năng tu đạo? Huống chi dùng máu huyết để tu đạo vạn phần hung hiểm. Người theo võ đạo đối qua tu đạo chắc chắn phải gặp biết bao nhiêu khó khăn vì căn bản 2 đường lối này bất đồng. Ta chỉ lấy những kiến giải độc đáo trong tà thư. Nếu cần máu tươi, ta nghĩ gia súc từ Ngự Thiện phòng mỗi ngày cũng đủ đáp ứng."

Thần Nam lãnh ý trong người đã giảm. Sau đó hai người li khai cổ động âm u và khủng bố đó.

Quay trở lại cổ điện, Thần Nam đến trước ngọc đài nhìn vào vị tuyệt đại cường giả, nói với lão nhân: "Ngay tại cổ thư khố tại hạ 2 lần cảm ứng được cổ dị dạng ba động, nhưng tại sao giữa khoảng thời gian đó lại không cảm ứng được?"

Lão nhân trả lời: "Hai lần đều đúng vào đêm trăng tròn, chỉ khi này ba động mới mạnh mẽ. Nơi này có khả năng ẩn tàng cổ trận tụ tập nguyên khí thiên địa."

"Nơi đây có cổ trận?"

"Không sai! Năm đó yêu đạo lập trận nhằm giảm nửa phần công sức. Bất quá hung hiểm cũng tăng lên không tránh khỏi. Nếu tu luyện quá thuận lợi, không biết có thể làm phát sinh tâm ma rất dễ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma."

Thần Nam gật đầu đồng ý: "Vì vậy mới gọi được, có mất. Thế gian công bằng,

dục tốc bất đạt. Năm đó, yêu đạo quá tham lam, hung tàn, bố hạ đại trận để tụ tập thiên địa nguyên khí nhưng lại còn đồ sát nhiều sinh linh vì thế không tránh khỏi họa sát thân."

Lão nhân nói:"Nói đi cũng nên nói lại, bản chất xấu xa trong sâu thẳm linh hồn của con người là khó có thể cưỡng lại được sự dụ hoặc. Nếu như hiện tại người có thể có được cái thể công lực của một tuyệt thể cao thủ, vậy người có động tâm hay không?"

Thần Nam cười trả lời:"Động lòng, đương nhiên động lòng. Bất quá tại hạ không có được cơ hội đó!"

Lão nhân nói"Nếu như quả thực có cơ hội như vậy?"

"Mặc dù động tâm nhưng cuối cùng tại hạ cũng sẽ từ bỏ"

Ngay tức khắc lão nhân nhìn chăm chăm Thần Nam và hỏi:"Tại sao?"

Thần Nam trả lời:"Có được công lực từ bên ngoài không như tự thân tu luyện mới có được sự tinh thuần. Nếu có tại hạ e rằng nó sẽ cản trở sự phát triển công lực của bản thân."

Lão nhân cảm thán nói:"Thanh niên nhân, người quá tự phụ. Nhưng người có tư cách để tự phụ. Ta không được rồi,.thời khắc tử vong đang uy hiếp sinh mệnh ta. Nếu như thực sự có được lực lượng cường đại như vậy ta sẽ không bao giờ bỏ qua."

Thần Nam cười lên nhưng không nói lời nào.

Lão nhân nói:"Thanh niên nhân, người có sẵn lòng tương trợ cho ta?"

Thần sắc Thần Nam lộ vẻ mê hoặc, bất giải.

Lão nhân nhíu mày, khuôn mặt đầy nếp nhăn nói:"Thanh niên nhân, người biết không? Lần đầu tiên khi người bước chân vào cổ thư khố ta đã cảm ứng được công lực và linh khí trong nội thể của người. Ta can thận quan sát, phát hiện người thiên sinh linh căn (từ khi sinh ra đã có linh căn). Nếu như ta được người có linh căn

thiên sinh như người tương trợ thì có thể dẫn đến có khả năng có được nhất cổ cường đại lực lượng mà không cần tu luyện tà thuật, có thể duy trì sinh mệnh thêm vài chục năm"

Lão nhân chỉ nhân vật bá khí tuyệt đại cao thủ trên ngọc đài nói:"Người có biết tại sao trên thân thể nhân vật này lại truyền ra những tia dị dạng ba động không? Đó là vì trong thân thể ông ta ẩn tàng một cổ cường đại lực lượng, đó là cái thể tu vi. Nếu có thể dẫn xuất lực lượng này..."

Đứng sau nghe như vậy, trong lòng Thần Nam cảm thấy lạnh. Trước đây chẳng bao lâu hẳn ta cảm thấy kì quái, nếu như lão nhân muốn báo ân thì cũng bắt tất phải dẫn hẳn ta đến nơi này. Nguyên lai tất cả là do lão nhân có mưu đồ từ trước.

"Tiền bối thử nghĩ xem, đã trải qua hàng ngàn năm từ khi vị tuyệt đại cao thủ này chết đi thì trong nội thể làm sao lại có thể ẩn tàng lực lượng cường đại đó? Theo tại hạ, cơ thể bất diệt của ông ấy là do kết quả của sự kết hợp nguyên khí thiên địa."

Lão nhân nói:"Không ngoại trừ khả năng này nhưng cũng có khả năng như ta dự đoán. Tại sao chúng ta không thử? Thanh niên nhân, người sẵn sàng giúp ta chứ?"

Thần Nam trả lời:"Tu vi của tại hạ so với tiền bối quá khác biệt, làm như thế nào có thể giúp tiền bối được?"

Lão nhân trả lời:"Điều này và tu vi không quan hệ. Thân thể người tồn tại linh căn cực kì dễ dàng hấp dẫn thiên địa nguyên khí. Nếu cùng ta hợp lực nhất quyết có thể làm cho lực lượng trong nội thể của vị tuyệt thế cao thủ này kích xuất."

Trong tâm Thần Nam cực kì không bằng lòng tương trợ kế hoạch của lão nhân. Không bằng lòng bán bỏ vị đại tuyệt thế cao thủ này. Nhưng xem ra hiện tại hẳn ta không thể không chấp thuận thỉnh cầu của lão nhân.

Lão nhân cao hứng phi thường nói"Lin căn của người là thiên sinh, linh căn của ta do sau này tu luyện mà thành thua xa người. Đặt song chương áp lên hậu bối

của người này, dụng tâm cảm ứng lực lượng trong nội thể, sau đó hướng lực lượng này phát xuất ra ngoài. Ta sẽ một bên hiệp trợ cho người."

Sau khi lên trên đỉnh ngọc đài, Thần Nam hạ thấp giọng:"Đắc tội! Song thủ đặt lên hậu bối của thân thể bất diệt đó, dụng tâm cảm ứng dị dạng ba động.

Lão nhân cũng đặt tay lên hậu bối của thân thể bất diệt, bế nhãn và thận trọng cảm ứng.

Một dòng cảm xúc phức tạp phảng phất từ quá khứ truyền lại, truyền thẳng vào trong tâm của Thần Nam, không ngừng dẫn dắt hần trải qua hàng ngàn năm, trong lòng hần vô cùng hoảng hốt. Hần sợ hãi giật nảy lên. Nếu như không vì sự lạnh giá của thân thể bất diệt, hần thực sự nghĩ rằng tuyệt đại cao thủ này sống lại. Hần biết rằng cổ cảm xúc phức tạp này chắc chắn là do cảm xúc của vị tuyệt đại cao thủ này lưu lại, có sự mất mát, có sự vô vọng...

Thần Nam tĩnh tâm ngưng thần, bài trừ tạp niệm, thận trọng cảm ứng dị dạng ba động từ nội thể của thân thể bất diệt. Đột nhiên dị dạng ba động và hần dường như có sự giao cảm, một cổ lực lượng từ cơ thể bất diệt bắt đầu xao động. Thần Nam chấn kinh, nội thể của bất diệt cơ thể thực sự ẩn tàng một cổ lực lượng cường đại. Hần không thể không chấn kinh, điều này thực sự vượt quá sự tưởng tượng của hần. Một người đã chết qua hàng nghìn năm, cái thể công lực vẫn lưu lại trong thân thể.

Thần Nam thu ánh mắt lại, nhìn qua lão nhân cũng đặt song thủ trên bất diệt cơ thể nhưng không có cùng cảm giác như hần. Trong lòng hần bí mật quyết định, sẽ không dẫn xuất cổ lực lượng mãnh mẽ đó truyền nhập vào nội thể của lão nhân. Hần nghĩ rằng lão nhân này kế hoạch quá thâm trầm, thủy chung làm cho người khác không hoàn toàn hiểu thấu. Nếu như để ông ta hấp thụ được lực lượng hùng mạnh này thì không biết sẽ có thể dẫn gay ra hậu quả đáng sợ nào nữa.

Sau một hồi lâu Thần Nam hạ song thủ xuống, thờ dài nói:"Trừ tia dị dạng ba động đó, tại hạ không cảm ứng được bất kì lực lượng nào lưu động trong nội thể của bất diệt thân thể này."

Nghe hẳn ta nói vậy, lão nhân hạ song thủ, trên mặt không tránh khỏi nét thất vọng.

Từ cổ điện đi ra, trong suốt quảng đường của cổ đạo, Thần Nam trong lòng cảm không được thoải mái. Trong lòng hẳn lo sợ lão nhân có ý định giết người diệt khẩu. Rời khỏi động khẩu từ sau cổ khố, cho đến khi đó hẳn mới thở ra nhẹ nhõm.

Lão nhân chuyển kệ sách về vị trí cũ, nhìn Thần Nam cười nói: "Ha...ha..Thanh niên nhân đừng sợ, ta không thể gay bất lợi cho ngươi, ngươi là hậu bối kiệt xuất của Sở quốc ta, làm sao ta có thể hủy đi Sở quốc tương lai đệ ngũ giai tuyệt thế cao thủ?"

Lão nhân vỗ vai hẳn và nói: "Nỗ lực lên, lão già ta dựa vào tà thư đó cũng có thể sống thêm hai, ba mươi năm, trong thời gian này ta khả dĩ có thể chỉ điểm cho ngươi."

Thần Nam miễn cưỡng gật đầu. Cho đến khi trở về đến Kì Sĩ phủ hẳn cảm thấy mồ hôi lạnh khắp người.

Chương 5: Long Kị Sĩ

Kể từ khi Tiên Áo Đại Lục cùng Ma Áo Đại Lục hợp nhất lại với nhau, võ học và đạo thuật của Đông phương cùng đấu khí và ma pháp của Tây phương phát sinh đối đầu kịch liệt, chân khí đấu với đấu khí, phi kiếm và pháp bảo đấu với kiếm khí và ma pháp, đấu khí tung hoành ngang dọc, pháp bảo và ma pháp phát dương quang đại.

Trước đây, có sự đối kháng quyết liệt trong các tu luyện giả ở đông và tây phương, đạo thuật cùng với ma pháp đúng thực là uy lực vô song không gì nghi ngờ, mỗi một người tu đạo giả có một chút thành tựu và ma pháp sư từ trung cấp trở lên (trung giai dĩ thượng) đều có thực lực siêu khủng khiếp. Họ có thể trực tiếp thao túng thiên địa nguyên khí, một người tu đạo có thể đối phó với hàng chục Tây phương võ sĩ, tương tự một ma pháp sư từ trung cấp trở lên (trung giai dĩ thượng) có năng lực đấu với hàng chục Đông phương võ nhân.

~~~Nhưng số người tu đạo cùng ma pháp sư rất hiếm, tu luyện đạo thuật, hoặc là nghiên cứu ma pháp, đòi hỏi thể chất của người học rất khắt khe, vì vậy đạo thuật cùng ma pháp không cách gì phổ cập đại chúng. Hơn nữa người tu đạo sống xa cách trần thế, hiếm khi xuất hiện trước mặt người đời, do đó trong mắt mọi người thì người tu đạo cực kỳ thần bí. Ma pháp sư trong quá trình tu luyện thực tập nhất định phải có rất nhiều tài liệu ma pháp quý giá, vì vậy nếu muốn thành một ma pháp thì không có tiền thật không cách chi đạt được.

~~~Tu luyện Đông phương võ học hoặc Tây phương đấu khí mặc dù cũng đòi hỏi phải có thể chất tốt nhưng không quá khắc nghiệt, người bình thường có thể tu luyện, cũng vì thể chất khác nhau nên thành tựu tự nhiên cũng sẽ chia ra cao thấp khác nhau. Về hình thức mà nói, tu luyện thể thuật của võ giả so với người tu đạo cùng ma pháp sư thì thấp kém hơn một chút, ngoại trừ cách cận chiến thì những võ giả này căn bản không thể trực tiếp thao túng thiên địa nguyên khí để đối địch như tu luyện giả.

Đương nhiên là không có sự tình gì là tuyệt đối, trong số các Đông phương võ giả cũng có vài người có tu vi tu luyện đạt tới cảnh giới uyên thâm, bất kỳ kẻ tu luyện (tu luyện) nào gặp phải loại Đông phương võ giả kinh khủng này đều phải "đau đầu".

Hơn nữa, trong số Đông phương võ giả ngẫu nhiên cũng có người rèn luyện được một thân cái thể công lực, thực lực siêu khủng khiếp của một vài kẻ có thể xem là thiên hạ vô địch, là ác mộng của các tu luyện giả. Dù ai cũng biết như vậy nhưng võ học tiến triển chậm chạp, và người có thể tu luyện võ học đến cảnh giới cái thể võ giả thì hàng trăm năm cũng khó mà gặp, vì vậy võ học dần dần suy tàn.

Cũng tu luyện như Đông phương võ giả, tuy nhiên tu luyện thể thuật của Tây phương võ giả có nhân số đông đảo hơn, còn thực lực trung bình của họ cũng thấp xa so với người tu đạo và ma pháp sư. Nhưng trong những võ giả này có một bộ phận tu luyện đặc biệt, thực lực siêu cường của họ quả thật không thua kém người tu đạo giả và ma pháp sư, những người này trong mắt mọi người chính là những long kỵ sĩ.

Muốn trở thành một long kỵ sĩ điều thiết yếu nhất là phải thuần phục được một con rồng riêng cho mình.

Đương nhiên rồng cũng có phân chia mạnh yếu khác nhau. Rồng Tây phương chia làm 5 loại dẫn cấp theo mức độ mạnh dần: địa long, phi long, á long, cự long, thánh long, vừa đúng tương ứng cùng với năm đẳng cấp tu luyện giả trên đại lục, vì vậy cũng có năm đẳng cấp Long kỵ sĩ như vậy: Địa Long kỵ sĩ, Phi Long kỵ sĩ, Á Long kỵ sĩ, Cự Long kỵ sĩ, Thánh Long kỵ sĩ.

Tất nhiên, nếu muốn thành long kỵ sĩ thì phải đạt đến giai vị cảnh giới, ngoài ra phải thuần phục được một con rồng có cảnh giới tương đương. Sở dĩ long kỵ sĩ đều là cường giả, có thể qua tầm quan trọng này để giải thích, long kỵ sĩ vì sao phải cưỡi rồng thay cho ngựa điều đó đã đủ chứng minh thực lực cường đại của họ.

Ở tây đại lục, số lượng Cự long kỵ sĩ rất ít, thánh long kỵ sĩ thì càng thưa thớt, "voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao" (Nguyên bản: "phượng mao

lân giác"), nhưng đã đạt đến cảnh giới long kị sĩ đều xứng là siêu tuyệt, thực lực rất kinh khủng, thậm chí nếu là ma pháp sư hoặc tu đạo giả có thành tựu cũng không dám khinh địch một chút nào.

Sau khi Thần Nam từ Hoàng gia cổ thư khố quay về Kì sĩ phủ, hồi tưởng lại những trải nghiệm mới qua trong cổ mộ dưới đất, hiện tại vẫn còn chút sợ hãi..

"Lão nhân này thực là thâm tàng bất lộ, ông ta không có ý giết ta diệt khẩu nhưng ta không sớm ly khai nơi này thì càng sớm gặp rắc rối....."

Qua việc này, hiện tại y đã hoàn toàn hiểu rõ câu nói của người xưa: "nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên." Lão nhân đó bề ngoài trông như rất già lão (lão mại bất kham), suy nhược vô cùng, nhưng thực sự là một tay tu vi khủng khiếp một tuyệt thế cao thủ, Gia Cát Thừa Phong còn phải chịu kém một bậc, xem ra đúng là tu luyện giả tăng thứ năm, thậm chí có thể đã vượt qua tăng thứ năm rồi..

"Tiểu tử lại đang si mê cái gì đó, rõ thật là không có chút triển vọng nào!" Lão độc quái hai tay vịn trên thành tường viện, mắt thì mở to không rời khỏi hắn.

↪↪↪"À này, lão đầu tử biến thái sao cứ nhìn trộm ta hoài vậy!" Thần Nam bước ra khỏi phòng.

"Tâm động không giống như hành động. rời khỏi ư, Lương Thủy cùng chúng ta sẽ trông theo người rời đi."

↪↪↪"Nàng....." nhớ lại Nạp Lan Nhược Thủy, Thần Nam do dự một lúc, nếu bỏ chạy như vậy, sợ rằng sau này vĩnh viễn không thể gặp lại nàng.

↪↪↪"À, ta quên mất, là Nhược Thủy, hắc hắc....." lão độc quái bộ dạng trông như đang cười.

Thần Nam không muốn dính dáng gì đến lão già độc vật đó, nhưng trong lòng cực kỳ đau khổ phải dừng bước.

Lão độc quái cười nói:"Hôm nay có long kị sĩ đến kì sĩ phủ, rất nhiều người đang muốn xem con rồng của hắn, Nhược Thủy của người là người đầu tiên đó,

nhưng không tìm thấy người nên cô ta đã đi trước rồi. Đi nào, chúng ta cùng tham gia trò vui nào."

Long kị sĩ là danh từ khác của cường giả, rồng là loài vật cường đại và thần bí, Thần Nam vừa nghe đã rất hứng thú, chạy theo lão độc quái ra ngoài.

~~~Hôm nay kì sĩ phủ hoàn toàn khác với vẻ yên tĩnh thường ngày. Giác Đấu trường trong phủ tụ tập rất đông người, ngay cả Lão vu bà ngày thường khó gặp cũng đã vứt bỏ "sự nghiệp nghiên cứu ma pháp vĩ đại" để đến đây.

Thần Nam nhìn qua một lượt đã thấy rất nhiều kì sĩ tụ tập lại một chỗ, còn lại tuyệt đại đa số là các tu luyện giả cường đại, đương nhiên cũng phải có xuất hiện những người có tài năng kiệt xuất trong lĩnh vực nghiên cứu giả như lão độc quái này. Những người này đều trên 30 tuổi, còn người khoảng 20 tuổi như hãn không quá 35 người, cho nên hãn nhanh chóng phát hiện ra Nạp Lan Nhược Thủy.

Nạp Lan Nhược Thủy toàn thân vận thủy lam sắc y sam, uyển nhược không cốt u lan, phiêu dật không linh, đậm nhiên xuất trần. Sau khi nàng thấy Thần Nam cùng lão độc quái đi vào Giác Đấu trường liền lộ vẻ mỉm cười trên khuôn mặt vốn rất điềm tĩnh.

~~~Thần Nam vẫy gọi nàng: "Nhược Thủy....."

Ngoài này, lão độc quái hét to: "Nhược Thủy, ta đến rồi, nửa ngày không gặp tưởng như nửa năm....."

Thần Nam đạp lên chân lão một cái làm lão la lên như heo chọc tiết khiến mọi người đều quay lại nhìn.

~~~Nạp Lan Nhược Thủy tức cười nói: "Thần Nam, huynh đi đứng sao lại không cẩn thận như vậy chứ!"

~~~Lão độc quái như hét lên: "Không phải nó vô ý đâu, là nó cố ý đó."

~~~Nạp Lan Nhược Thủy không thèm để ý đến lão, tiếp tục nói với Thần Nam: "lần tới nếu mà dưới đất không bằng phẳng thì huynh phải dẫm mạnh hơn





bao giờ được gặp lại danh y mỹ nữ này, nhưng giờ này lúc này hẳn thực sự vẫn không biết phải nói gì.

Nạp Lan Nhược Thủy nói: "Nhìn kìa, con rồng này thực là uy mãnh, muội chưa từng thấy con vật nào to lớn và cường hãn như vậy."

"Uy mãnh ư? Sao huynh chỉ thấy nó như một con thằn lằn có bầu với đôi cánh to thôi."

"Ha ha" Nạp Lan Nhược Thủy bật cười.

"Trời ơi, huynh nhìn cái gì vậy, đó đích thực là một con rồng mà!"

Thần Nam nói: "hồi trước ở trong rừng biên giới phía Tây huynh đã thấy qua một con rồng xanh dài 30 trượng, so với con rồng xanh đó thì con rồng này xem ra chỉ là rồng con, rồng cháu của nó thôi."

"Thật hả, đúng là to như thế ư?" Nạp Lan Nhược Thủy lộ vẻ nghi hoặc.

"Hắc hắc, tiểu tử này không nhầm đâu, thứ hẳn thấy đích thị là một con cự long, cự long có thân hình dài hơn 30 trượng. Đây bất quá chẳng qua chỉ là một con phi long bình thường, so ra nó cao cấp hơn những con địa long một chút bởi vì những con địa long thì không biết bay mà thôi." Lão vu bà không biết lúc nào đã đến sau lưng bọn họ.

Thần Nam quay đầu lại, như muốn đón chào người hàng xóm khủng khiếp này.

Lão vu bà như gạt nhẹ đầu rồi nói: "rồng Tây phương chia làm 05 loại: địa long, phi long, Á long, cự long, thánh long. Ngoài trừ địa long không thể bay thì bốn loại còn lại đều có thể bay. Địa long toàn thân dài khoảng năm trượng, phi long bảy trượng, Á long thân dài từ khoảng mười lăm đến hai mươi trượng, cự long ít nhất cũng phải ba mươi trượng. Ta chưa bao giờ thấy qua thánh long, nhưng nghe người ta nói tất cả thánh long đều là những con rồng có năng lực đặc dị, lực lượng cường đại của nó không nhất thiết phải tương ứng với kích thước thân hình của nó."

Nạp Lan Nhược Thủy cười nói: "Ma pháp bà bà quả nhiên kiến thức uyên bác."

"Hắc hắc, dù sao mà nói ta cũng đã từng sống qua ở tây đại lục một đoạn thời gian, nếu một chút kiến thức này cũng không biết thì không khỏi bị người ta cười chê ư. Nha đầu nhà ngươi nói chuyện ngọt lăm, thật là dễ thương hơn nhiều so với tiểu nha đầu Sở Ngọc, tiểu nha đầu ấy thấy ta đã muốn bỏ chạy ngay."

Trong trường, long kỵ sĩ Tư Mã Lăng Không hướng về phía mọi người như đang giải thích gì đó, mọi người lắng nghe có vẻ thích thú. Ngay lúc này tiểu bảo chủ Sở Ngọc đột nhiên lăm la lăm lét xuất hiện, cô không ngừng nhìn xung quanh trường như đang kiểm ai đó.

Thần Nam và Nạp Lan Nhược Thủy nhìn nhau một cái, không chịu được đều lộ ra nét tiếu ý.

Lão vu bà giận dữ nói: "Từ nha đầu lại đến! Ta đáng sợ lắm sao? Mà sao mỗi lần đến kì sĩ phủ đều lén lút lút, hừ, thực là làm ta phát bực!"

Trình sát xong "tình hình", tiểu bảo chủ thở ra một hơi dài như trút được gánh nặng, như một con quỷ nghịch ngợm, chạy đến giữa trường.

"Tư Mã Lăng Không, tại sao quay về mà không bẩm báo cho bốn công chúa biết!"

Chúng nhân sau khi trông thấy tiểu ác ma xinh đẹp này đều nở nụ cười, nhưng vừa liếc nhìn thấy vẻ mặt chán nản của Tư Mã Lăng Không như trái banh xẹp, lập tức nín liền.

↪↪↪"Công chúa điện hạ cát tường."

↪↪↪Tiểu bảo chúa thể hiện cái bản tính ngang ngược bất di bất dịch của mình, nói:"những người đi đến tây đại lục để tu luyện, sau khi quay về, đều đến chỗ ta để báo cáo, nói, là ngươi đã không chuẩn bị lễ vật cho ta phải không?" nói xong, cô xoay qua nhìn vào con phi long đang được vây quanh, tiếp:"Con rồng này cũng không tồi đấy, có phải quà cho ta không? Nhưng mà nhìn nó xấu xí quá, để xem nào, ta đành phải miễn cưỡng mà thu nhận nó vậy."

Nghe xong, Tư Mã Lăng Không mặt mày xám xanh nhưng cũng ráng nở một nụ cười nói: "Tiểu bảo chúa, đây là tọa kỵ của thần, hạ thần có chuẩn bị một món quà cho công chúa nhưng còn để ở nhà, sẽ ngay lập tức mang đến."

---Thần Nam cuối cùng cũng hiểu tiểu ác ma ở để đồ đúng hợp với bốn chữ "thanh danh tại ngoại", ai đã từng gặp cô ta đều phải đau đầu. Có thể tưởng tượng được những tử đệ quý tộc này đã có một thời niên thiếu đáng thương như thế nào.

---"Nói vậy là người không muốn đưa con rồng này cho ta?"

---"không phải.....Cái này....."

---Tiểu bảo chủ hắng giọng nói: "tên khí quý, yên tâm đi, ta không cần phải có cái con quái vật xấu xí như thế này đâu, ta ở vùng biên cương phía tây đã trông qua rồng, so với con của người thì lớn hơn nhiều."

---Tư Mã Lăng Không vuốt mồ hôi lạnh rồi nói: "Đây bất quá chỉ là một con phi long thì làm sao mà to bằng những con cự long đó."

---Tiểu bảo chủ nói: "Con rồng này biết nghe lời không, ta có thể cưỡi nó bay lên trời không?"

---"Đương nhiên là được."

---"Thật tốt quá!" Trên mặt tiểu bảo chủ lập tức thần tình hưng phấn hẳn lên.

---Tư Mã Lăng Không vỗ vào phi long, nói: "sau khi người bay lên phía trên, phải bình tĩnh và vững vàng một chút, nghe rõ chưa?"

---Phi long như có nhân tính, gật đầu ra hiệu.

---Mọi người cảm thấy thật phi thường.

---Tiểu bảo chúa hơi giật mình, nói: "nó có thể hiểu tiếng người hả."

ã¬ã¬"Đương nhiên, rồng là loài vật có trí tuệ mà, dù nó chỉ là con phi long cấp hai thôi nhưng cũng có thể hiểu vài tiếng người đơn giản."

ã¬ã¬Tiểu bảo chủ hưng phấn leo lên lưng rồng.

ã¬ã¬Ngay lúc này Lão vu bà ở đằng sau đám đông, gọi lớn: "Ngọc nhi, nếu muốn bay thì hãy cùng ta học ma pháp, con sẽ thấy thích hơn, tại sao lại phải cần những con rồng này." Nói xong Lão vu bà bay bổng lên, di chuyển đến giữa trường.

ã¬ã¬Tiểu bảo chủ thấy Lão vu bà ngay lập tức trên mặt đại biến nhưng lập tức thay bằng một nụ cười.

ã¬ã¬"Chào bà bà, ta có việc, phải lập tức quay lại hoàng cung." Vừa nói xong liền tức tốc từ trên lưng rồng trực xuống đất rồi như cá chạch lặn vào trong đám đông.

ã¬ã¬Chúng vị kỳ sĩ bao quanh trở mắt nhìn nhau rồi đột nhiên phá lên cười.

ã¬ã¬Lão vu bà hét to: "Tiểu nha đầu mới thấy ta đã chạy à, quay lại đây." Bà ta niệm một câu chú ngữ phong hệ là Phong Tường Thuật tức tốc đuổi theo.

Ở đằng xa Tiểu bảo chủ quay lại nói: "Không phải đâu, thực sự ta phải hồi cung ngay....."

.....

Tiểu bảo chúa bị truy đuổi như vậy, miệng thì kêu la rầm trời nhưng không dám phản kháng.

Thần Nam thấy cô ta lâm vào cảnh quần bách, không chịu được nữa, lập tức cười khoái trá.

Nạp Lan Nhược Thủy kéo chéo áo hăn nói: "Đừng cười, huynh không thấy ai cũng phải ráng nhịn à, nếu mà bị tiểu nha đầu đó thấy thì huynh gặp rắc rối đến nơi rồi đó."

Thần Nam đương nhiên hiểu tiểu bảo chủ bản tính ác ma, chờ khi tiểu bảo chủ nhìn về phía hắn thì hắn sẽ nín cười ngay lập tức.

Lão vu bà cười nói: "Hắc hắc, đừng có làm mình làm mẩy như vậy, nhiều người cầu xin ta nhưng ta không dạy. Con đừng tưởng ta không thể bay lên trời, để ta giúp con!"

Lão vu bà lại niệm động một chú ngữ, một quang cầu thủy lam sắc quang mang bao quanh tiểu bảo chủ, làm cô ta cứ bồng bênh giữa không trung.

"Chơi vui không? Theo ta học một thời gian con cũng có thể làm được như vậy."

Mặc dù tiểu bảo chủ lộ vẻ thích thú nhưng khi nghe những lời nói sau cùng của Lão vu bà thì lắc đầu quầy quậy.

Lão vu bà lập tức thu lại năng lượng ma pháp, tiểu bảo chủ liền la hét không ngừng từ trên không rớt xuống đất, chỉ thôi khi được một đạo quang mang nhu hòa đỡ lại, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn đã sợ hãi đến trắng bệch.

Thần Nam cuối cùng cũng biết tại sao tiểu bảo chủ lại sợ Lão vu bà đến như vậy, đồng thời cũng biết tại sao mà cô ta không chịu bái Lão vu bà làm sư phụ.

Bấy giờ, Tư Mã Lăng Không tiến lên thi lễ, nói: "tham kiến ma pháp bà bà."

"Ừ, miễn lễ. Hảo tiểu tử, mới tí tuổi đầu đã sở hữu một con rồng rồi."

Tư Mã Lăng Không nói: "Tiền bối quá khen, văn bối còn thua kém tiền bối rất nhiều.

Năm đó tiền bối tu luyện tại tây đại lục, uy danh viên bá, đến tận bây giờ mọi người đều nhắc."

Lão vu bà khục khặc cười nói: "Lời người nói quả không sai, nhưng so ra trong lớp trẻ bây giờ, khó kiếm được ai có thể bì với người, hãy tiếp tục cố gắng, nay mai chắc sẽ trở thành tứ giai cự long kị sĩ."

Lão độc quái không biết lúc nào đã chạy đến sau lưng Thần Nam và Nạp Lan Nhược Thủy, nhỏ giọng thì thầm: "Lão thái bà này thật là vô sỉ quá, nghe giọng điệu dương dương tự đắc mà không biết thực sự cái danh đại ma pháp sư ấy cũng không khác mấy cái thứ phân chó. Nhưng mà nhìn toàn thân cơ thịt của tiểu tử này rất rắn chắc, có thể đạt được danh hiệu long kị sĩ vào tuổi này thật là không phải đơn giản."

Thần Nam gật đầu đồng ý, hẳn cũng cảm thấy trên người Tư Mã Lăng Không có một lực lượng cường đại, đệ nhị giai long kị sĩ quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiểu bảo chủ tranh thủ lúc Lão vu bà nói chuyện, bí mật đứng dậy lùi vào đám đông.

Được một lúc, Lão vu bà đột nhiên phát hiện tiểu bảo chủ đã biến mất, liền nộ khí xung thiên, kẻ kị tục "sự nghiệp nghiên cứu ma pháp vĩ đại" của bà ta đã chạy xa.

Bấy giờ, Tư Mã Lăng Không đột nhiên phát hiện Nạp Lan Nhược Thủy, trong mắt lập tức sáng lên, xuyên qua vòng tròn chúng nhân đang xem phi long, bước đến gần.

"Nhược Thủy cũng đến à, nếu muội muốn được chăm sóc nó, ta có thể trực tiếp đem nó đến nhà muội"

Lúc này, Thần Nam hốt nhiên cảm thấy tay phải mình bị ai đó nắm lấy, thì ra bị bàn tay mềm ẩm của Nạp Lan Nhược Thủy giữ chặt.

"Không phải, ta chỉ đi theo Thần Nam đến xem thôi."

Tư Mã Lăng Không song nhãn xuất ra hai đạo lãnh điện, nhìn cả hai người như là địch thủ, vẫn nhìn chăm chăm vào Thần Nam nói: "Hắn là ai?"

Nạp Lan Nhược Thủy bình tĩnh nói: "Anh ta là người mà ta có thể phó thác chuyện chung thân."

Thần Nam trong tâm có gì đó không thoải mái, hiển nhiên Nạp Lan Nhược

Thủy đã xem hắn như tấm khiên, làm hắn cảm giác như bị người khác lợi dụng.

    Tư Mã Lăng Không song nhãn như bùng xuất ra nộ hỏa, ác độc nhìn trừng trừng vào Thần Nam, rồi nói: "tiểu tử ngươi đứng qua một bên, đây là chuyện của ta và Nhược Thủy, mong ngươi đừng xía vào."

    Đứng sau Thần Na, Lão Độc quái nói: "Người trẻ tuổi kia đừng nói chuyện láo cá như vậy, không còn ngôn từ nào tốt hơn nữa hả."

    Lúc này, các kì sĩ bao quanh phi long đã phát hiện ra tình hình dị thường, quay đầu nhìn lại.

    Nạp Lan Nhược Thủy nói: "Đi thôi."

    Cô ta kéo tay Thần Nam đi ra Giác Đấu trường.

    Tư Mã Lăng Không giận không chịu được, lao như chớp đến chặn trước mặt hai người, gầm gừ: "Nhược Thủy, ta mong nàng chú ý một chút, hiện tại nàng là hôn thê của ta, không được lôi lôi kéo kéo người khác như vậy, điều này không chỉ làm gia đình ta xấu hổ mà còn vũ nhục gia phong của nhà nàng."

    Nạp Lan Nhược Thủy giận dữ: "Nói nhảm, ai là vị hôn thê của ngươi? Người hãy tự trọng, đừng đặt điều nữa, tránh ra!"

    Cô ta một tay đẩy Tư Mã Lăng Không ra, một tay kéo Thần Nam chạy ra ngoài.

    Thần Nam trong lòng cực kỳ khó chịu, hắn muốn vùng thoát khỏi tay Nạp Lan Nhược Thủy, nhưng một chút do dự, đành phải chạy theo nàng.

    Chúng kì sĩ trong Giác Đấu trường bàn luận xôn xao.

    Tư Mã Lăng Không đứng như trời trồng một lúc, khóe miệng cười lạnh liên đuối theo.

    Hai người Nạp Lan Nhược Thủy chạy ra phía sau Giác Đấu trường, nhắm phía



biệt viện của Thần Nam chạy tới.

Ngay trước cửa biệt viện của Thần Nam, Tư Mã Lăng Không đã bắt kịp: "Nhược Thủy, tại sao như vậy? Nàng biết là ta yêu nàng mà. Cách đây chưa lâu, cha ta đã đến nhà nàng để nói chuyện cưới xin, sao bây giờ nàng lại có thể đi chung với tên thất phu này?"

Nạp Lan Nhược Thủy: "Người hãy quên ý nghĩ đó đi, ta sẽ không bao giờ lấy người đâu."

"Người....." Tư Mã Lăng Không trong mắt chớp lóe một tia lệ mang, nói: "Được, người thật là có bản lĩnh, hừ, để khi cha người đã đồng ý rồi thì xem người có chịu cưới hay không."

Hai mắt hằn hung quang thiểm thước, nói với Thần Nam: "tiểu tử, người có nghe ta vừa nói gì khi nãy không, hãy đi ra xa đi, người nghe chưa? Cút qua một bên!"

Thần Nam đang rất bức bối trong người, vừa nghe những lời thóa mạ thì lửa giận bốc lên, không tự chủ được để huyền công gia truyền hung dũng bộc phát ra ngoài, một cỗ khí thế cường đại trên ngoài bạo phát ra ngoài.

Nạp Lan Nhược Thủy sợ Tư Mã Lăng Không động thủ với Thần Nam, đứng chắn phía trước hẳn. Trong lúc ấy, nhưng võ sĩ bảo vệ Hậu Nghệ cung theo lệnh của trường công chúa đều liên cảm ứng thấy một cỗ lực lượng cường đại dao động, bảy thân ảnh tức khắc xuất hiện ngay trước mặt ba người.

Thần Nam thầm kêu xấu hổ, lửa giận làm hẳn không tự chủ được, lập tức thu hồi công lực, tức thời khí tức cường đại biến mất trong nháy mắt.

Tại trường, mọi người nhất thời đều nghi hoặc, Nạp Lan Nhược Thủy cùng các võ sĩ nghĩ rằng Tư Mã Lăng Không bạo phát sát khí kinh người, còn Tư Mã Lăng Không thì lại nghĩ cỗ khí thế cường đại ấy là do một người nào đó trong số các võ sĩ này, bởi vì lúc này trên người Thần Nam không hề có một chút lực lượng dao động nào, ngoại trừ hẳn ra, tất cả đều không hề biết khí tức đang tu luyện trong người

hắn.

Ầ-Ầ-Ầ-Tư Mã Lăng Không cười nhạo: "tiểu tử ngươi là nam nhân à? Sao lại trốn sau lưng nữ nhân, chuyện này là sao hả?"

Thần Nam lạnh lùng liếc mắt nói: "Tên chó kia đang sửa gì vậy? Mọi người ai cũng chán ghét, nhưng lại cứ bám lấy mà sửa, đúng là vô liêm sỉ."

Tư Mã Lăng Không giận quá thành ra cười nhạt nói: "Hắc hắc, xem cái tên ẻo lả nhà ngươi, ta, nếu mà ta không xé ngươi ra thành ngàn mảnh thì ta....."

"Đủ rồi, Tư Mã Lăng Không ngươi nghe đây, nếu còn nói năng vô lễ ở đây, ta phải đến tận bộ hạ để xem xét lại con người ngươi." Nạp Lan Nhược Thủy sắc mặt tái xanh, lúc này đã mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

"Tiểu tử này có gì tốt chứ, hắn có bản lĩnh gì hả, mặt mày cũng chẳng ra gì, Nhược Thủy ngươi....."

"Đồ vô sỉ!" Nạp Lan Nhược Thủy tức giận rít lên, cô ta quay lại kéo Thần Nam đi vào biệt viện.

Tư Mã Lăng Không vừa muốn tiến vào, các võ sĩ bên cạnh liền xuất thủ ngăn cản, một người ở giữa nói: "Tư Mã công tử xin dừng bước, trưởng công chúa có lệnh, trừ phi được phê chuẩn, bất cứ ai cũng không được bước vào viện này nửa bước."

Bấy giờ, Tư Mã Lăng Không lửa giận bùng bùng, hung hăng la hét: "Tại sao? Sao đôi câu nam nữ kia có thể đi vào được?"

"Bởi vì đây chính là biệt viện của Thần công tử, Nạp Lan tiểu thư phụng mệnh chữa trị cho công tử."

"Cái gì, thứ phế vật đó cũng là kì sĩ?"

Các võ sĩ không nói lời nào.

Tư Mã Lăng Không trong đầu dần dần bình tĩnh lại, ném cái nhìn ác độc vào biệt viện, rồi quay lưng bỏ đi.

Ở trong viện, Nạp Lan Nhược Thủy lập tức bỏ tay Thần Nam ra, quay mặt qua một bên nói: "Xin lỗi."

Thần Nam cũng hết bực bội trong lòng, nói: "Không có gì."

"Huynh không hỏi tại sao muội làm vậy ư?"

"Huynh đang lắng nghe đây."

Nạp Lan Nhược Thủy chuyển thân nói: "phụ thân muội Nạp Lan Văn Thành là tể tướng trong triều, phụ thân Tư Mã Lăng Không là triều trung hổ uy đại tướng quân Tư Mã Trường Phong, cả hai đều là Sở quốc trọng thần, nhưng liên tục bất hòa. Vài năm gần đây được một số đại thần ở trong chu toàn, quan hệ của hai người cũng trở nên hòa hoãn hơn, về sau có người đề nghị hai nhà kết thành thông gia, để mà cải thiện mối quan hệ của hai tướng quân đội và chính trị."

"Quân đội và chính trị bất hòa là bất lợi cho đất nước, phụ thân đã đáp ứng yêu cầu của những người đó, lúc đó hổ uy tướng quân cũng hân hoan đồng ý. Có lẽ người khác không biết Tư Mã Lăng Không là người như thế nào, nhưng muội thì biết rất rõ, trong mấy năm nay hẳn có quay về đế đô vài lần, mỗi lần quay về đều làm ra những chuyện phong lưu xấu xa, nói đơn giản là một tên phong lưu ác thiếu(thiếu niên hư hỏng phong lưu)."

"Muội cũng hiểu nỗi khổ của phụ thân, biết ông một lòng vì nước. Muội thật ghét tính phong lưu ác thiếu của Tư Mã Lăng Không, nhưng cũng không cách gì thay đổi hôn sự này. Vài ngày sau Tư Mã Trường Phong có phái người đến thăm để bàn chuyện hôn sự, muội không còn cách nào khác, chỉ có thể làm cho Tư Mã Lăng Không chán ghét muội, để rồi hủy bỏ hôn ước này, vì vậy....."

"vì vậy muội đã lôi kéo ta, cố ý xuất hiện trước mặt Tư Mã Lăng Không để chọc giận hắn?"

"Là.....Xin lỗi."

"Ôi, muội thật là không hiểu trái tim của đàn ông, làm như vậy chỉ toàn phản tác dụng." Thần Nam hơi có chút thông cảm cho Nạp Lan Nhược Thủy, thường ngày nữ tử này vô cùng điềm tĩnh, không ngờ trong lòng lại có tâm sự không thể giải quyết như vậy, thân là quý nữ mà phải hy sinh cho mục tiêu chính trị. Hắn thở dài một hơi rồi nói: "Huynh có thể giúp muội chuyện gì đây?"

Nạp Lan Nhược Thủy trong mắt ngân ngấn nước mắt, trong ngữ âm có chút run run, nói: "Muội không biết.....Muội đến cả bản thân cũng không biết cần phải làm gì....."

"Nếu không thì....." Thần Nam rất muốn nói: "Nếu không thì ta mang nàng cùng nhau bỏ trốn." Nhưng lời vừa ra đến đầu lưỡi phải vội nuốt vào, hắn hiện giờ hoàn toàn không biết Nạp Lan Nhược Thủy có chút hảo cảm nào với hắn không.

"Nếu không thì sao?" Nạp Lan Nhược Thủy trên mặt lộ thần sắc hy vọng.

"Ừm, nếu vậy thì muội hãy chạy trốn, đi đến một nước khác, đợi khi sự tình đã trở thành quá khứ hãy quay trở lại."

Nạp Lan Nhược Thủy thoáng chút thất vọng: "nữ tử như muội, đi đâu được chứ, muội chưa từng bao giờ đi xa nhà, chẳng có chút gì kinh nghiệm giang hồ, muội.....hức.....hức...."

Nói đến cuối, không nhịn được đột nhiên khóc òa lên.

Thần Nam đầu óc lúng ta lúng túng, hắn không có khăn tay, đành phải đưa tay áo của mình ra trước mặt Nạp Lan Nhược Thủy.

Nạp Lan Nhược Thủy cầm lấy tay áo hắn, nhẹ nhàng lau nước mắt, bất ngờ ngã vào ngực hắn, khóc rống lên.

"Ta phải làm sao đây? Ta phải làm sao đây.....ô.....ô....."

Thần Nam không biết phải làm thế nào.

Nạp Lan Nhược Thủy khóc được một lúc, thanh âm dần dần nhỏ lại, cuối cùng nói nho nhỏ: "Huynh, nếu thân thể hiển hách, nếu huynh có một thân cái thể công lực.....muội.....muội đã đi."

## Chương 6: Thần Cung Uy Hiếp

Nhìn thân ảnh của Nạp Lan Nhược Thủy biến mất ngoài cửa viện, trong đầu Thần Nam kêu oanh lên một tiếng:

"Ta nếu như có thân thể hiển hách? Ta nếu như có một thân cái thể công lực? Đúng vậy, vô luận trong tình huống nào cũng đều không thể thay đổi được vận mệnh"

"Đúng là đầu gỗ mà, bình thường không ngậy không ngốc, đến lúc gặp chuyện thì...." lão độc quái nhô cái đầu lồm đồm bạc lên khỏi tường.

"Khi gió, lão đầu chết tiệt, đây là lần thứ n ông nhìn lén tôi rồi đấy." nói xong hẩn nhặt lấy thanh tre dưới mặt đất đi về phía lão đầu tử đang gãi sột soạt trên tường.

"Thiên sát! Tiểu tử ngươi thì ra sớm đã chuẩn bị một cảnh trúc tốt...."

"Xuống ngay" lão nhân bị lôi xuống đất.

"Ui da...trời ơi, tiểu lục đáng yêu của ta, lại bị chóng mặt rồi..."

"Lại vì con cóc đó mà đau lòng!" Thần Nam chuyển thân đi vào nhà.

Hẩn rất lâu sau vẫn không thể bình tĩnh được, trong lòng rối như tơ vò, cuối cùng hẩn đập tay cái rầm xuống bàn, điểm điểm kim quang đánh xuống làm cho trà kỷ vỡ vụn, hẩn đứng thẳng lên, tự nói một mình: "Ai, bức ta phải xuất thủ sao!"

Tuy nhiên, mấy ngày sau, Thần Nam vẫn không gặp được Nạp Lan Nhược Thủy, nàng cũng không đến kì sĩ phủ.

Thần Nam nóng ruột, đứng ngồi không yên. Lão mộc quái ngồi trên tường lộ ra cái dáng vẻ thâm trầm, than thở: "Đầu gỗ à, đáng lẽ ra hôm đó ngươi không nên để

cô ta đi. Hạnh phúc là phải tự mình tranh đấu, cô ta mà đi xa mất thì người có muốn giữ cũng giữ không được, nhưng hy vọng người còn có được một cơ hội, nếu không sẽ hối hận cả đời! Ai, con người vì sao đến lúc đánh mất mới cảm thấy nuối tiếc mà tìm cách lấy lại chứ?"

Thần Nam rời khỏi kì sở phủ, hẩn lại đi đến phòng chứa điển tịch của hoàng gia, hẩn muốn thử vận khí một lần, hy vọng lại có thể gặp được Nạp Lan Nhược Thủy ở đó. Nhưng hẩn đã thất vọng, nhân viên quản ký điển tịch thất nói lại nàng mấy ngày nay không đến một lần nào cả. Trong lòng phiền muộn hẩn tùy tùy tiện tiện rút một cuốn sách trên kệ xuống hờ hững nhìn vào.

Đột nhiên đằng sau vang lên một tiếng thở dài già nua " Ai".

Thần Nam giật mình đánh thót một cái, quay đầu nhìn lại, thì ra chính là lão nhân đã cùng hẩn tiến vào cổ mộ dưới đất.

Lão nhân lưng còng xuống, run rẩy đi đến trước mặt hẩn.

Thần Nam cực kì kinh hãi, không phải vì lo lắng lão nhân té ngã, hẩn trong lòng hiểu rõ trong cái thân thể già yếu ấy chứa đựng lực lượng vô cùng mạnh mẽ, hẩn chỉ lo cho bản thân mình, trước giờ hẩn đều không thể nào nhìn thấu được lão nhân đáng sợ này, không biết sao hẩn lại không thể thốt nên lời với lão ta.

" a a, chàng trai trẻ không cần phải lo lắng, ta đã nói qua, ta đối với cậu tuyệt không có ác ý, cậu không cần phải suy nghĩ nhiều quá, ta thật sự rất thương thức cậu, niên kỉ không lớn mà toàn thân đã có linh căn, lại có thể giải khai được phong ấn của Hậu Nghệ Cung, tiền đồ thật là khó lường"

"Ngài đã biết thân phận của ta rồi sao?"

" Ta tuy có già nhưng vẫn chưa phải là một lão hồ đồ, sự kiện của đế đô ta cũng biết được ít nhiều, chỉ bất quá ta không muốn quản tới mấy chuyện thế tục đó thôi."

Thần Nam giật mình kinh sợ.

Lão nhân nói:

"Đời người! Ai!, có mấy ai để ý đến sinh mệnh mà chỉ như vị khách qua đường, theo dòng tuế nguyệt cuốn đi không bao giờ trở lại, những người ấy cuối cùng sẽ dần biến mất trong lòng, không còn chút dấu tích."

"A..." Thần Nam lúc này thật sự bị chế trụ, lời nói của lão nhân như có giấu kim châm, tựa như nhắc lại chuyện của Nạp Lan Nhược Thủy khiến hắn có cảm giác rằng khi đứng trước lão nhân này thế giới nội tâm của hắn như bị phơi bày ra. Trong lòng hắn thầm nói:

"Lão đầu này đúng là một lão yêu quái cao thâm mạt trắc "

Thần Nam nói: " Cái gì thuộc về ta, ta nhất định sẽ tranh thủ"

Lão nhân cười nói: " A a, không cần phải kích động, bọn ta chỉ là tùy tiện tán gẫu thôi mà"

Thần Nam trong lòng có chút bối rối, không biết lão nhân vì sao lại tìm hắn.

Lão nhân đột nhiên nói: " Chàng trai trẻ hãy nói cho ta biết phải chăng ngươi muốn rời khỏi sở quốc?"

"Cái đó..." Thần Nam kinh hãi chấn động.

" Ta đã nói qua ta thật sự rất thương tiếc cậu, ta rất muốn nhìn xem vị hậu bối tiềm lực vô cùng như cậu ngày sau tu vi rốt cục có thể lên đến cảnh giới nào. Do đó cậu không cần phải sợ, ta không làm hại cậu đâu"

Thần Nam lúc này mới hơi tin rằng lão yêu quái này không cần biết là vì mục đích gì nhưng trước mắt xác thực là không có ý hại hắn.

Lão nhân nói: " Với tuổi của ta hiện giờ, tuy vẫn không vứt bỏ được hết chuyện hồng trần nhưng cũng không sai khác bao nhiêu, trong lòng ta chỉ có tu luyện, chỉ cầu siêu thoát sinh tử. Bất quá, lúc ngươi li khai ta hy vọng ngươi đừng làm cho Sở quốc phải chịu đựng khó khăn thái quá.

Thần Nam lắc đầu cũng không phải mà gật đầu cũng không phải.



"Để đô tàng long ngoạn hồ, cao thủ như mây, chàng trai trẻ cậu ngàn vạn lần cũng không nên quá bốc đồng"

Thần Nam nghe vậy mồ hôi lạnh tuôn ra.

Cuối cùng lúc hắc cáo từ thanh âm của lão nhân từ sau lưng hắt lại truyền đến: " Không lâu nữa, ta có lẽ cũng sẽ đến đại lục đi đây đó một vòng, nói không chừng chúng ta sẽ còn có ngày gặp nhau"

Lúc qua khỏi ngự hoa viên, Thần Nam chợt dừng lại, cây xanh che khuất ánh nắng, hắc ngự ngự như thấy được hai bóng hình quen thuộc.

Hắn nhìn ngó xung quanh, sau khi không thấy bóng một người nào liền thi triển vô thượng khinh công, thân hình biến thành một cái bóng mờ, phiêu hốt tiến vào ngự hoa viên.

Trong hoa viên kì thạch la liệt nằm lẫn lộn trong đám tùng, bách, trúc xanh tươi, những dàn dây leo trăm tuổi chen chúc khắp nơi điểm xuyết cho hoa viên vẻ tốt tươi của cây cối. Lại có những dòng nước suối từ từ phun ra sau đó lắng xuống một cái hồ nhỏ tạo nên điểm điểm kim lân lấp lánh làm cho cảnh đẹp xanh tươi rực rỡ của nơi đây tăng thêm vài phần hoạt bát.

Bóng trúc che khuất ánh nắng mặt trời, hiện ra một ngôi đình lung linh được bố trí một cách riêng biệt. Hai thân ảnh mỹ lệ đang đứng trong đình, một người phong tư tuyệt đại xinh đẹp vô song, một người nhã khiết xuất trần, thanh tú tuyệt luân.

Thần Nam tim đập loạn, hắn đã nhìn rõ khuôn mặt của hai người, người đứng trước chính là trưởng công chúa Sở Nguyệt, người đứng sau hiển nhiên là người đã mấy ngày không gặp Nạp Lan Nhược Thủy. Hắn đã biết được tu vi bất phàm của trưởng công chúa, nên không dám đến quá gần, sợ bị phát giác, chỉ ở tại nơi xa ngưỡng thần lắng nghe.

Sở Nguyệt nắm tay Nạp Lan Nhược Thủy nói: " Kì thực Tư Mã Lăng Không cũng rất ưu tú, để đô hiểm có thanh niên nào có thể so sánh được với hắn"

Nạp Lan Nhược Thủy có chút không vui nói: " Cô muốn nói thay cho tên háo sắc đó sao?"

"Nhược Thủy cô hiểu lầm rồi, ta chỉ lấy việc luận việc mà thôi, nam nhân đều cùng một loại như vậy mà, có nam nhân nào không hiểu sắc đâu?"

"Thật sự ta đối với hần chẳng có nửa điểm cảm tình"

Sở Nguyệt cười khố nói: "Trong mắt thế nhân, chúng ta là kim chi ngọc diệp, cả đời vinh hoa phú quý, vô ưu vô lự, nhưng sự thật có phải vậy không? Ta nghĩ cô và ta trong lòng đều có đáp án, thân phận của chúng ta làm cho chúng ta mất đi nhiều thứ, ví như chúng ta không thể nói chuyện cảm tình với người khác trước hôn nhân, đó chính là nỗi bí ai của thân làm quý nữ."

Nạp Lan Nhược Thủy u ám nói: "Nếu ta đối với người đó có một chút cảm tình thì sao?"

Sở Nguyệt nhìn thẳng vào Nạp Lan Nhược Thủy nói: "Hôm đó chuyện phát sinh tại Kì Sĩ Phủ, ta đã nghe người ta nói lại, ta lúc đó cứ tưởng cô chỉ muốn lợi dụng Thần Nam để cự tuyệt Tư Mã Lăng Không, cô không phải thật sự đã phát sinh cảm tình với hần chứ?"

Nghe đến đó trái tim Thần Nam đập loạn lên.

Nạp Lan Nhược Thủy nhìn lại Sở Nguyệt: "Nếu như là thật thì sao?"

Sở Nguyệt hơi giật mình nói: "Cô sao có thể với hần được, điều này không phải là thật chứ? Nếu luận về tướng mạo, hần kém Tư Mã Lăng Không xa, luận về bản lĩnh, càng không cần nói đến, hần công lực mất hết, ngay cả tay nghề như cô vẫn không thể diệu thủ hồi xuân, hần đã không còn chút hi vọng nào. Và lại hần lại không cố gắng tu luyện trở lại, nói một câu khó nghe, hần hiện tại chỉ là một tên phế nhân, ta đối với hần đã chẳng còn chút hy vọng nào rồi"

Lời nói đó truyền đến tai Thần Nam không sót chữ nào tuy hần ẩn nấp ở nơi khá xa, đó đều là sự thật nhưng Thần Nam lại cảm giác như lời nói ngoài tai.

Nạp Lan Nhược Thủy quay mặt sang một bên: " Cô không hiểu đâu.." nhưng nàng lại không nói tiếp lời nào.

Trường công chúa nói: "Nhược thủy cô phải suy nghĩ cho kĩ, cô và hãn thật sự không có khả năng đâu"

"Ta biết chứ, do đó mấy ngày nay ta không hề đến Kỳ Sĩ Phủ"

" Xem ra lúc trước để cô đến Kỳ Sĩ Phủ trị liệu cho hãn thật sự là một việc sai lầm. Tốt nhất cô nên kiềm chế mình không nên đến đó, thời gian sẽ xóa nhòa mọi chuyện, không lâu sau cô sẽ không còn nhớ đến người đó nữa"

Nạp Lan Nhược Thủy mạnh mẽ quay đầu lại: "Cô không phải muốn giết hãn chứ?"

Trong mắt Sở Nguyệt hàn quang lướt qua, sau đó cười nói: "Sao lại vậy được? Nếu như giết chết hãn có thể khiến cô quên đi mọi chuyện ta sẽ không chút lưu tình mà giết hãn. Nhưng ta biết rằng điều đó căn bản chẳng có tác dụng gì, chỉ làm cho cô hận ta mà thôi. Yên tâm đi, ta sẽ không động chạm đến hãn, ba ngày nữa là đến thọ lục tuần của phụ hoàng, đợi cho thọ thần của phụ hoàng qua đi ta sẽ phong cho Thần Nam một chức quan, để hãn rời khỏi thành đô. Đối đãi như vậy, đối với Tư Mã Lăng Không và Thần Nam đều tốt"

Thần Nam nhìn trường công chúa nhàn quang lướt qua hai tia lạnh lẽo, hãn biết rằng Sở Nguyệt đối với hãn đã động sát tâm, nàng quyết sẽ không cấp cho hãn một chức quan rồi để hãn rời xa đô thành. Như hiện tại hãn chỉ là một tên phế nhân chẳng có chút giá trị gì cộng thêm vì danh dự của tiểu bảo chủ nàng cũng sẽ không để cho hãn sống ở trên đời nữa huống chi lại dính đến con trai và con gái của hai vị trọng thần trong triều.

Trong lòng hãn chợt lạnh, không thể tưởng được một vị trường công chúa phong hoa tuyệt đại lại thâm trầm như vậy, hãn làm sao cũng không thể nhìn thấu được nữ tử mỹ miều vô song đó, cho đến hôm nay nghe được cuộc đối thoại của nàng và Nạp Lan Nhược Thủy, hãn mới phát giác nàng thật đáng sợ. Tuy nắp một bên dò xét, Sở Nguyệt không biểu lộ ra ý đồ, nhưng khả dĩ cũng có thể từ đó nhìn ra

được thủ đoạn của nàng.

Trường công chúa cùng với Nạp Lan Nhược Thủy hai người đàm luận một thời gian rất lâu. Thần Nam lãnh nhãn bàng quang, nhìn rõ mọi chuyện, trong toàn bộ quá trình Sở Nguyệt cất lực khuyên nhủ Nạp Lan Nhược Thủy gả cho Tư Mã Lăng Không. Bất hòa với nhau đối với quốc gia không có lợi, vì quốc gia phải vứt bỏ tình cảm sang một bên.

Thần Nam từ trên người Sở Nguyệt như nhìn thấy hình bóng của Đạm Thai Tuyền, đều là giai nhân tuyệt sắc, đều có trí tuệ sung mãn, đều bất chấp thủ đoạn.....

Cuối cùng Sở Nguyệt nói: "Đi thôi, đến phòng của ta, không nên đứng ở đây "

Nạp Lan Nhược Thủy nói " Không, ta muốn yên tĩnh một mình, cô về trước đi"

Sở Nguyệt không biết làm sao đành chuyển thân bước đi.

Chỉ còn lại Nạp Lan Nhược Thủy một mình đứng giữa đình, lẩm nhẩm nói

"Nếu huynh có thân thể hiển hách, nếu như huynh có một thân cái thể công lực..." mắt nàng nhòa lệ buồn bã rời đi.

Thần Nam thấy hết mọi chuyện trước mắt, bàn tay nắm chặt chuyển thân rời đi.

Ra đến bên ngoài hoàng cung, hắc ngôi lên kiệu, hai hàng võ sĩ bảo hộ hai bên, đi về Kì Sĩ Phủ. Cho đến hôm nay khi phát hiện tâm cơ đáng sợ của Sở Nguyệt hắc mới hiểu rõ tác dụng thực sự của hai hàng võ sỹ này, một phương diện là để bảo vệ hắc nhưng tối chủ yếu chính là phòng ngừa hắc đào tẩu. Hắc lại nghĩ tới bọn võ sĩ cường đại xung quanh viện của hắc, Sở Nguyệt đúng là trăm sự kín đáo không chút sơ hở nào.

Sau khi về đến Kì Sĩ Phủ, Thần Nam dường như nghe được âm thanh của tiểu bảo chủ.

"Độc bá bá, ông hãy cho ta một con đi"

Lão độc quái nói: "Không được, bảo bối của ta không phải nuôi để ăn, lần trước cô đuổi bắt tiểu lục và tiểu kim ta còn chưa tính với cô, hôm nay cô lại dám đến nữa à"

"Bởi vì.....dùng tiểu xà của ông làm ra món ăn thật sự rất ngon, so với mấy con rắn thông thường thì hơn rất nhiều"

Lão độc quái tức muốn ói máu, lớn tiếng nói: "Ta không phải là quan chăn nuôi, bảo bối của ta cũng không phải món ăn, cô mà không đi thì ta sẽ kêu cái lão bà chết tiệt nghiên cứu ma pháp lại đó"

"Độc bá bá ông xem đây là cái gì?"

"A, tiên pháo, ở đâu cô có? Đừng có đốt nha, bảo bối của ta sẽ bị kinh sợ đó! Ta đưa cho cô một con tiểu xà được chưa?"

"Không được, mười con"

"Á, cô giết ta luôn đi, chúng đều là giống hi hữu, trân quý vô cùng.....a, đừng đốt, ta đưa."

Qua một lúc, lão độc quái nói: "Này, tất cả đều nằm trong cái giỏ này."

"Độc bá bá ông thật là tốt a"

"Ôi, con tiểu nha đầu nguời, đi nhanh đi"

"Ha ha, độc bá bá hẹn gặp lại, không cần tiễn ta, ta sẽ thường xuyên đến thăm ông"

Lão độc quái thật đau lòng muốn khóc.

Thần Nam nghe đến há hốc mồm, tiểu bảo chủ dám vui vẻ ăn rắn, hơn nữa vì thỏa mãn cái miệng lại dám uy hiếp lão độc quái, đúng là một tên tiểu ác ma danh phù kì thực.

Một lúc sau, lão độc quái xuất hiện trên tường, bộ dạng tức giận lúc nãy đã mất

đi: " Hồi nầy tiểu ma nữ vạ ác đến truyền thánh chỉ, ba ngày sau là thọ thần sáu mươi của hoàng thượng, muốn mời tất cả kì sĩ ở trong kì sĩ phủ tham gia" sau đó lời nói khẽ chuyển "nghe nói rất là náo nhiệt, một môn phái gọi là tiểu bính gửi đến ba tên long kì sĩ trẻ tuổi, theo tin tức hành lang cho biết bọn họ sẽ đại khai thân thủ tại buổi yến hội, đại hội thanh niên hào kiệt của Sở Quốc"

Thần Nam nói: "Sao? Chuyện là thế nào?"

Lão độc quái nói: "Tiểu bính đó nguyên là một nước phụ thuộc của Sở quốc, nhưng những năm gần đây thực lực càng lúc càng mạnh, âm thầm tạo được danh tiếng lẫn thế lực, xem ra muốn thoát khỏi sự khống chế của Sở quốc, lúc đó bọn chúng gửi đến ba tên long kì sĩ trẻ tuổi đến là muốn thị uy với Sở quốc, nếu như kĩ năng của bọn chúng có thể trấn áp được toàn bộ những người trẻ tuổi của Sở quốc tất sẽ cắt đứt quyền làm chủ của Sở Quốc không thêm nghe lời nữa"

Thần Nam bộ dạng như chẳng có chút hứng thú nào nói: "Hay đó, vì tự do của quốc gia mà chiến đấu, tạo nên ba vị anh hùng dân tộc"

Lão độc quái khẩn trương ngó ra bên ngoài nói: " Tiểu tử ngươi không muốn sống rồi sao mà dám nói ra những lời như vậy? Theo một tin tức bí mật đáng tin cậy, ba tên đó tại Tây đại lục tu luyện cũng đã có danh tiếng hiển hách, sau đó đột nhiên tiêu thanh mặc tích ( biến mất) ba năm, xem ra trong ba năm đó bọn chúng đã bí mật khổ tu, nghĩ lại hiện tại công lực đã đại thành, bây giờ cuối cùng cũng đã đến trước cửa. Nếu ta đoán không sai thì ba tên đó ít nhất cũng đạt đến cấp thứ hai tu luyện giả Thủy Bình, thực lực khủng bố như vậy trong đám thanh niên ít có lắm, trong đám kì sĩ trẻ tuổi của kì sĩ phủ, đáng sợ cũng chỉ có tên bấp thịt Tư Mã Lăng Không là có thể địch lại một người".

Lúc này vạ ác tiểu ác ma có nói, nếu có ai có thể chống chọi được ba tên long kì sĩ đó hoàng đế sẽ ban thưởng thật lớn. Công lực của ngươi đã khôi phục rồi, đây đúng là cơ hội khó gặp đó! Thiết nghĩ ngươi nếu tay cầm Hậu nghị cung, loan cung xạ thiên long, đó đúng là hào quang sáng chói, mở màn tráng liệt, chỉ nghĩ thôi mà đã khiến người ta phải kích động rồi, lúc đó lập nên không ít công lao hăn mã, hơn nữa danh tiếng chấn động đại lục, đối với một kì tài như vậy, hoàng thượng sao lại

không lôi kéo về chứ? Người nếu muốn.... hắc hắc"

Lão đầu tử nhảy xuống tường đi nghiên cứu độc thuật.

Thần Nam đứng trong viện, rất lâu trong lòng vẫn không thể bình tĩnh, cuối cùng hắn siết chặt nắm tay, đưa ra quyết định, sẽ không ẩn tàng thực lực nữa. Tuy rằng sau này khó thoát thân nhưng hiện tại hắn đã không nghĩ nhiều nữa.

Hắn mở cửa viện ra, đối mặt với bọn võ sỹ bảo vệ bên ngoài viện nói: "Thỉnh các huynh lập tức báo với trưởng công chúa điện hạ, nói rằng ta có chuyện gấp muốn gặp người"

Toàn bộ võ sỹ nhìn nhau, một người nhanh chóng rời đi.

Trải qua chừng hơn nửa thời thần, hắn nghe thấy tiếng của trưởng công chúa cùng tiếng tung hô của bọn kì sĩ trong phủ, hắn biết rằng thời khắc biểu hiện đã đến.

Thần Nam đi vào trong phòng rút ra Hậu nghệ cung cảm thấy thần cung truyền lại rung động nhẹ nhẹ, hắn bắt đầu vận chuyển huyền công gia truyền. Phút chốc, lực lượng cường đại từ thân thể của hắn bộc phát ra, mảng rừng trúc trong viện dưới tác của cổ lực lượng đó cũng lay chuyển, rung rinh kịch liệt không thôi, dưới đất lá cây rơi đầy.

Điểm điểm kim quang, kim quang nhàn nhạt từ thân thể của hắn phát ra bên ngoài, Thần Nam thần thái sung mãn cực kì tự tin, khí chất toàn thân phút chốc cải biến, so với lúc trước là hai người hoàn toàn khác biệt.

Hắn cầm một cây Bạch Vũ Tiến đặt lên dây cung, chân trái bước lên trước cung, chân phải rút về phía sau, tay trái nâng cung hướng lên trời, tay phải dùng lực kéo mạnh dây cung. Kim quang vạn đạo, thuy thái thiên điều, Hậu nghệ cung phát ra quang mang vạn trượng, quang mang sáng chói làm cho vầng thái dương u ám thất sắc, Thần Nam cùng Hậu Nghệ cung huyết nhục tương liên, trên thân cũng phát ra kim quang chói mắt.

Quang vụ xung quanh Hậu Nghệ cung hòa hợp với khí trời đất, kim quang như

lưu thủy bay về phía Bạch Vũ Tiễn, sấm sét ầm ầm, thiên địa thất sắc.

Lực lượng cường đại ba động lấy Thần Nam là trung tâm lan rộng ra toàn bộ Kỳ Sĩ Phủ, bọn kỳ sĩ trong Kỳ Sĩ Phủ đều cảm ứng được lực lượng ba động siêu cường đó, ai nấy đều kinh hãi không thôi. Thần Nam mượn uy lực của Hậu Nghệ cung tán xuất lực lượng cường đại tuyệt đối đạt đến cảnh giới tuyệt thế cao thủ tầng thứ năm của Thủy Bình.

Trường công chúa cũng cảm ứng được, trên mặt lộ ra thần sắc bất khả tư nghị tự nói: "Không phải là hấn chứ? Làm sao có thể, hấn thật sự khôi phục rồi sao?"

Sau khi lực lượng đạt đến tối cường đại, Thần Nam nhẹ nhàng thả ngón tay ra, Bạch Vũ Tiễn như cầu vồng kinh thiên, lấp lánh quang mang đẹp mắt phá không bay đi, bên trên Kỳ Sĩ Phủ tiếng sấm vang rền.

Kim quang tiễn bay đến bạch vân trên cao, đột nhiên nổ tung, trên không trung của đế đô bạo phát một màn ánh sáng mạnh mẽ đẹp mắt, kim quang tiễn lưu lại một bóng mờ, từng tia chớp từ màn quang mang trên cao liên tiếp bắn xuống Kỳ Sĩ Phủ.

Tất cả mọi người bên trong đế đô đều nhìn lên chuyện là xảy ra trên trời, truyền đi hàng loạt tiếng hò hét.

Kỳ Sĩ trong Kỳ Sĩ Phủ đều bị chấn động lắc lư, ai nấy đều lộ ra thần sắc bất khả tư nghị. Các loại xà trùng của Lão đầu tử trong nhà đều ngo ngoàng liên hồi, phi long của Tư Mã Lăng Không trong viện bị dọa đến run rẩy không ngừng, bò lổm ngổm dưới đất.

Thần Nam ngừng lên trời thét dài, âm thanh chấn động không trung, hấn cầm mũi Bạch Vũ Tiễn thứ hai đặt lên dây cung, phong lôi lại nổi lên, lực lượng cường đại lại tiếp tục quấy động toàn bộ Kỳ Sĩ Phủ.

Lần này, kim quang tiễn bắn xuống mặt đất, quang tiễn quang mang xạ ra bốn phía tựa như một con kim long phanh mỗ mặt đất ra rồi xuyên thẳng xuống lòng đất. Một vết nứt to cỡ nửa mét lấy lỗ tên làm trung tâm lan ra xung quanh, toàn bộ Kỳ Sĩ Phủ bắt đầu chấn động kịch liệt, phòng ốc trong phủ từng từng vách sụp đổ



xuống, tiếng âm âm không dứt.

Tại thời khắc đó, mọi người ở trong khuôn viên đều có cảm giác đại địa chấn động rung rinh, ai nấy đều kinh hãi không thôi.

Một lúc lâu sau tất cả mọi thứ đều bình tĩnh lại, phòng ốc bên trong Kì Sĩ Phủ bị sập lún hơn phân nửa, mọi người đứng trên đồng đồ nát kinh hãi đến miệng mồm há hốc, cuối cùng ánh mắt đều đổ dồn lên thân người Thần Nam.

Người thanh niên hằng ngày trông có vẻ bình phàm như thoát thai hoá cốt, lúc này tán xuất khí thế cường đại làm cho người khác phải run sợ trong lòng sinh ra tâm kính úy.

Lão độc quái tinh lại đầu tiên, nhin không được bắt đầu gào to

"Trời ơi, bảo bối của ta, ôi....ta đã đắc tội với ai đây...chịu đựng cái lão bà chết tiệt suốt ngày phá hủy phòng ốc đã là gọi đại bất hạnh rồi, không ngờ cái tên tiểu tử nhìn có vẻ thật thà này lại càng độc ác hơn, dám phá hủy cả phủ! Ôi...bảo bối của ta..."

Từ Mã Lăng Không sắc mặt trở nên xanh lét, phi long của hắn đã bị thương, cánh bên phải phủ lên một lớp máu. Nhìn cái tên tội đồ gây họa Thần Nam, trong lòng hắn nộ hỏa nổi lên dữ dội, đồng thời càng kinh hãi, đổ kị với lực lượng khủng bố của Thần Nam.

Sở Nguyệt song nhãn ánh sáng lấp lánh, trước là trầm tư sau đó là hoan hỉ, nàng hôm nay đã tận mắt thấy được uy lực của Hậu Nghệ cung, uy lực cường đại khiến tâm thần nàng sợ hãi chấn động, uy lực như vậy so với cao thủ cấp năm chỉ có hơn mà không kém, hiện tại Sở quốc không nghi ngờ gì đã có được một tuyệt thế cao thủ.

Trong tiếng khóc hờn chửi rủa của Lão độc quái, lão vu bà trên đầu dính một mảnh ngói từ trong đám phế tích đi ra.

"Tên hỗn đản nào dám đánh sập phòng của ta hả? Dám ám toán ta kiểu đó thì

thật là vô lý mà, có giỏi thì cùng ta chính diện quyết đấu một trận." nói đoạn lão vu bà phiêu hốt bay lên không trung, đến lúc thấy rõ cảnh tượng trước mắt蓦然 đột nhiên hạ xuống.

"Trời ơi! Còn hơn cả ma đạo sư cấp năm nữa, thật đáng sợ"

Một lượng lớn quân đội bắt đầu truy đến, phút chốc Kỳ Sĩ Phủ hỗn loạn vô cùng.

Sở Nguyệt lập tức ra lệnh cho quân đội phong tỏa tin tức này, sau đó đổi cho các kỹ sĩ một tòa phủ trạch khác, phái người an bài nơi trú ngụ cho mỗi vị kỹ sĩ.

Xử lý xong các vấn đề trước mắt, liền ở trong mật thất hỏi han rõ sự tình của toàn bộ quá trình.

"Thần Nam công lực của huynh đã khôi phục rồi sao?"

"đúng vậy, đã hoàn toàn khôi phục"

"Quá tốt rồi, Sở quốc của ta lại có thêm một kỹ sĩ kiệt xuất, huynh tìm ta chắc là có chuyện gì phải không?"

"Phải, ta muốn báo cho công chúa một tin tức tốt lành"

"Huynh vì sao lại dùng Hậu Nghệ cung liên tục bắn ra lưỡng tiễn, không sợ làm cho đế đô người người kinh sợ sao, lại còn hủy cả Kỳ Sĩ Phủ?" nói đến đó sắc mặt Sở Nguyệt lộ vẻ không vui.

Thần Nam trong lòng cười lạnh không thôi, hẳn sớm đã chuẩn bị lời nói dối hoàn hảo liền nói: "Ta sau khi công lực khôi phục chân khí trong người không ngừng lớn mạnh cuối cùng không thể khống chế nổi chỉ muốn phát tiết ra ngoài, do đó ta đã sử dụng thần cung. Tên thứ nhất bắn lên trời kết quả trên trời xảy ra dị tượng, ta sợ gây nên phiền phức không đáng có, tên thứ hai liền bắn xuống đất không ngờ được kim quang tiễn uy lực đột nhiên to lớn đến vậy hủy cả nửa Kỳ Sĩ Phủ, xin công chúa trách phạt"

Vẻ mặt không vui của Sở Nguyệt biến mất lộ ra một nụ cười nói:

"Một tòa phủ trách có đáng là gì, chỉ cần công lực của huynh khôi phục huynh có muốn hủy một tòa nữa cũng không có vấn đề"

Sau khi hỏi han xong sự tình, Sở Nguyệt liền nói cho hắn biết chuyện về ba tên Long kị sĩ, muốn hắn chuẩn bị, ba ngày sau nếu như không có ai ngăn được ba tên đó thì sẽ phải phải hắn mang Hậu Nghệ cung lên đài.

Thần Nam nghe xong, nói: "Làm như vậy, không phải cái tên ẩn kị sĩ của ta sẽ chuyển ám thành minh người người đều biết sao?"

Sở Nguyệt nói: "Trước đây, muốn huynh làm một ẩn kị sĩ là vì muốn ẩn tàng thực lực của huynh làm cho người khác không thể phòng bị để đến sau này khi huynh chuyển ám thành minh uy lực sẽ chấn động cả Sở quốc"

Sở Nguyệt cùng Thần Nam đàm luận một lúc lâu thái độ so với trước kia nhiệt tình hơn rất nhiều.

Thần Nam trong lòng thầm cười lạnh không ngừng, sau cùng hắn thi lễ với Sở Nguyệt nói: "Có một chuyện mong công chúa thành toàn"

"A chuyện gì vậy?"

"Ta muốn lấy Nạp Lan Nhược Thủy làm vợ, mong công chúa thành toàn"

"Chuyện đó.." Sở Nguyệt nhún mày, trong lòng nàng có điều nan giải, nếu như trước đây Thần Nam đề xuất yêu cầu này, nàng không cần suy nghĩ lập tức nghiêm nghị cự tuyệt. Nhưng hiện tại Thần Nam nay đã khác trước, hắn tay cầm Hậu Nghệ cung có thể so với tuyệt thế cao thủ cấp năm có thể tưởng được ba ngày sau hắn có thể danh chấn thiên hạ.

Đối với một kị tài như vậy, nàng cần phải lôi kéo, dụ dỗ, nhưng mà nếu như đem Nạp Lan Nhược Thủy gả cho Thần Nam, chắc chắn sẽ đắc tội với một gia tộc thế lực to lớn là Tư Mã gia, nàng trái phải gì đều cảm thấy khó khăn.

"Tư Mã đại tướng quân vì trường tử mà đề xuất hôn sự, hiện tại đã tấu xin phụ hoàng ta tứ hôn, chỉ là vẫn chưa được quyết định, ta sẽ đem chuyện của người mà bẩm báo với phụ hoàng xin người định đoạt".

## Chương 7: Hoàng Cung Đại Chiến

Thần Nam tuy không có được câu trả lời chắc chắn, nhưng sự tình đã phát sinh rồi căn bản không có cơ hội thay đổi, hiện tại giá trị của hắn so với Tư Mã gia tộc đã bất phân thượng hạ, hoàng đế chỉ muốn lôi kéo hắn, không thể khinh thị đặc tội với hắn.

Sau khi ra khỏi hoàng cung, tâm tình của hắn thư sướng rất nhiều.

Về đến Kí Sĩ Phủ mới, hắn đột nhiên nhìn thấy Lão độc quái song nhãn hắn lên tia máu, lão đầu giống như con sói hung ác nhìn hắn trừng trừng.

Thần Nam phát lạnh chuyển thân chạy trốn.

"Tiểu tử trời đánh, người đứng lại cho ta, người phá hủy Kì Sĩ Phủ làm cho bảo bối của ta sợ hãi chạy mất hết...ta phải hạ độc người một vạn lần"

"Xem chiêu! Ải thi độc, hạc đỉnh hồng, đoạn trường thảo,...hóa cốt đan, thất bộ đoạn hồn tán..." Lão độc quái ném về phía Thần Nam một đồng độc dược, từng bao dược phấn phát tán ra xung quanh hắn, toàn thân hắn bị vây hãm trong làn độc vụ.

Thần Nam la lớn: "lão đầu tử biến thái muốn chơi hả? Nhanh đưa giải dược, ta không được rồi...." hắn vừa mới mở miệng, độc vụ liền bay vào miệng hắn liền cảm thấy hoa mắt choáng váng.

"Ta đã nói rồi, ta sẽ hạ độc người một ngàn lần, chết thì ta sẽ cứu sống lại, sống lại rồi ta sẽ lại hạ độc chết người.."

Thần Nam không dám mở miệng nói chuyện lại, toàn lực vận chuyển huyền công gia truyền, kim mang nhàn nhạt từ trong thân thể phát ra, một vầng sáng kim sắc mỏng manh xuất hiện bên ngoài thân thể hắn ngăn độc vụ bên ngoài. Đồng thời chân khí trong thân thể không ngừng lưu chuyển, tuần hoàn đi qua bách mạch, bắt

đầu tống khứ phần độc vụ bị hấp hút vào lúc này ra ngoài.

Lão đầu tử thấy thời gian qua đã lâu mà Thần Nam vẫn chưa té ngã liền tăng liều lượng độc chất, hai mươi mấy bao độc được bắn ra, đại môn của kì sĩ phủ yên vụ đầy trời, bọn võ sĩ hộ viện đang đứng yên sợ đến nỗi chạy ra xa.

Động tĩnh của nơi đó làm cho nhiều tên kì sĩ đến xem, đường trường cũng có hai người hít phải khí độc từ xa bay đến té ngã, lão độc quái tiền tay quang ra vài bao giải được giúp cho sinh mệnh hai người thoát khỏi nguy hiểm.

Bọn kì sĩ đó đại đa số đều là tu luyện giả tu vi cao thâm nhìn thấy Thần Nam ngăn được độc khí bên ngoài thành công, thâm tâm đều bị chấn động bởi công lực sâu dày của hắn.

Thần Nam từng bước xuyên qua khỏi đám độc vụ đi về phía lão độc quái.

"Lão đầu tử biến thái, người chơi đủ chưa, còn muốn chơi tiếp không hả?" vừa nói hắn nắm chặt hai tay, cổ ý phát ra tiếng xương cốt kêu rắc rắc.

Lão độc quái thần sắc đại biến, cuối cùng sắc mặt tang thương nói:

"Thật không có thiên lí mà, mấy ngày trước còn yếu đuối gió thổi cũng ngã, bây giờ đột nhiên lại biến thái thành mạnh mẽ như vậy, liên tục hạ độc mà vẫn không sợ, ta hạ độc, ta sẽ tiếp tục hạ độc.....ta sẽ hạ độc ngươi một vạn lần"

Từng bao được phẫn lại phát tán ra xung quanh Thần Nam, bọn kì sĩ đứng xem liền thối lui.

Thần Nam cũng không tưởng tượng được, sau khi huyền công gia truyền đạt cảnh giới đệ tam trọng thiên hắn lại có thể kháng được độc phát hiện ngoài ý muốn này làm hắn kinh hỉ không thôi. Hắn lại xuyên qua đám độc vụ, nhìn lão độc tử nhe răng cười, hữu thủ chỉ tới chân của lão đầu, một đạo kiếm khí từ ngón tay phát ra xuyên thủng viên gạch dưới chân lão đầu tử.

Lão độc quái sợ hãi kêu lớn nhanh chóng thối lui về sau.

Bọn kì sĩ đang xem có nhiều người là những võ giả cao thâm sau khi thấy được đạo kiếm khí chói sáng ấy đều lộ ra sắc mặt cực kì chấn kinh. Bọn chúng không thể tưởng tượng được tên hậu bối trẻ tuổi đó lại là một võ giả cấp ba có thể đạt đến cảnh giới kiếm khí

xuất thế, một điểm đó đã hơn bọn họ tu luyện mười mấy năm.

Tư Mã Lăng Không song nhãn phát ra vẻ ghen ghét và cừu hận, hấn dụng lực nắm chặt nắm đấm, hấn hận không thể lập tức đập chết cái tên khốn kiếp vốn dĩ vô cùng bình thường kia.

"Tiểu tử trời đánh, đừng qua đây..." lão độc quái không ngừng lui ra sau.

Thần Nam tiến lên, nắm lấy bắp tay lão nói: "Lão đầu tử biến thái còn muốn chơi nữa không hả?"

Nhìn vào vầng sàng kim sắc nhàn nhạt bên ngoài thân thể của Thần Nam, Lão đầu tử lắc đầu nguây nguậy: "Không chơi nữa, ta sao dám chứ, gặp phải cái 1 tên hàng xóm biến thái, một tên điên khùng..."

Thần Nam nói nhỏ: "Không cần ôm hận đâu, ta cho ông một thứ, ông nhất định sẽ rất cao hứng.."

Lão độc quái thần sắc sắc bơ phờ kì lạ hỏi: "Cái thứ gì vậy? Võ công ta chẳng hứng thú, bản lĩnh của ta đủ để phòng thân rồi"

" Độc kinh"

" Cái gì" lão độc quái la lên: " Thật không hả?"

" Đương nhiên là thật rồi, ta vốn muốn lúc li khai khỏi Kì Sĩ phủ tặng cho ông, nhưng thấy cái dáng vẻ muốn ăn tươi nuốt sống ta của ông, ta phải cho ông sớm thôi"

Lão độc quái kéo Thần Nam đi vào trong viện, sau khi qua khỏi của viện lão hối hả nói: "Độc kinh ở đâu?"

Thần Nam từ trong bọc lấy ra một quyển sách nhẵn nhúm, nói: "Đây, cho ông đó"

Lão độc tử nhảy căng lên nói: "Tên tiểu tử trời đánh hỗn trưởng, đến giờ mà còn muốn giỡn với ta dám lấy cuốn sách làm bằng cỏ này hí lộng ta hả..."

Thần Nam nhét quyển sách vào tay lão nói: "Tin hay không tùy ông"

Lão độc tử thần sắc hồ nghi, mở quyển sách ra, từ từ nhìn vào, lão càng xem càng kích động, cuối cùng không nhịn được kêu lên: "Đúng là độc kinh! Quá tốt rồi!" lão nhanh chóng lật các trang sách, đến trang cuối cùng, lão đầu kêu lên: "Sao lại mất hết mấy trang"

Thần Nam gãi đầu nói: "Lúc trước đi nhà xí ta đã xé mất ba trang"

"Người...." Lão độc quái thật tức muốn thổ huyết, dùng tay chỉ Thần Nam: "Người...sao dám lấy độc kinh làm giấy vệ sinh hả? Trời ơi, độc tố hiển linh, hạ độc tên tiểu tử này một vạn lần đi"

"Lão đầu tử ông có lầm không vậy ta đem độc kinh tặng ông mà ông lại trù ẻo ta như vậy hả..."

Lão đầu tử sắc mặt khổ sở nói: "Ai bảo người "tiết độc" mất ba trang tối hậu chứ, người có được nội dung trên đó không?"

"Mmm, cũng có chút ấn tượng, có lẽ lần sau đi nhà xí ta sẽ nhớ ra không chừng"

"Người...." lão độc quái tức đến nổi thở không ra hơi.

"Lão đầu tử biến thái không cần phải lộ cái vẻ mặt đau khổ vậy, nội dung của ba trang cuối thật sự rất ngắn, nghe cho rõ đây...."

Lão độc quái mừng rỡ nhìn qua dụng tâm ghi nhớ.

"Được rồi, có nhiều đó thôi, sau này ông đừng có mà chạy đến nhà xí hỏi ta đó"



Lão độc quái trưng mắt nói: " Tên tiểu tử hỗn đần ngươi ở đâu kiếm ra cuốn sách này vậy? Đừng nói là mấy ngày trước phát hiện tại phòng điển tịch của Hoang gia nha?"

"Nó đó"

"Ta không biết làm sao cảm tạ ngươi đây, cuốn sách này với ta thật sự rất quan trọng, mmm, thôi được ta sẽ bỏ qua chuyện ngươi làm bọn tiểu bảo bối của ta kinh sợ bỏ chạy."

"Lão thật là nhỏ mọn mà"

Lão độc quái nói: "Lúc này ta nghe ngươi nói, ngươi vốn tính sau khi đi khỏi sẽ tặng ta quyển độc kinh này, không phải ngươi muốn đi rồi chứ?"

Thần Nam nói: "Trong Kì Sĩ phủ ta chỉ quen có ông, cũng chỉ tin có mình ông, do đó ta không muốn giấu ông, sớm muộn gì ta cũng sẽ đi, bất quá xin ông hãy giữ bí mật cho ta"

Lão độc quái gật đầu: "Ta cũng biết là ngươi sẽ ra đi, phải chăng sau khi lấy được Lương Thủy ngươi sẽ đi? Sau khi đi khỏi không được quên lão nhân gia ta đó"

"Lão đầu tử biến thái ông yên tâm đi, sau này ta mỗi khi đi nhà xí sẽ nhớ tới ông được chưa..." Thần Nam mỉm cười bước đi.

Ba ngày sau, đại thọ lục tuần của hoàng đế Sở quốc được long trọng cử hành, văn võ bá quan sáng sớm đã tụ tập đông đủ, trân phẩm hân thể dùng làm quà thọ chất đầy như núi. Đương nhiên đẹp mắt nhất chính là đóa liệt hỏa tiên liên trong suốt của tiểu bảo chủ, hương thơm ngào ngạt thấu đến tận tâm phế.

Hoàng cung đại diện kim bích huy hoàng, ca múa tưng bừng, tiếng nhạc vui tai, bá quan thi nhau ca tụng công đức của hoàng đế, toàn là những từ ngữ đẹp dễ thuận tai. Sở Hãn sau khi tiếp thụ xong sự hạ bái của bọn thần tử liền ra lệnh bày biện tửu yến, mọi người trong đại diện bắt đầu nâng cốc, hương rượu không ngừng bay ra.

Quà tặng của mọi người trong Kỳ Sĩ phủ tuy không phải là hân thể trân phẩm, nhưng bọn họ đều được xem là thượng khách được bố trí ngôi cách hoàng đế không xa ngang hàng với các vị trọng thần, chúng nhân chén nâng ly cùng, từ ý rất nồng.

Đại điện không khí cực kì vui vẻ, ca vũ từng bừng, nhạc khúc du dương, quần thần uống rượu đàm luận rất vui vẻ.

Rượu qua ba tuần, rau quả cũng đã qua ngũ vị, xem chừng sự việc đã đến, Từ Tịch trong yến tiệc đứng dậy, hướng về Sở Hân thi lễ nói: "Sở hoàng đệ hạ, ngài không cảm thấy chỉ có ca vũ thì hơi nhu nhược chăng, đường đường đại Sở, đất đai trải rộng ngàn vạn lí, khai quốc hoàng đế lấy võ lập quốc, phải chăng hậu bối từ tôn sau khi nắm giữ vạn lý giang sơn chỉ biết u mê thường thức âm thanh tuyệt mỹ?"

Lời nói này quả thật vô lý vô cùng, các vị đại thần đều biến sắc, nhao nhao giận dữ bài xích.

"Sứ thần Thiên Dương quốc nhỏ bé lại dám trách vấn bá chủ hoàng đế, bọn người phải chăng muốn tạo phản?"

"To gan, Thiên Dương quốc bọn người phải chăng có mưu đồ bất chính không có phép tắc?"

...

Sứ thần Thiên Dương quốc không chút hoang mang, nói: "Tiểu thần thật sự không có ý mạo phạm long nhan, chỉ là muốn thỉnh hoàng thượng thưởng thức một vài võ giả hung hãn nhanh nhẹn mà thôi."

Sở hoàng đế cười nói: "Hay đấy, sớm đã nghe qua Thiên Dương quốc kì nhân xuất hiện nhiều, quốc thổ tuy nhỏ, nhưng tuyệt thế cao thủ vô số không thua gì một đại quốc, hôm nay hãy cho trẫm khai nhãn giới một lần "

Sở Hân khoát tay, ca nữ, vũ nữ, nhạc công toàn bộ thối lui.

Không lâu sau ngoài điện có ba người đi đến, ba người nhìn khoảng cỡ hơn hai mươi tuổi, thần thể mỗi người đều cao lớn vô cùng, cơ nhục trên người như cầu

long (con rồng có sừng: ở đây có nghĩa là cơ bắp cuộn cuộn), sức mạnh sung mãn như muốn bùng nổ.

Ba người hướng về Sở Hãn thi lễ sau đó một người nói: "Bọn ta đến đây là để biểu diễn võ thuật, căn bản không có ý tứ gì, muốn thỉnh các vị hào kiệt trẻ tuổi của Sở quốc hạ trường chỉ giáo. "

Một vị đại thần của Sở quốc nói: "Các người công nhiên khiêu chiến muốn cùng hào kiệt của Đại Sở ta phân cao thấp phải không?"

Một người trong ba người nói: "Nếu như các hạ đã nhận biết như vậy thì cũng không phải không thể"

Vị đại thần đó giận giữ nói: "Người....bọn người thật to gan "

"Sở quốc đất rộng anh kiệt xuất hiện nhiều, ta tin rằng sẽ không sợ lời khiêu chiến của bọn ta?"

Lúc này, trưởng công chúa Sở Nguyệt nói: " Nếu như các người muốn nhìn thấy thân thủ của các vị thanh niên tu luyện giả của Sở quốc ta khả dĩ thay thế họ mà trả lời, khả dĩ tiếp nhận lời khiêu chiến của các người "

Ba người cực kì vui mừng.

Lúc này Sở Hãn nói: "Vậy hãy đi đến Diễn võ trường cầu hoàng cung, không ngờ thọ thần của ta lại rục rờ vậy có thể nhìn thấy long kỵ sĩ quyết đấu với người, ha ha..." Khuông mặt Sở Hãn xuất hiện vẻ cười, phảng phất như đã trông thấy được ba tên long kỵ sĩ thảm bại dưới trường. Đích xác là có được Thần Nam kẻ có thể kéo được Hậu Nghệ cung ở đây, ông chẳng có chút lo lắng nào.

Bất quá hiện tại người vui nhất lại là tiểu bảo chủ, nàng nhảy lên một cái nói: "Hay quá đi, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy con rồng to lớn cực mịch bay lộn đánh nhau rồi, ha ha..."

Các vị đại thần liếc nhìn nhau.

Hoàng hậu giữ tiểu bảo chủ lại, chỉ vào trán nàng nói: "Cái con tiểu nha đầu này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn mà, con đó"

Tiểu bảo chủ cười hi hi.

Văn võ bá quan theo sau hoàng đế tiến đến Diễn võ trường, Sở hãn ngồi ở trên cao trung tâm của khán đài, hoàng hậu ngồi sát bên cạnh, hai bên là các vị hoàng tử cùng lưỡng vị công chúa, chúng thần ngồi tại bậc dưới của khán đài.

Một tên trong ba tên long kỵ sĩ đi đến giữa diễn võ trường, ngẩng lên trời hét dài, thanh âm tựa như tiếng sấm cuộn cuộn, truyền đi thật xa. Không lâu sau xa xăm trên không xuất hiện một đốm đen, đốm đen càng đến gần càng lớn, một con phi long với cái đầu dài sáu, bảy trượng bay đến trên không của Diễn võ trường không ngừng lượn vòng trên không trung.

Tên long kỵ sĩ đó hướng lên không trung vẫy tay, phi long lập tức hạ xuống ngay bên cạnh hắn, giữa trường nổi lên một cổ cuồng phong, làm cho bọn quan văn không ngừng kêu lên kinh hãi.

Long kỵ sĩ phi thân nhảy lên vai của con rồng, hướng về người xem nói: "Trước khi xuất thủ phải nói cho rõ ràng, ba người bọn ta không thể liên tục đại chiến, vì thế Sở quốc chỉ có thể tuyển ra một vài đại biểu, tốt nhất là khoảng 9 người, bọn ta mỗi người tiếp ba người, nhưng phải là từng người từng người một thượng trường."

Bọn long kỵ sĩ này thật là tự phụ, ý của lời nói đó là ba vị anh kiệt của Sở quốc cũng không bằng một tên long kỵ sĩ của Thiên Dương quốc, vừa mới nói xong đã vang lên không ít âm thanh giận dữ.

Ngồi giữa bọn người của Kì Sĩ phủ Lão độc quái nói nhỏ: "Thật ngông cuồng, bất quá cũng có chút năng lực để mà ngông cuồng," lão quay đầu nhìn Thần Nam nói: "Nên biết rằng Thiên Dương quốc tuy nhỏ nhưng bọn tu luyện giả rất nhiều, tu luyện giả cao thâm trong nước không hề ít so với Sở quốc, do đó cao thủ từ đất nước đó xuất hiện tuyệt đối không thể coi thường."

Thần Nam khẽ gật đầu, hắn đã cảm giác được lực lượng cường đại của ba tên

này, mỗi người đều đã đạt đến cấp độ tu luyện giả cấp 2 Thủy Bình. Bất quá trong ba người đó chỉ có một người này giờ chưa lên tiếng là khiến hắc chú ý, hắc cảm thấy tên đó đã sắp tiến đến cảnh giới tu luyện giả cấp 3 Thủy Bình, đúng là đối thủ thật sự cường đại.

Sở Nguyệt nói: "Không cần đến 9 người, 3 người là đủ" nàng quay đầu nhìn mọi người đang xem nói: "Ai nguyện ý lĩnh giáo cao chiêu của ba vị long kị sĩ đây?"

Hàng loạt các cao thủ trẻ tuổi trong quân đứng lên, nguyện ý cùng ba tên long kị sĩ xuất chiến.

Kì sĩ trong Kì Sĩ phủ người báo danh ít hơn nhiều, chủ yếu là một số người trẻ tuổi.

Cuối cùng người được tuyển đã được quyết định đều là những người trong kì sĩ phủ, người đầu tiên được tuyển là một ma pháp sư trung cấp trẻ tuổi thực lực đã đạt đến tu luyện giả cấp 2 thủy bình. Người thứ hai là Tư Mã Lăng Không, con phi long bị thương của hắc đã được lão ma bà dùng thánh quang ma pháp chữa trị khỏi. Người thứ ba là Thần Nam, hắc thật ra chẳng có báo danh mà là bị trường công chúa lựa chọn.

Tên ma pháp sư hạ trường nghênh chiến đầu tiên, hắc từ từ trên khán đài nhẹ nhàng bay xuống giữa trường.

Long kì sĩ cười nói: "Ma pháp sư số lượng rất ít, bình nhật thật khó có thể gặp, không ngờ hôm nay ta lại được hân hạnh cùng một vị ma pháp sư đạt đến cảnh giới cấp 2 quyết chiến, đúng là vinh hạnh."

Ma pháp sư nói: "Nói hay lắm, bất quá long kị sĩ dường như cũng là giống ít có, hôm nay một lúc giết chết tam đầu long, đúng là hiếm có đó"

Long kì sĩ cười lạnh nói: "Hắc hắc, dường như long kị sĩ là khắc tinh của ma pháp sư, hôm nay người chết chắc rồi"

Ma pháp sư cười nói: "Thằng ta à người thôi phòng quá đấy "

Hai người không ngừng châm chích nhau không chút lưu tình.

Long kị sĩ cầm một thanh Đồ long thương vỗ và đầu rồng, phi long liền bay thẳng lên không.

"Tên pháp sư yếu đuối, động thủ đi"

Ma pháp sư tay cầm ma trượng, từ từ niệm ra một tràng chú ngữ, ma trượng huy động, một tia sét từ không trung bổ xuống long kị sĩ, điện lưu cường liệt tại không trung không ngừng phát ra tiếng đùng đùng.

Phi long không chờ chủ nhân hạ lệnh nhanh chóng tránh sang bên cạnh, tia sét kích không toàn bộ đánh thẳng xuống đất tạo nên một cái hố sau cực lớn.

Phi long mang theo một cổ cuồng phong bay về phía ma pháp sư, ma pháp sư trên không liền bay tránh, ma trượng lại nhẹ nhàng huy động, mười mấy cây băng thương phát ra âm thanh phá không ầm ầm mang theo hơi lạnh sâm sâm trong phạm vi lớn bay về phía long kị sĩ.

Long kị sĩ muốn tránh nữa cũng đã không kịp, tay hất huy động Đồ long thương một đạo đầu khí màu đỏ rực từ đầu thương phát ra đánh vỡ hàng loạt phiến băng thương rơi xuống đất. Sau đó hất thôi động phi long tiếp tục hướng về phía ma pháp sư đánh tới đồng thời Đồ long thương liên tục chuyển động, một đạo đầu khí tựa như mũi kiếm phát ra âm thanh rì rít đánh úp xuống ma pháp sư.

Ma pháp sư liên tục tránh né, đồng thời niệm động chú ngữ tạo nên một màn chắn ma pháp thủy lam sắc che chở trước mặt. Nhưng đầu khí của long kị sĩ mạnh mẽ dị thường, tựa như mang khí thế không gì không thể tiêu diệt, màn chắn ma pháp xuất hiện các vết nứt làm cho ma pháp sư la hoảng.

Long kị sĩ cười hắc hắc nói: "Ta đã nói rồi, long kị sĩ là khắc tinh của ma pháp sư, người chết chắc rồi" phi long ở trên không không ngừng truy kích ma pháp sư.

Ma pháp sư khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh khi màn chắn ma pháp vừa bị vỡ, ma

trượng nhẹ nhàng huy động, một phiến phong nhận (mũi kiếm gió) hàn quang lấp loáng bắn về phía long kị sĩ, không trung truyền lại trận trện ma pháp ba động cường liệt.

Long kị sĩ thần sắc đại biến, trong lúc gấp gáp phát ra một vòng cường quang đẹp mắt, đấu khí đỏ rực ngăn băng nhận và thiểm điện bên ngoài, nhưng chỉ có thể chi trì được một lúc, đấu khí quang mang từ từ ảm đạm.

Triều thần của Sở quốc đang quan sát ai nấy đều lộ ra vẻ vui mừng, nhưng những kị sĩ tu vi cao thâm của Kì Sĩ phủ lại chẳng có chút biểu tình gì.

Thần Nam lần đầu nhìn thấy long kị sĩ và ma pháp sư chiến đấu, đối với loại tác chiến không trung cảm giác thật sự tân kỳ hắc thâm so sánh: " Vô giả rốt cục phải đạt tới cảnh giới nào mới có thể dùng lực lượng của bản thân ngự không phi hành đây?"

Đột nhiên, tình thế trên khôn phát sinh sự nghịch chuyển, y phục trên thân long kị sĩ đột nhiên vỡ nát, tóc dài xõa xuống, đấu khí xích hồng như liệt diễm cháy bùng bùng bên ngoài thân thể hắn.

"Đi chết đi tên pháp sư yếu đuối "

Xích hồng đấu khí bảo hộ cho long kị sĩ và phi long bay tới trước phong nhận bị đẩy ra hai bên, lúc này năng lực của thiểm điện cũng yếu đi phát ra một loạt tiếng đoàn đoàn sau đó biến mất.

Ma pháp sư kinh sợ vô cùng, muốn tránh cũng không kịp, lập tức tạo nên màn chắn ma pháp, nhưng dưới thế đánh cực kỳ mạnh mẽ của long kị sĩ không có chút tác dụng nào, chớp mắt bị phá vỡ. Ma pháp sư bị thân hình to lớn của phi long đột ngột đánh vào thân mình kêu thảm rớt xuống đất, không trung lưu lại một loạt huyết hoa.

Mọi người xem đấu truyền ra một loạt tiếng kêu kinh hãi nhân viên cứu thương nhanh chóng chạy đến giữa trường, sau khi xem xét kĩ lưỡng đã phát hiện xương ngực của ma pháp sư đều bị vỡ nát, đã tuyệt khí thân vong.

Long kị sĩ ngẩng lên trời thét dài, phi long cũng theo đó phát ra một loạt tiếng kêu lớn, lượn lờ giữa không trung vô cùng uy vũ



## Chương 8: Loạn Cung Xạ Thiên Long

Không một ai có thể nghĩ được vị ma pháp sư cường đại đó chỉ trong nháy mắt đã bị thất bại, long kỵ sĩ ở trên không trung điều võ dương oai, ở dưới vua quan Sở Quốc thần khí vô cùng xấu hổ.

Thời điểm này có lẽ chỉ có một mình tiểu bảo chúa là có thể cất ra được tiếng cười, cô nhìn vào phi long trên không trung, thầm thì nói:" không thể tưởng được cái gã đó lại có thể lợi hại như thế này, nếu như là ta có một con thì tốt biết mấy, sau này có thể bay lượn đi khắp nơi. Ôi, chỉ có điều mấy con rồng này thật là xúi quẩy, lần lượt đi lên võ đài đấu với cái tên bại hoại Thần Nam đó, bảo đảm nhất định chỉ cần một mũi tên là bị bắn hạ,"

Nghĩ đến Thần Nam đã khôi phục công lực, tiểu bảo chúa tâm tình trong lòng thay đổi phức tạp, lúc trước đây cô đối với Thần Nam hầu như không có nửa điểm hảo cảm, sau này lại làm cho hấn mất đi toàn bộ công lực, cô trong lòng mới có một chút cảm tình áy náy, nhưng cứ nghĩ đến quá trình bị Thần Nam bắt giữ, cô lại cảm thấy giận dữ và xấu hổ đến không còn mặt mũi nào.

"Cái tên xú tặc đáng ghét này, sớm muộn gì ta cũng sẽ trừng trị người một trận thiệt tốt, đừng có cho rằng sự việc trước kia như vậy là đã giải quyết xong."

Nếu như để cho Thần Nam biết được rằng tiểu bảo chúa vừa mới nảy ra ý nghĩ đó, thật không thể biết được hấn sẽ có cảm giác gì.

Hoàng hậu cất tiếng hỏi:"Ngọc nhi, con đang thì thầm cái gì vậy?"

"Hả, không có gì."

Lúc này Tư Mã Lăng Không đã cười lên con phi long của hấn hướng ra ngoài bay khỏi hoàng cung, chúng nhân đương theo dõi xung quanh hoan hô reo hò một trận, Tư Mã Lăng Không trong lòng cực kỳ khoan khoái, cảm thấy bản thân dường

như hóa thân thành một tuyệt thế anh hùng có đủ năng lực để cứu vãn ra khỏi tình thế rối rắm này.

Hắn lòng tìm kỷ lưỡng ở trong đám đông, cuối cùng cũng phát hiện ra được Nạp Lan Nhược Thủy, chỉ có điều điều đó lại khiến hắn trở nên thất vọng, Nạp Lan Nhược Thủy dường như hoàn toàn chẳng thèm để ý đến hắn, điều đó khiến hắn cực kỳ khó chịu. Hắn quay đầu lại, hướng về phía Thần Nam, lúc này Thần Nam đích thực dường như đang nở nụ cười nhạo báng nhìn hắn, làm cho sự tức giận trong lòng hắn càng cuộn trào mãnh liệt, hận không thể lập tức xông lên tấn công cái tên gã mà khiến hắn cảm thấy cực kỳ chán ghét này.

Cả hai Long kỵ sĩ ở giữa không trung tương đối cách xa nhau, hai con phi long hung tợn nhìn chằm chằm vào đối phương.

Đột nhiên một âm thanh vang rền từ dưới mặt đất nổi lên, vọng thẳng lên trời cao, đồng thời nghe thấy thanh âm một con phi long từ xa bay tới, lượn một vòng quanh trước con phi long tại diễn võ trường, rồi hạ cánh xuống mặt đất, một long kỵ sĩ khác của Thiên Dương quốc leo lên mình phi long bay vọt lên không trung.

"Sư đệ đệ hãy xuống dưới nghỉ ngơi đi, người này hãy giao lại cho ta đối phó."

"Nhị sư huynh đệ vẫn còn chưa mệt, hãy để đệ thu thập cái gã này xong rồi hãy nghỉ ngơi."

"Không được, đệ phải lập tức rời xuống mà điều tức, người này hãy để ta."

Tư Mã Lăng Không đã cảm thấy nóng mũi, hai người này xem hắn như không ra gì, rõ ràng chẳng may để hắn vào mắt, hắn cất to tiếng nói:" Hai người các ngươi đã nói với nhau xong chưa, tên nào trong các ngươi sẽ lên đây để ta tổng tử trước tiên?"

Long kỵ sĩ trong trận đại chiến cùng với ma pháp sư trước kia xoay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, sau đó ngoảnh đầu lại trả lời một cách cứng rắn với Long kỵ sĩ kia:" Nhị sư huynh tên này vậy hãy giao lại cho huynh, ngay cả con rồng của hắn cũng hãy tiêu diệt luôn cho đệ.", nói xong hắn ta cười phi long hướng về phía mặt đất

phóng xuống.

Tư Mã Lăng Không xem nữa tức giận đến bế phổi, cười khẩy nói:" Hãy xem ai tiêu diệt được ai!"

Binh khí của hai danh long kị sĩ tại không trung đều là những thanh cự kiếm to dài của phương tây, tỏa ra hàn quang âm sâm uy nhiếp tâm phách quần nhân.

"sát!"

"sát!"

Cả hai người đồng thời khu động phi long xông lên phía trước, hai con phi long tại không trung khu động lên hai cổ cuồng phong, từ cự kiếm của hai danh long kị sĩ kích phát phóng xuất ra hai đạo đầu khí, quang hoa rực rỡ của đạo đầu khí giống như hai đạo thiểm điện, tại không trung âm ỷ truyền lại thanh âm ầm ầm.

Triều thần Sở Quốc đứng quang chiến ở ngoài thần trì ý động, phảng phất cảm thấy dường như mình đang ở giữa cuộc đại chiến đó.

Hai đạo đầu khí tại không trung cùng va chạm vào nhau, bạo phát ra một quang cầu quang mang chói lòa, truyền xuất ra một trận năng lượng ba động kịch liệt.

Hai con phi long bị ảnh hưởng bởi sự ba động của năng lượng, đều thoáng qua chút dao động, sau đó mỗi con đều hướng về một phía bay đi.

Lòng ngực cửa Tư Mã Lăng Không cùng danh long kị sĩ đó nhấp nhô liên hồi, đệ nhất kích vừa rồi đã cho thấy hai người thật là bên tám lạng kẻ nửa cân, thực lực có thể nói là không thể phân cao thấp.

Hai người lại lần nữa khu động phi long hướng về phía đối phương xông lên, đầu khí tại không trung xao động tung hoành ngang dọc khắp nơi phát xuất ra tại nơi hai người đang đại chiến.

Trong Kì Sĩ Phủ nhiều vị tu luyện giả cao thâm đang sôi nổi nghị luận:" Long kị sĩ uy lực quả nhiên cường đại vô bỉ, lại được thêm phi long trợ uy, quả thực như

hổ mọc thêm cánh, lực công kích quả thật cường đại, cùng với khả năng bay trên trời, khiến long kỵ sĩ thực lực so với các tu luyện giả cường đại cùng đẳng cấp thì cường hoành hơn nhiều.

Chúng nhân gật đầu tán đồng.

Lúc này trận chiến đấu tại không trung đã trở nên cực kỳ căng thẳng, phi long nô hống, đấu khí kinh trời, ở trên diễn võ trường quang hoa thiểm động, một đạo đấu khí tại không trung kích xạ ra tứ phía.

Mặc lục(xanh thẫm) sắc đấu khí của Tư Mã Lăng Không cùng với lam sắc đấu khí của Long kỵ sĩ Thiên Dương quốc trùng kích vào nhau, không ngừng phát ra thanh âm phá không "xoạt xoạt".

Sở quốc hoàng để khen ngợi nói:" Thật đúng là một trận tuyệt chiến, Trẫm đã lâu lắm rồi mới được xem các bậc cao thủ quyết đấu với nhau, mà còn lại là trận quyết đấu của các long kỵ sĩ, quả nhiên ưu việt, long kỵ sĩ thật danh bất hư truyền!"

Hoàng Hậu gật đầu đồng ý nói:" Đúng vậy, long kỵ sĩ quả nhiên mạnh mẽ vô cùng, so với các tu luyện giả khác thì càng thích hợp với chiến đấu."

Các vị hoàng tử và hai vị công chúa nhìn vào võ trường đến thần trì ý động, nhất là tiểu bảo chúa, khuỷu chân múa tay, nếu như không phải là Sở Nguyệt giữ cô lại, thì chuyện cô lao xuống khán đài là chuyện có thể xảy ra.

Lúc này dưới sự trùng kích của đạo đấu khí cường đại, y phục trên người của cả hai vị long kỵ sĩ đều bị bạo phá rách tung, lộ xuất ra một thể phách cường hoành. Đấu khí phách xuất từ cự kiếm trong tay bọn họ càng lúc càng thêm phần hưng thịnh, ầm ầm truyền xuất một trận phong lôi chi thanh, không trung tựa hồ như tồn tại đạo đạo thiểm điện cuồng vũ.

Tư Mã Lăng Không đột nhiên cuồng hống lên một tiếng, nhân long hóa thành một đạo lục tiễn nhắm hướng Long kỵ sĩ Thiên Dương quốc phóng đến, long kỵ sĩ Thiên Dương quốc vậy mà không hề lộ ra vẻ khiếm nhược, ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài, khu động phi long xông lên nghênh tiếp lấy đạo lục tiễn.

Toàn bộ chúng nhân đang quan chiến nhiệt huyết sôi sục, nhao nhao đứng dậy, chúng nhân hiểu rõ rằng, trận quyết đấu cuối cùng cũng đã tiến vào lúc tối hậu.

Hai danh long kỵ sĩ toàn thân bạo phát xuất quang hoa sáng rực, giống như hai quang cầu liệt diễm bạo phát ra liệt hỏa cường hoành, khiến hai thanh cự kiếm phách xuất hai đạo đấu khí, phong mang rực rỡ, giao phong nhau tại không trung.

"Ầm Ầm Ầm"

Kèm theo là một hồi thanh âm ầm vang như sấm sét, tại không trung bạo phát nhi xuất ra một quang cầu quang mang diệu nhãn như vầng thái dương, năng lượng cường đại ba động, khiến chúng nhân quan chiến đều khiếp đảm không kiềm được sự hoảng sợ.

Hai con phi long phát xuất trận trận gào thét, trên người lấp đầy những vết thương tích to nhỏ, huyết thủy từ không trung không ngừng nhỏ giọt xuống, cuối cùng từ không trung run run rẩy rẩy rơi xuống dưới.

Hai danh long kỵ sĩ trên thân phi long cũng đã biến thành hai huyết nhân, cả hai thanh cự kiếm cũng đã gãy đoạn, chỉ còn lại nửa đoạn kiếm còn nằm trong tay bọn họ, hai người thân thể đều thụ trọng thương, đều vô lực tái chiến, đưa mắt nhìn lẫn nhau, cuối cùng cùng cùng hôn mê gục ngã xuống trên thân phi long, cùng với phi long bắt đầu hướng về mặt đất rơi xuống.

"Ầm"

"Ầm"

Hai con phi long rơi xuống mặt đất.

Một trường đại chiến này vô cùng thảm liệt, cả hai danh long kỵ sĩ cùng hai con phi long đều trọng thương không thể đứng dậy được, sau cùng bị phán quyết là hòa nhau bất phân thắng bại.

Một thua một hòa, đối với Sở Quốc mà nói, tình thế không mấy lạc quan.

Thiên Dương quốc vẫn còn lại hai vị long kỵ sĩ, mà Sở Quốc bây giờ chỉ còn lại một người là Thần Nam.

Thần Nam mang hậu nghê cung ở sau lưng, hướng vào trong nội trường tiến đến, ở tại trong đám quần nhân hắc đã phát hiện ra được Nạp Lan Nhược Thủy, trên gương mặt cô tràn đầy thần sắc lo âu.

Lão độc quái ở sau lưng hắc gọi to:"Cẩn thận một chút."

Lão vu bà cũng hét lớn:" Tiểu hỏa tử mau sớm xuất tuyệt chiêu!"

Chúng nhân tại kì sĩ phủ sôi nổi động viên tinh thần hắc.

Thần Nam toàn thân ăn mặc như một đông phương võ giả, bề ngoài xem ra cực kỳ bình phàm, đã không có một thể phách cường tráng, cũng không có một vóc người cao lớn, điều này khiến văn võ bách quan trong triều thất vọng phi thường. Bọn họ cho rằng nếu Thần Nam là một danh long kỵ sĩ cường đại, hoặc giả là một tu đạo giả thần bí, thì trường quyết đấu này may ra còn có một phần hy vọng thắng lợi. Thời điểm này quần thần Sở Quốc đối với hắc đã mất hết đi lòng tin tưởng, đặc biệt không cần xem trường đại chiến này đã bắt đầu từ lúc nào.

Thần Nam đi bộ tiến đến giữa võ trường.

Vị long kỵ sĩ vẫn chưa thượng đài lần nào nhìn về phía sau hắc, song nhãn xạ xuất hai đạo hàn quang, trong lòng hắc ta vạn phần nghi hoặc, bởi vì hắc ta vô pháp nhìn thấu mức độ nông sâu của Thần Nam.

Vị danh long kỵ sĩ đã thượng đài lần thứ nhất nói:"đại sư huynh, hay là để cho đệ thượng đài cho, tên này căn bản chẳng đáng để huynh xuất thủ."

Vị long kỵ sĩ được xưng gọi là đại sư huynh lại tiếp tục quan sát tỉ mỉ Thần Nam thêm lần nữa, cuối cùng cũng gật đầu.

Long kỵ sĩ khu động phi long đằng không bay lên, xuất hiện ở khung trời phía trên Thần Nam.

"Ha ha.....Sở Quốc đã không còn ai nữa sao, lại có thể phái người lên thượng đài, người nghĩ rằng có thể dựa vào võ kỹ của đông phương để chiến thắng một long kị sĩ như ta ư? Ha ha....."Long kị sĩ cất tràng cười cuồng tiếu.

Thần Nam tĩnh lặng nói:" Không sai, đông phương võ học mấy năm gần đây đã dần suy vong, những người không cần phải khinh nhờn những trân bảo mà tổ tiên đã lưu lại như thế. Đông phương võ học bác đại tinh thâm, sở dĩ suy vong, là vì hậu nhân sau này không lĩnh ngộ được cái tinh túy, nếu như chỉ tu luyện đến được các loại trân bảo như các loại thần thông, đấu khí, ma pháp thì cực kì khó khăn khi phải tranh phong. Hôm nay ta cần phải cho người trải nghiệm để cho người biết chút kiến thức thế nào mới là đông phương võ học chân chính, thay thế võ tổ giáo huấn cho người cái tên tử tôn chẳng ra gì mà dám quên đi tổ tiên một bài học.

Long kị sĩ ở trên không trung khí sắc tức giận bừng bừng khuôn mặt trở nên ửng đỏ, hần phần nộ nói:"tiểu tử, vẫn còn chưa đến phiên người để giáo huấn ta, nội trong vòng mười chiêu nếu không khiến người phải táng mạng dưới đồ long thương của ta, trận quyết đấu này hãy kể như ta thua!"

Thần Nam nói:"Hào, vậy thì ta cũng dùng thương để bồi tiếp người."

Hắn đi đến giá đựng binh khí cách đó không xa, từ trên giá rút ra một cây trường thương làm bằng tinh cương (thép nguyên chất), ở trong tay hắn nhẹ nhàng rung động, đấu xuất ra mười đóa thương hoa.

Đương quan sát ở phía trên là hoàng đế bỗng xoay người sang bên cạnh vấn hỏi Sở Nguyệt:" Hắn đang làm cái gì vậy, tại sao lại để hậu nghê cung ở sau lưng, chẳng nhẽ hắn định sử dụng trường thương để cùng long kị sĩ quyết đấu hay sao?"

Sở Nguyệt cũng chau mày nói:" Con cũng không hiểu được hắn ta sẽ định làm gì?"

Tiểu bảo chúa ở bên cạnh nói:" võ công của cái gã đó thật sự là rất thô thiển, hắn không phải đang muốn tự tìm lấy cái chết hay sao?

Lúc này Long kị sĩ to giọng nói:"tiểu tử người đã chuẩn bị xong chưa?"

Thần Nam cầm trường thương trong tay đi đến giữa trường đấu, chỉ trong nháy mắt từ trong nội thể hắt một nguồn lực lượng cường đại hùng dũng cuộn cuộn phát xuất, một vầng kim quang mờ nhạt phiếm xuất khắp thân thể, mỗi một bước đi của hắn, đều khiến diễn võ trường phải rung động nhẹ nhẹ theo.

Long kỵ sĩ đại kinh thất sắc, vào thời khắc này hắn cuối cùng cũng cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại trong nội thể Thần Nam.

Chúng nhân đang vây quanh quan chiến cũng đã phát hiện ra những biến hóa trước sau của Thần Nam.

Tiểu bảo chúa kinh hãi đứng dậy trước tiên: "Trời ơi, cái tên bại hoại đó làm sao có thể biến trở thành như thế, hắn đã trở nên lợi hại như thế này từ lúc nào? Ai da, sau này thật khó để trừng trị hắn rồi."

Sở Nguyệt trong mắt quang mang thoáng chớp động, nở lên một nụ cười, nói: "Xem ra ngày hôm nay sẽ phát sinh những chuyện đáng thú vị đây!"

Thần Nam giống như là một tòa đại sơn hùng vĩ, mỗi một bước đi, lại khiến mặt đất phải rung lên nhẹ nhẹ, luồng khí thể cường đại cũng khiến phi long đang ở trên cao cảm thấy trợn trợn bất an, không chịu đựng được phải kêu lên. Sau đó Thần Nam đi đến ở giữa võ trường, trường thương chỉ thẳng vào long kỵ sĩ tại cao không, nói: "đến đây, ta muốn cho người xem thể nào mới đúng thật là đông phương võ học chân chính."

Long kỵ sĩ đại nộ, tay vũ lộng đồ long thương, khu động phi long thẳng hướng lao xuống, cuồng phong mãnh liệt khiến cát bụi trên mặt đất tung bay khắp nơi. Thần Nam một tay cầm thương, nghiêng mình chỉ lên cao không, đứng tĩnh lập ở giữa trận cuồng phong.

"Hãy chết đi tiểu tử!" Đồ long thương của long kỵ sĩ liên tục phát xuất ra hơn mười đạo phong mang, đao quang rực rỡ thẳng hướng Thần Nam phóng đến.

Thần Nam may mắn không chút hoảng loạn, trường thương trong tay nhẹ rung, trên thân thương phiếm xuất ra một luồng kim quang diệu nhãn, giống như một



khối liệt diễm đang hừng hực bốc cháy. Từ đầu mũi thương kích phát xuất ra phong mang như thực chất, phong mang quang hoa rực rỡ, xuất nhập bất định, hàn ý khiếp người.

Nhìn vào quang hoa đột mục của đầu khí cùng với tiếng gầm vang xuất ra từ phi long tại không trung, hấn quát to: "Bá vương thần thương!"

Trường thương tại không trung biến hóa huyền ảo phát xuất hơn mười đóa thương hoa, mỗi một đóa thương hoa đều hóa thành một đạo phong mang trực thẳng hướng phóng lên, "xoạt xoạt" từng đợt thanh âm phá không liên miên bất tuyệt đập vào tai.

Chúng nhân đang vây quanh quan chiến không thể nào không bộc lộ ra thần sắc kinh hoảng, tiếng la hét thất thanh lập tức vang lên khắp nơi.

"Trời ơi, lại có thể là thương mang!"

"Đó chính là kiếm khí của đông phương võ giả ư!"

"Chính thực đã đạt đến cảnh giới phát xuất ra kiếm khí ư!"

"Chỉ có đạt đến tam giai cảnh giới của đông phương võ giả mới có thể có khả năng đạt đến như vậy!"

.....

Vào thời khắc này, Thần Nam chính thức giống như một bá vương cái thế, bá khí lâm liệt, trường thương kích thiên, đạo đầu khí tại không trung gặp phải đạo kim sắc phong mang này liền lập tức bị kích tán, chính giữa đạo phong mang tiếp tục kích phá thẳng hướng về phía phi long.

Long kỵ sĩ đại kinh thất sắc, vội vàng chế trụ ngăn phi long dừng lại dưới tình thế đang xảy đến, nhanh chóng né tránh qua một bên.

Đạo kim sắc phong mang lướt qua sát trên thân thể phi long, phá vỡ bộ long giáp cứng rắn như thép, ở trên thân phi long lơ lửng lưu lại một đường huyết ngân.

Phi long gầm lên thảm khốc, không còn nghe theo mệnh lệnh của long kị sĩ, tự mình phi thẳng lên cao không.

Ngoài trường đấu tiếng hoan hô vang lên như sấm động, chúng nhân không ngừng kích động, từ lúc ma pháp sư đầu tiên thượng đài cho đến lúc này, đây là lần duy nhất hay lần đầu tiên Sở quốc chiếm được thể thượng phong.

Nhìn đám người đang sôi động ở phía dưới, lúc này đây chỉ còn một mình hắc dũng tại không trung, cầm lấy thương lập tức lấy lại thân ảnh, long kị sĩ bạo nộ, hắc nhờ vào phi long trợ uy vậy mà lại bị người một thương kích thối, hắc cảm thấy như phải chịu một sự vũ nhục ghê gớm, lại lần nữa khu động phi long lao xuống phía dưới.

Long kị sĩ nộ phát cuồng vũ, xích hồng sắc đấu khí bao phủ khắp nơi trên thân thể hắc, giống như một ngọn lửa đang khiêu động, hắc song thủ cầm đồ long thương trực hướng Thần Nam lao đến.

Lần này Thần Nam cầm trường thương bằng hai tay, hắc đã đem công lực toàn thân quán chú vào thân thương, đối với hành động mạo hiểm lần này, hắc muốn tốc chiến tốc thắng, một thương đánh bại kẻ địch

Trường thương tựa hồ như có sinh mệnh, toàn bộ thương thể được bao phủ trong một vùng kim quang, thân thương nhẹ nhàng rung động, từ đầu mũi thương kích phát ra một luồng phong mang dài nửa trượng, khiến nhân tâm phải sinh hàn ý(ớn lạnh).

Long kị sĩ cùng với phi long nháy mắt đã tiến sát đến, Thần Nam nâng cao trường thương sử dụng như một cây côn bổng, trong miệng hét to:"Triều thiên nhất côn!"

Một thể chém xuống này, phát xuất trập trập thanh âm của lôi phong, trường thương khua lên một vùng quang hoa diêu nhĩ, hướng vào phi long cùng long kị sĩ đang lao xuống phóng đến.

Long kị sĩ thực chất cũng đã tập trung toàn bộ công lực vào đồ long thương,

phát ra đầu khí rục rờ giống như minh lượng diệu nhãn, hẳn nhờ vào phi long trợ lực, kiên cường hường về phía Thần Nam trùng kích đến.

"Sư đệ mau tránh ra....." quan chiến từ nãy đến giờ, vị long kị sĩ vẫn chưa động thủ lần nào không kiềm chế được lớn tiếng hô hoán.

Dưới sự xung kích lần này long kị sĩ cũng cảm nhận được rằng trong trường thương có ẩn chứa một nguồn năng lượng cường đại ba động, chỉ có điều muốn trốn tránh lần nữa thì đã không kịp nữa rồi, hẳn kiên cường tự mình ngạnh tiếp lấy một kích này.

"Triêu thiên nhất côn" đã kích tán đi đầu khí của long kị sĩ, đánh gãy đòn long thương của hắn, hướng về phía trước ngực hắn đè xuống.

Long kị sĩ bị hù dọa đến độ vong hồn như rời khỏi xác, từ trên thân phi long nhanh chóng lăn xuống qua bên cạnh, hẳn mặc dù đã né thoát khỏi nhất kích đoạt mạng đó, nhưng từ đầu trường thương lại kích phát ra phong mang, như lợi nhận gây ra một vết thương lớn trên người hắn khiến máu tuôn ra lênh láng, trước sau thấy rõ, máu tươi cuồn trào phún xuất rơi xuống mặt đất.

"Triêu thiên nhất côn" đó mặc dù không kích trúng long kị sĩ, nhưng đã đánh vào thân thể cứng rắn cường tráng của phi long, đại vật to lớn này rõ ràng bị trường thương kích trúng liền bị đánh văng tung ra xa hơn mười trượng, cuối cùng rơi xuống mặt đất, phát xuất ra một tiếng động rầm trời.

Toàn bộ diễn võ trường nha tước vô thanh, trải qua một nửa thời thần liên òa lên những tiếng hoan hô chấn động trời đất.

Thần Nam chỉ dùng hai kích một thương chống long kị sĩ, một côn đánh phi long, khiến chúng nhân Sở quốc đang xem mà nhiệt huyết sôi sục, không kiềm chế được gào thét âm vang.

Những cao thủ trong quân đội nói:" thật không ngờ lại là đông phương võ giả đệ tam giai, thật mạnh, thật sự là rất mạnh, muốn không khiến người bội phục cũng không được.

Chúng nhân kì sị phủ không ngừng sôi nổi nghị luận, một số vũ giả cao thâm nói:" mặc dù dựa vào công lực cao thâm lại thêm dùng thủ xảo để gây khích nộ, nhưng không thể phủ nhận tu vi của người này thật kinh nhân....."

Chính tại giữa khán đài, Sở Nguyệt lộ xuất thần sắc trầm tư, nói:" tu vi của hãn không ngờ lại cao thâm như thế, nhưng mà trước kia chẳng phải bị Ngọc nhi chế trụ hay sao, thật là quái sự....."

Tiểu bảo chúa lúc đầu cứ khoa tay múa chân, nhưng lúc này lại đứng thẳng thì thầm:" cái gã đó vì sao đột nhiên lại trở nên mạnh như thế, tại sao hãn lại còn có thể khai mở hậu nghê cung nhỉ....."

Thần Nam cùng long kị sĩ nếu như trong một trận quyết đấu bình thường, e rằng phải ngoài mười chiêu mới có khả năng phân thắng bại, nhưng mà cả hai người đều đem toàn thân công lực ra ngạnh tiếp với nhau, kết quả chỉ sau hai kích mạnh mẽ xuất ra đã phân được thắng bại. Thần Nam chuyển đầu nhìn về hướng của Nạp Lan Nhược Thủy, nhưng đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy hình bóng của nàng, không thể hiểu được vì sao nàng ta lại rời khỏi trường đấu.

Tứ phía diễn võ trường, từng tràng hoan hô của chúng nhân quan chiến mãi hồi lâu sau với dừng lại

Vị long kị sĩ cuối cùng chậm chạp hướng về phía trung ương của võ trường bước đến, một cỗ khí tức cường giả bao phủ quanh trên người hãn ta, khí thế cường đại đó khiến mỗi cá nhân tại trường đấu đều cảm thấy một cảm giác nặng nề áp bức, phía trong trường đấu bỗng chốc trở nên tĩnh mịch, ngay cả những quan văn là người không hiểu biết gì về tu luyện chi pháp cũng cảm thấy được sự đáng sợ của vị long kị sĩ này.

Long kị sĩ cười chiếc áo khoác, lộ xuất ra một cơ thể rắn chắc màu cổ đồng, ngay khi hãn tiện tay ném chiếc áo khoác đi, y phục tại không trung lập tức hóa thành từng mảnh nhỏ, từng mảnh từng mảnh rơi xuống mặt đất.

Thần Nam bình tĩnh nhìn đối diện với danh long kị sĩ, nói:"người rất mạnh, nhưng người vẫn không phải là đối thủ của ta."

"Ta biết điều đó, nhưng ta vẫn buộc phải chiến thắng."

Thần Nam không hiểu, không minh bạch được vì sao hắn lại nói ra những lời đó.

Long kỵ sĩ ngựa mặt cười vang, âm thanh chấn động thiên không.

Một hắc ảnh to lớn từ viễn phương phóng đến, một con cự long thân phải dài hơn ba mươi trượng xuất hiện ở trên diễn võ trường, như một mảng mây đen ở trên che lấp hết tất cả vàng thái dương, trên mặt đất trải dài ra một bóng mờ.

Con hắc sắc cự long này, cả bộ lân giáp cũng tỏa ánh đen kịt, cái đuôi to lớn khiếp người, hai cánh thì thật vĩ đại, đầu rồng thì hung tợn, thật sự kinh khiếp tâm phách chúng nhân, khiến ai cũng phải sợ.

Tất cả chúng nhân tại trường đấu đều đại kinh thất sắc, vạn lần không thể tưởng được vị danh long kỵ sĩ xuất trường cuối cùng này, lại có thể có một con cự long đệ tứ giai, việc này quả thật là bất khả chiến thắng!

Sở quốc hoàng đế Sở Hãn nhất mực tin tưởng từ trước đến giờ cũng không nén nổi phải nhíu mày, ông không thể biết được liệu hậu nghệ cung của Thần Nam có đủ khả năng để đối phó với con hắc long đầy khủng bố này không.

Sở Nguyệt mặc dù đã trông qua Thần Nam xuất thủ, biết được hắn lúc cầm trong tay hậu nghệ cung thì thực lực rất cường đại, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không an tâm.

Tiểu bảo chúa Sở Ngọc không có lấy một điểm lo lắng trên mặt, cô lẩm bẩm nói: "ai da, tên bại hoại này muốn nổi danh mà, hắn nếu chính thực bắn hạ được con cự long, há chẳng phải danh động đại lục hay sao, đến lúc đó..... chính thực cực kỳ gay go mà....."

Chúng kì sĩ tại kì phù cũng nghị luận sôi nổi.

Lão độc quái nói: "Thật không hợp đạo lý mà, tên thanh niên nhân đó chẳng qua chỉ là một long kỵ sĩ đệ nhị giai, hắn làm sao có thể có một con tứ giai cự long

được?"

Lão vu bà nhìn không chớp mắt vào con hắc sắc cự long trên không trung nói: "Đây là con hắc long tứ giai cự long của lão quý long kị sĩ Kiệt Sâm, ta đã từng gặp qua nó, thanh niên nhân này nhất định là đồ đệ của Kiệt Sâm, không thể tưởng được hẳn lại có thể mượn được con rồng của lão quý đó đến đây."

Thần Nam chú mục tìm kiếm trong đám quần nhân, cuối cùng cũng phát hiện ra được Nạp Lan Nhược Thủy, hẳn trong lòng dấy lên một cổ khí tức ầm áp.

Hắn thu hồi lại tâm trạng, ngửa mặt nhìn lên cự long tại không trung, không có lấy một chút tia sợ hãi, hẳn một tay cầm thương, nghiêng lên chỉ lên trời nam, trong lòng cuộn cuộn dấy lên một cổ chiến ý ngất trời.

Long kị sĩ nhìn thấy thần tình của Thần Nam, trên mặt hẳn liền xuất hiện thần sắc kinh nghi, hẳn khua tay trong không trung, cự long liền dừng lại hạ xuống, trong diễn võ trường, cuồng phong mãnh liệt nổi dậy, cát bụi ngập trời.

Long kị sĩ nhanh chóng leo lên lưng hắc long, hắc long liền bay vút lên trời cao, tại không trung không ngừng gầm rống giống như tiếng sấm rền không dứt.

Nghe thấy tiếng gầm rống chói tai ấy, toàn bộ chúng nhân đều cảm thấy vô cùng hoảng sợ, đối diện với một con hắc long to lớn như thế, cho dù chỉ là quan chiến cũng đã cảm thấy trận trận đảm hàn, huống chi là cùng nó chiến đấu.

Cuộc đại chiến lần nữa bạo phát, Long kị sĩ trong tay không cầm bất luận loại binh khí gì, chính thị là toàn tâm toàn ý giá ngự cự long.

"Phù"

Hắc long vừa lao xuống vừa há chiếc miệng to lớn của nó ra, phún xuất ra một phiến vân vụ to lớn đích thị là long tức, hướng về phía Thần Nam cuộn đến.

Long tức đã có sẵn độc tính cùng hủ thực tính mãnh liệt, thông thường chỉ có tứ giai cự long trở lên đến cao đẳng long mới có khả năng phún thổ, người bình thường nếu như chỉ bị dính một chút long tức thôi, đều có thể bị độc phát mà chết.,

đồng thời cũng có thể bị nhiễm phải hóa điệu.

Thần Nam thân hình giống như thiểm điện, nhanh chóng di chuyển đi cách xa nơi đó hơn mười trượng cự li, hắc nguyên lai đã xác lập cách xử trí, nhưng lại bị tính hủ thực của long tức gây lo lắng.

Cự long nộ hồng một trận, đồng thời liên tục phún xuất ra ba khẩu long tức, bức Thần Nam tại nội trường phải liên tục di động thiệt nhanh.

Chúng nhân quan chiến nhìn thấy điều đó mà tâm kinh đảm chiến.

Long kị sĩ tại cao không nói to:" Hãy chấp nhận chịu thua đi, ta sẽ tha cho tính mệnh của ngươi, ngươi cần bản vô phương chiến thắng con cự long này."

Sau khi Thần Nam trốn tránh khỏi cổ long tức cuối cùng, dừng người lại, nói:" ta vị tất đã thua."

Hắn đã quyết định sử dụng hậu nghệ cung, nếu như chỉ bằng tu vi bản thân hắn, hắn tuyệt đối vô phương chiến thắng con cự long đó.

Chính tại lúc đó, hắc sắc cự long như thiểm điện lao xuống phía dưới,sau đó nó liên phún thổ ra một cổ long tức mãnh liệt, đồng thời cũng vung cái đuôi to lớn của nó từ trên trời bổ xuống.

Thần Nam cực kì hoảng sợ, đem gia truyền huyền công vận hành đến cực hạn, trên người tỏa ra một tầng kim sắc liệt diễm, hắn giống như một mũi kim tiễn, nhanh chóng thối lùi khỏi vùng tấn công của cự long tiến đến mép võ trường.

"Oành"

Cái đuôi to lớn của cự long nặng nề đánh xuống trên mặt võ trường, toàn mặt đất xảy ra một trận chấn động kịch liệt, phía trong diễn võ trường cát bụi bay mù mịt. Đợi đến khi yên vụ tán mác hết đi, một cái rãnh to lớn sâu một trượng, rộng hai trượng, dài gần mười trượng xuất hiện ở giữa võ trường.

Toàn bộ chúng nhân ở ngoài võ trường đều nhanh chóng hít lấy một hơi thanh

khí, thực lực của cự long chính thực quá khủng bố.

Cự long lượn vòng trên cao không, gầm gừ, phát ra luồng âm ba chấn động âm âm như sấm sét.

Thần Nam từ mép võ trường hướng về phía nội trường bước từng bước lớn tiến vào, nét mặt không mấy may chút sợ hãi. Đi đến giữa đấu trường, hắn cầm lấy hậu nghị cung ở sau lưng, tay cầm trường thương đặt tại dây cung. Từng điểm từng điểm kim quang, kim mang nhẹ nhẹ, từ cây thần cung đen thui phát lộ ra.

Văn võ bá quan đang xem quá nửa đều đã một lần chứng kiến qua hậu nghị cung, trông thấy hắn lại có thể sử dụng trường thương dài gần một trượng làm mũi tên, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thiên địa nguyên khí từ bốn phương tám hướng kéo đến, điên cuồng hướng về giữa đấu trường cuộn đến, một cỗ năng lượng cường đại ba động như sóng biển đại dương cuộn cuộn tại nội trường.

Lúc này ngay cả các văn quan không hiểu biết gì về tu luyện chi pháp, đều cảm thấy được một nguồn năng lượng cuộn cuộn mãnh liệt ba động, toàn bộ chúng nhân đều vô cùng chấn động.

Thiên địa nguyên khí xung quanh Thần Nam cuộn trào mãnh liệt, một nguồn năng lượng cường đại không ngừng lưu chuyển xung quanh hắn và hậu nghị cung, khiến hắn và hậu nghị cung tán phát ra một luồng quang mang diệu nhãn, hắn thần sắc kiên định, lạnh lùng nhìn chăm chú vào cự long trên không trung.

Nhìn từ trên cao, Sở quốc hoàng đế gật đầu nói: "thanh niên nhân này quả thật là tuyệt vời a, tuổi còn trẻ như thế mà đã có khí phách của một đại cao thủ."

Tiểu bảo chủ rì rầm nói: " cái gã vô lại đó vậy mà hiện tại lại trông khí phách như thế....."

Nạp Lan Nhược Thủy tâm tình vô cùng phức tạp, cô gần như không tin vào mắt mình, Thần Nam ở giữa trường đấu và người mà cô biết hoàn toàn không có một



điểm giống nhau, lúc này không thể thấy một chút gì bóng dáng của ngày trước, phẳng phất như hai con người hoàn toàn khác nhau, cô cảm thấy khoảng cách giữa cô và Thần Nam càng ngày đã càng xa hơn.....

Bấy giờ nguồn năng lượng cuồng bạo giữa trường đấu kịch liệt ba động, Thần Nam cùng hậu nghệ cung tán phát ra quang mang vạn trượng, từ trên người hắt lộ ra một cỗ khí thế cường hoành không gì sánh được.

Toàn bộ chúng nhân đều cảm thấy một cỗ áp lực cường đại, chàng thanh niên đang cầm thần cung trong đấu trường, chỉ trong sát na tựa hồ đã biến thành một cự nhân đỉnh thiên lập địa, khiến người không kiềm chế được có một cỗ kích thích phải phủ phục trước con người này.

Thần Nam đã tích tụ được đầy đủ lực lượng, trên hậu nghệ cung kim sắc quang hoa như dòng nước cuộn cuộn lấy trường thương, toàn thân trường thương được chế tạo bởi tinh cương biến thành một cỗ kim hoàng sắc.

Cự long ở trên trời cao tựa hồ cảm ứng được luồng khí tức nguy hiểm đó, thân thể run rẩy một hồi, nó liền phát ra một tràng nộ hống không cam chịu, chỉ muốn rời khỏi, nhanh chóng hướng lên cao không đào tẩu.

Nhưng điều đó đã quá muộn, Thần Nam nhẹ nhàng buông dây cung, một đạo kim sắc như thiểm điện phá thiên xông phóng đến, diễn võ trường cuồng phong đại tá, lôi thanh âm ầm ầm.

Thiên địa dị tượng diễn ra ở ngoài diễn võ trường khiến chúng nhân sợ đến vỡ mật, một số người gan nhỏ đã kinh khiếp đến độ xỉu lăn ra đất.

Điện mang kim sắc nháy mắt đã truy sát đến gần cự long, từ trong cao không truyền lại một tiếng hống thê lương, một trận mưa máu từ cao không rót xuống, cự long tựa như con diều bị cắt dây tức khắc rót xuống.

Thần Nam nhanh chân đi ra ngoài diễn võ trường, cự đại hắc long ngay tức khắc đổ ầm xuống mặt đất, khắp mặt đất đều bị lung lay, thân rồng đập trên mặt đất tạo ra một cái hố sâu vĩ đại.

Chúng nhân quan chiến ở ngoài võ trường tựa hồ không tin những gì vừa diễn ra trước mắt mình, sự việc phát sinh trước mắt giống như là một chuyện thần thoại, một người thanh niên lại có thể kéo cung bắn hạ một con cự long

Một mũi tên cái thể đó của Thần Nam đã chấn nhiếp toàn bộ chúng nhân.

## Chương 9: Phong Cường Báo Phục .

Trường thương được bắn ra từ hậu nghệ cung phóng xuyên qua mắt trái của cự long, xuyên qua cả trán, vết thương trí mạng đó đã khiến cự long chết tức khắc ngay tại đường trường.

Long kị sĩ cùng cự long cùng lúc rơi xuống mặt đất, may mà có cự long ở dưới làm chỗ đệm, nên tính mệnh hãn cũng không đến nỗi nguy hiểm nhưng cũng đã bị trọng thương khiến hãn hôn mê ngay lập tức.

Chúng nhân quan chiến sau một lúc chấn kinh, liền phát ra một tràng hoan hô chấn động đất trời.

Vào lúc chúng nhân đang hoan hô, ở sâu trong hoàng cung, huyền tổ hoàng đế tức thị là lão nhân đã hơn một trăm bảy mươi tuổi, ngửa mặt lên trời tán thán:" quả nhiên đúng như ta sở liệu.....chính thực là khiến người không thể tin được.

Trải qua trận chiến ở hoàng cung, Thần Nam danh động Sở quốc, ngay sau đó tin tức nhanh chóng được truyền đi khắp đại lục, đại bộ phận tu luyện giả đều biết rằng tại Sở quốc có một người thanh niên loan cung xạ thiên long(giương cung bắn hạ thiên long), Thần Nam nhất chiến thành danh.

Kể từ ngày đó, số người ra vào kì sĩ phủ tấp nập không ngừng, võ quan trong triều, cao thủ trong quân đội, đều đến bái phỏng Thần nam, thậm chí có không ít người đến cửa cầu thân.

Sau khi Thần Nam khiến long kị sĩ đại bại, địa vị của kì sĩ phủ lại lần nữa được nâng cao, mỗi một vị kì sĩ đều được mọi người bội phần tôn kính. Điều này khiến làn gió tu luyện trong Sở quốc đại thịnh.

Phía trong hoàng cung Sở quốc, hoàng đế Sở Hãn cùng trường công chúa Sở Nguyệt chính thực đang mặt nghị

Sở Hân nói:"Ba vị long kỵ sĩ đó đã trở lại Thiên Dương quốc chưa?"

Sở Nguyệt nói:"Bẩm rồi, chính đang trên đường trở về."

Sở Hân than thở:"Ba vị đó đều là thanh niên tuấn kiệt, đều là những bậc kì tài khó có được, đáng tiếc lại không phải là người của Sở quốc ta, cho nên ta quyết không cho bọn họ đi về nơi ấy được, bằng không hai mươi năm sau Thiên Dương quốc sẽ lại có thể sản sinh ra nhiều hơn ba vị tuyệt thế cao thủ."

Sở Nguyệt cười nói:"Phụ hoàng suy nghĩ rất đúng, con đã cho phi cấp truyền thư, khi bọn họ quay về đến biên cảnh thiên dương quốc, thì đó cũng là ngày mệnh chung của bọn họ.

Sở Hân gật đầu nói:"Bọn họ đều bị trọng thương trong người, việc đó lại càng dễ xử lý, bất quá sự việc của gã Thần Nam mới tương đối phiền phức a!"

Sở Nguyệt chau mày nói:"phụ hoàng, chúng ta trước buổi thọ yến đã đem Nạp Lan Nhược Thủy ban hôn cho Tư Mã Lăng Không, phải chăng có phần cầu thả quá không? Thần Nam nếu như sau khi biết được sự việc này ắt hẳn trong tâm sẽ sinh oán hận."

Sở Hân nói:" Ta chỉ nghĩ hẳn chỉ có thể giải khai hậu nghị cung mà thôi, ai có thể ngờ rằng hẳn lại là một tam cấp vô giả đã đạt đến cảnh giới kiếm khí xuất thế chứ?"

Sở Nguyệt nói:"Hôm qua con đã đến hỏi thăm một số kì sĩ có tu vi cao thâm trong kì sĩ phủ, bọn họ quả quyết rằng Thần Nam rất có tiềm chất, nếu như thêm thời gian vị tất đã không thể vượt qua được cả Gia Cát Thừa Phong tiền bối."

Sở Hân ca thán:"Chỉ qua vài ngày nữa là tới ngày đại hôn của Tư Mã Lăng Không, đến lúc đó Thần Nam nếu như không chịu được sự đả kích, việc đó thật sự bất diệu mà! Nói không chừng hẳn sẽ bội phản rời khỏi đại Sở, lánh đến một nước khác, Sở quốc ta chẳng những tổn thất đi một vị kì tài, mà còn gây cho Sở quốc ta sự nhạo báng."

Sở Nguyệt nói:" đã như vậy hiện tại cần khẩn trương thu hồi lại hậu nghệ cung, nếu như hãn chính thực muốn phản bội lại Sở quốc ta, bị hãn mang hậu nghệ cung rời đi, điều đó thật sự là không tốt mà."

Sở Hãn nói:" Không cần, nếu làm như vậy, chẳng phải là bức hãn phản Sở hay sao. Với lại nếu như đoạn phong ba đó xảy ra, cũng đã lường trước được không có biến cố quan trọng gì phát sinh."

Sở Nguyệt trầm ngâm nói:"phụ hoàng đưa ra quyết định như thế, kì thật may mắn không có lấy một điểm bất thỏa. Hãn mặc dù tiềm chất cực tốt, nhưng chung quy cũng chỉ là một cá nhân tu luyện giả, làm sao có thể cùng một đại gia tộc thực lực hùng hậu mà so sánh."

Sau đó Sở quốc hoàng đế phái người đến kì sĩ phủ ban thưởng cho Thần Nam, ban cho năm vạn kim tệ, trăm xấp tơ lụa, ngoài ra còn phong hiệu cho hãn làm hộ quốc kì sĩ. Điều này có thể nói là thiên đại vinh diệu, kì sĩ vốn dĩ tôn quý, lại được phong hiệu là "hộ quốc", địa vị lại càng được tôn vinh.

Toàn bộ kì sĩ đều hướng về Thần Nam để chúc mừng, lão độc quái bắt đầu đùa giỡn nói:" tiểu tử người thật sự là tài giỏi, một thương, một côn, một tiễn, liền trở thành "hộ quốc" phong hiệu, quả thật là còn gì bằng nữa!"

Lão vu bà chen chúc trong đoàn người, hướng về Thần Nam nói:"tiểu hỏa tử, ta phải đề tỉnh người một điều, sau này nếu người cần đi đến vùng tây đại lục, nhất định phải cẩn thận. Người tại hoàng cung diễn võ trường đã hạ sát tọa kỵ của lão quý Long kỵ sĩ Kiệt Sâm là con hắc long cự long của tây phương, Kiệt Sâm tính cách cô độc, không lai vãng với người ngoài, không có lấy một bằng hữu, duy nhất đối với con hắc long này thì coi trọng như tính mệnh, bây giờ người lại đem nó ra bắn chết, lão quý đó sớm muộn gì cũng đến tìm người."

Thần Nam gật đầu, hãn sớm đã đoán ra được con hắc long đó không thể là tọa kỵ của vị long kỵ sĩ kia được.

Kể từ ngày đó Thần Nam vô cùng vinh hiển, khiến Tư Mã Lăng Không đang thụ trọng thương cũng vô cùng thống hận, mặc dù hãn cũng đã được trọng thưởng,

nhưng chẳng thể so sánh với Thần Nam được

Năm ngày sau kể từ hoàng cung đại chiến, một tin tức chấn động lan đến tai Thần Nam.

"Hoàng đế đã đứng ra ban hôn cho Tư Mã Lăng Không cùng Nạp Lan Nhược Thủy, hôn lễ sẽ được cử hành vào năm ngày sau....."

Khi Thần Nam cùng lão độc quái nghe thấy tin tức đó liền há hốc mồm, hân thần sắc đại biến, tâm loạn như ma. Hắn ban đầu cho rằng Hoàng đế dù cho có không ban hôn Nạp Lan nhược thủy cho hắn, cũng không thể trong thời gian ngắn lại ban hôn cho Tư Mã Lăng Không, nhất định sẽ kéo dài thời gian quyết định chuyện hôn sự của hai gia đình.

Thế mà sự thật lại không như vậy

Hắn vì hoàng gia lập được đại công như thế, hoàng gia lại không chiếu cố đến nữa phần cảm thụ của hắn, lại có thể nhanh chóng đưa ra quyết định như vậy, hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ mọi việc sẽ có kết quả như thế này.

Thần Nam song nhãn quang mang lấp lánh, trên mặt ẩn ẩn hiện hiện một cổ bạo lệ chi khí.

Lão độc quái hoảng hốt kêu lên:" Tiểu tử người sao....."

"a....." Thần Nam hét vang một tiếng, âm ba như tiếng sấm liên tục khuấy động cả vùng trời kì vĩ phủ, chúng nhân xung quanh trong phạm vi mười dặm đều nghe được một thanh âm đầy phẫn nộ.

Thần Nam nộ khí xung thiên, diện mục hung ác, trên thân thể hắn kim quang đại thịnh, kim mang bên ngoài cơ thể hừng hực bùng cháy như ngọn liệt diễm.

Lão độc quái hoảng sợ nhìn Thần Nam liền từ trong phòng phóng ra ngoài sân.

"xoạt"

Một đạo kiếm khí kim sắc kích xuyên qua mái nhà.

"xoạt"

"xoạt"

.....

Vô số đạo kiếm khí từ trong phòng phóng xuất ra xuyên khắp các bức tường, kiếm khí quang mang rực rỡ đoạt mục, tung hoành kích phá, tựa như thiểm điện lấp lánh tại không trung, trong tiếng động ầm ầm, trọn cả tòa nhà liên sụp đổ.

Thần Nam đứng thẳng người trên đồng gạch vụn, một lúc lâu sau cũng không nói ra câu nào.

Lão độc quái cẩn thận từ từ bước về phía hắn, nói:" Thần Nam..... người không sao chứ?"

Nộ hỏa trong lòng Thần Nam đã tạm lắng lại, sắc mặt dần dần khôi phục lại như cũ.

"Ai, nếu như nói không sao thì thật sự là dối người, không thể tưởng được hoàng thượng lại có thể đối xử với ta như thế."

Lão độc quái nói:" Năm ngày trước hoàng thượng ban cho người phong hiệu hộ quốc kì sĩ, nhưng lại không có một lời nào đề cập đến sự việc của Nạp Lan Nhược Thủy, dụng ý thật sự đã quá minh bạch....."

Chính tại lúc này, các kì sĩ trong kì sĩ phủ nhận nhíp kéo đến biệt viện của Thần Nam, nhìn thấy đồng ngói vụn trên mặt đất trước mắt, bọn họ tịnh không cảm thấy kì quái, biết rõ vì sao mà Thần Nam lại phát nộ. Bọn họ từ lâu đã biết sự việc giữa ba người Thần Nam, Nạp Lan Nhược Thủy, Tư Mã Lăng Không, hôm nay nghe thấy hoàng đế lại ban hôn cho Tư Mã Lăng Không và Nạp Lan Nhược Thủy, cũng nhôn nhao lên vì Thần Nam mà cảm thấy bất bình.

"ai, Thần Nam vừa mới vì Sở quốc lập được đại công, vậy mà không thể ngờ

rằng....."

"Nhân sinh bất đắc ý thập chi bát cửu....."(Nhân sinh thế sự, chuyện không như ý mười phần thì cũng hết tám chín phần,)

" Tiểu hỏa tử hãy phấn chấn lên đi."

.....

Chúng nhân xôn xao mở miệng khuyên giải an ủi Thần Nam.

Sở Nguyệt cũng đã nhận được bẩm báo, chau mày nói:" hy vọng hắn sẽ không gây ra tai vạ gì đó."

Thấm thoát ba ngày đã trôi qua, chỉ còn hai ngày nữa là đến ngày đại hôn của Tư Mã Lăng Không và Nạp Lan Nhược Thủy. Hôm nay Tư Mã Lăng Không thương thế cũng đã thuyên giảm, mấy ngày gần đây hắn mặc dù không được vinh hiển như Thần Nam, nhưng cuối cùng cũng có lại được mỹ nhân, hắn có thể tưởng tượng được bộ dạng bi phẫn của Thần Nam lúc này, nghĩ đến chuyện đó khóe miệng hắn liền lộ ra tia tiếu ý, hắn quyết định đi đến kì sĩ phủ để xem sao.

Tư Mã Lăng Không hớn hờ đắc ý, nhìn thấy ai cũng vui vẻ chào hỏi, hắn quẹo trái rẽ phải đã đi đến ngoại viện của Thần Nam, đúng lúc này Thần Nam vừa đi ra, buộc phải cùng hắn đối mặt.

" Đây không phải là hộ quốc kì sĩ sao, ngài muốn đi đến đâu thế? Tiểu đệ chính đang muốn đến bái phỏng hộ quốc kì sĩ đại nhân." Tư Mã Lăng Không mỗi câu đều thêm hai chữ "hộ quốc" trên mặt lộ ra sắc cười vô cùng nhạo báng.

Thần Nam nộ hỏa xung thiên, trong mắt hàn quang lấp lánh, nhưng lại từ từ bình tĩnh trở lại.

"Tư Mã Lăng Không ngươi hãy tạm thời đắc ý, hoàng đế mặc dù ban hôn cho ngươi, nhưng người được xem trọng tịnh không phải là ngươi, mà là xem trọng phụ thân ngươi, là gia tộc của ngươi, ngươi bất quá chỉ là một tên nhị thế tử mà thôi!"



Tư Mã Lăng Không cười lạnh,nói:" vô luận người nói như thế nào, sự việc đã không thể cải biến nữa rồi, hai ngày sau Nhược Thủy cùng ta thành thân, nhưng tâm lang không phải là người, hắc hắc."

"Tư Mã Lăng Không người rút khỏi đây nhanh cho ta, ta không muốn gặp mặt người."

"Được rồi, hộ quốc kì sĩ đại nhân đã ra lệnh, ta đành phải cáo từ vậy, bất quá hai ngày sau mong ngài nhất định phải đến tham gia hôn lễ của ta nhé,ừm, đến lúc đó có thể đến náo động phòng, hắc hắc."

Thần Nam khí sắc tái nhợt, nhìn Tư Mã Lăng Không từ từ đi xa, hẳn một chưởng kích ra đánh vào phía sau đại môn.

Lúc Thần Nam xuất hiện trước mặt lão độc quái, lão đầu kinh hãi kêu lên.

"Này, tiểu tử người vì sao khí sắc trông khó coi như thế, sinh bệnh rồi ư?"

"lão đầu biến thái, ta hỏi ông, Nhược Thủy sống ở đâu?"

"Người.....người muốn làm gì? Tiểu tử người không nên làm ầu, nếu như muốn cướp cô dâu, ta khuyên người nên quyên đi là vừa. Hai ngày nay trường công chúa điều động hàng loạt võ sĩ tu vi cao thâm đến tế tướng phủ để bảo hộ Nạp Lan Nhược Thủy, người không có một nửa phần cơ hội nào đâu."

Thần Nam sắc mặt biến động, thâm thán trường công chúa quả nhiên tuyệt vời, lại có thể tiên đoán được hẳn khả năng sẽ thực hiện hành động này.

Màn đêm bảo phủ như làn nước, vạn vật trở nên tĩnh lặng, lúc này đây quả thật là một đêm khiến người không ngủ được.

Thần Nam trần trọc không yên, suy nghĩ đi suy nghĩ lại:" Ta nên làm như thế nào đây? Có lẽ giữa ta và Nhược Thủy chưa nói ra những tình cảm trong lòng mình, nhưng tình cảm giữa hai bên thật sự vẫn có. Chẳng lẽ phải mở to mắt ra nhìn nàng xuất giá với cái thằng hỗn đản đó ư, nhìn nàng rơi vào trong hố lừa đó sao? Cuối cùng hẳn song nhân xạ xuất hai đạo thần quang, tự mình nói:"thật sự khiến ta điên

cuồng mà, ta không muốn phải lưu lại một chút di hận nào!"

Mặc dù hần đã đưa ra quyết định, nhưng trong lòng hần vẫn ẩn ẩn một nỗi bất an.

"Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, đã xảy ra biết bao nhiêu sự tình không ngờ đến như thế này, sau khi giải quyết sự việc ta nhất định phải nhanh chóng li khai khỏi chốn này.

Cuối cùng hần cũng chìm vào trong giấc mộng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thần Nam đi đến biệt viện của lão độc quái.

Thoáng thấy nụ cười trên gương mặt hần, lão độc quái vô cùng hồ nghi, nói: "tiểu tử, mấy ngày trước trông ngươi khó coi lắm mà, sao đột nhiên có sự biến chuyển như thế?"

Thần Nam nói: " Vào phòng lão rồi hãy nói chuyện."

Đi vào trong phòng, hần phóng nhanh đến điểm hơn mười đại huyết trên người lão độc quái, lão độc quái mặc dù công phu không đến nỗi kém, nhưng bởi vì lão không tính tới sự việc này thôi, và cũng căn bản vô phương cùng vị cao thủ này so sánh.

"Tiểu tử ngươi muốn làm gì? Ngươi....."

"Xuyt, không cần phải hét lên, ta chỉ là muốn cùng ông thảo luận vui vẻ mà thôi."

"Muốn thảo luận vui vẻ, cũng không cần phải điểm huyết đạo của ta chứ?"

"Bởi vì ta muốn cùng ông bàn về một sự việc kinh thiên động địa, ta sợ ông không nguyện cùng ta thảo luận, vì vậy đành phải dùng hạ sách đó."

"Nói đi, rút cuộc đó là chuyện gì?"

"Ta biết ông về độc thuật thật sự quán tuyệt Sở quốc, muốn cùng ông thảo một

phương thuốc được không?"

"Thuốc như thế nào?"

"Không cần phải thương hại đến tính mệnh của chúng nhân, sau khi phục dụng khiến công lực toàn thân tạm thời không sử dụng được."

Lão độc quái nghe xong, lập tức kinh hãi kêu lên: "tiểu tử người cần nó để làm gì, chẳng lẽ người thật sự muốn gây ra một trường đại náo?"

"Không cần hỏi, ông rút cuộc có hay không loại thuốc như thế?"

Lão độc quái nghe thấy câu này toàn thân chảy mồ hôi lạnh, nói: "Thần Nam người không nên làm liều như thế, để đô có biết bao cao thủ như vậy, người không có khả năng thành công đâu."

Thần Nam song nhãn nhìn thẳng vào lão độc quái, nói: "cao thủ tuy nhiều, nhưng ta có hậu nghê cung, không một ai có thể cản được ta."

Lão độc quái run rẩy nói: "người nếu như gây đại náo ở đế đô, dù cho có thể đào thoát được, cũng dẫn đến việc bị Sở quốc truy sát đến cùng."

"Không cần lão phải quan tâm, lão đầu biến thái ông có có loại phương dược đó hay không?"

"Không.....không có."

"Nói láo, nhìn vào biểu tình của ông cũng biết được rằng ông không nói ra sự thật, ta tưởng bằng giao tình giữa chúng ta, ông không đến mức không thể cho ta sao?"

"Không phải là ta không cho người, ta thật sự không nhẫn tâm nhìn người đi vào trong hố lửa như thế."

"Ta đã nói là không cần ông quan tâm, ta tuyệt đối không có gặp nguy hiểm, ta chỉ muốn loại phương dược của ông để thi hành mà thôi."

Lão độc quái đầu khố gương mặt căng ra nói:"người không có nguy hiểm gì, ta thì khẳng định sẽ gặp nguy hiểm, sau khi sự việc đó xảy ra, người đã tẩu thoát được, ta làm sao mà lo liệu đây, khẳng định sẽ đến tra xét ta đầu tiên?"

Thần Nam trầm ngâm, nói:"không liên quan, sau khi ông cấp giải được, ta sẽ làm ông ngắt xiu, đến lúc đó ông có thể nói là ta đã cưỡng ép lấy đi."

"Không được." Lão độc quái liên tục trừng mắt nói:" phương pháp đó thật vụng về, nếu là như vậy, sau này bị tra ra, ta muốn chạy cũng không thể chạy được."

Thần Nam nói:"làm sao xử lý chuyện này? Ngày mai đã là ngày cưới của Nhược Thủy, ta nếu như không có khả năng cứu nàng mang nàng rời đi trước hôn lễ, nàng nhất định tự sinh tự hủy.

" Người không nghĩ hành động nguy hiểm này là không thể được sao? Người thật không thể....." lão muốn nói ra hai từ "bỏ qua", nhưng cuối cùng vô luận như thế nào cũng không thể mở miệng nói ra được. Lão nhìn vào thần sắc kiên quyết của Thần Nam, cuối cùng thở dài nói:" được rồi, ta đành phải chơi một canh bạc vậy. Người đã từng đưa cho ta một cuốn độc kinh, đối với ta mà nói, đó thực là một ân huệ to lớn, dù cho muốn tính mệnh của ta, ta cung giao cho người, hôm nay ta phải lấy tính mệnh này ra để báo đáp."

Thần Nam mỉm cười nhìn lão độc quái, nói:"thật sự lấy tính mệnh ra để báo đáp sao? Điều đó thật tốt, sau khi ta nhận được phương dược của lão, ta sẽ hạ sát lão, để tránh lão sau này bị nghiêm hình khảo vấn hành hạ."

Lão độc quái la lên:"Xú tiểu tử người thật sự ác độc mà, một chút tình cảm vậy mà cũng không có. Ai, xem ra không thể ở lại đế đô này nữa rồi, ta sau khi giao phương dược cho người, lập tức rời xa đế đô, đi đến nước khác."

Sau khi huyệt đạo của lão độc quái được giải khai, liền hỏi:" người rút cuộc dự định sẽ hành động như thế nào?"

Thần Nam nói:" ta dự định sẽ động thủ ngay trong hôn lễ ngày mai.

"Người..... người điên à, đại tướng quân Tư Mã Trường Phong cùng tế tướng Nạp Lan Văn Thành đều là Sở quốc trọng thần, hai người đó kết thành thân gia với nhau, nhất định sẽ mời hoàng thượng đến tham gia hôn lễ, lúc đó Tư Mã phủ chắc chắn như tường đồng vách sắt vô cùng kiên cố. Người chọn lúc đó để động thủ, quả thật.....quả thật là tự tìm tử lộ mà, còn hơn không như hiện tại người trực tiếp đi đến tế tướng phủ cướp người ư."

"Hắc hắc....." Thần Nam cười lạnh nói:"đã làm náo loạn, tất nhiên phải là một trường đại náo, ta nhất định phải trước mặt hoàng đế, trước mặt văn võ bách quan, cứu thoát Nạp Lan Nhược Thủy. Ta phải khiến Sở quốc nhan diện tẫn thất, ba vị long kỵ sĩ của Thiên Dương quốc đã không đạt được điều đó, ta sẽ thay thế bọn họ mà hoàn thành, ta muốn Sở quốc phải nhớ lấy đòn giáng trả này của ta."

Lão độc quái nghe thấy mà ngẩn người, lẩm bẩm nói:"người điên rồi.....người điên rồi, nếu như sự kiện này được truyền đến các quốc gia khác, nhất định sẽ khiến Sở quốc nhan diện tẫn thất, đến lúc đó người sẽ gặp phải sự phong cuồng báo phục, người quả thật là một tên điên mà!"

Thần Nam cười nhạt nói:"Ngày đó ta tại hoàng cung liên tục chiến đấu với hai vị long kỵ sĩ, trông dường như thoải mái, kì thật nguy hiểm đến cực điểm, ta lấy mệnh đấu mệnh, bảo trụ được tôn nghiêm của Sở Quốc, nhưng kết quả như thế nào?"

Lão độc quái nói:"Sự việc này quả thật hoàng thượng xử lí không chính đáng, trong khi người lập được đại công hiển hách, lại đem Nạp Lan Nhược Thủy ban hôn cho kẻ khác, đích thực khiến lòng người ngụy lạnh."

Thần Nam nói:"Lão cũng cảm thấy lòng ngụy lạnh sao, lão nói ta có thể nuốt trôi được việc đó chẳng? Cao thủ trong đế đô, ta cố kỵ nhất là những kì sĩ trong kì phủ đã đạt đến cảnh giới của một tu luyện giả, nếu như có thể khiến họ tạm thời vô pháp động thủ, áp lực của ta đã giảm đi được rất nhiều."

Lão độc quái nói:"khi mới tiến vào kì sĩ phủ, nhìn thấy người có vẻ trung thực hiền lành, không tưởng được chỉ sau một thời gian, người đã hoàn toàn thay đổi từ một người bình thường trở nên như vậy, không chỉ đột nhiên bản thân có một công

lực khủng bố, còn biến thành một kẻ điên cuồng. Chính thực là xui xẻo, vì sao lại để ta gặp gỡ với người?" lão thở dài, tiếp tục nói: "vì người vẫn còn nhân tình, hôm nay tại trù phòng ta sẽ bỏ "gia vị" vào, khiến bọn họ giờ ngọ ngày mai mới phát tác.

"Biến thái lão đầu tử thực sự cảm tạ lão."

"Ai, đã sống nhiều năm ở tại đế đô này, thật sự là không muốn bỏ đi mà. Tiểu tử người có dự định như thế nào, sau khi đại náo tại Tư Mã phủ, người định sẽ mang Nạp Lan Nhược Thủy bỏ trốn đến đâu?"

"Ta vẫn chưa biết, chỉ cần rời khỏi Sở quốc là được."

"Cái tên tiểu tử người thật sự hồ đồ, nếu như chạy đến các nước thuộc địa của Sở quốc, người cũng như tự mang đến họa sát thân. Để ta chỉ cho người biết một nơi để đi, đã nghe qua Tự Do chi thành chưa?"

Thần Nam cảm thấy rất rõ, tỉ mỉ hồi tưởng lại một lúc, hẳn đã nhớ ra được, những ngày tháng gần đây, hẳn tại hoàng gia điển tịch thất đã xem qua vô số thư tịch, đối với địa mạo của đại lục cũng đã có sự giải thích mặc dù không phải là cực kỳ chuẩn xác, những đã hiểu rõ được đại khái về điều này.

Tiên ảo đại lục và Ma ảo đại lục dính lại làm một, ở nơi giáp giới của nó đã tạo nên cao đại sơn mạch liên miên bất tuyệt, khiến cho phương viên mười vạn dặm quanh không có nhà cửa dân cư. Ở trong ngọn đại sơn mệnh mệnh này, mặc dù hiểm có dấu chân người, nhưng hung cầm mãnh thú lại rất dễ gặp, ở nơi này không chỉ có rồng của tây phương, viễn cổ cự nhân còn sót lại, mà vẫn còn rất nhiều cường đại yêu thú chưa được nghe đến, thậm chí vẫn có các tinh quái trong truyền thuyết.

Sau này sự gắn liền giữa phương đông và phương tây càng lúc càng chặt chẽ, mọi người xuyên qua nơi trùng trùng điệp điệp hiểm trở này, cuối cùng ở trong đại sơn đã khai phá được một con đường nối liền đông tây phương. Đáng tiếc là sau việc này, lại thuận tiện cho đông tây bùng nổ ra những trận chiến tranh đại quy mô, con đường đó đã trở thành con đường của chiến tranh, nơi đây máu lưu thành sông, khô cốt vạn thiên, vô số anh hồn chôn vùi tại nơi đây.

Sau khi chiến tranh giữa đông phương và tây phương kết thúc, con đường hoang phế này rất lâu sau mới dần dần khôi phục lại sự thông hành. Do ở trên đường vừa xa vừa nguy hiểm, ven đường dần dần nảy sinh một ít khách điếm, cung cấp thức ăn sinh hoạt cho những người vắng lai dừng chân. Sau này thấy sự qua lại giữa đông tây phương tăng lên nhiều lần, một số địa phương dần dần hình thành thôn xóm, rồi sau đó qua hàng ngàn năm phát triển, trên con đường này đã xuất hiện một đại thành thị phồn hoa, đó là Tự Do chi thành.

Tự do chi thành không thuộc về bất cứ quốc gia nào, là một thành trì độc lập, bởi vì nó có vị trí địa lí đặc biệt, là con đường tối quan trọng nối liền các thành thị trọng yếu của đông tây phương, cho nên sự phồn hoa của nó không thua kém gì Sở quốc Bình Dương thành.

Tự do chi thành còn có tên là tội ác chi thành, nó là một thành trì độc lập, không bị bất cứ một quốc gia nào khống chế, cho nên các phạm nhân quan trọng bị truy nã đều dồn dập kéo đến đây, khiến nơi này ngư long hỗn tạp. Bất quá phạm là người đến đây đều không dám tiếp tục làm điều gì sai trái, bởi vì nơi này có rất nhiều cường giả, chần nhiếp những người không chịu an phận thủ thường này. Cho nên tự do chi thành mặc dù đã bị gọi là tội ác chi thành, nhưng rất ít tội ác được phát sinh, người dân cư trú tại nơi này đều phải tuân thủ theo thành quy.

Tội ác chi thành mặc dù ven vện chỉ là một thành trì, nhưng nơi đây ẩn cư rất nhiều tu luyện giả cường đại, khiến làn gió tu luyện của tự do chi thành rất đậm. Ngoài ra nơi đây còn có Thần phong học viện vang danh đại lục, nó cùng với tự do chi thành tồn tại lâu đời trong lịch sử, có thể truy nguyên đến hàng ngàn năm trước, trên đại lục những học viện có thể so với nó chỉ có một vài, Thần phong học viện liên tục sản sinh ra từng lớp tuyệt thế cao thủ.

Bởi vì tất cả các nguyên nhân đó, tự do chi thành vang danh đại lục, trở thành một viên minh châu diệu nhãn trong đại lục.

Nháy mắt hồi tưởng, Thần Nam dĩ nhiên minh bạch tự do chi thành là một nơi như thế nào.

"Ta biết địa phương đó, đích thực là một địa phương tốt."

Lão độc quái nói:"Hơn nữa, nó đơn giản là thiên đường, người không biết đến sự phồn hoa của nó đâu, đồ trường, phong nguyệt trường.....chính là khiến người phải hoài niệm mà, ta đã mười năm rồi chưa đến nơi đó."

Thần Nam nói:" lão đã già như thế này mà thật chẳng đứng đắn, râu thì bạc trắng cả rồi, vậy mà trong đầu vẫn còn có cái ý nghĩ thất thất bát bát.

"Bởi vì ta có một trái tim còn trẻ mà, hắc hắc....." lão độc quái đắc ý cười nói:"biết rõ chưa? khắp nơi tự do là hoàng kim, chỉ cần bản lĩnh cao cường, sẽ nhanh chóng kiếm được nhiều tiền, có thể ở những sơn mạch quanh đó đi săn những cường đại ma thú, sử dụng những ma tinh trân quý trong nội thể ma thú để đổi lấy tài sản kếch xù; cũng có thể trở thành một vị tự do liệp thủ đi truy bắt tội phạm, đến đổi lấy các khoản tiền thưởng.....bất quá nếu như người đi đến đó, hãy cứ ít gây ra chuyện, dẫu sao bản thân người cũng là một tên đào phạm.

Thần Nam biết ma thú vốn là sinh vật của ma ảo đại lục, khi sinh ra đã có thể thi triển năng lực ma pháp, ma thú cấp thấp chỉ có thể thi triển những ma pháp đơn giản, như tuyết thổ chỉ có thể phun thổ băng tiễn, hỏa hồ chỉ có thể phun thổ hỏa diễm. Chỉ có cao đẳng ma thú mới có khả năng thi triển các loại ma pháp cường đại như lôi thú phong ra các loại lôi điện. Trong nội thể ma thú đều có kết thành một viên ma tinh hạch, ma thú đẳng cấp càng cao, thì ma tinh trong nội thể càng trân quý, ma tinh hạch là vật liệu trân quý để nghiên cứu ma pháp không thể ly khai của các ma pháp sư, cho nên giá của nó cũng vô cùng đắt đỏ.

Khuôn mặt lão độc quái giống như trư ca, nói:" Tự do chỉ thành mỹ nữ như vân, nhất là nữ sinh của thần phong học viện, quả thực là cực phẩm trong cực phẩm."

Thần Nam thầm chửi:"Cái lão đầu tử biến thái này thật sự là già rồi mà chẳng đứng đắn được chút nào."

Lão độc quái thao thao bất tuyệt:"số học sinh có năng lực tiến nhập vào Thần phong học viện rất ít, bởi vì những yêu cầu của nơi đó rất hà khắc, chỉ có thanh niên đạt đến giai vị cảnh giới cường giả mới có thể tiến nhập. Nhưng những học viên phi chính quy thì lại rất nhiều, bởi vì Thần Phong học viện danh vang đại lục, rất nhiều vương công quý tộc của các quốc gia đều dựa vào quan hệ, đem con cái của mình



tổng nhập vào Thần Phong học viện. Như trong đó nếu gặp phải một vị hoàng tử hay công chúa thì rất ư bình thường, nghĩ đi nghĩ lại, thật khiến người kích động a, nhiều công chúa, quận chúa, hầu môn quý nữ như vậy, nếu có thể tiến vào, quả thật là hạnh phúc đến chết mà.

Thần Nam ra sức kí một cái lên đầu của lão độc quái, nói: " ông thật là cái lão hoa si, còn không mau nghĩ đến những sự việc trước mắt."

Lão độc quái trông như trái banh bị xì hơi, lập tức ủ rú, mày chau mặt ủ nói: " được rồi, một lúc nữa ta sẽ đến trừ phòng nê "gia vị", sau đó ta sẽ suốt đêm rời khỏi đế đô, khi đi cũng không thể cùng người chào hỏi, hy vọng có thể gặp lại người tại tự do chi thành."

"Biến thái lão đầu, cảm tạ lão!" Thần Nam chuyển thân rời khỏi.

Khi màn đêm buông xuống, lão độc quái đã trốn khỏi đế đô.

Vầng minh nguyệt đã cao quá chân trời, dưới ánh nguyệt quang, Thần Nam cảm thấy tâm linh tỉnh mạch, hẳn đã chuẩn bị cho trận đại chiến

## Chương 10: Chiến Đế Đô (1) .

Rạng sáng, khi những ánh dương quang đầu tiên chiếu vào trong phòng Thần Nam lập tức mở to song nhãn, sau khi hoàn tất xong việc vệ sinh hắc bắt đầu đá tọa điều tức ở trong phòng.

Chúng kì sĩ của kì sĩ phủ đều đã nhận được thiệp mời mà Tư Mã phủ đưa đến, sau khi ăn xong buổi sáng liền nhao nhao đi đến Tư Mã phủ.

Đợi đến khi kì sĩ phủ đã không còn ai, Thần Nam mới bắt đầu đứng dậy, hắc đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất. Sau lưng hắc mang hậu nghê cung, hông mang trường đao, từng bước tiến ra khỏi phủ.

Sở quốc đô thành vô cùng phồn hoa, trên đường xa thủy mã long(ngựa xe như nước), đường phố hai bên cửa hiệu san sát, tiếng rao mua rao bán liên miên bất tuyệt vọng vào tai.

Hôm nay là ngày con trai của hổ uy đại tướng quân Tư Mã Trường Phong là Tư Mã Lăng Không cùng con gái của tể tướng Nạp Lan Văn Thành là Nạp Lan Nhược Thủy thành hôn, Tư Mã Trường Phong cùng Nạp Lan Văn Thành có vị trí rất cao trong thần nhân. Hôm nay lại mời đến cả Sở quốc hoàng đế tham gia hôn lễ, cho nên ngày hôm nay khắp các đường phố ngõ hẻm binh lính đi tuần tra so với mấy ngày trước tăng lên bội phần.

Thần Nam ở trong con đường huyền náo đó đi chưa được bao xa, thì bị một tên lính tay cầm trường mâu chặn lại.

"Đứng lại, ngươi là người nào, tại sao lại mang đao đi trên đường?"

"Ta là Thần Nam."

Tên binh lính đang vấn hỏi quay đầu lại nhìn đồng bạn nói:" Thần Nam? Sao

nghe thấy quen quen....."

Một tên lính ở trong đó nói:" Lễ nào là người đã đánh bại long kị sĩ là hộ quốc kị sĩ Thần Nam?"

"Đúng vậy." Thần Nam để nhanh chóng tổng cổ bọn chúng đi, chìa tay ra chỉ lên mặt đất, "xoạt" một âm thanh phát ra kèm theo một đạo kim sắc kiếm khí, ngay tức khắc làm mặt đất xuất hiện một lỗ sâu.

"A, nghe đồn đó là kim sắc kiếm khí..... đúng thật là hộ quốc kị sĩ đại nhân." Đám người đó kinh hô, vội vàng hành lễ.

Thần Nam khua tay nói:" Dừng dậy đi, ta muốn đến tham gia hôn lễ của Tư Mã Lăng Không, lưu lại một người dẫn đường cho ta, còn lại các người hãy tiếp tục tuần tra đi."

Có một tên lính dẫn đường, trên đường không còn ai tiếp tục ngăn trở Thần Nam, sau khi đến bên ngoài Tư Mã phủ, Thần Nam, Thần Nam vẫy tay, phái tên binh lính đó rời khỏi đây.

Sân trong Tư Mã phủ thật đồ sộ, khí phái phi phùng, đại môn màu đỏ dán lên hai chữ "hi" thật to, hai bên đại môn là hai con thạch sư uy vũ được điêu khắc bằng bạch ngọc. Bấy giờ trước phủ xa thủy mã long, người ra vào tấp nập không ngừng, người có thể ra vào không phải thân phận tôn quý, thì cũng hơn phân nửa là nhân vật có tiếng trong đế đô.

Thần Nam ở phía ngoài không xa Tư Mã phủ tĩnh lặng quan sát, mãi đến khi hoàng đế giá lâm hẳn mới bắt đầu động thân rẽ vào một con hẻm bên cạnh. Toàn bộ văn võ bá quan tham gia hôn lễ đều rời phủ cung nghênh đế quốc chi tôn Sở Hãn, sắp xếp thành dãy lớn ở sân khiến người lú lờ, "vạn tuế" hai tiếng phát ra không ngừng vọng vào tai, rất lâu sau mới yên tĩnh trở lại.

Tầm một nửa thời thần sau, trên đường phố cổ nhạc huyền thiên, đội ngũ rước dâu đã quay trở về, Tư Mã Lăng Không ngồi ở trên một con đại mã, thân mặc áo cưới màu đỏ, gương mặt đầy vẻ vui mừng, trông cực kì đặc ý.

Đội ngũ rút dâu cũng vô cùng tráng lệ, đám chơi cổ nhạc không dưới trăm người, tùy tùng hộ vệ nhân viên cộng lại không dưới ngàn người, thanh thế vô cùng to lớn. Phía trước kiệu hoa của tân nương Nạp Lan Nhược Thủy phải đến gần trăm vị võ sĩ, chỉ nhìn qua đã biết được là đó là những người có công lực cao thâm, công việc bảo vệ có thể nói là chu đáo tột cùng.

Khi đến gần Tư Mã phủ, phía trong Tư Mã phủ đột nhiên bay ra một con mặc lục phi long, phi long bay đến lượn vòng phía trên Tư Mã Lăng Không, gầm vang, sau đó một tấm vải lớn màu đỏ đột nhiên từ trên thân phi long rũ xuống, phía trên ghi lớn bốn chữ: Bách niên hảo hợp.

Quần nhân trên đường bỗng chốc bị kích thích.

"Nhìn kìa, rỗng....."

"Bách niên hảo hợp."

"Chúc long kỵ sĩ Tư Mã công tử cùng tài nữ Nạp Lan tiểu tỷ bách niên hảo hợp."

.....

Tư Mã phủ tiếng ti trúc, tiếng pháo nổ bắt đầu vang lên.

Tư Mã Lăng Không thần thái phấn khởi, ngửa mặt lên không trung huy động hữu thủ, phi long liền bay trở vào Tư Mã phủ.

Hôn lễ vẫn chưa chính thức bắt đầu, đó chỉ là mới khởi đầu cho một cao trào.

Sau khi đội ngũ rút dâu tiến nhập vào Tư Mã phủ, phía trước cổng liền không còn những âm thanh huyền ảo như trước kia nữa.

Thần Nam từ con hẻm bước ra, lắng nghe âm thanh từ cổ nhạc và trận trận hoan hô vang ra từ Tư Mã phủ, hẳn ở trong lòng cười nhặt một hồi.

Câu nói của Tư Mã Lăng Không hai ngày trước không ngừng vọng lại bên tai

hắn:" hai ngày sau Nhược Thủy cùng tha thành thân, nhưng tân lang không phải là người, hắc hắc.....người nhất định phải đến tham gia hôn lễ của ta nhé, ừm, đến lúc đó cũng có thể náo động phòng mà, hắc hắc."

"Mặc dù đã quyết định gây ra một trường đại náo, tại sao vẫn còn do dự?" nghĩ đến điều này, Thần Nam từ sau lưng lấy xuống hậu nghệ cung.

Bấy giờ đám thị vệ ở bên ngoài cửa Tư Mã phủ đã chú ý đến hắn, quát hỏi:"người là người nào, vì sao lại mang vũ khí xuất hiện ở đây?"

Thần Nam không để ý đến bọn chúng, từ trong ống tên rút ra một mũi điều linh tiễn đặt lên dây cung.

Đám thị vệ vừa muốn xông lên, nhưng ừ hắc hậu nghệ cung đột nhiên bạo phát ra một vầng kim mang diệp nhãn, trên người Thần Nam cuộn cuộn xuất hiện một cỗ khí thể nhiếp nhân tâm phách, thị vệ môn trong lòng kinh tâm đảm chiến, không tự chủ được thối lùi về phía sau hơn mười bước.

Lúc này trong Tư Mã phủ, Tư Mã Lăng Không cùng Nạp Lan Nhược Thủy ở trong thính đường chính đang chuẩn bị bái đường thành thân, thế nhưng vào lúc này toàn bộ chúng nhân đều trời dậy một cỗ cảm giác bất an mãnh liệt.

"nhất bái thiên địa....."

" Ầm ầm....."

Âm thanh của người chủ trì hôn lễ vừa cất lên, thiên địa không gian đột nhiên vang lên một trận phong lôi chi thanh, chúng nhân trong sảnh vô cùng kinh ngạc.

Thần Nam nhẹ nhàng buông dây cung, điều linh tiễn được xạ xuất từ hậu nghệ cung hóa thành một đạo kim quang phóng đến phía trước.

Cánh cổng to lớn của Tư Mã phủ bị kim quang tiễn phóng xuyên qua, vang lên những thanh âm ầm ầm rồi sụp đổ xuống.

Kim quang tiễn cách mặt đất năm sáu mét, vì vậy không gây thương tích cho

người, nhưng những công trình kiến trúc không thể không bị tàn phá. Nó giống như một con kim long phóng xuyên qua phủ, kéo dài một trường kim sắc tàn ảnh, xuyên qua hết tầng tầng kiến trúc, kim quang đi đến đâu tàn phá đến đó, khai phá tạo ra một đường "long môn".

Khi kim quang tiến xuyên qua đại sảnh Tư Mã phủ, toàn bộ chúng nhân đều kinh hãi ngẩn người, kim quan tẫn xuyên qua bức tường phía trên đầu hoàng đế, ở bên trên bức tường liền lưu lại một đạo "long môn" khủng bố.

"Bảo hộ hoàng thượng."

Trong đại sảnh vô cùng hỗn loạn.

Hoàng đế Sở Hãn nhìn thấy việc này không khỏi hoảng sợ, gương mặt trắng bệch lại, hoàng hậu đang cầm tay ông, cũng không khỏi phát hoảng.

Trường công chúa Sở Nguyệt quát lên: "mọi người không cần hoảng loạn." sau đó cô liền che chở ở phía trước hoàng đế.

Tiểu bảo chúa Sở Ngọc nói: "Là Thần Nam, nhất định là tên bại hoại Thần Nam."

Lúc này toàn bộ số người đã xem trận hoàng cung đại chiến đều tỉnh ngộ, đây đích xác là thần tiên phát ra từ hậu nghệ cung, nhất định là Thần Nam không nghi ngờ gì.

"Ha ha....." Một tiếng cười vang từ bên ngoài Tư Mã phủ vọng vào.

"Tư Mã Lăng Không ở đâu? Ta Thần Nam đến náo động phòng đây." âm ba âm âm cuộn cuộn khuấy động phía trên trời Tư Mã phủ.

Hoàng đế Sở Hãn cùng trường công chúa Sở Nguyệt sắc mặt đột biến, sự việc mà bọn họ lo lắng cuối cùng cũng xảy ra, Thần Nam chính thức đã phản Sở, điều này khiến bọn họ vừa hối vừa hận.

Những người tham gia hôn lễ nơi đây đều là những nhân vật nổi tiếng của đế

đô, đối với sự việc giữa ba người Thần Nam, Tư Mã Lăng Không, Nạp Lan Nhược Thủy cũng đã có nghe qua, lúc này dĩ nhiên minh bạch vì sao Thần Nam lại đến đại náo hôn lễ, mà còn có khả năng sẽ phản xuất Sở quốc.

Hôn lễ đã vô pháp tiếp tục diễn ra, bấy giờ Thần Nam đã đến trước đại môn Tư Mã phủ, trên đường tiến vào thính đường. Hắn trên tay cầm một thanh trường đao, thân đao tán phát ra quang mang chói lọi, kim sắc quang mang hướng đến đâu, thương đoạn kích chiết(thương đứt kích gãy), đoạn nhận phi xạ. Đao khí tung hoành kích dâng, một lực lượng cường đại ba động lấy hắn làm trung tâm hùng dũng bành phái, các võ sĩ trong Tư Mã phủ như cánh bèo đang đưa trong đợt sóng giận dữ, hàng loạt hàng loạt lớp người ngã xuống đất, trong nội phủ dĩ nhiên không một ai có thể chạm trán nổi với kì phong.

Tư Mã Lăng Không nghiêng răng cắn giận, hận không thể mang Thần Nam ra mà ăn tươi nuốt sống, hắn đưa tay giật cái hoa đỏ thắm trước ngực xuống, bước nhanh ra bên ngoài.

Tân khách trong thính đường, bao gồm cả Sở quốc hoàng đế trong đó, cũng đồng thời đi đến sân viện.

Nạp Lan Nhược Thủy thân hình không ngừng run rẩy, nàng đang do dự, cuối cùng tháo khăn đỏ trên đầu xuống, cũng tiến vào trong sân viện.

Lúc này Sở Nguyệt đã ra lệnh cho mọi người phong tỏa Tư Mã phủ, vô số thị vệ bao vây lấy Tư Mã phủ. Chúng kì sĩ trong kì sĩ phủ được điều đến hộ giá hai bên hoàng thượng, tiểu bảo chúa Sở Ngọc bị hoàng hậu kéo đến bên cạnh, cùng nhau đứng bên cạnh Sở Hân.

Tư Mã Lăng Không đưa tay chỉ vào Thần Nam nói:"Người vì sao lại đến quấy nhiễu hôn lễ của ta?"

Thần Nam nói:" Không cần phải vội vĩnh là không biết tại sao ta lại đến đây, toàn bộ những người ở đây đều đã biết vì sao rồi!"

Tư Mã Lăng Không sắc mặt trắng bệch nói" Người muốn làm gì?"

Lúc này một người trung niên dáng người khá cao bước ra từ hàng người, nói:"Thần Nam người vì sao đến đây? Con gái ta đã xuất giá, người không nên đến làm phiền nó nữa."

Thần Nam nghe những lời đó liền biết được người đang đứng trước mắt mình là phụ thân của Nạp Lan Nhược Thủy, Sở quốc tể tướng Nạp Lan Văn Thành, hần liền ôm quyền thủ lễ, nói:" Nhược Thủy căn bản không yêu thích gì Tư Mã Lăng Không, nếu thật sự gả nàng cho hần, chỉ khiến nàng đau khổ suốt đời, ngài nhẫn tâm khiến nàng phải lâm vào chỗ chết sao.

Thần Nam vẫn chưa nói xong, liền bị người ngắt lời, một trung niên khí vũ hiên ngang bước ra khỏi đám người, nói:" Hộ quốc kì sĩ người phải minh bạch mình đang làm gì, hôn nhân của con ta là do hoàng thượng ban cho, lẽ nào người đối với bệ hạ có điều bất mãn?"

"Thì ra là Tư Mã đại tướng quân, thật là một tội lớn được quy kết cho ta, hắc hắc, ngài vì sao không trực tiếp nói rằng ta đã động võ trước mặt hoàng đế, đã gây kinh động đến thánh giá?" nói xong, Thần Nam xoay đầu nhìn về Sở Hân, cao giọng nói:" Ngày đó tại diễn võ trường nếu như không phải Thần Nam ta đại chiến long kỵ sĩ, e rằng Sở quốc sớm đã thất bại thảm hại, trở thành trò cười cho các nước chư hầu. Thần Nam ta không ngại hy sinh xả sinh vong tử rồi cuộc là vì cái gì? Bệ hạ vì sao lại đem Nạp Lan tiểu tỷ ban hôn cho Tư Mã Lăng Không, vì sao lại đối với ta như vậy?"



## Chương 11: Chiến Đế Đô (2)

### Chiến Đế Đô (2)

Một đại thần ở bên cạnh trách mắng: "To gan, Thần Nam người dám cả gan trách vấn bệ hạ, người đã phạm vào tội khi quân rồi đó."

"Khi quân? Hắc hắc, người kính ta một xích, ta kính người một trượng. Nhược bằng người phạm ta, khiến ta không thể nhẫn nhịn được nữa, dù cho thiên vương lão tử, ta cũng phải lôi hất xuống!" nói đến điều này, hắc trường đao hướng lên trời, một đạo đao mang thôi xán trực trùng nhi khởi, quang mang diệu nhãn như thiểm điện chiếu sáng cả khắp cả sân, hàn khí âm sâm nhiếp nhân tâm phách. Mỗi một cá nhân tại đây đều cảm thấy một cỗ áp lực bức người, chúng nhân trong sân không thể không biến sắc.

Sở Hãn nói: "Thần Nam, trầm biết trắng trong lòng người đang cực kỳ bất mãn, nhưng Tư Mã gia trước kia đã đưa ra việc hôn sự....."

Thần Nam cắt ngang lời nói của lão, cười nhạt: "hắc hắc, chẳng lẽ hôn nhân cũng cần phải theo thứ tự sao?"

Trường công chúa Sở Nguyệt thấy Thần Nam đối với hoàng đế vô cùng bất kính, phần nộ nói: "Thần Nam người thật quá đáng, chớ nên quên rằng người là thần tử của Sở quốc, thần tử có thể cùng quốc vương nói chuyện như thế được sao?"

Trước kia khi chỉ mới gặp qua Sở Nguyệt lần đầu, Thần Nam trong lòng có 1mọt cảm giác kinh diễm, sau này trên đường Sở Nguyệt đối với hãn hỏi han ân cần, khiến càng tăng thêm phần hảo cảm. Nhưng một loạt sự việc xảy ra gần đây, Sở Nguyệt trong lòng hãn địa vị đã cực kỳ giảm sút, đó là một nữ tử vì lợi ích của gia tộc để vương mà bất chấp mọi thủ đoạn, tâm cơ thâm trầm đến đáng sợ.

"Như thế thì ta không đáng là thần dân của Sở quốc vậy!"

"Người.....người sống như một người Sở quốc, vì sao lại phản lại quốc gia của mình? Sau này trong lòng người có thể thanh thản được sao?"

"Ta không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào, ta bất quá chỉ là một khách qua đường ở lại Sở quốc mà thôi, Sở quốc trong lòng ta không có cái gì gọi là tầm cao của tổ quốc, cho nên trong lòng ta vẫn rất thoải mái." Khi nói những lời này, Thần Nam cho rằng bản thân mình như là một người của vạn năm về trước, khiến chúng nhân tại trường như nghe thấy một điều mặc danh kỳ diệu." Chỉ là không biết ai mới là người không an tâm trong lòng, vì lợi ích chính trị, mang hào băng hữu của mình đã nhập vào cuộc hôn nhân như trong ác mộng này."

Sở Nguyệt thần sắc đột biến, trách mắng:" người dù cho có muôn ngàn lí do, cũng không nên phản bội Sở quốc!"

Thần Nam liên tục tìm tòi ở trong đám người, lúc này cuối cùng cũng đã phát hiện ra một người thân mặc đại hồng hi y chính là Nạp Lan Nhược Thủy, dung nhan thanh lệ ban đầu lúc này có phần tái nhợt, vô cùng tiều tụy. Hắn chuyển trường đao sang tay trái, hữu thủ huy động, dấy lên trận trận cuồng phong mãnh liệt, quang mang dũng động, phía trước mặt hắn xuất hiện một thủ chương kim sắc cường đại. Kim sắc thủ chương hướng Nạp Lan Nhược Thủy cuộn đến, bao bọc lấy Nạp Lan Nhược Thủy dấy lên một cổ cuồng phong cuốn lấy cô quay trở về, những người ở trong sân không biết được đó là tu luyện chi pháp gì là văn thần xuy hay là điều điều dục đảo.

Một vị tu vi cao thâm giả trong sân không kiềm chế được kinh hô lên:" Cầm long thủ..... chính là cầm long thủ đã thất truyền!" Toàn bộ tu luyện giả không thể không biến sắc, tuyệt học đã thất truyền vậy mà lại hiện ra ở trong tay Thần Nam.

Nạp Lan Nhược Thủy đáp xuống trước mặt Thần Nam, cô đột nhiên dấy lên một cảm giác ngờ ngàng, quá khứ của Thần Nam và Thần Nam hiện tại càng lúc càng xa càng khác biệt nhiều hơn.

Thần Nam nhìn vào song nhãn của Nạp Lan Nhược Thủy, nói:" Nhược Thủy, huynh đưa muội rời đi."

"Không, muội không thể cùng huynh rời đi được." Nạp Lan Nhược Thủy lắc đầu.

Thần Nam nói:" Vì sao?"

Nạp Lan Nhược Thủy kinh hô:" Cần thận!"

Tư Mã Lăng Không mặc dù trong lòng thầm kinh sợ thần công vừa thi triển

ban nãy của Thần Nam, nhưng lúc này hãn nộ hỏa xung thiên, nhìn thấy trước mắt gã đó không chỉ quấy nhiễu hôn lễ của hãn, mà lại còn có thể coi hãn như không ra gì, hiện tại hãn ta còn muốn đưa tân nương rời đi, điều này khiến hãn thực sự phát cuồng. Hãn từ trong tay một thị vệ bên cạnh đoạt lấy một thanh trường kiếm, nhắm về phía Thần Nam chém đến, một đạo mặc lục đấu khí phát xuất ra thanh âm phá không " xoạt xoạt".

Thần Nam kéo Nạp Lan Nhược Thủy về sau lưng mình, tả thủ trường đao ung dung chém ra, một đạo đao mang hừng hực hướng về phía trước phóng đến, quang hoa chói lọi phát ra một nguồn năng lượng cự đại ba động, kèm theo đó là một cỗ cuồng phong mãnh liệt, phát xuất trận trận dị khiêu.

" Ha ha.....muốn đánh thì đánh, hôm nay Thần Nam ta nhất định phải đại náo để đô!"

Đao khí và đấu khí cùng nhau va chạm, ở trên không trung phát xuất ra âm thanh như tiếng xé lụa, Thần Nam vẫn đứng nguyên vị không chuyển động, Tư Mã Lăng Không liên tục thối lùi hơn năm bước, hãn khí huyết trong nội thể cuộn cuộn, gương mặt hồng nhuận lên. Nhưng hãn vẫn không lùi bước, song nhãn hàn quang thiểm thức, lại lần nữa cầm kiếm xông lên.

Trên không trung đao khí, đấu khí tung hoành khuấy động, Thần Nam sau khi chém ra một phiến đao mang đoạt mục liền phi thân lên cao ngất trời, thân thể như bay vào hư không. Thân thể của hãn kim quang đại thịnh tán phát ra tứ phía, giống như ngọn liệt hỏa đang hừng hực bốc cháy, phảng phất như khoác trên người một kim tinh chiến giáp, hãn ở trên không hướng về Tư Mã Lăng Không đáp đến.Một

áp lực cường đại bao trùm lấy Tư Mã Lăng Không, nguồn áp lực nặng nề không gì sánh được khiến hắn không thể thở nổi, thế nhưng cũng đang là nhân vật uy danh của đế đô, bất ngờ lại bị mất thể diện như thế, hắn liền kiên cường cử kiếm nghênh chiến, một đạo đao khí thôi xán trực trùng phóng lên.

Khi mặc lực đấu khí gặp gỡ với kiếm khí xuất thể dưới một cước của Thần Nam, liền bị trùng kích đến thất linh bát lạc, quan mang thoáng chốc dần mờ đi, kim sắc của kiếm khí xuất thể trực trùng phóng xuống.

Tư Mã Lăng Không đại hãi, một mặt lùi bước một mặt cử kiếm chém thẳng vào, bây giờ một chùm ánh ảo như xuất hiện trước mắt chúng nhân, Thần Nam trong nháy mắt đã xuống mười ba cước, công phá sự phòng ngự của mặc lực đấu khí, trùng trùng điệp điệp đập mấy cước lên thân trường kiếm của Tư Mã Lăng Không, nhưng áp lực cường đại đó vẫn khiến hắn khó mà chịu được, hắn song cước đập mạnh vào những phiến đá hoa trên sàn nhà, đập ẩn xuống dưới đất.

Khi cước thứ mười một của Thần Nam đập xuống, trường kiếm hoàn toàn vỡ vụn, hóa thành từng miếng sắt vụn từ không trung rơi xuống, Tư Mã Lăng Không nhổ ra một ngụm máu tươi, phía dưới đầu gối đều đã hoàn toàn chìm vào trong lòng đất. Lúc này đệ thập nhị cước, đệ thập tam cước đã đến, Tư Mã Lăng Không hối hận không ngừng, thầm hối hận mình không nên vì cái sĩ diện chết tiệt đó, không còn cách nào khác, hắn liền cử song chưởng lên nghênh tiếp lấy song cước của Thần Nam.

"Ầm", "Ầm" hai thanh âm cường đại được phát ra, quang hoa thiểm điện, sóng khí cuộn cuộn, Tư Mã Lăng Không bị đá đến bay ngã ra sau. Những người có tu vi cao thâm trong trường đều nghe được hai tiếng bể vụn vang lên, tỉ mỉ nhìn vào có thể phát hiện, hai tay vừa bị đá đó của Tư Mã Lăng Không đã gãy đoạn, rũ xuống vô lực.

Cũng vào lúc này, Thần Nam ở trên không phách xuất ra một đạo uy lực vô biên, phong mang thôi xán diệu nhân như một cầu vồng trải ngang qua bầu trời, nguồn năng lượng cường đại ba động cùng với nó cuộn trào mãnh liệt cuốn tới.

Đạo đạo mang thôi xán này nếu như là chém trúng Tư Mã Lăng Không, nhất

định khiến hấn trong nháy mắt vỡ nát. Thời khắc này các tùy tùng của hoàng cung, các võ giả cao cấp đang bảo hộ hoàng đế liền tức tốc phóng lên, tiếp lấy một đao uy lực cường đại này.

"Ầm"

Xông lên là sáu vị cao thủ, trong tay cầm đoạn kiếm ngắn ra đứng tại giữa trường, uy lực của một đao đó lại có thể khiến bọn họ sáu người đều bị thụ thương. Lúc này Thần Nam cùng Tư Mã Lăng Không đều đã ngã trên đất cách xa nhau, người lúc trước trường đao hướng thiên, thân thể kim quang cuồn cuộn, chiến ý vang dội, người lúc sau sắc mặt tái nhợt, miệng thổ huyết không ngừng, thần sắc đầy vẻ xấu hổ và giận dữ.

Cuộc quyết đấu nhanh chóng ngừng lại, tất cả đều phát sinh trong nháy mắt, nếu như không phải là lúc giây phút tối hậu các võ giả cao cấp nhanh chóng phản ứng, Tư Mã Lăng Không đã hoành thiên tại đường trường.

Trong trường có không ít người đều đã từng kinh qua Thần Nam xuất thủ, nhưng lúc này vẫn lộ ra thần sắc chấn kinh.

Tư Mã Trường Phong lắc đầu tán thán: "Hài tử này quả thật đã quá mất bình tĩnh, làm sao có thể ngạnh tiếp được lực lượng đó kia chứ?"

Chúng nhân sôi nổi nghị luận:

"Tam giai đông phương võ giả đạt đến cảnh giới kiếm khí xuất thế quả thật là đáng sợ!"

"Có thể phách xuất ra đao mang, lại còn có thể dụng cầm long thủ thất truyền....."

.....

Tiểu bảo chúa nhìn thấy mà hưng phấn không ngừng, nhỏ giọng nói: "câu chuyện anh hùng cứu mỹ nữ lại phát sinh bên cạnh ta, oa, thật đẹp quá! Nếu như tại hôn lễ của ta cũng có một người công lực cái thế, đánh bại hết tất cả cao thủ, uy

phong lâm liệt xuất hiện trước mặt ta, điều đó điều đó quả thật là tuyệt mà!"

"Đông" Hoàng hậu kí lên đầu cô một cái, trách mắng:" con đang nói nhảm cái gì đó?"

Tiểu bảo chúa vô cùng oan ức nói:" Tại sao lại đánh đầu con?"

Hoàng hậu nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói:" con nếu như lại còn gây náo loạn nữa, ta phạt con một tháng không được xuất cung."

"Hi hi." Tiểu bảo chúa tươi cười trở lại nói:" không tưởng được cái tên bại hoại này càng lúc càng lợi hại như thế."

Lúc này Sở Nguyệt nhìn chúng nhân trong kì sĩ phủ nói:" Thần Nam hung hăng càn quấy như thế, lại dám gây ảnh hưởng đến quốc vương rõ ràng đã có lòng phản Sở, hiện mong các vị kì sĩ mau liên thủ bắt hắn lại."

Trong đám kì sĩ truyền xuất ra một tiếng kinh hô:

"Trời ơi, ta tại sao lại không thể nào tụ tập ma pháp nguyên tố?"

"Toàn thân tu vi của ta tại sao lại đột nhiên tiêu thất như thế này?"

.....

Tiếng kinh hô vang lên không ngừng vọng vào tai.

Sở Nguyệt tựa hồ nghĩ ra được điều gì, sắc mặt đại biến, nhìn Thần Nam phần nộ nói:" Người dám xui khiến lão độc quái tiền bối hạ độc đối với chúng vị kì sĩ, người.....thật quá ác độc, người chẳng lẽ muốn những người này phải hy sinh hay sao?" Sở Nguyệt thật sự đã có phần nóng ruột, nếu như toàn bộ kì sĩ đều trúng độc mà chết, đối với Sở quốc mà nói là một tổn thất không gì kể được.

Thần Nam hừ nhẹ:"Người hãy thôi đem cái lòng dạ tiểu nhân đó mà so với lòng dạ quân tử, bọn họ chỉ là tạm thời thất tán công lực mà thôi."

Suy cho cùng Thần Nam đối với các loại nhân tình thế thái vẫn còn chưa nhận

biết được nhiều điều, thời khắc này hãn vẫn rất còn non nớt, không thể nở lòng hạ quyết tâm, độc chết các kì sĩ của Sở quốc, hãn không có lòng đôi địch với người khác, và cũng không biết lựa chọn thủ đoạn.

Lập tức, Sở Nguyệt sắc mặt vô cùng tái nhợt, quát lên:" Toàn bộ hoàng cung võ sĩ cao cấp nghe lệnh, bằng bất cứ giá nào cũng phải đem nghịch tặc ra tru sát!"

Hơn chục vị võ sĩ tu vi cao thâm của hoàng cung tiến vào trong trường, một cổ áp lực bức người trên thân bọn họ tán phát ra.

Thần Nam lớn tiếng quát:" Ai dám cử động? Ta sẽ bắn chết kẻ đó ngay lập tức!"hãn cầm lấy hậu nghê cung, một mũi điêu linh tiễn đã đặt tại trên dây cung.

Một người tựa hồ là đầu lĩnh của đám hoàng cung võ sĩ lớn tiếng nói:"Không cần phải sợ, chúng ta cứ xông lên, mũi tên của hãn chỉ có thể bắn hạ được một người mà thôi....."

"Ầm ầm ầm"

Thiên địa thất sắc, phong vân biến hoá! Kèm theo âm thanh ầm ầm như sét đánh,dây cung của hậu nghê cung nhẹ rung lên, một đạo kim quang tiễn tựa thiểm điện được bắn ra.

Giờ đây Thần Nam tu vi đã không còn như trước kia nữa, uy lực của quang tiễn so với lần ở biên giới phía Tây Sở quốc không biết là đã hơn gấp bao nhiêu lần. Quang mang rực rỡ chói mắt, khiến toàn bộ chúng nhân tâm trạng có phần run rẩy là một mũi tiễn tựa bá long xuất hải, uy động tám phương, uy lực áp bức cực đại khiến chúng nhân trong phạm vi quanh đó đều cảm thấy ngạt thở. Quang tiễn trong nháy mắt phóng xuyên qua ngực của vị võ sĩ đầu lĩnh, cả thân thể vị võ sĩ đó nháy mắt vỡ tung (bạo toái), từ trên không trung đổ xuống một màn mưa máu, bốc lên mùi huyết tinh khiến chúng nhân phải ớn lạnh.

Uy lực của một mũi tiễn này thanh thế cực đại, lực lượng ba động vô cùng to lớn tựa như phong ba bão táp, cuồn cuộn khắp bên trong Tư Mã phủ, năng lượng ba động khủng bố đó khiến chúng nhân tại trường đứng không ổn định, ngã lăn ra đất.

Phía trong Tư Mã phủ chúng võ sĩ ngã lăn ra mặt đất, rất nhiều người đều bị binh khí của bản thân làm cho tổn thương, máu tươi chảy ra không ngớt. Toàn bộ văn võ trong triều càng không thể chịu đựng được, cũng ngã lăn trên đất.

Sở Quốc hoàng đế nếu như không phải là được trường công chúa Sở Nguyệt kíp thời giúp đỡ, khẳng định cũng phải ngã chống vó, tiểu bảo chúa vì phải giúp đỡ hoàng hậu, bản thân cũng lại bị té xuống mặt đất, tức khí chửi rủa: "tên bại hoại chết tiệt, ai da....."

Chúng kì sĩ trong Kì Sĩ phủ bởi vì công lực tạm thời thất tán, cũng đều ngã nhào trên mặt đất.

Chỉ có một bộ phận cao thủ là không chịu ảnh hưởng, vẫn đứng giữa trường như cũ, phần nộ nhìn Thần Nam.

Tư Mã phủ hôm nay mời tất cả các danh gia ở tại đế đô, uy lực của kim quang tiền khiến tất cả bọn họ trông cực kỳ thảm hại, ngày hôm nay có thể nói là bọn họ đã mất hết thể diện. Những hào môn thiên kim, hầu môn quý phụ ấy kinh hãi hét lên khớp nơi khiến tình cảnh lúc này vô cùng hỗn loạn.

Nếu như tin tức này lan truyền đến nước khác, Sở quốc có thể nói là đã cực kỳ mất đi thể diện, nhất định sẽ bị các quốc gia đó nhạo báng.

Đến khi chúng nhân trên mặt đất tự mình đứng lên, lúc bình tĩnh trở lại, phần nộ nhìn về phía Thần Nam

Vào thời khắc này nội trường lặng ngắt như tờ, toàn bộ chúng nhân đều dường như nín thở lại, trường chấn động vừa rồi đã khiến những hoàng cung võ sĩ muốn tiến lên phải dừng bước.

Thần Nam tiếp tục đặt lên dây cung mũi tên thứ hai, thần cung hướng đến đâu, người người đều biến sắc, cuối cùng hần di chuyển hậu nghệ cung từ trên người Tư Mã Lăng Không hướng về phía hoàng đế.

Nạp Lan Nhược Thủy ở sau lưng hần lo lắng la lên: "Thần Nam người muốn



làm gì?"

Thần Nam không trả lời, nhìn Sở Hân nói: "để ta và Nhược Thủy cùng rời đi."

Sở Hân gật đầu nói: "Không thể tưởng được sự tình lại có thể như vậy, được rồi, người có thể đi, tất cả các người hay tránh ra, để bọn họ rời đi."

Tư Mã Lăng Không nộ hỏa cuộn cuộn, song mục đỏ rực, vừa rồi hắn đã thụ nội thương nghiêm trọng, lúc này vừa kinh vừa phẫn, "Aaa", thanh âm phát ra, liên tục thổ ra ba ngụm máu lớn, liền được người giúp đỡ dìu ra khỏi trường.

Thần Nam thu lại hậu nghệ cung, ra hiệu cho Nạp Lan Nhược Thủy cùng nhau rời khỏi nơi này.

Ngay khi qua khỏi đại môn Tư Mã phủ, Nạp Lan Nhược Thủy nói: "Thần Nam, muội thực sự không thể cùng huynh rời đi."

"Vì sao?"

"Muội không thể đi được, sau khi muội đi, phụ thân muội phải làm sao? Gia đình muội sẽ như thế nào? Bọn họ sẽ mất hết thể diện."

"Bọn họ chỉ là mất đi một chút thể diện mà thôi, lẽ nào muội muốn hy sinh hạnh phúc của bản thân mình ư?"

Nạp Lan Nhược Thủy lắc đầu nói: "Trường hôn lễ này đã không còn cách nào tiếp tục, huynh không cần phải lo lắng cho muội nữa."

Thần Nam nói: "Muội tại sao lại không thể rời đi với huynh kia chứ?"

Nạp Lan Nhược Thủy nhẹ nhàng ca thán: "giữa huynh và muội không có....."

Thần Nam ngạc nhiên nói: "muội.....nhưng tại ngũ hoa viên huynh đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa muội và trưởng công chúa mà."

"Huynh đã nghe thấy ư? Muội lúc đó xác thật.....nhưng.....nhưng hiện tại huynh đã thay đổi, khiến muội cảm giác càng ngày càng bỡ ngỡ, với muội Thần Nam quen

biết trước đây đã không còn nữa rồi.....muội có phần sợ hãi, muội không thể biết được tương lai của muội sẽ như thế nào, muội.....không thể cùng huynh rời đi được....." thanh âm của Nạp Lan Nhược Thủy càng lúc càng nhỏ lại cuối cùng khẽ nói:"có lẽ muội quá cố hữu, có lẽ tư tưởng của muội quá bảo thủ, muội thực sự không thể cùng huynh ra đi như thế này. Huynh có lẽ đã từng suy nghĩ qua, huynh hôm nay phần nộ phần lại đại Sở, rốt cuộc cũng chỉ bởi vì để giải tỏa một khẩu ác khí, vẫn là vì.....cái muội cần nhất vẫn là con người huynh trước kia."

Thần Nam đột nhiên ngăn người đứng lại, mũi điều linh tiễn trên dây cung rút xuống mặt đất. Đích thực, hắn hôm nay bởi vì phần nộ đã phản lại Sở quốc, chủ yếu là vì không nuốt trôi được một khẩu ác khí này, tưởng sẽ thống khoái nếu như phát tiết nó đi được.

"Thần Nam cẩn thận!" Nạp Lan Nhược Thủy kinh hãi la lên.

Một đạo kiếm quang quang hoa rực rỡ như một cuốn lụa nhắm Thần Nam trầm đến, đồng tử của Thần Nam liền co lại, hắn đã thấy được đây là phi kiếm của một tu đạo giả, chủ nhân của phi kiếm chính thị là trưởng công chúa Sở Nguyệt. Hắn cấp tốc bật xuất trường đao, hướng về phi kiếm chém đến.

Chúng nhân quan chiến kinh hô:

"phi kiếm!"

"là tu đạo giả thần bí nhất trong tu luyện giả!"

"Là trưởng công chúa điện hạ!"

.....

Phi kiếm hàn quang sáng ngời, lãnh khí bức người.

Thần Nam khua đao chém thẳng đến, nhưng kim sắc phong mang lại không thể cản trở được phi kiếm phóng đến, cuối cùng hắn vung trường đao lên trực tiếp cùng phi kiếm giao kích với nhau.

"Đinh đinh đang đang"

Sau khi tiếng kim loại va vào nhau vang lên, trường đao vậy mà lại bị chém thành nhiều đoạn, chỉ còn lưu lại một cán đao trơ trụi trên tay hắc. Thần Nam thầm kinh sợ trong lòng, thầm thán tu đạo giả quả nhiên không tầm thường. Hắc vút cán đao đi, dùng tay không nghênh tiếp lấy phi kiếm, một tầng quang hoa kim sắc dày đặc bao quanh lấy bên ngoài thủ chương của hắc, hắc lách qua kiếm phong, chương chương phách lên sóng kiếm, sau khi thủ chương bằng huyết nhục cùng phi kiếm va chạm vào nhau, vậy mà lại phát ra từng trận tiếng động "âm vang".

Một loạt các động tác này có thể nói là nhanh như thiểm điện, chúng nhân chỉ có thể thấy một đạo phong mang và một phiến chương ảnh giao phong với nhau, quang hoa rực rỡ kèm theo một chuỗi tiếng động "âm vang", một nguồn năng lượng cường đại ba động điên cuồng dấy lên.

Khi đám võ sĩ cao cấp đối mặt với phản ứng này, nghĩ rằng đây là thời khắc xung yếu, nhưng trường công chúa đã có phần lực bất tòng tâm, trên mặt cô dần tái lại, phải thu phi kiếm về một cách không cam tâm.

Thần Nam vừa muốn truy kích, một đội võ sĩ cao cấp liền chặn phía trước mặt hắc, hắc nhanh chóng dừng lại cước bộ, cầm lấy hậu nghệ cung, điều linh tiễn nhắm thẳng về phía hoàng đế Sở quốc. Chúng nhân kinh sợ, bị bức bách phải ngừng lại.

"Nhược Thủy đi với huynh."

"Không, muội....." Nạp Lan Nhược Thủy lắc đầu nói: "giữa muội và huynh có lẽ đã từng phát sinh một chút rung động nhất thời, nhưng đó không phải là cảm tình, nếu như nửa năm sau muội vẫn còn cảm giác này....." Nạp Lan Nhược Thủy không nói nữa, nhanh chóng chạy về phía quần nhân, nháy mắt đã dần dần biến mất.

Thần Nam như ngây người ra, cuối cùng bạo nộ, kéo căng hậu nghệ cung nhắm chuẩn trường công chúa Sở Nguyệt, nói: "Người dám cả gan đánh lén ta, hôm nay ta muốn....."

Đột nhiên bên tai hắt vang lên một thanh âm già nua như than thở: "ai, thanh niên nhân không nên quá kích động, nàng ta đúng là huyền tôn chi nữ (cháu cố) của ta.

Thần Nam thất kinh, lập tức bình tĩnh trở lại, thanh âm đó hẳn biết rất rõ, chính là của lão huyền tổ hoàng đế, cái lão yêu quái đã ngoài một trăm bảy mươi tuổi đó, hẳn biết rằng lão yêu quái chính đang sử dụng võ học cao thâm nhất nhân truyền âm(truyền âm nhập mật) đối với hắn.

Lão yêu quái than thở: "cái gì là vĩnh viễn? là không vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng chỉ là một sát na thời gian. Khi đã quên đi phù hoa, dung mạo già đi, lúc đó mới phát hiện ra được, đời người cái cần thiết nhất là tâm tình yên bình và hạnh phúc.

Thanh âm tựa như từ xa xăm bốn phía vọng vào Thần Nam, khiến hắn cũng không có cách gì phát hiện ra tung tích của lão yêu quái. Hắn mặc dù có hậu nghị cung trong tay, nhưng vẫn hết sức úy kỵ lão nhân cao thâm mạc trắc này, nếu như là lão nhân này ngầm tập kích hắn, hắn tuyệt đối vô phương ứng phó.

Lúc này Thần Nam đã kéo căng hậu nghị cung, nhưng vẫn còn kiêng dè về lão yêu quái, đành phải chuyển hướng hậu nghị cung xuống phía mặt đất. Một đạo quang tiễn kim sắc kèm theo âm thanh tựa như tiếng sét phóng chìm vào dưới mặt đất, mặt đất kịch liệt chấn động không ngừng, quá nửa Tư Mã phủ "âm âm" đổ sụp xuống, khói bụi mịt mù, đất cát tung bay.

Không một ai biết được mũi kim quang tiễn bắn xuống dưới mặt đất này đã từ từ thay đổi phương hướng, kim quang tiễn hướng đến một nơi cách hoàng cung không xa phóng đến, rồi sau đó phóng thẳng vào trong cổ mộ phía dưới hoàng gia cổ tích thất. Kim quang tiễn ẩn chứa thiên địa nguyên khí giống như bị hút đến, tiếp tục bay về hướng di thể của tuyệt đại cao thủ trong cổ mộ, cuối cùng khi tiến đến còn cách thi thể bất diệt đó ba thước liền đột nhiên vỡ nát ra, hóa thành từng điểm từng điểm kim quang, trùng nhập vào trong nội thể của thi thể bất diệt. Cổ mộ khôi phục lại sự yên tĩnh, tựa hồ như chưa từng có việc gì xảy ra.

Thần Nam nhân lúc chúng nhân đang đại loạn, cầm long thủ tái xuất, thủ chương kim sắc mang theo một cỗ cuồng phong mãnh liệt, cuốn lấy tiểu bảo chúa

Sở Ngọc đang ở bên cạnh hoàng hậu rồi quay trở lại. Hắn nhanh chóng đi vào huyết đạo của tiểu bảo chúa, sau đó mang cô theo trước ngực, hắn tay phải cầm hậu nghê cung, tay trái đặt trên yết hầu của tiểu bảo chúa.

Bấy giờ Tư Mã phụ tử hai người điên cuồng thở gấp, không chỉ hôn lễ bị Thần Nam phá hoại, mà ngay cả toàn bộ Tư Mã phủ cũng đã bị hắn phá hủy.

"Bại hoại, xú tắc mau thả ta ra....."

Hoàng đế, hoàng hậu tất cả mọi người thần sắc biến đổi thảm hại, trường công chúa nói:" Thần Nam ngươi thả muội muội của ta ra, ta bảo chứng cho phép người bình an mà rời khỏi đây."

Thần Nam vẫn bất động, không có lấy một biểu tình gì. Kì thật hắn trong lòng đang ngẫm dò xét lão yêu quái, xem lão có xuất thủ hay không. Một lúc lâu sau, lão yêu quái cũng không có một động tĩnh gì, sự thấp thỏm trong lòng hắn cũng từ từ hạ xuống.

Tiểu bảo chúa la lên:" xú tắc mau bỏ bàn tay ngươi ra khỏi người ta, thực sự là không thể gửi được mà."

Trường công chúa Sở Nguyệt nói:" Thần Nam ngươi có nghe ta nói gì không? Mau thả muội muội ta ra, ta sẽ để mặc cho ngươi rời khỏi đây."

Thần Nam cười nhạt nói:"Hừ, ta không tin vào những lời phế ngôn đó đâu, mau bảo tất cả mọi người tránh ra, không được phách bất cứ ai đến cản trở ta.

Sở Nguyệt tức giận sắc mặt biến đổi liên tục, cuối cùng nói:" Được, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi."

Hoàng hậu ở bên cạnh không ngừng lo lắng, vừa muốn mở miệng phát thoại, Sở Hân đã chặn bà lại, nói:" Tin tưởng Nguyệt nhi, hãy để việc này cho nó xử lý."

Văn võ bách quan trong triều lúc này ngăn người ra hết, những sự việc phát sinh ngày hôm nay thật quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Thần Nam mặc dù đối với đường xá trong Sở đô không mấy hiểu rõ, nhưng đường xuất thành hãn đã thám thính từ trước, hãn kẹp lấy tiểu bảo chúa rời khỏi đế đô.

Tiểu bảo chúa giận dữ nói: "bại hoại người đã thoát được rồi, còn không mau thả ta ra?"

"Đời người thật sự là kỳ diệu a, lúc trước là người bắt ta đưa đến đế đô, bây giờ là ta bắt người rời khỏi đế đô. Ta tưởng người không quên một loạt sự việc phát sinh trong thời gian đó chứ? Người lưu lại ở bên cạnh ta, ngoan ngoãn mà làm thị nữ cho ta!"

"Cái gì? Muốn công chúa ta phải làm thị nữ cho người ư, người năm mơ à!"

Thần Nam đã làm việc mà hãn luôn luôn rất muốn làm trước đây, nhưng lại luôn luôn không có cơ hội để làm việc đó, hãn dụng lực véo hai cái má của tiểu bảo chúa, ra sức vừa ngắt vừa cẩu.

Tiểu bảo chúa đau đớn hét lên: "ai u.....bại hoại người là tên hỗn đản mau buông tay, người lại dám đối với ta như thế sao?"

"người là con tiểu ác ma, ta biết người giáo hoạt vô cùng, chớ nên bày trò quỷ kế gì đối với ta, ngoan ngoãn trung thành mà lên đường với ta."

"người cái tên hỗn đản muốn đưa ta đi đâu?"

"tội ác chi thành."

"a....."

"thật sự không nghĩ đến phải không, tiểu ác ma người lại lần nữa rơi vào tay ta....."

Thần Nam mặc dù tâm tư vô cùng phức tạp, nhưng tịnh không có cảm giác thương cảm, hãn cảm thấy rằng những lời mà Nạp Lan Nhược Thủy nói lúc đó là đúng, hãn giữ lấy tiểu bảo chúa Sở Ngọc li khai khỏi Sở quốc đô thành.

## Chương 1: Lạc Nạn Công Chủ

Thần Nam mặc dù tại đế đô đã gây ra một trường đại họa, nhưng hắn không có một chút gì sợ hãi, có tiểu bảo chủ thiên chi ngọc diệp trong tay, hắn không lo lắng về việc đám người theo sau đó sẽ làm càn.

Hắn chỉ cố kị duy nhất một người là Huyền tổ hoàng đế, cái lão yêu quái đã trên một trăm bảy mươi tuổi đó. Lão yêu quái một thân tu vi cao thâm mạc trắc đầy khủng bố, khiến hắn vô cùng huy kị.

Tiểu bảo chủ bị Thần Nam kẹp ngang hông, trong lòng không ngừng phản nộ, nhưng huyết đạo bị phong bế, cô chỉ có thể không ngừng nguyên rủa hắn.

"Cái tên bại hoại đáng chết người nếu không mau bỏ ta xuống, ta sẽ cắn lưỡi tự tận."

"Cứ việc, người chết sớm chừng nào, thế giới này càng thanh tịnh sớm chừng đó."

"bại hoại xấu xa, tên bại hoại chết tiệt người dám đối xử với ta như thế này, ta nếu như cắn lưỡi tự tận, người chết không có đất chôn, mỗi thời mỗi khắc sẽ có người không ngừng truy sát người."

"Người tốt thường đoán mệnh, kẻ ác thường sống lâu, nếu Tiểu ác ma người có thể xuống địa ngục đoàn tụ với ác ma tỷ muội, điều đó quả thật đúng là kì tích."

"Người..."

"Ta làm sao? Ta vẫn là mong người mau chóng tự tận đi, ta thỉnh cầu người đó."

Tiểu bảo chủ nghiêng răng nghiêng lợi, phản hận nói: "Xú tặc, người mà còn

khuyến khích ta tự sát, ta suốt đời hận người, sẽ có ngày ta sẽ giết người, mà còn phải dùng những hình phạt khốc liệt độc ác nhất, thiên đao từng xẻo, xẻ thịt lột da, cắt từng ngón chân...."

Thần Nam dụng lực kẹp lấy cái "hông mĩ miều" của tiểu bảo chủ: "Tiểu ác ma thật độc ác, từ nay người đã là thị nữ của ta, trên đường nhất định ta sẽ giáo huấn người tốt hơn."

Tiểu bảo chủ bị hấn dụng lực mạnh quá, đau đớn thét lên: "Bại hoại, người là cái tên chết tiệt, mau thả ta ra, đau chết đi được."

không khí nóng nực vô bì, mặt trời thiêu đốt như muốn nung chảy cả đại địa, lá cây rũ xuống như không còn chút nước nào, chỉ có con ve sầu là hứng chí ca hát, kêu o o không ngừng."

Một thân tu vi của tiểu bảo chủ bị Thần Nam phong bế, không thể chống cự nổi với cái nóng ngày hè, mồ hôi từng giọt từng giọt từ trên má hồng lăn xuống.

"bại hoại chết tiệt, ta nóng đến chết đây nè, mau mau đi đến chỗ có bóng râm đi."

Lúc này, hai người Thần Nam đã rời xa đế đô chừng năm mươi dặm, sau khi tiến vào một khu rừng, hấn thả bảo chủ xuống đất: "Tiểu ác ma hãy minh bạch, hiện tại ta là đao thớt, người là cá thịt, từ giờ trở đi người không còn là công chúa điện hạ mà là thiếp thân thị nữ của ta, nghe rõ chưa? Sau này người phải ngoan ngoãn học hỏi."

Tiểu bảo chủ nghe vậy vô cùng tức giận, điên cuồng cắn vào bắp tay hấn.

Thần nam nhanh chóng bóp chặt hàm của tiểu bảo chủ: "Còn hung dữ à, đây chỉ là khởi đầu, nếu còn tiếp tục, ta sẽ không còn thương hoa tiếc liễu nữa."

Tiểu bảo chủ lần này phản hận tới cùng, đồng thời có phần sợ hãi, cô không tưởng lại rơi vào tay hấn lần nữa. Lần trước bị Thần Nam chế trụ, là một sự sỉ nhục lớn, lần này lại rơi vào tay của hấn khiến cô muốn phát cuồng.



Cô giận dữ xoay đầu về một bên, không còn ngó đến cái mặt đáng ghét đó, đồng thời không ngớt lẩm bẩm nguyên rủa hần.

Tàng râm của những cành cây che bớt đi nhiệt hỏa của dương quang, làn gió nhè nhẹ thổi qua khu rừng, pha lẫn mùi hương của hoa thảo, thỉnh thoảng truyền lại luồng khí tức thanh nhã.

Thần Nam ngã người xuống bãi cỏ mịn màng, mắt khép lại một cách thỏa mãn. Trận chiến vừa rồi đã khiến hần kiệt quệ công lực, hần cần phải nhanh chóng điều tức.

Tiểu bảo chủ tuy có thể tự do hoạt động, nhưng công lực bị phong bế, vô phương đào tẩu. Cô lại gần nơi Thần Nam ngồi, ngắt lấy một bông hoa dại, dụng lực xé nát, phát tiết nỗi hận Thần Nam lên cánh hoa.

Đã trải qua ước chừng một nửa thời thần, Thần Nam vẫn cứ bất động, phảng phất giống như đang ngủ.

Tiểu bảo chủ cẩn thận quan sát cái gã đáng ghét này, sau chừng một khắc không thấy có một chút cử động nào, cô cẩn trọng đứng lên hướng ra ngoài khu rừng dịch chuyển.

Chính tại lúc này, một âm thanh ác độc lại lần nữa vang lên: "thoải mái thật, nếu như có người không nguyện ở lại trong rừng, ta nhất định sẽ đáp ứng nguyện vọng của hần, đem hần ra phơi ở ngoài ánh nắng.

Tiểu bảo chủ oán hận nhìn Thần Nam lắc lư nằm tay, ngồi bệt xuống đất một cách cực kỳ không tình nguyện.

Đột nhiên Thần Nam đứng bật dậy, kéo tiểu bảo chủ áp sát vào ngực, tay kề sát yết hầu của nàng ta, ngược mắt nhìn ra phía ngoài khu rừng la to: "kẻ nào bên ngoài bìa rừng mau hiện thân, đừng giả thần giả quỷ ám toán, bằng không đừng trách ta không khách khí với tiểu bảo chủ."

Tiểu bảo chủ vừa lẩm bẩm nguyên rủa Thần Nam, vừa cầu nhàu: "toàn là

những kẻ ngu xuẩn, để cho hẩn phát hiện, sao không phái cao thủ đến giải cứu bốn công chúa."

Bảy cao thủ từ phía sau rặng cây hiện thân, không phải tu vi của họ không thâm hậu, nhưng vì Thần Nam đã không còn vô dụng như trước đây, đã cảm ứng được khí tức của bọn họ ngay khi họ vừa áp sát.

"Những kẻ khác còn không chịu thò đầu ra, ta hết nhẫn nại rồi." Vừa nói, hẩn vừa dụng lực véo má của tiểu bảo chủ, nàng ta bực mình hét to: "Xú tặc, vô lại....."

Không trung bỗng dịch chuyển, một vị Ma pháp sư triển khai ♦phiêu phù thuật♦ là đà đáp xuống từ ngọn cây.

Thần Nam nhú mày, khởi đầu hẩn không xem các vị kì sĩ trong Kì Sĩ phủ vào mắt, nhưng hiện tại những kẻ trước mắt toàn là cao thủ, thậm chí tu vi của lão pháp sư này cũng không kém hẩn.

"Các người không muốn giữ lại cái mạng của tiểu ác ma này à? Nếu còn bí mật bám theo, đừng có trách sao ta lại không khách khí."

Vị Ma pháp sư lên tiếng: "bệ hạ phong người là hộ quốc kì sĩ, người sao lại có hành động đại nghịch bất đạo như thế này..."

Thần Nam cắt ngang lời nói của hẩn: "Không cần nhiều lời, các người rốt cuộc có chịu li khai hay không?"

Lão ma pháp sư lớn tuổi có tu vi cao thâm nhất nói: "Thần Nam không được kích động, bọn ta sẽ ngay tức khắc li khai khỏi đây."

Vào lúc này, mặt đất đột nhiên chấn động, bụi đất trên đại lộ ven rừng bốc lên mù mịt, vô số thiết kị tiến tới.

Người hô ngựa hí, vài ngàn thiết kị nhanh chóng bao vây khu rừng.

Trên đại lộ, một vị mỹ nữ phong hoa tuyệt sắc, dung nhan khuynh quốc khuynh thành ngồi trên bạch long mã. Người vừa đến đích thực là Trưởng công chủ Sở

Nguyệt, nàng ta hạ mã (nhảy xuống ngựa), trực tiến về phía Thần Nam, trên sắc mặt đầy nộ ý.

"Thần Nam người đã thoát khỏi đế đô, tại sao lại không phóng khai muội muội của ta?" Cô nhìn về phía tiểu bảo chúa trên mặt đầy vẻ thương cảm.

Trên mặt tiểu bảo chủ hiện lên hi sặc, gọi to: "tỷ tỷ..."

Thần Nam đưa tay phong bế á huyết, hướng về Sở Nguyệt nói: "Nếu ta phóng thích tiểu bảo chủ, sợ rằng lúc này ta đã hoành thiên tại địa."

Sở nguyệt: "Người có Hậu nghệ cung trong tay, kẻ nào dám ngăn chặn người? Người có thể ung dung mà rời khỏi đây."

Thần Nam châm chọc: "một phát hậu nghệ cung có thể đối đầu với thiên binh

vạn mã ư? Nếu như ta dùng Hậu nghệ cung hạ sát hoàng thân quốc thích hoặc đại quan nơi biên giới, có thể gây nên biến động trong nội bộ Sở quốc, nhưng nếu như ta xạ sát binh quèn, sĩ tốt thì có tác dụng gì? Tại đế đô lúc đó khả dĩ có thể dùng Hậu nghệ cung để uy hiếp hoàng đế cùng bách quan văn võ, rời khỏi đế đô, nếu không có ♦yếu nhân♦ trong tay làm con tin, chắc chắn đại quân sẽ truy kích, đập thành nhục tương trong một thời gian ngắn? Hiện tại ta quyết không thể phóng khai muội muội của người ra đâu."

Sở Nguyệt có phần lo lắng, nói: "người cần điều kiện gì để phóng thích Ngọc nhi?"

"Ta cần bình an rời khỏi biên giới Sở quốc, người không được phái nhân mã theo dõi, bằng không người nhất định sẽ hối hận."

Sở Nguyệt cắn răng, âu yếm nhìn tiểu bảo chủ, nói với Thần Nam: "Được lắm, ta đáp ứng yêu cầu của người, nhưng người cần đảm bảo sẽ không hiếp đáp Ngọc nhi, bằng không tương lai ta nhất định truyền ra ♦tất sát lệnh♦, dùng toàn bộ lực lượng của Sở quốc truy sát người!"

Thần Nam nói: "Nếu đã như vậy, người còn không mau suất lĩnh nhân mã li khai."

"Khi người rời khỏi biên giới Sở quốc mà không phóng thích Ngọc nhi, người sẽ hứng lãnh hậu quả." Cuối cùng Sở Nguyệt dăm dăm nhìn tiểu bảo chủ, suất lĩnh chúng nhân li khai khỏi khu rừng.

Bụi bay mù mịt, vài ngàn thiết kỵ nhanh chóng biến mất.

Thần Nam giải khai á huyết, thả tiểu bảo chủ ra.

Tiểu bảo chủ có thể khai khẩu, lập tức mắng nhiết Thần Nam: "bại loại, xú tặc người bất ngờ điểm á huyết, ngăn cản ta cùng tỷ tỷ chuyện trò, ta nguyện tên hồn đản người rút xuống mười chín tầng địa ngục..."

"Tầng địa ngục thứ mười chín là người mở ra hay sao? Nếu có thời gian ta sẽ ghé thăm." Thần Nam kéo cô lên, giữ lấy cằm cô, nói: "Bây giờ người nằm trong tay ta, nếu cả gan chống cự, đừng trách sao ta không khách khí."

Tiểu bảo chủ hét lên: "bại hoại chết tiệt, xú lưu manh người muốn gì?" Cô nhanh chóng thoát khỏi kiềm chế của Thần Nam, chạy chừng bốn, năm bộ rồi dừng lại. Sắc mặt điểm hồng, tức giận nói: "Sớm muộn gì ta cũng giết người..."

Thần Nam giọng đầy tà ý: "Nếu người không ngoan ngoãn, tối nay ta sẽ ngủ với người."

Tiểu bảo chủ sợ quá quả nhiên không dám tiếp tục lớn tiếng làm loạn nữa.

Thần Nam đắc ý: "Ít ra phải như vậy, nữ tử mà không biết nghe lời thì thật chẳng ra thể thống gì."

Tiểu bảo chủ cắn hận trừng mắt nhìn hăn, quay mặt nhìn đi hướng khác.

Thần Nam tuy hí lộng tiểu bảo chủ nhưng trong lòng vô cùng khẩn trương. Sau khi trốn khỏi đế đô hăn liên tục có một cảm giác lo lắng,hoàng đế Huyền tổ, cái lão yêu quái hơn một trăm bảy mươi tuổi đó, khiến hăn không ngừng cảm thấy traten traten

bất an.

Sau khi nghỉ ngơi ở trong khu rừng, Thần Nam áp giải tiểu bảo chủ tiếp tục lên đường, lúc này đầu hắc không còn mang cô bên sườn nữa, mà là để cô tự bản thân đi bộ, cô gấp gáp chạy theo ở bên cạnh hắc.

Khi trời tối, tiểu bảo chủ liên miên than mệt, Thần Nam đành phải trú lại tiểu trấn nhỏ, lúc này họ đã rời được đế đô chừng một trăm dặm. Sau buổi ăn tối, hắc chỉ mượn một phòng trọ, khi tiến vào trong phòng, tiểu bảo chủ chân dung thâm đậm, mặt mày kinh hoảng.

Cô ngữ âm run rẩy: "bại hoại chết tiệt... không được loạn động, nếu không tỷ... phụ hoàng sẽ không tha thứ..."

Mặc dù trong tâm hắc chẳng có ý nghĩ đen tối, nhưng đây là cơ hội tốt để hí lộng tiểu bảo chủ. Hắc vừa uống trà vừa giễu cợt: "Tiểu thị nữ mau trải giường cho ta."

"Người... ta muốn giết người." Tiểu bảo chủ mặt trắng xanh.

Thần Nam nói: "Nếu muốn ta không loạn động hãy mau chóng làm theo lời của ta."

Tiểu bảo chủ oán hận trừng mắt nhìn hắc, ngoan ngoãn tiến tới bên giường một cách không tình nguyện, cúi thả trải giường: "Bây giờ người thỏa mãn chưa?" Nói xong, cô phần nộ ngồi xuống một bên.

"Ngẩng nhìn dung nhan khuynh thành của cô, ngọc thủ mảnh khảnh, không ngờ lại phải hạ mình, làm những chuyện chân tay như thế này, thật là..."

Tiểu bảo chủ phần nộ: "bại hoại chết tiệt, từ trước đến nay chưa ai ép buộc ta làm những việc này. Người là cái tên thật quá vô lý, phóng túng, áp buộc bốn công chúa trải giường cho người, chắc người vẫn chưa quên lời của tỷ tỷ ta ♦nếu hiếp đáp ta, người chết không có đất chôn!♦"

"Ha ha..." Thần Nam cười nói: "Ta cứ việc hiếp đáp người, thử xem tỷ tỷ người

dám làm gì ta."

"bại loại chết tiệt, ta bắt ngươi tiến cung làm thái giám." Tiểu bảo chủ nô khí trùng trùng, quả thực như muốn phát cuồng.

"Tiểu ác ma ngươi quả nhiên vô cùng độc ác, hừ, sợ rằng ngươi vĩnh viễn đã không có cơ hội đó đâu, cả đời này ngươi là tiểu thị nữ của ta. Thôi không tranh cãi nữa, ngươi hãy ngủ trên giường, sáng mai chúng ta cần mau chóng lên đường."

Tiểu bảo chủ giận dữ, nghiêng rằng: "Không được, ngươi phải dành cả căn phòng này cho ta. Ta đường đường là Sở quốc công chúa, sao có thể tùy tiện cùng một nam nhân ngủ trong một phòng?"

Thần Nam: "Tiểu ác ma, ngươi đừng được nước lấn tới, nếu như không muốn ngủ trên giường một mình, ta sẽ ♦hầu tiếp♦ ngươi."

Tiểu bảo chủ nghe những lời này, sợ đến trắng mặt.

Đột nhiên, trong tâm Thần Nam hiện lên cảm giác bất an cường liệt. Hắn cảm thấy một cao thủ tu vi cao cường theo dõi, nhưng cảm giác này lại biến mất vô ảnh vô tung.

"Có phải lão yêu quái đã đến? tại sao lão lại không xuất thủ?" trong tâm đầy hoài nghi, hắn cắn răng, bí mật quyết định.

Thần Nam đến bên tiểu bảo chủ, khoái tốc điểm vài đại huyệt, khiến cô bất động, bất ngôn.

Tiểu bảo chủ kinh hoàng, nhãn thần biểu lộ vẻ kinh sợ.

Thần Nam nét mặt ngưng trọng, chân khí hùng dũng vận chuyển trong nội thể, thân thể tán phát kim quang. Hắn vận công vào thủ chỉ, từng điểm kim mang, hào quang từ từ xuất hiện tại ngón tay. Mười ngón tay trở nên trong suốt như ngọc, phát ra quang mang rực rỡ.

Bên tai vang lên những lời của phụ thân hắn: "Khốn Thần Chỉ có thể phong bế

công lực, tinh huyết con người. Nếu người bị phong bế không được giải cứu trong vòng nửa tháng, huyết mạch khô kiệt mà chết, cần phải thận trọng sử dụng. Chỉ pháp uy luật vô biên, luyện đến tối cao cảnh giới có thể khốn thần phong tiên, nếu công lực không đủ mà liều lĩnh thi triển sẽ bị tổn thương nguyên khí."

Thần Nam không biết chắc tu vi của hắc có thuận lợi thi triển khốn thần chỉ hay không, nhưng lão yêu quái vô cùng lợi hại, hắc bất đắc dĩ phải mạo hiểm.

Sau chín lần vận chuyển, cuối cùng song thủ tề động, một đạo kim sắc chân khí bắn thẳng vào nội thể của tiểu bảo chủ. "ba" một âm thanh kéo dài vọng lên, luồng kim quang làm cả căn phòng phát sáng.

Thần Nam cảm thấy vô cùng mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đổ giọt trên trán, cuối cùng đạo kim sắc chân khí đã nhập vào nội thể tiểu công chúa, hắc kiệt sức đổ gục xuống.

Một lúc lâu sau, hắc phục hồi công lực, miễn cưỡng ngồi dậy, cảm giác thân thể hư nhược vô cùng, liền đả tọa điều tức; được khoảng một thời thần mới mở mắt.

Thần Nam than thầm: "Hôm nay không còn khí lực để động thủ với bất kỳ kẻ nào. Tuy vậy cuối cùng cũng thành công, hy vọng lão yêu quái không có khả năng giải khai khốn thần chỉ lực."

Sau khi rời khỏi đế đô, tiểu công chúa là hộ thân phù của hắc, có được cô trong tay, hắc mới đủ khả năng đào thoát khỏi Sở quốc.

Tiểu công chúa mắt thấy từ đầu chí cuối. Tuy không biết rõ mục đích của Thần Nam nhưng biết chắc đây không phải là việc tốt lành gì, nội khí trong tâm bốc lên. Thấy dáng vẻ hư nhược của hắc, cô không thể giấu vẻ thỏa mãn.

Thần Nam giải khai á huyết: "tiểu ác ma đừng vội mừng, nếu ta gặp tai họa người cũng không khá hơn. Ta đã dụng Khốn thần chỉ trên người của người, ngoài ta ra không ai có khả năng hóa giải, sau nửa tháng nếu không giải khai, người sẽ khô kiệt tinh huyết mà chết."

Tiểu công chúa nghe xong biến sắc, giận dữ thét: "tên bại hoại nhà ngươi thật ác độc, ta với ngươi vô oán vô cừu, không ngờ thi triển chỉ pháp tà độc lên người ta, thật là hạ lưu vô sỉ, bỉ ổi thối tha....."

"Tiểu nha đầu, tuy ngươi lớn lên tại hoàng cung nhưng không ngờ miệng lưỡi lại quá điêu ngoa, ác độc. Nếu còn dám càu nhàu ta sẽ cho ngươi sẽ nhận hậu quả. Vừa nói, hắn vừa vung tay, tát lên má cô.

Tiểu công chúa la lớn: "Ngươi... ngươi đúng là đồ lưu manh xấu xa..."

Thần Nam rời khỏi giường của tiểu công chúa, đặt lưng lên một cái giường khác, hắn không lo lắng có người ngoài thâm nhập. Sau khi công lực tiến bộ, lục thức vô cùng敏锐, luôn phát giác được nguy hiểm xung quanh.

Sau trận chiến tại đế đô hắn trở thành Sở quốc công địch, trong tâm cảm khái: "Ôi, không ngờ đắc tội cả một quốc gia!"

Li khai đế đô, trong tâm hắn đọng lại một tình cảm sâu sắc, nhớ lại một tháng dài cận kề Nạp Lan Nhược Thủy.

Ngẫm lại lời nói của lão yêu quái trong hoàng gia điển tịch thất, hắn cảm giác hữu lí vô cùng: "Sinh mệnh của mỗi con người trôi qua rất nhanh, theo năm tháng mà qua đi, những ký ức trong tim rồi cũng phai mờ, không còn dấu vết"

Ngọn nến lụi tàn, ánh trăng lan tỏa khắp phòng, Thần Nam đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Tiểu bảo chủ cũng đã thiếp đi, cái miệng nhỏ cong lên tựa hồ bất mãn hành động vô lễ của Thần Nam lúc ban nãy.

Lúc này tại hoàng cung Sở quốc, hoàng hậu khuôn mặt đầm lệ, nước nớc: "Tội nghiệp cho Ngọc nhi.. con ngoan của ta...."

Hoàng đế an ủi: "không cần khóc, Ngọc nhi không có vấn đề gì đâu, Thần Nam quyết không dám tùy tiện làm hại nó."



Trường công chúa Sở Nguyệt cũng bảo: "Bây giờ, rất nhiều kì sĩ đã trúng phải kì độc, tạm thời không thể xuất thủ, nếu phái cao thủ bình thường thì chỉ thêm đả thảo kinh xà. Nếu điều cao thủ từ nơi khác e không đủ thời gian, chỉ còn cách thỉnh Gia Cát Thừa Phong tiền bối xuất quan."

Sở Hân tuy thân là hoàng đế, nhưng đối với Gia Cát Thừa Phong hết sức kính trọng: "Gia Cát tiền bối tuy là tuyệt thế cao thủ, nhưng bị thần thú kì lân đả thương nghiêm trọng phải bế quan trị thương, nếu như kinh động đến ông ấy quả thật là không nên."

Sau khi nghe xong, trên gương mặt hoàng hậu ánh lên tia hi vọng hỏi: "con có biết lão tiền bối bế quan trị thương ở đâu không?"

Sở Nguyệt thưa: "Thật ra Gia Cát tiền bối điều trị thương tại hoàng cung."

Hoàng hậu cả mừng bảo: "ngày mai vô luận như thế nào con cũng phải thỉnh cầu Gia Cát tiền bối xuất quan, ta thật sự không yên lòng về Ngọc nhi."

Sở Hân thở dài, nói: "Cứ quyết định như vậy đi."

Không gian tĩnh mịch, không một âm thanh, mọi người đều đang say sưa giấc mộng.

Một đạo lục quang như thiểm điện bay đến tiểu trấn nơi Thần Nam đang lưu lại, phía trong đạo lục quang là một thân ảnh gầy trơ xương, chỉ sau một lúc thân ảnh phát xuất lục quang đó đã bay đến khách điểm, dừng chân ngay trước cửa phòng của Thần Nam.

Cửa phòng vô thanh vô tức mở ra, thân ảnh gầy gò tiến vào trong phòng. Thần Nam đang trong giấc mộng tựa hồ có cảm ứng, thân thể phát xuất điểm điểm kim quang. Kề đó hoảng hồn, lục quang trên thân lập tức mất đi, nơi hắn đứng phảng phát xuất hiện một phiến hư không, ánh nguyệt quang ở trong phòng biến mất một cách vô ảnh vô tung, toàn bộ ánh sáng sẵn có đều trở nên tiêu thất.

Kim quang trên thân Thần Nam từ từ biến mất, tựa hồ mất đi sự cảm ứng.

Kẻ tới phảng phất như biến mất vào trong bóng tối, chỉ có một phiến hư không vô quang vô tức từ từ di động trong phòng. Hậu Nghệ cung và tiểu công chúa đang say giấc nồng cùng lơ lửng trôi trong không khí, như bị một cái gì đó thu hút, nhanh chóng hướng về phiến hư không trôi đến, trong nháy mắt đã biến mất vào trong phiến hắc ám.

Sau khi cửa phòng được khép lại không một tiếng động, ánh trăng như dòng nước tràn vào trong phòng, tuy nhiên Hậu nghệ cung nằm trên giường Thần Nam và tiểu công chúa đã biến mất.

Lục quang như thiểm điện li khai tiểu trấn, dừng lại tại ở một nơi hoang dã phía ngoài trấn. Ánh lục quang mờ mờ tại nơi hoang dã này giống như u minh quỷ hỏa.

Nhân ảnh gầy gò giữa lục quang phân khai song thủ liên tiếp điểm vào huyết đạo trên thân tiểu công chúa. Thanh âm ""độp độp" vang lên không dứt, luồng lục quang như nước cuộn cuộn chảy vào nội thể tiểu công chúa.

Độ chừng nửa thời thần, nhân ảnh gầy gò ngừng tay, mang công chúa bay ngược về tiểu trấn.

Đạo lục quang như u hồn xuất hiện trong phòng Thần Nam, tiểu công chúa trôi lại về bên giường, luồng lục quang đột nhiên biến mất.

Buổi sáng hôm sau, vừa tỉnh giấc Thần Nam giật mình thấy Hậu nghệ cung biến mất. Toàn thân hằn nổi gai ốc, linh giác tinh diệu không ngờ mất tác dụng, nếu như người đến muốn lấy mạng hẳn thật dễ như trở bàn tay.

Vội vàng nhìn về phía giường tiểu công chúa, thấy người vẫn đang còn ngon giấc, hẳn mới tạm an tâm.

Sau khi rửa mặt, hần giải khai huyết đạo của cô, gọi cô thức giấc.

"Kẻ đáng ghét nào dám quấy rối giấc ngủ của bốn công chúa..." tiểu công chúa vẫn còn mơ màng hỏi. Phát giác đó là Thần Nam, khẩn trương hỏi: "Sao lại là tên bại loại nhà người?"

"Là ta gọi người thức dậy". Thần Nam kiểm tra lại khí tức trong nội thể công chúa, phát hiện có kẻ cố gắng giải khai khốn thần chỉ nhưng không thành công.

"tiểu ác ma mau chóng rửa mặt". Nói xong hần bước ra ngoài sân.

"Kẻ đó có thể vô thanh vô tức vào phòng, thoát khỏi linh giác của ta, tu vi của hần chắc chắn trên ngũ giai cảnh giới, chắc chắn là lão yêu quái chứ không ai, nhưng tại sao lão lại phải giấu diếm như vậy?" Thần Nam hồi tưởng lại hành vi của lão yêu quái, phát giác ra lão thủy chung vẫn hết sức mập mờ, khiến người không thể nhìn thấu, rõ ràng không tầm thường, cao sâu không thể biết.

"Ngay từ đầu cho đến bây giờ lão đã có âm mưu đối với ta, bằng không lão tuyệt đối không tha cho hành động phản Sở của ta, nhưng lão già đó muốn gì ở ta?" Thần Nam nghĩ mãi không thông, nhưng có thể khẳng định được một điều, lão yêu quái tạm thời không có làm gì đối với hần, điều nay khiến hần cảm thấy trong lòng khoan khoái.

## Chương 2: Tây Xuất Sở Cảnh

Tại hoàng cung Sở quốc, Hoàng đế Sở Hân cùng trưởng bảo chúa Sở Nguyệt đang vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Hậu nghệ thần cung trong ngự thư phòng, bọn họ không hiểu được làm cách nào Hậu nghệ cung có thể được người đem trở lại hoàng cung cấm địa một cách vô thanh vô tức.

Sở Nguyệt nói: Phụ vương nhìn kìa, bên dưới Hậu nghệ thần cung có một phong thư.

Sở hân cầm lấy lá thư mở ra, sau khi đọc xong, hai hàng lông mày của ông từ từ giãn ra.

Sở Nguyệt sau khi tiếp lấy thư nhìn lướt qua một hồi, liền vui vẻ nói: Nguyên lai là hành động của lão tổ tông, người đã đi đến đại lục rồi, một khi lao nhân gia đã lộ diện, Ngọc nhi nhất định vô sự.

Sở Hân nói: "Chỉ sợ còn lâu Ngọc nhi mới có thể quay trở về, không biết nó thể thích ứng với cách sinh hoạt của cuộc sống bên ngoài hay không."

Sở Nguyệt nói: "Tiểu muội vốn rất tinh nghịch, bình thường cũng hay năn nỉ con mang theo ra ngoài, như hôm nay được rời khỏi đế đô nó có thể xem như cá gặp nước, phụ hoàng không cần phải quá lo lắng."

Sở Hân có phần cảm khái nói: Lão nhân gia đã ra mặt, ta đương nhiên không có gì phải lo lắng, chỉ là.....nhị ca yêu văn chương của con mấy năm gần đây liên tục ra ngoài, bây giờ lại đến tới tiểu tinh nghịch cũng đã li khai, ba đứa con mà ta yêu quý nhất giờ đây chỉ còn mình con ở lại bên ta.

Sở Nguyệt nói: "Ca ca và muội muội rồi sẽ về bên phụ hoàng, cha đừng quá thương cảm."

Sở hân nói: Ừm, thật ra tiểu tinh nghịch này cũng giỏi biết cách ứng xử, nó vốn rất ngang bướng, trải qua sự rèn luyện này, nó nhất định sẽ thành thực lên không ít." Trầm tư một lúc Sở Hân tiếp tục nói: " Hiện tại đã không cần phải kinh động đến Gia Cát tiên bối nữa rồi, điều cần thiết nhất bây giờ là phải phong tỏa lại tin tức về việc Thần Nam đại náo đế đô, vạn vạn lần cũng không được để lộ việc đó ra ngoài...."

Trên đường đi, Tiểu bảo chúa phát hiện Hậu nghệ cung không còn trên người Thần Nam nữa, cô không chịu được không ngừng truy vấn, Thần Nam đối với việc này hết thảy đều không trả lời, cuối cùng cô nhận định rằng có lẽ Thần Nam đã giấu Hậu nghệ cung tại phụ cận quanh khách điểm.

Đối với sự việc phát sinh đêm hôm qua cô hoàn toàn không biết gì, nhìn thấy bộ dạng ngơ ngẩn của Thần Nam, cô châm chọc:" bại hoại trông thấy bộ mặt đầy tâm sự chông chất của người, cái bộ dạng mất hồn mất vía này, trong lòng người nhất định đang sợ hãi điều gì phải không?

Thần Nam không một chút khách khí, cốc lên trán Tiểu bảo chúa một cái nói:" Sợ cái đầu người đó!"

Tiểu bảo chúa đau đớn nước mắt lưng tròng, tức giận nói:" Tên bại hoại chết tiệt nhà người sớm muộn gì cũng có ngày người sẽ lại rơi vào tay ta...."

Thần Nam vỗ lên cái vai thơm phức của Tiểu bảo chúa, nói với "giọng điệu thành khẩn": "Mong muốn của người hay lắm, quá trình sẽ rất phức tạp, nhưng cuối cùng cũng thất bại thôi. Ai chà, thật ảo tưởng, mấy cô gái trẻ trong lòng thật sự đầy ắp những mộng tưởng mà, thương thay cho hài tử chưa tỉnh giấc mộng, cái ngày đó sẽ không có khả năng xảy ra đến đâu.

Tiểu bảo chúa giận điên lên nói:" Xú tặc người đừng có vội đắc ý, cuối cùng sẽ có một ngày nào đó ta sẽ khiến người hối hận về những việc làm hôm nay

Thần Nam cười nói: Tiểu ác ma người đừng có si tâm vọng tưởng, vĩnh viễn không có ngày đó đâu."

Trên đường đi Tiểu bảo chúa không ngừng đấu khẩu cùng Thần Nam, đồng thời luôn tìm cơ hội để bỏ trốn, nhưng tuyệt nhiên không có lần nào thành công.

Lúc khởi hành, Thần Nam ép Tiểu bảo chúa phải cỡi ngựa đi đường, nhưng do dung nhan Tiểu bảo chúa quá xinh đẹp, không ngừng khiến người đi đường chú ý, để tránh những phiền phức không cần thiết, cuối cùng cũng đổi thành ngồi xe ngựa. Đồng thời hắn cũng bôi bẩn lên cái mặt ngọc xinh đẹp của tiểu bảo chúa, kết quả phải chịu một trận thóa mạ của nàng ta, cuối cùng dưới sự uy hiếp của Thần Nam sự việc này cũng được giải quyết yên ổn.

Vài ngày sau, cơ thể hư nhược của Thần Nam do thi triển Khốn thần chi cuối cùng cũng đã khôi phục trở lại, hắn như trút được một gánh nặng.

"Trên đường quả nhiên không có một ai bám theo, chắc hẳn lão yêu quái sau khi đem Hậu nghệ cung trở về đã thông báo tình hình cho đám người Sở Nguyệt. Cao thủ của đế đô không còn đuổi theo cho thấy mười phần hết tám, chín phần là lão quái đã tự mình theo dõi" Nghĩ đến nơi ở đáng sợ của lão yêu quái, trong lòng hắn chợt nổi lên một cảm giác lạnh cóng, lão nhân đó nếu như thực sự có mưu đồ gì đối với hắn, hắn quả thật không dám tưởng tượng nữa...

Thần Nam đem Tiểu bảo chúa trên đường đi về phía Tây thông suốt không bị ai cản trở, hoàng đế không còn phái người đi truy kích hắn nữa, thậm chí việc đại náo đế đô của hắn cũng không hề nghe bàn luận đến.

"Hoàng đế lão tử và công chúa tỷ tỷ của tiểu ác ma người đã bỏ rơi người rồi, không thèm phái người đến giải cứu người nữa, còn phong tỏa lại tin tức ở đế đô, xem ra bọn họ là muốn đem người gả cho ta rồi"

Tiểu bảo chúa dựa lưng vào vách ngăn, liếc mắt nhìn hắn nói: " tên xú tặc bất học vô thuật người, cả sự việc đơn giản như thế mà cũng không nhận ra, vẫn còn có tâm trạng ở đó mà hồ thuyết bát đạo(nói nhăng nói càn), hừm!"

" Ở trong mắt bọn họ xem trọng thanh danh của Sở quốc hơn là một công chúa như người, nếu không làm sao lại chỉ cố phong bế tin tức xảy ra ở đế đô, đối với người lại phớt lờ không thèm để ý đến?"

Hừm, bốn công chúa quyết không lý đến cách giải thích ngu ngốc đó của nhà người."

"Người có muốn được tự do không, chỉ cần người biết vâng lời ta, ta sẽ cho người được tự do."

Tiểu bảo chúa hung dữ nhìn hắt một cái, rồi không thèm quan tâm đến hắt nữa.

Trên đường mặc dù Thần Nam không ngừng thực hành "nô hóa giáo dục", nhưng Tiểu bảo chúa quật cường mỗi lần như thế đều không thèm nhìn đến hắt, làm cho nguyện vọng bắt tiểu bảo chúa biến thành thị nữ ngoan ngoãn của hắt một lần nữa tan vỡ.

Mười ngày sau, hai người Thần nam đã đến Đạm Thai thành, nơi đây có đến hai đại lộ, một đường đi thẳng về hướng tây thông với Sở quốc tây cảnh, đường còn lại hướng về phía nam dài hàng trăm dặm, sau đó quẹo về hướng tây, xuyên qua Tội ác chi thành trong dãy núi ở trung bộ đại lục, tiến về Tây đại lục

Nhìn bức bạch ngọc điêu tượng sinh động như có sinh mệnh ở quảng trường Đại Thai thành, Thần Nam cảm khái vô cùng, cho đến một vạn năm sau hắt mới hiểu rõ nguyên nhân tại sao công lực của hắt không tiến mà lùi, tất cả đều bởi vì cái người mà hắt xem như là nữ thần trong lòng ban cho.

"Đạm Thai Tuyền, ngày nào ta có thể vũ phá hư không, nhất định sẽ đầy người xuống nhân gian...."

Tiểu bảo chúa ở bên cạnh liền châm chọc: "Mơ giữa ban ngày hả, dám phỉ báng Đạm Thai tiên tử à, tiên tử hiển linh, mau mau cho sấm sét xuống trừng phạt hắt đi"

Liếc thấy tay Thần Nam vung lên, Tiểu bảo chúa nhanh chóng né đầu qua một bên, mấy ngày này cái trán sáng bóng của cô đã bị hắt gõ không biết bao nhiêu lần rồi/

Thần Nam lần này không gõ lên trán cô, mà lấy tay kẹp chặt cái mũi lại, nói:

"Lần tới mà còn nói bậy bạ nữa, ta sẽ biến mũi người thành mũi heo."

Tiểu bảo chúa đau quá rên lên: "ai da, xú tặc mau thả ra..."

Thần Nam cười nói: "Cảm giác phục thù thật sự là không tệ."

"Đau.....oa..... tên bại hoại chết tiệt, ta sẽ không tha cho người đâu." Tiểu bảo chúa ôm hân đấm đá, khiến cho chúng nhân tại quảng trường phải trở mắt mà nhìn, Thần Nam vội vàng buông tay.

Trú lại một đêm tại Đạm Thai thành, Khốn thần chỉ trong người Tiểu bảo chúa cuối cùng cũng phát tác, mỗi tấc da đều hồng lên, li ti các mạch máu nhỏ, huyết dịch trong nội thể lưu thông nhanh hơn bình thường gấp trăm lần, cơ hồ như đang sôi lên.

"A....khó chịu quá, tên bại hoại chết tiệt nhà người mau chóng giải khai chỉ pháp đó của người cho ta, ta chịu không nổi nữa rồi..." Mồ hôi thấm đẫm y phục của Tiểu bảo chúa, cô nằm trên giường không ngừng lăn lộn.

Thần Nam liền điểm lên một số huyết đạo trên người nàng, sau khi làm cho nàng không còn cử động được liền bắt đầu không ngừng phóng lên trên người cô từng đạo đạo kim quang rồi tiến nhập vào trong nội thể nàng ta, duy trì như thế khoảng nửa thời thần

Các triệu chứng đáng sợ do Khốn thần chỉ tạo ra từ từ biến mất, thân nhiệt Tiểu bảo chúa dần trở lại bình thường.

"Bại hoại ta nguyên rủa người." Tiểu bảo chúa sau khi có thể cử động, liền nghiêng răng nghiêng lợi lao tới Thần Nam.

"Ta cắn.....ta bóp cổ....ta đá...ta đánh...." Không thể cắn, bóp cổ cũng như đá được, cuối cùng cô dùng đầu đánh về phía Thần Nam.

Thần Nam không dám vận công, sợ rằng sẽ gây thương tâm đến tiểu bảo chúa đang phát hỏa này, hân phải tốn rất nhiều thời gian để chế ngự được cô.

Tiểu bảo chúa thở hắt hắt nói: "Xú tặc ta hận người đến chết, ta không ngờ người lại dám thi triển chỉ pháp ác độc đó lên người ta, mau triệt để hóa giải nó cho



ta."

Thần nam nói: "Khốn thần chỉ lực tại thế gian này chỉ có mình ta có thể hóa giải, cứ mười ngày thì phát tác một lần, nếu như không có ta bên cạnh đã thông tinh huyết cho người, thì mỗi lần phát tác người sẽ chịu nỗi đau đớn thống khổ như ngày hôm nay, do đó người cần ngoan ngoãn nghe lời ta, nếu không người sẽ phải hứng chịu hậu quả."

"Người chết đi, chỉ có ma quỷ mới nghe lời tên xú tặc như người" Tiểu bảo chúa cố gắng lấy lấy gối ném về phía hắn, rồi thở hắt hắt cảm phần nào đã vơi đi

"Kế hoạch hình thành một thị nữ tuyên bố phá sản."

Ngày hôm sau, vừa mới sáng sớm hai người Thần Nam đã nhanh chóng khởi hành tiến thẳng trên con đường hướng về Tội Ác chi thành, Đạm Thai cổ thành từ từ tiêu thất ở phía sau lưng bọn họ.

Con đường này chính là đại lộ nối liền giữa đông và tây, là con đường thông thương cực kì trọng yếu trên đại lục, mỗi ngày lưu lượng khách thương đều cực kỳ lớn, khiến cho con đường nơi biên giới này không lúc nào được yên tĩnh.

Trên đường ăn gió nằm sương, hai người cuối cùng cũng đã đến được thành phía tây của Sở quốc ----- Vọng Phong thành, tòa thành to lớn này vô cùng kiên cố, là vị trí hiểm yếu trên con đường nối liền đông tây phương.

Vọng Phong thành này vốn có một lịch sử lâu đời, căn cứ vào truyền thuyết tòa Vọng Phong thành này trước kia được xây dựng trong thời gian đại chiến của đông và tây phương, trải qua gần cả vạn năm, thành trì này cũng đã trải qua nhiều lần biến động. Cấu trúc Vọng Phi thành hiện nay đã có cách đây 1 ngàn năm, từ đó đến nay vẫn không thay đổi, chỉ là quy mô trước kia đã được mở rộng ra rất nhiều lần mà thôi.

Mặc dù cả hàng ngàn năm Đông Tây phương đã nổ ra rất nhiều trận đại chiến, nhưng vô luận là ở triều đại nào đi nữa, đều lấy thành trì này là một vị trí quân sự

trọng yếu, luôn có một lực lượng lớn quân đội túc trực. Hiện tại là thời bình, quân đội trong thành chủ yếu là kiểm tra các khách thương vắng lai và kiểm tra hàng hóa mà thôi.

Thần Nam trước khi tiến đến Vọng phong thành, đã tiến hành một cuộc "tiến thành giáo dục" đối với tiểu bảo chúa, uy hiếp cô phải phối hợp với hãn trả lời những câu hỏi của binh lính một cách hoàn hảo.

Tiểu bảo chúa ban đầu mở miệng châm chọc, tuyên bố quyết đóng kịch không tố cáo những hành vi ác nhân của hãn, nhưng Thần Nam vẫn tiến hành một cuộc đe dọa đối với nàng, chỉ cần nàng dám nói một điều gì "không đúng" hãn sẽ hủy dung nhan của nàng, hơn nữa hãn sẽ cho nàng chịu đựng đau đớn do Khốn thân chỉ lực phát tác, tiểu bảo chúa đành phải thỏa hiệp với hãn mà trong lòng thống hận vô kể.

Cuối cùng cũng đến lúc nhập thành, hai người tiến lại bàn tra xét, Thần Nam vốn đã chuẩn bị sẵn từ trước, dễ dàng nói ra những lời hoa ngôn lừa gạt để vượt qua.

Đương nhiên trong toàn bộ quá trình tra khảo cũng có giai đoạn khám xét, mặc dù toàn bộ gương mặt của tiểu bảo chúa đã bị Thần Nam bôi bẩn, nhưng cái nét thiên sinh lệ chất vẫn là không thể che giấu được, kết quả dẫn đến một tên binh sĩ động tay động chân, lập tức khiến nàng ta tức giận muốn phát tác cơn điên của mình, Thần Nam nhanh chóng cản cô lại đặt xuống một vài kim tệ, rồi vội vàng kéo nàng tiểu bảo chúa đang nộ hỏa cuộn cuộn rời khỏi chỗ đó.

Sau khi đi vào trong thành,, Tiểu bảo chúa tức giận thở hồng hộc nói: " Thật là nhục nhã quá mà, Sở quốc ta vì sao lại có cái loại binh lính như vậy, sau này ta mà quay trở về để đô nhất định hạ lệnh giết đám binh sĩ vô lại đó"

Thần Nam cười nói:" Như vậy ngươi sẽ phải giết một phần tư số binh sĩ, tính ra hơn mười vạn người phải đầu rơi xuống đất."

"Nói nhảm, Sở quốc bọn ta làm sao lại có đám ác binh như thế kia chứ?"

" Ngươi không tin? Vậy ta dẫn ngươi đi đến trước mặt đám binh sĩ đó một

vòng."

Tiểu bảo chúa vội vàng lắc đầu, nếu như lại có đám binh sĩ động tay động chân đối với cô, cô nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Vọng Phong thành mặc dù là một vùng đất trọng yếu, nhưng trong thành vẫn vô cùng phồn hoa, trong thành có một loại nghề nghiệp đặc biệt hưng thịnh, đó chính là dong binh (lính đánh thuê).

Phía bên ngoài Vọng Phong thành lại là một dãy quần sơn mù mịt, ở trên đường đi thông đến Tây đại lục không chỉ có các loại hung cầm mãnh thú, mà còn có cả các đạo phi cường hãn, đến nỗi phần lớn số người đi trên con đường này thông thường đều kết bạn với nhau để lên đường, thậm chí đại đa số những người đó còn dùng tiền để mời một số lính đánh thuê, để bảo vệ sự an toàn của tài sản cùng sinh mệnh của mình.

Thần Nam dẫn theo tiểu bảo chúa đi đến dong binh công hội trong thành, ở trong này vừa ồn ào vừa náo loạn, ở trên tường gác đủ các loại cáo thị, đều là một số nhiệm vụ lớn nhỏ, đợi đến khi một dong binh đến nhận lãnh, sẽ đi đến làm bảo tiêu cho người đó, hoặc đi đến nghiên cứu những vùng tuyệt địa khủng bố.

Trước mắt nhiệm vụ có giá đắt nhất là bắt được kì lân thần thú ở trong Lạc Phong sơn mạch, đã có người xuất ra đến năm mươi vạn kim tệ. Số người tiếp nhận nhiệm vụ này tuy nhiều, nhưng đến nay không có một dong binh nào hoặc tổ chức dong binh nào có khả năng đắc thủ, đại đa số nhóm người đó đều một đi không trở lại, đến hiện tại chỉ còn rất ít người tiếp nhận nhiệm vụ này.

Cố chủ ở nơi này thông thường đều là muốn đến Tội Ác chi thành hoặc là người ở tây đại lục, nếu như muốn đối phó với đạo phi trên đường, chỉ một vài lính đánh thuê thì không đủ, thường thường phải là một đoàn người có cùng đích đến, thuê cả một đoàn dong binh.

Một gã đại hán lôi thôi lếch thếch, trên gương mặt là một bộ râu quai nón tay cầm một thanh đại kiếm đi về phía Thần Nam nói: "Huynh đệ muốn tìm lính đánh thuê để bảo tiêu hay sao? Chọn ta tuyệt đối là sự lựa chọn sáng suốt, nhân xứng

"dong binh chi vương" chính là ta, đảm bảo người trên đường sẽ bình an.

Một dong binh ở bên cạnh nói:" Cắt..... người mà là dong binh chi vương, vậy thì bọn ta là dong binh chi hoàng đây."

Đại hán nói:"Ồ, nói nhỏ đi hai từ "sau này" thôi, ta sau này đích thực là dong binh chi vương."

Thần Nam cũng đã xem qua, đại hán này xác thật cũng được xem là một cường giả, toàn thân tu vi đã đạt đến trình độ nhất giai (cấp 1), nhưng không biết sau này có thể cam chịu làm một vị dong binh phổ thông hay không.

"Huynh đệ thấy như thế nào? Mặc dù ta cũng vừa mới gia nhập nơi này không bao lâu, nhưng tuyệt đối là một kì công trong đám dong binh, trên đường đi bảo đảm người sẽ bình yên vô sự. Tiểu nương tử của người mặc dù đã bơi bản khắp mặt, nhưng người sáng mắt nhìn vào có thể biết được đây là một tuyệt sắc giai nhân, nếu như không có người nào có bản lĩnh cao cường bảo hộ các người, rời khỏi Vọng Phong thành quả thật cực kỳ nguy hiểm."

Tiểu bảo chúa cực kỳ tức giận, phẫn nộ quát:" Tên râu ria kia người đừng có hồ ngôn loạn ngữ, ai là tiểu nương tử của tên bại hoại này, còn dám loạn ngôn một lần nữa, cần thần ta chặt cái đầu của người."

Đại hán nói:" Ôi chao.....thật sự là một tiểu bươm nương lợi hại mà." Hắn tiếp tục xoay đầu, nhìn Thần Nam nói:" Huynh đệ vẫn chưa đắc thủ à, cần phải xuất thủ khi cần xuất thủ, nếu không hãy đi đến một khách điểm gần đây!"

Thần Nam cười hắc hắc nói:" trước mắt vẫn chỉ là thị nữ của ta."

Tiểu bảo chủ đối diện với hai nam nhân bất lương này, thiết tức giận đến phát cuồng, vớ lấy bình trà tách trà ở trên bàn rồi được ném về phía trước. Thần Nam và đại hán nhanh chóng tránh về phía bên cạnh, nhưng những người ở gần đó lại không được may mắn, một số người bị nước trà nóng hổi xối lên khắp người, làm cho ở trong dong binh công hội vang lên những tiếng chửi rủa tức giận, Thần Nam nhanh chóng ngăn cản kéo tiểu bảo chúa cùng bỏ chạy.

Vị đại hán gương mặt đầy râu quai nón cũng bám theo gót chạy ra, xông lên trước Thần Nam nói:" các người hai người đi trên đường thực sự rất nguy hiểm, nếu như thuê ta, bảo đảm các người lên đường bình an."

Thần Nam dừng chân đứng lại nói:" Bọn ta muốn đến tội ác chi thành, nghe thấy trên đường có rất nhiều đạo phi, một người như người có khả năng bảo hộ bọn ta hay sao?"

Đại hán nói:" Đối phó với cái đám đông ô hợp đó, ta chỉ cần một tay đã quá đủ rồi. Huống chi bọn ta lại không khởi hành một mình, một toán thương nhân đã thuê cả một đoàn dong binh, ta cùng đoàn trưởng của bọn họ rất quen thuộc, cùng lên đường với bọn ta một lần, bảo đảm các người vô cùng an toàn."

Thần Nam mặc dù không để tâm đến đám đạo phi trên đường, nhưng sau khi mang thêm tiểu bảo chúa, hẳn lại không có phần tự tin, việc này xem ra cũng ổn thỏa, hẳn quyết định cùng lên đường với đám dong binh này.

"Hào, sáng sớm ngày mai bọn ta sẽ đến đây tìm người." Nói xong hẳn mang tiểu bảo chúa đang lộ khí trùng trùng bước ra bên ngoài.

Đại hán ở sau lưng hét lên:" Xem như mọi việc được quyết định như vậy đi."

Khi quay trở về khách điểm, tiểu bảo chúa khuôn mặt vô cùng không mấy vui vẻ, lạnh lùng nói:" xú tặc người ngay bây giờ đã có thể rời khỏi biên cảnh của Sở quốc, hiện tại có thể giúp ta hòa giải khốn thần chỉ lực được không."

" Không nên vội vàng thế, vẫn còn chưa đến được tội ác chi thành mà."

" Vì sao? Người quên những gì đã nói với tỷ tỷ ta rồi hay sao, nếu như người không giải phóng ta khi người li khai khỏi biên cảnh của Sở quốc, tỷ ấy sẽ truyền ra tất sát lệnh, điều động toàn bộ lực lượng đến truy sát người, người sẽ chết không có đất chôn."

" Hừm, thả hay không thả người đều chỉ là một kết quả, nếu vậy thả rằng vẫn như thế này bắt người lưu lại bên cạnh làm thị nữ cho ta."

Nghe thấy điều này tiểu bảo chúa thực sự sợ hãi, run rẩy nói:" những điều bại hoại người nói không thể là sự thật được, ta với người vô oán vô cừu, mặc dù trước đây giữa chúng ta cũng đã phát sinh một số.....sự việc không vui về gì, nhưng đó đều là.....hiểu lầm, huống gì đã qua một thời gian dài, người hiện tại không cần phải.....báo thù ta nữa chứ?"

"Phịch"

"Thần Nam chìa tay ra điểm vào huyệt của cô, sau đó đặt cô lên giường.

" tiểu ác ma người.....".

Thần Nam trong lòng mặc dù có phần sợ hãi về sự lộ diện của lão yêu quái, nhưng hẳn vẫn cảm thấy rằng mang tiểu bảo chúa lưu lại bên cạnh thì an toàn hơn. Hẳn đã xác định được tu vi của lão yêu quái là cực kì khủng bố, nhưng vẫn không có khả năng giải khai khốn thần chỉ, hẳn thầm vui mừng vì sự tinh diệu của huyền công gia truyền.

Ngày hôm sau, Thần Nam dẫn tiểu bảo chúa theo chuẩn bị đi đến dong binh công hội.

Tiểu bảo chủ mặt mày giận dữ, trừng mắt nhìn Thần Nam đây oán hận, đồng thời trong lòng có chút lo sợ, phải li khai Sở quốc ngay lập tức làm cô ta thực sự lo lắng cho tự do bản thân sau này.

Gã đại hán đó vừa thấy hai người đã vẫy tay lia lịa rồi đi lại gần, tiểu bảo chủ ném về phía hắn một cái nhìn cực kỳ khinh khỉnh.

↪↪↪Đại hán tinh bơ, không thèm để ý, miệng cứ cười "hắc hắc".

Đoàn lính đánh thuê phụ trách bảo hộ khách lữ hành này có cả thảy một trăm lẻ ba

người, trừ phó đoàn trưởng là một vị ma pháp sư trình độ đã đạt đến cấp một, còn lại tất cả đều là võ giả.

Trường đoàn là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi, lộ ra vẻ tinh minh và lão luyện, ngay sát sau lưng ông là một con vật to lớn, uy nghi, chính là một con địa long.

Địa long dài chừng năm trượng, cả người phủ một lớp vảy giáp đen tuyền, phản chiếu ánh sáng lấp lánh, bộ dạng trông rất hung mãnh. dữ tợn.

Đại hán nói: "Ma pháp sư cấp một, địa long kỹ sĩ cấp một và thêm một đoàn lính đánh thuê đông lắm nhưng chưa đến, họ mà kết hợp lại thì ai mà dám trêu chọc? Đảm bảo chuyển đi này an toàn tuyệt đối."

Thần Nam: "Cần bao nhiêu kim tệ?"

Đại hán: "Một người một trăm kim tệ, hai người thì bớt đi một chút, một trăm tám mươi đồng vàng."

Thần Nam nói: "Người ăn cướp tiền hã, mười đồng kim tệ đủ cho một người bình thường sinh sống cả năm, người chỉ hộ tống đi một đoạn đường, không ngờ lại ra giá cao ngất trời như vậy."

"Vậy một trăm năm mươi đồng vàng được không?"

"Không được, năm mươi."

"Một trăm hai mươi."

"Không được, tám mươi."

.....

Cuối cùng giá cả thỏa thuận là một trăm kim tệ, Thần Nam lấy tiền ra trả ngay cho hắn.

Lúc này trường đoàn lính đánh thuê đi đến nói: "Quan Hạo người đã đặt mỗi tám người đến thuê, sao bây giờ lại thêm hai người nữa, dù là người bận rộn giúp chúng ta, nhưng mang theo sau nhiều người như thế này thì anh em trong đoàn

sẽ nói ra nói vào."

~~~Tất Hạo nói: "Đây là hai người cuối cùng."

~~~Sau khi trưởng đoàn lính đánh thuê bỏ đi, Thần Nam bức bối nói: "Tên lừa đảo còn không mau trả tiền lại đây."

~~~Tất Hạo ngượng ngịu nói: "Chuyện này.....mặc dù người rất nhiều, nhưng ta đảm sẽ giữ an toàn cho người."

~~~Tiểu bảo chủ ở bên cạnh nói: "Một tên bại hoại, một tên lừa đảo, bọn người không có ai là người tốt hết."

~~~Thần Nam trừng mắt nhìn cô ta một cái, quay đầu đối mặt với Quan Hạo nói: "Không trả tiền lại cũng được, nhưng khi ra khỏi thành người phải đảm bảo tiểu nha đầu này không gây ra một tiếng động nào nữa."

~~~Bộ dạng của Tất Hạo như đột nhiên hiểu ra tất cả, nói: "Thì ra người là tên buôn nô lệ."

~~~"Trả tiền đây."

~~~"À, ta nói vội rồi. Hắc hắc, chuyện này cũng dễ làm thôi, chưa ra khỏi thành, hãy điểm trụ huyết nói của cô ta, rồi nhét vào chung với hàng hóa súc vật là xong."

~~~Lúc này mục quang tiểu bảo chủ như muốn giết người, cô ta nổi giận nói: "Hai tên hỗn đản các người....."

~~~"Bụp"

~~~Thần Nam đã điểm vào huyết nói của cô ta, rồi quay đầu qua Quan Hạo nói: "Trong đám khách thương có nữ quyến không?"

~~~"Có."

~~~"Bỏ cô ta vào thùng xe chung với các nữ quyến ấy đi, nếu không thì


thân hình kiều nhu như vậy bị hàng hóa súc vật chèn ép thì tội lắm."

 Đám khách thương đó, già trẻ lớn bé tổng cộng được hơn bốn mươi người, xe ngựa kéo hàng hóa có hơn hai mươi, cộng thêm hơn trăm tên lính đánh thuê nữa, cả đội ngũ trông cũng hùng tráng lắm.

 Tiểu bảo chủ bị điểm huyết nói, cùng với một vài nữ quyến của đám khách thương cưỡi một cỗ xe ngựa, miệng cô ta không thể nói, thân không động đậy được, chỉ có thể nằm ngay ngắn trong thùng xe.

 Một vài nữ quyến bên cạnh quan sát cô ta:

 "Nữ hài bị bệnh này trông thật xinh xắn, tôi chưa từng thấy qua nữ tử nào xinh đẹp như vậy."

 "Đúng đó, đúng là rất xinh xắn!"

 "Trên mặt bẩn quá, chắc là làm vậy để tự bảo vệ mình, thật là một nữ hài thông minh."

 "Thật muốn véo cái má trơn mịn của cô ta quá."

 Cuối cùng một vài nữ nhân đã bắt đầu vuốt ve mặt ngọc đáng yêu của tiểu bảo chủ.

 "Nếu ta có được một đứa con gái xinh xắn như vậy thì tốt quá."

 "Đúng đó, thật là đáng yêu!"

ã¬¬ã¬¬.....

ã¬¬ã¬¬Tiểu bảo chủ trong ngực tràn đầy nộ khí, không kèm được toàn thở ra như bị hen suyễn.

ã¬¬ã¬¬"Ái chà, bệnh của nữ hài này nặng thêm rồi."

ã¬¬ã¬¬"Không đúng, thở hỗn hển như vậy giống như đang cầm phần ai vậy."

ã¬¬ã¬¬.....

ã¬¬ã¬¬Đội nhân mã này nhanh chóng đến cổng thành, sau khi được mấy tay khách thương hối lộ vài chục đồng vàng thì mấy tên lính tra xét không quấy nhiễu đến đám nữ quyến.

ã¬¬ã¬¬Sau khi đi xa khỏi cổng thành, tiểu bảo chủ được Thần Nam giải khai huyệt đạo, vừa mới cử động được, cô ta liền nhảy ra khỏi xe, rồi bỏ chạy đến đại thụ hai bên đường la hét một trận.

ã¬¬ã¬¬"Ha ha....." Thần Nam không thể nhịn cười được.

ã¬¬ã¬¬"Bại hoại chết tiệt mau giải khai cái chỉ pháp khốn khiếp trên người ta, rồi đưa ta quay về ngay."

ã¬¬ã¬¬"Mơ đi."

ã¬¬ã¬¬Tất Hạo đi đến, nói: "tiểu bươm bướm đừng có la hét nữa, còn gọi nữa sẽ khiến mấy con sói đực đến đấy."

ã¬¬ã¬¬"Người.....Người không phải là người tốt, tên râu ria người không phải rất tham tiền sao, người giúp ta giết tên bại hoại này, ta sẽ đưa người mười vạn kim tệ."

ã¬¬ã¬¬Tất Hạo giật mình nói: "Woa, mười vạn kim tệ là món tiền lớn thật, nhưng người quân tử chỉ làm những việc hợp đạo lý, những thứ bất nghĩa như vậy ta không nhận."

“Cái tên tham tiền, lừa đảo như người mà cũng dám ngênh mặt nói chuyện chính nghĩa hả, chi cần người giúp ta giết hắn, ta đưa thêm mười vạn kim tệ cho người.”

Thần Nam cốc một cái "cộp" lên đầu tiểu bảo chủ, nói: "Dám trước mặt ta kêu người giết ta hả, người coi ta là không khí chắc."

---Tiểu bảo chủ vừa la đau vừa oán giận nói: "Tên xú tặc nhà người đáng bị "thiên đao vạn quả" (ngàn đao chém ra vạn mảnh), bại hoại, không sớm thì muộn có một ngày người bị đầy xuống địa ngục....."

Thần Nam mỉm cười: "Phật nói: Ta không vào địa ngục thì ai sẽ vào địa ngục."

ã¬¬ã¬¬"Thì người hiện tại đã vào địa ngục rồi đó."

ã¬¬ã¬¬"Ta chưa thành phật."

ã¬¬ã¬¬"Bại hoại vô sĩ, xú tặc....."

Đám khách thương cùng bọn lính đánh thuê lộ vẻ vô cùng nghi ngờ, ngạc nhiên nhìn hai người.

Trong mấy ngày kể đó, nghe hai người đấu võ mồm đã thành "tập quán" của mọi người, nếu nửa ngày mà không nghe hai người cãi nhau là chúng nhân cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Chương 3: Sinh Dực Hồ Vương

Nổi liền đông tây đại lục là con đường quanh co, khúc khuỷu băng ngang qua núi đồi, có đoạn xuyên qua sơn động, có đoạn cheo leo qua sườn núi. Đoàn dong binh cùng bọn khách thương ở giữa núi non trùng điệp phải trèo đèo lội suối thật gian nan.

Tiểu bảo chủ thường ngày vẫn huyền não âm ỉ, nhưng trong mấy ngày qua tâm tình khẽ lắng xuống. Núi non kéo dài liên miên bất tuyệt cả năm bốn mùa xanh tươi bạt ngàn, trên núi có các loài kỳ hoa dị thảo, trân cầm dị thú tai chưa nghe, mắt chưa thấy đã hấp dẫn mọi sự chú ý của cô nàng.

ㄟㄟㄟTrên đường đi, cô ta ngắt không ít hoa dại tươi đẹp (tiên diễm dã hoa), hái không ít quả dại ngon miệng (sảng khẩu dã quả), thỉnh thoảng cô lại không ngừng la hét vì những động vật kì lạ bất ngờ nhảy từ trong rừng ra đường.

ㄟㄟㄟPhong cảnh mỹ lệ, đường đi muôn màu muôn vẻ, khiến tiểu bảo chủ dần dần quên đi bản thân mình đang là tù nhân, cô càng lúc càng cảm thấy chuyển lữ hành sinh hoạt thế này như là một kiểu hưởng thụ, đương nhiên cũng chỉ có cô ta, một hoàng gia thiên nữ ít khi rời khỏi hoàng cung mới có cảm giác như vậy.

ㄟㄟㄟTrên đường đi quả thật xuất hiện vài bọn trộm cướp nhưng gặp phải sức tấn công cường đại khủng khiếp của ma pháp sư cấp một cùng địa long kỵ sĩ, những đám ô hợp này nhanh chóng bị tiêu diệt.

ㄟㄟㄟĐiều này làm cho tâm tưởng sắp được xem "kịch hay" của tiểu bảo chủ bất mãn phi thường, liên tục mắng chửi lũ cường đạo vô dụng. Bọn thương nhân cùng đám dong binh nghe thấy cứ trở mắt nhìn nhau, tự ngoáy móc lỗ tai, hoài nghi rằng thánh giác của mình có vấn đề gì hay không.

ㄟㄟㄟCuối cùng khi Thần Nam búng tay một cái, tiểu bảo chủ đau quá la làng

lên, đám người này mới hoàn hồn, thầm than rằng cô bé này "quả thật không được bình thường".

↪↪↪Trên đường cũng không có thấy qua rồng hoặc viễn cổ cự nhân, chỉ xuất hiện một vài tây phương ma thú có ma pháp, đều bị gã râu ria Quan Hạo giải quyết trong nháy mắt. Mỗi khi hấn móc lấy ma tinh hạch từ xác ma thú, tiểu bảo chủ đều mừng hấn tham tiền, độc ác.

↪↪↪Sau khi nghe đoàn trưởng đám dong binh giải thích, Thần Nam mới biết được không phải Quan Hạo tham lam, vì hấn ta muốn đến học viện Thần Phong ở thành Tội Ác để học công pháp cao thâm, nhưng nghe nói học phí của học viện cao khủng khiếp nên bất đắc dĩ hấn làm mọi thứ có thể để kiếm tiền trên đường đi.

↪↪↪Tiểu bảo chủ ở bên cạnh bĩu môi nói: "Thần Phong học viện chỉ tuyển mộ thanh niên cấp bậc cường giả, người già như vậy rồi mà còn ham vui, có đi đến đó cũng không ai thèm đâu."

↪↪↪Tất Hạo trầm giọng: "Ai nói ta già hả? Ta chỉ mới có 29 tuổi rưỡi thôi, chưa đến 30 tuổi nên vẫn có thể ghi danh tham gia kỳ thi thử của học viện Thần Phong."

↪↪↪"Trời ạ, người chỉ 29 tuổi rưỡi hả? Sao ta cảm thấy tướng người giống 39 tuổi rưỡi rồi đó, đại thúc à!"

↪↪↪Tất Hạo vô cùng bức bối, chịu không được liền mượn một con dao cạo râu, cái mặt đầy râu mau chóng bị cạo sạch sẽ, trông bộ dạng đúng là trẻ ra một chút.

↪↪↪Sau khi đã biết tường tận về Quan Hạo, tiểu bảo chủ không còn mừng chửi hấn là đồ tham lam, đồ tham tiền nữa, bắt đầu thân thiết gọi hấn là: Hạo tử.

↪↪↪Gọi như vậy làm Quan Hạo càng thêm bức bối.

↪↪↪"Lạy cô, tiểu cô nương nhà người nếu không nguyện ý gọi ta một tiếng đại ca, thì hãy gọi là Quan Hạo, đâu cần phải kêu ta là Hạo tử mãi."

~~~"Hi hi, đó là người nghĩ vậy, ta thực sự không có ý đó, vì những lời người vừa nói nên ta sẽ không khách sáo nữa, từ nay về sau ta sẽ kêu người là Hạo tử."

~~~Mọi người cười to khanh khách còn Quan Hạo thì tức khí đến ói máu.

~~~Năm ngày sau, mọi người tiến đến một thung lũng nằm giữa núi rừng, dù lúc này đã là buổi trưa nhưng hai bên đường đại thụ vươn cao, che hết ánh mặt trời nóng rực nên mọi người đều không có cảm giác nóng bức.

~~~Đúng lúc mọi người đang làm bếp chuẩn bị nấu cơm thì đột nhiên trong rừng ào ào đến một ngọn gió tanh tưởi, mặt đất nhẹ rung lên, lớp lớp dã thú từ trong rừng xuất hiện, chạy về phía trước, to lớn có dã tượng, sư tử, hổ; nhỏ thì như dã hồ, tuyết thỏ, may mà đám bách thú đó lại không tập kích mọi người.

~~~Đoàn trưởng dong binh đoàn hét lên một tiếng "không xong" rồi hối hả triệu tập người chuẩn bị chiến đấu.

~~~"Anh em tất cả rút vũ khí ra, chúng ta gặp phải phiền phức rồi, ở phía trước khả năng có thể xuất hiện một ma thú cường đại."

~~~Quan Hạo hạ giọng giải thích với Thần Nam: "chiếu theo tình trạng hiện tại mà xét khả năng có thể do một ma thú cấp hai vừa đột phá thành công lên cấp ba, cường đại khí tức làm bách thú xung quanh không thể tự chủ chạy đến bá lay."

~~~Thần Nam kinh dị không thôi: "không ngờ lại có việc này?"

~~~Quan Hạo gật đầu đáp: "Thật đó, bình thường đoạn đường này rất an toàn, hiếm khi gặp phải việc như thế này, không thể tưởng chúng ta lại đen đủi như vậy, lại đến ngay lúc cường đại ma thú tu luyện thành công, ắt hẳn muốn bắt giữ ngoại địch lập uy, bây giờ khó mà tránh khỏi một trường thảm chiến."

~~~Tiểu bảo chủ nghe xong liền lộ ra thần sắc hưng phấn, vỗ tay khen hay như điên.

Thần Nam gõ cô ta một cái rồi nói: "tiểu ác ma người lo sợ thiên hạ không loạn hả, nếu như còn ở đây đợi gặp ma thú đến gần, mọi người ở đây lo cho mình còn chưa xong khi nào lại còn quản đến người."

“Hử, người mà dám để ta tổn thương một cọng tóc nhỏ xíu thì tỷ tỷ của ta sẽ không tha cho người đâu, đến lúc nhà người chết chắc là khó coi lắm.”

Thần Nam thỉnh linh cười phá lên: "Ha ha, tiểu ác ma nhà ngươi hãy còn ngây thơ quá, đến lúc này mà dám quay lại uy hiếp ta, ta nếu sợ tí tí của ngươi thì sao dám bắt theo ngươi đến đây chứ? Hừm, ta biết tiểu nha đầu nhà ngươi quý kẻ đa đoan, nhưng mà trước mặt ta đừng có mà giả bộ ngây thơ vô tội, bớt lẻo mép đi ta không thích đâu."

Bỗng nhiên từ đằng xa đột nhiên truyền lại một tiếng rống vang trời:
"Oà....."

ã¬¬ã¬¬Mấy con ngựa kéo xe liên tục hí vang, lui lại không ngừng.

Đám khách thương bị một trận khủng hoảng, không chỉ sợ ma thú cường đại chưa biết kia mà còn lo lắng đến mấy con ngựa này sợ quá bỏ chạy lung tung thì sẽ mất hết hàng hóa và súc vật.

Đoàn trưởng đám dong binh thấy mấy con ngựa sợ hãi quá liền la quát: "Nhanh lên, hãy bắt mấy con ngựa đó lại, đập xiù chúng đi."

Mấy tên dong binh chia nhau ra hành động, hoặc dùng côn bồng hoặc dùng thủ chưởng tàn nhẫn đập lên đầu mấy con ngựa, tức thì hơn 20 con ngựa ngã lăn ra đất..

Ầ-Ầ-Tên đoàn trưởng cười trên địa long, quát lớn: "Chuẩn bị chiến đấu!" Nói xong dẫn đầu xông về phía trước, những tên dong binh tay cầm vũ khí chạy theo sau, tên phó thủ lãnh thi triển Phiêu Phù thuật bay lên trên không, theo ngay sát phía sau đội ngũ..

Thần Nam xem xong liền nhìn tiểu bảo chủ rồi nói: "Người, nếu không

muốn làm món điểm tâm cho ma thú, tốt hơn hết nên ngoan ngoãn ở lại nơi này."

↪↪↪"Ta không nghe." Nói xong tiểu bảo chủ liền chạy theo.

↪↪↪Thần Nam không ngăn cô ta lại mà cũng chạy theo sau.

↪↪↪Ở phía trước đường đi là một mảnh đất rộng mở ra, không có lấy một cây đại thụ, chỉ có một vài bụi rậm. Tại đó một đám đen lúc nhúc thật to, dã thú bò lổn ngổm, cảnh tượng trông rất hoành tráng.

↪↪↪Ở nơi bách thú bò lổn ngổm phía trước, có một cự thú toàn thân trắng như tuyết, da lông phát sáng, hình dáng giống như mãnh hổ, nhưng so với mãnh hổ thì to lớn và uy mãnh hơn nhiều, chân dài ba trượng, không thua kém gì so với con địa long mà tên đoàn trưởng đang cười trên. Ma thú khổng lồ này đem đến cho con người cảm giác cực kỳ bất an bởi vì thân hình quá to lớn của nó.

↪↪↪Cảnh tượng trước mắt trông giống như chư hầu thần tử cung kính tham kiến quốc quân, làm cho mọi người không thể không vô cùng kinh ngạc.

↪↪↪Có người sợ hãi kêu lên: "Bạch hổ sao lại to lớn quá vậy, không lẽ đã thành tinh rồi?"

↪↪↪"Dù là bạch hổ cũng phải có văn vận, đây căn bản không phải là một con hổ được."

↪↪↪"Đây là yêu quái gì chứ?"

.....

↪↪↪Chúng nhân lao xao bàn luận.

↪↪↪Tiểu bảo chủ xuýt xoa: "Uy mãnh thật, hấp dẫn quá, trông thật là đáng yêu!"

↪↪↪Mọi người: "....."

↪↪↪Tất Hạo nói: "Ở trong dãy núi trùng trùng điệp điệp này, quái thú không

ngột xuất hiện, hổ vương này có thể là huyết thống của một con bạch hổ cùng ma hổ."

 Tên đoàn trưởng gật đầu đồng ý, nói: "Thứ ma thú này càng biến dị càng đáng sợ, sức mạnh tăng lên rất nhiều. Nó từ ma thú cấp hai đột phá thành công lên cấp ba, chính lúc này đang muốn lập uy thì gặp phải chúng ta cản trở, trận ác chiến này không tránh được nữa rồi."

 Hổ vương xứng đáng là bách thú chi vương, chẳng thềm để ý đến đoàn người đang tiến đến, chỉ liếc mắt nhìn lạnh lùng.

 An đoàn trưởng từ không trung đáp xuống nói: "xung quanh hổ vương có nguyên tố ma pháp dao động rất cường liệt, chứng tỏ ma pháp công kích quyết rất đáng sợ, mọi người cần phải cẩn thận." Thấy mọi người lo lắng, hắn lại nói tiếp: "Chúng ta nếu có thể đánh chết nó thì có thể bán ma tinh hạch trong người nó với giá ngất trời."

 Đoàn trưởng dùng thanh âm rất nhỏ thán: "Khó à, đây là một con ma thú cấp ba, mặc dù ở đây có đến ba vị tu luyện giả cấp một nhưng sự chênh lệch giữa các cấp độ tu luyện khác nhau không đơn giản là phép tính cộng. Nên dù là bên ta có nhiều người hơn nhưng cũng không chắc là người chiến thắng."

 An đoàn trưởng đột nhiên hét lớn: "Không hay rồi, nó chuẩn bị tấn công rồi kìa, ta đã cảm ứng được nó đang tụ tập ma pháp nguyên tố."

 Đám dong binh náo loạn một hồi khi biết rằng phải đối phó với Hổ vương cấp ba cường đại, so với địa long của đoàn trưởng còn cao hơn hai cấp, đích thực là ma thú khủng khiếp.

 Tên đoàn trưởng ra lệnh: "mọi người không được hoảng loạn, nhanh chóng phân tán ra, không được tập trung vào một chỗ."

 Những tên dong binh này đều đã kinh qua sanh tử khảo nghiệm, rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tức tốc phân tán ra chiếm lấy địa thế có lợi.

Mặc dù An đoàn trưởng đã hơn năm mươi tuổi nhưng phản ứng rất mãnh liệt, dẫn đầu phát động công kích, một đạo phong nhận hàn quang chớp lóe phát ra từng đợt từng đợt rít quai dùi nhằm Hồ vương chém đến.

 Hồ vương phát ra một tiếng rống chấn thiên, tựa hồ nổi giận vì chúng nhân dám chủ động công kích nó, nó chỉ hơi hơi thấp đầu xuống, tựa như tránh né cường đại ma pháp năng lượng của phong nhận, rồi ngẩng cao đầu lộ xuất biểu tình cao ngạo.

 Mọi người như không tin được, đưa tay dụi mắt, cuối cùng đã hiểu được Hồ vương đang ra vẻ khinh nhờn đòn tấn công vừa rồi.

 "Con hổ thành tinh này không ngờ cũng có biểu hiện tình cảm như loài người."

 Chúng nhân xôn xao thầm thì.

 Tiểu bảo chủ hưng phấn nói: "Nhìn thật đáng yêu quá"

 Thần Nam nắm cổ cô ta kéo lui lại phía sau, nhanh chóng tránh xa nơi nguy hiểm.

 "bại hoại, thả ta ra, thả ta ra nhanh lên....."

 Hồ vương gầm vang một tiếng, bách thú bò lúc nhúc xung quanh rùng mình, rồi run run rẩy rẩy tránh sang bên nhường đường cho Hồ vương.

 Thần Nam nhìn thấy rất ngạc nhiên, không kịp được nói: "Đúng là chuyện lạ.....Không ngờ cũng giống loài người."

 Lúc này Hồ vương cùng đoàn trưởng, phó đoàn trưởng và Quan Hạo ba người tạo thành thế đối lập, những tay dong binh khác tản ra xung quanh, bao vây bọn họ, bách thú sợ hãi uy thế của Hồ vương, sợ sệt đứng đằng xa không dám lại gần.

ã¬¬ã¬¬"Oàem....." Hồ vương sau khi gầm lên một tiếng, mở miệng phun ra một đạo, điện hồ(hồ quang điện) cường đại tại không trung vang lên những tiếng "bùm bùm" trực tiếp phóng thẳng đến ma pháp sư.

ã¬¬ã¬¬Ma pháp sư liền niệm động chú ngữ, mặt đất phía trước mặt nứt ra, ùn ùn bay lên, một màn thổ thuận (khiên đất) xuất hiện trước mặt đồng thời gia cố thêm một màn thủy thuận (khiên nước) kế tiếp.

ã¬¬ã¬¬Thiểm điện xuyên thủng thổ thuận, lập tức làm nó vỡ tan thành nhiều mảnh đất đá, sau đó tiếp tục đánh lên thủy thuận,"bùm bùm bùm" một loạt tia lửa chớp lóe, thủy thuận xem như cũng vỡ tan biến thành một màn sương mù.

ã¬¬ã¬¬Ma pháp sư vội vội vàng vàng lặn qua một bên nhưng điện hồ(hồ quang điện) đã trúng vào người, hắc hắc la đau đớn, tóc trên đầu dựng đứng lên hết, cả người từ trên xuống dưới bị điện đốt cháy đen.

ã¬¬ã¬¬Nếu không phải thổ thuận và thủy thuận đã đỡ phần lớn điện hồ thì sanh mệnh của ma pháp sư đã gặp nguy hiểm, mãi một lúc sau hắn mới run rẩy bò dậy.

ã¬¬ã¬¬Ngay lúc này tất cả thành viên của đoàn dong binh đã bắt đầu động thủ, tên nỏ "vèo vèo", mưa tên như châu chấu bay đồng loạt bắn về phía hồ vương.

ã¬¬ã¬¬Tuy thân thể Hồ vương to lớn nhưng động tác lại linh hoạt vô song, chỉ vài cái nhảy đã thoát ra khỏi vòng tròn bao vây của bọn họ rồi dùng cái đuôi to tướng theo thể "hoành tảo thiên quân" từ ngoài quét vào đoàn dong binh.

ã¬¬ã¬¬Năm tên dong binh bị đuôi của Hồ vương như ngọn cương tiên vĩ đại quất vào thân người, gãy mũi đứt gân chết ngay tại trận. Mấy tên còn lại tim gan khiếp đảm, chạy nhanh ra xa.

ã¬¬Đoàn trưởng gấp rút thúc động địa long vọt nhanh đến trước, Quan Hạo theo sát phía sau hắn.

ã¬¬ã¬¬Dưới sự chiếu xạ của ánh mặt trời, da lông của Hồ vương thiểm thiểm phát quang, toàn thân cường tráng của tuyết hồ hiển đặc vẻ uy mãnh ra bên ngoài.

Đối mặt với khí thế hung hăng của hai người một rồng đang đến, trong mắt nó hung quang thiểm thước, nhìn bộ dạng như muốn đánh tới.

Đoàn trưởng ngồi trên yên địa long vọt đến trong nháy mắt, tay hấn cầm Đồ Long Thương xuất chiêu đâm vào yết hầu của Hồ vương. Cùng lúc ấy Quan Hạo cũng đã đến kịp, huy động đại kiếm chém vào chỗ lưng và bụng của Hồ vương.

Gầm vang một tiếng, hồ vương nhảy cả người lên cao tránh cả hai đòn công kích, rồi lao xuống đoàn trưởng đang trên người địa long.

Địa long so với Hồ vương thì to lớn hơn nhưng đối mặt với nó lúc này thì lại sợ sệt rụt rè.

Đoàn trưởng thấy không còn kịp thúc động địa long tránh sang bên, ông vội vàng phi thân xuống đất, tức tốc nhảy ra xa.

Hồ vương dài ba trượng bất ngờ một chiêu đã đánh ngã địa long dài năm trượng, rồi há miệng cắn vào cổ nó. Địa long hoảng hốt muốn tránh nhưng vẫn không thể đào thoát khỏi miệng hổ, cái cổ bị Hồ vương ngoạm vào, máu tươi phọt ra ào ào.

Đoàn trưởng trợn nhìn muốn rách mí mắt, la lên một tiếng xông tới, Đồ Long thương sắc nhọn đâm một thế hiểm ác vào bụng hổ, một đạo huyết tiễn bắn vọt ra. Quan Hạo cũng huy động đại kiếm xông đến, tàn nhẫn bổ vào lưng hổ, huyết thủy theo lớp lông sáng trắng như tuyết của Hồ vương giọt giọt chảy xuống.

Hồ vương bị đòn đau nên nhả địa long ra.

Địa long được rãnh thở ra một hơi, trở mình bò dậy, có thể vì đang phải chịu đau đớn vô cùng làm nó oán hận Hồ vương, tạm thời quên đi sự sợ hãi, hung hăng dữ tợn nhắm Hồ vương tấn công.

"Sâm"

Hồ vương bị nó đánh một cái bất thành linh liền ngã lăn ra, dong binh ở

bốn phía dừng khí đồng loạt tăng cao, đao thương côn bồng cùng một lúc đánh lên người nó, nháy mắt trên thân hổ máu chảy ra như tắm.

“Oàmm.....” rống to một tiếng, Hồ vương run run rẩy rẩy đứng dậy, mở miệng phun ra một khối liệt diễm to lớn, đám dong binh bị thiêu cháy la hét thê thảm, lui nhanh ra sau. Nhưng vẫn có sáu tên bị Hồ vương đuổi theo xé xác, máu huyết nhuộm hồng đại lộ, những người khác sợ đến mất hồn mất vía.

Mọi người lâm vào tình cảnh nguy hiểm, phó đoàn trưởng đã khôi phục lại. Hẩn niệm chú ngữ Nhất Xuyên Trường Trường, ma pháp nguyên tố phong cuồng tụ tập trước người, cuối cùng rung ma trượng trong tay một cái nhẹ nhàng, giữa đất trời đột nhiên bay bay những tuyết hoa bé xíu, vào ngày nóng nực như vậy mà chung nhân lại cảm thấy một cơn rét lạnh.

Hồ vương đang nhe răng múa vuốt đột nhiên trước mặt xuất hiện ma pháp nguyên tố cực lớn, một lớp băng chắc dày xuất hiện bên ngoài thân thể nó, rồi càng lúc càng dày thêm, cuối cùng cả người nó đều bị đóng băng.

Những người sống sót sau cơn nguy hiểm đồng loạt hoan hô, Hồ vương đã bị đông cứng trong một tảng băng khổng lồ.

Nhưng tiếng hoan hô của mọi người chưa dứt thì tảng băng phát ra âm thanh rạn nứt.

Một đường nứt bắt đầu từ trên đỉnh của tảng băng nhanh chóng lan rộng xuống dưới, cuối cùng “Ầm” một tiếng, toàn bộ tảng băng bị vỡ ra, Hồ vương xuất hiện lại trước mắt mọi người, nhưng hiển nhiên lần này nó đã nhụt chí không còn phần chấn.

An đoàn trưởng, đoàn trưởng và Quan Hạo ba người tranh thủ cơ hội này phát động công kích, sau khi phó đoàn trưởng niệm động Hoàn chú ngữ, một cột băng thương xuất hiện trước người hắn, rồi như thiểm điện bay đến Hồ vương, đâm đến ngực nó chính xác vô cùng. Đoàn trưởng cùng Quan Hạo cũng chia ra cầm Đồ long thương và đại kiếm đâm vào giữa bụng nó, sau đó cả hai phi thân lên lưng nó, hung hăng đâm chém vào cái đầu hổ khổng lồ.

~Hổ vương thân thể lắc lư, máu huyết từ thân thể nó vọt ra thành dòng, lúc này cả người nó từ trên xuống dưới như tắm máu, lớp lông trắng sáng như tuyết bị máu huyết nhuộm đỏ cả.

~Bấy giờ địa long của đoàn trưởng không còn sợ hổ vương, điên cuồng lao đến nó, cả cái thân rồng khổng lồ bất ngờ húc vào người nó.

~Đoàn trưởng cùng Quan Hạo chuyển thân nhảy sang một bên khi địa long xông đến, Hổ vương đột nhiên run rẩy đứng lên, phát ra một tiếng hổ gầm chấn thiên, địa long bị dọa đến nỗi phải dừng chân lại.

~Dị biến phát sinh, phần bụng của hổ vương đột nhiên xuất hiện một đôi cánh trắng tinh, cùng với thân hổ máu chảy đầm đìa tạo thành sự so sánh rõ rệt, sau đó trên trán nó đột nhiên lại mọc ra một độc giác khiết bạch như ngọc dài ước chừng nửa thước.

~Biến hóa lạ lùng này làm mọi người tại trường đều trợn mắt há miệng.

~Thần Nam thầm giật mình, hẳn biết đến bây giờ Hổ vương mới thực sự bước vào trạng thái chiến đấu, nếu mà nó ngay từ đầu thể hiện thực lực chân chính thì mọi người không cách nào đả thương nó được.

~Tiểu bảo chủ trên mặt lộ nét hoan hỉ, nói: "Hổ vương này thực là uy mãnh quá, hấp dẫn quá, nếu mà bắt nó làm tọa kỵ cho ta thì tốt lắm a!"

~Đoàn trưởng hét lớn: "Mọi người không phải sợ, nó biến thân đã quá muộn, lúc này toàn thân nó đã trọng thương, căn bản không thể chống cự lâu nữa, chúng ta đồng loạt xông lên nào." Vừa nói ông vừa dẫn đầu xông lên phía trước, mọi người theo sát phía sau, nhưng địa long thì thực sự run run sợ sợ, chẳng dám tiếp tục tiến lên.

~Hổ vương phóng lên trên không, phút chốc đã lên đến tận trời cao, nó ở trên không gầm gừ liên tục, từng đạo thiểm điện từ không trung đánh xuống, sau đó từng đại phiến hỏa diễm cuộn cuộn như tắm thảm rót xuống.

Thiểm điện, hỏa diễm trong không trung cuồng vũ, ở trên mặt đất truyền lại từng trận âm thanh than khóc, trong khoảnh khắc có một vài người bị điện hồ kích trúng, té ngã vì liệt hỏa đánh trúng, trong không khí đầy mùi cháy khét.

Bởi vì bị rừng già che mắt nên những khách thương ở xa không thể thấy rõ thảm trạng của chiến trường, nhưng thực ra cũng nhìn thấy hỏa quang đầy trời, thiểm điện cuồng vũ và cũng thấy rõ ràng một cự đại ma thú gầm gừ liên tục trên không trung, họ bị dọa đến tim gan rối loạn (tâm kinh đảm chiến), thân thể run rẩy không thôi.

Cự hổ đã bị trọng thương trước đó nên sau một hồi lờn lộn điên cuồng, nó yếu dần đi, nhưng vẫn không ngừng tấn công, phía trên mặt đất lại có thêm một vài người mất mạng.

Tất Hạo nhặt một cây trường thương dưới đất rồi dùng sức ném, phụt một tiếng, đã đâm xuyên qua cánh phải của nó làm nó chao đảo một lúc giữa không trung, suýt nữa mất thăng bằng rơi xuống đất.

Hổ vương bạo nộ lần nữa, bắt đầu điên cuồng ngưng tụ ma pháp nguyên tố xung quanh, trên không phát ra từng đợt năng lượng dao động kịch liệt.

An đoàn trưởng la lớn: "Không hay rồi, ma pháp lực lượng này quá cường liệt, Hổ vương đã muốn liều mạng, mọi người mau chạy ra xa, nếu không thì sẽ cùng chết với nó (đồng quy vu tẫn)."

Thần Nam căn bản không muốn xen vào chuyện của người khác nhưng trông thấy đám dong binh hết sức chống cự, hắn không thể không xuất thủ.

Trông thấy hắn chạy về phía trước, tiểu bảo chủ la lên: "Bại hoại người nếu muốn chết trước tiên hãy giúp ta giải cấm chế trên người đã chứ."

"Câm miệng lại đi con quạ đen." Nói xong hắn gõ trán tiểu bảo chủ một cái.

~~Tiểu bảo chủ đau quá la làng: "Bại hoại chết tiệt, ta trừ người một đi không trở lại."

~~"Vậy người cứ chờ lúc Khốn Thần Chỉ Lực phát tác, xem mùi vị có tuyệt diệu không."

~~Thần Nam nhanh chóng đến bên cạnh phó đoàn trưởng, nói: "Ông có biện pháp gì có thể lập tức bí mật đưa ta lên trên lưng Hồ vương hay không?"

~~An đoàn trưởng kinh ngạc một lúc: "Người.....Sao lại đến đây làm gì, mau mau rời khỏi đi, lúc này ta không thể bảo vệ người được đâu."

~~Thần Nam nhắc tay phát ra một đạo kim sắc kiếm khí, nói: "Chỉ cần ông đưa ta lên đó thì ta có thể giải quyết nó."

~~An đoàn trưởng lập tức tỉnh ngộ, thanh niên trước mặt này là một cao thủ, hắn do dự một lúc, nói: "Một mình người có thể làm được hả?"

~~"Hiển nhiên có thể được, đừng do dự nữa, nếu không đến lúc nó tụ tập đủ năng lượng ma pháp thì sẽ có thêm nhiều người chết nữa."

~~An đoàn trưởng không chút do dự nói: "Tốt, xin đa tạ."

~~Hắn niệm một tràng chú ngữ, phong nguyên tố vô tận nhanh chóng ngưng tụ xung quanh Thần Nam rồi nhẹ nhàng huy động ma trượng, Thần Nam được một cổ cuồng phong cuốn bay lên không trung, nhắm ngay hướng Hồ vương.

~~Hồ vương đang giữa không trung ngưng tụ nguyên tố ma pháp, lúc nó chú ý đến vị khách bất ngờ từ mặt đất đang bay lên rất nhanh thì Thần Nam đã được phó đoàn trưởng đẩy lên cách nó chưa đầy ba trượng.

~~Nó vừa muốn mở miệng phun ra liệt diễm, Thần Nam đã nhanh hơn một bước, hắn mau lẹ phóng trường thương đã chuẩn bị sẵn trong tay, trường thương phát ra kim quang nhàn nhạt, lập tức đâm vào cổ của Hồ vương.

~~Hồ vương phát ra một tiếng gào kéo dài đầy thê lương, bay nhào một

hồi ở trên không, tiên huyết bắn ra điên cuồng, trên không xuất hiện một đại phiến mưa máu.

An đoàn trưởng dùng hết phần năng lượng ma pháp còn lại cuối cùng đã đưa được Thần Nam lên lưng Hồ vương.

Đến đây thì Hổ vương ở trên không từ từ mất thăng bằng, thân thể chao đảo, Thần Nam vội vàng nắm chặt lấy lông của nó, giữ ổn định thân người.

Điền dần Hồ vương đã ghi lại được thăng bằng nhưng lúc này thương thế quá nặng đang đe dọa đến tính mạng, nó chẳng màng lập uy trước bách thú, vội vàng bay đi xa.

Thần Nam thấy quá nguy cấp, vội bò lên cổ nó, sau khi cả người đứng vững liền tận lực dùng năm đấm nện xuống cái đầu hổ to tướng.

"Ăm", "Ăm", "Ăm".....

Thân mình Hồ vương lại rung lên, lập tức rơi xuống mặt đất.

Ầ-Ầ-ẦThần Nam không dám đánh nữa, lúc này Hồ vương yếu nhược vô cùng, nếu hần thôi động kiếm khí có thể giết nó dễ dàng nhưng hần cũng sẽ gặp cảnh thịt nát xương tan. Bên tai nghe gió rít ào ào, hần vội vàng bám chặt vào nó.

---Mãi đến lúc cách mặt đất chưa đến mười trượng, Hồ vương mới giữ vững thân hình được, dừng lại không rơi xuống nữa. Lúc này giữa tai và mũi nó máu chảy ròng ròng, cơ bắp toàn thân run rẩy co giật, bị thương nặng nhiều lần làm nó yếu ớt vô cùng.

Chương 4: Tiểu Ngọc

Hổ vương vừa mới ổn định trở lại, đã bị Thần Nam tiếp tung tung quyền đánh mạnh vào đầu, hổ vương rống lên một tiếng động trời, đột nhiên cuồng tính đại phát, ở trên không trung lắc đầu vẩy đuôi, không cố kìm hãm đà rời xuống, điên cuồng lắc người trở mình, nó quyết tâm khiến Thần Nam vắng ra ngoài.

Mấy tay khách thương ở từ xa nhìn thấy trận đấu khốc liệt trên không trung, kinh hoảng vô cùng, sợ hãi run rẩy.

Còn đám dong binh (đám lính đánh thuê) ở trên mặt đất ai cũng kinh tâm táng đờm đến nín thở, khẩn trương nhìn lên trời, đều thầm theo dõi Thần Nam mà tay toát hết mồ hôi lạnh.

Lúc này chỉ có Tiểu bảo chủ là người duy nhất vẫn đang hô hoán "Dụng lực... dụng lực, chỉ còn một chút nữa là có thể hất tên xú tặc đó xuống rồi, có điều đừng mạnh tay quá, ta còn cần hãn giải chỉ pháp cho ta".

Đám khách thương và dong binh bao nhiêu ánh mắt cổ quái nhìn lại, kết quả nhận được ánh mắt khinh khỉnh với tiếng hừm lạnh lùng của nàng tiểu bảo chúa.

Thần Nam cười trên cổ Hổ vương, hai chân kẹp chặt lấy cổ nó, hai tay cũng bấu chặt vào con hổ. Nghe hổ vương gầm lên một tiếng, lại nhìn thấy bóng mọi người trên mặt đất càng lúc càng lớn dần, trong lòng khẩn trương, tự trách bản thân đã quá hấp tấp, chỉ thêm kích nộ con hổ.

Còn cách mặt đất khoảng sáu, bảy trượng, hổ vương đột ngột dừng lại, giương đôi cánh cản thể lao xuống.

Thần Nam thở một hơi dài, lúc này toàn hãn đã toát hết mồ hôi lạnh.

Hổ vương thân thể đã bị trọng thương, sau khi bay lộn dữ dội tinh lực đã suy

kiệt, liều xiêu rơi xuống.

Thần Nam đấu Hổ vương trận chiến này thực kinh hiểm vô cùng, hăn tùy thời tùy lúc có thể từ trên cao bị hất rơi xuống, tan xương nát thịt, những người dưới mặt đất theo dõi, thấy đều phát sợ.

Khi Hổ vương lắc lư hạ xuống cách mặt đất chưa đầy ba trượng, Thần Nam mới bình tâm trở lại, hăn thẳng tay vung quyền đập vào đầu hổ vương, mượn lực nhẩy xuống.

Hổ vương hống lên giận dữ bất cam, trên không trung rơi xuống, oanh một tiếng thân thể đập mạnh trên nền đất, làm bẹp cả một bụi cây lớn.

Trên mặt đất các dong binh cùng hô lên, binh khí điên cuồng đâm vào hổ vương.

Các khách thương thấy Thần Nam đã đánh ngã con ma thú khủng khiếp, đều thờ phào, sau lúc khẩn trương quá độ, ai nấy đều không còn hơi sức liền ngã ngồi đổ nằm ra đất.

Vừa mới nãy Hổ vương trên không trung đại phát hung uy, hết phóng chớp lại phun lửa, khiến dong binh đoàn tổn thất thảm trọng, người chết người bị thương. Lúc này những người sống sót điên cuồng tấn công nó trả thù, trên thân nó cắm đầy các loại vũ khí, nháy mắt Hổ vương đã bị thương nặng nề, máu loang đỏ cả thân, chảy tràn trên mặt đất.

Bách thú thấy hổ vương thân lâm tử cảnh, gào hống, rống dài..., một trận đại loạn, cuối cùng theo bốn phương tám hướng đào thoát đi hết, tình phong dừng động, mặt đất rung chuyển.

Tiểu bảo chúa đột nhiên chạy tới chỗ đám dong binh, cấp thiết kêu gào "Dừng lại, các người mau dừng lại, nó sắp chết rồi..."

Đám lính đều sững sốt, toàn bộ quay đầu nhìn nàng. Một tay mặt đầy giận dữ thốt "Tiểu nha đầu người nói gì, tự nhiên muốn chúng ta dừng tay. Cái con súc sinh

này đã giết chết cả hai chục mạng người, họ đều là những huynh đệ thân thiết của chúng ta"

Thần Nam vội vàng xông qua, nói "Đưa tiểu nha đầu này đầu nào có bệnh, đặc biệt hồ đồ, không cần lý tới cô ta, các người cứ tiếp tục" Nói xong kéo nàng ta rời đi.

Tiểu bảo chúa vừa tránh, vừa kêu "Người cái tên hỗn đản mới có bệnh, thả ta ra... Các người không giết Hồ vương, ta sẽ bồi thường tổn thất cho các người"

Một tay dong binh giận quá "Người bồi thường thế nào? Người làm sao bồi thường sinh mệnh cho huynh đệ của chúng ta"

"Người chết không thể sống lại, nhưng ta có thể bồi thường cho gia đình những người tử nạn..."

Đám dong binh điên cuồng đâm tới tấp vào Hồ vương, mặc cho Tiểu bảo chúa hô gào đình thủ, cho tới lúc hồ vương thân thể không còn động cựa, mọi người mới tạm dừng tay.

Lúc này Hồ vương toàn thân trên dưới một đồng máu thịt bầy nhầy, máu từ những vết thương trào ra không ngớt, có những chỗ còn lộ cả xương cốt trắng ớn.

Tiểu bảo chúa vừa tức vừa nóng nảy, nhưng cũng chẳng làm thế nào được.

Thần Nam nói "Người thứ vạn ác tiểu ma nữ vốn đối với ta trăm phương hành hạ, hiện tại tự nhiên với hung thú loạn phát ý đồng tình, quả nhiên đơn giản là một Tiểu ác ma không tuân lý lẽ."

Tiểu bảo chúa hô lên "Cần người quản, Hồ vương còn tốt hơn người nhiều, người thậm chí là tên hỗn đản vô sỉ nhất, đề tiện nhất thế giới, một ngày nào đó ta sẽ đem người băm thành ngàn mảnh."

Lúc này mọi người vác đao định xẻ ngực Hồ phương để lấy tinh hạch, Tiểu bảo chúa thấy thế khẩn cấp kêu "Các người không được động thủ, hồ vương không phải là do các người đánh ngã, các người bằng vào cái gì mà lấy tinh hạch của nó?"

Đoàn trưởng liền bước tới, hỏi "Tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?"

Thần Nam trả lời "Tôi họ Thần"

"Không tưởng Thần huynh đệ có bản lĩnh cao siêu như vậy, chẳng ngờ có thể dùng sức mạnh đánh hạ con Hồ vương hung tàn đó, đã giúp cho nhiều huynh đệ tránh khỏi độc thủ của nó, tinh hạch trong cơ thể nó thuận theo lý phải thuộc về người"

Đoàn trưởng tiếp "Ma tinh hạch xác thực do Thần huynh đệ sở hữu, mọi người dừng tay đi, mang thi thể của các huynh đệ ngộ nạn tất phải mai táng"

Dong binh đoàn lần này tổn thất thảm trọng, mười hai người trọng thương, hai mươi ba người thảm tử.

Thanh lý xong xuôi hiện trường, dong binh đoàn chúng nhân hướng Thần Nam biểu lộ ý cảm tạ, rồi bỏ đi về hướng bọn khách thương, hiện trường chỉ còn lại Thần Nam, Tiểu bảo chúa và Quan Hạo ba người.

Tất Hạo lúng túng cười, nói "Không tưởng được Thần huynh đệ thâm tàng bất lộ, so với bản lĩnh bảo tiêu của ta thì cao cường hơn nhiều, hắc hắc..."

Thần Nam nói: "Người không phải muốn đưa trả ta một trăm đồng vàng đấy chứ?"

"A, thời tiết hôm nay thật không tệ, gió êm nắng đẹp, chẳng chút gợn mây, trong xanh như ngọc, không nhiễm bụi trần..."

Tiểu bảo chủ thốt "Tên chuột chết người rốt cuộc muốn nói gì?"

"A, ta... hắc hắc, ta muốn thương lượng với Thần huynh đệ một chuyện, có một số thứ người liệu có thể cho ta được không, ví dụ như: da hổ, gân hổ..."

Đứng ở xa tiểu bảo chủ đột ngột xông tới cho hấn một trảo.

"Người cái tên mê tiền, con chuột thói biến thái... mau đi, cái gì cũng không

cho người"

Tất Hạo vội trốn mất dạng.

Tiểu bảo chủ quay đầu, đối diện Thần Nam nói "Người có thể để ta và Hồ vương tiếp xúc riêng một lát được không?"

Thần Nam vừa bỏ đi vừa lầm bầm "Quả anh chị em ác ma, có thể tự nhiên đối với con hung thú nảy sinh cảm tình"

Nhìn Thần Nam biến mất trong rừng, Tiểu bảo chủ mới yên tâm tới gần Hồ vương, tự nhủ "Một đạo lý là, như xú lão đầu sư phụ của ta đã nói, sức sống của ma thú thành hình rất mạnh mẽ, không dễ chết đi, sao Hồ vương này lại dễ nghèo như vậy?"

Nàng ta đi quanh Hồ vương một vòng, thờ nhẹ nói "Xem ra có vẻ đã chết thật". Ngay khi tiểu bảo chủ vừa chuyển thân rời đi, nàng hốt nhiên nghe thấy một tiếng rên trầm muộn, tiểu bảo chúa giật mình, vội quay đầu lại ngó.

Chỉ thấy Hồ vương mí mắt nhấp nháy, rồi đột nhiên mở ra, cả thân hình cũng liên rung động.

"A, còn sống, quả nhiên chưa chết" Nhưng lần này nàng thực có hơi lo ngại, vừa mới rồi chính mắt nàng đã thấy Hồ vương đại phát hung uy, giờ đây trong thâm tâm không khỏi có chút e dè.

Tiểu bảo chủ thanh âm hơi run run nói "Tiểu.... tiểu lão hồ, ta... đừng lo... ta không có ác ý"

"Là kêu nó đừng sợ, hay tự trấn an mình đừng sợ? Ha ha... đúng là chết cười người ta" Thần Nam tuy đã rời đi, nhưng lại nghĩ ở giữa rừng núi thế này, dã thú có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, hẳn có hơi không yên tâm về Tiểu bảo chủ nên quay lại, đúng lúc nghe nàng phát thoại, lập tức không thể nín cười.

"Bổn công chúa làm sao có thể sợ một tiểu lão hồ, tên bại hoại nhà người sao đột nhiên quay lại?" Nhìn thấy Thần Nam đột nhiên xuất hiện, trong tâm nàng

không còn lo lắng nữa.

"Còn hỏi, con cự thú siêu cấp như vậy, người chẳng cần tự đem thân (nhỏ) ra làm mồi cho nó. Ta sao có thể nhìn người một thân chả đủ nhét kẽ răng của nó chứ"

"Hứ, cần người lo"

Thần Nam chuyển hướng Hồ vương, nói "Thật không ngờ anh bạn này lại ngoan cường như vậy, đã bị thương tích thảm trọng, lại không chịu rời bỏ thế giới"

Tiểu bảo chúa có chút khẩn trương, bất an nói "Tên bại loại chết bầm người không phải định xuất thủ giết nó nữa chứ?"

"Đúng rồi, cái loại hung thú này lưu lại thế gian, chẳng biết sẽ còn bao nhiêu người phải gặp tai ương vì nó"

Tiểu bảo chúa đột ngột đứng chặn trước thân Hồ vương, nói "Không được, ta không cho người giết nó"

Hồ vương hốt nhiên lắc lư đứng dậy, lúc này đất dưới thân nó đã ngập máu tới nửa xích, nó nhìn Thần Nam hai mắt loé hung quang, nhưng cũng có sắc uly ky, rồi lại quay nhìn Tiểu bảo chúa nhãn thần hết sức nhu hòa.

"Này, nó đối với ta chẳng có địch ý, tiểu lão hồ chẳng thể cản ta phải không?"

Hồ vương nghe Tiểu bảo chúa nói xong, đột nhiên như có nhân tính gật gật đầu.

Tiểu bảo chúa lập tức hoan hô, nó "Trời ạ, nó không ngờ có thể nghe hiểu ta nói gì, thật khiến người ta không tưởng được"

Nhìn thấy Hồ vương đứng dậy, Thần Nam đã bạt trường đao, đao phong hàn quang thiểm thiểm, sát khí lẫm lẫm.

Tiểu bảo chúa thấy động tác của hắn, vội nói "Không được động thủ"

Thần Nam nói "Lỡ nó lại tấn công người gì sao?"

Tiểu bảo chúa nói: "Không thể, nó nhất định sẽ không tấn công người nữa"

"Người không phải là nó, người làm sao bảo chúng"

"Ta.. hừm, nó nghe lời ta". Tiểu bảo chúa quay đầu nhìn Hồ vương, nói "Nghe lời ta, đừng tấn công người nữa, nếu không cái tên xú tặc này sẽ giết người bây giờ đó"

Hồ vương nhìn Tiểu bảo chúa, rồi lại nhìn Thần Nam, cuối cùng gật đầu.

Tiểu bảo chúa cao hứng khôn tả, tán dương nói "Thật là có linh tính, còn mạnh hơn cả mấy con rồng của bọn xú Long kị sĩ nữa, tiểu lão hồ người từ giờ ở với ta, ta bảo đảm sẽ đối xử với người rất tốt"

Thần Nam nói giễu "Tinh táo lại đi cô, cái cậu chàng to lớn này đi cùng với tiểu cô nương người, người cứ nằm mơ. Lại nói, nó thương thể nghiêm trọng như vậy, đi được không cũng đã là vấn đề, dám dong binh càn tuyệt đối chẳng thể phóng tha cho nó"

"Ta mặc kệ, ta nhất định không để ai làm nó bị thương nữa, giờ dám dong binh quả nếu có xuất thủ, người phải bảo vệ nó"

"Có nhầm không đấy, ta bảo hộ nó?"

Tiểu bảo chúa không lý tới hần nữa, khổ não nói "Tiểu lão hồ thân thụ trọng thương, hành động bất tiện, người lại lớn như vậy, làm sao mang nó đi được đây?"

Đến lúc này Thần Nam với Tiểu bảo chúa giương mắt chờ dẫn nhìn sự việc đang phát sinh, hồ vương hai cánh và sừng đột nhiên tiêu thất không nhìn thấy nữa, con hổ to lớn thoáng chốc hoá nhỏ, thân hổ vốn dài ba trượng rút lại còn có chưa đầy một trượng, khiến cho những binh khí cắm trên mình nó thấy đều rơi hết xuống đất, vết thương trên mình nó cũng nhanh chóng liền lại,

Hồ vương dụng lực rũ mình, máu trên thân lập tức bắn ra hết, lộ ra lông trắng tinh như tuyết.

Thần Nam thất kinh tốt "Không ngờ là một con hổ yêu, nó đã đặc thành biến hóa chi pháp"

Tiểu bảo chúa cũng không khỏi kinh ngạc, thốt "Quả không ngờ, nó thật biết biến hoá chi pháp nha"

Thần Nam trầm tư. Tuy hãn cũng chưa từng gặp yêu quái, nhưng đã nghe phụ thân hãn giảng qua. Nhiều linh thú đông phương có khả năng hấp thụ thiên địa nguyên khí, nhật nguyệt tinh hoa, tích lũy theo thời gian, những linh thú này ngày càng trở nên thông linh, dần dần có thể tìm ra phương pháp tu luyện thích hợp cho bản thân. Nhiều linh thú trở nên cường đại vô bì, trong mắt thể nhân đã thành yêu thú, mạnh hơn nữa thì được gọi là yêu quái.

Yêu thú và yêu quái đều có những phép thần thông bất phàm, yếu thú thường có thân hình cực kỳ to lớn, hơn nữa lại có khả năng phún vân thổ vụ. Yêu quái rõ ràng phải mạnh hơn nhiều, trong truyền thuyết yêu quái có khả năng ảo hoá thành nhân hình, biết được pháp thuật, trừ những cao thủ hàng đầu của nhân gian, không ai đáng là đối thủ của chúng.

Năm đó phụ thân Thần Chiến của hãn đã từng gặp một con yêu quái rất mạnh, sau khi đại chiến với nó, đã đánh yêu quái phải lộ nguyên hình. Sau trận chiến, Thần Chiến đã cẩn thận phân tích, dần minh bạch một chút về đám yêu thú và yêu quái đó.

Yêu thú trong quá trình tu luyện, từ từ cải biến thể chất, khiến cho thân thể có thể dung nạp thiên địa linh khí, do đó yêu thú nhìn chung đều có thân hình cực kỳ to lớn tàng trữ nguồn năng lượng cường đại sung mãn. Một khi yêu thú bị đánh trọng thương, hoặc lâm tử cảnh, năng lượng trong thể nội sẽ dần dần tán khứ, hiện xuất nguyên hình, biến nhỏ trở lại thành hình dạng dã thú phổ thông bình thường.

Yêu quái so với yêu thú mạnh hơn nhiều, chúng không truy cầu biến hoá về lượng của thân thể, mà truy cầu biến hoá về chất. Yêu quái sở dĩ ảo hoá thành nhân hình đồng thời nỗ lực cải biến thể chất là nhằm tu luyện được tốt hơn. Trong truyền thuyết, thể phách của con người và một số thần thú là tối thích hợp để tu luyện. Do đó yêu quái muốn nỗ lực ảo hoá thành người, muốn nỗ lực hóa thành thân thú.

Thần Nam nhìn chăm chú hổ vương, nét mặt lộ vẻ kinh dị, hẳn vốn nghĩ nó chẳng qua chỉ là một ma thú cường đại, không ngờ nó lại biết yêu thú tu luyện chi pháp.

"Thật không đơn giản a, không hổ là huyết thống của đông phương bạch hổ kết hợp với tây phương ma hổ, đã biết pháp tu luyện của yêu thú, lại còn biết thi triển năng lực ma pháp của ma thú. Có lẽ cậu chàng này đã tu luyện trên nghìn năm, giết đi thì thật là đáng tiếc."

Tiểu bảo chúa kêu gọi: "Tuyệt đối không thể giết, tiểu lão hổ vừa xinh đẹp vừa khả ái, hơn nữa lại rất thần kỳ, ta nhất định lưu nó lại bên mình, bất quá nếu nó nhỏ nữa thì tốt"

Nghe tiểu bảo chúa nói xong, Hổ vương lắc mình, thân hình không ngờ quả thật dần dần biến nhỏ.

"Tốt quá ha!" Tiểu bảo chúa hưng phấn vô cùng.

Thân hình Hổ vương từ dài một trượng biến thành dài có một xích, trông như một con mèo sứ nhỏ khả ái.

Tiểu bảo chúa hưng phấn kêu lên: "Ôi chao, thật đã biến nhỏ, quả là tiểu lão hổ danh phù kỳ thực (đúng như tên gọi của nó), nhanh qua đây" Nàng ta vẫy tay gọi Hổ vương.

Hổ vương thân hình đã biến nhỏ bằng một chú mèo, dưới bụng lại mọc ra một đôi cánh trắng muốt, trên đầu xuất hiện một chiếc sừng ngọc, sau đó nhẹ nhàng vỗ cánh bay vào lòng tiểu bảo chúa.

Thần Nam ngăn người ra nhìn, lầm bầm: "Sao có thể vậy được, yêu thú trọng thương đã mất đi lực lượng, lại bị đánh về nguyên hình, sao còn khả năng tiếp tục biến bé? Con hổ này thật là cổ quái..."

Tiểu bảo chúa ôm chú hổ vương trắng như tuyết, cười khúc khích.

Hổ vương thu lại hai cánh và độc giác, lúc này nó thực là một con mèo nhỏ nhu

thuận, trong lòng tiểu bảo chúa lim dim khoan khoái.

Thần Nam cảm thán nói: "Sắc hổ, người cũng thật biết chọn chỗ a!"

Tiểu bảo chúa tức giận nói: "Bại loại nhà người nói bậy gì thế, tiểu lão hổ chẳng thể đen tối như người".

Hổ vương mở mắt nhìn Thần Nam, mới đầu còn có chút uy kỵ, nhưng sau tựa hồ cảm giác được tiểu bảo chúa có thể bảo hộ nó, đột nhiên mở miệng phún xuất một tia điện nhỏ xíu.

Sự việc thật là bất ngờ, "pa" một tiếng nhẹ, tia điện kích trúng đầu Thần Nam, kết quả hấn cả mặt đen xì, tóc tai dựng ngược.

"Con hổ đáng chết, con hổ háo sắc, ta phải giết người, đồ XXXXX, dám động thủ trên đầu thái tử!"

Tiểu bảo chúa đẩy hấn ra, nói: "Đáng đời, tại người gây hấn trước, tiểu lão hổ là phòng vệ chính đáng".

Thần Nam: "..."

Hấn mất công làm tóc xuôi xuống trở lại, rồi lạnh lẽo nhìn hổ vương nói: "Đừng tưởng biến thành mèo thì an toàn, chỉ cần ta hô lên một tiếng, đám dong binh kia sẽ lập tức trở lại đây đem người xẻ làm nhiều mảnh.

Tiểu bảo chúa nói: "Người dám, hiện tại tiểu lão hổ ở với ta, ta tuyệt không để kẻ nào thương hại tới nó. Hay, ta nên cho người một danh tự nhỉ, tên nào hay bây giờ? Thân thể trắng như tuyết tỏa sáng như ngọc, ta sẽ gọi người là Tiểu Ngọc được không?"

Hổ vương trong lòng Tiểu bảo chúa cao hứng nhún nhảy, nhìn Thần Nam đang tức muốn thổ huyết, hấn bắt đầu ngấm ngấm có cảm giác ghen tức với con hổ đó.

Tiểu bảo chúa "híc híc" cười nói: "Nó ưa thích cái tên đó lắm, thật tốt quá, vậy ta sẽ gọi nó là Tiểu Ngọc"

Thần Nam nói: "Người kêu Sở Ngọc, con hổ háo sắc kêu Tiểu Ngọc, hai người thật là thân thiết đấy"

"Tiểu ngọc, từ giờ ta sẽ là chủ nhân của ngươi, sau này ngươi nhất định phải nghe lời ta. Tên này tuổi chẳng bao lớn, sau này ngươi cứ gọi hắn đệ đệ, rõ chưa?"

Tiểu ngọc gật gật đầu với Tiểu bảo chúa, rồi lại nhìn Thần Nam với vẻ hơi hoảng sợ.

Thần Nam thì nghĩ lúc này thực nên bóp chết nó cho rồi.

"Sắc hổ, sớm muộn ta cũng sẽ lột da ngươi"

Tiểu bảo chúa nói: "Tiểu Ngọc thiên vạn đừng học theo đệ đệ ngươi, hắn ta từ đầu đến chân đều hồng cả, đợi sau này ngươi đủ mạnh rồi, sẽ giúp ta giáo huấn hắn một trận nhớ đời".

"Đủ rồi, Tiểu ác ma không phải gây thêm phiền nhiễu nữa! Khi yêu thú trọng thương cuối cùng sẽ hiện xuất nguyên hình, biến thành một dã thú phổ thông, nhưng con sắc hổ này cũng thật cổ quái vô cùng, ngươi không thấy nó nguy hiểm ư?"

"Ta mặc kệ nó cổ quái hay không, ta chỉ biết nó rất nghe lời ta, việc của ta không cần ngươi quản"

"Tiểu ác ma ngươi lại đem lửa tự đốt mình rồi"

Tiểu bảo chúa nói "Cũng tốt, ngươi mau giúp ta nghĩ cách giấu chuyện này đừng cho đám dong binh biết".

Thần Nam nói: "Ta không thể vì con sắc hổ cổ quái này mà làm cho chúng nhân động nộ"

Tiểu bảo chúa nói: "Kỳ thật ta cũng có biện pháp, chỉ cần ngươi chịu phối hợp, ngươi nhất định phải giúp ta. Tóm lại ta nhờ ngươi được hay không? Hừm, nếu không, trên đường ta sẽ phá quấy ngươi, khiến ngươi phiền não mãi không thôi."

Tiểu bảo chúa trên đường đi nói chuyện ngang bướng vô kể, tựa hồ không ý thức mình đang bị cầm tù, luôn luôn có những hành vi cử chỉ khiếp người. Đôi lúc Thần Nam thực muốn một nhát đập chết cô ả, hoặc giả giở trò bậy bạ trên thân cô ta, để cô ta ý thức được thân phận tù nhân của mình. Bất quá cứ nghĩ tới Lão yêu quái một trăm bảy mươi tuổi của hoàng thất Sở quốc, hăn lại đập tắt nộ hỏa và bất mãn trong tâm.

Lão già đó là tu luyện giả khủng bố nhất mà hăn từng gặp hiện tại, nếu thương hại tới Tiểu bảo chúa, lão yêu quái mà biết thế nào cũng làm thịt hăn. Quan trọng nhất là hăn có cảm giác lão nhân đó tựa hồ trong bóng tối đang theo sát hăn, đó là nguyên nhân hăn cứ không dám có hành động gì quá đáng đối với Tiểu bảo chúa.

Trên đường đi Tiểu bảo chúa tuy khiến Thần Nam có cảm giác vô cùng đáng ghét, nhưng khi hăn từ tế hồi tưởng lại, liền phát giác tất cả tựa hồ đều là Tiểu bảo chúa cố ý cả. Hăn nhận thấy tiểu nha đầu này tâm cơ không hề nông cạn. Chú ý quan sát, không khó phát hiện, trên đường đi nàng ta cố ý làm bộ ngây thơ khờ dại, không hiểu thế sự, hành sự ngông nghênh, làm cho người ta mất cảnh giác đối với nàng ta.

Sự thật Tiểu ác ma tâm tư quyết không hề đơn thuần, biểu hiện của nàng ta tại Sở quốc tây cảnh, đã cho thấy rõ nàng ta tâm cơ không thường, đương nhiên bản tính điêu man của nàng ta cũng là một nguyên nhân.

Hiển nhiên, tiểu bảo chúa sở dĩ không quan tâm đến hoàn cảnh bây giờ của nàng ta là còn có nguyên nhân khác. Nàng ta đã phân tích cẩn thận tình thế hiện tại, biết rằng Thần Nam nhất thời không thể khinh cử vọng động, không thể triệt để ra mặt đối chọi bằng binh đao với thế lực phía sau nàng ta. Dù sao hăn cũng không có cách nào một mình chống lại cả một quốc gia, hiện tại hăn cần nàng ta làm "hộ thân phù" cho hăn.

Dưới sự uy hiếp vô hình của lão yêu quái cùng với nhiều áp lực tiềm tàng từ mọi phía, Thần Nam có cảm giác "Kế hoạch nuôi dưỡng thị nữ" của hăn khó bề thực hiện. Bất quá chuyện tương lai cũng chẳng thể nói trước được, hăn tịnh chẳng thể vì những nguyên nhân đó mà hãi sợ, nhưng đương nhiên cũng không khỏi có

chút lo lắng.

Lúc này Tiểu bảo chúa đã cùng Hồ vương thì thăm một lúc, tử tế khuyên bảo nó.

"Tiểu ngọc đợi ta ở trước con đường lớn nhé, hiện tại chúng ta nhất định không thể để đám dong binh đó phát hiện, có hiểu không?" Nói xong, nàng thả Tiểu Ngọc xuống đất, dõi theo bóng nó biến mất vào trong rừng.

Sau đó Tiểu bảo chúa làm bộ hốt hải, lớn tiếng nói: "Không ổn rồi, Hồ vương đã sống lại rồi..."

Đám dong binh đại kinh, đoàn trưởng cười địa long là người đầu tiên trở lại, phó đoàn trưởng cũng sử dụng thuật điều khiển gió nhanh chóng phóng tới, các thành viên khác cũng liên xuất hiện đằng sau.

Khi chúng nhân tới nơi, hồ vương đã không thấy tăm tích.

Đoàn trưởng cấp thiết kêu: "Thần huynh đệ chuyện gì vậy?"

Thần Nam đành liêu đáp: "Vừa rồi tôi đang định mổ bụng nó, nó đột nhiên nhảy lên, vung cánh bay mất vào núi sâu". Vừa nói hắn vừa chỉ trỏ vào một phiến núi đá không xa.

Chúng nhân nghe vậy chán nản, không tưởng được Hồ vương lại trá tử.

Chỉ có Tiểu bảo chúa trong lòng ngấm ngầm cao hứng.

Hồ vương một đoạn phong ba cuối cùng cũng trôi qua, sau khi lũ ngựa bị đánh hôn mê lần lượt tỉnh lại, chúng nhân lại tiếp tục khởi trình.

Trên đường, mọi người đều ít nói cười, trên nét mặt mỗi dong binh đều lộ vẻ bi thương, bầu không khí có phần trầm muộn.

Sau khi được vài dặm, Tiểu bảo chúa không nhịn được khe khẽ nói: "Tiểu Ngọc chắc không thể lạc đường đâu nhỉ"

Thần Nam cười nói: "Tiểu ác ma người bình thời giao hoạt như tiểu hồ li, hôm nay lại đột nhiên bị một con hồ hảo sắc làm cho hồ đồ, thực buồn cười a!"

Hắn vừa nói xong, Hồ vương Tiểu ngọc "vù" một tiếng, từ trong rừng bay lại.

Tiểu bảo chúa vẻ ngạc nhiên kêu: "Con mèo nhỏ khả ái ghê!" Vừa nói vừa chạy lại, bế Tiểu Ngọc lên ôm vào lòng.

Chúng nhân lấy làm kinh dị, không chỉ bởi vì con "sơn miêu" để mặc cho Tiểu bảo chúa ôm vào trong lòng, mà còn vì chú "sơn miêu" này và Hồ vương giống nhau đáng kinh ngạc. Nếu không phải bởi vì kích cỡ của chúng quá chênh lệch, mọi người nhất định đã bạt xuất binh khí ngay lập tức.

Thần Nam nhỏ giọng nói: "Con sắc hổ này quả là hảo sắc, không ngờ lưu luyến người không rời, thực vô sỉ vô cùng".

Tiểu bảo chúa nhỏ giọng mắng: "Người mới là tên hỗn đản vô sỉ nhất thế giới"

Tiểu ngọc trong lòng nàng ta liên tiếp gật đầu.

Thần Nam phát hỏa, mắng "Được, con sắc hổ này không ngờ thực nghe hiểu chúng ta nói gì, ta XXXXX, người đồ bộ đỡ, sớm muộn ta cũng lột da người đem may hài".

Mỗi đêm Hồ vương Tiểu ngọc thường xuyên bỏ đi kiếm thức ăn, ban đầu Tiểu bảo chúa phát giác nó biến mất liền rất lo lắng, nhưng dần dần biết được tập tính của nó liền không để ý nữa.

Trên đường đi đã không còn không còn phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn nữa, đoàn người sắp đến được Tội ác chi thành.

Chương 5: Phi Thiên Ma Nữ

Mọi người vất vả trèo đèo vượt suối giữa núi non bao la bát ngát. Mặc dù cũng có lúc đi ngang qua những quán trọ là nơi mà hành nhân thường ghé lại để mua thêm lương thực dự trữ nhưng họ không hề dừng lại nghỉ ngơi nửa khắc, suốt hành trình phải ngủ ngoài đồng nếm từng cơn gió lạnh. Cuối cùng vào ngày thứ mười, họ cũng đã thấy được Tự Do thành - lừng danh Đại Lục. Thành này còn có tên gọi khác là Tội Ác thành.

Tội Ác thành nằm trên cao nguyên lớn nhất giữa núi non bao la, tuy được gọi là thành nhưng lại không hề có tường thành, chỉ có một con sông bao quanh, len lỏi khắp thành giống hình chữ "๐". Con sông đó là con đường trọng yếu nhất để vận chuyển bên trong thành.

Nhân khẩu ở đây vào khoảng bốn mươi vạn người, so với các đại thành thị khác thì ít hơn nhiều, nhưng cảnh tượng phồn vinh nơi đây không hề thua kém kinh đô thành của bất kì quốc gia nào. Trong thành ngựa tốt xe đẹp qua lại tấp nập, hiệu điểm san sát, đâu đâu cũng có nơi ăn chơi phong nguyệt, tiền trang, đồ trường... Tội Ác thành phồn vinh lừng danh Đại Lục, xứng danh là viên minh châu của Đại Lục.

Vật tư cần thiết hàng ngày của Tội Ác thành một nửa là tự cung cấp, còn một nửa là do Đông Đại Lục và Tây Đại Lục không ngừng vận chuyển qua. Do đường xá xa xôi hiểm trở nên việc chuyên chở vật tư cũng không được thuận tiện cho lắm, đó cũng có thể là nguyên nhân chủ yếu khiến cho nhân khẩu của Tự Do thành không cách gì tăng nhanh được.

Có lẽ cũng có thể gọi Tội Ác thành là một vùng tiểu trung lập bởi vì đây giống như một vùng đất tự do, không thuộc về bất kì một quốc gia nào. Trong thành cũng có quân đội nhưng không nhiều lắm, những sự việc thường ngày do năm vị thành chủ cùng thương lượng giải quyết.

Từ xa nhìn lại, Tự Do thành được non xanh nước biếc bao bọc và cuộn tròn lại, giống như chốn thế ngoại đào nguyên, phong quang di nhân, cảnh sắc tú lệ.

Đoàn dong binh lúc này cũng không dám nghỉ ngơi nửa khắc, một mạch hộ tống những khách thương đi về hướng Tây Đại Lục.

Tất Hạo sau khi đưa mắt nhìn theo các cỗ chủ (người chủ thuê) của mình tiến vào Tội Ác thành, liền hướng về phía Thần Nam hỏi: "Thần huynh đệ đến Tội Ác thành này là vì việc gì? Lễ nào huynh cũng định đến nộp đơn dự thi vào Thần Phong học viện giống đệ? "

Thần Nam đáp: "Không phải, ta vì phải tránh nạn nên mới tới đây"

Tất Hạo lấy làm kinh ngạc: "Bản lĩnh của huynh cao siêu như vậy, ít nhất cũng đạt đến cảnh giới cấp hai, kẻ nào có thể khiến cho huynh phải bỏ quê nhà mà chạy chứ? "

"Chính là gia nhân của tên tiểu nha đầu này" Thần Nam chỉ vào tiểu bảo chúa ở bên cạnh đang chơi đùa hết sức vui vẻ với hổ vương Tiểu Ngọc.

Tất Hạo ngạc nhiên nói: "Tên nha đầu này khí thế lớn như vậy, huynh lại dám làm chọc giận cô ta, huynh thật là gan to bằng trời đất"

Tiểu bảo chúa nghe xong liền ôm lấy Tiểu Ngọc, phẫn nộ mắng: "Con chuột chết kia nói nhăng cuội gì đấy, những lời lẽ của hã mà người cũng tin sao?"

Tất Hạo nhìn Tiểu bảo chúa rồi nói: "Nếu như những vết bẩn trên mặt người được rửa sạch đi thì rất xứng là một mỹ nhân nhan sắc tuyệt trần, Thần huynh đệ huynh quả là có con mắt thẩm mỹ đấy "

"Tiểu Ngọc hãy giúp ta dạy cho tên khốn này một bài học"

Hổ vương Tiểu Ngọc "vèo" lên một tiếng, từ trong lòng của tiểu bảo chúa nhảy lên vai của Quan Hạo. Quan Hạo liền cười nhạo: "Người chỉ dựa vào cái thứ nhỏ bé này mà cũng dám động thổ trên đầu thái tử sao....? "

Hắn vẫn chưa nói xong thì một tiếng hổ gầm rống kinh thiên động địa bỗng vang vọng bên tai "Oàmm".

Tất Hạo bị chấn động tới mức đỉnh tai nhức óc, vẫn chưa tường tận chuyện gì thì đã bị một con vật khổng lồ, lông lá đè ngã ra đất.

Lúc hắn lấy lại được tinh thần thì phát hiện ra mình đang bị một con hổ to lớn ngồi đè cả chân lên, hắn không tự chủ liền thét vang: "Mẹ ơi..... Cứu con với..... "

Tiểu bảo chúa đáng vẻ đáng yêu đứng bên cạnh cười mãi không thôi.

Tất Hạo sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, lắp ba lắp bắp nói: "Thần huynh đệ cứu ta với, tiểu nha đầu ta biết lỗi rồi, á mẹ ơi, nhanh nhanh đuổi đồ quỷ này đi đi...."

Ánh mắt Hổ vương lộ ra vẻ hung hãn, lúc trước nó đã chịu nhiều thiệt thòi bởi đám người trong dong binh đoàn, nên giờ đối mặt đại cừu nhân, nó há miệng máu to lớn như muốn nuốt chửng kẻ thù.

Thần Nam vừa định động thủ thì nghe thấy Tiểu bảo chúa hồi hả ngăn hổ vương lại: "Tiểu Ngọc, không cần"

Hổ vương ngừng lại, nhìn Thần Nam với vẻ nghi hoặc, Tiểu bảo chúa nói: "Tên này tuy đáng ghét nhưng tội của hắn cũng không đến nỗi phải chết, không được tùy tiện làm hại sinh mệnh con người, biết không?"

Tiểu Ngọc từ trên người của Quan Hạo lui lại phía sau, nhưng mắt vẫn cứ nhìn chòng chọc vào hắn.

Tất Hạo run lấy bầy, nhìn không chớp mắt vào thân thể tuyết bạch, da lông phát sáng như ngọc của Hổ vương, cuối cùng kêu lên kinh ngạc: "Trời ơi, đồ quỷ này là... Hổ vương, nó... nó quả nhiên thành tinh rồi, con mèo hoang nhỏ không ngờ lại là hoá thân của nó."

Hôm đó, Hổ vương bị thương rất nặng, sức lực giảm đi một cách nghiêm trọng, từ một ma thú cấp ba bây giờ bị giảm xuống một bậc, lúc này cơ thể của nó dài

không đến một trượng, không to hơn những con mãnh hổ thông thường là mấy nhưng thái độ cao ngạo ngông cuồng của nó vẫn như xưa, Quan Hạo vừa nhìn thấy nó đã nhận ra ngay.

Hắn thét lên một tiếng rồi chạy ra phía sau Thần Nam, giọng run rẩy nói: "Chà trách... suốt quãng đường đi nó cứ nhìn chòng chọc vào các dòng binh... hoá ra là vậy, con quỷ này thật đáng sợ, quả nhiên thông thuộc được phép biến hoá kì diệu"

Tiểu bảo chúa nhìn hắn với vẻ không mấy thiện chí, nói: "Cái tên này to mồm thiệt, hôm nay ta nhất định phải dạy ngươi một bài học"

"Tiểu nha đầu ngươi không được qua đây, Thần huynh đệ huynh hãy mau đuổi con yêu hồ kia....." Hôm đó, sự hung bạo và uy mãnh của Hồ vương đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Quan Hạo. Lúc này lại trông thấy hai mắt Tiểu Ngọc ánh lên vẻ hung dữ, hắn không tự chủ được hơi run run.

Thần Nam cứ mỉm cười, hắn muốn xem thử Hồ vương đã khôi phục được bao nhiêu công lực sau mấy ngày qua, thêm nữa hắn cũng muốn xem chân thực lực của Quan Hạo.

Tiểu bảo chúa cười cười lộ vẻ tà ác, Thần Nam dường như lại nhìn thấy con tiểu yêu ở Tây Cảnh Sở Quốc.

Lúc này Hồ vương đã vòng qua Thần Nam, chậm chậm tiến đến Quan Hạo, Tiểu bảo chúa theo đằng sau nó.

Sắc mặt Tất Hạo chột xanh lè, giọng hắn run rẩy: "Tiểu nha đầu, ta và ngươi không thù oán gì, suốt đường đi tận tâm bảo vệ ngươi, sao giờ lại đối xử với ta như vậy?"

"Oàmm....."

"Mẹ ời..... "

Hồ vương Tiểu Ngọc gầm vang một tiếng, Quan Hạo sợ quá liền quay người bỏ chạy.

Tiểu bảo chúa ở phía sau vỗ tay cười lớn: "Tiểu Ngọc, đừng cản hần, hãy phóng thiểm điện giết hần, phun hỏa diễm thiêu hần, hi hi.....◆"

"Khụ khụ, ông ộc...."

Một luồng thiểm điện phát ra từ miệng của Hồ vương, bắn nhanh về phía Quan Hạo đang chạy ở trước, một làn khói nhẹ tỏa ra từ người hần, toàn thân từ trên xuống dưới cháy đen, thoang thoang mùi cháy khét lẹt.

Dòng điện cường đại không đánh ngã được Quan Hạo mà chỉ làm cho cơ thể cường tráng của hần bị thương chút ít, hần vẫn không hề giảm tốc độ, nhảy như bay về phía cây rừng cách đó không xa mấy.

"Oàm....."

Sau một tiếng hồ gầm rống, một mảng hỏa diễm như muốn bao phủ cả đất trời cuộn tròn lấy Quan Hạo.

"Cứu tôi với..." Một tiếng kêu thê thảm, đau đớn vọng ra từ trong rừng cây.

"Tiểu Ngọc quay lại" Hồ vương liền quay đầu, chạy đến bên cạnh Tiểu bảo chúa.

"Tiểu nha đầu, hừ... người thực sự là một con tiểu quỷ ác độc!"

Quan Hạo tay nâng một đoạn đại thụ bốc khói nghi ngút, không ngừng thở hỗn hển, bộ dạng hần lúc này quần áo rách rưới, toàn thân cháy đen thui, đầu tóc dựng đứng, trông thảm hại vô cùng.

Tiểu bảo chúa nhảy lên ngồi trên Hồ vương, nói: "Tiểu Ngọc, người có thể bay được không? Hãy mau biến hoá đi. Chúng ta cùng đến xử lí tên đáng ghét kia"

Hồ vương gào thét lên một tiếng, ở bụng xuất ra đôi cánh chim trắng tinh, trên trán mọc lên một cái sừng ngọc, xong rồi lao vút đi mang theo Tiểu bảo chúa cùng bay lên không trung.

Tiểu bảo chúa trên không trung cực kỳ hưng phấn la hét như cãi lộn: "Thật tuyệt quá, ta có thể bay lên trời được rồi, ha ha... ma pháp quái bà bà mà bắt ép ta học ma pháp lần nữa thì ta có thể viện cố được rồi, Tiểu Ngọc chúng ta cùng đến thanh toán tên đó, xông lên!"

Tất Hạo sắc mặt đại biến, vội thụt đầu ẩn dưới đại thụ, khoảng khắc này hẳn có cảm nhận như Thần Nam trước đây, nhất định là con tiểu nha đầu này có quan hệ mật thiết với bọn ác ma dưới địa ngục.

"Ha ha, con chuột đáng chết kia, xem người chạy đằng nào, Tiểu Ngọc, hãy phun lửa, đúng rồi, thiêu hẩn đi, ha ha..."

Quan Hạo kêu lên: "Tiểu ma nữ, ta đâu hàng....."

"Tiểu Ngọc, phóng thiểm điện cho ta....."

Quan Hạo kêu lên kinh ngạc: "Cứu tôi với....."

◆Tiểu Ngọc hãy mau đuổi theo"

"Thần huynh đệ hãy mau đến cứu tôi với, ta sẽ trả cho người 100 kim tệ"

"Hỏa diễm.....thiểm điện....."

"Thần huynh đệ, ta sẽ trả người 1000 kim tệ, ta thuê người làm vệ sĩ, mau đến cứu ta....."

Uy lực hung dữ của Hồ vương ngày đó đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng Quan Hạo, làm cho hắn vô cùng sợ hãi, không hề để ý rằng công lực của Hồ vương đã giảm sút rất nhiều, thua xa so với ngày trước, khiến cho hắn rơi vào thế bị động, không ngừng tìm cách né tránh.

Trong rừng tiếng la hét ầm ĩ, vừa có tiếng cười đắc ý của Tiểu bảo chúa, lại vừa có tiếng kêu đau thảm thiết của Quan Hạo.

Cuối cùng Quan Hạo mệt quá không chạy nổi nữa, té ngã trên mặt đất như hình

chữ "âm", hai mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép.

Tiểu bảo chúa trên không trung bất mãn nói: "Kiệt sức rồi à, chắc là không chơi được nữa, mới một tí mà đã không chịu được" Rồi cô ta hướng ánh mắt về phía Thần Nam, cười cười lần nữa với vẻ không thiện chí cho lắm.

Thần Nam chột chột dạ, hẳn quá hiểu Tiểu bảo chúa, đã biết cô ta lại sắp có ý đồ xấu xa.

"Tiểu ác ma, đừng có quấy rối nữa, mau xuống đây, nếu không, bị người của Tự Do thành này chú ý đến thì sẽ rất phiền phức đấy"

"Ha ha, đồ bại hoại đáng ghét, ta hận người đến chết cũng không nguôi, hôm nay ta phải dạy cho ngươi một bài học"

Thần Nam nói: "Ngươi đừng quên rằng ngươi đã trúng Khốn Thần Chỉ của ta, nếu như ta thấy không vui thì nổi thống khổ cùng cực của ngươi sẽ phát tác ngay lập tức đấy....."

"Ngươi....đồ bại hoại, thôi tha, ác ôn, đồ khốn nạn..." Tiểu bảo chúa bực tức vô cùng, nếu không phải vì e ngại lực Khốn Thần Chỉ trên người, cô ta đã sớm cười con Hồ vương Tiểu Ngọc trở về đô thành Sở quốc rồi.

"Không được, bất luận thế nào ta cũng phải dạy cho hẳn ta một bài học mới được, Tiểu Ngọc hãy phun thiểm điện vào hẳn ta đi."

"Khạc khạc"

Một đạo điện hồ cường đại từ trên trời trong chớp mắt bổ thẳng xuống Thần Nam, hẳn vội vàng rút trường đao ra ném lên không trung, tia thiểm điện và trường đao va đập vào nhau trên không trung bỗng chốc bạo phát tầng tầng ánh hào quang chói mắt, cuối cùng trường đao rơi xuống đất, còn ánh thiểm điện thì biến mất.

Tiểu bảo chúa tức giận, phản nộ vô cùng: "Tiểu Ngọc, hãy phun lửa thiêu chết hẳn ta"

Hôm đó sở dĩ Hổ vương bại trận là do Thần Nam, lúc này đối mặt với đại cừu nhân, nó không ngừng kêu thét gầm rống, phun ra hàng loạt đại phiến hỏa diễm, hỏa diễm đó như muốn cuộn tròn tất cả khoảng không trên bầu trời.

Thần Nam không hề né tránh, hai tay nắm lại thành hình quả dấm tấn công mãnh liệt lên không trung, luồng khí mãnh liệt màu vàng kèm theo một làn gió điên cuồng kịp thời ngăn hỏa diễm lại.

"Đáng ghét, tên này quả nhiên biến hoá thật lợi hại, Tiểu Ngọc không nên nản lòng, làm lại đi" Tiểu bảo chúa ra lệnh cho hổ vương không ngừng ra đòn công kích về phía Thần Nam, lúc thì bay lên bay xuống, lúc thì cuộn tròn lại, tấn công liên tiếp.

Tại Tội Ác thành, Thần Phong học viện, một lão già mặc áo màu tím và một lão già mặc áo màu xanh lam đang chăm chú quan sát phía bầu trời xa xa kia, rồi không ngừng kêu than kinh ngạc.

Lão già áo tím than rằng: "Đó có lẽ là Hổ vương - huyết thống ưu tú của bạch hổ phương Đông và ma hổ phương Tây".

Lão già áo màu xanh lam tiếp lời: "Là một con ma thú có thể không ngừng tiến hoá, thân hình ngày càng to ra, thật là một vật cười lí tưởng"

Lão già áo tím nói: "Lời đồn về thần thú không ngờ lời kéo nhiều tu luyện giả đến thế, gần đây Tội Ác thành vô cùng náo nhiệt"

Lão già áo xanh lam gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Đúng đấy, không ngờ chuyện Cổ Thần chặt đứt bàn tay trái lại gây ra phong ba bão táp lớn như vậy, không biết trong bàn tay thần thực tình có giữ một vật phát ra ánh hào quang hay không, nếu là có thì thật sự khiến chúng ta phải mong đợi để nhìn thấy"

Lão già áo tím lại nói: "Chi bằng chúng ta thương lượng với những lão già khác, lấy câu "Truy tìm tả thủ của thần" làm đề thi sát hạch kì này cho các thí sinh"

Lão già áo xanh lam nghe vậy, mỉm cười đáp: "Người... nhưng chủ ý của người

cũng hay đấy."

Lão già áo tím lại nói: "Chủ nhân của con Hồ vương trên không trung đó tuổi tác chắc chưa nhiều lắm, xấp xỉ bằng tuổi của cháu gái nội người, cháu người nếu như cười lên con thần điêu của nó bay đến đó thì nhất định sẽ tuyệt vời lắm, ha ha"

Lão già áo xanh lam liền cười nói: "Cái lão già dịch người, chỉ lo thiên hạ không hỗn loạn, không ngờ người lại muốn xem hai đứa nhỏ đánh nhau".

Lão già mặc áo tím liền đáp: "Nhưng mong rằng cháu người không thấy có một con thú kì dị ngang sức ngang tài với con thần điêu của nó, nếu không, với tính khí của nó, nhất định sẽ bay đến đánh nhau một trận"

Lúc này một tiếng chim điêu vọng lại từ Thần Phong học viện, một luồng ánh hào quang màu vàng lao thẳng lên trời, phá vỡ không gian mà bay đi.

Hai lão già đưa mắt nhìn nhau, lão mặc áo màu xanh lam than thở: "Miệng quạ nhà người đấy, đúng là đều bị người nói trúng hết rồi "

Trên bầu trời phía đông của Tội Ác thành, Tiểu bảo chúa đang cười trên lưng Hồ vương, lượn đi lượn lại trên không trung, không ngớt chửi rủa Thần Nam, dường như đang muốn trút hết nỗi bức tức, ầm ức mà cô ta phải chịu đựng trong suốt những ngày qua.

"Đồ bại hoại đáng chết.....",

"Đồ khốn nạn thối tha....."

"Đại ác ôn....."

"Tên trộm thối tha vô liêm sỉ.....◆"

.....

Tiểu bảo chúa vừa chửi rủa vừa ra lệnh cho Hồ vương phun thiểm điện, hỏa diễm công kích mạnh mẽ về phía Thần Nam.

Thần Nam tuy không sợ những đòn công kích đó, nhưng cũng bị làm cho chân tay rối loạn, bấy giờ hần vô cùng ngưỡng mộ những kẻ biết bay như ma pháp sư, nếu như hần có thể bay được thì đã sớm tóm gọn Tiểu bảo chúa rồi.

"Chẳng trách long kỵ sĩ và ma pháp sư có uy lực chấn động Đại Lục, một người nếu có thể tự do đi lại trên trời dưới đất thì lực chiến đấu sẽ tăng lên gấp bội. Những người học võ phương Đông rốt cuộc phải tu luyện tới trình độ nào mới có thể ngự không phi hành? Lễ nào phải tu luyện tới trình độ thâm hậu như phụ thân thì mới được?" Hần vừa chống cự lại thiểm điện và hỏa diễm vừa nghĩ thâm như vậy.

Bất ngờ có tiếng chim điêu vọng lại từ trên không, một đạo kim quang như thiểm điện trong nháy mắt đã xuất hiện.

Tiểu bảo chúa kinh ngạc, ngừng chửi rủa ngay lập tức. Ánh mắt Hồ vương Tiểu Ngọc lộ vẻ hết sức cảnh giác, nhìn chăm chú về phía trước không chớp mắt.

Một con chim điêu khổng lồ màu vàng chở một cô thiếu nữ mặc áo vàng từ xa tiến lại gần, trong nháy mắt đã đến ngay trước mắt của Tiểu bảo chúa, làm nổi lên một trận gió to, mãnh liệt trên không trung.

Tiểu bảo chúa lắc lư, lay động trên thân của Tiểu Ngọc, sợ tới mức giọng the thé kêu lên: "A... Tiểu Ngọc, hãy giữ thăng bằng đi."

Thật ra Hồ vương vốn không hề lắc lư chút nào mà chính cô ta bị trận gió điên cuồng do con chim điêu khổng lồ làm cho lắc lư không vững, nhưng Tiểu Ngọc rất hiểu lòng người, nó điều chỉnh theo hướng lắc lư giúp cho cô ta lấy lại được thăng bằng.

Tiểu bảo chúa vô cùng phẫn nộ nói: "Con chim điêu thói tha từ đâu đến? Nha đầu thói tha kia từ đâu đến mà dám đụng đến ta hả?"

Tính từ đầu đến đuôi chim điêu khổng lồ này dài khoảng hai trượng, đôi cánh của nó xòe ra phải dài đến năm trượng, bộ lông liên tục toả ra ánh hào quang màu vàng, xem ra còn uy lực và dũng mãnh hơn nhiều so với Hồ vương. Ngồi trên lưng chim điêu là một cô gái mặc áo màu vàng che mặt, thân hình thon dài, đường nét

uyên chuyển mềm mại.

Cô gái che mặt nghe xong những lời thô lỗ đó liền đáp với giọng giễu cợt: "Con tiểu ăn mày xin cơm kia từ đâu đến? Chính mình ngồi không vững lại còn muốn chê người khác"

Khuôn mặt của Tiểu bảo chúa bị Thần Nam bôi trét làm cho bẩn thỉu, mặc ở trên người cũng là bộ quần áo rách nát mà Thần Nam tìm được, nghe xong những gì cô gái áo vàng nói, cô ta bất giác rít lên the thé: "Nha đầu thối dám cãi lại bản cung... bản tiểu thư, Tiểu Ngọc hãy giúp ta dạy cho nó một bài học"

Hổ vương Tiểu Ngọc gào thét lên một tiếng, mở miệng ra liền phun ra một đạo thiểm điện, dòng điện cường đại đó nổ oàng oàng, lạch tạch trên không trung.

Con chim điều màu vàng cũng mở miệng thép ra, bắn ra một loạt những cây phong đao, phong đao và thiểm điện va đập vào nhau trên không trung, phát ra lớp lớp ánh hào quang sáng chói, hai luồng năng lượng ma pháp cuối cùng đều tiêu biến không thấy tông tích.

Thiếu nữ che mặt mặc áo vàng nói: "Hổ vương của người và con chim đại bàng của ta đều là những ma thú khổng lồ, nhưng con chim đại bàng của ta đã đạt đến cấp hai còn Hổ vương của người mới chỉ đạt đến cấp một, nếu như để cho bọn chúng đọ sức thì thực là ức hiếp người quá đáng. Ta đến đây với hy vọng tràn trề nhưng giờ thấy thất vọng quá, thật là mất hứng mà!"

Tiểu bảo chúa gầm lên lạnh lùng: "Hừ, huênh hoang khoác lác, chỉ cười một con vịt béo đã kiêu ngạo như thế, nếu như cho người cười một con ngỗng ngu đần có lẽ người sẽ coi trời bằng vung"

"Tiểu nha đầu, người dám vô lễ với ta. Coi chừng đó, ta sẽ dạy cho người một bài học"

"Lão nữ nhân, ta không sợ người đâu"

"Bản cô nương như hoa như nguyệt, người lại dám nói ta già, thiệt không thể

tha thứ cho con ăn mày này được"

"Ta cứ muốn nói đấy, lão nữ nhân, lão nữ nhân, người quá già rồi....."

"Đại bằng xông lên, chúng ta hãy cùng đi dạy cho con ăn mày kia một bài học "

"Tiểu Ngọc tiến lên, hãy phun lửa, ta muốn ăn thịt con vẹt quay béo kia"

"Con ăn mày nhếch nhác, bẩn thiu kia, đến mặt cũng không rửa, ta xấu hổ thay cho người đó, ta sẽ dùng ma pháp để giúp người rửa mặt nhé, Thủy Phong Ba" Cô gái che mặt nói xong liền tung ra ma pháp thủy hệ, không chỉ dập tắt hỏa diễm do Hồ vương phun ra mà một phần còn bắn tung tóe về phía Tiểu bảo chúa.

Tiểu bảo chúa bất ngờ không kịp đề phòng, bị ướt khắp người, thét lên the thé: "Lão nữ nhân không ngờ người lại dám đánh lén ta... Tiểu Ngọc hãy phun lửa!"

Thần Nam trước đây nghe người ta nói đùa rằng hai người con gái cãi nhau giống như 500 con vẹt quấy phá, hiện tại hẳn cảm thấy như có 3000 con vẹt trên không trung đang bay, bay, bay.....

Hồ vương trước đây tuy là ma thú cấp ba cường mạnh nhưng hôm đó nó bị thương quá nặng đã giảm xuống cấp một, đối mặt với con thần điêu cấp hai, nó không biết làm sao, không ngớt gào thét.

Công lực toàn thân của Tiểu bảo chúa đều bị Thần Nam khống chế, lúc này hoàn toàn không còn sức lực chống cự lại đòn công kích ma pháp của cô gái áo vàng che mặt, đành ra lệnh cho Tiểu Ngọc tránh đông né tây, rồi không ngừng kêu la.

"Lão nữ nhân, ta không chơi nữa, mau dừng lại đi"

"Người còn dám gọi ta là lão nữ nhân? Hòa diễm, phong đao....." cô gái che mặt áo vàng ra đòn công kích ma pháp hết đợt này đến đợt khác vào Tiểu bảo chúa, cứ thế liên tiếp không ngừng.

"Lão nữ nhân, mau dừng lại đi, ta sẽ không gọi thế nữa..... "

"Con ăn mày nhếch nhác bẩn thỉu, ta xem người còn cãi bướng đến khi nào? "

Tiểu bảo chúa có bản lĩnh nhưng không thể phát huy, trong lòng hận thù Thần Nam, cô ta không ngừng chửi rủa trên không trung: "Đồ bại hoại đáng chết, đồ khốn nạn thối tha, tên trộm thối tha vô liêm sỉ, ta bị người hại chết rồi, sớm muộn rồi cũng có ngày ta sẽ giết người.... "

Cô gái che mặt áo vàng tức giận nói: "Con ăn mày nhếch nhác bẩn thỉu, không ngờ người lại dám xỉ nhục, chửi rủa ta như vậy, hôm nay ta và người chưa xong đâu....."

Thần Nam đứng dưới đất cười ha hả, hẳn biết rằng Tiểu bảo chúa phen này đã gây hiểu lầm nghiêm trọng.

"Lão nữ nhân, ta đang mắng chửi tên giặc thối tha vô liêm sỉ kia chứ không chửi người..." Tiểu bảo chúa thấy đòn công kích ma pháp bao phủ khắp cả trước mặt và sau lưng, vừa kêu thê the vừa giải thích.

"Thật là ta tức chết đi được, để ta xem tên tiểu nha đầu như người còn có thể cãi bướng được đến khi nào?"

"Lão nữ nhân, hãy dừng lại..."

"Thiểm điện, phong đao, băng đao....."

"Cứu tôi với....."

Tất Hạo vất vả khó nhọc lắm mới lồm cồm bò dậy, lúc này đầu óc hẳn quay cuồng choáng váng, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tiểu bảo chúa đang mắc kẹt trong đòn công kích ma pháp với màu sắc sắc sỡ vô cùng.

Hắn vô cùng ngạc nhiên, rồi không kìm liềm lắm bầm: "Thần thánh ời! Người hiển linh nhanh quá vậy, hãy làm cho ma pháp càng mãnh liệt, lợi hại hơn để dạy cho con tiểu ma nữ đó một bài học"

Thần Nam hướng lên không la lớn: "Con tiểu yêu ma quỷ còn không mau

xuống đi, nếu không muốn xuống địa ngục gặp gỡ những tỷ muội thân thích của người thì hãy gọi một tiếng "chủ nhân" đi, ta sẽ đến bảo vệ người"

"Hừ.....kẻ mặt hạng đáng chết, ta hận người đến tận xương tuỷ, quyết không mượn người bảo vệ, Á... lão nữ nhân, đừng ra đòn công kích nữa, chúng ta thương lượng hoà giải đi "

"Đóng Băng thuật....."

"A.....Cứu tôi với, lão nữ nhân, ta xin đầu hàng....."

Trong không trung tiếng chim diều, tiếng hổ kêu gào gầm rống kèm theo đó là thiểm điện lóe sáng liên hồi.

Cô gái che mặt áo vàng không hề muốn hạ sát thủ với Tiểu bảo chúa; thiểm điện và phong nhận đều là những ma pháp với lực sát thương cực lớn nhưng đều không đánh trúng người Tiểu bảo chúa, chỉ không ngừng gào thét dữ dội bên tai cô ta và liên tục sử dụng ma pháp thuỷ hệ công kích, kết quả là làm cho cô ta toàn thân ướt như chuột lột.

Cứ phải tránh né như thế, Tiểu bảo chúa cũng bị dọa nạt, kích động tới mức kêu la liên tục.

Cuối cùng cô ta bị dồn ép không còn lối thoát, chẳng biết làm sao đành cầu cứu Thần Nam: "Đồ bại hoại hãy mau cứu ta, hãy đuổi con mụ già này đi lẹ lên"

Thần Nam cất giọng nói lớn: "Hãy mau xuống đây, nếu không ta sẽ không có cách nào cứu người đâu"

Tiểu bảo chúa ra lệnh cho Tiểu Ngọc tức tốc bay xuống mặt đất, con chim diều khổng lồ màu vàng cũng bay sát ngay sau nó.

"Đồ ăn mày nhếch nhác bẩn thỉu, tặng người một chiếc kem que để ăn này" Cô gái áo vàng che mặt nói xong lăm rằm niệm một tràng chú ngữ, nhiệt độ xung quanh Tiểu bảo chúa giảm xuống tức thì, quần áo ẩm ướt của cô ta trong nháy mắt đã đóng một lớp băng.

"Lạnh quá... lão nữ nhân, hãy mau dừng tay..."

Lúc Tiểu bảo chúa bay tới mặt đất, khắp cơ thể bị bao phủ bởi một lớp băng mỏng, lông mày và tóc phủ đầy những giọt sương, cô ta bị đông cứng tới nổi sắc mặt chuyển sang màu xanh, tái ngắt, toàn thân run lẩy bẩy.

"Lão nữ nhân...người xuống đây đi.....ta với người chưa thanh toán xong đâu..."
Tiểu bảo chúa bị đóng băng đông cứng tới nổi giọng nói cũng run rẩy, lập cập.

"Ha ha, con ăn mày nhếch nhác, bẩn thiu kia, không giỡn với người nữa, ta đi đây"

"Có gan.....có bản lĩnh.....chúng ta hãy thử lại lần nữa đi "

"Ha ha, kẻ ăn mày nhếch nhác như người nếu như muốn báo thù có thể đến Thần Phong học viện tìm ta" Cô gái áo vàng che mặt nói xong liền cười con chim điêu khổng lồ màu vàng bay thẳng lên trời, trong nháy mắt đã biến mất nơi Tội Ác thành.

Tiểu bảo chúa tức đến mức không ngừng giậm chân xuống đất rồi hét lớn: "Lão nữ nhân kia, người đừng có chạy....."

Thần Nam cảm thấy thú vị vô cùng, đàn bà con gái cãi nhau quả nhiên rất đặc sắc, không chỉ thể hiện ở hành động mà còn thể hiện ở mồm mép chanh chua.

Mặc dù là ngày hè nóng nực, nhưng Tiểu bảo chúa lúc này lại bị đóng băng đông cứng tới mức toàn thân run rẩy, cô ta sau khi chửi rửa cô gái che mặt áo vàng xong liền tức giận thở hổn hển chửi tiếp Thần Nam: "Đồ bại hoại, hãy mau giúp ta giải khai chỉ pháp đó, nếu như không phải người đã khống chế công lực của ta thì làm sao có thể bị con lão nữ nhân đó ức hiếp được?"

"Là lúc đầu người ăn nói ngạo mạn, nếu không người ta làm sao có thể vô duyên vô cớ gây phiền phức cho người? Muốn ta phá giải lực Khốn Thần Chi cũng được thôi, hãy mau viết khế ước bán thân để chứng minh rằng người là thị nữ của ta"

"Hãy cứ ôm giấc mộng thiên thu ấy của người đi" Tiểu bảo chúa tức giận thở hển hển nói: "Đúng rồi, ta nhớ rồi, nếu người cần kế ước bán thân thì ta vẫn còn nhớ để một tấm ở hoàng cung... à quên để ở trong phòng sách của ta, có cơ hội ta nhất định sẽ đưa nó ra công chúng, khiến cho kẻ bại hoại, vô sỉ nhà người phải thân bại danh liệt, để cho mọi người đều biết người là nô lệ của ta"

"Tiểu ác ma người dám nhắc lại chuyện ở Tây Cảnh Sở Quốc à? Đêm nay hãy đợi ta ở phòng ngủ nhé!"

Chương 6: Thần Chi Tả Thủ

Hừ, tên bại hoại chết tiệt vô liêm sỉ kia, đợi sau khi vết thương của sư phụ ta lành lại, sư phụ ta nhất định sẽ đến đây, đến lúc đó người chết cũng chẳng có đất chôn đâu.

Tiểu bào chủ đột nhiên nhắc tới sư phụ của cô, điều này làm cho Thần Nam không khỏi giật mình thảng thốt. Công phu tuyệt thế của Gia Cát Thừa Phong cho dù không bằng Lão Yêu Quái nhưng cũng không có nghĩa là không thể đến đây được. Nghĩ đến việc hai cao thủ tuyệt thế này bất cứ lúc nào cũng có thể tìm đến tận cửa nhà mình, trong lòng hẩn chột thắp thỏm không yên, bất quá cho dù khí lực mạnh mẽ như Lão Yêu Quái cũng không thể phá được Khốn Thần Chi Lực của hẩn ta, nghĩ tới điều này nên hẩn có vẻ an tâm một chút.

" Cái Lão Yêu Quái này sao tới bây giờ vẫn luôn luôn không chịu xuất đầu lộ diện? Rốt cuộc lão có còn hay không muốn đi theo ta?

Tiểu bào chủ nói "tên thối tha kia, người đang lăm bằm cái gì thế? có phải là đã biết sợ rồi không, nếu biết sợ hãy mau chóng thả ta ra, có thể ta sẽ tha cho người một con đường sống."

"Thả cái đầu nhà người, nếu còn không biết điều thì ngay bây giờ ta sẽ xử người ngay tại chỗ đây"

Tiểu Bào Chủ mặc dù căm giận vô cùng nhưng trong lòng cũng rất sợ hãi, cô tức đến run người, leo ngay lên lưng con Hồ Vương Tiểu Ngọc nói: "Tiểu Ngọc chúng ta đi thôi, chúng ta hãy tránh xa cái tên đốn mạt này "

Thần Nam nói " Ta không cho phép người cười con sắc hổ này bay loạn khắp nơi, vừa mới mới được một nữ tử kỳ lạ khó hiểu đến đây, người không muốn lại gây ra những điều kinh khủng nữa đấy chứ?"

" Ta không như thế, Tiểu Ngọc chúng ta đi"

Hổ Vương Tiểu Ngọc cùng Tiểu Bào Chủ bay thẳng lên trời.

Thần Nam hét lớn " Khốn Thần Chỉ Lực của người sắp phát tác rồi, nếu người cứ bay nhảy lung tung, đến lúc mà phải chịu đau đớn thì đừng có mà đến tìm ta "

Tiểu Bào Chủ mặc dù căm hận vô cùng nhưng cũng chẳng còn cách nào khác,cuối cùng đành phải cười Tiểu Ngọc miễn cưỡng quay trở lại.

Tất Hạo ở bên cạnh chợt nở một nụ cười chế giễu,chẳng may đúng lúc đó bị Tiểu Ngọc nhìn thấy, một tiếng hổ gầm vang trời làm cho hắn ta sợ quá vội chạy trốn vào vùng đồng hoang.

Thần Nam ở phía sau nói lớn "Này, không cần thiết phải chạy nhanh thế đâu"

Tất Hạo không ngoảnh đầu lại,mải miết chạy và nói "ta có việc gấp, ta đi trước đây"

Tiểu Bào Chủ ở phía sau cũng hét lớn "đồ con chuột nhắt chết,người còn chưa nói một lời từ biệt với ta "

Thanh âm của Tất Hạo từ xa xa vọng lại "Tạm biệt,Tiểu Ma Nữ,không, vĩnh biệt không bao giờ gặp lại nữa"

Tiểu Bào Chủ tức giận nói "đồ con chuột nhắt, người chạy không thoát đâu, ta cũng sẽ đến Thần Phong Học Viện"

Lập tức một thanh âm bi thương từ phía xa vọng lại " Thánh Thần ơi,cứu ta với "

Thần Nam cười ha hả nói lớn "hãy xem đi,con tiểu nha đầu như người dưng như so với cả một cơn đại hồng thủy hay một con quái vật hung dữ còn khiến người run sợ hơn...ôi"

Tiểu Bào Chủ trợn mắt nhìn Thần Nam với ánh mắt hung dữ,rồi ôm con hổ

vương nay đã biến thành một con mèo nhỏ đi về phía trước

"Đồ đồn mạt,ta nhất định sẽ đến Thần Phong Học Viện "

"Người đến đó làm gì?"

"Người không nghe nói con mụ già ấy ở Thần Phong Học Viện sao? ta sẽ đến đó để trả thù."

Thần Nam nói:" bình tĩnh đi,người đi đến đó thì sao chứ? bà ta là một pháp sư cấp hai vô cùng lớn mạnh, người đánh lại được bà ta sao?"

" nếu không phải vì tên thối tha nhà người đã phong tỏa công lực của ta thì ta đâu đến nỗi khốn đốn thảm hại như thế này. Ta mặc kệ ta nhất định sẽ đến Thần Phong Học Viện. Bây giờ ta không đánh nổi bà ta cũng không có nghĩa là sau này ta cũng không đánh được bà ta."

"Đừng đi, ta thật không muốn có thêm rắc rối gì nữa"

" Không được, nhất định ta phải đi,nếu không thì ở trong Tội Ác Thành ta cũng sẽ đem lại cho người vô số phiền toái "

Thần Nam trau mày một lát,hắn thật sự lo sợ Tiểu Bào Chủ ở đây sẽ gây ra cho hắn nhiều rắc rối.

" Thôi được, đợi vài ngày nữa ta sẽ dẫn người đến Thần Phong Học Viện xem thế nào "

Tiểu Bào Chủ nghe xong nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng.Từ sau khi thu phục Tiểu Ngọc không lúc nào Tiểu Bào Chủ không muốn chạy trốn nhưng lại sợ trên đường đi Khốn Thần Chỉ Lực lại phát tác.Cô nghĩ đi nghĩ lại liền nghĩ đến Thần Phong Học Viện. Cô nghe nói từ lâu rằng Thần Phong Học Viện có vô số các cao thủ trong đó cũng có những cao thủ tuyệt thế cũng ẩn nấp ở đây. Cô muốn vào Thần Phong Học Viện để cốt nhờ những cao thủ ở đó trợ giúp cô thoát khỏi sự cấm chế trong cơ thể.Chỉ có điều cô không biết là loại chỉ pháp này ngay cả sư phụ của cô là Gia Cát Thừa Phong với công phu cường hãn cũng vô phương hoá giải được.

Bước vào trong Tội Ác Thành, cảnh tượng phồn hoa đẹp đẽ, người ta khó có thể tưởng tượng ra đây lại chính là một thành trì nằm trong vùng thâm sơn, trên phố từng đoàn người chen nhau nối gót, đông vui tấp nập, tiếng kẻ mua người bán sôi động ồn ào.

Trong thành có nhiều chủng tộc khác nhau, trên đường phố chỉ thoáng nhìn đã thấy nhiều màu tóc, tóc đen, tóc vàng, tóc xanh, tóc đỏ...

Sau khi vào thành, Tiểu Bào Chủ vô cùng vui mừng đầu tiên cướp từ tay một tên bán hàng một xâu kẹo đường hồ lô, rồi quay đầu đi thẳng.

Người đó vội vàng thẳng thốt gọi với theo "tiểu cô nương vẫn chưa trả tiền cho tôi "

Tiểu Bào Chủ quay đầu lại nói "hãy đòi tên đi theo ta đây này "rồi chỉ vào Thần Nam.

Thần Nam ngay lập tức cốc lên đầu cô một cái, đau đến mức Tiểu Bào Chủ suýt khóc, cô quay đầu chạy vội về phía trước, chỉ còn Thần Nam bị người bán hàng chặn lại, đành ngoan ngoãn trả cho anh ta tiền.

Thần Nam khó khăn lắm mới giữ được Tiểu Bào Chủ và nói "chịu thua cô rồi, Tiểu Ác Ma, cô đừng có như trẻ con như thế thấy cái gì cầm cái đấy, cô không thấy đỏ mặt à, còn ta thì thấy xấu hổ lắm."

Tiểu Bào Chủ sắc mặt vô cùng tức giận, hằm hằm nói "tên tiểu tử chết toi nhà người bắt ép ta mặc bộ quần áo rách tả tơi này, lại còn làm cho mặt mũi ta bẩn lem luốc, chắc chắn mẹ già ấy sẽ cười chế giễu ta thử nghĩ xem thế có tức không?"

"Ta quyết không nghe theo sự sắp đặt của tên tiểu tử thối nhà người, ta sẽ đi mua một bộ y phục mới, ta cũng sẽ tắm rửa sạch sẽ "

Những câu nói cuối cùng Tiểu Bào Chủ dường như gào lên làm cho mọi người qua đường ai cũng trở mắt nhìn cô, quả thực một công chúa hoàng gia như cô đây là lần đầu tiên bị đối xử tệ bạc đến thế, nên làm cho cô cảm thấy vô cùng ảm ức.

Thần Nam gượng gạo nhìn những người xung quanh rồi cười cười, sau đó vội kéo Tiểu Bào Chủ đi nhanh lên phía trước, tới một chỗ ít người qua lại, hẩn lộ rõ vẻ hung hăng tức tối, véo mũi Tiểu Bào Chủ nói "nếu không muốn cái mũi này biến thành mũi lợn thì hãy ngoan ngoãn nghe lời, biết điều một chút đi "

Tiểu Bào Chủ mặc dù mồm cứng đờ nhưng kì thực cô cũng thấy sợ hãi. Sau khi cô mua sắm một đồng những vật phẩm đồ đạc thì dường như cơn tức giận cũng như nỗi sợ hãi trong lòng đã tan biến hết. Cuối cùng hai người nghỉ lại ở một nhà trọ.

Buổi tối, Tiểu Bào Chủ lại bị Khốn Thần Chi Lực phát tác, trong cơn đau đớn cô chửi rủa gào thét, Thần Nam đã giúp cô thông suốt kinh mạch, hoá giải đau đớn cho cô.

Lúc Tiểu Bào Chủ đi gội rửa hết những phong trần bụi bặm, mặc lên mình một bộ y phục mới rồi bước vào phòng. Cả căn phòng lúc đó dường như sáng rực lên, mái tóc dài đen mượt, khuôn mặt đầy đặn tuyệt mỹ, tấm thân mượt mà như toả ra sức hấp dẫn mê lòng người.

Thần Nam gội rửa xong, cảm thấy tất cả những mệt mỏi dọc đường như đã biến mất hẳn. Đến lúc thấy Tiểu Bào Chủ sắc nước nghiêng thành bước vào, hẩn cảm thấy đẹp lòng đẹp mắt, không thể không nhìn cô một hồi lâu. Trong thời khắc ấy hẩn suyết nửa thì quên hết sạch những nguy hiểm mà Lão Yêu Quái sẽ gây ra.

Tiểu Bào Chủ cảm nhận được nét mặt khác thường của hẩn, cô giật mình thảng thốt và lo sợ hẩn sẽ "sôi máu súc vật" lên

"Tên đốn mạt nhà ngươi có ý xấu gì, chớ có nhìn ta như thế, ta sẽ đi đặt một phòng nữa, hôm nay bốn công chúa ta nói gì thì nói cũng không thể bị ngươi bắt ép ở cùng phòng với ngươi."

"Như thế sao được, ở đây có rất nhiều kẻ xấu. vì để đảm bảo an toàn vẫn là luật như cũ một phòng hai giường "

"Trời, thế gian này còn ai xấu xa hơn ngươi đây "

"Ta là người tốt..."

"Đồ vô liêm sỉ,ta đã đến Tội Ác Thành rồi,người còn lo ta bỏ trốn sao? nếu muốn bỏ trốn ta cũng có rất nhiều cơ hội,người không đi đặt phòng để ta đi Á»

Nói xong Tiểu Bào Chủ ôm Tiểu Ngọc chạy ra ngoài.

Nhưng cô vừa chạy đến giữa sân rồi nói Á« Tiểu Ngọc hãy hiện hình,chúng ta mau đi thôi Á«

Một tiếng hồ gầm rú khiếntất cả mọi người trong nhà trọ đều bị kinh động nét mặt thất sắc. Lúc Thần Nam chạy ra thì Tiểu Bào Chủ và Hồ Vương đã bay vọt lên không trung.

Á« Đây Tiểu Ác Ma người đi đâu đấy? Á»

" Ta thấy ở cùng một kẻ đồn mặt như người là quá nguy hiểm.Ta và Tiểu Ngọc đi tìm chỗ khác ở "

" Tiểu Ác Ma người không sợ Khốn Thần Chi Lực phát tác à?"

"Tên đồn mặt, kẻ thối tha, đồ chết giẫm" Tiểu Bào Chủ văng ra bao nhiêu lời chửi rửa rồi cuối cùng nói:" Đến lúc đó ta sẽ đến tìm người, tên đồn mặt ta ngày ngày chửi rửa người cho người gập đen đủi.Tạm biệt."

Trong nháy mắt một luồng sáng biến mất phía trên nhà trọ.

Mặc dù trong nhà trọ có rất nhiều người chạy ra hỏi này hỏi nọ nhưng Thần Nam như không nhìn thấy gì không nghe thấy gì.

" Tiều nha đầu này cảnh giác ghê thật, Tiểu Ác Ma này...."Thần Nam không hề sợ Tiểu Bào Chủ trốn đi,hắn tin rằng trước khi Khốn Thần Chi Lực phát tác Tiểu Bào Chủ nhất định sẽ ngoan ngoãn quay về.

Sáng sớm tinh mơ, sau khi Thần Nam ăn xong bữa sáng hắn bắt đầu đi lòng vòng xung quanh Tội Ác Thành. Tội Ác Thành rất rộng lớn,mất cả nửa ngày trời

mà hần cũng mới đi quanh được một nửa thành ở phía đông thôi.

"Lão Độc Quái đã đến đây rồi,ta làm sao mới có thể tìm thấy lão ta. Thôi kệ, lão này cứ ẩn hiện, không biết chừng đang ẩn náu ở đâu đó để thành thói vui sống, không cần dốc sức tìm lão ta nữa, khi nào bất chợt gặp được lão thì tính sau "

Buổi trưa hần bước vào một quán rượu, ngồi ở một cái bàn tăng hai cạnh cửa sổ, rồi gọi đồ nhắm và một hũ rượu.,vừa uống hần vừa nhìn dòng người đi đi lại lại trên phố.

Thần Nam trong lòng có bao nhiêu ưu tư " một thành trì xa lạ, đường phố xa lạ,cảnh vật xa lạ, đời người luôn phải trải qua những điều lạ lẫm..."

Sau khi đã nốc cả chực ly rượu vào bụng,hần hơi ngà ngà say rồi tự nhiên nói "Đời người như một giấc mộng,ai có thể ngờ ta lại là người của vạn năm trước, vượt qua thời gian xa xôi vạn dặm ta lại sống lại "

" Không biết Tiểu Ác Ma chạy đi đâu rồi,không thể để cô ta gây thêm rắc rối nào cho ta nữa,ha ha...ta đã bắt nạt cả công chúa,thật không ngờ."

Trong cơn say chệnh choáng mông lung, trong lòng hần thật sự có trăm ngàn mối ưu tư, một người từ ngàn vạn năm trước sống lại chui ra từ ngôi thần mộ cổ xưa, Điều này làm cho chính hần cũng thấy khó tin được. Lãng Viên Thần Ma ngoài an táng những cao thủ vô địch của nhân gian, những cao thủ tu luyện hàng đầu của các giới khác, mỗi toà phần mộ còn lại chôn cất một vị thần hoặc ma từ viễn cổ. Nhưng trước khi hần chết công lực bình bình vậy mà lại được chôn cất ở đây, trong đó nhất định phải có ẩn tình.Từ phần mộ nhỏ bé mà không có bia mộ của hần có thể nhận ra rằng hần ta người đã chết dường như không giống những người trong những ngôi mộ khác.Trong làn sương khói dày đặc,hần không nhìn rõ,nhìn không ra,mà nghĩ cũng chẳng hiểu nổi được điều gì.

Hần sống ở một thị trấn nhỏ biên giới phía tây nước Sở, hần đã không ngừng điều hoà tâm tính và khí chất, hần từ chỗ u mê dần dần thoát khỏi những bóng âm trước đây,dần dần hần đã làm cho bản thân trở thành một con người hiện đại.

Nhưng tận sâu thẳm trong lòng, hắn lại đang cố che giấu một sự tang thương đau khổ, mặc dù nếu nói về mặt tâm lý hắn không thể được con là đã lão luyện nhưng hắn vẫn chưa thật sự là con người của hiện tại, trong sâu thẳm trái tim hắn khó có thể tránh khỏi một cảm giác mang chút bi thương. Để mà có thể tiếp tục sống tốt hơn, hắn chỉ còn cách chôn sâu tất cả những cảm giác ấy vào tận đáy lòng.

" Con người ư? tướng mạo thì đơn giản, nội tâm thì phức tạp, ngoại hình và tâm tính mỗi người hoàn toàn khác nhau, mỗi người bất đắc dĩ đều phải diễn kịch, che giấu những sự thật và được bao bọc bằng một vẻ giả tạo " Thần Nam dần dần say thật, có thể chỉ khi hắn trong trạng thái say bí tỉ như thế này, hắn mới thật đúng là Thần Nam. Những chuyện trước kia cứ từng cảnh từng cảnh một hiện lên trong tâm trí hắn. Những bóng người Vũ Hinh, Đạm Thai Tuyền và những người khác cứ lần lượt lướt qua trước mắt hắn.

"trèo đèo lội suối, khám phá tìm tòi những điều mới lạ, dốc lòng tu luyện khí công, nhìn thấu sinh tử lành dữ, tranh giành quyền lực thiên hạ, mưu toan cướp ngôi chiếm giang sơn....Đời kiếp này ta sẽ đi đâu về đâu. Có lẽ việc đầu tiên ta phải làm là tìm ra bí mật của Thần Ma Lăng Viên, nếu ngay cả việc bản thân mình ra đời như thế nào cũng không biết thì ta làm sao có thể yên tâm được. Thần Ma Lăng Viên....Thần Ma...suốt đời này ta phải tìm ra dấu tích của Thần Ma, nó sẽ khiến cuộc đời ta không còn nhàm chán "

Men rượu bốc lên, Thần Nam cứ dần dần mê man, rồi nằm bò nhoài lên bàn. Trong men say chệnh choáng, hắn cảm nhận thấy có mấy đôi nam nữ đang lên trên lầu và đến gần chỗ hắn ta.

" Con mèo say bí tỉ này sao lại chiếm một chỗ đẹp gần cửa sổ thế này, ông chủ có thể lôi tên tiểu tử này đi được không, bọn ta muốn ngồi ở đây " Đây là giọng nói của một thanh niên trẻ, mặc dù lời nói mang tính chất thương lượng nhưng lại mang giọng điệu cái khẩu khí của kẻ ra lệnh.

"Hay là chúng ta ngồi ở cái bàn còn trống ở bên cạnh kia "

Vài đôi nam nữ khác gật đầu đồng ý, và họ cùng đi về hướng cái bàn còn trống kia.

mấy thanh niên nam nữ gọi rượu và đồ nhắm xong,họ cùng nhau vừa uống rượu vừa bàn luận sôi nổi.

"Đề thi kỳ này quá khó, chúng ta phải đi tìm cánh tay trái thần(thần chi tả thủ) đang bị thất lạc "

" ta cảm thấy những lão cổ hủ trong học viện chúng ta dường như đang cố tình làm khó chúng ta "

" Thì đúng là thế, đây chỉ là vật có trong truyền thuyết, có thật hay không lại là một chuyện khác "

" các người không nghe kỹ rồi, những lão cổ hủ ấy sau cũng đã có bổ xung,vẫn còn có những đề thi khác để có thể lựa chọn "

" Trời ơi! Ta thực sự muốn giết hết những lão cổ hủ ấy đi, tại sao ta không nghe thấy gì, nếu mà không tìm thấy một chút manh mối nào về cánh tay thần, chẳng phải ta là học kì nay sẽ không đạt sao?"

"Ồ,ta cũng không nghe rõ "

" Nhưng truyền thuyết này đúng là làm kinh động mọi người, hàng ngàn năm trước có hai vị thần đánh nhau ở trong dãy núi gần đây, mọi người nói xem có thật như vậy không?"

" Quá khoa trương, những ngọn núi cao ấy đã lún sập,dòng nước thì bị chệch hướng,sông hồ khô cạn,đường như không thể tưởng tượng đó là hậu quả của một trận đại chiến "

" sao không thể tưởng tượng được,họ đều là thần thánh không phải là người,huống hồ là một trận giao chiến kinh trời giữa hai vị thần "

" Các người thử nói xem trong cánh tay đứt đoạn ấy đang nắm giữ vật gì mà lại làm cho hai vị thần tranh giành nhau đánh nhau một trận không kể sống chết"

" Nhất định là một vật gì đó phi phàm lắm, có thể là vật được hai thần vô cùng

coi trọng, thế thì chúng ta rất khó có thể tưởng tượng ra?

" Chúng ta nếu thật sự tìm ra được cánh tay thần ấy, đoạt được vật thần trong cái tay vị thần ấy không biết chừng chúng ta sẽ có những cơ may không đoán trước được"

"Hãy nằm mơ đi, bao nhiêu cao thủ cũng đang đi tìm kiếm, đâu đến lượt chúng ta, chúng ta chỉ có thể mong ước tìm được manh mối gì đó, từ những cổ vật có trong tay chúng ta sẽ có được điểm kỳ học này"

" Những lão học giả lúc này đang biên dịch những văn tự trên cuộn giấy da cừu cổ, nếu thời gian muện một chút, chúng ta sẽ không chọn nhầm đề thi như thế này "

" Thì đúng là như thế,thì cũng vừa hay khéo như thế"

" Vài ngàn năm trước, những người để lại những văn tự này chắc hẳn đã có may mắn chứng kiến trận đại chiến giữa hai vị thần, nhìn thấy một vị thần chặt đứt cánh tay trái của vị thần kia, đúng là làm cho mọi người khó có thể tưởng tượng ra được"

"Vị thần này đúng là quá đen đui, cả một đời ở trong sơn mạch tìm kiếm cũng không tìm thấy tung tích của cánh tay trái"

" Các người cho rằng những bút tích trên tấm da cừu ấy là có thật hay sao? Sao ta lại thấy đó như là thần thoại "

" Câu chuyện về thần thánh đương nhiên là thần thoại rồi "

"Những cư dân bản địa của Tội Ác Thành đều nói là ở đây đã từng xảy ra trận thần chiến, đương nhiên là thời gian trôi quá xa rồi những gì lưu truyền lại đều là những truyền thuyết có đôi chút không giống thực tế, không hề có một chút manh mối gì có giá trị.Nhưng suy nghĩ lại thì những bút tích trên tấm da cừu có lẽ là có thật"

"Nghe nói có rất nhiều người tu luyện từ Đại Lục đã đến đây,trong tương lại không xa Tội Ác Thành nhất định sẽ rất náo nhiệt "

" Đúng thế,nhưng cũng mang đến cho kì thi của chung ta rất nhiều rắc rối "

" Không ngờ trận chiến đấu của các thần thánh đã trải qua mấy ngàn năm rồi mà vẫn gây được một làn sóng quan tâm lớn đến vậy"

"Nhìn chiến trường ấy, chỉ cần nghĩ qua đã làm cho người ta hồn phách kinh động. Nếu ta có phép thần thông thì trên trời dưới bể ai có thể ngăn cản được ta "

"Năm mơ à? nếu người có phép thần thông người sẽ làm gì?"

" Việc đầu tiên ta muốn làm đó là cầu hôn công chúa nước Sở,nghe nói cô ấy là một tuyệt sắc giai nhân sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành "

" ha ha...." mấy người ở bên cạnh cười lớn.

"Các người không được cười, Sở Nguyệt đúng là một tiên nữ tuyệt trần, ngay cả các cô gái nhìn thấy nàng ấy cũng phải động lòng,nghe nói nàng ấy còn có một cô em gái. Bây giờ mới tròn mười sáu tuổi, dung mạo thì không hề thua kém nàng ấy, nếu mà thêm hai năm nữa, chắc chắn sẽ là một tuyệt sắc giai nhân, xinh đẹp tuyệt trần"

" Các cô ấy có đẹp đến mấy thì cũng là ở ngàn dặm xa xôi,ta tin rằng những cô nương trong học viện của chúng ta cũng xinh đẹp không kém công chúa nước Sở"

" Bọn háo sắc các người nói nhỏ một chút đi. Nếu mà những kẻ xấu bụng nghe thấy thì chắc chắn sẽ gây ra phiền thoái lớn "

"Đúng thế, đúng là họa từ miệng mà ra "

" Chúng ta mau ăn thôi, ăn xong mau chóng còn xuất phát lên đường "

Mấy đôi nam nữ trẻ tuổi ấy đi xuống dưới lầu, Thần Nam ngẩng đầu lên, mặc dù hắn vẫn mê man mơ màng nhưng vẫn nghe rõ những lời của cuộc đối thoại ban này.

"ông chủ, tính tiền "

"tôi đến đây "

"đây không cần trả lại đâu "

Thần Nam tiện tay quăng ra một đồng tiền vàng làm cho ông chủ quán rượu vui cười hồ hởi. "đợi một chút,ta có chuyện muốn hỏi người "

Ông chủ nói: "xin ngài cứ hỏi "

" vừa nãy có mấy người, bọn họ là học viên của Thần Phong Học Viện đúng không?"

" ngài quả là có con mắt tinh tường, mấy người đó quả đúng là thiên chi kiêu tử của Thần Phong Học Viện "

" Thiên chi kiêu tử? không phải là học viên sao?"

Ông chủ quán rượu cười rồi nói " chắc ngài không phải là người bản địa, cũng không phải là tu luyện giả đúng không?"

Thần Nam âm ừ một tiếng.

" chả trách mà, tôi nói cho ngài biết, những thanh niên trẻ tuổi ấy có thể bước vào Thần Phong Học Viện đều là những người không đơn giản,không phải là hoàng thân quốc thích thì cũng là người có giai cấp địa vị lớn mạnh, ẩn bên trong là ngoại hồ tàng long...Ở Đại Lục có rất nhiều nhân vật làm mưa làm gió đều là ra từ Thần Phong Học Viện, thì nói ngay mấy thanh niên nam nữ vừa nãy, có một người là hoàng tử của một tiểu bối,còn có cả công chúa của một nước lớn."

Thần Nam nghiêng ngả liêu xiêu đi về phía quán trọ,vào phòng xong hăn nằm vật ngay xuống giường.

Cách âm giữa các phòng trong nhà trọ không tốt lắm, phòng kế ngay bên cạnh có tiếng đối thoại cao giọng của hai người, giọng nói truyền sang rành rọt lọt vào tai Thần Nam.

" dạo này có nhiều việc kỳ quái thật đấy"

" sao thế?"

" Những con bồ câu bay lượn trên không "

"cắt đi,cái đó có gì đâu. Dạo này cánh tay bị đứt của thần từ cổ xưa đang được bàn tán sôi nổi, người cho rằng ai cũng nhàn rỗi không có việc gì làm mà thả chim bồ câu ra chơi à? Đó đều là chim đưa thư,chuyển tin tức về hướng Đại Lục"

" việc chim bồ câu bay lượn trên trời coi như bỏ qua,hôm nay tôi còn nhìn thấy một con hổ bay lượn trên trời"

" nằm mơ giữa ban ngày à? Ân»

Â« cái gì mà mơ giữa ban ngày,người quên là tối qua có một tiếng hổ gầm,mười phần thì chắc đến tám,chín phần là tôi nhìn thấy một con hổ biết bay nếu không thì trong thành làm sao có hổ xuất hiện đây Ân»

Â« Người...người đúng thật là nhìn thấy một con hổ biết bay sao? Ân»

Â« chính xác một trăm phần trăm, ở phía đông thành hướng kia kìa,cứ cách một lúc nó lại xuất hiện một lần Ân«

.....

Â« Tên Tiểu Ác Ma đã huyênh hoang thế sao.... Ân»

Thần Nam rửa lại mặt mũi,ra khỏi nhà trọ đi về phía đông thành.

Lúc đi qua con đường bao quanh con sông trong thành hẳn thấy có năm sáu người đang vội vã lật đật chạy lên cầu.

hắn chặn một người lại hỏi Ân« có chuyện gì thế? Ân»

người đó nói Ân« ở phía đông thành xuất hiện một con hổ biết bay,cô nương cười trên mình nó đang đi cướp bóc của cải Ân«

Â« cái gì? Â» Thần Nam kinh ngạc há hốc mồm,hắn không ngờ Tiểu Bào Chủ lại đi làm cái việc cướp giết ấy.

Người đó đáng vẻ cũng rất kinh hãi, nói xong vội chạy vào trong thành.

Trên đường Thần Nam cũng gặp mấy người đã Â« gặp phải nữ tặc Â», nhìn những người đó trông rất thảm thương, toàn thân cháy đen thui vừa nhìn đã biết đó là do bị Tiểu Ngọc phun lửa điện thiêu cháy.

Â« con nha đầu này thật quá là ngông cuồng Â»

Thần Nam nhìn thấy Tiểu Bào Chủ đang mặc một cái áo rộng thùng thình ở đằng xa,trên mặt trùm một cái khăn che mặt, cười trên lưng hổ vương, bay lượn đi lượn lại trong không trung.

Â« cướp đây, hãy mau giao nộp tiền bạc ra đây Â»

Ở dưới mặt đất,mọi người run sợ lập cập, lôi hết tiền bạc đặt xuống đất,như thế đang gặp ma quỷ muốn mau chóng trốn thoát.

Thần Nam cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, đường đường là một Tiểu Bào Chủ của nước Sở,cành vàng lá ngọc lại đi làm cái việc du đảng này.

Â« Tiểu Ác Ma,ngươi làm gì đó? Â»

Â« A! kẻ đồn mặt đến rồi, Tiểu ngọc bay lên cao một chút Â»

Tiểu Bào Chủ nhanh chóng nhặt nhanh những vật trên mặt đất rồi ra lệnh cho Tiểu Ngọc bay nhanh lên không trung.

Â« Tiểu Ác Ma,ngươi...vẫn còn ăn cướp à? ngươi không sợ tin này truyền đến tai của lão hoàng đế à? Â»

Â« đồ thói tha,tên đồn mặt,kẻ ác ôn, đồ chết giẫm..... Â» Tiểu Bào Chủ đầu tiên văng ra một loạt những lời chửi rửa chua ngoa,sau đó lại nói Â« ta muốn có mặc,ta muốn có ăn,ta cần thuê nhà trọ, nhưng tất cả tiền bạc đều trong tay tên khốn

người,ta không có tiền, đương nhiên là phải tự mình kiếm tiền Â»

Â« cái gì? người...người đang kiếm tiền? người đang ăn cướp,người đang phạm tội đấy, người không có tiền có thể nói với ta Â»

Â« chà! ta không bao giờ đi cầu xin kẻ thối tha nhà người, ta phải tự lực cánh sinh,tự mình kiếm ăn Â»

Â« ta xin cô,cô đừng có làm ô uế vấy bẩn từ ngữ Â« Tự Lực Cánh Sinh Â»,tự mình kiếm sống nữa. Nhưng từ ngữ đó còn ý nghĩa tốt đẹp hay không, những hành vi cướp giết côn đồ của người chẳng có gì khác nhau đâu Â»

Â« nói vậy,ta cướp của người giàu chia cho người nghèo, không phải là hoàn toàn kiếm tiền cho mình Â»

Â« cái gì? kiếm tiền, nói thẳng ra là cướp giết cho xong,ta hỏi cô, cô đã cứu giúp được mấy người nghèo rồi? Â»

Â« ta chưa thấy người nào nghèo cả, những người đi trên đường này toàn những người giàu có Â»

Â« người.... Â» Thần Nam không nói lên lời nữa, mãi sau mới nói Â« người thật là tàn ác, không bỏ qua một ai Â»

Â« tên thối tha nhà người mau rút đi, đừng làm chậm trễ việc kiếm sống của ta Â»

Â« người....người đã cướp giết của bao nhiêu người rồi, ngần ấy tiền còn chưa đủ tiêu sao? Â»

Â« không đủ, ta phải tiêu rất nhiều, à, ta quyết định bây giờ cướp của người, người hãy bỏ tất cả tiền bạc trong người ra mau Â»

Thần Nam thấy thật tức cười liền cười lớn nói Â« con Tiểu ác ma người tham tiền đến phát điên rồi, lại còn muốn cướp của ta nữa à? có bản lĩnh thì tự người đến mà lấy này:Â»

Â« ta không đùa giỡn với người đâu, nếu mà người không ngoan ngoãn bỏ tiền trong túi ra, thế mà bảo lúc ta cần tiền cứ bảo với Thần Nam Â»

Â« người.... Â»

Â« sợ rồi à, mau đưa hết tiền ra đây Â»

Â« ta sợ người mới lạ đấy Â»

Nói xong bèn quay lưng bắt đầu nhặt hết những chiến lợi phẩm của Tiểu Bào chủ.

Tiểu Bào Chủ ở trên không trung hét lớn Â« đồ đốn mạt vô liêm sỉ, người làm gì đấy? đây là tiền của ta kiếm được, người không được động vào, mau bỏ xuống Â»

Thần Nam cười nói Â« dạo này ta đang rất thiếu tiền, người có thể viện trợ cho ta một chút được không? Â»

Tiểu Bào Chủ vô cùng tức giận, cười con Tiểu Ngọc bay lên bay xuống, nói với Thần Nam với giọng chửi bới rất chua chát và cũng như uy hiếp hắn ta: Â« đồ đốn mạt chết giẫm kia, người là một tên đạo tặc, một tên cướp, người đã cướp tiền của của ta, vậy mà nói lúc nào ta cần tiền thì hãy đến bảo với tên Thần Nam người sao Â»

Â« Nếu người dám nói như vậy, thì khi Khốn Thần Chi Lực phát tác đừng có mà đến tìm ta Â»

Â« đồ vô liêm sỉ, đồ hạ lưu, tên bỉ ổi..... ta nguyện rửa người sau khi vào thành sẽ bị cướp giết... Â»

Tiểu Bào chủ sau khi mắng chửi hăm hăm xong lại cười con Tiểu Ngọc như một luồng điện bay nhanh về phía xa, trong nháy mắt đã biến mất vào khoảng không.

Thần Nam thờ dài nói Â« đúng là một con bé rắc rối làm người khác đau đầu, đã làm ra những việc bẩn thỉu, không biết có còn gây ra chuyện gì mất mặt nữa

không. Nhưng cũng thật là cô ta cần nhiều tiền như thế để làm gì. Lẽ nào.... Â»

Hắn nghĩ đến việc Quan Hạo dốc sức kiếm tiền Â« lẽ nào con tiểu ác ma muốn gia nhập vào Thần Phong Học Viện? Â»

Â« lẽ nào cái học viện này đúng như lời đồn thổi bên ngoài là nơi ngoại hồ tàng long. Ôi tối nay ta sẽ đi xem thế nào Â»

Chương 7: Thần Phong Học Viện

Ánh sao dày đặc đan khắp bầu trời, màn đêm như làn nước bao phủ hết vạn vật.

Dưới ánh sáng mờ ảo của những vì sao, một thân ảnh nhẹ nhàng như làn khói lao nhanh ra khỏi khách điểm, chỉ một vài cú phóng người, liền biến mất vào cuối khu phố.

Người đó chính thị là Thần Nam, ban ngày hẳn đã nghe được đại khái vị trí của Thần Phong học viện, để khi đêm đến liền lập tức nhắm thẳng hướng học viện phóng đến.

Đêm khuya của Tội ác chi thành tịnh không hề tĩnh mịch, nhiều nơi suốt cả buổi đêm đều sáng rực, đồ trường cực kỳ huyên náo, các nơi bán hoa cũng náo nhiệt vang lên những oanh thanh yến ngữ.....

Phóng xuyên qua một dãy các con phố, Thần Phong học viện lúc này đã xuất hiện trước mặt Thần Nam, học viện cực kỳ lớn vượt xa sự tưởng tượng của hắn, đại khái chiếm hết một phần năm của toàn bộ Đông thành. Đại môn được làm theo phong cách cổ xưa, bậc thềm làm bằng đá xanh, chạm trổ lên đó là bao tang thương của năm tháng, ở đây còn có một cổ khí tức trang nghiêm, thần thánh bảo phủ trọn cả học viện, điều đó đã nói lên được sự thăng trầm của học viện cổ xưa đã trải qua cả ngàn năm này.

Vô số cường giả đã nổi lên từ nơi này, sau đó hào quang chiếu rọi đi khắp nơi, khi bọn họ nhớ lại những năm tháng huy hoàng của trước kia, không một ai có thể quên được cái nôi của các cường giả----- Thần Phong học viện.

Thần Nam đứng tĩnh lặng ở phía bên ngoài đại môn của học viện, quả thật cảm thấy được một tia khí tức dị thường, trong lòng hắn không hiểu vì sao lại dấy lên một cổ ưu tư phức tạp, ngưỡng mộ, kính trọng.....

" Là nơi tập trung của thiên địa linh khí, tập hợp khí tức của đại tuyệt thế cường giả, quả nhiên là thánh địa của tu luyện. Thần Phong học viện thật sự danh bất hư truyền, chỉ mới đứng ở đây một lúc, đã khiến ta tâm tư đại động. Ha ha, về sau cuộc sống ở tội ác chi thành có lẽ đã không còn vô vị nữa, thời gian rảnh đi đến nơi đây, quả thật là không sai lầm mà!"

Nếu như bị các lão sư tu vi cao thâm trong học viện nghe thấy được, có người xem nơi này chỉ là nơi để tản bộ, nhất định là tức giận đến thất khiếu bốc khói.

Thần Nam tung người lên bức tường viện cao đại, tỉ mỉ quan sát một lúc khi không phát hiện được điều gì dị thường mới phi thân tiến vào.

Lúc này Thần Phong học viện rất yên tĩnh, ở bên trong học viện, chỉ có một vài gian phòng vẫn còn đốt đèn, hắt giống như một u linh của bóng đêm phóng đi khắp nơi trong học viện.

Khi đi qua diễn võ trường to lớn hắt phát hiện ở trong đấy vẫn còn có người đang tu luyện, sự ba động của ma pháp nguyên tố cường liệt vô bì, khả dĩ có thể tưởng tượng tu vi của vị ma pháp sư này nhất định bất phàm. Hắt không dám tiếp cận lại quá gần, chỉ có thể quan sát từ xa xa, trong đó tựa hồ như đang có hai vị ma pháp sư đang đối chiến với nhau.

"Hừm, ta nếu như là hàng ngày có thể cùng người thực chiến, tu vi phải chăng là có thể nhanh chóng tăng tiến?"

Thần Nam đột nhiên dấy lên một cảm giác muốn gia nhập học viện, nhưng sau đó liền bình tĩnh trở lại hắt lắc đầu mỉm cười.

"Muốn tìm người thực chiến thì cứ trực tiếp đi đến đây mà gây phiền phức là được, cần gì phải trở thành học sinh của nơi này, hắc hắc....." đối với quyết định này của hắt, khẳng định Thần Phong học viện trong thời gian tới sẽ không được an bình.

Thần Nam phóng đi khắp nơi, phát hiện ra diễn võ trường to lớn như thế này lại có đến bảy, tám nơi, mà mỗi nơi đều có người đang tu luyện.

" Học sinh ở nơi này thật sự là siêng năng mà!"

Vòng đi vòng lại, hần đã tiến sâu vào được bên trong học viện, một cái hồ cực kỳ mỹ lệ hiện ra trước mắt hần, mặt nước hồ như một chiếc gương, phản chiếu lại trên đó cả một mảng sao dày đặc, một thanh âm nhẹ nhàng phát ra từ phía mặt hồ bên trong đó mang theo một cảm giác bi thương ai oán.

Thần Nam kỹ lưỡng lục soát cả buổi, cũng không thể phát hiện ra người đang thổi sáo, hần có phần kinh động trong lòng:" lẽ nào tu vi của người này lại vượt xa hơn ta rất nhiều sao?"

Hần lặng lẽ lướt quanh tiểu hồ, tiếp tục tiến về phía trước.

Ngồi trên ghế đá cạnh hoa viên là một cặp thanh niên nam nữ, đang thì thầm với nhau, trạng thái cực kỳ thân mật.

"Nguyên lai là một đôi uyên ương." Hần vừa có ý định vượt qua, nhưng cuộc đối thoại của đôi nam nữ đã gây cho hần sự chú ý.

Chỉ nghe vị nữ tử nói:" Âm thanh của tiếng sáo nghe thật là thương cảm quá, vừa réo rắt thảm thiết lại vừa bi thương."

Vị nam tử đó nói:" Tiếng sáo này tại học viện từ lúc mới thiết lập đã tồn tại, có một truyền thuyết để lại rằng, cái hồ này có một vị nữ tử u hồn bất tán, mỗi khi ánh tinh quang tỏa sáng, cô ta lại thổi lên tiếng sáo du dương. Vẫn còn có một truyền thuyết, ở dưới mặt hồ có lưu lại một cổ trận của tiên nhân, tiếng sáo đó bất quá là thiên địa diệu âm phát xuất ra khi cổ trận vận chuyển."

Nữ tử nói:" Muội lại tin vào cách kiến giải đầu tiên."

Nam tử nói:" quả thật sự việc như thế nào, e rằng ngay cả viện trưởng của chúng ta cũng không minh bạch được."

Thần Nam nghe thấy vậy kinh hãi trong lòng, thầm nói:" Không tưởng được học viện này lại có một nơi cổ quái như thế, có cơ hội ta nhất định sẽ thám sát kỹ lưỡng hơn."

Hắn không tiếp tục lắng nghe thêm nữa, lách qua một bên đôi tình lữ phóng đi.

Tiếp tục đi thêm một lúc, một dãy núi xuất hiện trước mắt hắn, sừng sững hai ngọn ải sơn(núi thấp) song song nhau, nối với nhau tại một điểm có thể trải dài đến ba dặm, Thần Nam ngấm ngấm kinh thán, Thần Phong học viện quả xứng đáng là một học viện cổ xưa cả ngàn năm danh vang đại lục, có thể có núi, hồ ở ngay trong học viện, quả nhiên là một đại kiệt tác.

Sau khi hắn đi đến gần, phát hiện ở ngọn ải sơn này có rất nhiều sơn động rộng lớn, một số con vật khổng lồ hoặc bò trong huyết động, hoặc nằm ở ngoài huyết động, tỉ mỉ quan sát thì ra đó là rồng, có địa long, có phi long, cũng có cả á long, từ huyết động rộng lớn cao đến hơn mười trượng này khả dĩ có thể tưởng tượng nhất định cũng có cự long, nơi đây thì ra lại là vùng đất nghỉ chân của rồng.

Thần Nam thật sự thất kinh khi nhìn thấy điều này, thầm thán:" Không ngờ lại có nhiều rồng như thế này, cứ như những gì nhìn thấy, Thần Phong học viện tối thiểu cũng có hơn mười vị long kỵ sĩ, quả thật là cao thủ như vân a!"

Hắn quan sát nơi này một lúc, sau đó tiếp tục tiến lên tìm tòi phía trước, cực kỳ cẩn thận khi tiến qua dãy núi đó, hắn đã đi đến được vùng tối thâm sâu nhất của học viện, một khu rừng rậm phía sau dãy núi liền hiện ra trước mắt hắn, nhìn xa xa vào nơi đó chỉ thấy một vùng bóng đêm bao trùm, khiến cho con người có một cảm giác áp bức, nặng nề.

Thần Nam có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn là tiến về phía trước, ở trong khu rừng âm khí âm sâm, với lại diện tích rất lớn, làm cho hắn phải mất rất nhiều thời gian để đi xuyên qua. Trong lòng hắn bấy giờ sợ đến phát mao, ngay khi rời khỏi khu rừng thì trước mặt hắn lại là một vùng mộ địa, lân hỏa u u, quỷ khí âm sâm, khiến người sờn gai ốc.

Hắn miễn cưỡng xoay đầu nhìn quanh một vòng, phát hiện ra nơi này lại là nơi an táng các đại cường giả của Thần Phong học viện.

Nơi này đã là tận cùng của Thần Phong học viện, một bức tường cao nằm ở bên ngoài mộ địa, ở tại đây đã có thể nghe thấy được những thanh âm của dòng sông

đang lưu động ngoài kia.

"Ta%&*^%^&%*, rõ thật là xúi quẩy, tự nhiên lại đi đến cái địa phương quái quỷ này." Hãn men theo con đường quay trở về.

Thần Nam đại khái đã đi hết một vòng quanh Thần Phong học viện, hãn mặc dù muốn đi một vòng quanh trụ sở của viện trưởng cùng các vị giáo sư ở đây, nhưng lý trí đã mách bảo hãn rằng việc đó là cực kỳ nguy hiểm, hãn hiện tại tuyệt đối không nên trêu gẹo đến những lão nhân này, có thể được dạy học tại nơi học viện danh lừng đại lục này, mỗi cá nhân khẳng định đều là cao thủ trong cao thủ.

"Nếu như quay trở về như thế này, thật quá sức vô vị, không thể trêu chọc gây lớn chuyện, chẳng nhẽ lại không thể trêu một xíu thôi sao? Đi tìm một số học sinh thực chiến một lúc, xem thử mỗi cá nhân có phải đều là cao thủ có giống như lời đồn hay không."

Thân hình Thần Nam nhanh như thiểm điện, vài cú chớp hiện đã tiến vào sâu trong viện lạc.

"Nơi này có lẽ là nơi ở của những học sinh kia, bất quá không biết đây phòng nào là của nam sinh đây?"

Chính vào lúc hãn còn do dự không quyết định được, một cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, một vị nữ tử từ từ bước ra ngoài, vị nữ tử đó nhìn một cái đã phát hiện thấy hãn, lập tức hét to lên: "Lưu manh, người đâu, ở đây có một tên dân tộc, bắt dân tộc lại." Tiếng hét vô cùng chói tai đó vang lên giữa màn đêm yên tĩnh, khiến tất cả những gian phòng gần đó lập tức sáng đèn.

Thần Nam thở hắt than vịn số đen đủi rồi vội vàng phóng lên trên mái nhà.

"Tên sắc lang kia người đứng lại cho ta, không được chạy, các tỷ muội mau mau đến đây bắt tên sắc lang này..." Ngay tức khắc tất cả các phòng nữ sinh trong ký túc xá đều cháy sáng đèn. Một số nữ sinh thậm chí y phục còn xốc xếch đã lao ra ngoài, mùi son phấn xộc lên, làm cả khu ký túc xá nữ vô cùng nhiệt náo."

" Ôi, sao mấy cái cô nữ sinh này, sớm không ra, muộn không ra, lại chọn ngay cái lúc này mà ra, ta chạy chạy chạy thôi..... thiên vận lần cũng không thể để cho mấy lão già kia đuổi đến, nếu như mà bị bắt được, ta dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được tội lỗi."

"Bắt dân tặc không được để cho hãn chạy thoát."

"Tặc nhân ở đâu?"

" Đang chạy ở trên mái nhà, mau đuổi theo!"

.....

May thay, bởi vì đã là nửa đêm, hầu như toàn bộ mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ, diễn võ trường sớm đã không còn động tĩnh gì. Thần Nam trên đường vô cùng lo sợ khi chạy trốn ở trong Thần Phong học viện này, ở phía sau lưng hãn, khu học sinh túc xá vô cùng hỗn loạn. Lại thêm một số nữ sinh nữa cùng ào ạt chạy ra, rất nhiều nam sinh sau khi nghe thấy động tĩnh cũng liền chạy đến, hình thành nên một đạo quân đi truy bắt dân tặc.

Thần Nam có thể nói là đã mang toàn bộ sức lực ra để sử dụng, tộc độ cũng được nâng lên vận dụng đến cực hạn cảnh giới. Dưới sự phập phồng lo sợ, hãn cuối cùng đã tiến đến được trước bức tường lớn của học viện, chỉ sau vài cái leo lên nhảy xuống hãn liền tiêu thất vào cuối con đường.

Ngay sau khi hãn vừa rời khỏi, hơn mười bóng nhân ảnh liền xuất hiện ở phía bên ngoài đại môn của học viện, những người này nhìn về hướng hãn bỏ chạy, nhưng tịnh không có một người nào đuổi theo.

Một thanh âm già lão vang lên nói:" hừm, thanh niên nhân này cũng khá thú vị đấy, hãn ngay khi vừa tiến vào ta đã chú ý đến, tiềm chất hoàn toàn không thể bỏ qua.

Lại thêm một thanh âm già nua nữa vang lên:" Là người mà có thể làm cho lão già như ngươi vừa ý, quả thật không thể xem thường, bất quá tiểu tử này lại có tiềm

chất của một sắc lang, nó quả thật dưới chân như có gió, lai vô ảnh khứ vô hình, không để lại chút dấu vết nào."

Lại thêm một lão nhân nói:"Ồ, cái tên tiểu tử này lúc bỏ chạy so ra còn có điểm vượt quá cả lão nhân gia ta, bất quá nếu như chỉ làm một tên sắc lang thì thật đáng tiếc cho hai chân của hã.

"Thanh niên này đã đạt đến tu vi kinh người như thế, thật sự rất không đơn giản, không biết hã ta có hay không ý định đến báo danh nhập học vào học viện của chúng ta.

.....

Hơn mười lão nhân thầm thì bàn tán một lúc rồi cùng nhau quay trở lại Thần Phong học viện, khi bọn họ vừa biến mất, các học sinh trong học viện mới bắt đầu xông ra.

"Sắc lang ở đâu?"

"Nhất định phải bắt cho được tên sắc lang này."

"Quả thật là đáng ghét mà, cái gã ấy dám can đảm gây chú ý đến nữ sinh của học viện chúng ta, thực sự là gan to tà trời mà."

"Chúng ta chia nhau ra đi tìm đi."

.....

Vô số nam sinh tập hợp thành một đạo quân tự nguyện đi tra xét khắp các con đường, nữ sinh thì ngược lại không có một bóng người nào xuất hiện.

Lúc này Thần nam đã quay trở về khách điểm, đến khi đám nam sinh của Thần Phong học viện kết thúc cuộc tìm kiếm, hã đã chìm vào trong giấc mộng. Nếu như để cho hã biết rằng, có hơn mười lão nhân đã chú ý đến hã ngay khi hã vừa bước chân vào trong Thần Phong học viện, không biết rằng hã có còn an tâm mà ngủ được nữa hay không.

Ngày hôm sau, chuyến dạ thám của Thần Nam tại Thần Phong học viện ngược lại lại không gây ra tin đồn náo nhiệt, ồn ào gì cho lắm nhưng lại có một tin tức chấn động khác được sôi nổi truyền đi khắp cả tội ác chi thành. Ở vùng phụ cận của tội ác chi thành có xuất hiện phi hổ đại đạo, một tên đại đạo có thể cười trên một lão hổ điên cuồng gây án tại vùng phụ cận tự do chi thành, đánh cướp vô số tài vật của mọi người.

Khi Thần Nam nghe được tin tức này lập tức kinh động giường mắt dờ dẫm, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi tiểu bào chủ tại tự do chi thành này đã trở thành một "người nổi tiếng".

"Tiểu ác ma này quả thật là một kẻ luôn gây ra phiền phức mà, tự nhiên điên cuồng như vậy, nếu như để Sở quốc hoàng đế biết được sự việc này, lại còn không lập tức phái sát thủ đến đây truy sát ta."

"Tiểu nha đầu này, thật là không có lấy một điểm nào giống như một công chúa, không được, ta nhất định phải mau chóng tìm ra cô ta, bằng không sẽ bị cô ta gây ra những phiền phức vô phương sửa chữa."

Trong khách điểm cũng có không ít người đang nghị luận về sự việc phi hổ đại đạo.

"Tội ác chi thành đã lâu rồi không có một người nào dám can đảm hung hăng can quấy như vậy, các tu luyện giả trong Thần Phong học viện chuyển này có việc để làm rồi."

"Các người đã nghe gì chưa, cái tên đó trước khi đánh cướp, vậy mà lại báo ra danh tính của bản thân."

Nghe đến đây, Thần Nam trong lòng lập tức kích động.

"Đúng, hình như gọi là Thần Tây."

.....

Thần Nam sau khi nghe xong, hận đến tận chân răng, tiểu bào chủ rõ ràng đang

cánh cáo, uy hiếp hần. Hần đã đi đến rất nhiều khách điểm, vẫn không phát hiện ra được tung tích gì của tiểu bào chủ, chỉ là phát hiện rất nhiều tu luyện giả ở nhiều vùng trong thiên nguyên đại lục đến đây, hần biết rằng những người này đều là vì cánh tay bị đứt của cổ thần mà đến.

" Tiểu ác ma đã nghe phong thanh chuyện này, nhất định sẽ đi đến đó, tính cảnh giác của tiểu nha đầu này vẫn còn rất cao mà, quả thật còn khó khăn để tìm ra được cô ta."

Một vài ngày sau, cũng không có bất luận một tin tức gì về tiểu bào chủ.

" Tiểu ác ma không lẽ đã bị người bắt giữ? Tiểu nha đầu đó nếu như mà gặp phải mệnh hệ gì, lão hoàng đế Sở Quốc nhất định sẽ bất chấp thủ đoạn, phái người diên cường truy sát ta." Bất quá hần biết rằng tiểu bào chủ giáo hoạt đa trí, liền không còn lo lắng nữa.

" Cũng có thể nàng ta đã đánh cướp được đủ số tiền và đã đi đến Thần Phong học viện để báo danh rồi cũng nên.

Thần Nam càng nghĩ càng cảm thấy khả năng đó có thể xảy ra, hần quyết định đi đến để xem xét.

Lần này hần đi đến Thần Phong học viện một cách quang minh chính đại, học viện cổ xưa cả ngàn năm này dưới ánh triều dương tỏa sáng ra một loại quang thái thần thánh, trước cổng có rất nhiều người đi vào đi ra, đa số là những thanh niên học sinh.

Trong học viện cao thủ như mây, từ trước đến nay không lo lắng đến việc có người đến khiêu chiến, ở vùng đại môn đó căn bản không có người canh gác, Thần Nam tiếp tục bước vào trong.

Hần lần trước mặc dù căn bản đã thám thính một vòng trong này, nhưng cũng chỉ biết được đại khái bố cục mà thôi, còn như từng biệt viện rốt cuộc là ở đâu, hần căn bản không cách gì biết được.

Sau khi đi ba vòng phía trong học viện, hắc chặn một thanh niên đang đi trên đường lại hỏi: " vị huynh đài này huynh có khỏe không, tại hạ muốn hỏi huynh một chuyện nếu như muốn gia nhập Thần Phong học viện thì phải đi đến đâu để báo danh?"

Vị thanh niên đó nói: " ở bên trong biệt viện kia kìa, bất quá hiện tại vẫn chưa đến thời gian để báo danh, đến đầu tháng của mỗi tháng thì mới có thể đến đây để báo danh, huynh vẫn phải đợi bảy, tám ngày nữa."

" Ồ, đa tạ." Thần Nam đã xác định được tiểu bào chủ vẫn chưa có tiến nhập được vào Thần Phong học viện.

Thanh niên nói lời khách sáo không cần cảm tạ, rồi chuyển người rời đi, nhưng đột nhiên lại dừng người lại, trên mặt hắc thần sắc đầy vẻ si mê, nói: " thật quá đẹp, lẽ nào vị tuyệt sắc mỹ nữ này là ma pháp hệ trong truyền ngôn?"

Thần Nam nhìn thẳng theo hướng hắc đang ngăn người nhìn đến, trong lòng tức khắc dấy lên một cổ cảm giác kinh diễm.

Một tấm thân kiều diễm, đường cong uyển chuyển của một nữ tử chừng hai mươi, chính đang bước đi từng bước nhẹ nhàng hướng đến nơi này. Mái tóc của nữ tử uốn lượn đen tuyền, rũ xuống phía trước ngực, hai má như ngọc tỏa ra quang trạch động lòng người, cặp mắt như làn thu thủy, chiếc mũi duyên dáng, cặp môi thì hồng nhuận hợp thành một dung nhan tuyệt mỹ.

Tuyệt sắc mỹ nữ đang người mềm mại uyển chuyển, toàn bộ cơ thể tán phát ra một cổ khí chất đoan trang thuần khiết. Ngay khi cô nhìn thấy Thần Nam, trên mặt liền xuất hiện một tia thần sắc mê hoặc, sau đó thần sắc đại biến, tay phải cầm ma trượng chỉ về phía Thần Nam, hô lên: " là người....."

Thần Nam cực kỳ kinh động, hắc nhận ra rằng thanh âm của vị nữ tử này cực kỳ quen thuộc, hắc bỗng chốc liên tưởng đến cuộc gặp gỡ với nữ tử tại nữ sinh túc xá vào buổi tối hôm đó, hắc trong lòng bi thảm kêu lên: "Lẽ nào là nàng ta? Không thể nào, ta vì sao lại xúi quẩy như thế này!"

Hắn muốn khóc mà khóc cũng không được, vội vàng biện bạch:" cô nhận lầm người rồi, ta không quen biết cô."

" Hừm, ta từ trước đến nay chưa có nhận lầm qua một người nào, chỉ cần nhìn qua một lần, ta cũng có thể nhận ra. Không tưởng được lá gan người lại to đến như vậy, lại có thể đi đến nơi này ư."

Thanh niên đó ở bên cạnh nghe thấy thế, lập tức rút trường kiếm ở bên hông ra nói:" Tiểu thư, tại hạ nguyện ý làm việc này cho tiểu thư."

" Người trước tiên đứng qua một bên, ta vẫn còn chưa hỏi hắn xong."

Thần Nam trong lòng thầm lo sợ, nếu như bị bắt giữ như là một tên sắc lang, khả dĩ có thể tưởng tượng ra được một kết cục bi thảm.

" Kiểu từ, mỹ nữ, ta quả thực không nhận ra cô." Nói xong hắn liền chuyển hướng bước ra ngoài.

Nhưng tuyệt sắc mỹ nữ lập tức thi triển một loại phong tường thuật, lướt đến trước mặt Thần Nam, cản lại đường đi của hắn, nói:" Muốn đi sao, không dễ dàng như thế đâu, người của học viện bọn ta chính đang truy bắt hai người các người ở khắp nơi."

"Hử?" Thần Nam thoáng chốc sửng sờ, hắn cảm giác tựa hồ như đang phát sinh một sự hiểu lầm.

Trên mặt hắn lộ ra nét tiếu ý, nói:" Ha ha, nguyên lai thì ra là một sự hiểu lầm, chúng ta có thể nói cho minh bạch hơn, cô nhất định sẽ phát hiện, ta quyết không phải là người mà bọn cô đang muốn truy bắt."

Tuyệt sắc mỹ nữ quát:" Đến hiện tại vẫn còn muốn狡辯, ta lại không thể không thấy người sao, lần đó ta cùng con tiểu lạc tháp (lôi thôi, nhếch nhác) đối chiến với nhau trên không trung, người thì ở dưới đất quan chiến, không nghĩ là ta không chú ý đến người sao.

Một thanh âm vang rền trong đại não Thần Nam, thầm nói:" Không hay rồi,

phiền phức lại càng trở nên trọng đại, so với làm dâu tặc còn đáng sợ hơn, nàng ta lại có thể là môn diện nữ tử cười kim sắc cự điều hôm đó. Điều này thật thâm, chỉ vì tiểu ác ma yêu quái đáng chết đó mà, gây ra biết bao nhiêu là phiền phức như thế này, ôi....."

" Cô.....cô là lão nữ nhân đó?" sau khi Thần Nam vừa mở miệng nói ra mới thấy hối hận không ngừng, bất quá muốn chữa lại đã không kịp.

Tuyệt sắc nữ tử nghe thấy, sắc mặt đại biến, tức giận nói:" người và con tiểu lập tháp đó vẫn thật đáng ghét!" rồi cô hung dữ xiết chặt lấy ma trượng, một quang điện hồ nho nhỏ từ ngon tay cô không ngừng vang lên nhưng tiếng "bùm bùm"

Thanh niên đứng ở bên cạnh cử kiếm ra chia thẳng vào Thần Nam, nói:" ta phải thay vị tiểu thư mỹ lệ vô song này trừng phạt ngươi."

" Không cần, ngươi né qua bên cạnh, ta phải tự thân giáo huấn cái tên đại đạo này."

Thần Nam muốn khóc mà khóc không được, vội vã nói:" Khoan, tiểu thư mỹ lệ cao quý hãy nghe ta giải thích, thực sự đây chỉ là một chuyện hiểu lầm!"

" Người vẫn còn có điều gì để giải thích nữa ư, ngươi và con tiểu lập tháp đó đi đánh cướp khắp nơi tại tội ác chi thành này, khiến nhân tâm kinh hoàng hoang man, hiện tại đề cập đến phi hồ đại đạo, không ai không biết, không ai không hiểu. Mà ngươi so với con tiểu lập tháp đó còn đáng tội hại hơn, ngươi từ đầu không xuất diện, ở sau lưng điều khiển tiểu lập tháp đó đến nơi tác ác, kì thật chủ mưu chân chính mới đúng là ngươi, ta đoán rằng tiểu tạp tháp đó căn bản là một hảo nữ hài thuần chân thiện lương, kết quả bị ngươi xúi giục làm việc xấu, ngươi không chỉ là một tên đại đạo tội ác đa đoan, mà còn là một tên toa phạm(kẻ xúi giục người khác) xấu xa vô sỉ."

"Ồ....." Thần Nam thật sự có cảm giác muốn xông lên đập đầu vào tường, hắn không chỉ trở thành một tên đại đạo, mà còn thành một kẻ toa phạm, còn con tiểu bào chủ giáo trá xấu xa kia thì lại trở thành một tiểu nữ hài thuần chân lương thiện, mọi tội ác của tiểu ác ma làm ra nhất thiết đều bị đổ lên trên người hắn.

"Tiểu thư mỹ lệ cô phải làm sáng tỏ mọi chuyện thị phi a! Cô và ta chỉ vội vội vàng vàng gặp qua một lần, lại không có một chút chứng cứ nào cho tình hình này, cô làm sao có thể vô đoán phán định toàn bộ sự việc đều là do ta gây ra?"

Tuyệt sắc nữ tử nói:" Người cùng cô ta là đồng bọn, người nếu như không phải là chủ mưu, vậy thì ai là chủ mưu?"

" Ta.....ta cùng cô ta khi tiến thành liên phân khai mỗi người một ngã ngay, những sự việc mà cô ta gây ra, hết thảy đối với ta đều vô can." Thần Nam rõ ràng không đủ sức thuyết phục, tuy nói rằng hãn vô can, nhưng người ngoài nhìn vào, xác thật hãn là kẻ bị hiềm nghi lớn nhất.

" Hay cho cái mọi việc đều vô can đối với người, chỉ một câu nói đơn giản như thế, có thể bắt ta tẩy sạch toàn bộ mọi tội trạng đó cho người sao?"

Thần Nam thực sự có phần nôn nóng, hãn xác thật bị hiềm nghi lớn nhất, đích xác khó có thể thể tẩy được hết oan khuất.

Tuyệt sắc nữ tử nói:" Hừm, nếu muốn chứng minh là người vô tội, vậy hãy bắt con tiểu lập thập đó mang ra đây, chỉ có tìm được cô ta mới có thể biết rõ được chân tướng của sự tình."

Thần Nam nói:" Ta cũng muốn tìm ra cô ta, nhưng đã tìm hết mấy ngày nay, cũng không có phát hiện ra tung ảnh gì của cô ta.

Tuyệt sắc nữ tử nói:" ta hiện tại vẫn còn có việc, ngày mai người lại đến đây, cùng ta bàn kỹ về sở thích và tập quán sinh hoạt của cô ta, sau đó ta và người cùng nhau đi tìm cô ta."

Thần Nam thầm nói:" người nghĩ người là thần bộ sao, biết được những điều đó là có thể bắt được tiểu ác mà à....."

Tuyệt sắc nữ tử nói:" Ngày mai người nếu như dám không đến, ta sẽ dán họa tượng thiếp của người khắp tự do chi thành, toàn bộ cao thủ của Thần Phong học viện đều sẽ xem người là phi hồ đại đạo để truy sát. Hừm, tiểu lập thập đó nếu như

có dính dáng đến chút gì, ta cũng đã nắm được dạng mạo của cô ta, cũng không tốn nhiều công sức để tìm ra cô ta."

Thần Nam thầm kêu khổ, nhìn thấy tuyệt sắc nữ tử từ từ đi xa, hắn không kiềm được chửi rủa một câu:" người XXXXXX....."

Đứng bên cạnh nhìn theo bóng ảnh của tuyệt sắc nữ tử, thanh niên với vẻ mặt si si mê mê nghe thấy, tức giận nói:" người lại dám thóa mạ Đông Phương tiểu thư ở sau lưng sao, ta phải cùng ngươi quyết đấu." Nói xong, hắn chia trường kiếm trong tay về phía Thần Nam.

Thần Nam cảm thán, uy lực của mỹ nữ vĩnh viễn vô địch, hắn cười nói:" ta đâu phải là thóa mạ cô ta, trong lòng ta chỉ bất quá là nhất thời tức giận mà thôi, nhất thời chỉ không kiềm chế được buông ra lời thóa mạ, vị Đông Phương tiểu thư đó rất cuộc là một người như thế nào?"

"Nàng ta là học sinh của ma pháp hệ, bất quá ngươi căn bản không có một chút hy vọng, còn không mau đi chứng minh là ngươi vô tội." nói xong, vị thanh niên đó liền chuyển thân rời đi.

" Vì sao và vì sao, ta làm gì có nói là muốn theo đuổi cô ta, ta...

Thần Nam nhanh chóng rời khỏi Thần Phong học viện, suýt nữa vừa mới trở thành "phi hổ đại đạo", nếu như ở lại thêm một lúc, nói không chừng lại bị người nhận ra là "dâm tặc".

Chương 8: Thần Chiến Di Tích

Sau khi Thần Nam trở về khách sạn suy nghĩ cẩn thận, dần dần đoán ra được hướng đi của tiểu bào chủ, dựa vào tính tình của cô ta, cô nhất quyết không chịu được sự tịch mịch, nơi đâu có nhiệt náo thì nơi đó không thể thiếu cô ta, cô mười phần đến tám chín phần đã đi tìm cánh tay bị đứt của cổ thần.

"Tiểu ác ma đáng ghét này, thực sự khiến người ta không có lấy được một khoảnh khắc yên bình, thiên vận lần cũng không thể để cô ta lại gây ra thêm phiền phức nữa."

Ngày hôm sau, hần miễn cưỡng đi đến Thần Phong học viện, xa xa đã thấy một tuyệt sắc giai nhân đứng phía bên ngoài đại môn, đứng bên cạnh cô ta là một con kim sắc cự điêu to lớn.

"Xem ra người cũng biết suy nghĩ, không dám thất ước, bằng không xem như người đã tự định lấy cái chết cho mình." Tuyệt sắc nữ tử toàn thân vận tử y, toát ra một khí chất cao quý.

Thần Nam nói: "Ta nào dám vậy, vì để chứng minh cho sự thanh bạch của ta, dù cho lên núi đao xuống chảo dầu ta cũng không từ nan, ừm, mà ta phải xưng hô với tiểu thư như thế nào?"

"Ta phục tính(họ kép) Đông Phương, tên Phương Hoàng."

Thần Nam thoáng sững sờ, đó quả thật là một danh tự đầy cá tính, nếu là được dùng ở trên một người khác, hần sớm đã cười ầm ầm lên rồi, nhưng tuyệt sắc mỹ nữ trước mắt hần đích thực phù hợp với cái tên Phương Hoàng.

"Tên hay lắm, Phương Hoàng....."

"Câm miệng, ta với cái tên hiềm nghi phạm đại đạo người căn bản không quen

thân, người khả dĩ có thể gọi ta là Đông Phương Phượng Hoàng, cũng có thể gọi ta là Đông Phương tiểu thư, nhưng tuyệt đối không chấp nhận cách gọi ta như thế."

Thần Nam cười nói:" Hiếu rồi, ta là Thần Tây, ta sẽ không để tâm nếu cô gọi ta là Tây." Hắn báo ra một giả danh.

"Bùm bùm bùm" điện hồ cường đại thiểm hiện phía trước thân người Đông Phương Phượng Hoàng.

" Chỉ là trò đùa thôi mà, không cần phải tưởng thật như thế."

" Tốt nhất người không nên làm trò trước mặt ta, mau mau đem những tập quán, tính tình của con tiểu lạc tháp đó nói ra cho ta biết."

Thần Nam nói:" Ta đối với tiểu nha đầu đó cũng không quá hiểu rõ lắm, chỉ gần đây ở trên đường quen biết cô ta, bất quá khả năng có thể phóng đoán được hướng đi của cô ta.

Đông Phương Phượng Hoàng nói:" người đoán rằng nó sẽ ở đâu?"

"Cô ta có lẽ đã đi tìm cánh tay bị đứt của cổ thần rồi."

Đông Phương Phượng Hoàng nở một nụ cười nói:" không tưởng được tiểu lạc tháp đó lại gan to mặt lớn đến như vậy, sau khi điên cuồng tác án, lại còn dám đến cái nơi nhiệt náo đó."

Di tích trận đại chiến của hai vị cổ thần là vùng địa phương ở cách thành Bắc năm mươi dặm, khi chuẩn bị rời đi, Đông Phương Phượng Hoàng có phần do dự, cuối cùng cô chau mày nhìn Thần Nam nói:" người và ta sẽ cùng cười trên đại bàng này, nếu không người không biết khi nào mới có thể đi đến được nơi đó."

Thần Nam cùng Đông Phương Phượng Hoàng nhảy lên lưng cự điêu, kim sắc cự điêu từ mặt đất tạo ra một cỗ cuồng phong mãnh liệt, sau đó bay thẳng lên trên trời, tiếng gió vù vù vang lên bên tai của hai người.

Bên trong Thần Phong học viện, một tử y lão nhân cùng với một lam y lão nhân

chính đang ngẩng mặt lên trời quan sát.

Từ y lão nhân nói: "lão đầu, người nhìn xem, tôn nữ của người đã tìm ra được cho người một tôn nữ tể (cháu rể) rồi kìa."

Lam ý nhân mỉm cười rửa: "cái lão già người rõ thật là chẳng đứng đắn gì cả....."

Từ y lão nhân nói: "tôn nữ của người tánh khí cao ngạo, mà lại hay tranh cường háo thắng, thực sự sinh lằm thân nữ nhi mà."

Lam y nhân nói: "hồ thuyết bát đạo(nói nhăng nói càn), khi mà tôn nữ ta trở nên ôn nhu, khả dĩ có thể hóa tan vạn niên hàn băng, chỉ là người không được trông qua mà thôi."

.....

Tộc độ phi hành của kim sắc cự điêu như phong như điện, từng dãy cao sơn, từng dòng sông dài, nhanh chóng lần lượt lướt qua dưới thân cự điêu.

Trên đường đi, dưới sự truy vấn "khẩn thiết" "ân cần" của Thần Nam, Đông Phương Phượng Hoàng đành chịu, buộc phải đại khái nói ra tin đồn liên quan đến cánh tay bị đứt của cổ thần.

Ba tháng trước đây một vị phú hộ trong tội ác chi thành khởi công xây dựng, từ dưới đất đào lên được một thiết hộp, bên trong có chứa một quyển sách da dê cổ xưa, nhưng lại không có người nào có thể nhận thức được những văn tự cổ xưa ở trên đó.

Về sau quyển da dê cổ đó được đưa đến thành chủ phủ, mấy vị thành chủ phái người đi đến đại lục thỉnh mời đến mấy vị lão học cứu tinh thông văn tự cổ, vào một tháng trước cuối cùng cũng phiên dịch ra được những văn tự trên đó, nội dung kí tải trên đó với những gì mà Thần Nam nghe được tại tửu lầu đại khái tương đồng.

Sự kiện này được lan truyền đi khắp tự do chi thành, sau đó bồ câu đưa thư mang tin tức này truyền đi đến khắp các địa phương trong đại lục, vô số tu luyện giả

cũng vì thế mà đi đến nơi này, đều muốn tìm ra cánh tay bị đứt của cổ thần, do đó có thể lấy được vật nằm trong cánh tay của vị thần đó.

Thần Nam cảm thán:" Vùng quần sơn mệnh mông ở trung bộ Thiên Nguyên đại lục quả thật thần bí vô cùng, lúc trước đây tại Lạc Phong sơn mạch ở Sở quốc tây cảnh kinh hiện kỳ lân, lần này tại vùng phụ cận của tội ác chi thành lại ầm ỹ xuất hiện phong ba về cánh tay bị đứt của cổ thần."

Đông Phương Phượng Hoàng nói:" Thập vạn đại sơn này ẩn giấu rất nhiều điều quý giá dị thường, có rất nhiều việc có thể khiến người vô phương tưởng tượng ra được.

Thần Nam vấn hỏi:" Lần trước vì sao kì lân đột nhiên biến mất không nghe thấy tăm tích gì, không lẽ bị Thần Phong học viện của cô bắt đi rồi hay sao?"

Đông Phương Phượng Hoàng nói:" Kỳ lân chính là thông linh thần thú siêu việt đạt đến cấp năm, làm sao có thể dễ người dễ dàng bắt được, đoán rằng nó vẫn còn ở trong Thập vạn đại sơn này."

Kim sắc cự điều phi hành như điện, năm mươi dặm chỉ nháy mắt đã đến, phía dưới là một vùng thanh sơn thúy cốc, cảnh sắc tú mỹ, thật sự không thể tưởng tượng được nơi đây lại đã từng kinh lịch qua một trận thần chi đại chiến.

Bất quá nếu như cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện, ở trong vùng thanh thúy này, có rất nhiều khe rãnh tựa hồ như bị ngoại lực kích động vào mà tạo ra. Ngoài ra chóp núi của mấy ngọn ải sơn lại bằng phẳng vô cùng, ở dưới đáy của ngọn ải sơn ấy lại rơi lả tả những tảng sơn thạch.

Lúc trước Thần nam vẫn còn hồ nghi về lời đồn của trận cổ thần đại chiến, nhưng thời khắc này hẳn đã tin tưởng không còn nghi ngờ gì, hẳn có thể tưởng tượng ra được trường đại chiến này kinh thiên động địa thảm liệt như thế nào, hẳn tựa hồ như nghe thấy được những tiếng động long trời lở đất, quỷ khóc thần gào tại nơi này.

Ở trong sơn mạch xanh tươi này, mờ mờ ảo ảo, có không ít các nhân ảnh đang

lay động.

Đông Phương Phượng Hoàng nói:" Trong phương viên ba mươi dặm quanh đây đều đã từng là chiến trường của hai vị cổ thần, người hạ xuống mà xem xét, ta ở trên không trung này tìm kiếm.

"Phương viên ba mươi dặm!" Thần Nam lạc giọng hít lấy một hơi thanh khí.

Kim sắc cự đầu lượn vòng quanh một lúc, hần từ trên lưng điêu nhảy xuống phía dưới, dụng lực hít lấy một khẩu thanh khí, nói:" hương thơm quá a!"

Đông Phương Phượng Hoàng nghe thấy sắc mặt nhanh chóng đột biến, lập tức niêm ra một trường chú ngữ, một đạo thiểm điện lập tức phóng ra đuổi theo Thần Nam. Thần Nam tại không trung vội vàng hoành ngang qua vài trượng, thiểm điện kích lên mặt đất oanh vang lên một tiếng động rầm trời, một hố đen cháy xạm lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

Lúc này kim sắc cự đầu đã bay thẳng lên cao không, Đông Phương Phượng Hoàng ở phía trên lạnh giọng nói:" lại dám khinh bạc ta, xem ra người còn may mắn!"

"nữ cường nhân!"

Nhân ảnh trong vùng núi này lần lần lay động, một vùng sơn lâm trước đây hoang tịch vì cánh tay bị đứt của cổ thần mà dẫn đến rất nhiều kẻ tìm đến điều tra, trong rừng điều thú đều hoảng loạn, bất ngờ chạy trốn náo loạn khắp nơi.

Thần Nam vượt qua ba ngọn ải sơn, đi đến một thung lũng, nơi đây trước kia hần lại không phát hiện ra, tại đây trước kia không ngờ lại là một cái hồ, bất quá lúc này đã sớm khô cạn, dòng chảy của con sông chảy qua đây đã bị đổi dòng, đã vòng sang một bên, kỹ lưỡng quan sát phía dưới có thể phát hiện, con sông này sở dĩ thay đổi dòng chảy hoàn toàn là bởi vì một khối cự thạch mọc lên cắt đoạn.

Nhìn về ngọn ải sơn đã mất đi đỉnh chóp ở gần đây, Thần Nam tựa hồ thấy được trận kinh thế đại chiến của hai vị cổ thần năm đó, một vị cổ thần khua tay

chém ngang, chặt mất đi đỉnh chóp của một ngọn cao sơn, toái thạch của đỉnh chóp đó bị kích xạ đến nơi này, trong đó một khối sơn thạch cự đại rơi vào trong dòng sông, cắt đứt dòng chảy, khiến dòng sông đổi hướng.....

Chuyến thần du (đi vào cõi thần tiên) nháy mắt đã khiến hần nhiệt huyết sục sôi, hần tin tưởng sau khi tu võ đến chí cực tấn cảnh giới cũng có khả năng phách sơn đoạn lưu như vậy, bởi vì các loại thần thông của phụ thân hần năm đó đã khiến trong hần có một kí ức mạnh mẽ.

Bấy giờ cuộc đối thoại của hai vị tu luyện giả truyền đến tai Thần Nam, chỉ nghe thấy một người nói:" nữ hài đó thật quá đáng ghét, hôm qua nó hô hào to lớn rằng đã tìm được tả thủ của cổ thần, ngay khi chúng nhân chạy đến, nó lại lẩn tránh này nọ, nói là đã nhìn lầm rồi. Hôm nay lại hô to nói lớn, rõ ràng là muốn bõn cợt toàn bộ các tu luyện giả, thực sự là quá sức đáng ghét."

Một người khác nói:" Nếu không phải là nó cười trên một con bạch hổ bay nhanh như thiểm điện phía trên khu rừng, e rằng nó đã bị chúng nhân bắt giữ được rồi."

" Ta vì sao lại cảm thấy nó với phi hổ đại đạo trong tự do chi thành có điểm gì đó giống nhau nhỉ?"

.....

Thần Nam quả thật muốn lập tức tìm ra được tiểu bào chủ, hung hăng véo lấy cái mũi nhỏ của cô, thậm chí có cảm tưởng như bị kích thích muốn bóp chết tiểu nha đầu này. Tiểu nha đầu này quả thật là một kẻ chuyên môn gây ra tai họa, sau khi trắng trợn đánh cướp tại tội ác chi thành, lại còn dám đến nơi này hồ ngôn loạn ngữ, gây ra bao nhiêu phiền phức này nối tiếp phiền phức khác, không có lấy một thời khắc thanh thản. Hần thâm nói:" tiểu ác ma này thật là khiến người không chịu được, cô ta cần phải bị giam giữ cả đời ở trong hoàng cung!"

Thần Nao đi đến trước mặt hai vị tu luyện giả đó nói:" thỉnh vấn hai vị đại ca, nữ hài mà hai vị đang nói đến hôm nay đã xuất hiện ở đâu vậy?"

Hai người nhìn hẩn một cách hồ nghi, nói:" người quen biết nó sao?"

Thần Nam cười nói:" ta mà không biết cô ta hay sao, hôm qua ta cũng bị tiểu nha đầu đó gây phiền phức, chính đang chuẩn bị tìm bắt cô ta đây."

"Ồ, ở phía tiền phương của vùng sơn lâm kia kìa."

Thần Nam cáo biệt hai người rồi đi đến nơi ấy, đã ở trong sơn lâm này hơn nửa ngày, hẩn cũng lần lượt gặp qua một số tu luyện giả, nhưng mà không có phát hiện bất cứ một tung tích gì của tiểu bào chủ. Đột nhiên một tiếng điêu vang lên phía trên đỉnh đầu hẩn, kim sắc cựa điêu của Đông Phương Phượng Hoàng lượn vòng hạ xuống.

"Này, Thần Tây, người xác nhận tiểu lạc tháp thật sự đi đến nơi này sao? Ta đã tìm kiếm khắp phương viên ba mươi dặm quanh đây, can bản không có phát hiện gì về tung tích của cô ta."

Thần Nam nói:" Cô ta xác thật đã đến nơi này, cũng vừa có một số người đàm luận về cô ta, ta nghĩ cô ta vẫn còn đang ở phụ cận quanh đây, chỉ là sơn lâm này quá dày đặc, cô không phát hiện ra cô ta mà thôi."

Bấy giờ, tiền phương đột nhiên truyền lại một trận la hét chửi rủa:" mọi người mau đến đây, con tiểu quỷ đáng ghét đó đang ở đây....."

Sâu trong sơn lâm vang lên một trận ồn ào, rất nhiều tu luyện giả vội vã chạy đến nơi ấy.

Đông Phương Phượng Hoàng nhìn Thần Nam một cái nói:" Nhanh leo lên trên đại bàng." Thần Nam nhanh chóng nhảy lên, kim sắc cự điêu thuận theo sơn lâm như điện quang bay đến phía trước, gây ra chúng nhân trong rừng một trận kinh hô. Nhìn ra xa xa thấy một lão hổ toàn thân tuyết bạch từ trong rừng nhanh chóng lần trốn, cười trên lưng hổ là một nữ hài vóc dáng thon dài, y sam rộng thùng thình, gương mặt của nữ hài được phủ bởi một mạng che mặt, tấm màn mỏng thỉnh thoảng bị gió thổi tung lên, tựa như có thể thấy được một dung nhan tuyệt mỹ.

Đông Phương Phượng Hoàng nói:" Đúng là hổ vương của tiểu lạc tháp đó."

Tiểu bào chủ mặc dù đang bỏ chạy, nhưng lại không có lấy một điểm hoảng loạn, không ngừng xoay người ra sau hô ta:" Mau lên nào, bọn người thật quá chậm chạp, tiểu Ngọc của ta đã dừng lại một lúc rồi đó....."

Thần Nam thấy vậy vừa tức giận vừa buồn cười, tiểu ác ma tựa hồ xem việc này như một trò du hí, thực sự khiến người không biết nên khóc hay nên cười. Hắn ở trên không trung lớn tiếng quát:" con tiểu ác ma hay gây ra tai họa kia, người biết bản thân người đã làm ra chuyện gì hay không?"

Tiểu ác ma ngừng đầu quan sát, phát hiện ra một con kim sắc cự điều quen thuộc, liền đó nhận ra Đông Phương Phượng Hoàng là công chúa nữ tử ngày ấy, cô tựa hồ như minh bạch được điều gì, la lên:" tiểu ngọc mau chạy, hai tên hồn đản đang truy đến kia."

Đông Phương Phượng Hoàng tức giận quát lên:" tiểu lạc tháp người dám buông lời càn rỡ đối với ta, người đã quên đi cuộc giáo huấn lần đó rồi sao?"

"Lão nữ nhân, sớm hay muộn gì cũng có ngày ta sẽ báo thù."

"tiểu lạc tháp, lần này ta nhất định phải kiên quyết trừng phạt người."

Hổ vương tiểu Ngọc tựa như một đạo ngân tiễn phóng xuyên trong khu rừng, tiểu bào chủ không ngừng nhìn lên trời chửi rủa:" bại hoại chết tiệt người lại dám cùng với lão nữ nhân đó đi truy bắt ta, ta sớm muộn gì cũng tróc hết gân, xẻo hết thịt, róc hết xương của người ra....." ở trong mắt cô lúc này, Thần Nam mặc dù vô cùng đáng ghét, nhưng rốt cuộc cùng cô ta là " quen trên đường", thời khắc này lại còn câu kết "ngoại nhân" đến bắt cô ta, điều đó khiến cô đặc biệt cău gắt.

Thần Nam tức giận đến tận xương tận tủy, nhưng cũng vô phương làm gì được nó, chỉ có thể bóp chặt lấy nắm tay mà thôi.

Tiểu bào chủ la lên:" các người muốn bắt ta, đừng tưởng là ta không biết, hai người các người đều là kẻ khốn nạn. Hừm, nhất lộ hóa sắc, nhất khâu chi hạc, hằng

giới nhất khí, xà thử nhất oa, nhất gia nhất cá đại hỗn đản....." (bó tay chửi quá cao thâm không dịch được.)

Thần Nàm đối với những "hào ngôn tráng ngữ" của tiểu bào chủ đã thành thói quen, nhưng Đông Phương Phượng Hoàng nghe thấy lại cực kỳ phẫn nộ, tức giận nghiến răng nghiến lợi, ở giữa song thủ xuất hiện tia lửa điện vang lên những tiếng "rè rè" không ngớt.

Một vách núi xuất hiện phía trước tiểu bào chủ, cô bất đắc dĩ phải ra lệnh cho tiểu Ngọc triển khai song dực (hai cánh) bay lên không trung, một hồ một điều, một trước một sau, cùng nhau phi hành như thiểm điện trên không trung.

Các tu luyện giả trong sơn lâm kinh dị nhìn trên không trung, sau đó sôi nổi nghị luận:

" Nguyên lai nữ hài đáng ghét kia lại là phi hồ đại đạo đã gây náo loạn khắp thành mấy ngày trước."

" Nữ hài đó thật đáng ghét, dưới những phiền phức xôn xao như thế, còn dám đến đây hí lộng chúng ta.◆

.....

Tiểu Ngọc tuy là thiên sinh dị thú, nhưng lực lượng đã giảm xuống đến cấp một, hiện tại nó đã không thể bay nhanh được bằng kim sắc cự điều, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần lại hơn, lập tức đã nằm trong phạm vi công kích ma pháp của Đông Phương Phượng Hoàng.

Tiểu bào chủ nhân tình đưa qua đưa lại, sau đó lớn tiếng gọi to:" lão nữ nhân tỷ tỷ, ta không bỏ chạy nữa, chúng ta dừng lại nói chuyện với nhau đi."

Đông Phương Phượng Hoàng nói với thanh âm đầy phẫn hận:" tiểu lạp tháp, người đó là cố tình chọc giận ta, hãy xem ta làm gì sau khi bắt giữ được người." Nói xong, cô bắt đầu phát động ma pháp công kích, một con hỏa long từ từ ép sát phía sau tiểu Ngọc, từng bước tiếp cận đến.

Tiểu bào chủ vội vàng nói:" tỷ tỷ, muội không biết phải xưng hô với tỷ như thế nào, vì vậy mới gọi tỷ tỷ như vậy, tỷ mau mau đình chỉ lại ma pháp công kích đi, muội không chạy nữa đâu."

Thần Nam ngấm ngấm kinh ngạc, Tiểu bào chủ lại có thể ăn nói nhã nhặn, khẳng định trong đó có âm mưu. Đông Phương Phượng Hoàng nghe thấy, trong lòng có phần dễ chịu hơn, liền đình chỉ lại hỏa diễm công kích, nói:" vậy người hay mau chóng đứng lại, không được tiếp tục bỏ chạy nữa."

Lúc này ba người, hai thú đã bỏ xa chiến trường của cổ thần năm sáu dặm, sau lưng đã không còn một bóng dáng nào của những tu luyện giả. Tiểu bào chủ để hổ vương đáp xuống một thung lũng gần đó, kim sắc cự điêu cũng nhanh chóng đáp theo sau. Thung lũng ba mặt chỉ toàn là núi, cảnh sắc tú mỹ, một khe suối nhỏ từ trong cốc kéo dài ra ngoài, trong cốc nở đầy những hoa trà ngũ nhạn lục sắc, hương hoa xộc vào mũi, từng trận thanh hương khiến người túy lúy.

Tiểu bào chủ la lên:" nơi đây cảnh sắc thật sự quá là tuyệt vời, ô, hương thơm quá!"

Thần Nam nói:" tiểu ác ma người không biết bản thân đã gây ra chuyện gì sao, lại còn gây ra biết bao nhiêu là phiền phức."

Tiểu bào chủ chớp chớp cặp mắt to vô tội của mình nói:" đó không phải đều là do người bắt ta làm hay sao?"

Đông Phương Phượng Hoàng nghe thấy điều này, lập tức tránh xa khỏi Thần Nam, cho dù trong mắt cô lời nói của tiểu tạp táp là thật hay là giả, cô đều cảm thấy có phần sơ xuất. Một tên võ giả thân phận bất minh lại có thể cùng cô đồng hành trên đường, ma pháp sư tối kị cùng võ giả cận thân tác chiến, cô thầm cảm thấy bản thân quá lơ là, phạm vào điều đại kỵ của ma pháp sư, cô toàn thân đã toát ra mồ hôi lạnh.

Thần Nam nghe qua đã biết không hay rồi, tiểu bào chủ đáng ghét này lại muốn hãm hại hẳn. " Tiểu ác ma người đang hồ ngôn gở đó, ta muốn người làm những việc đó khi nào?"

Tiểu bào chủ nói với giọng vô cùng uất ức:" là người muốn ta đi khắp nơi đánh cướp, sau đó tin tức truyền ra, người muốn ta tạm trốn ở đây, ta toàn bộ đều là nghe theo lời người. Chỉ là ở trong vùng thâm sơn cùng cốc này, ta thật sự quá buồn chán, vì vậy mới đi trêu chọc cùng với các vị tu luyện giả, ta biết là ta sai rồi, không nên đi trêu đùa bọn họ. Vừa nãy cũng là ta không tốt, không nên mắng chửi người, ta tưởng là người muốn ta thay người chịu tội, muốn để cho vị tỷ tỷ này bắt ta, ta cảm thấy có phần oan khuất, vì vậy không kiềm được mới mắng chửi người....."

Đông Phương Phượng Hoàng nghe thấy điều đó, liền nhanh chóng thối lùi mấy bước, chuẩn bị cho cuộc chiến đấu.

Thần Nam tức giận đến gần thổ huyết, việc này dù cho có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể tẩy sạch tội trắng cho hắn.

"Tiểu ác ma người.....rõ ràng mọi việc đều là do người làm ra, vì sao lại muốn vu hãm lên người ta? Tiểu nha đầu người quả thật vô cùng giáo trá, hừm, người nghĩ Đông Phương tiểu thư dễ bị người lừa gạt thế sao? Không cần phải tốn sức lực như thế?"

Tiểu bào chủ gỡ tấm sa che mặt trên đầu xuống, lộ ra một dung nhan tuyệt mỹ, nhưng lúc này gương mặt của cô đầy vẻ thương tâm, cô yếu ớt than thở: " Thần Bắc người lại dám đối xử với ta như thế sao, ta thực sự là rất đau lòng mà....."

Đông Phương Phượng Hoàng tức giận nói:" nguyên lai người là Thần Bắc, vậy mà trước kia người lại dám lừa ta gọi người là Thần Tây, hừm!"

Thần Nam không ngừng than khổ, dưới sự việc này e rằng không thể nào biện giải được.

Tiểu bào chủ than thở:" chúng ta cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, đầu gì người luôn luôn là một vị huynh trưởng chăm sóc ta, vậy mà không thể tưởng được khi gặp phải sự tình này, người để tự bảo vệ bản thân, lại dám đem ta ra thay người gánh tội....."

Cô càng nói càng cảm phẫn, càng lúc càng xuất thần, làm như những oan khuất

mà mấy ngày qua cô phải gánh chịu bấy giờ mới được phát tiết ra, rồi nước mắt lại là chã rơi xuống, cô bắt đầu khóc nức lên. Không phải là tiểu bào chủ không ngờ lại có biến đổi như thế, chỉ là cô trong tình cảnh này vô luận ra sao cũng không kèm được nước mắt rơi xuống.

Thần Nam ngẩn người ra nghe thấy những gì cô nói, thầm than tiểu bào chủ giảo trá đa mưu, lại còn đóng kịch, hẳn thực sự không thể giải thích được chuyện gì.

Đông Phương Phượng Hoàng nói:" tiểu lập tháp mặc dù người nói rất nhiều, nhưng ta vẫn không hoàn toàn tin tưởng người, vì để chứng minh người thanh bạch, người nhất định phải trở về Thần Phong học viện cùng với ta, người dám không?"

Tiểu bào chủ gật đầu nói:" muội nguyện ý cùng tỷ quay về, chứng minh cho sự thanh bạch của muội."

"Tốt, chúng ta đi nào." Đông Phương Phượng Hoàng nhảy lên kim sắc cự điêu.

Tiểu bào chủ nói:" hôm nay muội thật sự rất thương tâm, không tưởng được hẳn ta lại có thể đối xử với muội như thế, tỷ tỷ, muội vẫn còn vài lời muốn nói với hẳn."

"Được rồi, muội hãy nói với hẳn đi."

Tiểu bào chủ đi đến gần Thần Nam, nhỏ giọng xuống nói:" bại hoại chết tiệt, đáng kiếp tên ác ôn xấu xa."

Thần Nam cảm thấy cuồng dại, hôm nay bị tiểu bào chủ cướp lấy hết tiên cơ, bị cô bôi nhọ như thế, hẳn lại vô lực biện giải.

"Ồ.....tiểu ác ma người quả thực hại chết ta mà."

"Đáng kiếp, ai kêu người mang lão nữ nhân đó đến đây truy bắt ta."

" Ta bị cô ta uy hiếp, nếu không sẽ bị cô ta dán họa tượng của ta lên khắp tội ác chi thành, trở thành phi hồ đại đạo cho mọi người đến bắt, đều là do người gây ra tai họa này."

" Dù vậy người cũng không nên đem ta giao ra."

" Người thân phận là công chúa, cho dù nếu bị bắt cũng không có can hệ gì, chỉ cần ta ngấm ám thị cho bọn họ biết, bọn họ lập tức phóng thả người ngay."

Tiểu bào chủ cười hắc hắc nói:" đáng kiếp, ai kêu người nhiều lần mạo phạm bổn công chúa, người hãy đợi mọi người trong tự do chi thành đến truy sát đi." Nói xong, cô đi đến bên cạnh hồ vương tiểu ngọc, trở mình ngồi lên trên nó.

Kim sắc cự điều cùng hồ vương tiểu ngọc bay thẳng lên trời, Thần Nam hét to:"
Này này này..... tiểu ác ma, Đông Phương tiểu thư, ta vẫn còn chưa lên mà, các người vì sao lại bỏ rơi ta như thế này?

Tiểu bào chủ tại không trung than thở:" người đối xử với ta như thế, vẫn còn muốn ta chở người quay về hay sao?"

Đông Phương Phượng Hoàng nói:" người ở nơi này hãy tự kiểm điểm lại bản thân mình một lúc, người rốt cuộc phải gọi bằng danh tính nào đây."

"Này, tiểu ác ma, Phượng Hoàng.....các người không được bỏ mặc ta ở đây."

Đông Phương Phượng Hoàng nghe thấy, huy động ma trượng phóng xuống một phiến hỏa diễm cường đại, theo sau là một đạo thiểm điện bổ đến.

Thần Nam né trái né phải trong cốc, khi hấn né hết những đợt công kích liên tục của ma pháp, tiểu bào chủ cùng Đông Phương Phượng Hoàng đã biến mất vào thiên không.

"Ta chịu!... Thần Nam muốn khóc mà không khóc được, lại bị hai người đó bỏ mặc trong vùng đại sơn này, nơi này cách tội ác chi thành không dưới trăm dặm, hấn nếu muốn vượt qua từng ngọn từng ngọn đại sơn này để quay về, có trời mới biết phải mất bao lâu mới có thể.

" Trời ơi, ma ơi, giúp ta trừng phạt hai nữ nhân đó đi, thật đáng hận quá mà, đặc biệt là con tiểu ác mà đó, quả thực....."

Thần Nam gian nan hành tẩu trong vùng quần sơn này, cố gắng tránh những nơi hoa hương điều ngừ trên đường đi, cũng có lúc có trăn cầm dị thú xuất hiện trước mặt hần, nhưng hần căn bản không có tâm tình để quan sát. Hần chỉ hy vọng trước khi trời tối có thể quay trở về tự do chi thành, nếu không khi mà màn đêm buông xuống nơi này, hần lại còn khó khăn để đi tiếp hơn.

" Trước sự việc này ta quả thực đã vô cùng bị động, ta lại chưa trải qua tình huống này hay sao, tiểu ác ma há không phải là có thể tùy ý giáo biện hoang ngôn xảo ngữ, nếu như đối với những lão cổ hữu đó ấn tượng ban đầu mới là chủ đạo, ta há chẳng phải có cái trăm miệng cũng không thể biện bạch được hay sao,

Thần Nam phảng phất như đã nhìn thấy họa tượng của hần được giá khắp nơi trong tội ác chi thành, vô sô cao thủ trong Thần Phong học viện đang truy bắt hần, hần thì bỏ chạy thực mạng khắp nơi. Nghĩ đến đây hần đã cảm thấy rùng mình, nếu như trở về tự do chi thành như thế này, vô cùng có khả năng sẽ bị người truy bắt như hần vừa suy đoán.

Hần trong lòng dần dần có một tia ý tưởng rời khỏi tự do chi thành này, bất quá dù đi đến đâu chẳng nữa hần trước tiên cũng phải quay trở về, bởi vì trong vùng quần sơn mịt mù này hần không cách nào tìm ra được con đường nối liền đông tây đại lục.

Chương 9: Ác Ma Thị Nữ

Sau khi Tiểu Bảo Chúa và Đông Phương Phượng Hoàng về đến trên không thành Tội Ác liền ra lệnh cho hai con dị thú nhắm thẳng Thần Phong học viện hạ xuống.

Cư dân trong thành nhìn thấy Hồ Vương trên không liền rối rít la hét:

"Nhìn kìa, phi hồ đại đạo!"

"Đúng, chính là nó, nó không chỉ cướp hết tiền mà còn lệnh cho phi hồ phun lửa thiêu trụi râu ria của ta nữa"

"Cuối cùng nó cũng bị người của Thần Phong học viện bắt được rồi, thiên hạ từ nay đã được thái bình"

.....

Tiểu Bảo Chúa ở trên không cúi xuống nhìn ngắm Thần Phong học viện, không hề khẩn trương chút nào, giống như đã giải hết oan khuất, thật tình nhìn không ra một chút sơ hở nào.

"Phượng Hoàng tỷ tỷ, muội thấy đau lòng quá, tên xấu xa đó không ngờ đối xử với muội như vậy, muội quyết định sẽ không dính líu đến hắn nữa, muội có thể cùng tỷ ở lại Thần Phong học viện tu luyện không?"

Đông Phương Phượng Hoàng mặc dù chưa hoàn toàn tin tưởng nhưng cũng có nhiều hảo cảm với Tiểu Bảo Chúa trên đoạn đường về, nghe thấy cười nói: "Đương nhiên có thể, nhưng muội phải vượt qua một loạt khảo hạch (kiểm tra/xét duyệt) mới có thể gia nhập được"

"Woa". Lúc này trông Tiểu Bảo Chúa như một thiếu nữ ngây thơ vô cùng trong sáng.

Sau khi hai con dị thú hạ xuống đất, Tiểu Bảo Chúa từ trên lưng Hồ vương Tiểu Ngọc nhảy xuống liền vẫy tay một cái, Tiểu Ngọc bỗng biến thành một con mèo con phóng vào lòng cô ta.

Đông Phương Phượng Hoàng vô cùng kinh ngạc, vạn lần không tưởng được Hồ vương lại biết được biến ảo chi đạo (phép biến hóa). Kim điều của cô ta là hậu duệ của thần điều đại bàng, cũng có thể xem là thượng linh cầm trân thú nhưng bây giờ so với Tiểu Ngọc hiển nhiên có chút không bì được.

Lúc hai người bước vào Thần Phong học viện, lập tức gây ra một trận xôn xao, không chỉ vì Tiểu Bảo Chúa là phi hồ đại đạo đang nổi đình nổi đám mà còn bởi sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cả hai.

Đông Phương Phượng Hoàng dẫn Tiểu Bảo Chúa xuyên qua đám đông đến chỗ

ở của các giáo sư trong học viện, phó viện trưởng khi được bẩm báo liền phái người ra đưa cả hai đến thư phòng của ông.

"Lương tài mĩ chất thế này không ngờ lại là cường đạo, còn trẻ tuổi vậy mà đã học được nhiều thói xấu xa. May mà đã tóm được người rồi nếu không thành Tội Ác sẽ còn bị người nghiêng trời lật đất đến khi nào nữa?"

Tiểu Bảo Chúa trông thấy phó viện trưởng cười cười híp cả mắt, chợt giật mình, cảm thấy lão già này thật nham hiểm lòng dạ thật không đơn giản chút nào.

"Lão bá bá, ta biết ta sai rồi mà, tất cả đều là do cái gã Thần Bắc sai ta làm đó, hẳn mới là kẻ chủ mưu đứng đằng sau".

An viện trưởng bật cười: "Ha ha, tiểu cô nương mưu mô, người không cần phải nói dối nữa đâu, chân tướng sự việc thế nào ta đã biết cả rồi. Ngày hôm đó người đến học viện của chúng ta đăng kí, người quên lão già này đã bảo người đóng tiền học phí rồi sao?"

Tiểu Bảo Chúa kinh sợ nói: "A..., là ông ư?"

"Đúng vậy, không ngờ người mới đi khỏi học viện chưa được nửa canh giờ, ngoài Đông thành liền không ngừng báo về tin tức cướp giật, một học sinh của ta đã đuổi theo đến đó, từ xa đã thấy một thanh niên tựa như đang khuyên bảo người dừng tay, ta nghĩ thanh niên đó chính là Thần Bắc mà người đã nói."

"Học sinh của ông dứt khoát đã nhìn lầm rồi, là ta không ngừng xin Thần Bắc ngừng tay "

"Ha ha, tiểu cô nương mưu mô không cần phải xảo biện thêm nữa đâu. Nếu không phải người có con phi hổ, hành tung phiêu hốt bất định, thì đã sớm bị học trò của ta bắt rồi. Tổng hợp từ những tài liệu của học sinh của ta, lại thêm chính tai nghe những gì người nói, ta đã kết luận việc này hoàn toàn không quan hệ gì với Thần Bắc"

"Từ lão đầu (lão già chết tiệt), xú lão đầu (lão già thúí), phôi lão đầu (lão già hư

hồng, nát bét)... thêm gã học trò đáng ghét nữa..." Tiểu Bảo Chúa trong lòng thầm chửi rủa.

Đông Phương Phượng Hoàng kể bên trường mắt nhìn Tiểu Bảo Chúa nói: "Tiểu lập thác (con lão cá, con dơ dáy) người quả thật là đang nói dối may mà ta không hoàn toàn tin người"

Tiểu Bảo Chúa thấy "hoang ngôn đại kế" đã bị bại lộ liền làm ra vẻ đáng thương hại nói: "Cái này cũng không thể trách được muối, xú lão đầu này nói mỗi kỳ phải đóng ba ngàn kim tệ, muối làm sao mà có nhiều tiền đến vậy, nhưng mà muối lại rất muốn gia nhập Thần Phong học viện, bắt đắ dĩ..... vì vậy liền....."

Trong phòng, hai người nghe thấy Tiểu Bảo Chúa gọi phó viện trưởng là xú lão đầu vừa lúng túng dùng tay sờ mũi mình vừa trộm cười, bộ dạng của Tiểu Bảo Chúa trông thật ngây thơ, thiệt là làm cho người ta không giận được.

Đông Phương Phượng Hoàng hỏi: "Viện trưởng người xem phải làm thế nào?"

An viện trưởng đáp: "Theo như quy định trong thành thì ăn trộm, kẻ cướp bị giam giữ trong năm năm, chút nữa hãy mang nó đến Thành Chủ phủ."

"A, không được, ta phải gia nhập Thần Phong học viện, không được bắt giam ta, xú lão đầu bá bá ta biết lỗi rồi. Ông xem ta chỉ mới mười sáu tuổi thôi, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Ông tha cho ta đi" Tiểu Bảo Chúa nhắm vào tính cảm thông của con người, nếu là Thần Nam lúc này nhất định phải than dài, tại sao lại để tiểu ác ma đội lốt thiên sứ chứ?

"Ta nghĩ các Thành chủ sẽ niệm tình người trẻ dại nên phạm pháp mà khai ân cho người"

"Thật không?"

Trên mặt phó viện trưởng thoáng qua chút tiểu ý, đáp: "Xem ra nhiều lắm chỉ giam người ba năm, thường ngày cũng chỉ bắt người chà mâm, rửa chén, hoặc giúp người may vá, cũng không có gì nặng nhọc đâu"

"Không được" nếu vậy Tiểu Bảo Chúa lo lắng vô cùng. Nếu bắt một hoàng gia chi nữ như cô ta phải làm những việc như vậy thì dù cho có giết chết cô ấy cũng không chịu.

Phó viện trưởng nói: "Đông Phương Phượng Hoàng hãy trông coi cô ta, cần thận đừng để cô ta không trốn thoát, chốc lát nữa ta sẽ phái người đi báo cho Thành Chủ phủ"

Tiểu Bảo Chúa mở to hai mắt thật đáng thương nhìn phó viện trưởng, mặc dù không nói một tiếng van xin nhưng ánh mắt đã nói lên điều ấy, nếu như người bình thường có thể tha thứ không làm khó cô ấy nhưng phó viện trưởng thì lòng dạ như gang thép vậy vậy tay nói: "Đông Phương Phượng Hoàng mang cô ta đi"

"Dạ"

Tiểu Bảo Chúa thấy không còn cách nào làm động lòng phó viện trưởng nên vừa đi ra ngoài vừa hét to: "từ lão đầu, xú lão đầu, phôi lão đầu... uống công ta nói những lời tốt đẹp với ông, ta nguyện rửa ông tóc sẽ rụng trọc đầu, răng sẽ gãy hết..."

"Rầm" phó viện trưởng hồi hã đóng cửa lại, thở hắt ra nói: "Thật đúng là tiểu ma phiên (đồ quái quỷ, phiên phức)"

Tiểu Bảo Chúa sau ra khỏi thư phòng của phó viện trưởng, đang định bảo con hổ Tiểu Ngọc hóa thân để chạy trốn thì Đông Phương Phượng Hoàng giống như làm trò ảo thuật, tạo ra một quả cầu lửa nhỏ không ngừng quay xung quanh Tiểu Bảo Chúa.

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Đừng có coi thường quả cầu lửa nhỏ này, nó có thể thiêu rụi cả một căn phòng trong phút chốc đó. Nếu người không tin, có thể chạy trốn thử"

Tiểu Bảo Chúa nghe xong chán nản vô cùng, thờ ơ nói: "Đông Phương Phượng Hoàng tỷ tỷ ơi, tỷ không tin muội sao?"

"Tin người mới lạ, luôn miệng nói dối, đến bây giờ cũng không có lấy một câu

nói thật"

"Nhưng bây giờ những lời nói của muội hoàn toàn là thật, muội thực sự không muốn trốn nữa đâu"

"Chỉ có quý mới tin lời người"

"Được rồi, không tin cũng được, tỷ có thể dẫn muội đi tham quan xung quanh học viện được không?"

Đông Phương Phượng Hoàng nhìn chăm chăm, sau khi tin chắc cô ta không thể giả trò gì mới nói: "Được, người theo ta"

Khi di chuyển trong học viện, hai mỹ nhân tuyệt sắc này hấp dẫn vô số cặp mắt nhìn theo, cuối cùng Đông Phương Phượng Hoàng dù muốn dù không cũng đã dẫn Tiểu Bảo Chúa đến nơi cuối cùng trong viện.

"Viện trưởng sao vẫn chưa gọi người của Thành Chủ phủ đến nhỉ?"

"Hoàng tỷ tỷ, tỷ thực sự nhẫn tâm để muội bị người ta đến bắt đi sao?"

Đông Phương Phượng Hoàng không trả lời. Từ phía cửa viện có một nữ sinh đi vào nói: "Đông Phương Phượng Hoàng tỷ tỷ, viện trưởng cho gọi hai người"

"Người của Thành Chủ phủ đã đến rồi sao?"

"Chưa, nhưng hình như viện trưởng vừa mới đón một vị khách"

Quay lại thư phòng của phó viện trưởng lần nữa, Tiểu Bảo Chúa không dám nhìn thẳng vào lão nhân đang đứng trước mặt.

Phó trưởng viện lúng túng cười nói: "Tiểu nha đầu... người... vô tội, người được thả"

"Cái gì?"

"Cái gì?"

Tiểu Bảo Chúa và Đông Phương Phượng Hoàng đều lộ vẻ mặt không thể tin được.

Phó viện trưởng nói: "Nhưng người phải giao nộp hết những gì mà người đã lấy được".

"Không vấn đề gì" Tiểu Bảo Chúa nhẹ nhàng đổ ra một đồng kim tệ to lớn rồi không tin hỏi lại: "Ông thiệt sẽ thả ta đi chứ?"

"Thật chứ, mau đi đi, nhưng không được cười con Bạch Hổ bay đi gây sự nữa, nếu không sẽ lại gây ra công phẫn"

Tiểu Bảo Chúa vội nói "Xú lão đầu, ta tại sao lại có cảm giác ông cứ muốn đuổi ta đi khỏi đây, xin hỏi ta có thể gia nhập Thần Phong học viện không?"

"Không được" phó viện trưởng lập tức cự tuyệt, rồi lại nói tiếp: "Ở đây chúng ta không thu nhận những học sinh có vấn đề, tiểu nha đầu mau cút đi"

Tiểu Bảo Chúa nói: "Nhưng ta thực sự muốn gia nhập Thần Phong học viện. Xú lão đầu ông không được kì thị ta, chẳng có ai là không mắc sai lầm, huống hồ chính các người đã không truy cứu chuyện của ta mà"

"Cút mau tiểu nha đầu, Thần Phong học viện sẽ không bao giờ thu nhận người"

"Ta không đi, nếu ông không cho ta gia nhập Thần Phong học viện, ta sẽ không đi đâu hết" Tiểu Bảo Chúa tỏ ra chút tức giận.

Đông Phương Phượng Hoàng nhìn phó viện trưởng rồi lại nhìn Tiểu Bảo Chúa, không hiểu nổi hai người này lại đang hoán đổi vị trí như thế. Vốn dĩ người đáng bị tổng giam là Tiểu Bảo Chúa, nay lại là người có quyền chủ động.

Phó viện trưởng nói: "Nếu người muốn gia nhập Thần Phong cũng được, nhưng phải tìm về đây bàn tay bị đứt của cổ thần, nếu không thì nói gì cũng vô ích".

"Xú lão đầu, hãy đợi đấy ta nhất định phải gia nhập Thần Phong học viện." Nói xong Tiểu Bảo Chúa tức giận, hồng hộc đi ra và đóng sầm cửa lại.

Sau khi thấy Tiểu Bảo Chúa đi rồi, Đông Phương Phượng Hoàng liền hỏi:
"Viện trưởng phóng thích cho cô ta đi là có ý gì vậy?"

Phó viện trưởng nói: "Có một vị khách vừa đến đây, bảo ta tiểu nha đầu này có một thân phận đặc biệt, thân phận cô ta thật không thường đâu, không thể không thả ra được".

"Quả nhiên thân phận cô ta không bình thường chút nào, thế tại sao lại không cho gia nhập học viện?"

"Một người hay gây phiền toái như thế nếu như để lại ở học viện trước sau sẽ gây náo loạn. Bây giờ chỉ mong cô ta sớm ngày rời khỏi thành Tội Ác"

Thần Nam trèo đèo lội suối, cuối cùng lúc trời nhá nhem tối mới ra khỏi đại sơn.

Màn đêm buông xuống, từng dãy núi chập chùng, thành Tội Ác trông giống như chốn bồng lai tiên cảnh.

Thần Nam thân hình như điện, chỉ vài lần nhô lên hụp xuống đã tiến vào thành. Sau khi cẩn thận xem xét đại lộ và hẻm nhỏ liền thở hắt ra một hơi. Trong thành không dán họa tượng truy nã hãn. Sự việc không gay go, căng thẳng như hãn tượng.

Khi trở lại khách sạn đột nhiên nghe thấy có tiếng động lớn ở trong phòng của hãn.

"Có trộm, tên xú tặc nào dám ăn cắp của ta chứ, hôm nay đã phải trèo đèo lội suối mệt quá rồi lại thêm chuyện này thật bức mình quá đi"

Lúc Thần Nam đẩy cửa bước vào, chỉ nhìn thấy bàn ghế bị xô đẩy lung tung, chăn giường lộn xộn, hành lý của hãn bị tháo tung ra, mấy bộ quần áo cũng vứt bừa trên đất.

"Á... bại hoại người... không ngờ trở về nhanh quá" Tiểu Bảo Chúa sắc mặt sợ hãi vô cùng.

"Ha... ha... " Thần Nam cười lớn, hẳn ta đâu ngờ rằng tên trộm này lại chính là Tiểu Bảo Chúa là kẻ mà hẳn đang muốn tìm nhất, hẳn cảm thấy khoảng khắc này thật là tuyệt diệu.

Thần Nam cười đến toàn thân rung lên, siết chặt tay Tiểu Bảo Chúa nói: "Tiểu ác ma ngươi đã hãm hại ta thê thảm tới mức này, hại ta phải lộ bộ mấy trăm dặm sơn lộ, vậy mà vẫn còn dám mò đến đây ăn trộm đồ của ta?" đúng là muốn chui đầu vào rọ mà. Thật tức cười..."

"Buông tay ra mau..." Tiểu Bảo Chúa cố gắng chống cự nhưng thần tình thì hoảng loạn vô cùng.

Thần Nam giơ cánh tay còn lại, véo lấy bầu má trơn mịn của cô ta: "Người nói ta nên trừng phạt người thế nào đây?"

"Đồ chết tiệt, mau bỏ tay ra, ngươi dám làm đau ta hả"

"Đến giờ mà ngươi vẫn cứng đầu hả, hôm nay ta quyết thần phục được tiểu nha đầu này"

Tiểu Bảo Chúa vừa tức giận vừa xấu hổ, cảm thấy hối hận vô cùng khi quay lại đây. Cô ta kêu lên: "Ây da... đau quá, đồ chết tiệt ta sớm muộn gì cũng giết chết ngươi"

Thần Nam bị Tiểu Bảo Chúa hại lộ bộ cả ngày trời trong sơn lộ, lúc này lại nghe thấy những lời như vậy, hỏa khí bốc lên, liền đẩy Tiểu Bảo Chúa đến gần giường, rồi nằm đè lên cô ta.

Tiểu Bảo Chúa hét toáng lên: "Đồ chết tiệt, ngươi muốn làm gì vậy hả mau thả ta ra..."

Thần Nam xuất thủ chưởng vỗ xuống cặp hông đầy đặn của cô ta, tiếng "chát chát" vang lên liên tục không dứt.

"A, ây da...Tên chết tiệt ngươi dám làm nhục..... mạo phạm ta, ngươi nhất định sẽ chết... ây da....

"Viu viu" một đạo thiểm điện lóe lên trong phòng, Hồ Vương Tiểu Ngọc thấy chủ nhân bị bắt nạt liền từ trong góc phòng bay ra, nhắm Thần Nam phóng tới một đạo thiểm điện.

Thần Nam không đề phòng, bị thiểm điện đánh trúng, toàn thân cháy đen. Hắc phần nộ đến tột cùng, buông Tiểu Bảo Chúa ra, thân hình như quỷ mị, trợn mắt lao tới Tiểu Ngọc, tiếc là Tiểu Ngọc không kịp hoá thân, liền bị hắc ta tóm được.

Hắc thực không biết huyết đạo trên thân thú vật, liền thi triển điểm huyết tất cả phương vị của hồ vương. Mỗi một thước da thịt của hồ vương đều bị điểm huyết hết thảy. Cuối cùng Tiểu Ngọc như một con mèo con hiền lành, hoàn toàn bất động

"Sắc hồ dám can trộm ta hả..." Thần Nam nhắm trán Tiểu Ngọc điên cuồng gõ xuống mấy cái. Hồ vương đau quá nhe răng há miệng, nhưng mà thân không động được, lại không thể nói, chỉ có thể trừng mắt lên nhìn. "Còn dám trợn mắt nhìn ta hả, đánh ngươi này, gõ ngươi này..." Thần Nam liên tục gõ cho nó mấy cái. Đến lúc Tiểu Ngọc lệ hồ chảy ròng ròng, trong mắt không dám lộ ra vẻ hung hăng nữa. "Con hồ quái quỷ này dám hợp sức với Tiểu ác ma cùng chống lại ta hả! Chút nữa sẽ thu thập ngươi sau."

Lúc Thần Nam trở lại giường, Tiểu Bảo Chúa kinh sợ vô cùng, giọng run run nói: "Bại hoại... xú tặc... cả ngày ta đã chơi đùa vui vẻ với ngươi rồi, bây giờ ta không muốn chơi nữa..."

"Ngươi đùa đủ rồi nhưng ta thì chưa thấy đủ, ngươi mở miệng ra là nói ta là đồ này đồ kia là chết tiệt là thú tha... Đừng có quên là ngươi đang nằm trong tay ta. Ta vốn dĩ đã định thả ngươi nhưng bây giờ thì không. Xem ra cần phải huấn luyện ngươi thành một thị nữ hợp cách"

Tiểu Bảo Chúa nghe xong lời này sắc mặt biến đổi hẳn. Suýt nữa thì phát điên lên nhưng cố kiềm chế lại, chịu đựng nói: "Sau này ta sẽ không gọi ngươi là chết tiệt, thú tha nữa, được chưa?"

"Tất nhiên là phải thế rồi, sau này ngươi phải gọi ta là chủ nhân, rõ chưa?"

Tiểu Bảo Chúa cố kìm nén nộ hỏa nói: "Sau này ta sẽ gọi người là Thần Nam nha, tuyệt đối không gọi nhầm người thành gì khác"

Thần Nam đáp: "Muộn rồi, sau này đồ lấu linh, bẻm mép này phải làm thị nữ cho ta"

"Đồ thúi tha, xú tặc, đồ vô si..." Tiểu Bảo Chúa không thể kìm nén thêm được nữa vừa mắng chửi vừa dấm đá cào cào.

Thần Nam lại đè cô ta xuống giường, tiếng "chát chát" trong phòng lại vang lên.

Tiểu Bảo Chúa cảm thấy xấu hổ và tuyệt vọng vô cùng, mặt cô đỏ lên nhưng không thể nghĩ ra được cách nào để tự cứu mình.

"Bại hoại... người bây giờ đang lãng mạ công chúa một nước đó. Nếu như tin này được truyền đến tai phụ hoàng ta thì... Ai da... người có mười cái đầu cũng không thể nào thoát được... Ái da.... Đừng đánh nữa, ta bảo đảm sẽ không nói ra sự việc hôm nay, hãy ngừng tay lại mau..."

Thần Nam ngừng tay rồi chế nhạo: "Có nguyện làm thị nữ của ta không?"

Tiểu Bảo Chúa nhanh chóng lê xuống cuối giường, nước mắt chảy như mưa: "Ta là công chúa một nước, người làm sao đủ tư cách yêu cầu ta làm như thế? Huống hồ mọi chuyện giữa bọn ta chỉ là hiểu lầm, ta đã không thành tâm với người. Lần sau ta không trêu đùa người nữa, được chứ?"

Thần Nam: "Tiểu ác ma, người không cần phải diễn kịch với ta nữa, ta sẽ không rơi vào quỷ kế của người đâu"

Tiểu Bảo Chúa đáp: "Được rồi, chúng ta thử làm bạn xem sao, không coi thường nhau nữa được không?"

"Không được, người có đáp ứng yêu cầu của ta không?"

Nhìn Thần Nam giơ bàn tay lên, Tiểu Bảo Chúa thấy sợ run run nói: "Sao người

bức người quá đáng, muốn ta đáp ứng cần phải làm cho ta một số việc, chịu không? Nhưng chúng ta bây giờ vẫn chưa hề có quan hệ chủ tớ đâu đây nhé"

Thần Nam trong lòng mừng thầm, không bao giờ hẳn lại ngờ rằng hôm nay làm một đại ác nhân thành công đến thế, có thể dọa nạt được Tiểu Bảo Chúa không sợ trời đất này.

Hắn không bức bách Tiểu Bảo Chúa nữa, tránh khéo quá hóa vụng, trầm giọng nói: "Được, người đợi ta một chút, ta đi tắm chút, đợi lát nữa quay lại sẽ nói chuyện với người sau. Con hổ đáng chết dám tấn công làm cả người ta cháy đen như thế này"

Thấy Thần Nam đi khỏi, Tiểu Bảo Chúa lập tức nhảy xuống giường, ôm lấy Tiểu Ngọc đang bất động

"Tiểu Ngọc, người sao lại bất động như thế... Ai da... người mau mau cử động đi mà, để còn đưa ta ra khỏi nơi này" Cô ta phát hoảng lên vì Tiểu Ngọc vẫn không hề nhúc nhích.

"Tên chết tiệt không ngờ có thể điểm huyết động vật nữa, đồ ác ôn đáng bị ngàn đao róc thịt mà..." Tiểu Bảo Chúa nhỏ giọng nguyên rủa hắn.

Tiểu Bảo Chúa mặc dù muốn đưa Tiểu Ngọc trốn nhưng lại nghĩ đến chuyện mê lệ nữ tử rơi vào tay kẻ xấu, trong lòng thấy sợ vô cùng. Bây giờ Tiểu Ngọc không thể bảo vệ mình nữa, cả thân công lực lại bị phong bế, trời đã tối rồi, thành Tội Ác người tốt kẻ xấu lẫn lộn với nhau, chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Lúc Thần Nam trở lại phòng, Tiểu Bảo Chúa đang ôm con hổ đáng thương của mình để sưởi ấm cho nó.

"Tiểu nha đầu mang cho ta chậu nước nóng lại đây"

"Người... người chẳng phải là đã tắm rồi đó sao... vẫn còn muốn nước làm gì"

"Ta muốn rửa chân, phải đi hàng trăm dặm sơn lộ, chân ta đã phỏng rộp lên rồi nè"

"Người... muốn ta bê nước rửa chân thì chỉ có nằm mơ thôi nhé, ta chết cũng không làm chuyện đó"

Thần Nam phải tự dàn xếp, liền giảm bớt yêu cầu của mình nói: "huhm... thế thì bưng trà rót cho ta đi, mau bưng trà tới đây mau lên"

Tiểu Bảo Chúa trong lòng nguyên rửa Thần Nam cả trăm lần, nhưng cũng miễn cưỡng đi ra. Sau khi đi ra tiền viện gặp hỏa kế (tiểu nhị/bồi bàn) tiếp lấy bình trà nóng, ánh mắt láo liên, đầu óc đen tối không ngừng suy tính.

"Bại hoại chết tiệt dám làm nhục bốn công chúa, lại còn muốn uống trà ta dâng nữa... Oh, ngày hôm nay ta muốn người phải uống nước rửa chân." Tiểu Bảo Chúa hiển nhiên không thể tự cởi giày vớ ra, liền nhẹ nhàng nhúng chân hổ nhỏ nhắn của Tiểu Ngọc vào nước trà. Cuối cùng nhin không được bật cười: "Xú tặc cái này là do người tự chuốc lấy nhé. Haha... ha..."

Lúc Thần Nam bưng trà lên định uống thì bắt gặp khóe miệng Tiểu Bảo Chúa cười cười quỷ quyệt, trong đầu hần tức thì cảnh giác, tách trà này chắc chắn có vấn đề. Hắn đặt tách trà đang đưa đến miệng xuống, cẩn thận kiểm tra thì phát hiện ra có một sợi lông trắng, rồi lại nhìn nhìn tiểu tử miêu (con mèo nhỏ hiền) Tiểu Ngọc đang trong lòng Tiểu Bảo Chúa, trong chốc lát hiểu ra toàn bộ sự việc, khẳng định tách trà này có "dấu vết" của Hồ vương.

Thần nam tức giận đặt chén trà lên trên bàn nói: "Tiểu ác ma không ngờ đến lúc này mà người vẫn còn giở trò với ta. Xem ra ta quá dễ dãi với người rồi, nhất định phải trừng phạt người"

Tiểu Bảo Chúa sợ run lên, không nghĩ được Thần Nam lại nhìn ra trong tách trà có "huyền cơ", run run hỏi: "Bại... Thần Nam người sao thế, người... muốn gì?"

"Dám giở trò (động thủ cước) trong trà hả, sau này ta mà không lưu ý chắc bị người hại chết ngay." Vừa nói hắn đứng lên.

Ta không có giở trò (động thủ cước) vào đó... á... người không được qua đây..."

Thần Nam kéo Tiểu Bảo Chúa lại, ném Tiểu Ngọc xuống đất, rồi đẩy cô ta lên giường.

Tiểu Bảo Chúa lúc này thực tình run sợ, hoảng hốt đến cực điểm, run run nói: "Bại hoại, không, Thần Nam... người không được làm bừa ta biết ta sai rồi... lần sau ta không dám nữa"

Bất ngờ Thần Nam cảm thấy có gì đó vô cùng bất an, một cỗ áp lực tuyệt đại từ ngoài cửa sổ ủa vào làm hắn cảm thấy vừa khiếp hồn vừa không thể chống cự lại và nó ngày càng mạnh lên. Áp lực cường đại này rất dị thường, như thủy triều dâng hết đợt này đến đợt khác.

Thần Nam sửng sốt, bây giờ hắn đã là một tam giai cao thủ (cao thủ cấp ba) mà vẫn bị cỗ áp lực này chế ngự không thể kháng cự lại chút nào, có thể tưởng tượng tu vi của người đang đến kinh khủng thế nào. Khi hắn bắt ép Tiểu Bảo Chúa trốn đi, tại khách sạn cách kinh đô Sở quốc hàng trăm dặm cũng đã từng có cảm giác bất an cường liệt như vậy, lần này cũng tương tự nhưng lại mãnh liệt hơn rất nhiều.

Thần Nam bỗng liên tưởng đến huyền tổ hoàng đế của Sở quốc, lão yêu quái đã trên 170 tuổi, rồi nhìn sang Tiểu Bảo phát hiện ra cô ta không có cảm giác như hắn, lập tức khẳng định chắc chắn rằng người đến là lão yêu quái chứ không ai khác. Hắn thấy sống lưng lạnh lẽo, lão yêu quái này thực sự đến đây thì tu vi khủng khiếp của lão không chỉ bảo vệ Tiểu Bảo Chúa mà chắc là có âm mưu gì với hắn nữa, hoặc nếu khác thì cũng không dễ dàng tha thứ cho hắn.

Tiểu Tiểu Bảo Chúa nhìn sắc mặt không ngừng biến đổi của Thần Nam thì trong lòng run lên, sợ hãi "nổi máu thú vật lên"

Một lúc sau Thần Nam mới bình tĩnh lại, đối với lão yêu quái úy kỵ đang bên ngoài, hắn không dám vô lễ thái quá với Tiểu Bảo Chúa.

"Tiểu ác ma đừng nằm ỳ ra trên giường nữa. Mau dậy đi"

Tiểu Bảo Chúa phút chốc thấy thoải mái trở lại nói: "Ai thèm nằm trên giường của người chứ, xú tử liêu"

Thần Nam không thèm quan tâm đến, nhắc con Tiểu Ngọc từ dưới đất lên, trên thân nó loạn xạ những chấm chấm kim sắc kinh khí xuyên vào thân thể.

Tiểu Ngọc vừa cử động được lập tức biến thân hóa thành đại hổ thân hình chiếm hết nửa căn phòng rồi như muốn mở miệng gầm rống nhưng Thần Nam đã nhanh tay lẹ mắt, nhét hết giày vớ vào miệng nó, sau đó còn không ngừng vớ vét mấy bộ đồ dơ ném thêm vào. Dù vậy những thứ này làm sao có thể chặn được cái miệng to lớn đỏ lòm của Hồ vương, hắn vội vàng gom hết chặn nệm trên giường rồi nhét đầy hết cả miệng Tiểu Ngọc trước khi nó kịp rống lên.

Dù miệng của Tiểu Ngọc kẹt cứng nhưng nó vẫn nhắm Thần Nam vồ tới, hắn vội vàng né sang một bên, quát Tiểu Bảo Chủ: "Mau kêu con sắc hổ dừng lại ngay, nếu không ta sẽ lột da nó đó"

Tiểu Bảo Chúa kêu to: "Tiểu Ngọc dừng lại đi, bây giờ chúng ta không đánh lại cái tên khốn khiếp này, mai sau sẽ báo thù hắn.

Tiểu Ngọc nhìn Tiểu Bảo Chủ với ánh mắt oan khuất vô hạn, sau cùng thì cũng ngừng công kích rồi không ngừng ói mửa giày dép hôi thúi của Thần Nam mà nó đang ngậm trong miệng ra ngoài.

Tiểu Bảo Chúa bịt mũi, chửi mắng: "Thần Nam người... thật xấu xa quá, không ngờ người ác độc nhét những thứ tởm lợm này vào miệng Tiểu Ngọc, người xem bộ đáng nó khó chịu đến mức nào."

Tiểu Ngọc biến nhỏ lại như mèo con, vẫn không ngừng ói, trên đất một đống bầy nhầy.

Thần Nam gắt gỏng lại: "XX, sắc hổ người sao lại yếu ớt vậy, giày vớ của ta không tệ chứ?"

Tiểu Bảo Chủ hét lên: "Xú tử liễu (Đồ thúy tha chết tiệt)"

Tiểu Ngọc không ngờ như có nhân tính gật gật đầu rồi lại bắt đầu ói mửa như điên.

Thần Nam lúng túng lắc đầu nói: "Lội bộ mấy trăm dặm sơn lộ nên "mùi vị" cũng không tầm thường đâu. Sắc hổ cũng đáng đời người lắm, ai kêu người dám dùng thiểm điện đánh trộm ta".

Tiểu Bảo Chúa thương quá, ôm Tiểu Ngọc vào lòng, giúp nó súc miệng, qua một lúc lâu nó đã thôi không còn ói nữa.

Chương 9+10

Chương 9: Ác Ma Thị Nữ

Sau khi Tiểu Bảo Chúa và Đông Phương Phượng Hoàng về đến trên không thành Tội Ác liền ra lệnh cho hai con đệ thủ nhằm thẳng Thần Phong học viện hạ xuống.

Cư dân trong thành nhìn thấy Hồ Vương trên không liền rối rít la hét:

“Nhìn kìa, phi hồ đại đạo!”

“Đúng, chính là nó, nó không chỉ cướp hết tiền mà còn lệnh cho phi hồ phun lửa thiêu trụi râu ria của ta nữa”

“Cuối cùng nó cũng bị người của Thần Phong học viện bắt được rồi, thiên hạ từ nay đã được thái bình”

.....

Tiểu Bảo Chúa ở trên không cúi xuống nhìn ngắm Thần Phong học viện, không hề khẩn trương chút nào, giống như đã giải hết oan khuất, thật tình nhìn không ra một chút sơ hở nào.

“Phượng Hoàng tỷ tỷ, muội thấy đau lòng quá, tên xấu xa đó không ngờ đối xử với muội như vậy, muội quyết định sẽ không dím lú đến hăn nữa, muội có thể cùng tỷ ở lại Thần Phong học viện tu luyện không?”

Đông Phương Phượng Hoàng mặc dù chưa hoàn toàn tin tưởng nhưng cũng có nhiều hảo cảm với Tiểu Bảo Chúa trên đoạn đường về, nghe thấy cười nói: “Đương nhiên có thể, nhưng muội phải vượt qua một loạt khảo hạch (kiểm tra/xét duyệt) mới có thể gia nhập được”

“Woa”. Lúc này trông Tiểu Bảo Chúa như một thiếu nữ ngây thơ vô cùng trong sáng.

Sau khi hai con dị thú hạ xuống đất, Tiểu Bảo Chúa từ trên lưng Hồ vương Tiểu Ngọc nhảy xuống liền vấy tay một cái, Tiểu Ngọc bỗng biến thành một con mèo con phóng vào lòng cô ta.

Đông Phương Phượng Hoàng vô cùng kinh ngạc, vạn lần không tưởng được Hồ vương lại biết được biến ảo chi đạo (phép biến hóa). Kim điêu của cô ta là hậu duệ của thần điêu đại bàng, cũng có thể xem là thượng linh cầm trôn thú nhưng bây giờ so với Tiểu Ngọc hiển nhiên có chút không bì được.

Lúc hai người bước vào Thần Phong học viện, lập tức gây ra một trận xôn xao, không chỉ vì Tiểu Bảo Chúa là phi hồ đại đạo đang nổi đình nổi đám mà còn bởi sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cả hai.

Đông Phương Phượng Hoàng dẫn Tiểu Bảo Chúa xuyên qua đám đông đến chỗ ở của các giáo sư trong học viện, phó viện trưởng khi được bẩm báo liền phái người ra đưa cả hai đến thư phòng của ông.

“Lương tài mỹ chất thế này không ngờ lại là cường đạo, còn trẻ tuổi vậy mà đã học được nhiều thói xấu xa. May mà đã tóm được người rồi nếu không thành Tội Ác sẽ còn bị người nghiêng trời lật đất đến khi nào nữa?”

Tiểu Bảo Chúa trông thấy phó viện trưởng cười cười híp cả mắt, chợt giật mình, cảm thấy lão già này thật nham hiểm lòng dạ thật không đơn giản chút nào.

“Lão bá bá, ta biết ta sai rồi mà, tất cả đều là do cái gã Thần Bắc sai ta làm đó, hẳn mới là kẻ chủ mưu đứng đằng sau”.

An viện trưởng bật cười: “Ha ha, tiểu cô nương mưu mô, người không cần phải nói dối nữa đâu, chân tướng sự việc thế nào ta đã biết cả rồi. Ngày hôm đó người đến học viện của chúng ta đăng kí, người quên lão già này đã bảo người đóng tiền học phí rồi sao?”

Tiểu Bảo Chúa kinh sợ nói: “A..., là ông ư?”

“Đúng vậy, không ngờ người mới đi khỏi học viện chưa được nửa canh giờ, ngoài Đông thành liền không ngừng báo về tin tức cướp giết, một học sinh của ta đã đuổi theo đến đó, từ xa đã thấy một thanh niên tựa như đang khuyên bảo người đứng tay, ta nghĩ thanh niên đó chính là Thần Bắc mà người đã nói.”

“Học sinh của ông dứt khoát đã nhìn lầm rồi, là ta không ngừng xin Thần Bắc ngừng tay ”

“Ha ha, tiểu cô nương mưu mô không cần phải xảo biện thêm nữa đâu. Nếu không phải người có con phi hổ, hành tung phiêu hốt bất định, thì đã sớm bị học trò của ta bắt rồi. Tổng hợp từ những tài liệu của học sinh của ta, lại thêm chính tai nghe những gì người nói, ta đã kết luận việc này hoàn toàn không quan hệ gì với Thần Bắc”

“Từ lão đầu (lão già chết tiệt), xú lão đầu (lão già thúí), phơi lão đầu (lão già hư hỏng, nát bét)... thêm gã học trò đáng ghét nữa...” Tiểu Bảo Chúa trong lòng thầm chửi rủa.

Đông Phương Phượng Hoàng kể bên tròng mắt nhìn Tiểu Bảo Chúa nói: “Tiểu lập thác (con láo cá, con dơ dáy) người quả thật là đang nói dối may mà ta không hoàn toàn tin người”

Tiểu Bảo Chúa thấy “hoang ngôn đại kể” đã bị bại lộ liền làm ra vẻ đáng thương hại nói: “Cái này cũng không thể trách được muội, xú lão đầu này nói mỗi kỳ phải đóng ba ngàn kim tệ, muội làm sao mà có nhiều tiền đến vậy, nhưng mà muội lại rất muốn gia nhập Thần Phong học viện, bất đắc dĩ vì vậy liên.....”

Trong phòng, hai người nghe thấy Tiểu Bảo Chúa gọi phó viện trưởng là xú lão đầu vừa lúng túng dùng tay sờ mũi mình vừa trộm cười, bộ dạng của Tiểu Bảo Chúa trông thật ngây thơ, thiệt là làm cho người ta không giận được.

Đông Phương Phượng Hoàng hỏi: “Viện trưởng người xem phải làm thế nào?”

An viện trưởng đáp: “Theo như quy định trong thành thì ăn trộm, kẻ cướp bị giam giữ trong năm năm, chút nữa hãy mang nó đến Thành Chủ phủ.”

“A, không được, ta phải gia nhập Thần Phong học viện, không được bắt giam ta, xú lão đầu bá bá ta biết lỗi rồi. Ông xem ta chỉ mới mười sáu tuổi thôi, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Ông tha cho ta đi” Tiểu Bảo Chúa nhắm vào tính cảm thông của con người, nếu là Thần Nam lúc này nhất định phải than dài, tại sao lại để tiểu ác ma đội lốt thiên sứ chứ?

“Ta nghĩ các Thành chủ sẽ niệm tình người trẻ dại nên phạm pháp mà khai ân cho người”

“Thật không?”

Trên mặt phó viện trưởng thoáng qua chút tiểu ý, đáp: “Xem ra nhiều lắm chỉ giam người ba năm, thường ngày cũng chỉ bắt người chà mâm, rửa chén, hoặc giúp người may vá, cũng không có gì nặng nhọc đâu”

“Không được” nếu vậy Tiểu Bảo Chúa lo lắng vô cùng. Nếu bắt một hoàng gia chi nữ như cô ta phải làm những việc như vậy thì dù cho có giết chết cô ấy cũng không chịu.

Phó viện trưởng nói: “Đông Phương Phượng Hoàng hãy trông coi cô ta, cẩn thận đừng để cô ta không trốn thoát, chốc lát nữa ta sẽ phái người đi báo cho Thành Chủ phủ”

Tiểu Bảo Chúa mở to hai mắt thật đáng thương nhìn phó viện trưởng, mặc dù không nói một tiếng van xin nhưng ánh mắt đã nói lên điều ấy, nếu như người bình thường có thể tha thứ không làm khó cô ấy nhưng phó viện trưởng thì lòng dạ như gang thép vậy vậy tay nói: “Đông Phương Phượng Hoàng mang cô ta đi”

“Dạ”

Tiểu Bảo Chúa thấy không còn cách nào làm động lòng phó viện trưởng nên vừa đi ra ngoài vừa hét to: “tử lão đầu, xú lão đầu, phôi lão đầu... uống công ta nói

những lời tốt đẹp với ông, ta nguyện rửa ông tóc sẽ rụng trọc đầu, răng sẽ gãy hết...”

“Rằm” phó viện trưởng hồi hả đóng cửa lại, thở hắt ra nói: “Thật đúng là tiểu ma phiền (đồ quái quỷ, phiền phức)”

Tiểu Bảo Chúa sau ra khỏi thư phòng của phó viện trưởng, đang định bảo con hổ Tiểu Ngọc hóa thân để chạy trốn thì Đông Phương Phượng Hoàng giống như làm trò ảo thuật, tạo ra một quả cầu lửa nhỏ không ngừng quay xung quanh Tiểu Bảo Chúa.

Đông Phương Phượng Hoàng nói: “Đừng có coi thường quả cầu lửa nhỏ này, nó có thể thiêu rụi cả một căn phòng trong phút chốc đó. Nếu người không tin, có thể chạy trốn thử”

Tiểu Bảo Chúa nghe xong chán nản vô cùng, thờ ơ nói: “Đông Phương Phượng Hoàng tỷ tỷ ơi, tỷ không tin muội sao?”

“Tin người mới lạ, luôn miệng nói dối, đến bây giờ cũng không có lấy một câu nói thật”

“Nhưng bây giờ những lời nói của muội hoàn toàn là thật, muội thực sự không muốn trốn nữa đâu”

“Chỉ có quý mới tin lời người”

“Được rồi, không tin cũng được, tỷ có thể dẫn muội đi tham quan xung quanh học viện được không?”

Đông Phương Phượng Hoàng nhìn chăm chăm, sau khi tin chắc cô ta không thể giả trò gì mới nói: “Được, người theo ta”

Khi di chuyển trong học viện, hai mỹ nhân tuyệt sắc này hấp dẫn vô số cặp mắt nhìn theo, cuối cùng Đông Phương Phượng Hoàng dù muốn dù không cũng đã dẫn Tiểu Bảo Chúa đến nơi cuối cùng trong viện.

“Viện trưởng sao vẫn chưa gọi người của Thành Chủ phủ đến nhỉ?”

“Hoàng tử tỷ, tỷ thực sự nhẫn tâm để muội bị người ta đến bắt đi sao?”

Đông Phương Phượng Hoàng không trả lời. Từ phía cửa viện có một nữ sinh đi vào nói: “Đông Phương Phượng Hoàng tỷ tỷ, viện trưởng cho gọi hai người”

“Người của Thành Chủ phủ đã đến rồi sao?”

“Chưa, nhưng hình như viện trưởng vừa mới đón một vị khách”

Quay lại thư phòng của phó viện trưởng lần nữa, Tiểu Bảo Chúa không dám nhìn thẳng vào lão nhân đang đứng trước mặt.

Phó trưởng viện lúng túng cười nói: “Tiểu nha đầu... người... vô tội, người được thả”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Tiểu Bảo Chúa và Đông Phương Phượng Hoàng đều lộ vẻ mặt không thể tin được.

Phó viện trưởng nói: “Nhưng người phải giao nộp hết những gì mà người đã lấy được”.

“Không vấn đề gì” Tiểu Bảo Chúa nhẹ nhàng đổ ra một đồng kim tệ to lớn rồi không tin hỏi lại: “Ông thiệt sẽ thả ta đi chứ?”

“Thật chứ, mau đi đi, nhưng không được cười con Bạch Hổ bay đi gây sự nữa, nếu không sẽ lại gây ra công phần”

Tiểu Bảo Chúa vội nói “Xú lão đầu, ta tại sao lại có cảm giác ông cứ muốn đuổi ta đi khỏi đây, xin hỏi ta có thể gia nhập Thần Phong học viện không?”

“Không được” phó viện trưởng lập tức cự tuyệt, rồi lại nói tiếp: “Ở đây chúng

ta không thu nhận những học sinh có vấn đề, tiểu nha đầu mau cút đi”

Tiểu Bảo Chúa nói: “Nhưng ta thực sự muốn gia nhập Thần Phong học viện. Xú lão đầu ông không được kì thị ta, chẳng có ai là không mắc sai lầm, huống hồ chính các người đã không truy cứu chuyện của ta mà”

“Cút mau tiểu nha đầu, Thần Phong học viện sẽ không bao giờ thu nhận người”

“Ta không đi, nếu ông không cho ta gia nhập Thần Phong học viện, ta sẽ không đi đâu hết” Tiểu Bảo Chúa tỏ ra chút tức giận.

Đông Phương Phượng Hoàng nhìn phó viện trưởng rồi lại nhìn Tiểu Bảo Chúa, không hiểu nổi hai người này lại đang hoán đổi vị trí như thế. Vốn dĩ người đáng bị tổng giam là Tiểu Bảo Chúa, nay lại là người có quyền chủ động.

Phó viện trưởng nói: “Nếu người muốn gia nhập Thần Phong cũng được, nhưng phải tìm về đây bàn tay bị đứt của cổ thần, nếu không thì nói gì cũng vô ích”.

“Xú lão đầu, hãy đợi đấy ta nhất định phải gia nhập Thần Phong học viện.” Nói xong Tiểu Bảo Chúa tức giận, hồng hộc đi ra và đóng sầm cửa lại.

Sau khi thấy Tiểu Bảo Chúa đi rồi, Đông Phương Phượng Hoàng liền hỏi: “Viện trưởng phóng thích cho cô ta đi là có ý gì vậy?”

Phó viện trưởng nói: “Có một vị khách vừa đến đây, bảo ta tiểu nha đầu này có một thân phận đặc biệt, thân phận cô ta thật không thường đâu, không thể không thả ra được”.

“Quả nhiên thân phận cô ta không bình thường chút nào, thế tại sao lại không cho gia nhập học viện?”

“Một người hay gây phiền toái như thế nếu như để lại ở học viện trước sau sẽ gây náo loạn. Bây giờ chỉ mong cô ta sớm ngày rời khỏi thành Tội Ác”

Thần Nam trào đèo lội suối, cuối cùng lúc trời nhá nhem tối mới ra khỏi đại sơn.

Màn đêm buông xuống, từng dãy núi chập chùng, thành Tội Ác trông giống như chốn bồng lai tiên cảnh.

Thần Nam thân hình như điện, chỉ vài lần nhô lên hụp xuống đã tiến vào thành. Sau khi cẩn thận xem xét đại lộ và hẻm nhỏ liền thở hắt ra một hơi. Trong thành không dán họa tượng truy nã hãn. Sự việc không gay go, căng thẳng như hãn tưởng.

Khi trở lại khách sạn đột nhiên nghe thấy có tiếng động lớn ở trong phòng của hãn.

“Có trộm, tên xú tặc nào dám ăn cắp của ta chứ, hôm nay đã phải trèo đèo lội suối mệt quá rồi lại thêm chuyện này thật bức mình quá đi”

Lúc Thần Nam đẩy cửa bước vào, chỉ nhìn thấy bàn ghế bị xô đẩy lung tung, chăn giường lộn xộn, hành lý của hãn bị tháo tung ra, mấy bộ quần áo cũng vứt bừa trên đất.

“Á... bại hoại người... không ngờ trở về nhanh quá” Tiểu Bảo Chúa sắc mặt sợ hãi vô cùng.

“Ha... ha...” Thần Nam cười lớn, hãn ta đâu ngờ rằng tên trộm này lại chính là Tiểu Bảo Chúa là kẻ mà hãn đang muốn tìm nhất, hãn cảm thấy khoảng khắc này thật là tuyệt diệu.

Thần Nam cười đến toàn thân rung lên, siết chặt tay Tiểu Bảo Chúa nói: “Tiểu ác ma người đã hãm hại ta thâm thối tới mức này, hại ta phải lội bộ mấy trăm dặm sơn lộ, vậy mà vẫn còn dám mò đến đây ăn trộm đồ của ta?” đúng là muốn chui đầu vào rọ mà. Thật tức cười...”

“Buông tay ra mau...” Tiểu Bảo Chúa cố gắng chống cự nhưng thần tình thì hoảng loạn vô cùng.

Thần Nam giơ cánh tay còn lại, véo lấy bầu má trơn mịn của cô ta: “Người nói ta nên trừng phạt người thế nào đây?”

“Đồ chết tiệt, mau bỏ tay ra, người dám làm đau ta hả”

“Đến giờ mà người vẫn cứng đầu hủ, hôm nay ta quyết thần phục được tiểu nha đầu này”

Tiểu Bảo Chúa vừa tức giận vừa xấu hổ, cảm thấy hối hận vô cùng khi quay lại đây. Cô ta kêu lên: “Ây da... đau quá, đồ chết tiệt ta sớm muộn gì cũng giết chết người”

Thần Nam bị Tiểu Bảo Chúa hại lợi bộ cả ngày trời trong sơn lộ, lúc này lại nghe thấy những lời như vậy, hỏa khí bốc lên, liền đẩy Tiểu Bảo Chúa đến gần giường, rồi nằm đè lên cô ta.

Tiểu Bảo Chúa hét toáng lên: “Đồ chết tiệt, người muốn làm gì vậy hả mau thả ta ra...”

Thần Nam xuất thủ chưởng vỗ xuống cặp mông đầy đặn của cô ta, tiếng “chát chát” vang lên liên tục không dứt.

“A, ây da...Tên chết tiệt người dám làm nhục mạo phạm ta, người nhất định sẽ chết... ây da....

“Viu viu” một đạo thiểm điện lóe lên trong phòng, Hồ Vương Tiểu Ngọc thấy chủ nhân bị bắt nạt liền từ trong góc phòng bay ra, nhắm Thần Nam phóng tới một đạo thiểm điện.

Thần Nam không đề phòng, bị thiểm điện đánh trúng, toàn thân cháy đen. Hắn phản nộ đến tột cùng, buông Tiểu Bảo Chúa ra, thân hình như quỷ mị, trợn mắt lao tới Tiểu Ngọc, tiếc là Tiểu Ngọc không kịp hoá thân, liền bị hắn ta tóm được.

Hắn thực không biết huyết đạo trên thân thú vật, liền thi triển điểm huyết tất cả phương vị của hổ vương. Mỗi một thước da thịt của hổ vương đều bị điểm huyết hết thảy. Cuối cùng Tiểu Ngọc như một con mèo con hiền lành, hoàn toàn bất động

“Sắc hổ dám can trộm ta hả...” Thần Nam nhắm trán Tiểu Ngọc điên cuồng gõ xuống mấy cái. Hổ vương đau quá nhe răng há miệng, nhưng mà thân không động được, lại không thể nói, chỉ có thể trừng mắt lên nhìn. “Còn dám trợn mắt nhìn ta

hả, đánh người này, gõ người này...” Thần Nam liên tục gõ cho nó mấy cái. Đến lúc Tiểu Ngọc lệ hồ chảy ròng ròng, trong mắt không dám lộ ra vẻ hung hăng nữa. “Con hổ quái quỷ này dám hợp sức với Tiểu ác ma cùng chống lại ta hả? Chút nữa sẽ thu thập người sau.”

Lúc Thần Nam trở lại giường, Tiểu Bảo Chúa kinh sợ vô cùng, giọng run run nói: “Bại hoại... xú tặc... cả ngày ta đã chơi đùa vui vẻ với người rồi, bây giờ ta không muốn chơi nữa...”

“Người đùa đủ rồi nhưng ta thì chưa thấy đủ, người mở miệng ra là nói ta là đồ này đồ kia là chết tiệt là thúi tha... Đừng có quên là người đang nằm trong tay ta. Ta vốn dĩ đã định thả người nhưng bây giờ thì không. Xem ra cần phải huấn luyện người thành một thị nữ hợp cách”

Tiểu Bảo Chúa nghe xong lời này sắc mặt biến đổi hẳn. Suýt nữa thì phát điên lên nhưng cố kiềm chế lại, chịu đựng nói: “Sau này ta sẽ không gọi người là chết tiệt, thúi tha nữa, được chưa?”

“Tất nhiên là phải thế rồi, sau này người phải gọi ta là chủ nhân, rõ chưa?”

Tiểu Bảo Chúa cố kìm nén nộ hỏa nói: “Sau này ta sẽ gọi người là Thần Nam nha, tuyệt đối không gọi nhầm người thành gì khác”

Thần Nam đáp: “Muộn rồi, sau này đồ láu lỉnh, bẻm mép này phải làm thị nữ cho ta”

“Đồ thúi tha, xú tặc, đồ vô sỉ...” Tiểu Bảo Chúa không thể kìm nén thêm được nữa vừa mắng chửi vừa dấm đá cào cào.

Thần Nam lại đè cô ta xuống giường, tiếng “chát chát” trong phòng lại vang lên.

Tiểu Bảo Chúa cảm thấy xấu hổ và tuyệt vọng vô cùng, mặt cô đỏ lên nhưng không thể nghĩ ra được cách nào để tự cứu mình.

“Bại hoại... người bây giờ đang lăng mạ công chúa một nước đó. Nếu như tin

này được truyền đến tai phụ hoàng ta thì... Ai da... người có mười cái đầu cũng không thể nào thoát được... Ái da.... Đừng đánh nữa, ta bảo đảm sẽ không nói ra sự việc hôm nay, hãy ngừng tay lại mau...”

Thần Nam ngưng tay rồi chế nhạo: “Có nguyện làm thị nữ của ta không?”

Tiểu Bảo Chúa nhanh chóng lê xuống cuối giường, nước mắt chảy như mưa: “Ta là công chúa một nước, người làm sao đủ tư cách yêu cầu ta làm như thế? Huống hồ mọi chuyện giữa bọn ta chỉ là hiểu lầm, ta đã không thành tâm với người. Lần sau ta không trêu đùa người nữa, được chứ?”

Thần Nam: “Tiểu ác ma, người không cần phải diễn kịch với ta nữa, ta sẽ không rơi vào quỷ kế của người đâu”

Tiểu Bảo Chúa đáp: “Được rồi, chúng ta thử làm bạn xem sao, không coi thường nhau nữa được không?”

“Không được, người có đáp ứng yêu cầu của ta không?”

Nhìn Thần Nam giơ bàn tay lên, Tiểu Bảo Chúa thấy sợ run run nói: “Sao người bức người quá đáng, muốn ta đáp ứng cần phải làm cho ta một số việc, chịu không? Nhưng chúng ta bây giờ vẫn chưa hề có quan hệ chủ tớ đâu đây nhé”

Thần Nam trong lòng mừng thầm, không bao giờ hấn lại ngờ rằng hôm nay làm một đại ác nhân thành công đến thế, có thể dọa nạt được Tiểu Bảo Chúa không sợ trời đất này.

Hắn không bức bách Tiểu Bảo Chúa nữa, tránh khéo quá hóa vụng, trầm giọng nói: “Được, người đợi ta một chút, ta đi tắm chút, đợi lát nữa quay lại sẽ nói chuyện với người sau. Con hổ đáng chết dám tấn công làm cả người ta cháy đen như thế này”

Thấy Thần Nam đi khỏi, Tiểu Bảo Chúa lập tức nhảy xuống giường, ôm lấy Tiểu Ngọc đang bất động

“Tiểu Ngọc, người sao lại bất động như thế... Ai da... người mau mau cử động

đi mà, để còn đưa ta ra khỏi nơi này” Cô ta phát hoảng lên vì Tiểu Ngọc vẫn không hề nhúc nhích.

“Tên chết tiệt không ngờ có thể điểm huyết động vật nữa, đồ ác ôn đáng bị ngàn đao róc thịt mà...” Tiểu Bảo Chúa nhỏ giọng nguyên rủa hần.

Tiểu Bảo Chúa mặc dù muốn đưa Tiểu Ngọc trốn nhưng lại nghĩ đến chuyện mỹ lệ nữ tử rơi vào tay kẻ xấu, trong lòng thấy sợ vô cùng. Bây giờ Tiểu Ngọc không thể bảo vệ mình nữa, cả thân công lực lại bị phong bế, trời đã tối rồi, thành Tội Ác người tốt kẻ xấu lẫn lộn với nhau, chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Lúc Thần Nam trở lại phòng, Tiểu Bảo Chúa đang ôm con hổ đáng thương của mình để sưởi ấm cho nó.

“Tiểu nha đầu mang cho ta chậu nước nóng lại đây”

“Người... người chẳng phải là đã tắm rồi đó sao... vẫn còn muốn nước làm gì”

“Ta muốn rửa chân, phải đi hàng trăm dặm sơn lộ, chân ta đã phồng rộp lên rồi nè”

“Người... muốn ta bê nước rửa chân thì chỉ có nằm mơ thôi nhé, ta chết cũng không làm chuyện đó”

Thần Nam phải tự dàn xếp, liền giảm bớt yêu cầu của mình nói: “huhm... thế thì bưng trà rót cho ta đi, mau bưng trà tới đây mau lên”

Tiểu Bảo Chúa trong lòng nguyên rủa Thần Nam cả trăm lần, nhưng cũng miễn cưỡng đi ra. Sau khi đi ra tiền viện gặp hỏa kế (tiểu nhị/bồi bàn) tiếp lấy bình trà nóng, ánh mắt láo liên, đầu óc đen tối không ngừng suy tính.

“Bại hoại chết tiệt dám làm nhục bổn công chúa, lại còn muốn uống trà ta dâng nữa... Oh, ngày hôm nay ta muốn người phải uống nước rửa chân.” Tiểu Bảo Chúa hiển nhiên không thể tự cởi giày vớ ra, liền nhẹ nhàng nhúng chân hổ nhỏ nhắn của Tiểu Ngọc vào nước trà. Cuối cùng nhịn không được bật cười: “Xú tặc cái này là do người tự chuốc lấy nhé. Haha... ha...”

Lúc Thần Nam bưng trà lên định uống thì bắt gặp khóe miệng Tiểu Bảo Chúa cười cười quỷ quyệt, trong đầu hần tức thì cảnh giác, tách trà này chắc chắn có vấn đề. Hần đặt tách trà đang đưa đến miệng xuống, cẩn thận kiểm tra thì phát hiện ra có một sợi lông trắng, rồi lại nhìn nhìn tiểu tử miêu (con mèo nhỏ hiền) Tiểu Ngọc đang trong lòng Tiểu Bảo Chúa, trong chốc lát hiểu ra toàn bộ sự việc, khẳng định tách trà này có “dấu vết” của Hồ vương.

Thần nam tức giận đặt chén trà lên trên bàn nói: “Tiểu ác ma không ngờ đến lúc này mà ngươi vẫn còn giở trò với ta. Xem ra ta quá dễ dãi với ngươi rồi, nhất định phải trừng phạt ngươi”

Tiểu Bảo Chúa sợ run lên, không nghĩ được Thần Nam lại nhìn ra trong tách trà có “huyền cơ”, run run hỏi: “Bại... Thần Nam ngươi sao thế, ngươi ... muốn gì?”

“Dám giở trò (động thủ cước) trong trà hử, sau này ta mà không lưu ý chắc bị ngươi hại chết ngay.” Vừa nói hần đứng lên.

Ta không có giở trò (động thủ cước) vào đó... á... ngươi không được qua đây...”

Thần Nam kéo Tiểu Bảo Chúa lại, ném Tiểu Ngọc xuống đất, rồi đẩy cô ta lên giường.

Tiểu Bảo Chúa lúc này thực tình run sợ, hoảng hốt đến cực điểm, run run nói: “Bại hoại, không, Thần Nam... ngươi không được làm bừa ta biết ta sai rồi... lần sau ta không dám nữa”

Bất ngờ Thần Nam cảm thấy có gì đó vô cùng bất an, một cỗ áp lực tuyệt đại từ ngoài cửa sổ ủa vào làm hần cảm thấy vừa khiếp hồn vừa không thể chống cự lại và nó ngày càng mạnh lên. Áp lực cường đại này rất dị thường, như thủy triều dâng hết đợt này đến đợt khác.

Thần Nam sửng sốt, bây giờ hần đã là một tam giai cao thủ (cao thủ cấp ba) mà vẫn bị cỗ áp lực này chế ngự không thể kháng cự lại chút nào, có thể tưởng tượng tu vi của người đang đến kinh khủng thế nào. Khi hần bắt ép Tiểu Bảo Chúa trốn đi, tại khách sạn cách kinh đô Sở quốc hàng trăm dặm cũng đã từng có cảm giác bất an

cường liệt như vậy, lần này cũng tương tự nhưng lại mãnh liệt hơn rất nhiều.

Thần Nam bỗng liên tưởng đến huyền tổ hoàng đế của Sở quốc, lão yêu quái đã trên 170 tuổi, rồi nhìn sang Tiểu Bảo phát hiện ra cô ta không có cảm giác như hắn, lập tức khẳng định chắc chắn rằng người đến là lão yêu quái chứ không ai khác. Hắn thấy sống lưng lạnh lẽo, lão yêu quái này thực sự đến đây thì tu vi khủng khiếp của lão không chỉ bảo vệ Tiểu Bảo Chúa mà chắc là có âm mưu gì với hắn nữa, hoặc nếu khác thì cũng không dễ dàng tha thứ cho hắn.

Tiểu Tiểu Bảo Chúa nhìn sắc mặt không ngừng biến đổi của Thần Nam thì trong lòng run lên, sợ hãi “nổi máu thú vật lên”

Một lúc sau Thần Nam mới bình tĩnh lại, đối với lão yêu quái úy kỵ đang bên ngoài, hắn không dám vô lễ thái quá với Tiểu Bảo Chúa.

“Tiểu ác ma đừng nằm ỳ ra trên giường nữa. Mau dậy đi”

Tiểu Bảo Chúa phút chốc thấy thoải mái trở lại nói: “Ai thèm nằm trên giường của người chứ, xú tử liễu”

Thần Nam không thèm quan tâm đến, nhắc con Tiểu Ngọc từ dưới đất lên, trên thân nó loạn xạ những chấm chấm kim sắc kinh khí xuyên vào thân thể.

Tiểu Ngọc vừa cử động được lập tức biến thân hóa thành đại hổ thân hình chiếm hết nửa căn phòng rồi như muốn mở miệng gầm rống nhưng Thần Nam đã nhanh tay lẹ mắt, nhét hết giày vớ vào miệng nó, sau đó còn không ngừng vớ vét mấy bộ đồ dơ ném thêm vào. Dù vậy những thứ này làm sao có thể chặn được cái miệng to lớn đỏ lòm của Hổ vương, hắn vội vàng gom hết chặn nệm trên giường rồi nhét đầy hết cả miệng Tiểu Ngọc trước khi nó kịp rống lên.

Dù miệng của Tiểu Ngọc kẹt cứng nhưng nó vẫn nhắm Thần Nam vồ tới, hắn vội vàng né sang một bên, quát Tiểu Bảo Chủ: “Mau kêu con sắc hổ dừng lại ngay, nếu không ta sẽ lột da nó đó”

Tiểu Bảo Chúa kêu to: “Tiểu Ngọc dừng lại đi, bây giờ chúng ta không đánh lại

cái tên khốn kiếp này, mai sau sẽ báo thù hần.

Tiểu Ngọc nhìn Tiểu Bảo Chủ với ánh mắt oan khuất vô hạn, sau cùng thì cũng ngừng công kích rồi không ngừng ói mưa giày dép hôi thúi của Thần Nam mà nó đang ngâm trong miệng ra ngoài.

Tiểu Bảo Chúa bịt mũi, chửi mắng: “Thần Nam người... thiệt xấu xa quá, không ngờ người ác độc nhất những thứ tởm lợm này vào miệng Tiểu Ngọc, người xem bộ đáng nó khó chịu đến mức nào.”

Tiểu Ngọc biến nhỏ lại như mèo con, vẫn không ngừng ói, trên đất một đống bầy nhầy.

Thần Nam gắt gỏng lại: “XX, sắc hổ người sao lại yếu ớt vậy, giày vớ của ta không tệ chứ?”

Tiểu Bảo Chủ hét lên: “Xú tử liễu (Đồ thúi tha chết tiệt)”

Tiểu Ngọc không ngờ như có nhân tính gật gật đầu rồi lại bắt đầu ói mưa như điên.

Thần Nam lúng túng lắc đầu nói: “Lợi bộ mấy trăm dặm sơn lộ nên “mùi vị” cũng không tầm thường đâu. Sắc hổ cũng đáng đời người lắm, ai kêu người dám dùng thiểm điện đánh trộm ta”.

Tiểu Bảo Chúa thương quá, ôm Tiểu Ngọc vào lòng, giúp nó súc miệng, qua một lúc lâu nó đã thôi không còn ói nữa.

Chương 10: Nhất Khối Thần Cốt

Khi Tiểu Bảo Chúa quay trở lại trong phòng thì Thần Nam ngạc nhiên hỏi: “Người không muốn cười con sắc hổ đó chạy trốn hả?”

Tiểu ác ma ấp úng trả lời: “Ta...trên người ta không còn một chút tiền nào, người...có thể.....cho ta một ít.”

"Chứ tiền mà người đã cướp đâu hết rồi?"

Tiểu Bảo Chúa không còn cách nào đành thẹn thùng kể chuyện xảy ra ở Thần Phong học viện, Thần Nam nghe xong ôm bụng cười nắc nẻ.

"Ha..ha..."

Tiểu Bảo Chúa tức giận nói: "Bại hoại, à, không, Thần Nam, người đừng có cười nữa, rốt cuộc thì người có cho không? Lần trước người đã giật mất tiền do ta "kiếm" được, bây giờ cũng nên trả lại cho ta chút ít chứ, hiện giờ ta không còn xu nào."

Thần Nam cười sung sướng vô cùng, không ngờ đến kết cục như vậy, hắn rút từ trong ngực ra một xâu kim tệ rồi nói: "Cầm lấy đi."

Tiểu Bảo Chúa vội vàng chớp lấy, sau đó ôm lấy Tiểu Ngọc rồi chạy ra ngoài. Thần Nam không ngăn cô ta lại. Sau khi biết lão yêu quái đã xuất hiện gần đây thì hắn không dám làm gì quá đáng với Tiểu Bảo Chúa nữa.

Vài ngày sau, phong ba do truyền văn về cánh tay thần ở thành Tội Ác đã lập được kỷ lục mới, hàng ngàn tu luyện giả đổ xô đến đây từ các đại lục khác nhau, bãi chiến trường của cổ thần đến cuối ngày vẫn vô số tu luyện giả không ngừng tìm kiếm.

Mấy ngày qua Thần Nam không gặp lại Tiểu Bảo Chúa nữa, hắn nhàn rồi quá đến phát chán, đành tiếp tục lần mò vào chỗ di tích còn lại của chiến trường một lần nữa. nhìn vào những bóng người trong núi rừng, hắn than thở: "Bao nhiêu người thế này đều đang tìm cánh tay bị đứt của cổ thần, cho dù có tìm thấy được thì cũng khó tránh khỏi một cuộc chiến tranh giành, dục vọng của con người lại làm hại con người!"

Một giọng nói nhẹ nhàng phát ra sau lưng hắn: "Dục vọng đôi lúc còn là một động lực lớn thúc đẩy con người ta tiến lên, nhưng có lúc lại giống như một thứ thuốc độc ngọt ngào, nó có thể khiến một người nỗ lực phấn đấu cũng có thể khiến người ta tự hủy diệt mình như một con thiêu thân lao vào đồng lửa."

Thần Nam giật mình, vội quay lại nhìn, chỉ thấy đó là một lão nhân đầu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt cách hắc khoảng ba trượng. Lão nhân chấp hai tay sau lưng, mắt nhìn quần sơn đằng xa, nhẹ giọng nói: "Hai cổ thần chẳng phải cũng là vì tranh giành một bảo vật mà đã ra tay đánh nhau và cuối cùng chết chung với nhau. Trên đời này không ai có thể thoát khỏi ma lực của vật chất được, ngay cả thần tiên cũng không tránh khỏi."

Ông lão dáng vẻ tiên phong đạo cốt như một cao nhân đặc đạo, Thần Nam kinh nghi một lúc, hắc không kìm nổi tính tò mò của mình liền hỏi: "Ông có phải là một tu đạo giả?"

"Ha ha, tu đạo giả rất đặc biệt sao?"

Thần Nam biết rằng hôm nay mình đã gặp một cao thủ, tu vi của ông ta ít nhất cũng phải trên cấp bốn (tứ giai), nếu không quyết không thể thành linh xuất hiện sau lưng hắc như vậy.

"Không phải, tôi chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi, bởi vì tu đạo giả thường rất khó gặp huống hồ ông lại là người có tu vi cao thâm như vậy."

Lão nhân nói: "Tu đạo giả không nhất thiết phải ẩn cư trong núi sâu như người ta thường nghĩ, có nhiều tu đạo giả vẫn sống và tu luyện nơi hồng trần."

Thần Nam cảm thấy rất ngạc nhiên, điều này hoàn toàn khác so với những điều hắc biết trước đây, liền hỏi: "Tu đạo giả chẳng phải không muốn bị người trần quấy nhiễu sao, họ thường ở những nơi mà mọi người ít đặt chân tới để tu luyện chứ?"

"Đúng là có những người như ngươi vừa nói, nhưng cũng có những người luôn trà trộn nơi hồng trần. Pháp quyết tu luyện bất đồng nên hình thức rèn luyện và trải nghiệm cũng không giống nhau."

"Ồ, lần đầu tiên tôi nghe có người nói như vậy, ông chắc chắn thuộc về nhóm người sau rồi phải không?"

Ông lão cười rồi nói: "Không phải, ta là một võ giả, hiển nhiên không phải một

tu đạo giả."

"à!" Lần này thì Thần Nam đúng là cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, hẳn luôn nghĩ rằng lão nhân đang đứng trước mắt mình là một tu đạo giả.

"Chàng trai trẻ, người thật sự không nhận ra ta sao?"

Thần Nam kinh ngạc nói: "A, ông là..."

Ông lão nói: "Ta không phải đã từng nói với người rồi sao, gần đây ta phải nghỉ ngơi yên tĩnh muốn ra ngoài đi lại một chút, không ngờ lại có thể gặp được người nhanh đến vậy."

Trong đầu Thần Nam như có tiếng sấm vang ầm ầm, hẳn run run hỏi: "Ông là... lão yêu quái? À không, ông là huyền tổ của hoàng đế Sở quốc?"

Ông lão mỉm cười rồi gật đầu: "Không sai, là ta đây, xem ra, chúng ta rất có duyên, ha...ha..."

Dưới ánh mặt trời ngày hè mà trong người Thần Nam tự nhiên phát lạnh.

Ngày trước, lão yêu quái có đôi mắt đục ngầu, răng đã rụng hết, những nếp nhăn trên da mặt giống như miếng giấy nhăn nhúm, cái đầu trọc lóc chỉ thừa vài sợi tóc. Còn lão yêu quái bây giờ lại có một bộ răng hoàn hảo trắng tinh, dáng vẻ hồng hào, tinh thần minh mẫn, so với khi còn ở trong hoàng cung Sở quốc đúng là một trời một vực.

Trong lòng Thần Nam dấy lên một cảm giác vô cùng bất an, có thể nói hẳn đã góp một phần tạo ra lão yêu quái của ngày hôm nay, nếu như không phải hẳn đã dịch cho lão yêu quái quyển tà thư đó thì người đang đứng trước mắt hẳn lúc này vẫn là lão nhân run rẩy, đi không vững.

Cho dù lúc đầu công lực của lão yêu quái có cao siêu đến mức nào thì rõ ràng lão cũng đã đi đến bước đường cùng, cho dù lão có muốn làm chuyện ác cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa. vậy mà sau khi tu luyện theo bí pháp của tà thư đó, lão như có một cuộc sống mới, lão nhân trước mắt như thoát thai hoá cốt, mọi

thứ đều không thể ngờ được.

Thần Nam hoàn toàn không thể hiểu được lão nhân này, hẳn không biết có phải chính mình đã tạo ra một ác ma tuyệt thế không, e rằng lúc này công lực của lão yêu quái đã vượt xa cấp năm, và đã đạt được đến cảnh giới cấp sáu, một cao thủ có sức mạnh cấp sáu chỉ có trong truyền thuyết, chỉ nghĩ thôi mà đã thấy thật đáng sợ!

Lão yêu quái cười nói: "Cám ơn người, bây giờ ta lại có thể sống thêm hai ba mươi năm nữa, được sống đúng là niềm hạnh phúc lớn nhất!"

Thần Nam gượng cười đáp: "Tiền bối quả đúng là thần công cái thế, không ngờ lại cải lão hoàn đồng lần nữa, đúng là rất đáng mừng!"

"Lần này không thể coi là cải lão hoàn đồng được, chỉ là miễn cưỡng kéo dài tuổi thọ thêm mấy chục năm nữa mà thôi."

Thần Nam kìm chế tình cảm của mình một lúc rồi dần bình tĩnh lại và hỏi: "Ông cũng vì thứ bảo vật chưa biết trong cánh tay bị đứt của cổ thần mà đến đây phải không?"

Lão yêu quái nhẹ nhàng lắc đầu rồi nói: "Không phải, ta chẳng có hứng thú gì với nó cả. Người biết đấy, sau khi tu luyện theo tà thư đó thì ta cần phải có rất nhiều máu tươi, ngự thiện phòng trong hoàng cung mỗi ngày giết vô số súc vật cho ta dùng, dù dư dả nhưng tất cả cũng chỉ là của súc vật không có linh tính, hiệu quả không lí tưởng mấy."

Nghe xong Thần Nam run sợ toát mồ hôi lạnh, cả cơ thể đều run lên.

Lão yêu quái nhìn thấy hắn như vậy liền nói: "Đừng sợ ta quyết không học theo bọn yêu đạo đó giết người tàn bạo để hút máu tươi đâu. Trong số mười vạn ngọn núi lớn trên đại lục này có những linh cầm dị thú sinh sống. Ta vốn dĩ không cần phải phạm đến sát giới, chỉ cần mỗi ngày hút một ít máu của những trân thú đó là đủ để duy trì cuộc sống rồi."

Thần Nam cũng có chút yên tâm, hắn nói: "Ông...Ông định sống lâu dài trong

thành Tội ác sao?"

"Tạm thời định sống khoảng nửa năm hoặc hơn."

"Ồ!"

Lão yêu quái cười rồi nói: "Con tiểu nha đầu nghịch ngợm hay gây chuyện trong hoàng cung đó có phải đã cùng người chạy đến đây?"

Nghe xong câu này trong lòng Thần Nam cảm thấy run sợ, nhưng lão yêu quái cũng không có ý nói là hắn đã bắt cóc Tiểu Bảo Chúa đến đây, nên hắn cũng không cần thiết phải giải thích rõ ràng. Hắn cứng đầu nói: "Đúng vậy, cô ta rất nghịch ngợm, bây giờ cũng không biết là đã chạy đi đâu chơi rồi nữa."

"Hãy giúp ta chăm sóc thật tốt cho tiểu nha đầu đó, người nhất định không được để nó gây ra bất kì cái họa nào ở nơi này."

"Tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Ha...ha...ha, khung cảnh ở trước rất đẹp, ta phải đến đó ngắm chút đây, có cơ hội chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé."

Lão yêu quái chậm rãi đi về phía trước, Thần Nam ngạc nhiên nhìn theo, lão nhân đó chỉ đi có bốn, năm bước mà đã ở cách xa hắn đến trăm trượng, mỗi bước đi của ông ta dường như là biến mất đi rồi lại xuất hiện ở một nơi xa khác, tu vi khủng khiếp như vậy so với Chư Cát Thừa Phong lúc ở Tây Cảnh Sở quốc thi triển phép "súc địa thành thốn" còn kinh khủng hơn nhiều.

Công lực của lão yêu quái quả nhiên tiến bộ rất nhiều, xem ra công lực của ông ta đúng là đã đạt đến cảnh giới cấp sáu rồi, e rằng lúc này ông ta dư sức giải khai Khốn Thần chỉ trên người Tiểu Bảo Chúa.

Cảm giác của Thần Nam không hề sai chút nào, lúc đầu trên đường chạy trốn khỏi Sở quốc hắn đã cảm nhận thấy một cỗ khí tức cường đại vô cùng khủng khiếp, liền đoán nhất định là lão yêu quái. Nhưng cảm giác đó không thể sánh với cảm giác mãnh liệt lúc này. Hiện giờ lão yêu quái khi vô ý đã phát tán cường giả khí tức

còn mạnh hơn trước rất nhiều. Trong mười ngày ngắn ngủi này, công lực của lão yêu quái đã tiến triển nhanh vô cùng, chắc là sau khi thân thể đã nạp đầy đủ năng lượng khiến công lực của ông ta tiến thêm một bậc.

Tu vi khủng khiếp như vậy làm cho Thần Nam vừa kinh sợ lại vừa kích động, chỉ bước bốn bước liền cách xa vị trí cũ hàng trăm trượng như là pháp thuật. Nếu những võ giả có thể luyện đến cảnh giới như vậy thì sẽ có thể tung hoành thiên hạ, các tu luyện giả khác làm sao có thể tranh phong với họ được!

Thần Nam rất kiên nhẫn lão yêu quái, hẳn không muốn tiếp tục nán lại bãi di tích thần chiến nữa, để tránh việc không may gặp lại lão nhân cao thâm mặc trắc này, hẳn vội vàng đi về thành Tội ác.

Tiểu Bảo Chúa sờ dĩ muốn gia nhập vào Thần Phong học viện chủ yếu là muốn nhờ các cao thủ trong đó giúp mình giải cấm chế trên người, chứ thực ra cô ta không hề hứng thú gì với Thần Phong học viện cả, nhưng sau đó những lời của phó viện trưởng đã kích thích tính nóng nảy khiến cho cô ta không thể không gia nhập vào đó.

Hai ngày nay, Tiểu Bảo Chúa cười Tiểu Ngọc thường xuất hiện rồi biến mất ở nơi di tích thần chiến, cô ta không chỉ muốn tìm thấy cánh tay trái bị đứt của cổ thần để trêu tức phó viện trưởng, mà còn muốn có được bảo vật trong bàn tay thần. Cô ta cảm thấy cực kì hứng thú với việc này.

Nhưng ở bãi di tích thần chiến, cô ta không thu hoạch được gì. Sáng nay cô ta nằm nướng trên giường không muốn đi tìm nữa, tay vuốt ve những sợi lông mềm mượt trên cái đầu nhỏ của Tiểu Ngọc rồi nói: "Cánh tay thần bị đứt đó thật cuộc là ở đâu nhỉ, nếu như không tìm thấy nó thì ta không thể nào cam tâm được, Tiểu Ngọc, người sống trên vùng núi này hơn một ngàn năm rồi, chẳng lẽ người chưa bao giờ đặt chân đến nơi này sao, người thiệt không biết ở đây có thứ cổ quái như vậy hả?"

Tiểu Bảo Chúa không để ý rằng lúc này trên mặt của hổ vương Tiểu Ngọc chột xuất hiện biểu tình khác lạ, tựa như do dự, lưỡng lự. Cuối cùng hình như nó đã đưa ra một quyết định nào đó, liền vùng thoát khỏi vòng tay của Tiểu Bảo Chúa, giơ đôi móng vuốt nhỏ (tiểu hổ trảo) như vẽ vẽ gì đó.

Tiểu Bảo Chúa mừng rỡ hỏi: "Người biết ở đâu hả?"

Tiểu Ngọc gật đầu.

"Thiệt tốt quá, mau đưa ta đi." Tiểu Bảo Chúa vui mừng ôm nó lên rồi nói: "Người đúng là chẳng ra làm sao, đã biết là cánh tay thần ở đâu sao không nói cho ta biết sớm chứ?"

Tiểu Ngọc cúi đầu nhìn cô ta lắc đầu rồi lại vùng ra khỏi tay cô ta một lần nữa.

Tiểu Bảo Chúa sốt ruột nói: "Sao vậy? Người mau đưa ta đi nào."

Tiểu Ngọc vẫn lắc đầu, nhưng sau đó bắt đầu biến thân, lần này nó không biến to ra, chỉ duỗi đôi cánh trắng tinh, mọc thêm cái sừng ngọc, xong rồi dang rộng đôi cánh nhỏ đột nhiên bay ra ngoài cửa sổ.

"Tiểu Ngọc đáng chết người muốn đi đâu vậy? Mau quay lại đi." Tiểu Bảo Chúa vội vàng mặc y phục rồi bước xuống giường.

Trong sân một gã hỏa kế đang mang một khay trà nhìn thấy Tiểu Ngọc bay từ cửa sổ lên trên không, tức thì cảm thấy ngạc nhiên vô cùng và làm khay trà đổ hết ra đất, run run nói: "Ta...ta không nhìn nhầm chứ? Mèo thần biết bay à!" Hắn dụi mắt nhìn thật kỹ rồi chắc chắn nó đích xác là con mèo nhỏ có cánh đang bay lên trời, hắn kinh ngạc nói: "Trời ơi! Hổ bay lên trời thì đã thấy rồi! Bây giờ cả mèo cũng biết bay nữa, đây là cái lẽ đời gì chứ!"

Tiểu Bảo Chúa từ trong phòng xông ra ngoài, thấy Tiểu Ngọc trên không trung xa xôi như một cây quang tiễn từ từ biến mất, cô ta tức giận đến mức vừa nhảy lên vừa hét to: "Tiểu Ngọc đáng chết, sao người có thể bỏ lại ta mà đi một mình chứ, người mau quay lại đây đi..."

Trong sân, gã hỏa kế trợn mắt nhìn Tiểu Bảo Chúa như nhìn thấy yêu ma. Tiểu Bảo Chúa tức giận mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Gã hỏa kế sợ quá vội chuồn ra sân trước. Tiểu Bảo Chúa cau mày, cô ta sợ gây ra phiền phức liền vội quay vào phòng và thu dọn rồi rời khỏi khách sạn. Trên

đường đi, biết bao người đều kinh ngạc vì vẻ đẹp của Tiểu Bảo Chúa, càng làm cho cô ta được thể kiêu căng. Cho đến khi có mấy tên vô lại có ý đồ xấu đuổi theo thì cô ta mới tỉnh ngộ, vội vàng bỏ chạy đến khách sạn mà Thần Nam đang ở.

Khi Thần Nam quay về khách sạn, phát hiện Tiểu Bảo Chúa đang ở trong phòng, liền ngạc nhiên vô cùng, cười rồi nói: "Chà, chẳng lẽ cô đã nghĩ thông, muốn ngoan ngoãn làm thị nữ của ta rồi sao?"

"Nói bậy, chỉ có quỷ mới muốn làm thị nữ của người thôi!"

"Vậy chắc là cô đã tiêu hết tiền, nên đến chỗ ta để trộm đồ hả?"

"Nói bậy, ta mà phải làm kẻ trộm hả?"

Vậy lần trước ai ở trong phòng của ta lật tung hòm tủ lên thế?"

"Lần trước... ta chỉ muốn lấy lại số tiền ta đã kiếm được mà thôi."

Thần Nam bỗng nhiên cảm thấy tức cười: "Ha..ha.. "cướp" là "kiếm", "trộm" là "lấy" đó hả? Cô đúng là rất biết cách chối tội lắm?"

Tiểu Bảo Chúa buồn bã nói: "Đừng nói khó nghe như vậy, lần này ta đến đây thật tình không phải để lấy tiền. Tiểu Ngọc đáng chết đã bỏ ta chạy về đại sơn, ta hiện không còn khả năng tự vệ nào nữa, người hãy mau giải khai cấm chế trên người ta đi." Tiểu Ngọc đột nhiên bỏ đi đúng là làm cho Tiểu Bảo Chúa đau buồn vô cùng, lúc này không còn tâm trí gì để vui đùa nữa.

"Cái gì, con sắc hổ đó sao lại có thể trốn đi chứ, ha...ha... buồn cười chết đi thôi. ta sớm biết nó chỉ lợi dụng lòng tin của người mà giả vờ tỏ ra đáng yêu rồi ở bên người để tu luyện công lực. Bây giờ nó đã hồi phục gần hết công lực rồi lại vô môn bỏ người mà đi. không ngờ rằng con sắc hổ này lại có thể đùa cợt với tiểu ác ma người một phen, đúng là rất đáng cười!"

"Bại hoại đáng chết, đến giờ này mà còn cười ta được hả, hãy mau giải khai cấm chế trên người ta."

"Ai biết được những điều người nói là thật hay giả? Biết đâu người lại cố tình đến đây để lấy lòng tin để ta giúp người giải khai cấm chế thì sao?"

"Là thật mà, Tiểu Ngọc đáng chết đúng là đã đi mất rồi. Vừa rồi ở trên đường ta đã gặp hai tên còn khốn nạn hơn người, bọn chúng muốn động tay động chân với ta, nếu ta không chạy nhanh thì đã gặp nguy hiểm rồi, người mau mau giải khai cấm chế trên người ta đi."

"Tiểu nha đầu, người rốt cuộc là đang cầu xin ta hay đang chửi mắng ta vậy? Không có con sắc hổ đó bên người càng tốt, tránh để hai người "kết bè kết đảng" đi gây họa khắp nơi."

"Này, tên bại hoại đáng chết kia người nói cái gì vậy, cái gì mà "kết bè kết đảng" hả? người mau mau giải khai cấm chế cho ta..."

Thần Nam cuối cùng cũng vẫn không hoá giải Khốn Thần Chỉ Lực mà ngược lại còn đánh cho cô ta hai cái. Tiểu Bảo Chúa đau đến nước mắt chảy dàn dụa, tức giận cắn răng cắn lợi nhưng không làm được gì. Cô ta không muốn ở bên cạnh Thần Nam nữa, định đi đến một khách sạn khác, nhưng cứ nghĩ đến chuyện vừa gặp trên đường liền thấy sợ hãi. Mặc dù trong mắt cô ta, Thần Nam cũng chẳng phải là người tốt nhưng vẫn còn hơn mấy tên vô lại kia. Cuối cùng cô ta vẫn ở lại khách sạn này nhưng thuê một căn phòng khác.

Hai ngày kể đó, Tiểu Bảo Chúa liên tục quấy rầy Thần Nam, đòi hấn phải khôi phục công lực cho mình. Thần Nam bị dồn bức quá liền đe dọa làm đưa cô ta đi làm thị tẩm (cung nữ tẩm liệm theo vua) thì mới được yên tĩnh một lúc.

Ngày thứ ba, sau ba ngày mất tích Tiểu Ngọc đột nhiên từ trên trời xông thẳng vào phòng của Thần Nam.

Tiểu Bảo Chúa nhìn thấy hổ vương thì vui mừng khôn xiết, cô ta vừa tiến lên phía trước thì hổ vương lùi về phía rồi há miệng nhả ra một vật phát sáng lấp lánh, tức thì biến nhỏ trở lại rồi xà vào lòng Tiểu Bảo Chúa.

"Tiểu Ngọc đáng ghét, Tiểu Ngọc thúì, sao lại bỏ ta đi một mạch ba ngày liền

vậy chứ, đúng là đồ vô lương tâm, sao bây giờ lại quay về vậy?"

Tiểu Ngọc tỏ ra vẻ ủy khuất nhìn Tiểu Bảo Chúa rồi giương ra tiểu hổ trảo (móng hổ nhỏ) chỉ xuống đất.

Tiểu Bảo Chúa nhìn lên trên mặt đất rồi lập tức hét lên: "Đây là..."

Thần Nam sớm đã bị vật đang phát sáng trên mặt đất cuốn hút, mắt nhìn chăm chăm vào nó không chớp mắt. đây là một chiếc xương tay trắng như ngọc, không hề làm người khác sợ hãi mà ngược lại như có một luồng khí thánh khiết, khiến người khác ngạc nhiên nhất chính là nó không ngừng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, hiện vẻ thần thánh vô cùng.

Tiểu Bảo Chúa vui mừng hét lên: "Đây nhất định là cánh tay trái bị đứt của cổ thần, Tiểu Ngọc, người đúng là giỏi thật đấy!" cô ta tung Tiểu Ngọc lên không trung rồi lại đỡ nó vào lòng, sau đó cô ta khom lưng xuống nhặt chiếc xương tay đó lên.

"Không phải, đây...đây là xương tay phải." Tiểu Bảo Chúa ngạc nhiên thốt lên.

Thần Nam cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hần nói: "Đây chắc đúng là xương tay của cổ thần, thể chất của thần và người quả nhiên có sự khác nhau, một khúc xương khô hàng ngàn năm nay vẫn có thể phát ra ánh sáng nhàn nhạt, quả là rất kì lạ, nhưng tại sao lại không giống như tin đồn nhỉ, sao lại là xương tay phải chứ?"

Hai người cùng dồn ánh mắt nhìn vào hổ vương Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc làm ra vẻ vô tội, lắc lắc cái đầu nhỏ của nó.

Thần Nam nói: "Con sắc hổ này đúng là thành tinh rồi, lại còn biết giả vờ nữa, nó nhất định biết được bí mật của cổ thần, nếu không tại sao nó có thể tìm lại được chiếc xương tay này chứ?"

Tiểu Bảo Chúa cũng nói: "Tiểu Ngọc có phải là người biết được ở một nơi nào đó đang ẩn giấu một bí mật kinh thiên đúng không? Mau đưa ta đi có được không?"

Tiểu Ngọc nghe xong, đôi vuốt hổ không ngừng lay động, cái đầu nhỏ cứ lắc

liên tục. Nó thấy kinh sợ vô cùng, trong mắt nó cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

Thần Nam tiến lên phía trước, nói như uy hiếp: "Sắc hổ nếu như người không đưa bọn ta đi thì hôm nay ta sẽ ăn thịt hổ và uống rượu hổ cốt."

Tiểu Bảo Chúa vội vàng chen lên trước hấn ngăn lại, nói: "Không cho phép người hù dọa Tiểu Ngọc." Tiểu Ngọc hình như vốn không sợ Thần Nam, nó há rộng cái miệng nhỏ của nó ra rồi gầm gừ vài tiếng.

"Con sắc hổ này, người đã không biết nghe lời, hãy xem ta tiêu diệt người như thế nào." Thần Nam quay người lại rồi kéo ra một chiếc áo bắn từ trên giường rồi dọa nhét nó vào miệng hổ vương. Tiểu Ngọc liền làm bộ nôn mửa nhưng sau đó thì lập tức ngậm miệng lại. Tiểu Bảo Chúa hưởng ứng, cười to ha ha.

Thần Nam mắng: "Con sắc hổ này đúng là đã thành tinh thật rồi, lại có thể biểu lộ tình cảm phong phú như vậy nữa. Người đừng hòng làm trò mà có thể khiến ta đánh trống lảng nữa. nếu người không đưa bọn ta đi đến đó thì đừng trách ta không khách khí với người."

Tiểu Ngọc nhìn Tiểu Bảo Chúa cầu mong giúp đỡ, tỏ vẻ vô cùng đáng thương. Tiểu Bảo Chúa ôm chặt nó vào lòng rồi nói: "Đừng sợ người không muốn đưa bọn ta đi thì ta sẽ không ép người, chỉ cần người đừng có đột ngột rời ta mà đi là được rồi, nghe chưa?"

Tiểu Ngọc nghe xong liền cố gắng gật gật cái đầu hổ nhỏ xúu, mượn mà.

Thần Nam lúc này đã khẳng định hổ vương chắc chắn biết nơi thần bí nào đó, hấn nói với Tiểu Bảo Chúa: "Đừng có bảo vệ con sắc hổ này, nó nhất định biết một bí mật to lớn."

"Không, ta quyết không ép buộc Tiểu Ngọc làm bất cứ việc gì, không giống như ai đó cả ngày chỉ biết hù dọa người khác."

Thần Nam nghĩ ngợi một lúc rồi cảm thấy cũng không nên ép căng quá, hấn quyết định sau này sẽ tìm cơ hội dần dần buộc hổ vương phải lộ ra nơi bí mật đó.

Lúc này hẳn thấy ánh mắt của Tiểu Ngọc đã thay đổi, con hổ này mang dòng máu của bạch hổ đông phương và ma hổ tây phương nên chắc chắn không đơn giản. Nó không những biết biến hóa chi pháp mà còn biết được một nơi vô cùng kì dị, nơi đó rốt cuộc là ở đâu chứ? Tại sao lại cất giấu thần cốt, nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn chỉ thấy rất thần bí.

Tiểu Ngọc có thể ngâm một miếng thần cốt mang về khiến cho Tiểu Bảo Chúa vô cùng vui mừng, cô ta vuốt ve bộ lông mềm mượt, sạch sẽ của Tiểu Ngọc rồi nói: "Để lát nữa ta phải trêu tức lão phó viện trưởng tự cao tự đại đó, không, nhất định sẽ dạy dỗ cho thẳng cha xấu xa đó một trận." Nói xong cô ta liền ôm lấy Tiểu Ngọc rồi chạy ra ngoài.

Này, Tiểu ác ma, muốn đi đâu vậy?"

"Thần Nam, người hãy đến Thần Phong học viện đợi xem một màn kịch hay, ta đi ra đây một lát rồi sẽ đến đó ngay." Tiểu Bảo Chúa cười lên lưng Tiểu Ngọc sau khi biến thân rồi bay vút lên trời.

Thần Nam thấy cô ta bay thẳng về phía di tích thần chiến thì chợt giật mình, tự nhủ: "Không phải đấy chứ, Tiểu ác ma chắc sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ?"

Tiểu Ngọc biến thành một con hổ lớn đưa Tiểu Bảo Chúa bay lên trên không thành Tội ác gây ra hàng loạt tiếng kinh hô:

"Trời ơi, phi hổ đại đạo!"

"Không phải là cô ta đã bị người của Thần Phong học viện bắt rồi sao?"

.....

Trong chốc lát, Tiểu Bảo Chúa đã đến phía trên di tích thần chiến, trên mặt đất có rất nhiều tu luyện giả phát hiện ra cô ta.

"Phi hổ đại đạo..."

"Đúng là ác nữ hài đã trêu chọc chúng ta lần trước..."

.....

Tiểu Ngọc không ngừng bay vòng vòng phía trên di tích thần chiến, Tiểu Bảo Chúa cúi xuống dưới hét to: "Lần này ta thật sự đã tìm được bàn tay bị đứt của cổ thần rồi, các người xem đây..." Nàng vừa hét vừa vung chiếc xương tay của cổ thần đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Những tu luyện giả ở phía dưới lúc đầu vẫn liên tục chửi mắng, cho rằng cô ta lại đến đây gây chuyện, nhưng khi họ nhìn thấy chiếc xương tay trắng như ngọc và phát ra ánh sáng đỏ của cổ thần thì tất cả đều dừng người ra, không còn nghe thấy bất kì tiếng chửi mắng nào nữa. Sau giây phút yên lặng, tiếng la hét như thủy triều lại vang lên tiếp.

"Này, tiểu nha đầu người mau xuống đây."

"Tiểu bươm bướm, ta sẽ truyền cho ngươi võ công tuyệt thế, đổi lại ngươi hãy đưa cho ta cái thần cốt trong tay ngươi."

"Tiểu muội muội, trong tay của cổ thần rốt cuộc đã nắm giữ vật gì thế?"

.....

Tiểu Bảo Chúa giả bộ ngây thơ nói: "Mẫu xương vỡ này chơi chẳng vui tẹo nào, các người ai muốn ta sẽ cho người đó."

Ở phía dưới rất nhiều cánh tay đồng loạt giơ lên, vẫy vẫy lên không trung.

"Nhiều người quá, ta không biết nên cho ai, như vậy nhé, ai mà đến được thành Tội ác đầu tiên ta sẽ đưa thần cốt cho người đó và đồng thời cũng sẽ nói cho người đó một đại bí mật." Tiểu Ngọc đưa Tiểu Bảo Chúa bay về thành Tội ác. Dưới đất có rất nhiều tu luyện giả đang điên cuồng đuổi theo bọn họ.

Tiểu Bảo Chúa đắc ý cười lớn, rồi nhủ thầm: " Lão già thối, lần này ta nhất định muốn người phải xem cho kĩ." Bỗng nhiên có vài tiếng gầm vang từ phía sau, cô ta quay đầu lại nhìn thì ngạc nhiên vô cùng, không chỉ có vài chục ma pháp sư đang bay trên không trung mà còn có mấy chục long kỵ sĩ cười phi long đuổi theo cô ta.

"Tiểu Ngọc, chạy mau..." Tiểu Bảo Chúa không lo những tên ma pháp sư kia có thể đuổi kịp cô ta vì cho dù họ có biết bay đi chẳng nữa thì tốc độ của họ vẫn không thể nào so sánh rồi Tiểu Ngọc được. Nàng chỉ lo mấy chục tên phi long kị sĩ kia, tốc độ của phi long e rằng không chậm hơn Tiểu Ngọc là mấy, nếu như bị bọn chúng đuổi kịp thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Tiểu Ngọc quay đầu lại nhìn mấy con phi long đó, tỏ vẻ không đáng bận tâm, nó vẫn giữ tốc độ bình thường không nhanh không chậm cho đến khi mấy con phi long đó đuổi kịp thì nó mới đột ngột tăng tốc, bỏ xa bọn chúng ở phía sau.

"Ha ha, Tiểu Ngọc, người đúng là quá giỏi, không cần phải đi về nhanh vậy, ta ở trên không đùa với bọn chúng chút đã, chúng ta hãy đợi những người trên mặt đất nữa." Tiểu Bảo Chúa không còn lo lắng nữa. Tiểu Ngọc sau khi được khen lại càng cố hết sức mình, nó cứ bay thành vòng tròn cùng với mấy con phi long đuổi theo phía sau, mấy phi long kị sĩ đó tức giận đến trợn trừng mắt lên nhưng vẫn không biết làm sao.

Sau một canh giờ, Tiểu Bảo Chúa đã dẫn hàng nghìn người đến thành Tội ác, cư dân trong thành nhìn bọn ma pháp sư, long kị sĩ và còn một đại quân những tu luyện giả trên mặt đất đang ào ạt đổ về thành đều kinh hoảng vô cùng.

Tiểu Bảo Chúa hét lên: "Lại có quá nhiều người cùng đến trước tiên, ta vẫn không biết nên đưa cho ai..."

Trong đám người đó có tiếng giận dữ truyền ra.

"Tiểu nha đầu người lại trêu đùa bọn ta phải không?"

"Con tiểu nha đầu đáng ghét."

.....

Tiểu Bảo Chúa vội vàng nói. "Ta không lừa các người, đây chẳng phải là một mẫu xương thần sao, ta giữ nó thì có tác dụng gì cơ chứ? Các người không muốn thì thôi, ta sẽ mang nó đi tặng cho Thần Phong học viện." Vừa nói dứt lời, cô ta liền

điều khiển Tiểu Ngọc bay về phía Thần Phong học viện.

Có nhiều người đã đoán được Tiểu Bảo Chúa đang nhắm vào Thần Phong học viện, nhưng cho dù có đoán ra cũng không có ai muốn dừng cả, lại tiếp tục đuổi theo. Trong số đám người đó có không ít nhưng học sinh của Thần Phong học viện, trong lòng họ cũng cảm thấy sốt ruột, nhưng cũng không có cách nào cả.

Rất nhanh sau đó, đại quân gồm hàng nghìn tu luyện giả đã có mặt bên ngoài Thần Phong học viện. Các giáo sư và học sinh trong học viện sớm đã nghe tiếng hỗn loạn trong thành, nhưng khi họ biết rằng hàng nghìn người đó lại đổ về phía ngoài của học viện thì tất cả đều trở mắt chờ người. Phó viện trưởng dẫn theo mấy chục học sinh vội vàng chạy ra ngoài, thấy có nhiều tu luyện giả như vậy đang đứng đây bên ngoài học viện, ông ta liền cau mày lại.

Tiểu Bảo Chúa cười trên Tiểu Ngọc bay đến trên đầu phó viện trưởng, rồi nói: "Lão già thối, người đã từng nói là chỉ cần ta có thể tìm thấy bàn tay bị đứt của cổ thần thì người sẽ cho ta gia nhập vào Thần Phong học viện có đúng không?"

"Đúng".

"Người xem đây là cái gì?" Tiểu Bảo Chúa lấy ra mẫu xương phát sáng của cổ thần rồi nói: "Cho người đấy, cầm lấy đi". Nói xong cô ta liền vứt mẫu thân cốt đó xuống phó viện trưởng.

Một trong số những tu luyện giả không biết rõ là ai đã hét to "Xông lên!" Phi long kị sĩ, ma pháp sư cùng võ giả từ trên trời cũng như dưới đất đều tiến sát đến phó viện trưởng.

Phó viện trưởng kêu thảm: "Trời ơi, thì ra tất cả những người này đều là do người dẫn đến đây, cái con tiểu ma phiến nhà người lại làm hại Thần Phong học viện rồi, tiểu nha đầu người đúng là một tai họa cho mọi người".

"Đáng đời, lão già thối, ai bảo người làm khó ta". Tiểu Bảo Chúa làm ra vẻ tức giận như đối mặt với tử nhân bất thường mệnh (một người có tội giết người mà không đền mạng).

Phó viện trưởng tức đến muốn ỏi máu, lông mày và râu đều dựng hết cả lên.

Thần Nam đứng trên một tòa nhà cao của Thần Phong học viện, hướng về phía Tiểu Bảo Chúa hét lớn: "Tiểu ác ma lại đây."

Tiểu Bảo Chúa nhìn thấy Thần Phong thì do dự chốc lát nhưng cuối cùng cũng lệnh cho Tiểu Ngọc bay qua đó. Thần Nam đá văng hồ vương đang nhe nanh múa vuốt, rồi giữ chặt Tiểu Bảo Chúa lại, véo mặt hoa da phấn của cô ta rồi nói: "Tiểu nha đầu này quả đúng là họa tinh, không ngờ dám gây ra chuyện lớn thế này chứ..."

Lúc này, những người bên ngoài Thần Phong học viện đang gào thét ầm ĩ, một trận động loạn chuẩn bị bắt đầu. Rất nhiều những tu luyện giả trên mặt đất đang kêu gào rồi cãi cọ với nhau, còn trên không trung cũng có rất nhiều bóng người, các ma pháp sư trên không trung đang bắt đầu tích tụ ma pháp lực, mấy chục tên long kỵ sĩ cũng đang điều khiển phi long và á long bay qua bay lại....

Tiểu Bảo Chúa lúc này cũng có phần sợ hãi, trong khi đang bị Thần Nam véo mạnh vào hai má, cô ta run rẩy nói: "Bọn họ... bọn họ sẽ không dờ tung Thần Phong học viện ra đấy chứ?"

"Dờ tung học viện ra thì chắc chắn là họ không dám đâu nhưng dờ tung đại môn thì khó mà tránh được, không biết là những cao thủ của học viện đến khi nào mới ra tay đây."

Tiểu Bảo Chúa xoa xoa ngực rồi nói: "Làm ta sợ chết mất, chỉ cần học viện không bị dờ tung là được rồi".

"Cô cũng biết nói sợ đấy à?" Thần Nam dùng gõ mạnh vào trán sáng bóng của cô ta, Tiểu Bảo Chúa bị đau quá xuýt chút nữa đã bật khóc.

"Ai da, Bại hoại đáng chết... làm ta đau chết đi được..."

Thần Nam không thèm để ý đến cô ta nữa, dùng một tay nhấc hồ vương lên lúc này đã biến trở lại thành con mèo nhỏ, rồi nói: "Con sắc hồ này, người cùng tiểu ác ma "kết bè kết đảng", lại giấu diếm tất cả bí mật. Nếu không nói cho ta biết người

đã tìm thấy thần chi thủ cốt ở đâu thì sớm muộn gì ta cũng đem người ra hầm."

Tiểu Bảo Chúa hét lên một cách đau đớn: "Bại hoại người hãy trả Tiểu Ngọc cho ta."

"Oàm" đột nhiên có một tiếng kêu động trời của một con rồng lớn vang lên từ một nơi sâu trong học viện. Tiểu Ngọc tranh thủ cơ hội này vùng thoát khỏi bàn tay của Thần Nam rồi nhảy vào lòng của Tiểu Bảo Chúa.

Chương 1: Tiểu Ma Phiền

Tiếng rống gầm chấn động trời đất tựa như sấm sét kinh hoàng vang rền khắp nơi trên tầng không của Thần Phong Học Viện, bọn tu luyện giả vì thần thủ mà đến đang vây quanh bên ngoài đại môn của Thần Phong Học Viện thấy vậy đều đại kinh thất sắc.

Một đạo lục quang từ trong học viện bay thẳng lên trời sau đó nhanh chóng dừng lại trên không, đó chính là một vật có thân hình cực kì to lớn, từ thân mình đến chân dài hơn ba mươi trượng, vẩy màu xanh lục, đầu rồng dữ tợn, cái đuôi cực kì to lớn và cứng cáp, đôi cánh rộng và to, hiển nhiên là một con cự long cấp 4.

Cự long tạo nên một cỗ cuồng phong cực kì mãnh liệt bay đến trên không của đại môn của học viện, thân rồng to lớn như một đóa lục vân che khuất ánh thái dương trên trời tạo nên một cái bóng cực lớn dưới đất, bọn tu luyện giả ở dưới cái bóng râm ấy trong lòng đều dấy lên nỗi sợ hãi không nói nên lời.

Bọn ma pháp sư đang ở trên không rồi rít hạ thân xuống đất, bọn phi long kì sĩ cũng chia nhau điều khiển phi long chạy ra xa, cục diện hỗn loạn liền trở nên an tĩnh trở lại, bọn tu luyện giả vừa đến trước thân hình của phó viện trưởng cũng thối lui quay trở lại.

Trên vai của cự long, một nam tử trung niên tóc vàng tay cầm Đồ Long thương ưỡn mình ngạo nghễ giống như một chiến thần uy vũ, hãnh lạnh lùng nhìn thẳng xuống đất lớn giọng nói:

"Bọn ngươi vì sao lại quấy nhiễu sự an tĩnh của Học viện?"

Dưới đất vô số tu luyện giả bị chấn động đứng im, nhưng sau khi yên tĩnh được một chút liền ồn ào trở lại, trong đám người này có không ít các cao thủ chân chính, không phải ai cũng sợ tên long kì sĩ cấp bốn ấy.

"Đem Thần Cốt giao ra mau "

"Hãy nói xem trong Thần Thủ đao để chứa đựng bảo vật gì?"

"Đem bảo vật giao ra nhanh"

....

Cục diện lại trở nên hỗn loạn.

Đột nhiên một tiếng rống gầm chấn động thiên không từ trong học viện vọng ra, một con hắc sắc cự long đằng không bay lên tựa như một đám mây đen bay lên tầng không trên đầu chúng nhân. Lại là một trung niên nam tử tóc vàng, hơn nữa diện mạo giống như nam tử đang ngồi trên vai lục long như đức, thần thái cũng rất giống nhau, đều tuần tú và lạnh lùng vô cùng.

Đám người ồn ào cũng im lặng trở lại, phó viện trưởng mượn cơ hội này nhanh chóng hắng giọng, lạnh lùng nói: "Mọi người đừng huyên náo, hãy nghe ta giải thích " thanh âm của phó viện trưởng không cao nhưng lại âm thanh lại vang vọng rõ ràng đến tai của từng người, rõ ràng ông ta là một đông phương võ giả vừa thi triển một loại âm công cực kì cao minh, chỉ một phần công lực đó thôi cũng khiến người khác phải kinh sợ.

Phó viện trưởng phi thân lên cửa lầu nói: "Ta nghĩ các người không phải vì khối thần cốt này mà đến " vừa nói ông vừa giơ khối thủ cốt của cổ thần ra, sau đó nói tiếp: "cổ thần tuy là cường đại, nhưng cuối cùng cũng đã chết, cốt cách của bọn họ tuy kì dị đặc biệt, nhưng cũng chẳng có chút công dụng gì, ta nghĩ các người đều vì bảo vật trong thần thủ mà đến."

Chúng nhân không ai nói gì, mặc nhiên thừa nhận.

"Mọi người xin hãy xem rõ, đây không phải là xương tay trái của cổ thần, mà là xương tay phải, quyển sách cổ da dê(đương bì cổ quyển) có ghi: "tay trái của cổ thần cầm một vật phát sáng không rõ là gì rơi xuống dãy núi" nhưng đây không phải là cái thần thủ đó"

Lời nói của phó viện trưởng như viên đá lớn rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng tạo nên một cơn sóng lớn, đám đông lại trở nên ồn ào bất quá không lâu sau liền yên tĩnh trở lại, ai nấy đều hướng về ông, đều muốn nghe ông nói.

Phó viện trưởng nói: "Mọi người đều đã thấy rồi đó, khối thần cốt này là do một nữ hài đem đến, vậy muốn mình bạch bí mật này thì chỉ nên hỏi cô ta.."

Tiểu bảo chủ chăm chú nhìn hai con cự long trên không trung, không ngừng nhớ đến tiểu ngọc mà so sánh: " chỉ được cái to xác chỉ có tiểu ngọc của ta là dễ thương thôi".

Thần Nam thấy nàng ta rước lấy đại họa mà không biết còn có tâm tình so sánh cự long với hổ vương thật muốn cắt nàng ta thành một khúc. Hắn cố nhịn cơn bốc đồng, thúc nàng ta: " Tiểu ác ma, tiểu quỷ hay gây họa nhà ngươi đã gặp phiền phức rồi đó, bọn lão đầu kia đang nói về người đó"

Tiểu bảo chủ sau khi từ tế nghiêng mình lắng nghe liền tức giận nói: " Xú lão đầu nhớ dai quá, đúng là một lão hồ li, thành linh cầm cái gói đó trở lại. Thần Nam người chẳng phải nói bọn chúng đem đại môn của Thần Phong học viện kéo sập xuống sao, sao chẳng thấy gì vậy?"

Thần Nam cũng nhịn không nổi nữa cốc mạnh vào đầu của tiểu bảo chủ một cái nói: " Người đã tạo cái cuộc diện to lớn này, nếu xui xẻo thì đúng là một tràng đại chiến đẫm máu, sớm đã làm lão đầu đó sợ đến nổi rụng rời tim gan, người có biết chưa hả"

Đám tu luyện giả lại ồn ào trở lại.

"Nhất định phải tìm đến tiểu cô nương đó"

"Nhất định phải hỏi cô ta cho rõ xem cô ta lấy khối thần cốt đó ở đâu"

.....

Tiểu bảo chủ vỗ lên trán của mình một cái, than thở: "Trời ơi, ta đã tự đem đến cho mình phiền phức lớn rồi, nếu như giải thích không thành thì chắc ngày nào

cũng bị người ta truy sát" nói đến đó nàng nhìn Thần Nam nói tiếp: " Người giúp ta qua đó được không?"

"Không đi " Thần Nam lắc đầu nguầy nguậy.

"Ta sợ, nếu như người không giúp ta đi, ta chỉ sợ trong lúc khẩn trương nói bậy. Vạn nhất ta không cẩn thận nói ra khối thần cốt đó là do người đưa cho ta, thì...."

Thần Nam nghe vậy thật muốn ngắt nàng một cái thật đau.

Một tiếng chim hót vang lên Đông Phương Phượng Hoàng cùng kim sắc cự điêu của nàng từ trên trời hạ xuống.

Tiểu bảo chủ mừng rỡ nói: " lão nữ nhân tử tử.."

"Cái con nhóc cầu thả này đúng là dạy hoài mà vẫn không sửa"

Nhìn thấy Đông Phương Phượng Hoàng ném một quả cầu lửa tới, tiểu bảo chủ liền sửa lại: "Phượng Hoàng tử tử muội không phải cố ý mà, chỉ là nhất thời thuận miệng mà thôi "

Đông Phương Phượng Hoàng thu lại tiểu hỏa cầu nói: " Tiểu lập tháp ta thật sự đã xem nhẹ cô rồi, trước là ở phụ cận tội ác chi thành cướp bóc, sau lại đem tang vật hãm hại đồng bạn, bay giờ lại giả họa cho Thần Phong học viện. Cô đúng việc không ác không làm mà, lần này để xem cô làm sao mà đối diện với quần hùng đây"

Tiểu bảo chủ nói với vẻ ngây thơ vô tội: "Phượng Hoàng tử tử, mấy chuyện đó đều là do muội không cẩn thận làm sai, muội thật sự không cố ý. lần này tử nhất định phải giúp muội, nếu không thì muội có thể sẽ vô ý nói bậy, tố cáo với bọn họ là thần cốt là từ thần phong học viện lấy ra đó "

"Cái gì? người....người dám uy hiếp ta?Đúng là độc ác đến cực điểm mà"

Tiểu bảo chủ nói giọng ủy khuất: "Muội đâu có uy hiếp tử, muội chỉ muốn nhờ tử và Thần Bắc quay lại bảo hộ muội thôi, muội rất sợ, muội cũng sợ lỡ mà nói bậy

thật"

Thần Nam cùng Đông Phương Phượng Hoàng hận đến nỗi nghiêng răng ken kết, cuối cùng bất đắc dĩ cùng nàng chạy đến đại môn của học viện.

Đám tu luyện giả ở đó thấy tiểu bảo chủ bay lên cửa lầu liền nhốn nháo, có người còn muốn bay lên theo.

Phó viện trưởng lớn giọng quát: "Mọi người không nên nóng lòng, hãy để cô bé này đem bí mật mà cô ấy biết nói ra đã"

Lúc này ánh mắt của đám tu luyện giả đều nhìn trừng trừng vào tiểu bảo chủ, làm cho nàng cảm thấy khó chịu, đương nhiên xuất hiện cùng nàng là Thần Nam và Đông Phương Phượng Hoàng cũng cảm thấy không được thoải mái cho lắm, tiểu bảo chủ nếu như xử lý việc này không tốt, hai người bọn họ cũng bị liên lụy. nếu như bị đám người này truy sát, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy sợ rồi.

Tiểu bảo chủ ổn định lại tâm thần, rất nhanh đã trấn định lại.

"Ta đâu có biết bí mật gì, ta chỉ xảo hợp tại khu vực Thần Chiến di tích lượm được khối thần cốt đó thôi. Nếu như thật sự có bí mật ta lại đem khối thần cốt ấy tới trước mặt các người mà khoe khoang để rước lấy phiền phức hay sao? cho nên ta đi tìm cái bàn tay bị gãy của cổ thần đều là do xú lão đầu đó đó. " nói đoạn nàng chỉ tay vào phó viện trưởng.

Đám tu luyện giả ở trước cửa học viện cười âm lên, đường đường Thần Phong học viện phó viện trưởng lại bị một tiểu cô nương trước mặt đám đông gọi là xú lão đầu, thật là khiến người ta cảm thấy mới lạ.

Phó viện trưởng tức đến nỗi râu cằm giật giật, sau cùng đưa tay vuốt mũi liên hồi.

"Ta muốn gia nhập Thần Phong học viện nhưng lão đầu đáng ghét này cứ cố ý gây khó khăn cho ta, lão đòi ta phải tìm bàn tay bị gãy của cổ thần về nếu không sẽ không cho ta gia nhập. Cho nên ta chỉ có thể liều mạng đi tìm, kết quả thật sự để ta

tìm ra. Xú lão đầu đó thật đáng ghét ta đương nhiên muốn dạy dỗ lão một lần, kết quả lại làm cho các người đến, ta thật sự rất thất vọng, các người vì sao không quây lão đầu quỷ này một trận?"

Lời nói của tiểu bảo chủ thật tự nhiên, làm cho bọn người có mặt cười ầm lên, lúc này mọi người đều nhận ra nàng đúng là một tiểu cô nương ham chơi, náo loạn, vô pháp vô thiên, chúng nhân dần dần tin vào lời nói của nàng.

"Ngoài ra ta còn có người làm chứng, đó là tí ti đây" tiểu bảo chủ quay người kéo Đông Phương Phượng Hoàng ra phía trước đồng thời nàng nói nhỏ với phó viện trưởng: "Xú lão đầu ông nếu không phối hợp với ta, ta sẽ la lớn nói Thần Phong học viện kì thật sớm đã tìm ra tay trái của cổ thần cùng với món bảo vật thần bí đó "

Trước mặt vô số tu luyện giả, phó viện trưởng lúc này bị tiểu bảo chủ không ngừng gọi một câu " xú lão đầu" một câu " phôi lão đầu" trong lòng uất ức vô cùng. Lúc này lại nghe tiểu bảo chủ uy hiếp ông, ông thật bức tức đến phát cuồng, đường đường Thần Phong học viện phó viện chủ lại bị một tiểu nha đầu hí lộng.

Tiểu bảo chủ hướng về mọi người hô to: " Tí ấy phụng mệnh xú lão đầu âm thầm theo chân ta bảo hộ ta nên có thể chứng minh ta chỉ tìm được xương bàn tay phải của cổ thần mà thôi."

Viện trưởng buồn bực vô cùng, đột nhiên lại bị uy hiếp phải nói dối cho tiểu bảo chủ, ông gật đầu nói: " ai, tiểu cô nương này là cháu gái của một lão bằng hữu của ta, ta chỉ muốn đùa với cô ấy một chút không ngờ cô ấy lại tưởng thật kết quả tạo nên cục diện như thế này " sau đó chỉ Đông Phương Phượng Hoàng nói tiếp " đây là học sinh của học viện chúng ta đích xác là đã âm thầm theo chân bảo hộ tiểu cô nương đó, xin hãy để cô ấy nói ra những điều tai nghe mắt thấy "

Đông Phương Phượng Hoàng gật đầu nói: " Ta đã ngồi trên thăm điều âm thầm theo phía sau cô ta, phát hiện cô ta thật sự chỉ tìm thấy xương bàn tay phải của cổ thần mà thôi "

Trước của thần phong học viện lại trở nên ồn ào, chúng nhân đã tin rằng tiểu

bảo chủ chỉ là một cô bé ương bướng, tất cả chuyện này chỉ là một trò đùa do nàng gây ra mà thôi. Đương nhiên sau khi cô bé đó tìm thấy thần cốt cũng đã làm cho họ tin rằng khu Thần Chiến di tích để lại thật sự có bảo vật của cổ thần.

"Sự Thật " đã mở ra trước mắt, đám tu luyện giả ở trước cửa học viện không ai dám tái mạo phạm Thần Phong học viện. Hơn nữa, Thần Phong học viện cao thủ như mây, phút chốc đã xuất ra hai tên long kỵ sĩ, ai biết được trong đó còn bao nhiêu con cự long, ngoài ra bọn ma pháp sư khủng bố và tu đạo giả thần bí vẫn chưa lộ diện, bọn cao thủ khủng bố siêu cường đó nêu như xuất hiện vài chục người lại cộng thêm hàng ngàn học sinh bên trong học viện chỉ sợ đám tu luyện giả bao vây bên ngoài đại môn của Thần Phong học viện chí có nước chen nhau mà chạy.

Cuối cùng phó viện trưởng nói: "Nếu như có ai cảm thấy hứng thú với khối thần cốt này có thể lưu lại mà xem xét, còn nếu không có hứng thú thì xin hãy nhanh chóng giải tán cho"

Tuyệt đại đa số đều là vì vật phát quang bất minh trong tả thủ bị cắt đứt của cổ thần mà đến cho nên một bộ phận người dần dần giải tán chỉ có một số ít sắp hàng trước cửa học viện để xem cổ thần hũ cốt.

Cục diện huyền não kéo dài khoảng hai thời thần thì kết thúc, trong toàn bộ quá trình đó hai tên long kỵ sĩ lạnh lùng chăm chú nhìn xuống dưới đất, cho đến khi bọn tu luyện giả bao vây trước cửa học viện đi hết bọn họ mới trở về trong học viện. trước cổng học viện trở nên trong lành lạnh lẽo, phó viện trưởng thu lại vẻ cười thần thể tại nơi đang đứng lưu lại một cái bóng mờ lập tức xuất hiện trước mặt của tiểu bảo chủ. Lão năm tiểu bảo chủ giơ lên, râu dựng ngược mắt trừng trừng nhìn nàng.

" Tiểu rắc rối người đúng là đáng ghét vô cùng mà, lại đem đến rắc rối lớn như vậy, người có biết rằng lúc này chỉ cần sai một chút thôi là tạo nên một một trường đại họa không hả? Song phương nếu như thật sự giao thủ hậu quả khó mà tưởng tượng được, ta thật muốn.....ai da, người dám nín râu của ta hả, bỏ tay ra mau, ai da..."

Tiểu bảo chủ chẳng có chút hổ thẹn nào, trái với việc thờ gấp, cố gắng bứt râu của phó viện trưởng.

"Từ lão đầu, xú lão đầu ai bảo lão làm khó ta, đáng ghét! Bây giờ còn dám ôm hận với ta, ta kéo, ta bứt, bứt trụi bộ râu của ông" hai bàn tay ngọc của tiểu bảo chủ nắm râu của phó viện chủ mà bứts.

Thần Nam, Đông Phương Phượng Hoàng, còn có mấy chục học viên trước cổng học viện tất cả nhìn đến miệng mồm há hốc, sau đó nhin không được cười ầm lên. Bọn họ không thể nào ngờ được phó viện trưởng tu vi thâm bất khả trắc giáo hoạt như một lão hồ li lại nhận được loại đãi ngộ như vậy, ai nấy đều cười đến chảy nước mắt.

Phó viện trưởng kêu thăm liên hồi: "Bỏ tay ra, tiểu rắc rồi mau bỏ tay ra..."

"Ông bỏ tay ra trước thả ta xuống "

Phó viện trưởng liền thả tiểu bảo chủ xuống đất, tiểu bảo chủ được thả ra mà vẫn không quên giựt mạnh một cái, làm cho phó viện chủ đau đến thấu tận chân răng.

"Hừ, bốn công....bốn tiểu thư không dễ khi phụ đâu, đây chỉ là cho ông một bài học nhỏ mà thôi "

Phó viện trưởng thật muốn đánh cho tiểu bảo chủ ba chưởng nhưng nghĩ đến nàng ta thân phận bất đồng, lại thu tay về. ông nhìn ra xung quanh, may là mấy lão cổ đông trong học viện không ai có mặt nếu không thì ông chắc bị chọc đến chết mất. Ông trừng mắt nhìn mấy chục tên học sinh nói: " Bọn người xem cái gì hả?"

Mấy chục tên học sinh liếc nhìn nhau, bọn họ thâm biết được thủ đoạn của lão đầu này, sau cùng cùng nói: " Bọn con không thấy cái gì cả, viện trưởng đại nhân nếu như không có chuyện gì nữa thì bọn con xin phép trở vào học viện " nói xong đám học sinh chen nhau trở vào học viện sau đó ở trong viện vang ra một trận cười lớn.

Phó viện trưởng tức giận nói: "Các người cái đám khốn kiếp, ta sớm muộn gì cũng sẽ thu thập các người "

Thần Nam tiến đến kéo tiểu bảo chủ qua một bên véo vào mặt tiểu bảo chủ một cái nói: "Cái tên tiểu ác ma ngươi đúng là đáng ghét vô cùng, lần này nhất định phải nhốt ngươi lại, nếu như còn hành động thiếu thận trọng nói không chừng ta sẽ nhốt ngươi trong động một ngày"

Phó viện trưởng kinh nghi, ông đã biết được thân phận của tiểu bảo chủ, thấy Thần Nam đối xử vô lễ với nàng như vậy, ông không ngừng suy đoán thân phận chân chính của Thần Nam.

Tiểu bảo chủ dụng lực đẩy tay Thần Nam ra nói: "Ai theo ngươi về chứ, ta hiện tại đã là học sinh của Thần Phong học viện rồi, sau này sẽ không theo chân ngươi nữa đâu"

Phó viện trưởng cảm thấy đau đầu, tiểu bảo chủ nếu như gia nhập Thần Phong học viện, có thể tưởng tượng được ngày sau sẽ làm cho gà bay chó nhảy. Đông Phương Phương Hoàng thích thú nhìn tiểu bảo chủ nói: "tiểu lập tháp, gia nhập Thần Phong học viện mỗi học kì đều phải nộp ba ngàn kim tệ, tiền cướp bóc của cô đã bị thu hết rồi, đừng nói cô lại đi cướp nữa đó? Nếu như đã vậy Thần Phong học viện cũng không tiếp thụ cô được"

Phó viện trưởng như vừa chộp được nhánh cỏ cứu mạng nói: "Đúng, không đủ học phí thì không thể gia nhập học viện"

Thần Nam lúc này cũng không gấp kéo tiểu bảo chủ về, muốn xem xem nàng ta đối phó với lão hồ li phó viện trưởng đó như thế nào. Tiểu bảo chủ tức giận la lên: " Hai người kì thị người nghèo, đừng nói không có tiền là không thể gia nhập học viện học tập đó?"

Phó viện trưởng cười nói: " Sai, bọn ta chẳng kì thị ai cả, trong sơn mạch phụ cận cũng có nhiều loại ma thú những thanh niên cường giả nào có bản lĩnh đều có thể săn bắt bọn ma thú để đoạt lấy ma tinh trên người chúng nộp thay cho tiền học phí, ngoài ra trong thành cũng có công hội lính làm thuê có thể đến đó để lĩnh nhiệm vụ để thu được thù lao cao, người có bản lĩnh chân chính sẽ không vì chuyện học phí mà phát sầu."

Tiểu bảo chủ nói: "Nếu vậy cần thời gian bao lâu mới thu đủ học phí "

"Nói nhanh thì có thể khoảng ba tháng thời gian"

"Cái gì, lâu vậy sao?"

"Đúng, cần khoảng từ ba đến năm tháng thời gian, đó cũng là một loại khảo nghiệm đối với nhập học tân sinh "

"Thời gian lâu quá, huống chi sau khi nhập học đều phải tính toán học phí, mỗi năm hai học kì cần tới sáu ngàn kim tệ, Thần Phong học viện nên gọi là Thần Khanh học viện mới đúng, ta đã quyết định....." tiểu bảo chủ nhìn phó viện trưởng nói " đem khối Thần cốt bán cho các người với giá một trăm vạn kim tệ, xú lão đầu mau thối lại tiền cho ta, tổng cộng là chín mươi chín vạn bảy ngàn kim tệ."

Phó viện trưởng nghe vậy té ngời xuống đất nói: "Tiểu nha đầu người muốn ăn cướp tiền hay sao hả?"

"Ông không cần té ngã vậy, trên thế giới biết bao nhiêu người muốn chộp được thứ đó chứ, mau đem thần cốt trả lại cho ta"

"Đợi đã, đợi đã, cô quên là khối Thần cốt đó cô đã đem tặng cho Thần Phong học viện rồi "

"Nói xàm, lúc đó là do tự ông nói, chỉ cần ta đem bàn tay bị đứt của cổ thần đem về là được, tịnh không có nói là tặng cho các người, huống chi trước mặt mọi người ông cũng đã thừa nhận rồi, ông muốn chơi trò vô lại không được đâu"

Phó viện trưởng vội vàng cười nói: " A a, vậy thì thương lượng nha, nếu đã như vậy ta cho cô hai vạn kim tệ thế nào?"

"Ông lừa con nít à, thứ đó là xương tay của thần đó ta nếu như đem bán cho vương tôn quý tộc cũng được mấy chục vạn rồi"

Phó viện trưởng ho lên một tiếng nói: "Nếu vậy.....nếu không phải học viện cần thực hiện một nghiên cứu, hiện tại rất cần đến khối thủ cốt của thần thì ta cũng

không hơi đâu mà chi tiền ra để mua khúc xương ấy"

Thần Nam nghe rõ mọi chuyện trong lòng kinh hãi rất cực là loại nghiên cứu gì mà phải cần đến thủ cốt của thần??

Tiểu bảo chủ nói: " Ta chẳng cần biết các người cần gấp hay không, một câu thôi mười vạn kim tệ"

"Ba vạn kim tệ"

"Không được, tám vạn"

"Ba vạn rưỡi"

"Xú lão đầu ông đúng là quá hẹp hòi, ta nói lại lần cuối, năm vạn kim tệ, nếu không đem thần cốt trả lại đây cho ta"

Phó viện trưởng nhìn thấy biểu tình kiên quyết của tiểu bảo nghiến răng nói: " Hảo, vậy năm vạn kim tệ" ông lấy trong bọc ra năm tấm kim phiếu nói: " Đây là năm tấm kim phiếu một vạn lượng, cô hãy lấy đi, kể từ bây giờ khối thần cốt thuộc sở hữu của Thần Phong học viện"

Tiểu bảo chủ hưng phấn tiếp nhận, mắt lộ vẻ cười nói: "Xú lão đầu kì thực nếu ông đưa ta hai vạn kim tệ ta cũng sẽ bán khối thần cốt đó cho ông "

"Trời ơi, tiểu nha đầu vì sao phải nói ra chứ hả, ôi....chờ sau khi ta đi xa hãy nói không được sao!" phó viện trưởng hối hận không thôi.

"Không nói trước mặt ông thì làm sao khiến ông hối hận được chứ?" tiểu bảo chủ không lí tới phó viện trưởng nữa, tự nói một mình: " Trước đây có tiền chẳng có chút cảm giác gì, mấy ngày nay vì tiền mà phát sầu đột nhiên có được bao nhiêu là tiền cảm giác thật là rất tốt a"

Phó viện trưởng nói: "Hai ngày sau người hãy đến học viện báo danh đấy " sau đó ông đi về Thần Phong học viện, Đông Phương Phương Hoàng cũng dời gót bước đi.

Tiểu bảo chủ đang lúc hưởng thụ niềm vui trộm cắp thì một bàn tay to từ bên cạnh nhanh chóng vươn tới cướp lấy năm vạn kim phiếu của nàng.

" A bại loại, xú tặc, người lại cướp tiền của ta, trả lại ta mau"

Thần Nam đem kim phiếu bỏ vào bọc nói: " Tiểu hài tử cần nhiều tiền làm chi, ta sẽ giữ giúp cô lúc nào muốn dùng thì lúc đó ta sẽ đưa cô "

" Không được, trả lại cho ta mau, đó chính là tiền do ta quang minh chính đại kiếm về, ta phí bao nhiêu công sức quyết không để người không làm mà hưởng " tiểu bảo chủ đôi mắt nhanh chóng đỏ lên. Hổ vương từ góc tường xuất hiện, bay tới trong lòng tiểu bảo chủ gườm gườm nhìn vào Thần Nam.

Thần Nam nói: " Ta chỉ tạm thời thay cô bảo quản thôi mà, sau này sẽ không thiếu cô một phân tiền nào. Bất quá cô phải nghe cho rõ không được làm loạn gây họa nữa. Được rồi, bây giờ theo ta về khách sạn thôi."

"Tên bại loại chết tiệt đừng tưởng trộm tiền của ta là có thể khống chế ta. Hãy đợi đấy, ta nhất định sẽ báo thù người"

Thần Nam không quan tâm tiểu bảo chủ dấy dựa kéo nàng đi về khách sạn.

Chương 2: Danh Truyền Thần Phong

Thần Phong học viện danh dương đại lục, không chỉ bởi vì lịch sử lâu đời của nó, mà còn vì ở đó sản sinh ra nhiều cao thủ, dường như mỗi đời đều có tuyệt thế cao thủ xuất thế.

Học viện tổng cộng chia thành bốn hệ: tu đạo hệ, ma pháp hệ, đông phương võ hệ, tây phương võ hệ. Mỗi năm những người trẻ tuổi báo danh có đến hàng vạn, số thanh niên được học viện thu nhận lại có hạn, mỗi tháng vào ngày đầu tháng đều mở rộng cửa viện để chọn lấy những người ngoài đến đăng kí.

Thông thường những người trẻ tuổi được học viện lựa chọn đều là những cường giả, một khi đã tiến nhập học viện đều được xem là ngang hàng nhau, có phân ra nhập môn trước và nhập môn sau mà không phân theo tuổi cao hay thấp. Mỗi người bình thường tự chọn cho mình vị giáo sư mà tu luyện, đến kì hạn thì sẽ tiến hành khảo hạch, nếu thành tích của mỗi lần khảo hạch đều hỏng thì có thể sẽ bị đuổi ra khỏi cửa. Cường giả dễ dàng quá quan thì không có gì phải nói, chỉ một điểm đó thôi cũng đã tạo nên áp lực nặng nề cho học sinh không thể không khắc khổ tu luyện, do đó phong quang của học viện từ trước đến giờ cực thịnh.

Đương nhiên trên hết tiêu chuẩn đề ra phải phù hợp với các học sinh được lựa chọn, đối với các vương tôn quý nữ của Hoa Thiên giới đến, học viện sẽ hợp lại và hạ thấp tiêu chuẩn xuống, toàn bộ bọn người đó là đại tài nguyên của học viện, và lại đám người đó cũng tạo nên "danh nhân hiệu ứng" nhất định.

Hai ngày nay tiểu bảo chủ ngây ngốc ngụ trong khách sạn, Thần Nam uy hiếp nàng nếu dám ra ngoài rước thị phi thì năm vạn kim phiếu một phen cũng không trả lại cho nàng.

Tiểu bảo chủ hận nghiêng răng nghiêng lợi nếu không phải vì gia nhập Thần Phong học viện phải cần đến tiền, nàng chắc chắn sẽ xem những lời đó như gió

thoảng qua tai nhưng hiện tại nàng không thể không ngoan ngoãn mà ở trong phòng. Khi đó Thần Nam lại giúp nàng giải đi một phần khổn thần chỉ.

Thần Nam từng không chỉ một lần "khảo vấn" Tiểu Ngọc về bí mật của cổ thần nhưng đều bị tiểu bảo chủ ngăn lại, kết quả chẳng có chút thu hoạch nào.

Trong lần cổ thần phong ba đó người tham dự có hơn nửa là thanh niên, đám thanh niên đó không hoàn toàn chỉ vì thần thủ mà đến, tuyệt đại đa số còn muốn báo danh gia nhập Thần Phong học viện.

Sớm ngày thứ ba trước của Thần Phong học viện người tu tập tấp nập giống như cả một biển người làm cho đại môn của học viện bị vây đến nổi nước cũng chảy không lọt.

Tiểu bảo chủ hai ngày nay bức bối cuối cùng cũng cũng trông được đến ngày báo danh ở Thần Phong học viện, nhìn Thần Nam bên cạnh nàng âm thầm nghĩ rằng: "Đợi sau khi bốn công chúa thỉnh cao thủ ở đó phá giải cấm chế nhất định sẽ tính sổ với người"

Thần Nam hồn nhiên không biết tiểu bảo chủ đã âm thầm tính kế ám toán hẳn, nhìn trước đại môn người người tụ tập hẳn kì lạ nói: " không phải nói đầu mỗi tháng đều có thể báo danh sao, sao lại còn nhiều người như thế này nhỉ, chẳng lẽ đều dồn sang tháng này?"

Một thanh niên bên cạnh nghe hẳn nói vậy liền nói: " Thần Phong học viện danh vang đại lục, mỗi tháng đều có vô số thanh niên cao thủ không ngại đường xa vạn dặm đến báo danh huống chi lần này lại vừa khéo tại Tội ác chi thành truyền ra chuyện về bàn tay bị đứt của cổ thần nên chắc chắn so với mấy lần trước phải đông hơn rất nhiều"

"Oh, đa tạ đã chỉ giáo"

"Không cần khách khí, huynh...cũng đến báo danh phải không?" người thanh niên đó nhìn Thần Nam làm sao cũng không giống cái vẻ là đến báo danh, người khác đều trông ngóng về phía đại môn chỉ có hẳn cùng tiểu cô nương tuyệt mỹ kia là

cứ nhàn tản đi qua đi lại.

" Không sai ta đem muội muội đến báo danh"

"Oh, muội muội của huynh thật dễ thương"

Tiểu bảo chủ đúng thật là xinh đẹp vô song, nàng mặc một cái quần dài màu vàng nhạt, trong lòng ôm tiểu ngọc trắng tuyết như ngọc, làm cho nàng nhìn có vẻ thuần khiết vô cùng, dung nhan tuyệt sắc thu hút vô số ánh mắt của các nam tử đồng thời cũng khiến vô số nữ tử ghen tị.

Nghe Thần Nam cùng nam tử đó đối thoại, tiểu bảo chủ tức giận nói: "Bại hoại chết tiệt ai là muội muội của người hả?"

Thần Nam cảnh giới nhìn mọi người xung quanh nói: "Muội muội của ta từ nhỏ đã thích đối xử với ta như vậy " nói xong hắt cằm tay tiểu bảo chủ nhanh chóng đi ra xa.

" Bại hoại chết tiệt thả ta ra, ai là muội muội của người hả?"

Tiểu bảo chủ không ngừng vùng vẫy, sổ ra một tràng câu chửi, nếu không phải hai người đã đi ra xa thì sớm đã có thanh niên đến mà " thể thiên hành đạo", " trừ bạo an lương" rồi, bất quá với dạng như vậy cũng đã khiến nhiều nam tử trẻ tuổi đối với Thần Nam có nhiều địch ý.

Thần Nam lớn tiếng nói: " Nhìn cái gì mà nhìn, muốn gây sự chú ý với muội muội ta à? Muốn của được muội muội ta trước tiên phải qua cửa của ta đã, người....đúng, nói người đó, dám tròng mắt nhìn ta hả, người đừng có mà giỡn, bỏ ý định của muội muội ta đi, ta tuyệt đối không đồng ý."

Có nhiều người nghe đến ngậy ngốc ra, xem ra tiểu bảo chủ thật đúng là muội muội của hắn, liền nhanh chóng thu lại ánh mắt sát nhân chuyển qua nhìn hắn cười.

Tiểu bảo chủ bực bội chửi: "Người cái tên vô sỉ bại hoại, miệng toàn nói xàm nói bậy"

Nhìn thấy chúng nhân lại lộ ra mục quang sát nhân, Thần Nam nói: "Các người trường mắt cái gì, muội muội ta từ nhỏ cùng với ta đánh nhau lớn lên, quan hệ của chúng ta chính là như vậy đó, chính là luôn luôn ồn ào"

Bất quá hẳn nhanh chóng nằm tiểu bảo chủ chuyển sang chỗ khác, Tiểu bảo chủ thở hồng hộc nói: "Bại hoại ta sớm đã chán ghét người muốn chết rồi, người thật đáng ghét cùng cực, ta sớm muộn gì cũng sẽ báo phục người"

Lại nói trong đám người trẻ tuổi đến báo danh Thần Phong học viện này, có không ít người đã đến Thần Chiến di tích tìm tã thủ bị đứt của cổ thần, có nhiều người đã nhận ra tiểu bảo chủ chính là cô gái cười phi hồ lúc đó, cũng có tên là Phi hồ đại đạo, bọn họ không nhận được bắt đầu nhỏ tiếng nghị luận.

"Xem kìa, mỹ nữ tuyệt sắc đó chính là Phi hồ đại đạo hôm đó và lại cũng từng cười phi hồ đùa bỡn với rất nhiều tu luyện giả đó"

"Trời ơi, đúng là tiểu nữ hài đã tìm ra xương bàn tay phải của cổ thần"

"Tuyệt sắc mỹ nữ, sẽ có lúc ta nhất định sánh đôi cùng nàng ta, ta nhìn tên ca ca của nàng ấy thật chẳng chút hứng thú, thật muốn đập cho hắn dẹp dẹp thành một thốn."

"Cô ta đúng là một cô bé rắc rối, sơ suất một chút là dẫn đến một trường đại chiến lưu huyết, nghe nói phó viện trưởng Thần Phong học viện đối với nàng đau đầu vô cùng, trực tiếp gọi nàng là tiểu ma phiền"

"Tiểu ma phiền? Có cá tính a"

.....

Một truyền mười, mười truyền trăm dù chưa chính thức báo danh nhưng Thần Nam cùng tiểu bảo chủ đã trở thành "danh nhân", cuối cùng hầu như mọi người đều biết đến đôi "huynh muội" kì quái này.

Tiểu bảo chủ càng nghe sắc mặt càng khó coi cuối cùng lách khỏi đám đông, Thần Nam cũng nhanh chóng đuổi theo sợ nàng lại gây thêm phiền phức.

"Tiểu ác ma cô đi đâu đó? "

"Thật đáng ghét mà, tự nhiên lại nghị luận ta như vậy. Tiểu Ngọc biến thân, chúng ta bay tới trước."

Sau khi Tiểu Ngọc biến thân tiểu bảo chủ liền nhảy lên ngời, Thần Nam lập tức nhảy theo lên lưng hổ.

"Bại hoại chết tiệt xuống mau, không được ngời lên Tiểu Ngọc của ta"

"Ta mà xuống ai đưa học phí cho cô"

"Bại hoại vô sỉ...."

Nam nữ trẻ tuổi đến Thần Phong học viện báo danh nhìn đôi "huynh muội" cổ quái đó cười lảo hủ cánh dài và rộng tiến vào Thần Phong học viện đều miệng mồm há hốc.

Trong tiếng cãi lộn của hai người, bọn họ nghe tiểu bảo chủ không ngừng gọi Thần Nam là "bại hoại", " bại hoại" cùng với "tiểu ma phiến" đôi "huynh muội" này đã trở thành nhân vật truyền kì trong đám tân sinh của Thần Phong học viện dường như không ai là không biết.

Trong Thần Phong học viện mỗi học sinh đều đã từng nghe qua chuyện về Phi hổ đại đạo, cũng biết được Phi hổ đại đạo tìm được một khối thần cốt nên khi bọn họ thấy hổ vương từ trên trời hạ xuống, trước thì kinh ngạc sau thì không nhịn được mỉm cười. Do là ai cũng đều nghe được chuyện nữ hài trước mắt bắt mất râu của Phó viện trưởng, bị Phó viện trưởng gọi là Tiểu ma phiến.

Hạ xuống chỗ không người, tiểu ngọc lại biến trở lại thành tiểu miêu tiểu bảo chủ ôm lấy nó đi về phía trước.

Phó viện trưởng vừa hay cũng từ phía trước đi đến nhìn rõ hai người tiểu bảo chủ, nói: "Đại môn vẫn chưa mở hai người làm sao vô đây?"

Tiểu bảo chủ nói với vẻ chẳng quan tâm: " Đương nhiên là bay vào..."

"Người...người dám xông vào học viện?"

"Ta đến báo danh, bại hoại nhanh đem tiền đưa cho xú lão đầu này đi"

Phó viện trước ngó trái ngó phải phát hiện không ai chú ý đến nơi này liền nhỏ giọng nói: "Ta lạy người tiểu ma phiền à, ta dù gì cũng là Phó viện trưởng của học viện này, người hãy giữ cho ta một chút thể diện được không hả. Đừng gọi ta là xú lão đầu nữa mà hãy đổi lại gọi là Phó viện trưởng nghe chưa?"

Tiểu bảo chủ nói với giọng sắc bén: " Xú lão đầu ông còn dám nhắc đến à, ông có biết đám tân sinh kia nghị luận ta thế nào không? Bọn họ đều gọi ta là tiểu ma phiền đều là do xú lão đầu quá quý ông mà ra, nếu không phải do ông bọn họ làm sao lại nghị luận ta như vậy chứ, hừ!"

Phó viện trưởng vuốt bộ râu lờm chờm nói: " Ai bảo người gây ra bao nhiêu là rắc rối, được rồi ta dẫn người đi nộp học phí "

Nơi nộp học phí nằm ở tầng ba của học viện, Phó viện trưởng cùng với lão nhân thu phí nhỏ giọng đàm luận mấy câu sau đó cũng đi mất.

Thần Nam đem phần kim phiếu đã chuẩn bị sẵn lần lượt lấy ra, tiểu bảo chủ nhân cơ hội đó nhanh chóng thò tay vào lòng hắn nhưng liền bị Thần Nam chụp được ngọc thủ của nàng.

Lão nhân thu phí lậ lùng nhìn hai người Thần Nam mỉm cười nói: "Muội muội của ta từ nhỏ đã thích đùa bỡn, toàn thích gây náo loạn".

Tiểu bảo chủ vốn muốn chửi lại nhưng đột nhiên cảm thấy bàn tay bị nắm của nàng truyền lại một lực lượng cổ quái bế trụ huyết đạo của nàng làm cho nàng không thể nói cũng không thể cử động được.

Lão nhân thu tiền khẽ cười nhìn Thần Nam nói: "Hãy nói ra tên của muội muội người, ta phải đăng kí sau đó an bài túc xá cho cô ta"

Thần Nam nói: "Tiểu ma phiền"

Lão nhân: "Xem ra thật là một học sinh thân phận cao quý không muốn nói ra tên thật"

Thần Nam: "Cũng có nhiều học sinh như vậy phải không?"

Lão nhân nói: "Mỗi lần báo danh đều có một vài học sinh như vậy"

Lúc này tiểu bảo chủ nhìn Thần Nam đôi mắt muốn phun ra lửa, dùng cái tên "tiểu ma phiền" đăng kí vậy chẳng phải từ nay về sau thân phận tại nơi này của nàng thật sự là tiểu ma ma phiền rồi.

Lão nhân đăng kí xong nói: "Qua hai ngày ở tạm quản lý trung tâm có thể thu thêm một phần trụ túc phí" sau đó ông đưa cho Thần Nam một cái chìa khóa bằng trúc rồi nói: "Trên miếng trúc có ghi tòa nhà và số phòng hãy đem muội muội người đến xem thử đi"

Thần Nam thu lại cổ ám lực trên thân thể tiểu bảo chủ giải khai huyết đạo của nàng kéo nàng đi về phía trước.

Tiểu bảo chủ hét lên một tiếng chói tai: "Bại hoại ta muốn giết chết người"

"Đi mau đừng có mà lộn xộn người ta thấy sẽ cười cho đấy" Thần Nam kéo nàng đi về phía trước.

Trên đường tiểu bảo chủ thật ồn ào, lão nhân thu tiền nhìn thấy lắc đầu than: "đúng là một đôi huynh muội cổ quái"

Túc xá sạch sẽ thoáng mát bất quá khi tiểu bảo chủ nhìn thấy trong phòng có bốn cái giường lập tức kêu lên: "Cái gì! Muốn ta cùng người khác ở chung à? Không được ta phải đi tìm xú lão đầu đổi phòng khác cho ta"

Thần Nam nói: "Không phải chưa từng ở chung với ta tập quán cũng tốt mà"

Tiểu bảo chủ giống như bị giẫm phải đuôi tức giận nói: "Không được nhắc đến chuyện lúc trước ta hiện tại không có quan hệ gì với người không cần người quản ta"

"Cô yên tâm chỉ cần giao cô cho Thần Phong học viện xong, cô có muốn đem Tội ác chi thành kéo sập ta cũng quyết không quản chuyện của cô" từ sau khi thấy lão yêu quái Thần Nam một điểm cũng không dám đụng tiểu bảo chủ.

Hai người ồn ào tời khỏi tức xá đi đến chỗ đại môn của học viện. Lúc này đại môn của học viện đã mở rộng nam nữ trẻ tuổi đến báo danh ùn ùn tiến vào phó viện trưởng đứng trên một cái đài cao trong học viện giảng giải: "---Các vị đều là nhân trung chi kiệt---kì trung tu đạo giả được học viện lựa chọn ----bây giờ hãy theo ta đến diễn võ tràng tham gia khảo hạch"

Nam nữ trẻ tuổi đến báo danh có hơn hai ngàn người sắp thành một đội ngũ thật dài theo sau Phó viện trưởng đi vào học viện.

Thần Nam cùng tiểu bảo chủ theo sau đám người đó muốn xem xem học viện lựa chọn tân sinh thế nào.

Hai ngàn người ở trong diễn võ trường cực lớn cũng không thấy đông, phó viện trưởng lớn giọng nói: "trắc thí rất đơn giản các người phải qua được ba cửa trong ba cửa đó các người sẽ bị một cái cao thủ công kích. Khảo quan tuy rất ít nhưng có thể bảo chứng mỗi người đều bị công kích như nhau người qua tam quan mà còn có thể đứng được ở nơi này thì có thể trở thành tân sinh của học viện.

"hống"

"hống"

Hai tiếng gầm vang lên, một xanh một đen hai con cự long từ sâu trong học viện bay lên chính là hai con cự long xuất hiện trong ngày học viện bị vây khốn, hai tên bề ngoài như một trung niên long kỵ sĩ thân sắc lãnh tuấn đều ngồi thẳng lưng trên lưng của cự long, mỗi người đều cầm trong tay một thanh cự kiếm lạnh lùng chĩa xuống dưới đất.

"Đệ nhất quan là chống lại công kích của hai vị long kỵ sĩ, thỉnh tham gia giả chú ý nếu như vẫn chưa đạt đến cảnh giới xin hãy sớm quay lại để không phải chịu tổn hại. không cần thiết"

Nhìn lên hai vật to lớn trên không trung có nhiều người cảm thấy sợ hãi vô cùng không ít người hấp tấp lùi ra sau kết quả là cuối cùng giữa trường chỉ còn lại một ngàn người.

Viện trưởng lại hô lớn: "nếu không còn ai thối xuất trắc thí lập tức bắt đầu"

Kết quả lại có thêm hai trăm người chạy ra, còn lại trên dưới tám trăm người không ai lui lại.

"Hảo, trắc thí bắt đầu"

Hai con cự long chúí xuống, hai vị kị sĩ huy vũ cự kiếm phách xuống đất từng đạo đầu khí một, đầu khí lam sắc và lục sắc như thủy triều ầm ầm quét xuống.

Đám người trẻ tuổi tham gia trắc thí tại diễn võ trường hoặc dùng ma pháp hoặc dùng binh khí hấp tấp dùng toàn lực chống đỡ.

Không trung đầu khí tung hoành tạo nên những cơn sóng giữa trường không lâu đã có binh khí bị gãy, tẩm chắn ma pháp bị phá vỡ rất nhiều người thổ huyết trọng thương thối lui.

Tiểu bảo chủ không tưởng được trắc thí thì ra tàn khốc như vậy, nàng không khỏi thầm mừng cho bản thân may mắn, do khấn trương quá độ nàng bất tri bất giác bầu chặt lấy bắp tay của Thần Nam.

"Úy tiểu ác ma cô đứng sát quá, sao lại bầu ta? À ta biết rồi thì ra cô đang sợ, ha ha, đúng là cười chết ta mất"

Tiểu bảo chủ trừng mắt nói: "Nói bậy, ta đâu có sợ ta chỉ là nhìn bộ dạng hai tên xú long kị sĩ đó có chút kì quái nhất thời nhìn đến xuất thần mà thôi nếu không ai mà thèm đứng chung với người" nói xong liền đi ra xa cách Thần Nam mười mấy mét.

Một tiếng cười nhẹ từ sau lưng tiểu bảo chủ vang lên, Đông Phương Phương Hoàng đã đi đến nói: "Tiểu lạp tháp cô thật có ý tứ đó, dám báo danh gọi là tiểu ma phiên, thật có tính cách"

Nghe đếm ba từ "tiểu ma phiền" tiểu bảo chủ hận đến nghiến răng ken két, bực bội nói: "Là cái tên bại hoại chết tiệt báo danh thế ta, ta thật hận hãn muốn chết, thật muốn lập tức giết chết hãn. Đúng rồi, Phượng Hoàng Tỉ Tỉ học viện vì sao lại cho ta gian phả tức xá đó, muốn để bốn người ở chung, ta phải tìm xú lão đầu viện trưởng đó kêu lão đổi phòng cho ta "

Đông Phương Phượng Hoàng cười nói: "Học viện có quy định một gian tức xá một học kì là một ngàn hai trăm kim tệ do trong tức xá mọi người chia nhau bình đẳng, cô nếu muốn một mình ở một gian tức xá mỗi học kì phải tự mình chi ra một ngàn hai trăm kim tệ"

Tiểu bảo chủ kinh ngạc la lên: "Trời ơi, Thần Phong học viện muốn ăn cướp tiền hay sao?"

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Học sinh tu vi đạt tới cảnh giới có địa vị hoàn toàn có thể bằng thực lực của mình mà chu cấp đủ chi phí tiêu dụng, đó cũng là một loại biến tướng khảo nghiệm của học viện đối với học sinh đó".

Tiểu bảo chủ nói: " Cướp bóc trắng trợn thì có"

Đông Phương Phượng Hoàng cười nói: "Viện trưởng đúng là nhìn cô bằng con mắt khác, xem như cô vì tìm được thần cốt có công, viện trưởng quyết định miễn cho cô một năm phí ở trọ, đương nhiên là phòng hai người lúc đó cô sẽ ở với ta"

Tiểu bảo chủ hồ nghi nói: "Lão không phải là không yên tâm ta nên kêu tỉ đến giám sát ta đó chứ? Nếu không vì sao không để cho ta hưởng thụ đãi ngộ ở một mình một phòng?"

Đông Phương Phượng Hoàng thầm nói: "Đương nhiên là để ta giám sát cô để tránh cô lại gây thêm phiền phức" thế nhưng nàng cười nói " Tân sinh mới nhập học đều phải có người kèm một thời gian giúp cho bọn họ nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh của học viện. Viện trưởng đối với cô đã phá lệ nhiều rồi, ta xem ông ấy sơ dĩ chiếu cố cô như vậy là do sớm biết cô thể nào cùng tìm ông ấy mà gây rắc rối sợ bộ râu lại bị cô bứt mất một mớ nữa"

Tiểu bảo chủ cười nói: "Ta thật không cố ý, chỉ là không cẩn thận chụp được bộ râu của lão ấy mà thôi không ngờ lại bắt hơi nhiều "

"Không cẩn thận? Sao cứ mỗi lần cô làm sai đều là do không cẩn thận vậy"

"Phượng Hoàng tỉ tỉ vì sao hai tên xú long kị sĩ lại giống nhau vậy, phải chăng họ là anh em song sinh?"

"Đúng rồi, họ chính là huynh đệ song sinh tu vi đều cao thâm vô cùng là giáo sư mới của học viện"

Tứ giai cự long kị sĩ có thể nói là cao thủ trong cao thủ, tu vi chỉ có thể hình dung là thâm bất khả trắc, lần này chỉ là tiến hành trắc thí đối với những người đến báo danh nên hai người không dám toàn lực xuất thủ chỉ là tần suất công kích nhanh phi thường, đầu khi một luồng lại một luồng, xa xa nhìn lại trên diễn vũ trường hình thành một dải ánh sáng.

Nhưng dù là vậy chưa tới thời gian uống một chén trà đã có hơn vài trăm người thối lui ra ngoài, còn có không ít người bị trọng thương ngã xuống.

Lúc này các học sinh thủ hầu của Thần Phong học viện ở bên cạnh liên nhanh chóng tiến vào giữa trường đem những người bị trọng thương cứu ra. Đương nhiên những mỹ nữ bị té nằm trên đất sẽ được cứu trước một bước, đây đúng là thời cơ cực tốt cho bọn sắc lang hướng về mỹ nữ.

Sau khoảng một khắc, đệ nhất quan trắc thí kết thúc hai long kị sĩ ngự trên hai con cự long bay vào trong học viện, giữa trường những người còn đứng được giảm hết một nửa còn dư hơn bốn trăm người, những người đó đã chống được ba lần đầu khí công kích.

"Đệ nhị quan, chống lại công kích của ba vị ma pháp sư"

Phó viện trưởng nói xong ba vị ma pháp sư phiêu diêu bay lên không trung, ba người không nói câu nào vừa lên đến liên niệm một tràng chú ngữ. Trong không trung ma pháp nguyên tố kịch liệt ba động sau đó một mảng lớn hỏa diệm từ không

trung bắn xuống.

Chúng nhân giữa trường hoặc tránh né hoặc pháp xuất ma pháp, đấu khí, chân khí để chống lại.

Sau hỏa diễm vô số những mũi tên gió hàn quang lấp lóe bắn thẳng xuống đất, băng thương cũng nhanh chóng theo sau, thỉnh thoảng còn có một vài tia sét từ trên trời đánh xuống, giữa diễn vũ trường ma pháp công kích điên cuồng tàn phá.

Rất nhiều người mang thương thế thối lui ra ngoài, trong gần một phút giữa trường chỉ còn không tới hai trăm người.

Qua khoảng một khắc đệ nhị quan trắc thí kết thúc giữa trường còn lại hơn một trăm hai mươi người.

"Đệ tam quan trắc thí chuẩn bị bắt đầu, nếu như cảm thấy thực lực bản thân không đủ xin hãy nhanh chóng thối xuất, lần này sẽ do một vị tu đạo giả phát động công kích tới các vị "

Diễn vũ trường xuất hiện một loạt tiếng kinh hô, một lão nhân mặc y phục rộng, tay áo dài phất phơ trong gió chân đạp phi kiếm, từ xa phá không bay đến, lão nhân tiên phong đạo cốt, hạc pháp đồng nhan phẳng phất giống như thần tiên trong loài người.

Mọi người lúc này đến chấn kinh vô cùng, tu đạo giả bình thường rất ít khi gặp được, người tu đạo thành công thể này một lần cũng khó gặp được, vị này chắc chắn là một ngũ giai tuyệt thế cao thủ.

Những người trẻ tuổi tiếp thụ trắc thí giữa trường cũng có vài người là tu đạo giả khi bọn họ thấy được lão giả như một vị tiên nhân này đều lộ ra thần sắc kinh hi.

Thần Nam than thở nói: "Ngũ giai tu đạo giả kì Nguyên Anh quả nhiên đạt được hiển nhiên có thể ngự kiếm phi không đúng là làm cho người khác phải ngưỡng mộ"

Lão nhân tiên phong đạo cốt hạ trên đài cao trong trường, phi kiếm dưới chân

ông như thiểm điện nhanh chóng trầm xuống chúng nhân giữa trường.

Giữa trường ma pháp cuồng vũ, chân khí, đấu khí mệnh mông như những đợt sóng quét ra chúng nhân không dám không cố toàn lực chống lại phi kiếm, thật đúng là cửa cuối cùng.

Phi kiếm giữa trường xoay chuyển một lần lại bay về phía lão nhân, lão nhân ngự kiếm bay đi.

Lần này không có ai té ngã nhưng nhiều người y phục trên thân đều bị chấn nát.

Phó viện trưởng nói: " Người y phục còn tốt lưu lại, những người khác hãy thôi xuất"

Rất nhiều người thất vọng đi ra cuối cùng giữa trường còn lại hai mươi chín người.

Tiểu bảo chủ la lên: "Trong hai ngàn người chỉ có hai mươi chín người hợp cách, cũng quá là khoa trương đó"

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Cô tưởng người nào cũng có thể tiến nhập Thần Phong học viện sao? Chỉ có các cao thủ có tài chân chính mới có thể băng vào bản lĩnh của mình mà tiến nhập."

" Vậy vì sao Thần Phong học viện có tới mấy ngàn người vậy?"

"Một bộ phận lớn là vương tôn quý nữ, là giao học phí thiên giới đến"

Trong những người thông qua trắc thí có ba người khiến Thần Nam chú ý, người thứ nhất là một thanh niên anh tuấn đỉnh đặc, nguyên nhân không phải vì hãn mà vì hãn là người quen của Thần Nam Bái Nguyệt Quốc Tam hoàng tử Nhân Kiếm.

Những người thông qua trắc thí đều lộ ra nụ cười, Nhân Kiếm vẫn vinh nhục bất kinh, trầm ổn như xưa.

Vừa nhìn thấy hắc Thần Nam đã hiểu rõ, tuy hắc với Nhân Kiếm chỉ tiếp xúc mấy ngày nhưng cũng cảm giác rõ ràng hắc đã tâm cực lớn, chính là đã tâm không chịu khuất phục bất cứ ai. Hắc tại đất nước của mình tranh quyền đoạt thế nay lại đến nơi đây tu hành rõ ràng là không bình thường khẳng định đã có biến cố phát sinh.

Thần Nam liếc nhìn tiểu bảo chủ ở xa thấy nàng đang nắm chặt nắm tay, hắc biết rằng Nhân Kiếm đã gặp nạn rồi, Tiểu bảo chủ xảo trá nhất định đã lập kế hãm hại hắc.

Người thứ hai gây sự chú ý của Thần Nam cũng là một người quen, chính là người hộ tống bọn hắc Quan Hạo, hắc thành công qua được tam quan trắc thí, trên mặt thần tình vui sướng vô cùng.

Người thứ ba là một nữ tử tóc vàng, thân hình lồi lõm cân đối bốc lửa, hai ngọn núi vụn cao, tấm lưng nhỏ nhắn thon thả, cặp mông tròn trịa ----khiến người khác phải suy nghĩ vô hạn. Dung nhan của nàng tuy không mỹ lệ bằng Tiểu bảo chủ và Đông Phương Phượng Hoàng nhưng hấp dẫn, duyên dáng, vẻ quyến rũ thì hơn xa, đúng là một vật khiến nam nhân sản sinh dục vọng tối nguyên thủy.

Tuyệt đại đa số mục quang của nam nhân đều tập trung trên người nàng ta trong đám người đó có thậm chí truyền ra tiếng nuốt nước bọt ừng ực làm cho nhiều nữ tử lộ ra vẻ đỏ kị.

"Khục..." tiếng ho của Phó viện trưởng đã cắt đứt huyền tưởng bất lương của đám sắc lang đó " tháng này người đến báo danh tổng cộng có hai mươi chín người thuận lợi quá quan, hoan nghênh các vị gia nhập Thần Phong học viện.."

Tiểu bảo chủ bất mãn kêu lên " nói nhiều quá toàn những lời sáo rỗng"

Thần Nam đi đến nói: "tiểu ác ma, đại cừu nhân ngày đó của cô đã đến rồi đó, sau này chỉ còn xem biểu hiện của cô thôi"

Tiểu bảo chủ nghiêng răng nói: "Ta quyết không tha cho hắc cũng quyết không tha cho người"

Thần Nam "hừ" một tiếng cốc vào trán nàng nói: "Dám uy hiếp ta à"

"Bại hoại chết tiệt lại cốc ta, ai u.....Phượng Hoàng tí tí giúp ta đánh hẳn "

Đông Phương Phượng Hoàng đem tiểu bảo chủ đang xoa cái trán đau ra đằng sau nàng lạnh lùng nói: "Đây là Thần Phong học viện, cô ta đã là học sinh của học viện, người không có tư cách đánh cô ta"

Thần Nam nhìn vào mục quang lạnh lùng của Đông Phương Phượng Hoàng không chút nhân nhượng nói: "Ta giáo huấn muội muội của ta, người muốn quản sao?"

Tiểu bảo chủ tức khí nói: "Vô sỉ, ai là muội muội của tên bại hoại người "

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Đừng tưởng ta không biết quan hệ của các người, người nên nhanh li khai nơi này, nếu không đừng trách ta đối với người không khách khí "

"Người la một ma pháp sư còn ta là vũ giả đứng gần như thế còn dám cường cường sao,.. " Thần Nam nở nụ cười không chút hảo ý.

Đông Phương Phượng hoàng kinh sợ liền kéo tiểu bảo chủ thối lui ra sau.

Thần Nam liền theo sau mấy bước không chút vội vã, làm cho Đông Phương Phượng Hoàng đại kinh thất sắc, nàng giận dữ nói: "Người----dám tại học viện gây sự"

"Gây sự? Nói mà không coi lại, cô đi đường cô, ta đi đường ta, chúng ta đâu ai cản đường ai"

Sắc mặt của Đông Phương Phượng Hoàng trở nên lạnh lẽo, không ngờ Thần Nam dám tại nơi này mà đùa bỡn với nàng, bất quá nàng thật sự không dám vọng động. Nếu như ở cự li gần như thế này mà thi triển ma pháp, chỉ sợ chưa niệm xong chú ngữ đối phương đã chế trụ được nàng.

Tiểu bảo chủ chỉ sợ thiên hạ không loạn, lớn tiếng kêu lên: "Bại hoại người dám

đùa bỡn với cả Phượng Hoàng tí tỉ sao"

Lời đó vừa nói ra, vô số người liền nhìn về nơi đó, Đông Phương Phượng Hoàng bức bối xiết chặt lấy tay của tiểu bảo chủ.

Tiểu bảo chủ la lên một cách khoa trương: "ai u Phượng Hoàng tí tỉ, tí vì sao lại bầu muội, là tên bại hoại chọc tí đâu phải muội chọc tí"

Đông Phương Phượng Hoàng liền bịt chặt miệng nàng lại, nàng thật muốn tìm một cái lỗ dưới đất mà chui xuống, đường đường thiên tài thiếu nữ của ma pháp hệ, lại phát sinh sự tình như thế ở trong trường hợp này, nàng cảm thấy hai má nóng bừng lên.

Lúc này nam tử phụ cận đều hướng về Thần Nam với ánh mắt sát nhân có người còn bắt đầu đi đến nơi đó.

Thần Nam nhỏ giọng nói: "tiểu ác ma đừng quên Khốn Thần chỉ lực trên người người chỉ có ta mới có thể hóa giải, người suy nghĩ cho kĩ"

Hắn liếc nhìn học sinh học viện cùng với những thanh niên tham gia trắc thí bị loại tiến tới nơi này liền lộ ra bộ dạng văn vẻ hữu lễ nói: "Phượng Hoàng tiêu thư hôm nay chỉ đưa chân cô vài bước, ta có việc đi trước phiền cô về sau hãy chiếu cố nhiều đến muội của ta, muội muội không cần nhớ đến ta "

Đám nam tử tụ lại nhất thời phát giác Thần Nam không dừng lại chút nào nhanh chóng xuyên qua đám người sau đó đi mất.

Sau lưng hắn truyền lại âm thanh tức đến ngẹt thở của hai thiếu nữ

"bại hoại..."

"đồ vô sỉ...."

Thần Nam không nghe được những câu nói đằng sau, nhanh chóng thoát khỏi Thần Phong học viện. Hắn không biết rằng chỉ trong vòng mấy ngày đại danh " bại hoại:" của hắn cùng đại danh" tiểu ma phiền" của tiểu bảo chủ đã truyền khắp Thần

Phong học viện, dường như mỗi học sinh đều biết đến đôi "huynh muội" này. Đồng thời Đông Phương Phượng Hoàng lúc nào cũng nguyên rửa hảnh, chuẩn bị tính toán với hảnh.

Chương 3: Hồ Đế Thần Ngọc Kinh Hồn

Thần Nam sau khi từ Thần Phong học viện trở về khách sạn, lập tức thu thập đồ đạc, li khai nơi ấy, sau đó đến ở riêng tại một khách sạn khác.

Sau khi hãn li khai hai ngày, Đông Phương Phượng Hoàng cùng với Tiểu bảo chủ suất lĩnh năm sáu thiếu nữ mỹ mạo xông vào khách sạn. Các nàng bao vây căn phòng mà lúc trước Thần Nam ở sau đó vội vàng thi triển ma pháp, tia sét, mũi tên gió, hỏa diễm....phong cuồng bắn ra làm cho căn phòng lửa cháy rầm rầm đổ sụp xuống.

Lão bản của khách sạn cùng với bọn người ở đó sợ đến nỗi run lấy bầy, không biết được vì sao bọn học sinh của Thần Phong học viện lại phản nộ như vậy.

Ngay lúc Đông Phương Phượng Hoàng phát hiện trong phòng không có ai tức đến mặt mũi xanh lè, nàng hỏi tiểu bảo chủ: "Tiểu ma phiến không phải cô nói hãn ở đây sao?"

Nghe ba từ Tiểu ma phiến đó Tiểu bảo chủ không vui nói: "Đừng gọi ta là tiểu ma phiến nữa, ta rất ghét cái tên đó. Hãn trước đây xác thực là ở tại nơi này, ai biết được cái tên dịch vật đó lại xảo quyệt như vậy, đã sớm chạy trước một bước."

Các cô gái ở bên cạnh nghe vậy đều mỉm cười, danh tự của tiểu bảo chủ thật là có cá tính, huống chi đã danh vang ra bên ngoài. Một cô gái nói: "Tiểu ma phiến cô phải chẳng sợ ca ca của cô bị đánh nên đã gửi thư trước cho hãn giúp hãn chạy trốn phải không?"

Tiểu bảo chủ giọng sắc bén nói: "Cái thứ bại hoại đó không phải ca ca của ta, ta hận cái đồ dịch vật đó muốn chết, nếu không đã không cùng Phượng Hoàng tỉ tử đi thu thập hãn. Còn nữa, ta không phải gọi là tiểu ma phiến, các người có thể gọi ta là tiểu tử tử."

Các cô gái có mặt đều cười mãi không thôi khiến tiểu bảo chủ ảo não vô cùng, một nữ hài cười nói: "Mới có mười sáu tuổi mà muốn làm tì tì của bọn ta? Haha, ta cảm thấy tiểu ma phiến thật dễ nghe, huống chi ai ở trong viện cùng đều biết đến danh tự đó rồi, muốn đổi cũng không được nữa."

Tiểu bảo chủ ầm ức biết rằng muốn sửa cái tên ấy cũng không được nữa rồi.

Lúc này lão bản của khách sạn lấy hết can đảm đi đến khai khẩu nói: "Các vị tiểu thư vì sao các vị lại hủy phòng ốc khách sạn của ta?"

"Cái đó....." Các nữ hài đều cảm thấy ngượng ngùng.

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Để xây mới lại căn phòng đó cần bao nhiêu tiền? Ta sẽ bồi thường cho ông?"

"Đại khái.....cần khoảng một trăm kim tệ."

Bàn luận đến vấn đề bồi thường các cô gái nhất đều hướng ánh mắt về phía tiểu bảo chủ.

"Sao lại nhìn ta? Ta đâu có động thủ! Là các cô thi triển ma pháp mà."

Một nữ hài nói: "Chúng ta đều là học sinh nghèo, ai mà không biết cô đã gõ Phó viện trưởng một gậy, bóc lột được năm vạn kim tệ, cô có hảo ý chi tiền giúp chúng ta không?"

Tiểu bảo chủ bức bối nói: "Mớ tiền đó của ta đều bị tên bại hoại đó cướp mất rồi. Ta hiện tại một phân tiền cũng không có."

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Đừng trông chờ vào cô ta, cô ta bây giờ ăn uống đều do ta chu cấp cả."

Các cô gái bức bối bất bình nói: "Ca ca của cô thật là đáng ghét."

"Sao lại cướp cả tiền của muội mình chứ?"

"Thật đúng là một tên bại hoại."

Tiểu bảo chủ cảm thấy bất lực vô cùng, cho dù nàng giải thích thế nào người khác đều xem nàng là muội muội của Thần Nam.

Các cô gái trên người có bao nhiêu tiền đều lấy ra cuối cùng cũng thu đủ một trăm kim tệ, nhưng vô hình trung họ ai nấy đều thăm hận Thần Nam.

Cuối giờ ngộ ngày hôm ấy, khi Thần Nam đến nơi đó "quan sát tình hình của địch", sau khi thấy được cảnh tượng trước mắt, hắn không kềm được, mồ hôi lạnh tuôn ra, nói: "Đúng là đáng sợ, may mà ta biết trước".

oOo

Trên trời, ánh trăng sáng rực rỡ soi chiếu khắp mọi nơi.

Ánh trăng như nước làm cho toàn bộ Tội Ác chi thành trở nên mờ ảo, từ xa nhìn lại giống như được phủ một tấm lụa mỏng.

Đêm sâu yên tĩnh, Thần Nam vẫn không có ý định đi ngủ, hắn mở cửa ra nhẹ nhàng nhảy lên trên nóc nhà, hắn đem tấm chiếu trải lên các phiến ngói sau đó nằm xuống ngắm ánh trăng trên cao.

Trong đêm trăng tròn này trong lòng hắn dường như cảm thấy có chút bất an, hắn đối với loại linh giác này của bản thân rất tin tưởng, hắn bắt đầu nghĩ là sẽ có hung hiểm phát sinh, nhưng thời gian dần trôi qua đã phủ định sự nghi ngờ đó của hắn.

Nếu nói là cảm giác bất an thì nói là do tâm linh run sợ, Thần Nam mơ hồ cảm thấy có cái gì đó đang gọi hắn, là loại tiếng gọi đó cùng với tâm linh của hắn phát sinh sự cộng hưởng làm cho hắn cảm thấy hồn bất thủ xá.

Thời gian trôi qua, tiếng gọi ấy càng lúc càng mạnh mẽ, hắn giật mình phát hiện trên người đột nhiên xuất hiện quang mang nhàn nhạt phát ra một loại khí tức thần thánh.

Đây quyết không phải là huyền công gia truyền của hắn vận chuyển làm xuất ra

khỏi người kim sắc chân khí, mà lại giống như thánh quang nhàn nhạt phát ra từ cổ thần thủ cốt, ánh sáng rực rỡ thánh khiết này làm cho Thần Nam cảm thấy hồn thân thư thái vô cùng, nhưng tâm của hắn lại càng lúc càng không thể bình tĩnh.

Lúc này hắn đã cảm ứng được rõ tiếng hô hoán rõ ràng đến từ thành bắc, là phương hướng của Thần Chiến di tích.

Hắn cảm thấy trong lòng thật hỗn loạn, thân thể hắn đột nhiên lại tán xuất "thánh quang" thần bí, trực giác cho hắn biết ánh sáng thần thánh thuần khiết đó cùng với quang mang phát ra từ thần cốt là cùng một loại, hẳn dường như có cảm giác tựa như với việc hắn từ Thần Ma mộ địa sống lại có quan hệ với nhau...

Một thời thần trôi qua, trong lòng Thần Nam trải qua một cơn chấn động kịch liệt, không thể chịu đựng được, hắn nhồm dậy tức tốc chạy về hướng thành Bắc.

Khi hắn vận khởi huyền công gia truyền liền phát hiện "thánh quang" trên mình biến mất, nhưng tiếng gọi mơ hồ vẫn quấy nhiễu trong lòng hắn như trước.

Sau khi ra khỏi thành, Thần Nam đi vào sơn lâm, lúc này sơn trung thật yên tĩnh, hương hoa cỏ từ trong rừng bay ra tản mát.

Hắn dùng tâm cảm ứng chút hô hoán, nhanh chóng đi xuyên vào sơn trung, chim thú ngủ yên trong rừng liền bị hắn làm cho sợ hãi chạy trốn.

Qua nửa thời thần Thần Nam đã đến được Thần Chiến di tích, cước bộ liền chậm lại. Nơi này vốn dĩ ít dấu chân người lui tới nhưng gần đây do chuyện về thần thủ, trong phương viên ba mươi dặm xung quanh ngày nào cũng có tu luyện giả ra vào, chỉ có lúc về chiều tối là trở nên yên tĩnh.

Thần Nam lướt đến một ngọn núi bị cổ thần đánh sụp, đi đến một cái hồ đã cạn khô, nước sông đã chảy theo hướng khác, cái hồ trước đây đã biến thành một cái cốc thấp.

Bên trong không có một cây cao lớn nào, chỉ có những bụi cây thấp bé cùng với các loài hoa cỏ. Tiếng hô hoán khiến cho tâm thần của Thần Nam xao động chính là

phát ra tại nơi này, hẩn đứng yên giữa cốc không chút động đậy, mở lòng hòa nhập bản thân với thiên địa nơi đây, ánh sáng thánh khiết lại từ trong thân thể hẩn phát ra.

Nguyệt quang như thủy, vạn vật yên tĩnh chỉ có một nhân ảnh phát quang đứng một mình giữa cốc.

Lúc này trong lòng Thần Nam cực kỳ trống rỗng, hẩn nhắm mắt lại tựa như có thể cảm giác được từng cành cây ngọn cỏ xung quanh. Hẩn nhìn thấy hai chú chim đang dựa cổ vào nhau ngủ trên một cành cây, nhìn thấy một con chuột núi từ trong hang thò đầu ra ngoài, nhìn thấy một con dã hồ từ trong bóng tối sợ hãi nhìn hẩn chăm chú...

Tuy hẩn đã nhắm mắt lại nhưng cảnh vật xung quanh lại khắc họa rõ ràng trong trí óc của hẩn, trong lúc cực kì yên tĩnh hẩn đã hòa nhập với thiên địa nơi đây, tất cả mọi thứ ở xung quanh hẩn đều có thể cảm ứng được.

Cuối cùng hẩn cũng đã phát hiện căn nguyên của tiếng hô hoán đó là từ đến dưới chân của hẩn, một chấn động nhỏ từ dưới đất truyền lại, trong lúc hoảng hốt hẩn dường như nghe thấy tiếng kêu to của một nữ tử: "Ta----muốn----nhìn---thấy----mặt----trời."

Thần Nam đột nhiên tỉnh tại, khi hẩn tập trung lắng nghe âm thanh mơ hồ đó thì lại không có âm thanh nào phát ra, chỉ cảm thấy những ba động như có như không truyền đến tâm trí hẩn.

"Dưới đất! Tia ba động này chính là đến từ dưới đất." Hẩn cúi đầu lẩm nhẩm.

Thần Nam rút thanh trường đao sau lưng ra toàn thân công lực tụ lại trên thân đao, trong ánh trăng mờ ảo trường đao phát ra quang mang đẹp mắt, vắng sáng nóng bỏng như mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt, hẩn dụng lực chém thẳng xuống đất.

"Bùm!"

Một tiếng nổ lớn vang lên, cát đá bay mù mịt một vết nứt cực lớn xuất hiện ở

giữa cốc, đột nhiên một tia nước từ vết nứt phun ra cao tới gần hai mét, những giọt nước lạnh giá từ trên không văng tung tóe xuống mặt đất.

Thần Nam giật mình lập tức lùi ra sau, nhưng khiến hấn kinh sợ chính là khung cảnh của mặt đất.

Vết nứt to lớn do hấn dùng trường đao tạo ra từ từ mở rộng, đất ở xung quanh bị lún xuống, trong cốc tựa như phát sinh một cơn địa chấn toàn bộ mặt đất đều bắt đầu chấn động. Thần Nam kinh hãi vô cùng, lập tức bay ra ngoài cốc.

Hấn đứng tại vòng ngoài của sơn cốc kinh hãi nhìn vào biến hóa trong cốc, toàn bộ đất trong cốc đều bị phá vỡ vết nứt chằng chịt xuất hiện trong cốc, tầng đất bị vỡ vụn không ngừng lún xuống dưới, nước suối từ trong vết nứt phun ra ào ào.

Thần Nam cẩn thận quan sát phát hiện dưới mặt đất là một tầng nham thạch, dưới tầng nham thạch nằm chính là một cái hồ dưới lòng đất. Uy lực một đao của hấn đã phá vỡ một lỗ thoát cho cái hồ dưới đất ấy, nên nước dưới đất ào ào phun lên, làm cho tầng nham thạch xung quanh cùng với đất bùn bị lún xuống tạo thành phản ứng dây chuyền khiến cho tầng nham thạch phía trên địa hồ bị vỡ vụn mà chìm xuống dưới.

Trong khoảnh khắc cái hồ cạn đã biến thành cái hồ đầy nước mực nước không ngừng dâng lên, bọn điều thú đang chìm vào giấc ngủ kinh hoảng bỏ chạy.

Thần Nam nhìn dòng sông đã chuyển hướng ở xa đã hiểu rõ, cái hồ dưới đất nhất định là sau khi nước sông chuyển hướng hình thành trong ngàn năm, dòng sông tất nhiên có đường chảy ngầm tới cái hồ dưới đất ấy.

Qua nửa thời, thần mực nước trong hồ đã ngừng dâng, dần dần trở nên yên tĩnh, một cái hồ nhỏ mỹ lệ xuất hiện tại nơi từng là cốc địa.

Mặt hồ phẳng lặng như gương, ánh trăng như nước, làn gió mát thổi qua làm cho hương thơm của những bông hoa đại nhẹ nhàng lan tỏa, trong lúc này sơn lâm đã trở về vẻ yên tĩnh và u mỹ.

Thần Nam trong lòng kích động, sâu dưới đáy hồ phát tán một luồng ánh sáng thánh khiết, trong mơ hồ có thể thấy được quang mang nhàn nhạt tựa hồ phát ra từ một phiến bạch ngọc. Hẳn biết rằng đó chính là tả thủ của cổ thần mà bọn tu luyện giả khổ sở tìm kiếm mấy ngày nay, cái thứ gọi hẳn gần chết ấy chắc chắn là thần bí vật kiện nằm trong tả thủ của cổ thần.

Tiểu hồ đáy sâu bao nhiêu Thần Nam không thể dùng mắt mà đo lường được, hẳn không biết được bản thân có thể bình yên mà lặn xuống đáy hồ hay không. Thần bí vật kiện trong tả thủ của cổ thần đích xác rất hấp dẫn người ta, nhưng đáy hồ đen thui không chút ánh sáng làm cho hẳn cảm thấy được một tia khí tức nguy hiểm, khiến hẳn không dám khinh suất lặn xuống hồ.

Hắn ném một tảng đá bên bờ hồ xuống, tảng đá lớn làm một mảng nước bắn lên, sóng gợn lăn tăn nhưng trong hồ nước vẫn không có chút động tĩnh. Hẳn vẫn chưa yên tâm muốn đi ra xung quanh bắt một con thú ném vào trong hồ nhưng trước đó khi tảng đất đá chìm xuống hồ cốc đã gây nên tiếng động lớn sớm đã làm cho bọn điều thú xung quanh kinh sợ chạy mất, hẳn đi một vòng mà chẳng có chút thu hoạch nào.

Nhìn vào đáy hồ đen thui, Thần Nam hơi do dự cuối cùng hẳn cười ngoai y trên người ra, trường đao cũng cắm phập xuống đất, trong tay hẳn cầm hai thanh chùy thủ hàn quang lấp loáng nhảy xuống hồ.

Nước hồ lạnh lẽo vô cùng, trong hồ ánh sáng u ám, hẳn chỉ có thể nhìn được trong phạm vi ba bốn trượng, may là thần cốt dưới đáy hồ tán phát quang mang nhàn nhạt, làm cho hẳn xác định rõ được mục tiêu.

Thần Nam nỗ lực lặn xuống, nhanh chóng hẳn đã bơi đến nơi trước đó là nơi giao giới giữa hồ cốc và hồ dưới đất. Lặn xuống dưới nước sâu hơn sáu trượng tuy hẳn cũng cảm thấy có chút áp lực nhưng thân thể tịnh không có gì phải lo ngại.

Sau khi tiến nhập vào hồ dưới đất, hẳn mơ hồ thấy nhìn thấy cảnh vật xung quanh, nơi này hiển nhiên là một cái động đá vôi rộng mênh mông dưới lòng đất, bên trong chứa đầy chung nhũ thạch, măng đá, thạch trụ, thạch hoa, màn đá, đá vôi cùng dung nham bồi đắp, trăm ngàn hình dạng, tráng lệ thần kì.

Tại nơi này tâm thần của Thần Nam khẽ chấn động hẳn cảm giác nguy hiểm đang đến gần hẳn nhưng trong làn nước đen kịt mông lung như vậy thật khó mà phát hiện được có gì dị thường.

Phần tả thủ bị đứt của thần không phải chìm dưới đáy hồ mà treo lủng lẳng trên một phiến thạch hoa cách đáy hồ khoảng một trượng, ba động đem hẳn từ tội ác chi thành ra đây chính là từ nơi đó phát ra.

Thần Nam dụng lực lặn xuống, khi hẳn còn cách cổ thần thủ cốt chưa đến nửa trượng thì hẳn cảm giác thân thể phát lạnh. Nhờ vào quang mang do thần cốt phát ra hẳn mới nhìn rõ được cảnh tượng dưới đáy hồ.

Nguyên ở bên trên đám nham thạch, thổ thạch lúc trước của hồ cốt toàn là thủy xà còn có rất nhiều thủy xà từ trong thổ thạch chui ra, vô số thân thủy xà dưới đáy hồ vện vẹo giống như một lùm cỏ rậm rạp.

Tình cảnh trong nước đó làm cho Thần Nam nhìn đến tâm kinh đảm chiến, hẳn tuy biết rằng thủy xà sẽ không chủ động cắn người nhưng nếu bản thân không cẩn thận bơi đến nơi thủy xà tụ tập hậu quả thật khó mà tưởng tượng được.

Động đá vôi đại khái sâu khoảng năm trượng, khi hẳn bơi một cách cẩn trọng tới chỗ phiến thạch hoa hẳn đã cảm giác được áp lực cực lớn.

Thần cốt tán phát quang mang nhàn nhạt, tại đáy hồ đen kịt tạo nên một chút quỹ dị.

Trên thủ cốt trắng như ngọc có một cái rẽ quăn quanh giống như sợi chỉ tơ tằm trong suốt, trên sợi chỉ xuyên qua một miếng ngọc như ý to bằng ngón tay cái, trong suốt sáng ngời, phát ra tia sáng chói mắt, nhìn một cái đã biết là cực phẩm bảo ngọc, trên mặt không có chút vết xước nào phẳng phất như trời xanh không chút vân đục.

Thần Nam nhẹ nhàng gỡ miếng ngọc từ trên thần cốt thủ xuống sau đó đeo lên cổ, hẳn không thể đè nén được sự hưng phấn trong lòng, thần bí bảo ngọc mà hai vị cổ thần tranh nhau sống chết đột nhiên lại lọt vào tay hẳn, hẳn muốn đem thần cốt

thủ đi cùng nhưng nghĩ đến người người đều biết di bảo cố thần đi cùng với nó, hẳn sẽ phải đối diện với cảnh mãi mãi bị truy sát không ngừng, nên không thích thú gì mà chạm tới nó.

Chính tại lúc này một cảm giác bất an mạnh mẽ ập vào tâm hần, hần cảm thấy một nguy cơ cực lớn.

Ngay lúc đó Thần Nam phát giác nước hồ trên đầu hần dao động, hần lập tức ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một con thủy quái giống rắn nhưng không phải rắn, giống cá mà cũng không phải cá, như một mũi tên cấp tốc đánh xuống hần. Thủy quái dài khoảng một trượng, đầu mọc ra một cái sừng, thân rắn đuôi cá đang hả cái miệng máu to lớn táp hần.

Thần Nam nhanh chóng tránh sang một bên, hàm răng sắc như kiếm của thủy quái lướt sát qua thân hần, nhưng thân hình như rắn của nó đã quấn lấy eo của hần.

Đây là lần đầu tiên hần tác chiến dưới nước, bất quá tịnh không ảnh hưởng đến sự phát huy của hần. Chủy thủ bên tay trái của hần quay lại nhắm vào cái miệng to lớn của thủy quái đâm đến, chủy thủ bên tay phải chém xuống xà thân đang quấn trên người hần.

Huyết thủy tuôn ra ào ào, hai thanh chủy thủ của Thần Nam đều gây cho thủy quái những vết thương trí mệnh, chủy thủ bên tay trái của hần thọc sâu vào trong óc của thủy quái, chủy thủ bên tay phải cắt đứt thân thể của nó, huyết thủy làm trước mắt hần trở nên mơ hồ. Thủy quái dây dựa kịch liệt chìm xuống đáy hồ, lập tức bị thủy xà xâu xé.

Hần không dám ngừng lại, vội vàng bơi lên trên. Nhưng chính tại lúc này kế bên một đám thạch nhũ bên cạnh lại xuất hiện một con thủy quái, con thủy quái này to như cái thùng nước, chân dài tới ba trượng, xem ra so với con lúc nãy hung mãnh hơn nhiều. Trong làn nước hồ đen kịt, song nhãn của thủy quái như lửa đèn sáng rực, bất quá nhìn vào cảm thấy hàn ý dày đặc.

Thần Nam không dám khinh cử vọng động nằm chặt song chủy lạnh lùng nhìn nó.

Con thủy quái đó không tiến gần lại hần mà mở cái miệng to như chậu máu phun ra một đạo điện quang, hần tuy tránh được đạo điện quang đó, nhưng trong nước nơi nào cũng dẫn điện, điện lưu cực mạnh làm cho hồn thân của hần bị giật đến tê dại, trong sát na đó hần mất hần năng lực hành động.

Thủy quái chuyển thân rắn, cái đuôi dài to lớn cất lực quất vào người Thần Nam, quất hần văng sang ngang ba trượng. Máu tươi từ miệng hần trào ra, trong lúc hần không thể vận công chống cự, cái quất mạnh mẽ đó làm cho hần thụ nội thương trầm trọng.

Ngực bụng đau đớn kịch liệt làm cho thân thể tê cứng của hần khôi phục lại tri giác, hần vừa muốn động dậy, đột nhiên phát hiện có bốn năm con thủy quái dài hơn ba trượng từ xa bơi vọt tới.

Thần Nam cảm thấy da đầu tê dại, một con thủy quái như thế đã làm hần không thể ứng phó giờ nhiều như vậy thật sự không có chút hi vọng chiến thắng nào.

Miệng hần máu tươi chảy ra ngoài, thân hình không chút động dậy đám thủy quái đó ngửi thấy mùi máu liền bơi nhanh về phía hần đều há rộng cái miệng máu lộ ra hàm răng trắng rậm rạp cực kì đáng sợ.

Lúc mấy cái miệng máu to lớn của bọn thủy quái sắp chạm tới thân người Thần Nam, hần nhanh chóng chìm xuống nhanh như chớp xuất ra hai thanh chủy thủ máu tươi tuôn ra ào ào, hai con thủy quái bị trọng thương.

Ngay lúc đó, hần cảm thấy điện lưu cường đại lại làm hần mất đi năng lực hành động. Đồng thời một cái đuôi to lớn quất vào hần. Thân mình hần nhanh chóng rơi xuống đáy hồ, nhìn đám thủy xà dày đặc như cỏ rậm Thần Nam sợ mất hồn.

Một cơn đau kịch liệt làm cho hần khôi phục lại tri giác mười mấy con thủy xà đã cắn trúng hần, Thần Nam cảm thấy nơi bị cắn trở nên tê rần, cảm giác tê dại đó nhanh chóng lan ra toàn thân.

Hần biết rằng đã trúng kịch độc, một bên thổ huyết một bên hần cực lực vận chuyển huyền công, một tầng kim quang nhàn nhạt từ thân thể của Thần Nam phát

ra chấn vắng đám thủy xà đang cắn trên người hắn, nhưng sau đó vô số thủy xà ngo nguậy chôn hắn xuống dưới.

Lúc này vô luận trong lòng hắn hay tay chân hắn chỗ nào cũng đầy rẫy thủy xà, thân thể Thần Nam không khỏi nổi gai ốc. Tuy có hộ thể chân khí ngăn lại bọn chúng không thể làm hại hắn nữa nhưng trong lòng hắn cảm thấy lạnh lạnh.

Nhìn qua đám thủy xà dày đặc, Thần Nam nhìn thấy đám thủy quái đang cắn xé hai con thủy quái thụ thương, máu tươi tuôn ra lênh láng đồng thời có mười mấy con thủy quái đang bơi đến nơi này trong bóng tối đen kịt mười mấy cặp quái nhãn như lửa đèn rực sáng lạnh điện sâm sâm làm người khác sợ run.

Trong một thời gian ngắn hai con thủy quái thụ thương lưu huyết đã bị đồng bọn xâu xé ăn mất ngay cả một miếng xương cũng không còn. Thần Nam xem đến lạnh run. Đây đúng là thế giới mạnh được yếu thua, yếu đuối đồng nghĩa với tử vong.

Bọn thủy quái không ngừng dò xét đáy hồ nhưng đối mặt với hàng vạn con thủy xà ngo nguậy dày đặc bọn chúng chỉ có thể ầm ỨC mà lui đi.

Qua một lúc lâu đáy hồ khôi phục lại vẻ yên ắng, huyền công gia truyền của Thần Nam lưu chuyển không ngừng hắn đã đen độc tố trong người trục xuất ra ngoài, chỉ là nội thương nghiêm trọng không thể trong một thời gian ngắn có thể thuyên giảm. Hắn từ từ co gối ngồi chồm hồm xuống đất, sau đó song cước dụng lực đạp mạnh xuống mặt đất, thân thể như một đạo kim tiễn nhanh chóng vọt lên trên.

Mười mấy con thủy quái cảm thấy chấn động mạnh mẽ trong nước, nhanh chóng đuổi theo hắn. Thần Nam trong lòng như có lửa đốt, hắn lấy hai thanh chủy thủ để gần hai vai chuẩn bị trước khi thân thể mất đi tri giác tự làm đau mình, dùng cơn đau để khôi phục tri giác. Đồng thời đem huyền công vận chuyển đến cực hạn làm cho hộ thể chân khí sung mãn tụ ngoài thân thể.

Điện lưu cường đại lại tập kích hắn, trong sát na Thần Nam cảm ứng được điện lưu liên đâm chủy thủ vào vai, điện lưu không mãnh liệt như hắn tưởng tượng, hắn

biết rằng chân khí hộ thể do huyền công gia truyền phát ra đã có tác dụng nhất định.

Đầu vai đau đớn công thêm tác dụng của huyền công gia truyền Thần Nam lần đầu tiên không bị mất đi năng lực hành động, nhưng tốc độ thủy quái vẫn nhanh hơn hẳn, trong chớp mắt mấy con thủy quái đã truy đến há mấy cái mõm đầy máu tấp hần.

Thần Nam không còn biện pháp nào chỉ còn cách quay đầu lại đánh với đám thủy quái ở cự li gần, hai đạo kiếm khí từ hai thanh chủy thủ bắn ra xuyên thủng thân thể hai con thủy quái làm cho bọn chúng máu tươi lênh láng, nhưng hần cũng bị một cái đuôi to lớn của thủy quái quất vào làm cho hần cảm thấy xương cốt như muốn đứt đoạn.

May là hần bị quất bay lên trên lực lượng mạnh mẽ làm cho hần vọt ra khỏi hồ nước dưới lòng đất, bọn thủy quái thụ thương liền bị đồng bạn vây công trong chớp mắt cốt nhục không còn.

Khi Thần Nam cách mặt hồ khoảng một trượng, đuôi thủy quái lại theo sau, hần dụng lực ném hai thanh chủy thủ ra, trong mơ hồ hần thấy máu tươi tuôn ra. Thủy quái tựa hồ biết được hần sắp ra khỏi nước hồ lần đầu tiên không công kích đồng bạn nhất tề vọt tới hần.

Trong sát na sinh tử tồn vong đó, Thần Nam kích phát hết mỗi phần lực lượng trong người lúc này thân thể hần kim quang đại thịnh, như liệt diễm cháy hừng hực, nước hồ xung quanh hần sôi lên sùng sục, thân mình của hần như kim tiễn nhanh chóng bay ra khỏi mặt nước, rơi xuống trên bờ cách đó không xa.

Trong sát na thân thể của hần tiếp xúc với mặt đất Thần Nam nhũn ra, trên người không còn nửa phần sức lực, hần thở ra hồng hộc, tham lam hít vào không khí trong lành.

Nếu như bình thường, hần có thể nhịn thở dưới nước khoảng nửa ngày mà không cần hoán khí, nhưng hôm nay trong hiểm cảnh sinh tử hần liên tiếp thụ thương cộng thêm không ngừng kịch liệt vận công, sớm đã hao sút hết tinh lực, làm cho hần xem chút nữa là ngạt nước rồi.

Qua một lúc lâu, Thần Nam mới ngừng thở dốc, hắc loạn choạng đứng lên.

"Ta đang ở -----đáy hồ đột nhiên lại có cái loại thủy quái biến thái đó, nó XXXX---, nếu không phải ta chạy nhanh lúc đó đã thành tiên rồi, XXXX---"

Nước hồ đã trở lại vẻ phẳng lặng, thần cốt dưới đáy hồ đen kịt tán xuất quang mang nhàn nhạt đám thủy quái sớm đã vô ảnh vô tung.

"XXXXXXX-----dám hại lão tử phải tự tàn hại thân thể mình-----" Thần Nam vừa chửi rửa vừa băng lại miệng vết thương trên vai.

Hắn ở trên bờ hồ nghỉ ngơi một khoảng thời gian sau đó nhặt ngoại y cùng trường đao dưới đất chạy về Tội ác chi thành.

Chương 4: Thánh Long Bào Hạo Ngũ Giai Tuyệt Thế

Lúc nửa đêm Thần Nam lão đảo quay trở về khách sạn, mấy cú quất mạnh của thủy quái thật làm hắn thụ thương không nhẹ. Ngay khi vừa về đến phòng, ngay lập tức ngồi xuống điều tức, đến khi ánh sáng mặt trời chiếu đến mới thu công.

Tuy thương thế hắn vẫn chưa hoàn toàn khỏi, nhưng cũng hồi phục được hơn một nửa, ngực và bụng không còn đau như lúc đầu nữa. Quá mệt mỏi hắn ngã xuống giường lập tức chìm vào giấc ngủ.

Đến khi Thần Nam mở mắt ra lần nữa thì đã quá trưa, sau khi tắm rửa hắn lại tiếp tục vận công điều tức lần nữa, sau một thời gian dài mới mở mắt ra, thở dài:

"Ái dà! Không thể tưởng tượng được dưới hồ đột nhiên lại xuất hiện cái đám quái vật hiếm ác như vậy, gần tiên thảo có linh thú bảo hộ thì cũng được đi, đằng này thần cốt cùng bảo ngọc là vật chết mà bên cạnh cũng có quái thú xuất hiện, thật sự là không có thiên lý mà!"

Tuy miệng nói vậy nhưng hắn lại vui vẻ cầm ngọc như ý đặt xuống, giữ tại chưởng tâm cẩn thận quan sát, viên ngọc như ý lung linh tinh oánh trong suốt, thuần khiết vô cùng. Tại cái móc có một cái lỗ nhỏ tinh xảo, có sợi tơ mảnh xuyên qua, do đó có thể trở thành một vật trang sức, tùy ý mang theo bên mình.

"Thật là cực phẩm bảo ngọc a! Sau này nếu không có tiền có thể đem đổi lấy vài vạn kim tệ hắc hắc..."

Những lời này nếu nghệ nhân khắc ngọc nghe thấy, không thể không tức đến ngất đi, vì viên bảo ngọc này dưới con mắt các đại hành gia tuyệt đối là bảo vật vô giá.

"Hi..Hi..Bất quá nói thế nào thì cũng không thể bán, đây là bảo vật làm lương vị cổ thần đồng quy cùng tử, ta cũng phải dùng tính mạng đổi lấy. Nhưng tại sao ta lại

không nhìn ra được viên ngọc như ý này có gì đặc biệt nhỉ?" Thần Nam chuyển thân nhìn lại, trừ việc khẳng định được bề ngoài viên ngọc này là trân phẩm trong các loại ngọc, còn lại không phát hiện ra nó có điều gì huyền diệu.

"Vật có thể được thần coi trọng quyết không phải là vật tầm thường, nhưng nó rất cuộc có chỗ nào đặc biệt, sợi tơ trong suốt này cũng có điểm cổ quái, không ngờ bị ngâm trong nước nghìn năm lại không mục. Thật kì quái, kì quái!" Sau đó song thủ giữ chắc sợi tơ giữa các ngón tay, nhẹ nhàng kéo ra, nhưng sợi tơ trong suốt quả không hề có sự thay đổi nhỏ nào, cuối cùng hần đành vận huyền công dụng lực kéo nhưng cũng không kéo đứt được sợi tơ.

"Viên ngọc này không phải đùa nha, cùng với sợi tơ này đều là bảo bối." Thần Nam đem ngọc như ý trong lòng bàn tay nhẹ nhàng dùng lực giữ lấy, một cỗ ánh sáng thánh khiết đột nhiên truyền qua khe hở giữa các ngón tay, thật sự làm hần sợ nháy dựng lên, vội vàng buông tay, ngọc như ý liền rơi xuống giường, nhanh chóng khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Thần Nam cố gắng nắm lấy nó một lần nữa trong lòng bàn tay, hần từ từ tăng lực, nhiều điểm ánh sáng hiện ra giữa các ngón tay, đồng thời cảm thấy như năng lượng trên tay như bị ngọc như ý hút lấy.

Khi hần vận chuyển công lực toàn thân nắm chặt ngọc như ý, trong phòng quang mang đại thịnh, trong tay hần như có một tiểu thái dương. Cùng lúc hần cảm thấy công lực toàn thân như thủy triều ào ạt bị hút vào trong ngọc như ý, sợ đến toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng ngừng vận chuyển huyền công.

"Thật sự là một khối quái ngọc quái dị, không ngờ nó có thể hấp thu công lực của người ta!" Lúc này trong đầu của hần chắc chắn khẳng định, ngọc như ý linh lung này nhất định là vật phi phàm. Sau đó lại tiếp tục nghiên cứu hơn nửa ngày, nhưng không phát hiện thêm điều gì kì quái nữa.

"Lạ thật! Tối qua, thậm chí từ khoảng cách rất xa, ta cũng cảm thấy như có cái gì đó đang kêu gọi, nhưng sao hôm nay gần sát người thể này mà lại không có chút cảm giác gì?"

Tối qua Thần Nam cũng mập mờ đoán ra, có khả năng do hắc tử Viễn cổ thần ma mộ địa sống lại, trên thân còn lưu giữ lại chút khí tức của thần ma, vì vậy có khả năng cùng ngọc như ý do cổ thần lưu lại tương hỗ phát sinh cảm ứng.

Hắn không ngừng hoài nghi, suy đoán nguyên nhân tại sao hắn lại có thể sống lại, vì thế mọi việc, mọi vật có liên quan đến cổ thần, hắn đều muốn biết rõ ràng.

Lúc này vô luận hắn dụng tâm cảm ứng thế nào, ngọc như ý cũng không truyền ra chút ba động nào, cũng không như tối qua liên tục kêu gọi hắn.

Nhớ lại tất cả các lại các sự kiện xảy ra tối qua, Thần Nam có chút mê hoặc, lúc đó hắn đột nhiên nhớ lại, tựa hồ nghe thấy một nữ tử kêu gọi, âm thanh như có như không.

"Ta..... muốn..... nhìn..... thấy..... mặt trời....."

Thần Nam nhìn lại ngọc như ý, trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc, hắn cũng không thể xác định đó là ảo giác của bản thân, hay là đã thật sự nghe được thanh âm của một nữ tử.

oOo

Lúc này, tại trung tâm Thần chiến di tích, hồ nước nguyên lúc đầu khô cạn sau một đêm đột nhiên biến thành hồ nước xanh gợn sóng. Tin này nhanh chóng truyền đi khắp Tội Ác chi thành, khiến toàn thành chấn động, không chỉ các tu luyện giả mới vội vã đến đó, ngay cả bình dân bách tính cũng không giữ được tò mò mà chạy đến.

Thần Phong học viện cũng xuất động số lượng lớn cao thủ, đương nhiên là muốn có thu hoạch tại Thần chiến di tích.

Sau khi nghe tin này, người duy nhất có thể giữ được sự bình tĩnh là gã mặc y phục có gắn ngọc như ý cười hắc hắc, hắn chậm chậm đi vào một toà trụ lâu ăn uống.

Sau khi ăn xong Thần Nam ghé vào một toà trà lâu chọn một gian thanh tịnh,

nằm dài trên ghế mây lim dim mắt, yên lặng nghe trà khách bên ngoài bàn luận.

Nam lai bắc vãng, phong xuy thảo động, địa phương thể này tin tức rất linh thông, ngay tại Tội Ác chi thành vấn đề to nhỏ thế nào, nhất định trong thời gian ngắn cũng có thể truyền đi.

"Các người biết không, di tích ngoài thành bắc 50 dặm phát sinh một chuyện lớn, hồ nước khô cạn chỉ sau một đêm đột nhiên biến thành thủy trạch."

"Chúng ta đã biết từ sớm rồi, tin này đã quá lỗi thời, ta còn biết trong hồ có thủy quái cơ."

"Không những chỉ có thủy quái mà còn có cả cánh tay trái của cổ thần....."

"Hắc, nhường huynh nói đó, thật làm người ta tò mò, mau nhanh kể ra đi."

"Ta có vị huynh đệ từ Thần chiến di tích trở về, hắn nói bờ hồ đã nhanh chóng sôi sục, dưới đáy cái hồ nhỏ mới xuất hiện đó quang mang thiểm hiện, theo đó mà đoán nhất định là cổ thần tả thủ cùng thần bí bảo vật. Rất nhiều người tranh nhau nhảy xuống, nhưng không có một ai có thể quay trở lên một lần nữa."

"A, xảy ra chuyện gì thế?"

"Tất cả những người này toàn bộ đều bị thủy quái ăn hết, thủy quái thật khủng bố a! Mình rắn đuôi cá, trên đầu mọc độc giác, mỗi con đều dài hơn 3 trượng, giống như cái thùng dài, cái miệng đỏ như chậu máu sau khi há rộng ra có thể nuốt cả con lợn to, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy sợ."

"Thật là khó đối phó a, tu luyện giả trên mặt đất thì đúng là cường giả, nhưng xuống dưới nước quả thật bị bó chân bó tay, có bản lĩnh cũng không phát huy được. Hơn nữa thủy quái cũng không phải vật tầm thường, sức khỏe vô cùng, hung tàn như giao xà, hơn nữa lại biết phóng điện, ở trong nước muốn tránh cũng không được, rất nhiều tu luyện giả sau khi nhảy xuống hồ liền bị điện giật, sau đó bị thủy quái nuốt mất."

"Thủy quái thật đáng sợ a!"

"Chứ còn gì nữa, hiện tại cũng mới chỉ giết được có sáu con, nhưng dưới hồ số thủy quái không giết được như thế, nhiều đếm không xuể."

"Tại sao lại có nhiều thủy quái như thế, quả thật khó mà tin được tiểu hồ lại tự nhiên xuất hiện?"

"Đương nhiên không phải, theo như các cao thủ tại đó nói, ban đầu có khả năng dưới phiến cốc có cái hồ ngầm, khi mặt cốc sụp thì cái hồ ngầm này liền xuất hiện. Dưới đáy hồ có ám đạo thông với dòng sông gần đấy, bọn thủy quái này có khả năng vài ngàn năm nay theo dòng sông mà vào, chỗ đó có thể coi thành sào huyệt của chúng rồi."

"Thật là đáng sợ....."

Sau khi nhóm người này rời đi, không lâu sau lại có một nhóm khách khác đến uống trà, tất cả đều tranh cãi về tiểu hồ xuất hiện tối qua.

Thần Nam thông qua những người này mà biết được những tin tức mới nhất, Thần chiến di tích có biến hoá dù là nhỏ nhất hẳn cũng biết được rõ ràng.

Theo các cuộc nói chuyện của những người này, tịnh không phải là không có ai có thể tiềm nhập đáy hồ lấy Thần cốt cùng thần bí bảo vật. Chỉ có điều vì thấy nhiều người đứng đó quan sát như vậy, sợ tự lực chống thủy quái thành công lấy được bảo vật, sau đó lại bị người khác vây công, phống mất trên tay.

Sau đó có vài nhóm trà khách khác cũng truyền đến tin tức so với nhóm đầu không khác là bao nhiêu. Nhưng tận đến khi mặt trời nhanh chóng hạ xuống sau núi, khi đó truyền đến một tin làm người ta phải kinh ngạc.

Một số vị long kỵ sĩ liên thủ giết vài chục con thủy quái, tiếp theo đó có bảy vị cường đại ma pháp sư liên thủ thi triển một loại ma pháp uy lực tuyệt đại, đóng băng toàn bộ tiểu hồ, từng giọt nước đều biến thành băng, mọi sinh vật trong hồ đều bị đông cứng lại.

Tin này không nghi ngờ gây ra sự sửng sốt, bảy vị cường đại ma pháp sư hợp

lực giết toàn bộ thủy quái, làm toàn bộ tu luyện giả có mặt quanh tiểu hồ hương phấn, nó gần như phá huỷ chương ngại lớn nhất trong việc tìm kiếm thần chi tả thủ cùng thần bí bảo vật.

Bằng phong toàn hồ vô luận trong mắt người bình thường hay trong mắt tu luyện giả đều là một kỳ công, đương nhiên bảy vị ma pháp sư cũng phải trả một cái giá vô cùng đắt, bọn họ cả thầy đã dùng hết ma lực của mình, trong thời gian ngắn không thể xuất thủ, do đó mặt hồ cũng không thể nhanh chóng giải niêm phong.

Trong đám đông đương nhiên cũng có không ít ma pháp sư cường đại, nhưng mỗi người đều đứng nhìn chờ đợi, không có ai dám tiến về phía trước, sự thật là toàn bộ đều tích tụ lực lượng, đợi đến khi thủy hồ tan băng, sau đó tranh đoạt vật thần bí mà cổ thần đánh rơi. Có thể đoán được, một trường đại chiến nhất định không thể tránh khỏi!

Sau khi nghe bảy vị ma pháp sư thi triển một loại cường đại ma pháp, Thần Nam được một phen kinh ngạc, thầm than ma pháp quả nhiên không thường, thật sự có chỗ độc đáo.

Sau khi trời tối hẳn liền li khai trà quán, quay trở về khách sạn, theo phán đoán của hắn, bây giờ tuy là ngày hè nóng bức, nhưng cả tiểu hồ bị đông thành khối băng cũng không thể tan chảy được trong thời gian ngắn.

Chiều hôm đó Thần Nam tiếp tục vận chuyển huyền công trị thương, cuối cùng khi thu công cũng cơ bản hồi phục, thầm hoan hỉ thần công gia truyền thần diệu. Hồi xưa hắn không chỉ một lần hỏi Thần Chiến tên loại huyền công, Thần Chiến mặc dù trên phương diện võ học đối với hắn đều giải thích kỹ càng rành rọt, chỉ có duy nhất tên loại tâm pháp này tuyệt không thổ lộ một chút nào, do đó đến tận bây giờ hắn cũng không biết mình đang tu luyện loại võ công gì.

Ngày thứ hai, Tội Ác chi thành như sôi lên, trong thành truyền ra một tin làm mọi người chấn động.

Hầu hết tu luyện giả liên tục đợi suốt ngày đêm, cuối cùng khi băng tan ra, vô số người nhảy vào hồ điên cuồng tranh đoạt vật thần bí cổ thần đánh rơi, có người

chỉ tìm cổ thần tả thủ bị đứt rời đó, nhưng cũng không phát hiện có gì đặc biệt.

Sau đó chúng nhân chuyển qua nghi ngờ lẫn nhau, cuối cùng thành ra hỗn chiến một trận, vô số người chết, máu nhuộm đỏ cả mặt hồ, bên cạnh tiểu hồ cũng một phen hỗn loạn, tranh đấu vẫn chưa dừng lại.

Thần Nam sau khi nghe được liên ung dung hướng hồ đi tới. Nếu có người biết hẩn mang bảo vật cổ thần tranh đoạt trong người, chỉ sợ hẩn cũng đã rơi vào cảnh bị người ta truy sát.

Nhìn về phía xa, thấy được vài phi long kị sĩ trên tiểu hồ đang hỗn chiến, còn có vài á long kị sĩ cùng cự long kị sĩ trở mắt thêm thường đứng khoanh tay bên cạnh. Cự long to lớn như mấy đám mây đen, ngăn cản ánh sáng mặt trời chiếu sáng cả một vùng, làm cho người ta trông thấy mà khiếp sợ.

Dưới đất vô cùng náo nhiệt, đao quang, kiếm ảnh, thiểm điện, hoả diễm..... Có ma pháp sư, có võ giả, mọi người đều điên cuồng xuất thủ, tại đương trường thật hỗn loạn bất kham.

Vài trăm người hỗn chiến, vài nghìn người vây quanh quan sát, vài chục người nằm trên mặt đất không ngừng kêu gào, trong tiểu hồ gần trăm thi thể trôi nổi, nước hồ cũng đã chuyển thành màu đỏ, hiện trường dù chưa đến mức vượt ngoài tầm khống chế, nhưng cũng đã quá thảm liệt.

Nghìn năm trước hai vị cổ thần vì tranh đoạt thần bí bảo vật mà điên cuồng xuất thủ, đồng quy cùng tử, nghìn năm sau thần bí bảo vật này lại làm cho vô số tu luyện giả vì nó huyết chiến.

Tiếng hét "sát", tiếng binh khí va vào nhau, tiếng long gào..... thanh âm huyền não điếc cả tai.

Chỉ có thể hình dung nó trong một từ: "Loạn!"

Tội ác bắt đầu từ dục vọng, nếu mỗi cá nhân đều có thể kiềm chế ác niệm của mình, thì trên thế gian này đã không có thảm sự phát sinh. Nhưng bất hạnh thay,

mỗi cá nhân ở đây trong tâm đều sung mãn tham niệm, đều hoài nghi đối phương có bảo vật cổ thần lưu lại, tất cả đều muốn chiếm đoạt tư lợi cho bản thân.

Chính lúc tình hình sắp mất đi sự khống chế, hàng nghìn người xung quanh cũng đã tham gia huyết chiến, thì xa xa truyền lại âm thanh long gầm khủng khiếp, thanh âm như thiên lôi cuồn cuộn, dâng lên trên không trung.

Tại không trung, vài vị nhị giai phi long kị sĩ đang cật lực hỗn chiến với nhau nghe tiếng gầm, sắc mặt đột nhiên thay đổi, phi long bên dưới sợ đến không thể khống chế, tung mình bỏ chạy. Bảy tam giai á long kị sĩ cùng năm tứ giai sự long kị sĩ quan chiến bên cạnh đồng thời biến sắc, rùng rợn của bọn họ cũng đều hiện lên thần sắc sợ hãi bất an.

Dưới đất các võ giả cùng ma pháp sư đang hỗn chiến cũng đại kinh thất sắc, tiếng long gầm to lớn làm tất cả hoảng sợ, mọi người không hẹn cùng nhìn về hướng truyền đến tiếng long gầm, cục diện hỗn loạn tạm thời dừng lại.

Trong tràng mọi người đều minh bạch, âm thanh long gầm này không thể phát ra từ tứ giai đích long.

Tận khi tiếng long gầm khủng khiếp dừng lại, tất cả đích long mới khôi phục như bình thường, "Thánh long" cái tên này đều vụt qua tâm trí mọi người, chỉ có ngũ giai thánh long mới có thể làm cho tất cả đích long sinh ra ý khiếp sợ. Không còn nghi ngờ gì nữa, gần đây nhất định có một thánh long kị sĩ, một tuyệt thế cường giả!

Theo vài loại ý nghĩa mà nói, nếu long kị sĩ cùng tu luyện giả chiến đấu, nếu cùng cấp đối kháng, nhất định sẽ chiếm được phần lớn ưu thế.

Long kị sĩ cùng toạ kị đẳng cấp tương đồng, tương đương tổ hợp hai vị cường giả. Đường nhiên rồng bị thuần phục, lại chủ yếu hoạt động như toạ kị, phụ trợ long kị sĩ tác chiến, tuy không thể phát huy hết thực lực nhưng tổ hợp kiểu này dù không thể đạt đến sức mạnh thực sự như của hai vị cường giả kết hợp, so với tu luyện giả cùng cấp đối kháng, thực lực cũng cao hơn một chút.

Thông thường mà nói, trong đối kháng với tu luyện giả cùng cấp, tam danh long kị sĩ có thể kháng cự tứ danh tu luyện giả loại khác. Đường nhiên không có gì là tuyệt đối, cùng cấp tu luyện giả đối kháng, trường hợp long kị sĩ đại bại cũng không phải là hiếm.

Với nguyên nhân trên, khi chúng nhân đoán gần đây xuất hiện một thánh long kị sĩ sao có thể không sợ hãi. Tại đường trường tồn tại một địch thủ siêu cường khủng bố, là tuyệt thế cường giả trong cường giả, cũng khó trách tại sao cuộc hỗn chiến lại tạm thời đình lại.

Chúng nhân đồng thời kinh tâm, hơn nữa còn ngấm ngầm mong đợi, thánh long kị sĩ như phượng mao lân giác vô cùng hiếm thấy, gần như mọi người chỉ nghe qua, chưa bao giờ thấy, chúng nhân thật sự đều muốn nhìn thấy vị thánh long siêu việt đó.

Lúc này, Thần Nam trong lòng cũng sung mãn khát vọng, thực muốn lập tức nhìn thấy Thánh long Tây phương.

Tuy nhiên sau khi xa xa truyền lại âm thanh long khiêu chấn thiên, tuyệt không hề có thêm động tĩnh gì nữa.

Ngay khi hiện trường sắp trở lên nhộn nhạo lần nữa, từ không trung xa xa xuất hiện ba bóng người, tam danh ma pháp sư nhanh chóng phi đến, tốc độ làm người ta sửng sốt.

Tam danh ma pháp sư trông đã hơn năm mươi tuổi, ba người mặc ma pháp bào chính thống, trên ống tay áo mỗi người có thêu bốn đạo kim sắc điều văn, là tiêu chí ma pháp công hội công nhận họ đã đạt đến cảnh giới tứ giai đại ma pháp sư.

Ba tứ giai cường giả thực lực khủng bố đứng cùng một chỗ, vô hình chung tạo ra cho mọi người một cỗ áp lực, trong bọn họ có một người lên tiếng: "Các vị anh hùng, các vị bằng hữu, để ta giới thiệu, ba người chúng ta là giáo sư Thần Phong học viện, đến đây chỉ muốn khuyến cáo các vị đình thủ, không nên tiếp tục tranh đấu, tạo thêm thương vong.

Trong đám đông có người nói: "Người nói đình thủ là đình thủ sao? Ở thế giới này chỉ dựa vào thực lực này mà nói, ba người các người tuy nhiên đã là tứ giai cao thủ, nhưng ở đây tứ giai cao thủ cũng không chỉ có ba người, tứ giai cự long kị sĩ cũng đã có tới năm người."

Ba ma pháp sư nói: "Quả thật ba người chúng ta chính xác không có phân lượng, vậy ta nghĩ để danh thánh long kị sĩ vừa rồi tới đây nói chuyện, đã đủ khả dĩ chưa?"

Chúng nhân đại hoảng, không ai nghĩ thánh long kị sĩ vừa rồi đột nhiên lại là người của Thần Phong học viện, chúng nhân trong tâm không thể không kêu lên kinh ngạc, thiên niên cổ học viện quả nhiên tàng long ngoạ hổ!

Trong lúc chúng nhân thờ dài, xa xa một lão nhân tay áo bào rộng, áo dài phiêu phiêu chân đạp phi kiếm, từ xa phá không tới. Lão nhân tiên phong đạo cốt, hạc phát đồng nhan, phảng phất giống như người chốn thần tiên.

Chúng nhân lại lần nữa sửng sốt, người mới đến không ngờ là tu luyện giả đạo giả tối thần bí trong tu luyện giả, hơn nữa lại là một tu luyện giả đạo giả đạt ngũ giai nguyên anh, thực là một vị tuyệt thế cao thủ!

Trong một thời gian ngắn, tại thần chiến di tích xuất hiện hai vị tuyệt thế cao thủ, trong tâm mỗi người tại đây đều vô cùng kính sợ.

Thần Nam cũng nhận ra lão nhân ngự kiếm phi không này, ngày đó Thần Phong học viện tuyển học sinh mới, chính là vị tuyệt thế cao thủ tại đệ tam quan lần đó.

Bay đến gần, lão nhân cước đạp phi kiếm phảng phất như thần tiên, đứng trong không trung, nhẹ nhàng cười nói: "Lão đầu long đó nhường ta tới thay, lão nóng nảy thái quá, chỉ gây hỏng việc, không thể thành sự."

Chúng nhân đương nhiên minh bạch lão long mà lão nhân nói đến là ai, có lẽ chỉ có cao thủ tu vi tuyệt thế mới dám gọi thánh long kị sĩ như thế.

Ba vị tứ giai ma pháp sư Thần Phong học viện mặt hiện vẻ cung kính, bay về

phía sau lão nhân.

"Các vị bằng hữu, lão hủ không hề có ác ý, chỉ muốn thỉnh các vị anh hùng dừng tay, Thần Phong học viện không hi vọng phụ cận Tội Ác chi thành xuất hiện thương vong lưu huyết thảm trọng."

Ý tứ đồng dạng được nói ra từ một vị tuyệt thế cao thủ, hiệu quả hoàn toàn không giống trước, lần này không một ai dám phát ra âm thanh bất mãn, thậm chí tứ đại cường giả trong đám đông cũng không dám nói gì.

Bên ngoài truyền ngôn Thần Phong học viện có không ít cao thủ vô danh, lúc này cùng lúc xuất hiện hai vị tuyệt thế cao thủ, ai biết liệu có vị thứ ba, vị thứ tư nào không?

Lão nhân nói:"Vật thần bí mà cổ thần đánh rơi ai mà không động tâm, nhưng có ai trong các người đã nhìn thấy cổ thần di bảo?"

Chúng nhân đột nhiên á khẩu.

"Mọi người đều nghi ngờ người khác, đều nghĩ đối phương nhất định được thần bảo, nhưng có ai đã thấy được nó? Không ai cả! Chiến đấu như thế này, kết quả như thế nào? Vài nghìn người chỉ sợ tử thương hơn nửa, những người may mắn sống sót cũng khó tránh tàn phế, cuối cùng chẳng được cái gì"

Chúng nhân yên lặng trầm mặc.

"Nhiều người tiến vào hồ tìm kiếm cổ thần di bảo, chỉ sợ tất cả đều là quỷ hồ đồ, hơn nữa tất cả đều đứng đây quan sát mà không ai phát hiện gì cả? Vậy mọi người tại sao phải tranh đấu? Tại sao lại phải nghi ngờ lẫn nhau?"

Đương trường lại một phen yên lặng.

"Quyển sách cổ da dê ghi lại, hai vị cổ thần tại sơn mạch một phen thảm chiến, một vị cổ thần tả thủ bị chặt đứt, thần thủ bị chặt đứt ấy giữ một vật không rõ tên lấp lánh quang mang rơi xuống thân sơn, đồng quy cùng tử. Cũng đã hơn nghìn năm, ai có thể đảm bảo cổ thần tả thủ cùng di bảo thủy chung vẫn ở cùng một chỗ?"

Không nghi ngờ gì, con sông này không xa với đáy hồ có ám đạo tương thông, cổ thần tả thủ có thể đã thông qua ám đạo mà tiến vào đáy hồ, nhưng ai có thể đảm bảo rằng bảo vật cũng trôi theo vào đây? Có lẽ cũng giống như thần cốt đã bị nước sông cuốn đi tới nơi khác."

Sau một lúc yên lặng, đám đông nghị luận không dứt, cuối cùng có người bắt đầu bỏ đi.....

Có ngũ giai cảnh giới tuyệt thế cường giả nhẫn nại thuyết phục nghìn tu luyện giả, số người li khai càng ngày càng nhiều, số người ở hiện trường càng ngày càng ít. Sự thật tàn khốc, vô luận ở đâu, sức mạnh luôn đại diện cho tất cả. Tuy lời nói giống nhau, lời nói của tứ giai cường giả không có tác dụng nhưng sau khi ngũ giai tuyệt thế cao thủ nhẫn nại thuyết phục, hiệu quả hoàn toàn khác biệt.

Cuối cùng cả ngàn người từ từ giải tán, một trường hung hiểm được hoá giải, lão nhân ngự kiếm trở về, tam danh ma pháp sư theo sát phía sau.

Tận khi mọi người rời đi hết, Thần Nam mới từ từ đi về hướng Tội Ác chi thành. Những gì trông thấy hôm nay đối với hắn đã kích không nhỏ, ma pháp sư, long kỵ sĩ, tu luyện giả đạo giả trên trời dưới đất đi lại tự do, so sánh mà nói Đông Phương vũ giả gần như yếu nhất.

Hắn than thở: "Đông Phương vũ giả nếu có thể phi hành, thì còn sợ gì các loại tu luyện giả khác!"

"Chàng trai trẻ không nên nản chí." Âm thanh nhu hoà vang lên phía sau hắn.

Thần Nam đại kinh, vội vã chuyển người nhìn, trong tâm đột nhiên nhảy loạn lên, quả nhiên người mới đến lại là lão yêu quái.

Lão yêu quái sau phen cải lão hoàn đồng này thật giống như một tu đạo giả, có một cỗ khí chất phiêu phiêu xuất trần, vậy song thủ nói: "Đông Phương vũ giả quyết không thua kém các loại tu luyện giả khác, người còn nhớ đại cao thủ dưới mộ trong Sở đô hoàng cung chứ? Hắn nhục thể phạm khu, thậm chí dụng thủ diệt tiên, trên thế gian có bao nhiêu người như thế?"

Thần Nam nói: "Vân bối biết vũ giả sau khi tu luyện giả luyện đến một cảnh giới nhất định, cũng có thể ngự không phi hành, vô luận về bất kì phương diện nào, tất cả cũng không yếu hơn các loại tu luyện giả khác, lúc này chỉ có chút cảm thán mà thôi."

Lão yêu quái gật gật đầu, nói: "Người biết tuyệt thế cao thủ trong các loại tu luyện giả sợ gặp người nào nhất không?"

"Không biết."

"Bọn họ sợ nhất gặp Đông Phương vũ giả tuyệt thế cao thủ."

Thần Nam ngạc nhiên, hỏi: "Tại sao?"

"Trong quá khứ các loại tu luyện giả từ vô số cuộc đại chiến kinh điển rút ra kết luận, chỉ cần cùng Đông Phương tuyệt thế cao thủ tham gia đại chiến, các loại tu luyện giả khác khả năng thắng rất ít. Đông Phương vũ giả sau khi đạt tới cảnh giới nhất định, tất cả đều có thể tu luyện vài loại thần thông đặc thù, nếu người có thể đạt tới cảnh giới này tự nhiên minh bạch."

Thần Nam đương nhiên biết vũ giả sau khi tu luyện tới chí cao cảnh giới có vài loại đại thần thông theo đó xuất hiện, bất quá hẳn đối với các loại thần thông trong truyền thuyết không hiểu rõ ràng, chỉ đại khái biết bí vẫn có những loại như thiên nhãn thông, vân vân. Hắn mở miệng hỏi: "Tại sao nhiều người nghĩ Đông Phương vũ học càng ngày càng suy yếu?"

"Thật ra Đông Phương vũ giả cao thủ hành sự thật sự quá ít, tự nhiên làm người ngộ nhận Đông Phương vũ học dần dần suy sụp. Kì thật vài môn phái cổ vẫn có không ít nhân vật kinh thiên động địa, nếu những người này xuất hiện, hắc hắc....."

Thần Nam đối với những lời này tịnh không một chút nghi ngờ, bởi vì lão yêu quái bản thân là loại người thế nào? Có lẽ lúc còn trẻ cũng kinh qua không ít phong vân, nhưng hiện tại chỉ e là không ai còn nhớ.

Quyển 4 _ chương 5: Khủng Phạ Mỹ Nữ.

Hành động của lão yêu quái làm Thần Nam thần trí loạn cả lên. Hắn thật không thể hiểu nổi sao lão lại hiện thân giúp hắn thu thập lòng tin của đám võ giả. Hắn lúc nào cũng cho rằng mình nằm trong kế hoạch của lão yêu quái, nhưng giờ có vẻ lão đang giúp đỡ hắn mà không có chút ác ý nào, khiến hắn không thể minh bạch.

Lão yêu quái này sức mạnh như thần, sắp đạt đến cảnh giới thứ tư, Thần Nam thấy mà choáng váng. Người tu vi võ công luyện đã đến cảnh giới này, có thể khiến thế gian hoảng hồn.

Khi Thần Nam trở lại Tự do chi thành thì trên các con phố lớn nhỏ, mọi người đang bàn tán về việc cổ thần để lại báu vật, đương nhiên so với sự thật có nhiều sai lệch vì đã truyền qua miệng nhiều người, biến tướng thần kì lên rất nhiều.

Thần Nam dùng bữa tại một tửu lâu, vô tình nghe được đoạn đối thoại của hai người.

"Làm sao xử lí cái tay thần này bây giờ? Có rất nhiều người đã thấy chúng ta trộm nó, cho dù hầu hết mọi người đương nhiên cho rằng cổ thần để báu vật, nhưng không loại trừ được việc một số người có chủ ý khác."

"Tốt nhất là bán quách nó đi, vừa có tiền vừa đỡ được tai hoạ."

"Bán cho ai bây giờ? Không thể bán rộng rãi được. Càng nhiều người biết chúng ta càng nguy hiểm."

Hai người trở nên trầm mặc.

Thần Nam phấn khởi trong lòng. Hắn biết giá trị của khúc xương thần này. Lúc trước khi Tiểu bảo chúa vào Thần Phong học viện, phó viện trưởng đã lừa lấy năm vạn lượng vàng của cô ta, cánh tay này có giá trị tương đương như vậy. Đem qua dù hắn có cơ hội trộm nó nhưng hắn đã không dám đi, sợ mang hoạ sát thân. Thần Nam tính toán xong, bước vào phòng ăn kia.

Khi hai người trong phòng nghe tiếng gõ cửa, một vội vã nhảy ra, một đứng trước cửa, tay đặt eo, sẵn sàng rút kiếm bất cứ lúc nào.

Thần Nam cười nói: "Sao phải khẩn trương thế, ta không có ác ý."

Trong phòng là hai gã tóc vàng mắt xanh, tuổi ngoài bốn mươi. Một thân hình cao to khôi ngô, một tầm vóc nhỏ bé nhưng trông rất rắn chắc. Cả hai đều vận trang phục của Tây phương võ sĩ, mỗi người đều lăm lăm kiếm lớn trong tay.

Hai người nhìn Thần Nam đầy địch ý, toàn thân đều vận sức lực, sẵn sàng xuất chiến bất cứ lúc nào. Võ sĩ cao lên tiếng: "Người đã nghe cuộc trò chuyện của bọn ta?"

Thần Nam sắc mặt vui vẻ, đáp: "Thoải mái đi, quả thực ta không có ác ý. Ta đã nghe hết câu chuyện của các người nhưng không phải cố ý nghe trộm. Các người muốn bán khúc xương thần đó phải không? Ta mua."

Hai võ sĩ thần sắc ôn hoà lại, hạ kiếm xuống, để Thần Nam tiến vào phòng. Thần Nam nghĩ rồi nói: "Hai vị bản lĩnh cao cường, có thể đoạt được thần cốt trong tay hàng vạn người, bội phục."

Võ sĩ lùn đáp: "Các cao thủ thực sự lúc đó đang chăm chăm tìm bảo vật, bằng không chúng tôi cũng khó mà đắc thủ."

Thần Nam quan sát hai người kia, quả thực đều là nhất đẳng cao thủ nhưng cả hai vẫn lộ vẻ sợ hãi, do đó y vẫn chưa nói thật hẳn ra.

Võ sĩ cao nói: "Người trả cho thần cốt này bao nhiêu lượng vàng?"

Thần Nam đáp: "Một vạn lượng."

"Không được, với giá này bọn ta không bán cho người, người đi đi." Hai võ sĩ Tây phương cự tuyệt.

Thần Nam nói tiếp: "Giá có thể thương lượng, các người dự tính bán bao nhiêu?"

Hai võ sĩ Tây Phương khẽ bàn luận rồi nói: "Năm vạn lượng."

"Trời ạ, các người ăn cắp tiền à? Giá gì mà đắt quá vậy?"

Võ sĩ thấp đáp: "Giá này là thấp nhất rồi đó."

Thần Nam nói tiếp: "Ba vạn lượng, ta sẽ mua nó."

"Chúng tôi không bán dưới giá năm vạn lượng." Hai võ sĩ Tây phương tỏ ra kiên quyết.

Thần Nam nhìn hai người, thấy không thể thương lượng được. Hắn cuối cùng đành mua với giá năm vạn lượng, quyết định đi đến Thần phong học viện để đòi giá cắt cổ nơi Phó viện trưởng.

Sau khi trao tiền, hắn không xu dính túi. Hắn đã không chỉ tiêu tốn của Tiểu bảo chúa hơn bốn vạn lượng mà còn "cống hiến" toàn bộ tiền trong người ra.

Hai võ sĩ Tây phương nhận kim phiếu, rút từ trong túi ra thần cốt đưa cho Thần Nam rồi nhanh chóng đi mất.

Thần Nam gói khúc thần cốt lại, vội vã đi tới Thần Phong học viện. Khi bước vào đại môn của học viện, hắn trong lòng kêu hoảng khi thấy Tiểu bảo chúa và Đông Phương Phượng Hoàng, thực là oan gia ngõ hẹp, trùng hợp gặp mặt.

Dù sao hắn cũng gặp lại bạn cũ, chính xác là vài người trông quen mặt, đã được chiêu nạp làm tân sinh của học viện. Đó chính là mỹ nữ tóc vàng xinh đẹp bốc lửa mà y gặp vài ngày trước. Hôm đó, mỹ nữ tóc vàng đang toát ra một mị lực vô biên khiến khắp thấy nam nhân đương trường ứa nước bọt, khiến Thần Nam ấn tượng đến tận bây giờ. Gặp lại mỹ nữ tóc vàng, y cảm thấy tràn trề sinh lực. Mỹ nữ tóc vàng đi từ phía đối diện lại, dáng vẻ yêu kiều, điệu bộ xinh đẹp vô cùng.

Thoắt thấy Thần Nam, lộ vẻ nghi hoặc trong mắt, nàng đột nhiên tiến lại gần: "Người là gã bại hoại ca ca của tiểu ma phiến phải không?"

Thần Nam dờ khóc dờ cười trước câu hỏi bất ngờ của mỹ nữ tóc vàng "Ừa, mỹ nữ, chúng ta quen biết sao?"

Mĩ nữ tóc vàng mỉm cười: "Hôm đó người trông thấy ma pháp của thiên tài mỹ nữ Đông Phương Phượng Hoàng, mọi người không muốn nhận ra cũng nhận ra. Người rất cam đảm, thậm chí còn chạy đến đây, người không biết là nam sinh khắp học viện đang kiếm người khắp nơi sao?"

Thần Nam cảm thấy lạnh cóng, tự kêu rằng Đông Phương Phượng Hoàng quả nhiên mị lực kinh người. Hắn nhìn xung quanh, nhỏ giọng: "Không nói quá chứ?"

Mĩ nữ tóc vàng nói: "Người cứ thử la to lên rằng ♦Tên bại hoại đang ở đây♦ xem, sẽ có một đồng người xuất hiện trước mặt người ngay lập tức. Cũng may là không có nhiều nam sinh biết mặt người, nếu không người đã gặp phiền phức từ lâu rồi."

Thần Nam sắc mặt khó coi, đương nhiên không nghĩ rằng hắn thực sự đã bị mọi người cho là một tên bại hoại thực sự mà người người đều muốn đánh.

Mĩ nữ tóc vàng cười nói: "Tiểu muội, tiểu ác ma phiền nhiễu của người cũng nổi danh lắm, lừa được cả phó viện trưởng một khoản, lấy lại năm mươi vạn kim tệ, giờ trở thành thần tượng cho tất cả học viên trong Thần Phong học viện này rồi. Hiện giờ huynh muội các người đều là người nổi tiếng, không ai không biết đến đâu."

Thần Nam rung mình. Thứ "nổi tiếng" ấy nghĩa là trở thành kịch địch của tất cả các nam sinh. Y sợ hãi nhìn ra xung quanh, cũng may là chẳng ai chú ý đến y cả.

"Dám hỏi mỹ nữ, thế Phó viện trưởng giờ đang ở đâu?"

"Người không tìm muội muội của người à? Cô ta ở cùng phòng với Đông Phương Phượng Hoàng ngay cạnh phòng ta đây, ta gọi cô ta cho."

Thần Nam thoáng nghe đã xanh mặt, nếu đánh động hai cô ả kia, hắn còn lối mà thoát sao? Hắn vội vàng lên tiếng: "Tạm biệt, làm ơn đừng gọi họ, cô nói với tôi Phó viện trưởng ở đâu là được rồi."

Mĩ nữ tóc vàng chỉ chỗ Phó viện trưởng ở, sau đó mỉm cười bỏ đi.

Thần Nam bước vài bước, bỗng quay đầu lại nói: "À, mỹ nữ giúp ta lúc nguy cấp, ta vẫn quên chưa hỏi danh tính của nàng?"

"Lộ Ti"

Thần Nam đột nhiên thấy Lộ Ti quay đầu cười có vẻ hơi kì lạ, hẩn lo lắng lớn tiếng nói: "Lộ Ti đừng nói với muội muội ta là ta đến đây nhé."

"Biết rồi."

Theo hướng Lộ Ti chỉ, hẩn đi đến chỗ Phó viện trưởng ở thật nhanh. Đến nơi, vừa mới định gõ cửa thì bên trong đã truyền ra tiếng phó viện trưởng nói: "Vào đi."

Thần Nam thở dài, Phó viện trưởng quả nhiên công phu đã đắc thành, hẩn đã cố ý bước chân ở mức nhẹ nhất có thể, không thể ngờ lại bị lão nhân bên trong phát giác.

Hẩn đẩy cửa bước vào. Phó viện trưởng thấy hẩn vào, cười cười nói: "Tiểu hoá tử người công phu cũng không kém nhĩ. Người tìm ta có việc gì, không phải muốn gia nhập Thần Phong học viện đó chứ?"

"Phó viện trưởng đại nhân, chúng ta đã có dịp gặp gỡ. Tôi và ngài có hiểu biết chút đỉnh, nhưng thôi không nói tới. Thành thực mà nói, tôi đến đây muốn làm giao dịch với ngài."

"Chà, người muốn làm giao dịch với ta à? Loại giao dịch gì vậy?" Phó viện trưởng vậy y lại nhưng không tỏ ra quan tâm, đưa ly trà lên miệng.

"Tôi muốn bán một khúc xương thần."

"Bộp". Nghe tới đó, phó viện trưởng đánh rơi cả chén nước trà khiến mặt bàn thành một bãi lộn xộn, đứng dậy. Vẻ hờ hững trên mặt ông biến mất, ông ta gấp gáp nói:

"Người... có khúc xương thần thật sao?"

Thần Nam không vội vàng gì, ngồi xuống bàn phó viện trưởng, tự rút cho mình một chén nước trà, đáp: "Phải."

Phó viện trưởng nôn nóng hỏi: "Là khúc xương thần nào?"

"Là một tả thủ thần cốt."

"Hả? Tuyệt! Quá tuyệt!..." Phó viện trưởng cao hứng cười lớn.

Thần Nam vừa nhâm nhi tách trà, chậm rãi đáp: "Phó viện trưởng đại nhân, khúc xương thần hiện vẫn trong tay tôi, ngài hà tất phải cao hứng đến vậy?"

Phó viện trưởng nhận ra mình hơi thất thố, đằng hắng một tiếng, cũng ngồi xuống ghế. Ông nhắm mắt trầm tư một lát, nở một nụ cười nhả nhả. Nhưng nhìn nụ cười ấy, trong lòng Thần Nam cảm thấy có vẻ gian tà, tự nhủ bản thân phải cảnh giác.

Phó viện trưởng căng mặt ra thành một nụ cười hoà nhã, nói: "Thần Nam dạo này có khoẻ không?"

"Bộp". Chén nước trà của Thần Nam phun cả ra ngoài xuống mặt bàn, khiến chiếc bàn vừa bẩn vừa loạn hơn.

"Cậu trai trẻ sao vậy? Kích động quá à?"

Thần Nam không biết rằng Phó viện trưởng đã biết tên thực của y. Y kinh ngạc nhìn lão nhân kia đang tùm cười.

"Ông... nhận nhầm người rồi, ta không phải Thần Nam."

"Ha ha, một thương thiêu hai phi long kị sĩ, bắn một tên trúng tứ giai cự long, cậu trai trẻ cũng khá lắm!"

Thần Nam vững dạ lại, đáp:

"Ta đến không có địch ý, sao ông cứ nói đông nói tây mãi thế nhỉ?"

Phó viện trưởng cười đáp: "Tốt thôi, để ta kiểm hàng đã nào."

Thần Nam mở bao, đủ để thấy quả thực là bàn tay thần đang phát ra một thứ ánh sáng rực rỡ,

Phó viện trưởng mở to mắt nhìn thật kĩ càng, đôi mắt lộ vẻ vui mừng: "Không sai, đích thực là tay tả của cổ thần. Người tìm được bảo vật này ở đâu?"

Thần Nam đáp: "Cổ thần từ nơi nào đến không biết, sao ta biết làm sao ta có nó?"

Phó viện trưởng nói: "Cảm ơn cậu đã mang khúc xương thần đến Thần Phong học viện. Thay mặt toàn bộ giáo sư và học viên của học viện cảm ơn cậu rất nhiều..."

Thần Nam nghe vậy thấy có gì là lạ, y ngắt lời Phó viện trưởng: "Cám ơn ta làm gì? Ta không tặng không cho mấy người. Một giá 100 vạn kim tệ, ta không muốn kì kèo nhiều lời." Hắn lộ ra vẻ kiên quyết.

Phó viện trưởng cười nhẹ: "Cậu trai trẻ, chúng ta đã nghe được vài tin về cậu, nếu chúng ta nói ra, sẽ có rất nhiều người có hứng thú đấy."

"Tin gì?"

"Đã nghe từ lâu vì một cậu thanh niên nổi giận vì hồng nhan, xách Hậu Nghệ cung đại náo Sở quốc để đô, đâu chỉ đe dọa đến oai phong của Sở quốc hoàng đế, khi đi còn mang theo tiểu công chúa của Sở quốc nữa chứ..."

"Đủ rồi. Từ đâu ông biết được những điều đó? Không phải Sở quốc đã cho phong toả tin tức đó rồi sao?"

"Ha ha, chúng ta được tin này hai ngày trước, Sở quốc bảo mật tin tức thực rất nghiêm ngặt, nhưng Thần Phong học viện môn đồ rải khắp thiên hạ, đại lục gió thổi một ngọn cỏ thôi thì tin cũng truyền đến đây thôi."

Thần Nam nhìn Phó viện trưởng nét mặt cười cười đầy ác ý, thực sự muốn đập

ông ta một trận ngay tức khắc. Hắc không chút biểu tình, nói: "Ông muốn gì?"

"Xem ra chúng ta không nói chuyện linh tinh nữa rồi, người đưa ta khúc xương thần, chúng ta cảm kích người vô cùng, nhất định sẽ giữ bí mật cho người."

Thần Nam la lên: "Ông... Ai đưa cho ông khúc xương thần chứ? Các người đúng là đồ kẻ cắp mà!"

"Sở quốc không công bố sợ kiện kia vì vài nguyên nhân, nếu không đã sớm ra lệnh giết người rồi. Nhưng nếu ai đó tóm được người, xem ra họ sẽ rất mừng. Tội ác chi thành hiện nổi như sóng cồn, có rất nhiều tu giả đang tu luyện. Chuyện của người mà bị tung ra thì nhất định sẽ có một lượng lớn người điên cuồng truy sát để mang đến cho Sở quốc để đổi lấy quan cao lộc hậu."

Thần Nam lạnh cả sống lưng, tưởng tượng ra tình cảnh đáng sợ đó.

Phó viện trưởng nói: "Cám ơn cậu đã đem khúc xương thần đến cho Thần Phong học viện. Thay mặt toàn bộ giáo sư và học viên của học viện cảm ơn cậu rất nhiều..."

"Lão già chết tiệt, ta nói là đem khúc xương thần cho lão hồi nào?"

"Ô, thế người muốn một mình chống lại ngàn người à? Bội phục, bội phục!"

Thần Nam hiện tại thực sự chỉ muốn vật Phó viện trưởng ra đất rồi đạp cho vài cước. Hắc nhìn khuôn mặt cười cười dễ ghét của lão nhân: "Lão già chết tiệt!... Ta dù có bị truy sát cũng không đưa khúc xương thần này cho lão."

Phó viện trưởng cười nói: "Cậu trai trẻ đừng kích động thế, chúng ta không thu không khúc xương thần của cậu đâu."

"Ông tính trả bao nhiêu tiền?"

"Nói đến tiền không phải dung tục lắm sao?"

"Ông... Hừ... Ta không thích dung tục, khúc xương thần này ta đã trả năm mươi

vạn tề để mua được."

"Cám ơn cậu đã đem khúc xương thần đến cho Thần Phong học viện. Thay mặt toàn bộ giáo sư và học viên của học viện cảm ơn cậu rất nhiều..."

"Lão già chết tiệt còn có câu nào khác để nói không? Sao cứ nhai đi nhai lại câu đó thế?"

Phó viện trưởng đằng hắng một cái, nói: "Chậc, cậu sẽ phải nhượng bộ thôi. Sau khi cậu đưa khúc xương thần cho Thần Phong học viện, chúng ta bảo đảm rằng không có một quốc gia hay tổ chức nào ở Tội ác chi thành biết mà tróc nã cậu."

"Tội ác chi thành không phải nhà ông, sao ông dám khẳng định như vậy?"

Phó viện trưởng nói: "Ta hiện tại thay mặt cho Thần Phong học viện. Học viện tại Tội ác chi thành cũng có chút địa vị, hơn nữa Viện trưởng của học viện chính là chủ thành của Tội ác chi thành, có thể quyết định những vấn đề quan trọng."

Thần Nam trong lòng chửi bới Phó viện trưởng gian trá, vô sỉ không tiếc lời. Sở quốc hiện đang tìm kiếm, truy sát hãn khắp nơi. Không một quốc gia hay tổ chức nào chứa chấp hãn nổi. Trừ phi Phó viện trưởng cố ý để cho đám người truy tìm báu vật của cổ thần biết tung tích của hãn, nếu không thì hãn tạm thời không gặp nguy hiểm.

Phó viện trưởng trên mặt vẫn đầy tiểu ý, nói: "Người thấy sao?"

Thần Nam khóc không ra nước mắt, không ngờ lão già này lại gian trá, ác độc đến thế, thậm chí còn tổng tiền ngược lại hãn, làm hãn không biết làm gì. "Lão già chết tiệt, đúng là đồ ác ôn, thổ phỉ, cường đạo, khốn nạn..."

"Cám ơn cậu đã đem khúc xương thần đến cho Thần Phong học viện. Thay mặt toàn bộ giáo sư và học viên của học viện cảm ơn cậu rất nhiều..."

"Lão già chết tiệt này, câm cái miệng lại, đừng có lặp đi lặp lại mấy cái câu đó nữa không ta giết ông liền bây giờ. Tiền của ta, năm mươi vạn kim tệ, bỗng dưng thành phục vụ miễn phí cho Thần Phong học viện mấy người, ta đến phát khóc mất

thôi..."

Phó viện trưởng đáp: "Giờ người thấy tuổi trẻ ra ngoài mang theo ít tiền khổ thế nào chưa? Ta cho người mượn một ngàn kim tệ, nhớ sớm trả lại nhé."

Vừa nói ông vừa lấy kim phiếu ra đưa cho Thần Nam. Thần Nam giật phắt lấy, nói: "Dám hỏi lão già chết tiệt ông tên gọi là chi?"

"Ha ha, đừng khách khí. Ta họ Lý."

Thần Nam dụng lực đập xuống bàn, mở miệng chửi ầm lên:

"Lão già chết tiệt họ Lý kia, ta XXXXXX, họ là Lý, ta XXXXXX..." rồi bước ra khỏi cửa.

Vừa bước ra khỏi phòng được một sát na, hắn đã hoảng hốt vì trước mắt là một đám con gái giật mình nhìn y. Trong đó có hai người là Tiểu bảo chúa và Đông Phương Phượng Hoàng. Bên ngoài còn rất nhiều nam sinh đang gấp rút chạy lại.

"Oa. Đại ca của tiểu ma phiến kia. Sao tự nhiên xuất hiện tại phòng của Phó viện trưởng vậy? Thực là bất ngờ ghê."

"Phải đó, ả dám vuốt râu hùm Phó viện trưởng, ca ca ả thì lẳng nhục cô ta, huỳnh muội hai người là thần tượng của chúng ta đó."

Tiểu công chúa bực mình, quát lớn: "Ta đã nói tên bại hoại này không phải ca ca của ta mà, giữa chúng ta không có quan hệ."

"Người dám cá năm mươi vạn kim tệ là giữa họ có quan hệ không?"

"Là tên bại hoại này bắt cóc ta chứ."

.....

Thần Nam đau hết cả đầu, không thể nghe rõ đám nữ sinh này nói cái gì. Hắn thấy trong mắt tiểu bảo chúa lẫn Đông Phương Phượng Hoàng đều xuất hiện sát ý, nhưng giờ có rất nhiều nam sinh ở đây hắn cũng chẳng biết làm gì. Hắn vội vã quay

đầu, ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào phòng Phó viện trưởng.

"Ồ, cậu trai trẻ quay lại, ta lấy lại tiền được chứ?"

"Lão già chết tiết nhà ngươi, ta bị đám môn sinh học viện khốn khiếp của ngươi bao vây, ngươi mau nghĩ cách đi."

Phó viện trưởng không hoảng hốt, trên môi vẫn nở nụ cười, đáp: "Ta ra ngoài xem sao."

Ra khỏi phòng, Phó viện trưởng ung dung cười cười, nói với đám học sinh đang kiên nhẫn đứng trước mặt. "Sao các người tụ tập lại cả đây thế?"

Các học sinh khác đối với Phó viện trưởng có một sự kính sợ, duy chỉ có tiểu công chúa là chẳng sợ gì, lớn tiếng nói: "Phó viện trưởng, ông trước đã trộm của ta năm mươi vạn kim tệ, mau trả lại..."

Cô nàng đang nói cứng thì bị Đông Phương Phượng Hoàng bịt mồm lại.

Phó viện trưởng đáp: "Ta có rất nhiều chuyện quan trọng cần giải quyết, không có thời gian để giải quyết vấn đề cho các người nên ta sẽ quay lại sau.", nói rồi đi xuyên qua đám đông đi lẹ.

Thần Nam gần như phát điên, lão già đáng ghét đột nhiên bỏ hẵn lại rồi đi không thèm quan tâm.

"Này, lão già chết tiết nhà ngươi quay lại nhanh đi, ta sẽ không mại lị lão nữa đâu, lão già chết tiết...."

Lúc đó Đông Phương Phượng Hoàng đang hạ tay khỏi miệng tiểu bảo chúa, xông đến trước mặt Thần Nam la lên: "Bại hoại, người định trốn đi đâu?"

Tất cả những người có mặt trong sân viện nhất tề hướng về phía Thần Nam buộc hẵn phải lùi lại. Đám nữ sinh nhìn hẵn cười cười, đám nam sinh thì nhìn hẵn hết sức hung ác.

Thần Nam lập tức biến sắc, trong số đám người này có vương tôn quý nữ, tất cả đều là cao thủ, nếu mà đều hướng về hắn mà xuất thủ, hắn nhất định chết ngay.

"Chắc, Đông Phương tiểu thư, ta nghĩ chúng ta có chút hiểu nhầm, lần trước..."

Tiểu công chúa la lên: "Lần trước ngươi vô lễ với Phương Hoàng tử, ta đã thấy rồi nhé!"

Thần Nam lúc đó tưởng như muốn đập cho cô ta một trận. Đông Phương Phương Hoàng một lần nữa đặt tay che miệng tiểu bảo chúa lại nhưng đám nam sinh bên ngoài tức đến muốn xì khói ra rồi. Thần Nam chẳng biết nói sao, y chuyển thân tiến về phía phòng của Phó viện trưởng, đá văng song cửa hậu, nhanh chóng chạy về hướng đại môn của học viện.

Đám người kia vội vã đuổi theo sau nhưng Thần Nam đã chạy được một quãng khá xa rồi. Hắn quay lại nhìn về phía sau, lập tức hết hoảng. Đằng sau chỉ thấy Đông Phương Phương Hoàng và bảy tám nữ sinh nữa đang thi triển phong tường thuật với tốc độ cao nhất nhằm hướng hắn mà bay tới.

"Ta XXXX, đám ma pháp sư này phiền ghê!"

Đám nữ ma pháp sư nhất tề truy tới sau hắn, thiểm điện, phong nhận, hoá diễm... các chủng loại ma pháp công kích đủ loại nhằm thẳng hướng y mà tung đến.

Thần Nam trốn bên đông né bên tây, tốc độ chân không đổi, theo hướng phía trước mà chạy. Hắn biết sau lưng hắn còn một đám nam sinh lang sói đang muốn lấy uy với đám nữ sinh, còn đáng sợ hơn nhiều. Nếu chẳng may bị đám người đó tóm được, hắn chắc chắn bị phanh thây muôn mảnh. Hắn đã trúng vài ma pháp công kích nhưng vẫn không dám giảm tốc độ.

Đông Phương Phương Hoàng liên tục phóng ma pháp, khiến Thần Nam bị trúng mấy phát, khổ không kể xiết. Tiếp tới tiểu bảo chúa cười trên lưng Tiểu Ngọc mau chóng bay đằng sau để bắt kịp, làm như cô ta không sợ thiên hạ đại loạn vậy, cùng lúc chỉ huy Tiểu Ngọc nhằm hướng Thần Nam mà thi triển ma pháp. Cô nàng hét lên: "Tóm lấy hắn! Hắn đã dám chòng ghẹo Đông Phương Phương Hoàng tử, "

thực sự là một tên bại hoại đó!"

Lúc đó Thần Nam và Đông Phương Phượng Hoàng đều có một cảm giác điên cuồng, đối với tiểu bảo chúa dễ ghét đều thấy bức mình cực điểm.

Sự kiện này trong Thần Phong học viện có nhiều học sinh bàng quan, nhưng cũng có rất nhiều học sinh tham gia vào đội ngũ đánh gã bại hoại. Lúc này Thần Nam thậm chí không kể xiết, từ tay tới chân trúng không biết bao nhiêu ma pháp, trên đầu hấn các ma pháp sư điên cuồng giáng ma pháp xuống. Nếu không phải sợ tổn hại đến các kiến trúc trong học viện và làm bị thương người vô tội, Thần Nam đã sớm bị đánh lăn ra đất. Sở dĩ hấn có áp lực lớn đến vậy vì đa phần đám người kia là nam ma pháp sư. Đám người đó chỉ cần nghe thấy mấy ngày trước tên bại hoại này đã dám đùa giỡn với Đông Phương Phượng Hoàng là lập tức ra tay rất nặng với tên "hung thủ" rồi, đối với Thần Nam như là có thâm cừu đại hận.

Khi Thần Nam ra đến đại môn của Thần Phong học viện thì y phục hấn đã rách bươm, mặt đen sạm, trên đầu khói xanh nghi ngút, trông vô cùng thảm hại.

"Ta XXXX" hấn trong lòng chửi bới gã Phó viện trưởng gian trá, ả tiểu bảo chúa đáng ghét và Đông Phương Phượng Hoàng nóng nảy hàng trăm lần.

Hắn cuối cùng cũng trốn ra được khỏi cửa lớn của Thần Phong học viện, theo sau là một quân đoàn nhất quyết truy sát hấn không tha. Hàng tá ma pháp sư trên không trung điên cuồng phóng xuống, các võ giả ở đằng sau la hét ầm ỉ, cảnh tượng khó tưởng tượng hết. May mắn thay trên đường có rất nhiều người nên đám ma pháp sư không dám ra tay ra chân nữa, nếu không Thần Nam đâu có mười cái mạng cũng khó chạy thoát.

Trên đường, người đi đường thất kinh nhìn đoàn quân truy sát. Thần Phong học viện bao năm nay không có cảnh tượng này, thậm chí cho dù có truy sát những tên hung đồ có danh tiếng cũng không có hàng tá học sinh xuất đầu lộ diện thế này.

Thần Nam chửi bới luôn mồm, đám võ giả đằng sau tuy hấn đã loại được phân nửa, nhưng đám ma pháp sư trên đầu thực sự phiền, theo hấn như hình với bóng, không biết làm sao loại bỏ được.

Hắn từ thành Đông chạy sang thành Bắc, rồi lại từ thành Bắc chạy lại, cuối cùng hắn cũng tìm được đường trốn thoát, đến gần con sông cạnh đường, nhờ những người đi đường yểm hộ cho nên trở thành sinh lộ cho Thần Nam, hắn nhảy phắt xuống sông, tạo ra một trường đại loạn trên đường.

Trước khi nhảy xuống sông, Thần Nam cố nén vết thương, hướng lên không la lớn: "Phượng Hoàng lão bà người cứ chờ coi, ta phải tìm một người chồng tốt giáo huấn người mới được." Nói rồi y nhảy phắt xuống sông.

Đông Phương Phượng Hoàng, mặt tái xanh đi, không chịu được phải thét lên: "A.... Ta nhất định phải giết tên khốn kiếp nhà người!"

Chương 5: Khủng Phạ Mỹ Nữ

Hành động của lão yêu quái làm Thần Nam thần trí loạn cả lên. Hắn thật không thể hiểu nổi sao lão lại hiện thân giúp hắn thu thập lòng tin của đám võ giả. Hắn lúc nào cũng cho rằng mình nằm trong kế hoạch của lão yêu quái, nhưng giờ có vẻ lão đang giúp đỡ hắn mà không có chút ác ý nào, khiến hắn không thể minh bạch.

Lão yêu quái này sức mạnh như thần, sắp đạt đến cảnh giới thứ tư, Thần Nam thấy mà choáng váng. Người tu vi võ công luyện đã đến cảnh giới này, có thể khiến thế gian hoảng hồn.

Khi Thần Nam trở lại Tự do chi thành thì trên các con phố lớn nhỏ, mọi người đang bàn tán về việc cổ thần để lại báu vật, đương nhiên so với sự thật có nhiều sai lệch vì đã truyền qua miệng nhiều người, biến tướng thần kì lên rất nhiều.

Thần Nam dùng bữa tại một tửu lâu, vô tình nghe được đoạn đối thoại của hai người.

"Làm sao xử lí cái tay thần này bây giờ? Có rất nhiều người đã thấy chúng ta trộm nó, cho dù hầu hết mọi người đương nhiên cho rằng cổ thần để báu vật, nhưng không loại trừ được việc một số người có chủ ý khác."

"Tốt nhất là bán quách nó đi, vừa có tiền vừa đỡ được tai hoạ."

"Bán cho ai bây giờ? Không thể bán rộng rãi được. Càng nhiều người biết chúng ta càng nguy hiểm."

Hai người trở nên trầm mặc.

Thần Nam phấn khởi trong lòng. Hắn biết giá trị của khúc xương thần này. Lúc trước khi Tiểu bảo chúa vào Thần Phong học viện, phó viện trưởng đã lừa lấy năm vạn lượng vàng của cô ta, cánh tay này có giá trị tương đương như vậy. Đêm qua dù

hắn có cơ hội trộm nó nhưng hắn đã không dám đi, sợ mang hoạ sát thân. Thần Nam tính toán xong, bước vào phòng ăn kia.

Khi hai người trong phòng nghe tiếng gõ cửa, một vội vã nhảy ra, một đứng trước cửa, tay đặt eo, sẵn sàng rút kiếm bất cứ lúc nào.

Thần Nam cười nói: "Sao phải khẩn trương thế, ta không có ác ý."

Trong phòng là hai gã tóc vàng mắt xanh, tuổi ngoài bốn mươi. Một thân hình cao to khôi ngô, một tầm vóc nhỏ bé nhưng trông rất rắn chắc. Cả hai đều vận trang phục của Tây phương võ sĩ, mỗi người đều lăm lăm kiếm lớn trong tay.

Hai người nhìn Thần Nam đầy địch ý, toàn thân đều vận sức lực, sẵn sàng xuất chiến bất cứ lúc nào. Võ sĩ cao lên tiếng: "Người đã nghe cuộc trò chuyện của bọn ta?"

Thần Nam sắc mặt vui vẻ, đáp: "Thoải mái đi, quả thực ta không có ác ý. Ta đã nghe hết câu chuyện của các người nhưng không phải cố ý nghe trộm. Các người muốn bán khúc xương thần đó phải không? Ta mua."

Hai võ sĩ thần sắc ôn hoà lại, hạ kiếm xuống, để Thần Nam tiến vào phòng. Thần Nam nghĩ rồi nói: "Hai vị bản lĩnh cao cường, có thể đoạt được thần cốt trong tay hàng vạn người, bội phục."

Võ sĩ lùn đáp: "Các cao thủ thực sự lúc đó đang chăm chăm tìm bảo vật, bằng không chúng tôi cũng khó mà đắc thủ."

Thần Nam quan sát hai người kia, quả thực đều là nhất đẳng cao thủ nhưng cả hai vẫn lộ vẻ sợ hãi, do đó y vẫn chưa nói thật hẳn ra.

Võ sĩ cao nói: "Người trả cho thần cốt này bao nhiêu lượng vàng?"

Thần Nam đáp: "Một vạn lượng."

"Không được, với giá này bọn ta không bán cho người, người đi đi." Hai võ sĩ Tây phương cự tuyệt.

Thần Nam nói tiếp: "Giá có thể thương lượng, các người dự tính bán bao nhiêu?"

Hai võ sĩ Tây Phương khẽ bàn luận rồi nói: "Năm vạn lượng."

"Trời ạ, các người ăn cắp tiền à? Giá gì mà đắt quá vậy?"

Võ sĩ thấp đáp: "Giá này là thấp nhất rồi đó."

Thần Nam nói tiếp: "Ba vạn lượng, ta sẽ mua nó."

"Chúng tôi không bán dưới giá năm vạn lượng." Hai võ sĩ Tây phương tỏ ra kiên quyết.

Thần Nam nhìn hai người, thấy không thể thương lượng được. Hắn cuối cùng đành mua với giá năm vạn lượng, quyết định đi đến Thần phong học viện để đòi giá cắt cổ nơi Phó viện trưởng.

Sau khi trao tiền, hắn không xu dính túi. Hắn đã không chỉ tiêu tốn của Tiểu bảo chúa hơn bốn vạn lượng mà còn "cống hiến" toàn bộ tiền trong người ra.

Hai võ sĩ Tây phương nhận kim phiếu, rút từ trong túi ra thần cốt đưa cho Thần Nam rồi nhanh chóng đi mất.

Thần Nam gói khúc thần cốt lại, vội vã đi tới Thần Phong học viện. Khi bước vào đại môn của học viện, hắn trong lòng kêu hoảng khi thấy Tiểu bảo chúa và Đông Phương Phương Hoàng, thực là oan gia ngõ hẹp, trùng hợp gặp mặt.

Dù sao hắn cũng gặp lại bạn cũ, chính xác là vài người trông quen mặt, đã được chiêu nạp làm tân sinh của học viện. Đó chính là mỹ nữ tóc vàng xinh đẹp bốc lửa mà y gặp vài ngày trước. Hôm đó, mỹ nữ tóc vàng đang toát ra một mị lực vô biên khiến khắp thấy nam nhân đương trường ứa nước bọt, khiến Thần Nam ấn tượng đến tận bây giờ. Gặp lại mỹ nữ tóc vàng, y cảm thấy tràn trề sinh lực. Mỹ nữ tóc vàng đi từ phía đối diện lại, dáng vẻ yêu kiều, điệu bộ xinh đẹp vô cùng.

Thoắt thấy Thần Nam, lộ vẻ nghi hoặc trong mắt, nàng đột nhiên tiến lại gần:

"Người là gã bại hoại ca ca của tiểu ma phiến phải không?"

Thần Nam dờ khóc dờ cười trước câu hỏi bất ngờ của mỹ nữ tóc vàng" "Ừa, mỹ nữ, chúng ta quen biết sao?"

Mỹ nữ tóc vàng mỉm cười: "Hôm đó người trông thấy ma pháp của thiên tài mỹ nữ Đông Phương Phượng Hoàng, mọi người không muốn nhận ra cũng nhận ra. Người rất cam đảm, thậm chí còn chạy đến đây, người không biết là nam sinh khắp học viện đang kiếm người khắp nơi sao?"

Thần Nam cảm thấy lạnh cóng, tự kêu rằng Đông Phương Phượng Hoàng quá nhiên mị lực kinh người. Hắn nhìn xung quanh, nhỏ giọng: "Không nói quá chứ?"

Mỹ nữ tóc vàng nói: "Người cứ thử la to lên rằng ♦Tên bại hoại đang ở đây♦ xem, sẽ có một đồng người xuất hiện trước mặt người ngay lập tức. Cũng may là không có nhiều nam sinh biết mặt người, nếu không người đã gặp phiền phức từ lâu rồi."

Thần Nam sắc mặt khó coi, đương nhiên không nghĩ rằng hắn thực sự đã bị mọi người cho là một tên bại hoại thực sự mà người người đều muốn đánh.

Mỹ nữ tóc vàng cười nói: "Tiểu muội, tiểu ác ma phiến nhiều của người cũng nổi danh lắm, lừa được cả phó viện trưởng một khoản, lấy lại năm mươi vạn kim tệ, giờ trở thành thần tượng cho tất cả học viên trong Thần Phong học viện này rồi. Hiện giờ huynh muội các người đều là người nổi tiếng, không ai không biết đến đâu."

Thần Nam rùng mình. Thứ "nổi tiếng" ấy nghĩa là trở thành kịch địch của tất cả các nam sinh. Y sợ hãi nhìn ra xung quanh, cũng may là chẳng ai chú ý đến y cả.

"Dám hỏi mỹ nữ, thế Phó viện trưởng giờ đang ở đâu?"

"Người không tìm muội muội của người à? Cô ta ở cùng phòng với Đông Phương Phượng Hoàng ngay cạnh phòng ta đây, ta gọi cô ta cho."

Thần Nam thoáng nghe đã xanh mặt, nếu đánh động hai cô ả kia, hắn còn lỗi

mà thoát sao? Hắc vội vàng lên tiếng: "Tạm biệt, làm ơn đừng gọi họ, cô nói với tôi Phó viện trưởng ở đâu là được rồi."

Mĩ nữ tóc vàng chỉ chỗ Phó viện trưởng ở, sau đó mỉm cười bỏ đi.

Thần Nam bước vài bước, bỗng quay đầu lại nói: "À, mỹ nữ giúp ta lúc nguy cấp, ta vẫn quên chưa hỏi danh tính của nàng?"

"Lộ Ti"

Thần Nam đột nhiên thấy Lộ Ti quay đầu cười có vẻ hơi kì lạ, hắc lo lắng lớn tiếng nói: "Lộ Ti đừng nói với mọi người ta là ta đến đây nhé."

"Biết rồi."

Theo hướng Lộ Ti chỉ, hắc đi đến chỗ Phó viện trưởng ở thật nhanh. Đến nơi, vừa mới định gõ cửa thì bên trong đã truyền ra tiếng phó viện trưởng nói: "Vào đi."

Thần Nam thở dài, Phó viện trưởng quả nhiên công phu đã đắc thành, hắc đã cố ý bước chân ở mức nhẹ nhất có thể, không thể ngờ lại bị lão nhân bên trong phát giác.

Hắc đẩy cửa bước vào. Phó viện trưởng thấy hắc vào, cười cười nói: "Tiểu hoả tử người công phu cũng không kém nhỉ. Người tìm ta có việc gì, không phải muốn gia nhập Thần Phong học viện đó chứ?"

"Phó viện trưởng đại nhân, chúng ta đã có dịp gặp gỡ. Tôi và ngài có hiểu biết chút đỉnh, nhưng thôi không nói tới. Thành thực mà nói, tôi đến đây muốn làm giao dịch với ngài."

"Chà, người muốn làm giao dịch với ta à? Loại giao dịch gì vậy?" Phó viện trưởng vầy y lại nhưng không tỏ ra quan tâm, đưa ly trà lên miệng.

"Tôi muốn bán một khúc xương thần."

"Bộp". Nghe tới đó, phó viện trưởng đánh rơi cả chén nước trà khiến mặt bàn

thành một bãi lộn xộn, đứng dậy. Vẻ hờ hững trên mặt ông biến mất, ông ta gấp gáp nói:

"Người... có khúc xương thần thật sao?"

Thần Nam không vội vàng gì, ngồi xuống bàn phó viện trưởng, tự rút cho mình một chén nước trà, đáp: "Phải."

Phó viện trưởng nôn nóng hỏi: "Là khúc xương thần nào?"

"Là một tả thủ thần cốt."

"Hả? Tuyệt! Quá tuyệt!..." Phó viện trưởng cao hứng cười lớn.

Thần Nam vừa nhâm nhi tách trà, chậm rãi đáp: "Phó viện trưởng đại nhân, khúc xương thần hiện vẫn trong tay tôi, ngài hà tất phải cao hứng đến vậy?"

Phó viện trưởng nhận ra mình hơi thất thố, đằng hắng một tiếng, cũng ngồi xuống ghế. Ông nhắm mắt trầm tư một lát, nở một nụ cười nhả nhả. Nhưng nhìn nụ cười ấy, trong lòng Thần Nam cảm thấy có vẻ gian tà, tự nhủ bản thân phải cảnh giác.

Phó viện trưởng căng mặt ra thành một nụ cười hoà nhã, nói: "Thần Nam dạo này có khoẻ không?"

"Bộp". Chén nước trà của Thần Nam phun cả ra ngoài xuống mặt bàn, khiến chiếc bàn vừa bẩn vừa loạn hơn.

"Cậu trai trẻ sao vậy? Kích động quá à?"

Thần Nam không biết rằng Phó viện trưởng đã biết tên thực của y. Y kinh ngạc nhìn lão nhân kia đang tùm cười.

"Ông... nhận nhầm người rồi, ta không phải Thần Nam."

"Ha ha, một thương thiêu hai phi long kị sĩ, bắn một tên trúng tứ giai cự long, cậu trai trẻ cũng khá lắm!"

Thần Nam vững dạ lại, đáp:

"Ta đến không có địch ý, sao ông cứ nói đông nói tây mãi thế nhỉ?"

Phó viện trưởng cười đáp: "Tốt thôi, để ta kiểm hàng đã nào."

Thần Nam mở bao, đủ để thấy quả thực là bàn tay thần đang phát ra một thứ ánh sáng rực rỡ,

Phó viện trưởng mở to mắt nhìn thật kĩ càng, đôi mắt lộ vẻ vui mừng: "Không sai, đích thực là tay tả của cổ thần. Người tìm được bảo vật này ở đâu?"

Thần Nam đáp: "Cổ thần từ nơi nào đến không biết, sao ta biết làm sao ta có nó?"

Phó viện trưởng nói: "Cảm ơn cậu đã mang khúc xương thần đến Thần Phong học viện. Thay mặt toàn bộ giáo sư và học viên của học viện cảm ơn cậu rất nhiều..."

Thần Nam nghe vậy thấy có gì là lạ, y ngắt lời Phó viện trưởng: "Cám ơn ta làm gì? Ta không tặng không cho mấy người. Một giá 100 vạn kim tệ, ta không muốn kì kèo nhiều lời." Hắn lộ ra vẻ kiên quyết.

Phó viện trưởng cười nhẹ: "Cậu trai trẻ, chúng ta đã nghe được vài tin về cậu, nếu chúng ta nói ra, sẽ có rất nhiều người có hứng thú đấy."

"Tin gì?"

"Đã nghe từ lâu vì một cậu thanh niên nổi giận vì hồng nhan, xách Hộ Nghệ cung đại náo Sở quốc đế đô, đầu chỉ đe dọa đến oai phong của Sở quốc hoàng đế, khi đi còn mang theo tiểu công chúa của Sở quốc nữa chứ..."

"Đủ rồi. Từ đâu ông biết được những điều đó? Không phải Sở quốc đã cho phong toả tin tức đó rồi sao?"

"Ha ha, chúng ta được tin này hai ngày trước, Sở quốc bảo mật tin tức thực rất

nghiêm ngặt, nhưng Thần Phong học viện môn đồ rải khắp thiên hạ, đại lục gió thổi một ngọn cỏ thổi thì tin cũng truyền đến đây thôi."

Thần Nam nhìn Phó viện trưởng nét mặt cười cười đầy ác ý, thực sự muốn đập ông ta một trận ngay tức khắc. Hắn không chút biểu tình, nói: "Ông muốn gì?"

"Xem ra chúng ta không nói chuyện linh tinh nữa rồi, người đưa ta khúc xương thần, chúng ta cảm kích người vô cùng, nhất định sẽ giữ bí mật cho người."

Thần Nam la lên: "Ông... Ai đưa cho ông khúc xương thần chứ? Các người đúng là đồ kẻ cắp mà!"

"Sở quốc không công bố sợ kiện kia vì vài nguyên nhân, nếu không đã sớm ra lệnh giết người rồi. Nhưng nếu ai đó tóm được người, xem ra họ sẽ rất mừng. Tội ác chi thành hiện nổi như sóng cồn, có rất nhiều tu giả đang tu luyện. Chuyện của người mà bị tung ra thì nhất định sẽ có một lượng lớn người điên cuồng truy sát để mang đến cho Sở quốc để đổi lấy quan cao lộc hậu."

Thần Nam lạnh cả sống lưng, tưởng tượng ra tình cảnh đáng sợ đó.

Phó viện trưởng nói: "Cám ơn cậu đã đem khúc xương thần đến cho Thần Phong học viện. Thay mặt toàn bộ giáo sư và học viên của học viện cảm ơn cậu rất nhiều..."

"Lão già chết tiệt, ta nói là đem khúc xương thần cho lão hồi nào?"

"Ô, thế người muốn một mình chống lại ngàn người à? Bội phục, bội phục!"

Thần Nam hiện tại thực sự chỉ muốn vật Phó viện trưởng ra đất rồi đập cho vài cước. Hắn nhìn khuôn mặt cười cười dễ ghét của lão nhân: "Lão già chết tiệt!... Ta dù có bị truy sát cũng không đưa khúc xương thần này cho lão."

Phó viện trưởng cười nói: "Cậu trai trẻ đừng kích động thế, chúng ta không thu không khúc xương thần của cậu đâu."

"Ông tính trả bao nhiêu tiền?"

"Nói đến tiền không phải dung tục lắm sao?"

"Ông... Hừ... Ta không thích dung tục, khúc xương thần này ta đã trả năm mươi vạn tệ để mua được."

"Cám ơn cậu đã đem khúc xương thần đến cho Thần Phong học viện. Thay mặt toàn bộ giáo sư và học viên của học viện cảm ơn cậu rất nhiều..."

"Lão già chết tiệt còn có câu nào khác để nói không? Sao cứ nhai đi nhai lại câu đó thế?"

Phó viện trưởng đằng hắng một cái, nói: "Chắc, cậu sẽ phải nhượng bộ thôi. Sau khi cậu đưa khúc xương thần cho Thần Phong học viện, chúng ta bảo đảm rằng không có một quốc gia hay tổ chức nào ở Tội ác chi thành biết mà tróc nã cậu."

"Tội ác chi thành không phải nhà ông, sao ông dám khẳng định như vậy?"

Phó viện trưởng nói: "Ta hiện tại thay mặt cho Thần Phong học viện. Học viện tại Tội ác chi thành cũng có chút địa vị, hơn nữa Viện trưởng của học viện chính là chủ thành của Tội ác chi thành, có thể quyết định những vấn đề quan trọng."

Thần Nam trong lòng chửi bới Phó viện trưởng gian trá, vô sỉ không tiếc lời. Sở quốc hiện đang tìm kiếm, truy sát hăng khắp nơi. Không một quốc gia hay tổ chức nào chứa chấp hăn nổi. Trừ phi Phó viện trưởng cố ý để cho đám người truy tìm báu vật của cổ thần biết tung tích của hăn, nếu không thì hăn tạm thời không gặp nguy hiểm.

Phó viện trưởng trên mặt vẫn đầy tiểu ý, nói: "Người thấy sao?"

Thần Nam khóc không ra nước mắt, không ngờ lão già này lại gian trá, ác độc đến thế, thậm chí còn tống tiền ngược lại hăn, làm hăn không biết làm gì. "Lão già chết tiệt, đúng là đồ ác ôn, thổ phỉ, cường đạo, khốn nạn..."

"Cám ơn cậu đã đem khúc xương thần đến cho Thần Phong học viện. Thay mặt toàn bộ giáo sư và học viên của học viện cảm ơn cậu rất nhiều..."

"Lão già chết tiệt này, cầm cái miệng lại, đừng có lặp đi lặp lại mấy cái câu đó nữa không ta giết ông liền bây giờ. Tiền của ta, năm mươi vạn kim tệ, bỗng dưng thành phục vụ miễn phí cho Thần Phong học viện mấy người, ta đến phát khóc mất thôi..."

Phó viện trưởng đáp:"Giờ người thấy tuổi trẻ ra ngoài mang theo ít tiền khổ thế nào chưa? Ta cho người mượn một ngàn kim tệ, nhớ sớm trả lại nhé."

Vừa nói ông vừa lấy kim phiếu ra đưa cho Thần Nam. Thần Nam giật phắt lấy, nói: "Dám hỏi lão già chết tiệt ông tên gọi là chi?"

"Ha ha, đừng khách khí. Ta họ Lý."

Thần Nam dụng lực đập xuống bàn, mở miệng chửi ầm lên:

"Lão già chết tiệt họ Lý kia, ta XXXXXX, họ là Lý, ta XXXXXX..." rồi bước ra khỏi cửa.

Vừa bước ra khỏi phòng được một sát na, hắn đã hoảng hốt vì trước mắt là một đám con gái giật mình nhìn y. Trong đó có hai người là Tiểu bảo chúa và Đông Phương Phượng Hoàng. Bên ngoài còn rất nhiều nam sinh đang gấp rút chạy lại.

"Oa. Đại ca của tiểu ma phiến kìa. Sao tự nhiên xuất hiện tại phòng của Phó viện trưởng vậy? Thực là bất ngờ ghê."

"Phải đó, ả dám vuốt râu hùm Phó viện trưởng, ca ca ả thì lẳng nhục cô ta, huynh muội hai người là thần tượng của chúng ta đó."

Tiểu công chúa bực mình, quát lớn: "Ta đã nói tên bại hoại này không phải ca ca của ta mà, giữa chúng ta không có quan hệ."

"Người dám cá năm mươi vạn kim tệ là giữa họ có quan hệ không?"

"Là tên bại hoại này bắt cóc ta chứ."

.....

Thần Nam đau hết cả đầu, không thể nghe rõ đám nữ sinh này nói cái gì. Hắn thấy trong mắt tiểu bảo chúa lẫn Đông Phương Phượng Hoàng đều xuất hiện sát ý, nhưng giờ có rất nhiều nam sinh ở đây hắn cũng chẳng biết làm gì. Hắn vội vã quay đầu, ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào phòng Phó viện trưởng.

"Ồ, cậu trai trẻ quay lại, ta lấy lại tiền được chứ?"

"Lão già chết tiệt nhà ngươi, ta bị đám môn sinh học viện khốn kiếp của ngươi bao vây, ngươi mau nghĩ cách đi."

Phó viện trưởng không hoảng hốt, trên môi vẫn nở nụ cười, đáp: "Ta ra ngoài xem sao."

Ra khỏi phòng, Phó viện trưởng ung dung cười cười, nói với đám học sinh đang kiên nhẫn đứng trước mặt. "Sao các người tụ tập lại cả đây thế?"

Các học sinh khác đối với Phó viện trưởng có một sự kính sợ, duy chỉ có tiểu công chúa là chẳng sợ gì, lớn tiếng nói: "Phó viện trưởng, ông trước đã trộm của ta năm mươi vạn kim tệ, mau trả lại..."

Cô nàng đang nói cứng thì bị Đông Phương Phượng Hoàng bịt mồm lại.

Phó viện trưởng đáp: "Ta có rất nhiều chuyện quan trọng cần giải quyết, không có thời gian để giải quyết vấn đề cho các người nên ta sẽ quay lại sau.", nói rồi đi xuyên qua đám đông đi lẹ.

Thần Nam gần như phát điên, lão già đáng ghét đột nhiên bỏ hắn lại rồi đi không thèm quan tâm.

"Này, lão già chết tiệt nhà ngươi quay lại nhanh đi, ta sẽ không mại lị lão nữa đâu, lão già chết tiệt...."

Lúc đó Đông Phương Phượng Hoàng đang hạ tay khỏi miệng tiểu bảo chúa, xông đến trước mặt Thần Nam la lên: "Bại hoại, ngươi định trốn đi đâu?"

Tất cả những người có mặt trong sân viện nhất tề hướng về phía Thần Nam

buộc hẩn phải lùi lại. Đám nữ sinh nhìn hẩn cười cười, đám nam sinh thì nhìn hẩn hết sức hung ác.

Thần Nam lập tức biến sắc, trong số đám người này có vương tôn quý nữ, tất cả đều là cao thủ, nếu mà đều hướng về hẩn mà xuất thủ, hẩn nhất định chết ngay.

"Chậc, Đông Phương tiểu thư, ta nghĩ chúng ta có chút hiểu nhầm, lần trước..."

Tiểu công chúa la lên: "Lần trước ngươi vô lễ với Phượng Hoàng tỉ tỉ, ta đã thấy rồi nhé!"

Thần Nam lúc đó tưởng như muốn đập cho cô ta một trận. Đông Phương Phượng Hoàng một lần nữa đặt tay che miệng tiểu bảo chúa lại nhưng đám nam sinh bên ngoài tức đến muốn xì khói ra rồi. Thần Nam chẳng biết nói sao, y chuyển thân tiến về phía phòng của Phó viện trưởng, đá văng song cửa hậu, nhanh chóng chạy về hướng đại môn của học viện.

Đám người kia vội vã đuổi theo sau nhưng Thần Nam đã chạy được một quãng khá xa rồi. Hẩn quay lại nhìn về phía sau, lập tức hết hoảng. Đằng sau chỉ thấy Đông Phương Phượng Hoàng và bảy tám nữ sinh nữa đang thi triển phong tường thuật với tốc độ cao nhất nhằm hướng hẩn mà bay tới.

"Ta XXXX, đám ma pháp sư này phiền ghê!"

Đám nữ ma pháp sư nhất tề truy tới sau hẩn, thiểm điện, phong nhận, hoả diễm... các chủng loại ma pháp công kích đủ loại nhằm thẳng hướng y mà tung đến.

Thần Nam trốn bên đông né bên tây, tốc độ chân không đổi, theo hướng phía trước mà chạy. Hẩn biết sau lưng hẩn còn một đám nam sinh lang sói đang muốn lấy uy với đám nữ sinh, còn đáng sợ hơn nhiều. Nếu chẳng may bị đám người đó tóm được, hẩn chắc chắn bị phanh thây muôn mảnh. Hẩn đã trúng vài ma pháp công kích nhưng vẫn không dám giảm tốc độ.

Đông Phương Phượng Hoàng liên tục phóng ma pháp, khiến Thần Nam bị trúng mấy phát, khổ không kể xiết. Tiếp tới tiểu bảo chúa cười trên lưng Tiểu Ngọc

mau chóng bay đằng sau để bắt kịp, làm như cô ta không sợ thiên hạ đại loạn vậy, cùng lúc chỉ huy Tiểu Ngọc nhắm hướng Thần Nam mà thi triển ma pháp. Cô nàng hét lên: "Tóm lấy hắn! Hắn đã dám chòng ghẹo Đông Phương Phượng Hoàng tử, thực sự là một tên bại hoại đó!"

Lúc đó Thần Nam và Đông Phương Phượng Hoàng đều có một cảm giác điên cuồng, đối với tiểu bảo chúa dễ ghét đều thấy bức mình cực điểm.

Sự kiện này trong Thần Phong học viện có nhiều học sinh bàng quan, nhưng cũng có rất nhiều học sinh tham gia vào đội ngũ đánh gã bại hoại. Lúc này Thần Nam thậm chí không kể xiết, từ tay tới chân trúng không biết bao nhiêu ma pháp, trên đầu hắn các ma pháp sư điên cuồng giáng ma pháp xuống. Nếu không phải sợ tổn hại đến các kiến trúc trong học viện và làm bị thương người vô tội, Thần Nam đã sớm bị đánh lăn ra đất. Sở dĩ hắn có áp lực lớn đến vậy vì đa phần đám người kia là nam ma pháp sư. Đám người đó chỉ cần nghe thấy mấy ngày trước tên bại hoại này đã dám đùa giỡn với Đông Phương Phượng Hoàng là lập tức ra tay rất nặng với tên "hung thủ" rồi, đối với Thần Nam như là có thâm cừu đại hận.

Khi Thần Nam ra đến đại môn của Thần Phong học viện thì y phục hắn đã rách bươm, mặt đen sạm, trên đầu khói xanh nghi ngút, trông vô cùng thảm hại.

"Ta XXXX" hắn trong lòng chửi bới gã Phó viện trưởng gian trá, ả tiểu bảo chúa đáng ghét và Đông Phương Phượng Hoàng nóng nảy hàng trăm lần.

Hắn cuối cùng cũng trốn ra được khỏi cửa lớn của Thần Phong học viện, theo sau là một quân đoàn nhất quyết truy sát hắn không tha. Hàng tá ma pháp sư trên không trung điên cuồng phóng xuống, các võ giả ở đằng sau la hét ầm ỉ, cảnh tượng khó tưởng tượng hết. May mắn thay trên đường có rất nhiều người nên đám ma pháp sư không dám ra tay ra chân nữa, nếu không Thần Nam đâu có mười cái mạng cũng khó chạy thoát.

Trên đường, người đi đường thất kinh nhìn đoàn quân truy sát. Thần Phong học viện bao năm nay không có cảnh tượng này, thậm chí cho dù có truy sát những tên hung đồ có danh tiếng cũng không có hàng tá học sinh xuất đầu lộ diện thế này.

Thần Nam chửi bới luôn mồm, đám vô gia đặng sau tuy hấn đã loại được phân nửa, nhưng đám ma pháp sư trên đầu thực sự phiền, theo hấn như hình với bóng, không biết làm sao loại bỏ được.

Hấn từ thành Đông chạy sang thành Bắc, rồi lại từ thành Bắc chạy lại, cuối cùng hấn cũng tìm được đường trốn thoát, đến gần con sông cạnh đường, nhờ những người đi đường yếm hộ cho nên trở thành sinh lộ cho Thần Nam, hấn nhảy phắt xuống sông, tạo ra một trường đại loạn trên đường.

Trước khi nhảy xuống sông, Thần Nam cố nén vết thương, hướng lên không la lớn: "Phượng Hoàng lão bà ngươi cứ chờ coi, ta phải tìm một người chồng tốt giáo huấn ngươi mới được." Nói rồi y nhảy phắt xuống sông.

Đông Phương Phượng Hoàng, mặt tái xanh đi, không chịu được phải thét lên: "A.... Ta nhất định phải giết tên khốn kiếp nhà ngươi!"

Chương 6: Nữ Sanh Túc Xá

Đông Phương Phượng Hoàng dẫn theo hơn mười Ma Pháp sư theo con sông trong thành điên cuồng oanh tạc, còn số lượng lớn vũ giả khác cẩn thận tìm dọc theo con sông, hi vọng có thể tìm ra tung tích Thần Nam.

Rốt cuộc cũng chẳng tìm được chút manh mối nào, mọi người liền thất vọng quay lại Thần Phong học viện.

Sự kiện ầm ỹ này nhanh chóng lan truyền khắp học viện, cụ thể những lời nói cuối cùng của Thần Nam làm Đông Phương Phượng Hoàng phát điên lên, được truyền tới tai từng học viên, làm cho cô ta càng thêm xấu hổ và căm ghét Thần Nam, vô cùng ân hận đã không hạ sát thủ với hắn.

Cướp tiền của muội muội, nhục mạ Phó viện trưởng, trêu chọc Ma Pháp hệ thiên tài mỹ nữ Đông Phương Phượng Hoàng, những hành động huênh hoang này của Thần Nam trong Thần Phong học viện quả thật không ai sánh nổi, đã vượt xa cái danh hiệu "Tiểu Ma Phiền" của Tiểu bảo chúa. Lúc này đây, trong học viện từ trên xuống dưới, không ai là không biết đến cái danh tự "Bại hoại" này của hắn.

Đám "Phượng Hoàng thân vệ đội" theo đuôi Đông Phương Phượng Hoàng lại càng tức giận hơn. Tên bại hoại đó dám chọc đến cả thần tượng của bọn chúng khiến mỗi tên trong chúng chân tay ngứa ngáy, phát thệ phải chém tên bại hoại đó ra thành muôn mảnh.

Đông Phương Phượng Hoàng quay trở lại hậu viện tìm Phó viện trưởng, yêu cầu toàn thành truy bắt Thần Nam, lấy lý do là hắn làm loạn Thần Phong học viện, phá hủy thanh danh học viện, nhưng lời đề nghị này không được chấp nhận càng khiến cho cô ta thêm tức.

Tận khi trời tối, Thần Nam mới leo lên khỏi con sông, phun ra một ngụm nước,

lớn giọng chửi: "Ta XXXX, chờ mà xem, ta nhất định phải làm cho Thần Phong học viện chó gà cũng không được yên ổn, ai hô, ta chết mất thôi, một lũ quỷ pháp sư..."

Nhớ lại khi bị truy sát hãn cũng có chút hoài nghi, chắc chắn đã có người bí mật thông báo cho Đông Phương Phương Hoàng, vì thế bọn chúng có thể nhanh chóng phát hiện ra hãn đột nhập vào Thần Phong học viện. Nhưng đối tượng hãn nghi ngờ có khả năng nhất là Lộ Ti, mỹ nữ quyền rũ bốc lửa này.

"Yêu nữ này..."

Đến khi trời tối hãn, hãn mới dám bí mật quay lại khách sạn, thay đổi bộ quần áo tồi tả, sắp xếp vật phẩm trong y phục, nhưng khi nhớ tới xấp Kim phiếu thì đột nhiên la thảm. Đông Kim phiếu Phó viện trưởng đưa cho hãn đã bị Ma Pháp hoá điểm đốt cháy quá nửa, số còn lại đã bị nước sông ngấm vào làm mờ đi.

"Ta..., tài sản của ta, đột nhiên bị lũ quỷ pháp sư thiêu cháy, hơn nữa còn bị ngấm nước, ôi..."

Thần Nam đột nhiên nhớ lại điều gì, nhanh chóng mở tiếp gói cấm nang bên người, bên trong là một viên bích lục châu, phát tán hào quang chói lọi, nhìn đã biết là vật có giá trị liên thành. Đây là lúc đầu tại Sở quốc tây cảnh gặp cự xà nhật được viên long châu này, từ khi đó vẫn tiếp tục ở bên cạnh thất lưỡng hãn.

"May mà không bị rút mất."

Thần Nam hiện tại đối với Phó viện trưởng nghiêng răng cắn hận, không ngừng chửi rủa lão gian trá, vô sỉ, hại hãn đến mức thê thảm thế này. Nghĩ về tào ngộ cay đắng này, hãn thật khóc không ra nước mắt, kết quả này cũng do Thần Phong học viện góp phần gây ra. Trải qua cả ngày bị người truy sát, trên thân thể hãn bây giờ quả thật không ít thương tích.

Trước lúc vào bồn tắm hãn đặt cổ thần di bảo, Ngọc như ý cùng long châu sang một bên, lúc quay đi không chú ý, ngọc như ý cùng long châu phát sinh biến hoá kinh nhân. Ngọc như ý phát ra một tia ánh sáng nhu hoà bao bọc lấy long châu, sau đó long châu phóng xuất nhất đạo kim quang, kim quang như nước phun về phía

ngọc như ý.....

Khi Thần Nam tắm xong quay lại, nhìn thấy ngọc như ý hào quang toả rộng, hần bước đến trước giường, cảnh tượng trước mắt còn làm hần đại kinh thất sắc. Long châu đột nhiên vỡ ra thành nhiều mảnh, hơn nữa mịn như phấn, đám bụi bích lục trở nên âm đạm vô quang.

Thần Nam thảm thiết kêu lên:"Trời ơi, long châu của ta, bảo bối giá trị liên thành của ta. Sao đột nhiên lại bị vỡ, ta..., XXXX....."

Nhớ lại lúc trước nhìn thoáng qua, hần giống như nhìn thấy ngọc như ý hút lấy đạo quang cuối cùng của long châu. Hần nắm lấy ngọc như ý cẩn thận quan sát, chỉ nhìn thấy cổ thần di bảo này so với trước còn long lanh tươi sáng hơn, dưới ánh nền toả sáng rực rỡ, phía trên phủ đầy một cỗ linh khí.

"Người là tên cường đạo, tên trộm, đột nhiên phá huỷ long châu của ta, lấy mất một vạn kim tệ của ta! Ta,...! ô.... Không ngờ người còn đáng ghét hơn cái lão Phó viện trưởng đó nữa!" Thần Nam than thở.

Đêm nay, trong giấc mơ hần phảng phất cảm nhận âm thanh yếu ớt của một cô gái:

" Ta... muốn... nhìn... thấy... ban... ngày....."

Ngày hôm sau, Thần Nam cũng học Tiểu bảo chúa trở thành ăn trộm, tuy nhiên so với Tiểu bảo chúa thì khác xa rất nhiều, hần thực sự không có đủ can đảm ngang nhiên lấy trộm toàn bộ của người ta. Trong lòng thật sự cảm giác rất xấu hổ khi phải cướp bóc, nên khi lấy được kim tệ là bỏ trốn ngay.

Vài ngày sau, Thần Phong học viện "Phượng Hoàng thân vệ đội" tại Tội Ác chi thành điên cuồng tìm kiếm nơi hạ lạc của Thần Nam.

Cư dân trong thành không còn kinh ngạc, nghĩ rằng trong thành lại xuất hiện ác đồ. Sau khi Thần Nam biết tin hoảng sợ đành đại môn bất xuất, nhị môn bất mại, chuyên tâm ở trong khách sạn trị thương, ăn uống hoàn toàn do phục vụ mang vào

phòng.

Ba ngày sau thương thế hẳn cũng hồi phục, lúc này cơn giận của "Phượng Hoàng thân vệ đội" dường như cũng xẹp xuống, trên đường số người đi tìm bắt hẳn còn lại rất ít.

"Tiểu ác ma chắc bây giờ đang tự do tuyên truyền ta trêu ghẹo ả Đông Phương Phượng Hoàng..., tiểu nha đầu này quả thật kh..khả.. á.. ái đến cực điểm" vừa nói vừa nghiêng răng trề trạo. "Cả lão Phó viện trưởng, lão già gian trá, vô sỉ, ti bỉ, ta XXXX....." Nhớ đến Phó viện trưởng, Thần Nam tâm trạng cảm thấy như điên lên.

Hắn đột nhiên nghĩ Tiểu bảo chúa đã đến thời kì bị khốn thần chỉ lực phát tác, cần phải lập tức đá thông huyết mạch, nếu không thì... quả thật lúc này sinh mệnh nha đầu đang bị nguy hiểm.

Hắn mặc dù muốn để Tiểu bảo chúa nếm chút khổ đau, nhưng lại thực không dám để khốn thần chỉ lực phát tác, hơn nữa nếu có sai lầm gì xảy ra Tiểu bảo chủ hương tiêu ngọc vẫn. Thế nào lão yêu quái cũng không bỏ qua cho hắn.

Những ngày này Đông Phương Phượng Hoàng trong tim như có lửa đốt, hận không thể ngay lập tức bắt được Thần Nam, đồng thời vô cùng bất mãn với tiểu nha đầu cùng phòng với mình, nếu không phải Tiểu bảo chúa nói bừa, cô ta cũng không phải lâm vào tình trạng xấu hổ như hiện tại.

Vì thế bắt đầu hai ngày trước Đông Phương Phượng Hoàng không ngừng trách mắng Tiểu bảo chúa, nhưng về sau phát hiện thấy cô ta đột nhiên suy sụp, cũng không trách mắng lâu, nghĩ cô ta đã biết lỗi.

Đông Phương Phượng Hoàng vốn dĩ không biết, Tiểu công chúa sở dĩ suy nhược, bởi vì nàng ta đang phải chịu đựng khốn thần chỉ trong kì phát tác. Đã có vài giáo sư Đông Phương vũ hệ giúp hoá giải cấm chế không thành, nàng ta đã sớm thấy ân hận vì đã đắc tội với Thần Nam.

"Tiểu ma phiền người biết sai là tốt, ta không trách người nữa, người không cần tự trách mình."

Tiểu công chúa nghe Đông Phương Phượng Hoàng nói câu này, "phụt" một tiếng phun ngum trà trong miệng ra ngoài.

"Tiểu ma phiền thế nào rồi?"

"Phượng Hoàng tỷ tỷ, ta... thật sự quá cảm động!"

Nửa đêm Thần Nam rời khỏi khách sạn, dưới ánh trăng nhân ảnh như phong như điện, trong thời gian ngắn tiến vào Thần Phong học viện. Hắn nhẹ nhàng nhảy vào học viện, sau khi nép mình di chuyển, trong bóng đêm tìm kiếm, ngờ ngợ nhớ ra khu vực kí túc xá học sinh.

Hắn không dám ngạo mạn tiến vào khu vực này, sợ lại bước nhầm vào đường tai hoạ, đột nhiên lại bị người ta nhận lầm là sắc lang. Đã mang cái danh tự bại hoại này nếu thêm một cái sắc lang nữa thì thật không biết để mặt vào đâu.

Ngay sau đó Thần Nam tiến vào khu phụ cận phát hiện nhà xí, bất ngờ thấy một nam sinh đang ngáy ngủ bước vào nơi đó, hắn cảm thấy tên này tu vi không cao, bèn nảy ra ý nghĩ trả thù, bất ngờ tấn công từ đằng sau, nam sinh bị đánh không kịp kêu lên được một tiếng.

Thần Nam sau khi phong bế thập đại huyệt thì làm hắn tỉnh lại, nam sinh sau khi tỉnh lại thì phát giác chiếc trủy thủ lạnh lẽo ở trên ngực, một người trẻ tuổi đứng bên cạnh hắc hắc cười lạnh, sợ hãi đột nhiên kêu to, nhưng phát hiện thân thể không thể cử động, mồm không thể nói được.

Thần Nam cười lạnh nói: "Sau khi ta giải khai á huyệt ngươi, ngươi không được la hét, nếu không ta kết thúc tính mệnh ngươi, nghe rõ chưa?"

Nam sinh nháy mắt, khi á huyệt được giải khai, mở miệng nói: "Ngươi... là ai?"

"Muốn giữ mạng thì câm mồm lại đi."

Nam sinh lập tức bế khẩu câm như hến.

Thần Nam nói: "Ngươi biết Đông Phương Phượng Hoàng cùng Tiểu ma phiền

sống ở đâu không?"

Nam sinh do dự, không muốn nói gì, Thần Nam đẩy chuỷ thủ về phía trước, nắm chặt lấy cổ hăn, nói: "Đừng nói với ta là người không biết."

"Tôi..... biết."

"Ở đâu?"

"Đi qua bốn viện đằng trước, ở đó có hai toà lầu, hai người bọn họ ở tại Tam hào lầu, tầng hai, phòng thứ nhất."

"Hừ! Nếu phát hiện người dám lừa ta, nhất định ta sẽ quay lại giết người."

"Không.. đâu! Tất cả đều là sự thật, không có nửa câu giả dối."

"Sao người biết rõ thế?"

"Bởi vì Đông Phương Phượng Hoàng là học sinh Ma Pháp hệ chúng ta....."

"Nói vậy người là học sinh hệ Ma Pháp...?" Những cuộc truy sát hăn của "Phượng Hoàng thân vệ đội" đều do đám học sinh hệ Ma Pháp chủ trương, sau khi Thần Nam biết học sinh này là một Ma Pháp sư liên cười hắc hắc không chút hảo ý.

"Ma Pháp hệ học sinh các người đột nhiên dám trên phố truy đuổi ta, ta đánh.. đánh.. cho các người thành trư yêu....." Sau đó Thần Nam phong bế á huyết bằng một cú đấm thật mạnh.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt tên Ma Pháp sư trở nên xám xịt, sau khi được giải khai á huyết, vô lực nói: "Thì ra..... người là bại hoại.. huynh."

Thần Nam nghe được câu này liền nổi giận đùng đùng, bẻ gập cánh tay hăn, nói: "XXX, sao người dám chửi ta là bại hoại?"

"Muội muội huynh cũng gọi huynh như thế, ta nghĩ đó là....." Thấy Thần Nam lại bắt đầu dượt quyền trên thân thể hăn, Ma Pháp sư rên rỉ kêu lên: "Oan cho ta quá, ta chưa bao giờ truy đuổi huynh, bại hoại huynh đừng đánh ta nữa....."

Thần Nam không thèm trả lời, điểm vào huyết đạo, mang hắc tiễn đến bên cạnh vườn hoa.

Theo hướng tên Ma Pháp sư đó chỉ điểm, hắc nhanh chóng tìm thấy hai tầng lầu đó. Hơn nữa lúc này cũng đã quá khuya, tất cả các phòng đều đã tắt hết đèn, toàn bộ bên trong vô cùng yên tĩnh.

Hắc ẩn thân tại toà giả sơn phía sau tam hào lâu các, cẩn thận quan sát, không phát hiện gì bất thường, nhẹ nhàng nhảy lên hành lang tầng thứ hai.

Thần Nam đứng tại lối vào phòng đầu tiên cẩn thận nghe ngóng, bên cạnh truyền ra âm thanh hô hấp của hai nữ tử, loáng thoáng còn nghe tiếng Tiểu bảo chúa nói mớ: "Bại hoại đáng chết.....Ta sớm muộn cũng cho ngươi biết tay.....Dám mạo phạm đến ta...."

Thần Nam nghe xong mặt đực ra thầm nghĩ: "Không ngờ con nha đầu này đến mớ mà cũng còn chửi ta!"

"Hừm! Tiểu nha đầu đáng ghét!"

Hắc lẳng lặng mở cửa phòng đi vào, trong lòng chẳng chút lo lắng sẽ làm kinh động đến hai người. Đông Phương Phượng Hoàng vốn là Ma Pháp sư, linh giác không mẫn tuệ như vũ giả, Tiểu bảo chúa một thân công lực bị hắc phong trụ, công lực tiêu tán trong tình huống này vốn không thể phát hiện ra hắc.

Gian phòng của hai nữ nhân thoảng một mùi hương thanh khiết nhẹ nhàng, như hương hoa lan, làm say đắm lòng người.

Ánh trăng như nước chiếu qua song cửa, làm cho quang cảnh trong phòng trở lên rõ ràng hơn. Đông Phương Phượng Hoàng cùng Tiểu bảo chúa nằm trên giường, một trái một phải khoảng cách không xa. Hai nàng ngọc thể phô bày những đường cong thanh tú vô cùng mỹ lệ.

Dưới ánh trăng Đông Phương Phượng Hoàng diễm đạm nằm ngủ, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra vẻ đoan trang, khí chất thánh khiết, chỉ để lộ ra khỏi chiếc chăn mỏng

cánh tay như ngọc cùng cặp chân dài trắng muốt, vô cùng dụ hoặc, đầy vẻ quyến rũ, truyền tới một kiểu cảm dỗ khác biệt.

Tiểu bảo chúa tư thế nằm ngủ khiến người ta phải phun máu. Chiếc chăn mỏng đã bị đá xuống đất, trên người chỉ mặc tiểu y, từng mảng lớn da thịt trắng như tuyết lộ hết ra ngoài, tay sen, chân ngọc làm tăng thêm vẻ đẹp, dưới ánh trăng lộ ra vẻ mê hoặc người khác.

Nhìn hai mỹ nữ tuyệt thế này với tư thế nằm ngủ vô cùng mê hoặc, Thần Nam thật thế không nhìn được mà phải nuốt nước miếng.

Đột nhiên đầu giường Tiểu công chúa xuất hiện hai đạo lục quang, là do hố vương Tiểu Ngọc cảnh giác mở cả hai mắt.

Thần Nam nhanh nhẹn vung tay, nhanh như chớp xuất Cầm long thủ, kim sắc quang chường quần tròn lấy rồi quay trở lại, Tiểu Ngọc đáng thương không hiểu tại sao lại bị bắt trong tay Thần Nam. Sau đó hắc diện cuồng điểm huyết lên thân thể nó, chỉ khi nhìn thấy thân thể Tiểu Ngọc bất động, liền ném nó về phía giường.

Tiếng điểm huyết đã đánh thức giấc ngủ của hai mỹ nữ, họ đều sớm mở cả hai mắt. Khi thấy có người đàn ông đứng trong phòng, theo bản năng lộ ra vẻ mặt kinh hãi. Nhưng khi cả hai chưa kịp phản ứng thì đã bị Thần Nam đồng thời chế trụ huyết đạo.

Khi cả hai nữ nhân nhìn rõ người trong phòng là Thần Nam thì bắt đầu sợ hãi, nhất là Đông Phương Phượng Hoàng, trong suy nghĩ của cô ta, Thần Nam là kẻ thâm tặc háo sắc. Lúc này thấy hắc lao vào phòng, liền đột ngột liên tưởng đến những việc đã làm với hắn, bất giác nổi cả gai ốc.

Tiểu bảo chúa đương nhiên càng sợ hơn, gần đây cô ta không chỉ bố trí kế hoạch hãm hại Thần Nam, còn quật gió châm lửa, cố động nam sinh Thần Phong học viện truy sát hắn, làm Thần Nam vất vả đến cực điểm.

"Hắc hắc, tiểu nha đầu đạo này sao ốm yếu vậy!" Thần Nam nhìn Tiểu công chúa không có chút hảo ý cười nói.

Tiểu bảo chúa chợt phát hiện điều không ổn, thì ra chiếc chăn mỏng trên người đã bị đá xuống đất, làm lộ ra từng mảng lớn da thịt trắng như tuyết, lúc này cô ta xấu hổ đến điên cuồng, trong lòng thầm rủa Thần Nam vô sỉ đồng thời tự trách bản thân khi ngủ đã quá bất cẩn.

Thấy Thần Nam ghé hông ngồi xuống giường mình, Tiểu bảo chúa hoảng sợ đến ngừng thở, liên tục hướng ánh mắt về phía Đông Phương Phượng Hoàng, ra hiệu cho Thần Nam nhìn về phía đó.

Thần Nam nhìn vô cùng thích thú, không thể kìm được nụ cười.

Đông Phương Phượng Hoàng gần như sôi cả máu, mắt thấy Tiểu bảo chúa đột nhiên phản bội, muốn đem mình dâng cho Thần Nam, căm thù trừng trừng nhìn Tiểu bảo chúa.

Thấy Thần Nam vẫn ngồi trên giường mình, Tiểu bảo chúa lo lắng đến phát khóc, sau đấy thảm thương nhìn Thần Nam, đồng thời liên tục bĩu môi với Đông Phương Phượng Hoàng. Có điều á huyết bị điểm, cử động không được thuận tiện, miễn cưỡng có thể thực hiện vài động tác.

Đông Phương Phượng Hoàng đã nổi giận thật sự, nếu có thể cử động được, nhất định sẽ thi triển Ma Pháp tối cường bạo với Tiểu bảo chúa. Tuy ngầm căm hận Tiểu bảo chúa không có nghĩa khí, nhưng lúc này cô cảm thấy sợ hãi đối với Thần Nam giảm đi rất nhiều.

Cuối cùng Thần Nam hướng lên trên thân Tiểu bảo chúa bắt đầu xuất chiêu, tuy Đông Phương Phượng Hoàng lúc này đối với Tiểu bảo chúa vô cùng bất mãn, cũng cảm thấy thông cảm sâu sắc nhưng không giúp được, đồng thời lại thở dài cho mình.

Tiểu bảo chúa độc ác nhìn Thần Nam, trong mắt như phun lửa, hần tự dừng xuất hiện trong phòng hai nàng, thế nhưng sự tình lại tịnh không tệ hại như bọn họ tưởng. tưởng.

Sau khi Thần Nam ngồi về phía sau Tiểu bảo chúa, vận chuyển huyền công

hướng đạo đạo kim sắc chân khí du nhập các đại huyết, kim quang trong phòng nhanh chóng chuyển động.

Đông Phương Phượng Hoàng cảm thấy vô cùng kì quái, không biết Thần Nam đang làm gì, nhất thời suy nghĩ loạn cả lên.

Tiểu bảo chúa đương nhiên biết Thần Nam đang làm gì, thấy hắn không tính hận thù đến đây giúp mình hoá giải khốn thần chỉ lực, tự nhiên địch ý đối với hắn giảm xuống rất nhiều. Tuy nhiên ngay khi nghĩ mọi chuyện căn bản là do Thần Nam gây ra cho mình, hơn nữa hiện tại chỉ là tạm thời hoá giải, trong lòng lại bắt đầu thầm nguyên rửa hắn.

Lúc này trên hòn giả sơn ngoài toà nhà, có tử y lão nhân cùng lam y lão nhân chăm chăm theo dõi nhất cử nhất động của toà nhà, sử dụng mật ngữ không thể nghe được để trò chuyện.

Tử y lão nhân nói: "Tiểu tử này cam đảm thật sự không nhỏ, đầu tiên lén lút bỏ đi, giờ lại đột nhiên đến, người nhìn xem hắn đang làm gì?"

Lam y lão nhân nói: "Gần giống với một loại bí pháp đã thông kinh mạch, thật không thể nhìn ra tiểu tử này còn có khả năng gì."

Tử y lão nhân nói: "Ừm, để ta nhớ lại. Tiểu ma phiến này mấy ngày trước dường như có nhờ vài giáo sư giúp nó hoá giải cấm chế gì đó, tuy nhiên không thành công, có thể cấm chế trên thân nó và tiểu tử này có liên quan."

Nửa giờ sau, kim quang trong phòng nhanh chóng biến mất.

Thần Nam để Tiểu bảo chúa nằm trên giường, véo hai má cô ta, nói: "Tiểu ác ma, người liên tục hãm hại ta, ta vẫn cố gắng giải cứu người, hiện tại đã cam tâm tình nguyện làm thị nữ của ta chưa?"

Tiểu bảo chúa độc ác nhìn Thần Nam, cố gắng mở mồm để chửi hắn, nhưng lại chửi không thành tiếng, ngược lại trở thành hôn lên ngón tay Thần Nam. Cô ta tức giận làm sắc mặt trở nên đỏ ửng, hơi thở nặng nề, cuối cùng đành cắn phần nhâm

cả hai mắt lại.

Đông Phương Phượng Hoàng tuy nhiên rõ ràng hơn người khác, biết Thần Nam với Tiểu bảo chúa thật sự không phải quan hệ huynh muội, nhưng lúc này lại bị mối quan hệ phức tạp của họ làm loạn cả lên.

Thần Nam quay đầu nhìn cô ta nói: "Phượng Hoàng nha đầu, người dám huy động nhiều người đến thế truy sát ta, trong khi ta đã thật sự đã làm gì quá đáng với người chưa? Truy sát ta trọng thương vốn dĩ đã không thể bỏ qua, không những vậy còn cần quét toàn thành. Không may là lần này người lại ở trong tay ta. Hừm, nhất định hôm nay phải chơi cho đã mới thôi!"

Đông Phương Phượng Hoàng nghe Thần Nam gọi mình là "Phượng Hoàng nha đầu" sắc mặt tái xanh vì tức giận, trừng mắt nhìn hằm.

"Người dám trừng mắt nhìn ta?" Thần Nam đứng lên đi về phía trước giường cô ta. Đông Phương Phượng Hoàng đột ngột lo lắng, trong tâm cảm thấy sợ hãi đến cực độ.

"A, cái gì thế này, có phải ma trượng của người không?"

Thì ra Đông Phương Phượng Hoàng gối đầu lên một chiếc ma trượng xinh đẹp, thân trượng dài hơn một xích, phát sáng rực rỡ, đương nhiên do tử ngọc điêu khắc mà thành. Trên tử ngọc ma trượng có khảm một viên hồng sắc ma tinh, linh khí lan toả, vừa nhìn đã biết là bảo vật giá trị liên thành.

Thần Nam than thở: "Thật sự là bảo vật!" nói xong dụng lực lấy hồng sắc ma tinh từ trên ma trượng xuống.

Đông Phương Phượng Hoàng mắt nhìn vật thân yêu bị cướp mất, hận không thể giết Thần Nam. Tên tiểu tử này dám đột nhiên phá vỡ ma trượng cô.

Lúc này đứng trên hòn giả sơn lam y lão nhân không thể trì hoãn, nếu không phải bị tử y lão nhân kéo lại, hẳn lão ta đã xông dzô.

"Tại sao lão già người kéo ta lại, người không nhìn thấy tên tiểu tử vô lại đó

phá huỷ ma trượng mà cháu gái ta yêu quý nhất à. Đó là một trân phẩm đấy, ta phải mất rất nhiều sức lực cùng ma pháp mới có được nó."

"Lão người nghe đây. Hẳn lấy vật đó cũng chẳng ích lợi gì, nó chẳng phải là ma trượng sao? Hẳn không thể ăn nó được. Trước hết nhìn rồi nói tiếp, xem nhân phẩm tiểu tử này thế nào đã."

"Thật là làm cho ta tức chết được, tên tiểu tử vô lại này....."

Thần Nam cẩn thận lấy xuống hồng ma tinh, nói: "Nghe nói thông thường một viên ma tinh trị giá rất nhiều tiền, như viên cực phẩm ma tinh này nhất định có thể bán được giá hời." Nói xong hẳn cho viên ma tinh vào túi.

Đông Phương Phượng Hoàng nhanh chóng cảm thấy phổi nổ tung vì giận giữ, tên tiểu tử này đột nhiên phá huỷ ma trượng của cô chôm lấy hồng ma tinh để đổi lấy tiền, đơn giản là sử dụng cấu thả và lãng phí bảo vật.

Khi Thần Nam chuyển sự chú ý từ ma trượng sang thân thể Đông Phương Phượng Hoàng, hẳn không có thiện ý cười nói: "Lần đó, ta trước mặt mọi người công khai với người, xem ra hôm nay ta phải làm gì đó để chứng minh cho bọn họ thấy. Hắc hắc"

Đông Phương Phượng Hoàng hoảng sợ đến sắc mặt trắng bạch, thân thể không thể tự chủ run lên nhè nhẹ.

Trên hòn giả sơn lam y lão nhân không thể đứng vững, nhanh chóng hướng về phía trên lầu, nhưng bị tử ty lão nhân giữ lại.

"Đừng có manh động, tiểu tử đó không dám hành động cấu thả đâu, hẳn đang dọa cháu gái người đấy."

Lam y lão nhân giận dữ nói: "Tiểu tử đáng chết, ta sớm muộn gì ta cũng làm cho hẳn..... Ta luôn nói Phượng Hoàng ít sử dụng ma pháp thôi, rất dễ bị đối phương thâm tập, ám toán, nhưng nó vẫn không nghe. Lần này ta nhất định phải cưỡng bức nó học võ thuật mới được."

Thần Nam nhìn Đông Phương Phượng Hoàng lộ ra thần sắc kinh hãi, cười hắc hắc nói: "Đừng sợ, ta cũng không làm gì cả, nhưng cô cũng nên dẹp cái đám truy sát đó đi, bằng không ta không bảo đảm lần sau cũng quân tử như thế đâu."

Hắn mặc dù mồm miệng nói như thế, nào là quân tử, thậm chí không làm gì cả, nhưng tay thì cứ liên thoảng lục lợi đồng quần áo của hai nữ nhân, cuối cùng cũng tìm vài chục kim tệ, giắt vào trước ngực.

"Thật là nghèo đói a, tiền của ta tất cả đều bị lão Phó viện trưởng đáng chết cướp đoạt, đành phải mượn các người một ít để dùng."

Trong phòng hai mỹ nhân há hốc mồm kinh ngạc nhìn hắn, không thể tưởng tượng đại ác nhân làm bọn họ kinh sợ đột nhiên trở thành tên trộm như vậy.

Thần Nam tiến lại phía trước giường Tiểu bảo chúa, dụng lực gõ lên trán cô ta, nói: "Tiểu ác ma suy nghĩ lại đi. Nếu tự nguyện trở thành thị nữ của ta, ta sẽ triệt để giải khai cấm chế cho người."

Tiểu bảo chúa giận giữ muốn hét to, nước mắt không ngừng rơi xuống, trong tâm thầm nguyện rửa Thần Nam cả trăm lần.

Thần Nam cuối cùng bước đến trước giường Đông Phương Phượng Hoàng, lúc đầu muốn gõ vào trán cô ta, nhưng đột nhiên thay đổi ý nghĩ. Hắn ở bên ngoài tấm chăn mỏng lộ ra vẻ dâm dục, nhắm hai gò núi cao vút dụng lực vuốt ve, sau đó mở sổ phía sau biển đi, chỉ lưu lại câu nói đùa phiêu lãng trong phòng: "Tất cả đều nói ta xâm phạm người, nhưng ta không có làm gì cả, thậm chí còn bị người cùng nhóm nữ nhân kia điên cuồng dùng ma pháp oanh tạc, hiện tại cũng thu được chút ít vốn."

Đông Phương Phượng Hoàng cảm thấy vô cùng xấu hổ và bức bối, chỉ muốn cầu xé đập phá.

Lúc này đang đứng trên hòn giả sơn lam y lão nhân lại không thể nhẫn nhịn, đột nhiên bay đến toà nhà.

Theo sát phía sau là tử y lão nhân, giữ lấy bả vai lão nói nhỏ: "Tên tiểu tử đó

cũng đi rồi, lúc này nếu người muốn thì vào đi, nhưng làm như thế chỉ khiến cháu gái người thêm xấu hổ mà thôi."

Lam y lão nhân do dự một lúc, sau đó nhảy lên mái nhà, theo hướng Thần Nam truy theo, từ y lão nhân nhìn thấy thế nhanh chóng truy theo.

"Ây, lão đầu không được kích động, mấy lão già chúng ta vốn không thể ra tay được, thời gian dài tiểu tử này không làm gì vượt quá quy tắc cả, tạm thời không được đánh động hắn."

Lam y lão nhân nói: "Ta nhớ vào, tên tiểu tử vô lại vừa xâm phạm cháu gái ta, người không nhìn thấy à? Cái này không tính là vượt qua giới hạn à? Vừa rồi bởi vì lão già người, ta không hề xuất thủ, nếu không thì làm sao hắn có thể chiếm được tiện nghi của cháu gái ta?"

Từ y lão nhân nói: "Ai biết được tiểu tử đó lại trở thành kẻ đạo đức giả chứ, cuối cùng thực sự thì triển "ô long thám thảo"..... Nhưng trông người cũng giống như đang muốn thúc đẩy hảo sự đấy chứ?"

Lam y lão nhân giận dữ nói: "Hắn đã có thể kéo được Hậu Nghệ cung thì chắc cũng có rất nhiều loại năng lực khác, dứt khoát người không thể tưởng tượng được. Không cần thiết phải tiếp tục theo dõi nữa, hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ tiểu tử đáng ghét này một bài học."

Từ y lão nhân nói: "Ta nói cho lão già người hay, người muốn làm loạn chuyện này lên, đối với cháu gái người không có một điểm tốt nào cả."

Lam y lão nhân dừng lại suy nghĩ, nói: "Hôm nay ta tạm bỏ qua cho hắn, ngày khác nhất định phải tìm cơ hội giáo huấn hắn thật tốt."

Thần Nam sau khi nhảy qua bức tường cao của Thần Phong học viện đột nhiên cảm giác lạnh cả xương sống, tự hỏi: "Quái thật."

Chương 7: Thống Phiến

Đến sáng, huyết đạo của cả hai tự động giải khai, ngay khi vừa cử động được, Đông Phương Phượng Hoàng đã không thể kiềm chế được mà thét lên: "Tên bại hoại đáng ghét! Sớm muộn gì ta cũng phải giết chết ngươi!"

Ngay sau đó đành phát tiết cơn giận ra ngoài, hoá diễm từ thân bùng phát, trong phòng tràn ngập năng lượng ma pháp, Tiểu bảo chúa kịp ôm Tiểu Ngọc nhanh chóng nằm xấp xuống đất.

Đến khi Đông Phương Phượng Hoàng bình tĩnh lại thì cả căn phòng gần như đã bị cô ta phá tanh bành, song cửa sổ và cửa chính hầu như gãy nát, bốn mặt tường đá cũng đã xuất hiện những vết nứt lớn, mái nhà kêu răng rắc, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sập xuống.

Nghe tiếng động, phòng bên cạnh có vài cô chạy đến, cô tóc vàng Lộ Ti hỏi: "Phượng Hoàng tỷ tỷ làm sao thế?"

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Không có chuyện gì cả, ta chỉ gặp ác mộng thôi, các người ra ngoài đi."

Các thiếu nữ tuy trong lòng hồ nghi nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Lúc này Tiểu bảo chúa mới ôm Tiểu Ngọc đứng dậy, vỗ vỗ ngực nói: "Thật là làm muội chết khiếp đi được, bộ dạng tỷ tỷ lúc này thật rất đáng sợ."

Đông Phương Phượng Hoàng nhìn thấy bộ dạng cười hi hi như không có gì của Tiểu bảo chúa, máu nóng lại sôi lên, hần học trừng mắt nhìn Tiểu bảo chúa nói: "Tiểu ma phiến, ta thật thất vọng về ngươi, không ngờ ngươi tối qua lại không hề có chút nghĩa khí, thí ta cho hẳn... Hừ!"

Tiểu bảo chúa bất bình nói: "Phượng Hoàng tỷ tỷ, tỷ nói oan cho muội quá,

muội biết biểu hiện tối qua của muội làm cho tỷ hiểu lầm."

Đông Phương Phượng Hoàng tức giận nói: "Ta trách oan gì ngươi, giữa chúng ta còn có gì mà hiểu lầm chứ? Đúng thời điểm quan trọng ngươi đột nhiên muốn đưa ta cho tên bại hoại đó. Giờ nghĩ lại vẫn còn tức, ta thật chỉ muốn đập cho ngươi một trận nên thân."

Tiểu bảo chúa nói: "Sao tỷ lại có thể nghĩ thế, muội đã liên tục nháy mắt với tỷ, hướng về tỷ cầu cứu."

"Ta lúc đó cũng bị điểm huyết, làm sao có thể cứu ngươi, lý do này của ngươi không phải quá vô lý sao?"

"Tỷ không phải ma pháp sư cường đại sao? Muội cứ nghĩ tỷ có thể dùng năng lượng ma pháp tự giải khai huyết đạo, vì vậy khi đó đã không ngừng cầu cứu tỷ."

"Vớ vẩn, Ma Pháp sư thân thể yếu nhược, làm sao có khả năng tự giải khai huyết đạo."

"Muội làm sao biết được chứ? Muội đối với vấn đề tu luyện hiểu biết không nhiều, lại chưa học pháp thuật gì cả, nếu không đã không bị tên bại hoại đẩy bức hiếp."

"Hừm, bây giờ chỉ có quý mới tin lời ngươi thôi."

"Phượng Hoàng tỷ tỷ làm muội rất đau lòng, không ngờ tỷ tỷ lại không tin muội."

"Tiểu ma phiền! Ngươi đừng có làm ra cái vẻ đáng thương đó nữa. Ta quyết không mắc lừa đâu."

"Thôi được rồi, chúng ta không nói về chuyện không vui này nữa. Phượng Hoàng tỷ tỷ, chúng ta đi ăn sáng thôi! Muội đói rồi, muội muốn uống trà sen, muốn ăn chân gà."

"Ngươi vẫn còn có tâm trạng để ăn sáng sao? Hừ, từ nay về sau ta sẽ không cho

người mượn tiền nữa." Nói xong Đông Phương Phượng Hoàng mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra ngoài.

Tiểu bảo chúa cũng nhanh chóng mặc y phục, đuổi theo.

"Không được, Phượng Hoàng tỷ tỷ, ở đây chỉ có tỷ là tốt với muội, tỷ nhẫn tâm nhìn muội chết đói sao?"

Ngay sau khi họ vừa đi khỏi, căn phòng kêu "Rắc" một tiếng rồi đổ ầm xuống.

oOo

Thời gian gần đây trong học viện không ngừng xảy ra những chuyện kỳ quái, đầu tiên là Tiểu ma phiến đem đến vài ngàn tu luyện giả vây khốn học viện, sau đó "Phượng Hoàng thân vệ đội" càn quét truy sát tên bại hoại Thần Nam. Trở thành đề tài để các học sinh thường xuyên tụ tập luận bàn.

Lúc phong ba dần dần yên lặng, thì lại xuất hiện một nhân vật thần bí hành tung xuất quỷ nhập thần, đột nhập vào Thần Phong học viện rồi lại biến mất không để lại dấu vết nào. Một học sinh hệ ma pháp bị tập kích trong đêm, bị người ta đánh đến thâm tím mặt mày ngoài vườn hoa.

Sau khi được giải khai huyết đạo cứu tỉnh lại, trong lúc mê man chỉ nói đúng hai từ "bại hoại", sau đó cho dù bất kể mọi người có hỏi thế nào, hắn cũng chỉ ậm ừ không trả lời.

Thêm nữa là hành động điên rồ của Đông Phương Phượng Hoàng tự phá hỏng phòng mình ở kí túc xá lúc sáng sớm đã được truyền ra, làm cho nhiều người liên tưởng hai sự kiện này với nhau đều có liên quan đến tên bại hoại.

Lúc này "Phượng Hoàng phong ba" lại bắt đầu nổi lên, những học sinh ma pháp hệ hận không thể đem Thần Nam ra ăn tươi nuốt sống ngay được. Hơn nữa, "vụ đánh sập phòng" này càng làm cho Đông Phương Phượng Hoàng thêm xấu hổ, bởi vì đi đến đâu cũng nghe thấy thanh âm bàn luận của mọi người.

Nhưng cũng may, một điều tốt là lúc này Tiểu bảo chúa "lương tâm trời dậy",

không nhân cơ hội làm loạn hơn, mà cực lực giúp Đông Phương Phượng Hoàng thanh minh "sự thật". Dưới sự giải thích của nàng ta mọi người đại khái có thể hiểu được sự tình là "tối qua họ thực hiện kế điều hổ li sơn, ra ngoài bắt trộm nhưng lại bị tặc nhân thừa cơ xâm nhập vào nhà, và kết quả là họ mất rất nhiều đồ vật quý giá". Nên sáng sớm nay Đông Phương Phượng Hoàng vì thế mà nổi xung thiên.

Tuy không nói rõ ra nhưng mọi người trong lòng đều ngầm hiểu rõ rằng kẻ trộm chính là tên bại hoại Thần Nam, "Phượng Hoàng thân vệ đội" lại tự phát một lần nữa, trong toàn thành săn đuổi hắn. Thêm nữa là do hai ngày trước học viện đã tuyên bố hủy bỏ đề khảo hạch "truy tìm cánh tay trái của Thần", và lệnh cho toàn bộ học sinh chọn đề này thoái lui, vô hình chung làm cho đội ngũ săn đuổi Thần Nam tăng lên rất nhiều.

Sáng sớm tỉnh lại, Thần Nam lấy hồng sắc ma tinh lấy trên ma trượng của Đông Phương Phượng Hoàng ra ngắm, lúc này hắn có thể tưởng tượng ra bộ dạng tức giận của Đông Phương Phượng Hoàng.

"Ha ha, cuối cùng ta cũng hả được cơn tức giận, ngày khác nhất định phải thu thập lão Phó viện trưởng tham lam vô sỉ, lão đầu ác ôn đó mới thật sự là kẻ đáng ghét nhất."

Ngay lúc Thần Nam thu lại hồng sắc ma tinh, đột nhiên dừng lại, nảy ra ý nghĩ, lấy ngọc như ý ra, đặt cả hai lại gần nhau.

Ngọc như ý liền phát ra một ánh sáng nhu hoà bao bọc bên ngoài ma tinh, nhưng sau đó từng đạo hồng quang từ ma tinh từ từ bị hút vào ngọc như ý.

Thấy vậy Thần Nam vội vàng tách chúng ra, cẩn thận quan sát thì phát hiện ma tinh đột nhiên xuất hiện nhiều vết nứt nhỏ, ánh sáng âm đạm đi rất nhiều.

"Trời đất! Ta chỉ là thử thôi, đơn thuần chỉ để gần trong khoảng khắc, vậy mà người gần như phá huỷ ma tinh. Người đúng là cường đạo trong cường đạo, thổ phi trong thổ phi!"

Khi Thần Nam đi ra khỏi khách sạn phát hiện thấy nhiều học sinh săn đuổi tìm

bắt mình, hẩn thăm than Đông Phương Phượng Hoàng quả thật có sức cuốn hút kinh người, đương nhiên phải có nhiều người ủng hộ. Mặc dù hẩn rất tự tin vào bản lĩnh của mình, nhưng cũng không dám đối mặt với những hộ hoa sứ giả đang căm phẫn, càng không muốn lập lại sai lầm như lần đầu bị chúng nhân truy sát đến thảm thương.

Nhưng nếu cứ tiếp tục ẩn mình trong khách sạn thì hẩn có thể phát điên lên. Quả thực những ngày qua Thần Nam ở trong khách sạn dưỡng thương, sớm đã buồn chán đến phát bệnh.

Thần Nam quyết định ra ngoài thành vận động, hẩn tự cắt một đoạn tóc dài và dán lên mặt, hoá trang thành hình dạng một đại hồ tử, sau đó mượn tiểu nhị chiếc mũ rộng vành đội lên đầu.

Với hình dạng này Thần Nam nghênh ngang đi ra khỏi khách sạn mà ko sợ ai nhận ra mình, nhưng hẩn luôn luôn bí mật quan sát các học sinh trên phố, may mắn là không ai chú ý đến hẩn, nên Thần Nam thuận lợi rời khỏi Tự Do chi thành.

Tự Do chi thành có núi non sông ôm ấp, rời thành không xa liền nhìn thấy rừng cây xanh um tùm.

"Hây... " Thần Nam thở ra một hơi dài, tự nói với mình: "Sống ở Tội Ác chi thành thật là thoải mái, lúc nhàn rỗi có thể ra ngoài ngắm cảnh, còn khi buồn chán thì đến Thần Phong học viện quây phá cho thư giãn gân cốt, hắc hắc."

Lúc này trong rừng có một lão nhân mặc lam bào bí mật quan sát hẩn, nghe hẩn nói lời này thì rất tức giận, râu tóc dựng ngược cả lên, lão nhân liền lấy từ trong tay ra một tấm phương sa bịt mặt lại, rồi lặng lẽ tiến đến hướng của hẩn.

Thần Nam không có cảm giác gì, nên vừa đi vào rừng, vừa thoải mái dang tay. Đột nhiên một luồng gió nhẹ nổi lên trên đầu, người này đến nhanh như vong hồn, làm hẩn không có thời gian né tránh, có thể hiểu được người đến có tu vi khủng bố thế nào, nên trước đó hẩn đương nhiên không hề hay biết.

Theo bản năng Thần Nam cúi đầu xuống, nhưng không phải có người đến tập

kích, mà trước mặt bỗng tối đen, một chiếc áo choàng đen chụp lên đầu, đồng thời một cổ ám kinh từ trên hạ xuống truyền vào cơ thể, phong bế các huyết đạo của hắn.

Cùng lúc có tiếng hô to bên tai hắn: "Đánh!" Thanh âm rõ ràng đã được biến âm, làm người nghe không phân biệt rõ ràng tuổi tác, cũng khó có thể khẳng định đây là một nam nhân.

Thần Nam trong tâm kêu thảm: "Chết tiệt, không thể, sao tự nhiên có người đánh mình, hơn nữa lại thành công. Mình yếu đến mức này sao, đột nhiên lại bị một tên mao tặc khổng lồ?"

Không cần nghĩ thêm cũng biết, hắn phải chịu đựng những cú đấm vào mặt, đau đớn vô cùng, đến mức muốn kêu cha gọi mẹ. Hắn kêu to nói: "Dừng lại, nhanh dừng lại, có gì thì từ từ nói!"

Thần Nam không bao giờ nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay "Đột nhiên bị bắt và còn bị đánh cho một trận", ngày thường điều này đối với hắn đơn giản mà nói là trò cười to lớn. Nhưng hôm nay chính bản thân lại rơi vào tình huống như vậy, mà hắn lại không thể làm gì, chỉ biết thờ dài kêu đen đui. Hắn bí mật phát thệ, sau này khi khôi phục được võ công sẽ lập tức đánh tên cường đạo này một trận như tử, sau đó chặt hắn thành tám mảnh.

Điều làm hắn khó chịu nhất là tên cường đạo không những không dừng tay, mà ngược lại còn ra tay nặng hơn, liên hồi đấm đá, khiến toàn thân hắn trên dưới mỗi phân da thịt đều được "chiếu cố" đến.

Dường như tên cường đạo vô cùng am hiểu kỹ xảo đánh người, tịnh không đã thương đến xương cốt Thần Nam, nhưng mỗi lần xuất quyền, cước đều làm hắn đau khổ không chịu được, trọng điểm toàn hướng tới các bộ vị thần kinh mẫn cảm hạ thủ, nên trong một thời gian ngắn làm hắn toàn thân toát mồ hôi lạnh.

"Ta... cường đạo đáng chết ta chửi đến tổ tông mười tám đời nhà ngươi!" Thần Nam thật sự giận dữ điên cuồng, tự nhiên lại bị một tên mao tặc hỏi thăm, không những thế mà còn thất bại một cách thật hổ thẹn.

"Tên thô đế này dám chửi ta ư? Ta đánh đánh đánh!" Người bị mặt lại một phen tay đấm chân đá mãnh liệt hơn, làm cho Thần Nam đau đớn muốn mở miệng chửi bới tiếp, nhưng sau khi suy nghĩ về kết quả, hắn không thể không thay đổi giọng, thấp giọng nói: "Cường đạo đại ca nhanh nhanh dừng lại, trên thân ta tổng cộng có một trăm mười kim tệ, tất cả dâng cho ngươi, đừng đánh nữa."

"Ta đánh, ta đánh tiếp, lại đánh tên tiểu tử bại hoại nhà ngươi!" Một trận mưa quyền đầu rơi trên đầu hắn.

Thần Nam cảm thấy lúc này hắn nhất định là mặt mày bầm đen, tuyệt đối giống như tên ma pháp sư ở Thần Phong học viện bị hắn điên cuồng đánh đấm, nghĩ thấy hai người bọn họ tao ngộ hoàn toàn tương tự.

"Là ta nói không đúng, đại hiệp nhanh nhanh ngừng tay, ta đưa tất cả tài vật trên thân cho ngươi." Hắn thầm nguyện rửa, nhưng bất ngờ tên cường đạo lại nhẹ tay lại, điều này quả là không thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên tên cường đạo quyền cước vẫn không dừng, đơn giản là không có quan tâm đến người làm bao cát thịt cho mình, mà khi nào giận dữ thì khi ấy đánh, gần như đến tận khi hắn qua cơn giận mới dừng tay. Sau khi trải qua một trận bị đánh bầm dập, Thần Nam xương cốt gần như vỡ ra.

Khi cơn giận bình tĩnh trôi qua, tên cường đạo bắt đầu tìm kiếm trên thân thể hắn, cuối cùng lấy cái gì đấy ra khỏi người hắn.

"Trời ơi, hồng sắc ma tinh sao lại xuất hiện rất nhiều vết nứt như vậy!" Tên cường đạo lần đầu tiên nói bằng giọng thật của mình, Thần Nam đột ngột nghe thấy âm thanh giận dữ của một lão nhân.

"Tên hồn trưởng tiểu tử ngươi sao dám làm hỏng nó, ngươi định bồi thường thế nào đây?"

Lúc này Thần Nam đột nhiên tỉnh ngộ, đây không phải tên cường đạo nào, mà nhất định là Thần Phong học viện cao thủ không nghi ngờ gì, hơn nữa chắc chắn phải thông cảm với Đông Phương Phương Hoàng. Nghĩ đến đối phương biết hành

động tối qua của hắn, hôm nay đặc biệt đến báo phục. Làm cho hắn muốn khóc mà không có nước mắt, đột nhiên muốn chọc tức lão đầu tử biến thái vừa đáng ghét vừa đáng sợ này.

"Người làm thế nào mà gây tổn hại đến viên hồng sắc ma tinh? Nói nhanh!"
Thần Nam có cảm giác hai tay hắn bị bàn tay lớn dùng lực kéo lên.

"Cái này... Lão nhân gia bớt giận, do ta không cẩn thận vỗ một chưởng, vì thế..."

"Cái gì, mi đúng là tội ác đầy mình mà!"

Thần Nam cảm thấy trời đất xoay chuyển, "rầm" một tiếng, hắn bị ném lên mặt đất, nước mắt đau đớn nhanh chóng trào ra.

"Tên tiểu tử vô sỉ nhà ngươi dám trêu chọc tôn nữ ta, lại còn cường hành phá vỡ ma trượng của nó, đúng là vô lại thành tính mà, ta đánh... ta phải đánh..."

Thần Nam lại trải qua sự tra tấn một lần nữa, hắn không nghĩ rằng Đông Phương Phương Hoàng lại có một gia gia cường đại biến thái, lúc này hắn chỉ có khả năng kêu thảm, sau khi đã chán cuối cùng lão nhân giận dữ giậm chân xoay người bỏ đi.

Không biết bao lâu sau huyệt đạo của Thần Nam tự giải khai, hắn kéo cái bao bố ra khỏi đầu, vô lực nằm lăn ra đất, vốn định ra ngoài thư giãn mà đột nhiên lại bị đánh đau đớn, đáng giận hơn nữa là thân hình đối phương còn không nhìn thấy, hắn đơn giản là u uất đến cực điểm.

"Đông Phương Phương Hoàng sao đột nhiên có loại gia gia tu vi khủng bố vậy, ta nhất định, XXXXXX....." Hắn muốn khóc mà không thể có nước mắt.

Ngay khi Thần Nam vừa nhặt kim tệ vung vãi trên mặt đất rồi chuyển thân định bỏ đi, thì sau lưng nổi lên tiếng cười nhè nhẹ, Lão yêu quái phảng phất từ không trung xuất hiện phía trước hắn.

"A, tiền bối....." Lúc này Thần Nam sắc mặt xám xịt, nhìn Lão yêu quái trước

mặt hần có đôi chút lúng túng, nhất thời im lặng không biết nói gì.

"Ha ha, thật thú vị, người đột nhiên dám đến Thần Phong học viện tìm phiền toái, thật là gan to bằng trời!"

"Ta chỉ là không cẩn thận khiêu khích một nữ sinh không thể động vào thôi, không ngờ nha đầu này đột nhiên hồ loạn cáo trạng, thúc dục gia gia ả ra mặt. Lão già này thật sự độc ác, đêm sau ta tới Thần Phong học viện nhất định phải phóng hoả, ai hô....." Thần Nam khi nói làm động đến vết thương ở khoe miệng, đau gần chết.

Lão yêu quái cười nói: "Người nghĩ Thần Phong học viện là nơi gì mà muốn đến là đến, muốn đi là đi?"

Thần Nam nói: "Hừ.Ta cũng đến đó tìm kiếm hai đêm rồi."

Lão yêu quái hỏi:"Người đã tìm kiếm tất cả các nơi?"

Thần Nam ngạo mạn nói:"Ta đã dạo một vòng lớn trong đó."

Lão yêu quái cười nói: " Nếu ta đoán không sai, bên trong có nhiều người phát hiện ra người, chỉ là bọn họ không muốn cản trở người thôi."

Thần Nam ngạc nhiên, nói:" Sao có thể?"

Lão yêu quái nói:"Nơi đó sinh ra nhiều kì nhân, nhất định không phải chỗ tầm thường." Sau đó lão liền chuyển đề tài, nói:"Hừm, ta nghe có người nói Tiểu ma phiến làm người đầu đầu cũng đã gia nhập Thần Phong học viện, ta vốn muốn giải khai cấm chế trên thân thể nó, để nó học ở đây, nhưng không tưởng xảo ngộ gặp người tại đây, nhìn thì có lẽ không cần ta phải ra mặt rồi."

Thần Nam nghe xong mồ hôi lạnh toát ra, nói:"Tiền bối không đến gặp cô ta?"

"Không cần, có người giúp ta trông nom nó là tốt rồi." Nói xong, lão yêu quái bước hai bước sau đó biến mất trong rừng.

Trong một thời gian ngắn mà trường bồi của Đông Phương Phượng Hoàng cùng Tiểu công chúa trước sau tìm đến, làm Thần Nam trong tâm một trận u sầu, nhưng đối với gia gia Đông Phương Phượng Hoàng, hẳn hiện tại đơn giản chỉ muốn cùng lão đầu đáng ghét này đại chiến một trận.

Sau biến cố này hẳn không có tâm trạng tiếp tục ngắm cảnh, liền bơ phờ đi về phía Tội Ác chi thành. Trước khi vào thành hẳn không quên sụp cái mũ trên đầu xuống, với tình trạng thảm thương hiện tại, hẳn không mong bị người khác nhìn thấy.

Tội Ác chi thành, trên đường người đi lại hối hả, trong đám đông đi qua thường có học sinh Thần Phong học viện. Thần Nam ở ngoài thành bị đánh đến thống khổ, lúc này lại thấy người truy tìm đuổi bắt mình thì nổi giận, hẳn thật sự muốn bắt lấy một tên để đánh một trận cho bỏ ghét...

Đột nhiên phía trước truyền lại sự náo loạn, có người hô: "Phía trước có người muốn quyết đấu, nhanh đến xem..."

Trên phố chúng nhân hiếu kì đổ xô về phía trước, Thần Nam không trụ được cũng bị cuốn theo. Lúc này hẳn mặt mày bị đánh đến bầm dập, không lo lắng bị người khác nhận ra, mà chỉ có chút lúng túng, bởi vì không ít ánh mắt nhìn hẳn đầy quái dị.

Phía trước chỉ thấy khoảng không rộng rãi có đứng tầm mười thanh niên, nhưng xem xét cẩn thận không khó để phát hiện ra những người này đều là tu luyện giả, trong đó phần lớn là ma pháp sư, trong tay một thanh niên có gương cao một lá cờ lớn, trên có viết to bốn chữ: Khiêu chiến bại hoại.

Thần Nam tức giận mũi gần như vỡ ra, hẳn nắm chặt hai tay, làm cho các khớp xương liên tục phát ra âm thanh. Nhưng hẳn lại hắc hắc cười lạnh, thầm nghĩ: "Ta không tìm các ngươi đã là may mắn lắm rồi, giờ lại dám đích danh khiêu chiến ta. Lần này phải lấy cho đủ cả vốn lẫn lãi".

Giơ cao đại kỳ, thanh niên cao giọng hô: "Bại hoại đến chưa? Ta biết người sớm nghe tin đã chạy đến đây, nếu người là nam nhân thì hãy ra đây cùng chúng ta

quyết chiến."

Xung quanh chúng nhân bàn luận ồn ào, có người tìm hiểu:"Bại hoại là loại người nào mà lại có khả năng làm cao thủ của Thần Phong học viện muốn phát động can qua?"

Một người trẻ tuổi nói:"Hắn là tên đại vọng cuồng đồ, là tên vô si bại hoại, đương nhiên không dám đối diện với chúng ta. Bại hoại người đến chưa, có nghe ta nói không? Ra quyết chiến cùng ta, nếu người có thể đánh bại ta, ta cùng các huynh đệ bảo đảm người có thể an toàn rời đi, hơn nữa sau đó bọn ta tuyệt đối không tiếp tục truy tìm người, còn nếu người sợ thì có thể rút lui!"

Trước đó Thần Nam vừa mới nhận được món nợ to, trong tâm cảm thấy vô cùng không thoải mái, lúc này nghe xong giận dữ bốc lên, hét lên một tiếng rồi bỏ cái mũ che mặt xuống, sau đó khởi thân nhảy qua đầu chúng nhân đáp xuống sân.

Bên ngoài chúng nhân đứng xem thấy vẻ mặt bị đánh đến như vậy của hắn cười đến không nhịn nổi, trên mười thanh niên lộ ra vẻ vui mừng, thanh niên cầm cờ giao cho người khác, cẩn thận quan sát Thần Nam, nói:"Người là bại hoại? Người cuối cùng cũng lộ diện..."

"Phì, người mới là đồ bại hoại!" Thần Nam cắt ngang lời hắn, nói:"Những lời người nói lúc trước có chính xác không?"

Người trẻ tuổi nói:"Đương nhiên, ta trước mặt nhiều người sao có thể không giữ lời hứa?"

Thần Nam nói:"Người có thể đại diện cho tất cả học sinh Thần Phong học viện?"

"Cái này....." gã lúng túng, nói:"Người yên tâm hôm nay chỉ cần người có thể chiến thắng ta, ta bảo đảm để người thông dong bỏ đi, không ai làm khó người, hơn nữa những huynh đệ giúp đỡ chúng ta quyết không tiếp tục truy đuổi người."

"Được, theo lời người nói, ta XXXX, hôm nay ta nhất định không thể nường

tay, nhất định phải đánh các người đến bầm dập mới thôi, Thần Phong học viện các người đã nợ ta quá nhiều. Lão Phó viện trưởng gian trá, Đông Phương xú lão đầu đáng ghét, ta XXXXXX, trước hết để ta thu chút lợi từ trên thân các người đã!"

Thấy Thần Nam nói ra những lời không thể khống chế, mười học sinh trên mặt bộc lộ vẻ ngạc nhiên, không hiểu tại sao hắn lại kích động như thế.

Nghe được tin tức các học sinh kéo tới càng ngày càng nhiều, không cần nhiều thời gian trong tràng đã có hơn mười người, chúng nhân đứng xem càng ngày càng nhiều, vây quanh nhiều đến mức nước cũng không lọt.

Thanh niên nhân nói:"Bại hoại người đã chuẩn bị chưa?"

"Ta XXXXX, người mới là bại hoại, lão tử ta họ Thần."

"Vậy Thần bại hoại người chuẩn bị đi, ta động thủ đây."

"Đi chết đi bọn nhãi nhép không biết trời cao đất dày." Thần Nam tung ra một quyền, quyền kinh mãnh liệt, uy thế kinh nhân.

Thanh niên nhân vội bay lên không trung, nói:"Thần bại hoại người thật không có võ đức, đột nhiên đánh lén ta, hừm, giờ bắt đầu thôi."

Thần Nam nhìn hắn nói:"Nguyên lai người là quỷ pháp sư, ma pháp hệ truy bắt ta nhiều nhất, hôm nay ta nhất định đánh người thành yêu đầu heo, để làm gương cho bọn chúng!" Nói xong hắn nhảy lên cao, hướng về phía ma pháp sư đánh ra một chưởng.

Ma pháp sư nhanh chóng di động bên cạnh, sau đó đọc một tràng chú ngữ, ma pháp nguyên tố tụ tập thành một quả cầu lửa cỡ quả trứng gà hướng Thần Nam nhanh chóng bay đến.

Thần Nam không dám coi thường, lập tức chuyển thân sang ngang, hoá cầu ném xuống mặt đất "âm" một tiếng lớn, tạo ra trên mặt đất một hố đen lớn. Chúng nhân xung quanh sợ đến biến sắc, nhanh chóng lùi về phía sau, làm cho tràng đấu rộng hơn nhiều.

Tiếp đó ma pháp sư liên tục phát động ma pháp công kích, làm trong tràng liệt diễm đả đả, hoá diễm rung chuyển tiếp tục hướng Thần Nam bay đến, đôi khi cũng có thiểm điện giáng xuống, điện hồ cường đại âm thanh ầm ầm không ngừng.

Thần Nam thân hình nhanh hơn thiểm điện, nhanh chóng tránh khỏi, nhưng không cẩn thận bị đốt cháy một góc áo, hấn nhanh chóng vung tay chém đứt. Tại không trung trong lúc ma pháp sư đắc ý, bỗng xuất hiện một đạo kiếm khí lăng lệ đột nhiên trùng bắn lên trời, phong mang rực rỡ gần như xuyên thủng ma pháp sư, làm hấn sợ hãi không dám tiến đến gần.

Ngoài trường, học sinh Thần Phong học viện quan chiến đại kinh thất sắc, bọn họ đương nhiên hiểu rõ kim sắc kiếm khí này đại biểu cho loại thực lực gì, bọn họ không thể tưởng tên bại hoại làm mọi người vạn phần thống hận đột nhiên một bước biến thành tam giai cảnh giới Đông Phương vũ giả.

Bách tính đứng xem tuy không tu luyện chi pháp, nhưng nhìn hoá diễm hùng dũng, thiểm điện lóe lên, cùng với kim sắc phong mang phá không, tất cả đều không kìm được kêu lên, tiếng kêu không ngừng vang lên, ngoài tràng một phen huyên náo.

Ma pháp sư không dám lại gần Thần Nam, ở trên cao thi triển ma pháp tiến hành công kích từ xa, rõ ràng làm giảm uy lực rất nhiều, nên căn bản không tạo ra đả kích hữu hiệu với Thần Nam. Cuối cùng hấn chỉ có thể bay qua lại trên không, tìm kiếm thời cơ hạ xuống phát động một chiêu tập kích, sau đó lại nhanh chóng lùi lại.

Những ma pháp công kích này mặc dù không thể mang lại uy hiếp lớn cho Thần Nam, nhưng lại luôn luôn phải bị động tiếp chiêu làm cho hấn cảm thấy vô cùng không thoải mái. Ma pháp sư trên không trung vẫn còn ứ ỷ, thế nào cũng không dám đến quá gần, nhất thời làm hấn cũng không có biện pháp gì. Hiện tại biện pháp duy nhất là đợi ma pháp sư sức lực tiêu hao, không thể tiếp tục bay lượn trong không trung là bắt gã giết ngay.

Đột nhiên nghe âm thanh huyên náo truyền đến từ bên ngoài, Thần Nam đảo mắt quan sát tứ phía, thấy Thần Phong học viện học sinh đã đến gần trăm người.

Trong lòng thâm kêu nguy, nếu thế này sớm muộn gì cũng có người đem tin báo cho Đông Phương Phượng Hoàng, kinh động đến cô ta thì quả thật hãn không thể nào đào tẩu thoát.

Nhìn ma pháp sư trên không trung, hãn nghiêng răng, thầm nghĩ: "Xa thế này mà thi triển Cầm Long thủ chỉ sợ tiêu hao một nửa công lực, nếu không thành công hãn nhất định sẽ đưa ta vào hiểm cảnh. Mặc kệ, lúc này phải tốc chiến tốc thắng thôi."*

Thần Nam ngay lập tức pháp ra mười mấy đạo kiếm khí, phong mang rực rỡ tại không trung tạo ra tiếng "xích xích", ma pháp sư nhanh chóng đảo người tránh né. Đợi sau khi kim sắc kiếm khí đi qua, ma pháp sư nhanh chóng hạ thân, và lập tức liên tục phát ra bảy, tám tiểu hoá cầu, sau đó lại thêm vài đạo thiểm điện.

Đối diện ma pháp năng lượng điên cuồng tàn phá, Thần Nam thân hình như điện, nhanh chóng tránh sang một bên, sau đó song thủ huy động tạo thành một trận cuồng phong mãnh liệt, hét lên: "Cầm Long thủ."

Hai đạo kim sắc thủ chương như điện quang đều hướng ma pháp sư trên không trung chụp lấy, lúc này ma pháp sư căn bản không đủ thời gian phản ứng liền bị quang chương nắm chặt lấy, cương phong dừng động, kính khí bức nhân, dưới đất cát bụi mù mịt, quang chương xoay tròn mang ma pháp sư quay trở lại.

Ngoài tràng âm thanh kinh hô vẫn tiếp tục, bách tính không hiểu võ học, không ngừng có người hét lên kinh hoàng, không khí nhất thời vô cùng hỗn loạn.

"Thần thủ....."

"Trời ơi, thần chương....."

.....

Thần Phong học viện học sinh cũng đứng ngây ra như gỗ, không ai có thể tưởng Thần Nam đột nhiên lại có tuyệt học này, làm bọn họ ở trong tràng kêu thảm không dứt.

Thần Nam nắm ma pháp sư đè hãn xuống đất, sau đó điên cuồng đấm đá, đem

tất cả ác khí trong rừng do Đông Phương lão đầu hôi thối trút hết lên trên thân ma pháp sư này.

Bên cạnh các học sinh nhanh chóng ào ra, nhưng những ma pháp sư này khí lực vẫn còn yếu, một số bị trào thủ của Thần Nam giữ lại không thể chạy ra. Sau cùng khi các học sinh giận dữ muốn thi triển ma pháp, lúc này Thần Nam đành nhượng bộ, giải phóng tên ma pháp sư đã bị đâm đến thảm thương.

Ma pháp sư bị đánh run run đứng lên, lúc này ai cũng cảm thấy mặt mày sừng sững, nhãn quuyến bầm đen của hắn cùng với gương mặt bị đánh bầm dập của Thần Nam quả thật rất hợp nhau.

"A, thật thoải mái~~~~~" Thần Nam duỗi tay chân, thở ra một hơi dài.

"Người..." bên cạnh vài ma pháp sư như phát cuồng, gần như muốn tập thể phát động ma pháp tấn công hắn.

Thần Nam không ngừng xua tay, nói: "Trước tiên chúng ta đã có ước định, sau khi ta chiến thắng hắn, các người không được làm khó ta." Nói xong hắn về nghênh ngang muốn rời khỏi.

Tại tràng các học sinh Thần Phong học viện nhìn lưỡng hãn, hai mắt nhanh chóng phún hoả, một ma pháp sư cao giọng hô: "Đứng lại!"

Thần Nam xoay người lạnh lùng nhìn những con mắt thèm thuồng của các học sinh, nói: "Các người muốn nuốt lời hứa?"

Ma pháp sư vừa kêu lớn nói: "Bại hoại người muốn triệt để thoát khỏi sự truy sát của chúng ta? Được, vậy ba ngày nữa chúng ta tại học viện thiết lập lôi đài, nếu người có thể đánh bại người do chúng ta cử ra, từ đó về sau chúng ta quyết không truy sát người nữa."

"Vẫn còn có người nguyện ý làm bao cát cho ta sao? Được, ba ngày sau ta nhất định sẽ đến lôi đài."

Tất cả học sinh đều nhìn hắn với ánh mắt sát nhân, thấy vậy Thần Nam lạnh cả

người, hẩn sợ lũ học sinh này phần nộ không kìm được truy sát hẩn, liền nhanh chóng rời khỏi tràng đấu biến mất trong đám đông.

Ngay sau khi Thần Nam bỏ đi, Đông Phương Phượng Hoàng cùng Tiểu bảo chúa dẫn theo vài nữ sinh mới chạy đến. Khi biết Thần Nam đã rời đi, Đông Phương Phượng Hoàng cũng không giận dữ, nhưng khi nghe ba ngày sau Thần Nam phỏ ước đến Thần Phong học viện đánh lời đài, trên mặt xuất hiện vẻ vui mừng, nghiêng răng nói: "Bại hoại đáng chết.....Lúc đó ta nhất định phải tự thân gặp người!"

Sau khi Thần Nam trở lại khách sạn, nhìn cái mặt sưng phù lên trong gương hẩn muốn phát điên lên, gia gia của Đông Phương Phượng Hoàng trong thâm tâm hẩn địa vị ngày càng tăng lên, đã vượt qua độ cao của Phó viện trưởng, đương nhiên đó là tăng mức độ cảm hận. Hẩn phát thệ nhất định tìm cơ hội báo phục hai lão đầu đáng ghét đáng hận này.

Chương 8: Vũ Phá Ma Pháp

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua, trong thời gian này ngoài việc Thần Nam ra sức chăm sóc vết bầm dập trên mặt, thì hẳn tranh thủ lựa chọn một lượng lớn vũ khí, một cây ngạnh cung, ba mươi cây lang nha tiễn, ba mươi cây tỳ tiễn, ba mươi ngọn phi đao, ba mươi viên đạn sắt.....toàn thân trên dưới đều là ám khí, để có thể đối phó với đám ma pháp sư kia, có thể thấy hẳn đã rất lao tâm khổ trí.

Khi đến Thần Phong học viện hẳn liền kêu lên một tiếng kinh sợ, chỉ thấy vài chục ma pháp sư đứng chờ ở trước đại môn, mỗi người đều nhìn hẳn với ánh mắt giận dữ. Tuy trong lòng hơi sợ nhưng thiết nghĩ đám ma pháp sư đó cũng không dám làm bậy ở học viện, liền thung thình theo sau đám người đó, trên đường đi lại được vô số cặp mắt nhìn theo, nhiều người nhỏ to nghị luận không rõ là ngưỡng mộ hay trù ẻo hẳn nữa.

"Các người biết gì không, lần này ma pháp hệ muốn cùng tên bại hoại quyết đấu."

"VẬY à, có nghe qua, nghe nói tại Tam Hào Diễn Vũ trường, nơi đó đã tụ tập trên nghìn người."

"Tên này mặt cũng to thật, không ngờ dám hí lộng ngông cuồng khiến cả đại mỹ nhân của Học viện chúng ta nổi giận, xem ra lần này hẳn chết chắc."

"Đi thôi, chúng ta cũng đến xem xem."

oOo

Khi Thần Nam theo đám ma pháp sư đến Tam Hào Diễn Vũ trường thì người đã đông như kiến, tại hiện trường vô cùng huyền ảo.

Một ma pháp sư nói với Thần Nam: "Những đại biểu do chúng ta lựa chọn vẫn

chưa đến, người trước hết hãy ở đây chờ một chút, nhưng không được chạy loạn, nếu không, xảy ra chuyện gì thì đừng trách bọn ta."

Thần Nam hừ lạnh một tiếng, bất quá hẳn thật sự không dám chạy về phía đám đông mà chỉ dám đứng ở xa xa bên ngoài, hẳn sợ đám hộ hoa sứ giả cuồng nhiệt kia chỉ vì tức giận thay cho Đông Phương Phượng Hoàng bất kể liêm sỉ mà vây lại đập cho hắn một trận.

Chợt có tiếng cười nhẹ từ phía sau cất lên, Thần Nam quay mặt lại xem, chỉ thấy một người trẻ tuổi tiêu sái phiêu dật, nho nhã thanh tú bước tới. Người vừa đến tuổi tứ vô bỉ, có thể nói là đẹp đến cực điểm, gọi là tuyệt thế mỹ nam tử cũng không quá, nhưng khi nhìn kỹ đã làm hắn giật mình, thật không ngờ gã kia lại là một nữ tử cải nam trang.

Nữ tử này thân hình rất tú lệ, mái tóc đen tuyền cắt ngắn gọn che cả hai mắt, nhãn thần trong sáng, thanh khiết, mềm mại như thu thủy, sống mũi thẳng tắp, đôi môi hồng nhuận, kết hợp với nhau cấu thành nên một gương mặt tuyệt mỹ.

Nữ tử tóc ngắn không mặc quần dài, mà mặc một bộ nam phục hiện đang thịnh hành, trông giản dị thanh khiết, nhẹ nhàng, mềm mại, lộ ra ngoài một vẻ đẹp trung tính, phát ra một dạng khí tức đặc biệt, khiến cho người khác mới nhìn lần đầu, khó lòng kháng cự.

Thần Nam không ngờ được trên đời này lại có một nữ tử có khí chất đẹp dễ như vậy, mắt nhìn đáng dấp thần tiên bay lượn phô diễn, phong thái tự tin của nữ tử tóc ngắn, hẳn ta nhất thời thất thần.

"Ê, quả dưa hấu đàn độn kia làm gì mà thần người ra vậy?" Thanh âm của nữ tử tóc ngắn tràn đầy lực hút.

"E hèm....." Thần Nam lúng túng một lúc, liền giả bộ ho khan, bất quá hẳn trấn tĩnh lại rất nhanh, cười nói: "Huynh đệ, có chuyện gì a?"

Nữ tử tóc ngắn nhú đôi mi thanh tú, xong lại giãn ra, cười nhẹ nói: "Tên bại hoại to gan kia, người đã đắc tội với Đông Phương Phượng Hoàng, mà vẫn còn dám

cười nhạo ta, người không sợ cang rước lấy nhiều người truy sát sao?"

Thần Nam thót tim, nữ tử trước mắt tuyệt đối là một mỹ nữ tuyệt sắc không thua kém gì Đông Phương Phượng Hoàng và tiểu bảo chủ, đặc biệt là vẻ đẹp lung linh dị thường càng tạo nên mị lực đặc biệt chỉ sợ còn nhiều người ngưỡng mộ hơn cả Đông Phương Phượng Hoàng, lời cô ta vừa nói quyết không phải dọa suông.

Mỹ nữ liền mỉm cười, trên mặt giống như lấp lánh sắc màu (ánh sáng màu) làm mê hoặc lòng người, nói: "Sợ rồi hả? À, kỳ thực mọi người đều nói ta giống như một tên tiểu tử, nếu như người cũng nghĩ như vậy thì gọi ta một tiếng ca ca đi."

"Hắc hắc, xin hỏi phương danh của đệ đệ?"

"Nhìn kỹ bại hại nhà người đúng thật là tên vô lại, bốn tiểu thư tên là Long Vũ, hôm nay có chuyện đến tìm người đây."

"Tiểu Ngũ, chẳng lẽ cô nương còn có bốn bà chị nữa sao?" Thần Nam hai mắt phóng quang.

"Hứ, tên bại hoại nhà người thật đúng là danh bất hư truyền." Long Vũ tuy đang trong hình dạng nam tử, dung nhan tuyệt mỹ cũng rất trung tính hoá, nhưng ngôn ngữ cử chỉ thực sự là rất u nhã, cộng thêm phong thái tự tin của nàng ta, vung tay đá chân đều phát tán mị lực kinh nhân.

"Bại hoại, ta nghe nói người mấy ngày trước có thi triển một loại tuyệt học, tựa như là Cầm Long Thủ đã thất truyền trong Đông phương võ học, có phải là thật không?"

"Cái này....." Thần Nam không ngờ nàng ta đột nhiên lại đề cập đến chuyện này.

Long Vũ cười khúc khích nói: "Xem ra đúng là thật rồi, có cơ hội chúng ta thảo luận về chuyện này thế nào?"

Thần Nam thất kinh nói: "Cô cũng biết Cầm Long thủ sao?"

"Không biết, nếu biết còn kiếm người thảo luận làm gì?"

Thần Nam thấy lạ liền nói: "Cô không biết sao còn muốn cùng ta thảo luận?"

"Người chỉ ta cách tu luyện ra sao, ta không phải sẽ biết sao, sau đó lại tìm người thảo luận."

Thần Nam: "....."

Long Vũ hỏi: "Sao không nói gì nữa?"

Thần Nam không ngờ Long Vũ có ý trộm đạo lại dùng lời lẽ đường hoàng, hần cười nói: "Không tệ, đệ đệ, muốn học trộm Cầm Long Thủ của ta thì cứ nói thẳng, hà tất phải đạo đức giả như vậy."

"Vậy coi như là người đáp ứng rồi nhé."

"Tuyệt học như vậy sao có thể tùy ý truyền cho người khác được."

Long Vũ liền cả cười, nói: "A ha, sợ rằng người có muốn không truyền thụ cũng không được."

Thần Nam nói: "Tức cười, ta không muốn truyền thụ thì ai cưỡng bách được ta?"

Thanh âm của Long Vũ tràn đầy hấp dẫn, nàng ta nho giọng cười nói: "Người còn nhớ cách đây không lâu có một đêm, người nửa đêm lên vào khu ký túc xá nữ sinh với mưu đồ bất chính, kết quả bị một nữ sinh phát hiện....."

Thần Nam cả kinh, lần đầu tiên hần dạ thám Thần Phong học viện đúng là đã đi nhầm vào khu ký túc xá nữ, kết quả bị một nữ sinh mở cửa đi ra phát giác.

"Nói càn, làm gì có chuyện đó."

"Lại còn giáo biện, nữ sinh đó là bạn cùng phòng với ta, sau khi cô ta kêu lớn thì ta là người đầu tiên chạy ra, vừa hay là đã nhìn thấy sau lưng người lúc người chuyển thân bỏ chạy. Ta chỉ cần nhìn qua nhân ảnh của một người là lần sau tuyệt

đối có thể nhận ra, ha ha, không thể ngờ bại hoại đình đình đại danh lại là một tên dân tộc háo sắc đêm đó. Hừm nếu tin tức này phát tán ra ngoài, e là sẽ tạo thành một cơn chấn động. Để xem người còn đường nào mà đào thoát?"

Thần Nam nghe xong mồ hôi lạnh toát ra, tuyệt sắc mỹ nữ trước mắt thật là khó đối phó.

Long Vũ sắc mặt đầy vẻ bồn chột, nói: "Có muốn ta dẫn nữ sinh kia lại, để cô ta nhận ra người không?"

Thần Nam tức thì toàn thân cảm thấy vô lực, hẩn nhìn về dung nhan tuyệt mỹ trước mặt, nói: "Đệ đệ người không phải hạng người quá tàn nhẫn thế chứ?"

"Xì xì xì, người còn muốn làm lớn nữa à? Dành thời gian mà viết ra bí pháp đó cho ca ca, bằng không hẳn người cũng đoán được hậu quả chứ."

Long Vũ thanh tú tuyệt luân, hơn nữa lại phát tán một dạng khí chất đặc biệt khó nói thành lời, có muốn không hấp dẫn người khác cũng không được, chúng nhân ở gần đó đã chú ý đến nơi này.

Nàng ta cười nhẹ nói: "Ta hiện tại vẫn chưa cần học Cầm Long thủ, sau này có thời gian người cũng có thể truyền lại cho ta. Tập trung tỷ thí cho tốt, tranh thủ đánh bại đại biểu do ma pháp hệ tuyển chọn ra, đại diện cho Đông Phương vũ giả chúng ta tranh lấy khẩu khí, thuận tiện thì bẻ gãy luôn nhuệ khí của ả Phượng Hoàng háo thắng đó." Nói xong Long Vũ chuyển thân ly khai.

Học sinh phía đằng xa đối với Thần Nam tràn đầy địch ý, đột nhiên có một người trưởng thành lọt vào tầm mắt hẩn, là Tất Hạo với thân hình khôi ngô xuyên qua đám đông đi về phía hẩn.

Tất Hạo đến gần hẩn, nói: "Thần huynh đệ người.....thật không ngờ mặt của người lại lớn như vậy, dám đùa bỡn với đại mỹ nữ của ma pháp hệ, hơn nữa lại còn nghênh ngang bày cả trò đả lôi đài."

Thần Nam một lần nữa lại cảm thấy bất lực, không muốn giải thích đi giải thích

lại, đành ra vẻ không biết làm sao hơn: "Thôi đi, tên đàn độn người xem ta có giống loại người lông bông vậy không?"

Tất Hạo mắt nhìn hẳn ta, thành thật nói: "Giống, khi đào tẩu đến Tội Ác chi thành mà người cũng không quên dụ dỗ theo một tiểu mỹ nữ tuyệt sắc, hiện tại khi đã ổn định rồi thì khó nói được người lại không thể làm chuyện như vậy. Không thể ngờ mới mười mấy ngày không gặp lại người đã trở thành tên bại hoại đĩnh đĩnh đại danh, thật là khiến người khác khó mà tin được."

"Người tên đàn độn đáng chết, không ngờ lại không tin ta!"

"Mắt nhìn là thật, những gì nghe thấy là giả, vốn ta cũng không tin người lại làm ra chuyện đó. Nhưng lúc trước chính mắt ta trông thấy người đã ngăn cản mỹ nữ Đông phương vũ hệ đó không để người ta đi qua, cũng chỉ trong thời gian ngắn người đã chọc giận hai trong số lục đại tuyệt sắc mỹ nữ của Thần Phong học viện, ái dà....." Tất Hạo lắc đầu nói ra vẻ cảm thán.

"Tên đàn độn người mắt mũi sao vậy, nhìn thấy cái chết tiệt gì vậy, phải chăng đúng là cặp mắt chuột tầm nhìn hạn chế?" Thần Nam mắt nhìn gã ta cố tình khiêu khích, không tính đến chuyện thanh minh.

"Hừ, nhỏ giọng chút đi, ta hiện tại bất chấp nguy hiểm đến sinh mệnh để nói chuyện cùng người đấy, người gần như là công địch của đám học sinh Thần Phong học viện rồi, có thể nói đã đạt đến tình cảnh nhân thần công phẫn, nếu để bọn chúng nghe được ta và người nói gì, thì sẽ được "nhìn bằng con mắt khác" đấy."

"Người cái tên đàn độn xấu xí chỉ biết tham sống sợ chết, không giảng nghĩa khí, nói chuyện thì làm sao, "nhân thần công phẫn" cái quái gì, có quá khoa trương không vậy?"

Tất Hạo nhìn trái nhìn phải nói: "Thần huynh đệ ta khuyên người lập tức rời khỏi nơi đây, đại biểu do ma pháp hệ tuyển chọn ra lần này lợi hại phi thường, nghe nói là ma pháp sư tam giai, là một trong số vài cao thủ của ma pháp hệ, hơn nữa lại yêu thâm Đông

Phượng Phượng Hoàng, người nếu như đánh với hắn sẽ chết chắc đó."

"Đi đi đi, người chỉ được cái mỏ quạ đen, bắt đầu từ bây giờ đừng nói lời nào nữa, người muốn làm gì thì đi mà làm đi."

Lúc này có mười mấy ma pháp sư đi tới, nói: "Tên bại hoại người chuẩn bị xong chưa, trận quyết đấu sẽ bắt đầu bây giờ."

"Xong rồi, các người hãy dẫn đường đi." Thần Nam đi theo đám ma pháp sư đó li khai Tất Hạo.

Lúc này nam nữ học sinh trong Diễn Vũ trường không dưới nghìn người, hơn nữa một số lượng lớn học sinh không ngừng đi đến nơi đó. Trong đó có một nửa là người của Ma pháp hệ, nửa còn lại là những học sinh của Tu đạo hệ, Đông phương vũ hệ, Tây phương vũ hệ đến xem nhiệt náo.

Đám người này nhìn sau lưng Thần Nam nghị luận âm ỉ, hướng về hắn chỉ chỉ điểm điểm.

"Nhìn kia! Kia là tên bại hoại phải không."

"Không sai, nghe nói hắn ta với tiểu ma phiến là quan hệ huynh muội."

"Nhìn kỹ không thấy giống một gã tay chơi."

"Lúc này các người không nhìn thấy sao, hắn ta dám chặn đường tiểu thư Long Vũ....."

"Tên hạ cấp này đúng là kẻ mười phần vô sỉ."

.....

Thần Nam nghe thấy một loạt bảy tám câu nghị luận oang oang vọng đến, một loạt tội danh lớn bị gán ghép lên đầu hắn, hắn phải rất khó khăn mới có thể đi xuyên qua đám đông đến khoảng đất trống bên trong.

Một thanh niên tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đứng giữa tràng, mái tóc

dài màu vàng tùy ý tung bay trên đầu vai, khuôn anh tuấn, như ánh dương, thật sáng lạn, khiến cho mỗi người đều có cảm giác thân thiết. Gã ta thân mặc trường bào ma pháp lam sắc, trên ống tay áo ẩn hiện có ba sợi chỉ màu vàng, tiêu chí chứng tỏ gã ta là một ma pháp sư đã đạt đến tam giai cảnh giới (cấp ba).

"Xin chào, bại hoại huynh."

"Ta xxx....."Thần Nam khẽ nói một lời, sau đó lớn giọng: "Không dám, ta họ Thần."

Thanh niên tóc vàng nói rất lễ mạo: "Thần huynh khỏe chứ, ta tên là Khải Văn."

Thần Nam thở dài một tiếng, nói: "Nếu như đám nam sinh Ma pháp hệ các người từ giờ trở đi không làm phiền ta nữa, ta nghĩ là sẽ rất khỏe."

Khải Văn bật cười, nói: "Nếu không phải là huynh vô lễ với Đông Phương tiểu thư trước, ta nghĩ sẽ không rước lấy phiền não nhiều như vậy."

Lúc đó ở bên ngoài vọng lại một trận huyên náo:

"Khải Văn hãy giáo huấn hắn ta thật tàn nhẫn vào."

"Khải Văn phải dương uy cho Ma pháp hệ chúng ta.

Thậm chí cũng có một vài nữ sinh lớn mật rú ầm lên:

"Khải Văn huynh thật đẹp trai."

"Ta thích nhất là ánh dương quang của Khải Văn."

.....

Đột nhiên một tiếng chim điều kêu lên từ không trung, Đông Phương Phương Hoàng cười trên Kim sắc cự điều từ xa bay tới, Tiểu bảo chủ cùng ngồi trước mặt. Cự điều vỗ cánh tạo ra một cổ cuồng phong giáng xuống vũ trường, hai cô nương trên lưng điều cùng nhau nhảy xuống đất.

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Khải Văn học trường, sao người lại ở đây?"

Khải Văn trên gương mặt xán lạn lộ chút tiểu ý, nói: "Phượng Hoàng muội đến rồi, ở đây có rất nhiều bạn đồng học muốn ta ra mặt thay muội mà trút giận."

Đông Phương Phượng Hoàng tay cầm Tử Ngọc ma trượng, thân mặc ma pháp trường bào màu trắng tinh khiết, trên thân thể lộ ra một cổ khí tức đoan trang, thánh khiết. Nhưng sau khi nàng ta nhìn thấy Thần Nam, dung nhan tuyệt mỹ tức thì đầy như phủ một lớp sương lạnh, nàng ta căm hận nhìn Thần Nam trừng trừng không chớp mắt, sau đó quay sang nói với Khải Văn: "Việc này để tự ta xử lý, không cần bất cứ ai ra tay."

Khải Văn cười nói: "Đây là ý của đại đa số bạn đồng học, không phải là ta tự tác chủ trương, bọn họ nói không chỉ muốn giúp nàng tranh chút khẩu khí, mà còn muốn nhân cơ hội này dương uy của Ma pháp hệ ta."

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Đa tạ hảo ý của các bạn đồng môn, nhưng đây là việc của cá nhân ta, ta phải tự mình xử lý, học trường mời người hãy lui ra sau cho."

Đông Phương Phượng Hoàng được thiên phú hơn người, mới mười bảy tuổi đã là một ma pháp sư nhị giai cảnh giới, hiện tại hai mươi tuổi cũng đã tiến vào tam giai cảnh giới. Khải Văn biết nàng ta tâm cao khí ngạo, quyết không nghe lời khuyên ngăn của hắn, hắn mặc dù hết lòng vì nàng, nhưng cũng chỉ biết lùi sang một bên.

Tiểu bảo chúa thân mặc tử y, trong lòng ôm Tiểu Ngọc trông như một tiểu ái miêu, nàng ta cười hì hì chạy đến gần Thần Nam thấp giọng nói: "Tên tử bại hoại! Xem lần này người làm sao thoát khỏi Thần Phong học viện!"

Thần Nam cách không đạn chỉ búng thẳng lên đầu nàng, khiến Tiểu bảo chúa oán hận khôn cùng, nàng rú lên: "Bại hoại người chết chắc rồi, hừm!"

Thần Nam không muốn so đo nhiều với nàng, nhớ lại "lời nhắc nhở" của lão yêu quái, nói: "Tiểu ác ma ngày mai hãy đến Phúc Thăng khách sạn, ta sẽ giải khai

cắm chế trên người người, không được chậm trễ, không được dẫn người đến tính toán với ta, nếu không tất cả hậu quả tự chịu."

Tiểu bảo chủ trên mặt có chút kinh nghi cùng lúc đó Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Tiểu ma phiền người hãy lui ra nhanh, hôm nay ta phải tính đủ với tên bại hoại này."

Tiểu bảo chủ vừa lui ra sau Đông Phương Phượng Hoàng liền bước lại, nàng cầm hạn nhìn về phía Thần Nam, lạnh lùng nói: "Bại hoại hôm nay nhất định ta phải đánh người thành tám mảnh để rửa nhục."

Lúc này trong đầu nàng ta đúng là vô cùng uất hận, gần đây tại Thần Phong học viện, "Phượng Hoàng sự kiện" đã sôi sục khắp nơi, như hiện tại tạo nên một trận quyết đấu lớn như vậy, khiến nàng ta rơi vào hoàn cảnh lúng túng khó xử như vậy, thật hận Thần Nam đến chết được.

Thần Nam trên mặt có chút tiểu ý, nói: "Lúc đầu ta nghe nói Ma pháp hệ tuyển ra một đại biểu cùng ta quyết chiến, hiện tại cô tự mình xuất thủ, ước định lúc trước có tính hay không đây? Nếu như ta thắng, ân oán giữa hai chúng ta có phải là sẽ tiêu tan đi không?"

Đông Phương Phượng Hoàng thanh âm oán hận nói: "Đương nhiên tính rồi, bản thân ta chính là đại biểu, nếu giả như người thắng được ta, sẽ không có ai truy sát người nữa. Bất quá người chết chắc rồi, bởi lần này ta quyết không bỏ qua cho người."

Thần Nam bật cười, nói: "Cái đêm hôm ấy.....hắc hắc....." Hắn ta cố ý kích động Đông Phương Phượng Hoàng, khiến nàng ta mất đi sự bình tĩnh, với tình trạng nóng nảy như vậy mà quyết chiến thì hẳn tất sẽ có cơ hội.

Câu nói ấy khiến Đông Phương Phượng Hoàng triệt để cuồng bạo, hai mắt nàng như phun ra lửa. "Hừ.....Tên rác rưởi bại hoại chết bầm, hạ lưu, vô sỉ, ti tiện, vô đức kia, hôm nay ta nhất định phải giết chết người." Nàng ta nhanh chóng phi lên không trung, một đạo thiểm điện từ ma trượng trong tay nàng phóng về hướng Thần Nam, ngoài ra tiểu hỏa cầu với uy lực cực đại liên tục oanh tạc xung quanh Thần Nam,

trong trường năng lượng ma pháp bắn ra khắp nơi.

Ngoài trường trở nên huyên náo, chúng nhân vì Đông Phương Phượng Hoàng bạo nộ mà tức khí, một tràng những tiếng thoá mạ rào rào truyền tới chỗ Thần Nam. Bên trong kim xà múa loạn, liệt điểm bùng bùng, Thần Nam thân hình như điện, tránh khỏi từng cơn sóng ma pháp cuồng bạo công kích một. Sau cùng hắn tìm đúng cơ hội liền hạ cây ngạnh cung ở sau lưng xuống, từ trong ống tên rút ra một cây lang nha tiễn lấp lên dây cung chĩa thẳng vào Đông Phương Phượng Hoàng ở trên không.

Khải Văn hét lớn: "Phượng Hoàng cẩn thận."

Ở bên ngoài cũng truyền lại rất nhiều tiếng hô kinh hãi:

"Cẩn thận cung tiễn."

"Hãy chú ý."

.....

Đông Phương Phượng Hoàng mặc dù đang trong trạng thái bị kích nộ, nhưng cũng nhất mực chú ý đến Thần Nam, trước đây nàng đã có lần nghe nói Thần Nam từng thi triển qua Cầm Long thủ, do vậy từ đầu đến cuối nàng không hề xuống sát mặt đất. Bất quá nàng so với tên ma pháp sư ba ngày trước còn cao minh hơn nhiều, thậm chí với khoảng cách thật xa, uy lực của ma pháp cũng không giảm đi bao nhiêu.

Nàng nhanh chóng xây nên một bức tường ma pháp để chống đỡ, lang nha tiễn đang bay như thiểm điện tấn công đến trước mặt liền bị ngăn trở bên ngoài, sau đó rơi xuống đất.

"Bại hoại người có chỉ chút bản lĩnh thế thôi sao? Băng mâu!"

Một ngọn băng mâu hàn quang chớp sáng từ không trung hướng vọt thẳng về phía Thần Nam, hàn quang tuy đẹp mắt nhưng khiến người xem sinh ra lạnh lẽo. Thần Nam song thủ vội vỹ huy động, phát xuất vài chục đạo kim sắc kiếm khí, đem

phiến băng mâu đang rít lên bay tới đó chấn vỡ thành năm mảnh.

Nhưng cô ta vốn không cho hẳn kịp thở, một mũi tên gió phát ra thanh âm phá không buốt tai bay đến, đằng sau lại là cuồng vũ thiểm điện, hẳn ta bị bức tới tay chân luống cuống, một bên ngăn cản phong nhận một bên tránh né thiểm điện.

Tránh khỏi vòng ma pháp công kích này, Thần Nam vung tay xuất ra ba ngọn phi đao, thân đao được hẳn trút vào một lượng lớn nội lực tinh thuần, đao phong quang mang sáng chói như ngọc, hàn quang khiếp người, phát ra tiếng rít đinh tai buốt óc phá không bay đi.

Bức tường ma pháp Đông Phương Phượng Hoàng dựng lên trong lúc vội vàng trong chớp mắt như muốn vỡ ra, nàng ta vội vã thu lại bức tường màu lam nhạt, nhanh chóng phát xuất vài đao thiểm điện nghênh tiếp, cường đại điện hồ khiến cho ba ngọn phi đao chệch hướng rơi xuống đất. Sau khi trải qua hiểm cảnh nàng lập tức bình tĩnh trở lại, trở nên vô cùng cẩn thận.

Ma pháp cuộn cuộn, kiếm khí tung hoành, cường đại năng lượng ở giữa hai người không ngớt khuấy động.

Kỹ xảo thực chiến của Đông Phương Phượng Hoàng cao minh phi thường, nàng ở trên không trung khoải tốc di động, lợi dụng Phong Tường thuật chốc bên phải chốc lại bên trái, không ngừng thay đổi phương vị tiến hành ma pháp công kích cuồng bạo đối với Thần Nam, đến cả mặt đất cũng bị tiêu hoá cầu khủng bố đập vào tạo thành vài hố đất sâu, thiểm điện mãnh liệt khiến cho võ trường bị cháy đen một khoảng.

Kiểm khí khủng bố do Thần Nam phát xuất làm hư không muốn tê liệt, phong mang sáng chói như ngọc tại không trung tung hoành khắp nơi, ngăn từng cơn sóng ma pháp bên ngoài, đồng thời ám khí từ trên thân hẳn không ngừng phóng lên cao không, không ngừng khiến đối phương lâm vào hiểm cảnh.

Bất quá hẳn không dám khinh suất thi triển Cầm Long thủ, một là cự ly quá xa, Cầm Long thủ không nhất định có khả năng chạm đến Đông Phương Phượng Hoàng, hai là Đông Phương Phượng Hoàng không ngừng khoải tốc di động, hẳn sợ

một kích không trúng ngược lại bị đối phương lợi dụng cơ hội.

Đám học sinh quan chiến ở ngoài tràng đã ngừng bàn tán, mỗi cá nhân đều tập trung tinh thần theo dõi đại chiến phía trong tràng, trận chiến hùng tráng giữa hai người vô cùng hấp dẫn chúng nhân, một số giáo sư đứng bên ngoài cũng không ngừng gật đầu.

Đông Phương Phượng Hoàng sau khi tại không trung khoái tốc di động tới vài phương vị, đột nhiên dừng lại trên không, nàng yêu kiều hét lớn: "Tên bại hoại đi chết đi, cuồng điên loạn vũ!"

Ma pháp nguyên tố trong không trung từ nàng điên cuồng phóng ra, Tử Ngọc ma trượng trong tay nàng liên tục huy động, vài chục đạo thiểm điện từ không trung phóng thẳng xuống dưới, thiểm điện điên cuồng vũ động bao trùm lên cả địa trường, mỗi một tắc không gian đều là điện mang, thiểm điện tương giao với nhau che trời trùm đất.

Thần Nam đến tránh né cũng không có khả năng, bởi vì khắp nơi đều là điện mang, hắn vội đem ra vài ngọn phi đao trên người, tụ tiễn cùng thiết khí vút hết xuống đất, sau đó khoái tốc dùng trường đao cắm lên mặt đất.

Từng đạo thiểm điện ầm ầm đánh xuống, có một nửa số điện hồ bị thiết khí trên mặt đất hút lấy, điện mang mãnh liệt kích trúng vào đám vũ khí bằng thép đó xuất ra từng khối tia lửa điện.

Thần Nam nằm ngửa trên mặt đất vận chuyển huyền công, khiến cho kim sắc hộ thể chân khí tràn ngập bên ngoài thân thể, đồng thời không ngừng phát xuất kiếm khí lăng lệ chống đám năng lượng tai ác này.

Đông Phương Phượng Hoàng không ngừng huy vũ ma trượng, thiểm điện ầm ầm không dứt, khiến đám học sinh quan chiến, tinh thần rung động, liên tục có người kinh hô:

"Chấn động quá!"

"Trời ơi, Đông Phương tiểu thư không phải đã bước vào tam giai cảnh giới rồi chứ?"

.....

Kỳ thực lúc đó Đông Phương Phượng Hoàng cũng cất lực phi thường, thi triển dạng ma pháp uy lực cường đại này hao phí ma lực phi thường, một thân ma lực của nàng đã hao tổn đến tám, chín thành, mắt thấy nếu muốn chi trì cũng không còn được lâu.

Thần Nam lúc đó cũng khốn khổ phi thường, hẳn phải vận công không ngừng để chống lại cường đại điện lưu tai ác kia, may là không có cự đại thiểm điện trực tiếp từ trên không đánh thẳng xuống hẳn. Giương cặp mắt phần nộ nhìn lên không trung, thấy Đông Phương Phượng Hoàng liên tục phát động thiểm điện công kích, hẳn liền phát hữu thủ lên, một đạo kim sắc thủ chương cự đại phóng thẳng lên không, xuyên qua thiểm điện điên cuồng trên không trung, từ từ bay lên.

Bên ngoài tràng nổi lên một loạt tiếng kinh hô:

"Cầm Long thủ!"

"Trời ơi, đây chính là Cầm Long thủ trong truyền thuyết!"

.....

Long Vũ đã đi giờ lại quay lại, mỹ mục loé lên một tia sáng, thấp giọng nói: "Rốt cuộc cũng được thấy người xuất thủ rồi, Cầm Long thủ thất truyền đã lâu quả nhiên phi phàm!"

Đông Phương Phượng Hoàng tái mặt chấn kinh, không ngờ được Cầm Long thủ lại đột nhiên xuyên qua màn thiểm điện dày đặc phi thẳng tới, nàng ta vội vàng đình chỉ thiểm điện công kích, khoái tốc tránh sang một bên, đồng thời dừng ngay một bức tường ma pháp đậm lam sắc bảo hộ bên ngoài thân thể.

Chiêu Cầm Long thủ này do Thần Nam thi triển thật là phi thường, phạm vi công kích xa hơn bình thường rất nhiều, kim sắc thủ chương cự đại ẩn lên trên bức

tường ma pháp một cái, bức tường ma pháp lam sắc trong nháy mắt đã bị phá vỡ.

Đông Phương Phượng Hoàng sắc mặt đại biến, nàng vội vã cải biến phương hướng, nhanh chóng di chuyển sang ngành cách xa một trượng. Mắt nhìn kim sắc thủ chưởng kia nhạt dần, sau cùng tiêu thất tại không trung, nàng liền thở hắt một hơi dài, nhưng lúc đó trên mặt đất tức thì phát sinh kinh biến.

Thần Nam thấy một kích không trúng, hắn rất muốn phát xuất ám khí tập kích Đông Phương Phượng Hoàng, tuy nhiên lúc đó bên cạnh hắn không có lấy nửa kiện thiết khí. Hắn không muốn bỏ qua cơ hội trước mắt, liền dùng tả thủ ấn xuống đất một cái, một đạo kim sắc thủ chưởng cự đại đánh thẳng xuống mặt đất, phản lực cự đại sản sinh ra một cỗ toàn phong cuồng mãnh, đồng thời song cước dưới đất của hắn cũng nhún một cái, hắn liền bay vọt lên không.

Bên ngoài tràng có tiếng kêu kinh hãi:

"Bại hoại bay lên không kia!"

"Cẩn thận....."

.....

Lúc này Đông Phương Phượng Hoàng chú ý đến Thần Nam thì đã muộn, Thần Nam nhảy lên cao không đến tám trượng, thân ở phía dưới tay nắm lấy mắt cá chân phải của nàng, Đông Phương Phượng Hoàng thất thanh kêu lên: "A.....Bại hoại đáng chết, mau thả ta ra....."

Chương 9: Long Khiếu Chấn Thiên

Lúc này ma lực của Đông Phương Phượng Hoàng cơ hồ đã bị tổn thất gần hết, căn bản không thể thi triển được ma pháp có sức sát thương, miễn cưỡng chỉ có thể phóng ra được vài tia hồ quang điện nhỏ, vốn dĩ không thể uy hiếp được Thần Nam.

Thần Nam dụng lực kéo nàng ta vào trong lòng, đương nhiên hấn lại càng không muốn bị đập xuống đất. Sau tiếng thét chói tai của Đông Phương Phượng Hoàng, mắt thấy hai người cùng nhau rơi xuống, toàn bộ chúng nhân bên ngoài la hoảng, Thần Nam tay phải liên tục phát chương hạn chế sức rơi.

Cuối cùng hai người cũng chạm mặt đất an toàn, sau đó hấn ôm Đông Phương Phượng Hoàng lăn ra xa bảy tám mét nhằm hóa giải phản lực cực lớn đó.

Toàn bộ Diễn Võ Trường đều lặng yên, mọi người như ngây ngốc, đứng im như phỗng, ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới kết quả này, trải qua khoảnh khắc ngỡ ngàng, chúng nhân thật sự thét lên phản nộ:

"Thả ngay Đông Phương tiểu thư ra"

"Bại hoại bỏ tay ra"

...

Thần Nam tuy đang ôm tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng lúc này thực trong lòng hấn chẳng hề có chút thích thú nào, ngược lại còn cảm thấy có chút lo ngại, chỉ sợ chúng nhân ngoài trường bất kể ước định lập tức liên thủ tóm lấy hấn.

Thần Nam nhảy bật lên, đồng thời nâng Đông Phương Phượng Hoàng dậy, đối với nàng chẳng có chút thương hương tiếc ngọc nào. Hấn không để ý đến lời chửi rủa của nàng ta mà nắm chặt hai tay nàng bẻ ra phía sau.

Khải Văn liền vội vàng chạy tới, nói: "Thần huynh đã thắng rồi, sao không mau thả Phượng Hoàng ra?"

Thần Nam nói: "Đợi chút đã".

Hắn quay đầu nhìn đám người bên ngoài hô lớn: "Ta đã đánh bại đại biểu mà các người chọn, xem như kể từ nay ta và các người nước sông không chạm nước giếng."

Đông Phương Phượng Hoàng lúc này thật xấu hổ và phẫn nộ, trong tâm não hận hận đến cực điểm, lúc Thần Nam buông tay thả nàng ra, nàng thật chỉ muốn liều mạng cho xong, nhưng lại bị Khải Văn giữ lại. Sau đó Tiểu Bảo Chúa cùng vài nữ học viên chạy nhanh đến dùng lực vừa giữ vừa kéo nàng ta ra ngoài.

"Tên bại hoại, ta và người vẫn không..." Đông Phương Phượng Hoàng cố la với lại.

Bên ngoài võ trường mọi người nhìn Thần Nam bằng cặp mắt giận dữ, độc ác trừng trừng nhìn hắn. Thần Nam xua tay, vừa cười nói " Hắc... hắc..., ta đã thắng, từ nay giữa chúng ta không còn bất cứ cừu oán gì."

"Phì"

"Vô sỉ"

"Bại hoại"

.....

Bên ngoài võ trường truyền lại một loạt những âm thanh thoá mạ, sau đó cà chua, trứng thối bỗng đâu từ trên trời bay xuống đầu hắn.

" Ta XXXX.....,đừng khoa trương vậy chứ, thì ra đã có chuẩn bị sẵn từ trước. Thật không ngờ Ma pháp hệ các người lại vô sỉ đến vậy" Thần Nam chửi xong liền nhanh chóng thoái lui.

Kim Phát mỹ nam tử Khải Văn đứng ra lớn tiếng hô: " Mọi người đừng kích động, tất cả môn sinh Ma pháp hệ dừng lại, không được đánh người"

Lúc này tâm trạng những môn sinh phần nộ bình tĩnh trở lại, nhưng mỗi người vẫn hướng về Thần Nam với ánh mắt đầy thù nghịch, làm cho y cảm thấy toàn thân run run.

Lúc bấy giờ một lam y lão nhân tinh thần quắc thước tiến tới trung tâm trường, trên thân thể ông xuất hiện một cổ đại cường lực, vừa nhìn đã biết là một cao thủ. Sau khi lạnh lùng liếc nhìn Thần Nam liền lớn tiếng nói: "Trận đấu đã kết thúc, mọi người hãy mau giải tán đi"

Mọi người ngoài trường đối với lão nhân có chút kính úy, đại đa số vừa nghe liền giải tán, nhưng bất ngờ lúc này Thần Nam kêu lên một tiếng: "Thì ra là lão mao tặc, Đông Phương lão đầu tử hãy cùng ta quyết đấu một trận."

Thì ra Lam y lão nhân vừa mở miệng, Thần Nam lập tức minh bạch ông ta chính là Đông Phương lão mao tặc, tại khu rừng ở ngoại thành đã đánh hấn đến bầm dập.

Chúng nhân ngoài trường ồn ào, họ vốn nghĩ rằng Thần Nam dám cả gan giỡn mặt tôn nữ của lão ta, hơn nữa lúc này còn dùng tư thế thân mật phi thường chiến thắng Đông Phương Phượng Hoàng, lúc này đáng nhẽ phải tránh né lão, vạn lần cũng không ngờ hấn ta đột nhiên đòi quyết đấu với lão nhân.

Lão nhân nhỏ giọng nói: "Xú tiểu tử dám khi phụ tôn nữ ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ sửa ngươi thêm một trận"

Lúc nàt trong tâm tưởng Thần Nam thì Đông Phương lão đầu và lão phó viện trưởng đáng ghét cùng đều giuộc, vừa nghe được lời này thì liền nhanh chóng lượm mớ ám khí đó lên, sau đó ném hết vào lão.

Lão nhân hữu thủ khua nhẹ, một màn thanh quang mờ ảo xuất hiện phía trước mặt. Tất cả ám khí vừa ném ra, lập tức như rơi xuống biển biến mất trong màn thanh quang, sau đó song thủ phát lên, hàng loạt âm thanh " Lách, Cách" vang lên,

đám phi đao, tụ tiến đó toàn bộ bị đoạn gãy, hoá thành phế vật rơi xuống đất.

Thần Nam giật mình biến sắc, không ngờ lão ta có thể dùng hộ thân chân khí chấn nát tinh thiết, tu vi như vậy hẳn quyết không phải đối thủ.

"Xú tiểu tử, hôm nay ta không gây khó dễ, nhanh rời khỏi đây, bất quá sau này đừng để ta gặp lại ngươi. Nếu không gặp ngươi một lần ta sẽ hành hạ ngươi đau đớn thêm một lần".

Thần Nam lúc này u buồn đến cực điểm, đại cừu nhân tuy trước mặt, nhưng tiếc là hắn đánh không lại lão đầu đáng ghét này, hơn nữa còn bị đối phương uy hiếp. Vốn định chuyển thân bỏ đi, nhưng đột nhiên nảy ra chủ ý muốn trêu ngươi lão già này, liền mỉm cười nói: "Đông Phương lão đầu tối đó kỳ thực... hắc hắc..." Sau đó hắn cười lớn đi ra khỏi trường.

Đông Phương lão nhân nhất thời trở mắt ngạc nhiên, cuối cùng minh bạch hiểu được cốt yếu sự việc, lão tức đến trán giật giật, bộ râu trắng sớm đã dựng ngược lên cả.

"Thằng vô sỉ hỗn trướng kia hãy nhớ lấy. Ta sớm muộn gì cũng sẽ chặt bàn tay hôi hám của ngươi" Lão cố kềm nộ hỏa trong lòng, mắt nhìn Thần Nam bỏ đi.

Khi Thần Nam đi qua Khải Văn, nhẹ giọng nói: "Đa tạ"

"Bất tất! Ta và ngươi sớm muộn cũng phải có một trận chiến"

Khi Thần Nam đi xuyên qua chúng nhân cũng cảm thấy kinh sợ, lo sợ có người đột ngột tấn công hắn, dẫn đến mọi người cùng tấn công, nên sau khi an toàn ra khỏi Diễn Võ trường liền thở ra một hơi dài.

"Bại hoại, chúc mừng đại toàn thắng, Cầm Long Thủ quả nhiên phi phàm" Long Vũ thần thái cao hứng, từ gần đó đi đến.

"Đệ Đệ ngươi sao lại tới nữa, lúc này có người tưởng ta có ý của cô, nhưng bọn họ đâu biết được là cô luôn có ý của ta!"

"Hừ, Bại hoại người thật đúng là có cái miệng thú. Mau mau nhanh chóng đem bí quyết Cầm Long Thủ viết ra cho ca ca, sau đó đem đến Thần Phong Học Viện đưa ta, nếu không người biết hậu quả rồi đó "

Nhìn nữ tử mỹ lệ trước mắt ưu nhã mà vẫn không mất đi khí chất đẹp đẽ, cao quý mà vẫn không mất đi vẻ sắc đẹp sáng ngời, Thần Nam không biết làm sao hơn khẽ gật đầu nói: "Được rồi"

Long Vũ nở nụ cười tươi: " Người mà dám lừa ta, sau này đừng có mà hối hận" nói xong nhẹ nhàng bước đi..

Nhìn bóng nàng dần dần đi xa, Thần Nam tự nói một mình: "Đồ ngốc! Người trước hết hãy đợi một trăm năm nữa đi". Sau đó hắn liền hướng ra ngoài học viện đi thẳng.

Trận đại chiến của Thần Nam và Đông Phương Phượng Hoàng thật sự hùng tráng vô cùng, làm cho những người ở ngoài thần ý rung động. Nhưng sau khi cuộc chiến kết thúc, những môn sinh quan chiến tỏ ra thất vọng vô cùng, riêng những môn sinh thuộc ma pháp hệ càng chán nản đến cực điểm. Họ vạn lần cũng không ngờ được làm sao tên bại hoại làm cho bọn họ thống hận vô cùng đó cuối cùng lại giành được chiến thắng, chuyện này đối với họ mà nói thật là một đả kích không nhỏ.

Đại chiến tuy đã kết thúc, nhưng phong ba vẫn chưa ngừng, cuộc chiến hùng tráng đó đã truyền đến mọi ngõ ngách trong học viện, người người đều biết bại hoại đỉnh đỉnh đại danh là một Đông Phương Vũ Giả cao thủ, các học sinh có tu vi tinh thâm đều thầm xem hắn là một đối thủ tiềm tàng.

Tuy nhiên, phong ba không chỉ có như thế, Thần Phong học viên danh vang đại lục, các thế lực khắp nơi đều coi trọng những môn sinh ưu tú của học viện, thường dùng kim tiền, mỹ sắc dụ dỗ những nhân tài hữu dụng này, không ít thế lực ở học viện an bài nội gián, có một số người đã chú ý đến Thần Nam.

Thần Nam tuy chiến thắng được Đông Phương Phượng Hoàng, tạm thời thoát khỏi sự truy sát của mọi người, nhưng hắn ngược lại chẳng có chút niềm vui chiến

thắng nào. Hẳn đương nhiên biết sự tình không thể kết thúc dễ dàng như vậy được, Đông Phương Phương Hoàng khẳng định không thể cho qua, đồng thời Đông Phương lão đầu mà hẳn căm ghét sâu nặng cũng quyết không buông tha cho hẳn.

Sau khi trải qua trận chiến này, hẳn thật sự rất mệt mỏi, phải đến trưa mới khôi phục hoàn toàn, nằm trên giường hẳn tự nói: "Phó viện trưởng gian trá, Đông Phương lão đầu tử đáng ghét, Đông Phương Phương Hoàng cố chấp không tha, Long Vũ thật khó đối phó, Tiểu ác ma thì phiền phức cùng cực, bọn người đó đều xuất thân từ Thần Phong học viện. Phải chăng ta và cái học viện đó thật sự xung khắc với nhau. Nếu không sao lại gặp phải mấy tên mắc dịch nhưc đầu đó chứ?"

Hẳn mỗi khi nghĩ đến Phó viện trưởng và Đông Phương lão đầu trong lòng đều phiền muộn vô cùng, từ tu vi của Đông Phương lão nhân khả dĩ biết được thực lực của phó viện trưởng, trước mắt hẳn tuyệt không là đối thủ của hai lão này.

"Cả hai lão đầu tử tu vi đích thực cao thâm, chênh lệch thật đáng ghét! Đông Phương lão đầu tử lại còn dám đe dọa mình, thật là hận đến cực điểm."

An phó viện trưởng lừa hẳn năm vạn kim tệ, Đông Phương lão nhân ở ngoài thành đánh hẳn một võ đau, mỗi lần nhớ lại Thần Nam luôn có cảm giác ngứa ngáy điên cuồng, cuối cùng hẳn hạ quyết tâm, quyết định buổi tối quay lại Thần Phong Học viện đại náo một phen.

Hẳn cảm thấy câu nói của lão yêu quái lúc trước thật hữu lý, Thần Phong Học Viện cao thủ như mây, hai lần trước hẳn dạ thám học viện có khả năng đã bị cao thủ phát giác. Lần này hẳn quyết định từ khu mộ địa hoang vắng nhất mà tiến vào học viện.

Sau khi phân tích căn thân, hẳn bắt đầu chuẩn bị cho hành động tối nay, sau khi hoá trang đã đi mua hơn sáu mươi cân bột tiêu, ớt cay.

Màn đêm tĩnh lặng, đầy những ánh sao. Nhưng trong lòng một người đêm nay thật không hề tĩnh lặng chút nào.

Thần Nam mang một bao bột ớt cay từ trong khách sạn Được Tường đi ra,

khinh công như gió như điện trên đại lộ, chớp mắt đã đến Thần Phong Học Viện. Lần này hắn không trực tiếp phi thân vào trong mà đi vòng qua chuồng thú, đến góc Đông Bắc của học viện. Đây cũng là một góc Đông Bắc của Tội Ác chi thành, lắng nghe xung quanh, lúc này chỉ còn âm thanh của con sông hộ thành chảy róc rách.

Thần Nam tung người phi thân lên mặt tường cao, sau đó nhảy xuống.

Bên trong khu mộ địa, hoả lân chấp chờn, quỷ khí âm u, làm cho người ta lông tóc dựng cả lên. Trước mặt mộ địa là một cánh rừng rậm rạp, càng làm cho người ta có một cảm giác âm sâm áp bức.

Thần Nam đi ra khỏi khu mộ địa, xuyên qua cánh rừng rậm, tuy nói người có tài cao thường mặt lớn, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút lạnh người.

Bên ngoài khu rừng có hai ngọn núi thấp ở liền kề nhau, kéo dài ra xa ba dặm, hắn đi qua ngọn núi thấp thì đến nơi cần đến, dưới chân núi là vô số sơn động to lớn, có nhiều vật to lớn lổm ngổm ở bên trong hang động hoặc ở bên ngoài sơn động.

Đám long vật đó là thú cười của bọn long kị sĩ của Thần Phong Học Viện, có địa long, phi long, á long, thậm chí còn có cự long, những con rồng đó cách vài ngày lại được chủ nhân dẫn tới thâm sơn gần đó đi ăn, bình nhật đều ngụ ở đây.

Mục tiêu của Thần Nam chính là những con rồng này, hắn tự biết không phải là đối thủ của Phó viện trưởng cùng với Đông Phương lão đầu, do đó mới đánh động sự chú ý của cái đám long vật này. Nghĩ tới cảnh mấy chục con rồng đồng thời phát cuồng, hắn trong lòng cảm thấy thật sáng khoái.

Tuy nhiên Thần Nam cũng không dám đến gần những vật khổng lồ đó, hắn men vách đá leo lên bên trên sơn động, thận trọng nhìn xuống dưới dò xét, mượn ánh sáng sao mờ mờ, khả dĩ nhìn thấy hơn ba mươi con rồng ở bên ngoài động. Chính giữa có ba con cự long, đầu như ngọn núi nhỏ đập vào mắt. Hắn đoán rằng số lượng cự long không chỉ có thế, do đó trong cái đại sơn động này khả năng còn có một hai con, từ đó cũng có thể thấy được thực lực của Thần Phong học viện mạnh tới cỡ nào.

Phía trên sơn động là nham thạch cao chót vót. Hắn tìm đến một đoạn đất bằng phẳng, đặt cái bao đựng bột ớt cay trên người xuống đất, chuẩn bị hành động, đột nhiên mặt đất dưới chân chuyển động, Thần Nam xém nữa là bị rơi xuống, hắn thất sắc kinh hoảng, nhanh chóng mang bao lên nhảy qua bên cạnh.

Sau khi bình ổn lại hắn kinh nghi nhìn lại. Nguyên lai đó chẳng phải bình địa, mà là một hố đất không sâu lắm, một con tiểu long đang nằm ở đó làm cho hố đất giống như bằng phẳng. Nói là tiểu long là so với những con rồng khác, tiểu long có hai cánh, ước chừng dài hai trượng, thân thể màu nâu xám, gần giống như màu đá nham thạch.

Bấy giờ từ trong hố tiểu long nhấc đầu lên, đang nhấp nháy đôi mắt to lớn ngây thơ ngó Thần Nam, bộ dạng rất dễ thương, phảng phất như uất ức vì bị giam lên.

"Thì ra đó là một con long bảo bảo, trong thật dễ thương, được rồi, ta sẽ không giáo huấn ngươi"

Thần Nam lấy mấy bao chứa bột ớt lớn nhỏ ra, hai tay nhanh chóng ném ra, gần như mỗi bao bột đều được ném trúng đầu từng con rồng..

Bột ớt trong bao bay tung toé, một tiếng rồng ngâm thất thanh từ dưới vang lên, đó là lúc mấy bao to rơi vào đầu ba con cự long, tiếng rồng gầm cự đại chấn động không gian, phía dưới bắt đầu sôi động..

Từ đầu đến giờ Tiểu long vẫn hiếu kỳ nhìn Thần Nam, sau đó trong mắt lướt qua một tia sáng dị thường, khi hắn đi qua bên cạnh, nó đột nhiên nhảy đến, đè Thần Nam xuống đất.

Thần Nam định vận công đẩy nó ra xa, nhưng long trảo của tiểu long thành linh cửu động, vừa khớp đè lên mấy đại huyết của hắn, làm một thân công lực của hắn không thể thi triển được.

Đối với những con rồng khác thì tiểu long còn rất nhỏ, nhưng đối với Thần Nam thì nó đã tính là một vật cực to lớn. Hắn xém chút là bị đè đến xương cốt gãy vụn, nếu không phải lúc nguy cơ lâm đầu hắn đã tập kết được một chút nội lực thì

hắn thật sự đã bị tiểu long đè thành một đồng thịt rồi.

Thần Nam cố gắng cử động mấy lần, nhưng không thể làm cho Tiểu long cử động chút nào, nên không phí lực nữa. Hiện tại trong lòng hắn thầm than xui xẻo, làm sao cũng không ngờ được lại bị con rồng nhỏ này đột nhiên tấn công.

Bột ốt đã làm cho mắt đám rồng ở dưới cay đến không mở ra được, nước mắt tuôn ra như suối, mười mấy con rồng bay lên trời, nửa còn lại ở dưới đất mà lăn lộn. Tại bầu trời đêm yên tĩnh, mấy chục con rồng đồng thời rồng lên, thanh thế kinh thiên động địa, tiếng rồng gầm chấn thiên chẳng khác nào tiếng sấm, làm náo động khắp bầu trời, truyền đến tận Tội Ác chi thành, người trong thành toàn bộ giật mình tỉnh dậy.

Lúc này trong Thần Phong học viện nổi lên một trường đại loạn, mọi người đang trong giấc ngủ bỗng tỉnh dậy, ánh đèn mở lên khắp nơi, ánh sáng bao trùm cả học viện, nhiều bóng người cấp tốc xuất hiện.

Long kỵ sĩ của học viện xông ra đầu tiên, người nào cũng khẩn trương vô cùng. Những con thú cưỡi của họ đều ở đó, thầm lo sợ con rồng của mình gặp phải bất trắc.

"Trời ạ! Sao thế này!? Rồng của ta sao cứ liên tục nhảy nhót như vậy?"

"Rồng của ta sao lại bay loạn trên trời vậy?"

"Lạ thật tại sao mấy con rồng đều nhất loạt gầm rồng, nhất định có chuyện cổ quái"

.....

Người càng tụ tập càng đông chớp mắt đã tụ tập trên mấy trăm người. Thần Nam kêu khổ liên tục, hắn bị Tiểu long đè trên mặt đất không thể cử động được chút nào, nếu bị mọi người phát giác chỉ có nước thúc thủ chịu trời.

"Các người nghe xem đây là mùi gì vậy?"

" Nghe như là mùi bột ớt cay"

" A! Nhìn đi, trên đầu mỗi con rồng đều có bột ớt"

"Đáng chết! Nhất định có người trong thành làm loạn"

"Trời ạ! Chắc là do hỗn đản tác quái?"

"Nhanh nhanh lấy nước rửa mắt rồng, nếu để chậm trễ có thể gây tổn thương cho chúng"

.....

Mấy trăm người nhanh chóng quay lại, có người dùng thùng gỗ múc nước, có người lại triệu tập nhân thủ giúp đỡ, nhất thời toàn bộ Thần Phong học viện huyền não hân lên.

Thần Nam lúc này cũng khẩn trương vô cùng, nếu bị bọn long kị sĩ đang giận dữ bắt được, hậu quả thê thảm của hắn nhất định có thể tưởng tượng ra. Ngay khi lòng hắn đang lo lắng thì Tiểu long đột nhiên cử động, từ từ thu người về, Thần Nam vui mừng dị thường, "phì" một âm thanh dưới người hắn phát ra.

Hắn cảm thấy rất tức giận đối với con Tiểu long cổ quái này, thật muốn cho nó vài đạo kiếm khí, nhưng đầu tiểu long trên người hắn đột nhiên ngẩng lên, bộ dạng thật triu mến, trông thấy ánh sáng trong cặp mắt của nó, Thần Nam không thể nào xuống tay.

"Thật hết cách, tiểu thập vật ngươi xem ra cũng khả ái, ta sẽ không thu thập ngươi nữa."

Lúc hắn định chuyển thân muốn bỏ đi thì Tiểu long hốt hoảng truy theo.

"A! Tiểu tử ngươi thật là dính không ra. Ta không có thời gian ở lại chơi với ngươi đâu."

Lúc này hiện trường không một bóng người, Thần Nam muốn chớp cơ hội này

nhANH chóng bỏ đi, nhưng Tiểu long vốn dĩ không muốn tha cho hắN, mở miệng cắN lấy tay áo.

"Long bảo bảo mau mở miệng ra, lần sau ta sẽ đến chơi với người"

Tiểu long đành buông ra, đột nhiên thè lưỡi ra liếm mặt hắN làm Thần Nam tức gắN chết. Lưỡi của Tiểu long đích thực là rất dài, nước bọt trên mặt thấm lên người hắN từ đầu xuống chân.

"Thật đáng ghét mà" Thần Nam nhanh chóng nhảy ra, sau cùng leo lên núi bỏ đi không quay đầu lại.

Sau khi Thần Nam bỏ đi không lâu, có người lục tục mang nước tới đó, Thần Phong học viện lại một phen hỗn loạn, đúng là một đêm mất ngủ.

Trong khách sạn nhiều người bị tiếng rống chân thiên giật mình tỉnh dậy, nhưng không lâu sau lại tiếp tục ngủ tiếp, Thần Nam sau khi trở về liền cần thận tẩy rửa, còn may là nước bọt của Tiểu Long không có mùi gì.

Chương 10: Tắm Phóng Bí Địa.

Sáng sớm, một loạt tiếng gõ cửa dồn dập làm Thần Nam giật mình tỉnh giấc.

Tiểu bảo chúa sớm đã ở ngoài cửa vừa gõ vừa hét lớn:

"Bại hoại, mau mở cửa ra..."

Thần Nam đứng dậy lười biếng mở cửa, ngáp một cái rồi nói:

"Có chuyện gì? Thật là, mới sáng sớm..."

"Người không phải nói hôm nay sẽ giải Khốn Thần Chi giúp ta sao?"

"Thì ra là việc đó. Với bộ dạng hờ hết này mà dám nói chuyện với ta, người nói ta có nên giải khai cầm chế không?"

Tiểu bảo chúa đi một vòng quanh người hăn, cẩn thận quan sát khắp người, nói:

"Người đừng tưởng ta sẽ dễ dàng cầu xin người. Cái đuôi của người rất cuộc đã bị ta nắm trong tay rồi, hừ."

"Đuôi gì hả?"

"Hừm. Đêm qua có người đem một đồng bột ớt cay rắc lên đám long vật trong Thần Phong học viện. Làm cho đám rồng bị kích nộ phát cuồng, khiến toàn bộ Tội Ác chi thành không thể yên tĩnh. Phó viện trưởng bận rộn cả đêm giúp những con rồng trấn tĩnh lại được. Mấy tên long kị sĩ tức giận la hét om sòm, hiện tại đang ở trong toàn thành đang truy lùng kẻ khả nghi"

Thần Nam nói "Vậy thì có liên quan gì với ta?"

"Bởi vì người đó chính là người, không nghĩ tên dịch vật người lại dám to gan

làm càng. Bất quá chuyện này thật hứng thú, đáng tiếc bị người dành trước". Mặt tiểu bảo chúa đột nhiên xuất hiện vẻ tiếc nuối.

"Ý. Tiểu ác ma người chớ có nói năng lung tung. Đừng cho là ta cũng độc ác như người, đối với thứ chuyện đó mà lại thấy hứng thú là sao?"

"Hừ! Từ khi bước vào trong phòng ta đã đặc biệt quan sát kỹ. Người nghe được chuyện đó mà chẳng có vẻ giật mình tí nào, cho thấy người đã sớm biết được. Người còn cố chối, không phải người thì là ai vào đây?"

" Nói thật hay, không có một chứng cứ nào mà chỉ đoán bừa thì ai ma tin!"

" Còn cái đám người phụ giúp đó thật ngu xuẩn, nhất mực hoài nghi đám tu luyện giả truy tìm dị bảo cổ thần, thật không ngờ được đầu sỏ của chuyện ấy lại là người"

Tiểu bảo chúa nở nụ cười bất hảo, nói: " Nếu như ta để tình bọn họ, người đoán xem họ sẽ làm gì?"

Thần Nam cảm thấy sống lưng lạnh cóng, vài chục long kỵ sĩ nếu cùng truy sát, hẳn chỉ còn một có nước đi tự sát. Gỏ vào cái trán sáng sủa Tiểu bảo chúa một cái, nói

"Tiểu ác ma người toàn rước chuyện thị phi, nhưng ta thân chính không sợ bóng tà, bất quá nếu người hãm hại ta, từ giờ đừng mong ta giải khai cầm chế cho người".

"Ui da, đau quá..." Tiểu bảo chúa dùng tay xoa trán, vừa kêu đau vừa chửi: "Tên bại hoại người mà còn dám bất kính đối với ta. Ta nhất định sẽ đi tố cáo người, cùng lắm thì ta với người chết chùng cả đám mà thôi."

Tiểu Ngọc trong lòng nàng cũng rống lên một tiếng, trừng mắt với Thần Nam.

"Sắc hổ, còn dám trừng mắt với ta nữa à, coi chừng ta lột da người đó."

Tiểu bảo chúa phẫn hận trừng trừng nhìn Thần Nam nói: " Người hãy giải cầm chế cho ta và giúp ta làm một việc ta sẽ giữ bí mật cho người."

"Người đi cầu ta mà còn dám ra điều kiện với ta ư!"

"Điều kiện đó cũng chẳng khó khăn gì, chỉ cần người giúp ta đánh một người"

"Ai?"

"Bái nguyệt quốc tam hoàng tử Nhân Kiếm"

"Thì ra là y"

"Đúng, chính là tên dịch vật đáng ghét đó, năm trước hắn đi sứ nước ta. Lúc đó thật hối hận đã không đập cho hắn một trận."

Thần Nam nói: "Tuy ta rất muốn giáo huấn hắn, nhưng tuyệt đối không tiếp nhận bị người uy hiếp, bởi vì sự việc tối qua không phải ta gây ra"

Tiểu bảo chúa hét lên: "Tử bại hoại còn cãi chày cãi cối, ta khẳng định 100% là do người làm. Hừ, hắn ta cũng là cừu nhân của người, người không quên chứ? Người mỗi lần xuất nhập Thần phong học viện đều khuấy động mọi người la hét đánh đập. Ta nghĩ tân sinh báo danh như hắn chắc cũng đã chú ý đến người. Người không sợ hắn trong bóng tối phái người hạ thủ trước sao?"

Thần Nam trầm ngâm một chút rồi nói: "Hừ! Hắn và đám thủ hạ chẳng đáng cho ta để mắt vào"

"Người lúc trước bị người ta đuổi đánh, bây giờ thần khí thoát hiện. Hừ, thật làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, chỉ mới vài tháng ngắn ngủi mà người đột nhiên biến thành lợi hại như vậy. Ta hỏi người thêm lần nữa, người có giúp ta dẫn cho hắn một trận không?"

Thần Nam nói: "Giúp thì cũng được, nhưng ta cũng muốn đưa ra một điều kiện."

Tiểu bảo chúa lớn tiếng: "Điều kiện gì?"

Thần Nam nhìn chòng chọc vào Tiểu Ngọc trong lòng cô ta, nói: "Con Sắc hổ

này lần trước biến mất vài ngày, khi quay trở lại lại mang về xương bàn tay phải của cổ thần, nó nhất định đã đến một nơi thần bí. Người nếu có thể kêu để nó đưa ta đến nơi đó, đừng nói là đánh Nhân Kiếm bẹp thành một thốn, thậm chí mười thốn cũng còn được."

Từ hôm Hồ vương găm về khối thần cốt, Thần Nam không có lúc nào là không có ý tra khảo nó, hẳn từ Viễn cổ thần ma mộ địa sống lại, đương nhiên rất muốn tìm hiểu mọi bí mật về cổ đại thần ma.

Tiểu Ngọc cảnh giác nhìn Thần Nam, sau đó dụng lực khép chặt lại.

Tiểu bảo chúa than: " Ta từng không chỉ một lần yêu cầu nó dẫn ta đi, nhưng nó nhất quyết không chịu. Ta biết làm sao hơn"

"Con sắc hổ này càng làm như vậy, càng chứng minh rằng nơi thần bí đó có chút cổ quái. Để ta suy nghĩ xem làm sao mới khiến nó nghe lời đây"

Tiểu Ngọc nghe được trừng mắt nhìn hẳn.

Thần Nam nói với Tiểu bảo chúa: " Người đưa con sắc hổ đó cho ta. Ta sẽ có biện pháp để nó phải nghe lời"

" Không được, ta không thể để người hành hạ Tiểu Ngọc"

" Yên tâm, ta sẽ không phương hại nó đâu."

Tiểu bảo chủ nghe xong hơi do dự, nhất thời vô cùng hiếu kỳ. Thật muốn biết Tiểu Ngọc tìm thấy thần cốt ở đâu, nhưng lại không nhẫn tâm bức bách nó.

Thần Nam nhìn thấy biểu tình như thế, đã biết nàng đã lung lay, hẳn liền đến bên Tiểu Ngọc vẫy tay nói: "Sắc hổ qua đây, toàn núp trên núi cao, người không thấy phiền sao?

Tiểu bảo chúa nghe xong đỏ cả mặt, lên tiếng chửi rủa: "Tên bại hoại, xú tặc, hỗn đản, người ăn nói lung tung gì đó."

Tiểu Ngọc nhìn Tiểu bảo chúa, rồi ngó Thần Nam, "Gừ" một tiếng rồi nhảy tới hẫ. Thần Nam duỗi tay ra muốn tiếp nó, ai ngờ nó tịnh không bay vào lòng hẫ, mà nhảy lên cao rồi bay xuống đầu hẫ. Tiểu hổ trảo bốn ngón của nó cào loạn trên đầu hẫ, làm cho hẫ đầu tóc bù xù, giống như một bụi cỏ dại.

"Ta XXXXX...." Thần Nam đại nộ, nắm nó từ trên đầu kéo xuống, tức giận nói: " Hổ chết, hổ thối, sắc hổ người dám động thổ trên đầu thái tuế ta..."

Tiểu bảo chủ trước thì cười lớn, sau đó khấn trương nói: "Không được phương hại Tiểu Ngọc..."

Lúc trước Thần Nam đánh hổ vương trọng thương, làm cho nó xém tí nữa bị người của dong binh đoàn sát hại. Sau đó tuy nó may mắn đào sanh, nhưng lực lượng ba phần bị giảm xuống còn một phần. Tại Tội Ác chi thành lại mấy lần bị Thần Nam chế trụ, cũng đã nếm không ít mùi đau đớn, vì vậy đối với Thần Nam luôn có địch ý.

"Gừ"

Hổ vương rống lên một tiếng, thân thể đột nhiên biến thành to lớn. Sau đó mở miệng phun ra một tia thiểm điện. Thần Nam vốn không có lòng hại nó, bất quá chỉ muốn dọa nó một chút, không tưởng nó lại đột ngột nổi khùng, lúc muốn tránh cũng không kịp, thân hổ không lồ dừng thẳng trước mặt hẫ, một tia thiểm điện cường đại phóng tới ngực hẫ.

Tiểu bảo chủ hoan hô: " Tiểu Ngọc hay lắm."

Tia điện cường đại làm y phục phía trước ngực của Thần Nam nát thành bột, điện lưu mạnh mẽ tịnh không gây cho hẫ chút thương hại nào. Đó là nhờ một vầng sáng nhu hòa, thánh khiết xuất hiện phía trước ngực hẫ, thiểm điện như bị hút mạnh vào quang sáng, cuối cùng quang sáng đó thu tóm hết vào ngọc như ý trên ngực hẫ.

Thần Nam thật sự sợ đến mồ hôi lạnh chảy khắp người, với cự ly gần như vậy nếu bị đạo thiểm điện đó kích trúng, thì chắc nửa mạng của hẫ đã bay mất, may

mảnh là món di bảo của cổ thần chuyên môn hấp thu năng lượng đã giúp hắn tránh khỏi kiếp nạn.

Tiểu Ngọc kinh nghi nhìn vào mặt trước ngọc như ý trong suốt trước ngực hắn, trong mắt đột nhiên xuất hiện một tia kinh khủng, sau đó nó run rẩy từ dưới đất bò dậy.

Tiểu bảo chúa đứng đằng sau người của hổ vương nên tầm mắt bị chặn lại, tịnh không thấy ngọc như ý phát ra ánh sáng. Lúc này nhìn thấy Thần Nam một cọng tóc cũng không bị tổn hại, hổ vương lại có bộ dạng sợ hãi vô cùng, nàng đại kinh thất sắc, không thể nghĩ được cách giải thích.

"Bại hoại người sao không bị gì vậy, Tiểu Ngọc sao rồi?"

Hổ vương quay lại nhìn nàng, lập tức biến nhỏ lại, sau kêu "Sư" một tiếng sợ hãi nép vào ngực nàng.

Thần Nam nhìn rõ mọi chuyện trong tầm mắt, phát giác Tiểu Ngọc đối với ngọc như ý sợ hãi vô cùng, tựa hồ như là nỗi sợ hãi liên quan đến sống còn. Hắn quyết định dùng ngọc như ý để hãm dọa nó, buộc nó phải ngoan ngoãn nghe lời, đưa hắn đi tìm vị trí của địa phương thần bí đó.

Hắn lấy một cái áo dài trên giường mặt vào người, sau đó tiến đến trước người Tiểu bảo chúa nói: "Đưa sắc hổ cho ta, ta đã có phương pháp để nó ngoan ngoãn nghe lời"

"Không được, lúc này người đã làm gì với Tiểu Ngọc của ta. Tại sao nó lại sợ hãi như vậy?"

Lúc này Tiểu Ngọc nằm trong lòng Tiểu bảo chúa, toàn thân run lên, bộ dạng hoảng sợ đến cực độ.

Thần Nam đưa tay ra điểm vào vài huyệt đạo trên người Tiểu bảo chúa, làm nàng ta mất hết tri giác. Sau đó đặt Tiểu bảo chúa nằm trên giường, từ trong người nàng nắm chặt Tiểu Ngọc lôi ra.

Tiểu Ngọc vùng vẫy một hồi, nhưng lại không có một tí sắc hung hãn. Phát giác không thoát được, nó đưa hai tiểu hồ trảo mềm mại che mắt mình, bộ dạng ngốc nghếch thật khả ái.

Thần Nam phấn khởi vô cùng, thật không thể tưởng tượng ra nó lại phản ứng như thế, hãn dùng tay mở hai hồ trảo ra nói: "Sắc hồ nhìn kĩ ta, nói cho ta nghe người có biết vị trí của nơi thần bí đó không?"

Tiểu Ngọc bị bức bách phải nhìn hãn, phát giác không còn thấy ngọc như ý nữa, lòng can đảm bắt đầu xuất hiện. Bất quá chỉ không phát động công kích Thần Nam, trong lòng nó ít nhiều vẫn còn có một chút sợ hãi, trong mắt lộ rõ sự phẫn nộ cùng địch ý. Nó không cam tâm phát ra một tiếng gầm, sau cùng lắc lắc cái đầu đầy lông mềm mại của nó.

"Sắc hồ dám không thành thật, đến giờ còn lừa ta. Xem ra không giáo huấn người một chút thì không xong."

Thần Nam lấy ngọc như ý từ trong ngực ra nói: "Dám không thành thật ư! Ta sẽ đeo nó vào cổ người đấy".

Nhìn thấy ngọc như ý, trong mắt Tiểu Ngọc lại hiện ra màu sắc kinh khủng, toàn thân bắt đầu run rẩy. Thần Nam thấy uy hiếp có hiệu quả liền tra hỏi: "Người có biết nơi thần bí đó ở đâu không?"

Tiểu Ngọc thoáng do dự nhưng khi nhìn thấy ngọc như ý trong suốt trước mắt thì kinh hoàng cực độ, cấp tốc nhắm mắt gật đầu lia lịa.

Thần Nam tuy ước đoán được có địa phương thần bí đó, nhưng khi thấy Hồ vương chứng thực, trong lòng rất kích động.

"Sắc hồ ngu ngốc. Người dẫn ta đến đó nghe ngóng nha?"

Tiểu Ngọc nghe lời đe dọa đó liền kinh khủng mở to hai mắt, đầu hồ đầy lông mềm mại lắc liên tục như cái trống. Thần Nam vô cùng tức giận, mang ngọc như ý đeo vào cổ nó khiến nó một phen vùng vẫy khỏi bàn tay của Thần Nam, nhảy lên

trên giường làm cái đệm rung rinh không ngừng.

Thần Nam bắt lại, lấy ngọc như ý ra khỏi cổ, nói: " Bây giờ ngươi có dẫn ta đi hay không?"

Tiểu Ngọc hề hề đáng yêu nhìn hắn, cuối cùng không biết làm sao hơn đành gật đầu. Thần Nam cả mừng, nhưng sợ nó bỏ trốn, ra tay điểm loạn trên thân nó, chế trụ một số huyết đạo, sau đó ném nó lên giường và giải khai huyết đạo cho Tiểu bảo chúa.

Sau khi Tiểu bảo chúa mở mắt liền kinh hoảng kiểm tra lại quần áo, xác định không có vấn đề gì, thì hét lớn: " Bại hoại sao lại điểm huyết ta, ngươi đã làm gì Tiểu Ngọc rồi?" Nói rồi nàng ta đem tiểu hổ không chút động dấy ôm vào lòng.

Thần Nam nói: "Con tiểu yêu này đã đáp ứng dẫn ta đi tìm vị trí của nơi thần bí đó"

Tiểu bảo chúa chuyển nộ thành hỷ, nói: " Thật quá tốt! Ta nhất định phải đi xem chỗ đó rốt cục là nơi như thế nào."

Thần Nam nói: " Ngươi hãy ngoan ngoãn mà ở lại Tự Do chi thành, nhìn thần tình kinh khủng của sắc hổ, chắc rằng nơi đó vô cùng hung hiểm, ngươi mà đi cùng thì ta không thể bảo đảm an toàn cho ngươi được"

"Hừ. Ai cần ngươi bảo hộ, đã như vậy thì ta càng muốn đi."

" Thôi được rồi, chuyện đó để sau. Ta hiện tại thực hiện lời hứa, giúp ngươi hoá giải Khốn Thần Chi"

Tiểu bảo chúa nghe được liền mừng rỡ. Từ khi ly khai Sở quốc đến hiện giờ, một thân công lực bị phong bế, làm cho cô gái hoạt bát hiếu động như nàng cảm thấy vô cùng không thoải mái. Cuối cùng hôm nay cũng được giải thoát sao không khiến nàng vui mừng cho được.

Thần Nam song thủ cùng cử động, một đạo kim sắc chân khí như lưu thủy chạy vào nội thể Tiểu bảo chúa, nhất thời trong phòng quang mang đại thịnh, đồng thời

cùng lúc phát ra âm thanh đau đớn của Tiểu bảo chúa

Sau một thời gian, quang mang trong phòng dần tan biến, cơ thể hai người ướt đầm mồ hôi, Tiểu bảo chúa cố gắng hờ chường, nhưng phát giác trong nội thể mình hoàn toàn trống rỗng, không có một tí chân khí, tức quá nằng chửi lớn: " Bại hoại người gạt ta, căn bản không có giải khai cấm chế".

Thần Nam nói: " Nếu triệt để giải khai Khốn Thần Chỉ cho cô chỉ sợ hao tổn hết toàn thân công lực của ta, e là trong vài ngày khó hồi phục như cũ. Bất quá ta đã hoá giải phân nửa, ngày khác gặp lại ta giải tiếp một nửa"

Tiểu bảo chúa bất mãn vô cùng hừ một tiếng, nói: " Cũng được, mai ta lại đến tìm người hoá giải. Thật là khó chịu, toàn thân đều là mồ hôi, ta phải trở về đi tắm, người mau nhanh giải huyết cho Tiểu Ngọc."

Thần Nam nói: " Hiện giờ ta đang muốn nó dẫn ta đi tìm địa phương thần bí đó, tạm thời mượn nó trong hai ngày".

" Không được, ta cũng muốn đi."

" Chỗ đó quá hung hiểm. Không thể dẫn theo tiểu hài tử như người đi"

Tiểu bảo chúa hét toáng lên: "Phì, người mới là tiểu hài tử, mau nhanh trả Tiểu Ngọc lại cho ta"

Thần Nam không thèm trả lời, nhào tới bắt Tiểu Ngọc đang ở trên giường, sau đó lạng người đi ra khỏi phòng. Tiểu bảo chúa vừa hoang mang vừa lo lắng truy theo, nhưng khi nàng vừa ra khỏi phòng thì Thần Nam chỉ còn là một cái bóng.

Lúc này trên các hang cùng ngõ hẻm, chúng nhân tranh nhau đàm luận về sự kiện tiếng rỗng ngậm chấn động tối qua. Rất nhiều người truy tìm cổ thần di bảo hôm nay không đi đến Thần chiến di tích, mà đang tập trung trong thành quan sát sự tình phát triển.

Thần Nam trên đường đi tìm đập chân run, trong tâm vô cùng lo lắng. Hắn quyết định nhanh chóng bức bách Hồ vương đưa hắn đến xem xét nơi thần bí đó, để

tránh trận cuồng phong này.

Hắn dẫn Hồ vương lánh vào một gian khách sạn, dùng hết nửa ngày ở trong phòng để điều tức, khôi phục lại công lực đã tổn thất. Từ thần sắc kinh hãi của Tiểu Ngọc hắn biết nơi đó không phải là nơi tốt lành gì, hắn tự nhủ phải khôi phục lại trạng thái tốt nhất, để tiện ứng phó với tất cả các tình huống có thể xảy ra.

Vào buổi sáng ngày thứ hai, Thần Nam dậy sớm, sau khi rửa mặt, hắn lên đường mua một bao thức ăn lớn, sau đó ôm chặt Tiểu Ngọc rời khỏi Tội Ác chi thành.

"Sắc hổ ngươi có dẫn ta đi hay không? Hôm qua không không phải chấp thuận rồi, nay sao lại dám trở mặt". Trong rừng cây tại phía Đông thành Thần Nam nắm giữ ngọc như ý một lần lại một lần uy hiếp Tiểu Ngọc, lòng hắn đã minh bạch Hồ vương rất sợ ánh sáng thánh khiết phát ra từ bảo ngọc, hắn dồn ít chân khí vào ngọc như ý, làm phát nó phát ra ánh sáng nhàn nhạt, làm Hồ vương sợ đến run lẩy bẩy.

Lúc này Hồ vương đã khôi phục lại thân hồ dài một trượng, dưới xương sườn đã xuất hiện hai cánh trắng toát, sừng ngọc trong suốt trên trán cũng mọc ra, Thần Nam chỉ sợ nó bỏ chạy, nhất mực nắm tai nó. Hồ vương trong lòng tựa hồ như sợ hãi dị thường, căn bản không dám động đậy, chỉ là dưới chân nó không ngừng run rẩy.

Dưới sự uy hiếp của Thần Nam, Hồ vương cũng đành phải gật đầu, hắn vui mừng, cấp tốc nhảy lên lưng hổ.

Một đạo bạch quang vọt lên trời, Hồ vương chở Thần Nam bay trên không, gió thổi vù vù, mây trắng lơ lửng, mắt nhìn xuống đất, thanh sơn lục thủy phẳng phất như sợi chỉ nhỏ, cảnh vật dưới đất nhanh chóng chạy dài phía sau, Tiểu Ngọc như tia chớp nhắm hướng Đông mà bay tới.

Chương 1: Khung Phổ Bí Địa

Từ trên nhìn xuống phong cảnh nhanh chóng lướt qua, ký ức Thần Nam bỗng chốc trôi về quá khứ xa xưa, thời niên thiếu có lần Thần Chiến mang hắc ngự phong phi hành, lúc bấy giờ cảm giác của hắn cao hứng phi thường, nhưng giờ thì dĩ vãng đã xa vời...

Hổ Vương phi hành nhanh như điện, vượt qua trùng trùng điệp điệp núi đồi, xuyên qua những đám mây trắng, sau nửa thời thần, Thần Nam quay về gần tới vùng sơn mạch thâm xứ cách Tội Ác Thành khoảng năm sáu trăm dặm. Lúc này, Hổ Vương tốc độ giảm xuống dần, hạ độ cao, nhắm hướng một khu rừng rậm phía trước bay đến, thỉnh thoảng lại ẩn nấp vào rừng tiếp tục bồn hành.

Thần Nam lúc đầu kinh ngạc dị thường, nhưng rồi cũng dần minh bạch, mỗi khi Hổ Vương cẩn thận ẩn nấu nghĩa là gần chung quanh là vùng nguy hiểm, có lần nó vừa lẩn vào rừng trên mặt đất liền thấy hiện một cái bóng khổng lồ, một con cự long to lớn khủng bố hoành không bay qua...

Đây là một vùng hoang sơ không có dấu tích của con người, cảnh vật vẫn bảo tồn vẻ nguyên thủy của nó, trong thời kỳ huy hoàng ngày xưa, Tự Do chi thành cũng chỉ có một vài cường giả đặt chân đi qua.

Trải qua một nửa giờ, Hổ Vương ngừng phi hành, hạ xuống đất bắt đầu xuyên qua vùng rừng núi. Trong rừng sâu vang tiếng hổ gầm, có các loài ác thú hung tàn, cũng có các loại ma thú kì dị, các chủng loại quái thú xuất hiện không ngớt.

Thời gian trôi qua, Tiểu Ngọc dần cảm thấy bất an, nếu không phải thấy Thần Nam không ngừng vung vẩy ngọc Như ý trong tay thì nó đã dừng hẳn luôn rồi, dù vậy nó vẫn không khỏi ngần ngại đi chậm lại. Vượt qua vài ngọn núi, xuyên qua hàng trăm dặm núi rừng, cuối cùng Tiểu Ngọc và Thần Nam đã tiến đến vùng đất nguyên thủy nhất, đó là một cánh rừng cổ thụ, âm u không thấy mặt trời, không

thấy dấu chân người.

Tại vùng đất nguyên thủy này, Thần Nam dần có cảm giác bất ổn, nơi này yên tĩnh dị thường, không một chút âm thanh, căn bản không giống vùng đất trước đây từng có tiếng chim hót thú hống, như một vùng đất chết yên tĩnh, một vùng núi rừng rộng lớn không chim không thú.

Tại một khoảng không giữa chốn thâm sơn này, Thần Nam đột nhiên cảm thấy lạnh người, nhưng vì không muốn bỏ cuộc giữa chừng, bức bách Hồ Vương tiếp tục đi tới. Dần dần một thứ mùi nồng nặc xông vào mũi, hắc nhú mảy, nhất định phải có một con ác thú đang ở phía trước, phát ra độc khí khiến cho chi thú ở vùng phụ cận không dám đến gần.

Sau khi dùng mọi cách, Tiểu Ngọc không chịu đi tiếp nữa, thậm chí nằm xuống đất, dù Thần Nam có làm gì thì cũng không chịu cử động. Chỉ khi Thần Nam đưa ra cây ngọc Như Ý trên cổ nó, Tiểu Ngọc mới gầm lên một tiếng, không tình nguyện tiến về phía trước.

Đi thêm vài dặm, vùng rừng núi càng lúc càng mở rộng ra, cây rừng càng đi thì lại thấy càng thưa thớt, trên mặt đất phía trước xuất hiện những dấu chân khổng lồ, mỗi dấu chân dài khoảng hai trượng, trước đó Thần Nam chỉ biết phía trước có thể có ác thú, không ngờ là Viễn Cổ Cự Nhân trong truyền thuyết.

Vùng rừng núi này có thể xem là một vùng đất chết, tất cả chim đều tránh xa, mà có quá nhiều dấu chân của Viễn Cổ Cự nhân, phía trước có khả năng là vùng đất cư trú của cự nhân. *

Hắn trong lòng phát lạnh, lúc trước tại biên giới Sở quốc, hắn và Tiểu bảo chủ từng gặp một Cự nhân, bây giờ trong tay không có Hậu Nghệ Cung, có khả năng sẽ chết dưới bàn chân khổng lồ này. Hiện tại hắn mặc dù công lực đại tiến, nhưng còn lâu mới có khả năng đối phó với một Cự nhân.

Thần Nam là người phương đông, mười ngàn năm trước căn bản không nghe đến loài người khổng lồ này, sau khi hồi sinh chỉ nghe mọi người nói lại. Một Viễn Cổ Cự Nhân khi thành niên cao nhất là mười lăm trượng, thấp nhất là mười trượng,

mỗi người đều có một thân thể cường tráng dị thường, sức tấn công mạnh mẽ vô bì. Tam giai Á Long nếu đấu cùng Cự Nhân, căn bản không phải là đối thủ, nghe đồn sự cường tráng và sức khoẻ của Cự Nhân trưởng thành có thể độc đấu cự long ba mươi trượng.

Thần Nam vỗ vỗ đầu Tiểu Ngọc, nói: " Sắc Hồ, phía trước có phải có Viễn Cổ Cự Nhân?"

Tiểu Ngọc gật đầu.

"Có một Cự Nhân?"

Tiểu Ngọc lắc đầu.

"Hai?"

Tiểu Ngọc lắc mạnh đầu.

"Có rất nhiều à?"

Tiểu Ngọc gật đầu.

Thần Nam lại hít một hơi lạnh khí, một Viễn Cổ Cự nhân trưởng thành thực lực có thể gần bằng với nhất đại cự long, giờ có nhiều cự nhân như thế thật không thể tưởng tượng nổi....

Do dự một lúc, cuối cùng nghiêng rằng quyết định tiếp tục đi tiếp, lúc này Hồ Vương không muốn tiến về phía trước, Thần Nam ngang ngạnh kéo tai bắt nó tiến về phía trước.

Mùi tanh hôi càng ngày càng nồng, nghe muốn nôn mửa, một người một hồ cần thận bước đi. Vùng đồi núi càng ngày càng yên lặng, phía trước ẩn hiện một sơn cốc, xuyên qua những bóng cây cổ thụ khả dĩ có thể thấy có một cái hồ nhỏ xinh đẹp ở giữa sơn cốc, nước hồ xanh thẳm, mặt hồ phẳng lặng như gương.

Sơn cốc độ chừng tám, chín dặm vuông, chung quanh núi cao bao bọc, nhưng

hoàn toàn không giống một tử cốt. Trong cốt thừa thốt cổ thụ, thậm chí cả những mảng vỏ cũng rất ít, mặt đất dưới những bước chân của cự nhân trở nên cứng như đá. Một con lạch nhỏ từ trong sơn cốt uốn lượn chảy qua, hoà vào cái hồ nhỏ trong như gương, sau đó từ bờ kia hồ chậm chậm chảy ra ngoài cốt.

Khi Thần Nam nắm chặt tai Tiểu Ngọc tiến vào sơn cốt thì giật mình kinh hãi, ngay giữa trung tâm sơn cốt có một núi xương cao trăm trượng, một đồng xương nhiều đến kinh hồn bạt vía, một màu trắng ma quỷ đáng sợ.

Tại Bạch Cốt Sơn có một toà đại điện, cao khoảng vài chục trượng, cung điện không biết được xây dựng bằng vật liệu gì, nó phát ra một màu đen huyền, cửa chính đại điện là một cái miệng ác ma khổng lồ, nhe nanh khủng bố. Xem xét cẩn thận, chính toà cung điện tựa hồ như làm từ đầu của một ác ma hung tàn, có cảm giác u ám, lo lắng và sợ hãi.

Thần Nam cảm giác nổi gai ốc, toàn thân phát lạnh, một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, cảm thấy vừa chấn động vừa sợ hãi. Tiểu Ngọc vẻ bất an ra lộ ra ngoài, cũng cảnh giác nhìn xung quanh.

"Xương cốt nhiều tới mức thành núi thế này, không biết cần biết bao nhiêu tính mạng sinh linh? Thật là một nơi địa ngục trần gian! Sắc Hồ thật không biết có một nơi như thế này à?"

Tiểu Ngọc gật đầu.

"Đi, đưa ta đến đó xem sao."

Hồ Vương Tiểu Ngọc sợ hãi, sau khi cẩn thận quan sát bốn phương tám hướng, không tình nguyện giương cánh mang Thần Nam bay về phía trước.

Đến gần Bạch cốt Sơn, Thần Nam ngẫm ngẫm kinh hãi, ở đó một vùng trắng xoá toàn những khô cốt to lớn vô cùng, một khối xương đầu nhỏ thậm chí còn to lớn hơn cả hân, xung quanh cốt sơn là một vùng trắng nhợt nhạt, không ngờ đó là một đồng bột xương, có thể chắc rằng Cốt Sơn này đã có từ vài ngàn năm, nếu không đã không có một số bộ xương bị phong hoá thành bột.

Hắn để cho Tiểu Ngọc bay vòng quanh cốt sơn, phát hiện ra cốt sơn hoàn toàn do khô cốt tạo thành, phía dưới các bộ xương đích thực là một ngọn núi đá, đại diện vốn tọa lạc trên đó, nhưng rồi bị từng chồng xương trắng chất chồng lên, bao bọc xung quanh.

Thần Nam phát hiện có một số bạch cốt ở phía trên còn vương thịt và máu, có lẽ là mới được bỏ lên gần đây, không ngừng bốc ra thứ mùi kì dị gây nôn mửa. Trong Sơn cốc là nơi các cự nhân tập trung ăn uống, nên tổng hợp lại tất cả các mùi dị thường, con người vô phương chịu nổi, cả Tiểu Ngọc cũng không thể chịu nổi thứ mùi kinh khủng đó cứ phả vào mũi của nó.

Thần Nam cũng khó chịu vô cùng, cố gắng không nôn mửa, cẩn thận xem xét đại diện trên bạch cốt sơn. Đại diện đen âm sâm phát ra ánh sáng đen yêu dị, tựa cái miệng đen ngòm to lớn của nhất đại ác ma, bỗng đâu như có tầng tầng tiếng kêu kỳ dị xuất hiện, như tiếng kêu của ma quỷ từ cửu u địa phu vang vọng lên.

* cự nhân: người khổng lồ

Chương 2: Viễn Cổ Cự Nhân

Mặt đất đột nhiên rung chuyển, hai thân ảnh cao lớn ẩn hiện tại hẻm núi, Thần Nam kinh động, hẳn biết các cự nhân đang quay về. Không cần hẳn ra lệnh, Tiểu Ngọc cấp tốc nhắm hướng sơn lâm bay tới, sau khi tiến vào rừng, vẫn tiếp tục chạy trốn, nhưng bị Thần Nam giữ chặt hai tai, bất đắc dĩ phải dừng lại, nhưng trong vẫn mắt ánh lên vẻ kinh khủng.

"Sắc hổ yên nào, không được loạn động!"

Thần Nam và Hổ vương ở dưới chân núi từ xa quan sát, chỉ thấy hai cự nhân chiều cao bất đồng từ phía tây nam sơn lâm tiến vào sơn cốc, những bước chân nặng nề tạo thành trận rung chuyển. Toàn thân phía dưới được bao bọc bởi đám lông, như lông thú vừa dày vừa dài.

Cự nhân cao hơn thân cao cũng có khoảng mười sáu trượng, tay trái ôm một cây thạch côn, xem ra cũng dài khoảng bảy, tám trượng. Dưới mắt thường nhân nó giống như một trụ đá, nhưng trong tay họ thì nó bất quá chỉ là một món vũ khí tinh xảo.

Trên vai phải to lớn hùng vĩ của hẳn vác một cái đầu phi long dài đến bảy, tám trượng, nhưng con phi long dường như đã chết từ lâu, hai cánh không cử động, đầu và đuôi vô lực rũ xuống, rung động theo từng bước của cự nhân.

Cự nhân còn lại cao khoảng mười ba trượng, trong tay cũng là một thạch côn, trên vai cũng vác một cái đầu địa long, vai của cự nhân vác đầu địa long giống như người thường vác đầu hổ.

Thần Nam kinh hãi dị thường, phi long và địa long cường hẳn vô cùng, nhưng trong mắt cự nhân chỉ là vật thực, thật sự làm người kinh sợ.

"Thiên a!" Hẳn phát ra một tiếng kinh thán, sau đó quay đầu hỏi Tiểu Ngọc:"

Phi long sao không bay, lại để cự nhân săn bắt được thế?"

Tiểu Ngọc nhìn cự nhân trong sơn cốc, trong mắt đầy nét kinh khủng, khi nghe Thần Nam hỏi thì song trảo phía trước bấu chặt vào tảng đá, sau đó dùng lực nhấc lên.

" Người nói cự nhân dùng đá ném phi long rơi xuống?"

Tiểu Ngọc gật mạnh đầu.

" Không lạ là sắc hổ người lại e ngại nơi đây, nguyên lai là như vậy!"

Hai cự nhân đó từ xa tiến lại gần cốt sơn, đến cách cốt sơn khoảng mười trượng thì bỏ những thứ săn được từ trên vai xuống, thành một đống, sau đó hai cự nhân ngồi xuống đất.

Yên tĩnh độ một thời thần, mặt đất lại rung chuyển trở lại, lại có ba cự nhân quay về, trong tay mỗi cự nhân là một cái đầu cự đại quái thú dài ba, bốn trượng.

Thần Nam và Hổ vương Tiểu Ngọc ẩn trong sơn lâm quan sát mọi tình hình trong sơn cốc, trước khi mặt trời xuống núi các cự nhân lục đục quay về sơn cốc. Hiện tại tổng cộng có mười một cự nhân, người cao nhất là mười bảy trượng, thấp nhất là một cự nhân chưa trưởng thành, cao chừng tám trượng, còn lại cao từ khoảng mười đến mười sáu trượng.

Sau khi vật săn được để lại một chỗ, tất cả các cự nhân nhất tề quay về phía bạch cốt sơn ở đại điện quỳ xuống, từ miệng mỗi tên phát ra từng hồi âm thanh liên tục vang dội, tựa hồ như đang cầu nguyện, sau đó tất cả cự nhân đứng lên tiến đến chỗ để đồ săn được.

Tại hiện trường đầy mùi máu, các cự nhân bắt đầu xé thịt ăn, lông khắp thân ướt đẫm máu. Thần Nam vội quay đầu đi, Tiểu Ngọc cũng đã quay đầu, trên mặt hiểu hiện hết sức sinh động, tựa hồ không nguyện ý thấy cảnh máu me này.

" Sắc hổ, người không phải cũng ăn vật sống sao, sao lại có biểu tình đó?"

Tiểu Ngọc nhìn hần hồng nhẹ một tiếng, tựa hồ như phản bác.

Lúc cự nhân còn đang thưởng thức thì bầu trời đã sụp tối, những vật sẵn đã ăn bị ăn hết một nửa, trong cốc liền có thêm một đồng bạc cốt lớn, vài cự nhân ném những mảnh bạc cốt này lên bạc cốt sơn.

Thần Nam dù kinh hãi minh bạch rằng bạc cốt sơn do vậy hình thành, nhưng thật sự không biết tại sao các cự nhân dồn xương lại thành núi, càng không biết tòa đại điện âm khí dày đặc trên bạc cốt sơn có gì tồn tại trong đó.

Cốt phần có ở dưới bạc cốt sơn chắc là do những bộ bạc cốt trải qua khoảng nghìn năm năm tạo thành, nói cách khác hàng thế hệ cự nhân đã sinh sống tại đây, vì vậy mới bạc cốt mới tích thành núi.

Từ việc tất cả các cự nhân đều cúi lạy đại điện trên đỉnh bạc cốt sơn, có thể đoán việc họ không rời đi, nhất định là cùng tòa đại điện tỏa ra ô quang yêu dị kia có quan hệ.

"Sắc hồ ngươi lúc trước ngươi lấy thần cốt từ nơi đâu, có phải từ tòa cung điện trên bạc cốt sơn?"

Tiểu Ngọc gật gật đầu.

"À, nguyên lai là vậy, trong đó có gì cổ quái không?"

Tiểu Ngọc dùng đôi hồ trào đầy lông của nó quơ quào diễn tả, đồng thời trong mắt lộ xuất xuất hiện tia kinh khủng. Tuy nó rất thông linh, nhưng rốt cuộc lại chẳng thể nói, khiến Thần Nam như lạc trong mây mù, không biết nó muốn biểu đạt điều gì, chỉ biết đó chắc chắn không phải nơi tốt lành gì.

Sắc trời càng lúc càng tối, trong cốc các cự nhân dọn dẹp tất cả vật sẵn trên đất đi về hướng tây sơn lâm, nhìn về phía chân núi ẩn ước có thể thấy được một thạch quật vô cùng to lớn, là nơi nghỉ đêm của cự nhân.

Thần Nam cảm giác bụng đói cồn cào, hẳn bắt Tiểu Ngọc dẫn đường, đi khỏi sơn cốc, vì ở đó có mùi hôi nồng nặc, căn bản làm cho người khác không thể có ý

nào muốn ăn. Sau khi rời xa nơi đó, hắn lấy ra cái bao thức ăn đã mua từ trước, bắt đầu hưởng dụng bữa ăn tối.

Tiểu Ngọc hoá lại thành tiểu miêu nhỏ bé, đưa cặp mắt ướt át nhìn cái chân gà trong tay hắn, lộ rõ tia sáng thèm thuồng.

" Sắc hổ, bao thức ăn của ta đưa hết cho người cũng không đủ nhét kẻ răng, tên ngốc người đi săn một con heo rừng hay nai được à. Bất quá ta phải nói với người, đừng có mà đào tẩu, ta ở đây đợi người."

Tiểu Ngọc đứng trên thảm cỏ, liếm nước bọt, cười hề hề nhìn Thần Nam, đồng thời liên tục khịt mũi, như đang ngửi mùi thịt bay trong không trung.

" Người không phải là sắc hổ, mà là sàm hổ*." Thần Nam xé con gà nướng ra, ném cho nó một nửa.

Tiểu Ngọc nằm trên thảm cỏ thưởng thức hương vị, chỉ trong chốc lát đã giải quyết sạch nửa con gà, sau khi ăn xong bắt đầu chảy nước miếng nhìn Thần Nam. Một lúc lâu không thấy Thần Nam có phản ứng gì, trực tiếp nhìn tới cái bao đựng thức ăn trên bãi cỏ, cuối cùng không thể chịu đựng được, thử nhấc một cái tiểu hổ trào đầy lông đưa lên phía trước dò xét.

" Sàm hổ người ăn trộm hả? " Thần Nam đưa tay gỡ đầu một cái, đồng thời đặt bao thức ăn sang một vị trí khác.

Tiểu Ngọc tuy bị gỡ một cái, nhưng tịnh không có ý thù địch, ngược lại nhìn Thần Nam vẻ chờ đợi, sau cùng đến bên Thần Nam cọ đầu vào bắp đùi hắn.

" Sắc hổ không được cọ, nước bọt dính đầy quần áo của ta, tên gia hỏa người không phải bình thường cũng vô mộng ngựa tiểu ác ma như thế này chứ?" Thần Nam từ trong bao lấy ra một miếng thịt trâu, nói:" Muốn ăn cũng được, nhưng tên ngốc người khi trời tối phải dẫn ta tới cung điện, có nghe không hả?"

Tiểu Ngọc nghe xong lùi về sau hai bước, nhưng mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào miếng thịt trâu.

" Kì thực Sắc hổ người không có quyền lựa chọn, không cần biết người nguyện ý hay không, tên ngọc người phải đưa ta đến toà cung điện."

Tiểu Ngọc gầm lên một tiếng, như đang kháng nghị. Thần Nam đưa thịt trâu tới trước, nó không khách khí mở miệng đón lấy, cuối cùng một nửa bao thức ăn đã đi vào bao tử nó.

" Người là một con sắc hổ tham ăn, nhà bếp của Thần phong học viện sớm muộn cũng bị người gây hại."

Tiểu Ngọc nghe xong hai mắt phát sáng, cảm thấy cao hứng nhìn thần Nam gật đầu, như là đang tạ ơn.

Thần Nam thấy thần thái đó, gò một cái, nói: "Không ngờ ta vô ý nói lời này, lại đề tỉnh người. Nhớ là có bị người ta bắt, không được nói là ta đã chỉ điểm." Sau đó mỉm cười: "Sắc hổ tham ăn trong đại trù phòng vừa trộm ăn vừa trộm uống..., hắc hắc, thật là làm người ta mong đợi."

Một người một hổ đều chìm đắm trong ảo tưởng không được lương thiện, một tên thì tưởng tượng tình cảnh buồn cười khi cả Thần Phong học viện nhốn nháo tìm tên trộm, một tên thì dệt giấc mộng đẹp với đầy thức ăn.

Sau khi trời tối hẳn, Thần Nam cùng Hổ Vương Tiểu Ngọc nhắm hướng sơn cốc nơi nơi cự nhân ở đi tới. Bầu trời chỉ có vài tinh tú, trời đất một màu tối đen, một mảng vân vụ màu đen bao quanh bạch cốt sơn và đại điện, tựa như khí ma quỷ, chỉ nhìn cũng cảm thấy lạnh cả người.

Lúc này thạch quật ở hướng tây lúc này chỉ toàn màu đen, Thần Nam bức bách Tiểu Ngọc bay đến đó, nhưng khi cách thạch quật hai trăm trượng thì thà chết không chịu đi tiếp. Thần Nam thận trọng lắng nghe, hàng loạt tiếng hô hấp bay đến tai hắn, tất cả cự nhân dường như đang chìm trong giấc mộng.

" Tất cả chúng đã ngủ say, mọi việc đều thuận lợi, Sắc hổ đưa ta lên cung điện trên bạch cốt sơn đi."

Tiểu Ngọc vạn phần không tinh nguyên nhắm hướng bạch cốt sơn trong cốc bay tới, trong bóng đen của đêm tối, bạch cốt sơn trăm trượng này lân hoả lập loè, quỷ khí âm u. Đại điện trên cốt sơn trong màn đêm càng thêm phần âm u đáng sợ, tựa như đầu của một cự đại ác ma, cùng với ngàn vạn khô cốt tạo thành một cái đầu sọ đáng sợ.

Tiểu Ngọc đưa Thần Nam từ trên không hạ xuống, bay đến chính môn là cái miệng lớn của ác ma. Cửa vào đại điện là một cầu thang có chín bậc cấp, mỗi bậc cấp cầu thang đều phát ra ánh sáng.

Thần Nam trên mặt lộ ra vẻ chấn kinh, mỗi bậc cấp cầu thang đều bày ra thần cốt, quang mang ảm đạm này chính là do thần cốt phóng ra!

Thần cốt phơi bày trên đất, đơn giản làm người ta không thể tưởng tượng có một nơi như thế này.

* sàm hổ: hổ tham lam - trong đây là tham ăn

Chương 3: Ma Điện

"Thiên a, thần cốt nằm trên sàn, đơn giản làm người ta không tin được!" Thần Nam kinh ngạc tới trợn mắt há mồm.

Tiểu Ngọc đứng trên đỉnh cầu thang, hai mắt chú thị nhìn chăm chăm về hướng chánh môn.

Thần Nam cẩn trọng kiểm tra khối thần cốt nằm trên đất, phát hiện ra đây chính là tán cốt của từ di cốt một vị thần, bị người khác đánh nát nằm rải rác trên chín bậc cầu thang. Hắn chú tâm quan sát lại phát hiện ra bộ xương thiếu mất đôi xương cánh tay.

"Chẳng lẽ đây là di cốt của một trong hai vị thần từng đánh nhau tại thần chiến di tích này? Di cốt của ông ấy sao lại bị người chấn vỡ ra tại nơi đây? Chẳng lẽ có người ra vào đại điện dẫm đạp lên? Vậy phải có thâm cừu đại hận với vị thần này..." Thần Nam cảm giác bất an, cùng với thần có thâm cừu đại hận thì quyết không phải là phạm nhân, hắn lập tức liên tưởng tới một vị thần trong cuộc đại chiến.

"Chẳng lẽ còn có một vị cổ thần? Không thể nào, lưỡng vị cổ thần đều đồng quy vu tẫn, không có khả năng còn vị thần nào nữa cả."

Chánh môn của đại điện khủng bố đáng sợ ấy tối đen như mực, không có lấy một chút ánh sáng, tầng tầng hàn khí tán phát ra bên ngoài, truyền ra từng tràng tiếng kêu kỳ dị như có như không.

Thần Nam trong tâm dấy lên một cỗ hàn ý, hắn ta bắt đầu cảm thấy một nỗi sợ hãi vô bì, không biết đại điện trước mặt có thứ gì ở trong, có nên vào tiếp không, hắn cảm thấy do dự...

Cuối cùng hắn bước vượt qua bậc thứ chín, kiên quyết hướng chánh môn đại điện đi tới. Hồ vương bị hắn tóm lấy tai kéo đi mấy bước, nhưng khi đến trước cự

khẩu* của ác ma tối đen không chút ánh sáng thì lại không chịu đi tiếp nữa, bốn chân hổ dụng lực bám lấy mặt đất.

Thần Nam gọi nhỏ: " Sắc hổ đi mau."

Hổ vương Tiểu Ngọc lúc lắc đầu, nó khoa khoa một cái hổ trào lên ra hiệu, đồng thời nhãn thần lộ ra thần sắc sợ hãi kinh khủng. Thần Nam nhìn thấy nó nhất quyết không muốn đi, liền vận chuyển huyền công gia truyền nâng cổ nó nhấc khỏi mặt đất bất, sau đó hướng đại điện tiến vào. Tiểu Ngọc tuy không muốn đi, nhưng không thể nào đào thoát khỏi thủ chương của Thần Nam.

Khi Thần Nam bắt đầu tiến vào đại điện, một cỗ hàn khí chợt thổi tới ngay trước mặt, tại giữa mùa hè nóng bức này, trong cung điện tựa như trong một nhà nước đá lạnh. Hắn đặt hổ vương lên mặt đất, hổ vương run rẩy một trận, thân thể nó nhanh chóng co lại, cuối cùng "Sư" một tiếng rồi phóng lên vai hắn, hai chân hổ liền vồ lấy đầu hắn.

" Sắc hổ thả chân ra." Thần Nam kêu nhỏ.

Tiểu Ngọc dụng lực bám lấy, không màng tới lời quát mắng, thế nào cũng không buông chân, cùng lúc thần sắc hiện lên một vẻ bất an. Thần Nam không còn cách nào, đành cho nó tiếp tục ở trên vai, chậm chậm bước tới.

" Tháp", " Tháp", " Tháp".... (tiếng bước chân)

Rộng lớn, trong đại điện tối đen chỉ vang lên tiếng bước chân, ngoài ra chỉ còn sự yên tĩnh chết chóc, bóng tối đen như mực tới không thể nhìn thấy năm đầu ngón tay, Thần Nam băng vào linh giác mẫn duệ của mình từ từ tiến vào.

Tiếp tục đi tới trước chừng mười trượng, dưới chân xuất hiện nhiều bậc thang, trên những bậc thang đá có một các cửa đá án lổ vào. Lúc hắn đi về phía thạch môn thì Tiểu Ngọc bất an hồng lên một tiếng, sau đó từ cổ áo hắn chui luôn vào ngực áo của hắn.

" Ta XXXX, sắc hổ định dọa chết ta chắc? Tự nhiên dám chui vào ngực ta."

Thần Nam chộp lấy, định ném Tiểu Ngọc ra. Nhưng những móng vuốt nhỏ bầu chặt vào vai hắn, bám vào tóc hắn rất chặt.

"Nhất như thỏ, người là đồ lão thử chuyển thế, một điểm cũng chẳng giống lão hổ."

Thần Nam dùng sức mở thạch môn, ở trong là một phòng lớn chính rộng lớn phi thường, trên tường bốn phía có gắn những hạt minh châu đang phát lục quang ảm đạm, phảng phất âm u chẳng khác gì Địa phủ.

Sau khi hắn nhìn cảnh tượng bên trong, liền hít một hơi lương khí, sợ đến rợn cả gai ốc, hai bên đại điện là hai hàng kiền thi* đứng gác, bộ da nhân nhúm bọc lấy bộ xương, ngũ quan méo mó dị thường trông vô cùng hung ác, Thần Nam tìm "thịch thịch" đập điên cuồng, hắn tưởng như đang tiến nhập vào cõi u minh.

"Khụ...." một tiếng ho già nua chợt từ trong đại điện truyền ra, Thần Nam giật nảy mình nhảy lùi lại một bước, Tiểu Ngọc trên vai hắn bị rơi xuống, sau đó liền nhanh chóng nhảy trở lại. Thần Nam giữ lấy nó, hai tay không tự giác lại dùng lực, giữ chặt làm Tiểu Ngọc mắt trắng dã, đến khi Tiểu Ngọc quào hắn một cái, hắn liền vội bỏ tay ra.

Hắn vội vã rút lui về phía sau, chợt phát hiện thạch môn đã bị phong bế từ lúc nào, vô pháp trở ra. Tiểu Ngọc trên vai hắn bỗng chồm lên sợ hãi, song nhãn không ngừng đảo nhìn khắp chốn. Thần Nam cố gắng ổn định tinh thần, kêu lớn: "Ai? Kẻ nào đang lẫn trốn mau ra đây."

Một giọng già nua vang dội trong đại điện: "Người trẻ tuổi không cần phải làm ồn như vậy. Ta ở ngay đây, sao lại gọi là trốn được? Người vô duyên vô cớ tiến vào, chẳng phải để ta hỏi mới đúng sao?"

Thần Nam lợi dụng linh giác mẫn tuệ của mình khám xét khắp đại điện hết lần này đến lần khác, nhưng thực sự không phát hiện được gì, trong điện không có ai khác ngoài hắn và Tiểu Ngọc, đơn giản không có chút dấu hiệu nào của sự sống, hắn run người sợ hãi.

Trải qua một khoảng thời gian, giọng già nua đó lại vang lên:" Gặp nhau tức là có duyên, không ngờ nơi đây còn có người đặt chân tới, người trẻ tuổi chúng ta nói chuyện một chốc."

Thần Nam nói:" Người không cho ta nhìn thấy mặt, đó chẳng phải là thiếu thành ý hay sao?"

" Ta thực sự không có ẩn nấp, muốn nhìn thấy ta, hãy tiến lên phía trước."

Thần Nam từng bước từng bước tiến tới, Tiểu Ngọc trên vai hấn khăn trương nhìn tứ phía, khi tiến nhập vào giữa hai hàng xương khô, nó "sưu" một tiếng liên chui tọt vào trong lòng Thần Nam, chỉ còn để lộ cái đầu hổ dáo dác nhìn ra ngoài.

" Sắc hổ người mau chui ra cho ta". Nhưng lúc này Thần Nam không thể nào lôi được nó ra cả, hổ trào của Tiểu Ngọc sớm đã bám chặt lấy y phục của hấn, thà chết cũng không ra.

" A, a tiểu miêu trăm năm trước không phải người đã từng tới đây, không lẽ nhớ tới lão nhân gia ta, giờ quay lại thăm sao?"

Nghe những lời đó Tiểu Ngọc lại lộ ra thần sắc ngây ngốc, từ trong thân Thần Nam "Sưu" một tiếng lao ra ngoài, giẫm vào má bò cả lên đầu Thần Nam, sử trào nắm lấy tóc hấn ta dáo dác tìm kiếm nhìn tứ phía.

" Ta XXXX, sắc hổ người dám trèo cả lên đầu lên mặt ta, tức chết ta được." Thần Nam vội nắm lấy nó xuống, quăng ngay vào chân một bộ xương khô.

" Hống"

Hổ vương Tiểu Ngọc kêu lên một tiếng sợ hãi, rồi nhanh chóng chạy ngay lại bên chân Thần Nam, một chân tiểu hổ khăn trương cào lấy chân hấn.

" Haha, tiểu miêu người vẫn nhút nhát như trăm năm trước vậy, ta sẽ không ăn thịt người đâu, người sợ cái gì chứ?" Giọng nói già nua vang lên khắp đại điện, thật sự không biết từ nơi đâu phát ra.

Ngay khi Thần Nam tiến tới khoảng mười bước chân, một xác chết khô chột quay đầu đối diện với hắn phơi hai hàm răng cười, hàm răng trắng toát phát ra một luồng quang mang yêu dị.

" Hống" Tiểu Ngọc hống lên một tiếng lớn, nhanh chóng nhảy lùi về sau mười trượng, toàn thân lông mao dựng đứng, kinh khủng nhìn bộ xương khô trước mắt.

" A " Thần Nam kinh hoàng kêu lên một tiếng, lùi lại liền bảy, tám bước, hắn cảm giác một cỗ hàn khí dâng trào trong lòng, từ đầu đến chân như phủ một lớp băng lạnh.

* kiên thi: xác ướp

Chương 4: Kiền Thi

Thần Nam chạy về phía trước vài trượng, một kiền thi từ bên cạnh đột nhiên quay đầu sang phía hắn nhe răng cười, hàm răng trắng loé lên ánh quang mang yêu dị.

"À-uồm" Tiểu Ngọc gầm lên một tiếng, nhanh chóng chạy bắn ra xa vài trượng, lúc này lông mao toàn thân nó dựng đứng lên, từ xa nhìn kiền thi đầy vẻ kinh khủng.

"A" Thần Nam cũng kinh hãi kêu lên một tiếng, liên tục lùi ra sau bảy, tám bước, hắn có cảm giác từ đáy lòng mình một cỗ hàn khí bốc thẳng lên, từ đầu đến chân như phủ một lớp băng lạnh. Thần Nam rút cây trường đao sau lưng ra, quát lên: "Lão là người hay quỷ?"

"Kiền thi" từ trong đám thi thể chạy ra ngoài, hắn toàn thân trên dưới là da bọc xương, chạy trên đường thì cứng nhắc như máy móc, quả là với cương thi cùng một dạng. Hắn cười nói: "Hiện tại vẫn là người sống, bất quá ngày chết cũng không còn xa nữa." Sau đó hắn nhìn Tiểu Ngọc ở đằng xa vẫy tay nói: "Tiểu miêu người trăm năm trước lắm bước vào xông vào Ma điện, lúc ly khai cũng không phát hiện ra ta, hiện tại đã nhìn rõ lư sơn chân diện của lão nhân gia ta, hình dạng so với lúc trước đáng sợ lắm hả?"

Mắt nhìn như cương thi, một hoạt khô lâu tựa như lệ quỷ, Tiểu Ngọc tràn đầy sợ hãi, thân thể cũng biến lớn, chuẩn bị cho một trận ác chiến.

Thần Nam sắc mặt đầy vẻ nghi ngờ nhìn "Kiền thi" trước mặt, hỏi: "Người..... thật sự là còn sống à? Sao lại có hình dạng này?"

"Đúng vậy, ta đích xác là còn sống. Đừng sợ, chúng ta cùng trò chuyện vui vẻ nào. Ta cũng đã nhiều năm chưa gặp một người sống nào rồi."

Lần này Thần Nam vận chuyển huyền công cuối cùng cảm ứng được trong thế nội "kiền thi" có chút mạch động sinh mệnh, bất quá lúc có lúc không, tựa như không có sinh mệnh. Thần Nam tin chắc đây đúng là một lão nhân có tồn tại chút ít sinh khí, vừa rồi nhất định ông ta đã thi triển một chủng âm công, khiến người khác không thể xác định rõ phương vị của mình? Thần Nam cầm trường đao sau lưng, bước lên phía trước vài bước, đến gần lão nhân cự ly chưa đầy một trượng, đứng đối diện với lão, Tiểu Ngọc làm sao chịu đến gần, đứng ở đằng xa kinh khủng nhìn lại.

Lão nhân nói: "Ta nghĩ lúc này trong tâm ngươi nhất định là tràn đầy nghi hoặc đúng không?"

Thần Nam nói: "Đúng, đơn giản là khó tưởng tượng tại dãy núi mệnh mông này lại có một đại diện khủng bố như vậy, ta có thể hỏi lão một số vấn đề không?"

"Có thể, ngươi có thể hỏi tất cả mọi việc. Mạng của ta cũng không còn lâu nữa, những bí mật trong lòng nếu bây giờ không nói ra, chỉ sợ sau này sẽ không còn cơ hội nữa."

"Đây là nơi đâu vậy?"

"Ma điện."

"Ma điện, chẳng lẽ là một toà đại điện do ma sáng tạo ra?"

"Là một cổ thần sáng tạo ra."

"Đã là do thần sáng tạo, vì sao lại gọi là Ma điện?"

"Bởi vì cổ thần này cảm thân bản thân đã sa ngã, đã không xứng để gọi là thần."

"Tại sao ông ta lại sa ngã?"

"Ông ta cùng một cổ thần sa ngã khác vì tranh đoạt một kiện thần bảo đã xuất thủ rất nặng, sau cùng mặc dù đã may mắn chiến thắng đối phương, nhưng bản thân

cũng trọng thương gần chết, từ đó lưu lại nhân gian giới."

Thần Nam trong lòng chấn động, chủ nhân của toà Ma điện này rất có khả năng là một cổ thần ở trong cuốn sách cổ da dê chép lại được lấy ra từ Tội Ác chi thành, bất quá nội dung của cuốn sách cổ da dê chép lại so với lời của lão nhân ít nhiều cũng có chút khác biệt.

Lão nhân nói: "Thanh niên ngươi trước kia phải chăng đã nghe qua chuyện giữa hai cổ thần, nếu không tại sao sắc mặt không hề có chút chấn kinh?"

"Đúng vậy." Thần Nam lúc nghe truyền thuyết cổ thần ở Tội Ác chi thành cũng đã biến sắc.

Lão nhân thở dài: "Trận thần chiến mấy nghìn năm trước, không tưởng được đã bị người khác ghi chép lại, bất quá so với sự thật cũng có khác biệt."

"Sự thật rốt cuộc là thế nào?"

"Chủ nhân của toà đại điện này tài nghệ cực cao, khiến cho cổ thần kia trọng thương mà chết. Cổ thần đó lúc gần chết đột nhiên tự hủy thân thể, chủ nhân Ma điện mặc dù có bảo giáp hộ thân, nhưng vẫn bị trọng thương gần chết. Thần lực của ông ta suy nhược đến mức thấp nhất, cho dù làm thế nào cũng vô pháp cảm ứng được thần bảo thất lạc trong dãy núi, ông ta liền vội vã nhặt lấy xương cốt của vị cổ thần tự hủy thân kia, đem trở về nơi này tu dưỡng."

"Sau đó làm sao nữa?"

"Chủ nhân Ma điện tu dưỡng ở đây một thời gian, phát hiện ra một điều kinh khủng là thần lực của ông ta lại khó có thể hồi tụ, chỉ có thể duy trì ở một mức độ tương đối thấp. Ông ta cũng đã vài lần quay lại nơi đại chiến để truy tìm thần bảo thất lạc, nhưng mỗi lần đều thất vọng trở về."

Nghe đến đoạn này, Thần Nam có chút khẩn trương, nói: "Cổ thần đó sau này đi đã về nơi đâu vậy?"

Lão nhân thở dài một tiếng nói: "Ông ta tu dưỡng ở đây vài trăm năm, nhưng

thần lực thuỷ chung vẫn vô pháp khôi phục, có một lần ông ta ra đi cũng rồi không quay lại nữa."

"A" Thần Nam đại kinh nói: "Nói vậy thì có một lần cổ thần ra đi không quay trở lại..... đã biến mất như vậy ư?"

"Đúng vậy, thực không biết là trong tình trạng thần lực hữu hạn thì ông ta đã gặp may mắn hay hung hiểm gì đây."

Thần Nam nghe xong, hơn nửa ngày sau mới định thần lại, lầm rầm nói: "Thật khó có thể khiến người ta tin được, một vị thần lưu lạc tại thế gian....." Sau đó hắn lại hỏi: "Cự nhân ở bên ngoài và toà Ma điện này có quan hệ gì, bọn họ vì sao lại quý lạ đối với toà đại điện này?"

"Tổ tiên của đám cự nhân kia từng bị cổ thần thu phục làm thần nô, lúc trước chính họ đã xuất đại lực để xây dựng nên toà đại điện này, những hắc thạch cần dùng cho đại điện đều là họ từ tí xa trong sơn mạch vận chuyển lại. Cổ thần trong lòng họ chính là thần minh, cho dù ông ta đã mất tích rất lâu rồi, nhưng thần uy của ông ta trong cự nhân vẫn lưu truyền từ đời này qua đời khác, bọn họ qua các đời đều cư ngụ ở đây, bảo hộ cho toà Ma điện này."

"Nhưng.....bọn họ vì sao lại chất đồng xương trắng ở dưới Ma điện vậy?"

"Đó là một bí mật của Ma điện." Lão nhân chỉ tay lên mặt đất, nói: "Dưới toà Ma điện này trấn giữ một man thú cường đại dị thường, cự nhân sở dĩ đem bạch cốt chất đồng ở ngoài thạch sơn, hoàn toàn là chấp hành mệnh lệnh do cổ thần lưu lại. Tại đây cổ thần đã bố trí một Cửu U Bạch Cốt đại trận, ngưng thiên địa chi lực, tụ vạn linh chi hồn, trấn nhiếp man thú kia, khiến nó không thể trở dậy làm ác nữa."

Thần Nam nghe xong ngây người ra mồm mắt tròn tròn, trong lòng kinh hãi vô bì, man thú bị thần trấn trụ chắc chắn phải khủng bố đến cực điểm, nghĩ đến việc nó đang ở dưới chân mình cách vài chục hay vài trăm trượng, hắn toàn thân lạnh toát.

"Rốt cuộc thì nó là ác thú gì vậy?"

"Không biết, trừ chủ nhân Ma điện ra chưa ai từng gặp nó, chỉ có thể đôi khi nghe được tiếng rống của nó thôi."

Chính lúc đó từ dưới đất truyền lên một tiếng rống trầm muộn giậm dừ, bất quá là cách một tầng đất dưới đại điện, thanh âm không quá rõ ràng, nhưng vẫn khiến người nghe lạnh toát tâm can, Tiểu Ngọc đã nhanh chóng thu nhỏ lại bằng kích cỡ tiểu miêu, sau đó trong chớp mắt nhảy lên vai Thần Nam, nó vừa kinh sợ nhìn lão nhân như can thi phía đối diện, vừa run lấy bấy lắng nghe cái tiếng kêu như ma âm kia.

Chương 5: Thần Phó

Ban ngày Thần Nam ở ngoài đại điện lúc đang quan sát đã nghe thấy một tiếng kêu kì dị như có như không, rồi tiếng kêu kéo dài trong một thoáng, đôi khi tiếng kêu ngừng lại, hần liền hỏi: "Cố thần vì sao lại đem nó vây khốn ở đây, lúc đó vì sao không trực tiếp tiêu diệt nó luôn."

Lão nhân nói: "Cố thần ban đầu từ nơi khác đến đây, nguyên là muốn thuần phục nó làm toạ kỵ, nhưng man thú tính tình cương liệt, cho dù làm thế nào cũng không nguyện khuất phục, cố thần bất đắc dĩ phải vây khốn nó ở dưới đại điện, định là sẽ dần dần thu phục. Nhưng không ngờ không lâu sau đó tại trận thần chiến ông ta thân thụ trọng thương, đã không còn năng lực sát tử ác thú nữa, cuối cùng phải bố trí Cửu U Bạch Cốt trận ngăn không cho nó đào thoát."

"Nguyên là như vậy, thật không thể tưởng tượng được giữa chốn thâm sơn như vậy lại bất ngờ có một nơi thần bí thế này."

Lão nhân nói: "Đó chỉ là một trong những bí mật của đại điện, ngoài ra còn một bí mật khác lớn hơn."

"Vẫn còn một bí mật khác lớn hơn."

"Dưới toà đại điện này không chỉ trấn trứ một ác thú, mà còn phong ấn một kiện bảo giáp."

Thần Nam trong lòng chấn động, hần nhớ đến một kiện giáp y trong truyền thuyết, hần không kìm được liền hỏi: "Bảo giáp tên là gì vậy?"

"Huyền Vũ giáp."

Thần Nam kinh ngạc nói: "A, chẳng lẽ là kiện bảo giáp đã tồn tại từ thời viễn cổ Huyền Vũ Giáp?"

Lão nhân gật đầu nói: "Không sai, nguyên chính là thần giáp trong truyền thuyết ở Tiên Áo đại lục."

Rất lâu về trước, Tiên Áo đại lục có vài kiện binh khí luôn được xem là tiên bảo, thần bảo. Tuyệt đỉnh cao thủ trong truyền thuyết nếu trong tay có một kiện binh khí như vậy lập tức có thể đối thần, kháng tiên. Nhưng hận là các binh khí này thường chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, cả trăm nghìn năm bây giờ trên thế gian mới ngẫu nhiên xuất hiện một kiện.

Vạn năm trước Thần Nam đã thấy Hậu Nghệ cung, bảo cung do phụ thân Thần Chiến của hắn đi du lịch khắp thiên hạ vô ý tìm được. Vạn năm sau hắn lại gặp lại thần cung, nhưng đã là vật còn đây người chẳng thấy đâu, hắn không biết rốt cuộc Thần Chiến đã lưu lại Hậu Nghệ cung sau khi vũ phá hư không bay đi, hay là.....

Thần Nam cho dù chưa hề thấy qua một kiện chí bảo trong truyền thuyết nào khác, nhưng thực tế cũng biết có một kiện bảo giáp gọi là Huyền Vũ, hắn không thể ngờ hôm nay ở đây lại có thể biết nơi hạ lạc của nó. Nghe đồn kiện giáp y này không chỉ có khả năng hộ thể, mà còn có thể tá lực phản kích, công thủ toàn diện, cuối cùng đích thị là thần diệu vô bì.

"Lão nhân gia những điều ông nói là thực chứ?"

"Phải, kiện giáp ý này xác thực là bị phong ấn dưới Ma điện. Năm đó chủ nhân Ma điện cơ duyên xảo hợp tìm được nó, đối với nó trân quý như tính mệnh. Nếu không có kiện bảo giáp này hộ thể, ông ta trong trận thần chiến đáng sợ đó đã cùng cổ thần kia đồng quy vu tận rồi."

Thần Nam cảm thán nói: "Trong truyền thuyết từ xa xưa, tề danh cùng Huyền Vũ giáp là Hậu Nghệ cung đã từng bắn hạ thần trên thiên giới, thực sự không biết Huyền Vũ giáp có gì thần diệu."

Lão nhân nói: "Những bảo vật lưu truyền từ thời kỳ viễn cổ đến bây giờ tất có chỗ bất phàm."

Thần Nam nói: "Lão nhân gia ông rốt cuộc là ai, vì sao lại ở đây, đến bây giờ ta

vẫn chưa biết thân phận của ông."

Lão nhân chỉ tay vào hai hàng xác khô trong đại điện, nói: "Ta cũng giống như bọn họ, là gia nhân ở Ma điện."

"A, bọn họ vẫn còn sống à?" Thần Nam kinh hãi kêu lên.

"Không, đều đã chết từ nhiều năm trước rồi. Mấy người này là thần phó đời trước, nhân vì tu tập công pháp Khô Mộc quyết, do vậy sau khi chết đi đều biến thành như vậy."

"Thần phó?"

"Đúng vậy, chủ nhân Ma điện trước khi biến mất, đã từng thu nhận một phó nhân**, cũng là thần phó đời thứ nhất, cũng chỉ có ông ta đã từng gặp chủ nhân Ma điện. Thần phó đời thứ nhất đối với cổ thần một mực trung thành, luôn luôn mong mỏi cổ thần trở lại, nhưng uống công chờ đợi hơn trăm năm mà không có kết quả. Những năm cuối đời ông ta nhờ cự nhân bên ngoài đưa ra khỏi thâm sơn, đến Tội Ác chi thành thu nhận một đệ tử, sau đó lại quay về đây. Sau này đời nào cũng vậy, thần phó trong Ma điện đều đến từ con đường đó."

"Ồ, nguyên là như vậy."

Lão nhân nói tiếp: "Thời gian trôi đi không trở lại, đã vài nghìn năm trôi qua, toà Ma điện này mặc dù vẫn có thần phó, nhưng trong tâm thần phó cũng không còn như xưa. Những thần phó đời sau chưa từng được gặp cổ thần, nếu gặp ở đâu liệu có còn chút kính úy trong tâm, và lại thần phó có thể nói đã sớm không còn ý nghĩa để tồn tại. Vài đời trước đã có người định không tái thu đồ đệ nữa, nhưng thủy chung không thể thực hiện quyết định đó. Ta cũng đã xem xét, quyết định không tái thu đồ đệ."

"Ông..... định ly khai nơi này ư?"

"Ta cũng đã hơn ba trăm tuổi, cũng là một người sắp chết rồi, đi khỏi đây còn có ý nghĩa gì, nơi đây là chỗ táng thân tốt nhất của ta."

"A, hơn ba trăm tuổi! Vậy một thân tu vi của ông không phải là....." Thần Nam chưa nói dứt lời, nếu những đều lão nhân nói là sự thực, thì một thân tu vi đáng sợ của ông ta đã đạt đến cảnh giới nào thường nhân khó lòng tưởng tượng được.

Lão nhân nói: "Mỗi một đời thần phó tối thiểu đều có thể sống được trên một trăm năm mươi năm, công pháp do cổ thần truyền lại chủ yếu là dưỡng sinh, không phải là dạng tu luyện có ý nghĩa thông thường. Sự thật bản lĩnh của các thần phó đời trước tịnh không cao cường, trên đại lục chỉ có thể xem là một cao thủ phổ thông. Như ta đã nói, hiện tại mặc dù ta đã hơn ba trăm tuổi, nhưng căn bản vẫn không phải là đối thủ của người, tuyệt đối không thể cùng người đối kháng."

"Ồ." Thần Nam đúng là đã từng nghe qua loại tu luyện giả này, là một chi nhánh khác của đạo môn, những người này không truy cầu sự tăng trưởng của lực lượng, mục đích tu chân của họ chỉ là đạt đến trường sinh.

Lão nhân nói: "Ta tự biết mình không còn sống được bao lâu nữa, do đó đem bí mật trong lòng ra kể cho người. Huyền Vũ giáp từ trước đến giờ vẫn là một chí bảo trong truyền thuyết đại lục, ta hy vọng người đời biết được nơi hạ lạc của nó, không hy vọng nó cứ bị chôn vùi mãi mãi dưới đất sâu."

Thần Nam đột nhiên nghĩ đến mấy thần cốt ở ngoài đại điện, không kìm được bèn hỏi: "Ở trên bậc thang ngoài Ma điện có bày ra một số bạch cốt quang mang loé sáng, chẳng lẽ đó chính là hài cốt của cổ thần tự bạo thân thể?"

Lão nhân nói: "Không ai, chính là hài cốt của ông ta. Từ sau khi chủ nhân Ma điện biến mất, thần phó đời thứ nhất lo lắng quan tâm, vài năm sau tức giận vì ông ta không trở lại, liền đem hài cốt của vị cổ thần kia trải ra trên bậc cầu thang ngoài đại điện, khiến cho nó chịu nắng chịu gió, phơi mưa phơi tuyết."

Thần Nam sau khi cùng lão nhân đàm luận một lúc lâu, đại khái đã liễu giải được lai lịch của toà đại điện cũng như một vài bí mật ở đây.

Thông qua cuộc nói chuyện hẳn đã biết Cửu U Bạch Cốt đại trận ngưng thiên địa chi lực, tụ vạn linh chi hồn, khiến cho địa quật**** dưới Ma điện như tường đồng vách sắt. Nếu ngang nhiên tiến vào, nhất định sẽ gặp phải thiên địa chi lực xé

thân, vạn linh chi hồn phệ thể mà chết. Đại trận này quả thực là kỳ quý mạc trắc, uy lực vô thất.

Thần Nam mặc dù từ trong miệng lão nhân đã có phương pháp phá giá, nhưng cũng minh bạch nếu muốn hoàn toàn phá trừ đại trận thật khó khăn phi thường. Ở bát phương của Bạch Cốt sơn có cất giữ sáu mươi bốn khối Ngưng Nguyên thạch, trong Ma điện cũng cất giữ ba mươi sáu khối Tụ Hồn thạch, cần phải lần lượt tháo dỡ chúng ra, mới có thể làm tê liệt đại trận. Nhưng những Ngưng Nguyên thạch và Tụ Hồn thạch này ẩn giấu phi thường, căn cứ những điều lão nhân đã nói với hắn thì đã ở đây hơn ba trăm năm cũng bất quá phát hiện được bốn năm phần mười thôi.

Chú thích:

* người hầu của thần

** gia nhân

*** hang đất

Chương 6: Ma Phiền

Những Ngưng Nguyên thạch cùng Tụ Hồn thạch này ẩn giấu phi thường, căn cứ vào những điều lão nhân nói với hãn thì lão ở đây hơn ba trăm năm bất quá cũng chỉ phát hiện được bốn năm phần mười, có thể nói đã gần như không có khả năng khiến cho đại trận bị phá trừ.

Huyền Vũ giáp là thần giáp mà tu luyện giả mơ ước muốn có được, Thần Nam mặc dù có khát vọng phi thường là muốn được nó, nhưng tự hãn cũng hiểu mình không có khả năng hoàn toàn phá trừ Cửu U Bạch Cốt trận, cũng không thể cương ngạnh vượt qua. Và lại trong địa quật còn có một ác thú siêu cường khủng bố, kể cả nếu hãn thực sự có may mắn vô bì mà vào được địa quật, cũng bất quá chỉ là điểm tâm cho nó thôi.

Lão nhân nói: "Không thể ngờ ta trong lúc còn sống vẫn có thể đem những bí mật trong lòng nói ra, càng không ngờ lại có người đến nơi này." Sau đó ông ta đi về phía Hồ Vương Tiểu Ngọc cười nói: "Tiểu miêu ngươi không thể tiến xa hơn à, sao vẫn giữ bộ dạng nhát gan giống như trăm năm trước thế."

Tiểu Ngọc nghe thấy liền gầm lên một tiếng trầm, sau đó từ trên đầu vai Thần Nam "Phốc" một cái nhảy xuống dưới, nấp sau lưng hãn, nhìn lão nhân kia thực sự có chút kinh hãi.

Thần Nam hỏi: "Con sắc hổ này trăm năm trước đã từng đến đây à?"

"Phải, lúc đó nó lén la lén lút tiến tới, kết quả là bị ta giam ba ngày. Trong ba ngày đó ta không ngừng nói chuyện cùng nó, ai ngờ tiểu miêu lại nhát gan như vậy, sợ hãi chạy loạn lên trong toà đại điện, cuối cùng lại hoảng sợ đến mức ôm lấy đầu nằm sấp xuống đất, ta cũng thấy sợ hãi, liền ôm nó phóng ra ngoài."

"Há há." Thần Nam không ngớt cười lớn.

Tiểu Ngọc tựa như vô cùng thống hận lão nhân đã kể lại chuyện xấu năm xưa của mình, không ngừng nhe nanh giơ vuốt về phía lão nhân, nhưng vẫn không dám lại gần.

Đêm đó Thần Nam lưu lại Ma điện, trong Ma điện âm hàn ảm đạm, theo như lời lão nhân thì bất quá chỉ là Cửu U Bạch Cốt đại trận tiết ra ngoài một chút âm khí mà thôi, nhưng cũng có thể tưởng tượng trong địa quật đáng sợ đến thế nào.

Đêm đó Thần Nam tỉnh không yên giấc, hồi tưởng lại toàn bộ những điều lão nhân thuật lại, hẳn phát giác có rất nhiều điểm nghi vấn đáng để xem xét, sự thật tựa như không hoàn toàn giống như những gì lão nhân đã kể. Càng suy nghĩ sâu xa, hẳn lại càng thấy đáng sợ, nguyên lúc đầu đã tưởng rằng hiểu rõ toà đại điện này, nhưng sau khi suy nghĩ cặn kẽ phát giác vùng đất này vẫn thần bí tĩnh mịch như trước. Căn cứ phản ứng từ Tiểu Ngọc, Thần Nam đối với thân phận của lão nhân nảy sinh sự hoài nghi, một khi nghĩ đến vấn đề này, hẳn có cảm giác toàn thân toát mồ hôi lạnh, hẳn quyết định sau khi trời sáng hẳn sẽ nhanh chóng ly khai nơi này.

Tiểu Ngọc ban đầu còn nằm sát bên cạnh Thần Nam, cho đến nửa đêm sau khi Thần Nam trở mình không để ý đề lên nó đến mức trợn trắng cả mắt, nó liền gầm gừ giận giữ rồi nằm ra cách xa hẳn nửa mét.

Lão nhân thì trở lại đám thi thể, trong đại điện liền hiện ra một chút ảm đạm quỷ dị...

Ngày thứ hai, Thần Nam bái biệt lão nhân, đi ra ngoài đại điện.

Ánh sáng bình minh đã gột rửa khắp sơn cốc, đám cự nhân đang ăn sáng, tại tràng toàn máu tươi khiến cho người khác không dám nhìn vào, Thần Nam và Tiểu Ngọc nép ở cửa ra, tĩnh lặng đợi cho bọn chúng đi khỏi.

Thần Nam nhìn mấy cái thần cốt trên chín cấp bậc cầu thang, than thở: "Biết bao nhiêu thần cốt nếu có thể thu được bán cho Thần Phong học viện.....tối thiểu cũng phải trăm vạn kim tệ." Nhưng hẳn biết, thất phu vô tội, nhưng mang ngọc là có tội, nếu để người khác biết số cốt đầu này có thể bán với giá cao như thế, hẳn khẳng định sẽ bị người ta ngày ngày truy sát. Lại thêm tên phó viện trưởng ti tiện vô sỉ

không có khả năng sẽ sung sướng giao tiền mua cốt, nếu lại bị lão ta gian trá, hẳn không thể không thổ huyết.

Nửa canh giờ sau, từ Bạch Cốt sơn truyền lại một loạt thanh âm lớn, một đồng xương thú dính máu bị cự nhân ném lên Bạch Cốt sơn, sau đó mặt đất khê rung lên, đám cự nhân túm năm tùm ba chạy ra ngoài sơn cốc, bắt đầu một ngày bận rộn.

Mắt thấy đám cự nhân đã dần biến mất phía xa xa trong sơn lâm, Thần Nam liền xoắn tai Tiểu Ngọc, nói: "Lúc trước người chết cũng không nguyện đưa ta đến, người xem hiện tại cũng có việc gì xảy ra đâu, người quả thật nhất gan như vậy à, con sắc hổ vô dụng kia!"

Tiểu Ngọc liền khê gầm lên, như muốn phản bác, Thần Nam thấy nó giờ tiểu hổ trảo làm điệu bộ như muốn mô phỏng lại, nói: "Đừng có nhe nanh giờ vuốt tự tìm lý do cho mình nữa, nhanh biến to ra đi, chúng ta về Tội Ác chi thành."

Tiểu Ngọc nhảy từ trên đầu vai Thần Nam xuống, nhanh chóng khôi phục hình dáng hổ dài một trượng, đợi cho Thần Nam ngồi lên lưng rồi sau đó nhắm sơn lâm phía đằng xa phi tới. Trên đường đi nó cẩn thận quan sát, đến khi ra khỏi phạm vi hoạt động của cự nhân và trong vùng không có cự long xuất hiện, nó mới bay lên không trung.

Bầu trời trong xanh, mây trắng không chút gợn, Thần Nam cười trên lưng Tiểu Ngọc thoáng chốc đã đi được trăm dặm, thoải mái bay trên trời, trải tầm mắt xa vạn dặm, cúi xuống mặt đất, từng dãy núi dòng sông đều thu vào trong đáy mắt, hẳn cảm thấy trong lòng đầy thư thái.

Sắc hổ cũng thật sự hạnh phúc, lại có thể sinh ra đôi cánh, có thể tùy tâm sở dục ngao du giữa chốn thiên địa này, sớm đến đông hải, chiều về tây sơn, khoảng cách vạn lý đối với nó mà nói cũng chỉ là quãng đường ngắn trong sân nhà, thật khiến người ta ngưỡng mộ!

Tiểu Ngọc trong cái đầu hổ cự đại rõ ràng đặc ý, tại không trung cất lên tiếng gầm lớn, tiếng hổ gầm chấn thiên làm xao động cả trường không, âm ba cuồn cuộn chấn động cả không trung khiến một bầy đại nhạn hoảng loạn chạy trốn.

"Thân thể nhiều mỡ của người làm gì thờ dữ vậy, nhẹ nhàng chút đi, nhờ đầu dẫn lại một cự long, khi đó thì khóc cũng không kịp đâu."

Nghe xong lời đó Tiểu Ngọc quả nhiên an tĩnh trở lại, nó lớn lên trong thập vạn đại sơn này, nên hiểu rất rõ sự đáng sợ của cự long.

"À, không đúng, sắc hổ người sau ba ngày biến mất mới ngậm thần cốt đem về, nhưng hiện giờ chúng ta bất quá mới dùng hết một ngày, người lần trước không phải lại đến một địa phương khác, không phải là có việc gì lừa dối ta đấy chứ hả?"

Tiểu Ngọc toàn thân run lên, sau đó khẽ gầm một tiếng, nó vừa nhanh chóng bay đi vừa lắc cái đầu hồ lia lịa.

"Xem ra trên người súc sinh nhà người thật sự có không ít bí mật, lần đó người nhất định đã đến một nơi khác, trong dãy Đại sơn này phải chăng vẫn còn rất nhiều khu vực thần bí?"

Thần Nam không ngừng truy hỏi nó, nhưng Tiểu Ngọc tựa như có trái tim gang thép, nhất loạt lắc đầu đáp lại, cuối cùng bị truy hỏi gấp quá đến mức bắt đầu lắc lư lên xuống trên không trung, Thần Nam kinh hãi vội vàng một mực bám chặt lấy hai tai hổ của nó, quá nửa ngày sau nó mới ổn định lại.

"Sắc hổ người cũng nóng tính ghê nhỉ, thôi, tha cho người lần này, có cơ hội nhất định phải bức người đưa ta đi."

Hổ Vương Tiểu Ngọc xuyên mây vượt núi, tiến thẳng một lèo về phía tây, nửa canh giờ sau Tội Ác chỉ thành hiện ra trong tầm mắt ở phía xa xa, vì đã thoát khỏi cảnh kinh thể hãi tục, Thần Nam liền ra lệnh cho nó hạ thấp độ cao phi hành.

"Sắc hổ, sau khi tên đàn độn người vào thành nếu tiểu ác ma có truy hỏi chúng ta đã đến nơi nào, thì người biết phải làm sao rồi chứ. Ma điện thật không phải vùng đất tốt lành, quyết không thể đưa tiểu nha đầu này đến nơi đó."

Về điểm này Tiểu Ngọc vô cùng tán đồng, không ngừng gật đầu, nó liền hạ xuống dưới một rừng cây ở ngoài thành phía đông, hoá thành hình dạng tiểu miêu,

theo Thần Nam tiến vào trong thành.

Vào trong thành Tiểu Ngọc tự động ly khai, đi về phía Thần Phong học viện, Thần Nam thì trở về khách sạn tạm trú, trong phòng hẳn rõ ràng có dấu vết của sự đập phá, mặc dù đã được hoả kế * khách sạn quét qua, nhưng vẫn có thể thấy chút dấu vết chân ngựa, không khó để tưởng tượng ra cảnh tiểu bảo chủ đại phát lộc đình lúc đó.

Sau khi trở về hẳn liền nghỉ ngơi nửa ngày, đến quá trưa mới đẩy cửa bước ra, lúc này sự kiện long khiếu chấn thiên đêm khuya hôm nọ đang lan truyền rộng rãi khắp Tội Ác chi thành, toàn bộ đám long kỵ sỹ nộ khí đều chưa tan hết, đi lòng sục kiếm người khắp Tội Ác chi thành.

Mấy tu luyện giả đến Tự Do chi thành để tìm di bảo của cổ thần đương nhiên trở thành đối tượng bị hoài nghi, không khí trong thành hết sức khẩn trương. Thần Nam đi trên đường trong lòng có chút lo lắng không yên, nếu để người khác biết kẻ gây ra tai hoạ là hẳn, hẳn sẽ chết chắc, hơn nữa là chết thảm. Vài chục long kỵ sỹ nếu đồng thời xuất thủ, đừng nói là hẳn, cho dù là tuyệt thế cao thủ cũng khó đương đầu.

Ở trong thành hẳn chạm mặt một số học sinh của Thần Phong học viện, mấy ma pháp sư trong số đó giận dữ nhìn hẳn, nhưng không có ai tiến đến tìm hẳn làm phiền.

Thái dương sắp xuống núi, sự việc trong dự đoán đã xảy ra, tiểu bảo chúa ôm Tiểu Ngọc đến khách sạn, dáng vẻ như muốn dùng thủ đoạn vãn tội hẳn.

"Tên bại hoại đáng chết người cuối cùng cũng về rồi, mau nói người rốt cuộc đã hiếp bách Tiểu Ngọc đưa người đi đâu? Người cái tên hỗn đản này không ngờ lại bỏ rơi ta, không cho ta đi cùng, chuyện vui như vậy lại khiến ta bỏ qua, thật vô cùng đáng ghét."

Thần Nam cố tình tạo bộ mặt căm phẫn, chỉ nhìn hổ vương Tiểu Ngọc, nói: "Sắc hổ này thật đáng ghét đến cực điểm, lại mang ta đi chạy loạn trong đại sơn, cảnh tượng nhìn thấy toàn núi là núi, căn bản không có địa phương đặc biệt nào,

cuối cùng tên gia hoả này lại muốn vứt bỏ ta ở trong núi để một mình lụi tắt, may mà ta phản ứng nhanh nhẹn, níu giữ nó lại, nếu không bọn ta đều không tìm được đường ra khỏi núi."

Tiểu bảo chúa nhìn hắn với ánh mắt hồ nghi, sau đó lại nhìn Tiểu Ngọc trong lòng mình, nàng cũng đã sớm truy hỏi Tiểu Ngọc, chỉ là Hồ Vương một mực không nguyện đưa nàng ra khỏi Tội Ác chi thành.

Thần Nam để làm tăng thêm độ đáng tin cậy, xả nỗi tức giận lên Tiểu Ngọc đang ở trong lòng nàng, trước hết cốc lên đầu nó vài cái, sau đó nhắc một tai nó lên rồi quăng vào trong vườn.

Tiểu bảo chúa lo âu hét lớn: "A, bại hoại đáng chết người muốn gì hả? Người làm trò gì vậy? Sao người có thể đối xử với Tiểu Ngọc như vậy?"

Tiểu Ngọc triệt để bạo nộ, thân thể trong sát na hoá thành lớn, thiểm điện phóng vào trong phòng, nhìn Thần Nam với ánh mắt vô cùng hung bạo, hai mắt đều nhanh chóng phún xuất tia lửa.

Thần Nam nói: "Sắc hổ trừng mắt cái gì? Ai bảo người không thành thật đưa ta đến nơi thần bí đó, lại đưa ta đi loanh quanh loạn cả lên..."

Nghe những lời "hồ ngôn loạn ngữ" của hắn, trong mắt Tiểu Ngọc loé sáng hung quang, bất quá nó cuối cùng cũng thu liễm ánh lửa hung bạo trong mắt lại, lùi lại bên cạnh tiểu bảo chúa vẻ không cam tâm, nhưng vẫn nhìn Thần Nam với ánh mắt tràn đầy địch ý sâu đậm.

Thần Nam thầm khen ngợi, Hồ Vương quả nhiên thông minh, đã thành tinh rồi, lại chỉ dùng nộ hoả lại, phối hợp với những lời dối trá của hắn.

Tiểu bảo chúa vỗ lên đầu Tiểu Ngọc, nói: "Làm tốt lắm, nếu thành công có thể vứt tên hỗn đản ấy vào trong đại sơn lại càng tốt hơn nữa." Rồi nói với Thần Nam: "Dù ta nói gì đi nữa, Tiểu Ngọc đều không nguyện đưa ta đi, ngược lại làm sao có thể đưa người đi được, hử."

Thần Nam nói: "Lần tới ta nhất định làm cho nó phải đưa ta đi."

Tiểu Ngọc ở bên cạnh không ngừng lăm bằm bực bội, chịu một trận đòn nhục, là muốn vì Thần Nam mà che giấu, nhất định là úy khuất tới cực điểm.

Tiểu bảo chúa nói: "Ta không quan tâm, hiện tại, quan trọng là người phải làm như đã hứa, trước hết hãy giúp ta hoá giải triệt để Khốn Thần chỉ, sau đó giúp ta giáo huấn tên Thần Kiếm tam thái tử Bái Nguyệt quốc, nếu không ta sẽ đem chuyện tốt của người tại long tràng ở Thần Phong học viện kể ra ngoài."

Thần Nam nói: "Xin người đừng có đem sự việc đó ra uy hiếp ta có được hay không, việc đó căn bản không phải do ta làm, cho dù người có nói cũng không có tác dụng gì."

"Có phải người làm hay không trong lòng người tự rõ, được rồi, hãy nhanh giải khai cấm chế cho ta đi, người từng nói muốn giải khai cho ta mà."

Thần Nam đương nhiên không thể cự tuyệt, nếu hăn lại không giúp tiểu bảo chúa hoá giải Khốn Thần chỉ lực, lão yêu quái nhất định sẽ đến tìm hăn.

Một canh giờ sau cấm chế của tiểu bảo chúa đã được giải khai triệt để, vì muốn thí nghiệm xem công lực đã khôi phục chưa, nàng liền dùng lực bổ xuống giường một giường. "Oanh" một tiếng lớn, giường gỗ vỡ tan thành nhiều mảnh vụn, nàng hoan hỉ kêu to: "Tốt quá rồi, thực sự là công lực đã được khôi phục như xưa..."

Gần đây nàng đã phải kìm nén sự buồn bực trong lòng, có một thân công lực không yếu lại không thể thi triển, vô luận là làm cái gì nàng đều có cảm giác bó chân bó tay, hôm nay rốt cuộc đã phá bỏ được xiềng xích, trong lòng nàng hoan hỷ vô bì.

Tiểu bảo chúa bước lên phía trước, nói: "Bại hoại người không được quên thay ta giáo huấn tên Nhân Kiếm, bằng không thì ta sẽ bắt người phải khó chịu đấy." Sau khi bay ra khỏi phòng Thần Nam những lời của nàng vẫn quần lấy hăn: "Xú bại hoại người hãy đợi mà xem, ta hiện tại thân thể đã khôi phục tự do, nhất định sẽ khiến người phải khốn đốn."

Thần Nam mệt mỏi không thể chịu nổi, hoá giải Khốn Thần chỉ lực hao phí quá nhiều công lực, hần cảm giác trong thể nội rỗng không, nội lực như bị hút sạch vậy.

"Bằng vào công lực hiện tại của ta mà nói, vô luận là thi triển môn chỉ pháp này, hay là hoá giải nó đều vô cùng cật lực, lần tới muốn dùng nhất định phải thận trọng."

Lúc này sắc trời đã tối đen từ trước, Thần Nam vừa thấp nển lên, liền nghe thấy trong vườn có tiếng bước chân truyền lại, sau đó có tiếng gõ cửa. Hần mở cửa ra thì phát hiện đó là hoá kế của khách sạn, liền hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Công tử, vừa rồi có người nhờ tiểu nhân đưa phong thư này đến phòng ngài."

"Người nào vậy? Có nhìn rõ tướng mạo không?" Thần Nam vừa nhận thư vừa hỏi.

"Là một nữ tử, bất quá là trời tối quá, nên không nhìn rõ tướng mạo của nàng ta."

"À, người vất vả rồi."

Đợi sau khi hoá kế đi khỏi, Thần Nam liền mở phong thư ra xem, trong thư chỉ có vài câu ít ỏi: "Bại hoại, hãy mau chóng chép tu luyện chi pháp của Cầm Long thủ ra, đem đến Đông Phương vũ hệ ở Thần Phong học viện cho ca ca."

"Làm sao nàng ta biết ta ở đây, À, nhất định là theo chân tiểu ác ma đến đây." Thần Nam đau đầu một lúc, Long Vũ lại tìm đến cửa, mặc dù hần cùng tuyệt sắc mỹ nữ này tại Thần Phong học viện chỉ đàm luận trong chốc lát, nhưng cũng thấy rõ ràng một cảm giác bất phàm từ nàng.

Tuyệt sắc dung nhan hiện ra ngoài cửa Long Vũ đúng là một loại sắc đẹp dị dạng, có kiểu dụ hoặc khác biệt, lại thêm cách hành ngôn đặc lệ của nàng, tính cách tiêu sái, thần thái tự tin, khiến nàng lộ rõ sự khác biệt với những người khác. Không chút nghi ngờ gì nữa nàng có vẻ bề ngoài mỹ lệ như ánh sáng, lại nhất mực thông tuệ, tâm hồn linh lung, lần đầu gặp mặt đã bắt hần phải đáp ứng dạy nàng Cầm

Long thủ, không thể không khiến người khác bội phục thủ đoạn của nàng.

Thần Nam đương nhiên không để ý đến việc cùng tiếp xúc với mỹ nữ, huống chi là Long Vũ tuyệt sắc mỹ nhân dung mạo khuynh quốc khuynh thành kia, nhưng hiện tại hắn không muốn kết giao với mỹ nữ quá phiền nhiễu này, một Đông Phương Phương Hoàng cũng đã khiến hắn than thở cho số phận móc meo của mình rồi.

Câu nói của Đông Phương lão nhân cho đến bây giờ vẫn vang lên bên tai hắn: "Xú tiểu tử... gặp lần nào ta sẽ đánh ngươi lần đó... tên tiểu tử vô sỉ hỗn trưởng nhà ngươi hãy nhớ lời ta nói... ta sớm muộn cũng phải đánh gãy xú thủ của ngươi."

Ai biết được nếu hắn không để ý đặc tội với Long Vũ sau lại nhảy ra một "Long lão nhân", một Đông Phương lão nhân đã khiến cho hắn trong lòng lo sợ không yên, nếu lại xuất hiện một Long lão nhân tu vi khủng bố tương tự, thì những ngày bị thảm sau này của hắn hoàn toàn có thể đoán trước được.

"Bảy tám năm trong ba mươi sáu kế, kế trên kế, ta tránh mặt." Thần Nam chỉ có thể tự an ủi mình như vậy, hắn quyết định chuyển sang khách sạn khác, tạm tránh đầu ngọn gió.

Tối hôm đó hắn liền đi khỏi, tìm một khách sạn khác nghỉ trọ. Qua hai ngày ở đây, hắn sống cuộc sống rất nhàn hạ, ngoại trừ lúc tu luyện ngoại công, còn lại đều trùm đầu ngủ kỹ.

Quá trưa ngày thứ ba, phiền phức cuối cùng cũng đến cửa, Đông Phương lão nhân khiến hắn kỳ huy nhất đã thần bất tri quỷ bất giác đến phòng của hắn, hắn lập tức đứng dậy kinh hãi kêu lớn: "Đông Phương xú lão đầu đáng chết ngươi..... sao lại tìm đến đây?"

Đông Phương lão nhân khà khà cười lạnh nói: "Xú tiểu tử ngươi thực sự có thể trốn được à, lại có thể mấy ngày không lộ diện, bất quá rốt cuộc cũng bị ta tìm được, khà khà..."

Thần Nam nghe tiếng cười lạnh lùng của lão nhân, có cảm giác sờn cả gai ốc.

Hắn đối với Đông Phương Phương Hoàng đã có nhiều cử động vô lễ, đã sớm kích nộ lão nhân trước mặt, bây giờ đối phương tìm đến tận cửa, thật khiến hắn có chút kinh hoàng.

Hắn khẳng định không phải là đối thủ của Đông Phương lão nhân, chỉ sợ lại bị đập một trận như lần trước, bất quá hắn nhớ lại cảnh lão nhân đã nói rằng muốn đánh gãy một tay của hắn, hắn liền sợ hãi một phen.

"Đông Phương lão tiểu tử.....người ý lớn hiệp nhỏ, không có võ đức, không nói đạo nghĩa giang hồ..."

"Ta khinh!" Đông Phương lão nhân quát: "Người cái tên hỗn trướng tiểu tử lại dám cùng ta nói đạo lý? Người nếu một lần nữa, lần thứ ba lại khi phụ tôn nữ của ta, ta nếu không dốc sức giáo huấn cho người một trận, thì người sẽ thực sự làm cho lão nhân gia ta ăn chay đấy."

"Xú lão đầu tử, ta và tôn nữ của lão, việc vượt qua lễ tiết giữa ta và tôn nữ của người trong trận quyết đấu lần trước nên một bút xoá bỏ đi, chẳng lẽ người lại không muốn kết thúc mọi việc à?" Thần Nam cứng đầu, kêu lớn châm chọc Đông Phương lão nhân.

"Xú tiểu tử ta cho người một cơ hội, ba ngày tới ta quyết không động thủ, ba ngày này người có thể chạy khỏi Tội Ác chi thành, cũng có thể tiếp tục ẩn trốn, ngày thứ tư ta bắt đầu truy bắt người, đuổi kịp hoặc tìm thấy người, không có gì để nói, chỉ có thể đối với người ra sức đánh, hung bạo đánh, ngoài ra còn bẻ gãy tay phải của người. Đương nhiên cũng có kỳ hạn, chỉ cần người có thể trốn tránh qua ba ngày lòng bắt của ta, nợ nần giữa chúng ta một bút xoá sạch."

Đông Phương lão nhân căn bản không cho Thần Nam dư địa để lựa chọn, vừa nói xong đã nhanh chóng thiểm xuất ra khỏi phòng, lúc Thần Nam đuổi theo thì lão đã sớm liễu vô tung ảnh.

"Thiên à, một lão đầu tử tu vi đáng sợ như vậy ba ngày sau muốn truy bắt ta, nếu bị lão bắt được, hậu quả bi thảm có thể tưởng tượng được... Làm sao đây, ẩn nấp trong thành khẳng định không được, chẳng lẽ thật sự phải đào thoát khỏi Tội

Ác chi thành? Cũng không ổn, Đông Phương Phượng Hoàng có một thần điêu, nếu lão đầu này cười trên nó, trong chốc lát có thể truy bắt được ta, trừ phi chạy vào đại sơn....."

Lúc đó trong lòng Thần Nam rất buồn bực, lại bị Đông Phương lão nhân bức đến hoàn cảnh như vậy.

"Lão đầu tử đáng chết lần trước đã đánh ta một trận tươi bời, lần này lại bức ta phải chạy trốn tứ xứ, thật là vô cùng đáng ghét, ta thề nhất định phải báo phục..."

*phục vụ

Chương 7: Thánh Long Bảo Bảo

Hôm nay dường như là một ngày đen đủi của Thần Nam, sau khi Đông Phương lão nhân đi xong lại có người đến đây tìm hắc ta, người đến là một thanh niên nhân trẻ tuổi, thay mặt lão Phó viện trưởng Thần Phong học viện mời hắc ta đến học viện một chuyến. Thần Nam nghe thấy những lời này thấy giật mình thảng thốt, tên Phó viện trưởng đã tìm tới hắc khiến hắc chợt nhớ tới sự kiện "Long khiêu". Hắc nói với tên nọ: "Người đã chịu vất vả rồi, đợi một chút ta sẽ tới thăm lão già chết tiệt ấy!".

Gã nọ đã từng nghe chuyện Thần Nam chửi rủa lão Phó viện trưởng, lúc đó dù thấy hắc ta ăn nói ngạo mạn nhưng nét mặt gã thì vẫn cứ tỉnh bơ như không, gã liền khấn khoản nói: "Phó viện trưởng muốn ta nói với huynh, nếu huynh không đến thì có thể sẽ xảy ra tai họa chết người, nếu huynh đến thì ông ấy sẽ giúp huynh hoá giải."

"Tên già ấy lại còn dám uy hiếp ta nữa, hừ.. ta biết rồi người cứ về trước đi."

Gã ấy bèn quay người rời khỏi.

Lúc mới đầu kì thực Thần Nam muốn nói qua loa với tên nọ, hắc ta vốn định sau khi gã đi khỏi, thì hắc ta cũng chuẩn đi, nhưng lúc này trong lòng hắc ta lại thấy phấp phỏng lo sợ.

"Đồ gian xảo, tên bì ối thói tha, lão già chết giẫm vô liêm sỉ...." Thần Nam văng ra một loạt những lời chửi bới chua chát, sau đó đi nhanh về hướng Thần Phong học viện.

Bây giờ hắc ta đã là một người nổi tiếng trong Thần Phong học viện. Nhưng chẳng qua chỉ là một nhân vật mang tiếng xấu xa, hắc ta vừa bước đến cổng lớn của học viện đã thu hút sự chú ý của rất nhiều học viên.

"Trời ơi, tôi không nhìn nhầm đây chứ tên tiểu tử này còn dám dẫn xác đến học viện của chúng ta nữa sao?"

"Ai cơ?"

"Thì cái tên tiểu tử rắc rối, kẻ bại hoại khét tiếng đấy!"

"Hiện giờ Đông Phương Phượng Hoàng cũng đã thề rằng phải một phen sống chết với hắn mới thôi."

"Ngặt nỗi Đông Phương Phượng Hoàng chỉ có một mình, mặc dù theo như việc những hộ hoa sứ giả của hệ Ma Pháp không đến gây rắc rối với hắn, nhưng lén lút bên trong thì ai cũng rất hăng máu, công khai chuẩn bị để một lần chính thức quyết đấu với hắn."

.....

Thần Nam nghe thấy thế toát cả mồ hôi, hắn ta nhanh chóng đi về phía phòng làm việc của lão Phó viện trưởng đồng thời cầu nguyện không gặp phải cái bà chằn Phượng Hoàng nóng tính ấy.

Hắn ta chưa kịp gõ thì lão Phó viện trưởng đã ra mở cửa với nét mặt tươi cười. Nhưng một câu nói tiếp ngay sau đó làm hắn ta tức điên người: "Thần Nam hiện giờ có tiền không? Nợ ta một ngàn đồng vàng bao giờ thì trả thế?"

"Lão già chết tiệt, ta phải quyết đấu với người." Đôi mắt Thần Nam như bốc lửa, tỏ ra vẻ quyết sống mái một phen.

"Chàng trai trẻ, đừng kích động, bất luận là gặp phải chuyện gì thì cũng phải giữ bình tĩnh, nếu không sẽ chỉ làm những việc ngu ngốc mà thôi. Ồ! Bây giờ người không có tiền sao? Lão phu ta hiện nay cũng đang thiếu tiền đây"

"Lão già chết tiệt nhà người lừa mất của ta năm vạn đồng vàng lại còn dám nói bóng nói gió, ta quyết một phen sống chết với người"

"Ồ, xem ra người quả thực không có tiền, lúc nào có thì trả ta cũng được."

Thần Nam bước vào trong phòng, không chút khách khí hắt ngòi ngay xuống chiếc ghế tựa, rồi nói: "Lão già vô liêm sỉ kia, người đòi tìm ta tới đây rút cuộc là có chuyện gì?"

An viện phó lộ ra sắc mặt rất nghiêm trang: "Thần Nam lần này người đã gây ra họa lớn rồi, có thể sự sống chết của người cách nhau không xa nữa đâu"

"Người cho rằng ta sẽ giết mình sao, lão già gian xảo, muốn gây sự chú ý với ta à? Đừng có nói những lời uy hiếp ấy, lần này ta quyết không mắc lừa người nữa đâu"

An viện phó đến ngồi đối diện với Thần Nam, nói "Mấy ngày trước lúc đêm khuya người đã vào Thần Phong học viện, việc làm rối loạn trong Long trường của người đã bị chúng ta điều tra ra"

"Nói láo, ta làm những việc đó lúc nào, lão già chết tiệt người đừng có ngậm máu phun người"

"Thần Nam người đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, lẽ nào người muốn chứng minh điều gì với ta nữa. Nói thật với người, sự việc này hiện tại chỉ có ít người biết thôi, bởi vì ta đã ngăn chặn lại, cốt để cho người một con đường sống. Nếu không thì mấy chục Long kỵ sĩ nổi giận tìm đến hỏi tội người, liệu có ai cứu nổi người đây?"

"Lão già bì ổi, người đừng có nghi ngờ vớ vẩn có được không? Việc này vốn dĩ không phải do ta làm, người cố tình gài tang vật vu oan cho ta"

Thần Nam mặc dù vẫn già mồm cãi lại nhưng trong lòng lại đang thấp thỏm không yên, hẳn ta không biết liệu có phải Phó viện trưởng đã nắm được những bằng chứng hẳn ta làm loạn Long trường hay không?

"Chàng trai trẻ, ta đang cứu người đấy, sao người lại không biết phải trái. Ta là Phó viện trưởng của một học viện, theo lý mà nói thì ta không nên tha cho người- một tên đầu sỏ gây tội ác. Nhưng ta tiếc người là một nhân tài, không nỡ nhẫn tâm vì một phút hồ đồ phạm lỗi của người mà hủy tính mạng của người, vì thế mới cho

mời người đến đây để tìm cho người một lối thoát thân, một con đường sống"

Thần Nam vốn không tin vào cái điều thương tiếc nhân tài của Phó viện trưởng, càng không tin lão sẽ vì hấn ta mà phá vỡ những quy tắc, vì tình riêng mà cứu thoát cho hấn ta.

Hấn ta nói mĩa mai: "Lão già qui quyết đừng phí công phí sức nữa, người không phải là đang muốn ta thừa nhận việc đó là do ta làm sao? Sau khi xác nhận xong người sẽ giải ta đến trước những Long kỵ sĩ. Tiếc là việc này quả không phải do ta làm, nếu là ta nhất định ta phóng một mũi lửa lớn thiêu trụi Thần Phong học viện"

An viện phó giật mình: "Tên tiểu tử phá hoại, người thật không biết điều, làm loạn Long trường vẫn còn chưa đủ sao? Lại còn có những suy nghĩ xấu xa, xem ra đúng là cần giao nộp người cho những Long kỵ sĩ trừ khử sớm tên phá hoại nhà người đi"

Thần Nam nói: "Ta chẳng qua là nói vậy thôi mà, chứ làm gì có ý định làm như thế đâu. Người cứ nhất định quy cho ta tội về việc ♦Long khiêu♦ đêm hôm đó cũng được thôi, hãy đem chứng cứ ra đây"

An viện phó: "Xem ra nếu ta không đưa bằng chứng ra thì người nhất định sẽ không phục, đã vậy thì người đi theo ta"

Trên đường tới Long trường của Thần Phong học viện, Thần Nam không tránh khỏi những cái nhìn soi mói của nhiều học viên, mọi người không ai đoán được lần này hấn ta đến học viện là vì cái gì? Tóm lại hấn ta bây giờ là một nhân vật phi thường, dám xuất hiện ở đây quả là cần một dũng khí rất lớn.

Ở dưới chân núi Oải sơn, những con vật khổng lồ hoặc là nằm bò trong hang hoặc là nằm bên ngoài hang. Thần Nam nhìn thấy những con rồng đã từng bị hấn ta đánh úp ít nhiều cũng cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Nếu để bọn chúng biết mình chính là kẻ đầu sỏ gây tội ác đang đến trước mắt chúng, thế nào cũng bị chúng xé cho tan xác mới thôi.

"Lão già chết tiệt người dẫn ta đến đây làm gì?"

An viện phó bay thẳng lên trên dãy núi thấp, lão ta nhanh chóng leo lên vách đá dựng đứng, rồi ở trên đó vẫy vẫy Thần Nam nói: "Lên đây đi"

Thần Nam nghi ngại một chút sau đó cũng leo lên trên. Lên phía trên hắn ta mới phát hiện ra con rồng màu nâu xám chính là con mà hắn ta đã áp sát người đè lên mình nó. Con rồng ấy đang nằm ngủ trong một cái hố nông, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng ngáy khò khò.

An viện phó bước lại phía con rồng vỗ nhẹ vào đầu nó, nói " Ngải Mễ, tỉnh dậy đi "

Con rồng vẫn ngáy đều đều như cũ, nhưng phía cánh trái phóng ra một luồng điện, làm nổi lên một cơn cuồng phong dữ dội. An viện phó vội vàng lùi bước, suýt nữa thì rơi khỏi vách núi.

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, động tác vừa rồi của con rồng rất nhanh làm cho hắn ta sợ cứng cả mồm không nói được câu gì. Nếu hắn ta đứng bên cạnh An viện phó nhất định sẽ bị cánh trái của con rồng tấn công, lúc này hắn nhìn con rồng này với một con mắt hoàn toàn khác trước.

An viện phó dường như vô cùng thất vọng, ông ta giữ bình tĩnh nói: "Ngải Mễ, là ta đây mà, ngươi muốn lấy cả mạng của lão phu sao. Nếu bị người tấn công, ta sẽ thịt nát xương tan mất"

Thần Nam không lý giải nổi, một con rồng đang ngủ lại đáng sợ đến vậy, nói là tốc độ tấn công của nó nhanh thần kì thì hơi khoa trương nhưng làm sao nó có đủ công lực tấn công lão Phó viện trưởng. Thần Nam vừa đi về phía con rồng vừa nói: "Long Bảo Bảo mới đáng yêu làm sao".

Con rồng nghe thấy thế liền từ trong hố ngẩng đầu lên, mở to cặp mắt chớp chớp nhìn Thần Nam, sau đó vui vẻ đứng lên, xoay chuyển cái thân hình to béo tròn trục lúc lắc rồi đi về phía Thần Nam.

An viện phó hét lớn: "Nguy hiểm đấy, mau trốn đi". Lão ta mau chóng xông ra phía trước Thần Nam, lùi hẳn ta lui lại phía sau.

Thần Nam thấy dáng vẻ lão ta lo sợ như thể đang đối diện với kẻ thù, thì không hiểu gì cả, thốt lên rằng: "Lão già chết tiệt người làm cái trò quỷ quái gì thế? Rút cuộc là người muốn làm gì?".

An viện phó bức tức nói: "Tên tiểu tử thối tha, trước mắt là Thánh Long, người lại gọi nó thành Long Bảo Bảo, nếu nó phát điên lên, thì người có mười mạng cũng không đủ cho nó xé".

Thần Nam kinh hãi đến thất sắc, hẳn ta không thể tưởng tượng nổi con rồng đáng yêu trước mắt này lại là con Thánh Long năm cấp, Thần Nam lắp bắp nói: "Lão già, người.....người...không nói đùa chứ?".

Thánh Long là loài thánh thú năm cấp, đó là một loài quý hiếm ví như lông phượng sừng lân, sức mạnh khí phách của nó mạnh mẽ lạ thường, nó có lực tàn phá siêu cường vô cùng đáng sợ. Ngoài ra, Thánh Long còn có thể phát ra những long ngữ ma pháp rất mạnh, con rồng này thì cũng mới chỉ là thuộc dạng cấp thông thường nên chưa có những khả năng đặc biệt đó, nhưng nó cũng đã có một sức mạnh vô địch.

An viện phó nói: "Ta lừa người làm gì, Ngải Mễ đích thực là một Thánh Long, nếu để nó phát điên lên thì đừng nói là người mà cả ta cũng không thể thoát nổi". Thần long nghe thấy thế sắc mặt tỏ ra như một kẻ vô tội, ngoan ngoãn, cặp mắt to cứ chớp chớp nhấp nháy, dường như muốn thể hiện sự đồng tình với lời nói của Phó viện trưởng, nó dịch chuyển cái thân hình béo tròn lên phía trước, nở nụ cười vui mừng với Thần Nam.

Thần Nam không tin vào mắt của mình, lầm rầm nói: "Ta không nằm mơ chứ, con rồng này nó lại cười với ta...nó có thể cười..".

Tiểu long đúng là đang cười thật, cái mồm há ra, đôi mắt lim dim như hai sợi chỉ, Phó viện trưởng có chút nghi hoặc, hôm nay Ngải Mễ lại rất thân thiện với Thần Nam, không một chút nào là thù địch.

"Hử, lạ thật, Ngải Mễ đối với ta-một người thân thiết với nó, mà nó cũng chưa thân thiện như thế bao giờ, làm sao hôm nay lại tỏ ra thân thiết với người thế?".

"Đó là vấn đề nhân phẩm đấy." Thần Nam đi từ phía sau Phó viện trưởng bước lên phía trước, nói: "Long Bảo Bảo của người thật là đáng yêu, lại còn biết cười".

"Cái gì mà Long Bảo Bảo, nó là Thánh Long Ngải Mễ".

Tiểu long dường như không khoái những lời của lão Phó viện trưởng lắm, nó thân mật dụi dụi đầu vào người Thần Nam, tỏ ra rất sung sướng và vui vẻ.

"Cậu bạn, cậu là Thánh Long sao?".

Tiểu long nháy mắt, sau đó gật gật đầu.

Thần Nam mặc dù đã nghe qua về sức mạnh của Thánh Long và cũng đã cùng vài con rồng này giao đấu, nhưng hẳn ta vẫn thấy kinh ngạc vì trước mắt hẳn ta là một con tiểu long thần kì. Thân hình của Long Bảo Bảo tàng ẩn một sức mạnh kinh hồn, người ta khó có thể tưởng tượng ra đây là một con Thánh Long cấp năm.

Hắn ta kinh hãi nói lớn: "Trời ơi! Thật quá khó để tin được!".

An viện phó nói: "Ngải Mễ chính là người làm chứng ta vừa nói. Ôi! Không, là con rồng làm chứng chứ, ta cũng đã đem hình vẽ của người cho Ngải Mễ xem qua, nó cũng đã nhận ra người phóng bột ớt chính là người, bây giờ người còn gì để nói không?".

"Long Bảo Bảo, người làm khổ ta, ôi..." Thần Nam muốn khóc mà nước mắt không chảy ra, Thánh Long lạnh lợi như hiểu tâm trạng người. Bị Thánh Long tận mắt trông thấy mọi chuyện, vậy thì hẳn ta không còn cách nào chối cãi nữa. May mà tối hôm đó hẳn ta không ra tay với tiểu long, nếu không thảm kịch sắp tới không thể tưởng tượng nổi.

An viện phó cặp mắt lim dim, trên khuôn mặt nở một nụ cười gian trá: "Nếu người đã chịu nhận thì chúng ta đi thôi, đây không phải là nơi để nói chuyện."

Thần Nam trước đây đã nghe đồn rằng Thánh Long vô cùng cao ngạo, trong vùng lãnh địa của mình, tuyệt đối không cho một kẻ nào xâm phạm vào.

Nhưng Ngải Mễ dường như là một con quái long, không chỉ không chút đáng về cao ngạo, mà còn sống cùng mấy chục con rồng của Thần Phong học viện.

Tối đó nó tò mò quan sát tất cả mọi thứ, đối với Thần Nam không hề có ý ngăn cản, ngược lại tỏ ra là một người bạn chơi vui vẻ, thần sắc rất hứng khởi.

Lúc này Thần Nam uể oải mệt mỏi, nghĩ tới việc phải đối mặt với mấy chục Long kị sĩ, hẳn ta dường như thấy cửa địa ngục đang rộng mở chờ, hẳn ta vỗ vỗ vào đầu rồng: "Tiểu long tạm biệt nhé!".

Tiểu long dường như rất lưu luyến Thần Nam, thấy Thần Nam sắp đi, liền lấy mồm ngoạm lấy ống tay áo của Thần Nam, miệng phát ra những tiếng "hư hư, ư, ử".

Thần Nam nhìn theo dáng lão Phó viện trưởng đáng ghét ở phía trước không xa, lại nhìn vào ánh mắt của Long Bảo Bảo, Thần Nam chợt xúc động, nói với Tiểu long: "Anh bạn, ta không thể không đi, lão già phía trước bắt ta đi thăm vấn."

Tiểu long nghe thấy vậy liền bỏ Thần Nam ra, vung cánh lia về phía lão Phó viện trưởng, cánh phải dài đến hai trượng như một cây đao to sắc, lúc rạch qua không trung phát ra một tiếng xé rách bầu khí quỳnh.

An viện phó lập tức né người sang một bên, cánh phải của Tiểu long chặt trúng vào tảng đá lớn phía sau ông ta. Một tiếng "bang" tảng đá to vỡ đôi ra như bị cắt, trông rất bằng phẳng, nửa tảng đá kia rơi xuống vách núi tạo ra tiếng "ầm ầm".

Thần Nam vô cùng kinh hãi, cánh của Tiểu long như một thần binh bảo đao, gây ra lực khủng khiếp đến cực đại. Phó viện trưởng thì kinh ngạc toát cả mồ hôi, lão ta vội vàng vẫy tay nói: "Ngải Mễ sao ngươi lại ra tay với ta?".

Tiểu long dường như không nghe thấy tiếng lão ta, tiếp tục tấn công vào lão, Phó viện trưởng thấy tình thế không tốt, bèn từ trên vách đá bay thẳng xuống phía

dưới, động tác rất nhanh chóng.

Công phu của lão ta đã đạt đến cấp bốn từ lâu, nhưng tuyệt đối không thể ngăn được sức tấn công của Thánh Long cấp năm.

Tiểu long nháy nháy mắt, sau đó vươn cánh rồng tung lão Phó viện trưởng vừa hạ chân xuống đất lên trời.

"Thần Nam mau bảo nó dừng lại đi." Phó viện trưởng đã nhận ra đường như Thánh Long Ngải Mễ có tình cảm đặc biệt với Thần Nam, nó tỏ ra bảo vệ hẳn.

"Lão già chết tiệt, cho người nếm mùi vị khi bị người khác truy sát là như thế nào, không phải là bị rồng truy sát, ha ha... Long Bảo Bảo không cần làm tổn thương tới tính mệnh lão, hãy đuổi theo đánh lão đi".

An viện phó rơi xuống đất một lúc, Tiểu long lại đuổi đến chỗ lão ta, nó vẩy cái đuôi hung dữ rồi lôi lão ra, lão Phó viện trưởng nằm dưới đất kịp tránh đợt tấn công của con Tiểu long hung tợn.

Sức kéo của Tiểu long mạnh đến nỗi đất đá ở chân núi vỡ vụn hết, một đợt tấn công không trúng vào Phó viện trưởng, nó nhanh chóng chạy lên phía trước, tốc độ nhanh đến ai thấy cũng phải kinh động, Phó viện trưởng nhanh như cơn gió giật, nhưng Tiểu long càng tăng tốc độ nhanh hơn, toàn thân toả ra luồng điện chỉ trong chốc lát đã vượt qua Phó viện trưởng, chặn trước lão ấy.

An viện phó sắc mặt trông rất thê thảm, lão ta không ngờ Thánh Long hôm nay lại ra tay với lão. Lão nói nhỏ: "Ngải Mễ, hôm nay người làm sao thế? Sao lại đi giúp đỡ người ngoài để đối phó chống lại ta? Mặc dù chúng ta ít gặp nhau nhưng dù sao chúng ta cũng quen nhau mà?".

Thần Nam đứng trên vách núi hét lớn: "Lão già chết tiệt ấy vô cùng đáng ghét, lão toàn bóc lột ta, ức hiếp ta chà đạp ta, Long Bảo Bảo nếu người chinh cho lão một trận ra hồn thì sau này ta mới đến chơi với người!"

Tiểu Long nghe xong gật gù đầu với Thần Nam, rồi vươn móng vuốt ra tóm lấy

Phó viện trưởng. Phó viện trưởng nằm duỗi thẳng trên mặt đất rồi bay ra xa cách đó ba trượng, trên mặt đất đất đá cứng chắc, vết của tiểu long mắc phải một cục đá to, trong nháy mắt hòn đá đó đã vỡ tan thành trăm mảnh, bay tung toé khắp nơi.

Thần Nam giương mắt đứng nhìn, miệng há hốc, thực lực của Thánh Long đúng là kinh người, toàn thân nó như thể tôi luyện từ sắt đồng, nó có sức mạnh chặt đứt sắt thép, làm tan đất đá, như phách lực của nó vừa này thật sự làm cho người khác kinh sợ.

An viện phó dùng toàn lực vận công đến mức cao nhất, toàn thân lão ta biến thành một bóng sáng mờ mờ, lão đã tránh được vết của Tiểu long, nhưng đến vết thứ chín thì bị Tiểu long quặp vào hông, sau đó bị lực của nó đẩy ra xa, một tiếng "bịch" vang lên từ vách đá không xa, làm kinh động cả dãy núi.

May mà Tiểu long không có ý giết Phó viện trưởng, nếu không thì ông ta đã bị vết của nó xé ra thành hai mảnh rồi.

Toàn thân An viện phó rúm ró rơi từ vách núi xuống, vừa đáp xuống đất xong nhìn mặt lão ta không còn chút thần sắc, lão ta nhìn Thần Nam đang ở trên vách núi mà giận dữ trợn mắt dựng râu, nhưng không thể làm gì được.

Tiểu long đợi lão ta đứng vững rồi lại tung lão ta lên, Phó viện trưởng than thở, lão biết Ngải Mễ rất kì quái, tâm tính như một đứa trẻ, lão ta không dám chủ động tấn công, sợ chọc giận Thánh Long, để rồi sau đó chỉ nhận được những đợt tấn công dữ dội, cuối cùng lão ta đành phải ra sức né tránh.

"Bình!"

Phó viện trưởng bị quăng ra xa, Thần Nam đứng trên vách núi cười lớn: "Viện phó đại nhân thấy mùi vị ra sao, trước đây ta còn thê thảm hơn cả người đẩy, hàng trăm người truy sát ta, suýt nữa ta cũng bị tan ra tám mảnh, hôm nay người được nếm trải dư vị khi bị người khác truy đuổi đấy!".

"Tên tiểu tử thôi, mau bảo Ngải Mễ dừng lại đi, nếu không ta sẽ cho tất cả học viên của Thần Phong học viện truy sát người!".

"Nếu đã thế thì lão già khốn kiếp hãy chịu khó hưởng thụ thêm chút nữa đi, Long Bảo Bảo hãy tiếp đãi cẩn thận lão già vô liêm sỉ này"

"Thằng oắt con, ta sẽ không tha cho người đâu, a,a... Ngải Mễ mau dừng lại!".

Tiểu long há mồm phun ra luồng điện, không hề giống như hồ quang điện cong cong, mà luồng điện này toả ra ánh sáng chiếu thẳng như một chùm điện.

"Oành!".

Tia lửa điện roẹt ngay dưới chân Phó viện trưởng, trên mặt đất hiện ra những hố sâu rất to, Phó viện trưởng lập tức bị bắn lên không trung, ma pháp công kích lần này của Tiểu long quá nhanh, làm cho Phó viện trưởng không kịp tránh.

"A! Tên tiểu tử mau bảo nó dừng lại đi, ta nhất định sẽ không làm khó người nữa!" vừa ở trên không trung, vừa hét lớn, lão ta rơi hẫng xuống đất, quần áo rách tả rời, xem ra ma pháp có sức tàn sát làm cho người ta nhếch nhách khốn khổ hết chỗ nói.

Thần Nam vừa nãy mới thật sự ngạc nhiên giật mình, hắn ta có thể cảm nhận được năng lượng khủng khiếp ẩn trong nguồn điện vừa phát ra. Nếu Phó viện trưởng bị công kích thật, thì thân xác cũng không còn nguyên vẹn, nhưng may mà Tiểu long không có ý giết lão ta, nên không phóng trực tiếp luồng điện thẳng vào lão.

Đồng thời hắn ta lại một lần nữa thấy chấn động, Tiểu long không chỉ tác phong nhanh như chớp điện, mà sức lực lớn mạnh vô song, thân thể cứng chắc như đồng như sắt, ngoài ra còn phóng ra ma pháp cực mạnh, thực sự có thể đạt đến độ lớn nhất.

"Long Bảo Bảo dừng lại thôi." Thần Nam sợ rằng nếu cứ tiếp tục chắc Tiểu long sẽ giết lão Phó viện trưởng thật.

Tiểu long dường như rất vui sướng khi Thần Nam gọi nó là Long Bảo Bảo, nó bay đến phía Thần Nam, lấy cái đầu rồng to bự dụi dụi vào hắn, nhìn lão Phó viện

trường đang lồm ngồm bò dậy, trong miệng nó phát ra những tiếng "ư ừ" đặc chỉ lẫn.

"Anh bạn tốt lắm, coi như người đã giúp ta trả thù cho bỏ ghét, người có phải rất thích cái tên Long Bảo Bảo? Sau này ta sẽ gọi người như thế nhé, sẽ không gọi là Ngải Mễ nữa, được không?".

Tiểu long vui vẻ gật đầu.

An viện phó vẫy tay với Thần Nam nói: "Tên thối tha, còn không mau xuống đi cùng ta..." chợt lão nhìn thấy cặp mắt Tiểu long sáng quắc đang nhìn mình, lão liền không dám nói nữa. Hôm nay lão ta đã tiêu tuý hết chỗ nói, đường đường là Phó viện trưởng của Thần Phong học viện lại bị một con rồng tấn công, lão ta đúng là khóc dở mếu dở.

"Long Bảo Bảo tạm biệt nhé, có cơ hội ta sẽ đến chơi với người".

Trước mắt Thần Nam là một đồng rắc rối, không có việc gì suôn sẻ hết, hẳn ta rất mong Tiểu long sẽ giúp hẳn ta trốn thoát khỏi đây, tạm thời trốn tránh những phiền phức. Nhưng nghĩ đến chủ nhân của Tiểu long là một Thánh Long kị sĩ, hẳn ta lập tức bỏ ngay ý định này, hẳn thà đắc tội với một ngàn cao thủ thông thường còn hơn là đắc tội với một tuyệt thế cao thủ.

Tiểu long lưu luyến không muốn rời Thần Nam, cho đến khi hẳn ta xuống khỏi vách núi, cùng với lão Phó viện trưởng đi rất xa nó mới tiếp tục nằm xuống ngày khò khò.

Chương 8: Đệ Nhất Kiện Sự

Đệ Nhất Kiện Sự

Đến khi ra khỏi Long trường một khoảng xa, Phó viện trưởng mới dám mở miệng. Lúc này trông ông ta thật tàn tạ, mặt mũi dơ bẩn, tóc tai bù xù, quần áo rách rưới, nụ cười vốn trông rất gian trá lúc này lại thêm phần nham hiểm. Lão chỉ vào y phục của Thần Nam rồi nói: "Cởi ra, chúng ta đổi áo".

"Lão già vô sỉ người sao lại có thể đòi hỏi quá đáng như thế. Hừm! Không đổi là không đổi" Thần Nam tức giận nói.

"Hừ, tên tiểu tử vô lại này, người nghĩ đi đằng nào vậy? Ta chỉ là không muốn xuất hiện trước mọi người với bộ trang phục kì cục này mà thôi. Dù sao thì tuổi của ta cũng đã cao rồi. Ái dà! Cho nên không thể đua đòi theo loại thời trang te tua giống như đám trẻ các người được."

Không có Long Bảo Bảo đứng bên cạnh, Phó viện trưởng đã lấy lại được vẻ ung dung như trước, ông ta sửa lại mái tóc dài bị rối tung, cởi bộ y phục đầy lỗ thủng đưa cho Thần Nam rồi nói: "Tuy rằng đồ của ta đây rất quý, nhưng người cũng không cần phải xúc động đến đờ cả người ra đó đâu. Hắc...hắc...mau đổi áo của người nhanh lên."

Nhìn khuôn mặt với nụ cười lạnh nhạt kèm theo chút nham hiểm của lão, Thần Nam vô cùng tức giận nhưng cuối cùng cũng vẫn phải cắn răng lại cởi bỏ y phục của mình ra rồi đưa cho lão.

Khoác y phục của Thần Nam lên người, Phó viện trưởng cười khoái chí, ông ta bước từng bước lên phía trước rồi nói: "Tên tiểu tử vô lại người lại dám cả gan xúi dục con rồng có vấn đề đó đuổi giết ta. Hừm! Từ trước đến giờ ta vẫn chưa bị ai chơi một võ đau đến thế. Ít ra người cũng phải trả lại cho ta chút vốn chứ."

Hắc...hắc..."

"Này, lão già đáng chết người muốn làm gì" Thần Nam không tự chủ được mình cứ thế bước lùi về phía sau.

"Muốn gì ư? Đương nhiên là muốn cho người ném thử mùi vị bị người khác ném qua ném lại rồi!" Phó viện trưởng nhanh như cắt đã nắm chặt lấy hai vai của hắn rồi quăng đi từ phía sau lưng.

"Bình" Thần Nam ngã nhào xuống đất, vẫn chưa kịp nhồm dậy thì lại bị lão nhấc lên, giơ cao lên quá đỉnh đầu rồi ném chàng đi. Hắn vội vàng nắm chặt đầu mình, ôm bụng rồi co chân trên không trung để giữ cho cơ thể không bị thương.

An viện trưởng bước từng bước về phía trước, đúng lúc định đập cho hắn thêm vài cái thì đột nhiên Thần Nam vung tay liên tục lên không trung làm bắn ra các tia kiếm khí rực rỡ với những ánh sáng màu vàng sáng lóa mắt. Phó viện trưởng vung hai ống tay áo, một luồng không khí xanh xuất hiện trước ngực hắn, các luồng kiếm khí biến mất không còn dấu tích gì như bãi cát bị sóng biển ập vào.

Thần Nam kinh ngạc và sợ hãi vô cùng, hắn lại bị Phó viện trưởng nhấc lên lần nữa, rồi lại bị ném xuống đất một cách hung hãn, tàn nhẫn, cứ như vậy đến mười mấy lần, ngã đau đến mức đầu óc quay cuồng, không còn biết gì nữa.

"Lão già bi ối mau dừng lại, người đã từng nói sẽ không làm khó ta cơ mà, tại sao người nói mà lại không giữ lời như vậy?"

Phó viện trưởng lại quăng y xuống đất một lần nữa, cuối cùng thu lại tay, xoa xoa tay rồi nói: "Tên tiểu tử vô lại người còn dám nói đến chuyện vừa rồi? Hãy nhớ là không được phép nói cho bất kì ai biết những sự việc xảy ra ở Long trường. Nếu không...hắc..hắc...ta sẽ lột da của người, ngày nào cũng sẽ cho người đến truy sát người".

Thần Nam từ từ bò dậy, vừa nắn bóp lại những chỗ xương khớp đau nhức trên khắp cơ thể vừa chửi: "Lão già chết bầm nhà người hãy chờ xem đấy. Ta nhất định sẽ bảo Long bảo bảo đến tìm người tính sổ."

"Ha ha, người cho rằng có thể ra lệnh cho con rồng có vấn đề đó được hay sao, nó chẳng qua cũng chỉ là nhất thời hiểu lầm với người đẩy thôi, đợi đến khi nó cảm thấy chán ghét người thì không chừng nó lại xé người ra thành từng mảnh."

Thần Nam nửa tin nửa ngờ, quả thực y cảm thấy Tiểu Long vô cùng cổ quái, không kìm được liền hỏi: "Con tiểu long này tại sao lại đặc biệt như vậy chứ? Liệu nó có chỉ là một con thánh long bảo bảo đang ở trong thời kì phát triển không?"

Nhắc đến con rồng nhỏ, Phó viện trưởng liền cảm thấy không được thoải mái, lão ta tức giận nói: "Thực lực của nó lúc này thậm chí còn khủng khiếp hơn một con thánh long đã trưởng thành nhưng tâm tính của nó rõ ràng lại giống như một con rồng chưa lớn, ai mà biết được con rồng quái thai này là như thế nào".

Tính tò mò của Thần Nam lại nổi lên, hắn hỏi thêm lần nữa: "Chẳng lẽ chủ nhân của nó cũng không hiểu được nó hay sao?"

"Tiểu tử người quá tò mò rồi đấy. Trở về đã rồi nói, đây không phải là nơi nói chuyện."

Thần Nam mặc chiếc áo choàng rách nát của phó viện trưởng, trên đường trở về có biết bao nhiêu người nhìn hắn với ánh mắt tò mò, khiến hắn cảm thấy lúng túng nhưng cũng không biết phải làm sao, chỉ còn biết chửi thầm lão Phó viện trưởng đang đi bên cạnh.

Đến nơi làm việc của lão, Phó viện trưởng đóng chặt cửa phòng rồi nói: "Tiểu tử người ngồi xuống đây, chúng ta sẽ nói chuyện nghiêm túc, bây giờ đã có thể chắc chắn rằng người chính là người đã quấy rối Long trường. người có còn gì muốn nói nữa không?"

Nhắc đến chuyện này Thần Nam liền cảm thấy nản lòng, không ngờ sự việc bí mật đó lại chỉ vì tiểu long mà bị bại lộ, y ngồi dựa vào thành ghế không biết làm cách nào khác rồi hỏi: "Con tiểu long đó phải chăng chính là con mà lần trước ở trên di tích Thần chiến chỉ phát ra những tiếng động kinh thiên kì quái mà không hề xuất hiện?"

"Đúng vậy! Nhưng con rồng này còn chẳng giống một con thánh long chút nào cả."

Thần Nam nghĩ đến cảnh lúc này Phó viện trưởng bị tiểu long làm nhục là chàng lại thấy buồn cười. Lão hồ li này mặc dù công lực đã ở cấp năm vô cùng mạnh mẽ nhưng dưới sự tấn công của thánh long đã phải chịu bầm dập không ít, không những thế còn phải xin thánh long tha mạng. Tin tức này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc vô cùng thậm chí là cười đến vỡ bụng.

"Lão già đáng chết người không biết con rồng này rốt cuộc là một con rồng con hay một con rồng đã trưởng thành, chẳng lẽ ngay cả chủ nhân của nó là ai người cũng không biết hay sao?"

An viện trưởng nói: "Chủ nhân của nó lúc đầu phải tìm trăm phương nghìn kế mới có thể tìm ra nó, nhưng đáng tiếc là... lão phải tự mình ăn khổ quả. Mời thần đến thì dễ nhưng tiễn thần đi thì mới khó. Muốn làm cho nó quay trở về núi Đại Sơn thì nó lại muốn ở lại đây không chịu đi. Thế mới chết!"

"Hả, Nói vậy Long bảo bảo là đã bị lừa đến đây? Chuyện như thế nào vậy?"

"Trên thế giới này thánh long vô cùng hiếm hoi, khi thực lực của một long kị sĩ đã đạt được đến cấp năm của cảnh giới, thì chuyện mà anh ta lo lắng không còn là chuyện đánh bại một con thánh long nữa mà lo lắng có tìm được thánh long hay không. Vị tiền bối trong học viện đó vì phải đi tìm thánh long mà đã sống gần mười năm trên ngọn núi Thập vạn đại sơn, cuối cùng cũng phát hiện ra con rồng có vấn đề đó. Lúc đầu ông ta cho rằng đây chỉ là một con rồng con có thể dạy bảo được, cảm thấy vui mừng vô cùng. Bèn lấy cây sâm chi tiên thảo mà đã tìm được trên núi đó làm mồi nhử để từng bước dẫn dụ nó vào Tội ác chi thành."

An viện trưởng uống một cốc nước rồi nói tiếp: "Ai biết rằng con rồng này nó lại có một năng lực khủng bố đến vậy, khi vị tiền bối với công lực mạnh mẽ đó thử thu phục nó thì mới nhận ra rằng mình không phải là đối thủ của nó. Thánh long Ngải Mễ mặc dù vẫn chưa bị thu phục nhưng nó lại vẫn cứ ở lại đây không chịu đi. Nguyên nhân không phải vì ông ta mà vì nó đã nghiện mất món tiên thảo sâm chi

đó rồi. Nếu trong vòng ba ngày mà nó không được ăn những thứ đó thì nó sẽ tức giận lên giống như một đứa trẻ. Đáng tiếc, hơn một nửa số tiên thảo sâm chi mà Thần Phong học viện tích lũy hàng ngàn năm nay đã bị nó ăn sạch hết."

Thần Nam nghe xong trợn trừng mắt lên và chờ người ra đây, tiểu long kì quái như vậy, đúng là làm cho người ta cảm thấy buồn cười. Đây quả đúng là một con tiểu ma đầu hỗn thế.

An viện trưởng nói:"Nếu chỉ như vậy thôi thì cũng cho qua, nhưng con rồng này thấy bất kì sự việc mới mẻ nào cũng cảm thấy hiếu kì, thích thú như một hài tử, thường gây nên những chuyện rắc rối. Hờ.. đáng thương nhất vẫn là vị tiên bối đó, phải thường xuyên ngăn chặn con thánh long Ngải Mễ. Kết quả là lần nào cũng bị một chút thương tích. Hơn nữa nếu có yêu cầu gì với nó thì lại vô cùng khó khăn. Lần trước để đến được di tích Thần Chiến đe dọa cái đám tu luyện giả đang giết chóc lẫn nhau đó, vị tiên bối đó đã phải nói hết nước hết cái nó mới chịu đưa ông ta đi tới đó. Ngải Mễ là một con thánh long kì dị nhất trong lịch sử của Thần Phong học viện từ trước đến nay, không có con nào mạnh hơn con này nữa, cũng không có con nào nghịch ngợm như con này cả. Tiểu tử người đã gây nên sự chú ý của nó thì ta chỉ còn biết chúc người...may mắn, he...he...."

Thần Nam đến lúc này mới biết lí do tại sao lần trước vị thánh long kì sĩ đó không lộ diện. Chính là vì không có cách nào để khống chế con rồng của mình. Trong lòng hẩn thảm than thở, con Long bảo bảo mặc dù lúc này đối với hẩn vô cùng thân thiết nhưng khó có thể đảm bảo được rằng sau này nó không gây chuyện với chàng, hậu quả nặng nhẹ đúng là khó có thể tưởng tượng được.

"Hừ, lão già đáng chết người đừng có hù dọa người khác như vậy nữa đi. Long bảo bảo ở lại Thần Phong học viện không chịu đi người không cảm thấy kì lạ sao? Xem ra đây chính là món quà mà ông trời cố ý ban tặng cho các người."

Nghe xong câu này Phó viện trưởng rơi vào trong dòng suy tư, một lúc sau mới nói tiếp: "Được rồi, chúng ta không nói đến con rồng có vấn đề này nữa, hãy tính xem nên xử lí người như thế nào. Vậy người đồng ý để cho mười mấy long kì sĩ cùng lúc truy sát người hay người đồng ý làm việc cho Thần Phong học viện vô

điều kiện đây?"

"Lão già bí ối vô liêm sỉ, ta biết là người cũng đã biết rõ ý của ta là gì rồi." Thần Nam cắn răng cắn lợi nói: "Đuôi hồ li cuối cùng cũng đã để lộ ra ngoài, lần trước người đã moi mất của ta năm vạn tiền vàng, chẳng lẽ lần này người lại muốn ta chịu khổ một cách vô ích hả?"

Nhìn vẻ mặt không một chút thân thiện của Thần Nam, Phó viện trưởng liền nở ra một nụ cười đều giả: "Người đừng có kích động quá như vậy, sự việc vẫn chưa đến mức tồi tệ như người nghĩ đâu, chỉ là để cho người làm vài việc mà thôi."

"Đã thế lại còn những vài việc!"

"Hừ, người đừng có nóng vội, từ từ chúng ta sẽ bàn bạc, chỉ hai việc thôi là được chứ gì.."

"Lão già vô sỉ lần này ta không đồng ý với người bất kì chuyện gì cả."

"He he, Thần Nam, ta đang giúp người đấy chứ. Lần này cái họa mà người gây ra quá lớn, người đã làm cho hàng chục long kỵ sĩ tức giận vô cùng, cho dù có là cao thủ tuyệt thế xuất hiện cũng khó lòng có thể bảo vệ được người."

"Hừ, lão già gian trá, người hù dọa ta vừa thôi, chẳng phải là người cũng chỉ muốn ta khuất phục người thôi sao?"

An viện trưởng vờ như đang ho, cố nói một cách lấp liếm: "Hừ, việc này...nhiều người tức giận rất khó có thể bình thường trở lại. Nói ra ta đã nhân nghĩa với người rồi đấy, tự người quyết định đi, sẽ dốc hết sức mình làm việc cho Thần Phong học viện hay là một mình chạy trốn hàng chục long kỵ sĩ kia?"

Thần Nam vừa cắn răng vừa nắm tay lại thành nắm đấm nhưng cuối cùng phải nén giận, hắn bất lực nói: "Các người rốt cuộc muốn ta làm gì, cao thủ của Thần Phong học viện như mây, chẳng lẽ lại vẫn cần đến một nhân vật nhỏ bé như ta hả?"

"Ha ha, người đừng quá khiêm tốn như vậy, ngay cả cây củi vứt đi sau khi đốt nó vẫn phát nhiệt mà, huống hồ người so với cây củi vứt đi vẫn còn mạnh hơn chút

ít.."

Nhìn thấy ánh mắt đầy sát khí của Thần Nam, lão vội vàng thay đổi cách nói: "Ý ta muốn nói là người còn mạnh hơn rất nhiều so với một cây củi vứt đi. Tiểu tử người đừng có trừng mắt lên nhìn ta như vậy, chẳng lẽ người lại tự ti đến mức mà tự cho mình không bằng một cây củi vứt đi sao?"

Thần Nam rất muốn nắm lấy râu của lão rồi đâm cho lão một trận, nhưng lại nghĩ đến việc thực lực của mình vẫn còn kém xa lão thì hẳn lại nén cơn giận dữ đó lại.

"Lão sài lang. Mau nói đi rốt cuộc các người muốn ta làm gì?"

"Sự việc là như thế này..."

Thiên Nguyên đại lục tu luyện xu hướng rất mạnh, những người tu luyện của Tây đại lục phần lớn lấy việc đấu khí và nghiên cứu luyện tập ma pháp làm chủ, còn Đông đại lục lại lấy việc luyện võ học và đạo thuật làm chủ.

Nghiên cứu học tập ma pháp và tu luyện đạo thuật có yêu cầu rất khắc nghiệt đối với thể chất của một người, vì vậy trong số những người tu luyện thì số lượng người tu đạo và ma pháp sư ít hơn rất nhiều so với số lượng người học võ.

Thế nên ở Tây đại lục các học viện võ thuật nhiều vô kể, ma pháp học viện mặc dù không nhiều nhưng lại rất nổi tiếng. Các học viện này phụ trách việc truyền thụ các môn võ và các ma pháp cho học sinh.

Chiến Thần học viện và Áo Ma học viện là hai trường nổi tiếng nhất phía Tây, Chiến Thần học viện là một trường võ, còn Áo Ma học viện là một trường ma pháp, đều đã có lịch sử hàng nghìn năm, uy danh không hề thua kém Thần Phong học viện của Tội ác chi thành bọn ta.

Đông Phương rõ ràng không giống Tây Phương, ở Đông đại lục các loại pháp môn tu luyện đều được nắm trong tay của các môn phái lớn nhỏ, các môn phái này đều phụ trách việc truyền dạy các tuyệt học của phương Đông.. Nhưng cùng với

quan hệ của Đông và Tây Phương ngày càng thân thiết, ảnh hưởng lẫn nhau, Đông Phương cũng dần dần cũng đã xuất hiện một số học viện.

Tiên Võ học viện đã được xây dựng từ bảy trăm năm trước, những người sáng lập ra có võ giả, người tu luyện, họ vốn là những cao thủ tuyệt thế ẩn tu, theo như người ta nói, sau khi mời được họ ra dạy học thì đã xuất hiện học viện này. Qua hơn bảy trăm năm phát triển, học viện này đã có tiếng trên khắp đại lục, không thua kém gì so với Thần Phong học viện, Chiến Thần học viện và Áo Ma học viện.

Ở phía Đông, uy danh của học viện này cũng không hề thua kém so với các môn phái đã có nhiều năm tuổi, thậm chí có một số trưởng giáo của các môn phái lớn còn khuyến khích đệ tử của mình vào theo học ở Tiên Võ học viện.

Bốn học viện lớn nổi tiếng khắp đại lục, giữa các học viện thường có các hoạt động giao lưu trao đổi kinh nghiệm, trên thực tế trao đổi kinh nghiệm cũng chính là việc đấu võ, các trường học viện cử ra những học sinh ưu tú để tiến hành thử sức. Ban đầu thường là vài giáo viên đưa một nhóm học sinh đi tới học viện khác để "giao lưu", không có quy luật nào đáng nói cả. Cuối cùng sau hơn nhiều năm "giao lưu", bốn học viện đã đưa ra một quyết định chung, cứ ba năm sẽ lại có một lần giao lưu giữa bốn trường.

Đương nhiên là trước khi "giao lưu", giữa các trường học viện thường có những hoạt động như "đấu võ hữu nghị", giữa những học viên ưu tú sẽ có một cuộc thi tài. Nhưng những học viên ưu tú của các trường học viện này không hoàn toàn đều sẽ là những cao thủ tham gia "giao lưu", cuộc thử sức này cũng chỉ là một lần thử sức giữa học viên của các học viện.

Năm nay chính là thời hạn ba năm một lần, lần này cuộc thi sẽ được tổ chức tại Thần Phong học viện. Ba tháng sau, sinh viên của bốn trường học viện sẽ lại gặp nhau ở đây để học hỏi và trao đổi kinh nghiệm, có thể nói đây là một cuộc đấu lớn giữa các đối thủ nặng kí của bốn trường học viện này.

Còn ba tháng nữa là đến cuộc đấu võ chính thức của cao thủ bốn trường. Cuộc thi này mặc dù không được coi trọng nhưng các trường học viện vẫn luôn hi vọng cao thủ của trường mình sẽ giành chiến thắng.

Những ngày trước, Thần Phong học viện, Chiến Thần học viện và Áo Ma học viện nhận được lời mời của Tiên Võ học viện đến đó để tiến hành một lần đấu thử.

An viện trưởng mấy ngày này cũng đang phân vân không biết nên chọn ai để đến Tiên Võ học viện tham gia cuộc đấu, ông ta không muốn để cho những cao thủ của mình tham gia vào cuộc thi này, nhưng là một người phụ trách của học viện ông ta lại càng không mong học viện của mình bị bại trận.

Sở dĩ ông ta tìm đến Thần Nam là cũng vì việc này, dựa vào việc đã biết được các tin tức từ đô thành nước Sở và những biểu hiện gần đây của hắn ở thành Tội ác, ông ta đã phát hiện ra thực lực của Thần Nam bây giờ đã đạt đến cấp ba của cảnh giới. Mặc dù đó mới chỉ là vừa vượt qua cấp hai và bắt đầu bước sang cấp ba thôi nhưng với thực lực như vậy cho dù có ở đâu thì cũng đã được coi là một kẻ mạnh rồi.

Sau khi việc Thần Nam quấy rối Long trường bị phát hiện ra, Phó viện trưởng thận trọng suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định bỏ qua cho hắn, muốn y trở thành một trong những thành viên trong cuộc đấu hữu nghị lần này, đến Tiên Võ học viện để tham dự.

An viện trưởng nhẹ nhàng biểu đạt ý của mình cho Thần Nam nghe, Thần Nam cũng có thể hiểu sơ qua về việc mình sắp phải bỏ công sức làm việc cho Thần Phong học viện, chỉ là việc uy hiếp và đe dọa ngầm trong những lời nói đó làm hắn không thoải mái.

"Lão già đáng chết người cũng già dối thật đấy, ta vốn dĩ không phải là học viên của học viện các người. Thật là một đám dối trá."

An viện trưởng nhắm hờ đôi mắt lại rồi nói: "Để người trở thành một học viên trong học viện này thì chỉ cần ta nói một câu, hơn nữa ta cũng không có ý để người tham gia vào cuộc đấu của ba tháng sau. Tất cả những việc ta làm đều là vì Thần Phong học viện cả, tuy để người đi tham gia cuộc đấu ở Tiên Vũ cũng có phần làm sĩ nhục cuộc thi, nhưng cũng không đến mức quá đáng."

Thần Nam càng nghe càng cảm thấy khó chịu, hắn tức giận nói: "Lão già bỉ ổi

vô liêm sỉ người nói cái gì vậy, người cảm thấy làm những chuyện dối trá này sẽ sỉ nhục cuộc thi hay là vì việc ta tham gia sẽ làm bề mặt cuộc thi hả? Cho dù có là lí do gì đi chăng nữa thì ta thấy không đi vẫn là hay hơn cả."

"Tiểu tử người đừng có quên rằng người đã không còn sự lựa chọn nào nữa cả, bước lên phía trước một bước sẽ sáng lạng, lùi sau một bước sẽ là hàng chục long kỵ sĩ, tự người chọn đi."

Thần Nam tức giận trợn mắt lên rồi nói: "Đường đường là Phó viện trưởng của Thần Phong học viện mà lại đi uy hiếp hậu bối, việc này đúng là...đúng là một hành vi của bọn lưu manh, người đúng là một lão lưu manh vô sỉ!"

"Thần Nam người nên biết rõ hoàn cảnh của người lúc này, ngoài bọn long kỵ sĩ đó ra, nghe nói là hôm nay trong học viện còn có một lão già cứ khăng khăng muốn tìm người, ta nghĩ ông ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đâu. Ta với lão già ấy cũng coi như có quen biết, xem ra chỉ có ta mới có thể giúp được người, ha..ha..."

Mép Thần Nam giật lên liên hồi, cuối cùng chàng đành cắn răng cắn lợi nói: "Được rồi, ta đồng ý với người."

Khuôn mặt của An viện trưởng hiện lên đầy vẻ đắc ý, lão nói: "Thần Phong học viện là một học viện tinh toàn nhất tu luyện pháp môn trong bốn học viện, bắt đầu từ bây giờ, thân phận của người sẽ là một học viên của Đông phương võ hệ, đương nhiên chỉ là tạm thời mà thôi, khi người trở về từ Tiên Võ học viện ta sẽ lập tức khai trừ người."

"Hừ, người cho rằng ta muốn làm học viên nơi đây lắm hả. Chẳng cần người khai trừ, ta cũng chẳng có chút hứng thú gì với Thần Phong học viện này cả. Sau khi trở về chúng ta sẽ đường ai nấy đi không còn chút dính dáng gì đến nhau nữa."

An viện trưởng nói: "Sao lại không dính dáng gì đến nhau nữa, ta đã nói rồi người phải làm hai việc, đây mới chỉ là một trong hai việc đó mà thôi. Còn về việc thứ hai ta vẫn chưa nghĩ ra, người hãy cố gắng làm tốt việc thứ nhất này đi đã."

"Lão già đáng chết người..."

"Bây giờ người có thể về được rồi, khi xuất phát ta sẽ cho người đến thông báo với người, trên đường đi sẽ nói rõ cho người biết phải làm như thế nào."

Thần Nam bỏ đi không lâu, Đông Phương lão đầu bước vào trong phòng của Phó viện trưởng, ông ta cười đắc ý rồi nói: "Ha ha, Lão già hôm nay người thật là dũng cảm, dám động thủ với cả thánh long, thật khâm phục, khâm phục!"

An viện trưởng nghe xong câu này thì gân xanh trên trán cứ thế nổi lên, ông ta chửi: "Lão tiểu tử Đông Phương, người đã đứng ngoài nghe trộm, thấy ta bị con rồng có vấn đề đầy ức hiếp, tại sao không xuất hiện giúp đỡ...."

Lão Đông Phương vội vàng giơ tay ra rồi nói: "Viện trưởng đại nhân vĩ đại mau nguôi giận, chính người cũng nên hiểu rằng Ngải Mễ đáng sợ như thế nào?! Cho dù ta có xuất hiện thì cũng không giúp được gì cả.."

An viện trưởng nói: "Cũng may là không có ai khác nhìn thấy nữa, nếu không thì bộ mặt này của ta..."

Đông Phương lão đầu xoa xoa tay rồi nói: "Việc này... nói cho người biết một tin không vui, trong viện đã có một số người chứng kiến tận mắt hết toàn bộ sự việc..."

"Cái gì?" Phó viện trưởng kêu lên sợ hãi.

"Các người đúng là một lũ khốn nạn không có nghĩa khí, nhiều người ở đó như vậy mà không có lấy một người xuất hiện giúp đỡ, ta XXXX....."

"Hừ, mọi người không phải là đã biết người tức trí đa mưu rồi sao, lại còn gian trá như hồ li nữa. Tất cả đều nghĩ rằng người hoàn toàn có thể...."

"Đủ rồi, lũ tiểu tử các người, ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm các người tính sổ, còn lão già người nữa...."

Thần Nam nếu lúc này còn ở đây chắc chắn sẽ vỗ tay khen hay, làm Phó viện trưởng gian trá đó tức giận đến mức trợn cả mắt, quả thật là một việc vô cùng thú vị.

Chương 9: Nộ Phương

Nhìn Phó Viện trưởng đang dần bình tĩnh lại, Đông Phương lão nhân cười nói: "Lão gia hỏa người không ngờ lại đi đe dọa một tên hậu bối, ha ha... bất quá gã tiểu tử hỗn trưởng đó quả thật đáng ghét, nhiều lần trêu chọc tôn nữ của ta, ta thực sự rất muốn đánh cho hắn một trận nhừ tử."

"Thôi được rồi Đông Phương lão tiểu tử, đóng kịch đến đây là được rồi, hôm nay người đã dọa nạt hắn ta không nhẹ đấy. Ha ha, trong học viện của chúng ta có một số học sinh tu vi không tệ, thêm tên tiểu tử này, có lẽ sẽ có thể thắng được năm mươi vạn kim tệ trong cuộc thi đấu khởi động này!"

"Bọn lão già các người, bản thân đều là viện trưởng các học viện, không ngờ lại đi đánh cược với nhau trong cuộc thi đấu khởi động của bọn học sinh. Chuyện này mà đồn ra ngoài, mặt mũi của tứ đại học viện bị các người bội nhọ cả."

An Phó viện trưởng cười nói: "Nếu không có lợi nhuận thì cuộc tỷ thí còn có kịch tính gì, hơn nữa ta cũng vì kiếm chút tiền cho học viện mà thôi!"

"Nếu như thua thì sao?"

"Không thể nào, những cao thủ xuất sắc trong đám đệ tử sẽ không xuất hiện trong cuộc thi đấu khởi động này, mấy lão gia hỏa đó tham hơn chúng ta, bọn chúng đều hy vọng rằng cuối cùng sẽ chiến thắng trong trận thi đấu lớn ba tháng sau, bọn chúng đều mong muốn thắng một trăm vạn kim tệ."

Đông Phương lão nhân kinh ngạc hỏi: "Cái gì? Trận thi đấu lớn ba tháng sau đó các người cũng đánh cược hả?"

"Đương nhiên! Cho nên chúng ta chỉ có thể thắng, tuyệt đối không được phép thua."

Đông Phương lão nhân líu lười không nói ra lời: "Các người... là sự phụ của người ta đó... Ta hừ...!!"

An viện trưởng nói: "Đông Phương lão tiểu tử không nên ăn nói lăng nhăng."

Đông Phương lão nhân nói: "Đúng rồi, thế còn về việc tên tiểu tử đó có thể kéo Hậu Nghệ cung, người thấy sao?"

"Chuyện này rất khó nói, cần từ từ tìm hiểu. Hiện tại chưa thể đưa ra kết luận gì được." Sau đó phó viện trưởng đi một vòng quanh căn phòng rồi nói: "Hôm nay tên tiểu tử đó vô tình nói ra một câu thức tỉnh ta."

"Ồ, là câu gì?"

"Thánh Long Ngải Mễ không chịu rời khỏi học viện, chuyện này có chút gì đó rất cổ quái."

Đông Phương lão nhân cười nói: "Người hôm không phải bị Ngải Mễ sửa một trận nên lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung đấy chứ?"

An Nguyên Trường nói: "Lão gia hỏa, không biết người chưa từng xem xét kĩ về lịch sử của Thần Phong học viện chưa? Trong số những người sáng lập nên học viện có một nữ Thánh Long Kị Sĩ, ta nghĩ Ngải Mễ và con rồng của cô ta rất giống nhau."

"Sao có thể thế được, người đã nghĩ quá rồi phải không?"

An viện trưởng nghiêm túc: "Lịch đại Thánh Long Kị Sĩ sau khi chết, Thánh Long của họ đều trở về Đại Sơn. Ngải Mễ rất có khả năng chính là Thánh Long trở về thâm sơn ngàn năm trước, nhưng đúng lúc đó nó lại được một vị tiền bối của học viện phát hiện và đem về Thần Phong học viện."

Đông Phương lão nhân nói: "Ta cũng đã tìm hiểu rất kĩ càng về lịch sử của học viện, hình dáng Ngải Mễ đích xác cùng Thánh Long ngàn năm trước có điểm tương đồng, bất quá về phương diện tính cách lại không phù hợp. Theo sử ghi chép, Thánh Long ngàn năm trước trí tuệ tuyệt đỉnh, còn Ngải Mễ thì lại mang tính cách

của một tiểu hài tử, hai bên khác nhau rất xa."

An phó viện trưởng nói: "Nhưng Ngải Mễ quả thực đối với học viện có một cảm tình đặc biệt. Nhìn biểu hiện hằng ngày của nó, nó tựa hồ như thực sự từng sống tại đây."

Đông Phương lão nhân nói: "Nếu như đúng là Thánh Long ngàn năm trước, thì trong vòng ngàn năm nhất định trên thân nó sẽ phát sinh sự tình gì đó. Thực lực của nó dường như đã đạt đến cảnh giới tối cao của Thánh Long, nhưng còn tâm tính của nó... Ai, quả thật làm cho người ta không sao hiểu được."

An Phó viện trưởng cảm thán: "Tên gia hỏa đó thực sự làm cho chúng ta phải đau đầu, nếu cứ tiếp tục như vậy thì những cây sâm trân quý trong kho của chúng ta không thể không bị nó ăn sạch. Vị tiền bối đó tại sao lại gặp nó, sao lại phải mang tên hỗn thể tiểu ma vương trở lại chứ? Thật là một đại bất hạnh của Thần Phong học viện."

Lần trước, sau khi Thần Nam từ chỗ phó viện trưởng bước ra liền bị người vây đánh, lúc đó tuy hãn không phát hiện ra trong viện có người mai phục, nhưng trong lòng hãn có chút gì đó thấp thòm không yên. Đông Phương Phượng Hoàng lúc này hận hãn ta cực độ, nếu như biết được hãn đang ở học viện Thần Phong, không lập tức tìm hãn liều mạng mới là lạ.

Trên đường rời đi, rất nhiều học sinh nhìn hãn với nhãn thần đầy nét kì dị, sau lưng hãn thì thầm to nhỏ, Thần Nam không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được bọn họ đang bàn luận chuyện gì.

Hãn ta bây giờ ♦Nhân vật Phong vân♦ của Thần Phong học viện, tai tiếng bề bối đến cực điểm, tin tức liên quan đến hãn nhất định không có gì tốt lành. Lúc hãn ta mỉm cười với một nữ sinh mỹ lệ, lập tức bị vô số những ánh mắt khinh bỉ nhìn hãn và kèm theo đó là những lời quở trách: "Sắc lang!"

"Một nụ cười thiện ý, không ngờ lại bị hiểu lầm sắc lang,... ta cứ nghiêm sắc

mặt mà đi vậy."

Lúc gần đến đại môn của học viện, Thần Nam đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không phải. Những học sinh ở đây dường như đang tập trung quá đông đủ, hơn nữa, nhiều người hình như có biểu tình như đang chờ xem điều gì rất vui.

"Bại hoại người cuối cùng người cũng xuất hiện rồi, ta đã đợi người khá lâu rồi đây "

Thần Nam kêu khổ không ngớt, Đông Phương Phượng Hoàng trên mặt phủ một lớp sương lạnh, chạy ra từ một cái cửa với ánh trắng sáng cách đó không xa bước ra. Tiểu bảo chủ ôm Tiểu Ngọc cười hi hi đi bên cạnh, ngoài ra còn có hơn mười nữ sinh đi ngay sau bọn họ.

"Nguyên lai là Đông Phương tiểu thư thông tuệ tuyệt luân, mỹ lệ vô song, cô tìm ta có việc gì?"

Đông Phương Phượng Hoàng nghiêng răng nói: "Tên bại loại đáng chết, đừng cười đùa trước mặt ta, người biết tại sao ta đến tìm người rồi chứ? Hôm nay ta với người phải quyết một trận sống còn."

"Hãy khoan đã, Phượng Hoàng tỷ tỷ, muội có điều muốn nói." Tiểu bảo chủ chạy đến phía trước nói: "Bại hoại người đã cướp của ta năm vạn kim tệ, bây giờ hãy mau trả lại cho ta đi."

"Cái này...." Thần Nam nhất thời cứng họng không nói được gì. Trong thời điểm này mà tiểu bảo chủ bắt hãn ta trả tiền, thì thật làm cho hãn ta đã rồi lại càng rồi hơn, rõ ràng là giậu đổ bìm leo. Hãn ta nếu như có thể trả được thì đã tốt, nhưng hiện giờ trên người hãn ta chỉ còn chưa đầy một trăm kim tệ.

"Muội muội, muội giữ trên người nhiều kim tệ vậy không an toàn đâu, lúc đầu chẳng phải chúng ta đã thoả thuận rồi sao, ta giúp muội bảo quản, sau này khi nào muội cần ta sẽ đưa cho muội."

"Hừ, bại hoại đáng chết, ai là muội muội của người kia chứ? Lúc đó số tiền là

do người cướp của ta, ta nào có nhờ người bảo quản." Tiểu bào chủ giận tới trợn mắt lên, đầy vẻ phẫn hận, nói: "Mau trả lại ta! Trên người ta hiện nay không còn một phân tiền nào, hàng ngày đều do Phụng Hoàng tỷ tỷ bỏ tiền ra cho ta ăn cơm."

Thần Nam đưa tay vào túi tìm kiếm, móc ra vài kim tệ, nói: "Trước hết hãy cầm lấy chỗ này."

"Haha"

Chúng nhân chung quanh quan sát cười ồ lên, không tưởng một ca ca giữ mấy vạn kim tệ của muội muội, cuối cùng chỉ đưa ra chút ít. Họ thực sự không sao hiểu được có vấn đề gì giữa hai huynh đệ cổ quái này, cứ mỗi lần hai huynh muội cãi nhau, không có chút gì giống huynh muội nữa.

Tiểu bào chủ tức giận đến mức xanh xám mặt mày lại, cắn môi nói: "Bại hoại người muốn chối? Hừ, người nếu như không trả tiền cho ta, thì đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây."

Nhìn tiểu bào chủ đang tức giận, ánh mắt long sòng sọc của Đông Phương Phụng Hoàng và cả sắc mặt không mấy thiện chí của những người xung quanh quan sát, Thần Nam nói: "Được rồi, ta đành nói thật vậy. Năm vạn kim tệ đó của người đã bị lão Phó Viện Trưởng bí ối vô sỉ bắt chẹt rồi."

"Cái gì? Thế là thế nào?"

"Lần trước chẳng phải người đã tận tai nghe thấy ta mắng chửi lão gia hỏa ấy sao? Chính cái lần đó hắn đã moi của ta năm vạn đồng tiền vàng rồi chạy mất."

"Tại sao người lại đưa cho lão ta?"

"Bởi vì lão hỗn đản đó trước đó đã đưa ta vào bẫy, ta không thể không đưa cho lão." Thần Nam vui vẻ tường thuật lại toàn bộ sự việc, nhằm để bề làm cho tiểu bào chủ điều man kia bất mãn, đi tìm Phó viện trưởng đại náo một trận.

Lúc này, Đông Phương Phụng Hoàng bước lên phía trước nói: "Tiểu ma phiền người lùi lại đằng sau. Tên gia hỏa này rõ ràng muốn chối cãi. Phó viện trưởng đại

nhân làm sao có thể làm việc đó được. Đối phó với loại vô lại đáng ghét này, chỉ có thể dùng vũ lực thôi."

Lúc đó trên khuôn mặt thiếu nữ thiên tài ma pháp này tràn đầy vẻ phẫn nộ, tuyệt sắc dung nhan như bị một màn sương lạnh bao phủ.

Thần Nam vừa thấy đại sự bất diệu, liền nghĩ đến việc đào tẩu, nhưng lúc đó hần ta phát hiện ra rằng những người xung quanh đó chẳng biết vô tình hay cố ý đã phong tỏa đường lui từ lúc nào.

"Đông Phương tiểu thư, ta nghĩ mối ân oán giữa chúng ta được hóa giải rồi chứ. Lần trước trước khi quyết đấu chẳng phải cô đã nói chỉ cần ta thắng, cô sẽ không gây khó dễ gì cho ta nữa, hôm nay tại sao lại còn cản đường ta?"

Đã nhiều ngày qua nhưng tin đồn về Thần Nam và Đông Phương Phượng Hoàng vẫn chưa dứt, điều này làm cho Đông Phương Phượng Hoàng khổ não vô cùng. Lần trước cô ta vốn nghĩ là sẽ quyết đấu một trận tất thắng, kết quả là cô ta bị Thần Nam đánh bại, hơn còn bị hấn ôm từ trên không xuống, điều này làm cô vô cùng xấu hổ và căm phẫn.

Những ngày đó trong lòng cô ta nộ hỏa bùng bùng, nhiều lần muốn tìm Thần Nam báo thù, nhưng đều bị gia gia của cô ta là Đông Phương Lão nhân gia ngăn cản lại. Hôm nay cô ta sau khi biết Thần Nam sẽ đến học viện Thần Phong, lập tức dẫn một số bằng hữu, đến đợi sớm ở trước cổng học viện.

"Bại hoại vô si, cho dù băm vằm người ra làm trăm nghìn mảnh cũng khó mà hoá giải được nỗi hận trong lòng ta." Đông Phương Phượng Hoàng lúc này tinh thần kích động dị thường, tay phải cầm Tử Ngọc Ma trượng do dụng lực thái quá, huyết quản màu xanh có thể nhìn thấy rất rõ. Cô ta dần trấn tĩnh lại rồi nói: "Không sai, lần trước là người thắng, ta hôm nay không phải là đến làm phiền người mà là đến để quyết đấu với người."

"Điều này... cũng được sao?" Thần Nam không biết nói gì hơn, đó chẳng phải là khó dễ hần sao?

"Đông Phương tiểu thư, cô vẫn muốn quyết chiến với ta sao? Nhưng mà... hình như cô không phải là đối thủ của ta. Chúng ta.....có nhất thiết phải tiếp tục không?" Thần Nam biết rõ phiền phức lần này là không thể trách được, liền làm ra vẻ coi thường, cố ý biểu lộ tư thái khinh thị đối với Đông Phương Phượng Hoàng.

Đông Phương Phượng Hoàng tức giận vô cùng, nói: "A... bại hoại chết tiệt, lần trước bị người đánh lén, lần này ta quyết không cho người cơ hội nữa, ta nhất định phải giết người."

Tình hình đã trở nên hết sức nghiêm trọng nhưng ngược lại Thần Nam lại tỏ ra rất bình tĩnh, hắn nói với vẻ không hề hoang mang lo sợ gì: "Đó chỉ là cuộc quyết đấu do cô đơn phương đề xuất, ta vẫn chưa đáp ứng à!"

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Người không còn lựa chọn khác! Nếu người không quyết đấu với ta, ta quyết không để cho người đi."

Thần Nam nói: "Ta không muốn mình vô duyên vô cớ đi quyết đấu với người khác, lần trước là vì ta không muốn lại người bị truy đuổi giết chết nên mới quyết đấu với cô. Lần này thì vì cái gì chứ? Hay là chúng ta đánh cược đi, người thắng cuộc thì được lợi ích gì đấy, cô thấy thế nào?"

Đông Phương Phượng Hoàng gật đầu nói: "Được, nếu như ta thua, năm vạn kim tệ của tiểu ma phiến sẽ không đòi người nữa."

Tiểu bảo chủ lập tức kháng nghị: "Không được, Phượng Hoàng tỷ tỷ, tuy ta và tỷ như tỷ muội ruột thịt nhưng người không thể lấy tài sản của ta đi đặt cược thế được."

Đông Phương Phượng Hoàng tức giận nói: "Lẽ nào người nghĩ là ta không thể thắng hắn sao? Lần này ta đảm bảo là sẽ giết chết hắn ta."

Tiểu bảo chủ thấp giọng lầm rầm: "Lần trước người đã thua hắn, lần này....."

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Người đang lầm rầm gì đấy? Lẽ nào người không tin ta sao?"

Tiểu bào chủ lắc đầu nói: "Muội đương nhiên là tin tỹ, nhưng... muội vẫn không đồng ý."

"Tại sao?"

"Vì... vì..."

"Vì sao? Rốt cuộc ngươi vẫn không đồng ý sao?"

"Phượng Hoàng tỹ tỹ, năm vạn kim tệ đem đi đặt cược là quá nhiều, để xem hẳn đặt cược ra sao rồi chúng ta hãy đưa ra quyết định."

Thấy tiểu bào chủ xảo quyết đang tìm mọi cách để thoái thác, trên khuôn mặt Thần Nam lộ ra chút tiểu ý, nói: "Muội muội của ta không hi vọng ngươi đem mấy vạn kim tệ biến thành tro bụi, tuy nói chúng ta là huynh muội, nhưng về vấn đề tài sản, từ trước đến nay dù là huynh muội ruột thịt cũng phải tính toán rõ ràng."

"Bại hoại ngươi bớt cuồng vọng đi, lần này ngươi chết chắc rồi." Tiếp đó Đông Phương Phượng Hoàng lại quay sang nói với tiểu bào chủ: "Ngươi thực sự vẫn nghĩ rằng ta sẽ thua hẳn ta sao?"

Tiểu bào chủ nói: "Đương nhiên không phải như vậy, tỹ rõ ràng biết tên gia hỏa đó căn bản không phải là ca ca của ta, hẳn là kẻ vô sỉ nhất, vô lại nhất."

Đông Phương Phượng Hoàng giọng lạnh lùng nói: "Bại hoại chết tiệt, ngươi đặt cược gì?"

Thần Nam mò mò tìm, từ trong túi lôi ra vài kim tệ, nói: "Ta chỉ có bấy nhiêu thôi..."

"Haha"

Những người xung quanh lại một lần nữa cười ồ lên, trong khi người ta lấy ra năm vạn kim tệ ra đặt cược, hẳn ta lại chỉ lôi ra có vài kim tệ, thực sự chẳng chút tương xứng.

Đông Phương Phượng Hoàng tức giận nói: "Người dám hí lộng ta..."

"Cô hiểu lầm rồi, ta thề không hề có ý hí lộng cô, thực sự trên người ta lúc này chỉ còn có vài kim tệ này thôi."

Đông Phương Phượng Hoàng lạnh lùng nói: "Ta nghĩ người nên cược tính mạng của mình là tốt nhất. Nếu không sau khi ta thắng người, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người đâu, lúc đó người sẽ phải lấy tính mạng của mình ra làm tiền đặt cược đấy."

Thần Nam nói: "Sao có thể vậy được, ta lấy tính mạng của mình ra đặt cược. Còn cô lấy gì đặt cược?"

Đông Phương Phượng Hoàng tức giận nói: "Ta cũng sẽ lấy tính mạng của ta ra để đặt cược, hôm nay ta phải quyết đấu với người đến cùng."

Trong trường không khí bắt đầu trở nên khẩn trương, những học sinh nghe đồn đến ngày càng nhiều, đông đến mức nước cũng không thể lọt qua, số người đến vẫn không ngừng tăng lên.

Trong đám người không thiếu truy cần giả cuồng nhiệt của Đông Phương Phượng Hoàng, những người náy đối với Thần Nam dịch ý nòng nặc, không ít người đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, chuẩn bị lúc cần là xuất thủ.

Thần Nam nhìn vẻ mặt đầy sát khí của Đông Phương Phượng Hoàng, nói: "Không nên tức giận như thế, chúng ta không nhất thiết phải kẻ sống người chết như thế, đúng không?"

Đông Phương Phượng Hoàng nâng cây Tử Ngọc ma trượng trong tay lên, nói: "Người là tên bại hoại vô sỉ, hôm nay có ta thì không có người, có người thì không có ta."

Thần Nam vuốt vuốt mũi nói: "Vậy thì còn ta, không còn cô vậy!"

Đông Phương Phượng Hoàng nói với chúng nhân ngoài trường: "Các người nghe rõ rồi đó, tên bại hoại này đã lấy tính mạng của mình ra để đặt cược, đến lúc

đó ta giết hẳn thì đừng có trách ta."

Thần Nam nói: "Cái chết với ta mà nói là trường phạt lớn nhất, nhưng đối với cô thì lại không phải như vậy. Vì vậy vật đặt cược của cô phải đổi lại đi. Nếu như cô thua ta, cô phải làm thị nữ cho ta một tháng."

Những lời đó vừa được nói ra, chúng nhân bỗng ầm ĩ hẳn lên, họ vạn vạn lần không ngờ rằng hẳn ta lại đề xuất yêu cầu như vậy. Đông Phương Phượng Hoàng rõ ràng là thiếu nữ thiên tài của Ma Pháp Hệ, được mọi người đánh giá là một trong sáu tuyệt thế mỹ nữ của học viện, đưa ra yêu cầu đó đối với một cô gái kiêu sa mỹ miều như cô ta thì thực sự còn quá đáng hơn là giết chết cô ta."

Ngoài sân vọng lại một tiếng chửi rủa, bất luận đó là giọng nam hay giọng nữ thì cũng đối với Thần Nam vô cùng phẫn hận, không ít những ma pháp sư bay lơ lửng trên không trung, rất nhiều những võ sĩ cầm chắc trong tay vũ khí của mình, bất kể lúc nào cũng có thể lao tới vây công Thần Nam.

Đông Phương Phượng Hoàng tức giận tới mức run bắn người lên, lấy cây ma trượng chỉ vào Thần Nam mà nói: "Ta... nhất định phải giết chết người."

"Nếu như người không giết nổi ta thì sao? Lẽ nào người thực sự muốn làm thị nữ cho ta sao?"

Những lời nói đó của Thần Nam không chỉ làm cho Đông Phương Phượng Hoàng tức điên người lên mà còn làm cho tiểu bảo chủ đứng bên cạnh cũng cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Cô ta nắm chặt cú đấm, nhớ lại cách đó không lâu Thần Nam cũng luôn miệng lập ra kế hoạch bắt cô ta làm thị nữ, điều đó làm cho cô ta vô cùng xấu hổ và phẫn nộ.

Đông Phương Phượng Hoàng thù hận nói: "Người nằm mơ à, chết đi!" Cô ta huy động ma trượng, khê niệm chú ngữ, một cột băng hàn quang lóe sáng rít lên hướng về phía Thần Nam.

Thần Nam không một chút lơ là, hữu quyền mãnh kích, một luồng kim quang sáng chói xuất hiện trước mặt hẳn, cột băng vỡ ra, cuối cùng hóa thành bạch vụ tan

biển trong không trung.

Hắn lùi về sau một bước nói: "Chậm đã, người cuối cùng là đặt cược gì?"

Đông Phương Phượng Hoàng lúc đó tức giận tột độ, giọng phẫn nộ nói: "Chỉ cần người có bản lĩnh thắng được ta, thì dù là đặt cược gì cũng được."

Thần Nam cười ha ha nói: "Được." Hắn hướng về phía những xem chung quang nói: "Các người đều nghe rõ rồi chứ, nếu như ta thắng Đông Phương Phượng Hoàng thì cô ta sẽ phải làm thị nữ cho ta một tháng."

Ngoài sân vô cùng ồn ào, nhốn nháo, tiếng chửi rủa ầm ĩ không đập vào tai.

Đông Phương Phượng Hoàng thi triển Phong Tường Thuật nhanh chóng bay lên không trung, lúc đó hai mắt cô ta như phát lửa, cô ta nghiêng răng nói: "Bại hoại, người hãy nhận cái chết đi." Nàng bắt đầu niệm chú ngữ, ma pháp nguyên tố không trung không ngừng tụ tập về phía cô ta.

An phó viện trưởng và Đông Phương lão nhân bàn chuyện Thánh Long, sau lại tiếp tục bàn đến trận đối đầu ba tháng sau của tứ đại học viện, đúng lúc đó thì một tiếng gõ cửa gấp gấp cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.

"Vào đi."

Một nữ sinh hoảng hốt khẩn trương đẩy cửa bước vào, nói: "Viện trưởng, không xong rồi, Đông Phương Phượng Hoàng học tử tiến hành sinh tử đại chiến với tên bại hoại ở môn khẩu của học viện."

Đông Phương lão nhân nhảy dựng lên, gấp giọng hỏi: "Chuyện là thế nào?"

Nữ sinh nhìn thấy gia gia của Đông Phương Phượng Hoàng ở đây, vội vàng nói: "Đông Phương lão sư, người hãy mau đi đến đó đi. Phượng Hoàng học tử nếu thua thì sẽ phải làm thị nữ cho gã bại hoại đó một tháng."

An phó viện trưởng nói: "Nha đầu này tử nhỏ đã luôn tranh cường hảo thắng, hơn nữa tính tình lại rất nóng nảy. Đông Phương lão tiểu tử hãy mau đi xem sao, chưa biết chừng tôn nữ của người sẽ phải làm thị nữ cho tên bại hoại đó cũng nên."

Đông Phương lão nhân hừ lên một tiếng rồi từ trong phòng phóng ra, tốc độ nhanh cực điểm, trong nháy mắt đã biến mất.

Lúc ông ta đến chỗ Đại Môn của học viện, ở đó đã có mấy trăm người, hiện trường vô cùng huyền ảo, ồn ào.

Đông Phương Phượng Hoàng lơ lửng trên không trung, những nguyên tố ma pháp quanh cô ta dao động dị thường mãnh liệt, khi cô ta đã tập trung đầy đủ năng lượng ma pháp, hướng về Thần nam phát động công kích ma pháp.

Đông Phương lão nhân nhanh chóng xuyên qua đám người đông đúc đó để tiến vào trong tràng, hướng về phía Đông Phương Phượng Hoàng trên không trung kêu lớn: "Phượng hoàng, mau dừng lại!"

Đông Phương Phượng Hoàng đang định huy động ma trường, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Đông Phương lão nhân, cô ta nhìn theo hướng phát ra thanh âm, nhìn thấy gia gia đang ở phía dưới vẫy tay về phía cô ta.

"Phượng Hoàng, mau xuống đi!"

"Không, gia gia, hôm nay cháu nhất định phải giết chết kẻ bại loại này."

Đông Phương lão nhân nói: "Lẽ nào cháu không nghe lời gia gia sao? Mau xuống đây, gia gia có vài lời muốn nói với cháu."

Đông Phương Phượng Hoàng nộ hỏa bừng bừng, hận Thần Nam cực điểm. Sau khi nghe Đông Phương lão nhân nói vậy thì có phần do dự, cô ta biết rằng hạ xuống như vậy, gia gia nhất định sẽ ngăn cản việc cô ta quyết đấu.

"Gia gia, cứ mặc cháu, kẻ bại hoại này thật vô cùng đáng ghét....."

Đông Phương lão nhân liền cắt ngang lời của cô ta: "Mau xuống đây! Nếu

không gia gia sẽ nổi giận."

Đông Phương Phượng Hoàng nhìn chòng chọc về phía Thần Nam với vẻ phần nộ tột độ, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải bay xuống mặt đất.

Đông Phương lão nhân bước đến, nói với mười mấy nữ sinh khác cùng đi với Đông Phương Phượng Hoàng: "Các người đưa nó về trước đi."

"Không, gia gia, cháu không muốn về."

Mười mấy nữ sinh đó đều là những người hảo hữu của Đông Phương Phượng Hoàng, họ vừa nhìn Đông Phương Phượng Hoàng, lại vừa nhìn sang Đông Phương lão nhân, do dự, chần chừ.

Đông Phương lão nhân vẫy tay về phía hai nữ sinh ở phía xa, hai nữ sinh nhanh chóng bước tới, họ đều là võ giả, đều lưng đeo trường kiếm.

"Hai người hãy đưa nó về."

Hai nữ sinh này là những đệ tử do Đông Phương lão nhân đích thân truyền thụ, do đó họ hiểu rất rõ về Đông Phương Phượng Hoàng. Hai người nhanh chóng bước đến trước mặt cô ta, một người nói: "Xin lỗi, Phượng Hoàng tiểu thư, cô hãy nghe lời của Đông Phương lão sư quay về trước đi." Rồi hai người một trái một phải kéo cô ta ra ngoài trường.

"Các người buông ta ra, ta phải giết chết kẻ bại hoại đó. Gia gia, gia gia hãy bảo bọn họ nhanh thả cháu ra..." Đông Phương Phượng Hoàng không ngừng vùng vẫy, nhưng cô là một ma pháp sư, khí lực căn bản không thể so sánh với hai võ giả.

Nhìn về phía Đông Phương lão nhân cách không xa, Thần Nam trong lòng gửi đến cho ông ♦lời thăm hỏi♦ nồng nhiệt nhất. Đồng thời hắn cũng biết rằng chắc chắn Đông Phương lão nhân sẽ gây khó dễ cho hắn. Sau này rất có thể hắn sẽ phải chịu càng nhiều đau khổ.

Thần Nam nhìn về phía không xa nơi Đông Phương Phượng Hoàng không ngừng vùng vẫy, hắn liền nhếch mép cười, bất quá vừa hay bị Đông Phương

Phượng Hoàng quay đầu lại bắt gặp, điều này làm cho Đông Phương Phượng Hoàng nộ hỏa vốn bùng bùng nay lại càng cuồng bạo hơn.

"A.... đồ bại hoại đáng chết...." Cô ta nhanh chóng niệm một tràng chú ngữ.

Hai nữ võ giả đang giữ cô ta bỗng cảm thấy thân thể nặng như núi, đến nửa bước cũng khó di chuyển. Đó là một loại ma pháp mới mà Đông Phương Phượng Hoàng gần đây mới học được - Trọng Lực thuật, những người trúng thuật này trọng lực tăng lên gấp bội, hành động trở nên khó khăn.

Đông Phương Phượng Hoàng nhanh chóng thoát khỏi lường nữ, lập tức bay đến phía Thần Nam, nhưng liền bị Đông Phương lão nhân nhanh chóng ngăn lại.

"Phượng Hoàng, lẽ nào cháu không nghe lời gia gia sao?"

"Gia gia, cháu...."

Đông Phương lão nhân nói: "Cháu bây giờ thực sự không phải là đối thủ của hã, sở dĩ ta ngăn cản cháu là vì muốn tốt cho cháu, khi thực lực của cháu có thể thắng được hã ta, ta quyết không ngăn cản cháu nữa."

Sắc mặt Đông Phương Phượng Hoàng lộ ra vẻ không cam và ủy khuất, cuối cùng phần nộ rút cây trường kiếm từ trên người của một nữ võ giả bên cạnh, hướng thẳng về phía Thần Nam thét lên: "Đồ bại hoại chết tiệt, sớm muộn gì ta cũng phải giết ngươi!"

Những người vây quanh xem ai cũng ngây ngốc ra, một ma pháp sư không ngờ dùng trường kiếm hướng về phía địch nhân giận dữ mắng, có thể thấy trong lòng cô ta vô cùng phần nộ.

Chương 10: Cường Giả Đại Chiến

Đông Phương Phương Hoàng rời đi một cách không cam tâm, Tiểu Bảo Chủ ôm Tiểu Ngọc đi tới trước mặt Thần Nam nhẹ giọng nói: "Bại hoại người đã triệt để kích nộ tử ấy, rắc rối sau này của người sẽ rất lớn, hi hi!" Nói xong nàng ta cũng rời khỏi hiện trường.

Trong số những người vây quanh có không ít người theo đuổi Đông Phương Phương Hoàng, bọn họ đều phần nộ chú thị nhìn Thần Nam, chỉ cần có người phát động là sẽ lập tức xông lên.

Lúc này Đông Phương Lão Nhân mới nói: "Đừng đứng xem nữa, mau giải tán đi."

Đám học sinh vây quanh khiếp sợ cái uy của Đông Phương Lão Nhân, cuối cùng đều giải tán.

Sau đó Đông Phương Lão Nhân đến gần Thần Nam nói: "Tiểu tử hỗn trưởng...."

"Lão già hỗn trưởng dừng lại.." Trần Nam ngắt lời ông ta, nói: "Lần này không liên quan đến ta, tôn nữ của lão tập hợp một đám người vây lấy ta, cô ta muốn tìm ta gây phiền phức, có thể nói ta mới là người bị hại."

Đông Phương Lão Nhân nói: "Ta, hừ, tiểu tử thối, bây giờ ta không có thời gian tranh luận với người, sau này ta sẽ từ từ tính sổ với người. Vừa nãy phó viện trưởng muốn ta nhường người, giao ước ba ngày của chúng ta tạm thời bỏ qua, sau này ta sẽ thu thập người."

Bước qua đại môn của Thần Phong học viện, Thần Nam cảm thấy mình bị phó

viện trưởng và Đông Phương Lão Nhân cùng hợp mưu tính kế, hai người này ép hãn không thể không tới Tiên Vũ học viện tham gia thi đấu.

"Nhất định là lão hồ li phó viện trưởng yêu cầu Đông Phương lão đầu tử hù dọa ta, lão già bỉ ổi vô sỉ này..." Hãn không ngừng nhiect mắng.

Theo một khía cạnh nhất định mà nói, nếu như không phải Long Bảo Bảo nhận ra Thần Nam chính là người tối hôm đó rắc bột ớt thì bây giờ hãn căn bản không phải chịu sự uy hiếp của phó viện trưởng. Hãn vạn lần không thể nào ngờ rằng chú rồng nhỏ khá ái đó lại là ngũ giai thánh long, đến tận lúc này trong lòng hãn vẫn không sao tin được.

Theo lời phó viện trưởng, Long Bảo Bảo tính cách cổ quái, đối với bất kì một sự vật mới lạ nào cũng tò mò, bây giờ nó đối với hãn vô cùng thân thiết đa phần cũng chính là bởi vì hãn là một người bạn để chơi đùa.

"Đúng, phải nhân cơ hội này cho nó giáo huấn lão đầu tử đồn mạt vô sỉ kia, lại còn cả Đông Phương lão đầu tử đáng ghét nữa."

Lúc này Thần Nam đã bước vào một hẻm nhỏ, đang lúc hãn đang nghĩ ngợi lung tung, một đạo hàn quang lạnh lẽo trong suốt như thiểm điện lao thẳng tới phía trước mặt hãn.

Thần Nam giật mình, vội vàng nghiêng người tránh, hàn quang chỉ nay sượt qua người hãn, bất quá nó lại lập tức bay vòng trở lại. Lúc này hãn đã nhìn rõ, đạo hàn quang đó là một thanh Viên Nguyệt Loan đao, thanh loan đang trảm ngược lại hàn khí lạnh lẽo, lóe lên quang mang yêu dị, tựa hồ còn nhanh hơn ban nãy. Hãn lại một lần nữa né người tránh sang một bên, thanh Viên nguyệt loan sát khí đáng sợ phá không bay đi.

Từ sâu trong con hẻm nhỏ, một thanh niên nam tử thần sắc lạnh lùng tay nắm chặt loan đao chặn đường đi của Thần Nam. Thanh niên này mày kiếm, mắt hổ, anh tuấn phi phàm, thân hình mặc dù không phải là quá cao lớn nhưng lại đem tới cho người ta cảm giác mạnh mẽ.

"Bại hoại, ta đợi ngươi lâu rồi!" Người thanh niên lạnh lùng nhìn chăm chăm về phía Thần Nam, khắp con hẻm nhỏ tràn ngập sát khí.

"Ngươi tại sao lại đánh lén ta?"

"Muốn xem ngươi có đang để ta xuất thủ hay không, nếu như đến một đao cũng không tránh được, ta không cần phải cùng ngươi giao thủ."

"Ngươi là ai?"

"Lãnh Phong, ta phải khiêu chiến với ngươi."

"Ta căn bản không biết ngươi, ngươi tại sao lại khiêu chiến với ta?"

"Trước hết ngươi hí lộng Đông Phương Phượng Hoàng, sau là người chiến thắng trong đại chiến Ma Pháp hệ, bây giờ đại danh của ngươi ở Thần Phong học viện ai ai cũng biết. Mặc dù có chút khiến người ta khinh ghét nhưng không thể phủ nhận rằng ngươi là một cao thủ, ta phải khiêu chiến với ngươi."

Thần Nam nói: "Nói như vậy là ngươi vì võ mà khiêu chiến với ta?"

Lãnh Phong nói: "Đây chỉ là một nguyên nhân. Còn một nguyên nhân nữa chính là ta cần phải thay Phượng Hoàng giáo huấn ngươi một trận."

Thần Nam lại một trận đau đầu, hẳn đã nghe nói có một số học sinh có thể sẽ tìm tới quyết đấu nhưng không ngờ lại tìm đến nhanh như vậy.

"Chúng ta không nhất thiết phải giao đấu? À, ta mời, chúng ta tìm một nơi nào đó uống hai li rượu."

Lãnh Phong sắc mặt vẫn nguyên vẻ băng lãnh, gã giơ thanh Viên Nguyệt Loan Dao trong tay lên, nói: "Trận chiến giữa ta và ngươi ngày hôm nay không thể nào tránh được. Nếu như ngươi có thể thắng được ta, ta không có gì để nói, chỉ trách ta học nghệ chưa tinh. Tuy nhiên, nếu như ngươi bại, đừng trách ta vô tình."

Một cỗ áp lực bức nhân từ phía Lãnh Phong tỏa sang phía Thần Nam, Viên

Nguyệt Loan đao trong tay gã phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Thần Nam biết rằng trận chiến này không thể nào tránh khỏi, hấn xua tay về phía Lãnh Phong nói: "Nơi này lúc nào cũng có thể có người qua lại, ta thấy chúng ta hãy tìm một chỗ khác đi!"

"Được! Chúng ta hãy tới khu rừng ở ngoài Đông thành."

Lãnh Phong đi trước, Thần Nam theo sau, hai người đi ra khỏi con hẻm nhỏ, đi theo đường lớn tới ngoài thành.

Lúc này đã là ánh tịch dương dần lặn xuống phía tây, tây phương một đám mây màu đỏ làm cho cả bầu trời trở lên đỏ rực, khu rừng ở ngoại thành như khoác thêm một tấm áo choàng màu hồng mỏng.

Trên một bãi đất rộng ở bên cạnh cánh rừng, Lãnh Phong và Thần Nam đứng đối diện cách nhau ba trượng, về mặt cả hai người đều chăm chú, cả hai đều không dám coi thường đối phương.

Thanh Viên Nguyệt Loan đao trong tay Lãnh Phong hướng vào tâm mi của Thần Nam, xung quang ngọn đao phong sắc lạnh ẩn hiện những luồng sương mù lưu động, sát khí đáng sợ khiến cho chim chóc trong rừng đều sợ hãi bay đi ẩn nấp.

Thần Nam cũng đã rút trường đao ở sau lưng ra, hấn cũng đã cảm nhận được công lực tinh thâm của đối phương, đây quả thực là một đối thủ đáng gờm. Thanh trường đao trong tay hấn dưới ánh sáng của đám mây đỏ rực chiếu rọi phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt giống như được nhuộm máu tươi.

"Bại hoại ngươi đã chuẩn bị xong chưa? Ta ra tay đây?"

"Hừ, dừng lại. Trước hết cần nói rõ cái đã, ta họ Thần. Nếu ngươi cứ gọi bừa dùng trách ta tặng cho ngươi cái biệt hiệu XXXX."

Lãnh Phong khoe miện khê nhếch lên nhưng vẫn chưa kịp lộ ra tiểu ý đã bị vẻ băng lãnh che phủ. Gã lạnh lùng nói: "Chuẩn bị tiếp chiêu, hi vọng ngươi không để ta thất vọng."

"Vút!" Thanh Viên Nguyệt Loan đao phát ra những tiếng kêu kì dị, bay về phía Thần Nam, so với lúc ở trong hẻm nhỏ không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần.

"Keng" Trường kiếm trong tay Thần Nam chặn lấy thanh Viên Nguyệt Loan đao, xung quanh những tia lửa bắn tóe ra, nhưng thanh viên nguyệt loan đao không bị chấn động rơi xuống, bay ngược trở lại ở một góc độ kì quái.

Thần Nam nhanh như chớp xông lên phía trước, trong khoảnh khắc Lãnh Phong nắm lấy thanh loan đao hắn đã xông tới phía trước gã, trường đao với thế "lực phách hoa sơn" từ trên không chém xuống.

Hai đạo quang mang từ trên không đột nhiên xuất hiện, một đạo là là đao mang do Thần Nam chém ra, một đạo là ánh sáng u ám lãnh lẽo do thanh Viên nguyệt loan của Lãnh Phong phát xuất ra, sau khi hai đạo đao khí ẩn tàng hai luồng sức mạnh khủng khiếp lao vào nhau đã tạo ra những tiếng nổ lớn, dường như cả không gian như muốn nổ tung, cát bụi gần đó bay loạn.

Sát khí ngập trời khiến cho những con thú ẩn nấp kín trong những bụi cây cũng sợ hãi hoảng loạn, muông thú trong rừng đều chạy trốn.

Thần Nam liên tiếp lùi về sau ba bước, Lãnh Phong cũng vậy, hai người đều lắc người mấy lượt mới có thể đứng vững được.

Thần Nam lúc này đã thực sự tin rằng tu vi của đối phương chỉ có thể ở trên hắc chứ không thể nào ở dưới hắc được, hiển nhiên đối phương cũng là đông phương tam giai võ giả.

Lãnh Phong lạnh giọng nói: "Người quả nhiên đã đạt tới cảnh giới kiếm khí xuất thể của Đông phương võ giả. Tính ra thật không làm ta thất vọng."

Những người có thể đạt tới giai vị cảnh giới đều là những cao thủ chân chính, trong đông phương võ giả, cảnh giới tu luyện của cấp vị cao thủ có thể phân thành: luyện tinh hóa khí, tiên thiên chi cảnh, kiếm khí xuất thể, luyện khí hóa thần, thần ngưng khí cố. Đương nhiên kiếm khí trong kiếm khí xuất thể cũng là một khái niệm rất rộng, không chỉ giới hạn trong kiếm khí, cũng bao gồm cả đao khí.

Thần Nam vừa từ Tiên Thiên chi cảnh bước vào cảnh giới Kiếm khí xuất thế chi cảnh, mặc dù chỉ mới bước đầu tiếp cận với cảnh giới cấp ba, nhưng trong số những người cùng trang lứa cũng đã là siêu cấp cao thủ rồi.

Thần Nam nói: "Người rất tự phụ."

Lãnh Phong nói: "Trong số những người cùng trang lứa, những người được ta coi là đối thủ không nhiều, đối thủ khó cầu, hôm nay đúng là một ngày khiến người ta vui mừng." Mặc dù gã không cười, thanh âm băng lãnh, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ hưng phấn.

Thần Nam thầm kêu không hay, tên lạnh lùng như tảng băng này không còn nghi ngờ gì nữa đúng là một kẻ cuồng điên si mê võ, ngày hôm nay chắc chắn không thể tránh khỏi một trận ác chiến, muốn lúc thích hợp sẽ ngừng tay e rằng không có khả năng.

Lần này Lãnh Phong chủ động công kích, tay gã cầm Viên nguyệt loan đao nhắm Thần Nam chém xuống, đao khí giống như cầu vồng, phát ra những đạo quang mang chói mắt trong không trung.

Thần Nam tay nắm trường đao nghênh đón, đao khí mạnh mẽ rắn chắc như được luyện, ánh sáng lấp lánh, chói mắt.

"Bùng"

Lực công phá của hai đạo phong mang va vào nhau quả thật kinh nhân, cát đá của khoảng đất trống bên rừng này bay tứ tung, đao khí ở xung quanh khiến cho bề mặt đất ở gần đó bị va đập xuất hiện các hố lồi lõm.

Hai người đối chiến cũng bị chấn động đến nỗi bay tung ra, nhưng trong khoảnh khắc tiếp đất cả hai người lại nhanh chóng lao vào tấn công đối phương.

Đao khí trong trường bay ngang dọc, những ánh sáng phát ra từ lưỡi đao giống như những tia chớp đan xen trên không. Lúc này ở nơi đây ánh sáng chói lòa, những tiếng "đùng đùng" đinh tai nhức óc không ngừng vang lên.

Thần Nam và Lãnh Phong thân hình hai người như chớp, giống như hai đạo quang ảnh đang di chuyển.

Đao khí như đang xâm chiếm tất cả điền cuồng tàn phá, mặt đất trong trường xuất hiện vô số những hố sâu, đá bắn ra loạn xạ, cát bụi bay mịt mù. Hai người từ chỗ đất trống đánh vào tận trong rừng, cây cối đổ xuống từng hàng, dưới lưỡi kiếm lợi hại đều vỡ vụn, bay theo gió.

Trong khu rừng long tranh hổ đấu sát khí ngút trời.

Trong một khắc ngắn ngủi, cả một cánh rừng rộng lớn đã bị hủy diệt, những tia sáng của thanh đao rực rỡ vẫn còn vang lên "roạt roạt". Hai người quả thật là kì phùng địch thủ, lương tài gặp nhau.

Thần Nam càng đánh trong lòng càng sợ hãi, hắc cảm thấy rằng thực lực của Lãnh Phong cao hơn mình một bậc, điều này khiến hắc kinh hãi bất an.

Hắc vốn cho rằng với tu vi của mình lúc này, trong lớp thanh niên đã ít có đối thủ, nhưng lúc này xem ra đúng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Sau ba canh giờ, một mảnh rừng nhỏ đã trở nên bình địa, trên mặt đất tràn ngập vụn của cây và lá. Động tác của hai người trong trận chiến đều chậm hơn rất nhiều, trong rừng đao mang cũng không còn chói mắt như ban nãy nữa.

Thần Nam dần dần kiệt sức, hắc đã cảm thấy có chút không chịu đựng nổi, mồ hôi chảy ướt hết áo, khắp người hắc toàn là mồ hôi.

Động tác của Lãnh Phong dường như cũng không mạnh mẽ như lúc nãy nữa, mái tóc dài của gã bị mồ hôi thấm ướt hết, từng túmбет lại với nhau, khuôn mặt lạnh lùng cũng đỏ dần lên.

Cuối cùng hai người đều thở hồng hộc, đều không tài nào đánh ra được kiếm khí lẫm liệt như trước nữa, trường đao và Viên nguyệt loan đao bắt đầu chém vào nhau, những tia lửa bắn ra xung quanh, những âm thanh "leng keng, leng keng" không ngớt vang lên.

Trải qua hàng trăm chiêu, Thần Nam âm thầm tích tụ được một chút chân khí, chuẩn bị nhanh chóng đánh Lãnh Phong một đòn mạnh. Nhưng đúng lúc này, Lãnh Phong lại đi trước một bước gây khó khăn, hai tay gã dùng lực một phần, viên nguyệt loan đao một hóa thành hai, loan đao không ngờ lại là do hai thanh đao sắc bén hợp thành.

Hai thanh loan đao được gã dồn toàn bộ nội lực tinh thuần nhất, giống như tia chớp hướng phía Thần Nam đánh tới, đồng thời gã nhanh chóng mở chiếc túi da dài ở sau lưng ra, bên trong có mấy chục thanh viên nguyệt loan đao nhỏ xíu, mỗi thanh đao lại phát ra những tia hàn quang lạnh lẽo.

Thần Nam vừa mới tránh được hai thanh loan đao công kích tới, hần kinh hãi phát hiện ra mấy chục phi đao hàn quang lấp lánh bay tới phía mình, trong không gian phát ra những tiếng rền kì quái, gã vội vàng ngửa người nằm trên mặt đất bay ra xa ba trượng.

Lãnh Phong bước tiến lên phía trước, động tác của hai tay vô cùng nhanh nhẹn, liên tục đẩy vào những thanh viên nguyệt loan đao nhỏ xíu vừa tấn công không trúng bay ngược trở lại, sau khi loan đao một lần nữa được truyền chân khí lại trở nên lấp lánh chói mắt, bay tới chém Thần Nam.

Với động tác của Lãnh Phong có thể biết rằng gã rất thường xuyên luyện tập phương thức tấn công này, động tác của hai tay nhanh nhẹn như điện chớp.

Cơn mưa đao trên không u quang lạnh lẽo, Thần Nam tránh nhưng không tài nào tránh được, hần thử dùng trường đao đẩy được mấy lần rồi cuối cùng cũng từ bỏ. Những thanh loan đao bị đánh bật bay ra tuyệt đại đa số đều quay trở lại phía Lãnh Phong, những cây đao không ngừng được truyền chân khí, lần sau mạnh hơn lần trước, mấy chục thanh viên nguyệt loan đao đan xen nhau trên không trung tạo thành một vùng lưới đao sáng chói lòa.

Mặt đất lồi lõm, có biết bao nhiêu hố to nhỏ, những chiếc hố này là đao khí của Thần Nam và Lãnh Phong đánh tạo ra từ lúc đầu cuộc đại chiến.

Thần Nam trong lúc nhanh chóng lùi lại phía sau không cẩn thận rơi vào một

chiếc hố sâu chừng nửa trượng, trường đao tuột khỏi tay rơi ra ngoài hố, khiến hắc vừa kinh vừa sợ. Trong lòng hắc đã có mấy chiêu pháp để hóa giải hiểm cảnh trước mắt, nhưng với tu vi hiện nay của hắc thì không tài nào thi triển được.

Hắc biết rằng chỉ có thể dùng Cầm Long Thủ tay không mà đánh. Hắc bắt đầu tập trung chân khí đã tổn hao quá nửa trong người.

Nhìn mấy chục thanh phi đao càng ngày càng gần, lúc cách hắc còn cách không đầy nửa mét, hắc đưa tay phải lên. Một đạo kim quang bay lên, một quang chưởng khổng lồ bay cuốn chiếu về phía cơn mưa đao đang bay vèo vèo tới. Những lưỡi đao hàn quang lấp lánh giống như trâu đất đi xuống biển biến mất đi trong quang chưởng.

Tuy nhiên chỉ duy trì được một thời gian ngắn, quang chưởng dần dần nhạt màu. Tuyệt đại đa số phi đao đều rơi xuống đất, tuy nhiên vẫn có ba lưỡi đao vượt qua quang ảnh hướng bay chém tới phía Thần Nam.

Lúc này Thần Nam gần như hao tổn toàn bộ công lực, nhìn ba lưỡi đao đầy sát khí, hắc dựa vào thành hố, vất vả dịch chuyển người.

"Bụp", "Bụp", "Bụp"

Hai thanh loan đao sượt qua má hắc cắm vào thành hố phía sau lưng, lưỡi đao lạnh lùng tiếp xúc sát vào má hắc, trong khoảnh khắc sinh tử, cuối cùng hắc cũng đã tránh được ba ♦nụ hôn♦ của tử thần.

Lúc này Thần Nam đã mệt nhoài, tuy nhiên vẫn thờ được ba hơi, hắc ta lấy hết tinh thần tích góp chút chân khí còn lại trong người.

Lãnh Phong lúc này cũng đã vô cùng mệt mỏi, ban nãy gã không ngừng tập trung chân khí cho mấy chục thanh phi đao, dường như đã hao tổn toàn bộ công lực trong người. Tuy nhiên gã vẫn tốt hơn Thần Nam chút ít, trong sát na quang chưởng tiêu thất gã từ mấy trượng ở bên ngoài đã nhanh chóng xông lên phía trước.

Thần Nam vừa nhảy lên từ trong hố, Lãnh Phong đã tới phía trước mặt hắc, hai

chưởng đánh mạnh về phía hăn.

Thần Nam bị hai chưởng đánh tới, "Bùm" một tiếng vang lớn bị đánh bay đi, sau đó từ từ rơi từ trên không xuống mặt đất. Máu tươi từ trong miệng và trong mũi chảy ra, ngực hăn vô cùng khó chịu, hăn biết rằng đã bị nội thương không nhẹ.

Lãnh Phong sắc mặt nhợt nhạt, gã liên tục lùi lại phía sau bảy bước dài, cuối cùng lắc lư người rồi đổ xuống đất. Gã nhìn Thần Nam ở phía xa nói: "Ta thắng rồi."

Thần Nam ngũ tạng như bị thiêu đốt, ngực đau đớn vô cùng, hăn cắn răng gật đầu.

Lãnh Phong nở nụ cười đầu tiên kể từ khi gặp Thần Nam, nói: "Người quả nhiên không khiến ta thất vọng, là một đối thủ không tồi. Cầm Long Thủ quả nhiên danh bất hư truyền, đáng tiếc ta chưa nhìn thấy uy lực thật sự của nó. Tuy nhiên ta đã có lòng đề phòng nó, không thể để cho người cơ hội thực hiện âm mưu."

Bị một người bằng tuổi mình đánh bại, trong lòng Thần Nam tràn ngập cảm giác thất bại, hăn nằm xuống mặt đất không muốn động dậy.

Lãnh Phong gắng sức một lát rồi cũng đứng dậy trước nói: "Không cần nản lòng, phóng mắt nhìn khắp Thần Phong học viện, trong tất cả các học sinh chẳng có mấy ai là đối thủ của ta. Người vẫn còn rất nhiều không gian để phát triển, ta chờ đợi trận chiến lần sau với người."

Gã lão đảo đi về phía Tội Ác Chi Thành, vừa đi vừa lạnh giọng nói: "Lần này ta vẫn chưa giáo huấn người, hãy nhớ không được gây chuyện với Phượng Hoàng, nó là muội muội của ta. Nếu như ta còn nghe thấy những tin đồn không hay nữa, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người như thế này đâu."

Chương 11: Dục Huyết Bác Mệnh

"Muội muội ư? Một người họ Lãnh, một người họ Đông Phương sao có thể là huynh muội được chứ?!"

Thần Nam nhìn bóng Lãnh Phong xa dần nghĩ thầm: "Thật là một cái gia tộc điên khùng. Đông Phương lão nhân đã không bình thường rồi, thế giờ lại còn xuất hiện thêm tên khốn lạnh như băng này."

Nhưng dù sao cuộc chiến này cũng làm cho Thần Nam thêm cảnh giác, càng minh bạch rõ câu: "Núi cao còn có núi cao hơn".

"Nhân tài xuất thiếu niên ư! Hừ, giấc mộng này cũng phải tỉnh lại thôi. Ta đã bị Đạm Thai Tuyên hại rất thâm, đã bỏ phí mất một vạn năm. Huống hồ năm tháng qua đi, thế gian chìm nổi, sự đời cũng không còn như trước nữa...."

Thực ra trên thế gian này không thiếu thiên tài, nhưng để có thể nâng cao thực lực, vang danh thiên hạ thì cho dù là thiên tài cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Thần Nam lần này trải qua nhiều thất bại, cuối cùng cũng ngộ ra được nhiều điều. Thiên hạ vô số thiên tài, là do trước đây hắn đã tự đánh giá bản thân quá cao khiến cho tu luyện chệnh mẫn. Thật ra, cho dù là trong những người cùng tuổi cũng có rất nhiều cường giả tu vi cao thâm, chỉ là do họ không muốn xuất đầu lộ diện mà thôi.

Lúc này, hắn đứng tại chỗ điều tức một hồi, đến lúc cảm thấy giữa ngực và bụng đã dễ chịu liền đứng lên. Lãnh Phong sớm đã không còn thấy bóng dáng. Hiện tại ven rừng thật tĩnh lặng.

Thần Nam vừa tính cất bước rời đi, nhưng đột nhiên hắn cảm nhận thấy có chút sát khí, tựa hồ có người lén lút theo dõi. Nội lực của hắn tuy hao hụt khá nhiều nhưng giác quan vẫn nhạy bén như xưa. Khi có người đến gần, ngay lập tức hắn

cảm ứng được một cỗ ba động dị thường.

Sắc mặt không hề thay đổi, ung dung đặt trường đao lên mặt đất, một mặt nhìn về phía trước, một mặt vận chuyển huyền công trong người, nhanh chóng khôi phục lại phần nào chân khí bị hao tổn.

Cảm nhận được sát khí ngày càng gần hơn, Thần Nam có chút lo lắng, hẳn biết rõ lúc này bản thân thực sự chưa thể tái chiến.

Thần Nam đột nhiên thì thầm: "Kỳ quái, tên Lãnh Phong đó không phải đã nói ta chờ ở đây, hẳn sẽ quay lại ngay. Sao giờ vẫn chưa thấy?" Hẳn một mặt tạo nghi binh, một mặt khẩn trương khôi phục công lực.

Quả thật có ba người đang âm thầm tiến đến, cả ba tên này đều đeo mặt nạ đen, lúc này họ đang đứng trong rừng cây cách đó không xa quan sát Thần Nam. Sau khi nghe thấy tiếng lâm nhảm của hắn, cả ba lập tức dừng lại nhìn nhau, trong mắt ai cũng hiện lên mối nghi ngờ.

Thần Nam ngừng lại ở chỗ đất trống, nơi đây quả thật rất phù hợp để phòng thủ. Tuy vậy miệng hắn vẫn không ngớt lầu bầu, mê hoặc bọn người trong bóng tối.

Cứ như thế đã một khắc trôi qua, ba người trong rừng lúc đầu từ nghi ngờ giờ chuyển thành phần nộ. Giờ bọn chúng đã rõ, những trò của Thần Nam, bất quá chỉ là đang kéo dài thời gian để phục hồi công lực.

Rốt cuộc, không thể chịu đựng hơn được nữa, cả ba mau chóng cùng nhau xông ra. Một bay trên không, còn hai kẻ kia lướt trên mặt đất, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Thần Nam, phân làm ba hướng vây chặt hắn vào trong.

Người bay trên không mặc chiếc áo rộng thùng thình, tuy vậy cũng không thể che hết được thân hình mềm mại uyển chuyển. Rõ ràng đây là một nữ ma pháp sư, chỉ có điều cô ta đã dùng vải đen che mặt nên không rõ dung nhan thế nào.

Còn hai kẻ còn lại, một người thân hình cao lớn khôi ngô, hai tay nắm chặt một cây trường thương, người còn lại thân hình thấp bé, tay phải nắm một thanh kiếm

nhọn, mảnh.

Thần Nam liếc nhìn ba người rồi hỏi: "Các người là ai? Tại sao lại chặn đường đi của ta?"

"Đến lấy mạng của mi." Nữ ma pháp sư trên không trung mặc dù giọng nói trong suốt nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

Người cầm trường thương lớn tiếng quát: "Tên bại hoại, có người đã bỏ tiền mua mạng của ngươi. Hôm nay mi chết chắc rồi."

Người tay cầm kiếm trường mắt nhìn người cầm thương, sau đó quay lại nhìn Thần Nam nói "Cho dù vừa rồi ngươi không trải qua một hồi đại chiến thì bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của ba người bọn ta. Huống hồ bây giờ ngươi lại bị trọng thương, thì càng không thể là đối thủ của chúng ta. Nếu ngươi thực không muốn trước lúc chết lại phải chịu thêm bất cứ đau đớn nào, thì nên bỏ đao xuống, nếu vậy chúng ta có thể để cho mi chết một cách thoải mái."

Thần Nam trong lòng thật sự rất kinh ngạc. Đương nhiên hẳn có thể cảm nhận tu vi bất phàm của từng người. Mỗi người đều đã bước vào Nhất giai cảnh giới. Bình thường một chọi một thì hẳn đương nhiên không hề lo lắng nhưng nếu cả ba cao thủ như vậy vây công hẳn, tình hình quả thật là không ổn chút nào.

"Ta trong mắt các người cũng coi như đã chết, có thể nói cho ta biết rốt cuộc ai đã sai các người đến giết ta không?" Qua giọng nói, Thần Nam đoán rằng ba người này còn rất trẻ, tựa hồ chỉ xấp xỉ tuổi mình.

Nữ ma pháp sư cất tiếng: "Trước khi ngươi chết ta sẽ nói cho ngươi biết". Sau đó quay sang đồng bọn trên mặt đất: "Mau nhanh chóng diệt hẳn, không thể để hẳn có thời gian khôi phục công lực được."

Ba người ngay lập tức cùng nhau ra tay. Nữ ma pháp sư miệng niệm chú ngữ, ma pháp nguyên tố mau chóng tụ tập trên người rồi phóng xuất đi, sau đó nàng nhẹ nhàng huy động ma trường, những lưỡi đao gió từ trên không trung nhắm vào Thần Nam mà chém tới.

Nam tử vóc dáng cao lớn tay cầm trường thương mạnh tựa giao long, hung ác đâm lén bên sườn của Thần Nam. Còn tên vóc người thấp bé tay cầm kiếm mỏng nhanh như thiểm điện, tựa như độc xà chém tới yết hầu của hắn. Hai đạo quang mang một lục một lam tựa như đấu khí từ kiếm và trường thương phát ra, thì ra hai tên này lại là Tây Phương võ sĩ. Ba hướng giáp công, ra tay vô cùng tàn ác, hiển nhiên là muốn nhanh chóng kết liễu được Thần Nam.

Thần Nam hít một hơi thật sâu, nhanh chóng di hình hoán vị, mấy lưỡi đao gió đánh trượt xuống chỗ hắn vừa đứng, hiện ra vài hố sâu hoắm. Hai đạo đấu khí cũng vừa lướt qua, trên không trung lưu còn lại hai đạo tàn ảnh.

Hiện tại công lực của Thần Nam khó có thể kéo dài được trận chiến, nếu cứ giằng co mãi, e rằng sẽ mất mạng như chơi. Gom lại chút nội lực ít ỏi còn lại trong người, hắn lúc này chuẩn bị tốc chiến tốc thắng.

Thần Nam cầm trường đao bay lên không trung, đối mặt với nữ pháp sư chém tới nhát. Đao quang rực rỡ ầm ầm phóng tới khiến cho nữ pháp sư kinh hoàng vội vàng chạy trốn.

Đao khí lướt qua, một lọn tóc từ trên không trung rơi xuống khiến cho nữ pháp sư sợ quá toát hết mồ hôi lạnh. Cô ta không hề ngờ rằng Thần Nam vừa mới trải qua một trận chiến sinh tử mà vẫn còn dũng mãnh đến thế, đao quang chỉ còn chút xiu nữa là chém vào người mình.

Thần Nam trên không trung một kích không thành, thân hình lại rơi xuống, sau đó dùng tàn lực vung đao chém tới hai người trên mặt đất. Đao quang hùng hực tựa lửa cuộn tới hai người. Lực lượng ba động cường đại làm cho cả hai kinh hãi thất sắc, vội vàng thối lui ba trượng.

Sau khi đáp xuống, Thần Nam chống đao trên mặt đất, miệng thở hồng hộc từng đợt, mồ hôi lạnh toát từ trán rơi xuống lã chã.

Ba người cẩn thận tiến lại gần một lần nữa. Hai đao hung mãnh đó của Thần Nam khiến bọn họ trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nếu Thần Nam cứ đối phó với chúng bằng uy lực đó, chúng rất có thể sẽ phải hao phí rất nhiều công sức, thậm chí còn

phải trả một cái giá rất đắt.

Nữ ma pháp sư trên không trung nói vọng xuống: "Đồ khốn kiếp kia, không cần giấu thực lực của mi nữa, ta biết mi vẫn còn sức tái chiến, đừng hòng lừa được chúng ta". Cô ta vừa nói vừa thi triển ma pháp hỏa hệ, một loạt ngọn lửa từ trên cao nhắm vào Thần Nam giáng xuống.

Trong ba kẻ này, người mà Thần Nam muốn trừ khử nhất chính là nữ ma pháp sư. Cô ta ở trên không liên tục công kích, khiến hắc cảm thấy như bị trói chân trói tay, nhưng bất quá trong thời gian ngắn hắc cũng không có biện pháp khả dĩ nào. Nhanh chóng di chuyển tránh hỏa diễm rồi xoay người nhắm vào tên bịt mặt cầm trường thương mà lao tới. Trường đao nhanh như điện mà chém xéo xuống, khơi lên một trận cuồng phong mãnh liệt.

Tên giấu mặt phát giác đao khí phóng ra từ trường đao của Thần Nam lần này yếu đi thấy rõ. Hắc giơ trường thương lên nghênh tiếp, đầu thương đấu khí lục sắc quang mang sáng chói. "Ầm" một tiếng, đao khí và đầu khí đập vào nhau, hai người cùng bị chấn động mà lùi lại vài bước.

Cùng lúc đó thì người giấu mặt tay cầm kiếm đã nhanh chóng công tới, lam sắc đầu khí thanh thế kinh người, tiếng "Roạt Roạt" xé không phát ra. Thần Nam nghiêng người lách qua, tránh được mũi đòn nguy hiểm. Sau đó cầm đao quay lại phản đòn. " Xoảng" một tiếng lớn, những đốm lửa loé ra. Trường đao mạnh mẽ chém vào giữa kiếm, người bịt mặt thân hình chấn động, lùi về phía sau vài bước.

Thần Nam thầm kêu đáng tiếc, nếu đao khí của hắc mạnh hơn một chút thì thanh kiếm đó đã bị hắc chặt đứt. Nhưng lúc này hắc căn bản không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, bởi lẽ ma pháp sư trên không trung đã phát ra một loạt mũi thương bằng băng đánh tới đỉnh đầu, hắc vội vàng thoát nhanh về phía trước.

Những phen giao kích như chớp giật sấm rung, quả thực là nhanh đến cực điểm. Trong khu rừng đao quang kiếm ảnh, bốn người quần đấu, ma pháp, đầu khí, đao khí cùng giao nhau.

Thần Nam không chỉ phải đối phó với một thương, một kiếm phát ra đầu khí

mãnh liệt mà còn phải để ý tới ma pháp tập kích sắc bén từ trên cao, quả thực là tả tới đến cực điểm.

Lúc này hãn ngoại trừ cảm giác sức cùng lực kiệt, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể đau nhức như rạn nứt không chịu đựng nổi. Hãn cắn chặt răng, không để máu trong miệng vọt ra ngoài.

Cả ba tên cũng sớm nhận ra hãn đã kiệt lực, nên ra chiêu càng thêm mãnh liệt, mong sớm kết thúc trận chiến.

"Keng."

Nữ ma pháp sư tụ lực, phóng ra một lưỡi đao gió cường mãnh đánh trúng trường đao của Thần Nam. Cây đao chế tạo từ tinh cương liền gãy làm 2 đoạn, chỉ còn lại chuôi đao hãn nắm trong tay.

Cùng lúc đó trường thương và thanh kiếm đồng thời nhắm vào hãn phóng tới. Hãn vội vàng né nhanh sang trái, mặc dù đã tránh được hai đòn tấn công hung mãnh vừa rồi nhưng bước chân chệch choạng, đổ sập trên mặt đất. Lúc này hãn không thể chịu đựng được nữa, máu tươi từ trong miêng phun ra dữ dội.

Ba tên giấu mặt ngưng công kích lạnh lùng nhìn Thần Nam, tên tay cầm kiếm nói: "Chúng ta đã cho người một cơ hội, nhưng người cứ nhất nhất phản kháng, đến bây giờ cũng phải chịu nhục mà chết. Ha ha"

Thần Nam nhổ hết máu trong miêng ra rồi hỏi: "Đúng! Ta cũng sẽ phải chết. Lúc này đã có thể nói cho ta ai đã sai các người đến giết ta chưa?"

Nữ pháp sư trên không trung lạnh lùng nói: "Ngay lúc cắt lấy đầu của người, ta sẽ nói cho người biết"

Thần Nam cười thâm, hãn lão đảo từ từ đứng dậy, âm thanh lạnh lùng nói: "Là các người bức ta, hôm nay cho dù ta có chết, cũng phải mang các người theo bồi táng."

Nói rồi, hãn liền vứt bỏ nửa đoạn đao, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hống

trầm thấp, sau đó hai tay điểm liên tiếp các huyết đạo toàn thân. Miệng hắn không ngừng phun ra máu, huyết vụ lúc này đã phủ đầy người, hắn toàn thân trên dưới đều phủ một lớp màu hồng nhạt.

Đây là một loại công pháp bá đạo trong huyền công gia truyền của Thần Nam "Phách Huyết Kích Mạch", nó có tác dụng phát huy toàn bộ tiềm năng trong cơ thể. Nhưng loại công pháp này càng lợi bao nhiêu thì lại càng có hại bấy nhiêu. Mặc dù có thể tạm thời đề cao công lực, nhưng nặng thì chết người, nhẹ thì tàn phế, nguyên khí bị tổn thương rất lớn. Nhưng hôm nay bị bức vào tuyệt cảnh, hắn đã không còn đường nào khác, chỉ có thể lấy mạng đổi mạng.

Nhìn động tác quỷ dị của Thần Nam, ba người bịt mắt cảm giác có chuyện không ổn, bọn chúng nhanh chóng lao tới phía trước, tiếp tục công kích mãnh liệt.

Lúc này Thần Nam cũng đã cử động, động tác nhanh như quỷ mị, so với vừa rồi chẳng biết đã nhanh hơn bao nhiêu lần. Hắn trước tiên phóng về phía kẻ cầm thương, đối diện với đầu khí hình cầu vồng, cũng không hề né tránh, cử quyền nghênh tiếp, một mảng quanh mang nóng rực xuất hiện ở đầu quyền ảnh, đầu khí liền bị đánh tan.

Quyền của hắn mạnh mẽ đánh vào trường thương, trường thương liền gãy đoạn, người bịt mắt bị chấn lùi về phía sau, ói ra một ngụm máu, ướt đầm cả tấm khăn che mặt.

Thần Nam dùng công pháp bá đạo để tăng cường công lực, so với ngày thường còn mạnh mẽ hơn vài phần. Nhưng cũng vì thế mà thương thế trong người hắn cũng bị chấn động mà nặng thêm một bậc, hắn lại ói tiếp ra hai ngụm máu.

Tên bịt mắt tay cầm thanh kiếm nhọn, nhanh như chớp, lam sắc đầu khí tập kích vào hậu tâm Thần Nam. Cùng lúc đó trên trời, ma pháp công kích của nữ ma pháp sư ra đòn thêm phần ác liệt. Lôi Điện cường đại phát ra từng trận âm thanh khủng khiếp.

Thần Nam nhanh chóng lao qua một bên, tránh được đòn công kích của hai người. Sau đó hắn cúi xuống nhặt lên thanh Viên Nguyệt Loan Dao mà Lãnh Phong

đã làm rơi trên mặt đất, phóng thanh đao như ánh chớp vào nữ ma pháp sư trên không trung.

Thanh đao phát ra ánh sáng chói lạnh lẽo, giống như lưỡi đao của tử thần vừa yêu dị lại vừa bá đạo khiến cho ma pháp sư bất ngờ không kịp chạy trốn. Trong chốc lát lưỡi đao đâm trúng vai trái, máu bắn tung toé, nàng ta kêu lên một tiếng thảm thiết, rơi từ trên không xuống đất. Lúc này tình thế đã đảo ngược.

Đột nhiên Thần Nam bộc phát thực lực quá mức kinh người, hai tên giấu mặt đưa mắt nhìn nhau lộ ra vẻ kinh hãi, do dự một lát, lại tiến lên, hai tên này mặc dù sợ hãi nhưng cũng không hề muốn mất cơ hội lấy mạng Thần Nam.

Thần Nam biết lần này dù có sống sót, tu vi cũng bị tổn hại nghiêm trọng, hắn nhìn hai tên bịt mặt, trên mặt lộ ra nét cười tàn nhẫn, tay không phóng về phía trước.

Ba người lại tiếp tục quần thảo, lúc này khung cảnh quang hoa loá mắt. Hai tên giấu mặt cũng đẩy công lực lên đến mức độ cực hạn, đối kháng với Thần Nam, phong mang bổ ra đao này nối tiếp đao kia.

Thần Nam thỉnh thoảng thổ ra một búng máu, nhưng công lực tựa hồ càng ngày càng cường thịnh, mau chóng đem thương, kiếm trong tay hai người lần lượt chấn vỡ.

Thần Nam toàn thân vấy máu, tóc tai bù xù nhìn như ác quỷ địa ngục. Hai tên giấu mặt trong lòng ớn lạnh từng cơn, chúng biết hành động tru sát của lần này đã thất bại, nếu cứ tiếp tục duy trì cho dù có giết được Thần Nam thì bọn chúng cũng phải trả giá bằng cả tính mạng.

Cả hai nhanh chóng lùi lại phía sau, bỗng lấy nữ pháp sư rồi nhanh chóng lùi mất.

Thần Nam không cam lòng, khẩn cấp đuổi theo, trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất: Giết!

Nhưng mới chạy được hơn mười bước, hắn cảm thấy đầu choáng váng. "Ầm" một tiếng ngã nhào trên mặt đất.

Ba tên giấu mặt chỉ lo cuống quýt chạy trốn, hiển nhiên không hề để ý Thần Nam đã ngã xuống đất, bỏ lỡ mất cơ hội tốt nhất để giết hắn.

Ráng mây hồng lạnh lẽo, làm cho phía rừng như được nhuộm bởi một màu đỏ nhạt. Thần Nam nằm trên mặt đất không hề động đậy, lúc này hắn đã sớm mất đi tri giác, thân thể đã hư nhược đến cực điểm.

Lúc đó bỗng một lão giả râu tóc bạc phơ, mặt mũi hồng hào, tiên phong đạo cốt từ trong rừng đi ra, ra là lão yêu quái. Ông ta bước đến cạnh Thần Nam, đỡ hắn ngồi dậy, hữu chưởng nhanh chóng đặt lên lưng của hắn.

Chương 12: Cực Hạn Vô Luận

Lúc này một luồng ánh sáng màu xanh nhạt phát ra từ tay lão yêu quái cứ tuôn trào như thác đổ hướng về phía Thần Nam. Hơi chau mày, lão thầm lo lắng: "Ngũ tạng tổn thương, tu vi tổn hại, nếu không có cao thủ tuyệt thế ra tay cứu giúp thì e là tính mạng khó giữ."

Ánh sáng lúc này chiếu rọi cả một góc rừng, lục quang như lưu thủy bao trùm quanh người Thần Nam và lão yêu quái. Một lúc lâu sau lão mới dừng tay nhưng ngay lập tức, lại nắm lấy Thần Nam ném lên không, hai tay liên hồi kích vào huyệt mạch toàn thân hắn. Từng đạo, từng đạo lục quang theo các đại huyệt lan truyền mạnh mẽ ra khắp cơ thể Thần Nam. Cứ như vậy, cho tới một khắc sau, lão yêu quái mới thả Thần Nam xuống dưới mặt đất.

Lúc này trời cũng đã nhá nhem tối, Thần Nam mơ mơ màng màng từ từ mở mắt ra. Hắn nhanh chóng tỉnh lại, vội vàng đứng dậy. Ba kẻ lạ mặt kia đã cao chạy xa bay mất rồi, còn lão yêu quái đang đứng cách đấy không xa, lặng lẽ chăm chú nhìn hắn.

Thần Nam giật mình kinh ngạc, bất giác lùi lại mấy bước. Lúc này hắn mới chợt nhận ra cơ thể mang trọng thương của mình đã hoàn toàn bình phục. Hắn vốn tự làm tổn thương bản thân để đẩy mạnh công lực, nhằm liều mạng với ba tên sát thủ. Nhưng thật không ngờ thân thể hắn lúc này ngoại trừ cực kỳ mệt mỏi, ngoài ra vẫn khỏe mạnh như trước. Thật khiến hắn vô cùng vui sướng và ngạc nhiên.

"Tiền bối, là người đã cứu ta?"

Lão yêu quái gật đầu, nói: "Thật khéo hôm nay ta vừa về đến đây, đúng lúc thấy người đang đuổi theo ba tên đó rồi ngã xuống bất tỉnh nhân sự."

Thần Nam hướng đến lão yêu quái cúi người tạ lễ, nói: "Đa tạ tiền bối đã cứu

giúp, không thì tính mạng vẫn bối cũng khó giữ nổi". Vào khoảnh khắc này Thần Nam thật sự vô cùng cảm kích lão yêu quái. Nếu không có lão dùng công lực thâm hậu chữa trị cho hắn, cho dù có giữ lại được tính mạng e rằng công lực của Thần Nam cũng bị hao tổn đến nửa phần.

"Ha ha, người không cần phải đa lễ". Lão yêu quái cười nói: "Ta cứu người là vì thấy người bị thương quá nặng. Nhưng thật ra nếu người có thể tự mình liệu thương, khôi phục lại phần công lực đã bị tổn hại thì theo ta nghĩ người sẽ ngộ ra được nhiều thứ đấy."

Thần Nam cười khố: "Làm gì có chuyện dễ dàng thế chứ, nếu không có tiền bối thì những gì vẫn bối tu luyện bấy lâu nay sẽ thâm hụt đi rất nhiều. Nếu muốn khôi phục lại thì e ít nhất cũng phải mất hơn một năm."

Lão yêu quái trầm ngâm: "Thực ra người học võ chọn theo con đường này vốn đã biết là lắm gian truân. Chúng ta đang nghịch thiên tu thân, con đường tu luyện khó mà tránh khỏi vô vàn trở ngại. Nhưng nếu biết dựa vào thực lực của chính mình thì nhất định sẽ từng bước vượt qua. Ái dà! Ngọc càng mài càng sáng mà."

"Tiền bối, đã thụ giáo."

Lão yêu quái cười, nói: "Có nhiều việc nên biết nhìn xa một chút, đừng vì cái lợi trước mắt mà làm lu mờ đi ý chí. Con đường tu luyện vốn có đỉnh cao, nhưng cũng có vực thẳm. Nhưng cho dù người đang đứng ở đâu thì lúc nào cũng phải biết đứng lên, hướng về phía trước."

Thần Nam đương nhiên hiểu là lão yêu quái đang chỉ dạy cho hắn những quan niệm về võ học. Lão dùng những sự việc hết sức bình thường để nói lên những chân lí võ học vô cùng thâm thúy, nhưng những điều này vốn không thể một sớm một chiều mà có thể hiểu ngay được.

Trước kia, phụ thân của Thần Nam là Thần Chiến cũng thường cùng hắn luận bàn về võ lí. Tuy rằng Thần Nam vẫn chưa hiểu thấu đáo về những lí lẽ ấy nhưng hắn biết rằng những người đã đi sâu vào nghiên cứu võ lí là những người đã đạt đến một trình độ mà người thường khó ai có thể tưởng tượng được.

Theo những lời Thần Chiến nói, một khi võ nhân không còn đam mê với biến hóa của võ học, đó chính là lúc bắt đầu chuyên tâm nghiên ngẫm võ lí, tiến thêm một bước vào cảnh giới tối cao của võ học. Cảnh giới đó là Chân Vũ Chi Cảnh, chỉ có những người sau khi đạt đến được cảnh giới thân tâm hợp nhất mới có thể đạt đến được Vô Thượng Võ Cảnh.

Thật không thể tin được, lão yêu quái giờ đây đã đạt đến được Chân Vũ Chi Cảnh. Theo như sự phân cấp của giới tu chân thì đây chính là cảnh giới thứ sáu của Đông Phương Vô Giả.

Từ trước đến giờ, Thần Nam đối với lão yêu quái luôn có một cảm giác cao thâm khó lường, vì vậy mà lúc nào hắn cũng có ý đề cao cảnh giác. Lần này nhờ lão yêu quái ra tay cứu giúp, Thần Nam giờ cũng đã có cảm tình nhiều hơn với lão.

"Tiền bối! Thực ra vẫn bối có vài câu hỏi liên quan đến võ học xin được thỉnh giáo người."

"Được thôi! Có gì người cứ hỏi đi."

"Thật ra vài tháng trước, vẫn bối đã sắp bước vào Tam giai cảnh giới của Đông Phương Vô Giả. Nhưng không hiểu sao, đến mấy tháng nay, cho dù vẫn bối có luyện tập thế nào, cũng không có chút tiến triển gì?"

Lão yêu quái nói: "Thực ra Đông Phương Vô Giả trong quá trình tu luyện sẽ gặp phải một số điểm mốc khó khăn. Ở đây ta chỉ muốn nói về một số mốc mà người đã gặp phải. Mốc thứ nhất là một vài trở ngại trong thời kì quá độ đối với những cao thủ phổ thông muốn lên tiếp cao thủ bậc cao hơn. Điểm mốc này, người cũng đã vượt qua được rồi. Cái dư vị của nó chắc người ít nhiều gì cũng đã có những linh hội sâu sắc."

Thần Nam gật gù đầu, hồi đó khi trải qua thời kì ấy, quả thật đã phải qua không ít trở ngại.

Lão Yêu Quái nói tiếp: "Điểm mốc thứ hai có cái tên rất ý nghĩa: Khốn Long (con rồng đang ngủ), qua cái tên của nó cũng đủ thấy Tam giai cảnh giới là một mốc

rất lớn. Có người rất nhanh chóng có thể vào được cảnh giới này, nhưng cũng có những người cả đời cũng chẳng đạt được bước đột phá nào, mãi mãi chỉ dừng lại ở giai đoạn này."

Thực ra thì những Võ giả, Tu luyện giả, Ma pháp sư khi tu luyện đến giai đoạn Tam giai cảnh giới đều gặp phải điểm mốc Khốn Long này. Những người tu luyện từ Nhất giai cảnh giới đến Tam giai cảnh giới thì thực lực có nhiều thay đổi. Tuy rằng thực lực của mỗi người ở cấp khác nhau có sự khác biệt, nhưng sự chênh lệch này không quá xa. Song một khi đã đạt đến được Tam giai cảnh giới, vượt qua được mốc Khốn Long thì thực lực của họ có sự biến đổi rõ ràng về chất. Nếu người tu luyện lên được giai đoạn thứ tư thì so với những người ở ba giai đoạn trước tuy không khác nhau là mấy, nhưng rõ ràng sức mạnh của họ lại hơn hẳn một bậc.

"Phương pháp tu luyện của Võ giả, Tu luyện giả, Ma pháp sư không giống nhau, nhưng họ đều vận dụng nguyên tắc theo đuổi sức mạnh. Kết cấu sinh lí của con người ai cũng giống nhau, có thể vận dụng, tiếp nhận lượng sức mạnh lớn hay nhỏ thì cũng tương tự như vậy, vì vậy mà những người tu luyện khác nhau mới cùng phải trải qua điểm mốc Khốn Long này. Hiện tại người đang bị đình trệ không tiến lên được trong khi tu luyện, đó không phải hiện tượng cá biệt, những người tu luyện đến giai đoạn này đều gặp phải vấn đề như vậy. Ở giai đoạn Tam giai cảnh giới này nếu muốn tạo được bước đột phá, không chỉ phải vất vả, dày công khổ luyện, mà đòi hỏi phải có những kỳ duyên. Phương pháp hiệu quả nhất là tích cực xông pha vào những cuộc đại chiến sinh tử, trong lúc chống chọi với tử thần sẽ ngộ ra nhiều điều về võ học, đạo pháp, như vậy mới có thể bứt phá được. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến người ta phát cuồng lên, không ngừng đi tìm người quyết chiến."

Thần Nam trầm tư ngẫm nghĩ như đã ngộ ra nhiều điều.

Lão yêu quái nói tiếp: "Cho dù người tu luyện theo phương pháp nào đi nữa thì đều phải lấy cơ thể mình làm vật dẫn, tiếp nhận sức mạnh. Đối với Ma pháp sư, cơ thể họ yếu nhất, nên chủ yếu chú trọng tu luyện về tinh thần để điều động sức mạnh bên ngoài, cơ thể chỉ có thể tiếp nhận sức mạnh trong khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi. Nếu so sánh thì thể phách của Võ giả là vững chắc nhất, tuy rằng chỉ

khi họ tu luyện đến giai đoạn cảnh giới cao siêu nhất mới có thể nắm giữ, điều khiến được sức mạnh của trời đất, nhưng sức mạnh ấy xuất phát từ bản thân họ, vì vậy có thể nói nó rất cường bạo. Lai lịch của Tu đạo giả đều rất bí hiểm, ngoài tự mình tu luyện lực lượng bản thân ra, có thể họ còn có cả những thứ ma thuật, ma pháp nào đó, vô cùng đáng sợ."

Thần Nam gật đầu liên tiếp, trong lòng ẩn chứa bao cảm xúc.

Lão yêu quái nói tiếp: "Tu luyện không chỉ cần tu thân, mà còn phải tu tâm. Những võ giả như chúng ta từ lâu chỉ chú trọng đến việc tu thân. Nhưng một khi đã đạt đến được mức độ cao siêu, thì phải bắt đầu tu tâm, nếu không như vậy thì rất khó đạt được đột phá. Thực ra quá trình tu luyện cũng có thể nói là một quá trình tiến hóa, có nghĩa là phải không ngừng biến đổi thể chất, phá bỏ những hạn chế, trói buộc của thân thể, làm cho con người vươn tới một cảnh giới hoàn mỹ hơn."

Thần Nam kinh ngạc hỏi: "Tiến hóa, cơ thể tiến hóa ư?!"

"Đúng, chính xác là tiến hoá, là sự thăng hoa của chính bản thân mình, khiến cho tinh thần và thể xác đạt đến được một cảnh giới hoàn mỹ. Chắc người cũng biết, hàng vạn năm trước, rất nhiều Thần Ma hùng mạnh đã chết, nhưng tại sao vạn năm sau lại có thần, tiên, ma? Không chỉ vì một số thần, tiên, ma thoát được những tai họa đó, mà còn vì rất nhiều người phạm trần tu luyện thành thần, tiên, ma. Khi một người tu luyện đạt đến cảnh giới đỉnh cao nhất, người ấy sẽ cách ranh giới của thần, tiên, ma không xa."

Thần Nam cùng đàm đạo với lão yêu quái rất lâu, đã thu hoạch được một số kiến thức khá. Sau khi từ biệt Lão Yêu Quái, Thần Nam trở về khách điểm trong Tội Ác Chi Thành.

Hồi tưởng lại những gì xảy ra trong ngày hôm nay, Thần Nam cảm thấy có chút sợ hãi. Nếu không phải vào phút chót được lão yêu quái ra tay cứu mạng thì e rằng hắn đã chết mất xác ở khu rừng phía ngoài thành.

Sau khi tắm rửa xong, hắn bắt đầu ngồi nhập định, chân khí trong cơ thể vận chuyển không ngừng. Những hình ảnh về cuộc đại chiến ngày hôm nay chớp hiện

không ngừng hiện lên trong trí não hần, động tác của Lãnh Phong và ba người bịt mặt chậm chậm chiếu lại, càng lúc càng hiện lên rõ nét.

Thần Nam nhắm mắt, tập trung toàn bộ tinh thần, toàn thân phát ra từng đợt quang hoa, vàng sáng như thác chảy không ngừng khuếch tán, cả căn phòng tràn ngập quang huy mờ ảo.

Rất lâu, rất lâu sau đó, hần mới mở mắt ra, cảm giác mệt mỏi từ cuộc đại chiến in hằn trên ánh mắt của Thần Nam. Hần đi vào vườn, ngả mình xuống chiếc ghế mây, ngẩng đầu lên ngắm nhìn những vì sao trên trời.

Trong hai cuộc đại chiến ngày hôm nay, có vẻ như hần đã gặp phải không ít rắc rối, nhưng đó cũng là tiếng chuông báo động về cuộc sống nhàn hạ, thoải mái của hần trong thời gian vừa rồi. Vừa rồi, lúc đang vận công, hần cũng đã suy nghĩ nếu muốn nâng cao tu vi thì không thể chỉ dừng lại ở việc tu luyện đơn thuần như vậy.

Mới rồi, lúc đang chuyển vận huyền công, Thần Nam phát hiện ra chân khí trong cơ thể hần đã tăng lên hần. Có lẽ đúng như lời lão yêu quái đã nói, tu luyện đến giai đoạn Tam giai cảnh giới, là đã đến được điểm mốc Long Khốn. Lúc ấy, phương pháp hiệu quả nhất đối với người tu luyện là khiêu chiến với người khác tiến hành một cuộc chiến sinh tử.

Thần Nam giơ tay phải lên, một luồng kiếm khí màu vàng kim xoẹt qua, hất tung cả đám cỏ dại cách đó không xa. Giật mình, không ngờ chân khí trong người hần hình như đã mạnh lên nhiều, hơn nữa nó còn vận chuyển theo ý muốn của hần.

Thần Nam lại giơ tay lên, mục tiêu nhắm đúng vị trí cách cây ngô đồng vài mét, kiếm khí từ ngón tay phát ra. Kiếm khí màu vàng kim giữa không trung kết hợp với thân cây ngô đồng và cánh tay hần, giống như một dải ánh sáng rực rỡ.

Cánh tay hần không ngừng khua lên, bụi bay mù mịt, trên thân cây bỗng hiện lên hai chữ "Ngô Vô" hai chữ trông thật già dặn và đầy sức mạnh.

Thần Nam vô cùng mừng rỡ, sau trải nghiệm của hai trận đấu trước, thực sự hần đã thu hoạch được không ít. Trước đây, nếu dùng kiếm khí khắc chữ lên thân

cây thì sẽ đâm thủng thân cây, nhưng giờ đây hần có thể tùy tâm thu phát, kiếm khí xuất ra như chính cánh tay mình.

Mãi sau, hần mới bình tĩnh trở lại, bắt đầu nghĩ đến việc sau này nên tu luyện thế nào.

Lúc này trăng đã lên cao, vô số tinh tú lấp lánh bay xung quanh.

Thần Nam nằm ngả mình trên ghế mây, lòng đột nhiên tĩnh lặng, ngẫm nghĩ về bản chất của việc tu luyện. Làm sao có thể lấy cơ thể làm vật dẫn, tích lũy, tiếp nhận, điều khiển lực lượng bản thân hay sức mạnh từ bên ngoài, phá vỡ những cùm xích của cơ thể, tự mình thăng hoa.

Hần chợt ngồi lên, lẩm nhẩm: "Tu luyện tức là thay đổi thể chất của con người, làm cho tinh thần và thể lực đạt đến được một cảnh giới hoàn mỹ, nếu lí giải như vậy thì thật ra tu luyện vừa dễ, lại vừa khó. Tìm một người cùng đẳng cấp với mình để quyết đấu, giữa lúc lâm vào ranh giới giữa sự sống và cái chết, tìm cách phát huy tối đa những tiềm năng của cơ thể, như vậy thì rất dễ tạo đột phá, tuy đó là một con đường tắt, nhưng cũng không phải con đường duy nhất."

Thần Nam rời khỏi chiếc ghế mây, chậm chậm bước đi trong vườn, rồi chợt dừng lại, tự hỏi: "Nếu như ta tự đẩy mình vào hoàn cảnh nguy hiểm, tự phá vỡ những ranh giới. Liệu bản thân có thể vượt qua được cột mốc ấy không?"

Một ý nghĩ điên cuồng đang hình thành trong đầu Thần Nam, lúc này hần quyết định sẽ tự mạo hiểm một phen. Nói rồi liền bước vào phòng, xếp bằng ngồi xuống bắt đầu nhập định. Hần bắt đầu chuyển vận huyền công gia truyền, khiến chân khí thông khắp các kinh mạch. Đến lúc cảm thấy toàn thân thả lỏng, sức mạnh đã nổi lên cuộn cuộn, hần mới thận trọng tách ra một đạo chân khí nhỏ, nhằm khám phá những tĩnh mạch trong cơ thể chưa được biết đến."

Kinh mạch trong cơ thể con người rải rác khắp toàn thân, chủ yếu có mười hai đại kinh mạch, bao gồm Thủ Tam Âm Kinh (ba kinh mạch âm ở tay), Thủ Tam Dương Kinh (ba kinh mạch dương ở tay), Túc Tam Âm Kinh (ba kinh mạch âm ở chân), Túc Tam Dương Kinh (ba kinh mạch dương ở chân), những kinh mạch này

được gọi tắt là "Chính Kinh" (kinh mạch chính).

Ngoại trừ những kinh mạch thông thường, cơ thể người còn có Đốc Mạch, Nhâm Mạch, Xông Mạch, Đới Mạch, Dương Duy Mạch, Âm Khiêu Mạch, Dương Khiêu Mạch, Kinh Ngoại Kỳ Mạch được gọi chung là kì kinh bát mạch.

Bình thường, Đông Phương Võ Giả đều có khả năng thông suốt kinh mạch chính của các huyết đạo lớn, tức là mười hai chính kinh, nhưng chỉ có những võ giả đã đạt đến được cảnh giới cao nhất mới có thể đã thông được kì kinh bát mạch.

Nhâm Mạch, Đốc Mạch, Đới Mạch là những mạch chủ yếu nhất trong kì kinh bát mạch, nếu ba kinh mạch này mà thông thì năm đại kì mạch còn lại cũng theo đó mà được đã thông, kinh mạch thông suốt, khí huyết dồi dào, chân khí chuyển vận không ngừng, nội lực hùng hậu, liên miên không dứt.

Ngoài mười hai chính kinh và kì kinh bát mạch ra, vẫn còn rất nhiều các kinh mạch khác mà con người chưa biết tới. Mặt khác, bên cạnh những đại kinh mạch đã biết, đan xen quanh chúng còn rất nhiều những kinh mạch tương thông với nhau.

Mười hai chính kinh và kì kinh bát mạch thường đóng kín, những người tu luyện còn chưa đạt tới cảnh giới cao siêu thì họ không dám tùy tiện đã thông. Bởi vì biến số càng lớn, nguy hiểm càng nhiều.

Thông thường mà nói, công lực càng cao kinh mạch càng được đã thông nhiều. Nhưng quá trình ấy phải tuần tự mà tiến, chứ chẳng có ai dám liều mạng vượt qua những thử thách nguy hiểm.

Hôm nay, Thần Nam lại muốn liều mạng thử một lần, hần tách xuất ra một bộ phận nhỏ chân khí tiến sâu vào những kinh mạch trước kia chưa từng được khám phá, dùng chân khí cường hoành đã thông quan ải. Tuy hần không biết đã đã thông được bao nhiêu kinh mạch tiềm ẩn, nhưng đó phải là những kinh mạch thực sự tồn tại.

Não bộ của con người là khu vực tập trung các mạng lưới kinh mạch, bao gồm Thủ Tam Dương Kinh và Túc Tam Dương Kinh của mười hai chính kinh, kì kinh

bát mạch cũng nằm dày đặc ở đây.

Thần Nam bạo gan tập trung một tia chân khí vào trong não bộ, rồi triển khai đến khắp các kinh mạch khác trong khu vực này, tiếp tục khám phá đến các kinh mạch trước kia chưa được biết đến. Đốm sáng nhỏ từ từ phát ra trước não hãn, một vùng sáng mờng lung lan rộng khắp phòng.

Nếu có người nào biết Thần Nam dám bạo gan như vậy, nhất định sẽ há hốc miệng kinh ngạc. Muốn khai thông các kinh mạch xen kẽ cùng các huyết đạo chẳng chịt trong não bộ, thật chẳng khác nào tự sát.

Khi mới bắt đầu, Thần Nam chưa thấy điều gì khác thường, nhưng sau đó, não hãn nổi lên những cơn đau dữ dội, các kinh mạch ở bên trong não bộ như muốn đứt phụt hết ra, một cảm giác vô cùng khó chịu.

Nhiều lần Thần Nam rất muốn bỏ cuộc nhưng lại kiên cường cố trụ. Dầu biết như vậy là rất nguy hiểm, nhưng cuối cùng hãn vẫn không thể chiến thắng được ý tưởng ngông cuồng của chính mình.

Con đường tu luyện đầy rẫy gian nan, rất nhiều các tuyệt thế cao thủ trên con đường ấy vì muốn đột phá qua chính mình, muốn đạt được đỉnh cao của võ thuật, mà đã tự lao mình vào hiểm nguy, cũng có người bất hạnh mà chết đi.

Thần Nam cường hoành đã phá quan ải đã thu được một chút thành quả, hãn cũng đã cảm nhận được một số kinh mạch yếu, mảnh hình như đã được đã thông. Nhưng cũng ngay lúc ấy, giác quan nhạy bén của hãn đột nhiên máy động, nguy hiểm đã cận kề.

Hãn chưa kịp phản ứng gì, thân thể đã run lên bần bật, não bộ như bị sấm chớp đánh vào, đau đớn khủng khiếp, ngũ quan méo xệch. Rồi máu từ miệng học ra, giống như một bức tường kiên cố vững chãi, giờ bị chọc thủng.

Thần Nam như thấy cả ngàn sao lấp lánh đang bay lượn trước mắt, mí mắt hãn nặng trĩu muốn sụp xuống. Hãn rất muốn nhắm mắt lại, nhưng lại sợ, nếu nhắm mắt lúc này sẽ mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy được.

Hắn cố gắng hết sức để trấn áp tinh thần, lần mò lại chân khí chưa khám phá ra kia. Sau đó từ từ vận chuyển huyền công gia truyền ra khắp nơi, để chân khí lưu thông qua các đại mạch.

Cảm giác đau đớn hoành hành trong não bộ dần dần biến mất, cảm giác choáng váng cũng theo đó mất đi, nhưng thay vào đó là một trạng thái tê mủi xuất hiện, từ phần ngực xuống phần bụng dần dần mất hết cảm giác.

Thần Nam giật mình kinh hãi, đây chính là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, rất nhiều các tiền bối cao thủ trong lúc luyện công đều gặp phải trường hợp này. Mặc dù rất lo lắng, nhưng hắn không hề hoảng loạn, chậm rãi tự trấn tĩnh bản thân.

Lúc huyền công gia truyền vận chuyển không ngừng, hắn từ từ nhập định, trong lòng trở nên tĩnh lặng. Khi hắn đang trong trạng thái vong ngã, nguyên khí của đất trời giống như từng đợt sóng, cuộn cuộn chảy vào người hắn, các lỗ chân lông khắp người mở rộng ra hấp thụ lấy những nguyên khí này.

Sau khi đã hấp thụ được không ít nguyên khí của trời đất, cơ thể Thần Nam dần khôi phục lại được cảm giác, cảm giác tê mủi không còn nữa. Hắn vội vàng nhảy ra khỏi giường, ngồi giữa phòng thư giãn gân cốt.

"Nguy hiểm quá, suýt tí nữa thì bị tẩu hỏa nhập ma. Xem ra vốn không có đường tắt trong quá trình tu luyện như người ta vẫn nói."

Hắn hít một hơi thật sâu, giữa ngực và bụng đã không còn cảm giác trở ngại gì nữa. Mặc dù đã thông được một vài kinh mạch nhỏ và yếu, nhưng Thần Nam vẫn chưa nhận thấy một chút thay đổi nào, tu vi cũng không có dấu hiệu tiếng triển.

Hắn nở một nụ cười, tự nói với mình: "Mình đã quá nóng vội, mặc dù đã đả thông được một số kinh mạch nhỏ, nhưng xét trong tổng thể thì chẳng nhằm nhò gì, chắc chắn là chưa thể có sự thay đổi rõ rệt nào. Nhưng nếu mỗi ngày đả thông được một ít, có lẽ không bao lâu sau, cơ thể mình sẽ có những thay đổi không thể ngờ đến được. Nhưng chỉ lần này thôi mà tí nữa đã toi mạng, nếu ngày nào cũng như vậy thì khẳng định là hữu tử vô sanh."

Thần Nam đương nhiên là không dám lấy mạng sống ra đánh bạc nữa, nhưng hẳn lại thấy có đôi chút không cam tâm. Sau khi suy nghĩ, tính toán một hồi, hẳn quyết định sẽ thay đổi vị trí, thử nghiệm trên một ngón tay thôi.

Mặc dù kinh mạch Thủ Tam Âm và Thủ Tam Dương Kinh ở ngón tay đã đã thông từ lâu, nhưng hẳn tin rằng cơ thể con người vô cùng huyền bí, cho dù chỉ là một ngón tay, nhưng nhất định sẽ có một mạng lưới các kinh mạch nhỏ rất kì dị mà con người chưa biết đến.

Hắn có một ý tưởng, giả thiết cả bàn tay khắp nơi chỗ nào cũng có những mạng lưới kinh mạch nhỏ. Nếu mỗi ngày đều tập trung chân khí để đã thông ngón tay, hẳn tin rằng sẽ có ngày khiến những kinh mạch nhỏ bé thần bí chưa được biết đến sẽ được giải khai ra.

Còn chừng như có thất bại thì cũng không nguy hiểm gì đến tính mạng. Thần Nam thật sự rất muốn biết nếu cả mạng lưới kinh mạch của ngón giữa sau khi được khai thông một cách triệt để thì sẽ dẫn đến những thay đổi gì.

Có thể khẳng định đại đa số mọi người sẽ không bao giờ làm như thế và cũng chẳng có loại ý nghĩ điên khùng đó. Võ giả trong quá trình tu luyện, chỉ chú trọng đến việc phát triển cân bằng, chứ họ chẳng mong muốn bản thân mình lại có một ngón tay kì quái. Bởi lẽ nếu chỉ đã thông mỗi mạng lưới kinh mạch của một ngón tay, thì rất có thể ngón tay ấy và các ngón tay khác sẽ không có được sự phối hợp nhịp nhàng nữa.

Nhưng Thần Nam thì lại có suy nghĩ khác, quá trình tu luyện chính là quá trình tiến hóa. Nếu ngón tay đó có thể cải tạo thành công, thì sau này ngón tay đó rất có thể sẽ lột xác trở thành "Thần Chì" hoặc "Ma Chì". Cuối cùng còn có thể trở thành "Thần Khí" hay "Ma Khí" lúc khi bản thân thay đổi thể chất.

Tất nhiên trường hợp nào cũng có thể xảy ra, huống hồ đây lại chỉ là một giả thiết của riêng hắn. Nhưng lúc này hắn đã hạ quyết tâm, nhất định phải cải tạo thành công ngón tay này.

Chương 13: Sắc Dụ

Canh ba sáng ngày thứ hai, Thần Nam uể oải bò khỏi giường. Sau khi hăn rửa mặt xong, lập tức có một người khách hiếm gặp của Thần Phong học viện đến tìm hăn.

Hăn đã đổi khách sạn nhưng vẫn bị người của Thần Phong học viện tìm thấy. Hăn chỉ có thể thán phục những kẻ thần thông quảng đại này.

Người đến tìm hăn lần này chính là mỹ nữ Lộ Ti đã từng có duyên gặp mặt mấy lần, lúc đó khi Thần Phong học viện tuyển tân sinh, mỹ nữ bốc lửa này đã để lại cho hăn một ấn tượng rất sâu sắc.

Bất quá Thần Nam trong lòng đối với mỹ nữ này có thành kiến, cách đây không lâu khi hăn đến Thần Phong học viện tìm phó viện trưởng bán thần cốt bị Đông Phương Phương Hoàng và tiểu bảo chủ dẫn người truy sát, rất có thể là do Lộ Ti tiết lộ hàng tung của hăn.

Trong lòng hăn tuy có nghi ngờ, nhưng tịnh không có chứng cứ, hăn đành gượng cười đón tiếp: "Mỹ nữ tìm ta có việc chăng?"

Lộ Ti dung mạo yêu kiều diễm lệ tựa như đoá hồng, ả mỉm cười duyên dáng: "A a, người dường như không vui khi ta đến tìm người phải không?"

Nghe thanh âm ngọt ngào quyến rũ đó, Thần Nam chẳng biết vì sao, toàn thân nổi da gà.

"Đại mỹ nữ đến thăm, ta đương nhiên rất hoan nghênh, nhưng ngoài phòng nói chuyện không tiện, mời vào!" Thần Nam nhường lối cho ả đi vào phòng.

Lộ Ti đi vào phòng, mắt nhìn chăm chú vào bộ y phục dính đầy máu ở trên mặt đất rồi lặng lẽ ngồi vào ghế. Thần Nam thâm than hồ đồ, tối qua sau khi trở về y

phục đánh đầy máu liền tiện tay ném bừa trên mặt đất, đến bây giờ vẫn chưa kịp xử lý.

"Mỹ nữ cô tìm ta khẳng định là có việc rồi! Nói đi, vì sao lại đến đây?"

Lộ Ti cười nói: "Đừng có đầy nghi ngờ ta như thế có được không? Ta biết lần trước vô tình tiết lộ tung tích của người cho tiểu muội người khiến người gặp không ít phiền toái. Nhưng quả thực không phải ta cố ý, ta không ngờ huynh muội người lại có quan hệ phức tạp như vậy."

Ngay từ đầu Lộ Ti đã thừa nhận lần trước tiết lộ hành tung của Thần Nam khiến Thần Nam chẳng còn muốn đôi co với ả.

"Các người quả thực là huynh muội sao? Ta có cảm giác không giống tí nào, mỗi lần hai người gặp nhau, Tiểu Ma Phiền đều có cái bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi."

"Chính xác hoàn toàn là thân huynh muội." Thần Nam thấy ả chưa nói ra ý đồ, liền bất biến ứng vạn biến, bắt ả phải tự nói ra.

Lộ Ti và hần lại nói thêm một chút về tin tức của Tiểu Bảo Chủ ở Thần Phong học viện, sau đó không nói chuyện ngoài lề nữa: "Thần Nam người một thân võ học tu vi uyên thâm nhưng cả ngày chẳng làm việc gì, chẳng lẽ người không cảm thấy đáng tiếc sao?"

"Không có, ta một chút cũng không thấy có gì đáng tiếc cả, như thế này cũng rất tốt. Ngồi trên núi cao xem hổ đấu, đứng bên cầu nhìn nước chảy, cả ngày tự do tự tại, tùy tâm tùy ý làm việc mình thích như thế này không phải là rất tốt hay sao?"

Lộ Ti trực tiếp nhìn vào hai mắt Thần Nam, dường như muốn nhìn rõ những suy nghĩ chân thật nhất sâu trong nội tâm hần, cuối cùng mỉm cười quyến rũ nói: "Nam nhi đều có mộng anh hùng, lẽ nào người không muốn trở thành một người tay nắm quyền bính, trở thành một nhân vật uy chấn nhất phương hay sao?"

Thần Nam cười nói: "Nhân vật có quyền thế ư... Ha ha, con người ta chẳng có

đại chí gì, từ trước đến nay chưa có ý nghĩ này. Cả đời người, mỗi người đều có một cách sống riêng, ta thấy chỉ cần bản thân vui vẻ là tốt rồi. Nếu không dù có hùng bá thiên hạ, được mọi người tôn kính thì cũng chẳng khoái lạc gì."

"Ha ha, người quả thật là thoát tục, bất quá xem ra đó không phải lời nói thực từ trong lòng người. Làm một hoàng đế quân lâm thiên hạ, tay nắm sinh mệnh của muôn người, trong thiên hạ không ai dám nghịch ý, cả thiên hạ nằm trong tay, lẽ nào như vậy không phải là vui sướng hay sao?" Lộ Ti chú nhãn nhìn thẳng vào mắt hắn, tiếp tục: "Còn người tự nhận mình là nhàn vân dã hạc, có thể tiêu dao tự tại, nhưng sự thực có đúng như vậy không? Theo ta được biết hôm qua người đã bị người truy sát, bộ y phục dính đầy máu trên sàn kia đã chứng minh người đã có một trận chiến ác liệt. Đây chính là cuộc sống vui vẻ mà người nói sao?"

Thần Nam lạnh giọng nói: "Cô với ba kẻ tối hôm qua có quan hệ gì?"

"Đừng có hoài nghi ta, ta là nhờ vào phương pháp thông tin đặc biệt mới biết chuyện tối qua của người. Ta nói những chuyện này cũng chỉ để cho người minh bạch một điều, con người sống trên thế gian này tất nhiên sẽ phát sinh quan hệ nào đó với người khác. Nếu muốn sống một cách yên ổn, không có quyền thế thì không được..."

Thần Nam ngắt lời ả nói: "Rốt cuộc cô muốn nói gì?"

"Ta muốn người gia nhập với chúng ta, cho người một vũ đài rộng lớn, nếu người có những biểu hiện tốt, ngày sau vinh hoa phú quý sẽ không thiếu."

Thần Nam ngay từ đầu đã đoán ta mục đích Lộ Ti đến đây lần này là muốn hắn gia nhập vào thế lực nào đó, ả đến là để thuyết phục hắn.

"Làm cô thất vọng rồi, ta quả thật chẳng có bản sự gì cả. Có thể cô thấy bản lĩnh của ta không tệ, nhưng ngoài ra ta chẳng có sở trường gì khác. Hơn nữa bản thân ta cũng đã quen với cuộc sống không bị gò bó, không muốn bị bất kì thế lực nào ràng buộc."

Lộ Ti nói: "Quả thực chúng ta cần đó chính là những tu luyện giả có tu vi cao

thâm, hơn nữa đối với những người như vậy chúng ta tuyệt không có hạn chế gì. Nhiệm vụ cũng không có gì là nhiều, bình thường mỗi người đều có tự do, hưởng thụ đặc quyền, ví dụ như có thể điều động tài lực, vật lực, nhân lực tùy ý sử dụng. Đương nhiên đặc quyền lớn hay nhỏ cũng phải phụ thuộc vào năng lực của người. Ta rất coi trọng người, có thể đánh bại Đông Phương Phượng Hoàng chứng tỏ tiềm lực của người phi thường khả quan. Nếu người gia nhập tổ chức của chúng ta người sẽ được hưởng đặc quyền rất lớn."

Thần Nam đã rõ, Lộ Ti rất có khả năng là vì phục vụ một quốc gia nào, ả đến Thần Phong học viện không phải tuyệt không phải để tu luyện, mà mục đích chính là tìm kiếm những nhân tài có thể lợi dụng được.

Hắn không muốn cống hiến mạng mình cho thế lực sau lưng ả, nhưng cũng không muốn đắc tội đối phương, cười nói: "Cô coi trọng ta như vậy, quả thực làm ta thấy khó xử. Bất quá ta quả thực không muốn gia nhập bất kỳ một thế lực nào, cũng chẳng coi trọng quyền thế hay địa vị gì. Cô có thể nói ta không có tiền đồ, không có đại chí, ta chính là người như vậy."

Lộ Ti tay bất ngờ lướt tay đặt lên eo, thân thể mềm mại ngã ra nằm trên ghế mây, tấm thân là lướt yêu kiều động nhân của ả khẽ uốn éo, ngọc nhũ cao cao cùng vòng eo thon thon và ngọc đồn đầy đặn vẽ ra những đường cong hoàn mỹ khiến người khác phải thèm thuồng.

Lộ Ti thờ ơ nói: "Nếu người góp sức cho chúng ta, không chỉ có được địa vị và quyền thế, tiêu tiền thoải mái mà hơn nữa người còn có mỹ nữ... Chúng ta sẽ tận lực đáp ứng nhu cầu của người."

Nói đến mỹ nữ, đôi môi của ả lại càng thêm quyến rũ, gương mặt đầy vẻ mê hoặc, đôi mắt long lanh đầy mê lực câu hồn nhiếp phách không ngừng nhìn hướng về phía Thần Nam.

Dụ hoặc đầy khiêu gợi như vậy làm cho Thần Nam một trận rung động, nhưng hắn cũng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, đóa anh túc này quả thực không thể đùa được. Thế lực đằng sau Lộ Ti quyết không đơn giản, rất có khả năng là cùng một loại với Kỳ Sĩ Phủ của Sở quốc. Thế lực như vậy quả thực hắn không dám dây vào,

hắn không muốn bán mạng cho bất cứ thế lực nào.

Thấy hắn không có động tĩnh gì, Lộ Ti tựa như vô ý mà hữu ý làm rơi một chiếc hài, bàn chân và gót chân nõn nà trắng như tạc từ ngọc của ả lộ ra trước mắt Thần Nam.

Ả tỏ vẻ hơi ngượng ngùng vội rút chân vào trong váy, dưới lớp váy lụa trắng, những đường nét của đôi chân xinh quyến rũ khiến Thần Nam bối rối, bàn chân nhỏ mập mờ ẩn hiện làm cho hắn cũng thấy rạo rực trong người.

Bị một mỹ nữ yêu kiều như thế câu dẫn làm cho Thần Nam không kèm được nuốt nước bọt, bất quá hắn thầm than trong lòng: "Nếu không phải sợ thế lực đằng sau của cô thì ta nhất định sẽ..."

Lộ Ti thấy mỹ nhân kế của mình thất bại bèn ngồi phắt dậy, tỏ vẻ chẳng có chuyện gì mang chiếc hài vào.

"Thần Nam người nên suy nghĩ thật kỹ, ta quả thực hi vọng người có thể góp sức cho chúng ta." Thấy Thần Nam không nói gì Lộ Ti lại nói: "Đừng có kiên quyết từ chối yêu cầu của ta, ta cho người thời gian suy nghĩ. Nếu có người khác đến tìm người ta hi vọng người sẽ lựa chọn chúng ta." Vừa nói ả vừa đứng dậy.

Thần Nam suy nghĩ một chút nói: "Ta sẽ không gia nhập bất kì thế lực nào." Hắn nhấn mạnh hai từ bất kì rồi nói tiếp: "Mặc dù phụ ý tốt của cô nhưng chúng ta vẫn là băng hữu, tuyệt không trở thành địch nhân."

Thần Nam không hi vọng sau việc này thế lực đằng sau Lộ Ti sẽ coi hắn là mối uy hiếp, vì thế nói rõ ngay là sẽ không tham gia bất kì một thế lực nào đối địch với bọn họ.

"Ha ha, sức lực của mỗi người đều có hạn, khi nào cần giúp đỡ thì cứ đến tìm ta." Lộ Ti đi đến trước cửa phòng đột ngột dừng bước, quay đầu cười nói: "Mấy hôm nay ta nhìn thấy một vị hoàng tử Bái Nguyệt quốc và hai nam một nữ người quanh quần gần đây."

Thần Nam khẽ gật đầu nói: "Đa tạ."

"Nếu người gia nhập chúng ta thì chắc chắn sẽ có được nhiều tin tức hơn". Lộ Ti nhìn hần, khẽ nháy mắt với hần rồi quay người bỏ đi.

Thần Nam nhìn thấy ả đi hần khỏi viện môn mới quay trở lại phòng, suy nghĩ về những lời Lộ Ti vừa nói. Theo như lời mà ả ngấm nói thì những người tối hôm qua đến truy sát hần không nghi ngờ gì là do Tam hoàng tử của Bái Nguyệt Quốc phái tới.

Lúc đầu hần cũng đã đoán ra khả năng này, hần và Nhân Kiếm tại Sở quốc đã có thâm thù, trước đây không lâu hần đi lại Thần Phong học viện ác danh thịnh truyền, dĩ nhiên là bị Nhân Kiếm phát giác, Nhân Kiếm phái người đến truy sát hần cũng chẳng có gì là lạ.

"Nhân Kiếm, ta chưa tìm đến người gây chuyện, người lại tự tìm đến ta, còn muốn dồn ta đến chỗ chết, hừ, người cứ đợi xem."

Sau khi ăn trưa xong Thần Nam rời khỏi khách sạn, sau khi hỏi người đi đường hần đã tìm tới Dong Binh Công Hội ở Tội Ác chi thành.

Tự Do chi thành có vị trí địa lý đặc thù, nằm ở giữa Đông Tây đại lục, là thành thị trọng yếu nhất của đại lục. Đi về phía đông thì người của phía tây đại lục ắt phải đi qua chỗ này. Vì thế trên con đường này nghề Dong Binh rất phát triển.

Những vật tư cần thiết hàng ngày của Tội Ác chi thành một nửa là do tự cung tự cấp, một nửa còn lại là do nguồn vận chuyển do những người không ngừng đi lại giữa đông tây đại lục cung cấp. Do đường xá xa xôi nên không thể thiếu được những người bảo vệ hàng hóa, đây cũng chính là lý do khiến nghề Dong Binh trở nên hưng thịnh.

Dong Binh Công Hội trong thành mỗi ngày đều tiếp nhận một lượng nhiệm vụ rất lớn, sau đó chờ Dong Binh hoặc Dong Binh đoàn tới nhận lĩnh.

Tuy lúc này là giữa trưa, là lúc dùng bữa, nhưng ở đây người đi lại vẫn tấp nập, dòng người ra vào không ngừng.

Nhìn dòng người như vậy, Thần Nam không đi vào trong đại sảnh của Dong Binh Công Hội mà dừng lại ở ngoài cửa. Hắn muốn tìm người điều tra động thái gần đây của Tam hoàng tử Nhân Kiếm, nhưng hắn không dám trực ủy thác cho Dong Binh Công Hội nên hắn muốn đứng ở ngoài đợi xem liệu có dong binh nào chủ động đến hỏi hắn không.

Quả không phụ kì vọng của hắn, mười mấy dong binh đứng ngoài đại sảnh đã để ý đến hắn, trong đó có một người tiến tới. Bất quá dong binh này tuổi tác cũng đã lớn ước chừng khoảng hơn năm mươi, tóc cũng đã điểm bạc.

"Tiểu huynh đệ có cần giúp gì không?" Vị dong binh lớn tuổi hỏi Thần Nam.

Lão dong binh thân hình bình thường, cao khoảng như Thần Nam, tuổi tác hiện rõ trên khuôn mặt của ông ấy, khuôn mặt xạm đen cũng đã xuất hiện rất nhiều nếp nhăn, nhưng người trông còn rất tráng kiện, đôi mắt có thần chỉ có điều đôi lúc cũng lộ ra một chút gì đó giả hoạt.

Thần Nam mừng thầm, đây hẳn là một tay lão luyện. Làm nghề dong binh khó tránh gặp những nguy hiểm, đến tuổi như ông ta mà vẫn chưa rút lui chắc chắn không chỉ là dựa vào thực lực mà còn cần có tâm kế và thủ đoạn mới có thể vượt qua vô số phong ba.

"Lão nhân gia làm nghề dong binh này chắc cũng nhiều năm?".

"Từ lúc trẻ đến giờ đại khái khoảng hơn ba mươi năm."

"Ồ, nói như vậy thì là một lão dong binh kinh nghiệm phong phú rồi."

"Phải, trên thực tế quả thực là như vậy. Nhưng bây giờ niên kỉ ngày càng cao, không nhận nhiệm vụ đi ra khỏi Tội Ác chi thành nữa, những nhiệm vụ đó để cho bọn đệ tử của ta làm."

Đôi mắt của Thần Nam sáng lên: "Ngài có đồ đệ, nói như vậy ít nhất cũng là

một nhân vật cỡ trường đoàn."

Lão dong binh cười nhẹ nói: "Không khác bao nhiêu. Kì thực ta rất hiếm khi chủ động đi hỏi người khác tìm nhiệm vụ, chỉ theo thói quen mỗi ngày đi một vòng. Tuy nhiên hôm nay thấy tiểu huynh đệ tuy trẻ tuổi nhưng rất đặc biệt, ta phát giác tiểu huynh đệ có tu vi bất phàm nên rất hiếu kì muốn biết rốt cuộc người có nhiệm vụ như thế nào cần ủy thác."

"Việc này... " Thần Nam giọng hơi trầm ngâm, việc điều tra một hoàng tử quả thực hẳn không biết phải mở miệng nói sao cho phải.

Lão dong binh là người từng trải có nhiều kinh nghiệm làm sao có thể không nhìn ra sự dẫn dắt trong lòng hắn, lão cười nói: "Ha ha, tiểu huynh đệ không cần lo lắng, chúng ta làm nghề này mồm miệng tuyệt đối kín kẽ không bao giờ nói ra nhiệm vụ của chủ nhân."

Thần Nam nói: "Tôi muốn ủy thác các vị điều tra giúp một người, người này thân phận không hề đơn giản, ngài có dám nhận nhiệm vụ này không?"

Lão dong binh hơi nheo mắt rồi cười nói: "Không vấn đề chỉ cần không phải là hành thích là được."

Thần Nam dựa vào trực giác bản năng cảm thấy lão nhân tinh minh trước mắt có thể tin tưởng được, có thể ủy thác việc điều tra Nhân Kiếm cho ông ta. "Tôi muốn nhờ các vị điều tra giúp một học sinh của Thần Phong học viện, hắn tên là Nhân Kiếm, tam hoàng tử của Bái Nguyệt quốc. Tôi muốn biết động thái gần đây của hắn, hắn tiếp xúc với những người như thế nào, càng tường tận càng tốt."

Lão dong binh cười nói: "Chuyện nhỏ, ta cứ tưởng là chuyện gì to tát!"

Thần Nam nói: "Hắn là một kẻ tu đạo, rất có khả năng là học sinh của Tu Đạo hệ."

Lão dong binh cười nói: "Chỉ là điều tra một người, không cần biết là hoàng tử hay vương tử, việc này đối với ta mà nói chẳng việc gì khó khăn."

"VẬY thì hay quá, xin hỏi tôi phải trả bao nhiêu kim tệ?" Thần Nam ít nhiều có phần rụt rè, trên người hắn chỉ có hơn trăm đồng bạc. Theo lẽ thường mà nói điều tra một người chi phí chẳng đáng bao nhiêu nhưng do Nhân Kiếm thân phận đặc biệt, hắn sợ lão dong binh sẽ hét giá thật to.

"Ha ha, điều tra một người chẳng đáng bao nhiêu tiền, thủ hạ của ta chỉ cần thời gian một ngày là có thể điều tra ra tin tức của người cần điều tra. Thế này nhé, để kết giao bằng hữu, ta điều tra miễn phí cho tiểu huynh đệ."

"Như thế này làm sao được? Xin lão huynh cứ đưa một giá đi." Thần Nam từ chối nói.

"Đây là điều thực lòng, ta quan sát thấy người quyết không phải là tên ác đồ, hơn nữa người một thân võ học tu vi cao thâm. Với niên kỷ này mà tu vi như vậy quả thật không tầm thường. Nếu không ngần ngại chúng ta kết giao bằng hữu nhé."

Thần Nam vài lần phát ra vài luồng chân khí nhẹ mục đích muốn thăm dò tu vi của lão dong binh nhưng cũng chẳng kết luận được gì. Hắn có phần hơi ngạc nhiên, lão dong binh trước mặt dường như có tu vi bất phàm, rất có khả năng là một siêu cấp cao thủ.

"Ha ha, lão ca có ý tốt như vậy quả làm tiểu đệ khó xử. Người ta nói tương giao không kể tuổi tác, tôi và lão ca mới gặp một lần mà đã như bạn cũ. Tiểu đệ họ Thần, tên là..." Thần Nam đang định nói ra danh tính đột nhiên nhớ rằng tuyệt đối không thể tiết lộ tên thật của mình.

Lão dong binh dày dặn kinh nghiệm, thấy Thần Nam có điều bí ẩn khó nói bèn xen vào: "Ha ha, ta họ Lý, có thể gọi ta là Lý lão ca. Ta sẽ gọi tiểu đệ là Thần huynh đệ".

"Được Lý lão ca coi trọng kết giao, nhưng quả thực tiểu đệ có chỗ khó nói không thể tiết lộ tên thật của mình." Vì biết lão nhân trước mắt mình là một siêu cấp cao thủ, hơn nữa lại sẵn sàng kết giao với hắn, Thần Nam thản nhiên nói thật sự tình: "Tiểu đệ sở dĩ nhờ lão ca điều tra Nhân Kiếm bởi tiểu đệ nghi ngờ hắn đã phái người hành thích tiểu đệ. Vì sự an toàn cho tính mạng của tiểu đệ, tiểu đệ không thể

không làm như vậy để có thể dễ bề tùy cơ ứng biến".

Do đã từng đại náo kinh đô Sở quốc, tuy nói là tin tức đã bị Sở quốc phong tỏa, nhưng đến bây giờ hãn vẫn không muốn tiết lộ danh tính để tránh những phiền hà không cần thiết. Về việc giữa hãn và Nhân Kiếm hãn lại không sợ tin tức bị lộ ra ngoài.

Lão dong binh cười nói: "Mỗi người đều có một chút riêng tư, Thần huynh đệ có thể thẳng thắn như vậy là đã rất coi trọng Lý lão ca này rồi. Trưa mai tiểu huynh đệ đến đây, ta sẽ cho tiểu huynh đệ biết kết quả điều tra".

Thần Nam sau khi cảm ơn lão dong binh họ Lý liền đi ra ngoài Dong Binh Công Hội. Lúc hãn đi ra ngoài phát hiện thấy không ít dong binh hai bên cửa đang quan sát hãn, những lời đàm luận của họ truyền đến tai hãn.

"Lý tiền bối quen biết tên thanh niên này à?"

"Lão nhân gia thường không bao giờ chủ động hỏi thăm người khác."

.....

Nghe kỹ hãn nhận ra rằng vị Lý lão ca này quả thật là người có thân phận rất lớn trong nghề Dong Binh này, rất có thể thuộc cấp nhân vật rất có trọng lượng.

Thần Nam sau khi trở về nhà trọ thì không ra khỏi cửa, bắt đầu ở trong phòng vận công điều tức. Hãn quyết định sau khi có tin tức về động tĩnh gần đây của Nhân Kiếm mới tiếp tục có những biện pháp thích hợp. Đương nhiên đồng thời với việc chuẩn bị cho đại chiến có thể xảy ra, hãn cũng không quên vận chuyển Huyền Công xung kích vào chỉ mạch tay phải.

Chương 14: Dĩ Nha Hoàn Nha

Sau khi được giải khai cấm chế, Tiểu Bảo Chủ so với trước kia lại càng thêm hoạt bát, tại Thần Phong Học Viện giống như cá gặp nước. Trong suốt mười sáu năm kể từ khi sinh ra, giây phút hiện tại là khoảng thời gian mà nàng ta cảm thấy hạnh phúc nhất.

Trước kia khi còn sống trong Hoàng cung Sở Quốc, do địa vị tôn quý, bạn bè cùng lứa tuổi không có ai là không tôn kính, vì thế chỉ có Hoàng tử Sở Nguyệt là dám cùng nàng chơi đùa. Thậm chí cả những đứa trẻ thuộc dòng dõi quý tộc hễ mà nhìn thấy Tiểu Bảo Chủ thì đều nơm nớp lo sợ, đương nhiên nguyên nhân chính là do Tiểu Bảo Chủ quá điêu ngoa, xảo trá, khiến cho mọi người phải nhức đầu.

Lúc này Tiểu Bảo Chủ thường chạy long nhong phá trên phá dưới, gây chuyện thị phi, náo loạn đến mức chó gà không yên. Mới đầu nàng ta chỉ định trêu chọc đám nam sinh, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được hưởng ma trảo về đám nữ sinh.

Dạo gần đây, y phục phơi trong ký túc xá nữ thường xuất hiện một dấu tay màu đen, khiến mọi người vô cùng tức giận. Làm mọi người cứ đón già đón non, không biết là tên biến thái nào lại dám vào đây mà phá phách, chứ không ngờ được kẻ chủ mưu lại là Tiểu Bảo Chủ đang núp ở đằng xa mà nhin cười.

Đông Phương Phượng Hoàng và Tiểu Bảo Chủ ở cùng một phòng, đương nhiên nhận ra được sự bất thường này của nàng ta. Thêm nữa, lại có lần nhìn thấy Tiểu Bảo Chủ trực tiếp từ lầu hai nhảy xuống đất, thân pháp vô cùng linh hoạt.

Đông Phương Phượng Hoàng đột nhiên giật mình nghĩ lại, Tiểu Bảo Chủ vốn không có võ công, nếu "rơi xuống" như vậy khẳng định không chết cũng bị thương. Vậy mà lúc ấy nàng ta lại có thể hạ thân một cách nhẹ nhàng, chẳng những không hao tổn chút nào, mà còn quay lại cười hi hi, lộ rõ bộ mặt quỷ quyệt.

Từ ngày ấy, Đông Phương Phượng Hoàng mới phát giác ra một thân võ học của Tiểu Bảo Chủ. Cộng thêm những hành vi điêu ngoa, xảo trá của nàng ta từ trước đến giờ, khiến Đông Phương Phượng Hoàng không khỏi tức giận, chỉ muốn cấu véo vào khuôn mặt quỷ quái của Tiểu Bảo Chủ một hồi.

Tiểu Bảo Chủ biết mình không cẩn thận đã để lộ ra sơ hở, nhanh chóng cười hi hi với Đông Phương Phượng Hoàng mà giải thích. Đương nhiên đó cũng lại là một nói dối, có điều Đông Phương Phượng Hoàng lúc này đã chẳng còn tin tưởng nàng ta tí nào.

Bị Phượng Hoàng bức đến mức không còn đường thoát. Cuối cùng Tiểu Bảo Chủ đành phải khai ra trước đó bị trúng Khốn Thần Chi nên công lực bị phong bế, thực tình gần đây mới được Thần Nam giải khai cấm chế.

Tiểu Bảo Chủ thân thể nhẹ nhàng như chim yến, vượt nóc băng tường, gây nhốn nháo khắp nơi. Đông Phương Phượng Hoàng đương nhiên có thể đoán ra được thủ phạm gây ra sự kiện "Hắc Thủ Ẩn", khuôn mặt lập tức biến sắc, thiếu điều muốn đập chết nàng ta.

Bởi vì trước đó không lâu chiếc yếm của cô ta phơi ở ngoài cũng bị dính phải cái thứ quỷ sứ đó. Lúc đó cô ta đương nhiên rất tức giận, đầu tiên là liên tưởng đến Thần Nam, tên bại hoại đó, nhưng vạn lần không tưởng nổi "tặc nhân" lại là người ở ngay bên cạnh.

Đông Phương Phượng Hoàng nổi giận đùng đùng đích thân truy vấn Tiểu Bảo Chủ. Tiểu ác ma này thề sống thề chết, liên tục kêu oan khuất. Cuối cùng Đông Phương Phượng Hoàng chỉ còn cách quản thúc cô ta từng giây, từng phút, Tiểu Bảo Chủ cũng đành phải bốt phóng túng, giảm thiểu những trò quậy phá của nàng ta. Rốt cuộc khu kí túc xá nữ cũng quay về được cuộc sống bình yên trước kia.

Kể từ lúc bị giám sát, Tiểu Bảo Chủ cũng đã một lần định cười Tiểu Ngọc bay về Kinh đô Sở quốc, nhưng khi nghĩ đến cảnh sẽ bị quản thúc trong cung điện, nàng ta liền từ bỏ nghĩ đó.

Hơn nữa càng cùng đám bạn cùng tuổi vô câu vô thúc làm loạn, Tiểu Bảo Chủ

càng cảm thấy cuộc sống trước kia thật vô vị, buồn chán biết bao nhiêu. Cuối cùng nàng ta quyết định viết một lá thư cho phụ vương và mẫu hậu báo tin mình hiện tại bình an vô sự, và xin cho họ cho nàng ta lưu lại Thần Phong Học Viện để học tập.

Ở Tội Ác Chi Thành, Sở Quốc cũng thành lập một cơ sở để giao dịch với các nước khác, khi Tiểu Bảo Chủ đưa ngọc bội được đích thân Hoàng đế ban, cho viên quan phụ trách ở đó xem, liền dọa cho hắn sợ đến vãi cả ra quần. Sau đó, đương nhiên là cực kỳ mau lẹ đem thư của Tiểu Bảo Chủ cấp tốc chuyển về Sở Quốc.

Tại Hoàng cung Sở quốc, Sở hoàng đế nhận khi nhận được tin liền rất vui mừng, Sở Hậu nhớ Tiểu Bảo Chủ đến sa lệ, nước mắt không ngừng rơi, trưởng công chúa Sở Nguyệt phải khuyên nhủ an ủi một hồi mới chịu dừng.

Dù đã biết có Lão tổ tông từ trong cung đi theo, Tiểu Bảo Chủ nhất định sẽ không gặp phải chuyện gì, nhưng đến khi Sở Hậu trực tiếp nhận được tin bình an của nàng ta mới thực sự an lòng.

Sau đó Hoàng cung Sở quốc cơ hồ mỗi ngày đều nhận được thư của Tiểu Bảo Chủ, kể cho bọn họ tường tận mọi việc xảy ra mấy tháng gần đây,

Đương nhiên việc Tiểu Bảo Chủ đột nhiên siêng năng viết thư, mục đích chủ yếu không ngoài việc nài nỉ Sở Đế, Sở Hậu, để nàng ta có thể tiếp tục ở lại Tội Ác Chi Thành.

Những ngày này Sở Hậu tâm tình rất tốt, một mặt xem ra rất tin tưởng, một mặt lại cười mắng: "Tiểu nha đầu này càng lúc càng bướng bỉnh, không thể ngờ lại yêu cầu ở lại đó. Chẳng biết nó tính giờ trò gì nữa đây?"

Sở quốc hoàng đế Sở Hân cũng đã suy nghĩ khá lâu, cuối cùng đề bút viết một phong thư hồi đáp Tiểu Bảo Chủ. Sau đó liền gọi Sở Nguyệt vào nói: "Nguyệt nhi, con thông báo cho người của chúng ta phái đến Tự Do Chi Thành, lưu tâm bảo hộ Ngọc nhi an toàn. Đối với tên Thần Nam đó, mặc dù hắn đã gây ra việc đại nghịch bất đạo nhưng Lão tổ tông đã bảo không cần phải động đến hắn ta.". Sở Nguyệt nói: "Phụ hoàng yên tâm, con đã rõ phải làm như thế nào"

Tiểu Bảo Chủ khi nhận được thư của Sở Vương liền hét lên vui sướng: "Quá tốt rồi, cuối cùng phụ hoàng cũng đã cho phép ta ở lại đây, thật không uống công sức ta bỏ ra để viết thư". Nhưng khi nàng đọc đoạn dưới nội dung bức thư lại cảm thấy không vui: "Không ngờ lại không trừng phạt tên bại hoại đó, vẫn tục thừa nhận hẳn là Sở quốc Kỳ Sĩ.. việc hẳn náo loạn ngày đó tại đô thành cũng không truy xét nữa." Nàng ta vốn không biết đấy chính là ý tốt của Lão tổ tông đối với Thần Nam.

"Ngọc nhi! Ngàn vạn lần không được gây ra lỗi lầm lớn". Khi Tiểu Bảo Chủ đọc được dòng cuối này liền nhăn nhó tự nói: "Ta thực rất thích tạo ra phiền phức lắm sao? "

Đông Phương Phượng Hoàng đi vào phòng, nghe thấy nàng ta nói thế, liền nói: "Tiểu ma phiền, không lẽ ngươi không cảm thấy mình đích thực là đã tạo ra rất nhiều phiền phức sao?"

Tiểu Bảo Chủ mơ mơ hồ hồ nói: "Vậy sao, ta vì sao lại không thấy vậy?"

Ngày thứ hai, Thần Nam như ước hẹn đến chỗ Dong binh công hội, thì thấy một người có niên kỉ xấp xỉ hẳn tiến đến gần, nói: "Thần huynh đệ khoẻ chứ, ngày hôm nay sự phụ của tôi không đến đây được, ông ấy bảo tôi đến đưa cho huynh." Sau đó đưa cho hẳn một túi giấy.

Thần Nam đương nhiên đoán ra được gã trẻ tuổi trước mắt là đệ tử của Lão Dong Binh đó, ngay lập tức khách khí nói: "Đã làm huynh phải vất vả."

Người trẻ tuổi khẽ mỉm cười sau đó chuyển thân dời đi.

Thần Nam quay về khách sạn, mở túi giấy lấy ra tư liệu điều tra, cẩn thận xem xét.

Mặt trên của túi giấy ghi rất tỉ mỉ những động thái gần đây nhất của Nhân Kiếm. Theo quy định của Thần Phong Học Viện, mỗi học viên đều phải sống trong học viện, nhưng Nhân Kiếm gần như không bao giờ bước chân đến ký túc xá. Hẳn

bí mật ở bên ngoài mua một trang viên, tối tối lại cùng năm tên tùy tùng đến ở lại đó.

Kể từ khi gia nhập Thần Phong Học Viện, Nhân Kiếm đã vượt qua rất nhiều cao thủ của học viện, hiện tại có gần mười học viên rất thân cận với hắn. Trong đó gồm có hai nam một nữ theo hướng dẫn hắn, ba người này và hắn cùng ở ngoài học viện, không rời xa hắn từ khi vào tới giờ, giống như đã trở thành đây tớ cho hắn vậy.

Thần Nam cất những tư liệu vào trong người rồi mỉm cười lạnh lùng: " Hừm, thì ra là người."

Qua khoảng thời gian ngắn ngủi tiếp xúc với hắn ở Sở quốc tây cảnh, Thần Nam phát giác Nhân Kiếm có tiềm chất kiêu hùng, hắn tuyệt đối không cam chịu hạ mình dưới bất cứ ai. Nhưng hắn giờ không ở tại đất nước tranh giành quyền lực, mà lại chạy tới đây. Quả thật là có điều gì đó không bình thường, khẳng định là có biến cố phát sinh.

"Chẳng lẽ thằng nhóc đó trong nước bị thất thế, phải chạy tới đây mà ẩn nhẫn, tạm thời lánh mặt? Nếu quả là như vậy, hắn ngàn vạn lần không nên chủ động khiêu khích ta. Ta đã từng đáp ứng Tiểu ác ma giáo huấn hắn một trận, mà cho dù không vì Tiểu ác ma thì ta cũng muốn tự mình cho hắn một bài học. "

Sau khi xem xét tư liệu, Thần Nam không thể không công nhận Lão Dong Bình đó thật thần thông quảng đại, chỉ trong thời gian ngắn đã có thể tìm ra đầy đủ thông tin về Nhân Kiếm. Xem ra lão nhân này chắc chắn không phải kẻ tầm thường, trong số các dong binh chắc chắn phải có địa vị hiển hách.

Trong ánh sáng le lói của ánh trăng, một nhân ảnh từ khách sạn rất nhanh vượt qua tường, giống như cơn gió thoảng qua rồi biến mất trên đại lộ. Dạng hành nhân này chính là Thần Nam. Hắn theo tư liệu của Lão Dong Bình đi xuyên qua nhiều đoạn đường, cuối cùng cũng tìm được nơi cư ngụ của Nhân Kiếm.

Nhân Kiếm ở tại một trang viên ngoài thành, xung quanh có tường hào bao quanh chặt chẽ, đối diện là khu buôn bán, có thể nói là rất yên tĩnh và độc lập.

Lúc này đã vào khoảng nửa đêm, nhưng trong viện vẫn còn ánh sáng mờ mờ phát ra. Thần Nam di chuyển ra phía sau, cẩn thận từng bước chân một. Tới cửa lớn phía trước, hắn liền nhảy lên, thân người treo sát trên tường, cái đầu thò ra cẩn thận quan sát động tĩnh bên trong.

Trong sân rất rộng lớn, thời gian đó chỉ có hai phòng chính là phát ra ánh sáng yếu ớt, những phòng khác đều chìm trong bóng tối. Thần Nam sau khi quan sát kỹ càng, xác định không có gì khả nghi liền phiêu phiêu lướt vào trong sân.

Thần Nam giống như u linh nhanh chóng đi đến căn phòng có ánh sáng phát, lúc này những âm thanh kỳ quái trong phòng từ từ truyền ra, cảnh tượng bên trong đập ngay vào mắt hắn.

Trong phòng hai khối nhục thể trần truồng cuộn chặt lấy nhau, chuyển động như điên cuồng trong ánh nến lay động. Tiếng hô hấp nặng nề của nam tử và tiếng rên rỉ nhẹ nhàng của nữ tử hòa thành một khúc nhạc dâm mật.

Cuối cùng nữ tử ngửa đầu gào lên một tiếng thảm thiết, như con bạch tuộc tám vòi cuộn chặt quanh mình nam tử. Nam tử rống lên một tiếng trầm trầm rồi đổ gục xuống người nữ tử không động dậy gì nữa.

Thần Nam đã nhận ra, nam tử trong phòng chính là Tam hoàng tử Nhân Kiếm của Bái Nguyệt quốc, hắn không ngờ lại bắt gặp phải cảnh yêu đương vừa rồi. Vừa may cuộc chiến lúc này cũng đã kết thúc.

Một hồi lâu trong phòng lại phát thanh âm của nữ tử kiều mị: "Điện hạ ngủ đi, ngày mai nhất định sẽ có tin tốt lành truyền đến, gã bại hoại kia chết chắc rồi."

Trong phòng, nữ tử đang trần truồng thể đó quả thật dung nhan kiều mị, thanh âm so với tiếng ả Ma pháp sư hồi đó giống nhau như đúc. Chỉ có điều ngày đó âm thanh lạnh băng, giờ lại ngọt ngào như bôi mỡ. Nhìn qua cửa sổ rộng mở thấy vai trái của ả còn cuộn băng trắng, đó chính là vết thương mà Thần Nam mấy ngày trước đã chữa thương ả.

Nữ ma pháp sư không chỉ là cao thủ theo sát Nhân Kiếm, mà còn cùng hắn phát

sinh quan hệ thân mật kiểu này, thảo nào đối với hắc lại trung thành như vậy.

Lúc này trong phòng ánh nến vụt tắt, tất cả đều chìm trong bóng đêm.

Thần Nam ngẫm ngẫm nghiêng răng, cười lạnh. Hôm nay nếu hắc không tiên hạ thủ vi cường, ngày mai sẽ lại tiếp tục bị truy sát, khẳng định sẽ còn hung hiểm hơn lần trước nhiều.

Hắc đứng im núp bên ngoài sân, tới đến khi phát giác tiếng hô hấp đều đều trong phòng truyền ra liên nhẹ nhàng di động cước bộ. Trong phòng hai người vừa mới cùng nhau chìm vào mộng đẹp, thời điểm này sự cảnh giác là xuống thấp nhất, đây chính là cơ hội ám sát ngàn năm có một.

Thần Nam do dự một chút, sau khi trải qua một phen đấu tranh tư tưởng rồi bỏ qua cơ hội hiếm có này. Ra tay với nhất quốc hoàng tử có thể gây ra một trận phong ba bão táp, khẳng định sẽ đem lại cho hắc rất nhiều phiền phức. Nhân Kiếm những ngày qua đã triển khai một chuỗi hành động với hắc. Hiện tại nếu hắc bị ám sát, Bái Nguyệt quốc khẳng định sẽ lần theo manh mối, tìm tới hắc trước tiên.

Hắc không thể tự tay hạ sát, nếu muốn trừ khử Nhân Kiếm, nhất định phải có trợ thủ vì thân thể của Nhân Kiếm vốn không tầm thường. Tội chết có thể bỏ qua nhưng tội sống khó tha, nhất định phải cho tên đó một bài học nhớ đời.

Nhưng trước đó, hắc phải tóm những kẻ khác trong trang viên đã. Trang viên khá rộng, Thần Nam không thể khẳng định hai người truy sát hắc ngày đó ở phòng nào, nhưng vẫn có thể biết được phòng nào có người ở.

Hắc dựa vào linh giác, xác định có bảy phòng có người ở. Nhân Kiếm có năm tùy tùng, ngoài bọn đó ra, hai tên còn lại rất có khả năng là hai tên hôm trước muốn giết hắc.

Thần Nam nhanh chóng di chuyển đến cửa một căn phòng, vận chuyển huyền công, thu liễm khí tức, vào lúc này hắc như đã hòa mình vào màn đêm. Đó chính là chỗ thần diệu trong huyền công gia truyền của hắc, tận lực ẩn tàng, có thể tránh được cảm ứng của siêu cấp cao thủ.

Cánh cửa vô thanh vô tức bị đẩy ra, trong phòng có một cái giường bằng gỗ rộng rãi, nằm trên đấy là một người khô ngô tuần tú, phát ra tiếng ngáy đều đều. Thân Nam phảng phất như quỷ mị đi chuyển đến trước giường, song thủ nhanh chóng không chế thân người hắc, phong toả huyết đạo của hắc.

Khi phát giác ra đấy chính là một Đông Phương Vũ Giả, Thân Nam không chậm trễ liền đặt tay lên huyết Khí Hải, đánh tan chân khí trong cơ thể hắc, phế bỏ một thân tu vi, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng.

Tại gian phòng thứ hai, Thân Nam trong bóng tối âm thầm nhận thức người trên giường. Thân hình hắc so với thân hình tên bị mất cảm thương hôm trước rất giống nhau.

Thần Nam khẽ nhăn mày, theo hiểu biết của hắc, người tu luyện Tây phương đấu khí, thì đấu khí trong cơ thể vận chuyển theo lộ tuyến hoàn toàn khác so với chân khí của Đông phương. Nếu muốn phế bỏ tu vi của họ thì không thể chỉ vận vận điểm phá huyết Khí Hải là được.

Suy nghĩ hồi lâu, Thần Nam huy động toàn thân công lực, hướng thẳng vào gã đang nằm trên giường xuất ra, chân khí cường hoành tàn phá đấu khí trong cơ thể gã đến không còn manh giáp. Cuối cùng Thần Nam sử nội kinh xảo diệu võ 10 chưởng lên người hắc, triệt để mang đấu khí trong cơ thể hắc chấn tan.

Rời khỏi phòng này, Thần Nam đi bộ vào phòng thứ ba, đêm nay không còn nghi ngờ gì nữa, hắc chính thị là ác ma tái sinh.

Chỉ trong khoảng chừng một tuần trà, Thần Nam đã làm cho năm tùy tùng của Nhân Kiếm và hai tên hôm trước truy sát hắc từ đẳng cấp cao thủ quay trở lại phạm trần, tu vi võ học của họ bị hủy diệt triệt để, trở thành người bình thường.

Trong lòng hắc thầm thở dài: "Đừng có trách ta. Nếu ta không ra tay, các người sớm muộn cũng tìm đến cửa mà giết ta. Biến các người trở thành thường nhân, ta thể là đã thủ hạ lưu tình lắm rồi."

Trong màn đêm đen, Thần Nam trên môi điểm một nụ cười lạnh, vô thanh vô

tức mở cửa phòng của Nhân Kiếm. Trong phòng lúc này tràn ngập mùi vị sau trận hoan hảo, trong bóng đêm hai thân thể trắng như tuyết đang trần truồng cuốn chặt lấy nhau trên giường, thông thả phát ra những tiếng hô hấp đều đều.

Thần Nam nhẹ nhàng di chuyển tới trước giường, Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng dạ hành nhân nhảy lên trong không trung, hướng ra ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy bốn thân ảnh đã nhảy vào trong trang viện.

Một trong bốn người nói lầm bầm: "Con mẹ nó, tên bại hoại đúng là mạng lớn, không ngờ lại không có ở trong phòng"

"Thằng cha đó thực là nhanh trí, tối nay lại không ngủ trong khách sạn."

Thần Nam thoáng rung mình, sau đó hắn đột nhiên nhớ ra trước khi Nhân Kiếm ngủ say, Ả Ma pháp sư đã nói: "Điện hạ ngủ đi, ngày mai nhất định sẽ có tin tốt lành truyền đến, gã bại hoại chết chắc rồi."

Vậy là tối nay đã triển khai ám sát hắn. Vậy mà hắn còn nghĩ sáng mai Nhân Kiếm mới cho người tới giết hắn chứ.

Chính tại thời điểm này, Nhân Kiếm thân thể đột nhiên cử động. Thần Nam nhanh chóng hướng chưởng phóng về phía hắn, trong không trung nháng lên một đạo quang ảnh.

Nhân Kiếm nhiều năm qua đã kiên trì không ngừng tu luyện, vào lúc này đã biểu hiện ra, mặc dù hắn vẫn còn đang mơ mơ màng màng, nhưng đã cảm nhận được tia khí tức nguy hiểm, bản năng của hắn liền kéo người nằm cạnh chắn ngay trước ngực.

"Bộp"

Thần Nam hữu chưởng rắn chắc đánh thẳng vào lưng Ả Ma pháp sư. Mặc dù không hạ sát thủ, nhưng hắn tin chắc rằng một chưởng đánh ra khiến xương cốt người trúng chưởng bị gãy ra làm bảy, tám đoạn.

Ả Ma pháp sư vừa đau đớn tỉnh lại liền kêu lớn một tiếng rồi lại ngất đi, máu

huyết lúc này phun lên đầy mặt Nhân Kiếm.

Tiếng động trong phòng đã kinh động bốn gã ở ngoài viên, một tên vội nói: "Ta dường như nghe thấy tiếng chuông phong

Lúc này Nhân Kiếm hét lớn: "Người đầu..." Bốn gã trong viện thất sắc, vội vàng lao về phía căn phòng đó. Tuy nhiên lúc đó, Thần Nam song chuông đã đặt lên vai của Nhân Kiếm.

" Thích khách", " Thích khách"

Hai âm thanh vang rền, Nhân Kiếm hai tay vô lực bị bẻ gãy. Từ trong viện bốn người nháy mắt đã chạy đến, Thần Nam hơi song chuông đánh tới, tiếp theo vang lên tiếng xương kêu "Rắc", thì ra Thần Nam đã đánh gãy xương sườn của hắn.

Ả Ma pháp sư thổ máu chảy lênh láng khiến cho hai mắt của Nhân Kiếm mơ hồ không thấy gì, trong bóng đêm, từ đầu chí cuối hắn không thể thấy được dung mạo kẻ đã tập kích mình, đau đớn khiến hắn liền hôn mê bất tỉnh.

Trong âm thanh giận dữ của bốn người, Thần Nam song thủ đưa lên, Kiếm khí đã xuyên thủng cả mái nhà, hắn nhanh chóng phóng lên, nhảy ra khỏi phòng.

Trong phòng, một người ở lại chăm sóc Nhân Kiếm, ba người còn lại vội vã đuổi theo.

Thần Nam xé lấy một mảnh tay áo, che lấy khuôn mặt. Lúc này ba gã kia đã lên đến nóc nhà, một tên trong số đó hỏi: "Người là yêu nhân phương nào lại dám tới đây hành thích hoàng tử. Không lẽ... người là tên bại hoại đó.?"

Thần Nam tịnh không trả lời, một quyền đánh về phía hắn, quang mang nóng rực chiếu sáng trong đêm, một đạo quang mang đánh tới tên đó rồi quay người bỏ chạy.

"Bắt lấy hắn, bắt kể hắn là ai, không thể để hắn rời khỏi đây." Người bên cạnh vội hô lên.

Cả ba liền vùng đao kiếm hướng đến Thần Nam tấn công, trên mái nhà quang mang sáng chói. Ba người lúc này hợp nhau công tới.

Thần Nam thâm kinh ngạc, không ngờ trong ba tên đó lại có một Nhị giai Đông Phương Vũ Giả, tuy rằng hắn không có khả năng xuất ra kiếm khí vô địch, nhưng quang mang mờ mờ lưu động trên trường kiếm cùng với thứ thân pháp quỷ dị khiến Thần Nam không dám coi thường.

Tuy nhiên hai người còn lại đều đạt tới Nhất giai cảnh giới Tây Phương Vô Sĩ, đấu khí mạnh mẽ đánh tới Thần Nam. Có Nhị giai cao thủ tọa trấn, ba người này thực lực hiển nhiên rất mạnh so với ba người hôm trước, nhưng Thần Nam cũng không còn là kẻ nhếch nhác như hôm trước.

Chủ yếu bởi vì hôm nay hắn không bị thương nên có thể dùng công lực vào lúc sung mãn nhất để đánh với bọn chúng. Thêm một nguyên nhân nữa, ba người hôm nay đều là võ giả, đều phải giao phong trên mặt đất. Không như ngày trước hắn vừa phải chú ý trên không, phòng bị Ma pháp sư, vừa phải đối phó với Võ giả dưới đất khiến cho tinh lực phân tán.

Kiểm khí tung hoành, đấu khí trùng thiên. Đang lúc 3 người chém giết kịch liệt khó phân thắng bại, đột nhiên một đạo đấu khí từ trong viện cũng phóng thẳng lên trên, người lưu lại chăm sóc Nhân Kiếm bây giờ cũng đã nhảy vào tham chiến.

Lúc này áp lực lên Thần Nam vụt tăng, tứ đại cao thủ bây giờ vây hãm vào chính giữa, khiến hắn phải cật lực chống trả.

Lúc vừa phát giác ra kẻ thứ tư, Thần Nam đã muốn đem nhất thân tu vi của chúng đồng thời phế bỏ nhưng giờ, xem ra hắn không có năng lực đó. Một Nhị giai cao thủ và ba Nhất giai cao thủ đang vây hãm hắn vào giữa, áp lực càng lúc càng lớn khiến Thần Nam dần dần không thể chống đỡ nổi.

Đột nhiên song cước của hắn hạ xuống, thân hình thụt xuống rất nhanh. Bốn người bao vây đều nghĩ rằng hắn sẽ xông vào phòng gây bất lợi cho Nhân Kiếm, tức tốc đập thùng mái nhà bay xuống dưới.

Tuy nhiên Thần Nam thân hình chỉ hạ xuống một nửa, chỉ khi đám người kia rơi xuống, hai tay quơ lấy cây xà ngang, lại bay trở ngược lên trên.

Lúc tiến vào phòng cả bốn người đã biết mình bị lừa, liền nhanh chóng phi thân lên mái nhà. Nhưng khi bọn chúng nhảy lên thì đã thấy Thần Nam lẳng không chạy ra ngoài viện. Bị Thần Nam lừa một võ khiến bọn chúng rất tức giận liền vội vã đuổi theo sau.

Thần Nam chạy tới đại lộ vốn tường đã thoát, nhưng đột nhiên cảm giác thấy cách đó không xa có tiếng người, vừa khéo lại cản đường của hắn. Mà hắn lại không thể trì hoãn cước bộ vì hiện tại bọn người phía sau đã đuổi tới nơi.

Bốn người chia ra bốn góc vây quanh hắn, nhất tề tấn công mãnh liệt, đấu khí tung hoành, một đại phiến quang mang vây lấy Thần Nam tại trung tâm.

Đột nhiên, một đạo hàn quang không biết từ đâu phóng ra tấn công bốn kẻ đang vây lấy Thần Nam. Bốn người bị tấn công đột ngột tuy đã tránh được nhưng cũng lãnh phải vài vết thương khá sâu.

Máu bắn tung toé, bốn người trúng thương liền lui lại.

Từ nơi ẩn nấp đột ngột xuất hiện ba người, tất cả đều vận hắc y, mặt che khăn đen. Một trong số đó có vóc dáng yêu kiều thanh nhã, từng đường cong quyến rũ, có thể đoán là một cô gái.

Nữ tử trừng mắt nhìn Thần Nam quát: "Còn không nhanh chóng giết chúng đi"

Thần Nam tuy ngạc nhiên nhưng cũng rõ một điều, ba người này tựa hồ không có ác ý, dường như là tới trợ giúp hắn. Lúc này hắn lại hướng tới bốn Võ giả bị thương mà tấn công.

Cùng lúc đó, ba Ma pháp sư mới âm thầm phóng lên không trung, khởi phát ma pháp công kích mãnh liệt tấn công bốn người.

Gặp phải biến cố này, bốn người kinh hãi thất sắc, một bên phải ứng phó với công kích mãnh liệt của Thần Nam, một bên phải tránh né ma pháp cuồng liệt từ

không trung.

Thiếu điện, hoá diễm, băng thương, hoà quyện vào nhau, sát khí đầy trời, bốn người toàn thân đầy máu, không lâu đã lão đảo ngã xuống.

Thần Nam nhắm đúng cơ hội đó, lao nhanh tới tên Đông Phương Vũ Giả đã đạt được Nhị giai cảnh giới, một đạo Kim sắc kiếm khí từ ngón tay phát ra, xuyên qua bả vai y.

Mặc dù ba người kia rất muốn xông qua, nhưng lại bị ba Ma pháp sư trên không quần lấy không rời, bọn họ căn bản không thể dừng tay mà cứu viện được.

Thần Nam nhanh như ảo ảnh, kiếm khí liên tục xuất ra, khi công kích đến đạo kiếm khí thứ tám, gã cầm trường đao đã hoàn toàn tả tơi.

Nhị giai cao thủ này vốn đã bị thương bởi ma pháp công kích, sau đó lại bị kiếm khí cường liệt của Thần Nam kích xuyên vai trái, máu chảy ròng ròng, giờ phút này đã hư nhược đến cực điểm, khó mà có thể chống đỡ nổi.

Thần Nam nhanh như điện phóng tới trước mặt hắn, một chưởng phóng ra nhắm vào Khí Hải Huyệt, hoàn toàn chấn tan chân khí của hắn.

Nhị giai cao thủ không cam lòng cuồng nộ hồng lên, sau đó ngất luôn trên mặt đất.

Ba người kia cực độ kinh hoàng, tức tốc gia tăng công lực liều một trận cuối. Nhưng cuối cùng dưới sự trợ giúp của ba Ma pháp sư, ba người đó cũng bị Thần Nam phế đi một thân công lực.

Chương 15: Sắc Dục

Thần Nam đã nhìn ba Ma pháp sư đáp xuống đất, kết quả càng nhìn càng thấy nữ Ma pháp sư nhìn rất quen, nhìn vóc dáng bốc lửa đó hẳn đột nhiên tỉnh ngộ, nữ Ma pháp sư chính là Lộ Ti.

Nghĩ ngợi một chút, Thần Nam đưa bốn người trên mặt đất từng người một vào trong trạch viện Nhân Kiếm vừa mua, sau đó quay lại trên đường.

Lộ Ti hạ giọng hỏi: "Tại sao không giết luôn bọn chúng đi?"

"Không thể gây loạn, ta làm tất cả chỉ để tự bảo vệ, không muốn đuổi tận giết tuyệt." Thần Nam trên miệng bảo là không thể gây rối, nhưng khẩu khí lại vô cùng thoải mái.

"Tốt nếu chỉ tự vệ, chẳng lẽ cần phải đi tới trạch viện của chúng để tự bảo vệ sao?"

"Hắc hắc, tại sao Lộ Ti cô lại đến đây?" Thần Nam cười hỏi.

Lộ Ti thân thể xinh đẹp khẽ chấn động, trở lại âm thanh bình thường, cười nói: "Đây không phải là nơi nói chuyện, chúng ta nên đến nơi khác." Ả vẫy tay gọi hai người đi cùng, hai người bay về phía xa, trong chớp mắt đại lộ lại biến mất trong bóng đêm.

Thần Nam lật tấm che nửa mặt xuống, cố ý tỏ ra là một sắc lang nói: "Canh ba nửa đêm, cô nam quả nữ, hắc hắc..."

Lộ Ti cũng lật tấm khăn che mặt ra, lộ ra dung nhan kiều mị, cười yêu kiều nói: "Tốt, nếu có thêm một căn phòng thì càng thú vị hơn." Thân thể yêu kiều khẽ lắc lư, theo tiếng cười mà rung động, những đường cong trên thân thể hấp dẫn vô bì.

Nhìn nữ tử điểm lệ, quyến rũ lộ ra thần thái mỉa mai trước mắt, Thần Nam thực sự có chút nuốt không trôi, không nghĩ nàng lại có táo bạo vậy, nói chuyện không chút e dè.

Hai người cùng đi dọc theo đại nhai về phía trước, cuối cùng rẽ trái quẹo phải, đi qua một con đường, Lộ Ti đã cùng hắc tiến vào một tọa viện.

Chắc chắn rằng, tòa trạch viện này của Lộ Ti cùng với tọa viện của Nhân Kiếm là cùng dạng, tất cả chúng được mua để làm cứ điểm bí mật.

Thần Nam vào phòng chính cùng với Lộ Ti, từ trong truyền tới một mùi hương ngát, như hương hoa lan, làm người như say rượu.

Nhờ ánh sáng từ cây nến của Lộ Ti, Thần Nam nhìn rõ ràng mọi cảnh tượng trong phòng, hắc cảm giác tim đang đập rất nhanh. Tấm màn màu hồng phấn, gối ngọc giường êm, hương thêm phảng phất, hiển nhiên là phòng ở của nữ tử, đúng là khuê phòng của Lộ Ti không nghi ngờ gì nữa.

Mặc dù nữ tử phương tây so với phương đông thì phóng khoáng hơn nhiều, nhưng Thần Nam không nghĩ là ả lại can đảm như vậy, canh ba nửa đêm dẫn hắc vào khuê phòng.

"Theo ý của ngươi, giữa đêm canh ba, cô nam quả nữ, ha-ha". Lộ Ti phong tình vạn chủng, can đảm nói: "Ở cùng một phòng... không phải là sự mong đợi của ngươi sao?"

Thần Nam bắt đầu cảm thấy không tự nhiên, nhưng sau đó lại cảm thấy nếu để nữ tử này "trêu đùa" thì hắc đập đầu chết đi cho rồi.

Dần dần hắc trở nên phóng khoáng, cười nhạt nói: "Đầu tiên là phải nói một tiếng cảm ơn, tối nay nếu không có cô tương trợ, ta chỉ có thể chạy tới những nơi hoang dã."

"Nếu có thể ngươi thử xem xét gia nhập tổ chức của chúng ta, nếu gia nhập, có rất nhiều quyền lợi nhân lực, tài lực, vật lực cho ngươi chi phối. Người cũng đã

thấy, một người lực lượng tất nhiên có giới hạn, hôm nay nếu không phải ta đột nhiên xuất hiện, người có thể đánh bại chúng không?" Lộ Ti lộ ra nét tiếu ý làm lòng người say đắm, khuyên dụ Thần Nam.

"Cảm kích là cảm kích, nhưng ta đã nói, ta không thể gia nhập bất cứ tổ chức nào."

Lộ Ti tựa như thật như giả ai oán nói: "Người thật không có lương tâm, tối nay ta biết Nhân Kiếm phái người đến khách sạn giết người, liền dẫn người đến cứu viện. Mặc dù người không ở trong khách sạn đã thoát được một kiếp nạn, nhưng ta vẫn không yên tâm, lần theo dấu vết của người mà Nhân Kiếm mời đến, định thám thính bọn chúng đối với người có âm mưu bất lợi gì. Ai biết tên hỗn đản nhà người một chút cũng không nhận tình cảm này, ta giúp người như thế, người thật là..."

"Sao lại không lĩnh tình, ta cảm kích bất tận, có cơ hội ta nhất định báo đáp cô." Thần Nam cười nói.

Kì thật trong thâm tâm hẳn xác thật không có cảm kích, Lộ Ti vì đối với việc Nhân Kiếm đối với hắn bất lợi loại sự tình bí ẩn này cũng có thể điều tra ra, nên việc hắn rời khỏi khách sạn tìm Nhân Kiếm trút giận nhất định cũng bị ả biết được. Ắ hẳn định đã phái người giám sát hắn, muốn tìm cơ hội thu nạp hắn.

"Không có thành ý, trong lòng không chừng lại nghĩ gì đây." Lộ Ti mỉm cười tự nhiên, đứng dậy nói: "Đã tiêu hao khá nhiều khí lực rồi, ta có chuẩn bị một vài món, chúng ta vừa ăn vừa nói."

oOo

Lộ Ti đi ra khỏi phòng chính, hướng về phía căn phòng giữa viện đi tới. Trong phòng tối đen, hai ma pháp sư về trước ả đang ngồi trong bóng tối.

Một ma pháp sư nói: "Ta thấy hắn quyết không gia nhập tổ chức của chúng ta đâu, hà tất phí sức với hắn làm gì."

Lộ Ti cau mày nói: "Không tưởng được hắn lại ương ngạnh như vậy, không

chút nhượng bộ, bất quá không thể dễ dàng bỏ qua hẳn được, hôm nay chúng ta phải bắt hẳn ký hiệp ước."

Một ma pháp sư khác nói: "Tính ra, hẳn trông có vẻ tùy tiện, nhưng thực sự có nguyên tắc. Nếu chúng ta bức bách hẳn quá, nói không chừng sẽ gây ra rắc rối."

Lộ Ti nói: "Ta đã cho Xuân Phong Lộ vào rượu."

"Cái gì?" Một người thất kinh nói: "Người muốn dùng sắc đẹp dẫn dụ hẳn?"

"Hừ hừ hừ, đừng có nói nhảm, người nhanh chóng đến nơi yên hoa tìm cho ta một phong nguyệt nữ tử, trong khi đó ta bắt hẳn ký hiệp ước."

"Lộ Ti, làm thế không ổn, hẳn sau khi lấy lại ý thức quá khích thì sẽ thế nào?"

"Không quan hệ, hãy xem sao đã. Đến lúc đó xem ai sẽ lùi bước, nếu thực sự không được, ta sẽ trước mặt hẳn xé đi hiệp ước, lúc đó hẳn sẽ không thể tức giận."

oOo

Không lâu sau, Lộ Ti mang một vài thứ rau quả đến gồm: Hủ nhũ hạnh, Lương phan, ma kê, đông cô thanh duẩn, lương phan mặc ngư, song bì đàn.

Thần Nam gấp một cái nắm đông cô, khen ngợi: "Mùi vị đặc sắc, hương khí vừa miệng, thật sự rất ngon."

Sau đó Lộ Ti cười mang một bình rượu cùng hai chung rượu, đưa Thần Nam cầm chung rượu nói: "Người với Nhân Kiếm thế nào?"

"Không như thế nào cả, chỉ là cho hẳn yên tâm tu dưỡng tại nhà mấy ngày thôi."

"Nói như vậy, người đã làm trọng thương hẳn. Trong trạch viện không phải còn vài cao thủ sao, người xử lý chúng thế nào?"

"Con đường tu luyện thật sự quá hung hiểm, ta đã cho chúng trở về sống cuộc sống của thường nhân."

"Người thật tàn nhẫn, không ngờ lại phế đi toàn bộ tu vi của bọn chúng."

Thần Nam ra vẻ không còn cách nào khác, nói: "Ai, thế giới này đầy rẫy những chuyện bất đắc dĩ, ta vì cuộc sống tốt đẹp sau này, đành phải biến những kẻ muốn phượng hại ta thành những lương nhân vô hại."

"Ha-ha, đừng có giả từ bi, làm ra cái bộ dạng vô hại như thế chứ. Hôm nay ta tỉnh ra đã thấy một bộ mặt khác của người, phế bỏ tu vi người khác không chút do dự, không phải là tác phong ngày thường của bại hoại người, không thể nghĩ rằng người cũng có một mặt lãnh khốc như vậy."

"Này, nói xem có gì không tốt? Chúng muốn giết ta, ta thực sự chỉ phế bỏ tu vi của chúng, không lẽ còn không lương thiện à?"

"Đối với tu luyện giả mà nói, so với bị phế bỏ một thân tu vi so với bị giết còn khó chịu hơn." Lộ Ti cười nói: "Người hiện giờ với Nhân Kiếm đã ở thế không thể cùng tồn tại, người khẳng định không dám giết hoàng tử một nước, như thế với người phi thường bất lợi. Nếu người tham gia với chúng ta, ta bảo chứng hẳn sẽ

không dám tìm người gây phiền phức nữa."

"Dưới tàng đại thụ có bóng mát, xem ra thế lực sau lưng cô cũng rất lớn." Thần Nam cười nói: "Tối nay hành động của ta tịnh không lọt vào mắt Nhân Kiếm, hẳn có lẽ hoài nghi là do ta làm, nhưng tịnh không có chứng cứ. Hơn nữa cuối cùng cô dẫn người tới hạ sát thủ hạ của hẳn, làm cho sự việc càng rối hơn. Hẳn biết rằng ta không có trợ thủ, hành động của cô đã nhiều loạn phán đoán của hẳn, hẳn càng không thể khẳng định đêm nay là do ta làm."

Thần Nam mỉm cười nói tiếp: "Thậm chí nếu hẳn biết rõ mọi việc, không lẽ ta lại sợ hẳn? Tội Ác Chi Thành không phải là Bái Nguyệt quốc, hẳn không có khả năng điều động nhân mã để bao vây ta, nơi khác nhau có những quy củ khác nhau, ở đây hẳn không phải hẳn nói là được."

Lộ Ti nở nụ cười mê nhân nói: "Người đã ba lần cự tuyệt ta, không ngại ta và

Nhân Kiểm hợp lực lại chinh người sao?"

"Một tam giai Đông Phương Vô Giả nếu không có cách nào trốn thoát, trong tình huống nghiêm trọng có khả năng làm ra những hành động điên cuồng, ta tin rằng ta và Lộ Ti tiểu thư mãi mãi là bằng hữu".

"Ha-ha, không đùa nữa. Đến đây, cạn chung." Lộ Ti đưa chung rượu hướng tới Thần Nam ra hiệu.

Thần Nam ngửa cổ uống hết chén rượu. Lộ Ti đặt chung rượu xuống, ả bước tới một cái bàn ở phía xa lấy ra một tờ giấy trên có ghi sẵn văn tự, nói: "Vì người không nguyện ý gia nhập tổ chức của chúng ta, ta cũng không miễn cưỡng, bất quá người có thể xem qua những quyền hạn chúng ta hứa với người. Khi nào người muốn gia nhập, người chỉ cần hạ chỉ ấn trên tờ hiệp ước này. Không nên cự tuyệt, đầu tiên hãy nhận lấy, nói không chừng sau này người sẽ thay đổi chủ ý."

Thần Nam không tiện từ chối, đưa tay nhận lấy, cười nói: "Đây được gọi là hiệp ước, hay là khế ước bán thân vậy?"

"Ha-ha, người thật là sống trong phúc mà không biết phúc, không biết đã có bao nhiêu người mong muốn được hạ chỉ ấn trên hiệp ước này. Bất quá sau này người có nghĩ đến thì phải nghĩ cho tốt, một khi lưu dấu tay trên đó và đưa cho ta, là không thể thay đổi. Nếu vi phạm điều hiệp ước, xúc phạm một trong vài pháp quy thông dụng của đại lục, thì sau đó dù cho người có đi đến chân trời góc bể cũng sẽ bị truy sát."

Việc này khiến cho Thần Nam nhớ lúc trước Tiểu bảo chủ tại Sở quốc Tây Cảnh đã bắt hãn phải ký điều ước bất bình đẳng, may mà Tiểu ác ma không có mặt ở đây, khế ước ngoài vạ dẫm.

Thần Nam cất tờ khế ước vào trong ngực áo, tự rót rượu uống một cốc.

Lộ Ti đứng dậy nói: "Xin cứ tự nhiên."

Lộ Ti vừa đi khỏi, Thần Nam cảm thấy cả người phát nhiệt, huyết dịch phảng

phất đang sôi lên sùng sục. Hắc không khỏi ngạc nhiên, lúc đầu hắc nghĩ là độc được, trong rượu có độc. Hắc cấp tốc vận chuyển huyền công, đối với sự ảo diệu của huyền công gia truyền, hắc khá là tự tin.

Nhưng càng gia tốc vận chuyển huyền công gia truyền, người hắc cảm thấy nóng hơn, thần công rõ ràng không có khả năng bài xuất ♦độc tố♦ ra khỏi cơ thể.

Càng lúc hắc cảm thấy cảm giác dục niệm gia tăng, cảnh tượng triền miên giữa Nhân Kiếm và nữ Ma pháp sư cách đây không lâu không ngừng xuất hiện trong

đầu hắc, tiếng rên rỉ, hơi thở dồn dập như đang vọng lại bên tai.

Thần Nam đã hiểu tình cảnh hiện tại, cái gọi là ♦độc♦ đó là thôi tình dục vật. "Xuân Phong Lộ" ba từ này xuất hiện trong đầu hắc, hắc trong thư khố trong hoàng cung Sở quốc đọc được vô số cổ tịch, đã biết rằng dục vật này chính là có đặc tính như thế.

Thuốc này đúng một trọng những ***** vật nổi tiếng nhất xưa nay, không mùi không vị, dục tính cường liệt. Sau khi dùng, nếu vận công thì sẽ càng làm thuốc nhanh phát tác, đúng là "linh đan diệu dược" của bọn dâm tặc để đối phó với những nữ tử tu vi cao thâm.

Hắc không bao giờ nghĩ có một ngày một đại nam nhân như hắc lại bị một nữ tử hạ loại ***** này, không biết nên khóc hay nên cười.

Toàn thân của Thần Nam như có dục hoá thiêu đốt hai mắt đỏ như máu, hắc âm thanh hô hấp càng lúc càng nặng nhọc. Vào thời điểm này cánh cửa đã được mở ra, Lộ Ti xuất hiện với một nụ cười quan sát hắc từ ngoài cửa, bất quá ả không dám đi tiếp vào bên trong phòng.

"Người không thoải mái sao?"

"Cô... hãy nhanh chóng đưa cho ta thuốc giải!"

"Muốn thuốc giải cũng được, bất quá... " Lộ Ti giảo hoạt cười nói: "Ha-ha, người minh bạch ý tứ của ta chứ?"

"Người..." Thần Nam phản hận lời hiệp ước từ trong ngực áo ra ném trên mặt đất, giận dữ nói: "Cô không ngờ lại uy hiếp ta, ta quyết không thoả hiệp!"

Thật sự Thần Nam rất muốn khống chế Lộ Ti, ép ả giao ra giải dược, nhưng thấy ả cẩn thận phòng bị, hẳn nếu có bất cứ hành động nào, có thể đả thảo kinh xà.

Hơn nữa hẳn không dám vọng động còn có một nguyên nhân khác, đây là nơi cư điểm bí mật của Lộ Ti, rất có khả năng có một vài cao thủ giống như nơi Nhân

Kiểm trú ngụ cũng ẩn tàng cao thủ.

"Ha-ha, không biết người có nghe qua, uống Xuân Phong Lộ, nếu không nhanh chóng chóng giải quyết, khả năng làm cho người ta biến thành công công là rất lớn."

Xuân Phong Lộ đích xác là vô cùng bá đạo, nam nhân sau khi trúng độc nếu trong khoảng thời gian dài không thể giải quyết, có khả năng sẽ mất đi một vài công năng.

"Người chết đi..." Thần Nam đối với sự quyến rũ dục tính trước mắt, dĩ nhiên ham muốn nữ nhân lại tăng mạnh, đồng thời cảm thấy rất phản uất.

Đắn đo về "hạnh phúc chung thân" của mình, Thần Nam nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta ký." Nói xong, hẳn nhặt hiệp ước quăng trên mặt đất, đi về phía cái bàn gần đó.

Tuy dục hoá hoành hành, nhưng Thần Nam thần trí vẫn còn, hẳn không muốn sau này bị hợp ước thúc chế. Hẳn quay lưng về phía Lộ Ti, che trước thị tuyến của ả, tay phải quang hoa lóe lên, hút một ít nước màu từ trên trác thành một gói nhỏ giữa năm ngón tay, sau đó dè xuống dưới.

Tại cự li cách hiệp ước một đoạn ngắn, nước màu rời khỏi ngón tay rơi trên giấy, hình thành năm dấu chỉ ẩn. Bất quá nếu xem xét kỹ, căn bản không có dấu chỉ tay.

Thần Nam mang hợp ước tới Lộ Ti, lúc này mắt hẳn sung mãn ánh dục vọng,

Lộ Ti vội vàng sợ hãi bay lên không trung.

"Vì hợp ước của người, ta sẽ nhanh chóng đưa người giải được."

Lộ Ti thi triển phong hệ ma pháp cầm hiệp ước bay trong không trung, nói:
"Chờ một chút, sẽ giúp người giải quyết ngay."

Lúc này hai ma pháp sư tìm một kỹ nữ từ chốn yên hoa đã cuối cùng đã trở về, vào lúc canh ba nửa đêm kiếm được nữ tử phần son thật không dễ dàng gì.

Lộ Ti cười đắc thắng, từ không trung hạ xuống, đẩy nữ tử vào trong phòng, nói:
"Hãy phục thị hần cho tốt."

Nữ tử nhẹ nhàng từng bước đi vào trong phòng.

Thần Nam vô cùng phần nộ, hơi thở nặng nề nói: "Người... tại sao nói mà không giữ lời, mau đem thuốc giải cho ta."

Hắn thực sự không muốn có quan hệ với thanh lâu kỹ nữ, nén vọng động, nhìn nữ tử phong nguyệt tư sắc khá đẹp này nói: "Ta không cần người phục dịch, nhưng người phải phát ra loại thanh âm đó, càng to càng tốt, có nghe rõ không hả?"

Nhìn trong mắt Thần Nam phát ra quang mang đáng sợ, nữ tử vội gật đầu, sau đó theo ý của Thần Nam những tiếng rên rỉ ♦kinh thiên động địa♦ bắt đầu phát ra.

Trên mặt của ba người trong trang viện xuất hiện nụ cười cổ quái. Lộ Ti đưa bản hiệp ước cho hai Ma pháp sư bên cạnh, nói: "Hai người mang nó trở về học viện, nhất định phải che dấu cẩn thận."

"Người không đi cùng chúng ta? Vạn nhất có chuyện gì người có giải quyết được không?"

"Cái đuôi của hắn còn đang nằm trong tay chúng ta, chỉ cần hắn không thể tìm thấy hợp ước, hắn sẽ không dám khinh cử vọng động."

"Ta nghĩ cô ở đây rất nguy hiểm."

Lộ Ti nói: "Ta phải ở lại đây, sáng sớm ngày mai cùng với hắc đàm phán, nếu không thành, ta sẽ đến chỗ hai người lấy hiệp ước, hủy hiệp ước ngay trước mặt hắc. Hắc nếu quá cố chấp, chúng ta cũng không biện pháp gì, không thể vì không thể lôi kéo mà bức hắc đến tuyệt lộ, để tránh cho hắc làm những chuyện điên cuồng."

Hai ma pháp sư bay lên không trung, trong chớp mắt đã biến mất.

Trong phòng sau khi nữ tử tiếp tục rên rỉ khoảng nửa giờ bắt đầu dừng lại, Lộ Ti nhếch môi nói: "Quả thật là một nam nhân vô dụng."

Khi cánh cửa phòng mở ra, nữ tử mặt đầy vẻ mãn nguyện, quần áo xộc xệch đi ra, nói nhỏ với Lộ Ti: "Công tử đó mời cô vào trong, xin hỏi ta đã đi được chưa?"

Lộ Ti thuận tay đưa cho cô ta vài kim tệ, xua tay bảo cô ta dời đi. Yên hoa nữ tử kích động nhận được "thù lao" quá hậu, chuyển thân đi ra khỏi công trang viện.

Khi Lộ Ti đi vào phòng một cổ khí tức nam tử dày đặc đập vào chính diện ả, ả cảm thấy không ổn, nhanh chóng bay ra phía ngoài, nhưng một đạo quang chương đã bao phủ lấy ả kéo ngược trở lại.

Lộ Ti hoảng sợ muốn hét lớn lên, nhưng thực sự đã bị Thần Nam nhanh chóng điếm vào huyết đạo. Thần Nam ném ả lên giường, sau đó thân hình nhanh chóng đi ra ngoài phòng. Hắc tìm khắp tất cả các phòng không thấy hai ma pháp sư, lúc đó mới mình bách hai người đã rời khỏi đây.

Thần Nam sau đó trở về phòng mà Lộ Ti đang nằm trên giường, lúc này hai mắt hắc đỏ như máu, hô hấp trầm trọng, một tay tóm lấy Lộ Ti, một tay cầm chén rượu trên bàn, đổ vào cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn của Lộ Ti, từng dòng rượu không lãng phí một giọt nào, đều được đổ vào mồm ả.

Thần Nam ép ả uống rượu, sau đó vỗ nhẹ giải khai huyết đạo cho ả, tay trái tóm lấy ả, tay phải đặt vào sau lưng ả, ép ả vận công, gia tăng tốc độ phát huy dược liệu.

"Người... Bại hoại người không ngờ..."

Hiện tại, Lộ Ti hai má đỏ hồng, hô hấp gấp gáp.

Xuân Phong Lộ trong người Thần Nam tuy bắt đầu phát huy được liệu, nhưng bị hấn sử dụng huyền công gia truyền bài xuất được một bộ phận được tổ, cố kiên trì chống chọi đến bây giờ.

"Ngay lập tức đưa được giải ra đây."

Lộ Ti bật khóc nói: "Người là tên hỗn đản, ta hiện tại căn bản không có thuốc giải."

Thần Nam thả ả ra, nhưng nhanh chóng đóng hai cửa lại, phòng ả đào tẩu. Lộ Ti vùng vẫy muốn chạy khỏi phòng, nhưng mỗi lần chạy lại bị Thần Nam bắt lại.

Tuy nói Lộ Ti đã câu dẫn Thần Nam vào bẫy, nhưng không ngờ mình lại trở thành một phần của trò đùa, lúc này cảm nhận được mục quang như phát hỏa của

Thần Nam bỗng nhiên có chút hoảng sợ.

"Ta đã đồng ý ký hiệp ước, tại sao người không đưa thuốc giải? Người bây giờ đã uống được tửu, nghe nói nữ nhân dưới tác dụng của loại ***** một thời gian dài cũng sẽ bị thương hại, ta xem người có thể kiên trì đến lúc nào!"

Kích thích của Xuân Phong Lộ làm Lộ Ti cảm thấy khô nóng khó chịu, toàn thân vô lực. Á lúc này tóc mây tán loạn, má đào ửng hồng, đầu mày cuối mắt e lệ đầy xuân ý, quả đẹp như đào như lí, mềm mại như hoa mùa xuân.

"Người... hỗn đản! Ta thực sự là không có giải được, hãy mau để ta rời khỏi đây!" Á vô lực gạt ra nói, thân hình xinh đẹp run rẩy.

Thần Nam mặc dù vận chuyển huyền công bài xuất một ít được tổ, nhưng bên trong Xuân Phong Lộ được liệu đã bị kích phát ít nhiều, toàn thân hấn phát nhiệt, phảng phất như có liệt hỏa thiêu đốt toàn thân.

Hấn nghiêng răng nói: "Tốt, nếu người không nói, chúng ta đã tới mức này, để xem cuối cùng ai không thể kiên trì, bị tổn thương thân thể trước."

Lộ Ti lạnh lùng nói: "Tên hỗn đản người đã bị ta cho uống Xuân Phong Lộ trước, người nếu không muốn biến thành thái giám, nhanh chóng thả ta ra, ta sẽ trở về học viện tìm kiếm giải dược."

"Hừ, cô nghĩ ta còn tin cô sao? Nói thật với cô, cho dù cuối cùng cô không đưa ta giải dược thì ta tự mình có thể từ từ đem loại ***** đó bức ra khỏi cơ thể".

Hai người trong phòng đối diện nhau, cùng hung ác nhìn đối phương.

Trong khoảng thời gian độ một tuần trà, Lộ Ti đã không thể tự chủ bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ, hai cánh tay của cô ôm lấy trước ngực, hai mắt nhắm tịt như nước.

Thần Nam lúc này hơi thở vô cùng nặng nhọc, trên đầu mồ hôi đầm đìa, bộ dạng như sắp không chịu đựng nổi nữa.

Sau cùng, ***** trong cơ thể phát huy tối đa dược hiệu, hai người mục quang dần dần phát sinh biến hoá, Thần Nam và Lộ Ti đều cảm thấy những khác lạ của đối phương. Cuối cùng không biết là người nào lao vào đối phương trước, trong phòng hai người bắt đầu, y sam từng món từng món nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Lộ Ti cơ thể thành thực diễm lệ, đầy đặn mê người, da thịt mềm mại nhỏ nhắn trắng như tuyết, cặp đùi vừa dài vừa trắng, cân đối tròn trịa, lộng lẫy mê người dưới ánh nến, đối lập hẳn với làn da màu cổ đồng của Thần Nam.

Thời khắc đó hai người ý loạn tình mê, đã không còn lí trí, ngã ra trên giường. Màn sa hồng, hương thơm phảng phất, tiếng rên uyển chuyển, như chú định một đêm dài bất tận.

Buổi sáng, một tia dương quang từ ngoài song cửa chiếu vào phòng, Thần Nam mở hai mắt, hẳn cảm thấy hai khối thịt mềm mại nõn nà ép chặt vào ngực, tìm Thần Nam liền đập thành thịch.

Lộ Ti nằm trong lòng hắn, thân thể mềm mại nhu nhược như không xương, đường nét uốn lượn lung linh mà mềm dẻo kinh người, da thịt chỗ nào cũng mềm mại tinh tế như ngọc, dưới sự chiếu xạ của thần quang phát ra vẻ quyến rũ huyền

ảo. Thiên sinh mị cốt, tuyệt thể vưu vật.

Thần Nam chưa từng nghĩ đến cuối cùng đây chính là phương pháp hóa giải được lực của Xuân Phong Lộ, hắc cần thần bò dậy, nhanh chóng mặc quần áo rồi rời khỏi đây.

Sau khoảng nửa thời thần Lộ Ti tỉnh dậy, ả hiểu rõ đã phát sinh ra chuyện gì, thét lên: "A... bại hoại người đúng là một con rùa!"

Một trận ma pháp cường liệt xuất hiện, trong khoảng khắc cửa phòng và cửa sổ bị những lưỡi đao gió đánh vỡ vụn, một đạo thiểm điệm từ trong phòng cuồn cuộn bay lên.

Sau khi loanh quanh trong sân hậu viện hồi lâu để khôi phục bình tĩnh, Lộ Ti tái mặt đứng giữa trong viện.

Sau cùng, hai Ma pháp sư tối ngày hôm qua rời khỏi đã trở về đây, hai người thờ không ra hơi, một người nói: "Lộ Ti, chúng ta đã bị lừa, người hãy xem hợp ước này căn bản không có lưu dấu tay của hắc."'

Lộ Ti nhanh chóng đoạt lấy tờ giấy, sau khi xem xét cẩn thận liền nghiến răng kèn kẹt, ả hoàn toàn điên cuồng nắm chặt tay: "A... tên bại hoại người đúng con rùa mà, ta phải xé xác người thành từng mảnh!"

Chương 1: Phi Thiên Thần Miêu

Các Tu luyện giả từ khắp nơi của Thiên Nguyên Đại Lục đến tìm bảo vật bị thất lạc của Cổ thần tại vùng phụ cận Tội Ác Thành đã hơn một tháng trời nhưng chẳng thu được gì. Một số người bắt đầu dao động, không lâu sau đó có người lục tục rời đi. Trong thời gian vài ngày, số tu luyện giả lưu lại tại đây chỉ còn chưa bằng một nửa ban đầu.

Thần Phong học viện mấy ngày gần đây phát sinh một việc kì quái, nhà bếp học việc hơn chục phòng liên tiếp bị mất trộm, đương nhiên mất tại nhà bếp không phải là vàng bạc, chỉ là gà, vịt, lợn, trâu và vài loại thịt tươi.

Ban đầu người quản lý trù phòng không để ý, nghĩ là một vài vị đầu bếp tham lam, lén mang về nhà nên mắt nhắm mắt mở, không truy cứu.

Nhưng sau đó mỗi tối đều có một trù phòng bị mất trộm, người quản lý dần dần phát giác sự tình không phải tầm thường, điều này quyết không thể hoài nghi là hành vi của các đầu bếp, bên trong nhất định có ẩn tình.

Làm người ta ngạc nhiên là tên trộm này không ngờ lai vô ảnh khứ vô tung, thịt nấu chín liên tiếp vài ngày bên trong trù phòng ít đi, tuy nhiên lại không phát hiện dù chỉ một nửa tung ảnh của kẻ trộm.

Sự kiện kì quái này tại bên trong học viện truyền đi, có rất nhiều khả năng được đặt ra. Sau khi nghe những người khác sôi nổi bàn luận, Tiểu Bảo Chúa chuyển mục quang hướng về Tiểu Ngọc đang nằm trong lòng nàng hồ nghi.

Mấy ngày gần đây, miệng của Tiểu ngọc luôn bóng loáng mỡ, thân thể có vẻ béo lên khá nhiều, nhanh chóng trở thành một quả cầu thịt tròn tròn.

Cuối cùng, Tiểu Bảo chúa từ hoài nghi biến thành kinh ngạc, nàng có chút ngạc nhiên nhìn nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngọc giống như con mèo nhỏ vẫn thường

nằm phía trong lòng, hỏi: "Tiểu Ngọc, tên trộm đó không phải là người chứ?"

Tiểu Ngọc chậm chạp mở to đôi mắt, biểu tình tựa hồ có chút xấu hổ, đầu tiên ngoái nhìn xung quanh, sau đó gật gật cái đầu hổ nhỏ nhắn.

"Trời ơi, Tiểu Ngọc, người..." Tiểu Bảo chúa ngạc nhiên than một tiếng, sau đó cười hi hi, nói: "Rất tuyệt vời, Tiểu Ngọc người thật là quậy phá, không ngờ nổi lên làm phi tặc, hi hi."

Mấy lời nói của Thần Nam với Tiểu Ngọc ở phụ cận Ma Điện mấy ngày trước, quả thật làm tên khốn tham ăn đó tỉnh ngộ, hàng ngày mỗi tối đều lên đi trộm gà bắt chó.

Nó không còn bằng lòng với đồ ăn chưa được nấu chín nữa, cái miệng càng lúc càng kén chọn, hàng ngày mỗi tối là bí mật lên đến trù phòng điên cuồng càn quét. Bắt đầu từ lợn, bò, thịt cừu rồi đến thực phẩm cao cấp là tay gấu, thật sự đã biến thành một người sành ăn, làm người quản lí trù phòng càng lúc càng lo lắng.

Kẻ gây rối lộ ra vẻ mặt cảm thấy xấu hổ, nhưng chủ nhân cũng không khiển trách, ngược lại còn có thần sắc hưng phấn làm cho Tiểu Ngọc cảm thấy có phần kinh dị, trong lòng lập tức cảm thấy cao hứng trở lại, sau đó đêm đến không cần lên lút chuồn đi nữa, có thể "cây ngay không sợ chết đứng, vàng thật không sợ lửa"* tiến tới "bữa ăn chính".

Trên đời không có bí mật nào là vĩnh viễn, một đêm Tiểu Ngọc cuối cùng bị người ta phát hiện tung tích. Đúng lúc nó giương cánh để lặng lẽ ly khai hiện trường, vài người bắt gặp ngạc nhiên đến há hốc mồm, gần nửa ngày trời mới có một người sức tỉnh lại nói: "Trời ạ, Phi Thiên Thần Miêu!"

Đại danh "Phi thiên thần miêu" bên trong học viện nhanh chóng như mồi lửa lan ra, rất nhiều người biết "đại vị vương" này, phi thường ngạc nhiên đối với việc thân thể nhỏ bé của nó mỗi đêm làm sao có thể chứa được bao nhiêu thực vật như thế.

Trong học viện mọi người phần lớn đều không biết lai lịch của vị ♦Phi Thiên

Thần Miêu◆ này, chỉ có Đông Phương Phượng Hoàng nghe rằng phòng bếp bảo trộm đã nhìn chằm chằm nhắm vào Tiểu Ngọc. Cô ta đã một lần nhìn thấy Tiểu ngọc biến thân, biết được chỗ thần kì của nó.

Điều này làm cho Tiểu Ngọc lo sợ, cố gắng rúc cái đầu nhỏ vào trong lòng Tiểu Bảo Chúa.

Khi không có ai bên cạnh, Đông Phương Phượng Hoàng nói với Tiểu Bảo Chúa: "Tiểu ma phiên tên gia hỏa trước ngực người được gọi là ◆Phi Thiên Thần Miêu◆ phải không?"

"Oh, thật sao, muội thấy không giống vậy, hàng ngày nó đều ở bên cạnh muội có bao giờ lỵ khai đâu cơ chứ."

Đông Phương Phượng Hoàng mắt nhìn đi nhìn lại Tiểu Ngọc nói: "Mấy đêm gần đây tên nhóc này hành tung quỷ bí, hiện tại nó béo lên trông thấy, tưởng điều này ta không biết hay sao, trừ nó ra còn ai có khả năng này chứ?"

Tiểu Bảo chúa mắt đảo liên hồi, cười hi hi nói: "Phượng hoàng tỷ tỷ ngàn vạn lần giữ bí mật nhé, Tiểu Ngọc mỗi ngày chỉ ăn trộm một ít thôi, đâu có làm nghèo Học viện?"

"Người là chủ nhân nó mà không dạy dỗ nó gì cả, cố tình dung túng, bao che nó, thật là rất sai trái."

Tiểu Bảo chúa cùng Đông Phương Phượng Hoàng ở với nhau lâu ngày, biết rõ tình tình cô ta, thấy cô ta như vậy, biết là cô ta sẽ không truy cứu nữa.

"Hi hi, muội biết Phượng Hoàng tỷ tỷ tâm địa tốt nhất, nhìn Tiểu ngọc đáng thương, chắc chắn tỷ sẽ không tiết lộ bí mật."

"Nó ngày nào chả ◆hồ cật hát hải◆, tiêu diêu tự tại như vậy, người còn nói nó đáng thương?"

"Ồ đúng, nó trước đây không được ăn cái gì, cả người rất gầy, cho tới gần đây mới béo lên chút chút. Nếu tỷ tố cáo, Tiểu Ngọc chắc phải chết đói, tỷ nói nó không

đáng thương ư?"

Tiểu Ngọc phối hợp ăn ý phi thường, thò cái đầu hổ nhỏ ra, làm ra bộ dạng rất đáng thương.

Đông Phương Phượng Hoàng ném ánh mắt khinh bỉ vào Tiểu Bảo Chủ, trên mặt như mang đầy cái biểu tình người nói chẳng có chút đạo lý nào, sau đó trừng mắt nhìn Tiểu Ngọc, nói: "Béo nhanh tới mức thành quả cầu thịt thể này, vẫn còn làm bộ đáng thương, mấy ngày này phải tự kìm chế bản thân một chút, đừng có hùng hổ như thế nữa."

Tiểu Ngọc khẽ xoay cái đầu nhỏ, biểu tình lộ ra "nụ cười mỉm của hổ".

Đối với con vật có khả năng biểu hiện những biểu tình của nhân loại, Đông Phương Phượng Hoàng cảm thấy vừa kinh ngạc vừa kinh hãi.

Tiểu Bảo Chúa đi tới nắm lấy tay cô ta nói: "Phượng Hoàng tỷ tỷ người quả thật là rất tốt, chúng ta cùng nhau đi xem các trận đấu ma pháp đi."

Ba tháng sau, những nhân vật xuất sắc nhất trong những học sinh của tứ đại học viện sẽ ở thần phong học viện tham gia đại chiến, có thể nói là nơi những học sinh cường giả của các danh viện sẽ có các trận đấu lớn với nhau.

Tứ đại học viện đều gấp rút chuẩn bị, Thần phong học viện cũng không ngoại lệ.

Thần phong học viện sẽ tuyển chọn ra mười sáu đại biểu cường giả tham gia các trận đấu lớn ba tháng sau, ngoại trừ tám cao thủ xuất sắc đã được lựa chọn trước, còn lại tám đại biểu sẽ chọn ra trong các học đợt đấu võ của học viện.

Ma pháp hệ, tu đạo hệ, Đông phương võ hệ, Tây phương võ hệ hiện tại đang khoa trương gióng trống tiến hành chọn lọc, cứ vài ngày mỗi ngày lại có những trận đấu cực kỳ nổi bật.

Khi Tiểu Bảo chúa đi qua võ trường của Tây phương võ hệ, đột nhiên phát hiện ra một người quen, không ngờ lại là Quan Hạo kẻ đã hộ tống nàng và Thần Nam từ

Sở quốc tới Tội ác thành.

Đối với cái tên "người bảo hộ" với giá trên trời này, nàng không lạ lẫm gì, đã từng tặng hẳn một biệt danh "háo tử (con chuột), cũng có lần cho phép Tiểu Ngọc hung ác giáo huấn hẳn.

Lúc này Quan Hạo đang hào hứng bàn luận, cùng với mọi người nói về cái gì đó, đối với việc Tiểu bảo chủ vừa mới đến gần phía sau lưng hẳn lại hồn nhiên không biết.

"Ta tuyệt đối không lừa các người, ta biết rõ thật sự ♦Phi thiên thần miêu♦ đó như thế nào, nó kì thực chính là một lão hổ. Khục, không chỉ tính là lão hổ, mà là ma hổ, hoặc gọi là hổ vương, tóm lại là một quái hổ."

"Được rồi, háo tử, không cần nói khoác, rõ ràng là một con mèo cánh dài, tại sao từ miệng người lại thành hổ vương?" Một người bên cạnh lúc này phản đối nói.

Trong danh tự của Tất Hạo có một từ Hạo, kết quả là những học sinh tu luyện cũng giống như Tiểu Bảo Chủ đồng loạt gán cho hẳn cái biệt danh Háos tử. (Hạo giống với Háos - Háos tử là con chuột)

"Ta nói đúng là sự thật, nó đích xác là một hổ vương, ta đã từng giáo huấn nó, thiếu chút nữa đã lấy da hổ của nó làm đế giày, sau đó thấy nó thật đáng thương mới tha cho nó."

Những học sinh đứng cạnh Quan Hạo hiển nhiên không tin.

Tất Hạo vừa mới tiếp tục nói, đột nhiên cảm thấy có người vỗ nhẹ vai hẳn, hẳn quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Tiểu Bảo chủ như một tiểu tiên nữ đứng ngay sau lưng hẳn, trên dung nhan tuyệt mỹ hiện ra nụ cười xảo quyệt.

Trong lòng nàng chính là Hổ vương trông như con mèo nhỏ hung ác nhìn chăm chăm vào hẳn, khủng bố thú vương mà hẳn cả đời còn lại không thể quên tựa hồ vô cùng bất mãn với hồ ngôn loạn ngữ vừa rồi của hẳn, trong mắt hồ hàn khí dày đặc.

Tất Hạo run giọng nói: "Hổ huynh, ta không nói gì nữa, ồ, ta cam đoan quyết

không nói lung tung nữa."

Hổ Vương nghe rằng với hẳn, dọa làm hẳn la lớn một tiếng: Aa, lão hổ!" Sau đó quay đầu chạy mất.

Thảm kịch bi thảm trước đó vẫn còn lưu lại trong lòng hẳn ám ảnh, tất nhiên nhìn thấy Hổ vương cùng Tiểu Bảo Chủ trong lòng đã sợ hãi. Chúng nhân bên cạnh mắt chữ Ô mồm chữ A, Quan Hạo đột nhiên đối với tiểu miêu khả ái hồ ngôn loạn ngữ, cuối cùng sợ hãi chuyển thân chạy trốn, thật không thể hiểu được.

Nhưng Quan Hạo mới chạy được mấy bước, Tiểu Ngọc đã "gào" một tiếng chạy tới vai hẳn, sau đó nhanh chóng nhảy lên đỉnh đầu, chỉ dùng bốn tiểu hồ trào cào lên tóc hẳn.

"A, Hổ vương..... cứu mạng!"

Tất Hạo sợ hãi ngồi bệt xuống mặt đất thất thanh kêu lớn, có thể tưởng tượng được ngày đó Hổ vương lưu lại trong thâm tâm hẳn ấn tượng khủng bố đến thế nào.

Việc này lại làm Tiểu Ngọc giật mình nhảy ra xa, không tưởng lúc này tên to xác này lại có thể kêu thét như vậy, nó khiếp đảm nhanh chóng chạy về năm trước ngực Tiểu Bảo chủ.

Mọi người xung quanh cười lớn, một tên trắng hán khô ngô cao lớn bị một tiểu miêu dọa thành ra bộ dạng thế này, còn thất thanh la Hổ Vương, làm cho mọi người không thể nhịn cười.

Tất Hạo bò dậy từ mặt đất, nhìn Hổ Vương nằm trong lòng Tiểu Bảo chủ, chạy ra xa, trong chớp mắt đã biến mất khỏi đám đông.

Tiểu Bảo chủ cố tình ra vẻ không hiểu, hỏi mọi người xung quanh, nói: "Vừa rồi một tên to xác như thế, thế nào mà lại đột nhiên với tiểu miêu của ta gào thét là Hổ Vương, còn sợ hãi thành ra bộ dạng như vậy?"

Chúng nhân xung quanh bị vẻ đẹp của Tiểu Bảo chủ hấp dẫn, vừa nghe lập tức có người phi báng nói: "Tên gia hỏa đó có mao bệnh, biệt hiệu Háo tử, không dám

gặp mèo."

"Ồ" Tiểu Bảo chủ cố nhin cười, chuyển thân rời đi.

Mấy nam sinh gần đó thấy Tiểu Bảo chủ muốn rời đi, đều muốn đi theo nói chuyện, nhưng đột nhiên thấy Đông Phương Phượng Hoàng từ xa đi tới, chúng nhân liền tức khắc dừng chân. Đại mỹ nữ của ma pháp hệ này gần đây với tên bại hoại đại danh鼎鼎 náo loạn xuất hiện nhiều tin đồn, chúng nhân sớm đã nghe được, biết nàng không được niềm nở cho lắm, tiếp theo không dám tiến tới lộn xộn.

oOo

Tại học viện học sinh của bốn hệ đang tiến hành đợt tuyển chọn, phó viện trưởng đang nghĩ về về trận đấu khởi động sắp đến, sau khi xem xét một lúc lâu ông đã quyết định những người sẽ được cử đến Tiên Vũ học viện.

Lúc này một học sinh gõ cửa sau đó tiến vào nói: "Viện trưởng đại nhân, đã tìm thấy tên gia hỏa đó, hắn đã chuyển sang một khách sạn khác."

"Ồ, chỉ cần hắn chưa chạy khỏi Tội ác chi thành là tốt rồi, người ra ngoài trước đi."

Sau khi bảo tên học sinh đó ra ngoài, Phó viện trưởng tự nói với mình: "Người tên gia hỏa này luôn thay đổi khách sạn, nếu không phải lão nhân gia ta tai mắt khắp nơi, thật không thể tìm ra người." Người mà Phó viện trưởng nói đến đương nhiên là Thần Nam.

oOo

Hôm nay Thần Nam sau khi rời khỏi trang viện của Lộ Ti lập tức thay đổi khách sạn khác. Hắn có thể tưởng tượng bộ dạng giận dữ của Lộ Ti sau khi tỉnh lại, đây là lần đầu ả có thể coi là mất cả chì lẫn chài, cuối cùng cũng không thu được gì.

Thần Nam hồi tưởng lại sự tình phát sinh tối qua, cảm giác có gì đó không chân thật, cuối cùng không ngờ lại dùng phương pháp nguyên thủy nhất để giải oan phong lộ. Nhớ lại về quyền rũ tối qua của Lộ Ti, thân hình mê hoặc, hẳn cho đến tận

bây giờ vẫn còn cảm giác hai má nóng rực lên.

"Hô ~~~~" Hắc thở ra một hơi dài, nằm trên giường tự nói: "Mmm, sau này phải đề phòng ả, tuy nói tây phương nữ tử quan hệ phóng túng, nhưng cô ta không có thu hoạch gì, nhất định không cam chịu."

Sau đó hắc nghĩ tới Nhân Kiếm, "Tên khốn đó có lẽ cũng phải tu dưỡng tối thiểu một, hai tháng, lũ người hắc lòi kéo đó đã bị ta phế tu vi, đối với hắc mà nói là đã kích không nhỏ a! Nghĩ đến sự tình tối qua, hi vọng hắc sau đó có thể tự kiểm chế lại, cùng với ta nước sông không phạm nước giếng....."

Khi mà Thần Nam đang mơ màng viễn vông, Lộ Ti điên cuồng thi triển ma pháp phát tiết cơn giận trong lòng, tiểu viện nơi nàng đang ở cuồng phong tàn phá, sét đánh sấm nổ, cư dân phụ cận sợ hãi không dám ra khỏi cửa.

Lô Ti hiện tại thật muốn cắn xé Thần Nam một cách tàn bạo. Nàng đã phái người tìm đến nơi ở của Thần Nam, nhưng qua vài thời thần trở về hoàn toàn không có thu hoạch gì, làm cho nàng vô cùng giận dữ.

"Chết đi, đừng để ta phát hiện ra ngươi....."

Hai ma pháp sư bên cạnh chờ cho nàng dần dần khôi phục sự bình tĩnh mới dám tiến tới, một trong hai người nói: "Lộ Ti nàng có chuyện gì vậy, tại sao lại thiếu kềm chế như vậy?"

"Không có gì, chỉ là tâm tình có chút không tốt. Mmm, chúng ta không thể bỏ qua cho tên bại hoại đó, hắc dám hí lộng chúng ta, dùng thủ ấn giả này để lừa dối, nhất định phải cho hắc một bài học."

"Tính lại, theo tính cách của tên khốn ấy, hắc sẽ không gia nhập một tổ chức nào, tuy chúng ta không thể sử dụng, nhưng cũng không thành địch nhân của chúng ta, chúng ta không cần phải kích động hắc."

Lộ Ti dần dần dần lửa giận cũng nguôi đi, nàng tuy hận không thể một cước đá Thần Nam lăn ra đất, nhưng nghĩ đến trạng huống giữa các thế lực, nàng không thể

không bỏ qua ân oán cá nhân, bình tĩnh xử lí việc này. Tuy nói nàng hiện tại không thích hợp đối phó với Thần Nam, nhưng trong lòng ngầm ghi lại món nợ này.

*: Hán việt: Lí trực khí tráng-->cây ngay không sợ chết đứng, vàng thật không sợ lửa

Chương 2: Tiểu Ma Đầu

Thần Nam ở khách sạn yên tĩnh này được hai ngày, thì đến ngày thứ ba, Phó viện trưởng phái người tới cửa, mời hắn đến Thần Phong học viện. Người này nói hắn, nên thu dọn hết vật dụng cần thiết, vì sau khi đến Thần Phong học viện, sẽ trực tiếp xuất phát tới Tiên Võ học viện.

Khi Thần Nam đến phòng của Phó viện trưởng, đã có chín thanh niên nam nữ đang đợi. Rõ ràng tất cả những người này đều là cao thủ đến Tiên Võ học viện tham gia náo nhiệt lần này.

Trong đó có vài người hắn biết qua, khuôn mặt đầy râu của Quan Hạo đứng ngay trước mặt. Quan Hạo ngay khi thấy hắn tới, bỗng ngớ người ra không tin được. Kì thật mỗi người ở đó đều rất ngạc nhiên, thật không tưởng được kẻ đến muộn nhất lại là tên bại hoại, ác danh truyền xa này.

Tuy Thần Nam không biết họ, nhưng hắn vài lần xuất nhập Thần Phong học viện đều gây chuyện không nhỏ. Đương nhiên nhiều người trong học viện đều coi hắn là "ác nhân".

Bên cạnh Quan Hạo là một thanh niên tóc vàng, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, thân mặc ma pháp trường bào lam sắc, ống tay áo thêu ba đường viền màu vàng, biểu thị hắn đã đạt đến Đệ tam cảnh giới Ma pháp sư.

Thần Nam đối với mỹ nam tử tóc vàng có ấn tượng rất sâu sắc. Hắn là cao thủ số một của Ma pháp hệ Khải Văn. Ngày đó Ma Pháp hệ tuyển chọn hắn làm đại biểu quyết chiến với Thần Nam, chỉ là Đông Phương Phượng Hoàng không đồng ý, tự thân cùng hắn quyết chiến.

Dù không cùng Khải Văn giao thủ, nhưng Thần Nam thật sự cảm nhận được hắn có tu vi bất phàm. Lúc nào cũng duy trì nụ cười, thể hiện khí độ bình tĩnh, xem

ra hẳn vô cùng tự tin vào bản thân. Tại Thần Phong học viện nơi cao thủ như mây mà vẫn có thể tự tin như vậy, đủ cho thấy thực lực hẳn thật sự cường đại.

Trong số chín người đáng chú ý nhất không phải Khải Văn phong thái như ngọc, mà là một thiếu nữ tóc ngắn vẻ mặt thông tuệ, nhan sắc vô song hoàn toàn không phải cái đẹp mềm mại bình thường. Tuyệt sắc thiếu nữ tóc ngắn tiêu sái phiêu dật, nho nhã thanh tú, phát ra một vẻ đẹp thoát tục, lộ ra một dạng phong tình đặt biệt.

Có một vài người, bất luận là ở đâu, cũng đều nhận được sự chú ý của người khác. Long Vũ không nghi ngờ chính là dạng người này. Nhan sắc tuyệt trần, khí chất bất phàm làm nàng nổi bật giữa đám đông, thu hút ánh mắt của mọi người.

Thần Nam lúc này đau đầu ngán ngấm. Long Vũ - kẻ từng uy hiếp hẳn viết ra bí quyết Cầm Long thủ, bất ngờ cũng ở trong đám này. Còn lại sáu người trong đó ba nam ba nữ, những người này Thần Nam đều không biết.

Quan Hạo là người đầu tiên bước về phía hẳn, nhẹ giọng nói: "Thần huynh đệ sao lại đến đây, không lẽ người cuối cùng chúng tôi đợi là huynh à, nhưng huynh đâu phải học sinh của Thần Phong học viện?"

Thần Nam hờ hững đáp: "Người nghĩ ta hứng thú tham gia cái đại hội gì đó lắm sao. Nếu không phải cái lão già Phó viện trưởng vô sỉ, tham lam ấy ép buộc ta tới đây, ta cũng chẳng thèm đến."

"Điều này cũng được sao?" Quan Hạo kêu lên ngạc nhiên, sau đấy nhỏ giọng nói: "Khải Văn rất ngưỡng mộ Đông Phương Phượng Hoàng. Và lại nghe nói Đông Phương Phượng Hoàng cũng có chút ý tứ với hẳn, huynh đắc tội với Đông Phương Phượng Hoàng, trên đường huynh phải cẩn thận, không cần phải xung đột với hẳn."

Thần Nam vỗ vỗ vai hẳn. nói: "Yên tâm đi, tên ngốc. Ta không phải người một chút phong độ cũng không có, hẳn cũng không phải là người hẹp hòi, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu."

"Hắc hắc, Ta rất lo cho huynh đúng không? Có phải nên cho ta chút lợi ích

không? Nghe nói huynh lừa gạt được của Tiểu ma phiến năm vạn kim tệ, ta nghèo đến mức sắp không có gì để ăn rồi."

"Tên gốc người cuối cùng cũng lộ đuôi hồ li, lăn sang một bên cho ta. Hừ! Lúc mới đến Tội Ác chi thành đã bị người lừa mất một trăm kim tệ rồi. Giờ còn muốn đòi thêm hả"

Lúc này Khải Văn mỉm cười, bước đến nói: "Thật không thể tưởng được Thần huynh để lại là thành viên cùng đi với bọn ta."

Thần Nam thở dài buồn bực nói: "Ái dà! Ta nào ham cái vụ này chứ. Đều là do lão Phó viện trưởng độc ác đó bắt ta phải đi."

"Tên bại loại nhà người sao lại có bộ dạng khổ sở như vậy, chẳng lẽ là do trở thành học sinh của học viện bọn ta?" Long Vũ cất giọng trêu chọc.

"Đệ đệ, hôm nay sao người lại mặc vậy. Làm ca ca ta gần như không nhận ra." Thần Nam không trả lời, đùa bỡn nói.

Long Vũ hoàn toàn khác với hôm trước. Hôm nay không mặc nam trang, trên thân mặc nữ phục trắng tinh, giống như một đóa bạch liên thanh cao thoát tục, lộ ra một cổ khí tức thanh thoát không chút bụi trần.

Phía sau sáu người thấy Khải Văn ba người trước sau chào hỏi Thần Nam, bọn họ cũng tiến lại gần, trong đó một nữ sinh quyến rũ nói: "Long đại tiểu thư phải đi gặp tình lang, tất nhiên phải ăn mặc thật quyến rũ rồi..."

"Tiểu muội muội dám cười ca ca, hiếm khi ta có tâm trạng tốt để thay đổi y phục như hôm nay, người đột nhiên vu cáo ta." Long Vũ hiển nhiên với nữ tử này rất quen thuộc, vừa nói vừa đưa tay nâng cằm nàng ta, giống như thiếu niên hư hỏng trêu chọc con gái nhà lành, nói: "Tiểu nương tử không phải nàng cảm thấy động lòng xuân chứ?"

Nữ tử này mặc dù vô cùng quen thuộc với cô ta, nhưng bị trêu chọc trước đám đông đương nhiên cũng không chịu được, liên tục thối lui nói: "Không giống bình

thường, mặc thế này rất quyến rũ, tại sao không thừa nhận? Từ đầu đã nghe cô có ca ca thanh mai trúc mã ở Tiên Võ học viện mà."

Lúc này, các thanh niên thần tình đột nhiên chấn động. Tuyệt sắc nữ nữ, khí chất đặc biệt như Long Vũ, ai chẳng có vài phần động tâm. Đột nhiên nghe người nói nàng đã có ý trung nhân, đương trường vài người cảm giác có chút không tự nhiên.

Long Vũ dáng người mảnh khảnh, cao hơn nữ nhân bình thường đến nửa cái đầu, bàn tay giữ tay nữ nhân kia, tay còn lại nâng cằm nàng ta một lần nữa, trông như một vị Hoa Hoa công tử thường xuyên trên chốc nữ hài, nói: "Dám tạo ra lời đồn về ca ca, xem ta thu thập người như thế nào."

Nữ tử lách tránh nói: "Đừng nghĩ là bọn ta không biết, điều này thật sự không phải bí mật gì."

Khi Long Vũ định triển khai thủ đoạn trên chốc nàng ta thì Phó viện trưởng tiến vào cửa, ho lên một tiếng, làm hai người tách ra.

An viện trưởng dẫn mười người đi vào trong phòng, bắt đầu tiến hành việc động viên họ trước trận đấu sắp tới. Đương nhiên, không có gì khác ngoài mấy lời khích lệ thông thường. Cuối cùng cũng nói một vài vấn đề cần chú ý, dặn họ phải cẩn thận hơn. Trong lúc thuận tiện cũng đề cập đến Thần Nam, nói với hãn Thần Phong học viện đang khảo hạch học viên, nếu có thể thông qua cuộc khảo nghiệm này sẽ trở thành học viên chính thức.

Những học viên này trong lòng đều minh bạch, chắc chắn Phó viện trưởng gian trá và tên bại hoại này trước mắt đã đạt thành một hiệp nghị.

Khi An viện trưởng nói về các vấn đề cần chú ý, Thần Nam khi đó mới biết Khải Văn thì ra chỉ đưa đội thi đấu khởi động đi mà thôi, hãn hoàn toàn không phải tham gia. Vì sau ba tháng nữa, hãn sẽ phải tham gia Đại hội lớn giữa bốn học viện. Lần này hãn chỉ đi theo áp trận, trừ khi gặp cảnh hoàn toàn thảm bại, hãn quyết không xuất thủ.

Đến tận bây giờ, chỉ có Thần Nam cùng Khải Văn trong đám thanh niên là siêu cấp cường giả, được Phó viện trưởng công nhận là cao thủ phi thường trong đám hậu bối.

Trong mười người tại đây, Long Vũ đương nhiên cũng không phải tuyển thủ tham gia trận đấu khởi động. Nhiệm vụ chính của nàng ta là dẫn đường. Tiên Võ học viện hoàn toàn không nằm trong ranh giới của ba nước phương Đông. Nó có vị trí không xác định ở giữa Sở Quốc và Bái Nguyệt Quốc, một vùng đất nhỏ yên bình ở giữa ranh giới ba nước.

Tiểu quốc này là Tấn quốc, Long Vũ chính là người của Tấn quốc, nên đối với mọi thứ ở nơi đó nàng rất quen thuộc, để cô ta làm hướng đạo là vô cùng hợp lý. Nhưng đối với hành vi bỏ gần cầu xa của nàng ta, không ở Tiên Võ học viện mà chạy đến Thần Phong học viện tu luyện Đông Phương vũ giả, làm mọi người không thể lý giải.

Chỉ đến phút cuối Thần Nam mới minh bạch, thực sự trong trận đấu khởi động, mỗi học viện chân chính thượng đài chỉ có tám tuyển thủ. Rõ ràng hắc đã trở thành thành viên chủ lực của Thần Phong học viện, tại Tiên Võ học viện đợi hắc nhất định là một trường khổ chiến.

"Tiểu tử họ Thần lưu lại, những người khác đi đến Long trường đợi, khi chúng ta đến thì xuất phát." Hiện tại có rất nhiều người biết Thần Nam họ Thần, nhưng lại rất ít người biết tên hắc, Phó viện trưởng trước mặt mọi người chỉ có thể gọi hắc như vậy.

Thần Nam có một chút kì quái, không hiểu tại sao lão đầu gian trá đáng ghét chỉ lưu một mình hắc lại.

"Từ lão đầu chết tiệt có di ngôn gì không?" Thần Nam đối với ông ta không có hảo cảm, do đối phương hiện tại có việc cần hắc, cho nên mới can đảm phóng túng như vậy.

"Xú tiểu tử đột nhiên dám nói với lão nhân gia ta như thế, ngươi không sợ sấm sét giáng xuống à?"

"Được rồi, lão đầu tử giả dối, có lời thì nói đi."

"Hmm" Phó viện trưởng ho lên một tiếng, nói: "Tiểu tử vô lại, lão nhân gia ta có hảo ý, muốn chỉ điểm cho người một chút về võ học, thuận tiện đưa cho người vài kiện vũ khí, không ngờ người căn bản lại không biết điều như vậy."

"Oa! Sao người đột nhiên lại có hảo tâm như vậy?"

Lúc này, Phó viện trưởng sắc mặt không đổi (đúng là lão già vô sỉ mà), nói: "Ta với người đều là Đông Phương võ giả, muốn chỉ cho người ít kinh nghiệm thực chiến, để người tại Tiên Võ học viện gặp địch tất thắng."

"Vậy thì nói đi. Dài dòng làm gì." Thần Nam không chút quan tâm.

"Lần trước ta quan sát người cùng Phương Hoàng nha đầu đó quyết đấu, thực lực của người so với nó cao hơn thì nhiều, nhưng lại chiến thắng vô cùng miễn cưỡng. Người tuy tu vi không tồi, nhưng kinh nghiệm đối địch thật sự không đủ. Đông Phương võ giả gặp Long kỵ sĩ may mắn mà nói, bọn họ tuy có thể trên không, dưới đất đi lại tự do, nhưng rốt cuộc vẫn cần phải tiếp cận cùng người tác chiến, có thể theo đó nắm bắt thời cơ phản kích. Nhưng khi Đông Phương võ giả mà gặp Ma pháp sư, thiếu điều tay chân rối loạn, bởi vì Ma Pháp sư có thể công kích từ xa, căn bản không cần lại gần cùng người tác chiến. Ta nghĩ người lần trước chắc bản thân đã có kinh nghiệm, phương pháp tác chiến của người đơn giản đến mức ngu xuẩn."

"Phì, lão đầu tử đáng chết người muốn chỉ điểm ta, hay muốn nhục mạ ta, có lời gì thì mau nói ra."

"Người trẻ tuổi thật không có sự trầm tĩnh, như thế quả là không tốt. Chúng ta nói tiếp, kì thật Ma Pháp sư đối với Đông Phương võ giả mà nói tịnh không chiếm được nhiều ưu thế, bọn họ mặc dù có thể ở trong không trung phát động công kích người từ xa, nhưng việc phi hành trên không trung lại tốn hao ma lực vô cùng. Trong tình huống này, người căn bản không cần phí lực làm việc vô ích, không cần tấn công, chỉ cần đợi hãn hết sức mà hạ xuống. Ở cự li xa thực hiện Ma Pháp công kích, uy lực tất nhiên bị hạn chế, hãn tự nhiên không muốn đợi cho đến khi Ma Pháp cạn kiệt mới từ trên không hạ xuống, nhất định sẽ tìm cơ hội thu ngắn khoảng

cách tập kích người, đó cũng là cơ hội của người, nếu có thể khéo léo nắm bắt, nhất định một đòn thành công. Đường nhiên ai thắng ai bại, còn phụ thuộc vào thực lực từng người. Bất quá lần trước người cùng nha đầu Phượng Hoàng đối đầu thật sự lãng phí quá nhiều sức lực."

Thần Nam mặc dù cho rằng Phó viện trưởng vô cùng đáng ghét, nhưng cảm thấy lúc này ông ta nói rất có đạo lý, trong lòng hẳn liền tỉnh ngộ.

"Lão đầu tử đáng chết, nếu không phải ta đến Tiên Võ học viện vì người bán mạng, người nhất định không nói những lời này với ta?"

"Đừng có nghĩ xấu về lão nhân gia ta. Kì thật tâm địa của ta rất lương thiện mà."

Thần Nam vừa muốn uống một ngụm nước, nghe câu này đột nhiên phun tất cả nước trong miệng ra, nói: "Người mà lương thiện ư? Vậy hãy trả lại ta năm vạn kim tệ!"

"Người không cần phải nhỏ mọn như vậy chứ, không nên xem trọng những vật ngoài thân. À, đúng rồi, để ta nhớ lại, người dường như có mượn ta một nghìn kim tệ, khi nào thì trả ta đây?"

"Đúng là vô sỉ, kẻ tầm thường mới chính là lão đầu tử đáng chết nhà người!"
Thần Nam lúc này thật sự chỉ muốn thoi cho lão một cú.

"Hắc hắc, chỉ là nói đùa thôi mà. Nghe người gần đây cũng khó khăn, ta cho người mượn tiếp năm trăm kim tệ, thật là quá rộng rãi, nhớ lần sau phải trả lại hết cho ta đấy." Phó viện trưởng đưa cho hắn một tờ kim phiếu.

Thần Nam đương nhiên không khách khí, ngay lập tức nhận lấy.

Sau đó Phó viện trưởng từ dưới bàn kéo ra một cái hòm lớn, nói với Thần Nam: "Đây là vũ khí dành cho người, hãy mở nó ra."

Thần Nam mở cái rương ra, phát hiện bên trong có một cây ngạnh cung, ba mươi mũi lang nha tiễn, một cây trường đao, vài chục phi đao. Tất cả những vũ khí

này đều làm từ cương tinh, tuy không phải thần binh lợi khí, nhưng hẳn có chút cảm giác kì quái, những vũ khí này hình như ẩn chứa uy lực tuyệt đại.

Hắn nghi ngờ nhìn Phó viện trưởng, nói: "Lão đầu tử không ngờ ông sao lại bần xín như vậy, những đao rì sắt mục này mà cũng đưa ra. Không lẽ lại quên rằng ta đi bán mạng cho ông à?"

Phó viện trưởng mỉm cười nói: "Đây đương nhiên không phải là đao, cung phổ thông, tất cả đều là Ma Pháp vũ khí đắt tiền, mỗi loại vũ khí đều được Ma Pháp sư tu vi cao thâm gia trì, trên đó ẩn chứa Ma Pháp năng lực cực mạnh. Dùng tiền và phi đao được gia trì Ma Pháp có thể đối phó sự đi lại tự do trên không, dưới đất của Long kỵ sĩ và Ma Pháp sư, người có thể tiết kiệm được rất nhiều sức lực. Nhưng những vũ khí này tuyệt đối không được sử dụng tùy tiện, bởi vì sau mỗi lần sử dụng, uy lực lại giảm đi một chút."

Thần Nam vui mừng khôn xiết, vơ tay thu lấy toàn bộ số vũ khí đó.

Cuối cùng Phó viện trưởng cười híp mắt nói với Thần Nam: "Xú tiểu tử, ta đối với người không tệ, người nếu mà chiến thắng quay về phải xin lỗi ta đó."

"Hừ! Ta khinh, Lão đầu tử đáng chết, ta bán mạng làm việc cho người, người nghĩ đưa cho ta một chút tiền, cấp lại cho ta một đồng phế thiết. Người nghĩ ta có thể biết ơn người sao, thật là nằm mộng"

"Không cần kích động, nếu người có thể chiến thắng trở về, ta có thể hoá giải phiền nhiễu tại Sở quốc cho người, bảo đảm họ sẽ không dám làm phiền người nữa."

"Hừm, lão có lòng tốt như vậy ư? Giả sử bọn họ có thể bỏ qua cho ta, tuyệt đối cũng không phải do ông xuất lực. Ông là lão đầu tử gian trá không thể đi buôn mà lỗ vốn được, làm như ta không đi guốc vào trong bụng ông vậy."

Phó viện trưởng ngượng ngùng cười nói: "Sau khi người trở về sẽ rõ lời ta nói thật giả thế nào."

Sau đó Thần Nam cùng Phó viện trưởng đến Long trường, chín người đã đợi ở đó khá lâu rồi. Sở dĩ xuất phát tại Long trường, bởi vì mọi người sẽ cười Phi long để đến Tiên Võ học viện, bằng không đi bộ sợ rằng phải mất cả một tháng.

Trong mười người thì có ba là Long Kị sĩ, đều do Phó viện trưởng đặc biệt sắp xếp, ba Phi long đủ để chở mười người.

Nhưng lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, trong khi ba Long kị sĩ gọi phi long của mình vào Long trường, một cái đầu dài khoảng hai trượng, thân thể màu xám lấm chấm sắc nâu của Tiểu Long theo Long động phía trên vách đá chót vót xuyên xuống, lắc lư lắc lư bay đến, thân ảnh lão đảo như say rượu hướng về phía nhóm người Thần Nam.

Phó viện trưởng sắc mặt đột biến, Thần Nam lộ ra nụ cười nhẹ, còn những người khác có chút lo lắng, không biết con rồng nhỏ này tính giờ trò gì.

Long bảo bảo hạ xuống trước mặt mọi người, nghênh ngang tiến về phía Thần Nam, mọi người không nén được lộ ngạc nhiên.

Bộ dạng Tiểu Long khập khiễng như đứa trẻ vừa học đi chưa vững, đôi mắt to lấp lánh như ánh mắt hài đồng vô cùng thuần khiết, đáng yêu nhìn khả ái đến cực điểm.

Mọi người liên tục tán dương tiểu long khả ái, vài nữ sinh nói mãi không dừng, Long Vũ cũng không thể kìm chế tiến về phía trước vỗ nhẹ lớp vảy Tiểu long.

Phó viện trưởng sắc mặt đại biến, muốn ngăn cản, nhưng nhẫn nhịn hạ xuống. Ông cũng rõ Tiểu ma đầu biết phân biệt nặng nhẹ, không vô duyên vô cớ tấn công người có thiện ý.

Thần Nam vỗ nhẹ chiếc sừng cứng của Tiểu Long, cười nói: "Long bảo bảo mấy ngày không gặp, người vẫn khỏe chứ?"

Mọi người đều cảm thấy kì lạ, không hiểu tại sao hắn lại nói thế. Tuy nhiên điều làm bọn họ kinh ngạc còn ở đằng sau, Tiểu Long đột nhiên "y y nha nha"

giống như trẻ con học nói đáp lại Thần Nam, bắt đầu kể lể với hân làm mọi người ngạc nhiên đến không thể ngậm được miệng.

Long Vũ vỗ nhẹ trán, thở dài: "Trời ơi, Tiểu Long thật thông minh, đột nhiên có thể nói ra cảm giác của mình, thật là quá khả ái. Viện trưởng đại nhân có thể bán Tiểu Long cho ta không, vô luận bao nhiêu tiền, ta nguyện ý mua nó."

Long Vũ từ khi Tiểu Long xuất hiện, nhận thấy nó chắc chắn là một con rồng đặc biệt, rất nhiều khả năng có quan hệ huyết thống với cường đại thánh long cực hiếm. Nhưng nàng vẫn đánh giá thấp Tiểu Long, nàng bất luận thế nào cũng không tưởng tượng được rằng đây thật sự chính là ngũ giai thánh long.

Phó viện trưởng ho khan, nói: "Con rồng này có chút đặc biệt, không thể bán được."

"Tại sao?" Long Vũ có chút không hiểu, nói: "Ta nói bất luận là bao nhiêu tiền, ta nguyện ý mua mà."

Đúng lúc đó bên cạnh có người kêu lên thất thanh: "Mọi người nhìn kìa, ba con Phi long bị làm sao thế?"

Lúc này ba con Phi long đều cúi cái đầu cao ngạo xuống, thân thể run lên nhẹ, trông như rất sợ hãi điều gì đó.

Dần dần mọi người cũng tìm ra nguyên nhân, ba con Phi long hướng về Tiểu Long, nhãn thần bộc lộ thần sắc vô cùng kính sợ

Quân Hạo kêu lên thất thanh: "Bọn chúng sợ Tiểu Long? Thật không thể tin được!"

Long Vũ nhìn trầm ngâm, sau đó quay đầu hướng Phó viện trưởng hỏi: "Viện trưởng đại nhân, con Tiểu Long này rốt cuộc có gì đặc biệt?"

Lúc đó Khải Văn đã dừng di chuyển quanh Tiểu Long, ngạc nhiên nói: "Ta cảm thấy trong nội thể Tiểu Long tựa hồ ẩn tàng năng lượng ma pháp cực kì khủng bố, thật sự khiến cho người ta có cảm giác run sợ." Hân vốn là một Ma pháp sư tu vi

cao thâm, đối với ma pháp ba động tự nhiên hẳn cảm hơn nhiều người.

Phó viện trưởng nhẹ than: "Không tưởng Thánh long Ngải Mễ lúc này đột nhiên xuất hiện, hôm nay các người được thấy Thánh long trong truyền thuyết!"

"Cái gì!?" Mười người trừ Thần Nam nhất tề kêu lên kinh ngạc, bọn họ không thể nào tưởng tượng được Long bảo bảo khả ái này lại là một Ngũ giai thánh long.

Chín người vỗ tay hoan hô, quay thành vòng tròn, cẩn thận quan sát Thánh long trong truyền thuyết. Họ biết học viện có một lão Thánh long kị sĩ, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy lão nhân thần bí cùng Thánh long cường đại, chỉ hôm nay mới may mắn được nhìn tận mắt.

Chín người ban đầu đối với Thánh long vô cùng kính sợ, nhưng nhìn thấy Thần Nam tự nhiên âu yếm vuốt ve sừng Tiểu Long, lòng can đảm của bọn họ từ từ lớn lên, bắt đầu nhẹ nhàng âu yếm vuốt ve lớp vảy.

Thần Nam nhẹ nhàng nói với Tiểu long: "Long bảo bảo người đừng dọa ba con Phi long nữa, mau tha cho bọn chúng đi."

Tiểu Long nghe xong, quay đầu về ba con Phi long "Ô Ô" mấy tiếng, bọn Phi long như được đại xá, dần dần bình tĩnh hạ xuống, không còn run rẩy nữa.

Sau đó Tiểu Long trông rất hạnh hiện, thoải mái hướng về Thần Nam "Y Y Nha Nha" Long ngữ, làm mọi người cảm thấy vô cùng kì quái.

"Khục" Phó viện trưởng ho lên một tiếng, nói: "Các người không được khinh suất nói với người khác về chuyện xảy ra ngày hôm nay."

Mọi người tỏ vẻ đã hiểu, nhất tề gật đầu.

Phó viện trưởng nói: "Học viện chúng ta có một vị giáo sư đã đi đến Tiên Võ học viện trước, sau khi các người đến sẽ ông ta sẽ chủ động liên lạc với các người. Trên đường đi mặc dù không có giáo sư Thần Phong học viện đi cùng các người, nhưng ta rất yên tâm, bởi vì thực lực các người đủ để ứng phó với các sự kiện bất ngờ."

Khải Văn nói: "Xin viện trưởng yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chiến thắng trở về."

Long Vũ cười nói: "Viện trưởng, chúng tôi có thể lưu lại Tấn quốc vài ngày không?"

"À, có thể. Hiếm khi có cơ hội, cứ lưu lại đó vài ngày, nhưng không được ham chơi quá mà kéo dài thời gian đâu."

Mọi người đồng thanh hoan hô, cao hứng nhất đương nhiên là Long Vũ, đó là quê hương nàg ta, dĩ nhiên có thể chạy về nhà cùng người thân đoàn tụ.

Đang lúc mọi người ngồi lên ba Phi long chuẩn bị đi đến Tiên Võ học viện, Long bảo bảo ranh mãnh bám lấy tay áo Thần Nam, nhất định không chịu buông ra, cuối cùng còn bướng bỉnh kéo hẳn lên trên lưng nó.

Mọi người không thể nhịn cười được, Phó viện trưởng thần sắc tức thời đại biến, ông ta hi vọng con rồng đó sẽ không gây tai họa gì cho mình.

Thần Nam biết Tiểu Long đối với hắn có thiện cảm, nhưng không tưởng đột nhiên nó lại đối với hắn thân thiết như vậy. Mặc cho hắn có suy nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu được nguyên nhân ở đâu.

"Long bảo bảo đừng làm loạn nữa, sau khi về sẽ cùng người đi chơi, hôm nay ta phải đi đến một nơi rất xa."

Tiểu long lắc đầu không đồng ý, "Ô Ô" kêu lên mấy tiếng.

Thần Nam cảm thấy có chút kì quái, nói: "Đừng nói là ngươi muốn đi cùng ta?"

Tiểu long cao hứng gật gật đầu, cặp mắt to loé sáng, thần sắc vô cùng hưng phấn.

Phó viện trưởng vừa nghe, khuôn mặt tái xanh. Ông không muốn Tiểu ma đầu đó đến Tiên Võ học viện, vạn nhất xảy ra tai họa gì ở đây, khi ấy tất cả sẽ tính ở trên đầu Thần Phong học viện.

Thần Nam thấy bộ dạng Phó viện trưởng, đương nhiên biết trong đầu lão đang nghĩ gì. Hắn vỗ vào đầu Tiểu Long, nói: "Ta vốn dĩ chẳng phản đối, nhưng vẫn đề cần thiết là lão già vô lại kia đồng ý hay không thì mới được."

Tiểu long nháy mắt với Phó viện trưởng, sau đó "Y Nha" kêu lên một tiếng. Phó viện trưởng lông tóc dựng ngược, lần trước bị Tiểu Long truy đuổi dữ dội là kinh nghiệm bi thảm nhất, làm ông cả đời không quên. Ông không muốn trước mặt các học viên bị Tiểu Long cuồng loạn dày vò, nếu là phát sanh việc ấy, chắc cũng chẳng còn có cái lỗ nào để chui vào.

"Tốt, Thần tiểu tử người trên đường đi không được làm trái ý Ngải Mễ à." Phó viện trưởng nói ám chỉ, đề tỉnh Thần Nam trên đường kiềm chế Tiểu long, không để nó gây ra đại họa.

"Yên tâm đi, quyết không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu. À, ta nghe nói Long bảo bảo cứ ba ngày là cần ăn tiên chi, linh sâm, có thể đưa cho ta một ít mang đi không?"

Tiểu long khẽ cười, nhìn về Thần Nam gật gật đầu, sau đó lại nhìn Phó viện trưởng "Y Y Nha Nha" kêu một hồi.

Phó viện trưởng thầm chửi Thần Nam, trước khi đi đột nhiên dựa vào Tiểu Long chiếm lấy được liệu của học viện. Lão ta biết rõ tính cách Tiểu Long, hiểu rõ việc này không thể thoái thác cho qua, đành miễn cưỡng đi về phía ngoài Long trường, vừa đi vừa nói: "Các người đợi một lúc."

Chín người ngồi trên ba con Phi long nhìn Tiểu Long khả ái vừa tò mò vừa e sợ. Tiểu long và Thần Nam dường như có mối quan hệ hoàn toàn không bình thường, làm bọn họ đổ kị càng thêm đổ kị.

Long Vũ chính là người đổ kị nhất, không kìm được mở miệng hỏi: "Tên bại loại người cho tiểu Thánh long uống thuốc mê gì vậy. Sao nó lại có thể tin cậy vào hạng người như người?"

Thần Nam cười hắc hắc nói: "Cái này gọi là mị lực, nhân cách, nhân phẩm tốt,

ngay cả rồng cũng đều hoan nghênh."

Long Vũ cười nói: "Phì phì phì, nói thật ra là người nói quá là miễn cưỡng rồi. Nhanh nhanh nói vấn đề là gì, nếu không thì người nên khuyên Tiểu Long, để nó sau này theo ta, ta chắc chắn không bạc đãi nó."

Thần Nam vẻ mặt bông đùa cười nói: "Làm sao chúng ta có thể phân chia như người khác, của ta không phải của nàng sao? Như Tiểu Long nè, qua đây ngồi cạnh ta, hắc hắc....."

"Phì, tên bại loại nhà người dám cùng ca ca hồ ngôn loạn ngữ, đến Tấn quốc ta sẽ nhờ người thu thập người, để người phải bỏ mạng trên đất khách." Long Vũ cười nói.

Bên cạnh một nữ sinh nói: "Nói hay, đến Tấn quốc lại có hộ hoa sứ giả thanh mai trúc mã xuất hiện, ha ha....."

Thần Nam hướng về Long Vũ nói: "Tiểu đệ đệ người thật sự có thanh mai trúc mã ở Tấn quốc nhất định là tiểu bạch... Cái này... Người đó như thế nào?" Hắc nhanh chóng nuốt từ "diện" xuống, nói: "Nếu thật sự là có loại người này, người đối với ta rất là không đúng rồi. Thật không ngờ Tiểu Vũ khả ái xinh đẹp như vậy lại tay phải ôm, tay trái ấp. Giấu giấu điểm điểm không dám cho người khác biết"

"Phì, người quả không hổ danh là kẻ bại hoại, mồm mép toàn những lời bậy bạ, đơn giản là kẻ lưu manh bất lương."

Long Vũ uy hiếp nói: "Xem ra thật cần phải tìm một người buột người quỳ xuống."

"Tốt, để cái người gọi là "thanh mai trúc mã" đến tìm ta. Ta nhất định đánh hẳn đến không biết trời đất là gì, lại dám xem thường bản thiếu gia."

Tám người bên cạnh cuối cùng cũng hiểu vì sao Đông Phương Phương Hoàng đối với Thần Nam một mực đòi đánh đòi giết rồi.

Long Vũ thở ra một hơi tức giận: "Ta cuối cùng cũng hiểu tại sao Đông Phương

Phượng Hoàng tâm cao khí ngạo lại bị người chọc đến phát cuồng. Hai huynh muội người đơn giản là vô sỉ huynh đệ, vô lại tử muội. Xem ra, không nên nói chuyện cùng với người để tránh làm cho ta phải bức mình."

Lúc này Phó viện trưởng trong tay cầm một cái bao quay lại.

Thần Nam nói nhỏ với tiểu long: "Long bảo bảo trước khi rời khỏi hãy cho lão già đó chút thể diện, nhưng phải biết khi nào dừng lại, không được quá trớn."

Tiểu Long hưng phấn gật gật đầu.

Phó viện trưởng mang cái gói ném cho cho Thần Nam đang ngồi trên lưng Tiểu Long, nói: "Mọi thứ đều ở đây, đủ cho Ngải Mễ dùng trong một khoản thời gian."

Tiểu long nghe xong hướng về Phó viện trưởng thân thiện chớp mắt, sau đó vênh váo đáp tiến đến bên cạnh ông ta, thân thiện phi thường đích thân dùng cánh vỗ vỗ lên vai Phó viện trưởng.

"Phạch", "Phạch", "Phạch".....

Mọi người đều trừng mắt ngây ngốc, Tiểu Long mỗi lần vỗ xuống, Phó viện trưởng lại lún xuống một chút, gần một phần ba đùi bị ngập dưới đất. Thần Nam vội vàng ngăn Tiểu Long lại, nếu không thì Phó viện trưởng rất có khả năng bị "chôn" dưới đất.

Phó viện trưởng đối diện Thần Nam nghiêng chặt hàm răng, mọi người tại trường đều cố gắng nhịn cười.

Ba con Phi long bay lên bầu trời, Tiểu long rung chuyển nhàn nhã bay lên, hướng theo ba con Phi long bay đi.

Phó viện trưởng hao tổn sức lực mới rút được hai chân ra từ dưới đất ra, nhỏ giọng nguyên rủa: "Con rồng đầu có vấn đề, tên tiểu tử vô lại...Hãy đợi đấy!"

Ba con phi long cùng Tiểu long bay được một lúc, Lộ Ti vốn ở cách đó không xa, nghiêng răng nói: "Không ngờ tên vô lại đột nhiên đi đến Tiên Võ học viện, đồ

gia hỏa đáng chết..."

Chương 3: Long Kỵ Long

Dưới bầu trời xanh với từng đám mây bay, mười người cười trên bốn con rồng cấp tốc phi hành trong không trung, để lại đằng sau những âm thanh náo động. Trong mười người này có ba là Long kỵ sĩ, sớm đã quen với tốc độ trăm dặm chỉ trong nháy mắt này. Những người còn lại đều là lần đầu ở trên cao ngàn mét, trong lòng khó tránh được chút hồi hộp.

Sau nửa canh giờ, mọi người cũng dần thích ứng với loại tốc độ này, hơn nữa lại cảm thấy thích loại cảm giác kích thích mới mẻ. Mỗi người đều hưng phấn phi thường, cúi nhìn bao quát đất trời sông núi, cả thế giới như nằm trong lòng bàn tay.

Ba con Phi long phi hành cực nhanh. Mọi người đều thấy Tiểu Long đang bay lắt lắt lư lư, đều cho là nó còn quá nhỏ, khả năng là theo không kịp ba con Phi long đã thành niên kia.

Không tưởng được tốc độ của Tiểu Long như điện, chớp mắt cũng đã lướt qua ba phi long bắt đầu vượt lên dẫn đầu. Nó chân chính triển khai hai cánh phi hành thì vô cùng vững chắc, lại không còn một tí cảm giác lóng ngóng nực cười nào nữa. Nếu như không vì Thần Nam vội vàng ra lệnh bắt nó chậm lại, nó có khả năng trong chớp mắt bỏ lại ba con phi long không còn tung tích.

Mọi người nhìn thấy nhãn thần của Tiểu Long lần này lại phát sinh biến hoá. Tên tiểu gia hoả này hiện tại đơn giản chính là báu vật. Long Vũ chợt có ý nghĩ khác lạ, muốn một cước đá Thần Nam bay xuống, lệnh cho Tiểu Long "bỏ tối sang sáng".

Bay qua núi cao, vượt qua bình nguyên, mọi người nhanh chóng cũng ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn trong Thiên Nguyên đại lục, tiến nhập vào Sở quốc. Nhìn mặt trời đỏ đang lặn xuống phía tây, mọi người quyết định tìm một khách sạn ở lại, hôm sau đi tiếp.

Sở quốc và Thiên Nguyên đại lục rất gần nhau, chỉ trong cùng một dãy núi, nhưng khí hậu hoàn toàn không giống nhau. Những ngọn núi ở Tội Ác chỉ thành có khí hậu cực kỳ dị thường. Tại các núi lớn, màu xanh bốn mùa không thay đổi, không có nóng lạnh thay đổi mà bốn mùa đều là mùa xuân. Lúc này, ở Sở quốc cũng bắt đầu sang thu, màu xanh tuy vẫn còn, nhưng cũng đã lộ rõ một chút thu ý.

Trong thời gian nửa ngày mà gặp hai loại thời tiết, mọi người không tìm được cảm giác thích thú đối với thời tiết ở đại lục. Sống mãi ở đó thì chẳng nhận ra sự thay đổi nào nào nhưng khi đi khỏi mới vô tình nhận ra là mùa thu đã tới.

Để tránh kinh động đến người khác, mọi người dừng lại bên ngoài một toà tiểu trấn không được phồn hoa ở phía dưới. Ba Long ký sĩ lệnh cho ba con Phi long bay đến sơn lâm tự tìm thức ăn. Trong lúc mục quang của mọi người nhất tề nhìn về hướng Tiểu Long thì Long Bảo Bảo nháy nháy đôi mắt sáng lớn, lộ ra thần sắc vô tội, thế nào cũng không chịu rời đi, trái lại còn muốn cùng với mọi người tiến vào trong tiểu trấn.

Tiểu Long khả ái như muốn theo người. Mọi người không ngờ, nhìn thấy bộ dạng uy khuất của nó, chẳng ai nỡ để nó ở lại bên ngoài hoang dã này, cuối cùng mang theo nó tiến vào tiểu trấn.

Tiểu Long vô cùng cao hứng theo sau mọi người, lặc lự tiến vào tiểu trấn. Trên đường đi mọi người đều dừng lại nhìn, cũng vì người ở trong đó thấy qua rồng là sinh vật đẳng cấp cao siêu, Tiểu Long xuất hiện ở toà tiểu trấn xa xôi này lập tức tạo nên những tiếng xì xầm, nhiều người muốn đến quan sát.

Thấy mọi người luôn luôn chăm chú nhìn, Tiểu Long lúc đầu không hiểu ý, sau lại dần dần lộ ra sắc mặt bất mãn, nhẹ lấy cái đầu rồng to lớn dò xét qua lại, dọa ít bách tính vì thế bỏ chạy cũng có ít trẻ nhỏ oa oa khóc lớn.

Nhìn thấy mọi người kinh hoàng, nó lộ ra thần sắc hưng phấn thiếu điều muốn tiến vào đám đông náo loạn một trận, may mà được Thần Nam giữ lại sừng rồng.

Nhìn thấy Long Bảo Bảo giống như một tiểu hài tử mọi người không nhịn được mỉm cười.

Kết cuộc cũng tìm được một khách sạn vừa ý, mọi người đều hướng tới đó mà đi, theo sau là tiểu long. Trong lúc phục vụ của khách sạn nhìn thấy ở phía sau mọi người là con vật to lớn thiếu chút bất tỉnh, vội vàng lùi lại, miệng lắp ba lắp bắp nói: "Khách quan ngài... các ngài..."

Khải Văn nhanh chóng tiến lên phía trước nói: "Không nên sợ hãi! Đây là một con rồng nhỏ không thể làm hại người nào đâu."

Người phục vụ nhìn thấy nhóm người trẻ tuổi, nam thì anh tuấn khôi vĩ, nữ thì kiều diễm mỹ lệ, một điểm cũng không giống người xấu, liền yên tâm trở lại. Anh ta tránh Tiểu Long, giúp mọi người đăng ký, một lúc mà sau đi đầu đưa mọi người hướng về hậu viện.

Mười người mở ra năm căn phòng, hai người một phòng. Thần Nam lựa chọn cùng với Quan Hạo một phòng. Trong số ít người ở tại đây chỉ có hắn là quen thuộc nhất.

Tiểu Long nghỉ trên một bãi cỏ ở bên ngoài. Tuy nó muốn ở cùng một chỗ với Thần Nam nhưng thân rồng quá to lớn nếu miễn cưỡng đẩy vào trong phòng chỉ sợ cả phòng ố đều phải đổ sập.

Vào lúc ăn tối thì Thần Nam từ bao đồ trong tay lấy ra một củ nhân sâm đã thành hình, đưa vào miệng của Tiểu Long. Tiểu Long vui mừng nuốt ngay, mà sau đó nhắm mắt lại nằm trên bãi cỏ không động đậy.

Mọi người rất ngạc nhiên. Long Vũ theo đó mà nghĩ, nói: "Tiểu Long giống như đang luyện hoá dược lực củ nhân sâm gần trăm năm ấy, khó trách tiểu gia hoa này thực lực khó lường, nếu là ngày ngày ăn loại vật này nó sớm muộn sẽ đột phá cảnh giới Thánh long."

Cảnh giới Thánh long đột phá đương nhiên là tới cảnh giới Thần long trong truyền thuyết. Ngoài truyền thuyết ghi lại thì Thần Long rất ít hiện thế.

Thần Nam hiểu rất rõ thực lực của Tiểu Long. Theo Phó viện trưởng giảng giải nó là Thánh long cường đại nhất của Thần Phong học viện ngàn năm trở lại. Nếu

nếu nó có thể đột phá cảnh giới Thánh long thì lão ta cũng không ngạc nhiên.

Người bình thường cũng là không khả năng hoàn toàn luyện hoá được lực của linh dược nhưng Thánh long cường đại nhất định khả dĩ làm được. Tiểu Long ở lại Thần Phong học viện không đi, không cần phải hỏi lại, chính là nhìn vào dược khố của học viện. Có linh dược giúp đỡ nó tu luyện sự để nâng cấp sẽ đỡ tốn công sức hơn nhiều.

Thần Nam tự nhủ: "Khó trách Long Bảo Bảo tại Thần Phong học viện bề ngoài lại trẻ con như vậy. Đó chính là một tiểu ma đầu dù sao cũng không chịu đi khỏi, nguyên lai là như vậy."

Mọi người không thích sự ồn ào lớn tiếng trước viện, không ra phía trước ăn cơm, để phục vụ của khách điểm ở bên cạnh vườn hoa phía hậu viện bày ra một cái bàn lớn, mười người ở hậu viện được phục vụ ăn tại chỗ.

Thần Nam, Quan Hạo mấy người đương nhiên không khỏi uống rượu rồi. Mấy nam nhân trên bàn cùng nhau trao đổi ánh mắt, không hẹn mà đều bắt đầu hướng về nữ sinh mời rượu. Kết quả làm cho Long Vũ mấy người một trận mặt vui, mặt buồn họ không có hảo tâm.

Khi hương rượu trong viện bắt đầu từ từ lan toả ra sau, đôi mắt to của Tiểu Long liền mở ra, khệnh khạng bước tới bàn ăn. Long Vũ rõ ràng đối với nó thương yêu vô cùng, lấy nửa con gà nướng đưa cho nó. Tiểu Long ngoác mồm nuốt ngay.

Tiểu Long lần đầu ăn thức ăn chín cảm giác mùi vị thơm ngon vô cùng, hai mắt phát sáng, "ô ô" kêu liên tục.

Thần Nam cười hắc hắc nói: "Long Bảo Bảo đừng vội! Ta giúp người ăn thứ này." Hắn vẫy tay gọi phục vụ gần đấy lại, nói: "Một lợn, một dê, một ngỗng, mau đem lên cho ta, trực tiếp cho tiểu gia hoả này ăn no thì thôi!"

Phục vụ ngậm tặc lưỡi: "Thằng cha này thật là người có tiền, tên "tiểu gia hoả" này mà ăn cho đến lúc no rồi thì khách sạn khẳng định có thể một lúc phát lên được."

Chín người bên cạnh nhìn Thần Nam đầy ngạc nhiên, không ngờ rằng hần cùng Phó viện trưởng có thù như vậy, lại cho Tiểu Long "ăn to uống lớn", khi về đến Phó viện trưởng báo cáo tài vụ thì lão đầu tử không khóc không được rồi.

Tiểu Long đối với Thần Nam "y y nha nha" nói không dừng, dáng vẻ rờn cười làm cho đôi mắt lớn díp lại thành một đường khâu nhỏ.

Mọi người ở bên cạnh vườn hoa chén to chén nhỏ. Tiểu Long ở bên cạnh cũng bắt chước làm theo, không ăn thì cũng hát hò. Sau khi tiêu diệt được ba con heo, năm con dê nướng, mười mấy con ngỗng nướng thì nó làm như lưu luyến, không nghĩ kết thúc tàn cuộc.

Nó lại lấy mắt nhìn về hướng chén rượu trong tay mọi người, Long Vũ nhìn thấy biết là cần phải ngăn lại, nàng nói với Tiểu Long: "Tiểu gia hoả, đó là không phải vật tốt, ngàn vạn không nên uống..."

Thần Nam ngắt lời cô ta, nói với Tiểu Long: "Long Bảo Bảo muốn ném thử không?"

Tiểu Long gật gật đầu trông đợi, trong mắt nổi lên sắc hưng phấn.

Thần Nam để nó há miệng, sau đó cẩn thận đổ từng chút một vào trong miệng nó. Hần không dám đổ mạnh, sợ Tiểu Long không chịu được sẽ đại phát cuồng tính, làm loạn hết lên.

Ngoài suy nghĩ của mọi người, Tiểu Long há miệng rồi lại há tiếp, cuối cùng gật đầu liên tục, đưa hai chân trước ra ôm lấy vò rượu trên bàn sau đó bắt đầu uống ừng ực.

Mọi người trợn mắt há mồm. Đây là rờn sao? Không ngờ có thể có được trình độ uống rượu như vậy.

Thần Nam lại vẫy tay về hướng phục vụ nói: "Mang rượu đến đây! Tiếp ngay cho tiểu gia hoả này uống đến thoả mãn mới dừng."

Hỏa kế bên cạnh sớm đã ngán người, mãi một lúc sau tỉnh lại hướng tới tiền

viện chạy đi.

Lần này Long Vũ, Quan Hạo, Khải Văn bọn họ nhìn Thần Nam trong mắt biến đổi. Cái gã này rõ ràng đang dạy Tiểu Long toàn điều xấu.

Long Vũ không nhịn được nói: "Bại hoại! Người sao có thể làm vậy? Tiểu Long quá khả ái, người... tự nhiên lại đi dạy nó uống rượu! Không thể để nó ở gần người, nếu tập tính lưu manh của người lại truyền cho nó, nó sớm muộn cũng biến thành một con rồng có vấn đề, không thể để người lại tiếp tục làm hại nó."

Cô ta đến bên Tiểu Long, vẫy vẫy tay nói: "Tiểu Long đến trong đây với ca ca, không nên lại đi theo người xấu xa này."

Tiểu Long chớp chớp đôi mắt to nhìn nàng.

Thần Nam cười hắc hắc nói: "Dám phá quan hệ của ta cùng Long Bảo Bảo, một người nữ nhân lại muốn làm ca ca của nó. Nó chỉ có thể là tiểu đệ của ta. Ta nghĩ cô muốn gần gũi nó cũng khả dĩ, hãy làm tiểu muội của nó nhé. Hắc hắc, Tiểu Long người cảm thấy đề nghị đó như thế nào?"

Càng làm cho mọi người nhin không nổi chính là Tiểu Long lại gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Long Vũ cực kỳ tức giận gần như phát cuồng, mắng: "Bại hoại! Người hãy xem xem, người dạy Tiểu Long thành dạng gì rồi, căn bản là một Tiểu long vô cùng đáng yêu, hiện tại đều đã biến thành tiểu vô lại rồi."

Chính tại lúc này mấy người phục vụ ôm mười mấy vò rượu ngon đến, Tiểu Long cao hứng kêu "ô, ô" liên mấy tiếng, không kịp đợi liền ôm lấy một vò rượu ngửa cổ uống.

Trong ánh mắt hiếu kỳ xen lẫn kinh ngạc của mọi người, Tiểu Long uống như trâu, chỉ loáng sau hơn chục vò rượu đã sạch bách, cuối cùng nghênh nghênh ngang ngang đi đến bãi cỏ ngã bịch một tiếng xuống mặt đất.

Cuối cùng mọi người cũng ăn xong cơm chiều. Mỗi người tự quay về trong

phòng của mình.

Đêm hôm ấy, Thần Nam mơ một giấc mộng thật buồn cười, hẳn thấy sau khi Tiểu Long quay về Thần Phong học viện, ngoài việc tiếp tục hưởng về phó viện trưởng yêu cầu linh dược, chỉ sợ sau này mỗi ngày đều muốn cả rượu thịt, nhất định làm phó viện trưởng đau đầu không ngừng.

Ngày thứ hai trong lúc mọi người chuẩn bị lên đường thì xuất hiện một vấn đề. Tiểu Long ngày hôm qua uống rượu quá độ, đến sáng thì vẫn chưa tỉnh hẳn, trên đường đi xiêu bên phải vẹo qua bên trái, không giống ngày hôm qua nghênh nghênh ngang ngang, bước đi tập tễnh trông hoạt kê. Hiện tại nó lắc lư càng lúc càng lớn làm người lo sợ, phảng phất lúc nào cũng có khả năng té xuống mặt đất.

Ra khỏi tiểu trấn, ba long kỵ sĩ ngẩng đầu kêu lớn, triệu hồi phi long của mình. Trong lúc mọi người nhảy lên phi long thì Thần Nam âm thầm kêu khổ, với loại trạng thái này của Tiểu Long nếu là bay lên, trời biết nó có " khiêu vũ", " đầu lộn ngược".

Hắn khẩn trương nhảy đến hai vai của Tiểu Long, sau đó nói nhỏ: "Long Bảo Bảo người hiện tại bộ dạng thế này có thể phi hành được không?"

Tiểu Long miệng vẫn còn mùi rượu, quay đầu gật gật đầu với hắn, sau đó bay lên trời.

Tim Thần Nam như muốn vọt ra ngoài, hai mắt mở lớn, khẩn trương bò đến nơi cổ của nó, nắm thật chặt vào hai sừng của nó.

Chín người nhìn thấy tình trạng của hắn liền cười lớn.

Lúc bắt đầu Tiểu Long bay rất ổn định, nhưng sau đó dần dần mất cân bằng, trên không trung chọt lên chọt xuống, lảo đảo sang hai bên.

Thần Nam sắc mặt trắng bạch, nếu là từ độ cao mấy nghìn mét rơi xuống, cho dù hắn công lực có thông thiên thì cũng thành bùn nát.

Hắn hướng về phía trước la lớn: "Uy, các người đợi đã, ta không thể lại ở trên

thân của Tiểu Long rồi, cho ta một chỗ, ta chuyển sang phi long."

Chín người phía trước trên mặt lộ ra tiểu ý, đồng thanh nói: "Không được."

"Làm ơn, các vị đại ca, các vị đại tỷ, các người có hay không có nhân tính vậy? Hiện tại không phải là lúc để cười đùa, nếu như thế này mà rơi xuống thì còn gì là mạng người?"

Long Vũ cười nhẹ nói: "Người ngoan ngoãn theo sau ca ca đi, đối với người là phải như vậy, từ từ chơi đùa với Tiểu Long nhé."

"Long Vũ....."

"Tiểu ngũ....."

"Long tiểu đệ....."

"Long đại ca....."

"Long tiểu muội....."

"Long đại tỷ....."

Thần Nam đối với Long Vũ xưng hô liên tục thay đổi, nhưng tất cả thì từ "ca ca" do Long Vũ tự xưng thì không có dùng đến. Cô ta tức giận cong môi nói: "Ít lại, giữ lại mấy từ xưng hô đáng ghét của người đi, trừ phi người để Tiểu Long theo ta, không vậy người cứ ngoan ngoãn theo phía sau đi."

Chính tại lúc này Tiểu Long đột nhiên ngủ gật, hai cánh chập lại, ngừng đập cánh, giống như đang rơi xuống tự do, từ không trung rơi xuống dưới.

"A....." Thần Nam trên không trung sợ hãi la lớn.

Chín người trên ba con phi long phía trước sắc mặt đại biến, đều hối hận vì trò đùa ác vừa rồi, thật là không nên cự tuyệt Thần Nam qua chung. Ba con phi long theo mệnh lệnh chủ nhân nhanh chóng hướng xuống dưới đuổi theo nhưng trong đó lại không đuổi kịp.

Bên tai Thần Nam tiếng gió vù vù, cuồng phong mãnh liệt làm hắc hổ mà mở mắt ra được, hai tay hắc hổ nắm thật chặt sườn của Tiểu Long, hai đùi dùng lực kẹp lấy cổ Tiểu Long.

"Long Bảo Bảo mau tỉnh lại..." Thần Nam muốn lớn giọng kêu lên, nhưng theo đó kinh phong mãnh liệt thổi vào miệng hắc hổ, hắc hổ không thể mở miệng nói được. Hắc hổ không thể không lắc mạnh lấy cặp sườn của Tiểu Long, sau khi nhanh chóng rơi xuống vài trăm mét, rốt cuộc cũng làm cho Tiểu Long đang hôn hôn mê mê tỉnh lại.

Tiểu Long hoang mang nhìn xung quanh, sau đó quay đầu nhìn Thần Nam hí hóp cười, cuối cùng mới từ từ triển khai đôi cánh, liền ngừng rơi xuống

Thần Nam thở phào một hơi, lúc này toàn thân hắc hổ đầy mồ hôi lạnh.

Trên cao ba con phi long cũng đã đuổi kịp đến nơi, nhìn Tiểu Long tỉnh táo trở lại, trên mặt chín người cũng thở phào. Bọn họ cũng không dám ở trên không trung cười đùa nữa, mọi người quyết định nhanh chóng xuống dưới mặt đất, để Thần Nam qua cười phi long mới.

Sau khi xuống đến mặt đất, một vấn đề khó khăn xuất hiện trước mặt mọi người. Tiểu Long hiện tại với bộ dạng say rượu, nếu quả để nó tiếp tục phi hành trời biết được nó có còn vận động rơi tự do nữa không? Nó phi thường có khả năng thành một thánh long đầu tiên bị ngã chết trong lịch sử. Nhưng mà nếu là chờ nó hoàn toàn tỉnh lại, chỉ sợ ít nhất phải đợi hơn nửa ngày.

Vì không muốn lãng phí thời gian, cuối cùng mọi người nghĩ được một biện pháp cực kì hoang đường, mười người cưỡi trên hai con phi long, còn thừa lại một con phi long chở Tiểu Long.

Sự tình hoạt kê này lập tức được những người trẻ tuổi sung sức này nhất trí thông qua, nguyên nhân là... mọi người đều cảm giác được cái chủ ý thật thú vị!

Thần Nam nhả nãi trao đổi với Tiểu Long một phen, nguyên tưởng nó sẽ từ chối quyết định đó, nhưng không nghĩ được nó lập tức trèo lên lưng một con phi long, động tác nhanh đến nỗi người khác phải tặc lưỡi.

Thần Nam có chút hoài nghi, tên gia hỏa nực cười này có phải sớm cũng đã có chủ ý như vậy không, sao vừa nói với nó một nửa nó đã tự mình trèo lên lưng phi long?

Lúc Tiểu Long trèo lên lưng phi long, trong một tích tắc con phi long đó đột nhiên rạp xuống đất nằm tê liệt, toàn thân run lên, làm cho mọi người nhận rõ được uy thế của Thánh Long.

Sau khi Tiểu Long kêu "ô ô" vài tiếng, con phi long ấy miễn cưỡng không run nữa, cuối cùng bò dậy, bình ổn hướng không trung bay lên.

Phi long dài bảy trượng cẩn thận mang Tiểu Long trên lưng, giống như rồng mẹ cẩn thận bảo hộ rồng con, người ngoài thật khó nhìn ra nó là bị cưỡng bách.

Mười người cười hai con phi long không có một điểm chặt chẽ, bọn họ nhìn Tiểu Long đang say bí tỉ một cách khôi hài, lúc này nó cũng đã ngáy lên từng đợt từng đợt.

Đợi đến khi đã ổn định, Thần Nam đối với chín người bên cạnh vẫn còn oán giận nói: "Lũ gia hỏa các người thật là khả ác đến cực điểm, nếu không phải ta phước lớn mạng lớn, khả năng có thể cùng Tiểu Long trở thành thần tiên rồi!"

Quan Hạo cả mặt tươi cười nói: "Chúng ta cũng biết người trí dũng song toàn, anh dũng vô địch, lâm nguy không loạn, gặp biến không sợ, phùng hung hoá các, gặp nạn thành lành, bất tử bất diệt, đắc đạo thành tiên."

"Im, lại ba hoa, quảng người xuống phía dưới cho chết đi."

Long Vũ liền cầm lấy bảo kiếm, còn bao kiếm nâng lên chỉ vào cổ Thần Nam trêu chọc: "Bộ dạng này mà lại đắc đạo thành tiên sao? Nếu mà nói như vậy, tiên giới lại không thành nơi tụ tập của lưu manh, bại hoại?"

Thần Nam đưa tay đẩy bao kiếm ra nói: "Tiểu Ngũ muội đừng nói là đùa giỡn ca ca không thành, kì thật không nên làm như vậy bởi vì muội vô luận ở đâu, vô luận ra sao thì ta đều khả dĩ "cúc cung tận tụy" đến chết mới thôi!"

Khuôn mặt Long Vũ nhanh chóng hồng lên, mắng: "Hừ, người là cái đồ gia hoả hạ lưu vô sỉ, quả thật là lưu manh trong lưu manh, bại hoại trong bại hoại, mà da mặt lại quá dày, một con cự long đánh đến trước mặt cho đứt gân đoạn cốt." Cô ta nhanh chóng kéo bảo kiếm của mình quay về.

"Ha ha....." Thần Nam cười lớn.

Mấy người xung quanh mắng thầm Thần Nam "Bại hoại", quả thật danh bất hư truyền, có thể làm cho Long Vũ lộ ra ít tư thái của nữ nhân, ấy mà bình thường khó mà tưởng tượng được.

Chương 4: Chân Ái Vạn Niên

Tối giữa trưa, Tiểu Long tên say xỉn này mới từ từ tỉnh lại, nhưng nó lại lười biếng, ở trên lưng Phi Long không muốn xuống. Tối tận khi nghe mọi người đàm luận về việc phải tìm một tửu lâu để ăn uống, nó mới nhanh chóng hạ xuống đất, hai đôi mắt to sáng rực đầy hưng phấn.

Mọi người một trận thì thảo, không cần nghĩ cũng biết Tiểu Long lúc này trông mong thế nào.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của mọi người, bữa trưa Tiểu Long ăn uống điên cuồng, sau khi xơi xong một con lợn, lại chén sạch một con cừu, tiếp theo lại liên tục uống hết chục bình mỹ tửu. Đương nhiên tất cả đều là do Thần Nam dung túng cho nó, kỳ dư chín người có mặt tại đó đều có vẻ không hài lòng, rất không thoải mái, sau khi trở lại chắc chắn sẽ tìm Phó Viện trưởng phàn nàn.

Long Vũ không khỏi cảm thấy tức giận, đối với việc Thần Nam dẫn dắt Tiểu Long theo "ngã rẽ" này cực kỳ bất mãn. Nàng có ý tốt khuyên Tiểu Long uống rượu là tập quán xấu, thậm chí muốn sử dụng vũ lực để uy hiếp nó. Nhưng Tiểu Long lại chẳng quan tâm phun ngay ra một luồng hỏa diễm, lập tức biến một hũ rượu thành phần tử, làm Long Vũ đại kinh thất sắc, nhìn tên Tiểu Long trẻ con này trong lòng cảm thấy bất an, cũng làm cho nàng ta bỏ luôn ý định sử dụng vũ lực.

Ngoài Thần Nam ra, những người khác đều ngấm ngấm cảm thấy kinh hãi. Một đạo liệt diễm nhỏ cũng lập tức làm hũ rượu hoá thành tro, sức mạnh của Tiểu Long đích thực khủng bố, lửa nó phun ra quyết không phải loại hỏa diễm tầm thường. Cho tới tận thời điểm hiện tại mọi người mới biết Tiểu Long nhỏ bé như vậy, nhưng nó thực sự có sức mạnh tuyệt đối đạt đến Ngũ giai cảnh giới.

Mọi người đang ăn uống đều kinh dị nhìn Tiểu Long, Tiểu Long liền lộ thần tình không biết gì, hai mắt vô tội nhìn qua nhìn lại mọi người.

Long Vũ đối với Thần Nam vô cùng đồ kị, Tiểu Long thực sự là một bảo vật sống a, đã đi theo hắn, tương đương với việc được tuyệt thế cao thủ hộ vệ bên cạnh.

Nàng thực sự hi vọng Tiểu Long khả ái cường đại luôn luôn đi theo nàng, nàng cực kỳ muốn giành lấy Tiểu Long từ bên cạnh Thần Nam. Nhưng Tiểu Long tựa hồ không có "cảm giác" với nàng, khi nàng tỏ ra "hào cảm", Tiểu Long biểu lộ biểu tình mê hoặc không hiểu.

Việc làm Long Vũ không thể nhẫn nhịn nhất là khi nàng ta cẩn thận lấy thêm con ngỗng quay cho vào mồm Tiểu Long, chẳng dè nó lại dụi dụi đầu vào mình Thần Nam đầy vẻ thân thiết.

"Bại loại, ta đề xuất với người một lần nữa, nếu người có thể đưa Tiểu Long cho ta, ta sẽ cho người một số tiền rất lớn."

Thần Nam chỉ có thể mỉm cười, bắt đầu cười nhạt, người nào lại có thể thực sự ra lệnh cho Tiểu Long. Mặc dù Tiểu Long bây giờ tương đối có thiện cảm với hắn, nhưng trời mới biết cái tên gia hỏa trông có vẻ ngây thơ, ấu trĩ này đáo để như thế nào.

Sau khi ăn trưa xong mười người bắt đầu nghỉ ngơi sau đó cùng khởi hành, kết quả như mọi người sở liệu, Tiểu Long uống nhiều quá, bước đi không vững, thành tên tửu quỷ danh phù kỳ thực, cuối cùng không có cách nào đành tiếp tục do phi long chở đi.

Trên đường Khai Văn thủy chung giữ vẻ tươi cười, hắn nhân vì vướng mắc giữa Thần Nam và Đông Phương Phượng Hoàng lại đối với Thần Nam có vẻ bất mãn. Những người khác vốn dĩ không có ấn tượng tốt với Thần Nam, hắn ở Thần Phong học viện ác danh truyền xa, nhưng trên đường đi đã nhận ra hắn đã không tệ hại như trong tưởng tượng, cơ bản đã thay đổi quan điểm đối với hắn.

Mọi người trong lúc nhàn rỗi tán chuyện, ai cũng đều hiểu rằng, Khai Văn và Thần Nam có thực lực nhất, đã đạt được tam giai chi cảnh. Quan Hạo thực lực kém nhất, hắn tu vi mới gần đạt được nhất giai cảnh giới. Những người khác trừ Long Vũ thần bí khó đoán ra, tu vi đều đã đạt đến nhị giai cảnh giới.

Tất Hạo tới tận thời điểm này mới minh bạch tác dụng của mình, đơn thuần là "pháo hôi". Kỳ thật mỗi cá nhân đều minh bạch, trong vòng đấu quan trọng, tối hậu quyết định thắng thua phải nhờ tới những cao thủ tam giai trong đội.

Chúng nhân không biết danh tự của Thần Nam, chỉ biết hắt hủ họ Thần. Thần Phong Học Viện có rất nhiều học sinh có thân phận đặc thù, học sinh ẩn giấu thân phận, bọn họ đã thấy nhiều trường hợp như thế, do đó trên đường cũng không có ý định truy vấn.

Thiên Nguyên Đại Lục Đông Phương, ba đại quốc chiếm lĩnh hơn ba phần tư của bản đồ phương đông, phân biệt là Sở Quốc ở phía Tây, Bái Nguyệt Quốc ở phía Nam, và An Bình Quốc ở phía Đông Nam. Giữa những đại quốc gia này không tiếp giáp toàn bộ với nhau mà được ngăn cách bởi vô số những nước nhỏ, nhưng tuyệt đại đa số những nước nhỏ lại bị phụ thuộc vào các nước lớn.

Sau khi phi hành, mọi người đi qua bầu trời của Sở quốc, đến giữa Sở, Bái Nguyệt, An Bình tam quốc là Tấn quốc. Tấn quốc mặc dù lãnh thổ có hạn, không thể so sánh với ba siêu cấp đại quốc, nhưng họ tại Đông phương có tiếng tăm nhất định.

Tại đây có rất nhiều những môn phái tu luyện cổ, trong khoảng nghìn năm trở lại đây xuất hiện rất nhiều những nhân vật kinh thiên động địa.

Nghe đồn, có người đơn độc xông vào tận Ma Pháp Thánh Địa thần bí ở Tây phương rồi nguyên vẹn trở ra; lại có người ngự Đông Phương Thần Long chu du tứ hải; có người đạt đến mức tiên cảnh, đã không còn lưu lại tại nhân gian...

Những điều đó vô hình trung biến kinh thành Tấn quốc trở thành thánh địa của giới tu luyện Đông phương, mà Tiên Võ Học Viện lại là nền tảng của đế quốc này, sức mạnh của nó có thể dễ dàng hình dung.

Xem xét bên dưới mặt đất, khiến Thần Nam vô cùng chấn kinh, trong tim từng đợt cảm xúc dâng trào mãnh liệt.

Từng ngọn núi, từng khối bình nguyên, từng con sông lớn...

Trải qua hàng vạn năm, thế giới đã có những thay đổi lớn, khi Thần Nam nhìn thấy Tấn Quốc nhất thời cảm thấy thân thuộc. Những núi non trùng điệp liên miên rõ là Thái Hành Sơn Mạch, những bình nguyên nối tiếp nhau đúng là Cửu Châu bình nguyên, những dòng đại hà mệnh mông chính là Tây Tử Hồ Thuỷ...

Tất cả chứng minh đó chính là cố quốc của hần.... Hoa Hạ cố quốc hiện nay.

"Đây thực là... thực là Hoa Hạ ư?!" Thần Nam tự nói, hai mắt hần nhòa dần.

Hần khi còn ở Sở Quốc Hoàng Cung đã tra đủ các cổ tịch, hằng mong tra ra Hoa Hạ quốc vạn năm trước cuối cùng là tại khu vực nào hiện nay. Nhưng hần không tìm thấy chút gì liên quan hoặc có ý nghĩa liên tưởng đến "Hoa Hạ" hai ký tự đấy cũng không tìm thấy nốt.

Đối chiếu với ký ức, hần biết Hoa Hạ cố quốc chính là trung tâm của Tiên Áo Đại Lục, sau hàng vạn năm vật đổi sao dời, hần không biết đã phát sinh những biến cố kinh thiên động địa nào, không biết có thể tìm thấy chút quá khứ thân thuộc nào tại đây không.

Tựa hồ trong cõi mông lung đã có chủ định, nếu không đi qua Tấn quốc, hần đã không phát hiện ra vùng đất mẹ Hoa Hạ, hình thù đất đai đúng thật biến hoá quá lớn, nhưng hần vẫn nhận ra.

Thần Nam không quá hoài niệm về cố quốc, sở dĩ hần muốn tìm di tích của Hoa Hạ, bởi vì trái tim của hần thủy chung tồn tại nuôi tiếc, hần muốn đến nơi đã xảy ra mọi thứ, truy tìm lại uly tịch.

Hần lại nghĩ đến một vạn năm trước, ngày hần và Vũ Hình ly biệt, hần cả đời không sao quên được.

Dưới bầu trời u ám, những hạt mưa nhỏ theo gió rơi xuống, hàng trăm đoá hoa sắc màu điêu linh, lác hoa rải rời...

Vũ Hình trăm mạch đứt đoạn sau khi được tuyệt thế cao thủ Thần Chiến nghịch thiên cải mệnh cho, mỗi bước mỗi quay đầu nhìn đi sâu vào Bách Hoa cốc, dung

nhân tiêu tụy đó, dáng lưng thê mĩ đó, cái liếc nhìn cuối cùng đầy sầu thương đó...

Trong giây phút ấy Thần Nam trong tim có thiên ngôn vạn ngữ, hăn đã mở miệng, nhưng lại không nói được lời nào. Hăn đưa hai tay ra phía trước cố sức quơ nắm, tựa như những tường có thể nắm giữ lại thân ảnh xa xăm đó, nhưng hăn có thể nắm bắt được gì ngoài không khí? Móng tay của hăn đâm thủng gan bàn tay, một giọt máu tươi rơi xuống nhuộm hồng trên mặt đất.

Đau! Hăn dính xác cảm thấy rất đau đớn, nhưng không phải tại tay hăn, mà là đau đớn trong trái tim hăn, vào lúc này trái tim hăn rỉ máu!

Thương tâm lớn nhất chính là sinh ly tử biệt. Khoảnh khắc đó, Thần Nam mới hiểu sinh ly tử biệt có cảm giác như thế nào.

Cho dù Thần Chiến có thần công thông thiên, có khả năng nghịch thiên lưu giữ tính mệnh Vũ Hình, nhưng bất quá chỉ là tạm thời giữ lại trong một khoảng thời gian ngắn. Có khả năng phục sinh hay không, phải phụ thuộc vào nàng, Vũ Hình vào lúc tối hậu đã tiến vào Cổ Tiên di địa Bách Hoa Cốc.

Âm thanh thì thầm thống thiết đó tựa hồ như vang lại bên tai Thần Nam: "Đừng quá thương tâm, đừng quá đau buồn, Bách Hoa Cốc linh khí nhân uân, ta nhất định có thể khôi phục trở lại... tạm biệt, hẹn gặp lại!"

Một tiếng sét kinh thiên phía trên Bách Hoa Cốc vang lên, một đạo lôi điện từ bầu trời u ám trực tiếp đánh xuống. Thần Chiến ngự không phi hành, bay vòng xung quanh Bách Hoa Cốc hạ xuống một trăm lẻ tám chương, toàn diện kích phát Cổ Tiên di lưu cấm chế, triệt để phong bế Bách Hoa Cốc.

....

Thương hải tang điền, tuế nguyệt tròn khuyết, nhưng trái tim Thần Nam tựa như đã lưu lại tại khoảnh khắc vạn năm trước đó.

Không thể quên, thực không thể quên! Nước mắt mơ hồ lăn trên hai mắt của hăn.

Phi Long đang phi hành hết tốc lực, Thần Nam đột nhiên hét lớn: "Ta không thể quên!"

Âm thanh tựa như kinh lôi tại không trung lan ra, tam đầu phi long được một phen kinh hoảng, không tự chủ được hạ xuống, ở trên lưng phi long mọi người đều cảm thấy kinh hoảng.

Mọi người kinh hô lên, rồi nhìn Thần Nam tức giận, thực sự phát hiện hấn tại thời điểm này trên mặt đầy nước mắt, ngây ngốc đúng là mang nỗi thương tâm rất lớn.

Chương 5: Truyền Thuyết.

Quan Hạo nhỏ giọng hỏi: "Thần huynh, người có sao không?"

Một lúc lâu sau Thần Nam trấn tĩnh lại, gạt lệ, cố dần nén tâm trạng, nói: "Thật nguy hiểm quá! Đúng lúc đang luyện công, suýt chút nữa là tẩu hoá nhập ma, nguy hiểm quá."

Long Vũ ngơ ngác nhìn hắn rồi mắng: "Đồ thần kinh."

Mọi người đương nhiên không tin có chuyện "Tẩu hoá nhập ma" như hắn giải thích, nhưng cũng không tiện truy hỏi thêm nữa.

Tiểu Long mở to đôi mắt đang lơ lơ say rượu, tò mò nhìn Thần Nam, sau đó "Y Y Nha Nha" kêu một tràng long ngữ. Nhưng khi thấy hắn không lý gì đến nó, lại gục đầu ngủ tiếp.

Sau đó Thần Nam bắt đầu quan sát khu vực rộng lớn bên dưới. Để ý kỹ thì thấy phía dưới có một sơn cốc, từng điểm từng điểm thật giống như sơn cốc của vạn năm trước. Trong lòng hắn lúc này rất kích động: "Bách Hoa Cốc.... chính là Cổ tiên di địa. Ta nhất định phải tìm nàng. Bất luận thế nào ta cũng phải đến đó để tìm nàng."

Tiên Vũ học viện tọa lạc cách đô thành của Tấn quốc hai mươi dặm. Không xa bên ngoài học viện, có một tiểu hồ mỹ lệ, phong cảnh tuyệt vời. Sóng nước chập chùng, thuyền con điểm điểm, nam thanh nữ tú ngồi thuyền ngắm cảnh trên hồ, thật là trữ tình ưu mỹ.

Xung quanh học viện và tiểu hồ bốn phía đều là rừng, vô cùng yên tĩnh, có thể cảm thấy thấy linh khí sung mãn tràn trề, đúng là một địa điểm hoàn hảo để tu luyện.

Trước khi mặt trời xuống núi, Thần Nam, Khải Văn và những người khác đã

đến được Tiên Vũ học viện. Ba Phi long vừa hạ xuống, lập tức gây sự chú ý của tất cả mọi người.

Rất nhanh chóng có vài người ra đón bọn họ, những người này cũng là môn sinh học viện, nam nữ đều có. Khi nhóm môn sinh này nhìn thấy Tiểu Long nằm trên lưng Phi long thì tất cả đều há hốc miệng kinh ngạc. Thật không thể hiểu nổi tại sao mọi người lại không cho Long bảo bảo tự bay mà lại để nó ngủ lên trên lưng của Phi long.

Những môn sinh này sau khi lễ độ hỏi rõ thân phận của nhóm Thần Nam, liền phái một người nhanh chóng chạy về thông báo. Số còn lại tỏ ý cáo lỗi với bọn họ vì Tiên Vũ học viện không có một Long kị sĩ nào, nên căn bản không có Long trường. Do vậy trong học viện không có chỗ nào Phi long có thể ở được.

Khải Văn và mọi người đương nhiên hiểu được khó khăn của bọn họ. Ba con Phi long được lệnh của chủ nhân bay đến một sơn mạch phía xa, nhưng nhìn bộ dạng của Tiểu Long thì dường như nó không muốn rời khỏi Thần Nam.

Bộ dạng dễ thương, say rượu nghiêng ngã của Tiểu Long lại khiến một vài môn sinh của Tiên Vũ học viện không kìm được tiểu ý. Lại có vài nữ sinh tò mò tụ tập lại, sờ mó lân giáp của nó, làm Tiểu Long rất bất mãn. Nhưng cũng may nó không nổi giận, chỉ tránh né một cách vô hại.

Cuối cùng được một số nữ sinh yêu thích nó năn nỉ giùm, Tiểu Long cũng được dắt vào Tiên Vũ học viện.

Tiên Vũ học viện khí thế hùng dũng, đã có hơn bảy trăm năm lịch sử, uy danh có thể sánh ngang cùng Thần Phong học viện, hiển nhiên cũng phải có cao thủ đứng đầu.

Phong cách kiến trúc nơi đây theo trường phái tự do, kế thừa truyền thống nhất quán phương Đông, nhưng lại ẩn chứa uy lực rất lớn. Khi tiến dần vào trong, tầng tầng lớp lớp nhà cửa đan xen, thật khiến cho người ta hoa cả mắt. Thế nhưng kéo theo sự chú ý của đám môn sinh lại là Tiểu Long, cái đồ Tuý tiểu quý này đã nhanh chóng trở thành nhân vật nổi tiếng ở đây.

Lúc này mọi người nhanh chóng phát hiện ra một chuyện rất thú vị, khi các nam sinh đến vuốt ve Tiểu Long, nó thì bất mãn kêu xì xì. Khi các nữ môn sinh tiến đến, nó tuy có vẻ rất khó chịu, nhưng bộ dạng lại tỏ ra rất khoái trá.

Mọi người đều cười ồ lên, Long Vũ gõ vào đầu Tiểu Long một cái, nói: "Nghe mọi người nói Thánh Long chỉ hay thích thu thập bảo vật, như người thì tập uống rượu, lại bắt đầu ham mê nữ sắc, đầu óc người bị hai chữ "Tửu, Sắc" chiếm hết rồi hả? Vẫn biết người là đồ bại hoại, không học được điều gì tốt lành, nhưng cái tính lưu manh của hần ta thì người đã học hết rồi đấy."

Tiểu Long nhấp nháy mắt kêu lên "Ô Ô" vài tiếng tỏ vẻ muốn kháng nghị.

Mọi người đều cảm thấy buồn cười, thấy Tiểu Long thật giống người, đúng là một tiểu quỷ khả ái.

Khi Thần Nam, Long Vũ và những người khác tiến vào lạc viện thứ sáu thì một lão nhân râu tóc bạc trắng cười lớn xuất hiện đón tiếp, Khải Văn, Long Vũ và mọi người liền tiến lên chào.

"Bái kiến Dương sư phụ."

"Bái kiến Dương tiên bối."

Người mới tới vóc dáng trung bình, toàn thân vận tử y, ước chừng sáu mươi tuổi, vẻ mặt tươi cười, nhìn rất hòa nhã, nhân từ. Lão cười nói: "Vì có một số việc nên lão phải đến trước, không đi cùng người được, trên đường đi người không gặp yêu ma quấy nhiễu gì chứ?"

Khải Văn nói: "Thưa, Không có"

Long Vũ phản đối: "Sao không có gì, Tiểu Long..."

"A..." Tử y lão nhân kinh ngạc kêu lên một tiếng, lão bây giờ mới chú ý đến Tiểu Long đang bị các môn sinh Tiên Vũ học viện quay quanh, lão kinh ngạc hỏi: "Ngài Mễ cũng đến sao?"

Mọi người không dẫn được tiểu ý, liền một mạch kể chuyện từ lúc đi khỏi Thần Phong học viện nhưng nói đi nói lại cũng là biểu hiện của Tiểu Long trên đường..

Tử y lão nhân vui vẻ gật đầu, lão biết rất rõ thực lực khủng khiếp của Tiểu Long. Lão nhìn Thần Nam, rồi lại nhìn Tiểu Long, tuy hẳn không biết lão, nhưng Tử y lão nhân đã sớm biết hẳn rồi.

Tử y lão nhân là giáo sư Đông Phương võ hệ của Thần Phong học viện, có quan hệ thân thiết với gia gia của Đông Phương Phượng Hoàng. Lão bình thường rất thích mặc tử y trong khi Đông Phương lão nhân thường ngày thích mặc lam y, nên bị các môn sinh Thần Phong học viện đặt là "Háo sắc song nhân".

Ngày mà Thần Nam dò thám Thần Phong học viện, xông bừa vào phòng Tiểu Bảo Chúa và Đông Phương Phượng Hoàng, Tử y lão nhân và gia gia Đông Phương Phượng Hoàng đã sớm ở bên ngoài. Nếu không có lão ra tay ngăn cản gia gia của Đông Phương Phượng Hoàng, thì e rằng Đông Phương lão đầu đó đã sớm đã nhảy vào giáo huấn cho Thần Nam một trận rồi.

Lão nhìn thẳng vào Thần Nam cười nói: "Người chính là thiếu niên họ Thần hả, ta đã nghe Phó viện trưởng nói nhiều về người, ha ha..."

Thần Nam đương nhiên biết lão ngụ ý rằng, đã biết hết những chuyện trước kia của hắn từ Phó viện trưởng.

Khải Văn đứng giữa liền giới thiệu: "Đây là Đông Phương võ hệ Dương Lâm lão tiền bối!"

Thần Nam cung kính nói: "Bái kiến Dương tiền bối."

"Không cần đa lễ, nghe Phó viện trưởng nói người là chủ lực trong cuộc thi đấu. Tốt, mấy ngày sau người phải lên biểu diễn cho mọi người xem đấy."

Mọi người vừa chuyện trò vừa đi vào trong Tiên Vũ học viện. Tiểu Long vận vẹo thân hình phì nộn, lắc lư lão đảo theo sau vào hậu viện.

Tiên Vũ học viện chiếm một vùng mệnh môn, xem chừng còn rộng hơn cả với

Thần Phong học viện. Dù mấy ngày nữa mới tổ chức thi đấu, song người của tứ đại học viện đã đến gần đầy đủ.

Để tránh xa những chuyện phiền phức, những người tham gia thi đấu của Thần Phong, Huyền Ma, Chiến Thần, Tiên Vũ tứ học viện rất ít khi lộ diện. Tất cả đều ở trong phòng tĩnh dưỡng tinh thần, cố gắng đảm bảo trạng thái tốt nhất để tham gia tranh đấu.

Những người của Thần Phong học viện trú trong các lầu các, chỉ thấy nơi đây sông nước hữu tình, cảnh sắc mê nhân. Quả thật có thể xem Tiên Vũ học viện là lâm viên đẹp nhất trong tứ đại học viện.

Sau khi Long Vũ đến được hai ngày liền xin phép Dương Lâm cho mình được về thăm nhà, vài nữ môn sinh cười, trêu chọc: "Long đại mỹ nhân lại động xuân tâm, muốn mau chóng gặp mặt tình lang đây mà, ha ha..."

Long Vũ điều cốt cười nói: "Các người còn nhỏ tuổi mà chỉ biết nói năng lung tung."

"Lại còn không nhận, bây giờ thì ai mà chả biết!"

"Được, bây giờ các người cứ tùy tiện nói năng lung tung đi, đợi ca ca ta tới sẽ thu thập bọn người."

Thần Nam không có ở đây, Khải Văn vẫn bình tĩnh như thường, nhưng những nam sinh khác thần sắc đều biến đổi. Tuy biết rằng Long Vũ đối với họ vô tình, giữa bọn họ không thể có khả năng xảy ra chuyện gì, nhưng một số người không khỏi thất vọng, điều đó cũng là căn bệnh thường thấy của nam nhân.

Sau khi phát hiện ra Tấn Quốc là một bộ phận của Hoa Hạ rộng lớn vạn năm trước, Thần Nam trong lòng quả thật rất xung động. Sau khi đến Tiên Vũ học viện, hẳn liền bế môn bất xuất, cẩn thận hồi tưởng Cổ tiên di tích bây giờ nằm ở địa phương nào.

Sau khi Long Vũ rời đi, Thần Nam cũng đến gặp Dương Lâm, nói rằng có việc

quan trọng muốn đi vòng quanh một chuyến. Hắn đảm bảo rằng trước khi thi đấu nhất định sẽ quay trở về. Vì thế Dương Lâm mới chấp thuận cho hắn đi.

Thần Nam cười Tiểu Long bay lên trời, hướng về phía Nam Tấn Quốc mà đi. Để chuẩn bị cho chuyến đi dài hôm nay, hắn đã chú ý hạn chế Tỳu tiểu quỷ này uống rượu, chỉ cho uống hai, ba hũ nhỏ mà thôi.

Khi bay tới Thái Hành sơn mạch dài vô tận đó, Thần Nam đột nhiên nhớ tới Thần Chiến phụ thân hắn. Lúc bấy giờ Thần Chiến trong thiên hạ là tuyệt thế cường giả. Tại Thái Hành sơn mạch, bị ba cường giả công lực thông thiên vây công. Vạn bất đắc dĩ, ông đành ba lần khai mở Hậu Nghê cung, chỉ trong một ngày liên tiếp bắn lấy mạng ba tuyệt đại cao thủ, uy chấn thiên hạ, được thế nhân nhớ đến như một cái thế thanh niên cường giả.

Tuy nhiên, trận chiến đó bất quá chỉ là một bắt đầu, trong những năm sau này, Thần Chiến đã thật sự trở thành một truyền thuyết.

Theo truyền thuyết, có lần ông một mình lên Phiêu Diêu phong đại chiến cùng tiên nhân, sau đó ung dung bỏ đi; và cũng theo truyền thuyết, có lần ông một mình ngao du trên Đông Hải diệt trừ con Nghịch lân chi long; lại theo truyền thuyết, ông có lần Vũ phá hư không, nhưng vẫn có thể bình yên quay trở về...

Chương 6: Côn Lôn

Theo truyền thuyết, Thần Chiến có năng lực kinh thiên, giống như cầu vồng chiếu xuống mặt đất, khiến cả nhật nguyệt trên trời đều thất sắc.

Ông ta chính là tuyệt đỉnh cường giả trong giới chân tu, Tiêu Diêu Vương của Đế nhất cường quốc Hoa Hạ của Tiên Áo đại lục.

Thần Chiến tài năng cái thế, thân thể hiển hách, tu vi ngạo thế, Thần gia đương thời ẩn ước ở vào vị thế của một Thiên Hạ Đế Nhất Thế Gia.

Cùng năm Thần Chiến tạo ra những thần thoại, chỉ vồn vện vài câu chữ thì không thể nói hết. Chỉ có thể nói vào thời đó ông ta chính là nhân vật truyền kỳ nhất.

Chính bởi vì Thần gia mang vinh quang vô thượng, lại bị những hào quang vô tận bao bọc xung quanh, cho nên Thần Nam đương nhiên cũng mang trên người những áp lực rất lớn.

Thời niên thiếu, hắn đã sớm bộc lộ tài năng, nhưng trong mắt thế nhân việc này là đương nhiên, nếu hắn không thể trở thành cao thủ trong đám thiếu niên thì mới là việc lạ đó. Nhưng từ năm mười sáu đến hai mươi tuổi, phát sinh việc ngoài ý muốn, hắn từ một kỳ tài trở thành kẻ tầm thường, áp lực to lớn ấy thật khiến hắn thống khổ không chịu nổi.

Gió bắt đầu tạt vào mặt, một luồng khí lạnh thổi về phía Thần Nam, khiến hắn từ trong những hồi ức ngày xưa tỉnh lại. Tiểu Long lúc này đang bay trên đỉnh Hành Sơn quanh năm tuyết phủ.

Tiểu Long cứ nhắm vào hướng Nam mà bay, trên mặt đất, cảnh vật loáng chốc vụt ở lại sau lưng. Trải qua vạn năm, núi chuyển sông dời, cảnh vật bên dưới dù không đến nỗi thay đổi hoàn toàn, nhưng thật sự đã biến đổi đi rất nhiều. Thần Nam

cẩn thận quan sát, tìm kiếm những di tích còn sót lại.

Sắp đến, cuối cùng cũng sắp đến rồi.

Cuối cùng đã đến dãy Côn Lôn hùng vĩ, quê hương của tiên nhân ngày xưa. Nơi Thần Nam muốn tìm chính là cổ tiên di địa trên đỉnh núi phía trước.

Côn Lôn, những chóp núi cao hàng ngàn mét. Núi cao và vực sâu đều rộng lớn vô cùng đã tạo thành một địa vực đồng nhất với những cảnh quan kì dị, khí hậu bất đồng.

Cách mặt nước biển ba nghìn mét là những đỉnh núi và thung lũng cổ kính, cảnh sắc tú lệ. Trên núi, cây rậm rạp xanh ngát, dưới thung lũng thì đầy kỳ hoa dị thảo, bốn mùa đều là xuân. Nhưng trên đỉnh núi cách mặt biển năm, sáu ngàn mét lại quanh năm tuyết phủ trắng xóa. Dãy núi nối nhau liên miên, gió tuyết thổi ào ạt. Và trên đỉnh núi tuyết phủ ngàn năm, tương truyền rằng, có loài hoa Tuyết Liên vô cùng quý giá, một báu vật của đỉnh Tuyết Sơn.

Côn Lôn khí thế hùng vĩ, những vệt trắng, xanh đan xen với nhau. Nhìn từ xa, dãy Côn Lôn thật xanh ngát, không khí trong lành, nhưng từ lưng chừng lên tới đỉnh thì tuyết phủ quanh năm, đâu đâu cũng một màu trắng xóa.

Cũng bởi cảnh sắc thần kỳ đó đã thu hút biết bao tu luyện giả tìm tới ẩn cư. Đông đại lục cũng có những môn phái cổ xưa nằm trong vùng núi này.

Theo truyền thuyết, từ thời rất xa, đây là nơi ở của các vị thần tiên, có rất nhiều tiên nhân đã ẩn tu trên núi Côn Lôn như mộng như ảo này. Nhưng truyền thuyết thì vốn không có cơ sở nào cả, bởi vì nơi Thần Nam muốn tìm chính là địa phương này, nơi ở xa xưa của các tiên nhân thời đó.

Khi đến phía sau dãy Côn Lôn, Thần Nam bảo Tiểu Long giảm tốc độ lại, bay sát trên đường núi. Trong núi tràn đầy kỳ hoa dị thảo tỏa ra hương thơm ngào ngạt, các loài trân cầm dị thú chạy nhảy tung tăng, cảnh tượng ấy có thể nhìn thấy ở khắp nơi. Quả không thẹn là nơi linh địa của trời đất.

Đi qua những mồm núi, vượt qua những độc đạo sơn cốc, thì một đỉnh núi cao đến bảy ngàn mét đã hiện ra trước mắt Thần Nam. Hẳn trong lòng kích động từng hồi, lẩm bẩm nói: "Sáp Thiên Phong, đã đến rồi... cuối cùng đã ở trước mặt rồi..."

"Ha ha, cuối cùng ta đã tìm ra..." Thần Nam cười lên điên loạn. Ngồi trên Tiểu Long mà cứ lấy tay đập lên đầu nó, Tiểu Long ủy khuất quay đầu lại nhìn hắn, mồm phát ra tiếng kêu "Ô Ô" bất mãn, kháng nghị lại.

"Tiểu Long ngoan! Mau mau bay tới đỉnh núi đó, đích đến của chúng ta cuối cùng cũng tới rồi."

Sáp Thiên Phong, giống như một thanh kiếm nhọn chọc thẳng trên đỉnh Vân Tiêu, phủ một lớp trắng xóa, có thể coi nó như là một thế giới của băng tuyết. Vân vụ mờ mịt lững lờ trên đỉnh núi, tiên khí vận chuyển khắp nơi, thật giống như bước vào cực lạc tiên cảnh.

Tiểu Long huy động hai cánh, hướng thẳng lên trên mà bay tới, đón lấy luồng hàn khí phóng lên đỉnh núi. Không khí trên cao mặc dù rất mỏng manh nhưng khi quét qua cơ thể lại giống như bị dao sắc cứa vào. Khí lạnh càng khiến cho Thần Nam cảm thấy người tựa như đã đông cứng. Cũng may hắn công lực thâm hậu, nếu không đã trở thành cục đá từ lâu rồi.

Tiểu Long từ trên cao từ từ hạ xuống, càng lúc càng gần đỉnh núi, không khí từ từ ấm dần lên. Một người một rồng đều cảm nhận được một trận gió xuân ấm áp. Cái ấm áp đó khiến cho Tiểu Long dần dần say mê, mắt nó híp lại để mặc hai cánh tự do trôi đi.

Bên dưới là một dãy núi thấp, sau khi hạ xuống, một người một rồng liền cảm thấy nơi đây thiên địa linh khí tràn ngập, lá xanh mơn mơn, chim hót, hoa thơm, phong cảnh mê người, mỹ lệ trong tranh vẽ tựa như đang trong tiên cảnh.

Thần Nam nhảy từ lưng Tiểu Long xuống, từng bước từng bước tiến về phía trước, trong lòng hắn lúc này kích động dị thường. Phía sau gò đất trước mắt chính là nơi khiến hắn từ khi sống lại đến nay vẫn không thể nào quên được ---- Bách Hoa Cốc.

Dù đã không biết bao nhiêu lần trong lòng hẩn hy vọng, một ngày nào đó sẽ có thể nhìn thấy cảnh này. Mặc dù trong lòng từ lâu đã không còn ôm ảo tưởng, nhưng trước tình cảnh như thế này lại khiến cho hẩn kỳ vọng có kỳ tích phát sinh.

Tiểu Long tò mò theo sau Thần nam, nó cảm thấy cổ tiên di địa này thật tràn đầy linh khí, ở một bên lắc lư đưa đẩy thân hình béo ú, kêu lên "Y Y Nha Nha" không ngừng.

Đi qua mô đất nhỏ phía trước, trước mắt Thần Nam xuất hiện một sơn cốc, hương thơm ngào ngạt phả vào mặt, nhìn từ xa đã thấy trăm hoa đua nở. Thật không thẹn với cái tên đầy mỹ lệ, Bách Hoa Cốc.

Một dòng suối nhỏ từ trong cốc chậm rãi chảy ra, nước suối trong vắt, dưới nước có năm câu sáu màu xếp từ đá cuội, cá lội tung tăng qua lại hài hòa. Trông thật là sinh động.

"Bách Hoa Cốc.. Vũ Hinh... ta đã đến đây... ta đến để tìm nàng đây." Thần Nam thanh âm ghen ngào.

Tiểu Long thấy vẻ mặt thê lương của hẩn thì cảm thấy vô cùng kì quái, đưa cái đầu rồng to lớn quay sang. Cặp mắt to tướng không chớp, chăm chú nhìn hẩn.

Thần Nam nhẹ nhàng kéo nó sang một bên, từng bước từng bước tiến về phía trước. Khi đi vào cốc khẫu, hương thơm lại càng ngào ngạt hơn.

Có thể thấy trong Bách Hoa Cốc ngoài loại kỳ hoa là Xá Tử Yên Hồng, còn có rất nhiều loài cây nhỏ không biết tên. Các chủng loại cây cỏ tuy không giống nhau nhưng chúng đều không cao quá hai mét, óng ánh rực rỡ, giống như được chạm lục ngọc vào thân, tỏa ra ánh sáng thần bí.

Các loài cây nhỏ xung mẫn linh khí, đủ loại sắc màu điểm xuyết trong các bụi hoa, làm cho cảnh sắc càng thêm thập phần mỹ lệ.

Trên Bích Ngọc Thụ lại treo những trái lục sắc, mặc dù đứng cách đó rất xa, cũng có thể ngửi thấy hương thơm ngào ngạt. Tiểu Long hít lấy hít để, con mắt ti hí

chợt mở to, lộ ra vẻ mặt khoái chí, say mê.

Thánh Long thiên sinh cảm giác rất mãn tuệ, nhận biết rằng, quả trên cây này đều là những thứ trân quý dị thường. Nó lộ vẻ vui mừng, cao hứng kêu lên "Ô Ô", lắc lư nhằm phía trước lao tới.

Thần Nam muốn chặn nó lại, nhưng Tiểu Long lại đột nhiên tăng tốc lao thẳng tới.

"Tiểu Long ngoan! Mau quay lại đây!"

Nhưng trong mắt Tiểu Long lúc này chỉ thấy những trái cây lục sắc, đâu có nghe thấy lời Thần Nam gọi, tiếp tục xông thẳng tới.

Chương 7: Vãng Sự

Đột nhiên kinh biến phát sinh, ngay khi Tiểu Long vừa bước chân vào sơn cốc, bỗng xuất hiện một nguồn năng lượng cực đại nhằm vào nó mà đánh tới. Tiểu Long kêu lên một tiếng, sau đó cả cái thân rỗng béo ú bị văng ngược trở lại, đánh "Phịch" một cái, bị quăng xuống đất.

Dường như bên trong có một bức tường năng lượng nhằm ngăn cản kẻ xâm nhập, nhưng tịnh hoàn toàn không có ý đả thương người. Tiểu Long sau khi bị quăng xuống đất lại nhanh chóng bò dậy. Trong mắt nó chợt thoáng lên nét kỳ quái, một lần nữa hướng về phía trước vọt tới, nhưng kết quả vẫn y như cũ, nó lại bị cỗ năng lượng cực đại đó đánh bật trở ra.

Liên tiếp nhiều lần bị cản trở, Tiểu Long dường đã nổi giận, liền há miệng phóng ra một tia thiểm điện năng lượng dao động dị thường.

"Oành", một tiếng nổ lớn phát ra, thiểm điện chạm vào cốc khẩu phát ra ánh sáng chói lóa nhưng ngay sau đó lại biến mất không chút tung tích.

Điều này chỉ khiến Tiểu Long càng thêm tức giận, nó liền lập tức gia tăng thêm sức mạnh, phun ra một mũi tên ánh sáng, nhưng sau khi mũi tên đó chạm vào cốc khẩu thì lại không có nữa phần tác dụng. Toàn bộ đều tiêu biến không tung tích.

Thần Nam thấy Tiểu Long không bị thương tổn gì cả, vì thế cũng không ngăn cản nó. Hắn muốn xem trận pháp do cổ tiên lưu lại, sau khi trải qua hàng vạn năm, liệu uy lực có bị giảm bớt hay không?

Lúc này, Tiểu Long dường như vô cùng giận dữ, cuồng loạn dùng ma pháp hướng vào trong cốc công kích điên cuồng, nhưng lần nào cũng bị cỗ năng lượng trong đó hoá giải hết. Những năng lượng ma pháp cực đại cứ hễ tiến nhập vào cốc thì trong giây lát lại bị hóa giải một cách vô thanh vô tức, không hề có chút tác dụng

nào.

Thần Nam mặc dù sớm biết trận pháp do cổ tiên lưu lại uy lực vô cùng to lớn, nhưng lúc này hắn vẫn bị bất ngờ. Nên biết Ngũ giai thánh long dùng ma pháp công kích dữ dội há có thể coi thường, nhưng đối với cổ trận trước mặt thì lại không có chút tác dụng nào. Nhìn thế cũng đủ biết cổ trận này có uy lực như thế nào.

Tiểu Long lúc này đã dừng lại công kích, trên mặt lộ rõ vẻ không cam lòng. Nó âm ỉ nhìn Thần Nam, kêu "Y Y Nha Nha" không ngừng, dường như đang phát tiết sự bất mãn trong lòng.

Thần Nam hiện tại thật có chút thích thú với Tiểu Long trước mặt. Mặc dù nó có thực lực vô cùng khủng bố, nhưng lại hoàn toàn ý lại vào hắn, dường như không phải vì nhất thời có hứng thú mà đi theo hắn.

Thần Nam âu yếm vỗ vỗ đầu Tiểu Long nói: "Đừng giận nữa, địa phương này không đơn giản như người tưởng tượng đâu. Đây vốn không phải là một sơn cốc bình thường. Nơi đây chính là cổ tiên di địa, hơn nữa lại có Tiên trận do cổ tiên lưu lại, ngay cả Ngũ giai cao thủ cũng khó mà lai động được một chút.

Tiểu Long vừa nghe đến hai chữ "Cổ tiên" thì mắt sáng lên, dường như hiểu ra điều gì, nhìn Thần Nam gật gật đầu, không còn làm ra cái dáng vẻ tím tím ấy nữa.

"Người cũng biết cổ tiên à?"

Tiểu Long gật gật đầu, sau đó lắc đầu lắc đuôi như vẽ minh hoạ. Thần Nam nhìn cả nửa ngày mới hiểu ý tứ của nó, nguyên lai nó hình dung Tiên nhân rất cường đại và đáng sợ.

"Không ngờ Tiểu tửu quỷ người cũng biết được sự tồn tại của tiên nhân."

Tiểu Long lộ ra bộ dạng "đương nhiên", sau đó bắt đầu nhìn vào những kỳ quái bên trong cốc mà nuốt nước miếng.

Thần Nam trong bộ dạng tội nghiệp của nó, muốn cười mà không thể cười được. Từ sau khi trở lại Bách Hoa Cốc, trong lòng hắn luôn cảm thấy rối loạn,

đường như có chút luyến tiếc. Nhìn những khóm hoa Hải Dương trong cốc, hẳn như lại thấy được dung nhan mỹ lệ như hoa của Vũ Hinh, trong lòng hẳn lại có một chút đau khổ, một chút xót xa, một chút chua chát...

Dần dần hẳn từ từ chìm vào hồi ức trong quá khứ.

Người bình thường thì dĩ nhiên cuộc đời cũng sẽ bình lặng trôi qua. Nhưng những người phi thường thì lại có cuộc sống phi thường cho đến cuối đời. Hai loại người này bất kể là bình thường hay phi thường, đối với bọn họ mà nói, sinh hoạt nói chung không có biến động lớn, người bình thường sớm đã tê dại với việc bình thường, người phi thường thì đã quen với việc phi thường, sinh hoạt thủy chung cứ tiến triển theo quỹ đạo không thay đổi.

Nhưng nếu sinh ra với cuộc sống bình thường, từ đó sống một đời thường lặng lẽ cũng chưa chắc là đã hạnh phúc.

Thế gian sự tình luôn có những biến đổi phức tạp, có nhiều việc cả người trong cuộc căn bản cũng không cách làm chủ, nhiều việc không thể lý giải, nhiều sai lầm không có cơ hội sửa, những điều này đều có thể xảy đến trên thân mỗi người, đều có thể xảy ra bên cạnh mỗi người.

Nếu như một người được trời ban cho linh giác mẫn tuệ, làm cho hẳn từ thời niên thiếu đã sớm bộc lộ tài năng, con đường tương lai của người này dường như đã định sẵn sẽ vẻ vang tươi sáng.

Nhưng số mệnh thì khó đoán trước được, vận mệnh của một người có thể thay đổi chỉ trong nháy mắt.

Một người khi đang trên đỉnh cao, đột nhiên theo vầng mây ngũ sắc rối loạn rơi xuống, có thể hình dung được trong lòng hẳn cảm thấy mất mát như thế nào. Đối với trời cao mà nói, điều này có lẽ chỉ là một sai sót rất nhỏ, nhưng đối với thiếu niên đó, lại thêm ý chí chưa vững vàng của hẳn, thì đó lại là một sự việc bi thảm nhất.

Thần Nam năm mười sáu tuổi, tu vi không biết tại sao đình trệ không tiến lên,

sau đó lại bắt đầu suy giảm dữ dội, điều này đối với hắn mà nói không khác gì sét đánh ngang tai.

Nếu một người bắt đầu vô cùng bình thường, rồi sao đó trải qua một cuộc sống bình thường, thì sẽ không cảm thấy việc gì là không thoả đáng, bởi vì họ không có lý do nào để cảm thấy thống khổ. Nhưng đối với một người từng được mọi người ca tụng là thiên tài mà nói, đột nhiên trở lại làm một con người bình thường, thật sự đau khổ còn hơn là chết đi. Chỉ trong chốc lát, từ thiên tài trở thành tầm thường, sự thay đổi lớn như vậy, mấy ai mà chịu nổi chứ.

Phi thường đột nhiên trở lại thành bình thường, thiên tài đột nhiên trở thành kẻ tầm thường. Thần Nam gặp phải biến cố lớn, hầu như phát điên, liều mạng khổ luyện huyền công, nhưng sự thật lại lần nữa chứng minh, hắn thật đã trở thành một thứ bỏ đi.

Quen với việc lúc nào cũng được vây quanh cùng những lời tán dương, sự huy hăng quá lớn khiến hắn nhiều khi nghĩ đến cái chết. Trong suốt cả năm sau đó hắn cả ngày cứ mơ mơ hồ hồ, cảm thấy cuộc đời thật vô vị.

Không cam tâm với sự tầm thường đó, lại phải chịu bản thân không có cách nào tiến lên được. Sự trở trêu này khiến hắn tê dại, chua chát. Yên lặng chịu đựng đã trở thành một phần trong cuộc sống của hắn.

Thế giới của Thần Nam vốn đầy màu sắc tươi đẹp, nay lại trở nên u ám không chút ánh sáng. Sự biến đổi lớn đến như vậy khiến cho con đường mà hắn đang đi có một bước ngoặt, càng lúc càng rời xa quỹ đạo ban đầu.

Trong lúc hắn mất hết ý chí, phụ thân hắn từng khuyên bảo: "Cuộc sống thì cần phải có sự mài giũa, khó khăn đau khổ lúc này chính là một gia tài quý giá của mai sau". Nhưng hắn vào thời gian đó sớm đã mất hết hùng tâm, cộng thêm công lực ngày càng bị suy giảm, đã khiến cho lòng tin của hắn hầu như mất hết.

Mẫu thân hắn khuyên hắn nên đi du lịch cho khuây khoả, từ từ loại bỏ gánh nặng trong lòng. Thần Nam cũng đành nghe theo lời khuyên của mẫu thân, từ đó tiêu diêu tham quan khắp nơi, dấu chân in khắp trên các địa phương của Tiên Áo

đại lục. Gặp gỡ cũng là một loại duyên phận, sau khi chia ly lại không ngừng gặp gỡ đều do duyên định.

Nhạn Đăng Sơn không những được xưng tụng là "Hải Thượng Danh Sơn", "Hoàn Trung Tuyệt Thắng", mà còn được gọi là Đông Nam đệ nhất sơn của Hoa Hạ. Sở dĩ nó có tên Nhạn Đăng là vì "Tên đỉnh núi mà lại có hồ, cỏ lau mọc rậm rạp, tạo nên một vùng cỏ mênh mông, là nơi chim nhạn dừng chân lại trên bước đường viễn du của nó".

Thần Nam đi thăm các danh sơn thắng cảnh, hẳn thực ra vốn chẳng có tâm tình đi du ngoạn, chẳng qua chỉ để giải toả phiền muộn trong lòng mà thôi. Sau nữa năm, hẳn đến được Nhạn Đăng Sơn, cảnh đẹp nơi đây làm hẳn hoàn toàn thư thái, không tự chủ được lưu lại mười mấy ngày.

Ở đây phong cảnh ưu mỹ, cảnh đẹp vô số, núi thì đủ hình dạng, thác nước đâu đâu cũng có. Từng có người than rằng:"Dục cùng nhạn đăng chi thắng, Phi phi tiên bất năng!*"

Trong thời gian mười mấy ngày, Thần Nam lưu luyến đi khắp các phong cảnh tuyệt đẹp nơi đây, trong thời gian này hẳn thường tình cờ nhìn thấy một cô gái, nhưng bất quá mỗi lần chỉ có thể thấy được phía sau bóng hình cực kì mỹ lệ ấy mà thôi.

*Muốn cùng với cảnh sắc Nhạn Đăng so sánh, trừ phi là cảnh tiên.

Chương 8: Tương Phùng

Trong danh sơn phong cảnh tuyệt đẹp, nên nhiều người đến du ngoạn thường lắm cũng không có gì lạ. Nhưng nữ hài đó xảo hợp ánh mắt nhìn ngắm phong cảnh tựa hồ lại tương đồng với Thần Nam, chỉ là người đi trước, kẻ theo sau mà thôi.

Thần Nam mấy lần suýt kiềm chế không được muốn bước lên phía trước chào hỏi nữ hài đó nhưng lại mấy lượt dè nén xuống. Bình thủy tương phùng, hấp tấp vượt lên như có chút đường đột. Hơn nữa, tâm ý hiện tại của hắn không muốn nói chuyện cùng người khác, thái độ hệt như đà điểu rúc đầu vào cát.

Đến lần thứ bảy nhìn vào lưng nữ hài, nữ hài phía trước bất ngờ quay lại. Hiện ra trước mắt Thần Nam là một dung nhan tuyệt mỹ, không hề hoen nhiễm chút khí tức trần tục nào, tựa như tiên nữ bị đày xuống trần gian.

Áo trắng phất phơ, tóc bay bay, đôi mắt đẹp long lanh nhìn hắn không chớp. Trên dung nhan vô song hiện lên chút không hài lòng.

"Tên hư hỏng kia, ngươi vì sao cứ nhìn ta mãi thế?" Bộ dạng tức giận của thiếu nữ nhìn thật khả ái, không ngờ lại bĩu môi như một hài đồng, nhưng đó thật sự không phải là làm dáng. Từ nhãn thần trong sáng mà thấy, hành động này hoàn toàn xuất phát một cách tự nhiên.

Đôi mắt của một người chính là cửa sổ tâm hồn. Hai mắt của nữ hài trong veo như nước, như tinh thần ngời ngời. Nhãn thần trong sáng đó nói lên đây là một thiếu nữ thuần chân phi thường.

Đối diện dung nhan mỹ lệ vô song đó, Thần Nam cảm thấy hơi rung động. Quốc sắc thiên hương như vậy ở nơi thâm sơn cùng cốc này giống như tinh linh, như tiên tử.

"Vì sao không nói là nàng vô duyên vô cố lúc nào cũng đứng áng trước mặt

ta?"

"Đồ hư hỏng, không cần phải kiểm soát. Ta không muốn người đi theo ta. Ở đây có hai đường dẫn ra hai hướng ngược nhau, chúng ta mỗi người một đường."

Phía trước là một ngã ba đường, nữ hài giành bước về một ngã. Thần Nam cười cười, đi về hướng kia.

Hai người quay lưng mà đi.

Thần Nam quay đầu liếc một cái, sau đó sai bước đi về phía trước. Đó tuyệt đối là một nữ hài cực kỳ ngây thơ, tựa hồ vẫn còn giữ nét thuần chân của thưở ấu thơ, nếu không cũng sẽ không gọi kẻ theo đuôi nàng bấy, tám ngày chỉ hai chữ "Đồ hư hỏng".

Thiếu nữ thanh lệ thoát tục này tựa hồ không thuộc về trần thế, lời nói ngây thơ, hành vi cũng thực sự ngây thơ, dường như nàng căn bản không hiểu thế sự.

Thần Nam tự nhạo mình rồi tiếp tục thưởng ngoạn cảnh đẹp Nhạn Đăng Sơn.

Hắn vốn dĩ mặc kệ nữ hài, chuyện xảo hợp gặp nhau rồi sẽ trở thành một đoạn hồi ức. Nhưng người tính không bằng trời tính, năm ngày sau, hai người đột nhiên lại gặp nhau một lần nữa.

Hai người đều có chút kinh ngạc. Nữ hài hỏi, giọng hiếu kỳ: "Sao lại trùng hợp như vậy, làm thế nào mà ta lại gặp người?"

"Đúng a! Thật là xảo hợp."

Nữ hài nghiêm chỉnh nghĩ ngợi, đoạn nói: "Đồ hư hỏng, người cố ý hay không cố ý theo đuôi ta?"

"Ngày hôm đó chúng ta hai người hai ngã. Hiện tại chúng ta lại từ hai hướng ngược nhau mà đến. Là tương phùng, không phải theo đuôi."

Nữ hài nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi nói: "Có thể sự thật là vậy, bất quá sư phụ ta

nói trên đời không thể tin bất cứ ai. Ai biết người cố ý hay không cố ý đi vòng lên phía trước?"

Nữ hài da thịt như tuyết, tại nơi cảnh sắc đẹp đẽ này, thật như dao trì tiên tử. Hơn nữa, cái bộ dạng nghiêm trọng của nàng lúc này lại cho thấy nàng là một nữ hài không hiểu chút gì về thế sự, lời nói thuần chân bỗng dưng khiến Thần Nam thích thú.

"A a, sư phụ nàng nói không nên tin bất cứ ai, thế nàng có tin lời sư phụ nàng không?"

"Đương nhiên tin, ta chỉ tin lời sư phụ mà thôi. Chẳng qua sư phụ không còn nữa...." Dung nhan tuyệt mỹ của nữ hài xuất hiện nét buồn bã, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Trong tâm Thần Nam cũng đã đoán được đại khái, nhẹ giọng hỏi: "Ngoại trừ sư phụ ra, nàng không còn thân nhân nào sao?"

"Không có.... Ta vì sao lại phải cho người biết?"

"Kỳ thật, trên đời này không phải người nào cũng là người xấu."

Nữ hài tựa hồ thoát ra khỏi buồn bã ưu phiền vừa rồi rất nhanh, nàng nghiêm túc nhìn Thần Nam, nói: "Ta cũng nghĩ người không giống người xấu. Thực ra cũng chẳng liên can gì đến ta. Ta phải đi đây."

"Đợi một chút. Ta có thể biết tên nàng không?" Trong cái xã hội hiện thực người ngu ta liền lừa này, có thể gặp một thiếu nữ thuần chân, vẫn còn giữ được tâm hồn trẻ thơ này, Thần Nam cảm thấy thực là ngoài mong đợi, cuối cùng không kiềm chế được bật hỏi danh tánh nàng.

Thiếu nữ chớp chớp cặp mắt to linh động, nghiêm trang nói: "Ta không nghĩ sẽ nói với người lạ!"

"Thế thôi. Trên đường cẩn thận một chút. Lời của sư phụ nàng có đạo lý nhất định, không nên dễ dàng tin bất cứ ai." Thần Nam có chút lo lắng, nữ hài thuần

chân như vậy rất dễ bị lừa, bị hại.

"Cám ơn người. Bất quá ta sẽ không đi đến thành trấn. Sư phụ của ta nói đúng, người ở đó đều rất xấu, ta chỉ đi những nơi có núi có sông thôi."

Lời nói này chứng thật những gì mà Thần Nam đoán, nữ hài này quanh năm suốt tháng sống trong núi, căn bản chưa tiếp xúc qua xã hội bên ngoài. Hoàn cảnh như vậy mới có khả năng khiến nàng bảo trì được sự thuần chân đó.

Nhìn hướng nữ hài nhẹ bước bỏ đi, Thần Nam vẫy vẫy tay, nói: "Trên đường cẩn thận. Hi vọng chúng ta lại có thể gặp lại."

Nữ hài liếc lại, nói: "Trời đất rộng lớn, chúng ta chắc chắn sẽ không gặp nhau lần nữa." Tiếp đó, nàng lại như một tiểu hài nở nụ cười chế nhạo, nói: "Nếu quả thật chúng ta có thể gặp lại, ta lập tức cho người biết tên ta."

Nhìn bóng lưng hờ hững xuất trần đó, Thần Nam khề mím cười. Lời nói không chút tâm cơ của nữ hài vừa rồi tựa hồ làm cho tâm tình phiền muộn của hắn vơi đi rất nhiều.

Hai ngày sau, Thần Nam cũng ly khai Nhạn Đăng Sơn. Hắn thẳng một đường xuống phía nam, hân thưởng phong tình của thường dân trên đại thảo nguyên; nhìn thấy bộ lạc cổ quái trong dãy núi phía nam Hành Sơn; cuối cùng lưu lại mấy ngày ở Côn Lô đẹp như tiên cảnh rồi bắt đầu quay về.

Một năm nay, hắn đã đi thăm vô số danh sơn, sông lớn. Hắn tựa hồ thực sự từ từ cởi bỏ gánh nặng trong tâm xuống, cũng không còn trầm uất như trước đây. Rời nhà cũng đã gần một năm, hắn quyết định quay về thăm.

Lúc trên đường qua Nhạn Đăng Sơn, Thần Nam kiềm không được dừng lại. Một năm qua hắn leo lên không ít ngọn núi nổi tiếng, Nhạn Đăng Sơn không nghi ngờ gì là ngọn núi đẹp nhất nếu đem so với các loại kỳ phong quái thạch, hang đá cổ, thác nước, sông suối, cảnh sắc tuyệt đẹp khác.

Lần thứ hai lên Nhạn Đăng Sơn, hắn lại bị cảnh quan kỳ lạ hấp dẫn sâu sắc.

Vách núi chập chùng, đỉnh núi cao ngất trời mây, u cốc nơi rừng sâu, quanh co khúc khuỷu, thác nước bay bay, hồ xanh nước biếc.

Sau khi đứng trước một thác nước được hồi lâu, rồi men theo bờ sông đi xuống dưới. Hạ du, dòng nước chảy xiết từ từ chậm lại. Hoa dại không tên hai bên bờ tỏa ra từng đợt, từng đợt hương thơm thanh khiết. Hương hoa tự nhiên như vậy khiến Thần Nam mê say.

Đang lúc hẩn thả hồn bay bổng, đột nhiên phát hiện ra một thân ảnh quen quen.

Một nữ hài như tinh linh, tựa tiên tử chân trần bên bờ sông nhúng nước, ngón chân thon nhỏ trắng sáng như ngọc rực rỡ mê người. Chính là ba tháng trước, nữ hài đó, thuần chân không ai bì, tại Nhạn Đãng Sơn cùng Thần Nam gặp mặt mấy lần.

Chương 9: Vũ Hình.

Thiếu nữ tựa hồ vừa tắm xong từ giữa dòng suối hiện ra, từng giọt nước long lanh rơi trên mái tóc ẩm ướt mượt mà, dung nhan thanh lệ thoát tục, rạng rỡ như hoa sen trong trắng trên sóng nước.

Nhìn thấy bóng người từ thượng du đi tới, thiếu nữ vội vã ra khỏi dòng suối, nhanh chóng xỏ chân vào đôi hài. Cẩn thận quan sát người đó, nàng chợt nhận ra là Thần Nam, liền ngạc nhiên vô cùng, cất tiếng: "Là người..."

"Ha ha, đúng là ta. Giờ ta đã được phép biết tên nàng chưa?"

Thiếu nữ cảm thấy xấu hổ, sắc mặt ửng hồng, hỏi: "Người đã tới đây như thế nào?"

"Ta vượt qua Nhạn Đãng Sơn, không kèm nổi lại đến đây lần thứ hai."

"Ha, nguyên lai là vậy, cũng giống như ta."

"Nàng vẫn chưa cho ta biết tên."

Thiếu nữ cười lên rạng rỡ: "Ta gọi là Vũ Hình, trước đây trong một đêm mưa, được sư phụ tìm thấy bên một bụi hoa đẽm về nuôi."

Trên khuôn mặt nàng hiện ra nụ cười ngọt ngào, giọng nói mềm mại đó khiến Thần Nam cảm thấy nhói đau trong lòng.

Một bé gái bị bỏ rơi, từ nhỏ cùng với sư phụ sống và lớn lên ở nơi núi rừng, không có ai chơi đùa cùng, không có bạn bè, chỉ có thể dựa vào sư phụ để sống, nhưng sư phụ nay cũng đã mất.

"Ta tên Thần Nam, hy vọng có thể cùng nàng trở thành bạn bè."

"Bạn bè?" Nụ cười vụt tắt trên khuôn mặt cô gái, nàng thấp giọng nói: "Ta vốn không có bạn bè, sư phụ không còn nữa, chỉ còn lại một mình ta..."

"Nếu nàng đồng ý, chúng ta từ nay về sau sẽ là bạn bè."

Trong tâm Thần Nam có cảm giác như thôi thúc hẳn phải bảo vệ cô gái suốt cuộc đời, thân thể của thiếu nữ này thật đáng thương, Thần Nam đối với nàng đầy vẻ thương cảm.

"Hi hi, cũng tốt, ta cuối cùng cũng có bạn bè."

Vũ Hình trên khuôn mặt lộ vẻ vui sướng, nét buồn bã đã biến mất.

Trông thấy nàng như thế, Thần Nam lại càng thêm xót xa. Hắn bước lại gần, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu dàng vỗ nhẹ lên vai nàng, nói: "Sau này ta có thể chăm sóc nàng như muội muội của ta, sẽ không để nàng phải chịu bất kỳ đau khổ nào nữa."

Vũ Hình có chút hoảng loạn, nhẹ nhàng né tránh, một cổ đại lực lập tức phóng tới trước ngực Thần Nam, đẩy hắn bật ra xa nửa trượng, Thần Nam thầm kinh sợ, thì ra trong người thiếu nữ này ẩn chứa một cổ nội lực siêu cường.

Vũ Hình nghiêm mặt: "Ta xin lỗi, sư phụ đã dạy rằng không thể cho phép nam nhân nào chạm vào ta."

Thần Nam cười nói: "Thật ngốc, nàng đã không hiểu lời sư phụ của nàng, có một số nam nhân đúng là rất xấu xa, nhưng không phải là tất cả nam nhân đều như vậy. Theo ta cùng rời khỏi Đại Sơn, ta sẽ mang nàng ra ngoài nhìn xem thế giới bên ngoài, để nàng thấy giữa con người với con người đối xử với nhau như thế nào."

"Ta không đi, người cũng không đi có phải tốt không? Chúng ta đã trở thành bạn bè, ta không muốn lập tức lại mất người."

"Sao vậy? Hãy ra thế giới bên ngoài mà xem, nàng có thể hiểu rõ thêm rất nhiều việc."

"Ta cảm thấy lo lắng, sư phụ nói những người ngoài kia đều rất xấu xa, muốn ta chỉ ở lại trong núi này, tránh xa thành trấn."

Thần Nam hiểu rõ sư phụ của thiếu nữ biết nàng tính nết thuần khiết, sợ nàng phải trải qua những đau khổ mất mát, nên chỉ có cách cảnh báo nàng. Mặc dù những kiểu bảo hộ cực đoan này gây khá nhiều rắc rối, nhưng vẫn có thể thấy sư phụ của cô gái đối với nàng hết mực yêu thương.

"Đã có ta bảo vệ nàng, sẽ không ai có khả năng làm hại nàng."

"Nhưng mà... ta vẫn có chút sợ hãi, sư phụ nói bên ngoài toàn là người hại người không có nhân tính."

"Giữa người với người mặc dù hàng ngày vẫn thường xảy ra một số vấn đề tranh chấp, nhưng không phải tất cả đều giống như lời sư phụ của nàng nói, nàng cứ ra ngoài rồi sẽ biết."

"Thật không? Tuy nhiên... ta thấy ở lại Đại Sơn này rất tốt, ta sẽ phải làm gì nếu như ra khỏi đây?"

"Ngọn núi này phong cảnh rất đẹp, không ồn ào như trần thế, nhưng thế giới bên ngoài cũng rất tuyệt vời, nếu một người hoàn toàn tách rời khỏi xã hội loài người, sẽ mất đi rất nhiều lạc thú."

"Thật không? Người không lừa dối ta chứ?"

Vũ Hình hiển nhiên đã động tâm, trong lòng nàng nghĩ gì đều lộ hết ra trên khuôn mặt, không giống với thường nhân hay giấu kín trong lòng.

"Đúng thế, ta sẽ mang nàng ra ngoài một lần cho biết cuộc sống nơi thành trấn, chắc chắn nàng sẽ thấy thích, ta bảo đảm sẽ không để bất cứ ai tổn thương tới nàng."

"Tốt quá, vậy hãy để ta suy nghĩ đã, chúng ta trước tiên ở lại Nhạn Đăng Sơn vài ngày."

Vũ Hinh từ trước chưa bao giờ ra ngoài thành trấn, hàng ngày tất cả những vật dụng đều trao đổi với một sơn thôn nhỏ, đột nhiên sẽ đến thành trấn, nơi có rất nhiều người cùng nhau sinh sống, khiến nàng thật sự cảm thấy rất hoảng sợ.

"Đừng sợ, ta đã nói rồi, ta sẽ bảo vệ nàng."

Sau vài ngày, dưới sự thuyết phục và khuyến khích của Thần Nam, Vũ Hinh cuối cùng cũng theo hẵn đi khỏi Đại Sơn.

Vũ Hinh cảm thấy tất cả mọi thứ đều tươi mới, đối với cuộc sống thành trấn, nàng mới lần đầu tiếp xúc. Bên đường tràn đầy những đồ nữ trang nhỏ khiến nàng không muốn rời tay, những món ăn ngon khiến nàng rất muốn thưởng thức.

Đối với nàng mà nói, đây là một thế giới hoàn toàn mới, tất cả đều vô cùng lạ lẫm, dần dần, nàng thực sự thích cuộc sống thành trấn này. Bất quá vì thiếu kiến thức cuộc sống, nàng hàng ngày thường tự gây ra trò cười cho mọi người, nên Thần Nam tiếp tục chỉ dạy cho nàng những hiểu biết về cách đối nhân xử thế.

Cùng ở với nàng, Thần Nam cảm thấy rất thoải mái. Vũ Hinh không bị tiêm nhiễm những thói xấu của trần thế, lời nói của nàng vô cùng ngây thơ, thường khiến Thần Nam không thể nào nhịn được cười.

Sự thông minh của Vũ Hinh cùng năng lực tiếp thu cái mới của nàng khiến Thần Nam có chút kinh ngạc, chỉ trong một tháng ngắn ngủi nàng đã thay đổi hoàn toàn, không còn giống như người hay gây ra chuyện làm trò cười nữa. Nàng tuy khác trước nhiều, nhưng nét thuần khiết vẫn mãi không thay đổi.

Khi Thần Nam mang Vũ Hinh về Thần phủ được một thời gian, với sắc đẹp và tính nết thuần khiết vô song, nàng lập tức giành được hảo cảm tối đa của phụ mẫu Thần Nam. Nếu không phải do mẫu thân Thần Nam ngăn cản lại, Thần Chiến gần như đã muốn Thần Nam hỏi ý Vũ Hinh để ông thu nhận nàng làm nghĩa nữ.

Mẫu thân Thần Nam mặc dù không muốn thu nàng làm nghĩa nữ, nhưng với nàng thậm chí còn thân thiết gần gũi hơn cả con gái, nguyên nhân tại vì bà vốn có một chút tư tâm.

Thần Nam từ khi tu vi không tiến mà lùi, thể chất xuất hiện những chuyện không bình thường, rất lâu rồi không thấy lộ vẻ vui cười. Nhưng lần này trở về trên mặt thường xuyên nở nụ cười, chính điều đó làm cho mẫu thân chàng vô cùng cao hứng, biết được tất cả những thành quả này đều nhờ vào Vũ Hinh, đã bí mật coi nàng như con dâu của mình. Sau khi biết thân thế của Vũ Hinh là một cô nhi đáng thương, bà đối với nàng thậm chí càng yêu thương hơn.

Thần Chiến khi phát hiện trong người Vũ Hinh có một cỗ nội lực cường hoành thì không khỏi chấn động, nguồn nội lực đó tất nhiên không thể so sánh với công lực thông thiên của ông, nhưng với một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi mà nói thì quả thật không sao tưởng tượng nổi.

Qua lời kể lại của Vũ Hinh mới biết, nội lực cường đại trong cơ thể nàng là được sư phụ nàng trước lúc lâm chung đã truyền hết lại. Bản lĩnh tự thân nàng đã có thể được xem là xuất sắc trong số những người cùng trang lứa, thêm vào nội lực vô cùng cường đại ấy, trong đám thanh niên dưới hai mươi tuổi nàng đã hiếm có đối thủ, không thua kém gì Thần Nam trước đây, khi tu vi của hắn chưa bị suy giảm.

Những ngày tháng bình thường qua đi, Vũ Hinh đã trở thành một thành viên của Thần gia, nàng vô cùng yêu quý gia đình ấm cúng này. Ngoại trừ một vài lần đi xuất trở về thăm Đại Sơn, còn sau này nàng không muốn phải rời xa nơi này nữa.

Nhờ sự thông minh của mình, nàng dần dần quen thuộc với việc giao tiếp với mọi người, đã hiểu sự phức tạp và đơn giản của tính cách con người, đơn giản ngoài mặt, trong lòng phức tạp. Nhớ lại những lời sư phụ trước đây đã dặn dò, đến tận bây giờ nàng mới thực sự hiểu rõ ràng ý nghĩa bên trong.

Chương 10: Chyến Biến

Đã thấy nhiều, nghe nhiều, hiểu nhiều, Vũ Hình không còn là một cô bé thiếu chín chắn như ngày xưa, ngây thơ không hiểu thế sự. Thay vào đó là vẻ vô tư thuần khiết, thông tuệ và thiện lương, Thần gia từ trên xuống dưới ai ai đều rất mực yêu quý nàng.

Nàng đối với Thần Nam có một phần tình cảm đặc biệt, hẳn đã đưa nàng vào một thế giới mới lạ, để nàng bước vào xã hội đáng sợ của loài người.

Sự thật là nàng nguyện ý đi cùng Thần Nam, hẳn là người bạn đầu tiên của nàng ở thế giới này, cũng là người mà nàng tin tưởng nhất.

Thần mẫu nhìn hai người kề cận bên nhau một cách vui vẻ, càng ngày càng trở nên thân cận, trên mặt bà không khỏi lộ vẻ hớn hở vui mừng.

Vũ Hình ở lại Thần phủ đã hơn một năm, tuy tu vi Thần Nam vẫn không có gì tiến triển, không thể phục hồi như trước kia, nhưng tâm tình đã khá hơn trước rất nhiều.

Tính cách lạc quan, thuần khiết của Vũ Hình ảnh hưởng rất lớn tới Thần Nam, nàng đã có thể dũng cảm từ bỏ cách sinh hoạt trên núi để thích nghi với lối sinh hoạt tại thế giới này, thì tại sao hẳn không thể gạt bỏ mọi gánh nặng trong lòng để bắt đầu một cuộc sống mới?!

Thần Nam thật sự đã từ từ thay đổi, tựa như đã quên dần đi võ học có ảnh hưởng tới mình như thế nào.

Ngày qua ngày, mới đó đã qua một năm rồi. Thần Nam và Vũ Hình lúc nào cũng như hình với bóng, một thứ cảm xúc vi diệu nảy sinh giữa hai người, tình bạn và tình yêu quyện lại một cách phức tạp.

Nếu không có biến cố phát sinh, tình cảm của hai người đã có thể tiến triển thành tình yêu, hoặc vẫn có thể tiếp tục duy trì trạng thái tình cảm phức tạp đó.

Nhưng một sự kiện đã thay đổi tất cả.

Khi Thần Nam còn bé, phụ mẫu chàng đã có đính ước về chung thân đại sự, vị hôn thê là thiên kim tiểu thư trong một gia đình danh giá, không chỉ vang danh trong giới tu chân luyện đạo mà tại Hoa Hạ quốc cũng vô cùng quyền thế, hai nhà quả thật rất môn đăng hộ đối.

Cách đây nhiều năm, Thần Nam đang là đệ nhất thiếu niên, đột nhiên bị tai nạn, công lực thất tán dần, sự việc này được đem ra bàn tán không ngớt, đồng thời hắn cũng trở thành đối tượng chế giễu của không biết bao nhiêu người.

Mẫu thân Thần Nam biết rằng một khi đã xảy ra chuyện này thì gia đình thế phiệt kia chắc chắn sẽ nảy sinh thái độ bất diêu đối với hôn sự giữa hai nhà. Chỉ cần họ lơ đi không đề cập đến vấn đề này, hôn ước kia tự trung sẽ bị hủy bỏ.

Thần Chiến mặc dù là một người đại trí đại tuệ, nhưng đứng trước việc này căn bản cũng không tìm ra hướng giải quyết. Thần mẫu cũng nhận định một cách minh bạch rằng, đối phương cho dù bằng lòng nhưng thực chất lại không cam tâm nguyện ý, hôn sự này cũng xem như bãi bỏ.

Tuy vậy, họ thủy chung vẫn giữ nguyên ý định, không hề có một biểu hiện bất thường nào. Cho tới sau đó, chủ nhân của thế đại gia phiệt đích thân dẫn theo tiểu nữ tới bãi phóng nhằm bàn tính chuyện hôn sự.

Thần Chiến võ công cái thế, bản thân lại là Tiêu Diêu Vương của Hoa Hạ Quốc, ít nhiều khiến người khác phải úy kỵ. Kẻ kia dù không cam tâm gả con gái cho người nhất thân công lực bị tiêu tán như Thần Nam thì cũng không dám biểu hiện ra mặt, chỉ ngấm ngấm chỉ thị con gái hướng tới Thần Nam uyển chuyển biểu đạt ý đồ.

Nhưng vị thiên kim tiểu thư này lại quá ngạo mạn, trước nay luôn coi mình là trung tâm, làm việc gì cũng vô cùng thiếu suy xét. Nàng đối với lời dạn dò của phụ

thân tịnh không một chút để tâm, căn bản muốn dùng phương pháp của mình để đối phó cuộc hôn nhân bất mãn này.

Thanh niên có suy nghĩ của thanh niên, nàng ta vốn nhà danh gia, bản thân đã gặp không ít những chàng trai tài năng xuất chúng đem lòng ngưỡng mộ. Ngay lúc này, nàng trực tiếp nói ra phu quân của nàng phải là anh hùng đỉnh thiên lập địa chứ không bao giờ chịu lấy hạng phế nhân.

Mùi nhon đương nhiên chảy về phía Thần Nam, mặc dù không nói thẳng ra, nhưng ý tứ của nàng đã rất rõ ràng. Từng có không ít những thế gia đệ tử nhân cơ hội đục nước béo cò, kêu phiến rằng một nữ tử hoa dung mỹ mạo như nàng hà cớ gì lại chịu khuất thân, cam tâm kết hôn với một phế nhân cho uống phí xuân sắc.

Những lời nói ra nói vào đó khiến vị thiên kim tiểu thư đã sớm có an bài, mục đích lần này không ngoài việc than trách Thần Nam vô dụng, làm hấn cảm thấy mặc cảm trước sự tàn phế của bản thân mà tự ý đề xuất giải trừ hôn ước.

Thông minh nhất thế, hồ đồ nhất thời, vị thiên kim tiểu thư nhìn vào biểu hiện trầm tư ôn hòa của Thần Nam, vốn đã nghĩ không thể phát sinh sự tình nào khác được.

Thần gia sở dĩ không chủ động thoái hôn là vì giữ thể diện cho bên nhà gái, một khi nhà trai lên tiếng thoái hôn, đối với nhà gái không khác gì bị bôi tro trát trấu vào mặt.

Nhìn vào hành vi xác xược của vị thiên kim kia, Thần Nam vô cùng phẫn nộ. Bị sỉ nhục, đối với bất cứ nam nhân nào mà nói đã là điều khó chấp nhận, huống hồ bản thân hấn từng là "Đệ nhất nhân" thân phận cao sang, nay bị người khác chà đạp lên tôn nghiêm bản thân, hấn tự nhiên muốn phát xuất nộ hỏa.

Thần Nam đã ba lần muốn rút kiếm, nhưng rồi cả ba lần đều từ bỏ ý định, cố gắng nhẫn nại trước nữ nhân bất trị này. Hấn đang đối mặt với một hiện thực là căn bản không thể cùng nữ nhân kia quá chiêu động thủ, nhược bằng cố gắng vọng động vũ lực, sẽ chỉ khiến cho người khác cười nhạo mà thôi. Thiết nghĩ, mình như con kiến nhỏ nhoi, ai muốn chà đạp thế nào cũng được, Thần Nam giờ vô công tiêu

giảm, tiền đồ tăm tối, không nói được tiếng nào, nhiều ánh mắt hướng về hẩn lộ vẻ khinh bỉ nhưng không dám nói ra.

Vị thế gia thiên kim tiểu thư lại càng được thể đặc ý, lời nói mỗi lúc một phóng túng, không còn kìm giữ ý tứ mà trực tiếp tiến tới trước Thần Nam, ngạo nghễ lên tiếng: "Thần Nam, ta không thể gả cho người được, ta không hi vọng trượng phu của mình chỉ là một phế vật."

"Bốp bốp"

Hai âm thanh cùng lúc vang lên trong sảnh đường, khung cảnh bỗng chốc trở nên tĩnh lặng. Mọi người đều hướng mục quang nhìn qua.

Âm thanh thứ nhất là do Thần Nam tát vị thiên kim tiểu thư kia, hẩn nói một cách điềm đạm: "Nữ nhân mỹ lệ thật ra cũng chỉ giống như một bình hoa đẹp."

Tiện tay, hẩn cầm lấy bình hoa ở bên cạnh rồi nói tiếp: "Nhìn đây, bình hoa vỡ rồi thì không còn hấp dẫn nữa, thậm chí nó còn xấu xí hơn cả đất sét. Cái bình xinh đẹp chỉ là do đất tạo thành dùng để trang trí thôi."

Âm thanh thứ hai là do Vũ Hinh tát vị thiên kim tiểu thư kia. Nàng tuy bản tính thiện lương nhưng nhìn Thần Nam bị sỉ nhục như thế, cũng không khỏi cảm thấy tức giận. Thấy Thần Nam xuất thủ, nàng vô ý thức cũng làm theo, sau đó nhẹ nhàng nói: "Là người, ai cũng có lòng tự tôn, tự ái."

Thần mẫu vốn đã đem chuyện hôn sự nói cho Vũ Hinh, cả tình cảnh bị quan chi tiết thế nào đều nhất nhất kể lại, vì thế nàng đối với chuyện này đương nhiên hiểu rõ. Mặc dù là một thiếu nữ chất phác thuần khiết, nhưng nàng cũng hiểu những lời vị thiên kim kia muốn ám chỉ điều gì.

Bị hai cái tát, vị thiên kim cực kỳ giận dữ, không tin đó là sự thật, hét lớn: "Người dám đánh ta? Phế nhân như ngươi mà dám đánh ta? Ta giết ngươi!"

Ngọc thủ nàng ta giận dữ vung lên nhắm Thần Nam phát chiêu.

Chương 11: Âm Vân Khởi

Tu vi của Vũ Hình lúc này đã là cao thủ trong lớp trẻ, rất hiếm gặp đối thủ. Nàng biết tu vi của Thần Nam vốn đã không còn được như trước nữa nên giành bước lên phía trước một bước vì sợ hấn gặp bất trắc.

Cánh tay ngọc của nàng vẫy nhẹ, đẩy vị thiên kim tiểu thư kia sang một bên khiến nàng ta té lăn cù ra đất, làm cả đại sảnh nổ ra một trận cười lớn. Vũ Hình từ trong tay áo âm thầm đưa ra một ngón tay, một đạo khí kinh xuất ra phong bế các đại huyết của nàng ta, khiến nàng ta toàn thân bất động.

Có vài thanh niên thấy vị thiên kim tiểu thư mà mình ngưỡng mộ bị té nằm lăn ra đất, không thể động dậy bèn cấp tốc lao tới đỡ nàng dậy.

Lúc này, gương mặt vị thiên kim tiểu thư xanh như tàu lá, để lộ ra tư thế cực kỳ xấu hổ làm mất hình tượng như thế đối với nàng ta còn khó chịu hơn là bị giết.

Thần Nam nhìn Vũ Hình khẽ mỉm cười, thật không ngờ một người thuần phác như nàng cũng biết làm những trò như vậy, thật đúng là hoàn cảnh ảnh hưởng con người mà. Bất quá, hấn lại cảm thấy thật cao hứng, trước đây hấn vốn luôn lo lắng nàng bị người ta ăn hiếp, bây giờ xem ra nàng cũng đã hiểu hết nhân tình thế thái các loại, không cần phải vì nàng mà lo lắng nữa.

"Thần Nam, người dám đối xử với ta như vậy sao?" Vị thiên kim tiểu thư đó sau khi trừng mắt nhìn Thần Nam liền quay nhần thần cay độc chiếu lên Vũ Hình, nghiêng răng nghiêng lợi. Chỉ đến lúc này nàng ta mới phát hiện phong thái của Vũ Hình như thiên tiên giáng trần, làm nàng ta vô cùng ganh ghét.

Thần Nam lạnh lùng nói: "Hai gia đình chúng ta vốn là thâm giao, ta chỉ là thay phụ thân người quản giáo người thôi. Ngoài ra, hiện tại ta tuyên bố một chuyện, hôn ước giữa ta và người từ đây được hủy bỏ, giữa người và ta không còn quan hệ gì

nữa."

"Người..." vị thiên kim tiểu thư thật sự nổi điên. Nàng không tưởng được Thần Nam đột nhiên lại dứt khoát thẳng thừng như thế, dám lên tiếng giải trừ hôn ước của bọn họ ở giữa chốn đông người thế này.

Mặc dù nàng lúc nào cũng nghĩ đến từ hôn, nhưng nàng luôn nghĩ rằng người tuyên bố điều này phải là nàng. Không thể nghĩ được lại bị đối phương nói ra trước một bước khiến mặt mũi nàng chẳng còn để vào đâu được.

"Người... các người giết hấn cho ta!" Nàng hét lên với đám thế gia đệ tử đang bên cạnh mình.

Cả đám người nhìn nhau, mặc dù bản thân bọn họ tu vi vốn bất phàm, gia thế cũng không kém, nhưng cho dù bọn họ có gan bằng trời cũng không dám động thủ với Thần Nam. Vừa rồi, bọn họ giúp thiên kim tiểu thư sỉ nhục Thần Nam như thế đã là cực hạn của bọn họ rồi.

Thiên hạ ai mà không biết chủ Thần gia là Thần Chiến, võ công vô địch. Có rất nhiều truyền thuyết về ông ta. Ông ta là nhân vật thần kỳ nhất trong thời đại, thử hỏi ai dám chọc giận ông ta?

Thấy cả đám không ai dám bước lên, thiên kim tiểu thư vừa tức vừa giận, chỉ thẳng Thần Nam rống lên: "Người..., đồ phế vật tệ hại như ngươi, ai thèm lấy ngươi. Nếu ngươi không nói ta cũng hủy hôn với ngươi."

Vũ Hình tiến lên nói: "Người biểu hiện ◆xuất sắc◆ như vậy ai cũng nhìn thấy rồi. Thần Nam chắc chắn sẽ không lấy ngươi, vì không lâu nữa, chàng sẽ là trượng phu của ta."

Mọi người trong đại sảnh đều sững sờ. Trong lần tụ hội của đám thế gia đệ tử lần này, làm người hoa mắt nhất, làm người ta bắt mắt nhất không phải là cái vị thiên kim tiểu thư có hôn ước với Thần Nam, cũng chẳng phải là cái danh thiếu hiệp trẻ tuổi đã lan rộng mấy năm nay của hấn, mà là vị tuyệt đại giai nhân Vũ Hình giống như tinh linh giống như tiên tử đó.

Trên thân thể nàng không hề tiêm nhiễm một chút tục khí của trần thế, dung nhan vô song khuynh đảo tâm thần chúng nhân, khí chất phiêu dật như tiên khiến mọi người đều say đắm. Nhân quang của không ít người từ lúc đầu đến giờ không rời khỏi nàng, giờ nghe thấy câu đó mỗi người đều thấy cảm giác thất bại lên đến cực điểm, nhìn Thần Nam vừa ganh tị vừa hâm mộ.

Vị thiên kim tiểu thư lúc ban đầu còn chưa chú ý đến Vũ Hinh, đến khi nhận một cú vào mặt mới phát hiện ra sự tồn tại của nàng. Nhìn thấy tuyệt sắc nữ tử về bất cứ phương diện nào cũng đều vượt xa nàng, nàng ta liền sinh tâm đổ kỵ

"Người.. người là ai? Tại sao có mặt ở đây? Ta đâu có mời người!"

Vũ Hinh không thèm trả lời, nắm tay Thần Nam tiến bước ra khỏi sảnh đường.

Vốn được nuông chiều từ bé, nhưng hôm nay liên tiếp bị vũ nhục, lúc này lại bị người ta khinh bỉ, vị thiên kim tiểu thư đó tức giận đến không thể chịu nổi đột nhiên ngất đi.

Sau khi rời sảnh đường, Thần Nam khẽ nói: "Vũ Hinh, cảm ơn muội."

"Sao huynh còn khách khí với muội như vậy?" Vũ Hinh mỉm cười. "Huynh có nghĩ muội trở thành người xấu rồi không? Không biết hôm nay muội làm vậy có gì quá đáng không nữa?"

"Không, không có chút nào là quá đáng cả. Trước đây, huynh thường lo muội quá thuần khiết, quá thiện lương, sợ muội dễ bị người ta lợi dụng. Nhưng hôm nay huynh thấy muội đã có thể tự bảo vệ mình rồi, cũng không cần phải vì muội mà lo lắng nữa."

Vũ Hinh mỉm cười dí dỏm nói: "Không phải muội biến thành người xấu là được rồi. Hi hi, muội thấy con nha đầu đó đáng ghét quá, kiềm chế không được nên muội mới giáo huấn nó một chút."

Nghĩ lại bộ dạng kỳ cục mới rồi của vị thiên kim tiểu thư, Thần Nam không nhịn được bật cười rồi nói: "A a! Đi thôi, chúng ta về nhà nào."

Việc giải trừ hôn ước của Thần Nam và vị thiên kim tiểu thư kia đã gây phong ba không ngừng trong lần tụ hội đó. Riêng về Thần Nam và Vũ Hinh sau hơn hai năm gần gũi, trải qua lần tụ hội đó tình cảm đã tiến triển rõ rệt. Điều này làm Thần mẫu vui mừng khôn xiết.

Hạnh phúc giữa hai người trẻ tuổi với nhau không nhất thiết phải có lời thề oanh oanh liệt liệt gì đó, chỉ cần trong lòng cả hai đều cảm thấy vui vẻ là được, nhẹ nhàng bình thường mới là chân thật. Nếu không có chuyện gì xảy ra, có lẽ khoảng hơn một năm nữa, Thần mẫu sẽ chọn thời cơ để hoàn thành chuyện hôn nhân của hai người.

Lúc trước công lực của Thần Nam bị tiêu tán quá nửa khiến hắn cảm thấy chán nản đến cực điểm, bị đau khổ từ từ gặm nhấm, tâm tư cay đắng tuyệt vọng.

Chỉ từ khi gặp được nữ hài Vũ Hinh như tinh linh, như tiên nữ này trên núi, bầu trời u ám của hắn mới có được chút ánh sáng rực rỡ, tâm tình của hắn cũng khá lên, rồi dần dần hồi phục như trước

Sự việc mới xảy ra nhưng cũng nhanh chóng kết thúc.....

Thần Chiến đích thị là nhân vật thần kỳ nhất của thời đại này. Có người nói rằng ông đã từng leo lên "Phiêu Diêu Phong" chống lại tiên nhân rồi ung dung trở về, uy danh bao trùm đến mỗi ngõ ngách của Tiên Áo đại lục.

Uy danh vô địch, cùng với vinh diệu vô cùng tự nhiên thu hút không biết bao nhiêu cao thủ tuyệt đỉnh không phục. Những ngày đầu tiên, ngày nào cũng có cường giả đỉnh điểm có tu vi cao thâm tìm đến khiêu chiến.

Trong số này cũng có các bậc cao thủ tiền bối thành danh lâu năm, cũng có kỳ nhân dị sĩ tài năng trời phú, thậm chí những tu đạo giả sắp thăng lên tiên cảnh trong truyền thuyết cũng tìm đến cửa.

Nhưng sau thất bại của hết người này đến người khác, người có can đảm đến trước Thần phủ khiêu chiến ngày càng ít. Ít không có nghĩa là không có ai đến khiêu chiến, một cái thế ma vương trong truyền thuyết đã phất người đến hạ chiến

thư khiêu chiến.

Một trăm bảy mươi năm trước đây, tuyệt đại cao thủ tà đạo Đông Phương Khiếu Thiên là kẻ tung hoành thiên hạ vô địch thủ. Bất luận là cao thủ đỉnh cao trong võ đạo hay là kẻ tu đạo đại thành, không một ai có thể đối địch với ông ta. Số cao thủ đỉnh đỉnh đã bị ông đánh bại nhiều không đếm xuể.

Thời đại đó chính là thời đại của Đông Phương Khiếu Thiên, không một ai có thể chống lại. "Hỏi anh hùng thiên hạ khắp thế gian, ai có thể cùng ta tranh đấu?" quả thật là câu nói khắc họa ông ta chân thật nhất.

Tung hoành thiên hạ, vô địch thủ Đông Phương Khiếu Thiên vào 150 năm trước đã tiến vào vùng đất cực hàn ở cực bắc của Tiên Áo đại lục, tự bế quan trong Huyền Băng cốc từ đó không ra nữa

Chú thích:

Sở dĩ hao phí một phen công sức để miêu tả những chuyện trong hồi ức, còn có vài chương nói rõ toàn bộ những chuyện sinh ly tử biệt năm đó vì Vũ Hình là một nhân vật trọng yếu phi thường. Hồi ức cuối cùng chính là cổ tiên di địa Bách Hoa cốc sau khi trải qua vạn năm. Vũ Hình có phải là đã chết đi, có thể trùng phùng hay không, cuối cùng chỉ trong cổ tiên di địa mới biết. (Lời tác giả)

Chương 12: Ma Vương Khiếu Thiên

Nửa tháng trước, giới tu chân ở Tiên Áo đại lục đột nhiên xuất hiện tin đồn, một tuyệt đại cao thủ 150 năm về trước đang tu luyện tại một nơi cực hàn đã xuất quan nam hạ để trả thù cho đứa cháu đích tôn độc nhất. Kẻ thù đó chính là nhân vật mang đầy sắc thái huyền thoại của Tiên Áo đại lục hiện tại, cường giả tuyệt đỉnh tu luyện giới, Thần Chiến.

Thần Chiến 10 năm trước đã tiêu diệt đại ma đầu Đông Phương Vân Phi, chính là cháu đích tôn của cái thể ma vương Đông Phương Khiếu Thiên, người trong tà đạo vượt qua trăm gian ngàn khó, cuối cùng đã tìm được nơi bế quan của Ma Vương tại vùng băng giá phía cực bắc của Tiên Áo đại lục để báo tin này.

Tin tức Ma Vương tái xuất như cơn lốc xoáy cuốn đến tận cùng ngõ ngách của Tiên Áo đại lục, làm cho tất cả tu luyện giả đều chấn kinh. Đông Phương Khiếu Thiên đã 150 năm rồi chưa xuất thế, hầu hết mọi người đều nghĩ lão ta nếu không là vũ phá hư không thắng thiên thì cũng đã già mà chết rồi.

Lúc đầu không ít người nghĩ rằng ma vương xuất thế chỉ là tin đồn, nhưng vài ngày sau tin đó đã được xác thực là đúng. Bởi vì chính nhân vật thần kỳ nhất thời đại Thần Chiến đã xác nhận. Ông đã tiếp nhận chiến thư của ma vương, vào ngày chín tháng chín quyết đấu trên đỉnh Nhạc Sơn.

Tin tức hai cường giả mạnh nhất ở hai thời đại khác nhau sẽ tiến hành đại chiến sinh tử, làm cho giới tu chân náo động hẳn lên. Không ai có thể nghĩ ngờ gì nữa, đây sẽ là trận chiến oanh liệt nhất, đặc sắc nhất trong hàng trăm năm gần đây.

Thần Chiến từ khi tiếp nhận chiến thư vẫn bình tĩnh như không, tự hồ như không hề để tâm đến cuộc chiến sinh tử sắp tới với cái thể ma vương Đông Phương Khiếu Thiên.

Người trong Thần gia lại không ngừng lo lắng. Dù sao đi nữa, cách đây 150 năm, Đông Phương Khiếu Thiên đã từng thiên hạ vô địch, tu vi hiện tại của lão chắc phải đăng nhập tiên cảnh mới đúng, nhưng hiện lão vẫn còn ở lại nhân gian, thiết nghĩ tịnh không phải vì lão chưa đủ thực lực vũ phá hư không, mà chỉ tại lão không muốn đi mà thôi.

Đến đúng ngày mừng 9 tháng 9, nhân sĩ tu luyện giới bu đây quanh Nhạc Sơn, Tiên Áo đại lục có vô số tu luyện giả từng đoàn từng đoàn kéo đến.

Thần Nam và Vũ Hình cũng trong đám người này. Tâm tình hai người cực kỳ khẩn trương, trong tâm không ngừng cầu nguyện.

Dưới cặp mắt của hàng vạn người, một người trung niên tóc màu tím ngự không phi hành từ xa đến, bao bọc xung quanh người không ngờ còn có từng đám mây đen cuộn cuộn, ông ta giống như là cái thể ma vương lạnh lùng nhìn chúng nhân bên dưới. Toàn thân phát ra một cỗ khí tức chí cường chí đại, một cỗ năng lượng ba động cực lớn lấy ông ta làm trung tâm âm âm dao động giữa trời và đất, uy thế kinh nhân, khí thế nhiếp thiên.

Dưới đất có vô số cường giả, nhưng không một ai có thể kháng cự lại thứ áp lực cực lớn đó, từ trong tâm mỗi người đều dấy lên một cảm giác thất bại cực lớn, có một sự thôi thúc muốn quỳ xuống đất thần phục.

"Đông Phương Khiếu Thiên đã đến rồi, Thần Chiến ở đâu?"

Đây chính thực là cái thể ma vương vô địch thiên hạ hơn 200 năm tuổi Đông Phương Khiếu Thiên.

Mọi người đều thất kinh, vị cường giả vô địch hơn 150 năm trước không ngờ vẫn giữ được dáng vẻ trẻ trung như thế, rõ ràng tu vi thật vô cùng đáng sợ, chắc chắn đã vượt qua tử cảnh, tiến nhập trường sinh cảnh giới.

Loại người như vậy quả thật không có lý do gì để lưu lại không gian này.

Phu nhân của Thần Chiến là một phụ nữ vô cùng thông minh, kiến thức sâu

rộng, thấy khí thể vô địch của cái thể ma vương, bà lập tức biết rằng tu vi của hẳn tuyệt đối không thấp hơn Thần Chiến, tức thời không khỏi bắt đầu lo lắng cho trượng phu.

Thần Nam và Vũ Hinh hai người cũng cực kỳ lo lắng, trong tâm âm thầm cầu nguyện.

Thần Chiến nở nụ cười nói: "Các người không cần lo lắng. Trên thế gian này không ai có thể giết ta được đâu." Giọng điệu vô cùng tự tin.

Thần Chiến nói xong, liền phi thân bay thẳng lên không trung.

Mọi người ở dưới đất liền cảm thấy một áp lực to lớn. Trên người Thần Chiến xuất ra một áp lực cực lớn như một ngọn núi đè xuống khiến chúng nhân gần như nghẹt thở

Nếu gọi Đông Phương Khiếu Thiên là một cái thể ma vương thì Thần Chiến chính là một vị vô địch chiến thần.

"Hào, hào, hào, 150 năm cách ly nhân gian, không ngờ trong thiên hạ xuất hiện một nhân vật như ngươi". Đông Phương Khiếu Thiên mở miệng đã khen liền ba tiếng "hào", xem chừng rất coi trọng nhân vật tuyệt đại cao thủ hậu bối này.

Thần Chiến cũng nói: "Nghe danh tiền bối đã lâu, hôm nay mới có dịp diện kiến, thật là vinh hạnh."

Hai mắt Đông Phương Khiếu Thiên nhấp nháy xuất hai đạo tử mang, giọng lạnh lùng nói: "Không cần đề cao ta, nói cho cùng ta cũng là một người phạm, sau khi nghe tin đứa cháu đích tôn độc nhất của ta chết trong tay ngươi liền không thể chịu đựng được, 100 năm tu tâm dưỡng tánh cũng khó kiềm chế nổi sát cơ thôi thúc trong tâm."

"Tiền bối quả thực cương trực và thẳng thắn, trong tâm có hận liền nói thẳng ra, không chút giả vờ. Quả thật làm chúng nhân bội phục."

Đông Phương Khiếu Thiên lạnh lùng đáp: "Hừm, ta thực sự là một người bình

thường, không thèm làm giả quân tử. Trận chiến giữa ta và người hôm nay quyết không tránh khỏi, người chuẩn bị xong chưa? "

"Được rồi, thỉnh tiên bối xuất thủ"

"A..." cái thể ma vương ngẩng mặt lên trời hét lớn, mái tóc dài màu tím không có gió mà tung bay, trên thân liền xuất hiện một cỗ ma hỏa khổng lồ. Từ sắc ma diễm như lửa địa ngục cháy bùng bùng quanh người, phóng ra khí tức cường đại làm kinh khiếp mọi người đang quan chiến bên dưới. Có không ít người công lực yếu kém sợ đến nhũn người, ngã xuống đất.

Kích động bởi khí thể đó, khí chất Thần Chiến trong chớp mắt liền thay đổi, kim quang chói ngời từ trong thân tỏa ra xung quanh, nhìn ông giống như một vị chiến thần đứng giữa không trung, vài chục đạo kim quang chói mắt từ bốn phía quanh người ông ta trực tiếp hướng thẳng lên trời, xuyên thẳng vào mây.

Thần Chiến trầm giọng quát: "Những người quan chiến mau lui ra, càng xa càng tốt."

Từng từ từng từ chậm rãi phát ra, giọng nói cực kỳ uy nghiêm khiến mọi người không chút nghi ngờ, người dưới đất như thủy triều lui ra xa.

Sau một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, trận chiến kinh thể hải tục giữa hai tuyệt đại cao thủ bắt đầu.

Tại không trung hai quả cầu tử quang và kim quang bạo phát. Đây chính là chiêu đầu mạnh mẽ của hai người, năng lượng cực kỳ lớn dao động làm rung chuyển cả trời đất.

Nhiều kẻ quan chiến bị năng lượng cực đại làm té xuống đất, chúng nhân lại một lần nữa cấp tốc lùi lại.

Trên không kiếm khí tung hoành xông tới, quét khắp tứ phương. Hai đạo nhân ảnh, một tử quang, một kim quang, không ngừng lao vào nhau.

Những tu luyện giả quan chiến như si như dại. Đó chính là cảnh giới võ học mà

bọn họ cả đời cũng khó mà thấy được. Vô luận là kẻ học võ hay người tu chân đều dấy lên niềm tôn kính vô cùng đối với hai người trên không. Trong mắt bọn họ, tu vi của hai người trên không đang thi triển đã vượt qua sức người.

Ma hỏa tàn phá bốn phương, kiếm khí xuyên mây làm cho tâm thần mọi người đều chấn động không ngừng. Học võ đến cảnh giới cực trí không ngờ lại có uy lực hủy thiên diệt địa như vậy. Điều này trước đây dù bản thân họ có nghĩ cũng không dám nghĩ tới

Hai cường giả vô song ở hai thời đại khác nhau biến thành hai luồng ánh sáng lao vào nhau. Theo sự tàn phá khắp nơi của ma hỏa và kiếm khí, rừng cây phía bên dưới trận chiến của hai người gãy đổ la liệt, đất bay đá chạy. Chẳng mấy chốc, toàn bộ mặt đất bị biến dạng khủng khiếp. Cát bụi ở dưới đất bị đánh tung lên cao bao phủ toàn bộ bề mặt, toàn bộ mặt đất rung động như sóng cuộn.

Chương 13: Nhượng Nể Hoạt Hạ Khứ

Trên không trung, hai tuyệt đại cường giả, ngang sức ngang tài, đều khó mà hạ được đối phương. Nhưng họ không có ý dừng lại, tiếp tục tới một ngọn núi cách đó không xa, biến nó thành cuộc đấu trên đỉnh núi.

Không ngờ, cả ngọn núi to lớn cũng bị phá hủy, đỉnh núi rung lên, núi đá bị bắn rơi khắp nơi.

Đông Phương Khiếu Thiên dùng quyền hóa thành Tử sắc quyền ảnh to lớn như một tòa nhà hạ xuống, cùng với Kim sắc kiếm khí dài tới mười trượng của Thần Chiến giao kích. Một kích phản chấn kinh thế hãi tục này làm đỉnh núi vỡ tung, theo đó là tiếng ầm ầm vang lên, sơn thạch lăn xuống, đỉnh núi hoàn toàn bị hai người phá hủy.

Cuộc đại chiến kinh thế này làm mọi tu luyện giả đều có ý kính ngưỡng.

Hai đại cường giả không ngừng thay đổi chiến trường, từ đỉnh núi ban đầu mà tiến vào sâu trong dãy núi.

Những tu luyện giả quan chiến làm sao có thể theo kịp được tốc độ của hai người, chúng nhân sau khi khổ sở truy tìm, nhưng vẫn chỉ thấy vết tích hùng bố để lại của cuộc đại chiến giữa hai cường giả vô địch.

Cả một dãy núi đều bị hai người tàn phá không thành hình dạng, cây cối gãy đổ, đồi núi đều bị san phẳng...

Cuộc chiến này không ai biết thắng thua, khi chúng nhân tìm đến thì hai người đã li khai chiến trường.

Không lâu sau truyền ra, Thần Chiến an toàn quay về Thần gia, tuy nhiên ông không tiết lộ ra kết quả của cuộc chiến đó.

Ai thắng ai thua tịnh không quan trọng. Ai trong hai người cũng có tài năng kinh thiên động địa, cuộc đại chiến của họ làm cho tất cả tu luyện giả đại khai nhãn giới.

Chỉ có gia nhân của Thần Chiến mới biết kết quả của cuộc chiến đó, Thần Chiến đã thắng!

Kích cuối cùng trong cuộc chiến sinh tử, Thần Chiến một chưởng đánh trúng đỉnh đầu của Ma vương. Đông Phương Khiếu Thiên ma công cái thể, một chưởng đoạn sơn liệt thạch này không đủ để lấy tính mạng hắn, chỉ có thể làm hắn biến thành cuồng loạn.

Hai mắt hắn trở nên đỏ ngầu, hoàn toàn phát cuồng.

Lúc này Thần Chiến vô cùng khó khăn mới có thể thoát khỏi hắn. Đông Phương Khiếu Thiên ở trong núi điên loạn đánh phá, Ma vương đó không ngờ bị một chưởng đánh cho thần trí thác loạn, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, không ngừng gào rống: "Cháu ngoan, cháu đích tôn, ta nhất định phải báo thù cho cháu....."

Thần Chiến muốn tiến tới chế trụ hắn, nhưng hắn đã nhanh chóng ngự không đi mất, nhắm hướng phía Bắc mà chạy. Thần Chiến đuổi theo vài ngày, dần dần mất dấu của hắn, cuối cùng đành phải quay về Thần gia.

Sau khi chiến thắng cái thể Ma vương, Thần Chiến lại không có một chút vui vẻ gì, ngược lại lo âu trùng trùng. Ông có một dự cảm bất tường, gia nhân của ông có khả năng sẽ gặp nạn.

Dự cảm bất tường đó là do Đông Phương Khiếu Thiên, Thần Chiến có cảm giác, Ma vương thần trí điên loạn đó không lâu sau sẽ tìm tới. Một Ma vương đang điên cuồng, căn bản không thể nói đến đạo lý được, nếu hắn xuất thủ đối phó với gia nhân của ông, đó quả thật là một điều đáng sợ.

Đông Phương Khiếu Thiên cùng Thần Chiên tu vi đều đã tiến vào tiên cảnh,

nhưng vẫn lưu lại nhân gian, nếu hần phát cuồng báo phục, điều đó thật sự là rất khủng bố.

Tuy bản thân Thần Chiến không hề e sợ hần, nhưng gia nhân của ông thì sao?

Sau khi trải qua cuộc kinh thế đại chiến đó, Thần Chiến uy danh đại thịnh, gần như trở thành người đứng đầu Tiên Huyền đại lục. Tuy nhiên từ đó về sau, ông lại rất ít xuất môn, không bao giờ đi xa. Ông đang chờ, chờ Đông Phương Khiếu Thiên tìm đến, ông đang bảo vệ, bảo vệ sự an toàn của gia nhân.

Ông mang sự lo lắng ấy giữ kín trong lòng, để tránh cho bọn họ cảm thấy lo âu.

Trong một đêm trăng mờ lung mờ ảo, việc mà Thần Chiến lo lắng cuối cùng đã xảy ra. Ông đột nhiên cảm thấy một sự dao động cường đại dị thường, khí tức này làm tim đập mạnh, nhưng trong chớp mắt lại như thủy triều biến mất.

Lúc Thần Chiến bay đến tìm kiếm, chỉ thấy một đạo tử ảnh hướng về phía Tây mà đi, làm ông không kịp truy cản. Khi ông quay về Thần phủ, thấy sắc mặt của gia nhân không hề thay đổi, chắc có lẽ tên Ma vương ấy chỉ đến để thăm dò.

Thần Chiến cảm thấy có phần trầm trọng, cái thể Ma vương tìm đến trước cửa, lúc này gia nhân của ông thật sự đang gặp nguy hiểm.

Tối ngày thứ hai, cỗ khí tức cường đại dị thường lại xuất hiện tại Thần phủ, Thần Chiến tiếp tục đuổi theo nhưng vẫn không thu được kết quả gì.

Cứ như vậy hơn năm ngày, đến ngày thứ sáu, trong đêm trăng tròn, sự dao động khủng bố cường đại đó lại tiếp tục xuất hiện.

Thần Chiến nhanh chóng phóng ra ngoài, lần này ông quyết định bất luận như thế nào cũng phải bắt giữ cái thể Ma vương lại. Nếu cứ để việc này tiếp tục xảy ra, thì gia đình của ông cả đời cũng không thể sống yên thân.

Nhìn tử ảnh đã sớm tiêu thất, Thần Chiến song nhãn phóng ra hai đạo kim quang, ông đang không biến thành một đạo thiểm điện truy kích theo.

Sau khi Thần Chiến rời đi, một thân ảnh cao lớn phát tán tử quang nhanh chóng bí mật xuất hiện, mái tóc dài màu tím không gió mà bay, một cổ khí tức cường đại khủng bố phát tán ra từ thân thể hắn. Người này chính là Tà đạo đệ nhất nhân Đông Phương Khiếu Thiên, lúc này hai mắt của vị cái thể ma vương vô địch này đỏ như máu, sắc mặt hung dữ vô cùng, hướng về Thần Phủ mà bước tới.

Thiết môn cao lớn màu đỏ son dưới song chương của hắn ngay lập tức bị biến thành một đồng sắt vụn, dưới ánh trăng, thân ảnh yêu dị của hắn như ma quỷ phát tán ra một khí tức âm sâm, khủng bố.

Khí tức khủng bố ngay lập tức bao phủ cả toàn bộ Thần phủ.....

Mẫu thân của Thần Nam đang tản bộ trong hậu hoa viên, hơi xa tiền viện, bà tuy cảm thấy có sự dị thường, nhưng cũng không hề suy nghĩ nhiều, nghĩ rằng Thần Chiến thần công cái thể, ai lại dám đến đây làm càn chứ?

Lúc này Vũ Hinh cùng Thần Nam đang ở phòng khách nói chuyện, đột nhiên nàng cảm thấy khí tức khủng bố cường đại dị thường đó, vội vàng đứng dậy bảo hộ Thần Nam.

Thần Nam, cũng do võ công như bị phế một nửa nên không cảm ứng được cỗ ba động khủng bố cường đại đó.

"Vũ Hinh muội làm gì thế?" Thấy Vũ Hinh đột nhiên đứng lên chặn trước mặt hắn, Thần Nam cảm thấy rất ngạc nhiên.

Vũ Hinh vội trấn áp sự bất an trong lòng, nói: "Ồ, không có gì." Vừa nói xong liền ngồi lại bên cạnh Thần Nam.

Thấy vẻ thất thần của Vũ Hinh, Thần Nam càng lúc càng thấy kì quái, nói: "Vũ Hinh muội đang nghĩ gì thế?"

"Ồ, ta đang nghĩ tại sao Thần bá bá lại đột nhiên rời đi, đến bây giờ mà chưa quay lại?"

Tâm tính của Vũ Hinh tuy không còn đơn giản như hai năm trước, nhưng nhiều

việc nàng vẫn không thể để trong lòng, lúc này trong tâm nàng xuất hiện một cảm giác bất an mạnh mẽ, tất cả đều hiện ra ngoài mặt.

"Ừ, mấy ngày này phụ thân rất kì quái, thường vô duyên vô cớ đột nhiên ly khai. Đừng sợ, không có việc gì đâu, ông chắc là nghĩ ra vài vấn đề về võ học, chắc lại vội vàng đi nghiệm chứng."

Trong lúc này, cảm giác bất tường của Vũ Hinh ngày càng mạnh mẽ, nàng cảm thấy một cỗ khí tức dị thường phủ đầy không trung, dường như có cái gì đó rất đáng sợ đang dần dần đến gần.

Nàng cuối cùng cũng nhận ra được sự dao động khủng bố mà nàng cảm thấy được, cùng với khí tức mà Ma vương Đông Phương Khiếu Thiên phát ra tại vùng sơn cước hôm đó chính là một loại. Đông Phương Khiếu Thiên đã đến, cái thế Ma vương đã đến để tầm cù!

Sắc mặt của Vũ Hinh trắng bạch, lúc này Thần Chiến lại không có ở đây, ai có thể chống lại được tên Ma vương đó chứ?

"Vũ Hinh sắc mặt muội trông không được tốt lắm, để ta mang cho muội một cốc nước."

"Đừng...không cần! Thần Nam đừng rời khỏi ta, ngồi cạnh ta đi."

"Vũ Hinh muội làm sao vậy?"

"Ta.....ta lạnh, huynh ngồi cạnh ta có được không?"

Thần Nam đương nhiên không cảm thấy khí tức cường đại của Đông Phương Khiếu Thiên phát ra, liền ngồi lại bên cạnh nàng không đứng dậy nữa.

"Thần Nam, nếu có người muốn giết ta, huynh...sẽ cứu ta chứ?"

"Nha đầu ngốc sao lại nói lời ngốc nghếch như thế, nếu như có người muốn làm hại nàng, trừ khi hấn bước qua xác ta trước đã."

Vũ Hinh mỉm cười, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, nói: "Ta biết trên thế gian này huynh đối với ta tốt nhất. Nếu huynh gặp nguy hiểm, ta dù có phải liều mạng cũng phải cứu được huynh...".

Chương 14: Thiên Sư Phi Hưởng Địa Ngục

Lúc này, cảm giác bất tường trong lòng Vũ Hinh càng lúc càng mãnh liệt, nàng cảm thấy một cỗ khí tức đáng sợ dị thường bao phủ cả không trung, nguy hiểm to lớn như đang từ từ đến gần.

Vũ Hinh cuối cùng cũng hiểu ra cỗ ba động khủng bố mà nàng cảm thấy với khí tức của ma vương Đông Phương Khiếu Thiên phát ra tại chân núi Nhạc Sơn ngày đó là cùng một dạng. Đông Phương Khiếu Thiên đến rồi, cái thể ma vương đã đến tầm cù!

Sắc mặt của Vũ Hinh trắng bạch, bây giờ Thần Chiến không ở đây, ai có thể chống lại tên ma vương này?

"Vũ Hinh, sắc mặt muội trông không được tốt lắm, để huynh mang cho muội một cốc nước."

"Không... không cần! Thần Nam đừng rời muội, hãy ngồi bên cạnh muội đi."

"Vũ Hinh, muội làm sao vậy?"

"Muội... muội lạnh quá, huynh ngồi bên cạnh muội được không?"

Thần Nam không cảm thấy khí tức cường đại của Đông Phương Khiếu Thiên phát ra, nghe vậy liền ngồi lại cạnh nàng không đi nữa.

"Thần Nam, nếu có người muốn giết muội, huynh... sẽ cứu muội chứ?"

"Nha đầu ngốc sao lại nói những lời ngớ ngẩn này, nếu ai muốn làm hại muội thì phải bước qua xác của ta trước đã."

Vũ Hinh mừng rỡ trong lòng, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, nói: "Muội biết trên thế gian này huynh đối với muội là tốt nhất, nếu huynh gặp nguy hiểm thì muội dù

có liều mạng cũng phải cứu được huynh..."

Nhìn nụ cười thuần khiết của Vũ Hinh, trong lòng Thần Nam tràn ngập cảm giác ấm áp, vội vàng ngắt lời nàng: "Không được nói những lời không may đó, huynh chỉ mong muội ngày ngày đều vui vẻ là tốt rồi."

"Ngày ngày vui vẻ..."

Vũ Hinh thần thờ một lúc, nói: "Hai năm nay muội đã rất vui vẻ, ngày ngày ở bên huynh, muội cảm thấy thật là vui sướng. Nếu như... nếu như có một ngày... muội đột nhiên rời xa huynh, huynh... vẫn sẽ nhớ muội chứ?"

"Nhất định, huynh sẽ nhớ muội đến đau khổ. Do vậy huynh sẽ vĩnh viễn không để muội rời xa, huynh muốn vĩnh viễn ở cùng muội!"

"Nếu như muội rời xa huynh một thời gian rất rất dài, sau nhiều năm trôi qua, huynh... cũng vẫn nhớ muội chứ?"

"Ngốc quá, cả cuộc đời này huynh không thể quên được muội, huynh đã nói không thể để muội rời xa mà."

Nghe thấy lời nói này, khóe mắt của Vũ Hinh có gì đó ươn ướt, nàng lại nói: "Sau vài chục năm trôi qua, đến khi huynh già đi, nếu như huynh vẫn nhớ lúc trẻ đã từng yêu một người con gái tên Vũ Hinh, thì muội... cũng rất vui rồi."

Thần Nam đã phát hiện ra điều dị thường nơi Vũ Hinh, nhẹ vuốt gò má như ngọc của nàng, ôn nhu đáp: "Không được suy nghĩ lung tung, nghe những lời nói đó của muội, lòng huynh bỗng phát hoảng. Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau, huynh muốn đời đời kiếp kiếp ôm chặt muội trong lòng."

"Không, muội chỉ cần trong lòng huynh có một vị trí nhỏ bé cho muội là tốt rồi, không quên muội là tốt rồi. Nếu như có một ngày muội rời xa huynh, huynh không cần phải nghĩ tới muội, muội muốn huynh sống thật tốt..."

"Không được nói lời ngốc nghếch..."

Vũ Hinh đưa tay che miệng hẳn lại, có phần đau khổ, nói tiếp: "Đến lúc huynh già rồi, vẫn có thể nhớ tới một người con gái tên Vũ Hinh..."

Đúng lúc này, "Oành" một tiếng, cửa phòng bị phá nát, Đông Phương Khiếu Thiên đầu tóc rối bời, song nhãn đỏ như máu cất bước tiến vào trong phòng khách.

Cái thể ma vương đột nhiên xuất hiện ở đây làm Thần Nam đại kinh thất sắc, hẳn lập tức đứng chặn phía trước Vũ Hinh. Nhưng Vũ Hinh đột nhiên phong bế huyết đạo của hẳn, nhanh chóng đẩy hẳn bay ra ngoài cửa sổ.

Nàng trong lòng thầm nói: "Thần bá bá, ông nhất định phải mau mau quay về, nếu không Thần Nam khó mà thoát chết!"

Vũ Hinh cường hành giải khai phong ấn trên người, một cỗ khí tức thần thánh cường đại tràn đầy cả gian phòng, thời khắc này nàng trông thánh khiết như một tiên tử.

Thần Nam ở bên ngoài cửa sổ không thể cử động, hẳn lo lắng la lớn: "Vũ Hinh không được!"

Sư phụ của Vũ Hinh nghiên cứu thiên nhân, công đạt hóa cảnh, nhưng cuối cùng lỡ một bước mà không thể tiến nhập tiên cảnh. Tuổi nguyệt vô tình, vị đại tông sư võ học vô danh đó không thể bước vào cảnh giới trường sinh, trước lúc lâm trung đã mang một thân công lực dồn vào cơ thể Vũ Hinh.

Do lúc còn sống nội lực của ông quá mức kinh nhân, Vũ Hinh hoàn toàn không thể chịu được. Cuối cùng ông phải phong ấn từng điểm một công lực của mình trong người nàng, đồng thời nhắc nhở nàng ngàn vạn lần không được cường hành giải khai phong ấn, tùy theo sự tăng tiến của tu vi mà phong ấn sẽ tự động từ từ giải khai, nàng sẽ từng chút từng chút hấp thụ nội lực cường đại của ông.

Nhưng vào thời khắc này, Vũ Hinh đã cường hành giải khai phong ấn.

Thần Nam biết rõ tất cả, lúc này cõi lòng hẳn như tan nát. Cuối cùng hẳn cũng hiểu ra thần tình kì lạ vừa nãy của Vũ Hinh, nàng đã biết ma vương Đông Phương

Khiếu Thiên tới, không ngờ vừa rồi là nàng nói lời vĩnh biệt.

"Không được! Vũ Hình mau ngừng lại... Đông Phương Khiếu Thiên, ta là con trai Thần Chiến, muốn gì thì lại đây..."

Đông Phương Khiếu Thiên thần trí rối loạn, lúc tỉnh táo, lúc ngơ ngơ ngác ngác, trong lòng hẳn lúc này chỉ có ý niệm điên cuồng tàn sát. Song nhân hẳn đỏ như máu, đôi mắt như dã thú nhìn chăm chăm vào bạch y thiếu nữ như tiên tử, cuối cùng vỗ một chương tới Vũ Hình...

Phong ấn trong cơ thể Vũ Hình đã được triệt để giải trừ, một lực lượng cường hoành trong cơ thể nàng xung đột mãnh liệt làm thân thể nàng muốn nổ tung, cơn đau kịch liệt làm nàng gằn như ngắt đi.

Nhìn thấy quyền phong không gì sánh bằng của ma vương đánh tới, nàng vội né sang một bên, vận dụng lực lượng cường đại đang xung đột cuồng loạn trong cơ thể chống đỡ phần chương phong không kịp tránh.

"Oành" một tiếng vang lên, toàn bộ bức tường tựa như hoa tuyết nhanh chóng tan chảy dưới ánh mặt trời, cuối cùng hóa thành một đồng cát nhỏ.

Thân hình Vũ Hình vắng sang ngang, tiên huyết từ miệng không ngừng phun ra ngoài, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, nàng như một bông hoa đang tàn úa, rơi rụng...

"Vũ Hình..."

Thần Nam ở mặt tường kia thấy Vũ Hình bị đánh bay ra ngoài, trong lòng cực kỳ đau khổ, hận không thể thay Vũ Hình chịu một chương ấy.

"Đông Phương Khiếu Thiên, ngươi là đồ hèn nhát vô sỉ, đánh không được phụ thân ta lại đến đánh lén chúng ta, tên cầu hùng nhà ngươi đến đây giết ta đi!"

Đông Phương Khiếu Thiên bước dài ra ngoài, hai mắt phát ra hai đạo hung quang, hung ác nhìn Thần Nam.

Nhưng lúc này, Vũ Hình đã run run đứng dậy, trên mặt không còn chút huyết

sắc, y phục trắng tinh thắm đầy huyết tích, tựa như một thiên thần gãy cánh vừa thánh khiết, lại vừa đẹp đến mê luyến.

Nàng vô lực đưa tay lên, một đạo chỉ phong xuất ra phong bế á huyết Thần Nam.

Một chưởng của Đông Phương Khiếu Thiên uy lực cực lớn không thể chống đỡ được, Vũ Hinh tuy chỉ trúng một chút chưởng phong nhưng đã thụ thương không nhẹ. Cơ thể nàng tuy có công lực cực kì cường đại của sư phụ lưu lại, nhưng vẫn không thể chống đỡ được ma vương đã sơ nhập vào tiên võ cảnh giới.

Vũ Hinh yếu ớt lên tiếng: "Đông Phương Khiếu Thiên, nếu ngươi tự cho mình là tuyệt đại cao thủ thì hãy chấp nhận sự khiêu chiến của ta."

Ma vương lại chuyển sự chú ý sang Vũ Hinh.

"Chúng ta không tỉ thí tại đây, ta có một thần công uy lực tuyệt đại, không thể thi triển tại đây, chúng ta đến diễn võ trường ở phía sau để đại chiến."

Nên nhớ rằng Đông Phương Khiếu Thiên sau khi bị Thần Chiến đánh trúng đầu thì thần trí điên loạn, lúc tỉnh táo, lúc ngờ ngợch, giờ đây hắn đang trong trạng thái tỉnh táo, vừa nghe dứt lời liền theo bản năng cùng với Vũ Hinh đi tới hậu viện.

Thần Nam trong đầu "Pang" một tiếng, gần như ngất đi, Vũ Hinh phải dùng chính sinh mạng của nàng để kéo dài thời gian chờ Thần Chiến quay về, hành động bi tráng, tàn khốc này khiến hắn như phát cuồng.

Nhìn thân ảnh yếu đuối biến mất trong sân, Thần Nam thống khổ nhắm chặt hai mắt, nhiệt lệ không kiềm được từ từ chảy xuống.

Chương 15: Thiên Sứ Phi Hương Địa Ngục (2)

Thần Chiến hóa thân thành một đạo kim long, sau khi ngự không phi hành vài chục dặm cuối cùng cũng đuổi kịp đạo nhân ảnh phát ra từ quang phía trước.

"Là người...Tử Hư đạo nhân!"

"Không sai, chính là bản đạo, không biết Thần vương gia vì sao lại vội vàng truy bắt ta đến cùng như vậy?"

Thần Chiến tức giận đến cực độ, rõ ràng ông đã trúng kế diệu hổ li sơn rồi.

Tử Hư đạo nhân này là một tu đạo giả đại thành, là một trong số các cao thủ đương thế. Nhưng do tâm tính hẩn không đoan chính, ham thích danh lợi, phản lại tâm pháp "Vô Vi" của đạo gia cho nên tu vi thủy chung không đạt đến đại viên mãn. Năm năm trước lúc hẩn đến Thần phủ gây chiến, bị Thần Chiến một chiêu đánh trọng thương phải chạy trốn một cách thảm hại

Liên tưởng đến tất cả các mối quan hệ nhân quả đó, Thần Chiến chợt hiểu ra, chắc chắn là Tử Hư đạo nhân đã tìm đến tên điên loạn Đông Phương Khiếu Thiên để cùng nhau báo thù.

"Người chết đi!" Thần Chiến phẫn nộ đến cùng cực, song chưởng không chút lưu tình mãnh liệt đánh ra phía trước, một dải kim quang đẹp mắt với khí thế bài sơn đảo hải hướng tới Tử Hư đạo nhân quét sạch mọi thứ.

Kim quang cùng với phi kiếm do Tử Hư đạo nhân vội vàng phóng ra va vào nhau, phi kiếm trong suốt sáng lấp lánh lập tức bị vỡ nát, Tử Hư đạo nhân thân thụ trọng thương, từ trên không trung rơi xuống.

Theo Tử Hư đạo nhân biết được, Thần Chiến có một quy định bất thành văn. Trừ thập ác bất xá, hoặc kẻ đã hại quá nhiều nhân mạng không thể không giết thì

Thần Chiến bình thường đều không hạ sát thủ với cừu địch.

Nhưng lúc này, Tử Hư đạo nhân cảm thấy có phần khủng hoảng, hẳn cảm thấy rõ ràng sát ý của Thần Chiến.

Long hữu nghịch lân, xúc chi tất nộ!*

Hôm nay Tử Hư đạo nhân đã xúc phạm vào "vảy ngược" của Thần Chiến, hẳn chết chắc, bất cứ quy định gì gì đó đều không thể trói buộc được Thần Chiến. Thần Chiến tập trung công lực toàn thân vào tay phải, một đạo quang kiếm dài tới ba mươi trượng từ tay phải của ông phát ra, xé không chém xuống.

Kiếm mang sáng chói lập tức chém Tử Hư đạo nhân nát bét, bạo xuất ra một đám mây máu bay khắp không trung.

Hôm nay Thần Chiến thật sự nổi giận, lúc ông chém chết Tử Hư đạo nhân đã để thăng công lực đến cực hạn, nếu không phải vì tiết kiệm thời gian thì sẽ chẳng cần phải dùng lực mạnh như thế để giết chết hẳn.

Ông không cần liếc mắt nhìn lại, quay người như thiểm điện bay về hướng Thần gia.

Khi Vũ Hình cùng Đông Phương Khiếu Thiên đến diễn võ trường của Thần gia, mẫu thân của Thần Nam cũng đã cảm ứng được khí tức khủng bố của Ma vương. Bà cấp tốc từ hậu hoa viên quay về phòng, mang theo Hậu Nghệ thần cung lao về hướng ba động khủng bố phát ra từ diễn võ trường.

Đám hạ nhân đang ngủ say sau khi nghe thấy động tĩnh bất thường cũng lập tức kéo ra. Khi chúng phát hiện Thần Nam đang nằm dưới đất thì đại kinh thất sắc, vội vàng giải khai huyết đạo rồi đỡ hẳn đứng dậy.

Thần Nam phóng như điên đến diễn võ trường, khi hẳn đến thì vừa đúng lúc nhìn thấy thân thể kiều mị nhu nhược của Vũ Hình như con bướm trong gió thu đang rơi xuống.

Liệt Thiên Thập Kích - tuyệt học thành danh của cái thế ma vương - gồm mười

cơ sóng kinh, đợt sau mạnh hơn đợt trước như muốn quét đi mọi thứ đánh tới Vũ Hình. Đợt đầu tiên đã làm nàng thổ huyết không ngừng, đợt thứ hai đánh tan hoàn toàn lực lượng cực đại bị phong ấn trong cơ thể Vũ Hình, đợt sóng kinh thứ ba như bài sơn đảo hải khiến Vũ Hình ngũ tạng vỡ nát, trăm mạch đứt đoạn.

Nói cho cùng, sự phụ của Vũ Hình tuy tu vi kinh nhân, nhưng công lực ông truyền cho Vũ Hình khó có thể chống lại cái thể ma vương đã sơ nhập tiên võ cảnh giới.

Đợt sóng kinh thứ tư ập đến, nếu Vũ Hình lại bị kích trúng thì xương cốt cũng không còn, huống chi đây mới là kích thứ tư trong Liệt Thiên Thập Kích, mười đợt sóng kinh lớp sau cường thịnh hơn lớp trước, phía sau còn sáu lớp!

Ngay lúc ấy, mẫu thân và phụ thân Thần Nam cùng lao đến. Thần Chiến giận đến tóc tai dựng đứng, Cầm Long Thủ từ trên không đánh xuống, một loạt kim sắc quang chương cản trở triệt để bảy đợt sóng kinh còn lại.

Cùng một lúc, mẫu thân Thần Nam đặt một mũi điều linh tiễn lên thần cung, dây cung bị bà từ từ kéo ra, thiên địa linh khí như thủy triều mạnh mẽ kéo về hướng Hậu Nghệ cung. Phàm thiết hóa kim tinh, điểm điểm kim quang hội tụ trên mũi điều linh tiễn, lập tức biến nó thành một mũi thần quang tiễn.

Một đạo kim quang phá không bay đi, tức thì phong lôi trận trận, thiên địa thất sắc.

Đông Phương Khiếu Thiên trợn trừng song nhãn huyết hồng, nhìn chăm chăm vào mũi quang tiễn đang phát ra tiếng kinh lôi liên miên, kim quang tiễn hàm chứa vô số thiên địa linh khí không hề làm hắn cảm thấy sợ hãi. Ngược lại trong mắt hắn lộ ra thần sắc hưng phấn, hai mắt hung quang đại thịnh, hữu thủ vươn ra chụp tới quang tiễn.

Một tiễn đủ để khai sơn liệt thạch đó không ngờ bị hắn chụp được, quang tiễn trong tay hắn vỡ nát hóa thành điểm điểm kim quang biến mất trong không trung.

Trong truyền thuyết, Hậu Nghệ cung đã từng bắn rơi thần trên trời. Nhưng giờ

một tiền này không thành nguyên nhân chủ yếu là do mẫu thân Thần Nam công lực không đủ thâm hậu, không thể kéo hết Hậu Nghê cung. Mặt khác phải nói đến Đông Phương Khiếu Thiên đã sơ nhập tiên võ cảnh giới cũng thật đáng sợ! Lúc này khuôn mặt hắn rất hung dữ, tóc tím bay loạn xạ, lửa quỷ hiện đầy trời, thật đúng là một cái thể ma vương!

Thần Nam trông thấy Vũ Hinh như đóa hoa tan tác rơi xuống, mắt hắn như rách ra.

Quần áo trắng tinh thắm đầy máu tươi, sắc đỏ đẹp đẽ và thê lương đó khiến người nhìn thấy trong lòng đều sợ hãi, nhưng trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhợt nhạt ấy lại mang một nụ cười mãn nguyện.

Máu nhỏ giọt ra từ hai mắt của Thần Nam, hắn đỡ lấy thân thể yếu đuối nhu nhược đang rơi xuống, từng giọt từng giọt huyết lệ lăn xuống. Trong khoảnh khắc thân thể gãy yếu của Vũ Hinh phẳng phất nặng tựa thái sơn, ép hắn khụy xuống đất.

"Vũ Hinh... người chịu chương vừa rồi phải là huynh!"

Vũ Hinh mấp máy môi một cách khổ sở, ho ra một bụm lớn tiên huyết. Thần Nam vội vàng truyền chân khí vào cơ thể nàng, nhưng sau đó liền phát hiện ra kinh mạch của nàng đã bị đứt hết, chân khí như ngựa hoang mất cương chạy loạn trong cơ thể nàng.

"Vũ Hinh..." Thần Nam nghiêng nát hai môi, tim hắn đang nhỏ máu.

"Thần Nam... đừng quá đau buồn, có nhớ lời vừa rồi chúng ta... nói trong phòng không?"

"Nhớ..."

"Huynh đã nói... nếu có người muốn giết muội, trừ phi... hắn bước qua xác huynh, muội nghe rất... cảm động. Từ nhỏ đến lớn... muội chỉ có sư phụ là người thân... không có cha mẹ... không có đồng môn... không có bằng hữu, rất cô đơn! Từ khi muội gặp huynh... muội rất vui sướng, Thần bá bá, Thần bá mẫu đối với muội

như... con gái ruột, muội rất hạnh phúc, vì cuối cùng muội cũng có một... gia đình. Huynh... đối với muội là người thân... người thân nhất, muội đã không còn sự phụ, muội... không thể lại mất... huynh. Muội nguyện... chết, chỉ mong huynh sống... tốt, khụ..." Vũ Hinh bắt đầu thổ huyết.

"Vũ Hinh... không cần nói nữa, muội sẽ không chết..." lời nói ngắt quãng đó làm Thần Nam trong lòng đau như cắt, huyết lệ làm nhật nhòa cả hai mắt.

"Thần Nam huynh... thụ thương à? Mắt của huynh... tại sao chảy máu?"

"Tại sao... tại sao muội luôn nghĩ cho huynh, đến bây giờ... vẫn lo lắng cho huynh... Vũ Hinh, huynh không muốn muội chết!" Thần Nam ôm chặt Vũ Hinh vào lồng ngực, khóc rống lên.

Hắn đã mấy năm không khóc, nhưng tình cảnh này làm hắn không kìm được đau khổ khóc đến lạc cả giọng.

"Thần Nam... không được khóc, nước mắt của nam nhi... không dễ đổ!"

"Vũ Hinh... huynh chỉ muốn muội sống an lành, huynh không muốn muội chết thay huynh..." Thần Nam khóc lớn nói.

"Hai năm nay... muội thật sự rất vui sướng, là huynh mang muội ra khỏi đại sơn, cho muội biết được... một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Muội... rất ngốc có phải không? Thường... làm trò cười, cái gì... cũng không hiểu, là huynh kiên nhẫn giảng giải cho muội, mỗi ngày ở cùng huynh... muội đều cảm thấy rất vui sướng, kì thật muội không muốn rời xa huynh... muội chỉ muốn mỗi ngày đều cùng huynh... nhìn mặt trời mọc, cùng... nhìn mặt trời lặn, bình bình đạm đạm... sinh sống..."

"Vũ Hinh muội không cần phải nói nữa..." Thần Nam cảm thấy trong ngực khó chịu vô cùng, hắn không chịu được mở miệng thổ ra một búng máu tươi.

Chỉ là lúc này mục quang của Vũ Hinh dần dần mờ đi, nàng đã không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chỉ có thể cảm thấy một dòng dịch thể ấm áp rơi xuống cơ thể nàng.

"Thần Nam... huynh sao vậy?"

"Huynh không sao..."

"Ồ" ý thức của Vũ Hình dần dần mơ hồ, nàng thầm thì nói: "Đến khi... huynh già đi, còn có thể nhớ tới... một nữ hài tên gọi Vũ Hình..." Thanh âm đột nhiên ngừng lại.

"Vũ Hình... huynh không cho muội chết... huynh chỉ muốn muội vĩnh viễn vui vui sướng sướng sống..." Thần Nam như điên cuồng la lớn.

Nhưng hai mắt Vũ Hình đã nhắm lại, thân thể càng lúc càng lạnh.

(*) Ròng có vảy ngược, động vào tất nổi giận

Chương 16: Nghịch Thiên Đoạt Mệnh (Thượng)

Lúc này trên không trung, Thần Chiến cùng Đông Phương Khiếu Thiên kịch chiến vô cùng quyết liệt. Lão sử dụng hết mọi khả năng của bản thân khiến công lực gia tăng đến cực hạn, cuối cùng một chiêu đánh cái thể ma vương rơi xuống bên dưới.

Mẫu thân Thần Nam đã quay trở lại, bà lo lắng nói với Thần Nam: "Nhanh, nhanh cầm lấy cái này cho nàng ta uống đi, đây là viên tiên đan do phụ thân của con năm đó có được khi chu du thiên hạ tại một vùng cổ tiên di địa!"

Thần Nam như người chết đuối vớ được cọc, vội vã nhận lấy viên tiên đan trong suốt như ngọc, hương thơm ngào ngạt đó, nhai nhỏ ra, sau đó hỗn hợp tiên đan trộn lẫn với máu được hãnh nuốt vào miệng của Vũ Hinh.

Tiên đan do tiên nhân lưu lại trên thế gian tuy là kỳ diệu có thể đoạt quyền tạo hoá, nhưng vẫn không thể vẫn hồi được tính mạng của Vũ Hinh. Nàng bị cái thể ma công của một tên đại tà nhân là Đông Phương Khiếu Thiên đả thương, Liệt Thiên Thập Kích uy lực vô đối đó, nếu như không có công lực mạnh mẽ của sư phụ nàng phong ấn trên cơ thể, e rằng lúc này xương cốt nàng đã chẳng còn.

Dù cho Thần Nam hô hoán như thế nào, Vũ Hinh cũng không một lần mở mắt. Nàng tĩnh lặng nằm trong lòng của hắn, thần thái thanh thản vô cùng, giống như đã hoàn thành được tâm nguyện, không có chút gì hối tiếc.

"Vũ Hinh..." Thần Nam thống khổ kêu lên.

Thu cúc trong viện bị kinh khí mãnh liệt lúc này quét qua tung bay rợp trời, những bông hoa cúc trắng tinh khiết vẫn vũ trong không trung, cánh hoa tựa nước mắt, hoa rơi như lệ rơi.

Nhớ lại những hồi ức đẹp cùng Vũ Hinh, Thần Nam đau khổ khôn nguôi, bức

tranh ấm áp năm nào mờ ảo hiện lên trong tâm trí hẳn.

"Ta tên Vũ Hinh, được sư phụ nhặt giữa rừng hoa trong một đêm mưa."

Thanh âm yếu ớt, như đang phiêu đảng giữa viện.

"Huynh đã từng nói... nếu như có người muốn giết muội, trừ phi... hẳn bước qua xác của huynh, muội nghe rồi rất... cảm động. Từ nhỏ đến lớn... muội chỉ có một người thân là sư phụ... không có phụ mẫu... không có bạn cùng chơi đùa.... không có bằng hữu, rất cô đơn! Từ lúc gặp huynh... muội rất vui, Thần bá bá, Thần bá mẫu đối xử với muội như... con ruột, muội rất hạnh phúc, bởi vì cuối cùng muội đã có được một... gia đình. Huynh... là người thân thiết nhất của muội... người thân thiết nhất, muội đã không còn gặp sư phụ, muội... không thể lại đánh mất... huynh. Dù cho bản thân muội có... chết đi, cũng muốn huynh khỏe mạnh... có một cuộc sống vui vẻ, khụ khụ..."

"Hai năm qua... muội thật sự rất vui vẻ, là huynh đưa muội ra khỏi núi, để muội nhận thức được... một thế giới mới lạ. Muội có phải là quá... khờ khạo? Thường hay... nói ra những câu ngây ngô, cái gì... cũng không hiểu, là huynh đã nhẫn nại giảng giải, mỗi một ngày được ở cùng huynh... muội đều cảm thấy thật vui sướng. Kỳ thật muội không muốn rời xa huynh... muội chỉ muốn mỗi ngày được cùng huynh thức dậy... ngắm mặt trời mọc, rồi cùng nhau... xem mặt trời lặn, sống... bình dị... "

Cuối cùng, bên tai Thần Nam còn lưu lại di ngôn đứt quãng chưa dứt của Vũ Hinh: "Mong huynh... về sau này, vẫn còn nhớ đến.... một nữ hài tên Vũ Hinh..."

"Vũ Hinh.... huynh không muốn muội chết... huynh muốn muội vĩnh viễn được sống vui vẻ..." Thần Nam giống như một người điên lớn tiếng thét lên: "Vì sao? Lão tặc thiên người vì sao lại muốn tàn khốc như vậy?! Trả tính mệnh Vũ Hinh lại cho ta?!"

"Vận mệnh? Vận mệnh? Vì sao? Vì sao chứ? Ta chỉ muốn cùng người ta yêu... có một cuộc sống bình dị, chỉ thế thôi... Vì sao vậy?!" Thần Nam dùng hết sức thét lên bi phẫn: "Như quả trong chốn u minh thật sự có đấng chúa tể tối cao tồn tại, ta

nguyên rửa người, nguyên rửa người cũng bị người khác nắm lấy vận mệnh, nguyên rửa người sớm muộn cũng sẽ tiêu tan mây khói!"

Lời nguyên bị phản như tiếng sấm cuộn cuộn truyền đi khắp thượng không Thần phủ.

Thần mẫu nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Vũ Hinh, nước mắt không kìm được tuôn rơi, lại trông thấy bộ dạng như hoá cuồng của Thần Nam, tim bà như bị dao cắt.

Thần Nam cố nén đau khổ, nhìn thấy cách đó không xa Đông Phương Khiếu Thiên bị phụ thân hắt đánh rơi từ trên cao xuống, đôi mắt hằn đỏ rực, thao thiên ý hận bốc lên trong đầu. Hắn nhè nhẹ đặt Vũ Hinh xuống đất, điên cuồng lao về phía trước thét lên: "Đông Phương Khiếu Thiên, người trả mạng Vũ Hinh lại cho ta!"

Thần mẫu hốt hoảng, tuy Đông Phương Khiếu Thiên bị trọng thương ngã nằm dưới đất, nhưng lúc này Thần Nam cũng quyết không thể đối phó được với cái thể ma vương này.

"Thần Nam quay lại!"

Thần Nam vờ như không nghe thấy, hắt một mắt chạy tới, một mắt ngưng tụ công lực, chân khí trong cơ thể phảng phất như đang sôi trào lên, một vầng kim quang mãnh liệt từ trong thân thể phát ra, so với ngày thường mạnh lên không biết bao nhiêu lần.

Thông thường trong lúc phẫn nộ, tiềm năng cơ thể có thể bạo phát chỉ trong chớp mắt. Không nghi ngờ gì nữa, Thần Nam đang trong tình trạng này, sự đau khổ tuyệt vọng khiến cho lực lượng trong nội thể hắt cuồng bạo vô cùng.

Bất quá giữa đám kim quang mãnh liệt ấy lại lẫn một vài tia hắt khí tựa như ngọn lửa chốn u minh bao bọc bên ngoài thân thể hắt, rất giống dấu hiệu bị tấu hỏa nhập ma.

Đông Phương Khiếu Thiên tuy bị Thần Chiến đánh rơi xuống dưới, nhưng

Thần Chiến cũng không dám có chút lơ là, một mực chú thị tên cái thể ma vương này. Thấy Thần Nam lao đến, lão vội từ cao hạ xuống, cách không chớp lấy Thần Nam kéo lại, nói: "Tuy thân hãn thụ trọng thương, nhưng với khả năng của con còn lâu lắm mới có thể đối phó được."

Đông Phương Khiếu Thiên từ từ cử động trở lại, quang mang trong mắt hãn ta lóe sáng giống như dã thú hung tợn, sau cùng hãn âm hiểm cười lớn, nói: "Ha ha... một tên đã chết... nhưng vẫn chưa đủ, bọn người đều phải chết hết!" Thần trí hãn ta điên loạn, trong lòng chỉ có chém giết, sớm đã mất đi toàn bộ khả năng nhận thức cơ bản.

Thần Nam nhìn thấy tên tử thù quái vật đã cướp đi sinh mạng của Vũ Hinh, hàm răng cắn chặt vào nhau như muốn vỡ vụn.

"Phụ thân, con cầu xin người mau bỏ con ra, nếu con không thể đích thân giết chết hãn, chi bằng để con chết đi!"

Lúc này đây, Thần Nam hai mắt đỏ rực như máu, kim quang mãnh liệt bên ngoài thân thể nhanh chóng biến thành hắc ám, đó chính là hiện tượng bị ma hoá, hãn với tâm tình bi thương cực độ, thứ kích động này sẽ làm hãn tẩu hoả nhập ma.

Thần Chiến biết, nếu lúc này không để cho hãn phát tiết nỗi phẫn hận cùng cực trong lòng, thì tương lai của hãn sẽ bị huỷ đi, rất có khả năng hãn tẩu hoả nhập ma, công phế thân tàn.

"Được, con đi đi."

Thần Nam hét lớn: "Đông Phương Khiếu Thiên, người mau chết đi cho ta!" Tóc tai toán loạn, nộ diễm thao thiên, kim quang trên người hãn hoàn toàn biến mất, thay vào đó ma khí cuộn cuộn.

Mẫu thân Thần Nam lo lắng, trừng mắt nhìn Thần Chiến hét lên: "Đứa hài tử này đã muốn tẩu hoả nhập ma rồi, chàng mau nghĩ biện pháp đi! Mau ngăn nó lại, nó sao có thể là đối thủ của ma vương đó cơ chứ!"

Thần Chiến nói: "Không cần gấp, ta đã có biện pháp." Nói xong, song chưởng của ông liên tục lóe sáng, từng hàng chưởng ảnh kim sắc nhanh chóng thiểm hiện trong không trung, cuối cùng hóa thành một phiến kim quang rực rỡ hướng về Thần Nam bay đến, một cỗ cường lực rời non lấp biển trong nháy mắt dung nhập vào bên trong nội thể Thần Nam.

Ở thời khắc đó, Thần Nam cảm giác toàn thân ấm áp, lực lượng mệnh môn cuộn chảy giống như hàng vạn dòng nước đổ vào biển, tràn ngập khắp người. Lúc này hắn phảng phất như đã biến thành một cự nhân, dường như đã hoá thân thành thần ma, có cảm giác như nắm được tất cả chúng sinh trong lòng bàn tay mình.

Chương 17: Nghịch Thiên Đoạt Mệnh (Trung)

Thần Chiến cách không truyền công, đem một nửa công lực truyền vào trong nội thể Thần Nam, qua đó có thể thấy trình độ của Thần Chiến cường hãn đến mức nào. Chỉ trong nháy mắt đã khiến tu vi của Thần Nam tăng lên đến cảnh giới cao thâm mà người học võ chỉ có cầu trong mộng寐.

Bên ngoài cơ thể Thần Nam, hắc mang hoàn toàn biến mất, kim quang rực rỡ lại bao bọc hãn vào trong. Hãn giống như một con sư tử đang cuồng nộ đánh vào Đông Phương Khiếu Thiên.

Khắp nơi trong diễn vũ trường của Thần phủ kiếm khí tung hoành, kiếm mang rực sáng cả bầu trời đêm, thẳng lên trên không mấy chục trượng. Thần Nam giống như một người điên, cuồng liệt hướng về ma vương xuất thủ.

Diễn vũ trường cuồng phong trối dậy, sát khí ngập trời, khí tức thảm liệt bao phủ cả tòa Thần phủ.

Đông Phương Khiếu Thiên tuy là công lực cái thế, nhưng vừa nãy đã bị Thần Chiến đánh trọng thương khó mà khôi phục lại, hơn nữa lý tính đã mất, lại gặp phải tấn công của gã điên cuồng chán sống Thần Nam, nên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn tiên huyết đã đầy người.

Thần mẫu có chút không yên tâm, bà nhìn Thần Chiến hỏi: "Hài tử này sẽ không gặp việc gì chứ?"

Thần Chiến khẽ gật đầu, rồi lại khẽ lắc đầu, nói: "Hiện tại nó sẽ chưa gặp phải nguy hiểm, ta truyền một nửa công lực vào trong nội thể của nó, giữa ta và nó đã kiến lập nên một loại liên hệ đặc thù, khí cơ tương hỗ cảm ứng, ta có thể tùy thời mà mượn tay nó làm trọng thương Đông Phương Khiếu Thiên. Bất quá, ta đang lo cho tương lai của nó, hôm nay gặp phải biến cố lớn như vậy, mầm mống ma tính lại

ở sâu trong lòng nó, ta sợ sớm có một ngày thể giới nội tâm của nó sẽ biến thành một phiến hắc ám."

Thần mẫu lắc đầu nói: "Không đâu, hài tử này rất lương thiện, nó sẽ không biến thành như thế đâu. Huống chi tu vi của nó lại đình trệ không tiến, không có khả năng thành một đại ma đầu được."

"Mong là vậy. Bất quá, tu vi của nó chỉ dựa vào bản thân nó cũng khẳng định là có thể khôi phục lại được, nếu không nó không xứng mang họ Thần."

Đó là trường đại chiến phong cuồng, một đại cao thủ tà đạo bị một tên hậu bối điên cuồng không ngừng đánh trọng thương, tiên huyết phun trào! Thần Nam trông như một loài ma quỷ, đã hoàn toàn quên hết cách vận dụng chiêu thức, không ngờ cuối cùng thành ra ấu đả với Đông Phương Khiếu Thiên, cấu xé dã man.

Chiến đấu đã mất đi ý nghĩa ban đầu, thế bại đã nghiêng về một bên, những vết thương cũ, mới của ma vương đều nhất tề phát tác nên hãn khó mà chống lại được. Thần Nam nắm chặt lấy cánh tay của hãn, rồi đột nhiên xé toạc nó ra, huyết tiễn vọt lên, tiên huyết tuôn trào. Từ đầu đến chân Thần Nam đều dính đầy máu, khuôn mặt hãn hung dữ trông không khác gì một tên huyết ác ma, xem ra so với Đông Phương Khiếu Thiên lại có phần giống ma vương hơn.

Thần Nam vung vẩy cánh tay của Đông Phương Khiếu Thiên, hãn mất hết lý trí, cất tiếng cười lớn: "Người trả tính mệnh Vũ Hình lại cho ta! Người trả tính mệnh Vũ Hình lại cho ta..."

Thần mẫu có phần hoảng sợ, run rẩy nói: "Hài tử này..."

Thần Chiến thở dài an ủi bà: "Tuy rằng như vậy thật tàn nhẫn, nhưng đây lại là phương pháp duy nhất có thể đạo xuất ma hoả trong tâm nó. Một trăm năm mươi năm trước, Đông Phương Khiếu Thiên tung hoành thiên hạ, lạm sát người vô tội, có lẽ đây chính là báo ứng của hãn."

Lúc này, Thần Nam cũng đã xé nốt cánh tay còn lại của Đông Phương Khiếu Thiên, hai tay hãn vung vẩy hai cánh tay của Đông Phương Khiếu Thiên, hãn ngửa

mặt lên trời hống lớn: "Tặc lão thiên người trả tính mệnh Vũ Hình lại cho ta..." Âm thanh thê lương vang vọng trong bầu trời đêm.

Cảnh tượng tiếp theo trên trường chỉ có thể dùng từ cực độ huyết tinh, cực độ tàn nhẫn để hình dung, một đại ma vương đã bị Thần Nam xé rời tứ chi, bị hành hạ bất thành nhân dạng.

Lúc này Thần Chiến đã cách không thu hồi lại công lực đưa vào trong nội thể của Thần Nam trước đó. Sau khi cái thể công lực mất đi, Thần Nam mềm nhũn ngã xuống đất. Bất quá hẳn vẫn khó có thể bình tĩnh lại được, hẳn hung dữ nhìn chòng chọc vào Đông Phương Khiếu Thiên, miệng thì không ngừng lải nhải câu nói: "Trả tính mạng Vũ Hình lại cho ta..."

Sau một lúc, Đông Phương Khiếu Thiên cũng đã tỉnh lại, không còn mơ mơ hồ hồ nữa, hẳn cười thâm nói: "Ha ha, không ngờ được ta cũng có một ngày như thế này, thế sự quả là khó đoán a!"

Thần Chiến nói: "Thế sự vô thường, một trăm năm mươi năm trước người hô phong hoán vũ, trấn nhiếp cả một thời đại, một trăm năm mươi năm sau lại kết thúc thảm đạm. Nếu như không phải người muốn tiếp tục lưu lại ở thế giới này, thì sớm đã phá không thành tiên rồi."

"Ha ha, có lẽ đây là báo ứng. Bại ở dưới tay của người, ta không có gì phải ân hận, công lực của người xác thật đáng sợ nhất từ xưa đến nay. Nếu như ta đoán không lầm, thì công pháp mà người tu luyện võ công đó chính là..."

Thần Chiến cắt ngang lời hẳn: "Người biết vậy cũng tốt, không cần thiết phải nói ra."

Thân thể bị tàn phá của Đông Phương Khiếu Thiên đang co quắp, hẳn cố chịu đựng sự đau đớn, âm trầm nhìn vào Thần Nam ngã cách đó không xa, nói: "Đứa con trai này của người mầm mống ma tính đã ăn sâu rồi, nếu là sau này bình bình ổn ổn thì tốt, một khi... ha ha..."

Thần Chiến khẽ liếc về phía Thần Nam đã bị cừu hận mai một lý trí, thờ dãi

nói: "Con đường mỗi người muốn đi không giống nhau, không ai có thể thấy trước được tương lai." Tiếp đó giọng nói của lão trở nên lạnh lùng: "Đông Phương Khiếu Thiên, ta biết người đến chính là để giết ta. Tuy nói người trong lúc thần trí thác loạn mà ngộ sát một hài tử khả ái đáng thương, nhưng người vẫn phải chịu trách nhiệm việc làm của mình. Hôm nay ta cần phải dùng tính mạng của người để nghịch thiên đoạt mệnh cho hài tử đó!"

Thần mẫu sau khi nghe câu nói này, dung nhan vốn đang âm ảm nhanh chóng rạng rỡ trở lại. Thần Nam nghe được câu nói sau cùng cũng dần dần khôi phục thần trí. Hắn kích động kêu lớn: "Phụ thân, người nói có thật không? Vũ Hinh nàng... có thể sống lại sao?"

"Ta chỉ nắm chắc được một phần, hy vọng rất mong manh."

Thần Nam như điên cuồng, nói: "Phụ thân người nhất định phải cứu sống Vũ Hinh, nếu có thể dùng mạng đổi mạng, con nguyện dùng tính mạng của mình đổi lấy mạng của nàng."

Đông Phương Khiếu Thiên cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn khốc liệt, cười thảm: "Người quả nhiên công lực thông thiên, những loại cấm thuật trong truyền thuyết như vậy mà người cũng đã luyện thành. Tốt, ta cũng cam nguyện làm vật dẫn mệnh, xem thử người làm cách nào mà nghịch thiên đoạt mệnh."

Thần Chiến quay đầu nhìn thê tử của mình nói: "Nàng hãy triệu tập tất cả người trong phủ lại, cùng nhau rời khỏi phủ trạch. Nếu không nhận được tin tức của ta, vạn vạn lần không được tiến bước vào trong phương viên mười dặm dù chỉ một bước."

"Điều này..." Thần mẫu có chút do dự, bà tin tưởng vào năng lực trượng phu mình, biết ông thần thông quảng đại, bất quá dường như lần đầu thường có nguy hiểm phát sinh, bà có chút không yên tâm.

"Mang theo cả Thần Nam rời khỏi, sau nửa thời thần nơi này khả năng sẽ không còn tồn tại nữa."

Thần mẫu muốn nói lại thôi, bà triệu tập tất cả người trong phủ lại, ra lệnh cho bọn họ toàn bộ lui ra ngoài mấy dặm. Cuối cùng bà cũng kéo lấy Thần Nam rời khỏi.

Thần Nam biết rằng căn bản không thể giúp được phụ thân hãn, nên vào lúc cuối cùng rời khỏi, hãn chỉ bật lên một câu: "Phụ thân..."

Sau nửa thời thần, trên thượng không của Thần phủ vang lên những tiếng sấm chớp đì đùng, từng đạo thiểm điện xé không xuất hiện. Bầu trời đêm vốn yên bình tĩnh lặng bỗng nổi kinh lôi, rõ ràng vô cùng bá đạo. Điện mang cự đại chiếu sáng thượng không khắp toà Thần phủ, giống như Lôi Công hiện thế...

Chương 18: Nghịch Thiên Đoạt Mệnh (Hạ)

Dị tượng trời đất này làm cho chúng nhân của Thần phủ đang ở ngoài mây dậm nhất thời không thốt nên lời. Bởi vì thiểm điện lôi minh đó tịnh không phải là hiện tượng tự nhiên, mà lôi điện không ngờ đó lại được một cá nhân tiếp dẫn lại. Trong tiếng sấm ầm ầm, giữa tầng tầng điện quang, một đạo thân ảnh như thần tựa ma đang hiên ngang đứng giữa không trung, đích xác là Thần Chiến.

Lôi điện chói mắt nhất tề hướng về trung niên nam tử như thần ma ở giữa không trung đánh tới, chúng nhân của Thần phủ đứng từ xa nhìn lại không kìm được phát xuất một trận kinh hô.

Tuy nhiên, tịnh không như bọn họ tưởng tượng, Thần Chiến không hề khó khăn khi gặp phải lôi kiếp. Điện mang sáng rực từ bốn phương tám hướng hội tụ phía trước người của lão, làm cho lão trông giống như một đấng kim giáp chiến thần phát quang. Lão huy động song chưởng, tại không trung huyền hoá xuất ra một dải sóng kim sắc ánh sáng. Sóng ánh sáng này không ngừng chuyển động, cuối cùng hình thành một vòng xoáy kim sắc, tất cả lôi điện đồng loạt tập trung về vòng xoáy kim sắc ấy.

Lôi điện vô tận thông qua vòng xoáy kim sắc ấy hoá thành một dải ánh sáng rực rỡ thánh khiết chảy vào trong thân thể Thần Chiến, thiên địa chi lực mệnh mông đó tất cả đều bị Thần Chiến hấp nạp. Tiếng sấm vang rền thùng màng nhĩ, không trung điện quang vân vũ. Tay trái của Thần Chiến hư không chụp xuống phía dưới, Đông Phương Khiếu Thiên tứ chi đứt đoạn bị lão cách không chụp lấy, một đạo ánh sáng thần thánh sáng rực đã nhập vào nội thể của ma vương.

Đông Phương Khiếu Thiên lớn tiếng thở dài nói: "Thần Chiến, người quả nhiên công tham tạo hóa, khiến cho người khác khó mà tin được a! Không ngờ sớm có một ngày ta lại trở thành lô đỉnh để cho người khác chế tạo sinh mệnh, ha ha..."

Lúc này, Vũ Hình vốn đang nằm ở trên mặt đất từ từ bay lên trên cao.

Ánh sáng thần thánh rực rỡ chảy vào nội thể của Đông Phương Khiếu Thiên, sau khi thông qua thân thể của hắn đã không còn cương mãnh nữa, hoá thành bạch quang nhu hoà đổ về hướng Vũ Hình.

Lúc này Thần Chiến đột nhiên hô lớn: " Hồn quy!"

"Uỳnh", một tiếng kinh lôi vang lên giữa thiên địa, một đạo thông thiên cự đại thiểm điện từ không trung hiện ra, từ trên mây đến tận địa diện, làm cho tất cả mọi người đang ở bên ngoài cách đó mấy dặm đều tạm thời thất thần, ù hết cả hai tai.

Thần mẫu vô cùng sợ hãi thốt lên: "Thiên lôi, đây không phải là lôi điện bình thường mà là thiên lôi! Nghịch thiên đoạt mệnh sẽ bị trời trách phạt a!"

"Uỳnh" lại một đạo thiên lôi từ không trung đánh xuống, Thần Chiến cử chưởng lên chống lại, kiếm khí thực chất hóa dài hơn mười trượng, đẩy đạo thiểm điện cự đại liên thông thiên địa ấy lệch sang một bên.

"Uỳnh", "uỳnh", "uỳnh"...

Thiên lôi đạo này nối tiếp đạo kia, Thần phủ chỉ trong chớp mắt đã biến thành vùng hoang phế, chín đạo thiểm điện cự đại liên thông thiên địa vây nhiều quanh Thần Chiến. Quang mang sáng rực, chói lòa đến nỗi không ai dám mở mắt ra, lôi thanh liên miên, vang vọng khắp cả đất trời rộng lớn.

"Thần hồn, ma phách phiêu đảng tại thế gian, hãy vì ta ngăn trở thiên phạt, dẫn dắt linh hồn đang lạc lối quay lại!"

Trong điện quang chói mắt đó, không ai biết đã phát sinh chuyện gì. Người bên ngoài không thể nhìn rõ, chỉ biết chín đạo thiên lôi đang không ngừng cuồng oanh loạn tạc. Lôi quang sáng rực như có đến mười mặt trời chiếu rọi trên không, cả toà Thần phủ đều bị điện mang bao bọc lại.

Tiếp tục kéo dài như thế đã nửa thời thần, chín đạo thiên lôi cũng từ từ mất đi, bầu trời đêm cũng dần dần khôi phục lại vẻ tĩnh lặng. Nhưng Thần phủ thì hoàn

toàn biến mất, phẳng phất như nơi đây căn bản chưa từng có qua một toà phủ trạch. Cả tòa nhà trên địa diện bị thiên lôi oanh kích đã vùi xuống dưới bảy, tám trượng. Cũng may là phụ cận của Thần phủ không có toà trang viện nào, nếu không thì láng giềng ở đấy cũng nhất định gặp phải thảm cảnh tương tự rồi.

Sắc mặt Thần Chiến tuy có vẻ mệt mỏi hư nhược, nhưng tịnh không bị thụ thương, cái thể thần uy ấy thật khó thấy có người thứ hai. Đông Phương Khiếu Thiên ở dưới sự công kích của chín đạo thiên lôi, thay cho Vũ Hinh mà nhận sự oanh kích của lôi điện, thân đã thành tro bụi, hồn phi phách tán, xương cốt không còn.

Khi mọi người của Thần phủ đến gần thì Vũ Hinh đã được Thần Chiến đưa từ không trung xuống, lúc này nàng cũng đã mở được hai mắt ra, nhưng rõ ràng là rất mê mang, đơn giản vì nàng không dám tin vào mọi thứ trước mắt, bất ngờ là mình đã sống lại!

Thần Nam vui buồn lẫn lộn, nước mắt không ngừng rơi xuống, đã từng nghĩ là âm dương ngăn cách, trường hận miên miên, suốt đời bi thương. Thế nhưng chỉ trong nửa thời thần ngắn ngủi, vận mệnh lại một lần nữa vượt ra khỏi quỹ đạo, tất cả mọi thứ đều theo đó mà biến đổi. Niềm vui vô cùng to lớn đang tràn ngập trong lòng Thần Nam. Đại bi đại hỉ làm cho hắn không kiềm lòng được, hân như bước đi trên mây, lập cập bước tới, nhẹ nhàng đỡ thân thể mềm mại đáng yêu mà cũng yếu ớt của Vũ Hinh.

"Vũ Hinh..." hắn nghẹn ngay cổ họng, một câu nói cũng không thể xuất ra.

"Thần Nam..." Vũ Hinh dĩ nhiên đã tỉnh lại, xác định trong lòng là thật chứ không phải là mộng, những giọt lệ trong veo từ trên má cứ theo đó mà rơi xuống.

Sinh ly tử biệt, vì đối phương mà nguyện hi sinh tính mệnh của mình....lúc này sự yên lặng sẽ tốt hơn những lời sẽ nói, một thứ hương vị gọi là "hạnh phúc" đang trào dâng giữa hai người.

Nhưng chỉ trong một thời gian rất ngắn, sắc mặt Vũ Hinh đột nhiên biến thành trắng bạch vô cùng, nàng phun ra một ngụm tiên huyết.

"Không biết là lại có thể còn được cùng với huynh xem mặt trời mọc... ngắm mặt trời lặn..."

Mười ngày sau Vũ Hình được đưa đến một nơi cổ tiên di địa nằm sâu trong núi Côn Lôn.

Bầu trời âm u, mưa rơi lất phất, trăm hoa muôn màu rực rỡ trong một phút chốc bỗng điêu tàn, hoa rụng tan tác...

Vũ Hình đã bị đứt đoạn trăm mạch, ngũ tạng đều bị thương tổn. Nhờ Thần Chiến nghịch thiên đoạt mệnh nên kinh mạch mới tạm thời tiếp tục duy trì, ngũ tạng tạm thời liên lạc. Nhưng mọi thứ đều như bong bóng, chỉ có thể tạm giữ lại trong thời gian ngắn, sớm muộn có một ngày kinh mạch ngũ tạng sẽ đứt đoạn.

Trong tình huống không còn biện pháp gì, Thần Chiến chợt nghĩ đến ở nơi cổ tiên di tích mà năm đó du lịch thiên hạ đã phát hiện ra. Cũng chỉ có tại nơi tiên địa tĩnh dưỡng rất nhiều linh khí ấy, Vũ Hình mới có khả năng tránh được cái chết, triệt để khôi phục lại. Sau khi lão truyền lại cho Vũ Hình một đoạn thánh kinh liệu thương, liền hộ tống nàng tiến vào trong cổ tiên di địa - Bách Hoa Cốc.

Vũ Hình bước một bước lại quay đầu nhìn lại, dung nhan tiều tụy ấy, bóng dáng kiều mỹ thể lương ấy, vẻ mặt ủ rũ mà đau đớn ấy, lần cuối cùng thoáng qua... rốt cuộc cũng biến mất vào sâu trong Bách Hoa Cốc.

Lúc này đây trong lòng Thần Nam có thiên ngôn vạn ngữ, hần mở miệng ra, nhưng rồi lại không thể thốt nổi lời nào. Hần đưa tay ra dùng lực nắm lấp phía trước, tựa hồ như muốn lưu lại thân ảnh đã đi xa ấy, nhưng ngoài không khí ra, hần còn có thể nắm lấy được gì? Móng tay hần bấm xuyên qua thủ chưởng, tiên huyết từng giọt từng giọt tí tách nhỏ xuống đất.

Đau đớn, hần quả thật rất đau đớn, nhưng không phải là ở tay mà là đau đớn ở trong tim, ngay lúc này đây con tim hần đang rỉ máu.

"Đừng quá đau lòng, không cần quá lo, Bách Hoa Cốc linh khí đất trời hoà hợp, ta nhất định có thể khôi phục được... tạm biệt, hẹn gặp lại!"

"... Tạm biệt, hẹn gặp lại!", "... Tạm biệt, hẹn gặp lại!", "... Tạm biệt, hẹn gặp lại!"... Câu nói ấy không ngừng vang vọng trong tay của Thần Nam.

Một tiếng sét thành linh vang lên ở trên Bách Hoa Cốc, một đạo lôi điện từ trên bầu trời u ám giáng xuống. Thần Chiến ngự không phi hành, lượn quanh Bách Hoa Cốc liên tục đánh hạ một trăm lẻ tám chương, đã kích phát động toàn bộ cấm chế cổ tiên lưu lại, triệt để phong bế Bách Hoa Cốc!

Hồi ức kết thúc.

Chương 19: Kỳ Quái Đích Động Vật

Vật đổi sao dời, ngày tháng dần trôi qua, nhưng trong lòng Thần Nam vẫn không thể nào quên được khoảnh khắc của một vạn năm trước. Không thể quên, hoàn toàn không thể nào quên được! Nước mắt dần dần đọng lại trong hần.

Thần Nam đương nhiên không biết, cùng lúc phụ thân hần phong bế Bách Hoa Cốc thì ông cũng đồng thời phong ấn lại ký ức của hần về Vũ Hinh. Đó cũng là một công pháp tương tự như là Thôi miên, làm cho những hồi ức về Vũ Hinh trong trái tim hần dần dần phai nhạt đi.

Cũng giống như bao phụ mẫu khác, Thần Chiến biết rằng khả năng Vũ Hinh được phục hồi là chuyện vô cùng khó khăn, không tưởng. Ông sợ rằng Thần Nam sẽ lại rơi vào khủng hoảng, tài năng càng ngày càng kém đi. Thần Chiến thần công cái thế, đương nhiên là có khả năng quét sạch ký ức của Thần Nam, tuy nhiên Thần Nam đối với Vũ Hinh tình cảm sâu nặng, vì thế chỉ có thể từ từ mà làm phai nhạt ký ức về nàng của hần. Nhưng những tình cảm bị giấu kín, đôi khi cũng bị những tác động bên ngoài mà bộc lộ ra.

Như hiện nay đứng trước ở Bách Hoa Cốc, Thần Nam tự nghĩ, cả nghìn, cả vạn năm trước trôi qua, đối với hần như chỉ vừa mới thoáng đây. Nhưng trong tim hần mãi mãi không thể nào quên được tấm chân tình của Vũ Hinh dành cho hần, mãi mãi không thể nào quên...

Hần như đang sống lại trong quá khứ, từng lời từng chữ Vũ Hinh nói trước khi chia tay với hần, làm cho hần đau nhói trong tim, vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm...

"Người có thể.. già đi, có thể chết đi, nhưng người không được quên... có một người con gái tên là Vũ Hinh... là Vũ Hinh... người vĩnh viễn không được quên... là Vũ Hinh!"

Thần Nam lặng yên suy nghĩ lại những lời ấy, nước mắt như suối cứ mãi chảy ra, hần thì thầm nói: "Ta vĩnh viễn sẽ không quên, ta vĩnh viễn không thể nào quên..."

Mặt trời dần dần hạ xuống, chỉ còn sót lại một chút ánh dương quang rực rỡ bên trong Bách Hoa Cốc. Ánh sáng như thần thánh mild, từng vòng từng vòng ánh hồng lồng lẩy chiếu sáng lên cả không gian. Tiểu Long trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, ngược hai con mắt to lớn trong thoáng chốc ngơ ngẩn hướng về phía Thần Nam.

"Không hiểu tại sao, hình ảnh của nàng tại trong trái tim của ta lại như mộng như ảo, như thể có một lực lượng nào đó muốn ta phải sống để quên nàng. Ta đã từng nghĩ rằng, mình đã quên nàng, ta đã nghĩ rằng ta đã làm được, nhưng chỉ khi ta đối diện với hiện tại, ta mới hiểu rằng, ta không bao giờ có thể làm được. Không thể quên được, không thể nào quên được như thế, ta vĩnh viễn không thể nào quên được nàng, Vũ Hình!"

Mãi chìm đắm trong kí ức đau thương, một hồi lâu sau Thần Nam mới thoát khỏi trạng thái đó, gượng dậy thu nhặt những nhớ nhung tình ái mà hần tưởng chừng như đã lãng quên.

Lúc này trời đã dần tối, gió chiều thổi vi vu, bốn phương hoa cỏ thơm ngát. Tại Bách Hoa Cốc mild này, ánh mặt trời phát ra nhạt dần, trong cốc tiên khí tràn ngập, ánh sáng gần như biến mất, không khí thuần khiết bao phủ lấy cả sơn cốc.

Cũng giống như nguồn nước không biết xuất phát từ đâu, bên trong Quang Hoa Dừng Động, trăm hoa như thêm phần xinh tươi thơm ngát, hương hoa như thấm vào tận trong trong tâm hồn. Nó giống như tên gọi của cái cây lạ có nhiều màu sắc đó, lá xanh da trời, trong suốt ánh ngọc, Ngũ Nhan Lục Sắc quả hương thơm thật ngào ngạt, càng làm cho bên trong Bách Hoa Cốc giống như tiên cảnh giữa chốn trần gian.

Long Bảo Bảo nhìn vào những kì trân dị quả đó, không ngừng nuốt nước miếng, hận không thể nuốt hết vào bụng một lần. Nó vốn dĩ thông minh, vừa rồi thấy Thần Nam đột nhiên trở nên bi thương, vì thế cũng không muốn gây phiền phức cho hần, bây giờ thấy hần đã hồi phục, lập tức đến bên cạnh hần, dùng mình

rồng mập mạp cọ cọ vào tay hắn không ngừng.

Thần Nam ngẩn ngơ quên cả cười, Tiểu Long đứng như là trẻ con ngây thơ, giống như là đang cầu cạnh người khác.

"Ta tạm thời chưa có biện pháp tiến lên. Người cũng phải cho ta thời gian để nghĩ ra cách phá bỏ cấm chế chứ!"

Tiểu Long cảm thấy vô cùng cao hứng, chạy xung quanh Thần Nam vừa nhảy vừa kêu.

Đột nhiên dạ dày của nó bỗng sôi lên "ùng ục". Thần Nam chợt cảm thấy rất buồn cười, lúc này Tiểu Long đã thể hiện ra thần thái không tốt thứ hai của nó, giống như là một cậu bé đang xấu hổ.

"Được rồi, cứ từ từ đã, chúng ta đầu tiên phải kiếm thứ gì đó để ăn, sáng mai mới bắt đầu nghiên cứu cách phá Cổ tiên cấm chế."

Thần Nam thoáng nghĩ, nếu chỉ một mình hắn thì có thể ra con suối bên ngoài bắt cá về nướng ăn, nhưng Tiểu Long vốn dĩ có cái dạ dày to lớn, những con cá đó thật chẳng bổ cho nó dính răng.

Vượt qua Bách Hoa Cốc, một người một rồng bắt đầu tìm kiếm con mồi ở vùng phụ cận. Điều kỳ lạ nhất là trong vùng này không ngờ, không hề có một con thú nào, ngay cả những loài côn trùng nhỏ bé cũng không thấy xuất hiện. Tuy nhiên Thần Nam lại có một loại cảm giác kỳ quái, trong bóng tối dường như có một cặp mắt nào đó đang chăm chú nhìn mình, hắn càng cẩn thận cảm ứng thì cảm giác đó lại càng rõ ràng.

Tiểu Long tựa hồ đã cảm ứng được điều gì đó, nó bắt đầu cảm thấy lo lắng bất an, chính vì không thể đoán được nên đành nhìn ngó xung quanh. Đột nhiên từ trên không trung nó lao xuống một cách nhanh chóng, bay đến phía trước rừng cây, chỉ trong nháy mắt đã đến được khu trung tâm.

"Oành" một đạo thiểm điện từ miệng Tiểu Long phun ra, từng phiến cây rừng

trong nháy mắt đã bị đánh ngã đổ ra. Tiếp theo Tiểu Long lại mở miệng xuất ra một đạo hoả diễm, liệt hoả nóng rực khủng bố như muốn doạ nạt chúng nhân, trong nháy mắt từng đám, từng đám gỗ rừng bốc cháy thành tro.

Thần Nam thấy thế mắt tròn trừng không nói được tiếng ngốc nghếch nào, Ngũ giai Thánh Long thực lực đúng là khủng bố vô cùng!

Từ đồng tro tàn giữa rừng, lại có những động vật hoàn toàn không bị thương tổn gì, thỏ con trắng như tuyết, lợn rừng béo tốt, hươu mai hoa to lớn khỏe mạnh, con quạ lông đen nhấp nháy cũng đang vỗ cánh bay.

"Không thể nào chứ...?" Thần Nam không dám tin vào mắt mình, từ trong những mảnh gỗ rừng đã hoá thành tro, mà những động vật đó thực sự chỉ bị tổn thương chút ít, thật là vượt qua tưởng tượng của hắn.

Lúc này một số con thú cũng đang quan sát Thần Nam, hình như chẳng sợ hãi chút nào, vài con còn nhìn hắn cẩn thận một lượt từ đầu tới chân. Sau khi soi xong, những con vật kỳ quái này nhìn nhau một cái, khiến Thần Nam tròn mắt kinh ngạc không nói nên lời, tựa hồ như chúng mới là người, còn hắn ngược lại trở thành một con vật bị người ta bình phẩm đủ điều.

Cuối cùng hắn cũng hiểu rõ ràng, trước tiên là cái cảm giác không thể hiểu được đấy, đó là cặp mắt đang dõi theo hắn trong bóng tối. Nhưng hắn vạn lần không nghĩ đến đó lại là những loại động vật này.

Trong không trung Long Bảo Bảo vô cùng phần nộ, sau khi quan sát những động vật kỳ quái này, rồi gầm thét lên một tiếng, như thiểm điện hướng vào những động vật đó tiến đến. Tốc độ phi hành vô cùng nhanh nhẹn, tạo nên một cỗ cuồng phong mãnh liệt.

Thỏ con trắng như tuyết, lợn rừng béo tốt, hươu mai hoa khỏe mạnh nhanh chóng chạy đi theo các hướng khác nhau, con quạ lông đen nhấp nháy theo đó cũng vỗ cánh bay đi.

Tiểu Long đánh hụt vào khoảng không, đương nhiên rất tức giận, sau khi nhìn

ngó bốn hướng, cuối cùng ánh mắt tập trung về phía con quạ đang bay trên không đó, ngay lập tức liền nhanh chóng đuổi theo.

Thỏ con, lợn rừng, hươu mai hoa trên mặt đất khi nhìn thấy Tiểu Long đuổi theo con quạ đang bay đó, liền dừng cả lại, tụ lại một chỗ chăm chú quan sát như đang xem kịch, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn nhau như đang trao đổi ý kiến.

Chương 20: Yêu Quái

Thần Nam lúc này trong đầu cảm thấy vô cùng kì quái, hẳn thật không thể hiểu được ở đây đã phát sinh những chuyện gì nữa, quả thật những biểu hiện của những con vật đó thật không tầm thường chút nào. Tuy nhiên, sau khi mơ mơ hồ hồ suy nghĩ một lúc, hẳn cuối cùng cũng đoán ra rằng chỉ có một khả năng, đó là bọn chúng có khả năng đã thành tinh, hẳn thực sự đã gặp những yêu quái trong truyền thuyết.

"Không thể nào, chúng thực sự là yêu tinh sao?"

Bây giờ, giữa không trung truyền lại âm thanh của một cô gái, giọng nói trong trẻo dễ nghe, tựa như xuất phát từ miệng của một tiểu cô nương đầy khả ái. Tuy nhiên giọng điệu lại không hề nhường nhịn bất cứ ai, lúc này giọng nói trong trẻo đó lại hốt hoảng kêu lên: "Con quái diệu không có lông kia sao dám truy đuổi ta? Ta không có làm gì người, người làm ta tức giận rồi đấy!"

Thần Nam giật mình, quay đầu lại xem. Chỉ nhìn thấy giữa Tiểu Long và con quạ đó chỉ còn một đoạn ngắn. Thật không ngờ Long Bảo Bảo sử dụng toàn lực mà cũng khó lòng rút ngắn được khoảng cách, nhưng mà con quạ đó cũng không có đủ năng lực để kéo giãn khoảng cách đó ra thêm.

"Con quạ này đúng là... không thể tin được... không ngờ có thể nói chuyện được. Thật là nó đã thành tinh?"

Thần Nam lại tiếp tục chăm chú quan sát tấn hài kịch buồn cười ấy, vừa đúng lúc ấy thì ba con thú đó cũng quay đầu lại nhìn hẳn. Thần Nam cảm thấy chúng quả thật có rất nhiều điểm kì lạ, nhìn thoáng qua có lẽ chỉ là những con vật tầm thường nhưng nếu để ý kỹ thì quả thật không giống. Đây rõ ràng là ba con yêu quái hàng thật giá thật mà.

Ở trên không hiển nhiên là con quạ đó cũng đoán được Thần Nam đang suy nghĩ cái gì, nó liền quát lại lại một tiếng, nói: "Phì, người nhìn cái gì, bốn tiểu thư ta một điểm cũng là quạ, ta là Bát Ca công chúa. Người không cần phải lên tiếng, cũng không cần nói loạn cả lên, nếu không chỉ lộ ra sự nông cạn và ngu dốt của người thôi."

Bát Ca trên không bay lượn nhanh như thiểm điện, vừa lúc tránh khỏi sự truy kích của Tiểu Long, đã hét lên với Thần Nam, nói: "Người đúng là loại người vô cùng thô tục! Quá độc ác! Quá vô si! Dám báng bổ bản công chúa. Hừm, Tiểu Bạch Thổ, Tiểu Trư, Mai Hoa Lộc, các người nghĩ gì mà lại để ta bị chúng đem ra làm trò chơi hả? Còn không mau giúp ta dạy cho bọn hỗn đản này một bài học sao!"

Ở mặt đất ba con thú nhìn nhau một lượt, nhưng không con nào có hành động gì. Con lợn rừng cất tiếng nói to: "Hô lô Hô lô" một vài lần, giống như là đang nói chuyện với Bát Ca.

Bát Ca công chúa một mặt tránh khỏi thiểm điện đang truy kích của Long bảo bảo, một mặt lại tiếp tục nói chuyện với mấy con thú kia ra: "Tiểu Trư! Tổ bối cũng đã có di huấn, ta đương nhiên không bảo các người làm tổn thương hần, chỉ là muốn các người dạy cho hần một bài học. Bọn các người vốn cùng ta cùng lớn lên, không ngờ ba người lại không có chút nghĩa khí. Nếu Tiểu Hâu hần mà có ở đây, thế nào cũng giúp ta trừng trị bọn chúng."

Thần Nam ngậy cả người, nhất thời không tin nổi, đành phải tự ngoáy vào lỗ tai của mình. Nếu theo như con quạ tự xưng là Bát Ca công chúa đó nói, thì ở đây có rất nhiều yêu quái. Từ đó có thể tưởng tượng ra được rằng nhất định là ở đây còn có cả một xã hội đầy yêu quái, quả thật điều đó càng làm cho bản thân hần cũng không thể tin được.

Tiểu Trư lại cất giọng nói to "Hô lô hô lô" một vài lần, tựa như muốn giải thích, Tiểu Bạch Thổ cùng với Mai Hoa Lộc gật đầu liên tục. Hiển nhiên, ba con yêu quái ở dưới đất kia không sử dụng ngôn ngữ của loài người, chỉ có Bát Ca công chúa là có khả năng trời cho có thể nói được ngôn ngữ của loài người.

Tiểu Long cuối cùng cũng có cơ hội vượt qua Bát Ca công chúa, rút ngắn cự li

rượt đuổi lại. "Ka" một đạo thiểm điện từ miệng nó phát ra, nhắm vào cánh của Bát Ca công chúa mà tấn công.

"Oành"

Thần Nam vô cùng kinh hãi, hẳn vốn biết khả năng của Tiểu Long vô cùng đáng sợ. Một đạo thiểm điện của nó thậm chí cả tu vi đạt đến Tứ Giai Cảnh Giới như Phó viện trưởng cũng không có khả năng chống lại. Thật không ngờ tiểu yêu quái này lại trực tiếp ngạnh chống, làm cho hắn không thể không trợn mắt há hốc mồm ngây ngốc.

"Đồ chim không có lông, người quá hung bạo. Nếu như không có tổ huấn không được phép liều mạng, thì ta đã... Dám làm bẩn đôi cánh của bốn tiểu thư, hừm, người cũng phải biết đạo lý chứ, sức mạnh của ta cũng có khả năng không hề thua kém người. Tên hỗn đản ở dưới đất còn không nhanh chóng bảo con chim ngu ngốc kia dừng lại, nếu không ta với nó cùng liều mạng vậy!"

Thần Nam quay sang nhìn lại ba con yêu quái đó, quả thật không nghi ngờ gì chúng cũng không hề thua kém Bát Ca là mấy, mỗi một con đều có thực lực tương đương với Tiểu Long, thật là khiến cho người ta kinh hãi. Tuy nhiên hắn cũng từ miệng của Bát Ca mà biết rằng, những con vật kia dường như không thể tùy ý đã thương người khác, có lẽ trong lòng chúng cũng có điểm cấm kị cho nên chỉ có thể tùy tình hình mà giải quyết.

"Long Bảo Bảo ngoan! Hãy khoá miệng con quạ lắm mồm kia lại, đừng để nó kêu om sòm nữa!"

"Tên hỗn đản ở dưới đất kia! Người lại dám gọi bốn công chúa là quạ, còn nhục mạ ta là lắm mồm. Thực là đáng căm ghét mà!"

"Hãy khoá mồm con chim ác độc kia lại! Long Bảo Bảo ngoan, mau giáo huấn nó đi!"

"A, người làm ta cáu rồi đấy!"

Thần Nam thực sự rất tin vào bản lĩnh của Tiểu Long, Thiểm Điện, Băng Dao, Hỏa Long, Phong Nhận... tất cả các loại cường đại ma pháp công kích của Tiểu Long cùng lúc xuất ra tấn công. Điều ngạc nhiên là tốc độ của Bát Ca công chúa cũng quá nhanh, hơn nữa tại mỗi thời điểm lại chỉ có một loại công kích của Tiểu Long tấn công. Điều đó càng làm cho Tiểu Long vô cùng tức giận, càng gia tăng áp lực truy kích.

Bát Ca công chúa lăm mồm lại được thể quát lên: "Tên hỗn đản dưới kia, hãy bảo con chim trụ lông ngu ngốc kia dừng lại. Bốn công chúa mệt rồi, không muốn tiếp tục như thế nữa. Ta này giờ đã làm trò cười cho ba con vật kia rồi, nếu người còn không bảo nó dừng lại, ta sẽ lập tức tấn công người đấy."

Tiểu Long tuy không thể mở mồm nói lại, nhưng nó vốn thông minh, nó nghe Bát Ca công chúa nói rằng Ngũ giai thánh long như nó chỉ là con chim to xác ngu ngốc, lửa giận xông lên đầu, liên tiếp công kích không ngừng. Nhưng do tốc độ của Bát Ca công chúa nhanh đến mức khủng khiếp, sớm đã vọt lên phía trước.

"Tên hỗn đản dưới mặt đất kia, người không phải là vì cổ tiên di địa mà đến đây sao? Hừ! Người tưởng là có thể dễ dàng phá được cổ tiên cấm chế để tiến vào Bách Hoa Cốc ư? Nếu như người muốn biết cách để vào, hãy bảo con chim ngu ngốc kia dừng tay lại ngay."

Nghe Bát Ca công chúa nói thế, Thần Nam trong lòng rung động, không cần phân biệt thật giả, hẳn không còn có lựa chọn nào khác, chỉ đành hi vọng là con quạ lăm mồm ấy nói thật. Hắn lớn nói: "Long Bảo Bảo hãy dừng lại, để ta nghe con quạ lăm mồm kia nói. Nếu nó cho chúng ta biết cách tiến nhập Bách Hoa Cốc, ta nghĩ rằng người sẽ có thể ăn được những thứ trái cây ấy."

Tiểu Long đương nhiên không thể mở miệng nói, nhưng cũng không cam tâm dừng lại mà lại muốn tiếp tục hành động truy kích Bát Ca công chúa, không chịu nghe lời Thần Nam mà hạ xuống.

Chương 21: Hoa Hương

Thần Nam an ủi nó: "Người là một Thánh long, đừng chỉ vì con quạ đen nhỏ bé đó mà tức giận. Thật không đáng mà!"

"A, tên hồn dân nhà người cũng vũ nhục ta, vốn ta đã không muốn nói cho người biết làm thế nào để phá trừ cổ tiên cấm chế, hiện tại lại càng không muốn nói. Tiểu Bạch Thổ, Tiểu Trư, Mai Hoa Lộc, vừa nãy các người đã thấy rồi đấy, ta tịnh không phải vì sợ bọn chúng mà bỏ chạy, mà là sau khi đình chiến ta mới bỏ đi. Sau khi quay về, không được nói lung tung với mọi người, ta đi trước đây." Bát Ca công chúa vừa nói xong, thân hình bỗng hóa thành một đạo điện quang, chỉ chớp mắt đã bay mất vào trong sơn lâm phía xa.

"Này, tên quạ đen ba hoa nhà người không ngờ đúng là miệng toàn điều ngữ, không có một điểm đáng tin, dám lừa dối ta." Thần Nam chuyển mục quang nhìn sang ba tên yêu quái vẫn chưa bỏ chạy đang đứng trong rừng đó.

Ba tên gia hỏa đó nhìn nhau một cái, rồi "Vút", "Vút", "Vút" theo ba hướng chạy mất, nhanh như quang điện, chớp mắt đã mất tăm mất tích.

"Thật không thể nào hiểu được! Côn Lôn tiên cảnh thật đúng là chuyện gì cũng có thể có. Hôm nay không ngờ rằng ta lại chạm trán bốn tên yêu quái đều cang này..." Phải đến một lúc lâu sau, Thần Nam mới hồi thần lại được.

Cuối cùng, hắc đàn phải cười Tiểu Long bay ra hơn một trăm dặm mới bắt được một vài con mồi, điều này quả thật đã làm hắc cảm thấy hơi kì quái. Không ngờ trong vòng trăm dặm này lại không hề có một con thú bình thường nào, mà chỉ có yêu quái ẩn hiện, thế mới thấy cổ tiên di địa này xác thật không hề tầm thường chút nào.

Chớp mắt đã qua ba ngày, Thần Nam vẫn chưa tìm được phương pháp gì để phá

trừ cấm chế của cổ tiên, hắc bối hồi đứng ngoài Bách Hoa Cốc. Trong mấy ngày này, bốn tên yêu quái kì quái đó thường hiện thân ở ngoài sơn cốc hoặc ngấm ngấm quan sát hắc, hoặc trôn tráo nhìn hắc. Điều này làm hắc suy nghĩ rất nhiều mà vẫn không lí giải được, thật không hiểu tại sao bọn yêu quái đó lại có hành động như vậy.

Tuy nhiên cũng do sự kiên nhẫn truy kích không tha của Long Bảo Bảo, cùng với sự chửi rủa thường xuyên của Thần Nam, cuối cùng cũng làm cho Bát Ca công chúa đó nói ra một chút tin tức hữu dụng, đương nhiên nội dung đó đều là do con quạ đó bị chọc tức trong lúc vô ý mà nói ra. Tiểu Bạch Thổ, Tiểu Trư, Mai Hoa Lộc cùng quạ đen Bát Ca đó đều là những đầu lĩnh trong đám yêu quái mới sinh của Côn Lôn Sơn rộng lớn, ngoài ra đương nhiên là cũng còn một vài yêu quái đầu lĩnh nữa, nhưng chúng hiện tại không có ở đây.

Điều này quả thật đã làm cho Thần Nam vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không ngờ mấy tên gia hỏa trước mắt này lại có lai lịch lớn như vậy. Vì thế có thể đoán được, chúng đã tu luyện tại Côn Lôn này cũng hơn một ngàn năm, sự hiểu biết đối với cổ tiên di địa nhất định hơn hắc kẻ khác. Hắc tìm mọi biện pháp, năn nỉ mọi cách, muốn từ miệng mấy tên yêu quái này biết được vài bí mật. Nhưng bọn yêu quái này như có trái tim bằng sắt, đối với việc này bẽ khẩu không bàn, chỉ là mỗi ngày đều muốn đến quan sát hắc.

Lại qua hai ngày nữa, Thần Nam đột nhiên nhớ lại Tử y lão nhân Dương Lâm của Thần Phong học viện đã không ngừng nhắc nhở hắc, muốn hắc nội trong năm ngày phải nhanh chóng quay về, không được chậm trễ, vì cuộc thi khởi động của Tứ đại học viện sẽ sớm bắt đầu. Tính ra thì hôm nay chính là kì hạn năm ngày, Tứ đại học viện trong trận mở màn ngày hôm nay sẽ dò xét lẫn nhau hư thật của các cường giả.

"Ái dà! Ta không quản nhiều như vậy. Hừm! Thần Phong học viện dù có thảm bại cũng đâu có liên quan tới ta, cứ để cho lão Phó viện trưởng đó tức chết đi. Cho dù là ngàn vạn việc trọng yếu gì, cũng không bằng được một chút tin tức của Vũ Hinh."

Năm ngày trôi qua, Thần Nam đã nghĩ hết mọi biện pháp, nhưng thủy chung vẫn không thể tìm ra được phương pháp tiến nhập Bách Hoa Cốc. Nhưng đột nhiên khi thấy một dòng suối nhỏ chầm chậm chảy ra từ trong cốc, lông mày hăn cau lại. Cho dù hăn có thể men theo dòng nước thì cũng không có khả năng tự do xuất nhập Bách Hoa Cốc, nhưng nước thì lại có thể. Điều này như chỉ ra rằng, chốn cổ tiên di địa này có bao hàm Ngũ Hành đại trận, tối thiểu cũng có chữ 'Thủy' trong Ngũ Hành.

Đối với trận pháp, hăn tuy có biết sơ qua, nhưng không tinh thông lắm. Vì thế đối với cấm chế của Bách Hoa Cốc, hăn hiện tại không có một biện pháp nào.

Trong Bách Hoa Cốc tiên khí dày đặc, cảnh vật bên trong như bị một tấm màn ánh sáng thần bí che phủ lên trên. Thần Nam nhìn vào cốc rồi lại thở dài, bí mật vạn năm trước trong cốc, chỉ cách hăn gần chục bước chân, nhưng hăn lại vô pháp tiến vào, không thể biết rõ được chân tướng.

Vì để Vũ Hinh thiện lương, trong trắng có thể sống sót, không có cách nào khác đành phải phong bế Bách Hoa Cốc. Vạn năm cũng dần trôi qua, Bách Hoa Cốc tuy vẫn còn đây, nhưng hồng nhan tri kỉ giờ này đang ở đâu?

Thật ra trong lòng Thần Nam vốn cũng hiểu rõ, nếu như lúc trước Vũ Hinh có thể tái sinh, hai người cũng không thể gặp lại nhau. Thử hỏi thế gian ai có thể chống lại được năm tháng vô tình? Hăn truy tìm đến vậy, có lẽ chỉ là tìm kiếm một chút hy vọng, một chút an ủi. Cho dù Thần Chiến thần công cái thế đã phong ấn trong tâm linh hăn, nhưng cũng không thể ngăn hăn hoài niệm về Vũ Hinh. Mỗi khi tâm tình hăn dao động, đều nhớ lại từng chút từng chút một, quá khứ vạn năm trước tất cả đều không ngừng hiện lên trong tim hăn.

Từng lời, từng chữ thê lương, đứt quãng của Vũ Hinh trước khi chết, đối với Thần Nam mà nói như khắc vào tận tâm can, khiến hăn không thể nào quên. Vì thế mà phong ấn tâm linh của Thần Chiến với hăn dần dần mất đi tác dụng.

"Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp nào để tiến vào?" Thần Nam trầm tư.

Năm đó Thần Chiến dùng công lực cái thế dẫn đạo Cửu Thiên Lô Điện, cùng

Thiên Địa Chi Lực phong bế Bách Hoa Cốc. Có thể nói là Bách Hoa Cốc sau khi được Thần Chiến lợi dụng Nghịch Thiên Chi Lực dẫn đến việc cổ tiên cấm chế đã bị cường hành phong bế. Nếu muốn đả khai, chỉ có hai biện pháp: một là, hiểu được cách phá trận để có thể bình an mà tiến vào. Hai là, phải có công lực cái thể, hủy đi cổ tiên cấm chế.

Hai biện pháp này đối với Thần Nam mà nói đều hoàn toàn không thực tế chút nào, thứ nhất, hắn ta đối với trận pháp không tinh thông cho lắm, thứ hai, thực lực của hắn còn chưa sơ nhập vào được Tiên Vũ cảnh giới.

"Chẳng lẽ phải chờ đến ngày ta Vũ Phá Hư Không mới có thể tiến vào sao?" Thần Nam bất lực than thở.

Tiểu Long mấy ngày hôm nay nếu không đi tìm mấy tên yêu quái đó để đánh nhau, thì cũng ngày ngày nhìn vào kì quả trong cốc đến nhỏ dần.

Trong lúc Thần Nam im lặng suy nghĩ đến xuất thần, nó vội lúc lắc thân hình béo ú, nghênh ngang tiến đến trước mặt hắn, "Y Y Nha Nha" gọi hắn liên hồi.

Lúc đầu Thần Nam không hề để ý, nhẹ nhàng đẩy nó ra, lại tiếp tục suy nghĩ cách phá trận. Nhưng sau đó Tiểu Long luôn miệng kêu gọi không ngừng, lại còn mở ngậm lấy tay áo hắn giật giật lắc lắc mấy cái mới làm hắn chú ý.

Thần Nam bất lực, dừng lại, vỗ vỗ vào đầu Tiểu Long, như đối với một tiểu hài, nói: "Lại có chuyện gì vậy, chẳng lẽ lại đánh bại một tên yêu quái nào nữa đây, ha ha, biết người lợi hại nhất rồi mà."

Tiểu Long lập tức ưỡn ưỡn ngực ra, bộ dạng vô cùng vênh váo. Nhưng ngay sau đó, nó lại lúc lắc cái đầu to lớn của nó, hướng phía Bách Hoa Cốc không ngừng ra hiệu.

Thần Nam nhìn theo hướng nó chỉ, tức thì ngẩn người ra. Không biết từ đâu trong Bách Hoa Cốc ánh hào quang chói lóa, muôn màu từ trong cốc phát ra tận bên ngoài, tràn đầy tiên khí, ánh sáng thánh khiết phủ khắp không gian trong Bách Hoa Cốc.

Muôn hoa đua nở, với năm màu rực rỡ. Ở giữa ngàn vạn hoa đang khoe sắc thắm ấy, một tiểu thụ kì dị như được tạc từ bích ngọc đang đung đưa nhẹ nhẹ, cùng hòa nhịp với vạn hoa. Hương hoa, hương quả hòa quyện vào nhau, nhẹ nhàng phiêu đãng, thấm sâu vào tận trong tâm can khiến cho người ta mê say.

Ngũ sắc quang hoa ở giữa cây và hoa chậm chậm lưu động, ánh sáng thánh khiết bao phủ toàn bộ Bách Hoa Cốc, tiên khí theo gió dập dờn, tựa như mộng huyễn.

Lúc này, một hương nhẹ như hoa lan từ trong cốc theo gió phiêu tán ra ngoài, hương thơm này không giống với hương hoa và hương quả trong cốc, nó gây ra một loại cảm giác không nói ra được. Thanh nhã, mông lung, hài hòa, trữ tình, tựa hồ tạo nên một thi cảnh làm cho người ta không thể diễn tả bằng lời, làm cho con người không tự chủ được mà thả lỏng ra, trong tâm chẳng chút tạp niệm.

Cuối cùng nhân vật thần bí trọng yếu cũng đến lúc phải xuất hiện.

Chương 22: Vị Lai Yêu Giới Chi Vương

Thần Nam cảm giác như quên hết mọi ưu sầu, hẳn cứ mãi đắm chìm trong một thế giới tinh thần kì diệu đó.

Long Bảo Bảo tựa hồ như cũng đã say sưa, không còn chảy nước miếng với kì quả trong cốc nữa. Trong lúc này nó cũng lim dim đôi mắt to, dường như sắp chìm đắm vào trong giấc mơ.

Tiểu Bạch Thổ, Tiểu Trư, Mai Hoa Lộc, quạ đen Bát Ca cũng không trốn trong bóng tối nữa, cả bốn tên đều không tự chủ được ló ra ngoài Bách Hoa Cốc. Chúng nhìn nhau, tựa hồ trao đổi, trong mắt mỗi tên yêu quái đều có vẻ hưng phấn, như thể hân hoan chào đón một cái gì đó. Lúc này, thanh hương dần dần lan tỏa tới mũi chúng, bốn tên yêu quái này cũng bắt đầu chìm đắm mê say. Bên ngoài Bách Hoa Cốc, mọi thứ dường như đều dừng lại, một người cùng năm thú lim dim đôi mắt, tĩnh lặng đứng tại cốc khẩu.

Hương thơm đặc dị này trong Bách Hoa Cốc càng ngày càng nồng, quang hoa trong cốc càng lúc càng rực rỡ. Khắp nơi như nhận được ánh sáng thần thánh an lành đang chiếu rọi từ Thiên giới.

Tuy nhiên ngay lúc này đã phát sinh một sự kiện lạ. Chính giữa Bách Hoa Cốc, nơi được bao bọc bởi kì hoa và ngọc thụ xung quanh, bạo phát một chùm quang mang rực rỡ chói mắt. Quảng sáng nóng bỏng như mười mặt trời chiếu trên không làm thiên địa vạn vật ở đây đều mất đi màu sắc, lúc này luồng ánh sáng thần bí này đã trở thành ánh sáng "duy nhất" trong cốc.

Hương thơm từ lúc có sự xuất hiện của quảng sáng rực rỡ ấy càng thêm nồng đậm, phương viên vài dặm xung quanh tràn đầy thanh hương thoang thoảng. Một người, năm thú trong mắt chỉ còn lại đạo ánh sáng thần bí đó, không chớp mắt nhìn thẳng vào nó.

Quầng sáng chói mắt đó từ từ mờ đi, quang hoa nóng bỏng dần biến thành nhu hòa, chậm chậm quay về vẻ an bình, một cỗ quang huy thánh khiết phủ đầy trong Bách Hoa Cốc làm cho con người có cảm giác an tĩnh trong lòng.

Chính tại trung tâm của nguồn ánh sáng thánh khiết đó, được kì hoa dị thụ bảo vệ, một nụ hoa trong suốt lấp lánh nhè nhàng hé nở, ánh sáng bảy màu chậm chậm lưu động, quang hoa rực rỡ khi này chính là do đoá kì hoa đang nở đó phóng xuất ra.

Nụ hoa tinh oánh rực rỡ với bán kính nửa thước, ở dưới có chín phiến lá lấp lánh trong suốt, cả bông hoa như do thần ngọc tạc thành, vẻ đẹp hoàn mỹ, tập hợp thiên địa linh tú vào thân.

Hương thơm nồng nàn chính là xuất phát từ đoá kì hoa đó mà lan tỏa. Ánh sáng bảy màu từ nụ hoa thoát ẩn thoát hiện, như biến Bách Hoa Cốc thành chốn tiên cảnh giữa nhân gian.

"Cái này...chuyện gì xảy ra vậy?" Thần Nam lẩm bẩm tự nói, sự việc này quả thật đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Tiểu Long vừa xoay thân hình béo tròn, vừa hưng phấn kêu lên vừa nhảy nhót, tựa hồ như đón mừng một việc kinh hi.

Bát Ca công chúa bên cạnh lẩm bẩm một mình: "Tiên tử đã muốn xuất thế, vừa đúng lúc cửa Bách Hoa Cốc mở ra, chúng ta có thể tiến vào xem xem hình dạng của tiên tử."

Tiểu Trư "Khịt Khịt Khịt Khịt " kêu lên, tựa hồ cao hứng dị thường. Tiểu Bạch Thổ cũng hưng phấn liên tục nhảy nhót, cuối cùng bất ngờ nhảy lên trên lưng Mai Hoa Lộc.

Mai Hoa Lộc rung người, hất tung Tiểu Bạch Thổ xuống, sau đó đứng thẳng lên, không ngờ lại hóa thân thành một quái vật thân người đầu hươu.

Biến hóa này thật dọa cho Thần Nam phải nhảy dựng lên. Hắn tuy biết rõ mấy

tên yêu quái này đều có thần thông bất phàm, nhưng không nghĩ rằng chúng lại có khả năng hóa thành nhân hình.

Bát Ca công chúa vội mắng: "Tiểu Lộc người quá đắc ý mà quên đi di huấn của tổ tiên rồi à! Trước khi có thể hoàn toàn biến hóa thành người không được biến thân trước mặt con người."

Mai Hoa Lộc nghe thấy lời này, vội vàng nằm phục xuống, biến lại thành hình thú. Nhưng chỉ biến hóa vừa rồi đã đủ làm cho Thần Nam há mồm tròn mắt, thất thần nhìn bốn yêu quái đó.

Bát Ca công chúa nói: "Người không cần phải sợ, yêu cũng có yêu đạo. Chúng ta tịnh không phải là tà yêu, quyết không làm hại người vô tội."

Thần Nam gật đầu, tự nói: "Thế giới bao la thật không có gì kì lạ mà không có, trước đây chỉ nghe lời đồn về yêu quái, không ngờ đến hôm nay lại thật sự nhìn thấy yêu quái biến thân. Ủm, nếu có thể bắt được một yêu quái như thể huấn luyện thành tọa kỵ, thật là không tồi a."

Bát Ca công chúa tức khí thiếu điều rút từ trên không xuống, tức giận mắng: "Tên hỗn đản đáng ghét nhà người! Ta thấy người ngu ngơ nhìn ngây ra, cứ tưởng người sợ hãi, không ngờ trong lòng người lại có ý nghĩ bẩn thỉu này. Hừm, Đừng có mà nằm mơ!."

Bốn con yêu quái tựa hồ đối với ý tưởng xấu xa của Thần Nam thì vô cùng bất mãn, đều dùng thần tình đầy dị dạng mà nhìn hằm. Lúc này chỉ có Tiểu Long đứng ngoài câu chuyện, nó một mặt không ngừng chảy nước miếng với kì hoa trong cốc, một mặt liên tục nhảy nhót.

Bát Ca công chúa tức giận kêu: "Con chim mập trụi lông kia! Không cần phải kích động đến như vậy, trong đoá tiên hoa đó có chứa một tiên tử, căn bản không như tưởng tượng của người, không phải là thứ quả mà người có thể ăn được. Người lộ ra cái vẻ gì vậy? Không lẽ vẫn còn muốn ăn sao?"

Tiểu Long liền dừng lại, nét mặt đầy vẻ tội nghiệp nhìn bốn con yêu quái đó.

Mấy ngày gần đây Ngũ thú giao thủ không ít, thực lực mỗi bên tựa hồ không khác biệt gì mấy. Qua mấy ngày ở cùng với nhau, giữa chúng đã có thể tiến hành giao tiếp, đương nhiên là phương thức giao lưu đặc thù của thú bậc cao.

"Không được nhìn ta, lời ta nói đều là sự thật cả. Những kì quả ở trong cốc có thể ăn, nhưng đóa tiên hoa đó quyết không đơn giản như người tưởng tượng. Nó không chỉ đơn giản là một đóa hoa, mà còn là một sinh mệnh do thiên địa linh khí tạo thành."

Thần Nam thật quá ngạc nhiên, nhin không được liền hỏi: "Làm sao người biết?"

"Bởi vì lão tổ tông của chúng ta đã sớm đã cảm ứng được sự tồn tại của sinh mệnh đó, họ thường tới đây dạy dỗ sinh mệnh trong tiên hoa, họ còn nói đó là một tiên nữ đang ngủ say."

"Một đang tiên nữ ngủ say...một tiên nữ đang ngủ say..." Câu nói đó không ngừng vang bên tai Thần Nam, làm trong lòng hần dậy sóng. Không biết vì sao, hần chợt liên tưởng vị tiên nữ đó là Vũ Hinh, có lẽ đó hoàn toàn chỉ là mong ước của hần.

"Có thể như vậy sao? Đây...là thật sao?" Thần Nam trở nên thất thần, tâm thần hần bắt đầu rối loạn. Khi bốn con yêu quái dần đi xa, hần mới tỉnh táo trở lại.

Thần Nam trầm mặc hồi tưởng lại, câu nói ngăn ngủi của Bát Ca công chúa vừa rồi tựa hồ để lộ ra nhiều tin tức có ích:

- Bách Hoa Cốc tựa hồ trong mấy ngày nữa sẽ mở cửa...
- Bọn yêu quái cũng có những nguyên tắc hành xử nhất định, ít nhất là không được vô cớ làm hại con người...
- Trong dãy núi Côn Lôn bao la này tựa hồ còn có một số lão yêu quái lâu năm hơn, lợi hại hơn...
- Trong đóa kì hoa đó có một sinh mệnh, những lão yêu quái vô cùng xem trọng

nó, vì thế thường tới đây để dạy dỗ cho sinh mệnh sắp chào đời này.

"Qua mấy ngày nữa ta đã có thể tiến nhập Bách Hoa Cốc rồi, không biết...không biết..." Thần Nam lúc này vô cùng hỗn loạn, kì thật trong thâm tâm hắn sớm đã biết, trải qua cả vạn năm, mọi chuyện trong quá khứ sớm đã có định cục, hắn tới nơi đây chẳng qua là tìm kiếm một tia an ủi. Nhưng lúc này trong lòng hắn vô cùng hỗn loạn, vô cùng đau khổ...

Đêm khuya, ánh trăng như nước tụ tập thành một đạo quang trụ, hội tụ vào Bách Hoa Cốc, một phiến quang hoa rực rỡ chói mắt bao phủ không trung Bách Hoa Cốc, quang hoa sau cùng đều đồng loạt đổ về phía đóa kì hoa trong cốc.

Chương 23: Thất Thái Tiên Ba

Thần Nam lúc này vô cùng kinh ngạc, mấy ngày hôm nay, hẳn tuy cảm ứng được Bách Hoa cốc tựa hồ có thể ngưng thiên địa linh khí, tụ tinh hoa nhật nguyệt, nhưng lại cứ nghĩ rằng đó là kết quả của cổ tiên cấm chế. Đến tận lúc này hẳn mới phát giác ra mọi thứ đều do nộ hoa lấp lánh tinh oánh đó, tất cả linh khí không ngờ đều bị nó ngưng tụ.

Trước đây, nó đang từ từ trường thành nên không cần quá nhiều linh khí. Nhưng hiện tại đã đến lúc nở, tựa hồ vì thế phải cần một lượng lớn thiên địa linh khí và nhật nguyệt tinh hoa.

Liên tiếp trong ba ngày, bên ngoài Bách Hoa cốc bắt đầu nhiệt náo lên, các loại quái thú dần dần xuất hiện. Tất cả đều vây quanh Bách Hoa cốc, không ngừng mong đợi, chăm chú nhìn vào nộ hoa kì dị trong cốc.

Thần Nam bây giờ mới cảm thấy dựng tóc gáy, nơi này thật sự nhanh chóng biến thành chốn tụ tập của yêu quái. Tuy mấy con yêu quái đó bản lĩnh còn xa lắm mới bằng được bọn Bát Ca công chúa, nhưng mỗi con đều là dị chủng hiếm thấy, như đại xà sừng dài, khỉ hai đầu, kiến cực lớn, rất biết bay...

Thông qua sự giải thích của Bát Ca công chúa, Thần Nam mới minh bạch, mấy con yêu thú này đến để hành hương. Tiên hoa trong Bách Hoa cốc đã được nuôi dưỡng gần ba ngàn năm, chỉ đến vài năm gần đây mới có được hình thái ý thức. Hơn nữa, Côn Lôn sơn trong hơn nghìn năm gần đây, đã lưu truyền một truyền thuyết, bên trong tiên hoa đó có một tiên nữ đang ngủ say, là người có khả năng tương lai sẽ trở thành vua của yêu giới Côn Lôn.

Truyền thuyết này từ một lão yêu quái nhiều tuổi nhất truyền lại, do vậy có được sức thuyết phục rất lớn. Đó chính là nguyên nhân tại sao cổ tiên di địa này được chúng yêu coi là Thánh địa. Bình thường chỉ có một vài yêu quái đầu lĩnh thế

hệ mới sinh sau này trông coi ở đây, yêu thú bình thường không được tùy ý đến gần.

Đêm nay, trăng sáng vàng vạc, dưới ánh trăng, vô số bóng yêu thú chuyển động chen chúc khắp nơi. Thần Nam không biết được có bao nhiêu yêu thú ẩn hiện tại đây, nhưng có một điểm hẳn có thể khẳng định, những yêu thú này biết chuyện tiên hoa sắp nở mà đến chính là từ cái mồm quạ của Bát Ca công chúa.

Trong đêm trăng tròn này, bên ngoài Bách Hoa cốc tuy có hàng vạn yêu thú bao quanh nhưng lại yên tĩnh đến dị thường. Tất cả yêu thú đều đứng im không động đậy, chăm chú nhìn vào cốc.

Ánh trăng như những hạt sương hội tụ vào trong cốc tạo nên một luồng sáng nhu hòa, làm cho tiên hoa bảy màu càng rực rỡ chói mắt hơn.

Bỗng "Ầm ầm ầm" những tiếng sấm kinh thiên vang lên, luồng sáng lúc này đã hội tụ thành một cột ánh sáng nổi mặt trăng tròn trên cao kia với tiên hoa.

Bên ngoài Bách Hoa cốc, vạn yêu bỗng trở nên hỗn loạn, tiếng gầm rống vang lên khắp nơi.

Đối với Thần Nam, Bách Hoa cốc chính là hồi ức sau cùng của hắn về Vũ Hinh. Hắn trở về nơi đây chính để mong tìm được một chút tin tức của nàng, vì thế hắn còn chăm chú quan sát đóa kì hoa đó hơn cả vạn yêu. Một sinh mệnh sắp chào đời, nhưng còn Vũ Hinh thì sao? Lúc này hắn cảm thấy đầu óc có phần mơ hồ, cứ mãi thì thầm nói: "Vũ Hinh..."

Hiện tại, tiên hoa bảy màu đột nhiên chiếu ra vạn đạo hào quang rực rỡ làm cho Bách Hoa cốc sáng rực như ban ngày.

"Tách" một âm thanh nhỏ vang lên, một cánh hoa nhẹ nhàng nở ra, hào quang nhiều màu chính từ trong hoa phát tán ra ngoài.

"Tách", "Tách", "Tách", "Tách", lại bốn âm thanh nữa nhẹ vang, bốn cánh hoa từ từ nở ra, ánh sáng bảy màu chiếu sáng chân trời, trong vòng trăm dặm đều có thể thấy được thiên địa dị tượng đó.

Tiên hoa bảy màu tổng cộng có chín cánh, trong đó năm cánh đã nở, còn lại bốn cánh hào quang bao phủ, không có động tĩnh gì. Năm cánh hoa tách ra như một bàn tay nhẹ nhàng bảo hộ sinh mệnh trong tiên hoa.

Đêm nay, trong Bách Hoa cốc tiên khí dâng trào, quang mang bảy màu như nước tuôn ra ngoài cốc, ngàn vạn yêu thú như mê như say, thành kính cầu nguyện, yên lặng chăm chú nhìn vào đóa tiên hoa.

Đêm nay Thần Nam không hề chớp mắt, hẳn biết sinh mệnh trong bông hoa sắp chào đời, cửa Bách Hoa cốc sẽ rộng mở, vì thế hẳn phải tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi này xông vào cổ tiên di địa.

Bình minh cuối cùng cũng trôi qua, mặt trời đã nhô dần lên từ phía Đông. Một luồng sáng cực đại rực rỡ từ vầng thái dương chiếu sáng khắp cả Bách Hoa cốc.

"Tách", "Tách", "Tách", "Tách", bốn âm thanh nhẹ nữa vang lên, bốn cánh hoa cuối cùng của tiên hoa tựa hồ trong cùng một lúc nở ra. Hương hoa thơm ngát phủ đầy mỗi tấc không gian, quang mang bảy màu bắn thẳng lên bầu trời, che mờ cả vầng thái dương mới mọc.

"Oanh", "Oanh", "Oanh",.....

Liên tiếp chín tiếng sấm kinh thiên vang lên, cánh cửa Bách Hoa cốc cuối cùng đã mở ra, cổ tiên cấm chế vào lúc này tạm thời mất đi hiệu lực của nó.

Hào quang trên trời chiếu sáng cả mặt đất, vào thời khắc này giữa thiên địa rực rỡ muôn màu, lại tràn ngập khí tức an lành, thuần khiết.

Một lúc lâu sau đó, quang hoa mới dần dần nhạt đi, cả bầu trời dần yên tĩnh trở lại.

"Hi hi..." Đột nhiên tiếng cười trẻ con non nớt từ trong Bách Hoa cốc vang lên, phá vỡ không khí an tĩnh. Một nữ đồng khoảng ba tuổi đang đứng trên đóa tiên hoa vui sướng cười đùa nhảy múa, nụ cười thật ngây thơ, thuần khiết.

Mọi nụ cười trên thế gian đều như bị lu mờ, trở nên giả tạo trước tiếng cười

đáng yêu này. Nụ cười của tiểu đồng thật tự nhiên, ngây thơ, thánh khiết, bất cứ người nào nhìn thấy đều sẽ quên đi những việc đau thương không vui. Nụ cười như vậy tựa hồ không thuộc về nhân gian thế tục.

Vẻ mặt tươi cười ngây thơ của tiểu đồng khiến cho lòng Thần Nam tràn đầy hơi ấm, làm cho cả ngàn vạn yêu thú im lặng vô thanh.

"Hi hi.." tiếng cười trẻ con vui sướng phiêu đẳng như vang vọng cả Bách Hoa cốc.

Có lẽ đây đúng thật là một tiểu tiên nữ, cô bé như được tạc từ ngọc, làn da trắng muốt, đôi mắt to chớp động lóng lánh như hắc bảo thạch, chiếc mũi cao thẳng xinh đẹp, chiếc miệng nhỏ đỏ hồng, cô bé so với tiểu thiên sứ còn thánh khiết hơn, so với tiểu tinh linh còn mỹ lệ hơn.

Đôi chân trần nhỏ bé của nó đứng đưa trên tiên hoa, mái tóc đen huyền ngang vai mềm mại tùy nghi lay động, đột nhiên nó vẫy tay với Thần Nam gọi: "Ca ca..."

Thanh âm trẻ con ngây thơ lập tức làm Thần Nam giật mình tỉnh lại, hắn không nghĩ tiểu tiên nữ này đột nhiên kêu hắn là ca ca, hắn từng bước từng bước tiến lên phía trước. Tiểu Long bám sát phía sau hắn, tám, chín yêu thú đầu lĩnh cũng cùng tiến lên, những yêu thú còn lại chỉ dám nằm yên tại chỗ, chăm chú nhìn vào trong cốc.

Cấm chế của cổ tiên di địa quả thật đã biến mất, Thần Nam không cảm thấy cản trở nào, liền bước vào trong cốc. Tiểu thiên sứ vẫy cánh tay nhỏ nhắn như ngọc, nhìn kĩ, nụ cười ngọt ngào của nó thật là đáng yêu.

Đột nhiên một cỗ năng lượng cực đại bao la ập tới, đẩy Thần Nam lão đảo lùi ra sau mười mấy bước. Hắn đại kinh thất sắc, nhìn quanh bốn phía, nhưng không lại không phát hiện được gì.

Tiểu Long cùng tám, chín tên yêu quái đầu lĩnh lại không hề có tí cảm giác nào, bọn chúng tựa hồ căn bản không cảm thấy cỗ năng lượng đó. Chúng ngạc nhiên nhìn Thần Nam rơi lại phía sau, lộ ra thần sắc khó hiểu.

Chương 24: Ái Nhĩ Nhất Vạn Niên

Thần Nam hoài nghi một hồi, hắc bạt xuất trường đao đeo sau lưng. Trường đao sau khi được truyền nội lực, kim sắc đao mang phát ra. Hắc bạt dài về phía trước thêm một lần nữa, cổ đại lực dồi dào liên tái xuất hiện. Hắc bạt nâng đao chém mạnh, một trận âm vang của kim khí giao nhau truyền sâu vào trong cốc.

Thần Nam không hề nhìn vào bất cứ cái gì, hắc bạt hoàn toàn dựa vào linh giác mẫn tiệp mà chém trúng luồng đại lực đó. Đao mang và cổ đại lực sau khi hòa vào nhau đột nhiên phát xuất ra âm thanh "leng keng" của kim khí.

"Các bá bá không muốn đánh nhau với ca ca..." Tiếng nói non nớt của trẻ con vọng ra từ trong cốc, tiểu nữ đồng ra sức vẫy vẫy hai cánh tay.

Thần Nam kinh nghi, hắc bạt nhớ tới lời Bát Ca công chúa từng nói trước kia, một số lão yêu thường ở đây dạy cho sinh mệnh trong tiên hoa nói chuyện. Do vậy hắc bạt đoán rằng người trong bóng tối hướng tới hắc bạt xuất thủ nhất định là mấy lão yêu đó không sai. Bất quá mấy lão yêu tựa hồ không muốn lấy mạng hắc bạt, chỉ ngăn cản hắc bạt tiến về phía trước mà thôi. Bằng không, nếu mấy lão ấy thật sự hạ sát thủ, hắc bạt tuyệt đối đã sớm phơi xác tại đường trường.

"Vì sao lại cản ta?" Thần Nam nói lớn.

"Người trẻ tuổi, người đi đi, nữ đồng thuộc về Côn Lôn sơn Yêu giới, không thuộc về người đâu." Một thanh âm già nua vọng vào tai hắc bạt.

"Không, ta muốn được ở cùng ca ca, huynh ấy là thân nhân của ta, ta cảm thấy rất thân thiết. Chỉ là... ta nhất thời nghĩ không ra..." Tiếng nói non nớt của tiểu nữ đồng lộ ra vẻ mơ màng.

Thần Nam trong lòng đại chấn, hôm đó nghe Bát Ca công chúa nói rằng trong tiên hoa đang thai nghén một sinh mệnh, hắc bạt liền nghĩ ngợi mông lung, đem sinh

mệnh ấy liên tường tới Vũ Hinh. Lúc này lại nghe thấy tiếng nói của tiểu nữ đồng, trong lòng hẩn như có con sóng dữ cuộn trào, sự ngờ vực lại một lần nữa dấy lên.

Thần Nam xông về phía trước thêm một lần nữa, những lão yêu trong bóng tối dường như đã tức giận phi thường, ra tay mạnh hơn rất nhiều. Một tiếng sét vang lên, một đạo chưởng lực hùng hậu hướng về phía Thần Nam đánh tới. Thần Nam cử đao lên đỡ, nhưng cổ đại lực dồi dào đã đánh lui thanh đao trong tay hẩn, khiến hẩn thêm một lần nữa lùi lại phía sau. Lúc này Long Bảo Bảo đã thần tốc xông đến, đứng chắn trước người Thần Nam.

Tiểu nữ đồng lại cắt tiếng: "Đừng a, đừng làm hại ca ca, ta muốn được ở cùng ca ca..."

Từ bóng tối truyền tới mấy tiếng thở dài già nua, thanh âm của một lão già nhẹ nhàng vọng trong cốc: "Quả nhiên không phải là người trong Yêu giới của ta, Thôi! Thôi! Thôi! Thôi!"

Hàng vạn thú, quái ở bên ngoài sau khi nghe câu nói này liền hỗn loạn lên một trận, nhưng rồi dần dần yên lặng.

Nhưng Thần Nam lại không như vậy, hẩn sải bước về phía trước. Tiểu nữ đồng trên tiên hoa cười ngọt ngào, hướng tới hẩn mở rộng hai cánh tay, dường như đợi hẩn bước tới ôm lấy.

Bên trong đây rẫy các loại hoa thơm quả ngọt, nhưng những hương khí này không thể át được mùi thơm thoang thoảng của tiên hoa. Loại mùi vị này có thể tạo cho người ta cảm giác an lành, giúp cho lòng giữ được yên tĩnh. Nguồn sáng bảy màu phía trong cốc chiếu vào tiểu nữ đồng được tiên hoa thai nghén mà thành, hào quang làm bối bật lên vẻ thánh khiết và mỹ lệ của cô bé.

Thần Nam xuyên qua bụi cây hoa, từng bước từng bước tiếp cận tiên hoa. Tiểu Long đi sát theo hẩn. Lúc này Long Bảo Bảo tham ăn dường như không hề chú ý đến những kì quả trên lục ngọc thụ ở bên cạnh, nó chớp chớp đôi mắt to cần thận quan sát tiểu đồng, trong mắt đầy vẻ hoan hỉ. Đương nhiên đó không phải là sự vui sướng lúc phát hiện "thực vật", mà là một loại vui sướng đầy ắp cảm tình, giống

như thứ cảm tình mà nó dành cho Thần Nam. Đó là một thứ tình cảm hữu hảo phi thường.

Có tám, chín yêu quái đầu lĩnh cũng đi theo. Tuy rằng mấy lão yêu Côn Lôn sơn lúc bỏ đi đã nói rõ tiểu nữ đồng này không thuộc Yêu giới, nhưng những yêu quái đầu lĩnh này vẫn không nén được hiếu kỳ, muốn xem đến cùng.

Thần Nam bước gần về phía trước, phát hiện cây tiên hoa này tựa hồ từ thần ngọc điêu khắc mà thành. Thân, củ, phiến lá và cánh hoa thực sự trông như ngọc, bất quá lại thoang thoảng hương thơm, phát tán ra quang mang bảy màu.

Lúc này hắn phát hiện trên bấp chân tiểu nữ đồng vẫn còn quần một ít nhị hoa. Đó chính là lý do khiến cô bé không ngừng khiêu động trên tiên ba. Nó muốn giật đứt những nhị hoa này, bất quá chúng lại bền chắc vô cùng, tịnh không bị kéo đứt chút nào. Cẩn thận quan sát, có thể phát hiện quang hoa không ngừng thông qua những nhị hoa nhập vào cơ thể tiểu nữ đồng, toàn bộ tia sắc sỡ của tiên hoa đang dần dần âm đậm.

Thần Nam hết sức kinh dị, những thứ hắn nghe và thấy ngày hôm nay đều giống như mộng ảo, khiến hắn cảm giác có chút gì đó không thật.

"Ca ca..." Thanh âm trẻ con trong trẻo vang lên làm Thần Nam bừng tỉnh. Tiểu nữ đồng chìa cánh tay trắng như tuyết như muốn nhào vào lòng hắn, tiểu ý ngọt ngào hiện lên trên mặt, lộ ra vẻ ngây thơ, khả ái không sao tả xiết.

Tiểu tinh linh lạnh lợi như vậy khiến cho Thần Nam không chút do dự giang rộng hai tay đón lấy cô bé vào lòng. Lúc này hắn không muốn chú ý đến xuất thân của tiểu nữ đồng nữa, không muốn suy xét cô bé rốt cuộc là tiên, là yêu, hay là quái. Thời khắc này, trong mắt hắn, tiểu nữ đồng chỉ là một tiểu thiên sứ khả ái khiến người khác không cách nào cự tuyệt.

"A a..." Tiểu nữ đồng nằm trong lòng Thần Nam vui vẻ cất tiếng cười, tiểu ý ngây thơ mà ngọt ngào tựa hồ như lây sang cả Thần Nam, khiến trên mặt hắn cũng lộ ra tiểu dung.

Bất quá khi hần nghĩ tới Vũ Hinh, nụ cười của hần dần dần tắt, trong lòng tràn ngập cảm giác chua xót.

Lúc hần ngẩng đầu lên, biểu tình trên mặt đột nhiên cứng lại, trong lòng cuộn cuộn nổi sóng.

Tiên hoa vốn cắm rễ lên một khối cực phẩm thần ngọc. Nguyên lai toàn bộ hoa thật sự là ngọc, tựa hồ do thần ngọc tập hợp thiên địa linh khí, hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa biến hình mà thành. Thế nhưng đây tịnh không phải là nguyên nhân khiến cho Thần Nam có cảm giác kinh hãi. Điều thật sự khiến hần chấn động là trên thần ngọc có viết vài chữ cổ "Yêu chàng một vạn năm".

Chữ viết là văn tự của một vạn năm trước vào thời đại của hần, là chữ của một người rất thân thiết với hần. "Yêu chàng một vạn năm", câu chữ này bao hàm rất nhiều tình ý thâm trọng. Ài! Hai mắt Thần Nam mờ đi, hần phát hiện ở đây có bút tích của Vũ Hinh. Hần dường như nhìn thấy một thân ảnh cô đơn, ngọc thủ mảnh mai rung rung, chan chứa thâm tình khắc hạ lên ngọc thạch những tiếng gào thét phát ra từ nội tâm.

Gió khe khẽ thổi qua, Bách Hoa cốc như lay động theo, còn hồng nhan? Hồng nhan ở đâu?

Nước mắt ấm nóng từ mắt Thần Nam rơi xuống, hần cúi xuống ôm lấy Tiểu Nữ đồng rồi lại không ngừng vuốt ve hàng chữ "Yêu người một vạn năm" đó.

Gió nhẹ thổi những đóa hoa nằm trên thần ngọc. Một chỗ có vết cắt lộn xộn trên thần ngọc đập vào mắt Thần Nam. Cẩn thận nhìn kỹ, hần trong lòng đau đớn vô cùng. Đó chính là bốn chữ, chỉ vền vẹn chiếm vị trí của hai chữ, "Vũ" và "Thần" đan chéo vào nhau, "Hinh" và "Nam" đan chéo vào nhau.

"Vũ Hinh" và "Thần Nam"... "trọng điệp"... "trọng trùng" (ý "đan nhau"... "gặp lại")... "Thần Nam lâm bẩm, sau đó không nhận được hét lớn: "Vũ Hinh...". Hần cảm thấy trong lòng đau đớn vô cùng, nước mắt như hồng thủy tràn đê tuôn rơi.

Tiểu nữ đồng thấy Thần Nam như vậy, dường như cảm thấy có chút sợ hãi. Lúc

này, quang mang bảy màu của cây tiên hoa càng lúc càng mờ, quang hoa theo những nhị hoa đang quẩn quanh chân cô bé nhập vào cơ thể.

"Phốc" Mất đi quang mang, tiên hoa đột nhiên tan vỡ, hóa thành phấn tử không trung rơi xuống. Nơi nó bám rễ vào thần ngọc phút chốc đột nhiên phát ra thanh âm "rắc rắc", thần ngọc cũng mất đi quang sắc, từ từ vỡ vụn.

Nơi Vũ Hình lưu hạ bút tích dần dần tan biến, "trọng điệp"... "trọng phùng"... Không ngờ "trọng điệp"... "trọng phùng" là như vậy!

Chương 25: Thị Kết Thúc Hoàn Thị Khai Thủy

"Không, còn ta mà Vũ Hình...." Thần Nam ngẩng lên trời gào thét, thanh âm bi thương kinh động đến hàng vạn yêu thú ở ngoài Bách Hoa cốc, tạo nên một trận đại loạn. Đau thương thể này khiến hắc cốt tiếng nộ hồng bi thảm vang thẳng đến tầng mây, lệ tuôn như mưa rơi.

Vết tích sau cùng mà từ vạn năm trước Vũ Hình bỏ vợ không nơi nương tựa đã lưu lại tại Bách Hoa cốc giờ đã tan biến đi như thế này, tựa hồ báo trước tất cả còn sót lại của vạn năm trước như đã kết thúc.

Tiểu nữ đồng đang nằm trong lòng Thần Nam gơ bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của hắn, thanh âm non nớt vọng vào tai Thần Nam: "Ca ca... đừng khóc...."

Thần Nam cúi đầu nhìn cô bé, phát hiện ra đôi mắt trong sáng của nó cũng ngấn đầy lệ thủy, lông mi dài khẽ chớp khiến cho nước mắt lăn xuống.

"Ca ca không được khóc... lúc ca ca khóc muội cũng đau lòng lắm..."

Tuy rằng thần ngọc vì tinh hoa toàn bộ đã chuyển nhập vào nội thể tiểu nữ đồng mà tan vỡ, nhưng điều này tịnh không phải lỗi của cô bé. Thần Nam kiềm chế bi thương, cố nặn ra một nụ cười khó coi, nói: "Ca ca không khóc...."

"Ca ca rất thân thiết, Vũ Hình cũng thân thiết...", tiểu nữ đồng khe khẽ nói, trên mặt đầy vẻ mơ màng.

Những lời nói này lọt vào tai Thần Nam tưởng như là tiếng sấm. Hắn ngây ngốc nhìn tiểu nữ đồng, hồi lâu vẫn không nói ra lời. Nếu tiểu nữ đồng chỉ tỏ ra thân thiết, hắn còn không cảm thấy gì, vì đây có lẽ do cô bé bắt đầu có hảo cảm với hắn. Nhưng tiểu nữ đồng đối với danh tự Vũ Hình cũng có cảm giác thân thiết, điều này có chút hơi kỳ quặc.

Theo như hần thấy, hần suy đoán rằng tiểu nữ đồng là do thần ngọc thông linh, ngưng tụ thiên địa linh khí thai nghén mà thành. Nhưng nhìn lại giống như....

Một nhận xét hết sức hoang đường xuất hiện trong đầu Thần Nam. Hần nghĩ tới một loại cảm giác có lẽ cực kỳ vô lý, là Vu Hinh nhờ vào thần ngọc chi linh mà thêm một lần nữa đến được thế giới này. Hần ngẫm nhìn thật kỹ tiểu nữ đồng, muốn tìm ra những điểm giống với Vũ Hinh.

Bất quá thêm một ý nghĩ nữa xuất hiện trong đầu Thần Nam, thần ngọc sớm đã thông linh, tất nhiên đối với những sự tình đã phát sinh ở bên cạnh cũng có chút ấn tượng. Hoặc là vạn năm trước, Vũ Hinh một mình ngồi tại đây tự lầm bầm nói với bản thân, hồi ức giữa hai người bọn họ dần dần tích tụ. Dung mạo của bọn họ, cố sự giữa bọn họ lúc đó lại được thần ngọc mơ hồ ghi nhớ lại.

Thần Nam kinh nghi bất định, hần không biết nữ đồng này rốt cuộc là Vũ Hinh đầu thai tái thế, hay là do thần ngọc tụ thiên địa linh khí mà sinh ra.

Trước đây, khi nghe Bát Ca công chúa nói rằng tiên hoa thai nghén một sinh mệnh, hần đã từng liên tưởng đến Vũ Hinh. Đó hoàn toàn là một loại trực giác phát xuất từ bản năng nhận thức. Nhưng sau này hần lại không dám tin chắc, hần có chút không tin tưởng thứ cảm giác đó. Hiện tại, sau khi nghĩ ngợi kỹ càng, hần thật vẫn không thể quả quyết chắc chắn.

Căn cứ vào tin tức đến từ lũ yêu quái, tiên hoa ba nghìn năm trước mới xuất hiện, rồi gần mấy năm nay mới thật sự thai nghén ra tiểu nữ đồng này. Dù cho rằng tiểu nữ đồng đã tồn tại từ ba nghìn năm trước, nhưng như thế so với một vạn năm vẫn còn thiếu đến bảy ngàn năm nữa!

Bảy ngàn năm này là một khoảng trống, là một khoảng cách không thể nào vượt qua!

Trực giác cùng với những lập luận thực tại cứ mãi vướng mắc không thôi trong đầu Thần Nam, khiến hần hết sức bối rối.

Thần Nam ôm chặt tiểu nữ đồng, chăm chú tìm kiếm khắp cốc nhưng không

phát hiện được gì ngoài trừ kỳ hoa dị thụ.

"Ca ca đừng thương tâm, nếu không muội rất đau lòng...", tiểu nữ đồng sợ hãi nói.

Thần Nam dùng lực ôm cô bé, nữ đồng lai lịch thần bí khó đoán này khiến cho hắn cảm thấy có chút nồng ấm. Hắn thầm quyết định trong lòng, vô luận cô bé có phải là Vũ Hinh hay không, hắn cũng muốn lo lắng, chăm sóc tiểu hài khôn lớn, quyết không để cô bé bị tổn thương, ủy khuất vì bất cứ điều gì.

Long Bảo Bảo và mấy yêu quái đầu lĩnh tinh không quấy nhiễu Thần Nam. Bọn chúng không tiếp tục đi theo hắn nữa, tựa như nhìn ra trong tim Thần Nam có gì đó lôi kéo.

Tiểu Long sau khi nhìn Tiểu nữ đồng và Thần Nam đang ở cùng nhau, tựa hồ như rất cao hứng, nó không tiếp tục để ý đến họ nữa. Lúc này, nó đem sự quan tâm chuyển sang các cây nhỏ như từ bích ngọc điêu khắc mà thành. Nhìn những dị quả tràn đầy linh khí ấy, nó nuốt nước miếng ừng ực, sau đó lao đảo bước về phía trước.

Lúc này tuyệt đại đa số thú vật phía ngoài cốc khẩu đều đã giải tán, chỉ còn lại một ít quái vật đã biết tu luyện. Vài yêu quái đầu lĩnh ở bên trong cốc sau một hồi thương lượng đã bảo những quái vật ấy xếp hàng tiến vào cốc, bắt đầu phân phát những kì quả ở bên trong cốc.

Cuối cùng những thú, quái theo sự dẫn dắt của yêu quái đầu lĩnh rời đi. Hơn mười loại trái cây khác nhau trên các cây kỳ dị bị ngắt sạch. Tiểu Long thu hoạch được nhiều nhất, trước mặt nó là một đồng lớn trái cây trân quý đủ các loại màu sắc. Những kỳ quả sung mãn và đậm đà linh khí này so với linh chi đã thành hình tinh không thua kém. Đó tuyệt đối là thứ Tiểu Long thích nhất.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, Thần Nam đứng bên thần ngọc đã vỡ vụn, bị thương ngóng trông hết ba ngày ba đêm. Tiểu nữ đồng nằm trong lòng Thần Nam thật hợp lòng người không gì bằng. Nữ hài im lặng nhìn hắn, tựa hồ cũng hết sức đau thương.

Ngày thứ tư, khi một tia sáng chiếu vào Bách Hoa cốc, Thần Nam phát xuất ra một tiếng thở than nặng nề: "Ai..."

Tiểu nữ đồng nằm trong lòng hẩn tỉnh lại, sợ hãi an ủi: "Ca ca đừng thương tâm..."

Thần Nam mạnh bạo tự đắm vào người mình một cái, ôn nhu nói: "Ca ca không tốt, ca ca là tên hỗn đản, chỉ biết nghĩ tới một số chuyện mà không chiếu cố đến muội. Ca ca đi tìm chút gì cho muội ăn...". Lúc này trong tim hẩn đau xót vô cùng.

"Muội không đói, Tiểu long long đã mang cho muội rất nhiều trái cây, ca ca... ăn...". Tiểu nữ đồng giơ bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết lên, đem một thứ sáng lấp lánh, mờ ảo có chút quang hoa lưu động, hình dáng giống như quả đào đút vào miệng hẩn.

Nhìn tiểu nữ đồng khả ái như vậy lại rất am hiểu tâm ý người khác, Thần Nam vừa thương lại vừa yêu. Hẩn nhẹ nhàng đẩy bàn tay nhỏ nhắn của nữ hài ra, ôn nhu nói: "Ca ca đặt cho muội một danh tự nhé?"

"Hảo a, hảo a!" Tiểu nữ đồng nhấp nhồm reo hò hỏi: "Muội gọi là Vũ Hinh có được không?"

Thần Nam lặng thinh nhìn cô bé, cơn sóng trong lòng lại trào dâng. Ánh bình minh chiếu lên khuôn mặt mềm mại của nữ hài, khiến mặt cô bé tỏa ra một cỗ quang minh thánh khiết. Hẩn không hề do dự đáp: "Muội sinh ra từ trong thần quang, vậy gọi là Thần Hi đi."

Tiểu nữ đồng cao hứng ôm chặt lấy cổ hẩn, vừa nhảy vừa cười, tiếng nói trẻ con vang vọng trong Bách Hoa cốc: "A a, muội có danh tự rồi. Muội gọi là Thần Hi, trong sớm bình minh được đại ca bế ra từ trong bụi cây."

Thần Nam trong lòng đau nhói, vạn năm trước, một câu nói tương tự cũng vang lên trong tim hẩn: "Ta tên gọi Vũ Hinh, trong một đêm mưa được sư phó bế ra từ trong bụi hoa." Tất cả những gì của vạn năm dường như đã kết thúc, lại tựa như vừa mới bắt đầu, hẩn thật không thể nào xác định được thân phận của tiểu nữ đồng.

Hai mắt Thần Nam ươn ướt, rốt cuộc là kết thúc hay là bắt đầu?

"Ca ca đừng khóc...", Thần Hi cất bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết lên, cẩn thận giúp hắn lau đi những giọt nước mắt.

"Ca ca không khóc, ca ca vĩnh viễn sẽ không bao giờ khóc nữa!" Thần Nam ôm Thần Hi đứng dậy, rời khỏi nơi "ngọc vỡ hương tan" này.

Là kết thúc hay là bắt đầu?

Chương 1: Ly Khai

Thần Nam bỗng Tiểu Thần Hi đến trước mặt Tiểu Long, lúc này thì nó vẫn đang ngáy khò khò, thậm chí là ngay cả trong giấc ngủ cũng có thể thấy được nụ cười đắc ý của nó. Đích xác là lần này Tiểu Long có thu hoạch rất lớn, một đồng quả kì dị đủ màu sắc trước thân nó, tán phát ra hương thơm thật hấp dẫn. Những thứ này đều có thể là thiên tài địa bảo, bình thường rất khó tìm thấy, nhưng hôm nay tại Cổ Tiên Di Địa, nó chỉ mất một lúc mà đã hái được nhiều như thế này.

Tiểu Long đương nhiên biết rõ chỗ trân quý của những kỳ quả này, ba ngày nay nó chỉ nuốt có ba quả, sau đó liền nhẫn nhịn lòng tham ăn của mình để luyện hoá. Lúc này đã nó đã cảm ứng được Thần Nam đang đi tới, liền mở to đôi mắt ra, sắc diện rất hưng phấn nhìn hẳn.

"Long Bảo Bảo..." Thần Hi mỉm cười nhìn nó, đôi tay nhỏ nhắn trắng như tuyết vẫy vẫy về phía Tiểu Long, thanh âm non nớt chan chứa cảm tình thân thiết.

Ba ngày nay Tiểu Long cố gắng nhẫn nhịn lòng tham ăn của mình, tuy là rất thèm, nhưng nó đối với Thần Hi thật sự không hề keo kiệt, đều đem những thứ kỳ quả trân quý nhất giành cho cô bé. Có thể nói trong khoảng Thần Nam chìm đắm bị thương, tất cả đều nhờ Tiểu Long chiếu cố cho Tiểu Thần Hi.

"Y Nha Y Nha" Tiểu Long lắc la lắc lư thân hình đứng dậy, đối với Tiểu Thần Hi rõ ràng là vô cùng thân thiết. Thần Nam vuốt ve lân giáp của Tiểu Long, nhẹ nhàng nói: "Đa tạ người, chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này thôi."

Tiểu Long gật đầu, nhưng sau đó lại kêu lên vài tiếng "Ô Ô", rồi thò tay ra chỉ chỉ vào đồng "Bảo bối" ở dưới đất, lăm lăm không ngừng. Thần Nam mỉm cười, đặt Tiểu Thần Hi xuống đất, tháo mấy cái bao ở phía sau người ra, tay lại lôi thêm vài bộ áo dài, bỏ đồng kỳ quả dưới đất đó vào bao. Sau đó dùng một bộ áo dài buộc ba cái bao lại thành một, đeo lên trên cổ của Tiểu Long.

Tiểu Long lúc này rất vui vẻ, bước theo Thần Nam đi ra ngoài cốc.

"Ca ca, chúng ta phải đi đâu?" Sau khi ra khỏi Bách Hoa Cốc, Tiểu Thần Hi tựa hồ có chút lưu luyến, thường quay đầu nhìn vào trong cốc.

"Ca ca mang muội đến trấn thành có được không? Ở đó có nhiều tiểu bằng hữu cỡ tuổi muội, sau khi đến đó muội sẽ có rất nhiều bạn cùng chơi." Thần Nam đối với thân phận của Tiểu Thần Hi thì vô cùng mê hoặc không hiểu. Tuy vậy hẳn đối với cô bé thì rất thật lòng yêu mến, thậm chí có lúc còn đem cô bé ra làm hình bóng của Vũ Hinh. Đó là vì hẳn tự dựng cho bản thân một huyền ảnh tinh thần, tự cấp cho mình một hy vọng. Đường nhiên điều này tuyệt không phải là tình nhi nữ, mà đó là một loại truy tìm hồi ức quá khứ, từ trên tình cảm mà nói đã để Tiểu Thần Hi trở thành nữ nhân của mình.

Tiểu Thần Hi ngoái đầu nhìn vào trong cốc, có chút lưu luyến không rời, nhưng cuối cùng cũng vẫn cười rất tươi, nói: "Ca ca đi đâu, Thần Hi đi đến đó."

Thấy vẻ lém lỉnh, khả ái của Tiểu Thần Hi, Thần Nam định nói gì rồi lại thôi. Tiểu thiên sứ khả ái này chỉ mới được ba tuổi, trên người lại có quá nhiều điều thần bí, nhưng tự bản thân cô bé lại mơ mơ hồ hồ không rõ. Thần Nam đối với nó vừa thương vừa yêu, hẳn quyết định dù bằng giá nào cũng phải mang lại cho nó một tuổi thơ hạnh phúc nhất, quyết không thể để nó giống như Vũ Hinh phải sống ở trong núi, xa cách với thế giới.

Thần Nam bế Tiểu Thần Hi, còn Tiểu Long lẻo đẻo theo ở phía sau, hai người, một rồng ngay lập tức rời khỏi Cổ Tiên Di Địa. Nhưng khi bọn họ vừa mới ra khỏi Bách Hoa Cốc thì bốn tên yêu quái đã biến mất mấy ngày trước lại xuất hiện trước mặt họ.

Bát Ca công chúa với đôi cánh đen sáng bóng đang bay tới bay lui trên không, đập cánh gọi lớn: "Các người mau đi ra nhanh, đại trận của cổ tiên lưu lại sắp sửa vận chuyển rồi. Cổ tiên di địa này cứ một ngàn năm mới phóng khai vài ngày, nếu không ra mau sẽ không kịp nữa."

Rồi nó không dừng lại mà tiếp tục kêu lên: "Tiểu tiên tử, người thật sự muốn

cùng tên gia hoả này rời khỏi núi Côn Lô sao? Vì sao không lưu lại vậy? Nếu như người lưu lại, bọn tôi sẽ tôn người làm Yêu Vương."

Ba tên yêu quái còn lại cũng đầy vẻ trông mong, vào lúc này đây bọn chúng tuy là yêu thú, nhưng trên khuôn mặt lại hiện lên nét mong đợi của con người.

Tiểu Thần Hi trên mặt hơi ngập ngừng, rồi quơ đôi tay nhỏ trắng như tuyết về phía bọn chúng, nói: "Đa tạ! Tuy các người đối với ta rất tốt, nhưng ta lại muốn theo ca ca đi khỏi nơi đây. Ta cũng không biết vì sao, tóm lại ta có một loại cảm giác, ca ca là người thân thiết nhất của ta."

Tim của Thần Nam liền chấn động, hắn càng lúc càng cảm thấy mê hoặc. Có thật là Thần ngọc thông linh, nhớ rõ mọi lời nói và việc làm của Vũ Hinh, hay là Vũ Hinh nhờ Thần ngọc mà trở lại thế gian này lần nữa? Ái dà! Thật là rối rắm! Vạn năm qua Bách Hoa Cốc đã phát sinh chuyện gì? Tiểu Thần Hi cuối cùng là ai? Mọi chuyện cứ như bị một màn sương mờ bao phủ.

Bát Ca công chúa thật không cam lòng hỏi: "Tên gia hoả này tốt ở chỗ nào chứ? Nhìn thế nào cũng đều rất bình thường, Tiểu tiên tử vì sao lại thích hắn như vậy?"

"Đừng nói ca ca như thế, ca ca rất tốt." Tiểu Thần Hi phản bác lại.

"Tốt chỗ nào đâu, dù nhìn sao cũng chẳng thấy giống người tốt." Bát Ca của công chúa vẫn kiên trì không bỏ cuộc, tiếp tục thuyết phục Tiểu Thần Hi.

"Câm ngay cái mỏ quạ ba hoa của nhà ngươi đi. Còn huyền nào nữa, ta sẽ nhổ sạch lông chim của ngươi bây giờ." Thần Nam nhìn thấy Bát Ca công chúa cứ bay qua bay lại trước mắt, không ngừng nói xấu hắn, khiến hắn không nhẫn nhịn được nữa, liền mở miệng ra chửi nó.

Sau khi Bát Ca của công chúa bị Thần Nam chửi cho một trận, liền rất tức giận, tại không trung lớn tiếng kêu lên: "Tiểu tiên tử người thấy rồi đấy, cái tên này miệng nói toàn lời xấu xa, người làm sao có thể ở cùng với hắn được chứ?"

Thần Nam biết lũ yêu quái này hành sự rất có phép tắc, không thể tùy ý đả

thương người khác, vì thế hẳn đối với mấy tên yêu quái này không hề e sợ tí nào. Thấy Bát Ca công chúa không ngừng kêu la ầm ĩ, hẳn lớn tiếng chửi lại: "Im ngay cái mỏ quạ nhà ngươi, mỗi người đều có quyền tự chọn lựa cuộc sống cho mình, ngươi dựa vào cái gì mà can thiệp lung tung? Còn không ngừng những lời điều ngữ đó, ta sẽ để cho Long Bảo Bảo quay chín ngươi."

Tiểu Long phối hợp với hẳn vô cùng ăn ý liền tiến lên phía trước, nhấp nháy đôi mắt to nhìn vào Bát Ca công chúa, sau đó còn vung vẩy Long trảo. Vài ngày trước Tiểu Long cũng không ít lần cùng bốn tên yêu quái này đánh nhau. Nếu luận thực lực thì nó mạnh hơn một chút, điều này khiến mấy tên yêu quái kia đau đầu vô cùng, cũng không dại gì gây chuyện với Tiểu Long.

Bát Ca công chúa nhìn thấy bộ dạng diều võ dương oai của Tiểu Long, thì vô cùng tức giận, kêu lên the thé: "Đừng nghĩ ta sợ ngươi, ta chỉ không muốn đánh nhau với ngươi mà thôi." Tuy miệng nó nói không sợ, nhưng thật sự không dám gọi Tiểu Long là "Chim trĩ lông". Bởi vì nó phát hiện mỗi lần xưng hô với Tiểu Long như vậy, đều làm Tiểu Long đại phát cuồng tính, lao vào chiến đấu không ngừng với nó.

Tiểu Long không coi mấy câu nói của nó vào đâu, trề cái miệng rồng của nó ra khinh bỉ.

Tiểu Thần Hi được Thần Nam ôm trong lòng, hàng lông mi dài nhấp nháy, đôi mắt đen lay láy như bảo thạch, nó mấp máy môi, tựa hồ như muốn nói điều gì đó.

Chương 2: Chiến Yêu

Tiểu Thần Hi thấy bốn tên yêu quái cứ chặn đường không cho Thần Nam rời đi, lại nhìn vẻ mặt đầy khiêu khích của Tiểu Long, vội ngăn cản: "Long Bảo Bảo không nên đánh nhau, Bát Ca, Tiểu Trư các người đừng cản trở ca ca, sau này ta nhất định sẽ trở lại thăm các người mà."

Bát Ca công chúa thấy Tiểu Thần Hi sớm đã quyết ý, nhất định sẽ không vì những lời nói dó của nó lưu lại, trong lòng không khỏi có chút buồn bã. Nó thở dài nói: "Tiểu tiên tử! Người vốn không biết, bọn người bên ngoài trong đầu toàn chứa đầy những tư tưởng xấu xa. Trong xã hội bọn chúng, có nhiều người chỉ vì một chút lợi ích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào. Chúng ta chỉ sợ người bị thua thiệt nên mới không muốn người rời khỏi nơi này."

Tiểu Thần Hi cười tươi nói: "Ta không sợ, ca ca sẽ bảo hộ ta."

"Hửn? Cái tên bản lĩnh kém cỏi này ư? Hửn làm sao có thể bảo hộ người được chứ? Không thể tin vào hửn được, chúng ta nhất định phải thử thách bản lĩnh của hửn." Bát Ca công chúa đập cánh, lượn qua lượn lại phía trên đầu Thần Nam, căn bản không để hửn vào mắt.

Bị một con quái điều khiển như vậy, quả thật đã làm cho Thần Nam nổi nóng. Tuy nó chỉ là một con yêu quái, nhưng những hành động láo xược đó thật giống như người vậy, chẳng trách đã làm cho hửn cảm thấy tức giận không thôi. Hửn đặt Tiểu Thần Hi ngồi trên lưng Tiểu Long, nhanh chóng rút trường cung từ sau lưng ra, đặt một mũi Điều Linh tiễn lên trên. Hai tay từ từ kéo căng cung ra, làm dây cung rung lên những tiếng nhè nhẹ, "Vụt" phi tiễn phá không lao đi.

Bát Ca công chúa đương nhiên không để một tiễn này vào mắt, phớt lờ đi vũ tiễn đang bay về phía nó. Mãi đến khi Điều Linh tiễn cách nó không quá mười công phân thì nó mới cảm thấy có chút bất diệu.

"A, Ma pháp tiên!"

Phó viện trưởng đã từng cấp cho Thần Nam một bộ vũ khí đã qua gia trì ma pháp, Điều Linh tiên này chính là một ma pháp tiên có uy lực rất lớn. Vũ tiên vừa rời khỏi dây cung ngay lập tức liền cùng với ma pháp nguyên tố trong không trung hợp lại, ma lực hàm chứa bên trong được kích phát đến mức cao nhất. Bát Ca công chúa tuy sớm nhận rõ có điều dị thường, nhưng tịnh không để trong lòng, tận đến khi Vũ tiên càng lúc càng lại gần, thì nó mới bắt đầu thấy sợ.

Vũ tiên như điện quang nhắm ngay vào Bát Ca công chúa. Điều Linh tiên hàm chứa ma pháp lực cường đại. "Oanh", một tiếng nổ lớn vang lên, trong khoảnh khắc năng lượng ma pháp cường đại bùng phát trên không trung đã làm cho lá cây gần đó rụng lá tả. Thần Nam tiến lên đứng chắn trước mặt Tiểu Long, ngăn không cho năng lượng ma pháp còn dư tiến đến gần Tiểu Thần Hi.

Vũ tiên ma pháp cường đại tuy không phương hại gì đến Bát Ca công chúa, nhưng đã làm cho nó bị lực hút mà xoay như chong chóng trên không, lúc này nhìn bộ dạng của nó quả thật có hơi thê thảm a.

Thần Nam biết rằng ma pháp tiên tuy uy lực cực đại, nhưng với mấy tên yêu quái có thực lực không kém Tiểu Long này thì còn lâu mới đủ đối phó. Hắn nhanh chóng lấp tên vào cung, ma pháp tiên mũi này nối tiếp mũi kia liên tục bắn ra. Trong rừng những tiếng nổ "Oanh! Oanh!" liên tu bất tận dội thẳng vào tai, mỗi ma pháp tiên bị bắn ra liền nổ tung, trên không trung bạo phát ra những chùm quang mang chói mắt.

Thật ra ma pháp tiên vốn không thể nào phương hại đến Bát Ca công chúa, chỉ là lúc đầu do nó sợ ý, nên mới phải chịu ảnh hưởng của mũi tên. Những Điều Linh tiên còn lại dù hàm chứa một nguồn ma pháp cường đại nhưng khi bay đến trước người Bát ca công chúa đều bị chặn nát.

Ma pháp tiên tuy bạo phát ra ma pháp cường đại nhưng lại bị Hắc năng lượng trên người Bát Ca công chúa cản trở, vì thế mà chẳng thể nào chạm tới một cọng lông của nó. Ngàn vạn Hắc sắc quang mang từ trong nội thể Bát Ca phát ra, như một mặt trời màu đen lơ lửng trên không.

Trong nháy mắt Thần Nam đã dùng sạch trơn Điều Linh tiền trong bao, vì thế hẳn cũng đành phải dừng lại những công kích vô vị.

Bát Ca công chúa cũng thu lại Hắc sắc quang mang, trên không trung thờ hồn hén hét lên: "A, cái tên hồn đản đáng chết nhà ngươi, không ngờ lại thành linh bản trộm ta, đồ đáng ghét! Lại còn dùng ma pháp tiền nữa chứ!" Nó mấy lần định hạ xuống công kích Thần Nam, nhưng phải cố nhẫn nhịn, giận dữ chửi: "Nếu không phải di huấn của tổ tiên, ta nhất định phải xé nát ngươi ra. Ôi!... ngoại y hấp dẫn của ta...! Ôi!... Thật quá đáng ghét mà!"

"Đồ quạ đen ba hoa, đó là tự ngươi nói muốn thử thách bản lĩnh của ta mà." Thần Nam cười giễu cợt.

"Đồ hồn đản đáng ghét!" Bát Ca công chúa tức giận đập cánh loạn xạ, nhưng mà sau khi lông vũ bị trụ mất một phần, trông nó thật rất là thê thảm.

Tiểu Trư, Tiểu Bạch Thố và Mai Hoa Lộc bên cạnh hài hước nhìn Bát Ca công chúa, không ngờ lại thích thú trước tai nạn của người khác như vậy. Tiểu Thần Hi chớp chớp đôi mắt to, nói: "Ca ca đừng đánh nhau với Bát Ca nữa."

Thần Nam vuốt ve mái tóc mềm mại của nó, nói: "Sau này từ từ muội sẽ hiểu, thực ra nếu như ca ca không làm như thế với Bát Ca, nó sẽ không ngừng huyên não, được nước làm tối, không bao giờ ngưng."

"Nói vậy, ta chỉ là muốn Tiểu tiên tử lưu lại thôi." Bát Ca công chúa trong lòng không phục mà lên tiếng phản bác.

Lúc này, Tiểu Trư bắt đầu chậm chạp đi lại, khiến cho Thần Nam cảm giác được một cỗ năng lượng cực đại áp bức lên người hẳn. Nó thò cái móng trước ra, nhưng không ngờ là lại chuyển hướng xoay lên trên, vỗ vỗ vào lưng mình, động tác này quả thật đã làm Thần Nam tròng mắt há miệng ngây ngốc.

Bát Ca tuy rất tức giận, nhưng cũng không quên truyền đạt lại cho hẳn, nó thờ phỉ nói: "Hẳn muốn thử thách bản lĩnh của ngươi, ngươi có thể tận lực đánh cho hẳn một kích, hẳn quyết sẽ không đánh trả. Hẳn muốn xem ngươi cuối cùng có hay

không có năng lực bảo hộ Tiểu tiên tử."

Thần Nam quả thật có chút buồn cười, mấy tên yêu quái này thật không ngờ lại giống như một đứa trẻ. Tuy nhiên từ lời nói và hành động của bọn chúng, có thể thấy được bọn chúng đối với Tiểu Thần Hi rất là yêu mến. Bởi thế mà Tiểu Trư mới để hẳn toàn lực công kích. Nếu hẳn cự tuyệt sẽ làm cho bọn chúng khinh thị, vì vậy hẳn quyết định toàn lực chém ra một đao.

Ba ngày trước, ở trong Bách Hoa Cốc, thanh trường đao lúc đó của Thần Nam đã bị lão yêu quái trong bóng tối đánh nát. Lúc này, hẳn quyết định sử dụng trường đao mà Phó viện trưởng đã cấp cho hẳn. Ánh đao tuy không rực rỡ, thậm chí có chút âm đạm, rất giống với đao kiếm bình thường nhưng Thần Nam có thể cảm ứng được bên trong nó hàm chứa một năng lượng rất lớn. Hẳn bắt đầu vận chuyển huyền công, ma pháp ẩn tàng trong đao liền theo ánh đao phát ra, cùng kết hợp với ma pháp nguyên tố bên ngoài.

Thần Nam giơ đao ra phía trước, tập trung toàn bộ công lực vào thân đao. Ánh sáng màu vàng từ thân thể hẳn phát ra, tạo thành một vòng kim quang rực rỡ bao bọc bên ngoài. Toàn bộ công lực đều được hẳn tập trung vào trong thân đao, trường đao vốn âm đạm bỗng bạo phát ra hàn quang nhiếp hồn đoạt phách, tại không trung phát ra âm thanh "Xích Xích" phá không.

Trường đao trong tay Thần Nam hướng lên trời khiến cho đao khí bắn thẳng lên trên, lúc này sát khí lạnh lẽo bao phủ toàn trường. Lực lượng cường đại lấy hẳn làm trung tâm phóng xuất ra bốn hướng, làm không khí xung quanh dao động rất mạnh.

Ánh sáng màu vàng từ trường đao phát ra càng lúc càng sáng, càng lúc càng chói lọi. Bên ngoài thân đao là vệt sáng rực rỡ dài hơn một trượng, đao khí vô hình này chính là do đao khí hữu hình chuyển hoá, kim sắc phong mang dần dần hình thành.

Bốn tên yêu quái vô cùng kinh hãi, tuy phương pháp tu luyện của bọn chúng và nhân loại bất đồng, nhưng mục tiêu thì đều giống nhau. Bọn chúng lúc này đã cảm ứng được năng lượng cường đại do Thần Nam phóng xuất ra bên ngoài, thật không tưởng được tu vi của hẳn lại cao đến như vậy.

Tóm lại mà nói, mấy tên yêu quái này tâm trí chưa trưởng thành. Tuy bản lĩnh cao cường, nhưng nhiều phương diện đều rất khác xa cao thủ nhân loại cùng cấp. Nếu đổi lại là một cao thủ nhân loại có tu vi như chúng thể này, sớm đã cảm ứng được thực lực chân chính của Thần Nam.

Đao khí cuối cùng đã kết hợp hữu hình với vô hình với nhau, đao mang dài hơn một trượng gần như đã hóa thành vật chất, hàn khí bức nhân làm cho nhiệt độ xung quanh hạ xuống rất nhanh.

"Trảm" Thần Nam hét lớn, trường đao trong tay hạ xuống, đao khí hữu hình như lưỡi đao của tử thần chém xuống thân của Tiểu Trư.

Đồng thời ma pháp ẩn chứa trong trường đao cùng lúc cũng bạo phát ra, quang mang lấp lánh chói mắt người khác. Ma pháp cường đại cùng đao khí mãnh liệt uy lực nhiếp hồn đoạt phách, làm cho mấy cây đại thụ phía trước lá rụng tả tơi, cành cây vang lên những tiếng "Răng rắc". Sau cùng đã bị năng lượng ba động cường đại cuồn cuộn bạo phá nát, biến thành những mảnh vụn bay toán loạn trên không.

Đó chỉ mới là kết quả do hữu hình đao khí cùng ma pháp lực mạnh mẽ phát ra tạo thành, vậy mà đã san bằng vài cây đại thụ. Tiểu Trư trong ánh mắt hiện ra nét sợ hãi, tuy nói tu vi của nó vô cùng kinh nhân, nhưng nếu bảo nó đứng yên mà ngạnh tiếp một đao này, e rằng cũng không chịu nổi.

Đến lúc đao mang mãnh liệt đánh tới Tiểu Trư, nó đột nhiên lắc người, thân thể lúc này đã bành trướng ra chỉ trong chớp mắt. Ngay lúc này, Tiểu Trư so với trước rất nhiều đã lớn hơn rất nhiều, cặp răng nanh trắng toát giống như hai thanh cự kiếm phát ra hàn quang nhiếp nhân. Nó lắc lắc cái đầu, huy động cặp răng nanh khủng bố đó, nghênh tiếp một đao của Thần Nam.

Chương 3: Vô Ngôn Huy Thủ

Luồng ánh sáng lấp lánh hóa thành thanh đao dài chừng một trượng chém lên răng nanh của Dã trư tinh đánh choang một tiếng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cả cánh rừng như rung lên. Khi đường đao rứt rờ chói mắt va chạm mãnh liệt vào chiếc răng nanh sắc nhọn của Dã trư tinh đã phát ra một quầng sáng chói lòa đến lóa mắt như ánh mặt trời.

Năng lượng mãnh mẽ chuyển động trong núi rừng của Bách Hoa Cốc, lan tỏa dữ dội khắp nơi. Cây rừng rung chuyển, lá rụng như trút. Đao khí và ma pháp lực lan tỏa bốn phía khiến cho đất núi xung quanh bị chấn động đến nỗi thay đổi cả hình dạng. Một cái hố sâu khổng lồ hiện ra trên mặt đất rừng. Hàng loạt cây lớn đều đã bị gãy rạp. Trên mặt đất toàn là cành cây gãy và lá rụng.

Mặc dù có tu vi đến kinh nhân nhưng đối diện với đòn tấn công mãnh liệt như vậy, Dã trư tinh cũng bị chấn động loạn choạng. Thần Nam thì bị lực phản chấn hất tung lên không, bay lùi xa đến sáu bảy trượng mới lấy lại được thăng bằng. Hắn xoay người hạ xuống đất. Ma pháp trường đao lập tức vỡ tan, chỉ còn lại cán đao ở trên tay hắn.

Đó không phải là bởi võ công của Thần Nam không cao, mà thực chất là vì võ công của Dã trư tinh quá đáng sợ. Nếu theo đẳng cấp tu luyện của loài người để phân chia, thì ít nhất võ công của nó cũng đạt tới Ngũ Giai cảnh giới, thậm chí đã gần đạt tới Lục Giai. Mặc dù chỉ là bị động phòng thủ, không thực hiện những đòn tấn công mãnh liệt, nhưng lực phản chấn cũng đã vô cùng dữ dội. Không phải cao thủ bình thường nào cũng có thể chống chịu được.

Thần Nam khí huyết nhộn nhạo, nhưng may mà không hề bị thương. Biểu hiện như vậy cũng đủ khiến một số yêu quái phải kinh ngạc. Cần phải biết rằng chúng là những kẻ cầm đầu của thể hệ yêu quái mới trong núi Côn Luân, những người bình

thường khó mà có thể tiếp được một chiêu của chúng.

Lúc đao khí và ma pháp lực lan tỏa dữ dội, Long Bảo Bảo công Tiểu Thần Hi bay trên không trung. Lúc này Tiểu Thần Hi vô cùng lo lắng, vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé trên không nói: "Ca ca... Huynh không sao chứ?" Vừa nãy nhìn thấy Thần Nam bị chấn bay ra, cô bé suýt đã bật khóc, đến tận lúc này khoé mắt vẫn còn ánh lệ.

Thần Nam nhìn cô bé vẫy tay, dịu dàng nói: "Thần Hi không phải lo lắng! Đừng sợ, ta không sao đâu!"

Dã trư tinh ngừng phình to, thân thể bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, lại khôi phục hình dạng ban đầu. Thần Nam quăng cán đao đi, nói với Dã trư tinh: "Có cần thăm dò bản lĩnh của ta nữa không?"

Như ban đầu đã thoả thuận, Dã trư tinh sẽ đứng im chịu cho Thần Nam toàn lực xuất ra một đòn. Thế nhưng đến lúc tối hậu, nó lại đột nhiên biến hình phản kích. Điều này khiến cho Dã trư tinh vô cùng mất mặt. Nó thở khò khè tỏ vẻ xấu hổ.

Bát Ca công chúa đang bay lượn trên không trung, lại tiếp tục làm công việc phiên dịch, nói: "Hắn ta đã khẳng định năng lực của ngươi. Nếu không gặp phải cường địch siêu cấp thì hoàn toàn có thể bảo vệ sự an toàn của Tiểu Tiên nữ."

Thần Nam biết những con yêu quái này thật lòng quan tâm tới sự an nguy của Tiểu Thần Hi, hần gật đầu nói: "Các người yên tâm! Không chỉ là bảo vệ an toàn mà ta tuyệt đối không thể để cho Thần Hi phải chịu đựng bất kỳ một uỷ khuất nào. Bây giờ chúng ta có thể đi được chưa?"

Bát Ca công chúa chẳng biết làm sao đành gật đầu. Ba con yêu quái cũng không ngăn cản nữa.

Long Bảo Bảo từ không hạ xuống. Thần Nam bước lên trước bế Thần Hi vào lòng. Tiểu Thần Hi ôm chặt lấy cổ hắn, trên hàng lông mi dài vẫn còn đọng những giọt nước mắt long lanh. Cô bé có chút sợ hãi nói: "Ca ca... Mọi người thật sự rất lo lắng."

"Ngoan nào, Thần Hi đừng sợ, ca ca không sao đâu!" Thần Nam an ủi cô bé.

Bát Ca công chúa mặc dù muốn Thần Hi ở lại nhưng lại chẳng có bất cứ cách nào. Nó chẳng biết làm thế nào nên cứ bay đi bay lại trên không trung. Cuối cùng nó hạ xuống sừng của con hươu sao, thờ dài với ba con yêu quái: "Tiểu Tiên nữ rất cuộc vẫn muốn cùng hần rời khỏi nơi này. Nhưng lão tổ tông nói hần ta ma chủng nặng nề, một ngày nào đó sẽ trở thành một ma vương sát nhân, Tiểu Tiên nữ tại sao lại muốn ở cùng với một người như vậy chứ?"

Thần Nam có giác quan sắc bén, linh giác vô cùng mẫn cảm. Lời của Bát Ca công chúa mặc dù vô cùng nhỏ không thể nghe được nhưng vẫn bị hần nghe thấy. Trong lòng hần run lên, nhớ tới lời của cha mẹ năm xưa: "Đêm mà Đông Phương Hiếu Thiên tới đánh lén, Thần Nam suýt nữa đã tẩu hỏa nhập ma. Vì ma chủng vô cùng nặng nề, con đường tu luyện của nó có lẽ hoàn toàn không giống ta..."

Bây giờ lời nói tương tự như vậy lại vang lên bên tai làm hần không khỏi có chút biến sắc. Hần thầm thờ dài. Lão yêu quái trong bóng tối vẫn chưa lộ diện đó quả nhiên không phải là thường nhân.

Tiểu Thần Hi dường như cũng nghe được điều gì. Cô bé nghiêng đầu nhìn Bát Ca công chúa, định nói điều gì, nhưng cuối cùng lại thôi. Thần Nam trong lòng dao động. Không ngờ linh giác của Tiểu Thần Hi lại mẫn tiệp đến như vậy.

Thần Nam bế cô bé ngồi lên lưng Long Bảo Bảo, đúng lúc sắp khởi hành hần không nhịn được nói với Bát Ca công chúa: "Võ công của mọi người cao thâm như vậy, dường như đều đã có thể biến hóa thành hình người. Tại sao không tới xã hội loài người để rèn luyện?"

"Người nghĩ rằng chúng ta không muốn sao, nếu không phải vì lo lắng cho Tiên... " Nói đến đó Bát Ca công chúa đột ngột dừng lại.

Thần Nam ngạc nhiên nói: "Các người rốt cuộc có gì lo lắng?"

Bát Ca công chúa trong lòng vẫn có chút bất mãn với việc Thần Nam đưa Tiểu Thần Hi đi, nó giận dữ dùng dùng nói: "Hừm, chẳng việc gì phải nói cho người. Nói

chung nếu như không phải có một số hạn chế, e rằng xã hội loài người các người sớm đã xuất hiện những yêu ma bản lĩnh lợi hại rồi."

Thần Nam gật đầu, cuối cùng cũng hiểu ra. Cho dù là những yêu quái lợi hại, tu luyện đến mức cường đại cũng có những yếu điểm, không thể tùy tiện thâm nhập vào xã hội loài người.

Tiểu Long công Thần Nam và Tiểu Thần Hi bay thẳng lên trời. Tiểu Thần Hi hướng xuống dưới vẫy cánh tay trắng như tuyết, mềm mại, giọng nói chan chứa tình cảm từ trên không vọng xuống: "Tiểu Điếu, Tiểu Trư, Tiểu Thỏ, Tiểu Lộc, ta sẽ quay lại thăm mọi người, thăm các bá bá. Ta sẽ nhớ mọi người..."

Núi Côn Luân Hàng từ hàng nghìn năm nay vẫn lưu truyền một lời đồn. Đó là một trong số các Tiên Ba của Bách Hoa Cốc sẽ mang thai một tiên tử lạc đường. Sinh mệnh này rất có thể trở thành vương của yêu giới của núi Côn Luân trong tương lai.

Bốn yêu quái trong lòng suy nghĩ vô cùng phức tạp. Truyền thuyết đã hoàn toàn sụp đổ trong hôm nay. Vương của yêu giới trong lòng bọn chúng đã rời bỏ nơi này cùng với Thần Nam, trong lòng bọn chúng vô cùng thất vọng, vô cùng nuối tiếc...

Chỉ có điều, những thất vọng trong lòng bọn chúng không thể so sánh với Thần Nam được. Nhìn Bách Hoa Cốc ở phía dưới càng ngày càng xa, lòng hẫng vô cùng xót xa. Vạn năm trước dường như đã biến mất theo năm tháng. Trong lòng hẫng, cả tên và bóng hình của Vũ Hình và Thần Hi cứ quẩn lấy không rời...

Lại nhìn lại quá khứ tưởng như một giấc mơ, nghĩ đến chuyện cũ thấy như gió thoảng, Thần Nam lặng lẽ hướng xuống dưới vẫy tay...

Tạm biệt!

Chương 4: Tiền Tấu

Sáp Thiên Phong chiều cao bảy nghìn mét trên mực nước biển, giống như một thanh lợi kiếm đâm thẳng lên mây. Trên đỉnh núi hàn lưu bốc lên, mây mù cuộn cuộn. Trên đỉnh núi mặc dù không khí loãng nhưng không khí lạnh thổi thối vào người giống như lưỡi dao sắc đâm vào thấu xương tủy. Người bình thường khó có thể chịu đựng được kiểu nhiệt độ thấp tới cực điểm như vậy.

Thần Nam lấy tất cả quần áo trong tay nải quăn lên người Tiểu Thần Hi, khiến cho cô bé nhìn giống như một con búp bê vải béo ục ịch. Đồng thời hắt ngòi cúi xuống lưng Tiểu Long để ngăn những luồng gió lạnh thổi đến Tiểu Thần Hi đang ở trong ngực hắt. Huyền công trong người hắt lưu chuyển không ngừng, ánh sáng kim sắc bao quanh khắp người hắt, chụp Thần Hi ở bên trong ngăn cản cái lạnh buốt của thế giới bên ngoài.

Điều khiến Thần Nam cảm thấy kinh ngạc chính là Tiểu Thần Hi dường như căn bản không hề cảm thấy và sợ hãi khí lạnh. Quan sát thật kỹ có thể phát hiện ra, quanh người cô bé có rất nhiều những ánh sáng bảy sắc nhỏ không thể nhìn thấy, ngăn chặn khí lạnh, đẩy chân khí kim sắc của hắt. Phát hiện này khiến Thần Nam ngạc nhiên vô cùng. Thể chất của Tiểu Thần Hi vô cùng khác thường, cũng như sự ra đời của cô bé mãi vẫn bị che phủ bởi một tấm màn bí ẩn.

Trên đỉnh Sáp Thiên Phong được bao phủ bởi một màu bạc, tuyết lớn bay ào ào. Tiểu Thần Hi từ nơi Cổ Tiên Di Địa trăm hoa đua nở đột nhiên bước vào thế giới băng tuyết này cảm giác vô cùng kinh ngạc, hai mắt không hề chớp. Sau đó cô bé dường như cảm nhận được Thần Nam đang dò xét mình, ngây thơ nói: "Ca ca, muội không lạnh chút nào đâu, huynh đừng lo."

Thần Nam yêu quý vuốt mái tóc mềm mại của cô bé nói: "Đừng nói gì tránh để khí lạnh thổi vào miệng muội." Thần Hi ra sức gật đầu, không nói thêm gì, bộ dạng rất ngoan ngoãn. Tuy nhiên cô bé càng ngây thơ, đáng yêu như vậy Thần Nam lại

càng cảm thấy xót xa bởi vì cô bé có những điểm giống Vũ Hình một cách đáng sợ.

Tiểu Long không hổ là Ngũ Giai Thánh Long, bay nhanh như tên bắn, chớp mắt đã bỏ xa núi Côn Luân sừng sững, không thấy tăm hơi đâu nữa. Sau khi đi khỏi khu vực núi cao, không khí cũng dần dần trở nên ấm hơn. Theo mệnh lệnh của Thần Nam, Tiểu Long giảm tốc độ bay lại, khiến cho Tiểu Thần Hi hiếu kỳ có thể quan sát được cảnh vật dưới mặt đất từ trên cao.

Về bản chất mà nói Thần Nam là một người tự do tự tại, không thích bị người ngoài gò bó. Từ việc hãn cự tuyệt Lộ Ti hết lần này tới lần khác là có thể thấy rõ điều đó. Phó viện trưởng nắm được một số điểm yếu của hãn, bắt hãn phải tham gia cuộc tỷ đấu giữa những học sinh ưu tú của tứ đại học viện được tổ chức tại Tiên Vũ học viện. Điều này khiến Thần Nam vô cùng ức chế. Thần Nam mặc dù biết Phó viện trưởng gian trá bản tính không xấu như biểu hiện bề ngoài nhưng hãn vẫn rất ghét những thủ đoạn của lão ta.

Thần Nam vừa đi theo đường cũ trở về, vừa suy nghĩ một số vấn đề. Hãn đang tính xem có nên trở về Tội Ác chi thành hay không. Có lẽ bây giờ hãn đã không cần thiết phải trở về mà cứ thế này ẩn cư tại Tấn quốc, nuôi dưỡng Tiểu Thần Hi thành người, nhìn cô bé vui vẻ trưởng thành. Tuy nhiên hãn cũng lại cảm thấy cách nghĩ này quá bạc nhược. Đời người không nên suy nghĩ quá già cỗi. Hãn không nên sa sút tinh thần như vậy.

Trên đường đi Thần Nam đã suy nghĩ rất nhiều. Hãn cẩn thận hồi tưởng lại tất cả mọi việc từ khi sống lại đến giờ. Hãn là người của một vạn năm trước đã từ trong thần mộ viễn cổ sống lại mà xuất hiện. Điều này khiến ngay cả hãn cũng có chút khó tin.

Thần Ma Lăng Viên ngoài mai táng những người tài giỏi nhất của loài người và những kẻ tu luyện ở cấp cao của loài khác ra, còn lại mỗi mộ phần đều mai táng thần hoặc ma của viễn cổ. Nhưng trước khi chết thì võ công của hãn cũng bình thường, có thể được mai táng ở nơi đó, bên trong nhất định có ẩn tình. Từ việc nắm mồ thấp bé của hãn không hề có bia mộ có thể thấy rằng, người chết là hãn dường như khác với những người khác. Trong không gian sương mù dày đặc đó hãn nhìn

không thấu, nghĩ không thông.

Sống tại một thị trấn nhỏ ở biên giới phía tây của Sở quốc được một năm, hắn không ngừng điều chỉnh quan điểm của bản thân. Con người mơ màng của hắn dần dần thoát khỏi cái bóng đen của quá khứ. Hắn đã dần dần khiến cho mình trở thành một người hiện đại.

Tuy nhiên trong sâu thẳm tâm hồn hắn vẫn ẩn dấu một chút đau thương. Mặc dù về mặt tâm lí mà nói, hắn vẫn chưa được coi là đã trưởng thành, nhưng suy cho cùng hắn vẫn không phải là người của thời đại này. Chính vì thế vậy ở nơi sâu thẳm trong tim hắn khó tránh khỏi chút đau buồn. Tuy nhiên để sống tốt hơn, hắn chỉ có thể chôn vùi tất cả ở sâu trong đáy lòng.

Vì cuộc sống, hắn không thể không diễn kịch, che dấu đi sự thật, dùng cái giả dối để che đậy. Có lẽ cuộc sống vốn phải là như vậy. Mặc dù Thần Nam cũng có lúc cảm thấy mệt mỏi nhưng hắn không thể không làm như vậy, cố gắng kiềm chế bản tính của mình.

Đại náo Sở quốc đế đô, chạy tới Tội Ác chi thành, bước vào Cổ Tiên Di Địa Bách Hoa Cốc...

Giờ đây, bên cạnh hắn đã có thêm Tiểu Thần Hi. Ngắm nhìn nụ cười ngây thơ của Tiểu Thần Hi, hắn thấy nhất định phải thay đổi, không trốn tránh nữa, mà phải đối diện với hiện thực. Bởi vì trên người hắn còn có thêm trách nhiệm của một người cha, một người anh. Hắn cần phải phấn chấn, cần phải làm lại từ đầu.

Từ trước tới giờ, Thần Nam vẫn đang tìm kiếm bí mật kinh thiên của vạn năm trước, sau này hắn vẫn phải tiếp tục tìm kiếm. Hắn muốn biết một vạn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thần ma hiệu là Vĩnh Sinh Bất Diệt tại sao lại chết? Tại sao hắn lại được chôn tại Thần Ma lăng viên? Tại sao hắn lại có thể tái sinh...?

Ngay cả đến thân phận thật sự của Tiểu Thần Hi dường như cũng cần quay ngược trở lại vạn năm trước. Đúng vậy, hắn nghi ngờ thân phận thật sự của Thần Hi. Thần Hi hình như thật sự không phải là Vũ Hình. Nhưng ở cô bé lại phản chiếu hình bóng của Vũ Hình, như muốn ám thị cho hắn điều gì đó, muốn hắn phải đi tìm

kiếm...

"Lẽ nào Vũ Hinh cố ý để lại chút ít manh mối, muốn ta đi theo một con đường nào đó để tìm kiếm?"

Quá nhiều bí mật, quá nhiều những câu đố không có lời giải! Cuộc sống của Thần Nam hiện nay và vạn năm trước có mối liên hệ vô cùng mật thiết. Sự thật của một vạn năm trước đối với hắn có ý nghĩa vô cùng trọng đại! Hắn nhất định phải tìm ra từng chút một của quá khứ, tìm kiếm di tích của Thần Ma, tìm kiếm đoạn quá khứ bị chôn vùi, khiến cho chân tướng hoàn toàn sáng tỏ.

Thần Nam suy nghĩ rất nhiều, từ chuyện này lại dẫn tới chuyện khác, dần dần ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút rối loạn. Cuối cùng hắn đưa ra một quyết định. Hắn sẽ không trốn tránh nữa mà trở về Tội Ác chi thành. Cuộc sống không nên quá tiêu cực, con người không nên quá sa sút tinh thần, những nơi có thách thức mới có thể khơi dậy ý chí chiến đấu hăng hái.

Bay nhanh trên không trung đã làm thỏa mãn lòng ham chơi của cô bé Thần Hi, khiến cho cô bé không ngớt cười và luôn miệng kêu lên một cách kinh ngạc. Núi Côn Luân mặc dù cách đô thành Tấn quốc rất xa, nhưng với tốc độ bay nhanh như chớp của Tiểu Long thì nghìn dặm trở thành một tấc. Sau nửa canh giờ, Tiểu Long hạ xuống một cánh rừng ở ngoài đô thành Sở quốc.

Nếu như để Long Bảo Bảo đi vào đô thành Tấn quốc, đương nhiên sẽ làm kinh động tất cả mọi người. Người phương đông rất ít gặp rồng phương tây. Nó to lớn công kênh như vậy nếu như xuất hiện ở đô thành một nước nhất định sẽ dẫn đến náo động, thu hút nhiều người tới xem. Thần Nam phải thuyết phục mãi nó mới từ bỏ ý định cùng vào thành với hắn. Tiểu Long bất mãn đi vào trong rừng.

Sở dĩ Thần Nam không lập tức tới Tiên Vũ học viện gặp Long Vũ là vì hắn muốn vào thành mua cho Tiểu Thần Hi mua ít quần áo. Thân hình nhỏ bé của cô bé mặc những bộ quần áo rộng thùng thình của hắn trông thật không ra làm sao cả.

Tấn quốc mặc dù không gọi là rộng nhưng quốc lực thì không hề yếu. Những người dân thường ở đây cũng có một cuộc sống tốt đẹp, phồn thịnh. Quốc đô Khai

Nguyên thành của nước này vô cùng phồn hoa, là một thành nổi tiếng của đại lục phía đông.

Thần Nam bế lấy Tiểu Thần Hi bước vào Khai Nguyên thành. Trong thành xe cộ nườm nượp, các cửa hàng hai bên đường mọc lên như nấm. Ở những góc phố người tập trung đông đúc, bên trong đa phần là những người mãi nghệ diễn trò, diễn kịch. Điều này khiến Tiểu Thần Hi vô cùng tò mò, không ngừng nhìn ngó sang phía đó. Thần Nam kiên trì giải thích cho cô bé, giống như năm xưa lần đầu dẫn Vũ Hinh từ trong Đại Sơn tới thị trấn.

Thần Nam bế Tiểu Thần Hi xuyên qua đám người đông đúc bước vào một tiệm cắt quần áo. Trong tiệm bất kể là ông chủ hay thợ may đều kinh ngạc trước vẻ đẹp của Tiểu Thần Hi. Nhìn cô bé xinh đẹp ngọc ngà, những người trong tiệm đều bất giác trầm trồ khen ngợi.

Sau khi cẩn thận tỷ mỉ đo các số đo cho Tiểu Thần Hi, người thợ may nói với Thần Nam rằng một canh giờ sau có thể quay lại để lấy quần áo. Thần Nam bế Thần Hi ra khỏi tiệm quần áo, nói với cô bé: "Ca ca dẫn muội đi ăn cái gì đó, được không nào?"

"Hay quá!" Tiểu Thần Hi ngây thơ trả lời.

Khai Nguyên thành là một thành nổi tiếng của Đông đại lục, vô cùng phồn hoa, các quán rượu nhiều vô kể. Thần Nam bế Tiểu Thần Hi vào một lầu ba tầng. Được thưởng một đồng tiền vàng, trưởng quầy trong lầu vô cùng lễ độ, đích thân dẫn hai người vào căn phòng lịch sự.

Căn phòng này mang được trang trí khá cổ kính, rèm cửa làm bằng tử trúc và ngà, bàn ghế đều đóng bằng gỗ cây hoa lê, trên tường treo vài bức tranh sơn thủy. Xem ra cách bài trí của lầu này cũng rất cầu kỳ, không tầm thường như những lầu khác.

Trí tuệ của Thần Hi mặc dù vượt xa so với những đứa trẻ cùng độ tuổi, nhưng những điều về cuộc sống hàng ngày thì lại biết rất ít. Khi xưa những điều lão yêu dạy cũng có hạn. Từ sau khi đi vào thành, cô bé đối với mọi thứ đều vô cùng hiếu

kỳ, trong căn phòng cũng không phải ngoại lệ. Thần Hi cứ ngậy thơ hỏi hết cái đến này cái kia. Thần Nam kiên trì giải đáp tất cả các câu hỏi của cô bé.

Thần Nam âm thầm ở lại Bách Hoa Cốc ba ngày, uống nước để sống, lúc này trong bụng đã hoàn toàn trống rỗng. Mặc dù biết rằng bây giờ chỉ nên ăn những thứ thanh đạm, nhưng cuối cùng cũng không thể chống lại được những cám dỗ của cá thịt, hẳn gọi liền mấy chục món khác nhau.

Thần Nam vừa giảng giải cho Tiểu Thần Hi một số kiến thức trong cuộc sống, vừa lắng nghe cuộc nói chuyện ở gian phòng bên cạnh. Ngay từ khi bước vào phòng hẳn vẫn luôn cẩn thận lắng nghe, bởi vì người ăn cơm ở gian phòng bên cạnh có địa vị rất lớn. Hơn nữa họ đang nói về chuyện lần thi tài Cường giả nhiệt thân ở Tiên Vũ học viện.

Phòng bên cạnh truyền tới giọng nói ngọt ngào dịu dàng của một cô gái đang cười giòn tan nói: "Không ngờ đại ca của Tiểu Hầu gia thần dũng hơn người, đã đánh bại được cả Ma pháp sư tài giỏi."

Lời nói của người được gọi là Tiểu Hầu Gia có chút bá đạo, nghe là biết thường ngày vô cùng ngang ngược, khẩu khí vô cùng lớn: "Hừ! Đại ca ta đường đường là Tam Giai Á Long kị sỹ, làm sao có thể bại dưới tay cái tên Ma pháp sư của Thần Phong học viện được? Mặc dù tên Ma pháp sư đó đã đạt tới Tam Giai cảnh giới nhưng dù thế nào đi nữa thì hẳn cũng không thể nào chiến thắng được Long Kị sỹ - chiến đấu giả đích thực. Với võ công của đại ca ta cho dù có tìm khắp tứ đại học viện cũng chẳng có mấy thanh niên cao thủ có thể chống cự được với huynh ấy."

Người con gái cười khanh khách nói: "Võ công của Tiểu Hầu gia cũng không hề kém hơn so với Đại công tử, trận sau nhất định cũng thể hiện được thần uy."

oOo

Thần Nam nhú mày. Khải Văn đã đại bại, Thần Phong học viện đã thất bại. Từ cuộc nói chuyện của căn phòng bên cạnh có thể biết rằng, tứ đại học viện ngoại hồ tàng long. Trong cuộc thi nhiệt thân của những người tài giỏi, mỗi học viện đều chọn cử một người tu luyện ở Tam Giai cảnh giới. Cuối cùng sư huynh Tiểu Hầu

gia của Chiến Thần học viện đã có chiến thắng quyết định, giúp cho Chiến Thần học viện giành thắng lợi chung cuộc.

Thần Nam chẳng nghĩ ngợi gì về việc Thần Phong học viện bị thất bại, nhưng có chút không thích vị Tiểu Hầu gia ở gian phòng bên cạnh. Qua những lời nói của cuộc nói chuyện của họ có thể thấy rằng kẻ này tự cao tự đại, vô cùng ngông cuồng. Đường như trừ đại ca của hắn ra, trong số thanh niên cao thủ trong khắp thiên hạ hắn là lợi hại nhất.

Gian phòng bên cạnh có chừng năm sáu người. Từ lời nói khách sáo, có chút nịnh nọt của họ, Thần Nam biết được thân phận của họ là một người nổi tiếng của một nước nhỏ nào đó ở phương đông. Tiểu Hầu gia cùng với đại ca của hắn cùng tu luyện tại Thần Chiến học viện của phương tây, lần này tới Tấn quốc để tham gia thi đấu Cường giả nhiệt thân.

Thần Nam vô cùng coi thường những kẻ ngông cuồng vô tri. Sau khi biết được kết quả của Tiên Vũ học viện đại chiến, hắn cũng chẳng còn hứng thú để nghe nữa.

Không lâu sau, một người bồi bàn mang lần lượt từng món lên. Thần Nam cẩn thận gỡ sạch xương của một khúc cá rồi gấp cho Tiểu Thần Hi, nói: "Nào! Ném một chút đi!" Nhưng Tiểu Thần Hi vừa cắn một miếng lập tức nhổ ra.

"Sao thế, bị xương đâm hả?" Thần Nam lo lắng hỏi.

"Không!" Thần Hi nhăn nhó nói: "Ca ca, muội không ăn được, cảm thấy hơi buồn nôn."

"À!" Thần Nam cho rằng món ăn này làm có vấn đề, vội vàng gấp một khúc cá ném, cảm thấy không có gì lạ thường cả. Hắn nhìn Tiểu Thần Hi một cách khó hiểu, cho rằng nàng không thích ăn món ăn này nên lại đổi cho cô bé món khác. Kết quả vẫn giống như lần trước, Tiểu Thần Hi vừa đưa vào miệng lại lập tức nhổ ra.

Cô bé nhăn mũi lại nói: "Ca ca, muội quả thật không ăn được những thứ này."

Thần Nam trố mắt, vội vàng gọi bồi bàn tới, không ngừng đổi món ăn. Nhưng

lần nào Tiểu Thần Hi cũng chỉ ngửi là lại lắc đầu. Sau khi hỏi cảm giác của nàng, cuối cùng Thần Nam đã phát hiện ra một sự thật khủng khiếp. Tiểu Thần Hi không thể ăn được bất cứ món ăn nào.

Chương 5: Nhạ Oán

Tiểu Thần Hi cuối cùng chỉ ăn mấy quả nho trong đĩa hoa quả.

Không ăn đồ ăn ở nhân gian! Tiểu Thần Hi thực sự không thể ăn được thức ăn của nhân gian.

Thần Nam vô cùng kinh sợ. Hắn thương xót vuốt mái tóc mượt mà của Tiểu Thần Hi, nói: "Thần Hi muội không đói sao?"

Tiểu Thần Hi lắc đầu, cười rạng rỡ nói: "Ca ca đừng lo lắng, muội không hề cảm thấy đói!"

"Hả?" Thần Nam lại tròn tròn mắt, nói: "Muội cảm thấy thích ăn những thứ như thế nào?"

Thần Hi nghiêng đầu nghĩ ngợi cẩn thận, cuối cùng cô bé rút từ trong ngực ra một thứ quả kỳ lạ lóng lánh trong suốt nói: "Cái này có thể ăn được."

Thần Nam lại một lần nữa đau đầu. Cái quả kỳ lạ kia là lúc Long Bảo Bảo chăm sóc Tiểu Thần Hi tặng cho cô bé, đây là vật quý giá của Cổ Tiên Di Địa! Nếu như cô bé nhất định chỉ ăn được những thứ cây quả đặc biệt này thì...

"Ca ca, đừng lo lắng cho muội, muội quả thật chẳng có điều gì không thoải mái cả. Muội thấy rất rất lâu chỉ cần ăn một quả như thế này là được rồi."

Lời nói ngây thơ của Tiểu Thần Hi làm Thần Nam nhớ tới một số truyền thuyết. Những tiên nhân cao cường, những yêu ma khủng bố hàng ngày đều không cần ăn gì, lúc tu luyện chỉ cần hút tinh khí của thiên địa là có thể duy trì được những nhu cầu của cơ thể. Bọn họ thỉnh thoảng cũng ăn nhưng chỉ ăn những thứ quý giá của đất trời như tiên chi, nhân sâm.

Thần Nam nhìn Tiểu Thần Hi rất lâu mà không nói gì. Đến tận lúc Tiểu Thần Hi ôm tay hăn lắc lắc, hăn mới giật mình bừng tỉnh.

"Ừ! Nếu muội chỉ thích ăn những thứ này thôi thì cũng không có vấn đề gì đâu. Ở chỗ của Long Bảo Bảo còn rất nhiều. Ngoài ra, trong tay một số kẻ đáng ghét của Thần Phong học viện cũng có!" Thần Nam nhớ ra kho thuốc của Phó viện trưởng Thần Phong học viện. Những thứ thuốc quý giá mà hàng năm học viện thu thập được đều cất tại đó. Đây cũng chính là nguyên nhân Long Bảo Bảo thích Thần Phong học viện. Hăn có thể thông qua Long Bảo Bảo để lấy những thứ Tiểu Thần Hi cần.

Thần Nam đã ba ngày chưa ăn gì, bây giờ không tránh khỏi ăn uống ngẫu nhiên như sói hổ. Tiểu Thần Hi rất thích thú nhìn hăn ăn uống.

Ăn xong cơm Thần Nam dẫn Tiểu Thần Hi trở lại tiệm cắt may. Thợ may đưa cho Thần Nam những bộ quần áo đã may xong. Tiểu Thần Hi mặc dù tuổi nhỏ, nhưng sau khi thay đổi chút ít về bên ngoài đều khiến mọi người phải yêu quý. Cô bé trông giống như một tiểu thiên sứ đáng yêu sắp sửa xuống trần gian, khiến cho mỗi người trong tiệm may đều muốn bước lên ôm lấy.

Nhìn biết bao người vây lấy cô bé khen ngợi, Tiểu Thần Hi cười thật tươi, sau đó chào một câu: "Chào các bá bá, thúc thúc, đại ca, tỷ tỷ..." khiến cho mọi người đều vui ra mặt, không ngớt khen cô bé hiếu biết.

Đột nhiên cánh cửa tiệm may bị người ta đẩy mạnh kêu rầm một tiếng. Giọng một tên thanh niên ngang ngược, xác xược vọng tới: "Ông chủ! Áo ta đặt đã xong chưa?"

Đám người thanh niên này, người đi đầu dáng người cao lớn, sắc mặt hơi đen, hai mắt to giống như chuông đồng, tướng mạo hung hãn. Bên cạnh anh ta là một thiếu nữ xinh đẹp chừng hai mươi tuổi, vô cùng kiều diễm, giống như chú chim nhỏ, đứng nép sát vào bên cạnh người thanh niên. Nhưng dù nhìn thế nào đi nữa thì vẫn có cảm giác mỹ nữ và dã thú.

Mấy người bên cạnh mặc toàn lụa là quý giá, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết đó

là con nhà giàu có. Khí tức mà mấy người đó thể hiện ra ngoài có thể đoán rằng đó là những người võ công cao thâm, tuy nhiên mấy người đó dường như đều nhìn theo người thanh niên hung hãn thân hình to lớn đi đầu

Lúc người thanh niên cao lớn nói chuyện, Thần Nam đã biết được thân phận của hắn qua giọng nói. Gã chính là Tiểu Hầu gia trong gian phòng bên cạnh phòng hắn lúc ở tửu lầu ăn cơm. Đối với kẻ ngang ngược như vậy hắn chẳng có chút thiện cảm nào, vội vàng thanh toán tiền rồi dẫn Tiểu Thần Hi đi ra ngoài.

Tiểu Thần Hi vừa mới mặc quần áo mới, tỏ ra vô cùng vui vẻ, không để cho Thần Nam bế, tự chạy lên phía trước nhảy chân sáo ra ngoài. Lúc đi qua Tiểu Hầu gia tướng mạo hung hãn kia, cô bé không cẩn thận chạm vào vạt áo dài của Tiểu Hầu gia. Một cổ đại lực nhanh chóng hướng sang phía cô bé. Thần Hi vẫn chưa kịp hiểu ra sao liền bị Tiểu Hầu gia phóng lực hất ra, ngã xoài trên mặt đất.

Tiểu Thần Hi vừa xoa đầu gối kêu đau vừa bò dậy, hai mắt rớm lệ, như sắp khóc. Thần Nam kinh hãi thất sắc. Không ngờ tên ngang ngược này lại thô bạo đến vậy, đã ra tay cả với một đứa nhỏ. Hắn nhanh chóng bước tới bên cạnh Tiểu Thần Hi, nhưng trước khi chưa biết cô bé đau ở đâu thì không dám động vào cô bé.

"Thần Hi bị thương ở đâu?" Hắn lo lắng hỏi.

"Không bị thương, chỉ là ngã hơi đau, ca ca đừng lo." Tiểu Thần Hi nhỏ nhẹ nói, cố nén nước mắt.

Thần Nam lấy tay áo lau nước mắt cho cô bé, dịu dàng nói: "Thần Hi ngoan, đừng khóc, tại ca ca không tốt, không bảo vệ muội tốt!"

Thần Nam đứng dậy, quay người phẫn nộ nhìn Tiểu Hầu gia kia. Trong lòng hắn giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, kẻ ngang ngược này thật là đáng ghét, đã mạnh tay như vậy đối với một đứa trẻ. Nếu như không phải Thần Hi thể chất khác với người thường thì đã bị thương rồi.

Tiểu Hầu gia lạnh lùng liếc mắt nhìn Thần Nam, cúi đầu nhìn Thần Hi, trách cứ: "Tiểu nha đầu, đi sao không biết nhìn đường?"

Thần Hi cúi đầu, lí nhí đáp: "Xin lỗi đại ca ca, tôi không cẩn thận..." Tuy nhiên khuôn mặt cô bé tràn đầy vẻ uất ức, trên hàng mi dài đọng những giọt nước mắt long lanh, bộ dạng khiến người ta vừa thương cảm, vừa đau lòng.

Giận! Thần Nam thật sự nổi giận! Hỏa khí của hắn bỗng chốc nổi lên. Từ trước, trong lòng hắn đã có ba người không thể có chút coi thường bất kính. Cha mẹ sinh ra hắn, nuôi dưỡng hắn chính là người hắn tôn kính nhất, đó là thân tình vĩnh cửu, không được coi thường! Vũ Hinh hiểu hắn, dùng tính mệnh của nàng để đoạt lại tính mệnh cho hắn là người hắn yêu nhất, đó là tình cảm sâu nặng vạn năm cũng không thể nào hủy diệt được, không được coi thường!

Tới nay, địa vị của Tiểu Thần Hi trong lòng Thần Nam cũng không hề thua kém so với ba người kia. Hắn đối đãi với Tiểu Thần Hi giống như con gái mình vậy. Có thể nói rằng trên thế giới này, Tiểu Thần Hi chính là nỗi bận tâm của hắn, hắn không thể để cho bất cứ ai làm tổn thương tới cô bé. Tiểu Thần Hi chính là niềm vui của hắn trong cuộc đời này. Hắn có thể chịu uất ức nhưng tuyệt đối không thể để cho Thần Hi phải chịu tủi nhục.

"Tại sao người lại có thể mạnh tay như vậy đối với một đứa trẻ ba tuổi?" Thần Nam phẫn nộ đối mặt với Tiểu Hưu gia.

"Hừm!" Tiểu Hưu gia gầm lên một tiếng, nói: "Bốn Hưu là người luyện võ, điều này là do bản năng tự bảo vệ. Lúc đó đã ta nương tình rồi nếu không con bé này đã gãy xương đứt gân rồi."

Cô ả xinh đẹp nép chặt vào người Tiểu Hưu gia cười nhạt nói: "Trẻ con đi đứng không cẩn thận, va vào người khác, tự mình chuốc lấy còn trách ai?"

Mấy kẻ nhà giàu ăn mặc bảnh bao đứng bên cạnh trên mặt đều cười nhạt, bộ dạng như đang xem kịch.

Ông chủ tiệm may, thợ may và mấy người khác nhìn Tiểu Thần Hi mắt ngấn lệ, vẻ mặt tủi thân, quả thật vừa thương cảm vừa đau lòng. Mọi người đều vô cùng căm ghét thói vô sỉ ngang ngược của Tiểu Hưu gia, nhưng lại không dám lên tiếng. Bọn họ không thể đắc tội với kẻ đáng ghét này.

"Ca ca..." Tiểu Thần Hi mắt ngấn lệ khẽ gọi.

Thần Nam cố gắng kìm nén phần nộ trong lòng, quay người tới bên cạnh Tiểu Thần Hi, yêu thương vuốt mái tóc của cô bé, sau đó ôm lấy cô bé, dịu dàng hỏi: "Thần Hi sao vậy?"

"Ca ca chúng ta đi khỏi đây đi!"

Tiểu Hầu gia vô cùng bất mãn với Thần Nam, hàng ngày mọi người đều phải cung kính gã, vừa nãy Thần Nam lại dám cãi lại khiến gã vô cùng tức giận. Lúc này nhìn thấy hắn quay đi lại cho rằng hắn sợ hãi mà co lại, gã lạnh lùng nói: "Muốn đi ư? Hừm, không dễ như vậy đâu, trước tiên hãy xin lỗi bốn hầu."

Thần Nam dịu dàng nói với Tiểu Thần Hi: "Ca ca đi một lúc, muội ở trong này đợi ca ca được không?"

Tiểu Thần Hi dường như biết sắp xảy ra chuyện, cô bé một tay ôm chặt lấy cổ Thần Nam, khẩn thiết nói: "Muội không rời ca ca!" Tiếp đó cô bé quay sang phía Tiểu Hầu gia nói: "Xin lỗi đại ca ca, là muội không tốt, không cẩn thận va vào huynh. Muội xin lỗi huynh..."

Giọng nói trẻ con thơ ngây dường như cũng khiến cho Tiểu Hầu gia có chút xấu hổ, nhưng trong lòng gã thì vô cùng giận dữ vì sự vô lễ vừa nãy của Thần Nam. Gã lớn tiếng nói: "Tiểu nha đầu, bây giờ không phải là việc của người. Tên tiểu tử này rốt cuộc có xin lỗi hay không?"

Thần Nam vuốt má Thần Hi, lau khô nước mắt trên mặt cô bé nói: "Thần Hi muội thật lương thiện nhưng có lúc quá lương thiện chính là tàn nhẫn với bản thân mình. Trên thế giới này loại người nào cũng có, nhưng có một số người muội không cần phải tôn trọng hắn, muội càng tôn trọng hắn càng lấn tới, nói đạo lý với hắn cũng giống như nói đạo lý với một con chó, đối với loại người xấu xa như vậy thì phải lấy ác để trị ác."

Tiểu Hầu gia giận tới mức mặt biến sắc, mắt trợn tròn. Đây là lần đầu tiên hắn ta bị người ta trực tiếp hạ nhục như vậy. Gã giận dữ nói: "Tiểu tử người quả thực

chán sống rồi!"

Cô ả đứng bên cạnh hắn và mấy kẻ công tử nhà giàu kia cũng vô cùng bất mãn. Tất cả đều trợn mắt lạnh lùng nhìn Thần Nam.

"Ca ca! Nhưng mà..." Tiểu Thần Hi nhìn đám người Tiểu Hầu gia lại nhìn Thần Nam, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Thần Nam dịu dàng nói: "Thần Hi đừng sợ, trên đời này chỉ cần ca ca còn có thể đứng được thì tuyệt đối không để cho muội phải chịu bất cứ tổn thương, tủi nhục nào!" Hắn bế Tiểu Thần Hi tới trước mặt chủ tiệm may nói: "Có thể giúp ta trông cô bé này không?"

Ông chủ, mặc dù vô cùng sợ hãi, nhưng sau khi nhìn bộ dạng đáng thương của Tiểu Thần Hi lập tức đồng ý. Thần Nam đặt Tiểu Thần Hi xuống, quay người đang định bước đi. Tiểu Thần Hi bất giác gọi: "Ca ca...."

Hắn dừng bước nhìn cô bé nói: "Có một số chuyện cho dù muốn trốn tránh cũng không được. Cũng giống như bây giờ, cho dù muội đã hạ mình xin lỗi nhưng hắn vẫn như con chó điên cắn muội. Vậy thì không gì bằng trực tiếp đánh chó!"

Chương 6: Nhất Quyền

Tiểu Thần Hi có trí tuệ cao hơn nhiều so với những em bé cùng tuổi, thể chất cũng khác so với người bình thường. Cô bé vô cùng mẫn cảm với năng lượng, sớm đã cảm giác được sức mạnh khủng khiếp của kẻ đứng trước mặt vì thế nên cô bé vô cùng lo lắng cho Thần Nam. Mắt Thần Hi đỏ hoe, gật đầu nhìn theo Thần Nam đang bước đi, không nói thêm lời nào.

Lúc này Tiểu Hầu Gia đã cực kỳ tức giận. Tên thanh niên đáng vạ bình thường trước mặt lại dám mở mồm cãi gã. Điều này khiến cho gã, vốn hàng ngày ngang ngược, trong lòng như có lửa đốt. Gã chỉ tay vào mặt Thần Nam nói: "Tiểu tử! Hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Tiếp theo gã quay đầu lại, nói với mấy người bên cạnh mình: "Các người đều là quý tộc của Khai Nguyên thành, nếu lát nữa nơi này xảy ra điều gì không vui vẻ, các người có thể thu xếp ổn thỏa không?"

Một tay quý tộc trong số đó đáp nhẹ nhàng: "Không vấn đề gì!"

Tiểu Hầu gia cười ha ha nói: "Tốt! Thống khoái!" Về mặt gã lộ ra vẻ dữ tợn, nhìn chằm chằm vào Thần Nam nói: "Tiểu tử ngươi có điều gì muốn nói không?"

Thần Nam ngay từ đầu đã biết được xung đột với kẻ độc ác này là không thể nào tránh khỏi. Lúc này hắn vô cùng bình tĩnh nói: "Đối với người khác thì ta có thể nói đạo lý như đối với ngươi thì ta chẳng có gì để nói cả. Muốn đánh thì đánh!" Nói xong liền bước ra khỏi tiệm may trước.

Tiểu Hầu gia vô cùng giận dữ cười, nói: "Ha ha, tốt! Đã lâu lắm rồi không có ai dám nói với ta như vậy. Ta muốn xem ngươi dựa vào cái gì nào?"

Bên ngoài tiệm cắt may là một con đường chính trong thành, vô cùng rộng rãi, dòng người đi lại không ngớt. Lúc Tiểu Hầu gia bước ra giữa đường, người qua lại bất giác đều dạt sang hai bên đường, dừng lại ở chỗ cách xa bọn chúng.

Nguyên vì lúc này người Tiểu Hầu gia phát xuất ra một luồng khí tức rất mạnh, một nguồn năng lượng lấy hấn làm trung tâm như sóng thủy triều khuếch tán ra xung quanh. Cổ năng lượng cường đại truyền ra khiến cho những người muốn lại gần đảo, nhiều người đi đường kinh hãi nhìn hấn.

Lúc này con phố vốn náo nhiệt đột nhiên yên ắng. Tất cả người đi đường đều dừng chân, đứng từ xa quan sát. Chính giữa con đường rộng rãi trở nên vô cùng trống trải. Cô gái xinh đẹp bên cạnh Tiểu Hầu gia và đám công tử ăn mặc sang trọng kia đều lùi ra ven đường. Giữa đường chỉ còn lại Tiểu Hầu gia và Thần Nam.

"Hắc hắc! Tiểu tử, từ trước tới nay chưa có ai dám cãi lại ta như hôm nay. Người có biết hậu quả của việc làm như vậy không?" Tiểu Hầu gia cười dữ tợn, người gã đột nhiên phát ra thanh sắc quang mang giống như ngọn lửa đang nhảy múa chụp lấy toàn bộ người hấn.

Quần áo trên người hấn chỉ trong chớp mắt đã rách nát, những mảnh vụn quần áo giống như cát bụi bay lên không trung. Trên bộ ngực trần lông lá rậm rạp, đen sì một đám lớn. Ngoài ra lông ở những chỗ khác trên người hấn đều rất dài và rậm. Cả người hấn giống như một con đại tinh tinh hung tàn, bộ dạng vô cùng hung dữ, khủng bố.

Con người hai mắt Thần Nam thu lại, phát ra hai đạo hàn quang, hấn lạnh lùng đáp: "Đừng phí lời, ra tay đi!" Hấn mặc dù biết rằng võ công của Tiểu Hầu gia đã đạt tới Nhị Giai đại thừa cảnh giới, sắp bước vào danh sách Tam Giai cao thủ nhưng hấn không quan tâm. Vào giờ khắc này hấn vô cùng bình tĩnh. Đây là đối địch tâm thái mà hấn đã luyện được từ vạn năm trước. Càng gặp phải kẻ địch mạnh, càng đối diện với đại chiến trong lòng hấn càng bình tĩnh.

Cuộc thi Cường giả nhiệt thân của Tiên Vũ học viện vừa mới kết thúc. Những thanh niên cao thủ của các học viện tới tham gia cuộc đấu vẫn chưa dời đi. Hai ngày nay nhiều người vẫn còn dạo chơi ở đô thành Tấn quốc. Chuyện ồn ào trên tuyến đường chính này nhanh chóng thu hút nhiều thanh niên cao thủ của tứ đại học viện tới.

Có người trong đám đông nhìn thoáng qua đã nhận ra Tiểu Hầu gia hung hấn,

lộ ra khí thế của kẻ mạnh. Những người này đều biết hẳn là em trai của Thần Uy Tiểu Hầu gia. Thần Uy Tiểu Hầu gia đã vô cùng oai phong trong trận đấu Cường giả nhiệt thân, đánh bại các cao thủ tới tham gia thi đấu của tứ đại học viện. Những người xung quanh hẳn đương nhiên cũng trở thành điểm chú ý.

Những người này không biết Tiểu Hầu gia ngông nghênh lại ở đây đây động can qua, nhưng mọi người đều chờ đợi trận chiến này. Có lẽ đây là mong muốn thầm kín chung của mọi người. Những xung đột dữ dội của người khác chính là niềm vui của bản thân.

Tiểu Hầu gia khi nói chuyện đã bị thua thiệt, sớm đã thống hận Thần Nam. Gã hét lớn: "Tiểu tử! Người chết đi cho ta!" Tiếng hét âm âm vang vọng ở trận chiến giống như tiếng sấm rền. Nhiều người dân đứng xem ở đó bị chấn động đến nổi lão đảo người. Nhiều người sợ hãi vội vàng bịt chặt lỗ tai lại.

Tiểu Hầu gia thân hóa thành một đạo thanh quang, nhanh như một tia chớp lao tới chỗ Thần Nam.

Thần Nam gầm lên một tiếng, sức mạnh dồn nén trong người đột nhiên sôi sục. Một luồng khí tức mạnh mẽ từ trong người hắn bỗng chốc phóng xuất ra ngoài. Kim quang chói lòa bao phủ khắp người hắn, ánh sáng lấp lánh như chiến thần kim giáp bao phủ khắp bên ngoài.

Những người khác nhìn thấy là một đạo thanh quang lao về phía Thần Nam còn Thần Nam nhìn thấy mười mấy quyền ảnh đan xen vào nhau dữ tợn đánh tới phía hắn. Hắn nhảy tiến lên một bước, cả con đường cũng rung theo. Quyền phải của hắn dừng mãnh xuất ra, lấy lực kháng lực, lấy bạo chế bạo.

Bốn phía kim sắc quyền ảnh là một đạo kim quang hùng hực, giống như một con kim xà đang uốn lượn, sức mạnh khủng khiếp khiến cho không gian như bị gấp khúc, dường như muốn làm tê liệt hư không ở xung quanh quyền ảnh. Một áp lực lớn cuốn cuộn khắp nơi, những người đứng xem bị sức mạnh đang trào dâng đẩy lùi ra sau. Những chuyển động đáng sợ này khiến cho mọi người đều cảm thấy sợ hãi. Cho dù là những tu luyện giả bản lĩnh cao thâm cũng không phải là ngoại lệ.

Hữu quyền của Thần Nam lao thẳng vào giữa quyền ảnh của Tiểu Hầu gia. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trong trận chiến. Một luồng năng lượng vô cùng cường đại từ trong trận chiến xuất ra.

Kim, thanh hai đạo ánh sáng giống như mặt trời gay gắt chiếu rọi, ánh sáng lấp lánh chói mắt, năng lượng khổng lồ thoát ra như núi lở. Sức mạnh phóng ra khiến cho tất cả những người đứng xem đều lùi về sau ba trượng. Nhiều người ngã ngựa trên mặt đất, hiện trường là cảnh hỗn loạn.

Giữa phố, năng lượng tuôn trào, gió lớn gào thét, cuồng phong thổi tung mái tóc dài của Thần Nam. Tuy nhiên người hắc giống như một chiếc cốc thép đứng chắc ở nơi đó. Lúc đó bóng dáng hắc cho người ta liên tưởng đến một bức tường thành không thể nào có thể leo được. Xung quanh hắc như cuộn cuộn một sức mạnh thần ma. Hắc giống như một đế chủ quân lâm thiên hạ khiến cho tất cả đều phải sợ hãi.

Ảo giác? Những người đứng xem đã không phân biệt được rõ ràng.

Năng lượng đáng sợ dần dần biến mất, cuồng phong cũng dần dần ngừng lại, trước mặt Thần Nam xuất hiện một cái rãnh lớn sâu một trượng. Con đường bị hủy hoại nặng nề.

"Khụ... khụ..." Trong hố sâu phát ra tiếng một cơn ho. Một bàn tay lớn bám lấy thành hố, Tiểu Hầu gia mặt toàn đất cát vất vả bò lên trên. Lúc này trông hắc ta vô cùng thâm trầm. Tay phải hắc sừng húp bầm dập. Nếu như lúc quan trọng cuối cùng hắc ta không dùng kỳ công lấy chưởng đỡ lực dẫn tới tứ chi bách mạch thì bây giờ tay phải của hắc đã hoàn toàn bị phế rồi.

Một quyền! Chỉ một quyền đã bại! Điều này khiến cho Tiểu Hầu gia ngang ngược có cảm giác muốn khóc. Đây là sự sỉ nhục lớn nhất từ trước tới giờ mà hắc gặp phải, cho dù là đại ca hắc cũng không dễ dàng đánh bại hắc như vậy.

Chương 7: Chiến Long Kỳ Sĩ

"Ta không phục! Tiểu tử, đấu lại! Ta nhất định phải giết ngươi!" Tiểu Hầu gia hai mắt đỏ ngầu, giống dã thú đang gầm thét.

Thần Nam giống như vừa tỉnh khỏi giấc mộng. Vừa nảy hấn đã rơi vào một cảnh giới kỳ diệu. Lúc phát ra quyền, hấn cảm thấy tất cả đều tự nhiên như vậy, vừa vặn như ý, đạo pháp tự nhiên. Vào thời khắc đó hấn có cảm giác cùng thiên địa hợp nhất! Không gò bó, trong lòng không ta, không vật, không tạp niệm, tự nhiên xuất ra một quyền.

Trong lòng hấn dấy lên một cảm giác thư thái. Hấn lạnh nhạt đón lấy ánh mắt phẫn nộ của Tiểu Hầu gia, nói: "Ngươi không phải là đối thủ của ta!"

Nghe câu nói này, Tiểu Hầu gia giống như bị một sự sỉ nhục vô cùng lớn. Gã ngửa mặt lên trời rống lên, giống như điên dại. Tiếng gào thét giống như ma âm xuyên vào não những người thường dân. Tất cả mọi người đều không thể nào chịu được, đều đau đớn lấy tay bịt chặt tai lại. Trong đám đông, những tu luyện giả có võ công hơi kém một chút cũng phải cau mày lại.

Những người đồng hành của Tiểu Hầu gia, cô ả yêu kiều kia và mấy vị công tử, vội vàng chạy vào trong đấu trường, khuyên giải hấn ta điều gì đó.

Tiểu Hầu gia đẩy mạnh bọn họ ra, thét lớn: "Không được! Ta một khắc cũng không nhịn được! Ta muốn hấn chết ngay bây giờ. Ta đi tới đâu, Phi Long của ta đi tới đó, nó ở cách đây không quá xa đâu. Sau khi rồng của ta tới đây ta nhất định băm vằm tên tiểu tử này."

Trên không xuất hiện một điểm đen, điểm đen đó càng ngày càng lớn dần. Một Phi Long xuyên qua tầng mây, hướng xuống mặt đất lao tới. Không lâu sau, đã thấy rõ một hắc sắc Phi Long dài hơn bảy trượng, bay lượn phía trên con phố.

Trên chiếc đầu rồng dữ tợn mọc một đôi sừng bạc hàn quang lấp lánh, đôi mắt to màu xanh lam rực rỡ phát sáng, trong cái mồm rộng chỉ chút răng trông rất đáng sợ. Trên lưng rồng là những chiếc vảy màu đen phát sáng lấp lánh u ám lạnh lẽo, bụng rồng có bốn chiếc long trảo thô trắng, xem ra vô cùng khỏe mạnh. Một đôi cánh mạnh mẽ đập ra từng trận cuồng phong, khiến cho phía dưới đất cát bay mù mịt. Minh rồng với chiếc đuôi cực lớn và dài giống như chiếc roi đả thần trong thần thoại, khiến cho người ta nhìn mà khiếp sợ.

Thần Nam trước đây nhìn thấy rồng phương tây thường liên tưởng đến những con thần lằn có cánh. Nhưng cùng với sự hiểu biết của hắn về loài động vật có trí tuệ này, càng ngày hắn càng không dám coi thường. Hắn hiểu sâu sắc hiểm hóc và khủng bố của chúng.

Những người dân đứng xem dường như chưa từng nhìn thấy một con vật đồ sộ tới như vậy. Con quái thú cự đại và dữ tợn này đột nhiên xuất hiện phía trên đường phố, khiến cho đám đông vô cùng hoảng sợ. Người dân nháo nhào chạy khỏi hiện trường. Trên đường là một cảnh hỗn loạn, tắc nghẽn, toàn tiếng khóc và tiếng gào thét.

Trong cơn hỗn loạn nhiều người chen lấn, giẫm đạp bị thương. Sau một khắc hiện trường mới trở lại bình thường. Lúc này ở lại hiện trường chỉ còn khoảng một trăm tu luyện giả, trong đó một bộ phận là học sinh của tứ đại học viện.

Tiểu Hầu gia cười điên cuồng nói: "Tiểu tử ngươi chết chắc rồi, hôm nay ta nhất định đánh ngươi nát thành vạn khúc."

"Ngươi đã nói quá nhiều lần rồi, nhưng ta vẫn đang đứng vững ở chỗ này. Mọi việc phải làm mới được chứ nói không thì chẳng đến đâu!" Cuối cùng, Thần Nam hét lớn: "Ngươi tới thử xem, rốt cuộc có thể lấy đi tính mạng của ta hay không?"

Sau khi trở về từ Bách Hoa Cốc, Thần Nam vô cùng chán nản. Vừa nãy Tiểu Thần Hi lại bị tên tiểu tử đáng ghét trước mắt này ức hiếp, tâm trạng Thần Nam xấu tới mức cực điểm. Lúc này hắn đã thật sự tức giận rồi.

Tiểu Hầu gia huýt sáo, Phi Long từ từ hạ xuống. Con đường chính này mặc dù

rộng rãi những cũng khó có thể chứa được con rồng dài chừng bảy trượng này. Phi Long chỉ có thể đầu đuôi thuận theo hướng của con đường hạ xuống.

Sau khi Tiểu Hầu gia nhảy lên lưng, Phi Long bay thẳng lên trời, một trận cuồng phong nổi lên mãnh liệt, tới nổi những người võ công hơi kém suýt nữa ngã ra mặt đất.

Tiểu Hầu gia rút thanh kiếm lớn ở sau lưng ra chỉ vào Thần Nam nói: "Ta phải để cho người biết được rằng Long kị sỹ mới là người giỏi chiến đấu nhất trong những người luyện võ."

Thần Nam nhìn con rồng khổng lồ đang uốn lượn trên không trung rồi lại nhìn tiệm cắt may ở chỗ xa xa. Hắn sợ rằng đại chiến sắp tới sẽ đem tai họa tới cho Tiểu Thần Hi đang ẩn trong tiệm may. Hắn hướng lên không trung thét lớn: "Chúng ta tới quảng trường ở trước mặt quyết đấu!" Nói rồi chạy đi tới đó trước.

"Được! Đúng hợp với ý ta! Chỗ đó mới có thể thoải mái chân tay được." Tiểu Hầu gia cười Phi Long xông lên phía trước. Những tu luyện giả muốn xem náo nhiệt đều chạy tới chỗ đó.

Thần Nam trong lòng có chút lo lắng. Hắn dù có thắng được kẻ cuồng ngạo kia, thì tiếp theo có thể còn phải đối phó cả với mấy tên công tử quý tộc này nữa. Đây là địa bàn của chúng, hắn không biết cuối cùng có thể toàn thân mà trở về hay không? Trong lòng hắn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Dù tan xương nát thịt thì cũng nhất định phải mang theo Tiểu Thần Hi phá vòng vây xông ra.

Sau khi bước đi mười mấy bước, Thần Nam quay đầu lại nhìn. Hắn thấy Tiểu Thần Hi bé nhỏ đang đứng ở trước cửa tiệm may nhìn hắn vẫy tay, trong miệng gọi khẽ: "Ca ca..." Hai mắt cô bé đỏ hoe, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

Thần Nam thu lại khuôn mặt lạnh lùng, nở một nụ cười rạng rỡ, nhìn cô bé vẫy tay, gọi lớn: "Thần Hi ngoan, ở đây đợi ca ca! Ca ca một lát nữa sẽ về đón muội." Sau đó hắn bước nhanh về phía trước. Dù thế nào đi nữa, cho dù hắn có phải chết hắn cũng không thể để Tiểu Thần Hi phải chịu bất cứ sự tổn thương nào.

Phi Long gầm thét trên bầu trời để đô Tần quốc. Con vật đồ sộ dài bảy trượng này không ngừng uốn lượn trên không, kinh động tới tất cả những người tu luyện trong Khai Nguyên thành. Bất luận là cao thủ của nơi này hay là những học sinh của tứ đại học viện đều tới tập trung tại quảng trường, người tới xem càng ngày càng đông.

Tiểu Hầu gia cười Phi Long thật là uy vũ. Phi Long đen tuyền gầm thét vang trời. Quân sĩ thủ thành cũng phát hiện ra điều dị thường này, một đội người ngựa nhanh chóng đi đến.

Thần Nam thét lên một tiếng: "Đắc tội!" Hắn giật lấy một thanh kiếm rộng kiểu phương tây trong tay một võ sĩ. Thanh kiếm lớn này có thể dùng cả hai tay hay một tay đều cầm được cả. Đối với những người thích chiêu thức phóng khoáng mạnh mẽ mà nói thì đây đúng là một binh khí không tồi. Thần Nam múa kiếm, cảm thấy cũng vừa tay.

Hắn đứng đó không hề nhúc nhích, một tay cầm kiếm, hướng lên trời, thét lớn: "Tới đây!" Đối mặt với con Phi Long hung hãn và chủ nhân của nó, Thần Nam không dám coi thường. Hắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho trận đại chiến. Huyền công lưu chuyển, trong các kinh mạch đều chứa đầy những sức mạnh cường đại.

"Grào!!!" Phi Long gầm lên một tiếng. Tiểu Hầu gia lệnh cho nó nhanh chóng lao xuống phía dưới. Một trận cuồng phong từ trên cao thổi xuống, dưới đất cát bay mù mịt, nền đá trên bề mặt quảng trường cũng phát ra những tiếng nổ âm ầm.

Phi Long há mồm đỏ lòm, lộ ra hàm răng chi chít, lao về phía Thần Nam. Đồng thời lưỡng trảo thô tráng hữu lực phía trước vỗ lấy Thần Nam. Những móng vuốt đen nhánh sắc nhọn dài hơn nửa trượng, hàn quang lấp lánh trông thật khiếp đảm.

Chương 8: Lưu Huyết Đích Nhân Duyên

Tiểu Hầu gia ngồi trên lưng rồng cười dữ tợn, tay nắm chặt một thanh kiếm lớn kiểu phương tây, chém mạnh về phía Thần Nam, lưỡi kiếm phát ra đầu khí thanh sắc lấp lánh chói mắt, lạnh lẽo đáng sợ.

Đối diện với một đòn tấn công mạnh như vậy, Thần Nam không dám coi thường. Hai tay nắm chắc lấy kiếm, thanh kiếm rộng được hất giơ lên cao quá đỉnh đầu. Lưỡi kiếm âm đạm trong chớp mắt trở lên sáng loáng. Ánh sáng kim sắc bao phủ trên kiếm, thanh kiếm lớn giống như một sinh mệnh không ngừng rung lên phát ra từng hồi âm thanh.

Một luồng sáng phát ra từ thanh kiếm dài chừng một trượng phóng lên trên. Kiếm khí xuyên qua không gian, lưỡi kiếm sáng chói mắt. Âm thanh leng keng xé tầng không giống như tiếng kim loại va vào nhau, phát ra một khí tức chết chóc.

"Grào!!!" Tiếng gầm lớn của Phi long vang lên trên quảng trường làm đình tai hết thấy mọi người. Chỉ trong chớp mắt Phi long lao tới trước mặt Thần Nam.

Thần Nam chém mạnh ra một đạo kiếm khí sắc bén vô cùng, đập thẳng vào đầu khí của Tiểu Hầu gia làm nổ ra một luồng ánh sáng chói mắt. Sau đó hất nhanh chóng như một tia chớp lùi lại phía sau hai trượng. Ở chỗ cũ vẫn còn lưu lại một cái bóng.

Hai vuốt của Phi long bổ nhào xuống chỉ chộp được không khí, lao mạnh xuống mặt đất. Một chiếc hố lớn sâu chừng nửa trượng xuất hiện trên quảng trường, mặt đất rung chuyển.

Thần Nam đã nhảy lên trên không. Đến khi cao khoảng ba trượng, hất vung kiếm chém mạnh xuống. Phi Long hất mạnh đầu lên, hai chiếc sừng nhọn dài chừng nửa trượng hướng Thần Nam đâm mạnh. Cùng lúc này trường kiếm trong tay Tiểu

Hầu gia phát ra một luồng đầu khí lấp lánh lao tới phía Thần Nam.

Thần Nam thét một tiếng lớn: "Chém!"

Một lực lượng chí đại chí cường như sóng biển dâng trào lan toả trên quảng trường. Thanh kiếm trong tay Thần Nam phát ra một luồng ánh sáng chói mắt như ánh sáng mặt trời. Một luồng kiếm khí thực thể hóa dài gần hai trượng giống như một chiếc cầu vồng bắc qua bầu trời đột ngột xuất hiện trên không trung của quảng trường.

Một nguồn sức mạnh khủng khiếp xuất ra, cuộn cuộn trong mỗi tắc của không gian, bên ngoài quảng trường tất cả mọi người luyện võ xem trận chiến đều cảm thấy bị nén tới ngạt thở. Một áp lực lớn vô cùng, nặng như núi Thái Sơn, đè xuống khiến cho mọi người thở không ra hơi.

Một kiếm uy lực này đã gần như làm cạn hết toàn lực của Thần Nam. Đây là một kiếm mạnh mẽ nhất mà hắn có thể thi triển. Một đòn mạnh như thế khiến cho Phi long cảm thấy hoảng sợ. Tiểu Hầu gia biến sắc, tập trung toàn bộ công lực dồn vào thanh kiếm trong tay, đỡ đòn tấn công.

"Đoàng!"

Một luồng sáng chói lòa giống như mười mặt trời chiếu sáng không trung, mỗi tắc không gian trên quảng trường đều vô cùng sáng chói, nguồn năng lượng trào ra, lan tỏa khắp nơi. Tiếng rống rít lên thê thảm vang lên trên không trung. Tiếng kêu thảm thiết vang lên đỉnh tai nhức óc, rống đen lồng lộn bay lên trời, máu trào ra xối xả trên không.

Đợi tới sau khi trong quảng trường tĩnh lặng trở lại, có thể nhìn thấy hai chiếc sừng rồng dài nửa trượng nhuộm máu rơi trên mặt đất, cả quảng trường đã bị năng lượng đáng sợ tàn phá không thành hình, khắp nơi đều là những hố sâu.

Kiểm trên tay Thần Nam không chịu được kiếm khí thực thể hóa, dưới tác động của sức mạnh lớn như thế đã hoàn toàn vỡ vụn.

Hắc long gầm thét thảm thiết trên không trung, không ngừng lồng lộn. Tiểu Hầu gia khỏe miệng có vết máu, cổ găng túm lấy dây cương trên mình rồng. Rất lâu sau con rồng mới bình tĩnh lại. Nó không chỉ bị Thần Nam chém đứt hai sừng mà trên đỉnh đầu còn bị chém một vết đáng sợ dài chừng nửa trượng, máu không ngừng chảy ra, thậm chí có thể nhìn thấy cả xương trắng.

Lúc này, ở ngoài đã có mấy trăm người đứng quan sát. Tất cả đều bị tiếng gầm của Hắc long thu hút. Lưỡi kiếm uy lực cực đại của Thần Nam thiếu chút nữa đã lấy đi tính mạng của Hắc long, khiến cho tất cả những người tu luyện đứng xem trận đánh đều cảm thấy khiếp sợ, chân tay đều run rẩy.

Đặc biệt là những học sinh của tứ đại học viện càng cảm thấy kinh hãi. Tuổi của Thần Nam không kém với họ là bao nhưng thân thủ lại lợi hại hơn rất nhiều.

Tiểu Hầu gia nộ hỏa thiêu đốt. Con rồng mà gã yêu quý đã bị đánh thành bộ dạng này, bản thân cũng bị trọng thương. Gã giận tới cực độ, không ngừng gầm thét.

"Hừm!" Thần Nam lạnh lùng gầm một tiếng. Âm thanh biến thành tiếng trùy đập leng keng trong tim mỗi người trong quảng trường, khiến mọi người đều rung mình.

Tiểu Hầu gia lại cười Phi long lao xuống dưới, nhưng Hắc Long vô cùng sợ Thần Nam, lúc lại gần tốc độ của nó chậm đi rõ rệt, dường như không muốn tiến tới gần.

Đúng lúc này một tiếng cười nhạt vang lên trong quảng trường, giọng nói yêu kiều của cô ả xinh đẹp: "Ha ha, tiểu nha đầu nhà ngươi thật đáng yêu, để tỷ tỷ yêu một cái nào!"

Thần Nam quay mặt lại, nhìn thấy cô ả xinh đẹp trong đám người của Tiểu Hầu gia đang bế Tiểu Thần Hi. Tuy nhiên đó không phải là cách bế bình thường. Hai tay của cô ả vòng chặt quanh người Thần Hi. Thần Hi cau mày lại, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn nhưng cố gắng không kêu thành tiếng.

Thần Nam phần nộ, trong ngực giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Hắn tung mạnh ra một quyền, sức mạnh đáng sợ khiến cho Hắc Long buộc phải lùi lại đằng sau, hắn gầm lên một tiếng: "Tiện nhân bỏ Thần Hi ra!"

Cô ả xinh đẹp kia cười khanh khách nói: "Ha ha! Ta sợ quá!" Một tay cô ả bế Thần Hi một tay vỗ nhẹ bộ ngực cao vút của mình.

Thần Nam vô cùng phần nộ, nhanh chóng xông về phía cô ả.

"Đứng lại!" Cô ả lạnh lùng nói, một tay ả đặt vào cổ họng của Thần Hi. Cô ả lại cười khanh khách nói: "Yên tâm, ta sẽ thương yêu nó. Tuy nhiên nếu người làm bừa, đừng trách ta không khách sáo."

Thần Nam uất hận dừng bước. Hắn nhìn cô ả chăm chăm sau đó không biết làm thế nào đành lùi lại đằng sau. Lúc này Tiểu Hầu gia lại cười Phi long xông tới phía hắn. Thanh kiếm trong tay Thần Nam đã vỡ vụn, hắn rút con dao găm trong ống giày ra, đón lấy đòn tấn công của Phi Long.

Trên quảng trường tiếng rống gầm thét động trời, kiếm khí, đấu khí, tràn ngập. Năng lượng lan tỏa khắp nơi, sức mạnh đáng sợ len lỏi trong từng tấc không gian.

"Á!" Tiếng kêu đau đớn của Thần Hi đột nhiên vang lên.

Thần Nam trong lòng lo lắng, vừa tránh đòn tấn công của Phi Long vừa ngoái đầu lại nhìn. Cô ả kia đang véo vào má Tiểu Thần Hi, khiến cho khuôn mặt mịn màng của cô bé không ngừng thay đổi hình dạng. Mặc dù khoảng cách rất xa nhưng Thần Nam có thể nhìn thấy mặt Tiểu Thần Hi đã bị cấu bọ tới bầm dập. Hai mắt hắn bốc lửa, chỉ muốn phát điên.

Trong lúc Thần Nam phân tâm, đấu khí mà Tiểu Hầu gia ác độc chém ra đã phóng tới chỉ cách hắn ba thước. Hắn vội vàng quay người vận chuyển huyền công, phát ra một luồng ánh sáng kim sắc chống đỡ lại với đấu khí mạnh đang tấn công tới. Nhưng do quá vội vàng, màn ánh sáng dựng lên không ngăn chặn được toàn bộ đấu khí ở bên ngoài, hắn lập tức bị đánh bay ra.

Thần Nam quay cuồng trên không, bay xa ba trượng rồi rơi xuống. Đòn tấn công của đấu khí mặc dù không làm cho Thần Nam bị nội thương nghiêm trọng nhưng vẫn làm cho ngực hắn đau đớn âm ỉ. Hắn lau sạch máu ở miệng, nhìn chăm chăm cô ả nói: "Nếu như bây giờ người buông Thần Hi ra ta thề sau này tuyệt đối không động tới người."

"Ha ha!.." Cô ả xinh đẹp cười lớn nói: "Người hôm nay còn mạng mà rời khỏi nơi đây thì hãy khoác lác." Bốn tên công tử quý tộc bên cạnh cô ả cũng cười theo, rõ ràng rằng bọn chúng đã quyết tâm lấy mạng Thần Nam.

Tiểu Thần Hi nhìn thấy miệng Thần Nam có máu tươi, lo lắng kêu lên: "Ca ca muội không sao, huynh đừng phân tâm..." Lời còn chưa nói hết đã bị ả kia véo vào miệng.

Chương 9: Nhạ Phát Sát Kỵ

Giờ này khắc này rất nhiều những tu luyện gia ở Khai Nguyên thành đều bị thu hút tới đây. Những người này đều mang theo tâm thái xem náo nhiệt đối với những chuyện xảy ra trong quảng trường. Mặc dù có một số người phẫn nộ với hành động vô si của cô ả xinh đẹp kia nhưng chẳng ai dám lộ diện. Họ này đều không muốn đắc tội với mấy tên quý tộc độc ác kia. Tất cả đều biết rất rõ thế lực của bọn quý tộc này rất đáng sợ.

Lúc Thần Nam và Tiểu Hầu gia tái đấu, cô ả xinh đẹp quảng Tiểu Thần Hi lên không như quảng một bao cát. Lúc Tiểu Thần Hi sắp sửa rơi xuống đất, một tay công tử quý tộc ở bên cạnh liền đỡ lấy, tuy nhiên hắn ta túm được lại ném cho một tên công tử khác.

Cô ả xinh đẹp và bốn tay quý tộc công tử chuyển qua chuyển lại Tiểu Thần Hi giống như đang chơi bóng, nhưng Tiểu Thần Hi bường bình không chịu kêu lên một tiếng, sợ làm cho Thần Nam phân tâm.

Nhưng Thần Nam làm sao có thể không nhìn thấy chứ. Tâm trí của hắn có một phần ở lại chỗ Tiểu Thần Hi, nếu không thì đã không đánh nhau với Tiểu Hầu gia lâu như vậy mà không lấy được tính mệnh của hắn. Hắn vô cùng đau lòng.

Cô ả xinh đẹp và bốn tay quý tộc kia vì muốn quấy rối tinh thần Thần Nam, để Tiểu Hầu gia có cơ hội chiến thắng, nên đã ngược đãi với Tiểu Thần Hi như vậy. Thần Nam mặc dù biết rõ mục đích của chúng nên hắn không thể không phẫn nộ. Lúc này hắn hận bọn chúng tới tận xương cốt, sát khí tràn ngập trong tim hắn.

Tiểu Hầu gia cười trên lưng Phi long cười ha hả nói: "Ném cái thứ nhỏ bé đó cho ta!" Gã nhanh chóng cười Phi long bay về phía trên đầu cô ả xinh đẹp.

Cô ả xinh đẹp cười lớn, sau đó ném Tiểu Thần Hi cho một tên quý tộc ở bên

cạnh. Tên này đón lấy Tiểu Thần Hi sau đó ném mạnh cô bé lên không trung.

Thần Nam dùng toàn lực lao về phía trước, tay trái đưa lên xuất ra Cầm Long Thủ, quang chương khổng lồ như tia chớp đón lấy Tiểu Thần Hi. Nhưng vẫn không thể nhanh hơn Tiểu Hầu gia đứng gần cô ả hơn. Trong khoảnh khắc, Phi long nhanh chóng hạ xuống, Tiểu Hầu gia tóm lấy Tiểu Thần Hi.

Thần Nam như phát điên lao về phía trước. Lúc tới được bên cạnh mấy người chỗ cô ả xinh đẹp, Phi long đã lao lên trời. Hắn nhìn lên trên trời, sau đó ánh mắt lại chuyển tới chỗ mấy người này. Mắt Thần Nam phóng ra hai luồng điện, khiến cho những người ở trước mặt run rẩy.

Cô ả xinh đẹp kia nói khê: "Hôm nay ta nhất định phải đồn hắn vào chỗ chết, nếu không có thêm một kẻ thù đã đạt tới Tam Giai cảnh giới, chúng ta sẽ ăn ngủ không yên!"

Bốn tay công tử liên tục gật đầu, tuy nhiên một người trong đó sau khi nhìn thấy ánh mắt của Thần Nam biểu lộ ra vẻ sợ hãi. Những người còn lại nhìn thấy biểu tình của hắn nên một người nói: "Người vẫn chưa đạt tới giai vị cao thủ cảnh giới, hãy đứng sang bên cạnh quan sát đi, đợi lát nữa quân binh hộ thành tới nơi này, người đi dàn xếp với chúng."

Thần Nam nhìn thấy tất cả, nghe thấy tất cả. Hắn cười một cách tàn nhẫn nói: "Hôm nay là các ngươi ép ta. Ta không cần biết các ngươi là lũ người gì, không cần biết các ngươi có bối cảnh gì, tất cả các ngươi không kẻ nào có thể sống mà rời khỏi đây."

Lời nói sắc lạnh không mang theo bất cứ chút tình cảm nào làm mấy người mặt biến sắc. Cô ả xinh đẹp kia nói: "Chúng ta bốn giai vị cao thủ lại thêm cả Tiểu Hầu gia, chớp mắt là có thể đồn ngươi vào chỗ chết!"

Lúc này Tiểu Hầu gia cười Phi long lượn lơ trên không trung. Thần Nam ngẩng đầu nhìn lên, sau đó đột nhiên phát lực hướng tới ả xinh đẹp kia. Ba tên quý tộc đã đạt tới giai vị cảnh giới vội vàng ra tay. Nhưng đột nhiên hắn thay đổi phương hướng người, vượt qua người cô ả xinh đẹp và ba tên quý tộc, đuổi theo tên quý tộc

công tử vừa mới bỏ đi.

Tên quý tộc công tử này thực lực thấp kém, lại sợ hãi Thần Nam, lúc này nhìn thấy hắc lao tới, sợ tới mức vội co giò chạy. Thần Nam đuổi riết không buông tha, cô ả xinh đẹp và ba tên quý tộc công tử sợ hãi, vội vàng đuổi theo đằng sau.

Thần Nam sớm đã nổi sát khí, lúc này khoe miệng rớm máu, loạn phát cuồng vũ, chân khí kim sắc ở quanh người điên cuồng phát ra, giống như một ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt. Hắc lúc này trông giống như một ma vương. Sau khi đuổi được ba trượng, hắc đã tới đằng sau tên quý tộc công tử. Lưỡi dao trên tay phải xoẹt qua, một dòng máu tươi phụt ra. Đầu của quý tộc công tử bay ra xa năm trượng lẫn lông lốc trên mặt đất.

Máu từ cái thi thể không đầu xối xả phun ra, nhuộm Thần Nam thành người toàn máu. Hắc rút lưỡi dao từ trên cái xác vẫn chưa đổ xuống ra, đâm một dao vào sau lưng cái xác, nhấc lên, ném về phía mấy kẻ đuổi theo.

Tên quý tộc công tử chết cũng có chút oan uổng. Tuy có chút bản lĩnh nhưng vì trong lòng quá sợ Thần Nam nên không xuất được một chiêu, sinh mệnh đã bị kết thúc. Lúc này, ở bên ngoài đã tập trung khoảng năm sáu trăm người, đa phần là người Khai Nguyên thành. Đối với việc Thần Nam có thể giết tên họ đều không hề cảm thấy tàn nhẫn ngược lại còn mừng thầm trong bụng.

Cô ả xinh đẹp và ba tên quý tộc công tử còn lại mặt biến sắc. Thần Nam đã giết một người bạn của chúng ngay trước mắt mà bọn chúng không hề ngăn chặn được. Điều này khiến chúng vừa kinh hoàng vừa sợ hãi.

Thần Nam sớm đã cực hận bọn chúng. Vừa nãy chúng nó lại ném qua ném lại Thần Hi như ném một bao cát, điều này khiến hắc không có cách nào nhẫn nhịn được. Hắc đã quyết tâm giết hết chúng.

Lúc này Tiểu Hầu gia cười Phi long từ trên không trung lao xuống. Hắc ta túm lấy hai chân của Tiểu Thần Hi, dốc ngược cô bé lên.

Thần Nam nhìn như muốn nổ con người. Hắc ngẩng mặt lên trời gầm lớn, tiếng

gầm phần nộ chấn động không trung làm Phi long lão đảo. Trong số những người vây quanh xem, một số bản lĩnh hơi thấp đã sợ tới mức dờ dẫm.

Tiểu Thần Hi đáng thương vừa mới bước ra khỏi đại sơn đã phải chịu nỗi khổ này.

Thần Nam đau khổ phần nộ vô cùng, cảm giác máu trong người đang sôi lên, một cơn xung động hủy diệt trời đất. Tiểu Thần Hi đáng yêu như một thiên sứ đã phải chịu sự ức hiếp này làm hắn không thể nhẫn nhịn được. Hắn từng thề rằng cho dù mình có chết cũng không thể để Tiểu Thần Hi phải chịu bất cứ sự tổn hại nào, vậy mà bây giờ...

Thần Nam giơ trường đao hướng lên trời. Ánh sáng từ thanh đao như xé nát hư không lao thẳng lên. Hắn phần nộ hướng lên trời gầm lên: "Nếu như ngươi là đàn ông, hãy buông đứa bé ra, ngươi và bạn của ngươi hãy xông tới chỗ ta."

Tiểu Hầu gia cười hắc hắc lạnh lùng nói: "Đừng nói nhiều lời quỷ quyệt! Bây giờ ngươi phải nghe lời ta. Nếu như ngươi không muốn ta ném con nha đầu này xuống, hãy ngoan ngoãn mà nghe lời ta."

Tiểu Thần Hi vô cùng gan dạ, mặc dù bị treo ngược trên không trung, nhưng không hề kêu một tiếng. Tim Thần Nam như ứa máu. Hắn cố kìm nén đau khổ, nói nhẹ nhàng: "Thần Hi đừng sợ, là ca ca không tốt, không bảo vệ được muội. Yên tâm đi, những túi nhục mà muội phải chịu, ca ca nhất định sẽ bồi thường gấp bội."

Tiểu Thần Hi cố gắng gật đầu, thét lớn: "Ca ca muội không sợ, huynh đừng phân tâm, đừng lo cho muội..."

Giọng nói trẻ con trong trẻo khiến cho những người đứng xem đều cảm thấy thương xót. Tất cả mọi người đều vô cùng thương cô bé và ghét cay ghét đắng tên Tiểu Hầu gia kia.

Chương 10: Huyền Công Nghịch Chuyển

Nhìn Tiểu Thần Hi giống như một đóa hoa yếu ớt bị tên tiểu tử đáng ghét kia giữ trong tay, Thần Nam đau đớn nát tim gan, nước mắt suýt nữa trào ra.

Tiểu Hầu gia lớn tiếng nói với Thần Nam: "Đừng phản kháng, nếu không thì ta sẽ lập tức bóp nát tiểu nha đầu này!" Hắn cho Phi long bổ nhào xuống, sau đó lệnh cho Phi long mở rộng móng vuốt chộp lấy Thần Nam.

Thần Nam đương nhiên không thể để cho Phi long làm bị thương hắn. Nếu như hắn bị đánh trọng thương, cả hắn và Tiểu Thần Hi sẽ không thể sống. Hắn nhanh chóng tránh sang một bên, nhưng không hề phản kích. Móng vuốt sắc nhọn của Phi long vỗ xuống mặt đất đào thành hai chiếc hố sâu. Nó vừa hận vừa sợ Thần Nam, hai vuốt chộp không thành công, nó vội vàng bay lên trời.

Tiểu Hầu gia thở gấp, bại hoại nói: "Ta đã nói người không được tránh, chẳng lẽ người không muốn mạng sống của tiểu nha đầu này?"

Những người xem trận đánh đều thầm chửi Tiểu Hầu gia vô sỉ. Tất cả đều vô cùng khinh ghét hắn ta.

Thần Nam nhắm mắt đoán sức mạnh của hai chân Phi long, sau đó nói từng tiếng một: "Ta... không... phản... kháng.... nữa!" Nói rồi cài trường đao vào hông, hiên ngang đứng giữa trận.

"Không, ca ca đừng..." Tiểu Thần Hi gào khóc.

Tiểu Hầu gia cười dữ tợn lệnh cho Phi long lao xuống. Một trận cuồng phong mãnh liệt từ trên trời thổi xuống, long trảo mãnh mẽ to lớn phát ra hàn quang đáng sợ vỗ lấy Thần Nam.

Lúc long trảo khổng lồ giữ gọn lấy Thần Nam, hai mắt Thần Nam phát ra hai

đạo hàn quang, chân khí hộ thể mạnh mẽ được hắt phóng ra với cảnh giới cao nhất. Người hắt phát ra kim quang chói lòa. Cả người hắt đã ở trong ánh sáng rực rỡ.

Phi long mặc dù đã vồ được hắt nhưng không thể nào có thể làm hắt bị thương. Tuy nhiên Thần Nam cũng không hề dễ chịu, bị kẹp trong long chảo lúc nào hắt cũng phải vận công chống lại lực khủng khiếp đó.

Phi long bay thẳng lên trời. Đền đến lưng chừng trời, Tiểu Hầu gia cười ha ha nói: "Hôm nay ta sẽ chơi đùa cho tới khi người chết. Người dám đấu với ta à, hừm."

Tiểu Thần Hi đau khổ khóc lóc gào lên: "Ca ca.."

Thần Nam nhắm mắt lại. Đúng lúc nguy hiểm, hắt suy nghĩ xem có thể nghịch chuyển huyền công hay không, sử dụng cách cấm kỵ mà từ trước tới giờ chưa từng dùng tới.

Lời nói của phụ thân hắt vẫn còn vang vọng bên tai: "Nếu như một ngày nào đó con cảm thấy không thể nào có thể chiến thắng được đối thủ, tới thời khắc sinh tử tồn vong, con có thể thử nghịch chuyển huyền công. Nhưng nhất thiết phải nhớ rằng, nếu không ở vào tuyệt lộ, thì không thể tùy tiện nghịch chuyển huyền công. Nếu có thể lựa chọn, thà đã huyết kích mạch để tạm thời phát ra tiềm năng của bản thân chứ đừng nghịch chuyển huyền công! Ta mặc dù có thể đoán được uy lực của sau khi nghịch chuyển huyền công nhưng ta vẫn có một dự cảm không lành. Ta từ trước tới giờ vẫn chưa thử..."

Thần Nam cắn mạnh răng, nội lực mạnh mẽ trong người đột nhiên vận chuyển ngược lại. Hắt bắt đầu nghịch chuyển huyền công! Chân khí kim sắc hộ thể trên khắp người hắt đột nhiên giống như thủy triều đều di chuyển vào trong người hắt.

Phi long cảm thấy kẻ khiến nó vừa hận vừa sợ ở trong long chảo dường như đột nhiên mất đi sức lực. Nó vô cùng vui mừng, móng vuốt càng dòn nhiều lực, trong long chảo phát ra âm thanh răng rắc của tiếng xương cốt sắp gãy vụn.

Sau đó chỉ trong chớp mắt, một nguồn lực vô cùng mạnh phát ra từ người Thần Nam. Ma khí cuộn cuộn bao quanh người hắt, ánh sáng đen bao phủ khắp bên

ngoài, hai mắt Thần Nam phát ra hai luồng ánh sáng đã bị thực thể hóa. Chỉ trong chớp mắt, sát khí đã tràn ngập khắp không gian. Những người đứng xem ở bên dưới đều run rẩy, ai cũng cảm thấy linh hồn mình chấn động.

Một luồng khí tức chết chóc cuộn cuộn khắp không gian.

Thần Nam cười nhạt, đưa hai tay túm chặt lấy long trảo, từ từ tách ra. Từ bên trong, hãn thoát thân ra ngoài.

Tiểu Hầu gia ở trên lưng rồng cảm nhận thấy sát khí ngút trời. Cảm ứng thấy luồng khí chết chóc nhưng gã không thể nào có thể tưởng tượng được rằng tất cả đều tới từ Thần Nam.

Cô ả xinh đẹp đứng ở dưới đất vội vàng nhắc nhở gã, Phi long cũng cuống quýt bất an gầm thét. Nhưng lúc này đã muộn, Thần Nam dùng lực đứng một chân trên long trảo, thân hóa thành một đạo diếu quang bay lên trời. Trong chớp mắt cơ thể hãn dường như hóa thành một thanh kiếm sắc bén.

Một đạo diếu quang từ bên dưới đâm vào cánh rồng sau đó xuyên qua. Người Thần Nam đâm qua cánh rồng thành một lỗ lớn đầm máu, từ phía dưới xông lên. Một vết máu lớn từ trên không trung xối xuống, Phi long gầm lên thê thảm. Thần Nam toàn thân toàn đỏ tươi nhuốm máu rồng, giống như ác ma tới từ địa ngục. Người hãn hóa thành một đạo hồng quang lao tới phía Tiểu Hầu gia.

Lúc hãn ta kịp phản ứng thì đã sợ hãi phát hiện ra rằng cánh tay hãn giữ Tiểu Thần Hi đã rơi ra khỏi người hãn. Thần Nam đã chém đứt nó. Máu tươi từ vết chém phụt ra xối xả.

"Á!" Tiểu Hầu gia kêu lên thảm thiết.

Thần Nam vứt cánh tay bị chém ra, ôm lấy Tiểu Thần Hi vào lòng, sau đó ra lệnh: "Thần Hi nhắm mắt lại! Bây giờ không được nhìn cái gì!"

Tiểu Thần Hi nhắm mắt gật đầu, vùi đầu vào trong lòng hãn.

Thần Nam cười tàn nhẫn, rút trường kiếm ở eo ra, diếu quang lấp lánh, vết máu

bắn ra, cánh tay còn lại của Tiểu Hầu gia bay ra khỏi người.

"Á! Ác ma.." Hắc ta vừa kêu lên, vừa sợ hãi nhìn Thần Nam.

Thần Nam giơ tay hạ kiếm xuống. Chỉ nghe phập một tiếng, nửa đầu của Tiểu Hầu gia đã bị chém bay, máu đỏ, não trắng phụt ra. Thần Nam vung chân đá bay cái xác của hắc.

Người đứng xem ở phía dưới đều hết hồn hết vía. Tất cả mọi người đều không thể ngờ tới rằng chỉ trong một thời gian ngắn tình thế đã đảo ngược. Nhìn người thanh niên người nhuộm máu tươi trên mình Phi long, trong lòng những người đứng xem ở phía dưới đều kinh sợ.

Bọn người của Tiểu Hầu gia, ả con gái xinh đẹp và ba tên công tử quý tộc, mặt như xác chết. Bọn chúng không thể ngờ rằng tình thế thay đổi nhanh đến như vậy.

Phi long gầm thét trên không trung, lồng lộn, mãi lâu sau mới có thể bình tĩnh lại. Lúc này Thần Nam mới có thể thở một hơi.

Lúc này xung quanh quảng trường tập trung bảy tám trăm người tu luyện, ngoài ra còn có một đội quân hai nghìn người đã đến, vây chặt lấy xung quanh. Lúc này vài người ở bên ngoài vội vàng chạy tới sau khi nhìn thấy cảnh tượng trên không trung đều đồng loạt kinh hãi nói: "Là huynh ấy, sao huynh ấy lại ở đây?"

Những người này chính là Long Vũ, Khai Văn, Quan Hạo của Thần Phong học viện. Hôm nay khi họ du ngoạn Khai Nguyên thành thì nghe thấy tiếng rống gầm thét ở phía này, vội vàng chạy tới. Nhưng vì khoảng cách quá xa, nên mãi tận bây giờ họ mới tới nơi.

Sau khi nhìn rõ người trên lưng Phi long là Thần Nam, bọn họ đều kinh hãi há hốc miệng. Họ không thể ngờ rằng hắc mất tích mấy ngày không thấy bóng dáng tại trận đấu Cường giả nhiệt thân của tứ đại học viện lại đột nhiên xuất hiện ở đây, tấm máu giết chết Long kị sỹ.

Thần Nam một tay bế Tiểu Thần Hi, một tay nắm chặt lấy trường đao. Chân khí

màu đen mạnh mẽ dồn vào trong thanh đao, trường đao phát ra từng đợt điều quang, hắc âm mạnh trường đao vào người Phi long, vậy rồng bay tả tơi, máu tươi ào ào phun ra, Hắc long đau đớn găm thét lồng lộn.

Chương 11: Đáng Ngã Giả Từ

Thần Nam hét lớn: "Súc sinh! Ta biết ngươi có thể hiểu lời của ta. Nếu như ngươi không muốn chịu tội, hãy lập tức ngoan ngoãn hạ xuống đất cho ta."

Phi long dường như không phục, nó vùng vẫy mãnh liệt trên không trung. Trường đao trong tay Thần Nam phát ra một đạo ánh sáng màu đen dài chừng một trượng, hắt lại đâm mạnh đao vào mình Phi long. Máu lại xối ra, cơn đau khủng khiếp khiến cho Phi long cuối cùng cũng phải khuất phục. Nó mệt mỏi hạ xuống dưới đất.

Sau khi Phi long hạ xuống mặt đất trên miệng Thần Nam lộ ra nụ cười tàn khốc. Hắn lấy ra ba mươi ba thanh phi đao từ trong túi da hươu, đây là những thanh phi đao đã luyện qua ma pháp mà Phó viện trưởng tặng cho hắn, bên trên có năng lượng ma pháp mạnh mẽ, uy lực không thể coi thường.

Lúc Thần Nam nhảy xuống khỏi mình Phi long, hắn đã tập trung toàn bộ công lực lên ba mươi ba thanh phi đao. Ba mươi ba thanh ma pháp phi đao phát ra ánh sáng đen chói mắt, xung quanh đao tràn đầy ma khí, giống như ngọn lửa ma từ địa ngục tối tăm.

Hắn vung tay ném ba mươi ba cây phi đao đi, sau đó người hóa thành một đạo điều quang nhanh chóng phóng ra xa.

Ba mươi ba cây ma pháp phi đao phát ra những âm thanh quái dị và khí tức chết chóc. Một luồng năng lượng mãnh liệt cuộn cuộn trên không trung, đánh tới chiếc đầu rồng to lớn đồ sộ.

"Phập! Phập! Phập!..."

Ba mươi ba thanh phi đao đều đâm vào gáy Phi long. Phi long gào lên kinh thiên động địa. Ba mươi ba thanh phi đao đồng thời nổ tan trong đầu Phi long,

xương đầu của nó vỡ nát ra, máu tươi và não bắn ra tung toé. Con rồng dài bảy thước không ngừng lồng lộn trên quảng trường.

Những người tu luyện đứng xem và quân binh vội vàng lại đằng sau. Tuy nhiên một số người không kịp lùi lại đã bị cái đuôi rồng khổng lồ quật vào mất mạng.

Rất lâu sau, Phi long mới ngừng lồng lộn, ngã xuống vũng máu không hề động đậy. Không phải là vì uy lực của ma pháp phi đao quá lớn, mà chỉ vì Phi long hôm nay gặp phải người thực sự không nên gặp. Đó là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến nó mất mạng.

Lúc này đám người hỗn loạn của ở bên ngoài dần dần bình tĩnh trở lại. Một viên tướng của quân đội từ ngoài gọi Thần Nam: "Người ra đây..."

Thần Nam không để ý tới hắn, ánh mắt di chuyển tới phía mấy người đồng hành của Tiểu Hầu gia là cô ả xinh đẹp và ba tên công tử quý tộc. Lúc này cả bốn người đang thì thầm bàn bạc, dường như đang thương lượng điều gì. Trong mắt Thần Nam phát ra hai luồng ánh sáng mạnh mẽ, tay trái bế Tiểu Thần Hi, tay phải cầm trường kiếm lao đến.

Bốn người đang thương lượng xem làm thế nào để dồn Thần Nam vào chỗ chết. Thế lực gia tộc của ba tên công tử quý tộc này ở đô thành Tấn quốc không hề tầm thường, bọn chúng định mượn ảnh hưởng của gia tộc để ra lệnh cho đám quân đội bắt lấy Thần Nam.

Lúc này nhìn thấy Thần Nam toàn thân đầm máu đã xông tới chỗ bọn chúng, cả bốn tên đột nhiên biến sắc. Bọn chúng vừa chuẩn bị ứng chiến vừa hét gọi tên viên tướng kia, muốn gã nhanh chóng phái người giết Thần Nam.

Thần Nam lúc này trong lòng chỉ có ý giết người. Hắn nhất định phải giết bốn tên trước mặt. Trong khi chạy, một luồng ánh sáng đen từ trong người hắn phóng ra. Xung quanh hắn ma khí cuộn cuộn giống như ngọn lửa u minh, lại kèm theo những vết máu đáng sợ trên người, hắn giống như hung ma đến từ địa ngục.

Viên chỉ huy nhìn thấy Thần Nam hung hãn, vội vàng ra lệnh cho người xông

lên trước ngăn cản hẳn. Nhưng tốc độ của quân đội làm sao có thể hơn được Thần Nam. Khi bọn họ có chút hành động, Thần Nam đã lao tới trước mặt bốn kẻ kia.

"Không một ai trong số các người có thể sống mà rời khỏi đây, các người phải chết!" Giọng nói vô cùng lạnh lùng, Thần Nam chém ngang trường kiếm. Ánh sáng đen dài gần hai trượng quét ngang qua nghìn quân chém xuống bốn người.

Thế của nó rất đáng sợ, uy của nó làm trời phải khiếp đảm, giọng nói của Thần Nam khiến cho người ta phải sợ hãi. Lúc này thanh thế của hắn giống như ma vương khiến cho những người trước mắt đều phải khiếp sợ. Đối mặt với một đòn mạnh mẽ như vậy hành động của bốn người không giống nhau.

Cô ả xinh đẹp là ái thiếp của Tiểu Hầu gia. Cô ta hận Thần Nam vô cùng, cầm kiếm lên ứng chiến. Ba tên công tử quý tộc kia, một tên cầm một thanh kiếm lên ứng chiến, một tên tránh né, tên thứ ba thì quay người chạy về hướng của quân đội.

Ba tên quý tộc phản ứng như vậy cũng là bình thường. Bọn chúng mặc dù võ công không tồi nhưng đều là phường ăn chơi. Thần Nam vừa nãy giận dữ chém chết Tiểu Hầu gia, phần nợ giết Phi long, đã để lại trong lòng bọn họ ấn tượng không thể phai mờ. Trong lòng bọn chúng đã sợ hãi tới cực điểm.

Thần Nam cười hì hì nhạt nhẽo, lưỡi đao màu đen giống như lưỡi hái của tử thần lấy sinh mạng, chém tan đầu khí của cô ả và tên quý tộc kia, đánh nát hoàn toàn trường kiếm trong tay chúng.

Hai tên quý tộc chưa chạy trốn đã sợ tới mức kinh hồn bạt vía, không dám đứng lại, hai chân guồng thẳng về phía quân đội. Đường trường chỉ còn lại cô ả xinh đẹp. Thị nhìn Thần Nam toàn thân bao phủ ma khí, bất giác run rẩy. Lúc này nỗi sợ cái chết còn lớn hơn nhiều so với sự thù hận trong lòng cô ta. À đánh rơi đao, quay người muốn chạy trốn.

Thần Nam tạo ra thanh thế mãnh liệt khiến cho bốn kẻ kia hoàn toàn bị phân hóa. Lúc này hắn làm sao có thể bỏ qua kẻ đầu tiên hành hạ Tiểu Thần Hi. Hắn bước tới một bước, trường đao mạnh mẽ xuất ra, ánh sáng đen khủng khiếp chém bay đi nửa bả vai của cô ả.

Cô ta kinh hãi kêu la thảm thiết, không ngừng giãy giụa trong vũng máu. Máu nhuộm đỏ mặt đất, máu bắn lên bết vào người cô ta. Mùi tanh của máu khiến người ta buồn nôn.

Thần Nam bế Tiểu Thần Hi bước dài lên phía trước, một đao đâm thẳng vào ngực ả, sau đó nhấc ả ta lên cao quăng về phía ba tên quý tộc đang chạy trốn.

Hơn một trăm quân binh nhìn thấy Thần Nam tiến lại gần, vây kín lấy hắn. Lúc này Khải Văn, Long Vũ, Quan Hạo đều đã chui vào trong đám người, nhưng cuối cùng bị quân đội ngăn lại. Bọn họ hét to lên: "Thần huynh đừng quá xúc động..."

Ba tên công tử quý tộc đã tới bên cạnh viên chỉ huy. Ba người đều đồng loạt rút yêu cầu gĩa lập tức giết chết Thần Nam.

Thần Nam nhìn đám người Khải Văn, Long Vũ, lại nhìn ba tên công tử quý tộc ở chỗ xa, trong mắt hắn lóe sáng. Hắn không có cách nào có thể kìm chế được sát khí trong lòng. Hắn thét lên với đám lính đang chặn phía trước mặt, nói: "Các người mau tránh ra!"

Một trăm người này mặc dù sợ Thần Nam nhưng không thể vì một câu nói mà nhường đường cho hắn.

"Ta hỏi lại một lần nữa, các người rốt cuộc có tránh ra hay không?"

Lúc này viên chỉ huy đứng ở chỗ xa hạ lệnh: "Bắt lấy tên ác đồ ấy cho ta!" Hơn một trăm người cầm lấy đao, kiếm nhất tề xông lên.

"Hôm nay ta phải khai sát giới!" Thần Nam múa đao vun vút, trường kiếm hướng lên trời, nói rành rọt từng chữ một: "Kẻ... nào... cản... ta... phải... chết!"

Chương 12: Huyền Công Ngự Nhân

Thần Nam múa đao xông lên phía trước, vừa xông vào trong đám binh lính là đẩy lên cơn sóng máu.

Những người binh sỹ bình thường làm sao có thể chống lại được Thần Nam khi đã nghịch chuyển huyền công. Lúc đầu hắn chỉ là một đao chém một người nhưng sau đó nhìn thấy những binh lính này vẫn cứng đầu xông lên, đao pháp của hắn lập tức trở nên tàn nhẫn hung bạo, mạnh mẽ hơn, cứ mỗi lần chém ra là bốn năm cái đầu người rơi xuống.

Lúc Thần Nam xông vào đám người, những xác chết nằm rạp phía sau lưng hắn. Trong số một trăm người thì một nửa đều đã chết mất mạng. Trên mặt đất máu tuôn xối xả, máu bốc hơi lên mù mịt, cả quảng trường là mùi máu tanh ngòm. Tóc Thần Nam đều đã nhuộm thành màu máu đỏ tươi, khi hắn chém đầu vô số những tia máu từ trên không trung xối xuống, lúc này hắn giống như một con ma khát máu.

Trên người Thần Hi sớm đã nhuốm đầy máu tươi, cô bé run lên trong lòng Thần Nam. Thần Nam cúi đầu nhìn xuống, phát hiện ra mắt cô bé không ngừng máy động.

"Thần Hi không được mở mắt! Lúc này nhất định phải nghe lời ca ca!" Thần Nam ra lệnh.

"Dạ!" Thần Hi lí nhí đáp.

Thần Nam tay cầm đao lại tiếp tục xông lên phía trước. Lúc này ba tên công tử quý tộc đã sợ tới mức hồn bay phách lạc, đối diện với Thần Nam giống như một con ác quỷ, bọn chúng đã sợ tới vỡ mật. Ba tên chia làm ba hướng kinh hoàng bỏ chạy.

Viên tướng trẻ tuổi lại lệnh cho quân binh xông lên trước, ngăn cản Thần Nam,

nhưng lúc này tất cả binh sĩ trong lòng đều sợ hãi. Mặc dù bị ép xông lên nhưng không có một tên nào dám ra tay.

Thần Nam cười ha hả, tung người nhảy lên, bay ngang ra xa năm trượng, vượt qua đám binh sĩ đang ngăn cản hẳn, đuổi theo một tên công tử quý tộc. Hắn cười nhạo nói: "Hôm nay cho dù lão thiên vương tới cũng không thể bảo vệ tính mệnh của người!"

Lời nói cuồng ngạo lạnh lùng không chỉ khiến cho tất cả đám binh sĩ cảm thấy khiếp đảm mà còn khiến cho tất cả những người tu luyện đứng xem trận chiến cũng phải sợ hãi.

Lúc này Long Vũ đã xông qua sự cản trở của đám binh sĩ tới trước mặt viên tướng trẻ kia nói nhỏ với hắn ta điều gì đó. Viên tướng trẻ trước mặt Long Vũ mặc dù không mang bộ dạng cung kính nhưng cũng tỏ ra lễ độ.

"Ta xem người chạy tới đâu?" Thần Nam còn chỉ cách tên công tử quý tộc có ba trượng. Tên công tử quý tộc sợ tới kinh hồn bạt vía, hắn vội vàng chạy vào trong đám binh sĩ. Hắn ta vừa chạy vừa hét lên: "Mau bảo vệ bản công tử! Kẻ nào làm bị thương hẳn sau này bản công tử sẽ thưởng vạn lạng vàng."

Trọng thưởng ban ra tất sẽ có kẻ dừng phu lĩnh mệnh. Không ít binh sĩ xông tới phía Thần Nam. Nhưng như vậy cũng làm sao có thể ngăn cản được mãnh hổ. Trường đao trong tay Thần Nam chém xuống mạnh mẽ, vô số đầu người lăn lông lốc trên mặt đất. Rõ ràng là cuộc chém giết đơn phương.

Tên công tử quý tộc và Thần Nam rượt đuổi trong đám hai nghìn quân lính. Lúc này Thần Nam đã chém chết không biết bao nhiêu người.

"Cho dù là thiên binh vạn mã ở trước mặt ta, cũng không thể ngăn ta giết người!" Lúc nói câu nói này Thần Nam đã đuổi tới sau lưng tên công tử quý tộc kia, giọng nói sắc lạnh giống như tới từ địa phủ u tối. Hắn chém mạnh một đao ra phía trước, vào lưng tên công tử quý tộc kia. Lưỡi đao cắm vào trong xương của gã khiến hắn đau đớn nát tim gan kêu lên thảm thiết.

Thần Nam dưới sự chú ý của hàng nghìn quân binh, nhắc tung gã ta lên không trung, sau đó tay giơ lên chém xuống biển hắc đứt thành hai đoạn, máu phun xối xả.

Giờ này khắc này, Long Vũ và viên tướng trẻ kia đều phẫn nộ nhìn Thần Nam. Hai tên công tử quý tộc cũng đang đứng cạnh bọn họ. Từ thái độ của hai kẻ đó có thể thấy rằng chúng có chút kiêng nể Long Vũ.

Thần Nam nhận thấy thân phận của Long Vũ tại Tấn quốc cũng không phải là tầm thường, ít nhất cũng không kém hơn so với mấy tên quý tộc công tử kia.

Lúc này thần thái của Long Vũ khác xa so với ngày thường. Nàng ta tỏ ra đoạn trang vô cùng. Nàng ta nghiêm mặt nói với Thần Nam: "Thần công tử xin hay bình tĩnh, đừng quá xúc động! Hãy cất trường đao trong tay đi, lại đây nói chuyện!"

Thần Nam không đáp lại, đeo trường đao vào lưng, bước nhanh về phía trước. Nhìn thấy Thần Nam lại gần, hai tên công tử quý tộc kia tỏ ra vô cùng sợ hãi.

Thần Nam đứng lặng yên trước mặt bốn người, trên mặt không bộc lộ chút tình cảm gì nhìn bốn bọn họ.

Viên chỉ huy vô cùng phẫn nộ. Hôm nay thủ hạ của hắn ta tử thương hơn trăm người. Hắn ta lạnh lùng nói với Thần Nam: "Người tại sao lại tới đô thành Tấn quốc hành hung trên phố, hơn nữa lại chống lại luật pháp giết vô số quân binh. Người có biết đó lại đại tội giết cả gia tộc không?"

Đột nhiên Thần Nam nhanh như chớp rút trường đao từ sau lưng ra. Một đạo ánh sáng đột nhiên xuất hiện, lưỡi đao lạnh lùng, chỉ trong chớp mắt cắm vào ngực một tên quý tộc công tử. Tiếp theo hắn không rút đao ra khỏi người tên công tử quý tộc mà liên tiếp vung xác hắn lên, chém mạnh xuống đầu tên công tử quý tộc còn lại. Tên công tử quý tộc bị nhắc lên dường như lưng bị chặt. Tên công tử còn lại thì bị chém bay đi nửa cái đầu.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt. Mọi người đều không ngờ rằng có thể ra một biến cố đáng sợ như vậy. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hai tên công tử quý tộc đã bị Thần Nam giết chết, xác còn nằm dưới chân hắn.

Hành động này của Thần Nam diễn ra ngay trước mắt của quân đội Tấn quốc khiến cho viên tướng trẻ kia vô cùng phẫn nộ. Hắn ta nhanh chóng lùi lại mười mấy bước, sau đó hét lớn: "Tất cả mọi người xông lên, bắt lấy hắn cho ta. Nhất định không được để tên hung đồ này chạy thoát."

Hai nghìn quân binh vây chặt lại, nhưng không một ai dám xông lên phía trước. Một người uy hiếp cả nghìn người, điều này khiến viên tướng trẻ vô cùng phẫn nộ, nhưng hắn cũng không có cách nào để hạ lệnh cho đám binh sĩ này xông lên được.

Long Vũ kinh ngạc vô cùng. Nàng không thể tin Thần Nam trước mắt chính là người nàng quen, người luôn luôn tươi cười tinh nghịch, thích trêu đùa. Thần Nam ở ngay trước mặt nàng, đã cầm đao giết người, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, khiến cho nàng cảm thấy thật xa lạ...

Thần Nam từ khi nghịch chuyển thần công, trong lòng liền nổi cơn sát khí, tuy nhiên trong đầu hắn thì vô cùng tỉnh táo. Tình thế trước mắt hắn nắm rõ trong lòng bàn tay và cũng biết hậu quả của những việc mà hắn đã làm.

Trong ranh giới của thiện ác, khi cánh cửa thiện trong tim một người đóng lại, thì cánh cửa ác liền mở ra. Trong lúc này trong lòng Thần Nam xuất hiện một cảm giác lạ. Huyền công gia truyền sao lại quái dị như vậy. Sau khi huyền công nghịch chuyển khiến cho hắn thích chém giết, rốt cuộc là con người chế ngự huyền công hay là huyền công chế ngự con người?

Chương 13: Tương Khai Sát Giới

Trong lúc này trong lòng Thần Nam xuất hiện một cảm giác lạ. Huyền công gia truyền lại quái dị như vậy. Sau khi huyền công nghịch chuyển khiến cho hắc thích chém giết, rốt cuộc là con người chế ngự huyền công hay là huyền công chế ngự con người?

Cuối cùng hắc cũng hiểu ra tại sao cha hắc khi đã bước vào cảnh giới tiên vũ cũng không dám nghịch chuyển huyền công. Huyền công có thể điều khiển tình cảm của con người, khiến cho mặt tâm tối ở tận cùng trái tim của con người bùng phát ra một cách rõ ràng cụ thể. Huyền công gần giống yêu! Huyền công gần giống ma! Cảm giác lạ lùng đang tràn ngập trong tim hắc. Hắc không biết sau ngày hôm nay trên người hắc sẽ xảy ra những gì?

Tình thế trước mắt không cho phép Thần Nam nghĩ ngợi nhiều. Hắc nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không thì khi quân đội điều các cao thủ thật sự tới thì hắc có muốn rời đi cũng khó như lên trời.

Hôm nay huyền công nghịch chuyển, mặc dù hắc không đạt tới Tứ Giai siêu cấp cao thủ nhưng so với ngày thường hắc đã mạnh hơn rất nhiều. Muốn rời khỏi nơi này hắc chỉ cần dựa vào công lực mạnh mẽ mở ra một con đường máu xông ra khỏi vòng vây trùng trùng này.

Trường kiếm trong tay Thần Nam hướng lên trời, xung quanh người ma khí bao phủ dày đặc. Quần áo nhuộm máu đỏ tươi, tóc nhuộm máu, hắc giống như một tu la ma thần hiện ngang đứng trong trận chiến. Hắc hét lớn: "Sự việc ngày hôm nay chưa vị tại hiện trường đều nhìn thấy. Thần mỗ đại khai sát giới ở đây hoàn toàn là do bị ép không còn cách nào. Bọn chúng đáng bị giết! Ta không quan tâm thân phận của bọn chúng là gì, không quan tâm chúng có địa vị thế nào, hôm nay cho dù bọn chúng có may mắn trốn thoát một ngày nào đó ta cũng sẽ lấy thủ cấp của bọn chúng. Bây giờ sự việc đã kết thúc, Thần Nam xin rời đi. Để bảo vệ tính mệnh của

mình, nếu như có người ngăn cản, Thần mô tuyệt đối không dung tình!"

Nói rồi Thần Nam xé áo ngoài thành một sợi dài, buộc chặt Tiểu Thần Hi vào trước ngực mình. Hắn không dám để Thần Hi ở sau lưng, vì sợ nếu không cẩn thận, có chút thiếu sót lại hối hận không kịp.

Lúc này, hai nghìn binh sỹ vây chặt lấy hắn. Mặc dù tay nắm chắc đao kiếm đứng đối diện với hắn nhưng không có ai dám liều mạng xông lên. Đúng lúc này, một người đứng xem ở phía xa ngạc nhiên kêu lên: "Ta nhận ra rồi, anh ta chính là Sở quốc Hộ quốc kỳ sỹ Thần Nam, hôm đó anh ta ở Sở quốc hoàng thành giương cung bắn Thiên Long, lúc mọi người vây xung quanh ta đã có vinh hạnh được nhìn thấy anh ta!"

Một hòn đá làm dậy lên nghìn con sóng. Lời vừa nói ra, không chỉ những người đứng xem xung quanh nhốn nháo mà ngay cả hai nghìn binh sỹ đang bao vây Thần Nam cũng vô cùng kinh ngạc.

Ngày hôm đó đại chiến Long kỵ sỹ ở hoàng cung Sở quốc, Thần Nam giương cung bắn Thiên Long, uy danh đã vang dội khắp các nước. Tu luyện giả ở khắp các nước đều biết tới Sở quốc có một vị thanh niên cao thủ kiệt xuất tên là Thần Nam. Do Sở quốc phong tỏa tin tức hắn cầm Hậu Nghệ cung chống lại Sở quốc nên bên ngoài rất ít người biết được rằng hắn đã phản bội Sở quốc, đã không còn là Hộ quốc Kỳ sỹ của Sở quốc.

Người thanh niên giết chết ác thiếu của Tấn quốc là Hộ quốc Kỳ sỹ của Sở quốc, lại là nhân vật truyền kỳ bắn hạ cự long. Điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của mọi người. Trong đó ngạc nhiên nhất vẫn là Khải Văn, Long Vũ, Quan Hạo của Thần Phong học viện. Bọn họ cũng không thể nào có thể ngờ tới được kẻ 'bại hoại' này lại là Thần Nam đại danh鼎鼎.

Tên tướng trẻ tuổi ở trong quảng trường cũng chờ người ra. Hung đồ tay nhuộm đầy máu tươi kia lại có một lai lịch lớn như vậy, điều này khiến cho hắn ta rơi vào khó xử. Sở quốc là một trong ba nước mạnh của đông đại lục. Nước này mạnh hơn so với Tấn quốc nhỏ bé không biết bao nhiêu lần. Anh hùng hộ quốc của nước này lại gây ra sóng gió lớn như thế này ở Tấn quốc, chuyện này thật khó xử lý. Gã đã

không thể đơn giản coi Thần Nam là ma vương sát nhân rồi.

Lúc này những tu luyện giả vây lấy xem càng ngày càng đông, có thanh niên cao thủ của tứ đại học viện, có các tiền bối danh tiếng của Tấn quốc, có cả những người tu luyện ở các nước khác vừa hay nhìn thấy cảnh này. Tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hôm nay Thần Nam giết chết Phi long, giết ác thiếu, chống lại quân đội của Tấn quốc. Hàng loạt chuyện này nhất định sẽ truyền tới tất cả các nước. Đại danh của Thần Nam nhất định sẽ một lần nữa trở thành tâm điểm bàn luận của mọi người.

Hai nghìn quân đội đứng đối diện với Thần Nam. Viên tướng trẻ nhất thời không biết làm thế nào. Lúc Thần Nam sắp sửa mở cuộc huyết chiến phá vòng vây. Bên ngoài quảng trường vô cùng hỗn loạn, cát bụi bay mù mịt, năm trăm kỵ binh tay cầm giáo dài đang xông đến.

Những tu luyện giả đứng xem vội vàng nhường đường, năm trăm kỵ binh nhất tề xông vào quảng trường. Đi đầu là một vị tướng chừng bốn mươi tuổi, cười trên một con ngựa cao lớn. Về mặt ông ta đau khổ, thét lên bi thương: "Hung thủ giết con trai ta ở đâu? Hôm nay ta nhất định băm nát ngươi thành nghìn mảnh!"

Long Vũ sau khi nhìn thấy tướng quân mình khoác kim giáp, bố của người chết tới đây. Nàng ta không phải công chúa, không phải là nữ vương, cho dù có ra mặt cũng không thể có bất cứ tác dụng gì, bây giờ chỉ có thể đứng cạnh quan sát.

Khải Văn, Quan Hạo thì lo lắng cho Thần Nam vô cùng. Mặc dù thời gian Thần Nam sống với họ không lâu nhưng cũng đã có chút tình cảm với nhau.

Viên tướng trẻ sau khi thấy tướng quân trung niên tới thì thở một hơi dài. Cuối cùng thì gã cũng có thể ném được củ khoai nướng bỏng tay này đi. Gã bước lên phía trước hành lễ với vị tướng quân trung niên sau đó nói nhỏ tình hình với ông ta.

Vị tướng quân trung niên đau buồn căm giận nói: "Ta không cần biết hắn ta là cái gì của Sở quốc, ta không cần biết hắn ta là Hộ quốc Kỵ sỹ hay là cái thứ gì. Đã

giết con ta, hôm nay nhất định ta phải rút gân xé thịt hăn."

Viên tướng trẻ vội vàng bước lên thì thầm với ông ta, nói về những lợi hại phân tranh có thể xảy ra giữa hai nước. Cuối cùng viên tướng trung niên vẫy tay nói: "Tất cả các anh em hãy cỡi giáp trụ của mình ra!"

Năm trăm kỵ binh tỏ ra đã trải qua huấn luyện rất lâu rồi, nghe thấy mệnh lệnh không hề do dự đều nhanh chóng cỡi bỏ áo giáp trên người.

Dưới sự chỉ đạo của viên tướng trung niên, năm trăm kỵ binh không mặc áo giáp thay thế hai nghìn bộ binh, vây chặt lấy Thần Nam ở bên trong. Mỗi người trong tay đều cầm giáo dài hướng về phía hăn.

"Ta bây giờ không phải là tướng quân gì cả, chỉ là một người cha báo thù cho con. Bọn họ cũng không phải là binh sĩ gì hết mà chỉ là những binh đinh, gia tướng trong phủ của ta. Người trong mắt ta bây giờ cũng không còn là Hộ quốc Kỵ sỹ của Sở quốc. Người chỉ là kẻ cuồng đồ giết người! Bây giờ ta sẽ dẫn những người trong phủ của ta báo thù cho con trai của ta! Hung đồ mau giao mạng ra đây!" Tướng quân trung niên nói xong liền hạ lệnh cho mọi người xông về phía Thần Nam.

"Khoan!" Thần Nam nói: "Người không muốn biết rõ tại sao ta ra tay giết chết con trai người sao?"

"Hừm, không muốn! Ta bây giờ chỉ muốn giết chết người, không tiếc bất cứ giá nào!" Tướng quân về mặt đây dữ dằn nói.

"Nghe xong câu nói này của người, ta cũng không còn kiêng kỵ gì nữa. Lát nữa ra tay nhất định không nể tình. Đúng là trên đã không thẳng thì dưới sẽ cong! Tới đây! Thần mỗ hôm nay phải đại khai sát giới!" Thần Nam giống như ma thần, mái tóc dài không có gió cũng bay, hai mắt phóng ra hai đạo điều quang, ma khí bao quanh người hăn dường như có vết tích thực thể hóa hình thành một tấm ma giáp hộ thể.

"Xông lên! Giết hăn cho ta!" Tướng quân gầm lên.

Chương 14: Ngũ Giai Lai Tập

Năm trăm kỵ binh đã được huấn luyện kỹ càng, sau khi nghe xong mệnh lệnh lập tức xông lên không hề có chút hỗn loạn. Phía đông trước tiên xông lên hai mươi chiến mã, người trên mình ngựa cầm giáo dài lao về phía Thần Nam. Lúc hai mươi kỵ sỹ đó tới cách Thần Nam không tới mười trượng, phía bắc lại xông tới hai mươi kỵ binh tay cầm trường thương.

Thần Nam đã hiểu trận thế của bọn họ. Cứ hai mươi người tạo thành một nhóm, luân lưu xông tới từ bốn phía, khiến hấn rơi vào gọng kìm tấn công vĩnh viễn không bao giờ kết thúc. Ông ta cười tàn nhẫn nói: "Hôm nay ta phải giết chết ác ma! Giết!"

Hai mươi kỵ binh phía đông đã tiến lại gần, Thần Nam đã cầm đao chủ động xông lên. Luồng sáng màu đen dài hơn hai trượng quét ngang qua, bốn người bốn ngựa xông tới trước mặt hấn bị tia sáng hóa thành thực thể chém thành tám đoạn, máu tươi phun trào, mảnh xác bắn ra.

Một đao uy chấn khắp hiện trường. Bất kể là binh sỹ hay những tu luyện giả đứng xem ở bên ngoài, tất cả tim đều đập thình thịch.

Lúc này đám kỵ binh ở phía bắc cũng đã xông tới trước mặt Thần Nam. Lần này sau khi chém bay bốn người bốn ngựa xong, hấn tiếp tục bay thẳng lên không, chém hai đao xuống đám kỵ binh đi ở phía xa, lại tám người ngựa ngã lộn xuống đất.

Trên quảng trường tràn ngập xác vụn, hơi máu không ngừng bốc lên, lại công thêm cái xác khổng lồ của Phi long, khiến cho nơi đây thật giống cõi tu la.

Thần Nam cầm đao đứng ở giữa quảng trường không động đậy, đợi kỵ binh xông lên.

Ma vương! Đúng là ma vương thích máu người!

Lúc này tất cả mọi người đều có một ảo giác như vậy. Trên quảng trường người thanh niên cao to sừng sững không hề nhúc nhích thật giống như ma vương hóa thân, khí ma bao phủ bên ngoài người hắn giống như ở bên ngoài hắn hình thành một hư ảnh ác ma, vô số ác ma tham bái trước mặt hắn.

Ảo giác? Ảo giác? Quảng trường chàn ngập không khí chết chóc, khắp không gian đều tràn ngập hơi máu, đã không có ai có thể phân biệt rõ ràng được là thật hay là giả.

Hết đội kỵ binh này tới đội kỵ binh khác xông về phía Thần Nam, nhưng không thể làm Thần Nam bị thương. Nếu như cứ tiếp tục như thế này, có lẽ bọn họ phải đợi tới lúc Thần Nam sức cạn lực kiệt rồi mới có thể giết chết hắn. Nhưng cái giá như vậy thì lớn quá, tới lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết.

Xác chết trên quảng trường chất thành núi, máu chảy thành sông, Thần Nam đã chém chết gần trăm người, quảng trường đã biến thành địa ngục trần gian. Tuy nhiên Thần Nam đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Đúng lúc hắn nhìn thấy cơ hội chuẩn bị đột phá vòng vây, một người mặc áo đen bịt kín mặt xông vào trong quảng trường, chém mấy kị sỹ xông tới trước mặt Thần Nam.

Thần Nam kinh ngạc nói: "Đứng lại? Người là ai?" Trong tình huống này hắn không dám tin tưởng một ai.

Ở bên ngoài quảng trường là một trường hỗn loạn. Những tu luyện giả không ngừng bàn tán, chẳng ai có thể ngờ tới rằng có người xông vào trong vòng vây của thiết kỵ.

"Là ta, đừng làm ồn! Ta tới đây để cứu người!"

Thần Nam kinh ngạc vô cùng. Hắn đã nhận ra giọng nói của người đó, đó chính là lão họ Dương gặp ở Tiên Vũ học viện. Lão ta chính là giáo sư võ hệ phương đông của Thần Phong học viện, tên là Dương Lâm. Thường ngày lão thích mặc đồ màu tím cùng với gia gia của Đông Phương Phương Hoàng thường ngày thích mặc đồ màu lam, được học sinh của Thần Phong học viện gọi đùa là "Song nhân hảo sắc".

Trước khi tới Cổ Tiên Di Địa, Thần Nam đã hứa với lão ta là sẽ về trước khi trận đấu Nhiệt thân bắt đầu, nhưng cuối cùng lại đi mất tăm. Lúc này dưới tình hình nguy hiểm vạn phần, Dương Lâm đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn. Điều này thật sự khiến cho hắn vô cùng cảm động.

Dương Lâm nói nhỏ: "Cao thủ của Tiên Vũ học viện đã tới đây, chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Lát nữa ta sẽ giúp người mở đường ra khỏi Khai Nguyên thành, đột phá vòng vây xong, Khải Văn và Quan Hạo sẽ ở ngoài thành tiếp ứng cho người, ta tới sau."

Thần Nam nhìn lão già đang bịt mắt đứng trước mặt mình. Có điều gì đó không thể nói ra lời. Hắn không phải là học sinh của Thần Phong học viện. Trận đấu Cường giả nhiệt thân, hắn cũng không thay mặt Thần Phong học viện đấu được lấy một trận. Vậy mà người này lại đúng lúc cấp bách nguy hiểm ra tay cứu hắn. Đang lúc hắn cảm động không khỏi có chút mê muội. Nhìn qua biết bao nhiêu người tính tình độc ác, hắn khó có thể tránh được chút nghi ngờ.

"Tại sao thầy lại cứu tôi?"

Lão ta trách nhỏ: "Bây giờ mà người vẫn còn thời gian để nghĩ ngợi lung tung hay sao? Không cần nghĩ ngợi nhiều, ta hoàn toàn không có ác ý. Sau khi chạy khỏi Khai Nguyên thành, người và bọn Khải Văn nhanh chóng trở về Tội Ác chi thành. Thần Phong học viện có thể bảo vệ cho người."

Sau khi nghe xong câu nói này, Thần Nam tỏ ra có chút kinh ngạc. Lão già này lại nói Thần Phong học viện có thể bảo vệ cho hắn, điều này đúng là khiến người ta khó hiểu.

Lão thì thào nói: "Thần Phong học viện đang làm một cuộc nghiên cứu rất lớn, sau này cần có sự giúp đỡ của người, nên tuyệt đối không thể để bất cứ ai làm tổn hại đến người. Ta nói thẳng thắn là cũng có chút công lợi, tuy nhiên tất cả đều là sự thật, xin người hãy tin rằng Thần Phong học viện không có chút ác ý gì với người!"

Dương Lâm đã thẳng thắn nói ra ẩn tình ở bên trong như vậy, Thần Nam càng có cảm tình với lão. Hắn nghiêm giọng nói: "Được, sau này nếu như có thể giúp đỡ

ngiên cứu của Thần Phong học viện tôi nhất định sẽ tận lực giúp!"

Lúc này viên tướng trung niên chỉ huy thiết kỵ hết đội này tới đội khác không ngừng tấn công, xác chết trên quảng trường vô số.

Đúng lúc này một tiếng gầm lớn từ xa vọng lại, âm thanh giống như tiếng sấm dậy trên không trung: "Kẻ nào giở thói càn rỡ ở Tấn quốc chúng ta? Chống lại quân đội đế quốc ở đế đô? Tấn quốc chúng ta không có người hay sao?"

Biết bao nhiêu kỵ binh giật mình suýt nữa ngã lộn từ trên lưng ngựa xuống đất. Nhiều người trong đám bộ binh phải dựa vào nhau. Những tu luyện giả đứng xem ở bên ngoài cũng cảm thấy một luồng khí huyết bùng bùng.

Dương Lâm nói: "Không xong rồi, đây là một lão quái vật của Tiên Vũ học viện, võ công sắp bước vào Ngũ Giai cảnh giới. Một tên công tử quý tộc người giết ngày hôm nay là đồ đệ của ông ta. Không ngờ cao thủ đầu tiên của Tiên Vũ học viện tới đây lại là hãn, mau đi cùng ta!"

Dương Lâm kéo Thần Nam nhanh chóng chạy về phía trước. Lão hình như đã cảm giác được tình thế nguy cấp và nghiêm trọng nên ra tay không lượng tình, mỗi chưởng đánh ra đều khiến cho vài người ngựa tan tành.

Hai người liền chết đột phá vòng vây ra ngoài. Lúc này Thần Nam hai mắt đỏ lù, hãn không biết là đã giết chết biết bao nhiêu người, đao đã bị cong queo.

"Tất cả mọi người mau tránh ra cho ta! Ta cần xem xem là kẻ nào mà dám ngang ngược đến thế?" Một lão già râu tóc bạc phơ, người cao lớn bay cách mặt đất mười mấy trượng, từ trên đầu đám kỵ binh bay tới hiện trường.

Lão già này lạnh lùng nhìn Dương Lâm, sau đó nhìn Thần Nam không chớp mắt. Một áp lực mạnh mẽ vô hình phóng về phía Thần Nam, một dao động khủng khiếp, lan tỏa cuộn cuộn không thôi khắp quảng trường.

Chương 15: Nghịch Thiên Thất Ma Dao (Thượng)

Lão nhân nhần mục lạnh nhạt lướt qua Dương Lâm, sau đó nhìn chăm chăm vào Thần Nam, một cỗ áp lực vô hình to lớn hướng đến hắn, ba động khủng bố đó làm cả quảng trường rung động theo.

"Người chính là chàng thanh niên dùng Hậu Nghệ cung bắn chết thiên long? Hừ, cũng không tệ, không ngờ lại đến Tấn quốc của ta giương uy." Giọng lão trở nên gắt gỏng hơn: "Có phải người xem thường Tấn quốc ta không có người?"

Thần Nam không kiêu ngạo cũng không khiếp sợ, đáp lời: "Mọi chuyện ta làm hôm nay, mọi người trong trường này đều thấy, mấy tên độc ác đó có chết cũng chưa hết tội! Việc ta giết mấy vị quan binh đó cũng chỉ là tự vệ mà thôi."

Lúc nghe đến chỗ "mấy tên độc ác đó có chết cũng chưa hết tội", những sợi gân xanh trên đầu lão nhân hằn lên, lão tức giận nói: "Lại còn giáo biện, hôm nay người tại kinh đô của Tấn quốc sát hại nhiều nhân mạng như thế, lão phu tuyệt sẽ không để người sống sót mà rời khỏi đây. Ta không hề có quan chức gì tại Tấn quốc, hiện tại ta sẽ bằng thân phận của mình mà lấy mạng tên cuồng đồ nhà ngươi. Nhớ lấy tên họ của lão phu là Đào Nhiên, để có chết cũng không phải là tên quỷ hồ đồ." Xem ra Đào Nhiên rất cố kị bởi thân phận Hộ Quốc Kỳ Sĩ Sở quốc của Thần Nam.

Thần Nam đối với tình thế trước mắt rõ như lòng bàn tay, biết rằng lão nhân này đối với hắn đã động sát tâm, dù có nói gì cũng sẽ không buông tha hắn. Bất quá Thần Nam sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội sống sót nào, hắn lạnh lùng hạ thấp giọng, cười nói: "Bớt lấy tuổi tác ra mà dọa ta đi, lão đúng là hồ đồ, hay lão là ông trời chăng? Ta đang là Hộ Quốc Kỳ Sĩ của Sở quốc, nếu như tại kinh đô Tấn quốc bị lũ vô si vây đánh đến chết, lão nói xem sẽ có hậu quả gì? Tại nước Sở thân phận của ta tuy không trọng yếu gì, nhưng vì thể diện của quốc gia, Sở quốc tuyệt đối không dễ dàng gì mà bỏ qua, Tấn quốc hãy đợi đến lúc bị công thành đi!"

Đào Nhiên hơi biến sắc, nhưng sau cùng lão cũng hạ giọng cười nhạt, nói: "Để ta làm thử chuyện động trời nhé, vì một mình ngươi mà Sở quốc sẽ phát động một trường chiến tranh sao? Hừ, hôm nay ta sẽ thử giết ngươi xem có bị làm sao không!"

Thần Nam biết rằng kế dọa nạt đã thất bại, lập tức thủ thế chuẩn bị chiến đấu.

Đào Nhiên lộ xuất ra dáng vẻ chính khí凛冽, cao giọng nói: "Hôm nay không giết tên hung đồ như ngươi, thiên lý khó dung, lão phu sẽ thay trời hành đạo." Một cổ đại lực mạnh mẽ từ trên người lão xuất hiện, lão cử chưởng phách về hướng Thần Nam.

Sức mạnh như dời non lấp biển, cuộn cuộn trong quảng trường, lực lượng đó như nộ hải cuồng phong. Tuyệt đối không phải là lực lượng mà Thần Nam có thể kháng cự. Dương Lâm đứng bên cạnh hần lập tức cử song chưởng thay Thần Nam nghênh tiếp, Thần Nam cũng cử đao dụng toàn lực phách ra.

Nhưng lực lượng gần với cảnh giới ngũ giai này, hai người bọn họ không có đủ sức để kháng cự. Đại lực đó bao la như trường giang cuộn sóng, lại liên mạch như đại hà, xung phá qua chưởng lực và đao mang của hai người, kích thẳng đến.

Dương Lâm thì còn miễn cưỡng trụ được, chứ Thần Nam thì tuyệt đối vô pháp tiếp nhận một kích này. Dương Lâm lập tức kéo hần lùi về sau, nhưng đang lúc lui lại thì Thần Nam lại đẩy tay Dương Lâm đang nắm ra, lập tức xoay người lại. Hần không thể để Thần Hi đang ở trước ngực trúng phải cổ đại lực đó, lỡ như có chút sai lầm nào, hần sẽ phải ân hận suốt đời.

Vì vậy mà hần bị chậm lại, chưởng lực dữ dội của Đào Nhiên đã kích đến, sau lưng Thần Nam bị một cổ lực lượng cường đại hung mãnh đập tới. Hần thổ ra một ngụm tiên huyết, văng lên không trung tới bảy, tám trượng mới rơi xuống, phun ra từng ngụm, từng ngụm lớn huyết dịch.

Thần Nam cảm giác dường như ngũ tạng đã bị vỡ nát, không ngừng ho ra máu, hần không cần biết thương thế bản thân nghiêm trọng đến mức nào, cũng không cần biết còn có thể sống được hay không. Ngược lại hần rất đổi vui mừng, nếu như bản

thân xoay chuyển không kịp lúc, Tiểu Thần Hi e rằng khó có thể thoát khỏi.

"Ca ca..." Lúc này Thần Hi trong lòng hẳn đã mở mắt ra, nước mắt ướt đầm gương mặt, đôi tay nhỏ hoảng loạn bụm miệng hẳn lại, nhưng tiên huyết vẫn cứ theo bàn tay đó tuôn ra ngoài.

Thần Hi tựa hồ đã ý thức được điều gì, nó ôm chặt lấy cổ Thần Nam, nức nở khóc: "Ca ca... ca không được bỏ rơi muội... ca đã nói phải chăm sóc cho muội suốt đời suốt kiếp này mà... hu hu..."

Tiếng khóc thê lương của tiểu nữ hài làm những người quan chiến bên ngoài có cảm giác đau xót trong lòng, đối với hai người bạn Thần Nam nhất mực đồng tình.

Dương Lâm lo lắng nhìn Thần Nam, cường lực ban nãy không ai có thể hiểu rõ bằng hẳn, đó là một kích toàn lực của lão quái vật đã tiếp cận ngũ giai cảnh giới, nếu như là cao thủ tầm thường thì sớm đã vong mạng. Hẳn không biết Thần Nam đã bị trọng thương đến mức nào, cũng chẳng biết hẳn còn có khả năng sống sót được hay không.

Thần Nam lại ho ra thêm năm, sáu ngụm tiên huyết nữa, cuối cùng cũng có thể mở miệng nói được. Hẳn lau vết máu nơi khóe miệng, nặn ra một nụ cười, vỗ về: "Thần Hi ngoan, đừng khóc! Ca không việc gì đâu, không phải ca đã từng thề, phải được trông thấy muội vui vẻ mà trưởng thành, sau này còn xem muội lấy chồng hạnh phúc như thế nào nữa chứ. Trước khi đó thì ca ca tuyệt sẽ không rời khỏi Thần Hi, quyết không bỏ rơi Thần Hi cho dù..." Nói đến đây hẳn gần như lại muốn phun ra một ngụm tiên huyết, nhưng vẫn cố gắng ép trở xuống.

Thần Hi vừa khóc vừa nói: "Ca ca không được gạt muội, ca ca vĩnh viễn cũng sẽ không được rời xa muội..."

Thần Nam cố gắng lên tinh thần, làm ra bộ vui vẻ: "Ca ca vĩnh viễn sẽ không rời khỏi muội, Thần Hi đừng sợ! Là ca ca không tốt, vừa mới đưa muội rời khỏi núi thì đã để muội chịu nhiều ủy khuất rồi, để muội phải chứng kiến nhiều tội ác tại nhân gian như vậy. Bất quá khi nhỏ mà phải chịu khổ nạn không hẳn là xấu, nó sẽ làm cho muội được phú quý vinh hoa lúc trưởng thành. Thần Hi đừng khóc, đừng

sợ, ca ca vĩnh viễn ở bên cạnh muội, vĩnh viễn bảo vệ muội... khụ khụ..." Hắn lại ho lên kịch liệt, liên tiếp thổ ra ba ngụm máu lớn.

Đào Nhiên kinh dị nhìn Thần Nam, lão không ngờ được Thần Nam sau khi chịu một kích đó lại có thể đứng dậy được, thật quá sức tưởng tượng, lão cũng không dám tin một gã hậu sinh văn bối lại có thể cường hãn như thế.

"Ca ca..." Thần Hi khóc khàn cả tiếng, nhè nhẹ vuốt lên má Thần Nam.

Thần Nam ôn nhu nói: "Thần Hi, muội tuy là một nữ hài tử, nhưng cũng đã học được tính kiên cường rồi."

"Muội sẽ chỉ khóc vì ca ca thôi!"

Câu nói của Thần Hi suýt chút nữa đã làm Thần Nam rơi lệ, hần nhẹ giọng vỗ về: "Tốt rồi, đừng khóc nữa, bây giờ ca ca phải vận công liệu thương đây!"

Thần Hi cố kìm nén không phát ra tiếng khóc, thút thít một lúc rồi từ từ bình tĩnh lại, ngoan ngoãn không để phát ra tiếng động nữa. Vào lúc này hơn một trăm vị cao thủ của Tiên Võ học viện đã tiến nhập vào trong trường, đa số trong đó đều là học sinh, bọn họ bao vây Thần Nam và Dương Lâm vào giữa.

Tiên Võ học viện tọa lạc tại phía nam cách Tấn quốc đô thành hai mươi dặm, học viện tại Đông đại lục có địa vị thần thánh, trong các quốc gia có rất nhiều võ tướng tốt nghiệp tại nơi này. Tuy nhiên, nơi đây dù có địa vị siêu nhiên, nhưng chung quy vẫn thuộc đất Tấn quốc, tự nhiên sẽ có những mối quan hệ với thượng tầng giai cấp của Tấn quốc. Hôm nay do học viện nhận được phi cấp truyền thư từ trong nội thành, vội gấp rút phái người đến trước để tróc nã tên siêu cấp "hung nhân" bản lĩnh cường hãn này.

Thần Nam nhắm hai mắt lại, âm thầm kiểm tra thương thế của bản thân, ngũ tạng của hắn không ngờ đã xuất hiện rất nhiều vết rạn nứt, tính mệnh khó toàn! Hắn cười thảm: "Được lắm, ta thử liều một phen xem sao. Không ngờ có lúc nội trong một ngày, ta không chỉ bị bức nghịch chuyển huyền công, mà lại còn bị bức phải thi triển Nghịch Thiên Thất Ma Đạo!"

Đây là một bộ công pháp thâm liệt, bá tuyệt thiên địa, có tên là Nghịch Thiên, là một môn tuyệt học thuộc loại cấm kỵ trong huyền công gia truyền của hắc. Nghịch thiên chi pháp, cải thiên chi mệnh. Trong truyền thuyết đã từng có một cái thể ma nhân trong hoàn cảnh sắp chết, đã liên tiếp tung ra bảy đao, sau này đã phá không thành tiên.

Chương 16: Nghịch Thiên Thất Ma Dao (Trung)

Đương nhiên Thần Nam không ngại thơ cho rằng bản thân thi triển Nghịch Thiên Thất Ma Dao, sau đó có thể phi thăng thành tiên, nhưng sự thực bây giờ đã không còn phương pháp nào khác. Nếu như không đột phá được vòng vây để thoát ra, tất nhiên Thần Nam phải chết, điều đó không còn nghi ngờ gì nữa. Cần nhất trong lúc này là có được một sức mạnh có thể xoay chuyển càn khôn, xem ra chỉ có Nghịch Thiên Thất Ma Dao mới có thể mang lại cho Thần Nam một tia hy vọng.

Nghịch Thiên Thất Ma Dao là một loại đao pháp quý dị, người sử dụng sẽ phải trả giá bằng việc tiêu hao sinh mệnh. Lúc hoàn tất việc thi triển thất ma đao thì cũng là lúc xuất hồn, hầu như toàn bộ linh hồn sẽ bị xuất ra ngoài cơ thể, cũng có thể coi là đã biến thành "ma", do đó không có ai nguyện ý thi triển loại đao pháp như vậy.

Thế nhưng đoạn sau cùng của đao quyết Nghịch Thiên Thất Ma Dao có nêu rõ, nếu như đủ khả năng xuất ra thất đao mà không chết, linh hồn bị thoát ra khỏi thân thể có thể nghịch chuyển mà quay trở lại, dù bước tới cửa tử mà vẫn lấy lại được sinh cơ, sẽ khiến cho tu vi của người thi triển tăng thêm một bậc, đây chính là mặt nghịch thiên của nó.

Nghịch Thiên Thất Ma Dao có uy lực vô cùng to lớn không gì so sánh được, không thể dùng lẽ thường mà diễn tả được. Nhưng do phải hãm nhập tử cảnh, nên không có ai nguyện ý muốn thử. Ngày hôm nay Thần Nam đã không còn đường để rút lui, thân thể trọng thương sống chết khó liệu, trước mắt không có cách nào để chiến thắng địch nhân đang nhìn như hổ đói. Hiện tại đành bất chấp tất cả, quyết liều một phen, nhằm xoay chuyển càn khôn.

Hôm nay đã định trước rằng là ngày khó quên trong suốt cuộc đời của Thần Nam, vì cứu Thần Hi mà bị ép buộc phải nghịch chuyển huyền công! Vì hy vọng cứu lấy tính mạng nên phải thi triển Nghịch Thiên Thất Ma Dao! Cõi âm ty dường như có đôi tay vô hình đang dẫn dắt Thần Nam bước đi trên con đường không có lối

về!

Thần Nam khép mắt khẽ hô: "Nghịch Thiên Thất Ma Đạo, nghịch thiên chi pháp, cải thiên chi mệnh!" Vào lúc này cơ thể Thần Nam bỗng trở nên hư vô bất định, thân ảnh của hắn dường như nhạt dần, xung quanh xuất hiện bảy đạo ma ảnh to lớn.

Thần Nam đã vận dụng công pháp của đạo quyết Nghịch Thiên Thất Ma Đạo, bảy đạo ma ảnh sống động như thật bao lấy xung quanh Thần Nam. Binh lính trong trường đấu và các tu chân giả đang xem ở vòng ngoài lập tức thất kinh khi nhìn thấy tình trạng của Thần Nam, họ không thể tin được sự thật đang diễn ra trước mắt mình.

Đương nhiên kẻ kinh ngạc nhất không ai khác chính là những tiền bối Đông Phương vũ giả danh tiếng, theo truyền thuyết Đông Phương vũ giả tu luyện đến cảnh giới cực hạn mới có thể thân ngoại hóa thân, giết người một cách vô hình. Họ không cách nào tin được rằng trước mắt họ, chàng thanh niên khoảng hai mươi tuổi, đã có thể đạt đến trạng thái thân ngoại hóa thân, mà còn hóa thân đến bảy bản thể, điều này thật đã vượt xa phạm vi mà họ có thể nhận thức được.

Dương Lâm thất kinh nhìn Thần Nam, ban đầu chỉ biết rằng hắn có thể mở phong ấn trên Hậu Nghệ cung đã làm cho lão Cổ Đồng Môn của Thần Phong học viện không ít kinh ngạc. Hiện tại không ngờ còn thi triển thân ngoại hóa thân chi pháp. Dương Lâm cảm giác có một màn sương huyền hoặc bao quanh người thanh niên trước mắt, đích thật có quá nhiều điểm thần bí!

Đào Nhiên từ trạng thái ngạc nhiên chuyển sang chấn động, không khỏi giật mình. Thần Nam có thể ngạnh tiếp cỗ khí lực bài sơn đảo hải cấp năm mà không chết, đã làm lão không ngừng kinh ngạc. Hiện tại lại có thể xuất ra loại võ công mà phải tu luyện đạt đến cảnh giới cực hạn mới có đủ khả năng thi triển là thân ngoại hóa thân, khiến cho lão trong lòng không ngừng dao động.

Bảy đạo quỷ ảnh được thực chất hóa một cách triệt để, như bảy vị ma thần quần quanh Thần Nam không ngừng xoay chuyển, một cỗ đại lực như biển động sóng gào đang lấy Thần Nam làm trung tâm, cuộn trào mãnh liệt bộc phát ra từ phía.

Trên mặt đất, những mảnh thân người, những đoạn vũ khí gãy bị cuốn lên lơ lửng một cách quỷ dị, dập dềnh trôi nổi bên ngoài vòng bảo vệ đạo ma ảnh.

Người người khi trông thấy cảnh đấy đều trở mắt mờ dần, những binh lính có gan nhỏ bị dọa khiến cho vũ khí trên tay đều rơi cả xuống đất, ngoài ra những tu luyện giả có bản lĩnh cường hãn đều có cảm giác thân thể phát lạnh, trong tâm không rét mà run.

Bảy vị ma thần vây quanh Thần Nam không ngừng xoay chuyển với tốc độ ngày càng nhanh, tạo thành một vòng xoáy màu đen, hắc sắc quỷ ảnh triệt để bao lấy Thần Nam, bỗng trong sát na, bảy vị ma thần đột nhiên dừng lại, sau đó nhất loạt bay về phía Thần Nam, đồng thời phủ kín lên người hắn, cuối cùng tiến nhập hoàn toàn vào nội thể.

Thân ảnh của Thần Nam vốn đang trong trạng thái mờ ảo một lần nữa hiện ra rõ ràng, một cỗ cường giả khí tức từ trong nội thể phát xuất ra ngoài tạo thành một lực lượng to lớn, mạnh mẽ chấn động toàn trường, trong lúc này Thần Nam như trở nên cao lớn gấp bội, hết như một cự nhân đang cúi đầu nhìn trời đất, mọi người ai nấy đều cảm thấy một sức ép trầm trọng, bất rút đến ngạt thở, lúc này trong trường ngập tràn một cỗ khí tức tử vong.

Thời khắc đó, khi Thần Nam mở to hai mắt, trông mắt chỉ còn là một khối màu đen, lòng trắng hoàn toàn tiêu biến, giống như hai lỗ đen sâu hoắm. Trong đó không có lấy một tia sinh khí, chẳng khác nào địa ngục tối tăm, và cũng chẳng hề có dấu tích của sinh mệnh, nhìn vào chỉ thấy cảm giác trầm luân, và sự kích động hủy diệt.

Bế Thần Hi đến trước mặt Dương Lâm, Thần Nam nói: "Giúp ta chăm sóc cho Tiểu Hi." Lời nói lạnh buốt không có chút tình cảm của Thần Nam như đến từ địa ngục tối tăm.

Dương Lâm gật gấu một cách ngờ nghệch, ngay chính bản thân ông ta cũng không rõ tại sao mình làm như vậy, vào thời khắc này Dương Lâm hình như không thể kháng cự lại mệnh lệnh của Thần Nam, Dương Lâm cẩn thận đem Thần Hi ôm vào trong lòng.

Lúc này Thần Hi đã ngủ say, ngày hôm nay phát sinh quá nhiều sự việc, khiến cho một đứa bé tuổi còn nhỏ như thế bị kiệt sức, ban này lại ở trong lòng của Thần Nam than khóc đến mức hôn mê, nếu như thể chất cũng như ý trí của cô bé không hơn những đứa bé tầm thường khác thì đã sớm sụp đổ rồi.

Thần Nam chuyển thân hướng về Đào Nhiên rồi cất bước, mỗi bước tiến đều tạo ra một trận rung động trên mặt đất, một cỗ áp lực vô hình dũng mãnh tiến tới, uy lực vô hạn, nặng tựa Thái Sơn.

Khi Thần Nam đến gần Đào Nhiên, hơn một trăm vị cao thủ của Tiên Võ học viện đã bị cỗ áp lực vô hình đó đẩy lui lại, trong trường chỉ còn lại Thần Nam và Đào Nhiên hai người.

Một cuộc ám chiến vô hình bạo phát, thân thể hai người đều phát ra những nguồn năng lượng như bão táp điên cuồng, hình thành một cỗ năng lượng như lốc xoáy, trong hư không không ngừng vang vọng tiếng sấm sét truyền đến.

"Oanh" một tiếng nổ kinh thiên động địa bạo phát xuất ra, mặt đất giữa hai người bị cỗ đại lực vô hình này oanh tạc tạo thành một cái hố to khoảng hai trượng.

"Lão thất phu chết đi!" Thần Nam nộ hồng, rút đao lập tức bổ xuống.

Hắc sắc đao mang dài gần năm trượng chói lọi như cầu vồng, thế mạnh như thiên thần phạt ác, phá tan hư không, trực tiếp bổ xuống. Trong trường đấu, sấm chớp âm âm, cuồng phong trời dậy, cát bụi đầy trời.

Một đao xuất ra, thiên địa biến sắc!

Lực lượng ba động khủng bố bành trướng trong không gian, một cỗ áp lực oai dũng vô hình tỏa ra tứ phía, vô số người quan chiến bị chấn bay khỏi mặt đất

Chương 17: Nghịch Thiên Thất Ma Dao (Hạ)

Đào Nhiên biến sắc, từ thời khắc bên ngoài thân thể Thần Nam xuất hiện bảy đạo ma ảnh, lão đã biết chàng thanh niên trước mắt thực lực không hề tầm thường tí nào, chắc chắn phải có khả năng phi phàm.

Tại thời điểm này, lão tận lực phách xuất một chiêu, lực lượng cực kỳ uy mãnh hóa thành một đạo thanh sắc kiếm khí ngênh đón đao mang dài năm trượng đang hùng dũng lao tới, hai cổ đại lực như vậy sau khi chạm vào nhau không ngờ lại vô thanh vô tức, đáng ngạc nhiên là hắc sắc đao mang tựa như có sinh mạng đó đang thôn phệ thanh sắc kiếm khí, làm cho thanh sắc kiếm khí ngày càng ảm đạm, sau cùng biến mất vô hình.

Một điểm ma tính của Nghịch Thiên Thất Ma Dao chính là một khi xuất ra thì không lưu lại chút gì, đao mang xuất ra không ngờ lại kỳ dị như vậy! Hắc sắc đao mang sau khi thôn phệ thanh sắc kiếm khí, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một đạo ma ảnh, sau đó tiêu tán vào không trung.

Thân thể Đào Nhiên rung động, không tự chủ được lùi về phía sau một bước, lão có cảm giác khí huyết trong ngực như muốn trào ra, đau đớn âm ỉ. Lão chấn động dị thường, Thần Nam không ngờ lại có thể công kích buộc lão phải thoái lui một bước.

Thân người Thần Nam cũng lắc lư một trận, thân thể của hắn tựa hồ như mờ nhạt đi một chút. Lúc này trong tay hắn chỉ còn lại chuôi đao, trường đao đã hoàn toàn bị gãy nát. Bất quá điều này tịnh không có ảnh hưởng gì, hắn nắm lấy chuôi đao trong tay, phách xuất tiếp ra Nghịch Thiên Thất Ma Dao đệ nhị đao.

Tuy không có thân đao, nhưng chuôi đao vẫn kích xuất ra một đao mang sáng rực cường thịnh như trước, thật là một đao bá tuyệt thiên hạ, phát xuất ra trận trận sấm sét cuồng phong, một cổ lực lượng ba động mạnh mẽ như nộ hải cuồng đào

trào dâng.

Đào Nhiên đã cảm giác được đao mang yêu dị đó không hề tầm thường, lão chỉ có thể tận lực chống đỡ.

"Oanh", "oanh", "oanh"...

Sáu tiếng động chấn thiên vang lên, Thần Nam liên tiếp phách ra sáu đao, mỗi lần phách ra một đao, thân thể hắn lại mờ nhạt đi một ít, sau cùng thân ảnh trở nên mờ nhạt như một cái bóng. Trong lúc đó, Đào Nhiên liên tục lui về sau sáu bước dài, khoe miệng lão xuất hiện từng tia huyết dịch, chứng tỏ đã bị nội thương không nhẹ.

Quá nửa quảng trường đã bị hủy, những vết nứt to và rộng trên hai thước xuất hiện trên mặt đất, những mảnh thi thể trong trường bị cỗ năng lượng kích phá, tàn bạo đến nỗi một chút cũng chẳng còn, trên đất chỉ còn lưu lại những vệt huyết tích.

Binh sĩ và tu luyện giả đứng xem bên ngoài không ngừng lui ra xa, chỉ dám đứng từ xa nhìn lại, không dám vượt qua lô trì nửa bước. Trong lòng mỗi người tràn đầy cảm giác kinh sợ, một gã thanh niên cao thủ không ngờ lại đánh trọng thương một vị lão tiền bối nổi danh sắp bước vào hàng ngũ giai tuyệt thể cao thủ, đây thật là việc mà bọn họ không dám tưởng tượng!

Trận chiến lần này, danh tính Thần Nam nhất định sẽ được truyền tụng khắp đại lục. Nếu như may mắn không chết, hắn không nghi ngờ gì sẽ trở thành một nhân vật truyền kỳ trong tân sinh nhất đại cao thủ.

Thần Nam cảm giác thân thể ngày càng trống rỗng, sinh mạng trong thân thể có lẽ đã mất đi bảy, tám phần, Nghịch Thiên Thất Ma Đao đã xuất ra sáu đao, chỉ còn một đao sau cùng! Thành bại tất cả đều phụ thuộc vào một đao cuối cùng này.

Đệ thất đao! Có thể làm hắn thân thể đang trọng thương tái hiện sinh cơ, cũng có thể đưa hồn hắn quay về chốn cửu tuyền!

Vào thời điểm này Thần Nam có một chút mệnh mang, một chút bàng hoàng...

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt đầm lệ của Tiểu Thần Hi, đang nằm trong ngực Dương Lâm chăm chú nhìn hắn.

"Ca ca..." Thần Hi khe khẽ gọi, hàng mi dài khẽ lay động, nước mắt lại nhanh chóng tuôn trào ra.

Thần Nam kiên cường quay đầu lại, không nhìn nó nữa, nhẹ giọng nói với Dương Lâm và Thần Hi sau lưng mình: "Trên thế gian này duy chỉ Thần Hi là ngoan nhất, là hài tử khả ái nhất, ca ca có việc có lẽ phải rời khỏi muội một khoảng thời gian. Khi ca không còn bên cạnh muội, muội không được khóc, không được nghịch ngợm... muội phải ngoan ngoãn mà đợi ca quay lại... tiền bối xin người hãy giúp ta chăm sóc Thần Hi, đừng để nó phải chịu bất cứ điều ầy khuất nào, để nó được vui vui vẻ vẻ mà trưởng thành..." Thần Nam ngừng lại một chút, sau cùng đổi sang ngữ khí tựa hồ như ra lệnh: "Tiền bối xin người lập tức mang Thần Hi li khai khỏi nơi này, nơi đây mọi thứ đều không liên quan gì với người cả!"

Đây giống như là lời di ngôn trước lúc chết, làm cho rất nhiều người quan chiến đều cảm giác đau thương trong lòng, Long Vũ bên ngoài trường nhìn gã nam tử vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này, đôi mắt mơ hồ.

Đó có thật là tên bại hoại hay đi chọc ghẹo, nói nhăng nói càn không? Hay đó là một nam tử hào khí xung thiên, một thiết hán nộ sát tứ phương? Nhưng cũng rất ôn nhu, quan tâm muội muội của mình bằng tất cả tình cảm dịu dàng của một vị huynh trưởng?

"Không, ca ca huynh không phải đã từng đáp ứng muội, vĩnh viễn sẽ không rời xa muội, muội muốn vĩnh viễn ở bên cạnh huynh..." Tiểu Thần Hi bật khóc, tiếng khóc của trẻ thơ làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng thương tâm.

Bộ mặt của Dương Lâm mấy lần xúc động, gặp phải Đào Nhiên một cao thủ đã tiếp cận ngũ giai cảnh giới, lão cũng không có cách nào cứu thoát Thần Nam. Bằng vào tu vi của lão làm sao mà không nhìn rõ Thần Nam đã đạt đến cảnh giới nào, sau khi Thần Nam phách xuất năm đao thì lão đã phát hiện ra bí mật của Nghịch Thiên Thất Ma Đao, biết rằng mỗi lần Thần Nam phách xuất một đao, thì sinh mệnh trong người hắn sẽ mất đi một phần, hiện tại đã như ngọn đèn cạn dầu rồi!

Một thanh niên xuất chúng, bẩm sinh có được kỳ tài võ học cực cao, lại sắp bị hủy diệt, Dương Lâm cảm thấy đau thương. Lão nhẹ nhàng vỗ về an ủi Tiểu Thần Hi sau lưng: "Chúng ta đi trước, ca ca của cháu sau này sẽ đến thôi", lão liền chuẩn bị phá vòng vây thoát ra.

"Không, lão bá bá, con cầu xin người hãy thả con xuống, con không muốn rời khỏi đây, con muốn ở cùng với ca ca..." Tâm trí của Tiểu Thần Hi vượt xa những đứa trẻ bình thường, có lẽ nó đã đoán ra được sắp tới phát sinh chuyện gì. Nó khóc òa lên, vùng vẫy muốn thoát ra...

Thần Nam vốn là muốn đợi Thần Hi đi khỏi sẽ phách ra một đao cuối cùng, hắn không muốn Thần Hi chứng kiến kết cục không thể tiếp nhận này. Nhưng lúc này hắn đã có cảm giác thực tại khó mà trụ lâu được, như quả còn trì hoãn nữa, nhất định sẽ mất hết tri giác. Hắn thét lớn: "Nghịch Thiên Thất Ma Đao đệ thất đao!"

Một đạo đao mang bảy trượng bắn thẳng lên không trung, hắc sắc đao mang như bao trùm trong mắt. Đây là một đao có quan hệ sinh tử, có khả năng nghịch thiên cải mệnh, thành bại chỉ trong một đao này!

Khi đệ thất đao từ trên không phách hạ, Đào Nhiên biết rằng thời khắc này năng lượng sinh mạng của Thần Nam đã hao tận, đây là một kích sau cùng, nếu tiếp được một đao cuối này lão sẽ toàn thắng. Tuy thân đã thụ trọng thương, nhưng lão bất chấp thương thế, ép buộc bản thân điều chỉnh đạt tới trạng thái điên cuồng, lão quyết không chịu đựng nổi nếu bị bại về tay của một tên hậu bối.

Đao thứ bảy của Nghịch Thiên Thất Ma Đao phá vỡ hư không, ánh sáng chói lọi cả trường đấu, một đạo kinh lôi xuất hiện trên không.

Hắc sắc đao mang cuối cùng cũng va chạm với thanh sắc kiếm khí của Đào Nhiên, đao mang vẫn vô thanh vô tức mà thôn phệ thanh sắc kiếm khí. Bất quá lần này nó không hóa thành ma ảnh, tiêu thất tại không trung, mà tiếp tục hướng về phía trước mà công phá, đao mang chói lọi sáng rực cả trường đấu.

Đào Nhiên đại kinh, lập tức huy động song chưởng, phát xuất từng đạo từng đạo đại lực bài sơn đảo hải.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, hắc sắc đao mang cùng thanh sắc kiếm khí đều không thấy nữa, thiên địa trở lại trời quang mây tạnh, trong trường một khoảng tĩnh lặng

Chương 18: Long Bảo Bảo

"Ha ha..." Trong quảng trường vang lên tiếng cười lớn Đào Nhiên. Mặc dù trước ngực bị chém một nhát sâu tới mức có thể nhìn thấy xương nhưng lão ta vẫn cười rất hào hùng đặc ý. Lão đã tiếp đao thứ bảy của Nghịch Thiên Thất Ma Đao, sinh tử cách nhau một bước, nhưng lão vẫn có thể đứng thẳng dậy.

Sau một hồi rất lâu cười một cách điên cuồng mới dừng lại, Đào Nhiên nói lớn: "Người cho rằng ma công trong người người đủ để chiến thắng ta sao? Hừm, thật ngây thơ!" Lão ta quay người lại nói với đám đông ở bên ngoài: "Kẻ hung đồ này đã tiêu hao toàn bộ năng lượng sinh mệnh, chết là cái chắc, bây giờ ta chém lấy đầu hắn để tế cho những người đã chết!"

Lúc này Thần Nam toàn thân đầy vết máu vẫn đứng hiên ngang trong quảng trường. Khí thế mạnh mẽ vẫn tồn tại nhưng hai mắt hắn đã nhắm lại, toàn thân không có dấu hiệu của sự sống.

"Ca ca..." Một tiếng gọi xé nát tim gan. Tiểu Thần Hi cố gắng giãy giụa thoát ra khỏi Dương Lâm, từ phía xa chạy lại. Đại chiến đã kết thúc. Trên mặt đất lồi lõm, khiến cho cô bé không ngừng vấp ngã, đầu gối trầy xước, bàn tay nhỏ bé xây xát, máu tươi không ngừng chảy ra. Nhưng cô bé không hề có cảm giác đau đớn, cô bé tập tễnh chạy tới bên cạnh Thần Nam, một tay ôm chặt lấy chân Thần Nam, lay lay gào khóc...

"Ca ca, huynh đừng bỏ muội... Ca ca! Huynh mau trở về..." Tiếng khóc bi thảm của cô bé làm những người nghe thấy đều đau lòng, rơi lệ.

Đào Nhiên cau mày. Bây giờ lão ta không thể không quan tâm tới thân phận, không thể ở trước mặt trẻ con chém đầu người thân của cô bé. Vì thế lão dừng lại một chút.

Một khoảng thời gian ngắn ngủi có thể thay đổi tất cả. Khoảng khắc có được đã đem tới cho Thần Nam một cơ hội quý giá. Trên không trung đột nhiên xuất hiện bảy đạo ma ảnh, giống như bảy tia chớp màu đen lao xuống phía Thần Nam.

Nghịch Thiên Thất Ma Dao đã mang đi toàn bộ năng lượng sinh mệnh của Thần Nam nhưng hẳn không phải là đã chết thật, mà hẳn chỉ là rơi vào một loại trạng thái chết giả. Năng lượng sinh mệnh tự do trong không trung vẫn chịu sức kéo của khí tức trong người hắn, bây giờ lại quay trở lại.

Nguyên anh của người tu đạo, thân ngoại hóa thân của vũ giả đều là một loại năng lượng sinh mệnh cô đặc. Nghịch Thiên Thất Ma Dao là dựa vào lý luận của thân ngoại hóa thân sáng tạo ra. Năng lượng sinh mệnh hóa thành Thất Trọng Ma Dao, tách ra khỏi cơ thể, vô hình giết người.

Giây phút Thất Trọng thân ngoại hóa thân quay trở lại cơ thể, Thần Nam mở to hai mắt. Hai đạo thần quang từ trong mắt hắn phóng ra. Lúc này mọi vết thương trên người hắn đã khỏi hoàn toàn. Huyền công gia truyền tự động lưu chuyển, hắn cảm thấy toàn thân thư thái vô cùng, một nguồn sức mạnh dồi dào lưu chuyển trong người hắn.

Cuối cùng hắn đã đánh tan được rào cản của tu luyện, khiến cho võ công tăng thêm một bậc. Bây giờ võ công của hắn đã đạt tới cảnh giới Tam Giai đại thừa so với cảnh giới Tam Giai sơ cấp ban đầu cao hơn rất nhiều. Công lực hiện nay của hắn và lúc mới nghịch chuyển huyền công chênh lệch rất nhiều, đương nhiên không thể bình luận xem tăng lên như thế nào so với lúc thi triển Nghịch Thiên Thất Ma Dao. Nghịch Thiên Thất Ma Dao phát ra huyền tà không thể lấy những lý luận bình thường để nói về nó.

"Thần Hi ngoan, đừng khóc!" Thần Nam ôm lấy Tiểu Thần Hi, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Tiểu Thần Hi ngạc nhiên, sau đó ôm chặt lấy cổ Thần Nam khóc rống lên. Lần này là cô bé khóc vì hạnh phúc, chứ không phải ghen ngào khóc vì đau buồn. Thần Nam cũng không khuyên giải nữa, để cho cô bé được thoải mái giải tỏa.

"Ca ca, huynh cuối cùng cũng trở về rồi, hu hu...Muội cứ tưởng huynh bỏ mặc Thần Hi ở lại không quan tâm nữa, hu hu..." Thần Hi ôm chặt lấy cổ Thần Nam, chỉ sợ buông tay ra Thần Nam sẽ biến mất không nhìn thấy đâu nữa.

Thần Nam nhẹ nhàng vỗ vào vai Thần Hi, rất lâu sau Tiểu Thần Hi mới ngừng khóc.

Lúc bấy đạo ma ảnh lao về phía THẦN NAM, những người ở bên ngoài đều sửng sốt, rất lâu sau bọn họ mới định thần lại. Lúc này tất cả mọi người đều nhìn về phía Thần Nam. Hắn ta đã chết rồi lại phục sinh, điều này khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc, thật huyền diệu kỳ bí.

Dương Lâm xúc động vô cùng. Người thanh niên mà lão ta yêu quý một lần nữa lại đem tới cho lão một điều ngạc nhiên. Trên người hắn ta không ngừng có kỳ tích xảy ra, trong lòng lão vô cùng vui mừng.

Long Vũ thất thần, hôm nay xảy ra biết bao điều không thể ngờ tới, trong lòng nàng có rất nhiều cảm xúc.

Đào Nhiên không dám tin, nhìn Thần Nam. Lão ta quả thật không tài nào hiểu nổi, tại sao người thanh niên ở trước mắt lại gan góc như vậy, lại có thể chết đi sống lại! Lão có cảm giác không thật, vô cùng nghi ngờ mình đã rơi vào trong cõi mộng. Nhưng mà trong lúc này, Thần Nam ôm Thần Hi đã tiến lại phía lão.

Thần Nam đã phát hiện ra, sau khi bị Nghịch Thiên Thất Ma Dao làm bị thương, Đào Nhiên đã bị thoát lực. Lão đã trở nên yếu ớt vô cùng.

"Hi hi..." Thần Nam cười nhạt.

Đào Nhiên trong lòng kêu khổ. Với thân phận của mình, lão không tiện lên tiếng kêu cứu. Nhưng nếu như không kêu, lão ta sao có thể tiếp được một đòn của Thần Nam.

Trong số hơn một trăm cao thủ của Tiên Vũ học viện có người phát hiện ra điều bất thường, vội vàng xông lên cứu viện, nhưng đã muộn. Thần Nam tung ra một

chường, Đào Nhiên kêu lên thảm thiết, máu tươi từ miệng hộc ra, ngã văng đi.

Tất cả những chuyện này diễn ra rất nhanh. Một cao thủ tiền bối gần đạt tới cảnh giới Ngũ Giai lại bị một thanh niên một đòn đánh hộc máu tươi, chỉ còn thoi thóp.

Một cao thủ tuyệt thế đã bị một thanh niên đánh bại! Điều này khiến tất cả mọi người đều không dám tin! Nhưng đó lại là sự thật.

Chiến thắng của một thanh niên cao thủ! Sự thất bại của cao thủ tiền bối nổi tiếng! Sau trận chiến ngày hôm nay đại danh của Thần Nam sẽ vang khắp đại lục.

Đào Nhiên vừa thổ huyết vừa nói đứt quãng: "Giết hẳn... Tuyệt đối không thể để hẳn sống mà rời khỏi đây... Nếu không thì hai mươi năm sau không có ai có thể chế ngự được hẳn..."

Một trăm người trong chớp mắt vây chặt lấy Thần Nam vào giữa, bị kích dưởng như lại lặp lại. Nhưng chính vào lúc này một tiếng rống gầm trên không trung vang lên, vang vọng hơn cả tiếng của Phi long không biết bao nhiêu lần, giống như tiếng sấm dậy khiến cho tai như muốn nổ tung, vang khắp đô thành Tấn quốc.

Tất cả chiến mã của kị binh trên quảng trường đều quy xuống đất, tất cả kị binh đều ngã xuống khỏi mình ngựa. Đám đông ngẩng đầu nhìn lên. Một chiếc bóng màu xám tro từ không trung nhào xuống. Cái bóng càng ngày càng gần, một Tiểu Long dài chừng hai trượng sắp hạ xuống trên quảng trường.

Thần Nam vẻ mặt vui mừng. Long Bảo Bảo đã tìm tới đây. Tiểu Thần Hi cũng vui mừng cười, cô bé vẫy tay lên không trung gọi: "Tiểu Long Long.. "

Long Bảo Bảo nhìn thấy Thần Nam toàn thân nhuốm máu, nó lộ ra vẻ giận dữ, lại gầm lên một tiếng động trời, khiến đám bộ binh, kị binh đều ngã lăn ra đất.

Chương 19: Danh Dương Đại Lục

Tất cả mọi người đều nhận Tiểu Long thật bất phàm, tiếng gầm đáng sợ, khí thế vương giả của loài rồng. 'Ngũ Giai Thánh Long' bốn từ này cứ ẩn hiện trong lòng mọi người.

Hơn một trăm vị cao thủ bao vây chặt lấy Thần Nam bất giác đều lùi lại phía sau. Tiểu Long lao mình hạ xuống bên cạnh Thần Nam.

Dương Lâm nhìn thấy Thánh Long Ngải Mễ tới, tim ông ta nhảy ngược lên. Không ai hiểu rõ hơn ông về sự đáng sợ của Tiểu Long. Tiểu Long chắc chắn có thể ung dung đưa Thần Nam đi. Thừa lúc hỗn loạn, Dương Lâm quay người, lặng lẽ thoát ra khỏi vòng vây trùng trùng.

Thần Nam bế Tiểu Thần Hi nhảy lên lưng Tiểu Long. Tiểu Long lại gầm lên một tiếng. Tiếng gầm lớn khiến cho những người đứng xem khí huyết đều chảy ngược lại, rất nhiều người đã ngã quỵ xuống đất.

Long Bảo Bảo xòe rộng hai cánh làm cuộn lên một trận cuồng phong mạnh mẽ. Trên quảng trường đột nhiên cát bụi ngập trời. Hai mắt nó phát ra hai đạo thần quang, gầm lên một tiếng bay thẳng lên, xông về phía hơn một trăm cao thủ của Tiên Vũ học viện.

Những người này đều là những cường giả thật sự, nhưng đối diện với một Ngũ Giai Thánh Long đáng sợ như thế này, sắc mặt mọi người đều trở nên trắng bệch. Đám người vội vàng giương đao kiếm, hướng về phía Tiểu Long đang bổ nhào xuống, ngăn chặn nó tiến lại gần.

Tuy nhiên, thực lực đáng sợ của Long Bảo Bảo khác xa so với những gì mà bọn họ có thể hiểu được. Toàn thân trên dưới của nó cứng như thép, đao kiếm thông thường của nhân gian không thể làm nó bị thương.

Tuy nhiên, Tiểu Long dường như không muốn tạo sát nghiệp, chỉ là đảo trên đỉnh đầu đám đông một vòng. Hai cánh của nó giống như thần binh bảo đao, sắc bén vô cùng. Tất cả những thanh đao kiếm giương cao chỉ trong chớp mắt đều bị cắt đứt một nửa, rơi hết xuống đất.

Long Bảo Bảo gầm lên một lần nữa, vang rền như tiếng sấm, dường như muốn cảnh cáo mọi người không được hành động một cách ngông cuồng. Sau đó nó bay thẳng lên cao, dừng lại trên bầu trời của quảng trường nhìn xuống đám đông.

Giọng Thần Nam vang vọng xuống phía dưới: "Các người có phải vẫn còn muốn bao vây tấn công ta?"

Đào Nhiên tay run run chỉ về phía Thần Nam, giọng căm hận nói: "Thần Nam! Người đừng quá đắc ý! Đợi vết thương bình phục hoàn toàn ta sẽ tới Sở quốc lấy mạng người!"

Thần Nam cười nhạt nói: "Người có ầm đầu không vậy? Tình hình như thế này mà không mau tránh đi, lại còn đứng đó mà khoác lác! Đúng là tự tìm tới cái chết! Thần mỗ mặc dù không phải là kẻ đại gian đại ác nhưng cũng tuyệt đối không phải là một tiên quân tử ngốc nghếch cổ hủ. Ta tuyệt đối không để lại mầm họa cho mình, lão thất phu người hôm nay chết chắc rồi!"

Tiểu Long chồm xuống dưới theo ý của Thần Nam, giống như tia chớp lao thẳng xuống phía Đào Nhiên. Thần Nam giơ tay phải chém xuống. Một đạo kim sắc quang mang trong chớp mắt chém Đào Nhiên thành hai đoạn. Tuyệt thế cao thủ tiếp cận với Ngũ Giai cảnh giới đã chết như vậy. Đào Nhiên đã chết mà không thể nhắm mắt. Lão đã chết dưới tay một kẻ hậu bối thực lực kém xa lão ta.

Cảnh tượng bên ngoài vô cùng nhốn nháo. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện ngoài dự đoán, kinh động hết lần này tới lần khác. Tuyệt thế cao thủ đã chết trong tay một thanh niên, tất cả mọi người đều không thể nào ngờ tới được.

Đúng lúc này ở phía xa vô cùng hỗn loạn, lại có một trăm cao thủ của Tiên Vũ học viện tới. Bọn họ vừa kịp chứng kiến cảnh Thần Nam chém Đào Nhiên. Những người này mặc dù đều lơ mờ hiểu được sự đáng sợ của Tiểu Long, nhưng không hề

suy nghĩ nhiều, không hề biết Thánh Long không hề tầm thường. Không biết kẻ nào đã thét lên:

"Giết hắn! Báo thù cho Đào tiên bối!"

"Giết hắn!"

"Ngăn hắn lại!"

"Không được để hắn rời khỏi đây!"

Vô số người rút binh khí ra, nhìn Thần Nam gào thét.

Thần Nam cười nhạt: "Kẻ nào có thể ngăn cản ta?" Hắn ra lệnh cho Tiểu Long lao xuống dưới, chém ra hết đạo kiếm khí này tới đạo kiếm khí khác. Những đoạn đao bay tới tấp, máu tươi bắn ra, rất nhiều kẻ kêu gào đều bị kiếm khí xuyên qua người, chết tươi.

Đồng thời trong lúc này, Tiểu Long dường như đã tức giận, há miệng phun ra một tia chớp cực lớn. Mười mấy người trên quảng trường hóa thành cát bụi. Thực lực đáng sợ như vậy đừng nói tới những người trên mặt đất mà ngay cả Thần Nam là người có chút hiểu về nó cũng kinh ngạc há hốc mồm.

Những người còn lại đều sợ hãi kinh hồn bạt vía không dám la hét nữa.

Thần Nam sau khi hết kinh ngạc, cười Tiểu Long bay thẳng lên trên cao, hướng xuống bên dưới thét: "Trận chiến ngày hôm nay, mọi người đều đã thấy. Thị thị phi phi, trong lòng mọi người đều biết! Thần Mỗ không muốn nói nhiều, bây giờ ta cần phải rời khỏi đây, có ai muốn giữ ta lại không?"

Trên quảng trường tất cả đều im bật. Cả viên tướng quân tới báo thù cho con trai kia và đám đông cao thủ của Tiên Vũ học viện, tất cả đều không nói lời nào. Lúc này đây thực lực đại diện cho tất cả.

Một người một rống đã uy hiếp hàng nghìn người! Không một ai dám đáp lại

Thần Nam cười lớn, cười Tiểu Long bay xa trên không.

o0o

Trận chiến ở đô thành Tấn quốc, Thần Nam uy danh vang khắp đại lục. Chỉ trong khoảng thời gian vài ngày, tin tức đã truyền tới mọi góc ngách của đại lục. Phần nộ giết ác thiếu, phi đao giết rồng, một mình chống lại hàng nghìn quân binh, Nghịch Thiên Thất Ma Đao giết chết tuyệt thế cao thủ, tin tức đồn dập khiến cho uy danh của Thần Nam lên đến cực điểm, trở thành tâm điểm thu hút sự chú ý của mọi người.

Sát nhân Ma vương, Dục huyết Tu La, các danh hiệu này đều được gán cho hắn. Sở quốc Hộ quốc Kỵ sỹ Thần Nam trở thành nhân vật huyền thoại số một trong giới tu luyện của tầng lớp thanh niên.

o0o

Thần Nam huyết chiến Khai Nguyên thành đã qua đi mười ngày, giới tu luyện vẫn còn bàn luận về đại chiến ngày hôm đó. Công pháp huyền tà của Nghịch Thiên Thất Ma Đao khiến cho mọi người phải suy nghĩ, là tâm điểm bàn luận của giới tu luyện.

Thân ngoại hóa thân, thất trọng ma ảnh, sát nhân vô hình khiến cho người chết sống lại. Ma công huyền kỳ này khiến cho những lão nhân của rất nhiều môn phái đã quy ẩn nhiều năm phải chấn động. Bọn họ đều xuất quan, thăm dò tình hình cụ thể xảy ra ngày hôm đó.

Thân ngoại hóa thân là khả năng đặc biệt mà nhiều cao tuyệt thế cao thủ của đông phương nghiên cứu cả đời cũng không thể tìm ra, tuy nhiên lại xuất hiện trên người một thanh niên chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi. Điều này không thể không khiến cho người ta kinh ngạc.

Sau khi võ giả đông phương tu luyện tới Cực Chí cảnh giới, thể chất sẽ thay đổi. Lúc này có thể xuất hiện một số khả năng đặc biệt, ví dụ như Thiên Nhân Thông, thân ngoại hóa thân... Nhưng điều này cần có công lực tuyệt thế, cần có võ

học tinh thông. Căn bản không có đường tắt để đi.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Thần Nam dường như đánh đổ lý luận này. Hẳn với thân phận là Tam Giai võ giả, sử dụng Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Thất Ma Đao hóa thành Thất Trọng ma ảnh, mặc dù không phải là thân ngoại hóa thân chính tông nhưng khác biệt cũng không đáng là bao.

Rất nhiều người tinh thông võ học rất muốn biết rốt cuộc làm sao hẳn lại làm được. Nếu như thông hiểu được huyền môn kỳ công mới mẻ này, thực lực của võ giả đông phương không chừng có thể tăng lên rất nhiều. Điều họ không hề nghi ngờ chính là thần công này, khi thi triển sẽ dẫn đến tình trạng thập tử nhất sinh, bình thường thì chẳng có ai tình nguyện thi triển cả.

Không chỉ những người tu luyện của phương đông bị chấn động mà ngay cả giới tu luyện của phương tây cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên về năng lực của Thần Nam. Chỉ là một võ giả thanh niên cấp thứ ba của đông phương mà đã giương cung bắn chết Thiên Long, chém đôi Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ. Điều này khiến bọn họ cảm thấy bất khả tư nghị.

Gần một trăm năm nay, giới tu luyện đông phương gần như suy yếu. Người tu đạo rất ít xuất thế, giới võ giả hầu như không xuất hiện những nhân vật kinh thiên động địa. Ở phương tây thì ngược lại. Ma pháp và vũ kỹ (kỹ thuật chiến đấu) phát triển phồn vinh, các học viện mọc lên như nấm. Những Long kị sỹ dũng mãnh, những Ma pháp sư đáng sợ, thế hệ sau đều mạnh hơn thế hệ trước.

Tuy nhiên trong hai năm gần đây, đông phương xuất hiện không ít thanh niên võ giả dũng mãnh, lại thêm Thần Nam cùng với Nghịch Thiên Thất Ma Đao uy danh xuất thế. Giới tu luyện phương tây dường như nhìn thấy sự phục hưng của của võ thuật đông phương. Điều này khiến bọn họ cảm thấy lo lắng.

Chương 20: Kiếp Hậu Dư Ba

Giới tu luyện phương tây không thể nào quên được, từ xa xưa, họ đã từng vô cùng huy hoàng. Trong quá khứ, giới tu luyện đông, tây không ít lần xung đột, trong đó có một số cơn ác mộng mà bọn họ không thể nào quên được.

Trong số những người tu luyện, đáng sợ nhất không phải là những người tu luyện phương đông thần bí, không phải là những ma pháp sư phương tây kỳ bí, cũng không phải là những Long kỵ sỹ mạnh nhất của phương tây, mà là những võ giả tuyệt đỉnh của phương đông. Loại cao thủ tuyệt thế này đều dựa rất nhiều vào khả năng đặc biệt thân ngoại hóa thân không theo những góc độ lý luận thông thường

Những võ giả phương đông tu luyện tới cảnh giới cao nhất, da thịt của họ quá nửa đều đạt tới cảnh giới kim cương bất hoại, đao khí của nhân gian đều không thể làm họ bị thương. Ngoài ra khi võ công đạt tới cảnh giới đó, đã có thể giống như ma pháp sư, người tu đạo trực tiếp kiểm soát nguyên khí thiên địa. Cộng với hàng loạt những điều chưa được biết, có thể nói những võ giả tuyệt thế đạt tới cảnh giới này dường như là thiên hạ vô địch, là cơn ác mộng của tất cả tu luyện giả.

Sự xuất hiện của Thần Nam giống như hiệu ứng hồ điệp, khiến cho giới tu luyện phương tây cảm thấy vô cùng bất an. Rất nhiều người cho rằng võ học phương đông vẫn chưa suy yếu sắp sửa lại huy hoàng, thời đại đông phương võ giả lại vùng lên sắp tới rồi!

Thần Nam hoàn toàn không thể biết rằng ảnh hưởng của huyết chiến đô thành Tấn quốc lại lớn đến như vậy. Nó không chỉ đẩy lên một đợt sóng lớn trong giới tu luyện đông phương mà còn chấn động mạnh mẽ tới giới tu luyện phương tây. Mặc dù võ công của hắn còn xa mới tới được liệt vào danh sách tuyệt đỉnh cao thủ nhưng tên tuổi của hắn đã được rất nhiều tu luyện giả tài giỏi biết tới.

Lúc này Thần Nam đang ngâm mình trong suối nước nóng, nhắm đôi mắt lại, cảm giác thoải mái lan khắp cơ thể, thần thái thư giãn. Nơi hắc sông là một khe núi phong cảnh tuyệt đẹp, mặc dù đã là thời tiết đầu mùa thu nhưng cây cỏ trong cốc vẫn rậm rạp tốt tươi.

Cánh đồng cỏ phía đông điểm xuyết mấy bông cúc hoang, xem ra thật tươi đẹp. Phía tây là một đám trúc xanh biếc, trong lành và tĩnh mịch. Suối nước nóng nằm ở giữa cốc, khí nóng bốc lên ngùn ngụt, khói lượn lờ, nhẹ nhàng bay từ trong cốc ra ngoài.

Thần Nam ở trong suối nước nóng thư giãn cơ thể, cảm giác toàn thân vô cùng thư thái. Mặt hắc tươi cười nhìn theo Tiểu Thần Hi đang chạy qua chạy lại ở trong cốc.

Lúc này Tiểu Thần Hi đang đuổi theo mấy cánh bướm sắc sỡ ở trong đám hoa. Do trời đã lạnh hơn, những con bướm sắc sỡ đã không còn nháy bấn, đã bị Tiểu Thần Hi bắt được một con. Cô bé vui mừng vừa nhảy vừa kêu lên.

Long Bảo Bảo vừa từ trong suối nước nóng bò lên, lúc này đang mẩn nguyện nằm trong một đám hoa cúc, chớp chớp đôi mắt lớn, có chút hứng chí nhìn theo Tiểu Thần Hi vừa nhảy vừa reo.

Trong cốc cảnh tượng thật hài hòa, ấm cúng.

Hôm đó sau khi Thần Nam mang theo Tiểu Thần Hi rời khỏi đô thành Tấn quốc, Long Bảo Bảo bay theo hướng tây. Hắc vốn dĩ định lập tức trở về Tự Do chi thành. Nhưng vừa vào tới biên giới Sở quốc, sau khi đã suy nghĩ một hồi, hắc quyết định tìm một nơi yên tĩnh để lánh đi một thời gian, xem xem "hướng gió" tiếp theo như thế nào?

Hắc làm như vậy là cũng có những lý do nhất định. Hắc ở đô thành Tấn quốc đã giết mấy công tử con nhà giàu, chống lại quân đội quốc gia, chém chết cao thủ tiền bối của Tiên Vũ học viện. Hàng loạt những việc đổ máu đó đều là do hắc làm, Tấn quốc không thể nào để dàng buông tha được.

Lúc đó Tấn quốc vẫn còn chưa biết hắc sớm đã không còn là Hộ quốc Kỵ sỹ của Sở quốc, nếu như bọn họ tới Sở quốc đòi người, Sở quốc sẽ phản ứng như thế nào? Tấn quốc cuối cùng sẽ có hành động gì?

Thần Nam nghĩ trước tiên nên quan sát hướng phát triển của sự việc. Mặc dù Dương Lâm nói Thần Phong học viện tuyệt đối không có ác ý gì với hắn, hơn nữa lại còn tận lực bảo vệ sự an toàn của hắn nhưng lúc này hắn không thể hoàn toàn tin vào người khác.

Nơi đây cách đô thành Sở quốc không tới một trăm dặm, là một dãy núi nổi tiếng của Sở quốc, phong cảnh tuyệt đẹp, cảnh sắc say đắm hồn người. Thần Nam rất lo là quá nhiều cảnh đắm máu để lại một bóng đen trong tim Tiểu Thần Hi nên đã chọn một nơi phong cảnh đặc biệt tươi đẹp để an dưỡng.

Tuy nhiên không ngờ là khả năng chịu đựng tâm lý của Tiểu Thần Hi rất mạnh. Thảm cảnh xảy ra ngày hôm đó dường như không để lại ấn tượng không tốt gì cho cô bé. Cô bé vẫn ngây thơ hoạt bát như ngày trước.

Ngoài ra, Thần Nam phát hiện ra một số điều rất đặc biệt. Tiểu Thần Hi ngày hôm đó bị vấp ngã mấy lần, chân tay đều xây xát chảy máu, nhưng chỉ trong vòng nửa ngày, những vết thương nhỏ bé đều đã biến mất. Trên người cô bé không hề để lại một vết sẹo nhỏ. Má cô bé bị cô ả xinh đẹp kia beo thâm tím, sưng lên cũng chỉ một canh giờ là hồi phục lại như cũ, lại trở nên láng mịn không một vết tích.

Hắn chỉ còn có thể than thở Tiểu Thần Hi bẩm sinh kỳ lạ, đây là thể chất mơ ước trong mộng của những người tu luyện. Thần Nam từng hỏi cô bé có muốn tập võ hay không, nhưng nằm ngoài dự liệu của Thần Nam, cô bé không hề có hứng thú với chuyện này. Hắn đành gượng cười. Hắn không muốn ép cô bé làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần cô bé vui là được.

Qua hai ngày, Thần Nam đi rất nhiều nơi nghe ngóng đã nghe được một tin tức đáng kinh ngạc. Tấn quốc quả thật phái người tới Sở quốc đòi người, cứ đòi giao sát nhân ma vương Thần Nam giao cho Tấn quốc, giết chết để tế người đã chết. Nhưng hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Thần Nam, Sở quốc một mực từ chối, hơn nữa lại kịch liệt khiển trách Tấn quốc không có chút pháp luật kỷ cương, đô thành của một

nước lại bị một tên ác thiếu quấy nhiễu, thiếu chút nữa khiến Hộ quốc Kỵ sĩ của Sở quốc gặp nạn.

Sở quốc là một trong những nước lớn mạnh ở phương đông, lại hết sức bảo vệ Thần Nam như vậy, khiến cho Tấn quốc một nước nhỏ bé không biết phải làm thế nào. Dựa vào sức mạnh chính thức để bắt Thần Nam ở đại lục chắc chắn là không được. Nếu như âm thầm phái cao thủ tập kích ám sát, rất có thể dẫn tới sự báo thù của Sở quốc. Cuối cùng Tấn quốc tuyên bố tuyệt đối không thể bỏ qua cho hung thủ nhưng thực chất đã cho qua chuyện.

Thần Nam nghe xong vô cùng kinh ngạc, hẳn không hiểu tại sao Sở quốc lại ra mặt giúp một kẻ phản quốc như hắn lại còn đã cật lực bảo vệ hắn. Điều này khiến hắn nghĩ nát óc cũng không hiểu.

Hôm Thần Nam phản bội Sở quốc, đại náo đô thành Sở quốc, khiến cho hoàng đế Sở quốc Sở Hân canh cánh trong lòng. Nếu như không phải lão yêu quái xuất hiện Sở Hân đã sớm có hành động rồi.

Lúc đầu Thần Nam làm loạn như vậy, Sở Hán vốn cũng định thuận theo lòng người, theo Tấn quốc phái người đi truy sát Thần Nam. Nhưng không ngờ, đúng lúc quan trọng này, ông ta nhận được một bức thư tay của lão yêu quái. Trên thư có viết mấy câu khiến cho ông ta không thể không thay đổi chủ ý.

Lời của lão yêu quái rất đơn giản, chỉ có mấy từ: "Người này theo ta rất quan trọng, phải tận tâm tận lực bảo vệ hắn!"

Sở Hân đọc xong bức thư này, im lặng hồi lâu, ông ta biết rằng người lão yêu quái nói là Thần Nam. Ông ta không hiểu tại sao lão yêu quái lại hết lần này đến lần khác bảo vệ hắn. Công chúa trưởng Sở Nguyệt cũng có suy nghĩ. Nàng là một người tu đạo, đối với những tin tức bí mật trong giới tu luyện cũng có chút hiểu biết. Nàng có một điều phỏng đoán lờ mờ nhưng cũng không dám khẳng định.

Chương 21: Điều Tương Hô Ứng

Thần Nam chỉ biết lần phong ba huyết chiến này tại Sở quốc và Tấn quốc sẽ rất âm ỹ, chứ không hề biết đã làm chấn động cả giới tu luyện. Thần Nam cũng không hề biết bây giờ hắn đang là một nhân vật trung tâm.

Khi Thần Nam sắp đưa Tiểu Thần Hi rời khỏi nơi này. Tiểu Thần Hi tỏ vẻ không nỡ, cô bé ngẩng đầu lay cánh tay của Thần Nam nói: "Ca ca, tại sao chúng ta lại cứ phải ra bên ngoài. Người ở bên ngoài xấu như vậy, chúng ta không đi được không?"

Thần Nam trong lòng có chút giật mình. Hắn cho rằng trong lòng Tiểu Thần Hi không lưu lại chút bóng đen nào, nhưng lúc này xem ra cảnh tượng khốc liệt ngày hôm đó vẫn còn để lại trong lòng cô bé ấn tượng khó có thể xóa mờ được. Muốn xóa tan đi những ấn tượng xấu trong lòng cô bé có lẽ phải cần một khoảng thời gian.

Hắn kéo tay Tiểu Thần Hi ngồi xuống một phiến đá xanh, nói: "Thế giới này lớn như vậy, chắc chắn rằng loại người nào cũng có. Có một số người tâm tính ác độc vô cùng. Nhưng tuyệt đối đại đa số mọi người vẫn rất lương thiện, tốt bụng. Lần trước chỉ là ngoại lệ, lần này sau khi ra đi mọi người có thể phát hiện ra rất nhiều điều đẹp đẽ!"

Tiểu Thần Hi nghiêng đầu nói: "Thật vậy không? Đại đa số mọi người đều vô cùng lương thiện sao?"

Thần Nam cười nói: "Thật, lần trước chỉ là ngoại lệ!"

Thần Hi nghiêm túc nói: "Nhưng mà.... Trong lần ngoại lệ trước, tại sao mọi người lại nhìn thấy nhiều người xấu như vậy?"

Tiểu Thần Hi tỏ ra vẫn không muốn rời khỏi ngọn núi này. Thần Nam suy nghĩ

xem làm thế nào để gỡ bỏ khúc mắc trong lòng cô bé.

"Chà! Nói thế nào nhỉ! Chính nghĩa và tà ác luôn cùng tồn tại với nhau, giống như có ban ngày và ban đêm. Có một số thứ chẳng có cách nào để loại bỏ cả. Muội xem, mặt trời chiếu sáng chói mắt như vậy nhưng ở một góc nào đó vẫn có những bóng đen. Đây chính là những quy luật của tự nhiên, thường có những mặt đối lập. Cuộc sống cũng phức tạp như vậy, nhưng muội không thể trốn tránh được..." Thần Nam nói tới khô hết cả miệng, cuối cùng không biết đã bỏ ra biết bao công sức mới có thể khiến đứa trẻ quá già dặn Tiểu Thần Hi này mỉm cười.

Tiểu Thần Hi nhảy cẫng lên nói: "Thần Hi muốn làm một tia sáng mặt trời vui vẻ!"

Tiểu Long đưa Thần Nam và Tiểu Thần Hi bay qua bầu trời Sở quốc nhằm hướng Tự Do chi thành bay tới. Dọc đường đi Tiểu Thần Hi quan sát cảnh vật nhanh chóng lùi lại phía sau dưới mặt đất, những tiếng cười, tiếng trầm trồ không ngớt.

Rất nhanh, một rừng và hai người đã rời xa biên giới Sở quốc, tới Thập vạn đại sơn của vùng trung bộ của Thiên Nguyên đại lục. Những dãy núi trùng điệp trải dài tới tận chân trời. Cảnh sắc ở những vùng đất khác nhau cũng không giống nhau, có dãy núi hình dạng giống như được gọt dũa, vô cùng nhọn và dốc đứng, thế núi vô cùng hiểm trở, khiến cho người ta phải trầm trồ là công trình thần kỳ của chiếc quỹ phủ của tự nhiên. Có những dãy núi kéo dài êm đềm, cảnh sắc tươi đẹp, đỉnh núi xanh tươi, u cốc thu hút lòng người

Lúc cách Tự Do chi thành khoảng trăm dặm, Thần Nam đột nhiên cảm thấy trước ngực nóng bừng. Hắn vội vàng đưa tay vào trong ngực. Vật phát nhiệt chính là Cổ Thần di bảo ngọc Như Ý đeo trước ngực hắn.

Lúc này miếng ngọc Như Ý lấp lánh trong suốt đang phát ra ánh sáng thánh khiết nhẹ nhàng, lơ mơ có một làn sóng dao động truyền ra.

Tiểu Thần Hi hiếu kỳ hỏi: "Ca ca, thứ này là vật gì?" Vừa nói cô bé vừa lấy tay cầm lấy miếng ngọc như ý, nhưng đột nhiên cô bé kêu lên: "Ái cha! Nóng quá!"

Thần Nam vội vàng cầm lấy. Đối với thứ Cổ Thần di bảo thần bí khó đoán biết này, hẳn không dám để Tiểu Thần Hi tùy tiện động vào. Lúc này Long Bảo Bảo dường như cảm nhận thấy điều gì, nó quay cái đầu đồ sộ lại nhìn. Khi nhìn thấy ánh sáng thần thánh phát ra từ miếng ngọc Như Ý, người nó rung lên, tỏ ra vẻ hơi sợ hãi, cảnh giác quan sát Cổ Thần di bảo.

Thần Nam vô cùng ngạc nhiên. Hồ vương Tiểu Ngọc lúc nhìn thấy miếng ngọc Như Ý này cũng vô cùng sợ hãi, Long Bảo Bảo lúc này mặc dù không sợ hãi đến mức như vậy nhưng cũng tỏ ra có chút bất an, thần bảo này rốt cuộc có bí mật gì đây?

Trên không trung gió rất lớn, Thần Nam lớn tiếng hỏi: "Long Bảo Bảo người có biết lai lịch của miếng ngọc Như Ý này không?"

Tiểu Long lắc đầu, vừa bay vừa không ngừng quay đầu lại cảnh giác quan sát.

"Vậy tại sao người lại tỏ ra vẻ phòng bị như vậy?"

Lần này Long Bảo Bảo bắt đầu kêu khê " Y... y... ya... ya..." đồng thời đưa hai vuốt phía trước không ngừng ra hiệu, vẻ mặt kết hợp với những biểu cảm rất sinh động.

Do đã sống cùng Tiểu Long một thời gian, Thần Nam dần dần có thể giao tiếp đơn giản với nó. Lúc này nhìn những biểu hiện theo phong cách rờng của nó và những động tác của hai vuốt, Thần Nam hiểu được sơ qua ý của nó.

Nó đang nói với Thần Nam rằng, nó từ trước tới giờ chưa nhìn thấy miếng ngọc Như Ý này, nhưng nó có thể cảm nhận thấy sự đáng sợ của miếng ngọc, bên trong miếng ngọc dường như có một sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Lúc này miếng ngọc Như Ý càng ngày càng nóng. Ánh sáng cũng càng ngày càng sáng rực rỡ. Tiểu Thần Hi cũng càng ngày càng cảm thấy hiếu kỳ. Cô bé muốn sờ vào nhưng lại có chút sợ hãi, nói: "Ca ca đây rốt cuộc là thứ gì? Tại sao mọi người lại cảm thấy bên trong dường như có tiếng người đang kêu gọi?"

"Hả?" Thần Nam ngạc nhiên vô cùng, vội vàng hỏi: "Muội nghe thấy gì?"

Tiểu Thần Hi ngừng lại một lát nói: "Nghe không rõ, hình như là tiếng một người con gái!"

Thần Nam kinh ngạc vô cùng. Thần Hi đã nghe thấy giọng của một người con gái, điều này nói lên cái gì? Trong ngọc Như Ý quả thật có một người con gái sao? Điều này thật hoang đường! Đồng thời hắn vô cùng ngạc nhiên bởi cảm linh giác phi phạm của Tiểu Thần Hi. Tiểu Thần Hi đã nghe thấy những âm thanh kỳ bí trong ngọc Như Ý trong khi hắn không thể cảm nhận được. Hắn chỉ là trong giấc mộng từng nghe thấy tiếng của một người con gái vọng ra từ Cổ Thần di bảo.

Lúc này Thần Nam đột ngột phát hiện ra hướng tây nam, một vùng tăm tối ở sâu trong một dãy núi lớn, nơi đó dường như có một đám mây đen. Trong khắp không gian nắng rực rỡ, lại có một đám mây đen, điều này thật không bình thường.

Tiểu Thần Hi tỏ ra cũng nhìn thấy. Cô bé nhìn đi nhìn lại rồi nói: "Ca ca, đám mây đen kia thật là kì quái, khiến cho người ta có cảm giác nặng nề, đáng sợ!"

Thần Nam gật đầu. Hắn cũng có cảm giác như vậy. Tuy nhiên hắn không nghĩ ngợi nhiều. Sau khi họ tiếp tục bay qua mười dặm, hắn phát hiện một chút bất thường. Nhiệt độ của Cổ Thần di bảo đã dần dần giảm xuống, không phát sáng, tỏa nhiệt nữa mà trở lại tình trạng ban đầu.

Thần Nam suy nghĩ, sau một hồi nghĩ ngợi hắn nói với Tiểu Long: "Long Bảo Bảo quay lại theo đường vừa này. Ta phải xem xem chỗ vừa này có điều gì cổ quái?"

Tiểu Long quay trở lại theo đường ban này. Ngọc Như Ý, quả nhiên đúng như dự liệu của Thần Nam, lại càng ngày càng nóng, lại phát ra ánh sáng thánh khiết. Đến khi đám mây đen xuất hiện, Cổ Thần di bảo trở nên nóng vô cùng, phát ra ánh sáng thần thánh mãnh liệt.

"Quả nhiên là như vậy, quả thật là có liên quan tới đám mây đen kia." Thần Nam nói một mình.

"Ca ca, tại sao lại như vậy, trong đám mây đen kia có thứ gì cùng hô ứng với
miếng ngọc Như Ý này!"

Chương 22: Thao Thiên Ma Khí

Thần Nam thầm giật mình. Hắn cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi nói: "Ở đó hình như quả thật có vật thần bí gì đó chưa biết, tuy nhiên bây giờ vẫn không dám khẳng định." Hắn vỗ nhẹ lưng Tiểu Long, nói: "Long Bảo Bảo, ta muốn người đưa chúng ta quay lại xem một chút. Người bay nhanh như chớp, lát nữa nếu như có nguy hiểm gì, người có thể nhanh chóng chạy trốn không?"

Tiểu Long là vương của loài rồng, bình thường dường như không có địch thủ. Nghe thấy từ "chạy trốn" nó có vẻ rất không bằng lòng, tuy nhiên nó vẫn gật đầu, coi như là trả lời Thần Nam.

"Thế thì được! Chúng ta đi xem chút đi! Rốt cuộc là có cái gì kỳ quái nào?"

Tiểu Long lúc đầu cũng không quan tâm tới đám mây màu đen kia nhưng sau đó, dường như cảm nhận được điều gì, nên dần dần nó trở nên thận trọng, nhanh chóng giảm tốc độ bay, men theo dãy núi, cẩn thận tiến về phía đó.

Đợi tới lúc cách ngọn núi có đám mây đen bao quanh đó không quá mười dặm, Thần Nam cảm thấy một cảm giác bất an khủng khiếp. Phía trước phát ra một có một làn sóng dao động rất kì dị, khiến cho người ta cảm thấy chấn động từ trong linh hồn. Một cảm giác ớn lạnh xuất hiện trong tim hắn.

Tiểu Thần Hi co dúm lại trong lòng Thần Nam, khẽ nói: "Ca ca, muội sợ..."

"Thần Hi đừng sợ! Ca ca bảo vệ muội!"

Tiểu Long sau khi cảm nhận thấy làn sóng quái dị ở phía trước, cảm giác bất an trở dậy. Hai mắt nó không ngừng nhìn về phía trước với vẻ cảnh giác, tốc độ bay càng ngày càng chậm.

Khi cách đại sơn khoảng năm dặm đã có thể nhìn rõ cảnh sắc ở phía trước. Phía

dưới đại sơn là một sơn cốc, sương khói dày đặc bốc lên từ bên trong. Đám mây đen bao phủ cả một dãy núi đều bốc lên từ mặt đất, chứ không phải là từ trên không trung.

Sau khi tới nơi đây, Thần Nam cảm nhận được rõ ràng một luồng áp lực mạnh mẽ. Áp lực khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi, tâm linh của hắn cũng run rẩy.

"Ca ca muội rất sợ! Ở đó dường như có một luồng ma khí rất mạnh mẽ..." Tiểu Thần Hi nói nhỏ.

Thần Nam hoàn toàn tin tưởng linh giác của cô bé. Thể chất của Tiểu Thần Hi khác với người thường, cảm giác của cô bé không thể nào sai. Ngoài ra, bản thân hắn cũng cảm nhận được những làn sóng dao động đáng sợ ở phía trước. Ở đó dường như quả thật có cái gì đó vô cùng khác thường.

Lúc này Tiểu Long đã sớm cảm nhận được sức mạnh đáng sợ ở phía trước, nó trở nên lặng lẽ vô cùng. Trong mắt nó có chút bất an. Nó không tiến về phía trước mà dừng lại trong không trung lặng yên quan sát.

Ánh sáng phát ra từ miếng ngọc Như Ý càng ngày càng mạnh mẽ. Cùng với ánh sáng thần thánh rực rỡ nó đã bắt đầu nhẹ nhàng rung lên, giống như một sinh mệnh. Thần Nam giật mình, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Ánh sáng chói mắt kéo dài trong vòng nửa khắc, nhưng ngọc Như Ý không xảy ra bất cứ sự thay đổi dị thường nào. Ánh sáng phát ra dần dần ôn hòa, phiến ngọc cũng không rung nữa.

Tuy nhiên ánh sáng mà nó phát ra lại càng trở nên thánh khiết, giống như ánh sáng thánh khiết của nước, bao phủ lấy Thần Nam, Thần Hi và Tiểu Long vào bên trong. Ánh sáng thánh khiết nhẹ nhàng chiếu ra bốn phía, hai người một rồng giống như khoác thêm một tấm quang giáp thần thánh.

Sau khi được luồng sáng thánh khiết bao phủ, Tiểu Thần Hi dường như không còn cảm giác sợ hãi lúc này nữa. Cô bé dần dần cảm thấy thoải mái hơn. Tiểu Long dường như cũng bình tĩnh hơn, vẻ bất an trong mắt dần biến mất.

Thần Nam cảm nhận rất rõ ánh sáng dịu nhẹ của ngọc Như Ý đeo trước ngực hần, dường như trung hòa làn sóng dao động đáng sợ kia. Đồng thời một luồng khí ấm áp tràn ngập trong cơ thể hần khiến hần hoàn toàn mất đi cảm giác hoảng sợ.

"Cái này..." Hần có chút kinh ngạc. Làn sóng dao động của ngọc Như Ý dường như có tính chất tương phản với làn sóng dao động đáng sợ phát ra từ trong cốc kia.

Làn sóng dao động mà Cổ Thần di bảo phát ra phần lớn là sức mạnh tiên thần, làn sóng dao động ở phía trước thiên về sức mạnh yêu ma. Từ điểm này có thể thấy dường như phía trước có một có một yêu ma rất mạnh chiếm cứ, hoặc có một ma bảo uy lực khủng bố.

Nếu như Thần Hi không ở bên cạnh, Thần Nam nhất định sẽ tiến lên trước thám thính một chặp, để giải tỏa những nghi ngờ trong lòng. Nhưng bây giờ không chỉ là một mình hần. Hần không thể đưa cả Thần Hi bước vào chỗ nguy hiểm được.

Đang lúc hần quyết định xem có quay trở lại hay không, phía trước đột nhiên bay tới một làn thanh hương, giống như mùi hoa lan hoa xạ hương, thấm vào gan ruột. Hai mắt của Thần Long đột nhiên sáng lên. Dường như quên hết tất cả những cảm giác bất an ban nãy, nó liếm mép tỏ vẻ hưng phấn.

Thần Nam cũng có chút dao động. Mùi hương từ phía trước truyền tới đã khiến cho Tiểu Long chảy nước miếng. Khiến cho tên tham ăn những vật lạ của đất trời này có biểu hiện như vậy, điều này đã đủ để nói lên rằng phía trước có tiên chi, nhân sâm... các loại tiên phẩm.

Tiểu Thần Hi cũng không ăn những đồ ăn của trần gian. Những thứ này rất thích hợp với cô bé. Vùng đất nguy hiểm thần bí khó đoán biết ở trước mặt có tiên phẩm của trời đất xuất hiện, Thần Nam cảm thấy có chút ngạc nhiên. Những loại tiên phẩm này đa phần sinh trưởng ở những nơi kỳ dị.

Tiểu Thần Hi nhìn thấy Long Bảo Bảo bộ dạng sắp sửa trào nước miếng, không nhịn được cười nói: "Tiểu Long Long tham ăn, không được chỉ nghĩ đến ăn! Phía trước rất nguy hiểm, chúng ta không thể tới đó được!"

Tiểu Long liếm mép, quay đầu nhìn Thần Nam, dường như đang chờ đợi ý kiến của Thần Nam rồi cuộc là có đi hay không. Thần Nam suy nghĩ một lát nói: "Cẩn thận tới đó xem một lát, nếu như có nguy hiểm chúng ta phải nhanh chóng chạy trốn."

Tiểu Long gật đầu. Sau đó nó cẩn thận nép xuống mặt đất bay về phía trước. Càng tới gần sơn cốc, làn sóng dao động đáng sợ càng trở lên mạnh hơn.

Lúc cách sơn cốc không đầy nửa dặm, Thần Nam cuối cùng đã hoàn toàn hiểu ra bản chất của đám mây màu đen kia. Đó tuyệt đối không phải là mây! Đó chính là ma khí! Những sóng dao động đáng sợ chính là xuất phát từ ma khí đó mà ra.

Điều này khiến người ta thật không thể nào tin được. Đám mây bao phủ cả một vùng núi rộng lớn lại là ma khí cuộn cuộn.

Sự thật khác xa với những suy đoán ban đầu của Thần Nam. Hẳn vốn nghĩ sơn cốc là một hỏa sơn khẩu thấp bé, gần hỏa sơn khẩu có một ma quái hung dữ, giấu một ma bảo đáng sợ, đám mây màu đen là từ trong hỏa sơn khẩu bay ra.

Nhưng sau khi tiến lại gần, hẳn phát hiện ra sai hoàn toàn. Thông qua cảm ứng khí, hẳn thấy rằng đó căn bản không phải là mây, mà là ma khí chính cống! Nơi đây rốt cuộc có thứ gì đang tồn tại? Chẳng nhẽ lại là nơi bước vào địa ngục hay sao? Chẳng nhẽ làn sóng dao động đáng sợ dị thường kia là từ trong địa ngục truyền ra hay sao?

Thần Nam lạnh gáy. Hẳn thật sự không dám tiến về phía trước, điều này không phải là hèn yếu mà là hiểu được tiến thoái. Nhưng Tiểu Long thì không nghĩ như vậy. Khi Thần Nam còn chưa kịp ra lệnh nó đã đột nhiên tăng tốc độ, giống như một tia chớp bay thẳng vào trong cốc. Long Bảo Bảo mặc dù biết nơi đó là nơi nguy hiểm nhưng nó muốn dựa vào tốc độ nhanh như chớp để xông vào, sau đó lại nhanh như chớp bay ra.

Chỉ trong chớp mắt, Tiểu Long đã vào tới cửa cốc. Thần Nam chẳng còn cách nào khác đành vỗ lưng nó, nhắc nó cẩn thận một chút. Long Bảo Bảo dường như cũng nghĩ rằng mình quá liều lĩnh, nó bay chậm lại cẩn thận tiến về phía trước.

Ma khí trong cốc tràn ra, một màu đen sì, ma khí cuộn cuộn chiếu lên không trung phát ra tia sáng vô cùng u tối, khiến người ta khó có thể nhìn rõ cảnh vật. Trong cốc là một bức tranh rừng rợn, xương trắng bao phủ khắp mặt đất, lửa lân tinh lập lòe, phát ra một luồng khí chết chóc đáng sợ.

Chương 23: Từ Vong Tuyệt Địa

Thần Nam cảm thấy sợ dựng tóc gáy. Cảnh tượng nơi này giống như là cửa vào của địa ngục. Tiểu Thần Hi giọng run run nói: "Ca ca, chúng ta đi thôi! Nơi này thật đáng sợ! Muội cảm thấy nơi này có một luồng sức mạnh hủy diệt..."

Thần Nam lấy tay bịt hai mắt cô bé lại, nói: "Thần Hi đừng sợ! Chúng ta lập tức rời khỏi nơi này."

Thanh hương thoang thoảng là nguồn sinh khí duy nhất ở nơi đây. Thần Nam ra hiệu cho Tiểu Long tiếp tục tiến tới nơi thanh hương phát ra. Tuy nhiên lúc này nó tỏ ra vô cùng cẩn thận, thận trọng, hai mắt luôn luôn cảnh giác quan sát những động tĩnh xung quanh

Lúc mới bắt đầu Thần Nam còn rất lo lắng không biết có chịu đựng được sự xâm thực của ma khí không, nhưng hần lại phát hiện ra rằng có ánh sáng thánh khiết của ngọc Như Ý bảo vệ, những ma khí này căn bản không hề có chút ảnh hưởng gì tới bọn họ.

Sơn cốc vô cùng rộng rãi, Tiểu Long đã bay được hơn một dặm, vẫn chưa tới nguồn của thanh hương. Trong sơn cốc rộng lớn này, mỗi một thước đất đều trải đầy xương trắng. Thần Nam càng ngày càng thấy rùng rợn, trên mặt đất không chỉ có di cốt của những loài quái thú khổng lồ chưa nhìn thấy bao giờ mà còn có cả đầu lâu của rất nhiều người khổng lồ và những bộ xương trắng của cự long. Bức tranh thật hãi hùng, cảnh tượng thật đáng sợ

Xương đầu lâu của những người khổng lồ đa phần là chất thành đồng. Mỗi chiếc đầu lâu đều to hơn một căn nhà, mười mấy chiếc đầu lâu của người khổng lồ xếp lại với nhau giống hệt như một ngọn núi nhỏ. Thần Nam đã phát hiện ra không dưới mười núi đầu lâu của những người khổng lồ như vậy. Ngoài ra còn có nhiều xương của cự long xếp thành núi long cốt, nơi đây quả thật là nơi đại hung đại ác.

Tiếp tục tiến về phía trước nửa dặm, hàng nghìn hàng vạn bộ xương trên mặt đất phát ra chút ánh sáng. Thần Nam nheo mắt lại. Hắn đã phát hiện ra vài bộ di cốt của thần. Những bộ hài cốt này đã bị chém thành bảy tám mảnh, rải rác khắp mặt đất. Hắn không tài nào có thể tin được!

Nếu như không phải trước kia đã từng tiếp xúc với di cốt của cổ thần, hẳn tuyệt đối không biết những bộ xương trắng phát ra ánh sáng thánh khiết kia là thần cốt. Đại khái có khoảng năm sáu bộ xương của thần nằm rải rác trong đồng xương, phát ra ánh sáng yếu ớt, khiến cho vùng đất chết này trở nên kỳ dị.

Thần Nam trong lòng cuộn sóng. Nơi đây không chỉ có đầu lâu của những người khổng lồ hung bạo mà còn có cả long cốt của những cự long khỏe mạnh, đã vậy lại còn có cả di cốt của thần! Nơi đây rốt cuộc là một nơi như thế nào?

Long Bảo Bảo trời không sợ đất không sợ, vạn phần kiêu ngạo dường như cũng cảm thấy bất an. Bởi vì trong số hàng nghìn hàng vạn bộ xương nó đã phát hiện ra không ít di cốt của Thánh Long. Thần Nam phát hiện ra Tiểu Long dường như nóng vội bất an, vỗ nhẹ nó, biểu thị nó không phải sợ.

Lúc này Thần Nam dần dần bình tĩnh trở lại, bắt đầu quan sát cẩn thận.

Hắn đang tìm kiếm bí mật kinh thiên của vạn năm trước, tìm kiếm nguyên nhân tại sao rất nhiều thần linh hùng mạnh lại chết, hẳn tại sao lại có thể sống lại từ viên cổ thần ma mộ địa. Nhưng hắn vẫn chưa tìm thấy một manh mối nào, chân tướng của quá khứ dường như sớm đã xóa sạch trong lịch sử, không để lại một chút vết tích nào.

Nhưng mà ngày hôm nay, chính tại trước mắt, hắn đã phát hiện ra mấy bộ xương của thần ở vùng đất chết này. Thần Nam cảm thấy dường như có thể tìm thấy một chút manh mối ở nơi này.

Đúng lúc này Tiểu Long đã bay tới nơi có thanh hương. Trên một ngọn núi xương, một cây hoa lạ toàn thân màu đỏ huyết cắm rễ trên đồng bột xương lấp lánh. Thân cây có màu đỏ huyết, lá màu đỏ huyết, hoa màu đỏ huyết, hiện ra vô cùng quái dị trên ngọn núi xương đó.

Đóa hoa màu đỏ huyết vô cùng rực rỡ, tỏa ra từng làn thanh hương, phát ra ánh sáng đỏ tươi. Ba trường xung quanh nó đều là màu đỏ nhạt.

Thần Nam nhíu mày. Hắn nhớ tới một loài tà vật trong truyền thuyết là 'hoa tử vong'. Theo như truyền thuyết thì loài tà vật hiếm gặp này mọc nhiều ở nơi chôn nhiều người, chuyên hút khí của vong linh, sau khi trưởng thành mặc dù phát ra hương thơm nồng, nhưng lại là vật tà ác nhất khắp thiên hạ. Bất kể là người, súc vật, cây cối chạm vào là chết, đúng là vô cùng tà ác.

Nơi này có thể xuất hiện hoa tử vong, Thần Nam không hề cảm thấy lạ. Vô số bạch cốt và không khí chết chóc dày đặc như thế này, có nơi nào thích hợp hơn để nó sinh trưởng chứ? Chỉ là hắn ít nhiều có chút buồn. Vốn nghĩ rằng có "tiên nữ", "thánh quả" những thứ bảo vật của thiên địa, không ngờ hắn lại gặp phải loài vật tà ác nhất thiên hạ này.

Long Bảo Bảo sớm cũng đã biết. Nó cảm nhận được hoa tử vong chẳng phải vật gì tốt đẹp nên lộ rõ vẻ không cam tâm.

Tuy vậy, Thần Nam càng quan tâm tới sự thần bí của vùng đất chết này. Nơi đây rốt cuộc là một nơi như thế nào? Những bộ xương trên mặt đất đã hóa thành bột, cũng có những bộ vẫn rắn chắc vô cùng. Từ những bột xương này có thể phán đoán vùng tuyệt địa này ít nhất cũng đã tồn tại mấy nghìn năm rồi.

Thần Nam cần phải tìm kiếm chân tướng của vạn năm trước. Hắn nhất thời không thể xác định được vùng tuyệt địa này đã trải qua vạn năm hay chưa?

Sóng dao động đáng sợ trong cốc làm hai người và một rừng bùng tình. Đây tuyệt đối không phải vùng đất tốt lành gì. Ma khí u ám không ngừng bay lên. Sự xuất hiện của mấy bộ hài cốt của thần đã làm Thần Nam thay đổi ý định sớm rời khỏi nơi này. Đã tiến vào đây rồi, lại phát hiện ra bí mật đó, hắn muốn cẩn thận xem xét một hồi.

Hắn ra hiệu cho Long Bảo Bảo tiếp tục tiến vào nơi sâu nhất. Tiểu Long mặc dù đã lộ ra vẻ sợ hãi nhưng vẫn bay theo phương hướng mà Thần Nam ra lệnh. Trong suốt cuộc hành trình, Thần Nam vẫn bịt chặt mắt Thần Hi lại, không để cho cô bé

nhìn thấy cảnh tượng trong cốc, sợ làm cô bé sợ hãi.

Chỉ trong một khoảng cách ngắn ngủi Thần Nam lại phát hiện ra vô số những bộ xương vừa to vừa lạ kỳ, căn bản không biết là di cốt của loài sinh vật nào. Toàn bộ những bộ xương này là một màu đen, nếu không xem xét kỹ lại nhầm thành nham thạch. Cũng lúc đó hắn lại phát hiện ra vài bộ thần cốt nữa. Lần này hắn có một thu hoạch đáng khinh ngạc.

Lần trước mấy bộ thần cốt được phát hiện đều bị chém thành nhiều mảnh, rất khó phát hiện ra chút manh mối gì. Trong số ba bộ thần cốt phát hiện ra lần này có hai bộ tương đối hoàn chỉnh, Thần Nam có thể tìm ra nguyên nhân cái chết của họ từ hai bộ hài cốt này.

Một bộ hài cốt trên đầu có năm cái lỗ đáng sợ đập vào mắt, rõ ràng là bị người ta đập vào não mà chết. Bộ còn lại trước xương ngực có một lỗ nhỏ bằng một nắm tay, có thể tưởng tượng lúc đó là bị người ta móc mất tim.

Chương 24: Vô Danh Thần Ma

Thần Nam cảm thấy ớn lạnh từ đầu tới chân. Luồng khí lạnh trào dâng lên trong tim hắn. Hai vị thần này chết thảm tới như vậy, dường như không tài nào địch được với đối thủ. Điều này khiến cho Thần Nam dựng tóc gáy.

Đột nhiên, Thần Nam trong lòng cảm thấy lên một cảm giác nguy hiểm, một nỗi sợ khủng khiếp đang dâng lên trong lòng hắn. Lúc này bốn phía tràn ngập không khí chết chóc dày đặc. Tiểu Long đã đầu hơi run, nếu như không phải nó đã hạ xuống trên mặt đất đầy xương nhất định sẽ ảnh hưởng tới việc bay.

Thần Hi run run nói: "Ca ca!"

"Suyt!" Thần Nam khẽ nói: "Đừng nói gì!"

Lúc này hắn mới chú ý tới Long Bảo Bảo đã đưa hắn tới nơi sâu nhất của cốc, phía trước là một vách núi cao dựng đứng giống như được gọt giữa ngăn đường đi của họ lại.

Ma khí tuôn trào, dưới vách núi cao lộ ra một cửa động khổng lồ, ma khí cuộn cuộn đang từ trong đó không ngừng trào ra. Thần Nam trong lòng vô cùng kinh hãi. Nơi khởi nguồn của ma khí chính là ở nơi này.

Cửa động tối tăm giống như có một ma lực khổng lồ. Thần Nam càng nhìn càng thấy sợ hãi, linh hồn của hắn như bị hút vào trong đó. Hắn cảm thấy mình đang như đang chìm xuống, như đang bị hủy diệt. Hắn dời mắt khỏi đó, nhưng lại phát hiện ra rằng cơ thể đã không thể cử động được. Hắn sợ hãi vô cùng.

Thần Nam không ngừng giãy giụa nhưng không hề có một chút kết quả nào. Hắn ở vùng đất chết này không thể nhúc nhích được một chút, mồ hôi bắt đầu ướt hết áo hắn. Cuối cùng hắn phát hiện ra áp lực tinh thần lúc có lúc không ở trong động đang bao phủ khắp người. Hắn càng trở nên sợ hãi, người cứng đờ.

Tiểu Long dường như cũng bị luồng áp lực tinh thần đó kìm chế, nó đang giãy giụa khổ sở, nhưng đáng tiếc cũng không thể nhúc nhích được chút nào. Chỉ có Tiểu Thân Hi ở trong lòng Thần Nam là có thể nhúc nhích được. Cô bé lúc này mặc dù không thể nhìn thấy nhưng lại cảm thấy một làn sóng dao động đáng sợ càng ngày càng mạnh. Cô bé vô cùng sợ hãi, nép đầu chặt vào ngực Thần Nam.

Thần Nam trong nghĩ thầm, tại sao một đứa trẻ yếu ớt lại không bị ảnh hưởng gì? Hẳn không giãy giụa nữa, dần dần thả lỏng người. Huyền công trong người hẳn không ngừng chuyển động. Quả thật giống như hẳn dự đoán, luồng áp lực tinh thần kia chỉ hạn chế những sức mạnh chống lại nó mà thôi.

Hắn nói nhỏ với Long Bảo Bảo: "Đừng phản kháng, cố gắng thả lỏng cơ thể, từ từ là có thể hồi phục lại được cử động."

Lúc này Thần Nam cho dù trong lòng sợ hãi vô cùng nhưng vẫn nhanh chóng suy nghĩ. Không còn nghi ngờ gì nữa, trong hố đen, khởi nguồn của ma khí ngút trời, có sự tồn tại của một thứ có sức mạnh đáng sợ. Hẳn cảm nhận được rất rõ áp lực tinh thần lúc ẩn lúc hiện chính là vật thể mạnh mẽ đang tồn tại kia phát ra. Mặc dù sóng dao động của áp lực tinh thần lúc có lúc không nhưng hẳn không hề nghi ngờ đó là một sức mạnh khủng khiếp đáng sợ.

Chỉ trong chớp mắt, Thần Nam nghĩ tới một khả năng. Tồn tại đáng sợ ở bên trong động rất có khả năng là kẻ tạo ra vùng đất chết này. Hàng nghìn hàng vạn bộ xương trong vùng sơn địa này là do một tay hắn ta tạo thành. Hẳn ta là một tên hủy diệt mà vương. Nếu như phỏng đoán này là đúng có thể hình dung ra kẻ hủy diệt ma vương này đáng sợ đến nhường nào, vô số người khổng lồ, rồng khổng lồ, thánh long, thần nhân đều bị chết trong tay của hắn.

Đang lúc Thần Nam nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng kêu khê phảng phất: "Mau đi đi... chạy khỏi nơi này!" Hẳn kinh ngạc thất sắc, đây là giọng của một người con gái, dường như vang lên trong lòng hắn. Lúc này ngọc Như Ý đột nhiên rung mạnh, ánh sáng nó phát ra đã yếu đi rất nhiều.

Thần Nam đã hiểu ra tiếng kêu đó phát ra từ trong Cổ Thần di bảo. Ngọc Như Ý đang nhắc nhở hắn.

Đúng lúc này, trong cái hố đen ngòm ở trước mắt đột nhiên trào ra một lượng lớn ma khí, trong động phát ra một luồng sáng màu đỏ huyết đáng sợ.

Đó không được coi là một luồng ánh sáng lạnh lẽo, Thần Nam mơ hồ nhìn cảnh tượng bên trong. Não của hắn như nổ tung. Hắn cảm thấy sợ hãi vô cùng, sợ dựng hết cả tóc gáy.

Một ma ảnh cao lớn đang nghiêng nghiêng đứng dậy từ trong động, mắt phải nhắm lại, nửa bên trái đầu cùng với con mắt trái đã nát bét. Trên nửa đầu còn hoàn hảo là mái tóc màu đỏ huyết, dường như có thể nhìn thấy màu não trắng quện lẫn vào màu tóc đỏ.

Trên đầu là một mắt, hai tai, một mồm, nếu như không phải bị đánh bởi một chút óc và màu thì chúng vô cùng hoàn mỹ. Người này nếu như không thiếu một nửa chiếc đầu thì có thể được coi là một người đàn ông đẹp trên thế gian.

Bộ quần áo rách nát trên người ông ta nhuộm đầy máu, đã không thể nhìn ra được màu sắc ban đầu của nó, có phong cách rất cổ xưa. Đến Thần Nam là người am hiểu về lịch sử của đại lục, lại là người của vạn năm trước cũng không biết bộ quần áo mà người đàn ông này mặc thuộc về thời đại nào.

Đó đều là những nguyên nhân khiến Thần Nam sợ hãi kinh ngạc. Nguyên nhân khiến hắn sợ hãi chính là sau lưng người đàn ông này còn mọc mấy đôi cánh. Đó là biểu tượng của thần ma tây phương và thiên sứ! Bên trái của người đàn ông đầu tàn khuyết là hai đôi cánh trắng muốt, bên phải lại là một đôi cánh đen kịt, màu sắc của cánh ở hai bên lại khác nhau như vậy?

Thần Ma! Trong tích tắc, trong lòng Thần Nam đột nhiên xuất hiện hai chữ này. Trong thần thoại truyền thuyết của phương tây tất cả những thiên sứ đều không có bộ cánh hai màu thế này, chỉ có những thần ma cổ xưa mới có hiện tượng khiến người ta khó đoán này.

Phần bụng của Thần Ma tàn khuyết đầu này có hai vết thương lớn ở hai bên phải trái trông vô cùng đáng sợ, lan ra phía sau. Có thể đoán ra rằng vết thương nhất định có liên quan tới phần gốc cánh của ông ta, rõ ràng bị người ta kéo đôi cánh

phía sau lưng tạo thành. Ông ta có bao nhiêu đôi cánh thì không có thể nào đoán được.

Ngực của vị Thần Ma vô danh này là một lỗ sâu đầy máu, tim đã bị người ta móc ra, nhưng phần ngực của ông ta lúc này đang phục hồi lại. Ông ta vẫn đang sống! Tất cả những ánh sáng đỏ ở trong động đều là do huyết Thần Ma trong cái hố đỏ lờm vùng tim ông ta phát ra

Máu của Thần Ma chảy xuống mặt đất, trong động lại trở nên tăm tối, ma khí trong động trào dâng. Lúc này Thần Nam dường như đã được giải thoát. Cuối cùng thì hắn cũng được nhìn thấy Thần Ma trong truyền thuyết! Vị Thần Ma bị đánh trọng thương này vẫn đang còn sống. Trực giác mách bảo cho hắn rằng nguy hiểm lớn đang tiến lại gần, hắn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chương 25: Hồi Quy Thần Phong

Lúc này Tiểu Long vừa hay đã có thể cử động. Nó sớm đã sợ hãi vô cùng, không đợi Thần Nam ra lệnh đã mở rộng đôi cánh bay thẳng lên trời, giống như tia chớp bay theo hướng ra ngoài sơn cốc.

Lúc Tiểu Long đưa Thần Nam và Tiểu Thần Hi bay cách vùng đất chết này mười mấy dặm, trong cái động khổng lồ đen kịt nơi vách núi dựng đứng ở tận cùng vùng đất chết sáng lên một luồng hồng quang. Hồng quang quét khắp một lượt bên trong cốc, sau đó tối dần đi, khắp sơn cốc là một cảnh chết chóc.

Lúc Tiểu Long bay cách đó khoảng trăm dặm Thần Nam mới thở phào. Hắn cảm thấy nguy hiểm đáng sợ dần biến mất. Vừa nãy hắn cảm nhận thấy rõ mồn một sự uy hiếp của cái chết. Có lẽ chỉ chậm một bước kiếp nạn sẽ đổ xuống đầu hắn. Mặc dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng Thần Nam quả thật đã có được cảm giác chết đi sống lại.

Tiểu Thần Hi trong lòng cũng có cảm giác lo sợ. Mặc dù cô bé bị Thần Nam bịt chặt hai mắt không nhìn thấy bất cứ thứ gì nhưng vẫn cảm nhận được sự sợ hãi không thể nào nói thành lời.

"Ca ca! Lúc này muội quả thật rất sợ. Muội cảm thấy ở đó có một sức mạnh dường như có thể hủy diệt toàn bộ thiên địa. Thật đáng sợ!"

Thần Nam nhẹ nhàng vỗ lưng cô bé an ủi: "Chúng ta sau này không tới nơi đó nữa!"

Tiểu Long dường như cũng đã hồi phục lại sau cơn sợ hãi ban nãy, nghe thấy câu nói này của Thần Nam, trong lòng vẫn còn sợ hãi quay nhìn lại đằng sau, sau đó cũng gật đầu.

Tiểu Long bay nhanh như một tia chớp, hàng trăm dặm nhanh chóng bay qua,

Tội Ác chi thành đã hiện ra xa xa trước mắt. Thần Nam không có nhiều tình cảm sâu sắc đối với thành phố này, tuy nhiên lúc này hắn có một cảm giác đang quay về nhà. Hắn nói với Tiểu Thần Hi: "Muội xem, thành phố xinh đẹp phía trước có núi xanh bao quanh, sông xanh uốn lượn chính là điểm đến của chúng ta. Sau này chúng ta sống ở đó."

Tiểu Thần Hi đáng yếu gật đầu nói: "Thành phố này không giống với các thành phố đã nhìn thấy dọc đường đi, nơi này rất đẹp. Thần Hi rất thích!"

"Thích thì tốt!" Thần Nam cười.

Hắn không thích rêu rao nhiều. Sau khi gần tới Tội Ác chi thành, hắn muốn Tiểu Long hạ xuống ở bên ngoài thành, rồi cùng Thần Hi đi vào thành. Nhưng lúc này từ hướng Thần Phong học viện xuất hiện hai Phi long, nhanh chóng bay tới phía này, chớp mắt đã bay tới trước mắt họ.

Thần Nam không hề lạ gì hai người này. Không lâu trước hắn đã từng ngồi trên lưng Phi long của hai người bọn họ, cùng bọn họ tới Tiên Vũ học viện tham gia trận đấu Nhiệt thân.

Hai con Phi long ở trước mặt Tiểu Long run lấy bấy sợ hãi không ngừng. Hai Long kị sỹ trên mặt đều tỏ vẻ vui mừng, một người nói: "Thần huynh! Huynh cuối cùng cũng đã trở về. Phó viện trưởng hàng ngày đều nhớ tới huynh!"

"Ông ta?" Thần Nam ngạc nhiên nói: "Lão già chết tiệt gian tra, vô sỉ ấy nhớ ta làm cái gì?"

Long kị sỹ kia nói: "Phó viện trưởng rất lo cho huynh, chỉ sợ huynh gặp nguy hiểm, mấy ngày gần đây đã phái rất nhiều người đi tìm huynh."

"Lão già đáng chết ấy lại định giờ trò quỷ quái gì nữa đây?"

"Được rồi! Bọn tôi không làm ảnh hưởng tới thời gian của Thần huynh nữa. Phó viện trưởng nói nếu như ai gặp được huynh, lập tức mời huynh về Thần Phong học viện."

Thần Nam suy nghĩ một lát trả lời: "Được!"

Sau khi tới Thần Phong học viện, Tiểu Thần Hi hiếu kỳ nhìn mọi thứ, học phủ rộng lớn giống như hoàng cung này làm cô bé cảm thấy vô cùng thích thú.

Trên đường rất nhiều học sinh của Thần Phong học viện sau khi nhìn thấy Thần Nam đều bàn tán sôi nổi. Tuy nhiên lần này bọn họ không giống với những lần trước bàn luận hàng loạt những lời đồn độc ác về "tên bại hoại" nữa. Ánh mắt mọi người nhìn hắn đều vô cùng phức tạp.

Tin tức Thần Nam đại chiến ở đô thành Tấn quốc sớm đã bay về Tự Do chi thành cùng với những người tới tham dự trận đấu Nhiệt thân. Học sinh của học viện đương nhiên đều đã biết chuyện. Tất cả mọi người đều không thể ngờ được rằng tên bại hoại có tiếng này lại có một thân phận lừng lẫy như thế. Đã từng là Kỵ sỹ Hộ quốc giương cung bắn Thiên Long của Sở quốc.

Bản Tứ Giai cự long, chém Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ, Thần Nam đã tạo ra một trận phong ba lớn, đương nhiên đã trở thành nhân vật huyền thoại của tầng lớp thanh niên. Tuyệt đại đa số học sinh của Thần Phong học viện đều thay đổi cách nhìn với hắn. Tuy nhiên do trước kia đều cho rằng hắn là một kẻ bại hoại nên cảm giác của nhiều người đối với hắn vô cùng phức tạp.

Thần Nam cảm nhận được những ánh mắt khác thường của mọi người dọc đường đi. Hắn chỉ biết mỉm cười, bế Tiểu Thần Hi đi về nơi làm việc của Phó viện trưởng.

Tiểu Thần Hi xinh đẹp đáng yêu hút hồn người. Mặc dù bây giờ Thần Nam đã là một nhân vật truyền kỳ nhưng cô bé cũng đã lấy đi không ít phong quang của Thần Nam. Dọc đường đi dường như tất cả mọi người đều không kiềm chế được gọi cô bé là Tiểu Thiên Sứ. Nếu như không phải thân phận của Thần Nam bây giờ không tầm thường thì sẽ có rất nhiều cô gái chạy tới ôm lấy Tiểu Thần Hi.

Thần Nam mở cánh cửa phòng Phó viện trưởng, cười nói: "Chào Phó viện trưởng, tìm tôi có việc sao?" Tiểu Thần Hi cũng ngọt ngào nói: "Chào bá bá!"

Phó viện trưởng ngạc nhiên nhìn Tiểu Thần Hi, yêu quý xoa má cô bé, nói với Thần Nam: "Chính là vì đứa bé này mà người đã đại khai sát giới tại đô thành Tấn quốc?"

Thần Nam trả lời: "Đúng vậy!" Sau hần đó đặt Tiểu Thần Hi xuống, nói với cô bé: "Thần Hi muội, hãy ra vườn chơi với mấy tỷ tỷ được không?" Hần thấy Phó viện trưởng có điều muốn nói với hần, trong đó có đề cập tới những chuyện Thần Hi không tiện nghe.

"Được à!" Tiểu Thần Hi tung tăng chạy ra ngoài. Phó viện trưởng ra hiệu cho hai nữ sinh đón lấy Tiểu Thần Hi.

"Ai da..." Phó viện trưởng thờ dài nói: "Người có biết người đã người đã gây ra biết bao nhiêu đại họa không? Tại đô thành của một nước chống lại quân đội, đại khai sát giới. Người đúng là gan to tà trời! Đừng chỉ thấy Sở quốc bây giờ bảo vệ người, người nên thấy rõ được quan hệ của họ với người. Không chừng một ngày nào đó họ có thể trở mặt đi bắt người đó!"

Thần Nam gật đầu nói: "Tôi biết, nhưng lúc đó tôi không còn sự lựa chọn nào khác!"

Phó viện trưởng thờ dài nói: "Việc này có Sở quốc giúp người chống đỡ, người nhất thời không gặp khó khăn gì. Nhưng người có biết người bây giờ vẫn ở vào nguy hiểm không? Anh trai của tên Long kị sỹ bị người giết ở đô thành Tấn quốc chính là một trong những cao thủ giỏi nhất của Chiến Thần học viện. Hần đã tuyên bố rằng, ba tháng sau, tại cuộc đấu Thanh niên cường giả đối kháng do Thần Phong học viện tổ chức sẽ băm vằm người thành nghìn mảnh."

Thần Nam cười nhạt nói: "Hừm! Tôi không thích gây chuyện nhưng điều đó không làm tôi sợ hãi. Nếu như hần thật sự tìm tới thì hần sẽ chịu chung số phận với em trai hần!"

Phó viện trưởng vuốt râu, lắc đầu nói: "Trong đám học sinh của Chiến Thần học viện, hần có một ảnh hưởng nhất định. Rất nhiều cao thủ giao tình thân thiết với hần. Lúc người và hần đang liều sống chết không chừng có người khác nhúng tay

vào."

Với võ công của Thần Nam bây giờ cho dù có bị nhiều người bao vây tấn công, cũng có thể ung dung đột phá vòng vây. Nhưng bây giờ bên cạnh hắn còn có thêm một Tiểu Thần Hi, sẽ không thể không có lo lắng gì như trước kia được.

Phó viện trưởng nói tiếp: "Đây không phải là uy hiếp lớn nhất đối với người. Uy hiếp lớn nhất của người tới từ Tiên vũ học viện. Người chém chết tiền bối cao thủ Đào Nhiên sắp bước vào danh sách tuyệt thế cao thủ của họ. Bằng hữu và các môn đồ đệ tử của lão tuyệt đối không tha cho người. Ngoài ra, người ở trước mặt hơn một trăm cao thủ của Tiên Vũ học viện giương oai giễu võ, làm nhục nhục khí của họ. Chuyện này làm cho Tiên vũ học viện thật sự mất mặt. Người đã đắc tội với Tiên vũ học viện rồi!"

Thần Nam nhú mày nói: "Có lúc người ta không có cơ hội để lựa chọn. Tôi nghĩ nếu như mọi chuyện lặp lại tôi vẫn làm như thế."

Tiếp theo Phó viện trưởng hỏi Thần Nam thật chi tiết những chuyện xảy ra ngày hôm đó. Khi được biết Nghịch Thiên Thất Ma Dao đã công phát trong lúc cửu tử nhất sinh ông ta gật đầu nói: "Ta biết trên thế gian này chẳng ăn không cái gì được đâu. Võ công chưa đạt tới cảnh giới đẳng phong tạo cực thì không thể thực hiện thân ngoại hóa thân. Tuy nhiên sau này người phải cẩn thận. Trong giới tu luyện có một số lão già rất chần động bởi môn công pháp này của người, có một số người rất muốn biết kỹ. Có lẽ không lâu sau sẽ có người tìm tới người!"

Thần Nam cảm thấy thật đau đầu. Hắn không thể ngờ rằng trận chiến ở Khai Nguyên thành của Tấn quốc lại mang tới nhiều phiền phức như vậy. Sức ảnh hưởng không chỉ chần động khắp hai nước mà còn kinh động tới không ít lão yêu quái trong giới tu luyện.

Cuộc nói chuyện gần nửa canh giờ, Phó viện trưởng bảo đàm với Thần Nam chỉ cần hắn không rời Tội Ác chi thành thì Thần Phong học viện có thể đảm bảo sự an toàn cho hắn. Những thế lực khác mặc dù rất lớn nhưng cũng không thể hoành hành được ở Tội Ác chi thành.

Thần Nam biết rằng những lời ông ta nói không phải là giả. Vị trí địa lý của Tội Ác chi thành rất đặc thù, nối liền những thành phố then chốt của đông tây đại lục. Trừ phi hai đại lục khai chiến, nếu không thì chẳng có một quốc gia nào dám xâm phạm tới nơi này. Suy cho cùng đây là một vùng đất nhạy cảm, tất cả các quốc gia của đông tây đại lục đều không dám lộ diện gây chiến.

Thần Phong học viện có vị trí đặc thù ở Tội Ác chi thành, trên thực tế là người bảo vệ thành phố này. Ý chí của nó đại diện cho ý chí của cả thành phố. Bọn họ nếu như quyết định bảo vệ Thần Nam, những thế lực bên ngoài rất khó với tay tới được. Cho dù là những thế lực phi quốc gia như Tiên Vũ, Chiến Thần cũng không dám vượt râu hùm, cường long không đè đầu rắn, huống hồ Thần Phong học viện lại là một mãnh long!

Đương nhiên Phó viện trưởng tốn công tốn sức để bảo vệ Thần Nam như vậy cũng có cái giá của nó. Lão muốn hãn sau này toàn lực tham gia một công trình nghiên cứu của học viện. Bị Thần Nam chất vấn một hồi, Phó viện trưởng bắt hãn phải thề tuyệt đối không được nói cho người thứ ba biết mới nói cho hãn biết nghiên cứu vừa thần bí vừa trọng đại này, đó chính là làm cho người hóa thần.

Chương 26: Tạo Thần

Một trăm năm trước, Thần Phong học viện xuất hiện một tuyệt đại cao thủ. Ông ta đã phát hiện được thi thể cổ thần trong một chuyển thám hiểm Đại Sơn và mang nó về học viện. Từ đó đến nay, những pháp sư của Thần Phong học viện không ngừng nghiên cứu xương cốt của cổ thần để xem xem xương cốt của thần và người khác nhau ở chỗ nào.

Trải qua cả trăm năm nghiên cứu với sự tham gia của rất nhiều pháp sư nhưng kết quả thì vẫn chỉ là con số không tròn trĩnh. Cuối cùng, có một người đề xuất việc sử dụng sinh mệnh ma pháp cường đại để tạo ra thần sống từ thần cốt, muốn nghiên cứu thần thì phải nghiên cứu người sống chứ ngắm nhìn một đống xương thì chẳng có ích lợi gì. Mặc dù nghiên cứu này mấy năm gần đây cũng giúp học viện thu được một số thành tựu ban đầu nhưng họ vẫn chưa thu được kết quả như mong muốn.

Thần Nam nghe xong trừng mắt há miệng, kỳ tài thần phong học viện, lại còn một lũ pháp sư điên khùng, không còn việc gì để làm hay sao mà lại nghĩ đến chuyện tạo thần! Hắn kinh ngạc hỏi: "Ta không biết điều đó với ta có quan hệ gì, ta có ích gì cho chuyện này?"

Hai mắt Phó viện trưởng nhấp nháy nhìn vào hắn, nghiêm chỉnh nói: "Bởi vì chúng ta hoài nghi người là hậu duệ của thần, mà nghiên cứu này lại cần máu của thần."

"Ta cảm thấy lão đầu chết tiệt người điên rồi! Đừng nói ta không phải là hậu duệ của thần, dù điều đó là sự thật thì ta cũng không thể cho bọn người lấy máu của mình!"

"Không cần kích động, từ từ nghe ta nói. Theo truyền thuyết thì Hậu Nghệ cung từng bắn hạ thần trên trời, sau khi chứng kiến uy lực cường đại của nó các vị thần đã muốn mang nó trở về thần giới. Nhưng không biết vì sao, thần cung trước sau

vẫn lưu truyền dưới phàm giới, bị phàm nhân sử dụng. Sau đó đã có một vị cổ thần ra tay phong ấn thần cung khiến cho người có thần lực cũng không thể dễ dàng sử dụng nó, mặc dù cũng đã có một vị tuyệt đại cao thủ phá bỏ một phần phong ấn, nhưng trong một năm phàm nhân cũng chỉ có thể dùng một lần. Tuy tu vi của người không phải là đẳng phong tạo cực nhưng người lại không bị phong ấn hạn chế một chút nào, có thể khai mở thần cung một cách dễ dàng. Vì người không phải thần, nên chỉ có một khả năng, huyết dịch đang lưu chuyển trong nội thể của người là của thần, hay nói chính xác hơn, người là hậu duệ của thần!"

Thần Nam nghe đến ngây dại, vạn năm trước Hậu Nghệ cung hoàn toàn không bị phong ấn, chẳng lẽ trong vạn năm gần đây lại phát sinh sự cố. Theo như lời nói của Phó viện trưởng, có vẻ hẳn thật sự là thân thích của thần, thế nhưng điều này thật quá hoang đường! Đột nhiên hắn nghĩ đến một khả năng, hẳn từ trong viễn cổ thần mộ phục sinh...

Thần Nam hơi chấn động, trong lòng cũng khó giữ được bình tĩnh, hắn âm thầm tự hỏi: "Cái này cũng rất khó nói... ta ngủ say trong viễn cổ thần mộ đến vạn năm, có lẽ thể chất đã phát sinh biến hoá, bị tiêm nhiễm khí tức của thần ma?"

Hắn liên tưởng đến việc bảo ngọc như ý của cổ thần có thể cùng hắn liên thông cảm ứng, ngũ giai thánh long rất thân thiện với hắn, điều này giống như...

Phó viện trưởng lại nói: "Lần tới, chúng ta chỉ cần một ít máu của người, người cũng không cần quá lo lắng."

Thần Nam gật đầu như một khúc gỗ.

Lúc này tiểu Thần Hi từ ngoài tiến vào, vui mừng cười nói: "Ca ca, chúng ta sau này ở đây à? Ở đây có nhiều tỷ tỷ rất xinh đẹp, bọn họ rất thích Thần Hi, Thần Hi cũng đã cùng bọn họ đi chơi một lần..." Có vẻ tiểu Thần Hi rất được chào mừng ở bên ngoài.

Thần Nam cảm thấy cao hứng vì trông Thần Hi rất vui vẻ, có lẽ nàng ta đã quên một bóng hình đang lưu tại Khai Nguyên thành. Phó viện trưởng cười nói với nàng: "Sau này người và ca ca sẽ ở lại đây, người có thích không?"

"Rất... thích..."

Thần Nam ôm tiểu Thần Hi trong lòng, nói với phó viện trưởng: "Ông sắp xếp cho ta một gian phòng, có một số sự tình ta cần suy nghĩ cho chu đáo, có thể ta sẽ cho ông biết một tin tức kinh người." Hắc định chỉ cho phó viện trưởng hiện trường khủng bố của Tử Vong tuyệt địa cách Tội Ác chỉ thành một trăm dặm.

Phó viện trưởng trong lòng không biết hắc định chỉ cho mình cái gì, đành hỏi chuyện khác: "Hài tử này rất có lai lịch, ta có cảm giác nó thật khác thường, không biết người có thể nói cho ta biết đối thủ ngang sức của người xuất xứ từ đâu không?"

Thần Nam không muốn nói gì với ông ta về các việc ở cổ tiên di địa. Không chỉ là tiên địa ở nhân gian, trong tim hắc nó cũng là một khối thánh địa, hắc không muốn mọi người biết Bách Hoa Cốc.

Thần Nam lắc đầu, nói: "Cũng không có tin tức gì khác."

Phó viện trưởng vừa phái người đi an bài cho Thần Nam, vừa nói: "Việc người không có đối thủ ngang sức làm ta rất tức giận, người có biết người đã để Thần Phong học viện tổn thất 50 vạn kim tệ không hả!"

Thần Nam không khỏi nao núng, sững sốt nhìn ông ta. Phó viện trưởng nói lớn giọng đầy phẫn khí: "Ta vì Thần Phong học viện lấy ra 50 vạn kim tệ, cùng đánh cược với các già trong học viện khác để học viện của chúng ta tất thắng, nhưng ai mà biết..."

Sau khi nghe xong thì Thần Nam giật mình, không ngờ viện trưởng tứ đại học viện bọn họ thành linh "coi thường". Sau đó hắc cảm thấy rất thông suốt, thì ra là phó viện trưởng đưa qua tay hắc 50 vạn kim tệ, đó là nguyên do hắc mất 50 vạn kim tệ, hắc không thể nhịn cười ha ha nói: "Từ lâu đầu người... thật sự xứng đáng!"

Sau khi nói xong chính sự, phó viện trưởng liền trở nên gian trá, ông ta tức giận hét lớn: "Tiểu cô nương của người tạm thời không bỏ đi, học viện của chúng ta sẽ có hai cao thủ cấp ba xuất trường, khẳng định không thua kém ai! Đúng rồi, ma

pháp vũ khí ta đưa cho mà người chưa dùng thì hãy trả lại cho ta!"

"Cái này... tất cả bị ta dùng qua."

"Nói láo, người còn để lại. Ta biết tại Khai Nguyên thành người chỉ sử dụng ma pháp phi đao thôi, trả lại cho ta ma pháp trường đao và ma pháp cung tiễn, đó là vũ khí ma pháp trân quý có giá trị rất cao!"

"Ta thật sự đã dùng tất cả mà ông không tin, từ lâu đầu ông thật sự quá keo kiệt."

Tiểu Thần Hi mở miệng giải thích hộ Thần Nam: "Ca ca thật sự đã sử dụng."

"Ồ, hẳn dùng vào việc gì? Ma pháp cung tiễn hẳn dùng vào việc gì?" Phó viện trưởng cảm thấy tiểu Thần Hi thật ngây thơ nên nghĩ rằng có thể từ miệng của nàng biết được hành tung quá khứ của Thần Nam.

"Bắn tiểu điều." Tiểu Thần Hi vui vẻ hồi đáp.

"Cái gì, ma pháp tiễn cường đại này có khả năng bắn vỡ nát đầu voi, người lại mang ra bắn tiểu điều?" Phó viện trưởng như muốn ngã xuống, gần như phát điên. Ông ta không cam tâm tiếp tục hỏi: "Chuyện đó bỏ qua, còn ma pháp trường đao thì sao?"

Tiểu Thần Hi có chút cẩn thận, nghiêm chỉnh hồi đáp: "Chém tiểu trư."

Cơn giận dữ của Phó viện trưởng nhanh chóng bộc phát, hai vũ khí ma pháp uy lực cực đại bị đem ra sử dụng một cách lãng phí, ông ta nắm lấy đầu vai của Thần Nam một cách độc ác, dùng lực lắc mạnh: "Xú tiểu tử người thật uy phong! Sử dụng vũ khí ma pháp để đi săn, ta... thật sự muốn bóp chết người!"

Thần Nam hoàn toàn không có cách giải thích, cũng không thể nói cho lão biết hẳn gặp yêu quái. Song thủ của phó viện trưởng như cái kềm cứng kẹp trên đầu vai của hắn làm hắn nhúu mày lại, không thể không hừm một tiếng.

Tiểu Thần Hi nghĩ Thần Nam rất đau đớn nhưng không có cách xuất lực đối

kháng phó viện trưởng nên nàng rất lo lắng, bèn chui ra khỏi lòng của Thần Nam, đưa hai cánh tay nhỏ lên nắm lấy râu của phó viện trưởng.

"Lão bá bá người thả ca ca ra, không được khi phụ ca ca!" Tiểu Thần Hi kéo bộ râu của phó viện trưởng xuống, khuôn mặt nhỏ thật sự khả ái đầy màu sắc cầu xin.

Phó viện trưởng nghe răng há miệng, đau đến nổi mặt mày xanh lè, nhanh chóng thả Thần Nam ra, sau đó đau khổ kêu: "Tiểu bảo bối, nhanh buông tay ra, ai da da... đau chết ta... tiểu bảo bối..."

Thần Nam cười như điên, không nhanh không chậm ôm tiểu Thần Hi trở lại. Lúc này, tiểu Thần Hi cầm một đoạn râu dài trong tay, ngây thơ nói: "Lão bá bá người cạo râu đi, râu của người dài quá rồi, như thế này không vệ sinh!"

Phó viện trưởng thật muốn phát khóc, cảm thấy đau khổ vì sợ râu không đều, thật sự không biết làm sao. Lần trước bị Tiểu Ma Phiền giật đứt mất một đoạn còn chưa dài lại được hôm nay lại bị Tiểu Thần Hi giật tiếp một đoạn. Ông ta thật sự muốn khóc nhưng không có nước mắt lại không thể tranh cãi với tiểu hài, lão đầu tử khóc không ra tiếng đành vẫy vẫy tay gọi một người từ bên ngoài tiến vào để dẫn Thần Nam đi xem phòng.

Chương 27: Thôi Đoạn

Góc tây bắc nằm ở nơi sâu nhất của Thần Phong học viện, là nơi vô cùng hẻo lánh và yên tĩnh. Ở đây có rất ít phòng ốc, rải rác hân hữu lắm mới có một tòa tiểu viện, thêm vào từng lớp từng lớp rừng trúc ngăn cách với bên ngoài, đây là nơi nghỉ ngơi của tất cả những khách nhân quan trọng của học viện.

Phó viện trưởng đối với Thần Nam có thể gọi là nhìn bằng con mắt khác, đặc biệt sắp xếp cho Thần Nam được tiếp đãi như khách quý tại nơi hẻo lánh và yên tĩnh này.

Do trên đường đi đã phải trải qua rất nhiều ngạc nhiên và hoảng sợ nên Tiểu Thần Hi cảm thấy mệt mỏi không thể chịu đựng nổi, chậm chậm tiến vào giấc mộng. Thần Nam đợi đến khi Tiểu Thần Hi chìm trong giấc ngủ êm đềm, mới chuyển thân rời khỏi phòng.

Giữa viện có một lớp rừng trúc, giữa rừng trúc là một cái ghế mây sạch sẽ, Thần Nam ngả lưng xuống chiếc ghế, thả lỏng toàn thân, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ lại về những việc kỳ lạ diễn ra trong Tử Vong tuyệt địa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Tử Vong tuyệt địa có ẩn chứa một bí mật động trời. Trong sơn cốc rộng lớn bày la liệt những bộ xương trắng, không kể sự hung hãn cường đại của hài cốt của cự nhân, cự long, mà còn có cả hài cốt của thần nhân, thật là khiến người kinh hãi.

Ngoài ra còn có xương cốt của quái thú chưa từng nghe nói hay nhìn thấy bao giờ khiến Thần Nam không ngừng cảm thấy mơ hồ, đó cuối cùng là bầy hung thú gì đây, tại sao trong sách cổ còn chưa từng thấy ghi lại chứ?

Ấn tượng sâu đậm nhất đối với Thần Nam là trạng thái chết của hai vị cổ thần. Một vị xương sọ còn lưu lại năm lỗ ngón tay xuyên thủng nhìn vô cùng đáng sợ,

một vị khác trái tim bị người ta khoét một lỗ, từ đó có thể hình dung ra hung thủ có khả năng khủng khiếp như thế nào.

Đáng sợ nhất là không khí tĩnh lặng trong Tử Vong tuyệt địa đó, ở đó trừ loại hoa Tử Vong chuyên hút khí vong linh để sống thì gần như chỉ có động huyết lớn nằm ở nơi sâu nhất của sơn cốc là có chút chuyển động của sự sống.

Nhớ lại cái đầu bị vỡ, cái cánh bị gãy của Vô Danh thần ma, Thần Nam trong lòng cảm thấy ớn lạnh. Cái làm người khó tin nhất là Vô Danh thần ma vẫn có thể tồn tại mặc cho những tổn thất quá nặng đó đã khiến thân thể hắn bị phá hủy thành hình dạng ma quỷ.

Tới tận bây giờ Thần Nam tựa như vẫn cảm thụ được lực lượng khủng bố hủy thiên diệt địa đó đang xao động giữa trời và đất, nặng như núi thái sơn uy hiếp tinh thần mình.

Theo Thần Nam nhận biết, Thần Ma có lẽ chỉ là một loại sinh mệnh sống cao cấp, cho dù truyền thuyết nói là chúng có khả năng trường sinh bất tử, nhưng đó cũng chỉ là tương đối mà thôi, nếu như thân thể của chúng bị trọng thương, thì vẫn khó mà tránh khỏi rơi vào sự đau khổ của luân hồi. Nhưng chuyển đi đến Tử Vong tuyệt địa đã làm đảo lộn cách suy nghĩ của hắn, hắn thật sự không hiểu rõ Thần ma đó làm sao có thể còn sống chứ..

Nói tóm lại, có thể gặp được Thần ma trong truyền thuyết, với Thần Nam đã là một chấn động lớn. Thần ma có bộ não bị phá hủy, ruột gan bị móc ra đó chắc chắn có rất danh tiếng, khẳng định là loại thần nhân bình thường mới bước chân vào thần vực tuyệt đối không thể có thần thông lớn như vậy..

Từ những phục sức cổ xưa này có thể phán đoán, hẳn tuyệt đối là một vị Thần ma cực mạnh đã tồn tại qua vô số năm tháng hoặc cũng có thể là một vị Thần Ma từ viễn cổ cũng không xác định được

Tại động huyết động lớn phía dưới vách đá, Thần Nam và Tiểu Long đều bị một áp lực tinh thần như có như không giữ lại, làm bọn họ gần như không có khả năng di chuyển được một phân nào. Kỳ thực điều khiến Thần Nam mơ hồ nhất là,

tinh thần lực của Thần ma hư ảo lúc có lúc không, trừ khi... trừ khi là hắc đang chìm trong giấc ngủ ở nơi khác, hoặc là thần trí không tỉnh táo.

Suy nghĩ cẩn thận một lần nữa về tình huống lúc đó, Vô Danh thần ma lồng ngực nhẹ nhàng lay động theo nhịp điệu, tựa như đang chìm trong giấc ngủ say. Nếu như dự đoán đó là chính xác, thì có thể thấy được thực lực thật sự của hắc đến độ kinh người! Thậm chí trong lúc ngủ say vẫn có khả năng dựa vào tiềm thức để kiểm chế những sinh mệnh bên ngoài.

Nhưng dù có tồn tại khả năng mạnh mẽ to lớn đến thế mà vẫn còn bị người làm thành hình dạng ma quỷ như vậy, cuối cùng là tồn tại lực lượng khủng bố nào có khả năng đả thương cổ lão Thần ma này?

Thần Nam vốn từ đầu luôn nghĩ rằng Tử Vong tuyệt địa với hàng nghìn vạn đồng xương khô là do Vô Danh thần ma một tay tạo nên, nhưng khi nghĩ đến hắc ta bị trọng thương đến mức thành ra ma quỷ thế này, thì lại bác bỏ cách nghĩ đó.

Không thể nghĩ được là có một lực lượng mạnh mẽ to lớn khủng bố vượt quá sức tưởng tượng như thế tồn tại! Cự nhân, Thánh long, và Thần cũng không địch nổi, có khả năng hủy diệt những lực lượng mạnh mẽ nhất đang tồn tại như thế, có thể dùng danh xưng Hủy Diệt Giả để xưng hô với hắc

Thần Nam trong lòng run rẩy, nếu như Hủy Diệt Giả có khả năng tiêu diệt thần ma, vậy cái chết của vô số thần ma vạn năm trước đó cũng có khi liên quan đến hắc? Thần Nam trong lòng nổi lên từng cơn sóng lớn khó mà bình tĩnh trở lại được, sự thật của vạn năm trước dường như được ấn dấu tại Tử Vong tuyệt địa này!

Tuy nhiên Thần Nam lại nghĩ tới một vấn đề, hủy diệt giả có khả năng tiêu diệt cự nhân, thánh long, thần ma này tại sao không triệt để tiêu diệt luôn vị cổ lão thần ma vô danh trong sơn động?

Chẳng lẽ là hắc đoán sai rồi, căn bản là không có Hủy Diệt Giả gì đó? Vậy là Vô Danh Thần Ma đó đã tạo ra Tử Vong tuyệt địa? Chẳng lẽ những vết thương trên thân thể hắc là do vô số những trận chiến lớn nhỏ để lại?

Mơ hồ! Hoàn toàn là mơ hồ! Loạn! Hỗn loạn! Càng đoán càng sai lầm. Thần Nam cảm giác rối tung hết lên, không biết làm sao tìm ra đầu mối.

Thần Nam nhắm mắt lại nhập định một lúc, rồi bắt đầu suy nghĩ lại. Nơi thần bí nhất của Tử Vong tuyệt địa là sơn động lớn dưới vách núi, ma điểm ngợp trời cũng từ nơi này mà phát hiện ra. Thần Nam không hiểu đạo ma khí đó có phải là do Vô Danh thần ma phát tán ra hay không, trước đây Thần Nam đã nghĩ là như vậy, nhưng từ khi đoán là có một vị Hủy Diệt Giả, thì hẳn không còn dám khẳng định nữa.

Trong tâm Thần Nam bắt đầu suy nghĩ đến tất cả những khả năng có thể xảy ra

Khả năng thứ nhất, ma khí cường đại đó là do Vô Danh thần ma phát tán ra ngoài, với thực lực kinh thiên động địa đó, hẳn đã sát hại vô số sinh vật cường đại, tạo thành tình cảnh thảm khốc ở Tử Vong tuyệt địa hiện nay.

Khả năng thứ hai, ma khí cường đại đó là của Hủy Diệt Giả phát xuất ra ngoài, hẳn ẩn thân tại nơi sâu nhất của sơn động. Vô Danh thần ma là do hắn cố ý lưu lại đây, muốn lão trông chừng lối vào sơn động.

Khả năng thứ ba, trong sơn động còn có một động khác, một nơi rất thần bí và cũng cực kỳ khủng bố, có thể nó thông với một địa ngục của thế giới, hoặc cũng có thể nó thông với một khoảng không gian kỳ dị khác...

Thần Nam càng suy nghĩ, trong tâm càng cảm thấy lo lắng. Tuy có những lúc hẳn cảm thấy những giả thuyết này quá hoang đường quái đản, tuy nhiên dần hồi tưởng lại, những giả thuyết này tựa hồ cũng có khả năng là thực.

Với vô số những giả tưởng, Thần Nam cảm giác trong đầu càng lúc càng rối loạn, cuối cùng uể oải đi vào giấc mộng.

Thần Nam gặp phải một giấc mơ vô cùng kỳ quái, hẳn mơ thấy một Thần ma thân hình cao lớn đứng ngay trước mặt, cất giọng ồm ồm nói: "Lão bằng hữu đã trở về rồi à? Ta cảm giác được khí tức của ngươi liền biết ngay là tên trời già đề tiện không thể triệt để hủy diệt ngươi.. Hi vọng cảm giác của ta không sai, hi vọng

người thực sự trở về. Ta đã quá mệt mỏi rồi, không biết còn có thể cùng với người
kề vai sát sánh chiến đấu được nữa không. Nếu như ta quả thật bị tan biến, cũng
không khi nào quên chiến hữu thân cận như người ----Đại ma thiên vương!"

Những lời thương tâm này mang một nỗi bi ai vô cùng tận, thanh âm càng lúc
càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn biến mất, Thần Nam đang trong mộng cũng thấy dậy
lên trong lòng một nỗi buồn vô hạn, nước mắt không tự kiềm chế được cũng tuôn
rơi...

Chương 28: Thánh Long Độ Kiếp (Thượng)

Cũng không biết đã qua bao nhiêu lâu, Thần Nam cảm giác có một đôi tay bé nhỏ mềm mại, ấm áp mơn trớn nhẹ nhàng trên hai má. Hắn mở mắt ra.

"Ca ca! Huynh khóc à?" Tiểu Thần Hi đứng bên ghế mây, khoé mắt ửng đỏ, hỏi.

Thần Nam ôm lấy cô bé, nói: "Nha đầu ngốc! Con người trong khi đang ngủ nước mắt tự nhiên đọng lại, đây chỉ là hiện tượng bình thường thôi mà."

"Thật hả? Muội cứ tưởng rằng ca ca có chuyện gì quá thương tâm." Tiểu Thần Hi trên mặt lộ ra nụ cười, nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng vui vẻ.

oOo

Cơ phong ba về cổ thần đã dần dần ngừng lại. Phần lớn tu luyện giả vì thần bảo mà tới nên khó nén được tâm trạng chán nản. Có vài người đã rời khỏi Tội Ác chi thành, nhưng đại đa số vẫn ở lại. Ba tháng sau, Thần Phong học viện cử hành cuộc tranh tài đối kháng của các cường giả thanh niên bốn đại học viện. Cơ hội lớn thế này tự nhiên hấp dẫn rất đông tu luyện giả đến xem.

Thần bảo phong ba đã dứt, Tội Ác chi thành cũng từ từ yên tĩnh trở lại. Tuy nhiên, lúc này, Thần Phong học viện đã xảy ra một sự kiện lớn vô cùng thần bí.

Long Bảo Bảo từ khi biết Thần Nam cùng Tiểu Thần Hi vào Thần Phong học viện, lại có một khu ở riêng yên tĩnh, vắng vẻ, liền rời khỏi Long Trường chuyển tới hậu viện, cùng họ sống chung một chỗ.

Thần Nam đương nhiên không phản đối. Có Long Bảo Bảo bên người thì khác gì có một Ngũ giai siêu cấp cao thủ bảo vệ một bên. Tiểu Thần Hi thì càng cao hứng. Nhiều ngày ở chung, cô bé này sinh cảm tình vô cùng sâu sắc đối với Long

Bảo Bảo.

Nhưng Thần Nam dần dần phát giác ra một điều bất thường. Long Bảo Bảo dường như phát bệnh, không còn sinh khí như trước, cả ngày mơ màng, thần thờ.

Hắn kinh hãi thất sắc và vô cùng lo sợ Tiểu Long phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Đầu tiên, hắn đem tin này báo cho Phó viện trưởng. Lão già gian trá nghe thấy cũng vô cùng nóng lòng. Long Bảo Bảo, đối với Thần Phong học viện, có ý nghĩa không nhỏ. Nếu Thánh long có gặp phải điều gì ngoài ý muốn, sẽ là một tổn thất khó có thể đo lường được.

Ngoài ra, Phó viện trưởng đối với Tiểu Long còn có tình cảm yêu mến đặc biệt. Có rất nhiều dấu hiệu cho thấy, Tiểu Long tựa hồ là Long vương có trí tuệ cực cao của đệ nhất đại nữ thánh kỵ sĩ ngàn năm trước của Thần Phong học viện.

Ở trên cái thế giới này, Thánh long hiếm gặp vô cùng, chẳng khác nào sừng tê lông phượng. Sức mạnh của Thánh long không nhất định tỷ lệ thuận với kích thước. Một vài Thánh long trưởng thành dài hơn mười trượng, cũng có một vài Thánh long bất quá chỉ hai ba trượng. Hai loại kích cỡ tuy sai biệt lớn, nhưng thực lực ai mạnh ai yếu lại rất khó so sánh. Có thể nói, trên thế giới này, gần như không có hai Thánh long hoàn toàn giống nhau. Ngoại hình của các Thánh long khác biệt vô cùng.

Phó viện trưởng am hiểu lịch sử Thần Phong học viện. Nữ đệ nhất Thánh long kỵ sĩ ngàn năm trước đã không thể vượt qua tử cảnh để trở thành bất tử mà cuối cùng đã chết. Thánh long của nàng mặc dù cũng đã khuất núi, nhưng trong học viện đến nay vẫn còn có bức chân dung xưa, hình thái so với Long Bảo Bảo giống đến kinh ngạc. Nếu không phải vì tính cách trẻ con của Long Bảo Bảo khác xa với Thánh long có trí tuệ cực cao, Phó viện trưởng sớm đã cất nhắc cho nó làm đệ nhất Thánh long của Thần Phong học viện.

Do vậy lão vẫn chưa tin rằng hai con rồng này không liên quan gì đến nhau. Theo như lão biết, đã là Thánh long thì đều có trí tuệ cao. Thánh long có tính nết trẻ con, khí chất quái dị như Tiểu Long, đích thực hiếm thấy. Trước đây không lâu, sau khi lão cùng với một vài lão đầu có nghiên cứu sâu sắc về rồng, sau khi cân nhắc cẩn thận, đã nhất trí cho rằng Long Bảo Bảo chính là Thánh long cường đại đã trải

qua độ kiếp* nhưng không thành.

Thông thường, Thánh long độ kiếp chỉ có hai loại kết quả, hoặc hóa thành Thần long, hoặc tiêu vong. Chỉ là trong lịch sử đã từng có ngoại lệ. Một vài Thánh long cường đại có đủ tiềm lực hóa thân thành Thần long, nhưng phút tối hậu vì nguyên nhân đặc biệt, thường là bị bên ngoài quấy nhiễu, mà thất bại ngay khi đã gần kề thành công. Do Thánh long quá mức cường mãnh như vậy, nên dù hóa thân Thần long thất bại, cũng có thể sống sót.

Phó viện trưởng cùng những lão hủ trong học viện cho rằng Long Bảo Bảo có lẽ chính là Long vương của nữ thánh kị sĩ ngàn năm trước. Nó sau khi độ kiếp thất bại, tuy sống sót, nhưng mất đi tất cả trí nhớ trước đây, cũng coi như là tái sinh sau khi độ kiếp không thành.

Điều này có thể giải thích vì sao mà Tiểu Long đối với Thần Phong học viện có một loại tình cảm đặc biệt, ở lại luôn chỗ này không chịu rời đi, thỉnh thoảng lại còn lộ ra thần thái bối rối hồi tưởng. Những dấu hiệu này cũng giúp chứng tỏ nó chính là Long vương ngàn năm trước.

Vì những nguyên nhân trên, Phó viện trưởng cùng những lão hủ trong học viện đối với Tiểu Long có tình cảm vừa đặc biệt vừa phức tạp. Lão tuyệt không thể để cho Tiểu Long xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Khi Phó viện trưởng vội vàng đến hiện trường, phát giác Tiểu Long thật sự mơ mơ màng màng như lời Thần Nam kể lại. Nếu là trước đây, nếu có người đến gần nó khi đang ngủ, nó hoặc giương mắt nhìn ngông nghênh, hoặc trực tiếp dùng vũ lực đuổi đi. Nhưng bây giờ Tiểu Long tựa hồ đối với tất thảy mọi thứ đều mất đi hứng thú, nằm uể oải trên mặt đất, ngay cả đầu cũng gục xuống.

Phó viện trưởng lo lắng vô cùng. Cuối cùng lão đành cùng với đám lão hủ trong Thần Phong học viện họp bàn. Mấy mái đầu bạc trắng chụm lại trong tiểu viện của Thần Nam lo lắng bàn bạc mãi mà không tìm được biện pháp nào. Cứ thế, đã hai ngày trôi qua mà bọn họ vẫn cứ thúc thủ, chẳng nghĩ ra được phương cách.

Sáng sớm ngày thứ ba, một chuyện kinh người đã xảy ra. Thần Nam đi vào hậu

viện thì há hốc mồm kinh ngạc. Bên ngoài cơ thể Tiểu Long kết thành một lớp sừng dày, tầng tầng lớp lớp bao lấy nó bên trong, giống như là kén tằm vậy.

Phó viện trưởng cùng đám lão hủ sau khi được tin nhanh chóng chạy tới hiện trường. Mấy lão nhân này kinh ngạc cực độ rồi ngay lập tức lại sung sướng phát cuồng lên. Vài lão già râu tóc bạc phơ thậm chí còn nhảy dựng lên cao hứng.

Bọn họ khó có thể đè nén sự vui sướng vô cùng trong lòng. Nỗi lo lắng trong ba ngày nháy mắt đã biến mất, Tiểu Long đột nhiên lại độ kiếp. Thánh long độ kiếp, nếu như thành công, một Thần long sẽ xuất thế ở Thần Phong học viện!

Thần Nam cũng cao hứng phi thường. Hắn không ngờ Tiểu Long lại thần diệu đến vậy, đột ngột có khả năng bước vào cảnh giới Thần long. Tiểu Thần Hi nhảy cẫng sung sướng. Đã nhiều ngày nay cô bé tưởng Tiểu Long bị bệnh, từng vài lần thăm rơi lệ.

Đại sự thần bí này được Thần Phong học viện liệt vào chuyện tối cơ mật!

Truyền thuyết nói rằng, phượng hoàng độ kiếp thì tái sinh trong lửa đỏ, còn Thánh long độ kiếp sẽ hoá thành Thần long.

Mấy lão quái vật của Thần Phong học viện đã đoán rằng lần này Tiểu Long lại độ kiếp một lần nữa, chắc chắn sẽ kinh thiên động địa! Để có năng lực hóa thân thành Thần long, chắc chắn phải là Thánh long kỳ dị phi phàm. Long Bảo Bảo đã có kinh nghiệm một lần độ kiếp, dù chưa thành, nhưng không chết, đủ để nói rằng kỳ diệu vô song.

Mặt khác, mấy lão già khốn kiếp này lờ mờ hiểu được, Long Bảo Bảo có lai lịch rất lớn.

Theo truyền thuyết, nếu hậu duệ long hoàng mang huyết dịch hoàng tộc không còn thuần khiết, một vài kỳ long thần bí sẽ gặp độ kiếp liên tục để kích hoạt huyết thống vô cùng ưu tú của hoàng tộc lưu lại, cho đến khi hoàn toàn biến thành Long Hoàng.

Mấy lão nhân của Thần Phong học viện lơ mờ hiểu ra Tiểu Long có thể là hậu duệ của Long Hoàng. Lần độ kiếp thứ nhất chưa thành, bất quá lần đó chỉ là chuẩn bị cho lần tiếp theo mà thôi...

Chương 29: Thánh Long Niết Bàn (Hạ)

Nháy mắt đã hơn một tháng, may mắn là sự việc Tiểu Long niết bàn vẫn chưa hề bị lộ ra ngoài.

Trong lúc này, uy danh của Thần Nam đã truyền đi khắp Thần Phong học viện. Đại danh "bại hoại" quen thuộc lúc đầu đối với mọi người giờ đã có những biến chuyển rất lớn. Những kẻ trước đây muốn tính sổ với hắn giờ không còn dám tìm đến làm phiền nữa.

Nhân Kiếm bị Thần Nam đánh trọng thương giờ đã có thể xuống đất đi lại, nhưng hắn tịnh không thực hiện bất cứ hành động trả thù nào. Không biết là hắn chưa tra ra được kẻ hành hung, hay là còn đang ẩn nhẫn.

Ngay cả Long Vũ cũng không còn "uy hiếp", "đe dọa" Thần Nam nữa, hơn nữa cũng không dám ép hắn giao ra bí tịch Cầm Long Thủ. Có điều mỗi lần gặp mặt, nàng ta đều cùng với Thần Nam đấu khẩu đến trời long đất lở.

Đông Phương Phượng Hoàng mỗi khi gặp Thần Nam vẫn giữ bộ dạng ngiên rãng ngiên lợi, nhưng ngặt vì thân phận cùng uy danh hiện giờ của hắn, nên nàng ta chỉ có thể trừng mắt hung hăng mà chẳng dám làm gì.

Tiểu Bảo Chúa mới là người thật sự rất tức giận, nàng ta đã suy đi nghĩ lại không biết bao nhiêu lần nhưng thủy chung vẫn không đoán ra được tại sao phụ hoàng lại hết sức bảo vệ Thần Nam. Suy xét kỹ lại thì quả thật nàng ta cũng không muốn Thần Nam phải chết. Có điều Tiểu Bảo Chúa đã từng âm thầm phát thệ, sớm muộn gì cũng có một ngày, nàng ta bằng chính thực lực của mình, đánh ngã Thần Nam, rồi sau đó dẫm lên người hắn, chà đạp day ngiên hắn để rửa sạch mối nhục trước đây.

Hơn nữa còn có một người mà Thần Nam thật sự không muốn gặp nhất, đó là

Lộ Ti. Mỗi lần nhìn thấy ả ta, hắn liền bỏ chạy trốn chết, làm cho Lộ Ti một lòng muốn tìm hắn gây chuyện vừa tức vừa hận. Lần trước hai người đã trải qua giấc xuân tiêu một cách hồ đồ với nhau, làm trong lòng Lộ Ti như găm một mối thù không đội chung trời. Nhưng ả thủy chung vẫn không thể kiếm được cơ hội thích đáng để phát tiết lửa hận ra ngoài, cứ mỗi khi ả nghĩ đến Thần Nam thì lại như muốn điên lên.

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Thần Hi cũng vụt trở thành ngôi sao sáng của Thần Phong học viện, từ giáo sư cho tới học sinh, đối với nó đều vô cùng yêu thích. Gần như ai nấy đều biết Thần Nam có một muội muội dễ thương như Tiểu thiên sứ, xinh đẹp như Tiểu tinh linh. Miệng nó lúc nào cũng ngọt ngào thường trực "Bá bá", "Ca ca", "Tỷ tỷ", vô luận đi đến đâu cũng bị người ta tranh nhau ôm ấp.

Thậm chí ngay cả Tiểu Bảo Chúa và Đông Phương Phượng Hoàng đối với Thần Nam vạn phần thống hận thì cũng bị bộ dạng thông minh, khả ái, thánh khiết, dễ thương của Tiểu Thần Hi chinh phục. Khi Tiểu Thần Hi muốn ra ngoài dạo chơi, các nàng thường mang nó theo "bay lượn". Hai người đều có ái thú biết bay, bay lên trên không tự nhiên rất dễ dàng.

Trong lúc này, Thần Nam một lần nữa đi báỉ phỏng lão dong binh họ Lý trong Công hội dong binh ở Tội Ác thành. Lão dong binh này trước kia từng chủ động cùng hắn kết giao, hơn nữa lại còn giúp hắn nắm rõ tường tận động thái từng lúc một của Nhân Kiếm, thật khiến cho Thần Nam vô cùng cảm kích.

Thần Nam sau khi thân phận tỏa sáng, tự nhiên cũng có không ít người tìm đến hắn kết giao, chỉ bất quá nơi hắn ở là nơi chuyên tiếp đãi khách quý của học viện, người thường không thể tiếp cận. Điều này quả thật khiến hắn rất thích thú, hắn thật không muốn cả ngày phải thù tiếp khách khứa một cách nhàm chán.

Đương nhiên người thường không thể tiếp cận, nhưng không có nghĩa là mọi người đều không thể tiếp cận, gã háo vô đến phát cuồng Lãnh Phong trở thành khách thường xuyên ở đây. Từ khi gã biết thân phận thật của Thần Nam, lại thêm việc hắn đại chiến tại Khai Nguyên Thành, vì thế lại càng muốn tìm hắn yêu cầu tì thí lại.

Thần Nam đối với lần thất bại trước vẫn không hề quên, dù Lãnh Phong không đến tìm hãn, hãn cũng sẽ chủ động tìm tới cửa, kết liễu thất bại này. Cường giả chỉ có một cách duy nhất để vượt lên tu vi hiện tại là phải điên cuồng quyết đấu, lãnh ngộ võ đạo trong sinh tử.

Kết quả cuộc quyết đấu lần này Thần Nam không hề quan tâm, trận chiến Khai Nguyên Thành hãn tu vi đại tiến, đã bước vào cảnh giới Tam giai đại thừa, Lãnh Phong vốn đã không còn là đối thủ của hãn nữa.

Sau đó cứ cách một khoảng thời gian, Lãnh Phong lại đến cửa khiêu chiến, trải qua vài lần thảm bại, hãn không thể không thừa nhận tu vi hiện tại của hãn đã không thể ganh đua được với Thần Nam.

Thần Nam từ sau khi tu vi đại tiến liền chuyên cần luyện công, có rất nhiều tuyệt học trong huyền công gia truyền của hãn đều đòi hỏi công lực phải mạnh mới có thể thi triển được. Hiện tại, sau khi tu vi của hãn tăng lên, cuối cùng đã có thể xuất ra một vài tuyệt chiêu.

Hiện tại trong lòng hãn luôn chôn dấu một lo lắng, qua lần hãn nghịch chuyển huyền công, rõ ràng cảm giác được bản thân mình trở nên tàn bạo khát máu. Huyền công trong khoảng thời gian ngắn đó đã điều khiển tâm trạng của hãn. Huyền công gần như thành ma quái, yêu dị!

Huyền công nghịch chuyển sau này tuy quay ngược trở lại, nhưng Thần Nam vẫn cảm thấy có một chút dị thường, khi hãn chú ý bên trong thì phát giác trong kinh mạch chân chí vốn lúc trước là Kim hoàng quang lượng, không ngờ lại lẫn tạp vào một ít quang tuyến Hắc lượng. Hắc năng lượng đó cùng với chân khí biến dị khi nghịch chuyển huyền công thì giống nhau như đúc.

Thần Chiến đã từng cảnh cáo hãn, khi sinh mệnh nguy cấp quan đầu, nếu như còn một tia hy vọng, thì tuyệt đối không được nghịch chuyển huyền công, có thể thấy Thần Chiến đối với nghịch chuyển huyền công có điểm rất kiêng kỵ.

Thần Nam không biết nghịch chuyển huyền công một lần sẽ có hậu quả gì, cũng không biết về sau sẽ lại còn có chuyện gì nữa. Hãn hiện tại chỉ có thể dựa vào

nỗ lực để tăng tu vi của bản thân, khiến bản thân có thể đột phá lần nữa, tiến lên một lĩnh vực mới. Hẳn tin tưởng rằng chỉ cần có đủ công lực, hẳn có thể áp chế hết thấy mọi hậu quả đáng sợ.

Hơn một tháng nay, Thần Nam vẫn chưa đem bí mật ở Tử Vong tuyệt địa nói cho Phó viện trưởng, hẳn muốn đợi đến lúc khai mạc cuộc so tài của Tứ đại học viện thì mới nói cho lão biết. Đến lúc đó tại Tội Ác chi thành cao thủ như mây, rất nhiều tu luyện giả cường đại cùng tụ tập nơi này. Nếu đông đảo tu luyện giả bản lĩnh cao thâm cùng đến tìm kiếm Tử vong tuyệt địa, chắc chắn sẽ có một vài thu hoạch. Nhưng có thể đoán được, nhiều người sẽ một đi không trở lại.

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, hai tháng chớp mắt đã qua, cuộc so tài của Tứ đại học viện sắp khai mạc. Cuộc chiến khởi động lần trước còn xa mới có thể so được với cuộc thi đối kháng của cường giả chân chính này, đó là cuộc chiến đỉnh cao của tất cả học viên trẻ tuổi ở Tứ đại học viện.

Tứ đại học viện đều có lịch sử gần ngàn năm, uy danh chấn động đại lục, trường đại chiến lần này đương nhiên hấp dẫn vô số người. Không chỉ có rất nhiều thanh niên cao thủ của các môn phái phương Đông cổ xưa, mà còn đương đại tuần kiệt của một số Thế gia thần bí ở phương Tây, lại thêm rất nhiều nhân vật lão thành uy danh hiển hách ở Đông, Tây phương, khiến Tội Ác chi thành trở nên vô cùng náo nhiệt. khách điểm chật ních người.

Vào hôm nay, thời tiết nắng ấm, bầu trời không một gợn một chút mây, cuộc so tài của các cường giả Tứ đại học viện mà hàng vạn cặp mắt chăm chú nhìn vào cuối cùng cũng đã khai mạc.

Thần Phong học viện người đông như kiến, tràn ngập các tu luyện giả đến từ khắp nơi trên đại lục. Sau khi các viện trưởng của Tứ đại học viện luân phiên phát ngôn, cuộc chiến của các cường giả ưu tú nhất Tứ đại học viện sắp sửa bắt đầu.

Chỉ là ngay tại thời khắc quan trọng này, tại nơi một nơi rất sâu trong Thần Phong học viện đột nhiên truyền ra một tiếng rống gầm chấn động thiên địa, vô số đạo kim quang tán phát lên trời, vô số hư ảnh của Đông Phương Hoàng Kim Thần Long bay lượn trên cao không.

Tiếng rống ngâm vang rền, trên thì chấn động đến chín tầng trời, dưới thì âm vang đến chín tầng địa ngục. Trong phương viên ngàn dặm, tất cả các loài đều nằm phủ phục xuống mặt đất, quay về hướng này mà bái lạy.

- Trời ơi, Đông Phương Thần Long!

- Thánh long niết bàn, hư không đảo ảnh!

- Thần thánh ơi, ta đã nhìn thấy gì thế này? Đông Phương Thần Long trong truyền thuyết đã xuất thế rồi!

Chương 1: Thần Linh Long

Từ những nơi sâu nhất trong Thần Phong học viện, vô số đạo kim quang xông thẳng lên trời. Trên không trung vô số hư ảnh Thần long bay lượn. Tiếng rồng ngâm như sóng dậy ba đào, tựa thiên lôi giáng xuống, âm hưởng vang vọng cả thế gian.

Trên sân lớn của học viện tụ tập hơn vạn người bị kinh động. Tin đông phương Thần long trong thần thoại truyền thuyết xuất thế làm hết thảy mọi người chấn kinh đến cực điểm! Ai nấy đều vô phương ức chế sự kinh ngạc trong nội tâm.

"Trời ạ, ta đang mơ chẳng?"

"Thật mà, ta thấy mà, ta rõ ràng đã trông thấy Thần long hư ảnh!"

"Thần Phong học viện bỗng nhiên là nơi ẩn tàng của một Thần long trứ danh nhất, không thể nào tin nổi!"

"....."

Thánh thú đạt đến bậc cao nhất, thần thú độ kiếp, có thể tạo ra hư ảnh trong không trung, là một hiện tượng cực kỳ dị thường, lúc biến hình trước tiên sẽ phát ra ánh sáng chiếu tới tận trời cao.

Trong học viện, vài vị giáo sư già nua ngược cổ nhìn Thần long hư ảnh bay lượn trên không trung, thần tình vô cùng kích động, thậm chí có lão nhân còn rơi cả lệ.

Phó viện trưởng lầm rầm trong miệng nói: "Thánh long độ kiếp, hư không đảo ảnh, thân hóa Thần long, không... Là Thần Linh long... Là hậu duệ của sự kết hợp giữa Thần long đông phương cùng Thần long tây phương! Ông trời có lòng, cầu nguyện cho nó niết độ thành công..."

Một lão nhân đang đứng tại Thần Phong học viện, đầu tóc thì bạc trắng, khuôn mặt nhăn nheo, nhưng xem ra lão dường như không màng đến tuổi tác già nua, vô cùng kích động nói: "Nó đích thị là Thần Linh long, huyết thống tổ tiên ưu tú vượt trội. Ai da! Ta quả nhiên không phù hợp làm chủ nhân của ngươi rồi!"

Lúc này, những người tinh tế trên sân lớn đã kinh ngạc phát hiện ra long ảnh đang bay lượn trên không kia và Thần long đông phương có sự khác biệt. Hai bên thân long ảnh có thêm một đôi cánh kim sắc.

Một vài lão nhân biết rằng đó chính là đặc trưng của Thần Linh long trong truyền thuyết. Nó hội tụ được các ưu điểm của đông, tây phương Thần long lại vì thế có thân của đông phương Thần long và đôi cánh của tây phương Thần long. Đây chính là thần thú cường đại nhất trên thế gian.

Cũng vào thời khắc mà mọi người trong Thần Phong học viện bị kinh động, toàn bộ Tội Ác chi thành cũng sôi động không kém. Chúng nhân toàn thành đều chấn kinh nhất tề nhìn về hướng đó. Nhiều người trong số họ không nhận được, lăm nhăm trong miệng những câu đại loại như là:

"Thần long xuất thế, báo hiệu điềm lành tới rồi!"

"Thần thú à, một năm đại cát rồi!"

"....."

Cùng thời gian, những giọt nước quang hoa lấp lánh đang tràn ngập tại tiểu viện của Thần Nam. Thứ kim sắc rực rỡ thánh khiết đó lan rộng, tràn ngập mọi hướng. Từ xa nhìn lại, nó giống như sương mù dày đặc, tựa như thánh cảnh chốn nhân gian.

Thần Nam ôm chặt Tiểu Thần Hi, khẩn trương chăm chú nhìn vào trong hậu viện nơi có cự đại 'Long kiến' (kén rồng). Long kiến đang tán phát mãnh liệt vô số thần thánh chi quang...

Tiểu Thần Hi sắc mặt lo lắng, nhỏ giọng hỏi: "Ca ca, Tiểu Long Long ra sao rồi? Nó không gặp nguy hiểm gì chứ?"

"Có khả năng gặp nguy hiểm. Thánh thú và thần thú lúc niết độ gặp phải thiên đố (sự tức giận của trời cao), dẫn đến lôi kiếp. Nhưng mà ta tin Tiểu Long có đủ sức vượt qua."

"Vì sao lại phải chịu thiên đố? Vì sao lại dẫn tới lôi kiếp?" Tiểu Thần Hi trở nên khẩn trương hơn. Cô bé lo sợ Long Bảo Bảo gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Thần Nam khẽ thở dài giải thích: "Đó là vì một loại nguyên tắc ngầm của trời đất. Vô luận là người hay là thú, khi lực lượng cường đại đến trình độ nhất định cũng đều dẫn đến lôi kiếp. Thật ra mà nói, thượng thiên đối với nhân loại có sự khoan dung hơn, nếu đạt đến tiên nhân cảnh giới thì sẽ không phải gặp lôi kiếp. Nhưng các loài thánh thú, thần thú đều không có được vận may đó. Mỗi lần tiến hóa lên tầng bậc cao đều phải dẫn đến lôi kiếp, kinh qua khảo nghiệm của thượng thiên."

Tiểu Thần Hi khẩn trương hỏi thêm: "Tiểu Long Long có thể thuận lợi vượt qua cửa ải này không?"

"Có thể chứ! Tiểu Long nhất định có thể. Nó thật sự có sức mạnh cường đại của Thánh long, lần này nhất định độ kiếp thành công. Muội xem, long ảnh trên không chính là hình dạng của Tiểu long khi hóa thân thành Thần long, có phải là so với trước đây thì có đáng vẻ thần vũ hơn nhiều không?"

Lúc trước tại hoàng gia cổ thư khố của Sở quốc, Thần Nam đã đọc qua hầu hết các bí văn nói về quá trình tiến hóa của thần thú. Trên thiên không xuất hiện hư không đảo ảnh trong một sát na, hắc dĩ nhiên biết được Tiểu Long chính là hậu duệ của Thần Linh long. Hắc cũng biết rằng thông qua lần tiến hóa này, huyết mạch ưu tú mà tổ tiên lưu lại trong Tiểu Long đã bị kích hoạt triệt để.

Nghe xong những lời giải thích của Thần Nam, Tiểu Thần Hi tựa hồ như đã thấu hiểu. Cô bé nhìn vào hư ảnh của Thần Linh long trong không trung, thốt ra lời từ đáy lòng: "So với hình dạng của Tiểu Long Long trước đây, đúng thật thần vũ hơn nhiều."

Thần Nam ôm lấy cô bé bước ra ngoài, nói: "Chúng ta nên đi xa khỏi chỗ này, nếu như không muốn lôi kiếp giáng xuống."

Hai người thối lui về sau khoảng trăm trượng. Giữa hư không kim sắc long ảnh từ trên cao nhất tề hướng về phía mặt đất lao xuống, chỉ một khoảng thời gian rất ngắn đã bao phủ toàn bộ long kiến vào giữa, cũng đồng thời, không trung âm âm vang lên tiếng sét.

Ngay thời khắc đó, long kiến tức thì vỡ ra, một đạo kim quang xông thẳng lên trời, tiếng rống ngâm trong trời phá trường không, vang vọng đại địa. Với đôi cánh mới mọc ra dài hơn hai mét, toàn thân kim quang bao trùm, Tiểu Long liền bay vút lên không trung.

Tuy nhiên Tiểu Long không giống với Thần long trong thần thoại truyền thuyết có hình dáng cự đại vô bì, trên thân tán phát ra một cỗ khí vương giả, nghiêm nhiên bất khả xâm phạm. Mọi người đang đứng quan sát tại Thần Phong học viện đều cảm giác được một cỗ khí cự đại áp tới, khí tức chí cường chí đại long chi vương giả chốn nhân gian.

Chân long khí tức như thủy triều hướng về phía Thập Vạn Đại Sơn. Vô số chim chóc, các loài thú bò đầy trên mặt đất, hướng về phía đó mà lễ bái. Cũng đồng thời, chốn tử vong tuyệt địa sâu thẳm, dưới một hắc động rộng lớn, một điểm hồng huyết quang mang đột khởi. Một cỗ ma khí ngút trời từ trong hắc động bùng phát ra ngoài.....

Thần long hiện thân làm Thần Phong học viện sôi sục, Tội Ác chi thành cũng sôi sục. Mọi người phong cuồng la hét, cứ hướng về không trung mà khoa chân múa tay loạn lên.

Long Bảo Bảo toàn thân dài chừng hai trượng, lúc thu nhỏ lại thì còn chừng hai mét, nhưng thần lực đích thực đại tăng. Lần tiến hóa này, nó cuối cùng hóa thân thành thần thú cấp sáu, nếu như có thể thành công vượt qua lôi kiếp, xem như đã độ kiếp thành công.

Lúc này, lôi kiếp được dự liệu chung quy cũng đã xuất hiện. Cùng với tiếng âm âm sấm sét, một đạo thiểm điện cự đại từ trên không giáng xuống. Quang mang chói loà làm ai nấy phải nhắm chặt mắt lại.

Đối diện với sự tấn công dữ dội của đạo thiểm điện, Tiểu Long không hề hoảng hốt. Nó đột nhiên há miệng phun ra một đạo điện mang. Điện mang so với thân thể nhỏ bé của nó thật không thể so sánh, cự đại vô bì, so với đạo thiểm điện vừa đánh xuống xem ra không hề thua kém.

Khi lưỡng đạo thiểm điện cùng đánh xuống một chỗ, trên thiên không bạo phát một thứ ánh sáng chói lòà như thái dương, sấm chớp làm rung chuyển cả đại địa, phảng phất chiến động cũng bắt đầu, năng lượng khổng lồ như tàn phá mọi thứ, không trung chói lòà ánh sáng.

Một tiếng ầm thật lớn vang lên, đạo điện mang thứ nhất tạo thành năng cự đại lượng chưa dứt, đạo thiểm điện thứ hai từ trên không đã nhắm thẳng hướng Tiểu Long mà đánh xuống.

Chương 2: Thần Ma Lai Tập

Giữa không trung, Tiểu Long phát ra một âm thanh chấn động thiên địa, xoay đui lại thân nghênh hướng thiểm điện. Điện mang cự đại từ trong miệng nó phun ra, kháng cự lại với đạo thiểm điện thứ hai vừa đánh xuống.

"Oành!" Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, cả một vùng chân trời bị chiếu sáng rực. Không trung kim xà loạn vũ, điện lưu giao nhau dật nên một tấm điện võng, hình thành một cỗ năng lượng phong bạo cự đại tại không trung hùng dũng, menh mông.

Dưới mặt đất, chúng nhân kinh hãi đến mức trợn mắt há mồm. May mắn là Tiểu Long đối kháng với lôi kiếp tại không trung. Nếu như là ở tại mặt đất, khẳng định là có vô số kẻ đã gặp tai ương.

"Oành!"

Khi đạo thiểm điện thứ ba giáng xuống, Tiểu Long không thể phóng tiếp điện mang để đối kháng được. Nó liền nhanh chóng chuyển thân bay lên. Trong một khắc đó thiên địa nguyên khí chung quanh thân nó bắt đầu dao động kịch liệt.

Trên mặt đất mọi người đều cảm giác rất rõ ràng thiên địa nguyên khí dao động dị thường. Những lão nhân tu luyện giả đã không kìm được kinh hãi:

"Trời ơi, sao không thiên địa nguyên khí!"

"Đạo pháp? Ma pháp?"

"Thần Linh long quả nhiên cường đại!"

"....."

Thiên địa nguyên khí càng lúc càng dao động kịch liệt, khi đạo thiểm điện thứ

ba giáng xuống, gần tiếp cận thân thể Tiểu Long, nguyên khí thiên địa dường như rung chuyển. Năng lượng chung quanh thân Tiểu Long hùng dũng bùng phát, thiên địa nguyên khí bị nó kích phát như biển động sóng cồn, hướng thẳng về phía đạo thiểm điện vừa giáng xuống.

"Oành!" Hai cổ thiên địa chi lực bất đồng tính chất va chạm vào nhau. Trên không trung hình thành một thứ năng lượng phong bạo như hồng thủy gầm thét giận dữ. Cả trời đất là một thứ quang mang loá mắt, tựa như có đến mười mặt trời trên không trung cùng chiếu sáng. Bầu trời một màu trắng loá chói mắt.

Liên sau đó, từ trên không trung lại liên tục giáng xuống sáu đạo lôi điện, không ngờ Tiểu Long hoặc dùng lực của bản thân, hoặc khống chế nguyên khí thiên địa gian để kháng cự lại. Sáu đạo lôi điện đều bị nó hóa giải hết lượt.

Đương nhiên, đối diện với chín đạo lôi kiếp làm phong vân biến hoá, thiên địa thất sắc, Tiểu Long cũng không khỏi bị ảnh hưởng trầm trọng. Sau khi thành công vượt qua chín đạo thiểm điện, nó đã vô cùng hư nhược. Những đạo kim quang từ thân nó phát ra dường như đã âm đạm đi rất nhiều, quang mang không còn rực rỡ như lúc đầu. Tuy vậy khí thể long chi vương giả vẫn còn, long thể nhỏ bé như trước vẫn làm cho những người trên địa diện cảm giác được sự áp bức thực sự trầm trọng.

Tiểu Thần Hi trong ngực của Thần Nam hướng về phía Tiểu Long trên không trung vẫy vẫy bàn tay nhỏ xíu, cao hứng hét lên: "Tiểu Long Long..."

Mặc dù ở trên cao nhưng Tiểu Long tựa hồ vẫn nghe được thanh âm của Tiểu Thần Hi. Nó chuyển thân trên không trung, quấy đuôi rỗng một cái rồi nhắm phía Thần Nam hạ xuống.

Cảm tình của Tiểu Long đối với Thần Nam và Tiểu Thần Hi tịnh không có mảy may biến hóa. Tuy vô tình nó phát ra một cổ long chi vương giả uy nghiêm, nhưng đến trước mặt hai người nó liền tận lực thu liễm thần linh long khí tức. Nó chớp đôi mắt to tinh quái, lộ ra một nụ cười đúng kiểu của một con rồng, không ngừng múa lượn quanh hai người.

Thần Nam có chút kích động. Hắn không ngờ được Tiểu Long ngày thường

ngây thơ dễ thương bỗng chốc hóa thân thành Thần long xuất hiện trước mặt hắn. Bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve lân giáp tán phát kim quang mờ mờ của Tiểu Long, khe khẽ nói: "Long Bảo Bảo! Người hiện tại đã độ kiếp thành công, không phải rời xa ta nữa chứ?"

Tiểu Long gật gật cái đầu, dừng thân trên không ở trước mặt hắn, thân mật cọ đầu vào người hắn, sau đó nó chuyển thân đến trước mặt Tiểu Thần Hi.

"A.. a..." Tiểu Thần Hi thích thú cười vang. Cô bé được Thần Nam đặt ngồi trên lưng của Tiểu Long. Tiểu Long vũ động đôi cánh Thần long rực rỡ, bay lượn vòng vòng quanh rừng trúc. Từ trong rừng trúc truyền ra những tràng cười trong trẻo của trẻ thơ.

Phía xa, tam đại tuyệt thế cao thủ của Thần Phong học viện thật sự kinh dị khi trông thấy tất cả những gì xảy ra tại rừng trúc. Người thứ nhất tiên phong đạo cốt, chân đạp phi kiếm, lơ lửng trên không trung. Người thứ hai râu tóc vàng rực, mặt đầy nếp nhăn, thân người đang đứng trên ngọn trúc. Người thứ ba râu tóc bạc trắng, nét mặt hắn chỉ chút những nếp nhăn già nua, có thể thấy đã rất lớn tuổi. Lão nhân tay cầm long trượng, lầm rầm nói: "Người đích thật hóa thân thành Thần Linh long rồi. Ta tuy không phải là chủ nhân thật sự nhưng cũng vì người cảm thấy cao hứng a!"

Thần Nam đã cảm ứng được khí tức của tam đại tuyệt thế cao thủ. Hắn quay đầu nhìn lại, vừa định lại chào hỏi bọn họ, nhưng tại thời khắc đó một cỗ khí tức khủng bố cực kỳ cường đại đột nhiên bao phủ toàn bộ rừng trúc vào trong.

Lòng hắn chấn động kịch liệt. Thứ cảm giác này thấy rất quen thuộc, so với cỗ khí tức khủng bố ba động tại tử vong tuyệt địa thì cùng một hình dạng. Lúc này, khí tức chí cường chí đại khủng bố càng đến gần càng cường liệt, khổng lồ bao trùm toàn bộ rừng trúc. Tam đại tuyệt thế cao thủ đều lộ xuất sắc diện chấn kinh. Bọn họ thật sự khó tưởng tượng nổi người kẻ sắp tới có tu vi cao thâm đến bậc nào.

Lúc này từ hướng đông nam một đám mây đen lớn bay tới. Sức ép của đám mây dường như muốn nhấn chìm cả mặt đất, làm cho người ta có một cảm giác trầm trọng, sợ hãi, áp ức.

Trong lòng Thần Nam xảy ra một trận rung động kịch liệt. Đám mây đen khí tức khủng khiếp đang tiến tới ngày càng gần trong rừng trúc! Tam đại tuyệt thể cao thủ cũng kinh dị ngẩng đầu lên, trông thấy tầng tầng lớp lớp hắc sắc vân vụ đen ngòm đó. Ai nấy nhìn nhau, tất cả chấn động vô cùng.

"Ma khí!"

"Ma khí!"

"Ma khí!"

"Ma khí!"

Thần Nam cùng Tam đại tuyệt thể cao thủ đồng thời thảng thốt sợ hãi thốt lên. Tuy Tam đại tuyệt thể cao thủ chưa từng đến tử vong tuyệt địa, nhưng vẫn cảm ứng được trong ma khí cuộn cuộn tựa hồ có sự tồn tại của một lực lượng cường đại không thể tưởng tượng nổi.

Trong chớp mắt Thần Nam tựa hồ đã minh bạch. Quá trình Tiểu long độ kiếp đã tán phát Thần long khí tức cường đại kinh động đến những sự tồn tại chí cường trong ngoài tử vong tuyệt địa. Hắn tức tốc hét lớn: "Tiểu Long nguy hiểm! Mau mau thu liễm khí tức, ẩn giấu đi!"

Kỳ thật Long Bảo Bảo đã cảm ứng được được cổ tử vong khí tức cường đại đó trước Thần Nam bọn họ một bước, bởi vì trung ma khí cuộn cuộn đến từ không trung đó nhắm về phía nó. Còn Thần Nam và Tam đại tuyệt thể cao thủ chỉ có thể cảm nhận được từ xa xa chứ không phải từ trên không như nó.

Tiểu Long hóa thân thành một đạo kim quang, chớp mắt đã đến trước mặt Thần Nam. Hắn tức tốc ôm Tiểu Thần Hi vào ngực, lòng lo lắng nghĩ cách mang Tiểu Thần Hi li khai khỏi nơi này.

Tiểu Thần Hi cũng đã cảm ứng được cổ khí khủng bố làm rung động nhân tâm đó, nhớ lại cảnh tượng khủng bố ba tháng trước tại tử vong tuyệt địa, khẩn trương nói: "Ca ca, yêu ma cường đại đó đã đến... Hắn không phải vì Tiểu Long mà đến

chứ?"

Tiểu Long lắc đầu một cái, thiên địa nguyên khí xung quanh liền trỗi dậy. Thần Nam và Tiểu Thần Hi bị một cỗ lực đạo nhu hòa bao bọc xung quanh đẩy ra xa khỏi nơi đang đứng. Bọn họ bị Tiểu Long cưỡng hành 'tiển' đến ngay trước mặt Tam đại tuyệt thế cao thủ.

Lúc này một đạo hắc sắc thiểm điện ma khí cuộn cuộn đột nhiên giáng xuống, nhắm thẳng vào Tiểu Long.....

Chương 3: Linh Long Kiếp

Long Bảo Bảo sau khi đối kháng với cửu đạo lôi kiếp đã hư nhược đi rất nhiều, nhưng lúc này nó vẫn cương cường phun ra một đạo thiểm điện cự đại, ngăn đám hắc sắc điện mang lại.

"Oành!" Một tiếng nổ long trời. Tiểu Long từ trên cao bị rơi nhào xuống khoảng vài mươi trượng. Trên thân nó kim quang nhanh chóng ám đạm, long huyết đỏ tươi từ mũi miệng nó trào ra.

Sau khi Tiểu Long ổn định hạ xuống, liền bắt đầu huy động thiên địa nguyên khí xung quanh, phục hồi những hư tổn trên thân thể. Nhưng ma khí cuộn cuộn khủng bố tại đó hiển nhiên là muốn lập tức lấy đi tính mệnh nó, căn bản không cho nó cơ hội nào.

Một cỗ đại lực khổng lồ từ trên cao trong không trung hùng dũng giáng xuống. Một phiến huyết hồng sắc quang mang thảm liệt hướng về phía Tiểu Long bao phủ. Lực lượng cường đại chấn động mặt đất cũng bắt đầu kịch liệt xuất hiện, trong rừng trúc, lá rụng tả tơi, tất cả thân trúc đều lay động dữ dội.

Tiểu Long bị hồng quang thảm liệt công kích, từ không trung rơi xuống mặt đất. Một tiếng long ngâm thâm từ miệng nó phát ra. Nó hạ xuống mặt đất không ngừng lắc lư, những thân trúc bị ngã rạp khi nó ngã xuống.

Trên sân lớn trong Thần Phong học viện, hơn vạn tu luyện giả đại kinh thất sắc. Một đám hắc vân hắc ám đột nhiên xuất hiện trên không của học viện vốn dĩ làm mọi người cảm giác kinh dị không thôi, sau đó trong đám hắc vân trước sau giáng xuống hắc sắc thiểm điện cùng hồng sắc thiểm điện, điều này làm mọi người tăng thêm cảm giác bất khả tư nghị. Khi bọn họ nghe thấy tiếng kêu thảm của Thần Linh long, mới phát giác sự việc nghiêm trọng.

Bởi vì khí tức khủng bố nơi phát phát xuất ma khí cuộn cuộn gần ngay tại rừng trúc, góc tây bắc của học viện, trên sân học viện chúng nhân tịnh không có phát giác gì về nơi đám ô vân yêu dị đáng sợ. Mặc dù khi Tiểu Long và ma khí đối kháng ở rất thấp, nhưng mọi người căn bản không có phát hiện gì, chỉ đến khi nghe thanh âm thảm thiết của Tiểu Long mới phát giác tình huống bất diêu.

Lúc này sức ép rất lớn từ trong ma khí cuộn cuộn thấu xuất. Lực lượng khổng lồ từ không trung giáng xuống, lại một lần nữa hướng về phía Tiểu Long tấn công.

Tiểu Thần Hi lo lắng òa lên khóc: "Không! Đừng hại Tiểu Long Long..." Tiểu Thần Hi và Tiểu Long gần nhau đã nhiều ngày, giữa bọn chúng cảm tình rất thâm hậu, có thể nói trên thế gian này ngoại trừ Thần Nam ra, Tiểu Long chính là người bạn thân nhất của cô bé.

Nhìn thấy Tiểu Long gặp nguy hiểm, trên gương mặt nhỏ chan chứa nước mắt. Cô bé nức nở gọi: "Tiểu Long Long..." Cô bé rất muốn Thần Nam đi cứu Tiểu Long, nhưng cũng thừa biết rằng ma khí khủng bố tồn tại đó cường đại vô bì, căn bản không thể chiến thắng. Cô bé sợ Thần Nam đến đó cũng sẽ gặp nguy hiểm, nên chỉ dám thương tâm khóc òa lên mà thôi.

Lúc bấy giờ Thần Nam lo lắng vô cùng. Tiểu Long nếu bị tấn công lần nữa, e là sẽ rất nguy hiểm. Không kể là nguyên nhân thế nào, Tiểu Long đối với hắn cũng vô cùng thân mật. Hơn nữa tại Tấn quốc đô thành Long Bảo Bảo đã cứu tính mệnh của hắn và Tiểu Thần Hi nên vô luận như thế nào hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn tính mệnh của Tiểu Long bị đe dọa được.

Thần Nam đặt Tiểu Thần Hi xuống, nhẹ nhàng nói: "Ở đây đợi ca ca! Ngàn vạn lần không được loạn động, nghe rõ rồi chứ?"

Tiểu Thần Hi vừa thương tâm lại vừa sợ hãi nói: "Ca ca... ôi... Muội cũng muốn người đi cứu Tiểu Long Long, nhưng người không có khả năng chiến thắng yêu ma đó đâu... Ôi... Người không nên đi..."

"Bình tĩnh nào! Ca ca tịnh không phải vì nhất thời nóng nảy mà không biết tự lượng sức đâu. Còn nhớ khối ngọc đó không? Có nó bảo hộ, ta nghĩ việc ứng phó

không có vấn đề gì lớn đâu."

Tiểu Thần Hi bán tin bán nghi, sắc mặt đầy vẻ lo lắng. Cô bé vẫy tiểu thủ, mắt nhìn theo hướng Thần Nam vừa đi. Thần Nam tại một sát na chuyển thân, lập tức thu lại nụ cười trên khuôn mặt. Hắn đã tháo ngọc Như ý xuống, hữu thủ nắm chặt lấy.

Tam đại tuyệt thế cao thủ nhìn nhau. Tuy bọn họ đã biết ma khí cuộn cuộn tồn tại đó rõ ràng là không thể chiến thắng được, nhưng vẫn nhất tề gật gật đầu, sau đó nhanh chóng nổi gót theo hướng Thần Nam vừa đi.

Lúc này Tiểu Long cũng đã ngừng không lắc lư nữa, miễn cưỡng bay lên không trung. Lân giáp kim quang ngày càng âm đậm, trên thân nó đầy huyết tích.

Nó trông thấy Thần Nam đến gần, tựa hồ có chút lo lắng, muốn dùng thiên địa nguyên khí để đưa hắn ra khỏi đây, nhưng lại phát hiện ra căn bản đã không có năng lực để thi triển. Nó đã liên tiếp trải qua Cửu đạo lôi kiếp, lại thêm bị hai đạo viễn cường lực lượng khủng bố như lôi kiếp công kích, lúc này đã hư nhược cực điểm.

Thần Nam vuốt ve lân giáp của nó, khẽ thở dài nói:" Long Bảo Bảo, người không cần phải đưa ta ra khỏi nơi này. Tại nhân loại có thứ gọi là 'chân tình', tuy trong xã hội loài người, cái thứ này ngày càng ít đi, nhưng nó vẫn luôn tồn tại. Người không những là người thân, bằng hữu, hơn nữa đã từng cứu sinh mệnh của ta và Thần Hi, nay người thân hãm tử cảnh thì ta làm sao có thể không quản tới người được chứ? Ta thừa nhận ta không phải là một người quân tử, cũng không hoàn toàn là người tốt, nhưng trong tâm ta đích thực có thứ gọi là 'chân tình'. Bởi vì sự tồn tại của nó, ta có thể không màng đến tính mệnh vì người mà tận sức!"

Mắt Tiểu Long tựa hồ như ướt ướt. Nó thè cái lưỡi dài liếm lên má phải của Thần Nam. Lúc này Tam đại tuyệt thế cao thủ đã hình thành thế tam giác bảo vệ Tiểu Long ở giữa. Ba người đều biết Tiểu Long ngàn năm trước chính là Long vương của Thần Phong học viện Đệ nhất Đại Thánh long kỵ sĩ, nên đối với nó có cảm tình đặc biệt. Bọn họ không thể ngồi yên nhìn tính mệnh Tiểu Long bị uy hiếp được.

Trong ma khí cuộn cuộn từ cao không phát xuất áp lực cực đại. Thần Nam và tam đại tuyệt thể cao thủ từ trước đến giờ, cũng chưa từng thấy cỗ lực lượng nào lại hùng dũng mãnh mẽ đến thế.

Ngay lúc mấy người đang khẩn trương, một tiếng nói trầm trầm nhỏ xíu từ trong ma khí cuộn cuộn thấu xuất. Tam đại cao thủ nhìn nhau, với tuyệt thể tu vi của họ cũng nghe được thanh âm nhỏ bé đó, nhưng một từ cũng không hiểu được.

Thần Nam giác quan mẫn duệ, linh giác hơn hẳn người thường, lại được lão yêu quái nói bản thân hẳn có linh căn. Hẳn cũng nghe tiếng nói nhỏ bé đó, liền thất sắc, trong lòng dấy lên cảm giác sợ hãi vô bì.

Tiếng nói trầm trầm phát ra từ trong ma khí cuộn cuộn trên cao không ngờ lại là ngôn ngữ của Tiên Áo đại lục vạn năm trước! Thanh âm đó có một chút tang thương, có chút mê mang: "Ta là ai?... Sao ta có mặt tại nơi này?..."

Sau khi một cỗ lực lượng hung hãn từ ma khí điên cuồng đánh xuống, trên không trung phát xuất một luồng ma khí mãnh liệt, Thần Nam hoảng hốt khi thấy được cái đầu bị nát một nửa, trái tim bị móc ra, một cánh bị gãy của Vô Danh Thần ma.

Hắn kinh hãi vô cùng. Trong ma khí khủng bố tồn tại đó không ngờ thật sự chính là Vô Danh Thần ma ở tử vong tuyệt địa! Nếu như không phải trước đây tại tử vong tuyệt địa đã từng trông thấy lão, chắc hẳn đã khẳng định đó là ma khí chuyển động mạnh mẽ tạo thành hư ảnh.

Thần Nam trong tâm như biển động sóng trào, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được. Nguyên nhân không chỉ vì chứng thực được là Vô Danh Thần ma đó tồn tại trong ma khí chí cường, mà còn vì ngôn ngữ thốt ra từ miệng lão không ngờ lại là ngôn ngữ của Tiên Áo đại lục vạn năm trước! Vô Danh Thần ma và Tây phương cổ lão Thần ma có bề ngoài tương tự, nhưng lại nói thứ ngữ ngôn của thời kỳ Đông phương viễn cổ. Điều này có ý gì đây?!"

Chương 4: Thần Thú Hộ Thế

Lúc này Thần Nam tâm trí bấn loạn, trong chớp mắt hần đã suy tính rất rất nhiều. Hần hoảng hốt tựa hồ bắt gặp cái gì, nhưng tại sát na đó, tia linh cảm đó lại tiêu thất. Bất quá trong lúc nguy cấp quan đầu, hần không có thời gian để nghĩ ngợi lung tung.

Năng lượng khổng lồ từ cao không giáng xuống, nhưng ma khí giữa không trung giống như thủy triều đó lại thối lui về hướng đông nam.

Thần Nam và Tam đại tuyệt thế cao thủ chứng kiến Vô Danh Thần ma thối lui, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Bọn họ bảo hộ Tiểu Long nhanh chóng lùi ra xa, nếu có thể tránh được cổ lực lượng khủng bố ngất trời trên không kia nữa là bọn họ triệt để an toàn.

Nhưng công kích khủng bố đó, uy lực to lớn vô song, tuy bọn họ đã nhanh chóng tránh, nhưng rốt cục vẫn không hoàn toàn thoát khỏi. Vì bảo hộ cho Tiểu Long nên sau đó Tam đại tuyệt thế cao thủ đã thụ trọng thương khi chạm với rìa của nguồn năng lượng phong bạo đó. Cả ba đều thổ huyết, thân người dạt về sau hơn hai mươi trượng. Rừng trúc bị một trận tàn phá khủng khiếp.

Sau khi Tam đại cao thủ bị năng lượng phong bạo công kích phải dạt ra, Thần Nam liền phải hứng gánh nặng, lực lượng khổng lồ như cơn sóng khổng lồ đó lao thẳng về phía hần. Tiểu Long tựa hồ biết Thần Nam đích thật lực bất tòng tâm, nó muốn cố gắng mang Thần Nam ra xa khỏi biển năng lượng đó, nhưng lúc này nó đã hư nhược vô bì, sớm đã không còn sức lực, chỉ có thể dùng miệng kéo áo của Thần Nam.

Thần Nam cảm động. Ở vào thời khắc sinh tử tồn vong như thế này, Tiểu Long vẫn luôn nhớ đến hần!

"Long Bảo Bảo! Ta nhất định sẽ cứu được ngươi! Vì cứu Thần Hi, ta đã một lần Nghịch chuyển huyền công, vì cứu ngươi, ta có thể lần thứ nhì Nghịch chuyển huyền công!" Trong chớp mắt này, Thần Nam đã đưa ra quyết định. Hẳn bất luận huyền công nghịch chuyển sau này sẽ gây ra hậu quả đáng sợ gì, vì cứu mạng Tiểu Long, hẳn không còn sự lựa chọn nào khác. Hẳn chỉ có thể dùng phương pháp đơn giản nhất nhưng lại hiệu quả nhất, trong một chớp mắt tự mình đạt đến tối cường!

Tiểu Long phát xuất tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Cặp mắt rộng to dùng ươn ướt.

Tất cả điều này chỉ phát sinh trong một chớp mắt.

Kim quang tán phát từ thân thể của Thần Nam đã thu liễm, một đạo hắc mang từ trong nội thể hắc phát xuất, bao bọc xung quanh người hẳn. Hẳn thét lớn: "Thông Thiên Động Địa Ma Công!"

Tu vi của hẳn gần đây đại tiến, chuyên cần tu luyện huyền công gia truyền. Huyền môn kỳ công cần phải công lực rất mạnh mới có thể thi triển được. Thông thiên động địa ma công chính là kì trung chi nhất, công pháp như tên gọi, luyện đến cực chí cảnh giới có thể thông thiên động địa. Nó kì lạ nhất ở chỗ là có thể làm cho lực lượng ngoại giới tập hợp lại tiêu tán ra vô hình, chính xác mà nói là làm cho lực lượng ngoại giới tập hợp lại dẫn xuất ra ngoại thể, khiến thương tổn của thân thể giảm thiểu đến mức thấp nhất.

Thần Nam song thủ nắm chặt ngọc Như ý, giơ lên cao, kháng cự lại với năng lượng phong bạo khủng bố. Ngọc Như ý phát quang mang đại thịnh, phong cuồng thu nạp năng lượng phong bạo đang đổ về phía nó.

Những sóng năng lượng của ma khí bao trùm bên ngoài thân thể hẳn cũng bị dẫn đạo vào trong. Trong nội thể hẳn, Thông thiên động địa ma công đang phong cuồng vận chuyển. Lực lượng cuồng mãnh hùng dũng thông qua thân thể hẳn bị dẫn đạo hướng xuống phía dưới. Dưới chân hẳn đang đứng là một vết nứt khổng lồ.

Lúc này Thần Nam giống như một ma thần cái thể. Toàn thân hẳn hắc mang vô cùng vô tận, năng lượng cuồng bạo lưu chuyển tùy tiện tất cả đều bị nạp nhập vào trong. Hắc mang tựa một tấm ma thuẫn, chống cự lại cỗ sức mạnh khổng lồ đó, làm

cho chỗ Tiểu Long đứng sau lưng hắn biến thành một khoảng không gian yên tĩnh.

Thần Nam vừa rồi cũng đã vận toàn lực, nhưng năng lượng phong bạo hung mãnh quá thái, cuối cùng hắn vẫn bị năng lượng phong cuồng đó tùy tiện hất văng ra.

Đến Tiểu Long bị năng lượng mãnh liệt bao trùm, nó phát ra một tiếng kêu thống khổ. Tiếng kêu như vang tới tận chín tầng mây. Toàn thân nó trên dưới huyết chảy đầm đìa, gần như tất cả kim lân cũng đã bị rơi xuống, tại không trung không ngừng chao đảo, cuối cùng bị năng lượng phong bạo công kích bay dạt ra, rơi xuống cách chỗ Tiểu Thần Hi đang đứng không quá ba trượng.

"Không, Tiểu Long Long..." Tiểu Thần Hi vội chạy tới ôm lấy đầu Tiểu Long vào ngực, nức nở gọi: "Tiểu Long Long! Người tỉnh lại đi... Hu hu... Mau tỉnh lại đi..."

Tam đại tuyệt thế cao thủ và Thần Nam lão đảo. Trên mặt bốn người đều nhợt nhạt. Tam đại tuyệt thế cao thủ tu vi tuyệt thế, Thần Nam có ngọc Như ý bảo hộ, dù là như vậy, năng lượng phong bạo đó dù mỏng manh nhất cũng làm bọn họ thụ nội thương nghiêm trọng.

Bọn họ nhất tề hướng về Tiểu Long, trong lòng bốn người dâng lên cảm giác đầu xót vô hạn. Tuy Tiểu Long vừa rồi đã hóa thân thành Lục Giai Thần Linh long, nhưng sớm đã bị sút giảm năng lượng, căn bản vô phương đối kháng với năng lượng phong bạo khủng bố đó, hiện tại chỉ sợ rằng...

Bốn người bước đến bên cạnh Tiểu Thần Hi, phát giác toàn thân Tiểu Long sớm đã lạnh ngắt. Trong lòng cả bốn đều vô cùng thương tâm. Long Bảo Bảo vừa mới hóa thân thành Thần Linh long không ngờ giờ đã chết rồi!

"Hu hu... Tiểu Long Long! Người mau mau tỉnh lại đi! Không được ngủ... Hu hu hu..." Tiểu Thần Hi khóc lóc thảm thương, khuôn mặt nhỏ ướt đầm lệ.

Tuy nhiên tại thời khắc đó, chuyện làm người ta kinh dị đã phát sinh. Khi nước mắt của Tiểu Thần Hi rơi xuống thân rồng đầy tiên huyết, bỗng nhiên tán phát ra

quang hoa bảy màu! Tất cả điểm điểm quang hoa nhanh chóng thấm vào trong thân Tiểu Long.

Tiểu Thần Hi tựa hồ không biết điều đó, nên vẫn không ngừng khóc, lệ châu không ngừng rơi xuống, quang hoa bảy màu không ngừng xuất hiện. Lúc này, thân thể Tiểu Long đột nhiên động dậy một cái, rồi nó chậm chậm mở mắt ra, hư nhược hạ long đầu xuống, dụi dụi vào má của Tiểu Thần Hi.

"A! Tiểu Long Long! Người tỉnh lại rồi, đây là thật phải không?!" Tiểu Thần Hi lại lệ tuôn như mưa, không dám tin nhìn Tiểu Long.

Dị biến lại phát sinh lần nữa. Thân thể của Tiểu long tán phát ra một phiến kim quang lóa mắt, nó chậm chậm cử động, thân thể từ từ thu nhỏ lại, từ từ biến đổi, sau cùng hóa thành một đạo hư ảnh, cuốn ghì lấy một cánh tay của Tiểu Thần Hi rồi từ từ lặn vào trong da thịt cô bé.

Trong trường vài người không kìm được kinh ngạc. Không ai nghĩ được sự tình phát sinh quỷ dị như vậy. Trên cánh tay trái của Tiểu Thần Hi xuất hiện một đạo kim quang lấp lánh của Tiểu Long, màu sắc tươi sáng, sống động như thật.

Lại thêm một lúc lâu nữa, cánh tay áo đỏ nhẹ bay lên, Tiểu Long đã biến mất. Tu đạo giả đáng vẻ như thần tiên đó thở dài lăm bầm một mình: "Không lẽ đây chính là Thần thú hộ thể trong truyền thuyết?" Hai vị tuyệt thế cao thủ còn lại cũng trầm ngâm, gật đầu.

Bọn họ kinh dị nhìn Tiểu Thần Hi, xem xét tỉ mỉ từ đầu đến chân. Ba người thân ái xoa đầu, lau lệ trên mặt nó, sau cùng bỏ đi.

Thần Nam khi nghe bốn từ 'thần thú hộ thể' đó nhất thời đã minh bạch được → nghĩa hàm chứa trong đó. Trong thần thoại truyền thuyết những tu luyện giả cường hoành đạt đến cực chí cảnh giới, thường đến những nơi thâm sơn đại trạch để truy tìm thần thú, một khi phát hiện liền cường hành thuần phục, sau đó lợi dụng đặc điểm bọn chúng có thể ảo hóa hình thể thành nhỏ hoặc lớn, tiến hành phong ấn lên các bộ vị trên thân thể chúng.

Thế phách của thần thú nói chung cường hãn vô cùng, nó bị phong ấn lên các bộ vị đó, nơi đó liền giống như một tầng thần giáp, ngoại lực khó thương tổn được, hơn nữa thần thú có thể tùy thời bị chủ nhân triệu hoán khi cần.

Xét trên một góc độ khác mà nói, loại tình huống này thần thú gần như thành nô tài cho chủ nhân. Bất quá nếu thần thú thụ thương, tính mệnh gặp nguy hiểm, có thể mượn thân thể của chủ nhân, tự nó tiến hành phong ấn, rơi vào trạng thái ngủ say, chỉ có thể khôi phục lại khi bị chủ nhân triệu hoán đến.

Rất hiển nhiên, Tiểu Long biết rằng thể chất của Tiểu Thần Hi rất khác với thường nhân, khi tính mệnh gặp nguy hiểm, tự nó đã tiến hành phong ấn, chính là phong ấn trên cánh tay trái của Tiểu Thần Hi. Có thể một ngày nào đó sẽ sớm khôi phục lại được.

Chương 5: Hậu Kiếp

"Ca ca..." Tiểu Thần Hi nhỏ giọng gọi, sắc mặt đầy vẻ lo lắng: "Tiểu Long Long nó... nó..."

Thần Nam ôm lấy cô bé, ôn nhu nói: "Đừng quá lo lắng! Tiểu Long Long hiện giờ tạm sống trên tay trái của muội. Rồi sẽ có một ngày nó lại xuất hiện trước mặt muội. Đương nhiên việc trước mắt, là muội phải thật khỏe mạnh, mỗi ngày phải vui vẻ, có như vậy thì thân thể của Tiểu Long mới sớm có ngày được khôi phục lại."

"Thật không?"

"Thật chứ!"

"Vậy hay quá! Muội tựa hồ nghe được tiếng nói của Tiểu Long Long trong tâm vậy. Nó nói nó rất mệt. Muội cứ tưởng đó là ảo giác chứ, nguyên lai là sự thật!" Hàng mi dài của Tiểu Thần Hi vẫn còn đọng đầy nước mắt, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ vui mừng phấn khởi.

Vào ngày Thần Linh long xuất thế, toàn bộ Tội ác chi thành sôi động. Có điều không một ai biết Thần Linh long cuối cùng đang ở đâu.

Trên sân lớn của Thần Phong học viện đa số các tu luyện giả cũng đã trông thấy đám 'mây đen' dị thường đó, cũng đã nghe tiếng kêu thảm của Thần Linh long. Chỉ có điều bọn họ tịnh không cảm thụ được sức ép khủng khiếp của đám 'mây đen' đó, tuy trong lòng tuy có vài phần nghi hoặc, nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu mà đoán.

Cuối cùng Phó viện trưởng cũng đã được Tam đại tuyệt cao thủ tường thuật lại toàn bộ sự tình lúc đó. Để bảo đảm cho sự an toàn của Tiểu Thần Hi cùng với Thần Linh long, ông ta bất đắc dĩ phải nói dối, cho là Thần Linh long chính là Nhất đầu Thánh long của Thần Phong học viện, lần này độ kiếp thành công tiến hóa thành

Lục Giai Thần thú, hiện tại đã ly khai khỏi học viện, không thấy tung tích.

Môn nhân đối với đám "mây đen" dĩ thường đó, có chút nghi hoặc, nhưng cuối cùng lại tưởng nó là phạm trù của lỗi kiếp.

Đương nhiên đó là suy nghĩ của tuyệt đại đa số mọi người, nhưng không phải mỗi người đều nghĩ giống nhau. Trong số đông những tu luyện giả đó không thiếu những cao thủ sắp đạt đến Ngũ Giai cảnh giới. Những người này cảm ứng được đám "mây đen" phát xuất ba động khủng bố. Có người thậm chí còn nghe được tiếng nói trầm trầm từ trong "mây đen". Bọn họ biết rằng sự việc tuyệt không đơn giản như vậy, bất quá không biết đoán từ đâu. Họ hoài nghi, nhưng căn bản không thể tìm hiểu đến chân tướng sự việc.

Cuộc thi giữa thanh niên cường giả của tứ đại học viện nhân vì sự kiện này mà rối loạn. Cuối cùng người phụ trách của tứ đại học viện quyết định trì hoãn việc tiến hành lại một ngày.

Đa phần các tu luyện giả đã được Phó viện trưởng phê chuẩn, nhất tề nhắm hướng góc tây bắc học viện mà tới. Bọn họ mong mỏi được trông thấy Thần Linh long sau khi đối kháng với lỗi kiếp sẽ biến thành hình dạng như thế nào.

Khi mọi người đặt chân đến nơi đó đều nhất thời kinh ngạc, trợn mắt há mồm. Tại rừng trúc, trong phương viên trăm trượng là một sa mạc thu nhỏ. Sa mạc đầy cát vàng này thật không phù hợp với phong cảnh u nhã xung quanh. Rất rõ ràng, đó là kết quả của việc Thần Linh long đối kháng với lỗi kiếp. Rừng cây trong phương viên trăm trượng bị năng lượng phong bạo tàn phá thành sa địa. Có thể tưởng tượng được lúc đó lỗi điện khủng bố đến mức nào.

Cùng thời khắc đó, Thần Nam và Tiểu Thần Hi đã lánh đến nơi khác, vào tận sâu trong rừng trúc. Nơi đây phong cảnh hoàn toàn u nhã, yên tĩnh. Tám, chín tòa lâu các giữa biển trúc như tô điểm thêm vẻ đẹp. Xung quanh mỗi tòa lâu các đều là cảnh đẹp như tranh vẽ.

Bao quanh lâu các, thảm cỏ xanh mướt, tiên hoa thơm ngát, cầu nhỏ bắc qua dòng suối nhỏ, kỳ thạch la liệt. Phía xa, rừng trúc xanh mướt, chim chóc hót líu lo.

Cảnh đẹp nên thơ làm lòng người thanh tân, tâm hồn khoáng đạt.

"Ca ca! Nơi này cảnh đẹp quá! Sau này chúng ta ở đây phải không?" Tiểu Thần Hi nằm lên thảm cỏ, sung sướng mỉm cười. Từ khi biết rằng Tiểu Long vẫn đang sống trên tả thủ của mình, cô bé dường như đã thoát khỏi bi thương, khôi phục lại dáng vẻ hoạt bát khả ái.

"Không ngờ được Thần Phong học viện bỗng nhiên có một nơi u tĩnh, mỹ lệ như nơi đây..." Thần Nam lâm bầm vài tiếng trong cổ họng, sau đó quay sang Tiểu Thần Hi nói: "Phải rồi! Sau này chúng ta sống ở nơi đây, có thích không?"

"Thích lắm." Tiểu Thần Hi hoan hô ngay, sau đó chạy vào trong những bụi hoa đua nở bắt những con bướm nhiều màu sắc.

Thần Nam đương nhiên biết có gian trá, hiểu được tại sao Phó viện trưởng đối với hắn lại có hào khí như vậy. Hiện tại, huyết dịch trong nội thể của hắn có tác dụng quan trọng đối với các nghiên cứu trọng đại của học viện, đồng thời phong ấn trong thân thể Tiểu Thần Hi chính là Thần Linh long. Phó viện trưởng quyết không chịu để bọn họ chịu bất kỳ tổn thất nào.

Viên lâm này có vẻ là nơi ở được chuẩn bị đặc biệt cho các vị tiền bối danh túc trong Thần Phong học viện. Qua vùng lâm ảnh có thể thấy phía xa trong viên lâm có vài lão nhân tám, chín mươi tuổi đang tản bộ. Địa vị của những người này tại học viện được tôn sùng vô cùng, tất cả đều là những tiền bối cao thủ thối ẩn. Nơi đây chính là nơi họ bế quan tu luyện lúc tuổi già. Phóng mắt nhìn ra toàn bộ Thần Phong học viện, có không đến mười người có thể được sống ở khu vực này, bao gồm cả Tam đại tuyệt thế cao thủ đã xuất thủ cứu Tiểu Long.

Có thể nói, nơi ở hiện giờ của Thần Nam giống như tường đồng vách sắt, trừ phi vài vị tuyệt thế cao thủ ra tay, căn bản không ai có khả năng công phá nơi này.

Thần Nam đã vận hành Nghịch chuyển huyền công lần nữa theo đúng hướng. Lần này làm hắn cũng có một cảm giác gì đó không thỏa đáng. Huyền công chính hướng vận hành lúc này so với khi trước tịnh không khác nhau.

Bất quá hãn thủy chung vẫn nhớ lời của cảnh cáo phụ thân hãn, trừ phi tính mệnh bị đe dọa, không phải là lúc vạn bất đắc dĩ, vạn vạn lần không nên Nghịch chuyển huyền công. Thần Chiến vốn đã thành công đạt đến Tiên Vũ chi cảnh, vậy mà vẫn rất úy kỵ, khẳng định là có đạo lý.

Thần Nam ngồi trên thảm cỏ, cảm thụ được sự ôn nhu của những cơn gió, ngửi thấy hương hoa ngào ngạt thấm đẫm nhân tâm. Hãn chậm chậm để tâm thần chìm đắm vào nội thể, bắt đầu điều trị nội thương.

Lần tọa công này mất ba thời thần. Lúc hãn mở mắt ra, thì mặt trời đã xuống núi. Phía cuối trời rắng chiều đỏ rực, bất quá Thần Nam lại thấy cảnh tượng ấy có chút thê lương.

Hãn kiểm tra một lượt thì phát giác trong nội thể kim hoàng sắc chân khí lại tụt hẳn một ít hắc lượng chân khí thô tráng. Trong ba thời thần vừa rồi hãn một mặt luyện thương, một mặt thử hóa luyện các loại chân khí đó, nhưng rốt cục vẫn là tổn công vô ích. Nghịch chuyển huyền công sau khi sản sinh hắc lượng chân khí thủy chung vẫn tồn tại trong nội thể hãn.

Thần Nam có một thứ dự cảm, hắc lượng chân khí thể nào cũng có một ngày cải biến thành một cái gì đó, có điều hãn không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lúc này phía xa trong trúc lâm truyền lại tiếng cười của Tiểu Thần Hi. Một lão nhân râu tóc bạc trắng đang cùng nó bắt bướm trong những bụi hoa. Thần Nam nhìn đến ngây ngốc. Hãn thừa biết nơi đây mỗi một vị lão nhân không ít thì nhiều cũng là tiền bối cao nhân, vị mưu diện lão nhân từ trước tới nay này bỗng nhiên có vẻ rất yêu thích Tiểu Thần Hi. Điều này hãn chưa kịp tính tới.

Bất quá trong lòng, hãn cảm thấy cao hứng thay cho Tiểu Thần Hi. Có được sự yêu thương của lão nhân ở nơi này, nói lên Tiểu Thần Hi rất khả ái. Có sự bảo hộ này hãn không cần phải lo nhiều về tương lai của Tiểu Thần Hi.

Thần Nam sở dĩ có ý nghĩ như vậy, bởi vì mấy ngày này tâm hãn có dự cảm, đó hoàn toàn là một loại trực giác theo bản năng, tựa hồ tương lai sắp sửa có sự tình phát sinh trên thân thể hãn. Thế nhưng hãn vô phương biết được là hung hay cát.

Hắn vô cùng tin tưởng vào trực giác huyền diệu này, bởi vì hắn đã trải qua lúc hai mốt tuổi, thứ hai dự cảm này đã một lần được chứng thật là thật sự đã phát sinh!

Hắn không lo lắng cho bản thân, mà lo cho Thần Hi. Tiểu Thần Hi chính là điểm yếu của hắn. Hiện tại trông thấy các vị tiền bối danh túc tại Thần Phong học viện thật lòng thương yêu cô bé, hắn đương nhiên cao hứng. Nếu có một ngày hắn lý khai nơi đây, cũng có thể an tâm đem Thần Hi phó thác cho bọn họ.

Thần Nam ẩn ước đoán được rằng thứ cảm giác này và tử vong tuyệt địa nhất định có liên quan, bởi vì hắn không ngừng muốn khám phá nơi đó, nhưng nơi ấy tuyệt đối là một vùng đại hung đại ác, rất có khả năng lại phát sinh sự tình ngoài ý muốn.

Lần này Vô Danh Thần ma huy động ma khí kinh thiên đến Thần Phong học viện, tại không trung đã nói mấy câu. Những thanh âm đó của lão truyền đến tai Thần Nam. Trong một khắc đó lòng hắn kích động không thể tả được. Có vẻ ngoài của Tây phương Cổ lão Thần ma, lại nói bằng ngôn ngữ của thời kỳ Đông phương Viễn cổ, điều này ám chỉ cái gì? Bao hàm quá nhiều tin tức!

Giải thích đơn giản nhất là Vô Danh Thần ma chính là cổ lão tồn tại vạn năm trước. Lão đã trải qua niên đại mà chúng thần bị tiêu diệt! Lão chính là kẻ chưa được biết đến đã may mắn sống sót sau tai nạn!

Chương 6: Tá Thể Trọng Sinh

Lòng Thần Nam vô cùng bồn loạn. Trước đây hắn đã từng có vô số phỏng đoán đối với tử vong tuyệt địa, nhưng tựa hồ với chân tướng sự thật có một khoảng cách nhất định. Hiện nay Vô Danh Thần ma mang đến cho hắn hi vọng lớn lao, nếu như có khả năng, hắn rất muốn cùng Vô Danh Thần ma trực tiếp đối thoại!

Hắn quyết định nhất thiết phải giải thích với Phó viện trưởng về tử vong tuyệt địa. Trước mắt lực lượng của một người thì không đủ, hắn cần có sự trợ giúp từ lực lượng của Thần Phong học viện để đến nghiên cứu về vùng đất này.

Ngày thứ hai khi trời đột nhiên chuyển sang âm u, trời đất thành linh giông tố ngập trời. Cuộc thi đấu của thanh niên cường tứ đại học viện một lần nữa buộc phải hoãn lại.

Trong những ngày mưa gió này, Tam đại tuyệt thế cao thủ của Thần Phong học viện đến thăm. Thần Nam liền mời bọn họ vào trong phòng, cùng Tiểu Thần Hi hành lễ với bọn họ.

Chiều hôm qua lúc Thần Nam liệu thương, Tiểu Thần Hi cùng các lão nhân lảng giềng đã rất thân quen, lúc này Tam đại tuyệt thế cao thủ đã không còn xa lạ gì nữa. Cô bé trước tiên ngọt ngào hỏi thăm ba vị lão nhân vài câu, sau đó nắm chặt tay áo của ba tu đạo giả đó, nũng nịu hỏi: "Lão gia gia, người có đem theo tiểu kiếm không? Con muốn nó đưa con bay lên không trung..."

Lão nhân âu yếm ôm lấy cô bé, mỉm cười nói: "Được, đưa cháu ngọc này, để gia gia đưa cháu bay lên."

Sau khi những người khác ngồi xuống lão nhân quả nhiên thỏa mãn nguyện vọng của Thần Hi. Không biết làm cách nào mà nơi đó đột nhiên lộng xuất một thứ khí vật quang vụ mù mịt, nhẹ nhàng đưa Tiểu Thần Hi bay lên không trung, sau đó

lại đưa nó quay trở lại phòng.

"A a! Thích quá đi..." Tiểu Thần Hi không hề sợ hãi chút nào, tại không trung thích thú cười vang.

Thần Nam lơ mơ phát giác ra đó là một loại khí vật giống như thuần bài. Hắn biết rằng mỗi vị tu đạo giả tu luyện thành đều có vài thứ pháp bảo uy lực kỳ đại, nên liên tưởng đó là một pháp bảo của lão nhân này, nhưng không nghĩ là lão lại đột nhiên đem ra cho Tiểu Thần Hi chơi đùa.

Khi tu đạo giả và Tiểu Thần Hi chơi đùa, lão nhân bên cạnh tay cầm quạt trường, gương mặt đầy nếp nhăn nói với Thần Nam: "Ta giới thiệu trước nhé, ba người bọn ta đều là lão giáo sư của Thần Phong học viện, vì là hiện tại cũng đã thối lui, ẩn cư tu luyện ở nơi này. Lão hủ là Lô Liệt, là một Thánh long kị sĩ. Nhưng nói ra thật hổ thẹn, ta chưa từng có được Thánh long..."

Nguyên là Lô Liệt chính là Lão Long kị sĩ mà Phó viện trưởng đã nhắc đến, là người đã dẫn Tiểu Long tới. Tuy là dẫn dụ Tiểu Long đến Thần Phong học viện, nhưng lại không thể khống chế nó, trong lòng lão cũng chút gì đó canh cánh. Nhưng từ khi biết rằng Tiểu Long có khả năng là Long vương của Đệ nhất Đại Thánh long kị sĩ ngàn năm trước, lão liền cảm thấy vô cùng tự hào.

Thông qua giới thiệu của lão nhân, Thần Nam dĩ nhiên minh bạch thân phận của ba người. Vị lão nhân râu tóc vàng uy mãnh thẳng tính đang ngồi bên cạnh đã từng là lão giáo sư của Tây phương Vũ hệ trước khi thoái ẩn, tên gọi Áo Duy, tu vi đã đạt đến hóa cảnh. Vị tu đạo giả đang chơi cùng Tiểu Thần Hi trước khi thoái ẩn là lão giáo sư của Đông phương Tu đạo hệ, tên gọi Dẫn Phong, một thân tu vi cao thâm mạt trắc.

Thần Nam minh bạch ba lão nhân này không có chuyện tất chẳng đến đây, đa phần là vì việc phong ấn của Thần Linh long trên nội thể Tiểu Thần Hi. Hắn thấy lão Long kị sĩ tựa hồ muốn tránh mặt Tiểu Thần Hi để cùng hắn nói chuyện gì đó, liền đứng dậy thỉnh lão vào trong phòng. Áo Duy cũng liền bước theo sau.

Sau khi vào trong phòng, Lô Liệt vào ngay vấn đề, thẳng thắn nói: "Lão hủ có

gì nói này, không muốn vòng vo. Ba người bọn ta muốn thu nhận Thần Hi làm ký danh đệ tử."

Thần Nam kinh ngạc há hốc miệng. Ba lão nhân đều có thân phận rất cao, sợ là cả đồ tôn đồ tử cũng thế, lại muốn thu Tiểu Thần Hi làm đồ đệ. Bất quá sau khi hẳn suy nghĩ kỹ, khẳng định tam lão nhân là vì chuyện của Thần Linh long.

Áo Duy tựa hồ nhìn thấu tâm tư hẳn, mở miệng nói: "Một mặt bọn ta nhìn thấy tiểu nha đầu này có thể chất rất khác với người thường, tựa hồ có thể dùng từ 'tiên cơ ngọc thể' để hình dung, quả thật là chấn kinh vô bì. Bọn ta xác thật là đã ái tài chi tâm. Mặt khác bởi vì duyên số với Thần Linh long. Thần Linh long có thể sẽ trầm thủy (ngủ yên) vài năm, có khi là vài mươi năm. Bọn ta không hi vọng Tiểu Thần Hi không gặp phải nguy hiểm mà chỉ hi vọng nó có thể tu được một thân tu vi ngạo thế, tương lai không sợ cường địch, khả dĩ có thể điem nhiên mà ngao du khắp chốn."

Thần Nam gật đầu. Rất giống với suy nghĩ của hẳn, ba lão nhân muốn thu Tiểu Thần Hi làm vi đồ, nguyên nhân chủ yếu chính là vì Thần Linh long. Thần Phong học viện tuyệt không thiếu những người có tư chất siêu tuyệt, bằng vào tu vi và thân phận của ba lão nhân, nếu muốn thu đồ đệ, khẳng định có rất nhiều người tranh nhau.

"Cảm tạ ưu ái của ba vị tiền bối! Ta thật sự cảm thấy vui mừng cho Thần Hi. Có thể được ba vị tiền bối để mắt tới là phúc phận của Thần Hi, có điều là..."

"Bất quá cái gì? Người nói thẳng ra đi."

"Là thế này! Trước kia ta đã từng một lần nghĩ sẽ dạy Thần Hi vài môn võ học, nhưng tiểu nha đầu này tựa hồ căn bản không thích lĩnh vực tu luyện này, rất là bài xích. Vì vậy nên ta không ép nó nữa."

Áo Duy gật đầu, cùng Lô Liệt nhìn nhau, nói: "Có thể thấy người rất sùng ái tiểu nha đầu này. Không muốn nó có nửa điều ủy khuất nào. Nếu quả như bọn ta có phương pháp làm cho nó cảm thấy hứng thú tu luyện. Người nguyện ý để nó bái bọn ta làm vi sư không?"

Thần Nam không hề do dự gật đầu: "Đương nhiên nguyện ý. Ta đã nói có thể làm môn hạ của ba vị tiền bối là khí phúc của Thần Hi mà."

Trong lòng hắn đã trải qua một phen suy tính. Vài năm đầu ba đại cao thủ tất nhiên sẽ phải xây dựng căn cơ của tiểu nha đầu, khả năng không thể dạy một cánh hệ thống cho nó tu luyện pháp quyết ngay được. Sau khi Tiểu Thần Hi nhập môn, Thần Nam muốn truyền gia truyền huyền công huyền diệu mặc trắc cho nó. Tu vi của Tam đại tuyệt thế cao thủ danh chấn thiên hạ, nhưng Thần Nam nhận thấy tu luyện pháp quyết của bọn họ vị tất đã hơn được huyền công gia truyền của hắn. Có Tam đại tuyệt thế cao thủ xây dựng cơ sở vững chắc cho nó, tương lai nếu nó chính thức gia nhập lĩnh vực tu luyện lại cùng học tập huyền công, tất sẽ thu được kết quả gấp bội, thành tựu tương lai không thể hạn lượng.

Áo Duy và Lôi Liệt thấy Thần Nam đáp ứng, cao hứng phi thường. Lôi Liệt vui vẻ nói: "Người đừng lo, ba người bọn ta nhất định xây dựng cho nó một cơ sở vững chắc. Bọn ta tại tu luyện giới bằng hữu nhận thức rất nhiều, nhất định sẽ chọn cho nó một pháp quyết tu luyện nhất đẳng thiên hạ, nhất định sẽ tài bồi cho nó thành một nhân vật có thể ngạo thế thiên hạ."

Thần Nam hướng về phía hai người thi lễ, biểu thị sự tạ ơn. Sau khi hắn ngồi xuống, Lôi Liệt sắc diện nghiêm túc, hỏi: "Hiện tại người có thể cho bọn ta biết thân phận thật sự của tiểu nha này không? Lai lịch của nó như thế nào?"

Thần Nam ngạc nhiên, không nghĩ bọn họ lại hỏi ngay đến điều này.

Áo Duy nói: "Lúc trông thấy tiểu nha đầu này, bọn ta đã phát hiện nó không hề tầm thường. Sau đó Thần Linh long tự phong ấn vào nội thể của nó, làm cho bọn ta cảm thấy chấn kinh. Sau khi quan sát kỹ, phát hiện thể chất của nó quả nhiên khác với người thường, thân thể nhỏ bé của nó gọi là tiên thể cũng không phải là quá. Nếu như không phải vì nó còn quá nhỏ, vả lại chưa hề có chút tu vi nào, bọn ta thật đã tưởng nó là một tiểu tiên nhân."

Sắc diện của Thần Nam hiện lên vẻ chấn kinh. Hắn không ngờ rằng thông qua sự kiện Thần Linh long, ba lão nhân vô tình đã phát giác bí mật của Tiểu Thần Hi. Hắn suy tới tính lui, sau đó đứng dậy, quỳ xuống trước mặt hai lão nhân mà dập

đầu.

Hai lão nhân vội vàng đỡ hắc dật, Lôi Liệt nói: "Người làm gì vậy?"

Thần Nam chính sắc nói: "Thỉnh tiên bối đáp ứng vân bối một điều. Chuyện hôm nay ngoại trừ Duẩn Phong tiên bối tuyệt không thể cho bất kỳ người nào khác biết được."

Hai lão nhân đưa mắt nhìn nhau, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Mấy ngày nay Thần Nam tâm thần bất an. Bằng trực giác huyền bí bẩm sinh, hắc dật cảm sẽ có đại sự kiện phát sinh trên thân thể hắc, đó hoàn toàn là nhất loại trực giác theo bản năng. Loại dự cảm này làm hắc rất bất an, hắc muốn nhân cơ hội này, phó thác Tiểu Thần Hi cho Tam đại tuyệt thế cao thủ.

Hiện tại Tam đại cao thủ đối với Tiểu Thần Hi rất sủng ái. Nếu như quả đích tương lai hắc thật sự phát sinh chuyện ngoài ý muốn, hắc tin tưởng ba người nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nó. Hiện tại trước tiên hắc tất yếu phải kể rõ sự tình của Tiểu Thần Hi cho bọn họ, bởi vì nếu như sau này Thần Hi cùng sinh hoạt chung với họ, bí mật nó không ăn thức ăn của người thường khẳng định sẽ bị bọn họ phát giác, vì vậy tốt nhất là nói cho họ biết trước.

"Tiền bối thật là sang suốt! Thần Hi tựa hồ đích thực không phải là phạm nhân."

"Nói rõ xem thế nào?" Hai lão nhân động dung.

Thần Nam chính sắc, nói: "Những điều vân bối nói tuyệt đối là thật. Thần Hi được vân bối mang về từ núi Côn Lôn, nó... nó được sinh ra từ trong một đoá kỳ hoa..."

Thần Nam giấu việc ở Cổ Tiên Di Địa- Bách Hoa cốc, lược đi đoạn đến ngoài cốc gặp chuyện gì, không hề đề cập đến chuyện của Vũ Hinh, chỉ thuật lại diễn biến thiên địa dị tượng lúc Thần Hi xuất thế.

"Là người nói tiểu nha đầu chính là Thần ngọc trong lúc Tiên hoa nở sinh ra,

vừa mới sinh đã biết nói biết chạy?"

"Đúng vậy."

Hai lão nhân nghe xong sắc diện chấn kinh, không thốt ra nổi lời nào. Một lúc lâu sau mới quay lại nhìn nhau, Áo Duy hỏi lại: "Lão thấy như thế nào?"

Lôi Liệt sắc mặt trịnh trọng, đáp: "Tiểu nha đầu tuyệt không phải là hóa hình của Ngọc yêu, toàn thân nó có tiên khí, rất giống với tiên nhân tá thể trọng sinh (mượn thân thể để hồi sinh) trong truyền thuyết."

Áo Duy nét mặt đăm chiêu, gật đầu.

"Cái gì?" Thần Nam chấn kinh kêu lên.

Chương 7: Mê Vụ Trọng Trọng

Thần Nam trước đây không nghĩ Tiểu Thần Hi là Vũ Hinh chuyển thể trọng sinh, mà là Thần ngọc thông linh, hóa hình mà thành. Hiện tại lại nghe đến tiên nhân tá thể trọng sinh, điều này thật làm hắn cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Đông phương có một truyền thuyết xa xưa. Theo truyền thuyết này nếu như một cường đại tiên nhân gặp phát sinh ngoài ý muốn, khi hình thể tiêu vong, có thể bảo trì linh thức bất diệt, từ từ tụ tập thiên địa nguyên khí, sau một thời gian dài tu luyện có thể dựa vào ngoại vật tái xuất thân thể. Đương nhiên có rất ít cường đại tiên nhân có được bản lĩnh nghịch thiên như vậy.

Quá trình nghịch thiên này gian hiểm vô cùng, thậm chí nếu có tái sinh thì nguyên tiên ký ức cũng gần như bị phong bế vĩnh cửu, trừ phi lần tái sinh lại có thể tu luyện thành, hoặc là gặp ngoại nhân đặc biệt nào đó làm cho khôi phục nguyên bản ký ức.

"Thần Hi là tiên nhân tá thể trọng sinh?" Thần Nam lẩm bẩm. Lòng hắn khó có thể bình tĩnh được, sự thật thân thể của Tiểu Thần Hi chính thật là mây mù mờ mịt!

Lôi Liệt nói: "Sự thật thế nào cũng rất khó nói. Tất cả cũng chỉ là phỏng đoán của bọn ta thôi. Tất nhiên thiên hạ còn có rất nhiều chuyện lạ, có rất nhiều chuyện bọn ta cũng không thể biết hết được."

Sau một hồi đàm luận về vấn đề thân phận của Tiểu Thần Hi, hai lão rời khỏi phòng. Lúc này Tiểu Thần Hi tựa hồ đùa giỡn đã thấm mệt. Thần Nam đưa cô bé về phòng, nhìn nó ngủ ngon lành.

Tam đại cao thủ và Thần Nam lại bàn luận thêm nữa, chung quy vẫn là nói về việc ma khí khủng khiếp xuất hiện khi Thần Linh long đối kháng với lôi kiếp. Tam đại tuyệt thế cao thủ chưa từng đến tử vong tuyệt địa, không biết có sự tồn tại siêu

cấp khủng bố của Vô Danh Thần ma này. Hôm đó trong ma khí, thân ảnh cao đại đó kinh hồn xuất hiện thế nào, bọn họ cũng tịnh không thể nhìn rõ. Tất cả không thể đoán ra kẻ tồn tại ẩn tàng giữa cổ ma khí hắc ám đó cường đại như thế nào. Bất quá cổ khí tức trầm trọng khủng bố đó tới giờ vẫn làm ba người còn cảm cảm thấy e sợ.

Thần Nam tiếp tục suy tính cơ hội để tường trình với Phó viện trưởng những gì đã tận mắt thấy tại tử vong tuyệt địa để hỗ trợ cho việc điều động lực lượng của Thần Phong học viện cùng đến tham cứu nơi thần bí đó. Trong thoáng chốc hắn đã nghĩ ra cách. Đó là thông qua Tam đại tuyệt thế cao thủ giải thích với Phó viện trưởng, chắc sẽ rất có sức thuyết phục.

Thần Nam sắp xếp lại ngôn từ, kể cho Tam đại cao thủ về sự tình tại tử vong tuyệt địa. Đúng như hắn đã sở liệu, ba người chấn kinh đến nỗi cả nửa ngày không thốt ra nổi lời nào. Đường nhiên hắn cũng đã lựa lời mà nói. Hắn không thể kể về chuyện cổ thần di bảo đã dẫn hắn đến nơi đó, cũng không thể nói với ba người về những tiếng nói trầm trầm mà hắn nghe được của cổ lão trong lúc Thần Linh long đối kháng với ma khí.

Rất lâu sau đó, ba đại cao thủ mới định thần lại được. Dẫn Phong thở dài: "Không tưởng được truyền thuyết bỗng nhiên thành sự thật..."

Thần Nam hoang mang nghe, không kìm được hỏi lại: "Tiền bối có thể nói rõ hơn không? Sơn cốc hung hiểm đó có phải sớm đã được truyền văn ghi lại?"

Dẫn Phong sắc mặt ngưng trọng, nói: "Tội Ác chi thành có truyền thuyết về một cổ lão. Tại Thập Vạn Đại Sơn có một kẻ tuy thân đã chết, nhưng tâm vẫn đang sống tồn tại trôi nổi khủng bố. Người ta gọi hắn là 'Nghịch thiên giả', nhưng không biết hắn là thần minh, hay là yêu ma, chỉ biết hắn vẫn tồn tại và không thể bị đánh bại. Dù là cự nhân, cự long cũng trở nên nhỏ bé, yếu ớt trước hắn. Căn bản khó có thể chống lại một công kích bá tuyệt thiên địa của hắn. Thế mạng của Nghịch thiên giả và mô tả của người hoàn toàn giống nhau, đầu bộ vỡ nát, tâm tạng bị móc ra, đôi cánh hắc bạch lưỡng sắc bị rách toạc nhiều chỗ. Ấy, đơn giản là khó ai có thể tin tưởng đây là sự thật..."

Thần Nam trong lòng kinh hãi, khẽ thở dài. Thập Vạn Đại Sơn trong Thiên

Nguyên đại lục quả nhiên vô cùng huyền bí. Đầu tiên là tại Lạc Phong sơn mạch kinh của Sở quốc tây cảnh xuất hiện thần thú kỳ lân, sau nữa là phụ cận Tội Ác chi thành xuất hiện đoạn thần thú gây phong ba náo loạn. Cách đó không lâu sâu trong đại sơn hấn lại phát hiện có thần bí Ma điện, hiện tại tự nhiên xuất hiện tử vong tuyệt địa cùng với Nghịch thiên giả tồn tại khủng bố.

Duẩn Phong tiếp lời: "Theo truyền thuyết thì Nghịch thiên giả cứ vài trăm năm lại xuất thế một lần, nhưng sau đó lại thất tung thần bí, không một ai biết lai lịch thần bí của hấn. Theo sử sách của Thần Phong học viện ghi lại, một người của học viện đã phát hiện ra tử vong tuyệt địa cũng ở phương hướng mà người vừa nói..."

Thần Nam đại kinh, không tưởng cũng có người giống như hấn, phát hiện nơi giống như là địa ngục đó. Hấn thất kinh hỏi: "Người đó phát hiện gì không?"

"Vị tiền bối đó không có vận may như người. Người này khi bắt đầu tiến nhập sơn cốc đó đã bị một cỗ lực lượng dị thường khủng bố lực hất văng trở ra. Sau cơn chấn kinh, người ấy đã rút lui. Khi người liên hợp cùng nhiều cao thủ quay lại nơi đó tìm kiếm thì phát giác tử vong sơn cốc đó bỗng nhiên tiêu biến mất, dù đã tìm kiếm rất kỹ. Đương thời vài vị tuyệt thế cao thủ đã thảo luận rất nhiều, nhận thấy nơi đó có một thượng cổ di trận, hơn nữa là một đại trận uy lực kỳ tuyệt kinh thiên, che giấu tử vong tuyệt địa. Trừ khi có thông thiên chi năng, bằng không thì việc tìm kiếm, tiến nhập vạn lần khó khăn. Hiện tại muốn đến nơi trú ngụ thần bí đó của Nghịch thiên giả, khó khăn thật sự là không thể tưởng tượng!"

Thông qua tường thuật của Duẩn Phong, cùng với những gì Thần Nam tận mắt chứng kiến tại nơi đó, không khó khăn lắm cũng có thể đoán được tử vong tuyệt địa và Nghịch thiên giả có mối liên hệ. Tuyệt không nghi vấn gì, nơi đó chính là nơi trú ngụ của hấn. Có khả năng là đại trận tại tử vong tuyệt địa hằng năm phong bế, một ngàn một trăm năm mới đại khai một lần. Điểm này cũng tương tự như Côn Lôn sơn mạch trong cổ tiên di địa. Không một ai biết rằng, đại trận tại tử vong tuyệt địa là để khống chế Nghịch thiên giả, hay là tuân theo thiên địa chi lực tự hành vận chuyển.

Tuy có thể đoán được một phần, nhưng phần lớn là như mây mù mờ昧!

Sau cùng, ba đại tuyệt thế cao thủ đã phái người thỉnh Phó viện trưởng đến nơi đây, năm người tại phòng của Thần Nam bí mật đàm luận trong ba thời thần, cuối cùng quyết định sau khi cuộc thi tài thanh niên cao thủ của tứ đại học viện kết thúc sẽ mời các cao thủ tham cứu tử vong tuyệt địa, vén mở tấm màn thần bí.

Ba ngày mưa gió trôi qua, một đạo cầu vồng hiện lên nơi chân trời làm cho phong cảnh thiên địa gian tăng thêm thêm phần diễm lệ.

Cuộc đại chiến của thanh niên cường giả tứ đại học viện mà hàng vạn người chú mục vào cuối cùng cũng đã bắt đầu. Trận chiến lần này khác xa và có ảnh hưởng lớn hơn nhiều lần so với cuộc thi khởi động gần đó, hấp dẫn vô số tu luyện giả từ đại lục các địa đến. Chiến Thần học viện của Tây phương, Áo Ma học viện, Tiên Vũ học viện của Đông phương, tổng cộng đến ba ngàn người, thêm vào đó là thanh niên cao thủ, tiền bối danh túc từ các nơi, trên sân lớn người đông như kiến. Thần Phong học viện bất đắc dĩ phải điều động một lượng lớn các học sinh đến để duy trì trật tự.

Nếu không phải là sân lớn của Thần Phong học viện vô cùng rộng lớn, căn bản khó có thể chứa được nhiều người đến như vậy. Do bởi có Long kỵ sĩ tham gia đối kháng cường giả trong cuộc thi, ranh giới quanh võ trường có phương viên hơn trăm trượng, xung quanh bị che chắn bằng cảnh giới tuyến, người bên ngoài không thể tiến vào nửa bước.

Chương 8: Đạp Thai Truyền Nhân

Bởi vì số người đến quá đông, để tránh khỏi xảy ra một số chuyện ngoài ➤ muốn trong lúc xem thi đấu, học viện bất đắc dĩ phải dựng thêm nhiều khán đài bằng gỗ vừa cao vừa rộng. Bên ngoài phòng ốc cùng vô số kiến trúc khác mới được dựng lên cũng đều nhanh chóng chật ních người. Bằng cách này thì hầu hết mọi người đều có thể theo dõi cuộc thi tài.

Trong số khán đài có năm tòa là cao hơn cả, bốn trong số đó là để chuẩn bị cho tứ đại học viện. Người trên khán đài của Chiến Thần học viện và Áo Ma học viện quá nửa đều là tóc vàng còn trên khán đài của Tiên Vũ học viện thì hơn nửa là tóc đen. Trên khán đài của Thần Phong học viện thì đủ loại màu sắc, như tóc đen, tóc vàng, tóc đỏ, tóc xanh... Ở những vùng đất khác nhau, huyết thống cũng có sự khác biệt rất nhiều.

Tòa khán đài thứ năm là để chuẩn bị cho các vị tiền bối danh tước đến từ các đại lục địa, hầu hết trên đó đều là cao thủ, quá nửa là những nhân vật đã từng lừng danh một phương.

Thần Nam dở dành cho Tiểu Thần Hi ngủ say, sau đó mới tiến vào sân trường. Hắn không tìm được một chỗ ngồi tốt trên khán đài, mà đang chen chúc trong đám đông ở dưới.

Lúc này cuộc tranh tài vừa mới bắt đầu. Trên võ đường, một ma pháp sư cùng một đông phương vũ giả đang tranh đấu kịch liệt. Ma pháp hắc sắc tung hoành ngang dọc công kích dữ dội với kiếm khí. Ngoài võ trường tiếng người la hét sôi động. Nhiều kẻ nhìn như say như mê.

Thần Nam biến sắc mặt. Cả hai người đang đấu hiển nhiên đã đạt tới Tam Giai sơ cấp cảnh giới, thực lực cường hãn vô cùng. Hắn biết rằng hầu như những người đầu tiên thi đấu nhất định chưa phải là cường giả mạnh nhất. Những cường giả có

thực lực trác tuyệt thường xuất hiện lúc gần cuối. Từ điều này có thể tưởng tượng được thanh niên cường giả của tứ đại học viện tranh tài lần này thật sự lực lượng rất khủng bố.

Những năm trước, nhân số tham gia của các học viện bị giới hạn là mười sáu người, lần này tứ đại học viện, sau khi hiệp thương, đã quyết định mỗi học viện xuất trường tám thanh niên cao thủ giỏi nhất, tổng cộng là ba mươi hai người. Hai người đang đấu mở màn kia thực lực đã cao tuyệt như vậy, có thể tưởng tượng lực lượng chính là những người đấu những trận cuối có thực lực cường hân đến mức độ nào.

Thần Nam ngấm ngấm xem xét. Nếu như không phải hắn đã có công lực đại tiến sau trận huyết chiến tại đô thành Tấn quốc, sợ rằng khó mà chiếm được nửa phần ưu thế so với ba mươi hai vị tối cường giả này. Thậm chí lúc này hắn đã đạt đến Tam Giai đại thành cảnh giới, cũng không dám tự đại vì nhận thấy những thanh niên cao thủ đó cũng rất mạnh. Hắn thầm cảm giác được trong số những người này khả năng có kẻ đã đạt đến Tứ Giai cảnh giới.

Cảm giác của hắn không phải là không có căn cứ. Hắn rời khỏi nơi hoang phế bốn năm, tu vi cũng đã đạt đến cảnh giới này. Thế gian người tài vô số, nhất định có rất nhiều người có tài năng siêu tuyệt, nếu như được danh sư thu nhận, lại khổ tu nhiều năm, tất nhiên có tu vi kinh thể siêu cấp thanh niên cường giả.

Lúc này hai người đại chiến trên vũ trường cũng đã đi đến giai đoạn cuối. Đông phương vũ giả đó rất nhẫn nại, đợi đến khi ma pháp sư kiệt lực, cuối cùng mới bạo phát. Nắm lấy cơ hội ma pháp sư đang ở thấp hơn trên không, liền khởi xuất một đạo kiếm khí ngất trời, chớp mắt đã xuyên qua xương sườn của ma pháp sư. Sau một tiếng la thất thanh, ma pháp sư bị thổ huyết, từ không trung rơi xuống đất. Đông phương vũ giả coi như toàn thắng. Trên khán đài của Tiên Vũ học viện vang lên những âm thanh hoan hô vang dội.

Các cao thủ thành danh từ đại lục các địa đến Thần Phong học viện ngồi trên khán đài rất gần chỗ Thần Nam. Đang ngồi trên đó là những nhân vật danh động một phương, hầu hết là những lão nhân cao niên, phóng nhìn lên chỉ thấy toàn

những mái đầu bạc trắng.

Trận đại chiến thứ hai chưa bắt đầu, Thần Nam tranh thủ liếc nhìn những nhân vật đó. Trên khán đài đại ước có hơn trăm người, tất cả lão đó tinh khí thần tuyệt cao, mỗi cá nhân đều đang lộ ra một cỗ khí thế cường giả.

Trên khán đài có một hàng nhân vật khoảng mười người. Những người này dường như là trường bối đức cao vọng trọng. Những người khác giống như là những vì sao bên cạnh mặt trăng, xúm xít quanh bọn họ. Đặc biệt là có một nữ tử thu hút sự chú ý của mọi người. Những người khác tuổi tác đều đã trên sáu, bảy mươi tuổi, duy chỉ có nàng là chững đôi mươi, nhưng lại có thể ngồi cùng các lão nhân đó, thật làm cho Thần Nam có cảm giác kinh dị.

Khi nhìn kỹ, tâm thần hắn đại chấn. Những thứ gọi là chim sa, cá lặn, hay cái gì gọi là hoa thẹn nguyệt nhường đã có một dẫn chứng vô cùng sinh động chính là nữ tử trước mắt. Sắc đẹp của nàng thực sự có thể gọi là áp đảo thiên hạ, quan tuyệt quần phương.

Toàn thân nàng vận bạch y, mái tóc dài mượt mà, đen nhánh chảy dài bên vai, làn da như tuyết trắng mịn màng như mỹ ngọc dường như có sắc hoa thấp thoáng. Đôi mắt trong sáng linh động, mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt mỹ hồng sáng mê hoặc, thần khí như thu thủy, cốt cách như ngọc, xứng đáng gọi là tuyệt đại giai nhân.

Thần Nam đã từng gặp qua vài vị nữ tử có thể gọi là tuyệt sắc, như Sở quốc Đại Công chúa Sở Nguyệt, Tiểu Công chúa Sở Ngọc, thiếu nữ ma pháp Đông Phương Phương Hoàng, mỹ nữ trung tính Long Vũ. Mỗi người đều có nét khí chất đặc biệt. Đại Công chúa tâm tư cẩn mật, thành thực, trí tuệ; Tiểu Công chúa tâm tư linh lung, hoạt bát hiếu động, giống như tinh linh; Đông Phương Phương Hoàng đảm đảm, thẳng thắn; Long Vũ thần thái phi dương, phong thái tự tin.

Dung mạo những giai nhân đó cũng không thua kém nữ tử trước mắt hắn, nhưng khí chất bọn họ thì không thể bằng một phần của nữ tử này. Nữ tử trên khán đài dường như tập hợp hết những tinh túy của thiên địa vào thân, cả người phát ra một cỗ linh khí vừa giống tinh linh vừa như tiên tử...

Dù đã sớm nhìn ngắm qua vài tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng tim Thần Nam vẫn đập thành thịch. Hắn cảm giác mặt như nóng bừng lên. Tuyệt đại giai nhân trên đài đường như cũng sinh cảm ứng trong tâm, thoáng liếc qua nơi hắn đứng một cái, lãnh đạm mỉm cười, sau đó nhìn sang nơi khác.

Thần Nam cảm giác như cây gặp gió xuân, tâm thần lâng lâng, khó khăn lắm mới rời mắt khỏi bạch y nữ tử. Trong một khắc đó huyền công gia truyền của hắn phảng phất cảm thụ được một cỗ khí tức không rõ kích phát, tự hành vận chuyển đến. Thần Nam chấn động trong lòng, đột nhiên tỉnh lại.

"Nữ tử này rất lợi hại, linh giác vô cùng mẫn duệ, công pháp thật kì dị..." Thần Nam tự nhủ.

Lúc này lòng hắn thoáng có cảm giác kỳ dị. Hắn thấy đường như nữ tử tuyệt trần trên đài cao đó vô cùng quen thuộc, như là đã từng gặp ở đâu đó trong tiềm thức. Hắn chìm vào trầm tư.

Đột nhiên long hắn chấn động mãnh liệt, chút nữa thì đã kêu lên thành tiếng.

Vạn năm trước đây hắn đã từng mê đắm một nữ tử, giống như một ngôi sao chổi trên trời, chiếu sáng cả Tiên Áo đại lục. Đó là một nữ tử thần bí tập hợp trong mình cả sắc đẹp và trí tuệ, không một ai biết sư thừa của nàng, cũng không một ai biết được quá khứ của nàng. Nàng bước vào giữa các đại thế lực, đương thời đại lục lúc đó rất nhiều sự kiện trọng đại đều có thân ảnh của nàng thoáng qua. Sự thần bí, mỹ mạo, trí tuệ của nàng làm vô số thanh niên vì nàng mà phong cuồng. Nàng chính là Đạm Thai Tuyền...

Trải qua vạn năm, Thần Nam cuối cùng mới minh bạch được vì sao tu vi bản thân chẳng những không tiến mà còn lùi. Năm đó hắn đã vô cùng ngưỡng mộ vẻ siêu trần thoát tục, tựa tiên tử không phải chốn nhân gian hỗn tạp của Đạm Thai Tuyền. Từ khi biết được sự thật, hắn đã không ngừng âm thầm phát thệ, có một ngày sẽ vũ phá hư không, nhất định đầu tiên sẽ tìm Đạm Thai Tuyền kết liễu ân oán.

Tuy nhiên trong lúc này, tại nơi đây, hắn đột nhiên phát hiện tuyệt đại giai nhân

đó trên khán đài và Đạm Thai Tuyền cực kỳ giống nhau. Hai người tuy dung mạo có chút khác nhau nhưng khí chất giống nhau đến cực điểm.

Chương 9: Sát Thủ

"Điều này..." Thần Nam cảm giác vô cùng kinh hoàng.

Hắn phát hiện bên cạnh có vài gã thanh niên đang say mê nhìn ngắm nữ tử trên đài cao. Thần Nam vỗ nhẹ vào vai vào người bên cạnh, hỏi: "Huynh đài cho hỏi, nữ tử đó là người nào vậy? Tại sao lại có thể ngồi cùng chỗ các vị tiền bối cao thâm?"

Người này không thèm nhìn sang, vẫn si mê nhìn lên khán đài, nơi có nữ tử đang ngồi, thì thầm: "Mộng Khả Nhi... Đường đại tổi kiệt xuất truyền nhân của Đạm Thai phái, đại biểu cho sư phó đến đây... Một trong những mỹ nữ đẹp nhất thiên hạ..." Y mơ mơ màng màng nói.

Nghe thấy hai từ 'Đạm Thai', Thần Nam vụt biến sắc, song quyền nắm chặt, mắt xuất hai đạo hàn quang, nhìn chăm chăm vào Mộng Khả Nhi trên khán đài.

Hắn hỏi lại: "Xin hỏi Đạm Thai phái là môn phái như thế nào?"

Nhưng gã kia tựa hồ như đã chìm đắm vào trong hư ảo chi cảnh, chỉ ngây ngốc nhìn tuyệt đại giai nhân trên khán đài, không trả lời hắn.

Đương nhiên tịnh không phải ai cũng như vậy. Một người ngồi bên cạnh kinh ngạc nhìn Thần Nam, hỏi: "Không biết ư? Người chưa từng nghe qua Đạm Thai phái ư? Đây là môn phái cổ xưa nhất của đông phương, cũng là thánh địa cổ nhất của giới tu luyện đông phương."

Thần Nam làm ra vẻ chăm chú lắng nghe: "Tiểu đệ cô lậu quả văn, phiền huynh đài từ từ nói qua một lượt."

Người kia không hề nghĩ ngợi, nói ngay: "Thật kém quá! Phái này đã truyền thừa mấy ngàn năm, luôn luôn sáng lạn. Tổ sư của phái lúc khai phái đã dung hợp vũ học và đạo pháp lại, tu luyện pháp quyết huyền bí vô cùng. Môn nhân đệ tử đều

là cao thủ chân chính. Tuy vậy phái này rất ít người hành tẩu đến đại lục, nhưng phàm ai đã xuất diện tất là những rồng phượng trong nhân thế."

Trước kia Đạm Thai Tuyền là tu luyện vũ học, trong cùng thể hệ đó khó có địch thủ, sau đó chuyển sang tu đạo, bá một vị ẩn sĩ sắp phá không thành tiên làm vi sư. Thần Nam trong lòng chấn động, bằng trực giác hần nhận ra đó chính là môn phái đo Đạm Thai Tuyền sáng lập.

"Huynh cho hỏi tổ sư phái này tên là gì?"

"Nghe nói rằng tổ sư của phái đã phá không phi tiên, nhưng ngàn năm trước đã từng đến nhân gian. Tại đại lục các địa vẫn còn lưu lại dấu tích. Nghe người ta nói thì tựa hồ tên là Đạm Thai Tuyền. Truyền thuyết thì không chắc là thật, nhưng cũng không có cách nào phân biệt, bởi vì đã trải qua thời gian rất lâu rồi."

Thần Nam hiện tại có thể khẳng định, Đạm Thai phái chắc chắn là do Đạm Thai Tuyền vạn năm trước sáng lập ra. Hần không kìm được cười lạnh: "Hắc hắc..."

Người kia thấy Thần Nam nhìn Mộng Khả Nhi cười lạnh, khó hiểu nói: "Hắc hắc... Huynh đệ! Ta biết tông tâm tư của ngươi rồi! Nhưng truyền nhân tối kiệt xuất của Cổ Thánh địa ngươi không dễ 'chọc' đâu. Người phái này tại đại lục rất được tôn sùng. Vả lại bọn họ thực lực đích thật kinh nhân, vượt trội hơn hẳn những kẻ cùng hàng, thậm chí cường giả mạnh nhất của tứ đại học viện trong cuộc thi tài lần này cũng chưa hẳn là đối thủ của bọn họ. Nếu như ngươi... Hắc hắc... Là tự rước họa vào thân đấy."

Thần Nam cười cười không nói, chuyển thân đi nơi khác. Gã kia hét với theo sau lưng hắn: "Huynh đệ! Ta nói là sự thật đó, thiên hạ thiếu gì cỏ thơm, nếu quá hám sắc mà bị đao kẻ cổ..."

Thần Nam không lý đến hồ ngôn loạn ngữ của gã, vẫy tay về phía sau, nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt của gã kia. Trong lòng hắn lại một phen tính toán. Giữa hắn và Đạm Thai phái nhất định sẽ phát sinh một số 'sự tình kỳ diệu'.

Lúc này trên võ trường cuộc đại chiến thứ hai đã bắt đầu. Tây phương vũ giả

của Chiến Thần học viện và một đông phương vũ giả của Thần Phong học viện đang đấu cùng nhau. Đấu khí đối kiếm khí, chiến cuộc kịch liệt phi thường.

Thần Nam đã ra khỏi đám đông, nơi hắn đứng có thể nhìn thấu bóng nhân ảnh đang đấu trong vũ trường. Tuy nhiên lúc này, hắn cảm giác được một cỗ sát khí như có như không. Bằng linh giác mẫn duệ hắn phát giác ra nguy hiểm đang từng bước đến gần.

Lòng hắn dấy lên sự kinh hãi. Xét cho cùng, ai mà lại không e sợ gì, lợi dụng ngay lúc hỗn độn trên vũ trường này mà tập sát hắn?

Thần Nam tay nắm chặt cán đao, khoe miệng khẽ nhếch lên. Hắn cảm giác sát khí tiến đến từ sau lưng, nhưng hắn đã xác định được kẻ đó.

Một đạo hàn quang như thiểm điện đột ngột xuất hiện, từ phía sau Thần Nam hướng đến hậu tâm của hắn. Cách ám sát này quả rất có kỹ xảo. Kẻ này tu vi hiển nhiên không thấp, nhưng để tránh bị Thần Nam phát giác, không hề kích phát một tí đấu khí nào, chỉ trực tiếp dùng một vật sắc nhọn đâm vào hắn.

Nói chung sát thủ này kinh nghiệm rất lão luyện, biết ẩn tàng công phu, trước khi ra tay tính toán cẩn mật, nhưng không may gặp phải một kẻ chẳng phải tay mơ.

Thần Nam tịnh chưa chuyển thân, tay nắm chặt cán đao, vỏ đao hướng phía sau, trong sát na đao rời khỏi vỏ, đao mang ánh như ngọc, như tường chắn phá vỡ thể kiếm công kích từ phía sau. Đao khí không giảm, sau khi phá thể đâm tới của thích khách, phong mang vẫn sáng như ngọc, chớp mắt đã xuyên qua xương sườn trái của thích khách. Máu vọt ra như suối, không trung xuất hiện một trận mưa máu.

Thích khách hiển nhiên là tay lão luyện, sau khi bị trọng thương, không hề hoảng loạn, đảo người phi ra ngoài ba trượng, sau đó nhảy lên, nhanh như chớp đào tẩu ra hướng ngoài trường.

Tất cả điều này chỉ phát sinh trong một sát na, đại đa số mọi người đều nhìn vào bên trong xem cuộc đại chiến, không một ai chú ý đến nơi này.

Thần Nam vẫn giữ nụ cười lạnh lùng đó, không vội vã đuổi theo. Vừa rồi không phải là hấn không có cơ hội giết tên thích khách, nhưng hấn không muốn làm. Hấn muốn lần theo dấu vết, tìm ra kẻ sai khiến đứng sau lưng.

Hấn vội vã đuổi theo sau tên thích khách đó, cách hấn cũng khá xa. Điều làm Thần Nam kinh ngạc là thích khách tịnh không chạy trốn khỏi Thần Phong học viện, mà lại chạy vào Tam hào Diễn Võ trường của Thần Phong học viện.

Tuy Tam hào Diễn Võ trường không rộng lớn bằng sân lớn, nhưng nơi này cũng rất rộng, thường ngày trong học viện những trận đấu không được coi là quá lớn thì sẽ được tiến hành trong Diễn Võ trường này.

Sau khi đến nơi, Thần Nam lại nhếch môi cười lạnh, rất hiển nhiên sát thủ này có ý muốn dẫn dụ hấn đến chỗ này.

Hiện tại Thần Phong học viện gần như đã huy động hết học sinh để duy trì trật tự cho sân lớn. Những học sinh không được phân công nhiệm vụ cũng đã đến võ trường xem thi đấu. Có thể nói địa phương hấn đang đứng gần như không có một ai.

Hiện nhiên thích khách không phải là một người. Bọn chúng cố ý dụ dẫn Thần Nam đến nơi không người, để thực hiện hành vi ám sát hấn. Thần Nam tuy đã đoán được, nhưng vẫn tiếp tục bước, tiến nhập vào Diễn Võ trường. Hấn lúc này tu vi đại tiến, không hề có ý sợ hãi. Hấn tin tưởng nếu không địch lại, cũng có thể yên ổn thối lui.

Quả nhiên như hấn đã sở liệu, phía sau khán đài xuất hiện ba kẻ bịt mặt. Tên thích khách vừa đào thoát cũng đã được băng bó, sau đó bốn tên cùng hướng về phía Thần Nam áp tới.

"Hắc hắc... Hộ quốc Kỵ sĩ đại nhân, đã như vậy thì hôm nay, vì kiếm miếng cơm để sinh tồn, bọn ta chỉ còn cách đắc tội..."

Thần Nam cắt ngang lời hấn, lạnh lùng nói: "Bớt lời thừa đi! Nói thẳng ra ai phái bọn người tới? Nếu không thì đành phải động thủ thôi."

Chương 10: Huy Sái Vũ Ý

Kẻ bịt mặt bị chẹn họng, trừng mắt nhìn Thần Nam, một lúc sau mới nói: "Thần Nam, người quá nông cuồng rồi! Hôm nay người mọc cánh cũng khó mà thoát được"

Thần Nam không thèm nói gì thêm, dùng hành động để thể hiện, trực tiếp nắm chặt trường đao trong tay.

Một tên bịt mặt khác mở miệng nói: "Đừng có mà nghĩ rằng vì người sau khi tại Tấn quốc đô thành đại chiến mà được liệt vào loại cường giả cao cấp. Theo những gì bọn ta được biết, lần đó sở dĩ người có thể chém chết được cao thủ gần đạt Ngũ Giai cảnh giới, đó là vì người đã thi triển một môn công pháp cực kỳ bá đạo. Hừm, nhưng phạm loại công pháp nào càng có lợi, thì cũng càng có hại. Người không có khả năng mỗi lần đều có thể thi triển."

Thần Nam kinh ngạc nhìn những kẻ trước mặt, không ngờ được bọn họ có thể có cách nhìn như vậy. Sau đó hần cười lạnh: "Các người trong lòng không phải là không lo sợ. Muốn thì để ta nói cho mà nghe. Ấy da! Ta biết rồi! Bọn người tưởng phân tán sự chú ý của ta, để cho kẻ yểm hộ ra tay, tưởng thu thập được ta hả? Hậu diện có người, nhưng ẩn nấp để yểm trợ. Ta cũng lấy làm kỳ quái, bằng vào mấy gã phế thải này mà cũng dám cùng ta lớn tiếng, nguyên lai là như vậy!"

Sắc mặt bốn gã bịt mặt sau tấm diện sa rung động. Có thể thấy trong lòng bọn chúng vô cùng phẫn nộ. Đúng là bằng vào hai gã Nhất Giai tây phương vũ giả, hai gã Nhất Giai ma pháp sư, thì khó có thể đối phó với Thần Nam.

"Cuồng vọng như vậy là đủ rồi đó. Xem người còn cuồng vọng được đến đâu!"

Hai gã vũ giả bịt mặt từ phía sau khán đài của Diễn Võ trường xuất hiện. Cả hai lộ xuất khí thế, hiển nhiên cũng đã đạt đến Nhị Giai cảnh giới, Hai gã đã không

nhìn được phải lên tiếng.

Thần Nam thở một hơi dài, nói: "Khỏi mất công, mời từng người một bước ra, hai người kia cũng ra luôn đi."

Hai ma pháp sư từ chỗ nấp cũng bước ra, cùng nhập bọn với hai gã trước. Như vậy, trước sau tổng cộng tám người vây chặt xung quanh Thần Nam vào giữa Diễn Võ trường.

Bốn gã ma pháp sư lơ lửng trên không trung, bắt đầu tụ tập ma pháp năng lượng. Bốn gã vũ giả chậm chậm tiến lên phía trước, bắt đầu đề tụ công lực, bức tới hướng Thần Nam.

Lúc này tám người đã thi triển thật lực. Trong bốn gã ma pháp sư thì có ba gã là Nhất Giai cảnh giới, một gã đã đạt đến Nhị Giai cảnh giới. Bốn gã vũ giả tu luyện đấu khí tây phương thì có hai gã ở Nhất Giai cảnh giới, hai gã kia đã đạt tới Nhị Giai cảnh giới. Năm Nhất Giai cao thủ, ba Nhị Giai cao thủ, lực lượng này cùng hợp lại, thật là kinh nhân. Hơn nữa ma pháp sư cùng vũ giả tương hỗ phối hợp, sự phối hợp này vô cùng đáng sợ. Thực lực tấn công hay phòng thủ của bọn chúng đều đại tăng.

Tám vị cao thủ cùng liên hợp lại thực lực quả không nhỏ. Nếu như không phải Thần Nam gần đây tu vi đại tiến, thì sớm đã chuồn thẳng.

Qua vài lần bị vây hãm, tu vi hẳn đại tiến. Sau khi khổ công chịu đựng thống khổ, hẳn cũng muốn cùng vài kẻ có công lực mạnh để thi triển tuyệt học mới tu luyện thành công. Lúc này trong tâm hẳn đã quyết định. Mà nếu thực sự không địch lại được, hẳn hoàn toàn có khả năng nhờ đến Thần Hư Bộ để đào sinh.

Thần Hư Bộ huyền diệu vô cùng, có thể làm cho người ta di động với tốc độ nhanh như thiểm điện, thích hợp hỗn chiến, càng thích hợp cho chạy trốn. Theo truyền thuyết nếu luyện đến cảnh giới tối cao có thể rời khỏi mặt đất, ngự không phi hành.

Không thêm nói đạo nghĩa với mấy gã sát thủ, Thần Nam tay nắm trường đao

hướng về phía gã bịt mắt bị thụ thương mà tiến tới, cước bộ như thiểm điện, chớp mắt đã tới trước mặt gã.

Những gã bịt mắt khác đều đại kinh, không ngờ Thần Nam bỗng nhiên chủ động xuất kích, hơn thế nữa tốc độ nhanh đến mức không thể tin nổi, giống như quỷ mị, song cước tựa như bay lên khỏi mặt đất. Ma pháp sư trên không trung vội vã phát động ma pháp, ba vũ giả còn lại cũng hoảng hốt lao tới ứng cứu.

Nhưng tốc độ của Thần Nam đích thật nhanh vô cùng. Thần Hư Bộ không hổ là bộ pháp viễn cổ thần diệu, một chớp mắt đã đến trước mặt gã bịt mắt đó, xuất thủ vô tình. Hàn quang của trường đao hàn quang loé lên, một ánh quang mang sáng rực, đao khí trùng tiến vào thể nội của gã bịt mắt.

Kiểm trong tay gã bịt mắt cất lên, liền sau đó phát xuất một âm thanh thê thảm. Hắc gục xuống. Đao khí tuy chưa thực sự xuyên qua, nhưng phần lớn đao khí thấu nhập thân thể gã, đã phá hủy nhiều kinh mạch, khiến cho công lực bản thân gã gần như bị triệt phế hoàn toàn.

Tĩnh không phải vì tu vi của gã bịt mắt đó không mạnh mà chỉ là bởi vì trước đó bị Thần Nam đâm xuyên qua xương sườn tại sườn lớn, thân đã mang trọng thương, hơn nữa tốc độ của Thần Nam thật sự quá nhanh, do vậy dù biết cũng không kháng cự được.

Thân thể Thần Nam như một đạo điện quang, lưu hạ một đạo tàn ảnh nhanh chóng quay về chỗ cũ. Mấy đạo ma pháp từ không trung giáng xuống toàn bộ công kích vào khoảng không. Ba vũ giả lao đến cũng xuất thủ uống công.

Thân thủ như vậy làm mấy gã bịt mắt phải nín thở. Nó đơn giản là quá khủng bố. Chưa thật sự giao thủ, bọn họ đã bị loại mất một người.

Gã bịt mắt ngã trên mặt đất cố sức bò dậy, không nói câu nào hướng về phía ngoại trường bỏ đi. Thần Nam không giữ gã lại. Hắn biết vừa rồi một kích đó rất uy lực, như quả không có kỳ tích phát sinh, kinh mạch bị hủy của người đó rất khó phục nguyên. Kẻ đó sau này khó có thể đạp nhập tu luyện giới lại được.

Những gã còn lại cũng im lặng. Có lẽ bọn họ sớm đã biết được điều là kẻ sát nhân thường đi giết người, đoạt mệnh kiếm tiền thì sớm muộn cũng sẽ có ngày phải trả giá. Lưu lại được tính mệnh đã là một kết quả tốt lắm rồi.

Dù có chút lo lắng cho tính mệnh, nhưng sát thủ đúng là máu lạnh. Sau một thoáng trầm mặc liền khôi phục lại ngay, nhất tề hướng Thần Nam lao tới. Nếu như quả thật chính diện giao phong, Thần Nam hoàn toàn không phải là đối thủ của bảy người. Tất cả gồm ba Nhị Giai tu luyện giả và bốn Nhất Giai tu luyện giả hợp lực lại, lực lượng đích thật vô cùng cường đại.

Nhưng hiện giờ hắn đã thuần thục Thần Hư Bộ, như được thần phù trợ, sau một lần công kích lập tức lùi ra xa, thân thể hóa thành một đạo đạo hư ảnh trong Diển Võ trường thoát đông thoát tây, khiến người ta không biết đầu mà lẫn, làm cho bảy gã sát thủ trong lòng dấy lên một thứ cảm giác vô lực.

Ma pháp sư trên không trung kinh hãi vô cùng. Bọn họ có thể phi hành thật nhanh chóng trong không trung, đó là ưu thế lớn nhất của bọn họ, nhưng lại vô pháp tìm được chuẩn xác thân ảnh của Thần Nam. Chính vì thế, các ma pháp được phát động đều công kích vào khoảng không.

Trong lòng Thần Nam vui mừng khôn xiết. Thần Hư Bộ quả nhiên cực kỳ huyền diệu. Đối diện với vây công của chúng nhân, hắn bình thản tiến thoái, thoát ần thoát hiện như thoi đưa giữa đấu khí cùng ma pháp, không hề trở ngại.

Đương nhiên đó cũng chưa hoàn toàn là công lao của Thần Hư Bộ. Tam Giai đại thành cảnh giới và Tam Giai sơ cấp cảnh giới không thể so sánh với nhau. Tu vi của hắn lúc này đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Hiện tại Thần Nam gần như đã đứng ở thế bất bại. Hắn không tránh né nữa mà bắt đầu chủ động công kích. Trong chớp mắt, trong Diển Võ trường cùng xuất hiện vô số đạo kim sắc kiếm khí.

"Phành!" Một âm thanh vang động, một đạo thiểm điện từ trên không phách xuống. Thần Nam không tránh né, gươm đao hướng lên trên chém mạnh. Đao quang được vật chất hoá dài tới hai trượng xé không gian hướng lên trên. "Oành!" Một

tiếng nổ lớn vang lên, thiểm điện chạm vào đao quang, hai cỗ năng lượng bất đồng tính chất tương hỗ cùng va chạm, bạo phát xuất một quang mang cầu chói mắt, cuối cùng tiêu biến vô hình.

Khóe miệng Thần Nam nhếch lên một tia tiểu ý. Đối diện với ma pháp công kích, hắn không còn giống như trước đây bị mất thể chủ động. Nói cho cùng ma pháp bất quá cũng chỉ là hình thức khác của năng lượng, với lực lượng cường thịnh từ xa này, cứ gặp một phá một, gặp trăm phá trăm.

Hắn nhớ lại tình cảnh lúc trước cùng ma pháp sư đối kháng, lấy làm xấu hổ, trước vì do đối với ma pháp không hiểu nhiều, đại chiến với Đông Phương Phượng Hoàng liền bó tay bó chân, quá sức phí lực. Hắn tự tin hiện tại nếu cùng Đông Phương Phượng Hoàng đối chiến một lần, tuyệt không có cảnh phí sức lực như trước nữa.

Trường đao trong tay Thần Nam đại khai đại hợp, đối kháng với bảy gã cao thủ. Trong khoảnh khắc tại Diển Võ trường kiếm khí, đấu khí, ma pháp bao trùm khắp chốn. Như quả có ai thấy được một thanh niên thân nhiên độc đấu bất bại với bảy đại cao thủ, nhất định vô cùng kinh ngạc, chắc chắn sẽ vô cùng thán phục thần dũng của người này.

Do đã đứng ở thế bất bại, Thần Nam từ từ thả lỏng tâm thần, dần dần chìm ngập vào trong một loại vũ cảnh kỳ diệu.

Trong một khắc đó, hắn tâm vô tạp niệm, chỉ còn có sự truy cầu đối với vũ đạo, trường đao trong tay vung ra theo vũ ý trong tâm, đao mang rực rỡ kim sắc quá độ thành màu đỏ, rồi lại thành màu cam, không ngừng biến hóa. Đao mang biến hóa phức tạp làm cho nó có hình dạng giống như cầu vồng, tung hoành công kích, đao khí phát ra từng trận âm thanh phá không.

Trong tâm của Thần Nam chính là vô ngã vô vật, chỉ còn lại một vài ý niệm, sáng tỏ rất nhiều vấn đề trong vũ học. Lúc này hắn để chân khí trong nội thể tùy ý lưu chuyển, trường đao trong tay tùy ý vung lên, từ từ sáng rực lên.

Chương 11: Tâm Tiệm Lãnh

Thân thể Thần Nam phát xuất trận trận quang hoa cầu vòng như có như không, trong tay trường đao kích phát ra đao mang càng lúc càng cường thịnh, một vùng ánh sáng nhiều màu sắc bao trùm lấy hắn.

Bảy gã vây công hắn đều kinh hãi thất sắc. Bọn họ cũng là kẻ tu luyện, nhưng không ai minh bạch được trạng thái của Thần Nam lúc này. Biết hắn lúc này đã chìm ngập trong một dạng vũ cảnh kỳ diệu, rất có khả năng nhờ đại chiến lại xuất hiện đột phá.

Dù đã cố duy trì gần nửa thời thần, bảy người càng lúc càng lo sợ. Cả bọn liếc mắt nhìn nhau, mỗi người đều đã hiểu rõ tâm ý, biết rằng không thể toàn lực tấn công Thần Nam lần nữa, nhất định phải tìm cách phá vỡ loại trạng thái kỳ diệu này của hắn.

Bốn ma pháp sư phong cuồng tụ tập ma pháp nguyên tố trên không trung, ma pháp năng lượng dừng động, sau đó quang mang thiểm hiện, phong nhận hùng hậu từ trên không giáng xuống. Phong nhận to nhỏ không đều nhưng tất cả đều có hàn quang buốt giá dày đặc trên không trung, tổng cộng có thể tới hàng ngàn hăng trăm mũi. Lúc ma pháp khủng bố công kích, tại không trung dấy lên từng năng lượng rung động kịch liệt.

Ba vũ giả vây công Thần Nam cũng tề tụ công lực, đấu khí từng lớp liên tiếp, đỏ, cam, lam, đấu khí ba màu từ ba phương hướng như sóng biển dâng trào hướng về phía Thần Nam cùng công kích.

Sự công kích đến từ cả trên không trung và mặt đất, như biển động sóng trào hùng dũng hướng về Thần Nam, nhưng hắn lại không có chút mảy may lo nghĩ, dường như vẫn như cũ không có vẻ gì gọi là 'tình chuyển', cứ như thế chìm ngập vào trong vũ cảnh kỳ diệu đó.

Có điều lúc này chân khí nội thể hắt dưới áp lực từ bên ngoài đã tự tăng gia tốc vận chuyển, như trường giang cuộn cuộn, ngày càng mạnh mẽ. Sau đó chân khí nội thể phát xuất ra chung quanh thân. Thân thể hắt tán phát ra quang mang ngày một cường thịnh.

Phong nhận cuồng nộ đánh xuống. Thần Nam xoay trường đao trong tay lại, đao hướng lên không trung chém ra liên lục. Một đạo sí liệt đao mang tựa như mảnh long xuất hải, uy trấn tám phương, cùng phong nhận cuồng nộ va chạm, rồi phần lớn cùng biến mất trong không trung.

Sau đó toàn thân hắt xoay tròn, trường đao vung lên mạnh mẽ, ngang dọc bốn phía, đao mang hoa phá hư không, như thủy triều hướng về phía đấu khí triệt để công kích.

Lúc này trên không trung một bộ phận phong nhận chưa tiêu tán liền tấn công phía trước mặt Thần Nam. Tinh không như ma pháp sư dự liệu sẽ chém đứt thân thể Thần Nam, vài chục đạo phong nhận khi cách thân thể ba tấc thì gặp một lực cản rất lớn, đều bị ngưng trụ giữa không trung, không tiến thêm được phân nào nữa, sau cùng phong nhận này vỡ vụn ra, tiêu tán hoàn toàn.

Thần Nam ngửa mặt lên trời cười dài, trường đao hướng lên trời, bốn đạo đao khí ngút trời lập tức bùng phát. Máu bắn ra như suối, hai gã ma pháp sư bị đao khí xuyên qua thân thể, rơi bịch xuống đất, không rõ sống chết. Hai gã ma pháp sư trên cao hốt hoảng vọt lên cao tít, không dám xuống gần mặt đất.

Ba vũ giả trên mặt đất đại kinh thất sắc. Từ lúc bắt đầu cho đến lúc này, cuộc đại chiến mới chỉ gần nửa thời thần. Thần Nam tựa hồ càng đánh càng hăng, chưa hề lộ ra một tí gì mệt mỏi, hiện tại lại còn hạ được hai gã ma pháp sư, trong lòng bọn họ dâng lên một cổ hàn ý. Ba người nhìn nhau một cái, nhanh chóng tụ lại làm một.

Thần Nam tay cầm trường đao bước về phía bọn họ, mỗi một bước về phía trước, mặt đất cũng rung động theo từng bước chân. Áp lực kinh người làm ba gã vũ giả sắc diện không ngừng thay đổi.

"Giết!" Thần Nam hét lớn.

Đao phá hư không, trong hai trường đao mang được thực thể hoá bổ về ba người, đao khí cường đại phát ra thứ áp lực uy hiếp vô cùng lớn, làm thâm tâm ba người đều cảm giác được một cỗ áp lực khủng khiếp

Ba gã cứng đầu giơ kiếm nghênh đón, đấu khí điên cuồng nhắm thẳng hướng đao mang chói mắt đó lao tới. Hai gã ma pháp sư trên không trung vội hạ xuống thấp, liền sau đó phách xuống hai đạo thiểm điện cự đại.

Đầu tiên đấu khí của ba gã vũ giả cùng đao mang va chạm vào nhau, nhưng ngay sau đó bị tiêu tán đi mất, đao mang cũng mờ đi nhiều, nhưng vẫn tấn công về phía trước như cũ. Ba gã vũ giả vừa hợp nhất bị buộc phải nhanh chóng tách ra để tránh né.

Cũng đồng thời, Thần Nam vung đao chém vào đạo cự đại thiểm điện từ cao không giáng xuống. Đao khí trùng trùng đột khởi, sau đó cùng thiểm điện chạm nhau tại không trung phát từng đợt âm thanh oong oong. Cuối cùng hai cỗ năng lượng lưỡng bại câu thương, phát một một quang mang cực lớn chói mắt rồi sau đó tiêu tán ra vô hình.

Trong khi phá tan công kích của thiểm điện, Thần Nam vận Thần Hư Bộ, nhanh như chớp, lao thẳng đến trước mặt ba gã vũ giả bịt mặt. Ba gã này sợ đến líu cả lưỡi. Tốc độ của Thần Nam quá sức nhanh, khi bọn họ vừa giơ trường kiếm lên, Thần Nam đã đến ngay trước mặt.

Những tiếng 'đinh đang' trong trẻo vang lên, trường kiếm trong tay ba gã đã bị Thần Nam phát đao mang chém bay một đoạn. Trong tay ba gã giờ chỉ còn lại một đoạn kiếm gãy nghênh đón.

Thần Nam thân hình tựa như quỷ mị, xuyên qua xuyên lại giữa ba người, đao khí trùng trùng tấn công ba người. Chiến đấu thêm gần nửa thời thần nữa, đến lúc này thì ba tên bịt mặt sớm đã không còn hơi sức, khó mà chống lại được với đao khí hùng dũng đang ào ạt tập kích.

Gần như liền sau đó, đoạn kiếm trong tay ba người bị đao khí công kích vỡ vụn hoàn toàn. Hai gã ma pháp sư ở không trung muốn cứu viện, nhưng tốc độ của Thần Nam đích thật kinh nhân, khó mà có thể theo kịp thân ảnh của hắn. Hai gã ma pháp sư sợ vô tình đả thương đồng bạn vì hắn cứ lượn quanh ba gã vũ giả bịt mặt, nên trù trừ không dám phát động ma pháp công kích.

Ba gã vũ giả bịt mặt tay không tắc sất thật tại khó mà chống lại được. Một gã trong bọn nói lớn: "Dừng lại! Bọn ta có chuyện muốn nói."

Thần Nam đã từ trong vũ cảnh kỳ diệu 'tĩnh chuyển' lại, sau khi nghe thấy vậy liền dừng lại, nhưng đao đang theo đà, rất nhanh một gã bịt mặt liền bị đao mang xuyên qua thân thể, huyết phun ra ào ạt, ngã xuống đất co giật không ngừng.

"Ngừng lại! Mau ngừng lại! Ta muốn nói về người đã thuê, nói về kẻ muốn giết người."

Thần Nam thu đao đứng lại. Hắn lúc này cảm giác tinh thần vô cùng sáng khoái, tịnh không hề có một tí cảm giác mệt nhọc nào. Lúc này trong vũ cảnh kỳ diệu đó, tuy hắn chưa đột phá Tam Giai hạn chế để tiến nhập Tứ Giai lĩnh vực, nhưng một thân công lực gần giống như kim cương một lần nữa bị tinh luyện, càng thêm tinh thuần. Nhiều vấn đề còn chưa hiểu rõ trong vũ học, lúc trong trạng thái đó cũng đã được thông suốt.

Hắn nhìn vào gã bịt mặt, mĩa mai hỏi: "Người thật có đạo đức nghề nghiệp đó!"

Mảnh vải bịt mặt của kẻ đó lay động, nhìn hắn phần nộ, hồ thẹn vô cùng.

"Người muốn giết người chính là Tam hoàng tử Nhân Kiếm của Bái Nguyệt quốc. Có điều Bái Nguyệt quốc gần đây chính cục phát sinh biến động, hắn phải hồi quốc tranh quyền, để lại cho người một phong thư tín."

"Ồ!-, hắn thuê bọn người giết ta, tự nhiên lại còn để lại cho ta một phong thư tín?"

"Đúng! Hắn nói nếu như quả bọn ta không địch lại, có thể giao thư cho người."

Vừa nói, gã bịt mặt đó vừa thò tay vào ngực lấy ra một phong thư, ném cho Thần Nam.

Thần Nam lấy hai ngón tay kẹp lá thư đang bay đến, sau khi xem xét kỹ lưỡng, trên đó chỉ có vài chữ: "Quan hệ của người và Sở quốc, ta hiểu rất rõ. Không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Hy vọng sẽ có một ngày, có thể cùng người hợp tác."

Thần Nam cau mày, sau đó xé vụn tờ giấy, thân thể lưu lại một đạo tàn ảnh trên chỗ cũ, nhanh chóng tiến đến trước mặt hai gã vũ giả bịt mặt, vung đao chém tới.

Hai gã nhất thời không phòng bị, hét lên những tiếng thảm thiết. Đao khí xuyên vào thân thể, hai gã té phịch xuống đất.

"Người... thô bỉ! Vì cớ gì lại đánh lén?"

Chương 12: Pháp Sư Toạ Ky

Thần Nam cười nhạt: "Nực cười, sát thủ bọn người mà cũng có tư cách trách cứ ta đánh lén sao? Làm như bản thân quang minh chính đại lắm không bằng!"

"Bọn ta cũng đã giao thư của cố chủ cho người, cũng đã nói ra danh tự. Người cố gì vẫn hạ thủ?"

"Hừ, bọn người là ấu trĩ thật hay là giả vờ hồ đồ? Đến giết ta lại còn kè kè ôm theo một phong thư. Nói vài câu, vậy là xong rồi sao? Thế gian này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Tại Thần Phong học viện ta không muốn khai sát giới, nhưng phải phế đi công lực của các người, để cho các người sau này không còn tiếp tục tác oai tác quái được nữa."

"Không được! Người không thể làm như vậy được." Mấy gã sát thủ trên mặt đất cuống cuồng hét lớn: "Cầu xin người! Đừng phế đi công lực của bọn ta! Bọn ta xin thề sẽ thành tâm hối cải."

Thần Nam thờ dãi, nói: "Sát nhân thường giết người, phế đi công lực của bọn người, để cho bọn người trở lại sinh hoạt của thường nhân, đã là nhân từ với các người lắm rồi." Hắn phách vào bọn người đó vài chưởng, mặc kệ tiếng la thảm của bọn chúng. Hướng về hai gã ma pháp sư trên không trung, hắn nói: "Đã tới lượt các người!" Hắn vung cước đá nửa đoạn kiếm trên mặt đất, làm nó bay vọt lên không trung.

Hai gã ma pháp sư trên không trung sớm đã rét run. Bọn chúng biết không có khả năng đả thương Thần Nam được nữa, liền chuyển thân hướng về bên ngoài Diển Võ trường bay đi.

Thần Nam khế nhếch môi cười. Hắn muốn chính là kết quả này, hắn bước chân theo Thần Hư Bộ đuổi theo sau quyết không buông tha. Đến lối ra của Diển Võ

trường, hần liên đẳng thân vọt lên trên một tòa khán đài cao lớn, sau đó lại tiếp tục đẳng không.

Hai ma pháp sư trên không trung sợ đến nổi hồn vía lên mây, vội vã bay lên trên cao. Nhưng ngay lúc đó Thần Nam đã xuất Cầm Long Thủ. Một quang chương cự đại phóng thẳng lên không trung, hướng đến ma pháp sư, trong chớp mắt đã cuốn lấy tên Nhị Giai ma pháp sư đó.

Cầm Long Thủ kéo tên ma pháp sư quay lại, đồng thời Thần Nam nhảy xuống dưới mặt đất. Một tay hần liên tục phách chương xuống phía dưới, giảm áp lực rơi xuống.

Khi hần đã an toàn đáp xuống mặt đất, Cầm Long Thủ cũng đã kéo tên ma pháp sư đó xuống theo. Thần Nam túm lấy cổ áo gã, nhấc lên sau đó lại quật xuống đất. Ma pháp sư la thảm, đau đến gần như ngất đi.

Thần Nam dẫm chân lên lưng gã, từ từ rời mắt khỏi ma pháp sư. Hần cau mày, nhưng khóe miệng lại nhếch lên thoáng một chút tiếu ý. Hần dụng lực đạp thêm một cước lên ma pháp sư, độc ác hỏi: "Có muốn giữ lại mạng sống không?"

Ma pháp sư lại rên rỉ đau đớn thêm lần nữa, nói: "Muốn... Muốn sống..."

"Muốn giữ lại mạng sống thì phải nghe theo mệnh lệnh của ta." Vừa nói Thần Nam vừa đạp song cước lên lưng ma pháp sư, nói: "Người làm ngựa để ta bay lên, đuổi theo tên hồn đản đó."

Hai hàm răng ma pháp sư va vào nhau lập cập, run rẩy nói: "Nhưng mà người... Người đang đạp lên ta..."

"Nói bậy! Ta chỉ là muốn người mang ta truy đuổi tên đồng bọn."

"Cái... Cái gì?" Ma pháp sư khí thiếu điều nói không ra hơi.

"Muốn ta lấy mạng người sao?" Thần Nam gia thêm lực lên chân, làm gã Nhị Giai ma pháp sư đó đau muốn trào ra nước mắt.

"Ta đáp ứng người... Đừng dụng lực nữa..." Ma pháp sư rên rỉ thống khổ, sau đó niệm chú ngữ, mang Thần Nam từ từ bay lên.

Lúc này gã ma pháp sư đảo đầu trước đã dừng lại, từ phía xa nhìn lại nơi này. Trông thấy đồng bọn bỗng nhiên bị Thần Nam đạp lên hướng về phía hắc, hắc kinh sợ thiếu điều muốn té xuống, nhưng sau tựa hồ cảnh tỉnh, vội vàng hoảng hốt bay đi.

Thần Nam lại tăng lực đạp lên thân ma pháp sư, hối thúc: "Đuổi theo nhanh lên! Người là Nhị Giai ma pháp sư còn hắc chỉ vừa mới đạt tới Nhất Giai cảnh giới. Nếu như quả không bắt được hắc, cẩn thận không ta lấy mạng người."

Ma pháp sư nghe vậy, thân thể run rẩy, quả nhiên tốc độ phi hành tăng lên.

"Chưa được! Tiếp tục tăng lên nữa. Chớ mong giờ quý kẻ với ta. Người mà không thật lực làm theo lời ta, như quả ta phát hiện không ổn, bảo đảm kết quả đầu tiên là tính mệnh của người."

Ma pháp sư không còn cách nào khác, đành thở một hơi dài, nhanh chóng đuổi theo ma pháp sư phía trước. Cự ly ngày càng gần.

Ma pháp sư phía trước phát hiện tình huống khẩn cấp, bắt đầu bất kể đông tây, bay trời chết, cuối cùng ngẫu nhiên bay đến trên sân lớn của Thần Phong học viện. Lúc này trên sân lớn đang tiến hành thi đấu giữa thanh niên cường giả ưu tú của tứ đại học viện, tụ tập trên vạn người xung quanh. Gã đột nhiên bay lượn trên không của sân lớn, ngay lập tức thu hút chú ý của một số người.

Khi Thần Nam đạp chân lên ma pháp sư truy đuổi tới, trên sân lớn đại bộ phận mọi người đều ngược nhìn cảnh tượng trên không trung. Dưới mặt đất có người kinh ngạc há hốc miệng, ồn ào kinh hô, nghị luận.

"Trời ạ, ta không trông nhầm chứ!"

"Đó là... Ma thú hình người đang mang chủ nhân của nó?"

"Đó tựa hồ... Không phải là ma thú, là một con người mà!"

"Oa! Trời ạ! Thần Phong học viện muốn biểu diễn thêm vài tiết mục trợ hứng sao?"

"....."

Trên sân lớn mọi người ai nấy đều kinh ngạc, chỉ chỉ trỏ trỏ. Tiếng ồn ào bàn tán phút chốc truyền đi khắp nơi. Cuối cùng tất cả mọi người đều nhận ra cảnh dị thường trên không, ai nấy đều ngẩng đầu trông lên.

Ngay cả trên cao khán đài, những vị tiền bối danh túc vẫn yên ổn như Thái Sơn, cũng cũng không kìm được nhìn lên không trung. Rất nhiều lão nhân sau khi nhìn rõ tình huống trên không trung, không nén được liền phun ra ngụm trà trong miệng.

Trên cao khán đài của Thần Phong học viện, Phó viện trưởng tức khí râu tóc muốn dựng đứng lên. Lão không tưởng được Thần Nam bỗng nhiên "sái bảo" như thế, điều này làm cho lão cảm giác học viện mất mặt vô cùng.

Chính giữa sân lớn cuộc đại chiến tựa hồ đã không còn hấp dẫn sự hứng thú của chúng nhân. Lúc này hầu hết mọi người đều ngóng cổ lên. Cuối cùng nhiều người đã nhận ra Thần Nam, rất nhiều gã thanh niên lại kinh ngạc lần nữa.

"Đó không phải là Thần Nam Hộ quốc Kỳ sĩ của Sở quốc sao?"

"Đúng là hắn! Ta tận mắt trông thấy tại Tấn quốc đô thành, hắn đã nộ phách ác thiếu, phi đao giết Phi long, một mình độc kháng quân đội ngàn người, Nghịch Thiên Thất ma đao giết chết ngũ giai tuyệt thế cao thủ, cũng đều là hắn cả!"

"Hắn chính là sát nhân ma vương đó ư?"

"Hắn muốn làm gì nhỉ?"

"Phản đối! Cực lực phản đối! Hắn không ngờ dám đối đãi với ma pháp sư tôn quý như vậy. Yêu cầu trừng phạt hắn!"

"....."

Thần Nam đạp trên ma pháp sư ngự không phi hành, nhanh chóng bắt kịp kẻ dẫn trước, giờ hữu chương phách về phía trước. Một đạo khí cương ngạnh trùng tiến vào nội thể của gã ma pháp sư phía trước. Hắc hắc lên một tiếng thất thanh lão đảo rớt xuống đất.

Thần Nam hạ thủ rất có chừng mực, chỉ hủy đi bộ phận kinh mạch trong nội thể ma pháp sư, tịnh không lấy đi tính mệnh. Hạ thủ xong, hắn muốn ra lệnh cho ma pháp sư hạ xuống mặt đất. Tuy nhiên ngay lúc đó, từ hướng tây bắc sấm lớn bỗng vang lên một tiếng hồ gầm chấn động. Một cái đầu một sừng, đôi cánh hai bên thân, lão hồ toàn thân trắng như tuyết đang bay tới, như gió thổi, điện xẹt, chớp mắt đã đến ngay trước mặt hắn.

Người ngồi trên Phi hồ chính là Tiểu Công chúa Sở Ngọc của Sở quốc. Nàng ta toàn thân vận hoàng y, mái tóc đen tuyệt đẹp bay bay theo gió, da dẻ trắng như tuyết, ngồi trên thân thể tuyết bạch của hồ vương, thật giống như tiên tử giáng trần.

Lúc này, đôi mắt to linh động giảo hoạt của Tiểu Công chúa đầy vẻ hí hửng độc ác. Nàng ta nở một nụ cười không chút hảo ý với Thần Nam: "Hi hi... Thật đẹp mắt. Bại hoại người thật là uy phong!"

Chương 13: Trường Phạt Tiểu Công Chúa

Thần Nam biết rõ Tiểu Công chúa bản tính rất khó chịu nên không muốn cùng nàng dây dưa, liền cất lên tiếng chào hỏi cho yên thân: "Tiểu Ác ma, sao ngươi lại tới đây?"

"Ta hả? Ta đương nhiên là tới giúp ngươi" Tiểu Công chúa nở một nụ cười mê người, quả thực có thể xưng là khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng mà Thần Nam không cho rằng như vậy. Trong con mắt của hắn, nụ cười của Tiểu Công chúa không thể nghi ngờ, chính là tà ác. Hắn tựa hồ thấy được một ác ma đầu mọc hai sừng, lưng mọc cánh dơi đang giương nanh múa vuốt hăm dọa hắn.

"Tiểu Ác ma, ngươi giờ không nên làm loạn. Bây giờ tuyệt đại đa số mọi người đã biết rõ thân phận của ta, khẳng định cũng không ít người đoán ra thân phận của ngươi. Trong con mắt của mọi người, ngươi là một công... Cần phải chú ý tới lễ tiết đó!" Thần Nam liếc mắt tới gã ma pháp sư dưới chân, đem từ "chúa" trong chữ "công chúa" nuốt lại.

Quả thực, từ khi thân phận của Thần Nam bị phơi bày dưới ánh sáng, thân phận của Tiểu Công chúa cũng đã làm một số người hoài nghi, bây giờ đã có một số ít người đã biết được thân phận của nàng.

Tiểu Công chúa hừ lạnh một tiếng, nói: "Biết thì đã làm sao? Hắc hắc, ta bây giờ đang muốn giúp ngươi giải quyết tên ma pháp sư dưới chân, xem ngươi thể hiện hành động rơi tự do." Nụ cười của nàng vô cùng tà ác.

Thần Nam thật bị dọa đến nhảy dựng lên. Nếu là trên mặt đất, hắn không việc gì phải sợ, nhưng bây giờ đang ở trên không trung, còn Tiểu Công chúa giao hoát đã có phi thú Hồ Vương tương trợ. Hắn lập tức có cảm giác không ổn, vội vàng nói

với gã ma pháp sư: "Mau mau hạ xuống mặt đất."

Gã ma pháp sư trên lưng đeo thêm một người, sớm đã thấy kiệt sức chịu không nổi, lúc này mặt mày đã nhả nhố khổ sở, vừa nghe được lời ấy nhanh chóng bay hạ xuống.

Tiểu Công chúa cười hì hì nói: "Muốn chạy ư? Không có dễ dàng vậy đâu! Tiểu Ngọc! Mau công kích bọn chúng, làm cho tên gia hỏa từng khi dễ chúng ta rơi chổng vó lên trời."

Hổ vương há mồm phun ra một luồng hỏa diễm lớn, hướng Thần Nam cuốn tới. Ma Pháp Sư đối với ma pháp nguyên tố đang ập tới trên không trung đặc biệt miễn cảm, phát giác phải chịu công kích, bản năng trời dậy. Hắn lập tức niệm động chú ngữ dựng lên một tấm màn nước, chặn ngọn hỏa diễm bật trở lại.

Thần Nam mừng rỡ không xuất thủ, cẩn thận giương mắt nhìn Hổ Vương đang đuổi sát không tha phía sau. Tiểu Công chúa tức giận, hét lên với gã ma pháp sư: "Đồ đần độn! Người bị hấn khi dễ như vậy, giờ lại còn giúp hắn. Nếu người còn xem mình là nam nhân, hãy mau đem hắn quăng xuống đất."

Ma Pháp Sư chẳng phải không muốn đem Thần Nam ném đi, nhưng hắn biết chỉ hơi có chút vọng động, lập tức sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Ngay từ đầu, hắn đã nhanh chóng bị Thần Nam khuất phục, có thể thấy được hắn là một kẻ ham sống sợ chết, lúc trước đều đã thỏa hiệp, bây giờ hắn thật không muốn mạo hiểm phản kháng lại.

Tiểu Công chúa thấy kêu gọi căn bản không có tác dụng gì, hơn nữa lại càng lúc càng gần mặt đất nên nàng có chút lo lắng, đành phải mệnh lệnh cho Hổ Vương phát động ma pháp công kích mãnh liệt hơn.

Tiểu Ngọc với Thần Nam không có một nửa điểm hảo cảm, chỉ có oán khí sâu nặng, bây giờ xuất hết lực lượng, bay vòng quanh Thần Nam và ma pháp sư điên cuồng oanh kích.

Ma pháp sư lúc trước đã bị mất quá nhiều pháp lực, bây giờ không còn bao

hiều khí lực. Hắn thầm mắng mình một tiếng đồ ngốc, không thể ngăn cản được lâu hơn sự công kích của Hồ Vương, nhắm mắt kêu gọi Thần Nam.

Thần Nam chém tới một đạo đao khí, đem ma pháp công kích của Hồ Vương nhất nhất hóa giải. Tiểu Công chúa vừa tức vừa suốt ruột, không nghĩ trên không trung cũng không thể hạ Thần Nam.

Tu Luyện giả trên mặt đất giật mình nhìn lên trời, không tưởng hiện tại lại bất ngờ xảy ra một trận không chiến, sự kiện đột ngột này liền hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi người. Có thể dự đoán, đoạn thời gian sau này, cái tên Thần Nam tất nhiên sẽ lại trở thành tiêu điểm cho mọi người đàm luận.

Thần Nam nhìn Tiểu Công chúa đang bay vòng vòng quanh mình, khóe miệng mỉm cười, nhỏ giọng truyền âm tới tên ma pháp sư: "Dùng tốc độ nhanh nhất của ngươi phóng tới con Phi hổ đó, ta cam đoan ngươi trong quá trình đó sẽ không bị tổn hao chút gì."

Ma Pháp sư do dự một chút, rồi sau đó đành chỉ thế rơi xuống, rất nhanh hướng Tiểu Công chúa phóng tới.

Tiểu Công chúa sợ hãi nhảy dựng lên, không nghĩ đối phương đột nhiên phản công lại. Nàng vội vàng ra lệnh Tiểu Ngọc tránh né. Nhưng đã quá muộn, Cầm Long Thủ của Thần Nam nhanh như chớp phóng ra, một quang chương màu vàng thật lớn phát tán ra ánh sáng dịu nhẹ bao phủ nàng và Hồ vương. Cả hai không kịp phản kháng liền bị cuốn đi, tuyệt học này khiến cho vô số người trên mặt đất kinh hãi.

"A! Lại là chiêu thối nát đó..." Tiểu Công chúa ở bên trong bàn tay ánh sáng gãy dựa, la hét. Lúc trước tại Sở quốc từng bị Thần Nam dùng Cầm Long Thủ tóm lấy, làm nàng chút nữa trở thành thị nữ của Thần Nam, bây giờ lại bị tuyệt học này vây khốn, khiến nàng vừa tức vừa hận.

"Ha ha... Tiểu Ác ma! Ngươi năm lần bảy lượt khiêu khích ta, bây giờ nhất định phải cho ngươi vài bài học." Thần Nam nhìn một người, một hồ không ngừng gãy dựa, cười lớn.

"Người... Người dám?" Tiểu Công chúa chột dạ kêu lên: "Không được quên người là nô lệ của ta. Người đã cùng ta ký kết ước, người nếu dám đối với ta bất kính, ta đem nó truyền ra ngoài..."

Thần Nam nghe xong lời nói đó liền cảm thấy cảm thấy tức điên lên. Hắn nhớ tới cảnh ngộ bi thảm gặp phải ở Sở quốc tây. Hắn nhanh chóng thu lại Cầm Long Thủ, chụp lấy lấy Tiểu Công chúa, rồi sau đó bay người nhảy lên lưng Hồ Vương.

"A! Bại hoại chết tiệt! Người buông ta ra..." Tiểu Công chúa vừa kinh vừa sợ. Nàng trong lòng tức giận không thôi, mỗi lần mưu toan hại Thần Nam, kết quả cuối cùng tựa hồ đều xui xẻo.

Nhìn bộ dạng bên ngoài thì hung dữ bên trong lại run rẩy của Tiểu Công chúa, Thần Nam cười hắc hắc, khiến Tiểu Công chúa dựng tóc gáy. Lúc này thoát khỏi sự trói buộc của Cầm Long Thủ, Hồ Vương bắt đầu giãy dụa, muốn đem kẻ nó vạn phần căm ghét là Thần Nam ném ra khỏi người mình.

Thần Nam dùng năm tay đánh vào đầu nó một cái, quát: "Chủ nhân của người đang trong tay ta, chẳng lẽ người muốn ta đem ả ném đi xuống hả?"

Hồ Vương thật có thể nói là vạn phần ủy khuất. Đại cừu nhân hiện ngồi trên lưng nó, nhưng không biết làm thế nào, cuối cùng đành ngừng giãy dụa.

Ma pháp sư thấy Thần Nam nhảy lên lưng Hồ Vương, ánh mắt liền xoay chuyển, muốn nhân lúc này đào tẩu. Thần Nam nhìn ra ý đồ của hắn, cười lạnh nói: "Người nếu tự tin nhanh hơn Hồ Vương này thì cứ đào tẩu thử xem!"

Nghe xong lời ấy, ma pháp sư thân thể run lên, cuối cùng không dám nhúc nhích.

Lúc này Tiểu Công chúa tay, chân, miệng đều động, giống như con báo cái hướng Thần Nam vừa cào, vừa đá, vừa cắn, miệng còn không ngừng chửi mắng: "Bại hoại chết tiệt! Ta cắn chết người, đá chết người, cào chết người..." Nàng hiểu rõ lòng Thần Nam, biết tình cảnh trước mắt của hắn, khẳng định sẽ không cùng Sở quốc trở mặt. Cho nên mặc dù bây giờ nàng rất sợ hãi, nhưng vẫn không tỏ ra yếu

thế.

"Ai ui! Tiểu Ác ma dám cắn ta thật?" Thần Nam trong lúc không để ý thật sự bị nàng ta cắn một cái vào tay, đau đến mồm miệng nhả nhó. Hắn rất nhanh gỡ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, rồi sau đó tương nàng ta đặt ngang trên lưng Hồ Vương, giơ tay lên trên cái môn tròn trịa, đầy đặn của nàng phách tới ba chường.

"Chát! Chát! Chát!"

"Ai u... Bại hoại! Người dám đánh ta? Ta với người chưa xong đâu..." Tiểu Công chúa vừa then vừa tức, không ngừng vùng vẫy.

Thần Nam nghĩ tới đủ loại việc đáng giận của Tiểu Công chúa, lại còn muốn công bố thiên hạ về cái khế ước bán thân ấy, hẳn cảm giác trong người tựa hồ có một ngọn lửa thiêu đốt, lập tức không do dự nữa, giữ chặt thân thể mềm mại của nàng, vung tay đánh loạn xuống môn nàng một trận.

"Phách! Phách!..." Mấy tiếng không ngừng vang bên tai, trên mặt đất mọi người ngược nhìn đều giật mình há hốc miệng. Tiểu Công chúa nhìn thấy mọi người phía dưới chỉ chỗ, xấu hổ không biết dấu mặt vào đâu.

Công chúa của một nước không ngờ lại bị người ta đối đãi như vậy trước công chúng, còn thành ra thể thống gì. Tiểu Công chúa xấu hổ quá liền khóc văng lên, cuối cùng không thể không thỏa hiệp, nói: "Ai u... Bại hoại, ta sau này cũng không hại người nữa... Mau dừng tay! Ai u.... Mau dừng tay... Nếu tỷ tỷ ta mà biết, tỷ ấy sẽ không buông ta người đâu... Ai u..."

Chương 14: Chân Ngã Hồi Quy

Đánh Tiểu Công chúa xong, Thần Nam cảm thấy vô cùng sảng khoái, cảm giác cuối cùng cũng đã trừ được cái một cái miệng đầy ác khí. Trên khán đài Thần Phong học viện, Phó viện trưởng kinh ngạc muốn nói gì nhưng lại thôi. Những người khác không biết thân phận của Tiểu Công chúa, nhưng lão thì biết. Không ngờ Thần Nam tự nhiên lại lớn mật đến thế.

Ở góc tây bắc của sân lớn, Đông Phương Phương Hoàng cũng kinh ngạc há hốc miệng y như vậy. Sống chung nhiều ngày, lại qua nhiều biểu hiện, nàng cũng có thể đoán ra thân phận của Tiểu Công chúa, vội vã cười thần điều xông tới.

Đồng thời, một tia sáng rực rỡ chợt lóe lên từ trên một khán đài cao, một bạch y nữ tử phong hoa tuyết đại đứng trên Ngọc Liên đài từ từ bay lên không trung, trông như thần tiên giữa chốn phàm trần.

Trên sân lớn, vô số người kinh ngạc, nhiều gã thanh niên ngỡ ngàng tưởng rằng tiên tử giáng trần.

Ngọc Liên đài dưới chân bạch y nữ tử đường kính một mét, những cánh hoa tinh xảo, ánh lên như ngọc, xếp chồng lên nhau, tán phát ánh sáng năm màu, phía trên là một lớp mây rực rỡ giống như tiên khí bao bọc xung quanh. Tuyết đại giai nhân đứng trên Ngọc Liên đài, dung nhan tuyệt mỹ vô song đó thoáng nét cười, làn da mịn màng trắng như tuyết, mỹ ngọc nhất bàn, ẩn ẩn có quang hoa thiểm hiện, y phục lay động, mái tóc dài bay lất phất. Bạch y nữ tử thật giống như tiên tử trên chín tầng trời bị đày xuống nhân gian.

"Đẹp quá! Là tiên tử!"

"Nàng là một tu đạo giả!"

"Nàng tên là Mộng Khả Nhi, là tối kiệt xuất truyền nhân của cổ thánh địa Đạm

Thai phái..."

"Đúng là cổ thánh địa truyền nhân! Ngọc Liên đài đó chính là chí bảo của Đạm Thai phái!"

"Trời ạ, không ngờ thiên hạ lại có nữ tử mỹ lệ đến vậy!"

.....

Trên sân lớn tuyệt đại đa số đều là những người trẻ tuổi. Mộng Khả Nhi vừa bay lên không trung, đám đông lập tức sôi động hẳn lên.

Kim sắc cự điêu phá không gian, thoáng chốc đã đến gần trước mặt Thần Nam. Đông Phương Phượng Hoàng toàn thân vận tử y, dáng người mềm mại, thân hình đẹp gần như hoàn mỹ, trên gương mặt đẹp vô song lại bao phủ một màn sương lạnh lẽo. Nàng lạnh lùng nhìn Thần Nam. Từ khi biết thân phận thật sự của Thần Nam, sau lại biết thực lực chân chính của hắn, Đông Phương Phượng Hoàng biết rằng 'đại cừu' nhất thời khó báo, cũng không muốn tìm hắn gây phiền phức nữa.

Do gần đây phát sinh một loạt những đại sự, tại Thần Phong học viện, những tin đồn giữa nàng và Thần Nam ngày càng giảm đi, dần dần chìm vào lãng quên. Nếu không phải là tình huống trước mắt, Đông Phương Phượng Hoàng cũng sẽ không ra mặt như thế này.

"Bại loại Thần Nam mau thả Tiểu Ma phiền ra. Hôm nay là ngày chính thức bắt đầu cuộc thi đấu giữa thanh niên cường giả tứ đại học viện, người lại ở đây làm càn, còn ra thể thống gì nữa!" Tuy đã biết thân phận thật của Thần Nam, nhưng Đông Phương Phượng Hoàng do trong lòng vẫn chất đầy oán khí, vẫn gọi hắn là bại loại.

"A! Phượng Hoàng tỷ tỷ! Mau cứu ta! Tên bại hoại này, tên đại hỗn đản này ta đã người... Ai u..." Tiểu Công chúa hét lên, cái miệng xinh đẹp của nàng ta lại bị Thần Nam phát cho một cái.

Lúc này Mộng Khả Nhi, chân đạp Ngọc Liên đài, cũng đã bay đến và dừng lại giữa không trung. Đạo gia chí bảo Ngọc Liên đài tinh xảo, sáng như ngọc, thật là

cửu phẩm Liên đài của tiên nhân. Mộng Khả Nhi đứng trên, nhân thần hiện tuệ quang, trên mặt thoảng nét cười, vừa thể hiện vẻ trí tuệ lại vừa rất tự tin.

Phong thái tuyệt mỹ của nàng làm Đông Phương Phượng Hoàng và Tiểu Công chúa đều cảm giác chấn kinh. Bọn họ vốn là những sắc đẹp khuynh thành khuynh quốc, nhưng trước mặt vẫn cảm thấy áp lực vô cùng. Còn gã ma pháp sư kia, sớm đã nhìn đến ngáy ngốc, mắt nhìn không chớp vào tuyệt đại giai nhân đứng trên Ngọc Liên, nước dãi chảy ra ròng ròng.

Mộng Khả Nhi xuất hiện với vẻ đẹp nghiêng trời lệch đất, trên thân thấu phát ra một cỗ linh khí. Thần Nam vừa nhìn thấy là liên tưởng ngay đến nữ tử thần bí Đạm Thai Tuyền, người vạn năm trước đã tập hợp được cả sắc đẹp và trí tuệ. Trong lòng hắn trỗi dậy một thứ tư vị khó nói thành lời. Hắn lạnh lùng cười hắc hắc.

Mộng Khả Nhi gật đầu với Đông Phương Phượng Hoàng, sau đó khẽ cười hỏi Thần Nam: "Thần huynh, hà cớ gì mà lại động vũ trên không vậy?"

Tiểu Công chúa đảo đôi mắt to, kêu lên: "Tỷ tỷ, mau cứu ta! Tên đại sắc lang này có ý đồ không tốt với ta."

Thần Nam nghe thấy thế, phát mạnh thêm cho nàng ta vài cái nữa, nói: "Nếu như ngươi muốn, ta có thể thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, để nó đúng theo tên gọi."

Mộng Khả Nhi thấy Thần Nam đối với câu hỏi của nàng không hề có phản ứng, không thể không cau mày. Tuy vậy nàng vẫn giữ vẻ tươi cười, nói tiếp: "Thần huynh, thỉnh huynh thả vị tiểu muội muội này có được không?"

"Tại sao ta phải nghe lời cô?" Thần Nam từ chối thẳng thừng.

Khi đã biết được thân phận của nàng ta, trong lòng Thần Nam liền xuất hiện một ý định xấu xa. Hắn biết Đạm Thai cổ thánh địa tại đại lục danh vọng rất cao, môn nhân đệ tử rất được mọi người tôn kính. Hắn muốn công kích cổ thánh địa do Đạm Thai Tuyền một tay kiến lập. Để đạt mục đích, trước tiên hắn ra tay với môn nhân. Mộng Khả Nhi là đương đại tối kiệt xuất truyền nhân của Đạm Thai phái, như

quả muốn với đối phó với nữ tử mỹ lệ vô song, phong hoa tuyệt đại này, đó là nên...

Thần Nam cảm giác bản thân rất là tà ác, bỗng nhiên lại có những ý nghĩ ma quỷ độc địa. Kỳ thật từ lúc chiến đấu tại Khai Nguyên thành của Tấn quốc, tâm tính của hắn dần dần có phát sinh biến hóa. Thần Nam của vạn năm trước được xưng tụng là đệ nhất nhân trong những kẻ đồng lứa tựa hồ trở lại, hình ảnh con người không có nhuệ khí dần dần mất đi.

Vạn năm trước Thần Nam công lực bị phế bởi tái quang âm không màu không sắc. Việc chia lìa với Vũ Hinh làm hắn hoàn toàn tan nát, tâm tư hắn gần như đã là một phế nhân. Kể cả sau khi từ thần mộ sống lại hắn vẫn còn cảm giác mình giống như phế vật.

Cuộc sống hiện nay, dù trong chốn phồn hoa náo nhiệt, nhưng sâu trong thâm tâm Thần Nam vẫn đầy ắp cảm giác cô độc, bi ai, dường như mọi thứ xung quanh cũng chỉ là một trường ảo ảnh, tùy thời như hương khói tiêu tán. Nhìn hành vi tựa hồ gây náo loạn cũng chỉ là để tự bản thân quên đi những kí ức và sự cô độc một mình thuở xa xưa...

Mỗi tuyệt thế mỹ nữ như Đông Phương Phượng Hoàng, Tiểu Ma nữ, Trường Công chúa, Nạp Lan Nhược Thủy, đều đã từng cùng với hắn có nhiều ân oán, va chạm, nhưng cũng khó có thể làm lòng hắn cảm động được. Một tấm màn phồn hoa gấm lụa dường như tách biệt hắn với thế gian, rốt cục bản thân tồn có ý nghĩa gì? Vì có gì tình lại sau vạn năm? Là bản thân hắn điên, hay là thế giới này bị điên? Thần Nam cười nhạo, tiếp tục che giấu thế giới nội tâm bên trong hắn...

Cuộc sống phế nhân bắt đầu từ cảnh sinh ly tử biệt bên ngoài Bách Hoa Cốc, đến vạn năm sau lúc ở Cổ tiên di địa suy tư, hồi tưởng lại những cảm xúc của ba ngày đó, vẫn thấy sự xúc động sâu sắc từ sâu thẳm của tâm hồn. Những cảm xúc chôn sâu từ đáy lòng hắn đang dần dần khôi phục lại.

Sau khi hắn đại chiến ở đô thành Tấn quốc đã Nghịch chuyển huyền công. Huyền công nghịch chuyển có vẻ kỳ dị, có vẻ ma quái, tựa hồ có thể kích phát triệt để tâm tính hắc ám bên trong con người. Điều này làm thế giới nội tâm của hắn lại phải trải qua một trận đấu tranh kịch liệt.

Chuyến đi đến Tấn quốc, đã làm thế giới nội tâm của Thần Nam phát sinh biến hóa rất lớn, cảm giác "tự kỷ" của hắn một lần nữa lại khôi phục.

Chương 15: Long Kỵ Sĩ Ước Chiến

Mộng Khả Nhi tịnh không vì Thần Nam chọc tức mà tức giận. Nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười, nàng nhẹ nhàng nói: "Thần huynh tựa hồ đối với ta có chút thành kiến."

"Không có! Ta là người không quen tuân theo mệnh lệnh của kẻ khác, thậm chí ngay cả truyền nhân của Đạm Thai cổ thánh địa cũng không ngoại lệ."

Đông Phương Phượng Hoàng vô cùng kinh ngạc hỏi: "Tỷ là Đạm Thai cổ thánh địa tối kiệt xuất truyền nhân có tu vi đạt tới Tứ Giai cảnh giới Mộng Khả Nhi?"

Mộng Khả Nhi nhìn nàng khẽ cười.

Đông Phương Phượng Hoàng kinh ngạc: "Trời ơi! Những năm gần đây, ta thường nghe nhắc đến đại danh của tỷ, như tuệ tinh sáng chói, trăm tà trừ nghiệt, danh chấn đại lục."

Thần Nam nhanh chóng nhận ra Mộng Khả Nhi sở dĩ có thể ngự không phi hành là hoàn toàn nhờ vào đạo môn kỳ bảo dưới chân nàng ta, tu vi bản thân so với hãn chưa chắc đã hơn kém. Nhưng khi nghe những lời đó hãn vội hít vào một hơi lương khí, Tứ Giai cảnh giới, cái này... tu vi ở trước mắt hãn, có thể nói là đối thủ xứng tầm!

Lúc này Tiểu Công chúa tựa hồ như đã lấy lại tinh thần, ở bên cạnh kêu lên: "Khả Nhi tỷ tỷ mau cứu ta! Sở Nguyệt tỷ tỷ của ta là ngoại môn đệ tử của Đạm Thai phái. Tỷ ấy thường khen ngợi tỷ, nói tỷ là đệ nhất nhân trong giới thanh niên."

Thần Nam trước đây cũng rất lấy làm kỳ quái, không hiểu vì có gì Sở Nguyệt có thể có song tu vũ, đạo. Lúc đó hãn đã có một vài liên tưởng, lúc này cuối cùng cũng đã minh bạch, đồng thời lòng hãn lại chấn kinh lần nữa. Nếu như đúng Mộng Khả Nhi chính là đệ nhất nhân trong những người trẻ tuổi, có thể tưởng tượng Đạm

Thai phái đáng sợ đến mức nào!

"Thì ra là là Sở tiểu muội. Tỷ tỷ không phải là đệ nhất nhân đâu." Mộng Khả Nhi cười, sau đó nói với Thần Nam: "Thần huynh, xin huynh thả Sở tiểu muội ra."

Thần Nam lắc đầu, chỉ nói hai từ: "Không thả!" Hơn nữa hắn còn phát vào môn Tiểu Công chúa một chưởng. Tiểu Công chúa bị Thần Nam trước mặt mọi người đối xử như vậy, thật tình rất đau lòng và hổ thẹn. Nàng ta hận không thể cắn Thần Nam một cái.

Tới lúc này, Mộng Khả Nhi cuối cùng cũng biến sắc. Nàng thấy Thần Nam tựa hồ không thêm lý tới nàng. Điều này từ khi xuất đạo đến giờ nàng mới gặp phải. Hầu hết thanh niên khi gặp tuyệt đại phong hoa như nàng đều rã rập làm theo, thậm chí một số cao thủ tình trường còn muốn theo đuổi nàng. Dù là có cố ý làm ra vẻ không chú ý, cũng không thể giống như kiểu Thần Nam đối với nàng.

"Thần huynh! Ta và huynh tịnh không cừ oán, chỉ bởi vì huynh đã làm ảnh hưởng đến cuộc thi đấu đang tiến hành, ta đến để khuyên huynh mau rời khỏi nơi đây, tịnh không phải nhắm vào huynh. Thuận tiện rất mong huynh thả Sở tiểu muội ra. Ta biết muội ấy hay đùa giỡn, nên xin huynh giơ cao đánh khẽ cho."

Thần Nam tỉnh bơ nói: "Ta đã nói rồi, không thả!"

Mộng Khả Nhi trong mắt thoáng qua một đạo hàn quang, nhưng chớp mắt đã thu liễm lại. Nàng chính giọng nói: "Vậy ta có thể phải đắc tội rồi."

Thấy Mộng Khả Nhi cuối cùng cũng không thể giữ nổi bộ mặt tươi cười, trên mặt Thần Nam dần dần lộ xuất tiểu ý. Hắn biết rằng công pháp của phái này rất chú trọng 'tu tâm' nên hắn chính là muốn chọc giận nàng, khiến cho tâm không giữ được vẻ bình thường, làm nhiều loạn tu hành của nàng ta.

Nhưng khi nụ cười trên môi Thần Nam còn chưa tắt, một phiến kim quang cuồn cuộn hướng tới phía hắn. Hắn nheo hai mắt lại, hiển nhiên hắn đã phát hiện đạo cự đại quang chưởng đó, không ngờ chính là tuyệt học gia truyền Cầm Long Thủ!

Do quá bất ngờ, hắc lại không hề có chút phòng bị, nên Tiểu Công chúa liền bị đạo cự đại kim sắc quang chương cuốn ra khỏi tay hắc. Thần Nam hừ lên lạnh lùng, đôi mắt xuất xạ hai đạo lãnh điện, hữu thủ phát lên, xuất ra một đạo kim sắc quang chương cự đại đồng dạng. Cầm Long Thủ đối kháng Cầm Long Thủ!

Hai đạo kim sắc quang chương cự đại tại không trung gặp nhau, đồng thời bao quanh Tiểu Công chúa. Tiểu Công chúa thống khổ kêu lên: "Ai u... Đau quá..."

Mộng Khả Nhi lo nàng ta bị thụ thương, vội vàng giảm bớt lực đạo. Tiểu Công chúa bị Thần Nam huy xuất Cầm Long thủ kéo trở lại.

Đông Phương Phượng Hoàng trông thấy nghiêng răng ken két. Trước đây nàng cũng bị Thần Nam dùng Cầm Long Thủ đả bại, bị hắc kéo từ trên cao không xuống bằng một tư thế ôm cực kỳ bất nhã dưới con mắt chứng kiến của bao nhiêu người. Lúc này lại thấy hắc thi triển Cầm Long Thủ, nàng lại dấy lên cảm giác hổ thẹn.

Phía dưới, trên sân lớn truyền đến hàng loạt tiếng kêu kinh ngạc. Cầm Long Thủ thất truyền bỗng nhiên lại được hai người đối lập nhau thi triển. Điều này làm bọn họ bất khả tư nghị.

Mộng Khả Nhi hai mắt sáng rực, nhìn chăm chăm vào Thần Nam, hỏi: "Cầm Long Thủ thất truyền đã gần ngàn năm, ta lúc vô ý tại một nơi vô cùng bí ẩn trên thánh địa của bản phái có được bản sao, không biết là Thần huynh có được từ đâu?"

"Thất truyền gần ngàn năm! Ha ha... Ha ha... Ta không thể nói được!" Thần Nam trong lòng nhiều cảm xúc lẫn lộn. Vạn năm trước hắc đã truyền môn tuyệt học này cho Đạm Thai Tuyền, vạn năm sau truyền nhân của nàng ta không ngờ tu luyện thành công, dùng nó để đấu với hắc, thế sự thật khó lường.

Mộng Khả Nhi lại biến sắc lần nữa, năm lần bảy lượt bị châm chọc, quả là chưa từng có từ trước đến giờ.

Thần Nam biết rằng công pháp của Đạm Thai nhất phái trọng 'tu tâm'. Ngày hôm nay hắc đã thành công làm Mộng Khả Nhi nổi giận. Mục đích chọc cho nàng

ta tâm trung sinh nộ đã đạt được nên hãn không muốn dùng lại kế này nữa, để tránh phản tác dụng.

Tuy nhiên ngay lúc đó, một tiếng rống gầm chấn thiên vang lên từ phía góc đông bắc của học viện. Một con Mặc lục sắc Á long dài tới mười mấy trượng đang đằng không, bay tới nơi này.

Thần điêu tọa kỵ của Đông Phương Phượng Hoàng và Hổ vương tọa kỵ của Tiểu Công chúa đều lộ sắc diện phòng bị, nhìn chăm chăm vào con vật to lớn đang đến ngày càng gần.

Á long chỉ chớp mắt đã đến nơi, thân rồng cự đại tại không trung làm dậy lên một cỗ cuồng phong mãnh liệt. Toàn bộ thân rồng dài hơn mười sáu trượng, lân giáp xanh đen, lạnh lẽo, bốn long trảo khủng bố thô tráng, sắc nhọn, u quang dày đặc. Long đầu dữ tợn lớn vô bì, những cái răng to dùng trắng nhờn hình dạng hết những thanh khoát kiếm.

Trên lưng Á long là một thanh niên cao lớn, uy mãnh, mày rậm, mắt báo, râu cằm như cương châm tua tủa. Người này vừa tới đã đeo bộ mặt sát khí trầm trọng, vô cùng oán hận nhìn vào Thần Nam.

Hãn nghiêng răng ken két nói: "Thần Nam... Ta muốn cùng ngươi quyết chiến sinh tử!"

Thần Nam có chút ngạc nhiên, hỏi lại: "Ngươi là ai, chúng ta có cừu hận gì sao?"

"Cừu hận sát đệ!" Á long kỵ sĩ cầm hận nhìn trừng trừng Thần Nam, hai mắt tựa hồ như nãy lửa.

Thần Nam đến giờ đã rõ. Người này là một trong số những cao thủ của Chiến Thần học viện Tiểu Hầu gia Thần Uy. Hãn sớm đã liệu là đối phương sẽ tìm đến mình, vì thế nên không hề cảm thấy kinh ngạc. Hãn thản nhiên nói: "Ta có thể cùng ngươi quyết chiến, bất quá lúc này không tiện lắm."

Tiểu Công chúa lúc này cũng đã ngừng giãy giụa, không nói lời nào, một mặt trừng Thần Nam, một mặt đánh giá Tiểu Hầu gia Thần Uy. Đông Phương Phượng Hoàng cũng không nói câu nào, im lặng quan sát sự tình phát triển.

Mộng Khả Nhi chân đạp Đạo gia chí bảo Ngọc liên hoa đến giữa Thần Nam và Tam Giai Á long kỵ sĩ, nói: "Bất kể là hai vị có ân oán gì, lúc này thật sự không thích hợp động thủ."

Tiểu Hầu gia Thần Uy lúc này mới chuyển sự chú ý. Ba đại tuyệt sắc mỹ nữ trước mắt làm hấn thần tình ngây ngốc, gần như thất thố. Trong tam nữ, hấn đã biết thân phận của Mộng Khả Nhi nên vòng tay nói: "Hoá ra là Đạm Thai cổ thánh địa tối kiệt xuất truyền nhân Mộng tiên tử. Nghe đại danh đã lâu!"

Mộng Khả Nhi khẽ cười nói: "Huynh đài quá khen rồi."

Tiểu Hầu gia Thần Uy quay đầu sang Thần Nam nói: "Lúc này thì không tiện đại chiến, ta và người hẹn nhau ba ngày sau, người có dám ra ứng chiến không?"

Chương 16: Tiền Chiến

Thần Nam gật đầu, nói: "Tại sao phải sợ chứ! Ta ứng chiến."

"Ba tháng trước, người trước mắt bao nhiêu người đã trảm sát đệ đệ của ta. Ta đã từng phát thệ nhất định phải cùng người kích sát dưới sự chứng kiến của nhiều người. Hừm, ba ngày nữa gặp nhau!" Tiểu Hầu gia Thần Uy hướng về phía Mộng Khả Nhi vòng tay, trong mắt lộ xuất một chút si mê, sau đó ngự Á long chuyển thân bay đi.

Mộng Khả Nhi hỏi: "Thần huynh rốt cục muốn thế nào?"

Thần Nam cũng đã thấy hàn quang thoáng qua trong mắt nàng, biết rằng nàng ta tâm sinh nộ ý, thậm chí cũng đã kinh động một chút sát niệm. Vừa rồi đã làm nàng ta không giữ tâm được bình thường, mục đích dĩ nhiên đã đạt được, hẳn không muốn chọc thêm lần nữa.

Hắn liền dụng lực đánh tiểu công chúa một chưởng, làm cho cô nàng vừa xấu hổ vừa tức muốn bật khóc, sau đó giơ tay lên gọi ma pháp sư đến, đập lên lưng hắn nhanh chóng hạ xuống.

Dung nhan tuyệt mỹ của Mộng Khả Nhi hiện xuất một nét băng sắc, đôi mắt xuất ra hai đạo quang mang lạnh lẽ. Nàng ngưng tụ thanh âm lại, truyền âm cho Thần Nam: "Thần huynh gần đây danh chấn đại lục, có cơ hội Khả Nhi rất muốn cùng Thần huynh so tài một phen."

"Ha ha..." Thần Nam cười lớn.

Mộng Khả Nhi trong lòng rung động, tự hỏi: "Hắn dường như đã biết tâm pháp của ta chú trọng vào tu tâm, phải chăng cố ý quấy nhiễu việc tu hành của ta?"

Tiểu Công chúa sau khi có tự do liền nghiêng răng nghiêng lợi. Lúc đầu tưởng là

báo phục Thần Nam, không ngờ lại rước nhục nhã vào thân, nàng ta hiện tại thực sự có cảm giác muốn điên lên. Hướng về phía dưới, nàng hét lớn: "Bại hoại ta và người chưa xong đâu..."

oOo

Cuộc chiến của thanh niên cường giả tứ đại học viện như lò lửa cháy mãnh liệt. Trên vạn người đứng xem huyết dâng trào, trong sân lớn Á long gầm thét, kiếm khí ngất trời. Phàm những người tham chiến tu vi tối thiểu cũng đã đạt tới Tam Giai cảnh giới, điều này làm cho mọi người có cảm giác bất khả tư nghị. Lần này giới cường giả ưu tú của tứ đại học viện chính thể thật lực mạnh nhất trong mười năm trở lại đây.

Những thanh niên cường giả đại chiến lần này phóng mắt nhìn ra cả đại lục cũng được xưng là xưa nay hiếm. Có thể nói cuộc đại chiến đỉnh cao lần này gần như đã thu hút được các thanh niên cường giả đại lục có thực lực cao nhất.

Tam Giai Á long dài đến mười mấy trượng lực phá thật kinh nhân, thường khi khi cái đuôi to lớn quét qua là sân đấu lớn bị trùng kích tàn phá thâm trọng. Sau mỗi một lần Long kỵ sĩ hạ xuống, cuộc đấu đều phải tạm dừng để tu bổ lại sân đấu.

Tam Giai ma pháp sư cũng đáng sợ dị thường, ma pháp như động trời phá đất, giống như mưa sao băng rơi xuống, uy lực thật cự đại không kém.

Những năm trước đây đông phương vũ giả không được xem trọng, cho tận đến mấy tháng gần đây khi đông phương vũ giả Thần Nam xuất thế, nhưng lần này cũng được mọi người chú ý. Một số người chiến thắng tại đại chiến trên trường đấu đã đạt được thành tựu phi phàm.

Lần đại chiến này không có một đông phương tu đạo giả nào tham gia, tuy Tiên Vũ học viện và Thần Phong học viện cũng có tu đạo hệ, nhưng đây tịnh không phải là hệ chính của hai học viện này. Thiếu thốn thanh niên cao thủ tu đạo cũng là bình thường.

Nhìn chung mà nói, đại khái lần này tiêu chuẩn cao phi thường, làm cho cả

những tiền bối danh túc ở đó cũng không khỏi động dung. Sự xuất hiện của những thanh niên cường giả này tựa hồ dự báo tu luyện giới tương lai sẽ có thể đạt đến thời kỳ đỉnh cao.

Trong ba ngày khai chiến, Thần Nam không ngừng quan sát, trong lòng hân xung động không yên, ngẫm nhận thấy quả nhiên không then là cuộc chiến đỉnh cao của thanh niên cường giả tứ đại học viện. Rất nhiều người tu vi đã đạt đến tiêu chuẩn phi thường kinh nhân.

Trong đại chiến có vài cá nhân thu hút được sự chú ý của hắn. Chiến Thần học viện có ba người, một người chính là kẻ cùng hắn có ước định ba ngày Thần Uy Tiểu Hầu gia. Kẻ này đích xác là thực lực hơn người, so với tên đệ đệ dương dương tự đắc của hắn thì mạnh hơn rất nhiều, từ đấu khí mãnh liệt đó có thể thấy tu vi của hắn rất đáng sợ, có khả năng gần đến Tứ Giai cảnh giới. Lúc đầu Khải Văn của Tiên Vũ học viện bị bại dưới tay hắn đích xác không oan uổng.

Hai người chiến thắng khác của học viện đó cũng làm Thần Nam chú ý là một đôi tỷ đệ. Tỷ tỷ Lị Toa là Á long kỵ sĩ, cô này dũng mãnh vô cùng, trên người tựa hồ bùng phát lực lượng sung mãn, đấu khí mạnh mẽ hừng hực tựa sóng biển cuồn cuộn mãnh dòn dập tiến tới, làm cho đối thủ cũng bó chân khốn khổ. Do bởi nàng ta cốt cách thô đại, dung mạo bình thường, bị chúng nhân tròng ngoại đặt cho biệt danh là Nữ bạo long.

Đệ đệ của Lị Toa tên là Tác Ân, là một tây phương vũ giả cao lớn. Hắn tu tây phương đấu khí, tập chiêu thức của đông phương vũ học, kết hợp hai thứ lại có rất nhiều điểm lạ, huống chi một thân tu vi cũng đã đạt đến Tam Giai đại thành cảnh giới, không bị mọi người chú ý mới là lạ.

Nữ ma pháp sư Ngải Lệ Ti của AỈ0o Ma học viện cũng làm Thần Nam chú ý. Nữ tử này toàn là bịt mặt đối chiến, không biết dung mạo ra sao, nhưng thân thể mềm mại xinh đẹp linh lung tựa hồ là một cực phẩm mỹ nữ.

Ma pháp tạo nghệ của Ngải Lệ Ti làm rất nhiều người tại bên ngoài đấu trường kinh hãi không ngừng, không chỉ bởi nàng tu vi cao thâm, mà còn vì nàng đối với ma pháp có lĩnh ngộ siêu nhân nhất mực. Rất nhiều ma pháp gần như không cần

niệm động chú ngữ cũng có thể thi triển, ma pháp phổ thông thì nàng đều đã đạt đến uy lực cự đại vô cùng.

Nói tóm lại, những gì nàng đã thi triển thật là vô cùng phong phú. Nàng giống như một tinh linh, thân hình trong không trung di chuyển nhanh và khéo léo, tốc độ phi hành nhanh đến cực điểm, làm cho đối thủ gần như không thấy được thân ảnh của nàng ta. Rất nhiều người đoán rằng thực lực của nàng khả năng đã đến sơ cấp Tứ Giai cảnh giới.

Nhân vật của Thần Phong học viện được nhiều người chú mục nhất là một thanh niên cường giả của đông phương vũ hệ tên Tiêu Phong. Nghe đồn hắn là đệ nhất cao thủ của Thần Phong học viện và được vô số người sùng bái. Mỗi lần hắn xuất tràng đều được rất nhiều học sinh của Thần Phong học viện hoan hô rầm rầm.

Tiêu Phong thân hình cao lớn, vẻ ngoài thô quánh, rất có dáng vẻ nam nhân, một thân vũ học thâm bất khả trắc, theo truyền miệng thì hai năm trước đã đạt đến Tam Giai đại thành cảnh giới. Tuyệt đại đa số chúng nhân đều nhận thấy người này hiện tại đã đột phá qua giới hạn của Tam Giai cảnh giới, bắt đầu tiến vào Tứ Giai lĩnh vực. Bất quá cũng chỉ là đồn thổi, chưa một ai biết được thực lực chân chính của hắn. Ba lần trên tràng đại chiến bước xuống, người ta vẫn không thể nào thấy được thực lực của hắn.

Cuối cùng một người nữa làm Thần Nam chú ý tên gọi là Tiềm Long, là học sinh của Tiên Vũ học viện. Hắn sở dĩ làm Thần Nam chú ý, tình không phải vì biểu hiện xuất sắc trong lúc đại chiến, mà vì sau mỗi lần đại chiến, tuyệt sắc mỹ nữ Long Vũ của Thần Phong học viện lại xuất hiện ở một nơi không có ai nhìn thấy, lau mồ hôi cho hắn.

Trong lúc vô tình Thần Nam thấy cảnh tượng này, kinh ngạc há hốc miệng ra.

Ngày thường Long Vũ thần thái cao ngạo, phong thái tự tin, tính cách thậm chí có điểm nổi loạn. Nàng ta thường để tóc ngắn qua tai, toàn thân vận y phục thùng thùng của nam hài tử. Trên mặt lúc nào cũng ngự một nụ cười xán lạn dương quang. Tức cười nhất câu cửa miệng của nàng, lúc nào cũng tự xưng mình là ca ca, hàng ngày thích "trêu ghẹo" nữ sinh, cả người luôn thấu phát sức xuân phơi phới, dự hoặc

dị thường.

Nhưng hôm nay Thần Nam lấy làm kinh ngạc khi phát hiện nàng ta sắc diện ôn nhu, cẩn thận lau mồ hôi cho Tiềm Long, bộ dạng ngập tràn hạnh phúc của một tiểu nữ nhân, so với thường ngày khác xa một trời một vực.

Cảnh này như quả bị người phát hiện, nhất định sẽ trở thành một câu chuyện vô cùng chấn động tại Thần Phong học viện, e là rất nhiều nam sinh nghe được sẽ tan nát con tim. Trong lòng Thần Nam cũng có một chút cảm giác mất mát. Tuy hẳn đối với Long Vũ chưa hề có ước hẹn gì, nhưng khi nhìn thấy một nữ tử hoàn mỹ bị người khác nắm được trái tim, hẳn như là có một chút cảm giác không được thoải mái. Điều này dường như là căn bệnh chung của nam nhân.

Do cảnh tượng này làm Thần Nam nhớ lại tới lúc Long Vũ đến Tiên Vũ học viện, một vài nữ sinh nói nàng ta đến gặp tình lang. Xem ra lời đồn không phải là không có căn cứ.

Do quan hệ với Long Vũ, Tiềm Long cũng trở thành một trong những thanh niên cường giả mà Thần Nam bắt đầu chú ý quan sát. Tiềm Long thân hình cao lớn, dung mạo như Phan An tái thế, đạt tiêu chuẩn của đông phương mỹ nam tử. Gã này mỗi lần xuất tràng đều là miễn cưỡng thủ thắng. Thần Nam sau khi vài lần quan sát gã với người khác trên tràng đối chiến thì trong lòng đại kinh. Nguyên nhân là hẳn phát hiện vô luận đối thủ mạnh thế nào, Tiềm Long cũng chỉ vừa đủ thắng, điều này nói lên gì đây? Thực lực chân chính của Tiềm Long khó có thể lường được. Gã chính là đang ẩn tàng nội lực bản thân! Cuối cùng Thần Nam rút ra kết luận, Tiềm Long có một thân tu vi tuyệt đối siêu cường, khủng bố vô cùng.

Trên trường đấu, Á long gầm thét, đấu khí kinh không, kiếm khí mãnh liệt, đại chiến kịch liệt vô cùng, làm chúng nhân quan sát hò hét điên cuồng. Rất nhiều người hô đến khan cả cổ họng.

Một tin tức gây chấn động cũng tức tốc lan truyền trong số đông những tu luyện giả. Hộ quốc Kỳ sĩ của Sở quốc mới xuất thế vài tháng gần đây là Thần Nam cùng với thanh niên cường giả nổi bật của Chiến Thần học viện Tiểu Hầu gia Thần Uy sẽ tiến hành sinh tử quyết chiến.

Chương 17: Á Long

Mọi người bàn tán không ngừng về xuất thân cũng như những sự việc liên quan đến hai người.

Tiểu Hầu gia Thần Uy là quý tộc của một tiểu quốc đông phương, từ nhỏ đã theo tây phương võ học cao thủ, sau này, tiến nhập tây phương võ học viện thịnh danh nhất - Chiến Thần học viện, tiến hành tu luyện. Ở học viện này hẳn cũng vang danh là một trong những thanh niên cao thủ nhất, một thân thật sự thâm bất khả trắc, tại tây phương cũng có chút danh khí nhất định.

Tiểu sử của Thần Nam thì trống không. Không một ai biết hẳn học từ ai, nhưng từ lúc bắt đầu xuất thế liền gây cho tu luyện giới những chấn động nho nhỏ, bởi vì hẳn có thể liên tục nhiều lần khai mở phong ấn của Hậu Nghệ thần cung. Hẳn dựa vào cây cung này đã tạo thành một trận chiến vang dội tại hoàng cung Sở quốc. Trước tiên là hẳn một thương hạ Long kỵ sĩ, một côn mã thương Phi long, sau đó khai Hậu Nghệ thần cung bắn hạ Cự long bào hao, được Sở quốc hoàng đế thân phong làm Hộ quốc Kỳ sĩ, nhất thời danh động tứ phương.

Sau nữa, tại Tấn quốc đô thành, hẳn một thân độc kháng quân đội ngàn người, Nghịch Thiên Thất Ma Dao giết chết Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ. Trận chiến này đã làm hẳn danh chấn đại lục, rất nhiều người trong tu luyện giới đến danh tự.

Một người là tây phương đỉnh cao thanh niên cao thủ, một kẻ gần đây là kỳ tài quật khởi đông phương võ học, đại đa số chúng nhân đều biết ân oán giữa hai người, nhưng ai nấy đều không để ý, bọn họ chỉ quan tâm đến thời điểm hai người bắt đầu tiến hành sinh tử đại chiến.

Thần Nam, thông qua Phó viện trưởng biết được tin là Thần Uy Tiểu Hầu gia đã yêu cầu Phó viện trưởng Chiến Thần học viện cho phép giữa lúc tử đại học viện tiến hành cường giả đại chiến, để hẳn cùng với Thần Nam tiến hành sinh tử quyết

chiến.

Phó viện trưởng Chiến Thần học viện lúc mới đầu đương nhiên không đồng ý. Lão đã nghe qua danh tự của Thần Nam, cũng biết ân oán của bản thân học sinh và đối phương. Tuy rất yêu thương đệ tử này, nhưng lão không muốn thêm chuyện rắc rối. Thần Uy Tiểu Hầu gia là chủ lực của Chiến Thần học viện nên lão không muốn có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh.

Nhưng vì Thần Uy Tiểu Hầu gia tựa hồ đã hạ quyết tâm, nếu không thể quyết chiến với Thần Nam, gã sẽ cự tuyệt thi đấu tiếp. Ngày hôm đó sau khi thấy Thần Nam, trong lòng gã ngọn lửa hận thù thiêu đốt, sau khi định hạ giao ước ba ngày, gã không lúc nào là không tính mưu kế. Gã hận không thể lập tức sát tử đối phương, tiết đi nỗi hận trong lòng.

Phó viện trưởng Chiến Thần học viện không còn cách nào khác đành phải đến gặp Phó viện trưởng của Thần Phong học viện. Lúc này phó viện trưởng của A100 Ma học viện và Tiên Vũ học viện đều vừa vặn có mặt tại tràng. Hai lão hồ li này cười hắc hắc, nhất trí đồng ý cho trận chiến này, cuối cùng một trận đại chiến đã được thông qua.

Mọi người đều vô cùng trông chờ trận đại chiến, có khi phải đến vạn người chú ý. Ai nấy bàn tán không dừng và ngóng cổ chờ đợi.

Không phụ mong đợi của chúng nhân, Phó viện trưởng tứ đại học viện rất nhanh liên hợp công bố tin này. Đương nhiên lời nói trước tràng thì khác đôi chút. Bọn họ gọi là liên tràng đại chiến. Vì tuyển thủ của tứ đại học viện cũng đã mệt mỏi, sau khi nghiên cứu, họ quyết định để tất cả mọi người được nghỉ ngơi một ngày. Nhưng trong một ngày này lại có thanh niên cao thủ có tiếng tiến hành sinh tử quyết đấu, trình độ tuyệt không thua thanh niên cường giả tứ đại học viện tại đỉnh cao đại chiến.

Phó viện trưởng Thần Phong học viện cuối cùng tuyên bố: "Thỉnh Sở quốc Hộ quốc Kỳ sĩ Thần Nam và Chiến Thần học viện Thần Uy Tiểu Hầu gia lên đài!"

Thần Nam không ngừng cân nhắc, binh khí mang theo là cây trường mâu dài

một trượng hai, tiến bước vào trong đấu trường. Chúng nhân quan chiến ở xung quanh đối với hắc tịnh không xa lạ gì. Từ vài tháng trước đây danh tự của hắc đã truyền khắp đại lục, hưởng chi vài ngày trước hắc còn đập lên lưng ma pháp sư xuất hiện trên không sân đấu. Đại đa số người đều đã biết mặt của hắc.

Thần Uy Tiểu Hầu gia ngự trên Á long phía xa, nhanh chóng bay đến, Mặc Lục sắc Tam Giai Á long phát xuất từng trận thanh âm gầm thét, làm cho chúng nhân quan chiến kinh khiếp.

"Thần Nam người mau nạp mạng đi! Ta muốn nợ máu phải trả bằng máu!"
Thần Uy Tiểu Hầu gia vùng cao khoái kiếm, tại không trung phong cuồng hét lớn.

"Bớt nói lời thừa đi! Đến đây!" Trường mâu trong tay Thần Nam hướng lên trời

"Hống!" Tiếng rống hống chấn thiên vang vọng toàn Thần Phong học viện. Một con Mặc lục sắc Á long dài mười mấy trượng từ không trung quật đuôi một cái, lao thẳng xuống dưới. Một cổ cuồng phong mãnh liệt trỗi dậy, làm cho cát bụi bay mù mịt trên đấu trường.

Á long cự đại đó, trên cái long đầu dữ dằn là một cái sừng hàn quang thiểm thiểm, giống như một cây cự đao sắc nhọn vô cùng. Trong cái miệng rộng đỏ lòm là hai hàm răng trắng nhờn to khiếp người, hệt như những thanh kiếm sắc bén. Nó hung ác hướng về Thần Nam bổ nhào đến.

Thấy long đầu cự đại đó càng lúc càng đến gần, Thần Nam tay nâng trường mâu, chân bước theo Thần Hư Bộ nhanh chóng lùi lại, tại chỗ cũ chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh.

"Hống!" Á long chụp hụt, rống một tiếng giận dữ, lại bay lên, nhưng cái đuôi to lớn dài đến tám trượng của nó vẫn đang quất mạnh về hướng Thần Nam. Trên không trung lưu lại một vĩ ảnh khủng bố, quấy động lên trận trận phong thanh.

Đối diện với thế công kích hung mãnh này, Thần Nam lách người né qua. Cái đuôi khổng lồ của Á long hung bạo đập xuống mặt đất. Mặt đất lập tức rung chuyển, vết nứt cự đại lan rộng ra bốn phía.

Thần Nam vài lần cùng Long kị sĩ đại chiến, đã tích lũy được kinh nghiệm phong phú. Vừa tránh cái thế quét đuôi "hoành tảo thiên quân" của Á long xong, hắc liên như tia chớp khoát tốc tiến tới. Trước khi cự vĩ của Á long rời khỏi mặt đất, thân thể hắc đã hóa thành một đạo hư ảnh mờ mờ. Hắc vọt theo khúc đuôi đang bay lên, tả thủ đâm vào lân giáp của nó, nhảy vọt lên, tiến về phía trước khoảng ba trượng nữa.

Lúc này Thần Nam đã ở trên độ cao khoảng năm, sáu trượng so với mặt đất. Chóp đuôi của Á long đã rời khỏi mặt đất, hắc không dám lên cao nữa, sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Trường mâu trong tay hắc tán phát kim mang mãnh liệt, sau khi được hắc truyền vào nội lực tinh thuần, đầu mâu kích phát xuất phong mang được thực thể hoá cuồng bạo. Hắc dụng lực đâm mạnh trường mâu vào sâu bên trong đuôi rồng, đến mức gần như không tiến vào sâu được, sau đó hắc dụng lực đập lên trên đuôi rồng một đập, hai tay dụng lực rút trường mâu ra, nhanh chóng hạ xuống mặt đất.

Máu vọt ra ngoài xa ba trượng, huyết thủy từ không trung rơi xuống, Á long phát ra một tiếng bi hống, đuôi rồng quẫy mãnh liệt. Tuy nhiên lúc này nó đã rời khỏi mặt đất, căn bản khó có thể lao ngay xuống để gây tổn thương gì cho Thần Nam được.

Mọi chuyện chỉ phát sinh trong một chớp mắt. Một loạt những động tác của Thần Nam vô cùng nhanh nhẹn liên lạc, vô cùng thu hút.

Chúng nhân bên ngoài sau khi chấn kinh, liền xuất những tiếng hò reo vang trời.

Á long bay trên cao không ngừng gào rống, mãi sau mới có thể bình tĩnh lại được. Thần Uy Tiểu Hầu gia sắc mặt tái xanh, hông ngờ được vừa mới vào trận chiến đã mất lợi thế. Điều này làm hắc tức giận vô cùng.

Thần Nam thấy miệng vết thương ở đuôi của Á long máu đã nhanh chóng đông lại, huyết thủy ngừng tuôn ra ngoài, thầm than cái giống sinh vật này quả nhiên là sinh mệnh lực ngoan cường, không thẹn là vương giả trong các loài thú.

"Hống!" Á long hống lên một tiếng lớn, tiếp tục lao xuống, hai chân trước vừa thô tráng vừa mạnh mẽ hướng phía Thần Nam chụp tới, cự trảo sắc nhọn cũng dài gần tới một trượng, hàn quang thiểm thước, làm người ta sợ mất cả hồn vía.

Thần Nam nhanh nhẹn nghiêng người tránh sang một bên, long trảo to lớn chạm mặt đất, đất đá văng lên toát loạn. Hai cái hố sâu tới nửa trượng xuất hiện trên đấu trường. Đồng thời, khoái kiếm trong tay Thần Uy Tiểu Hầu gia hung mãnh theo thân rồng đâm xuống, đấu khí mãnh liệt dài đến vài trượng từ không trung làm trĩ dậy một cỗ năng lượng mãnh liệt ba động. Cả không gian như rung chuyển lên.

Hai mắt của Thần Nam xuất ra hai đạo lãnh điện, trường mâu trong tay dường như hóa thành giao long, tại không trung vũ xuất một phiến long ảnh. Từng đạo phong mang thôi xán vô cùng từ đầu mâu trùng xuất ra, đối chọi kịch liệt cùng với đấu khí Tiểu Hầu gia phách xuất.

Trên không trung xuất hiện hàng loạt tia chớp sáng, thực chất sau khi phong mang cùng đấu khí mãnh liệt va chạm đã bạo phát xuất một thứ quang mang chói mắt, cuối cùng tiêu tán đi hết. Tiểu Hầu gia Thần Uy nằm ngửa trên lưng Á long, một phen hoảng động, Thần Nam liên tục thối lui năm bước ổn trụ thân hình.

Á long sau lần lao xuống này tịnh chưa lập tức bay lên khỏi mặt đất. Nó thấy Thần Nam thân hình thối lui liền chúí long đầu cự đại, dùng long giác trên đầu dài gần một trượng đó, giống như khoái đao hướng về Thần Nam đâm tới.

Thần Nam đại kinh, dùng Thần Hư Bộ phát huy đến cực hạn, lui về sau thật nhanh. Long giác hàn quang dày đặc lao sát qua thân hắn, gần như cửa thùng ngực hắn.

Thần Nam tuy kinh hãi, nhưng tịnh không hoảng loạn, di chuyển chuẩn xác và khéo léo, trong một sát na khi long đầu vừa đến, hắn nhảy vọt lên, đứng trên cổ Á long.

Thần Uy Tiểu Hầu gia cấp tốc vung khoái kiếm. Hắn không muốn Thần Nam làm trọng thương tọa kỵ lần nữa. Đấu khí mãnh liệt giống như muốn làm tê liệt hư không, phát xuất từng trận âm thanh phá không, như biển động sóng trào hướng về

chỗ Thần Nam.

Trường mâu của Thần Nam lúc này có tác dụng như côn bồng, hung hãn đập về phía trước. Tu vi của hắn đạt đến cảnh giới này, bất kỳ binh khí nào trong tay cũng có khả năng sát địch. Một phiến phong mang mãnh liệt từ trường mâu như sóng biển lao thẳng về phía trước. Phong mang cùng với đấu khí của Tiểu Hầu gia phách trăm va chạm sau đó phát xuất một trận âm thanh long tai nhức óc rồi cùng tiêu tán.

Trong lúc đó, Thần Nam đạp mạnh hai chân lên cổ Á long một cái, đảo người nhẩy xuống dưới. Lực đạp của hai cước này cự đại vô cùng, tập trung toàn bộ lực lượng của Thần Nam. Long đầu to lớn của Á long bị cổ lực đạo đó trùng kích đánh cho ngất ngư, thân thể cũng lắc lư, gần như muốn lật nhào trên mặt đất. Nó phát ra một thanh âm giận dữ bất cam vang động cả bầu trời.

Xung quanh ồn ào tiếng la hét. Biểu hiện của Thần Nam, thật quá kinh nhân. Hai lần giao phong đều chiếm thượng phong, biểu hiện xuất sắc làm chúng nhân kinh ngạc.

Chương 18: Chiến Long Vu Thiên

Tiểu Hầu gia Thần Uy tại đại chiến thanh niên cường giả của tứ đại học viện biểu hiện kiệt xuất, nhưng lúc này bỗng nhiên lại rơi vào thế hạ phong. Mọi người không tìm được bàn tán xem nếu như là Thần Nam tham gia đại chiến thanh niên cường giả của tứ đại học viện thì có thể đạt được thành tích như thế nào.

Học sinh của Thần Phong học viện thì ồn ào cổ vũ. Dù là trước đây Thần Nam tại Thần Phong học viện có ác danh 'bại hoại', nhưng đó đã là chuyện của quá khứ. Hơn nữa hắn sống khá lâu tại Thần Phong học viện, một mặt nào đó cũng có thể được xem như là một thành viên của học viện. Bởi thế mà tuyệt đại đa số mọi người vì hắn mà hò reo cổ vũ.

Học sinh của Chiến Thần học viện đương nhiên hướng về Tiểu Hầu gia Thần Uy còn học sinh của AĩOo Ma học viện đứng ở lập trường trung lập làm người quan chiến, chỉ cổ vũ cho đại chiến.

Tiên Vũ học viện thì khá phức tạp, một nửa hò reo ủng hộ Thần Nam, một nửa thì hướng về hắn mà huýt gió. Nguyên nhân không gì khác, bởi vì Thần Nam tại Tấn quốc đô thành đã hạ sát tiên bối cao thủ gần đạt đến Ngũ Giai cảnh giới của viện này.

Lẽ tất nhiên rất nhiều thân bằng hảo hữu, cùng với đệ tử môn đồ, bọn họ đương nhiên đối với Thần Nam hận thấu xương. Có điều ngày đó tại Tấn quốc đô thành tuyệt đại đa số người của Tiên Vũ học viện đã minh bạch chân tướng sự việc, vì vậy hơn nửa bọn họ đối với hắn tịnh không có địch ý.

Tiểu Công chúa và Đông Phương Phượng Hoàng cũng ở bên ngoài quan chiến. Tiểu Công chúa nắm chặt đôi tay, bức tức nói: "Cái tên gia hỏa đáng chết này bằng cách nào mà ngày càng lợi hại thế nhỉ?" Nàng ta nghiêng muốn gãy cả răng, nói: "Dám trước mặt cả vạn người đánh ta... Hừ! Sớm muộn gì ta cho ngươi biết tay!"

Phía xa, trên khán đài cao, Mộng Khả Nhi mỹ mục ánh lên những tia kỳ lạ, tự nói với bản thân: "Đúng là Thần Hư Bộ thật sự huyền diệu vô cùng..."

Chính giữa đấu trường cát bụi mù mịt, sát khí trùng thiên, cự đại Á long gầm thét những âm thanh muốn thủng cả màng nhĩ. Thần Nam và Tiểu Hầu gia Thần Uy đã đại chiến gần nửa thời thần, cuộc chiến đã tiến nhập giai đoạn tối quan trọng. Khóe miệng hai người đều có huyết tích, đều bị binh khí đối phương cường hoành trùng kích trúng, nội thương không nhẹ.

Sau khi Thần Nam tránh được công kích hung mãnh nguy hiểm của Á long liền tiếp đấu khí của Tiểu Hầu gia. Lúc Á long đang không bay lên thì cự vĩ của nó đột nhiên đương không đánh xuống. Vĩ ảnh cự đại làm trời dậy một cỗ cuồng phong mãnh liệt, hung mãnh đánh về phía Thần Nam.

Thần Nam tuy đã thuần thực Thần Hư Bộ, tốc độ nhanh như thiểm điện, nhưng vẫn chậm hơn một chút. Mắt thấy chớp đuôi của Á long tới như muốn quật nát thân thể hắn.

Trong tình huống không thể tránh né được, hắn tập trung công lực toàn thân chuẩn bị ngạnh kháng, trường mâu dài một trượng hai sau khi được hắn truyền nội lực tinh thuần trong sát na thân quang bùng sáng, bạo phát xuất quang mang chói mắt như ánh thái dương. Một cỗ đại lực hung hãn lấy Thần Nam làm trung tâm hướng ra phía ngoài hùng dũng bùng phát. Trong toàn bộ đấu trường, lực lượng khủng bố lan tới làm những người quan chiến tim đập thành thịch.

Khi cự vĩ của Á long quét đến, Thần Nam sử dụng trường mâu như côn bổng, đập mạnh về hướng chớp đuôi Á long.

"Phụt!" Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, huyết vọt ra như suối, chớp đuôi của á long bị đứt rời một khúc dài hơn một mét. Á long rống một tiếng đau đớn động trời, trên không trung phong điên cuồng vùng vẫy, bay lên bay xuống, huyết thủy rơi tung tóe xuống dưới.

Tuy Thần Nam đã thành công làm cho Á long bị trọng thương nhưng bản thân hắn cũng bị Á long hất văng ra, bay xa tới bảy, tám trượng, rồi nặng nề rơi bịch

xuống. Toàn thân hần đau đớn vô cùng, thân thể như muốn tan nát khó chịu kịch liệt, trường mâu trong tay mãi mới nhấc lên nổi.

Lúc này, Á long vẫn còn trên không trung vùng vẫy lên xuống, gầm thét như cuồng. Hần liền lợi dụng lúc này nhanh chóng điều tức, khôi phục công lực.

Khi Á long thôi gầm rống, bình tĩnh hạ xuống, Thần Nam mở to hai mắt. Tuy thương thể không nhẹ, nhưng hiện tại hần chẳng thể nào làm gì khác ngoài việc cố gắng nghênh chiến.

Tiểu Hầu gia Thần Uy đại nộ. Gã rất lo lắng vì Á long liên tục thụ thương. Sự tình như thế này chưa bao giờ xảy ra, hơn nữa từ lúc bắt đầu chiến đấu đến hiện tại gã cũng đã trúng nội thương không nhẹ. Điều này làm hần cảm thấy mất mặt vô cùng. Hần nhẹ nhàng vỗ về Á long vài cái, sau đó lệnh cho nó phát động công kích Thần Nam mãnh liệt. Hần không muốn nó hạ xuống, mà muốn tốc chiến tốc thắng.

Đây cũng là tâm ý của Thần Nam. Thể lực hần lúc này mà nói khó có thể kéo dài đại chiến lâu thêm được nữa. Hần lạnh lùng nhìn vào Á long đang lao xuống, hai mắt xạ xuất lưỡng đạo tinh quang, tìm cơ hội chiến đấu tốt nhất.

Á long càng lúc càng gần, từ cao không cuồng phong hùng dũng ngày càng mãnh liệt. Y sam trên người Thần Nam bay phấp phật. Khi long đầu hung tợn của Á long và cự trảo sắc nhọn cách hần còn chừng hai trượng, Thần Nam cuối cùng cũng chuyển động, nhanh chóng tránh sang một bên, sau đó từ một bên của Á long vọt lên.

Chân khí trong nội thể Thần Nam lúc này dường như sôi lên, nội lực cường hoành từ thân thể thấu phát, kim quang mãnh liệt bao trùm toàn thân, như ngọn lửa đang cháy hừng hực. Hần chẳng bay lên, bằng một tốc độ không thể ngờ nổi vọt lên trên thân thể Á long, hướng về Tiểu Hầu gia Thần Uy trên lưng nó tấn công.

Tiểu Hầu gia Thần Uy đại kinh thất sắc. Tốc độ của Thần Nam siêu việt hơn cả những gì hần tưởng tượng. Đối phương ngang nhiên lợi dụng khoảng thời gian ngắn lúc Á long hạ xuống mặt đất mà nhảy lên lưng nó, hướng về hần tấn công. Những hành động này được tính toán hết sức chuẩn xác.

Khoái kiếm trong tay Tiểu Hầu gia Thần Uy liên tục huy động, công kích về phía đối phương. Nhưng Thần Nam lần này đã mạo hiểm thì đâu dễ dàng gì rút lui. Trường mâu trong tay thấu phát xuất kim mang vạn trượng, ảo hóa ra ngàn vạn mâu ảnh, nhất tề hướng về phía Tiểu Hầu gia Thần Uy trùng kích. Năng lượng khủng bố ba động phát tán tứ phương. Lần tấn công này chính là vì quan hệ đến sinh tử tồn vong!

Ngàn vạn kim sắc mâu ảnh hội tụ thành một kim vòng, hướng về Tiểu Hầu gia Thần Uy bao phủ, áp lực nặng như thái sơn. Tiểu Hầu gia Thần Uy vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ. Thần Nam phát động công kích mãnh liệt lần này buộc gã phải toàn lực chống cự, khí kinh hai bên va chạm tại không trung phát xuất trận trận âm thanh đinh tai.

Cuối cùng Thần Nam nhờ có Thần Hư Bộ phụ trợ, rốt cục cũng được đột phá phòng ngự. "Hắc hắc..." Khóe miệng hằn rỉ máu, trường mâu trong tay, đứng trên lưng Á long, đối diện cùng với Tiểu Hầu gia Thần Uy.

Tiểu Hầu gia Thần Uy sắc mặt tái xám, nhưng lúc này không cho phép gã nghĩ nhiều. Gã từ từ hạ thấp khoái kiếm xuống, chỉ hướng vào ngực của Thần Nam.

Mặc dù Thần Nam cũng vừa mới chiếm được chút thượng phong, nhưng thương thế nội thể lại nặng thêm một phần. Song thủ hãn siết chặt trường mâu, sắc diện ngưng trọng.

Á long sau khi chụp vào khoảng không liền rống lên một tiếng giận dữ. Cảm giác được Thần Nam đã nhảy lên thân thể, nó liền bay vọt lên, muốn hất Thần Nam xuống.

Tiểu Hầu gia Thần Uy hơi nhếch mép lên cười. Á long bắt đầu bay lên, gã cũng bắt đầu tụ tập công lực, chuẩn bị cùng Thần Nam phát động công kích phong cuồng lần nữa. Gã là Long kị sĩ nên tự tin có thể cùng Thần Nam tác chiến trên không.

Đích xác Thần Nam không phải là Long kị sĩ, đương nhiên không thể tự nhiên giống như Tiểu Hầu gia Thần Uy trên lưng Á long. Trong một sát na khi Á long bay lên, thân thể lão đảo làm hắn không đứng vững được, gần như muốn rơi xuống.

Có điều phương pháp ổn định của Thần Nam rất nhanh đã giúp thân thể hắn trụ lại. Hắn tập trung công lực toàn thân vào hai chân, nhảy lên cao, sau đó đập mạnh lên lưng Á long. Thời điểm này, song cước của hắn tựa hai mũi nhọn, hai đạo phong mang ánh như ngọc từ hai chân phát ra, xuyên thấu qua long giáp kiên cố như thép, tiến vào trong nội thể của Á long

"Phốc!"

Máu vọt ra như suối, toàn bộ chân tới đầu gối của Thần Nam đã xuyên vào trong nội thể Á long, giống như đinh sắt đóng vào thân nó.

Á long rống một tiếng đau đớn thê liệt, tại không trung kịch liệt bay lên, phong cuồng vùng vẫy thân thể, muốn hất kẻ trên lưng đã tổn hại thân thể nó xuống. Nhưng Thần Nam như đóng đinh trên thân nó, không hề xao động. Dù nó cố gắng lắc mảy, cũng không có khả năng hất hắn xuống được.

Ngược lại, Tiểu Hầu gia Thần Uy lúc này chao đảo gần như muốn rơi xuống. Nếu như không phải là có dây cương giữ lại, gã có khả năng bị chính con rồng của mình làm chết. Gã giận mờ mắt. Thần Nam lại dám dả thương tọa kỵ như thế, làm gã đau khổ vô cùng. Một tay gã nắm lấy dây cương, một tay nắm chặt khoái kiếm hướng Thần Nam lao tới.

Lần này Thần Nam đã làm cho Tiểu Hầu gia Thần Uy gần như phát cuồng. Đối diện với khí thế trùng kích hùng dũng của đối phương, hắn siết chặt trường mâu bằng hai tay hướng về phía trước. Mỗi bước tiến về trước trên lưng Á long lại lưu lại hai vũng máu lớn, tiên huyết cuồng dũng. Tiên huyết từ huyết động đó vọt ra, chớp mắt hơn nửa long thân đỏ rực, máu như suối từ long thân rơi xuống tạo ra một trận mưa máu.

Á long rống lên càng thêm thê liệt, vùng vẫy trên không cũng càng kịch liệt hơn.

"A..." Tiểu Hầu gia Thần Uy phong cuồng hét lên, hai mắt đỏ rực, tựa như dã thú lao đến gần trước mặt Thần Nam.

Trên lưng Á long, kiếm khí trùng thiên, đấu khí kinh không. Hai thanh niên đại cao thủ đông tây phương tàn sát nhau.

Ngàn vạn đạo kim sắc mâu ảnh cùng với đấu khí cuộn cuộn như sóng giao nhau. Trên lưng Á long quang mang vạn trượng, giữa quang ảnh hai nhân ảnh di động như thiểm điện, xuất kích. Đấu khí và kim sắc mâu ảnh chạm nhau không ngừng phát xuất những thanh âm động trời, không trung như có vô số đạo kinh lôi.

Á long chao đảo lắc lư, mưa máu tuôn trào, đấu khí như cầu vồng, mâu phong xé nát không trung...

Chương 19: Đồ Long

Tiếng rỗng rỗng động trời, đấu khí mãnh liệt cùng kim sắc phong mang giao nhau tạo ra những tiếng sấm động, thêm vào đó là tiếng reo hò cuồng nhiệt của trên vạn người bên ngoài đấu trường làm cả Thần Phong học viện chìm ngập trong một bầu không khí cuồng nhiệt. Ngược nhìn lên cuộc đại chiến sinh tử trên không trung, mọi người đều bị kích động, thậm chí là cả những vị tiền bối danh túc đức cao vọng trọng cũng không ngoại lệ.

Thần Nam và Tiểu Hầu gia Thần Uy lần này sinh tử đại chiến, vô luận thắng bại như thế nào, cũng chắc hẳn là sẽ được liệt vào một trận chiến kinh điển của thanh niên cường giả.

Phong cuồng quyết liệt như vậy, đã kéo dài tới gần một thời thần, căn cứ vào lực lượng của hai người mà nói, sớm đã sức cùng lực kiệt. Nhưng sự thật hai người trên giao phong tựa như không màng sống chết, trên lưng Á long quang mang vạn trượng, hai thân ảnh vẫn mạnh mẽ vô cùng, động tác nhanh như chớp, như hai đạo quang ảnh di động.

Trong lúc này, cả hai người đều dựa vào ý chí sắt thép để kiên trì, cố gắng chịu đựng những cơn đau kịch liệt để chờ cơ hội.

Trong khi hai thanh niên đại cao thủ ưu tú trên lưng Á long kịch liệt đối kháng, lân giáp gần như đã rơi ra, toàn bộ lưng Á long huyết nhục lở mồm, tiên huyết thấm đầy, có chỗ thậm chí đã lộ ra cả xương. Cuối cùng nó hư nhược từ cao không chao đảo rơi xuống mặt đất.

Tuy nhiên lúc này, Thần Nam và Tiểu Hầu gia Thần Uy chiến đấu đã gần đến kết thúc. Tiểu Hầu gia Thần Uy xét cho cùng là Long kị sĩ, chỉ giỏi cưỡi Á long tác chiến, lúc này lại cùng đông phương vũ giả cận thân chiến đấu, rõ ràng là bản thân đã ở vào thế hạ phong trong khi địch thủ chiếm được lợi thế, việc bại là khó tránh

khỏi.

Thần Nam dụng Thần Hư Bộ, như quỷ mị tiến thoái. Trường mâu trong tay hắc kích xạ xuất ngàn vạn kim mang, vô số đạo phong mang tựa giao long bao vây đối thủ vào bên trong.

Ngay sau khi Thần Nam vừa có được ưu thế áp đảo, thân thể hắn đột nhiên chấn động một phen. Chân khí nội thể đột nhiên đảo hành nghịch chuyển. Lúc này chân khí kim quang vụt biến thành đen như mực, đầu mâu của hắn xạ xuất lưỡng đạo ô quang, trường mâu vũ động xuất ra vạn thiên đạo thôi xán phong mang cũng tại sát na đó đã biến thành một đạo đạo hắc mang mãnh liệt. Huyền công bỗng nhiên tự động nghịch chuyển!

Đây là điều Thần Nam vạn vạn lần không hề liệu được. Hắn căn bản không thường Nghịch chuyển huyền công, nhưng chân khí nội thể không ngờ lại tự động nghịch chuyển. Hắn biết rằng sau lần đầu bị bức Nghịch chuyển huyền công, sớm muộn trên người hắn cũng sẽ phát sinh chuyện gì đó, nhưng không ngờ lại xảy ra nhanh như vậy. Trong lòng hắn dâng lên sát ý vô hạn!

Trường mâu của Thần Nam hướng lên trời, tự động phát thế, thể ngoại ma khí vô tận. Trong lúc này hắn như một ma vương xuất thế! Sau khi Nghịch chuyển huyền công, công lực của hắn phong cuồng tăng lên, lực lượng nội thể như trường giang cuộn cuộn. Hai tay hắn nắm chặt mâu, thân thể hóa thành một đạo ô quang hướng về Tiểu Hầu gia Thần Uy lao đến, trường mâu ô hắc sắc thể như chẻ tre, kích phá trọng trọng đấu khí, chớp mắt đã đến trước ngực Tiểu Hầu gia Thần Uy.

Thần Nam hai mắt mở to, hai đạo hắc mang lúc ẩn lúc hiện, trong một sát na khi trường mâu hướng về tâm tạng của Tiểu Hầu gia Thần Uy, trong lòng hắn kinh ngạc. Nguyên trong ý thức của hắn, như quả hắn chiến thẳng đối phương, chỉ phế công lực của đối phương, chứ không hề hạ sát thủ. Thế nhưng thời khắc này, do không tự chủ đã định hạ sát thủ. Hắn biết rằng Nghịch chuyển huyền công đã ảnh hưởng đến tâm tính của hắn.

Trong sát na trường mâu vừa đâm vào tâm tạng của Tiểu Hầu gia Thần Uy, Thần Nam cố gắng áp chế ý niệm hạ sát trong lòng xuống, song thủ khẽ nhấc lên,

mâu phong chênh lên phía chừng mười phân, đâm qua kiên giáp của đối phương. Huyết thủy phun ra, Tiểu Hầu gia Thần Uy phát ra một âm thanh thê lệ thảm khốc. Thắng bại lúc này cũng đã rõ!

Trên vạn tu luyện giả bao quanh đấu trường bùng lên. Tiếng hoan hô, chửi bới, reo hò, huyết sáo... đủ các loại hòa vào nhau. Cuộc chiến hoành tráng này cuối cùng cũng đã có kết quả.

Bên ngoài đám đông, mỹ nữ tóc vàng Lộ Ti trong mắt lộ xuất thần sắc kinh hãi vô cùng. Không ngờ tu vi của Thần Nam lại cường hân đến cảnh giới như thế. Sau đó nàng ta hăm nhập vào trầm tư.

Trên một tòa khán đài đặc biệt, phó viện trưởng của tứ đại học viện đưa mắt nhìn nhau, trong mắt mỗi cá nhân đều thoáng qua một tia dị dạng. Trên một tòa khán đài khác, Mộng Khả Nhi mỹ mục liên tục ánh ra những tia kỳ lạ, tự nói nhỏ với chính mình.

Khi Á long cách mặt đất không đầy năm trượng, Thần Nam tay nắm chặt trường mâu tung người nhảy xuống. Hắn biết rằng Tiểu Hầu gia Thần Uy bị hãm đâm một mâu cuối cùng quá nửa kinh mạch bị hủy, hy vọng phục nguyên thập phần khó khăn, căn bản không có gì phải lo ngại nữa.

Á long thấy đại cừu nhân 'tác oai tác quái' trên lưng nó cuối cùng đã nhảy xuống, hai mắt nó bạo phát xuất hai đạo cừu hận quang mang, lão đảo xoay thân thể hư nhược về phía Thần Nam phát kích.

Lúc này nội thể Thần Nam lực lượng cường đại hùng dũng mệnh mông. Hắn vừa mới cường bách bản thân buông tha cho tính mệnh của Tiểu Hầu gia, sát ý bị ức chế trong lòng, ngược lại không giảm mà còn tăng lên. Sát niệm như hỏa sơn chỉ chờ thời là bùng phát.

Á long tấn công đến, triệt để kích phát sát ý của hắn.

Thần Nam chân theo Thần Hư Bộ nhanh chóng tránh cú tập kích của cự thú tại không trung. Hai cự trảo của Á long chụp không trúng, trên mặt đất tạo thành hai

cái hố lớn. Khi Á long quay đầu hướng hướng về hắc lao tới, Thần Nam siết chặt trường mâu trong tay, tập trung công lực toàn thân vào thân mâu, sử dụng trường mâu cứng rắn giống như trường đao, hung mãnh hướng sau gáy của Á long chém tới.

Khi này, huyền công trong nội thể Thần Nam đã nghịch chuyển, công lực đã đạt đến mức người nghe thấy phải kinh hãi. Một kích toàn lực này uy lực thực vô biên. Một đạo hắc sắc đao mang được thực thể hoá dài đến ba trượng xuất hiện trước trường mâu. Năng lượng khủng bố ba động làm cả đấu trường rung chuyển. Những người có mặt đều cảm thấy kinh tâm.

Á long tựa hồ cảm giác được khí tức nguy hiểm, nó rất nhanh rút đầu lại, nhưng vẫn còn chậm. Trường mâu trong tay Thần Nam tựa trường đao đã chém xuống, hắc sắc đao mang thực thể hoá dài ba trượng chuẩn xác chém lên sau gáy nó.

Huyết thủy vọt ra ào ạt, một cái đầu rồng to cỡ một căn phòng rơi ra, rớt bịch xuống. Chúng nhân quan chiến ở ngoài đấu trường la hét, tình cảnh kinh nhân trên đấu trường lại làm cho mọi người sôi sục lần nữa.

Đây là ngày nhiều huyết tinh nhất, chiến đấu thảm liệt nhất. Á long dài đạt đến mười mấy trượng lại bị người ta đồ sát, cảnh tượng tàn khốc làm nhiều người nhát gan trong lòng đầy sợ hãi.

Từ cổ rồng huyết phun ra như suối, nơi rơi xuống hội tụ thành một suối máu, huyết vụ bốc lên, thứ huyết tinh khó người này tràn ngập toàn sân đấu. Long thi như một tòa núi, khi chân vừa chạm đất, Tiểu Hầu gia Thần Uy ngã lăn ra, rơi vào giữa đồng bầy nhầy.

Hôm nay gã đã triệt để thảm bại, không chỉ là một thân tu vi gần như bị hủy, liên đó tọa kỵ cũng bị chết. Hắc cố gắng lão đảo gượng dậy, vô cùng ác độc nhìn bóng lưng Thần Nam quát lên: "Đời này kiếp này ta và ngươi đến chết mới thôi. Sớm muộn ta cũng sẽ có một ngày tự tay sát tử ngươi!"

Nghe câu này, thân hình Thần Nam chững lại, dừng bước, nhưng cuối cùng tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Hầu gia Thần Uy thấy Thần Nam không có hồi ứng gì, trong mắt hắt lóe lên một đạo hung quang, dồn tất cả tàn khí còn lại vào khoái kiếm trong tay, sau đó mãnh liệt hướng hậu tâm Thần Nam ném tới.

Khi đó huyền công nghịch chuyển của Thần Nam chưa có điều hoà lại, tu vi của hắn lúc này cũng đã liệt vào Tứ Giai cảnh giới, lúc nguy hiểm tới gần trong một sát na đã cảm ứng được. Hắn không quay lại, mà vùng tả chưởng hướng về phía sau phách tới. Một phiến ô hắc quang mang mãnh liệt trong sát na đã bao trùm khoái kiếm làm thanh kiếm gãy ra từng mảnh, rơi xuống. Tiếp chiêu xong, Thần Nam cũng không quay đầu, trường mâu hướng về phía sau ném tới, sau đó bước dài về phía trước bỏ đi.

Quang mang ô hắc tán phát từ trường mâu vô cùng khủng bố, như một đạo thiểm điện, trong chớp mắt xuyên qua ngực Tiểu Hầu gia Thần Uy, hất hắn bay về sau tám, chín trượng, sau đó tử thi như đóng đinh trên mặt đất.

"Oa!" Xung quanh lại sôi lên, phần đông nữ sinh thường ngày thì giữ gìn vô cùng cũng không nhịn được hét lên. Đa phần những gã thanh niên thì lớn miệng gào thét: "Thần Nam... Thần Nam..."

Thần Nam không để ý gì đến những thanh âm ồn ào đó, bước nhanh về phía bên ngoài đấu trường. Chúng nhân bao quanh không tự chủ được tránh qua một bên, nhường cho hắn một lối đi.

Chương 20: Ẩn Bí Sơ Hiện

Thần Nam tại đấu trường của Thần Phong học viện giết chết Tam Giai Á long, sát tử Chiến Thần học viện thanh niên cao thủ Tiểu Hầu gia Thần Uy, nhất thời uy danh lại tăng lên một cao độ mới, một lần nữa lại trở thành một tiêu điểm cho tu luyện giả đàm luận.

Mỗi người có một kiểu bình phẩm khác nhau. Có người cho rằng hãn quá lạnh lùng tàn khốc, có người thì cho rằng hãn hành sự quả cảm, đáng mặt nam nhân thực thụ. Tuyệt đại đa số những người trẻ tuổi đều tán đồng thái độ của hãn. Biểu hiện thần dũng làm đa phần thanh niên sùng bái không thôi, thậm chí có nhiều nữ sinh cũng tìm trăm phương nghìn kế để tìm hiểu về sinh hoạt thường ngày của hãn.

Trận chiến này cũng làm Thần Nam thụ thương không nhẹ. Sau khi về đến sâu trong rừng trúc, hãn cấp tốc điều chỉnh lộ tuyến hành công của huyền công trong nội thể, cường hành đem huyền công nghịch chuyển đảo chiều lại. Sau cùng hãn giặt giũ thay đổi y phục, tẩy sạch những vết máu trên thân. Hãn không muốn bị Tiểu Thần Hi trông thấy trong bộ dạng toàn thân dính đầy huyết.

Sau khi tắm rửa xong, hãn mặc y phục bước ra ngoài. Trong viện xá rất yên tĩnh, Tiểu Thần Hi được ba vị tuyệt thế cao thủ đưa đi chơi, hiện tại chưa về. Hãn bắt đầu đả tọa điều tức.

Đúng như hãn sở liệu, nội thể hãn hắc lượng chân khí lại mạnh mẽ phân chia, chỉ có điều cùng kim hoàng sắc tinh thuần chân khí tịnh không bài xích. Hai thứ này dường như là cùng một nguồn gốc, bình an đồng hành.

Thần Nam thở dài một hơi. Cứ thế này này, sớm muộn có ngày, kim hoàng sắc chân khí trong nội thể hãn cũng bị hắc lượng chân khí lấn át hoàn toàn.

Hãn ở trong phòng không ngừng vận chuyển huyền công, chữa trị cho những

kính mạch và phủ tạng bị hư tổn, đến tận tối mới kết thúc. Khi hẩn mở mắt thì phát hiện Tiểu Thần Hi đang chớp chớp đôi mắt to nhìn hẩn, trong mắt đầy những lo âu, hiều kì, kính dị.

"Thần Hi về rồi à! Ban ngày cùng các lão gia gia đi chơi có vui không?"

"Vui lắm! Dẫn gia gia công muội lên không trung phi qua phi lại, vui lắm. Người nói, nếu muội theo phương pháp của người tu luyện, sau này sẽ dạy cách bay đó cho muội." Tiểu Thần Hi vẻ mặt đầy hưng phấn nói.

Thần Nam mỉm cười, xoa nhẹ đầu nó, nói: "Muội muốn tu luyện pháp môn không?"

Tiểu Thần Hi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc rồi nói: "Giờ thì chưa muốn!"

Thần Nam cười khố. Không hiểu sao, Tiểu Thần Hi không muốn tu luyện thiên sinh.

Tiểu Thần Hi đột nhiên nhớ đến điều gì, nét mặt rất nghiêm túc, nói: "Ca ca! Vừa nãy khi người đã tọa điều tức, muội trông thấy hai quang cầu từ nội thể người chạy khắp nơi, nhưng mà muội chỉ thấy trong một chớp mắt, bọn chúng liền biến mất không thấy đâu nữa."

Thần Nam kinh hãi, hỏi lại: "Hai quang cầu? Sao ta không hề cảm giác được nhỉ?"

"Là thật đó, Thần Hi không nói gạt đâu. Một cái kim quang sáng rực, một cái ô hắc quang lượng, hai quang cầu đều chỉ bé bằng nắm tay thôi. Bọn chúng liên tục chuyển động, luôn luôn va vào nhau, nhìn giống như là đánh nhau." Tiểu Thần Hi nét mặt rất nghiêm chỉnh.

Thần Nam trầm ngâm suy nghĩ, rất lâu mới nói: "Thần Hi, chuyện này không được kể cho bất kỳ người nào nghe, kể cả tam lão gia gia cũng không thể nói, biết chưa?"

"Thần Hi biết rồi, không nói cho bất kỳ người nào."

Thần Nam cười, ôm lấy nó, nói: "Còn nhớ thân thể mà huynh đã tạo ra cho muội không? Nghìn vạn lần không được nói khác đi trước mặt ba lão gia nhé."

Tiểu Thần Hi cười tươi tắn: "Đương nhiên là nhớ! Ca ca cứ luôn xem muội như tiểu hài tử, thật ra Thần Hi biết rất nhiều chuyện, tuyệt đối không nhắc với ai khác về chuyện ở Cổ Tiên di địa."

Tiểu Thần Hi thật sự là hài đồng thành thực, có lúc tâm trí nó như một người lớn, chỉ có điều tâm tính thích chơi đùa làm nó rất giống như tiểu hài tử.

Thần Nam vỗ vỗ vào lưng nó, cười nói: "Ca ca đương nhiên biết Thần Hi rất thông minh mà. Chỉ có điều có một số bí mật rất kinh người, ca ca sợ muội không cẩn thận lộ ra."

"Ca ca yên tâm đi, Thần Hi biết chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói mà." Thần Hi như một người lớn, trên gương mặt nhỏ non nớt là một thần sắc trịnh trọng, làm người ta trông thấy phải bật cười.

"Thần Hi, ca ca nói cho muội nghe một chuyện"

" Ca ca muốn nói gì?"

Thần Nam sau một lúc cân nhắc, nói: "Một thời gian nữa, ca ca phải đi làm một việc, có lẽ rất nhanh sẽ trở về nhưng cũng có khi mất rất nhiều thời gian. Khi ta không có ở đây muội và ba vị lão gia gia sẽ sinh hoạt chung, được không?"

Tiểu Thần Hi có chút không nguyện ý: "Ca ca, người muốn đi nơi đó, vì sao không mang theo Thần Hi?"

"Ca ca muốn đi điều tra một bí mật động trời. Nếu Thần Hi bên cạnh, ca ca có thể rất nguy hiểm, ca ca sẽ không yên tâm, không thể toàn lực điều tra. Muội ở đây đợi ca ca, khi nào xong việc ta sẽ về tìm muội."

Tiểu Thần Hi vẫn có ý không chịu: "Ca ca, người phải đi lâu vậy sao? Không có ca ca bên cạnh, muội cảm thấy rất cô đơn. Muội sẽ rất nhớ ca ca đó."

"Nói nhanh thì chỉ khoảng vài ngày, chậm thì có lẽ cần... nửa năm." Nói đến chỗ này, hắc định muốn nói là thời gian một tháng, nhưng đột nhiên đến lúc đó lại sửa thành nửa năm. Không lâu sau khi đến điều tra tử vong tuyệt địa, hắc có một dự cảm là có thể có vài thứ sự tình sẽ phát sinh với hắc nhưng không biết đích xác là chuyện gì, không biết sau này có thể trở về không nên phải nói thời gian xa xa một chút.

"Ca ca, Thần Hi rất hy vọng người sớm quay về, nếu không muội ngày ngày đều nhớ người..." Tiểu Thần Hi nói nhỏ xiu, vẻ mặt như có điều gì mất mát.

"Thần Hi ngoan, không được thương tâm. Ca ca sẽ làm theo lời muội, cố gắng về sớm. Đi! Ca ca đưa muội đi xem chợ đêm."

Vài ngày sau, đại chiến của thanh niên cường giả tứ đại học viện đã đến giai đoạn cuối cùng. Tuy cao trào vẫn tiếp tục, nhưng cũng không xuất hiện một cảnh tượng nào ngoạn mục như cảnh Thần Nam cùng Tiểu Hầu gia Thần Uy đại chiến, hay là cảnh đấu tới kẻ sống người chết.

Tuy đại chiến mấy ngày qua cũng rất hấp dẫn, nhưng trong lòng những người quan chiến không thể tự chủ lại nhớ đến thân ảnh của Thần Nam, tưởng tượng đến thần dũng ngày hôm đó. Rất nhiều người tiếc rẻ đoán, nếu như Thần Nam có thể tham gia cuộc chiến của thanh niên cường giả ưu tú, thành tích đạt được sẽ như thế nào.

Khi đại chiến tiến hành đến ngày thứ bảy, chỉ còn lại mười hai tuyển thủ. Trong số này cũng có vài người mà Thần Nam chú ý. Nữ bạo long kỵ sĩ Lị Toa của Chiến Thần học viện và đệ đệ Tác Ân, nữ ma pháp sư bịt mặt thân bí Ngải Lệ Ti của AỈ00 Ma học viện, đệ nhất cao thủ của Thần Phong học viện Tiêu Phong, tuyển thủ luôn ẩn tàng thật lực Tiềm Long của Tiên Vũ học viện.

Năm người này không hề chính diện giao phong, hiển nhiên là Phó viện trưởng tứ đại học viện từ lúc chọn người ra đấu đã cố ý an bài như thế. Bọn họ không muốn mấy người này khi mới bắt đầu đã trực tiếp đụng độ nhau.

Khi cuộc đấu tiến hành đến ngày thứ tám, một tin tức đáng sợ bắt đầu lưu

truyền trong số đông tu luyện giả. Có người phát hiện cách Thần Phong học viện vài trăm dặm, bên ngoài đại sơn hùng vĩ ngất trời, có một sơn cốc tràn ngập tử vong khí tức. Bên trong cốc có hàng ngàn vạn khô cốt, chất cao như núi.

Tin tức này như ôn dịch đáng sợ, nhanh chóng lan truyền đến từng góc ngách. Chỉ trong hai ngày, hầu hết tu luyện giả tại Tội Ác chi thành đều đã biết đến việc này.

Tin tức càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng mọi người đều biết, trong chốn tử vong tuyệt địa đó xương phơi đầy đất, xương đầu cự nhân và xương của cự long nơi nào cũng thấy. Có vô số ngọn núi được xếp bằng đầu cốt cự nhân và khô cốt cự long, thậm chí một số khô cốt còn chiếu ra ngàn vạn bạch mang giống như là thần cốt!

Chương 21: Phong Khởi Vân Dũng

Rất nhiều những tu luyện giả nghe thấy tin tức này liền có cảm giác sợ hãi vô cùng. Tuy nhiên sự sợ hãi này cũng bị xếp lại vì có người nói trong chốn trong tử vong tuyệt địa đó có một ma động sâu không thể dò nổi. Ma khí ngút trời chính là từ nơi đó phát ra, tử vong khí tức trầm trọng cũng bắt nguồn từ nơi đó.

Tin tức thật chấn động! Mọi người sau khi biết được tin này đều kinh hãi vô cùng. Không khí khủng hoảng lan tràn trong giới tu luyện giả. Một số người nhất gan thậm chí muốn lập tức rời khỏi Tội Ác chi thành. Tuy nhiên nhiều tu luyện giả muốn đến tử vong tuyệt địa để xem có thứ gì ở đấy.

Mọi thứ đều từ kế sách tinh tế của Phó viện trưởng Thần Phong học viện mà ra. Lão một tay đạo diễn nên trường phong ba này. Từ Thần Nam, lão biết được tin tức này, sau đó liền phái hai Long kỵ sĩ đến trước quan sát thực hư.

Hai long kỵ sĩ từ đứng ngoài tử vong tuyệt địa nhìn lên thấy ma khí ngút trời, bọn họ cũng không dám tiến thêm bước nào. Sự thật là nếu như muốn tiếp tục tiến lên, tọa kỵ Phi long của bọn họ cũng không nghe theo mệnh lệnh. Khi đến gần nơi này, Phi long sớm đã vô cùng bất an, đều nhanh chóng mất khống chế.

Hai Long kỵ sĩ từ ngoại vi tử vong tuyệt địa nhìn thấy tình cảnh đó liền quay về hồi báo cho Phó viện trưởng. Lão liền bắt đầu tạo dựng ra sự kiện mà mọi tu luyện giả đều quan tâm chú ý. Sau khi bàn bạc với những người có trách nhiệm trong Thần Phong học viện, mọi người nhất trí cho rằng nên nhờ đến ảnh hưởng lực lượng của đại chiến lần này, đem sự tình ở tử vong tuyệt địa công bố. Nhân lúc đại chiến tiến hành rất nhộn nhịp, Phó viện trưởng bắt đầu phái người của giới tu luyện giả tuyên truyền tin tức về tử vong tuyệt địa.

Lúc này Phó viện trưởng của Chiến Thần học viện, Áo Ma học viện và Tiên Vũ

học viện đang ở tại phòng của Phó viện trưởng Thần Phong học viện. Thông qua giải thích cận kề Phó viện trưởng Thần Phong học viện, ba người bọn họ từ chân kinh dần dần bình tĩnh lại.

Một lão nhân nói: "Lão đông tây người sao lại có thể giấu nhẹm đi, diễm nhiên đại sự đến lúc này mới nói cho bọn ta?"

Hai lão kia cũng phụ họa: "Thật là làm người ta khó có thể tưởng tượng. Tự nhiên có một địa phương thần bí, khủng bố như vậy. Lão đông tây người thật đáng bị phạt."

"Đúng vậy! Đám người bọn ta đã là lão bằng hữu mấy chục năm rồi!"

Phó viện trưởng Thần Phong học viện thờ dài: "Sự tình trọng đại quá. Lúc mới đầu, ta thật không dễ dàng gì mở miệng! Tốt rồi, hiện tại bọn ta thương lượng, tiếp theo nên làm như thế nào?"

Phó viện trưởng Áo Ma học viện nói: "Ta nghĩ là nên lập tức phát Anh Hùng thiếp, mời các cao thủ thành danh tại các đại lục đến Tội Ác chi thành, tổ chức các cao thủ tuyệt đỉnh trên đại lục thành một đội nhân mã, đến tử vong tuyệt địa tiến hành thâm nhập điều tra."

Phó viện trưởng Tiên Vũ học viện gật đầu nói: "Chủ ý này cũng tốt. Cũng phải thỉnh xuất cả những tiền bối cao thủ ẩn thế nữa. Chắc chắn là trong tử vong tuyệt địa có một kẻ tựa như Thần ma tồn tại, nhất định sẽ có biến cố lớn nên những người tham gia thám hiểm phải có thực lực chí cao."

Phó viện trưởng Chiến Thần học viện những ngày này thần tình có vẻ xuống sắc. Tiểu Hầu gia Thần Uy là hậu bối cao thủ mà lão vô cùng quan tâm, không ngờ lại bị Thần Nam sát tử tại đấu trường. Lão vô cùng hối hận, tự trách bản thân đã để hai người quyết chiến. Nhưng sự tình cũng đã phát sinh, hiện tại có nói gì cũng đã muộn.

Tuy thần tình không cao hứng, nhưng quá lão cũng đưa ra kiến giải của bản thân: "Ta nghĩ hiện tại nên tạm dừng đại chiến của thanh niên cường giả tứ đại học

viện. Từ những tình anh cao thủ đó tuyển xuất một vài nhân vật, đến trước tử vong tuyệt địa. Những người này sẽ kiểm tra xung quanh một lần, thu thập những tin tức hữu dụng. Làm như vậy chờ đến khi tiền bối cao thủ ẩn thế sau đó đến nơi này sẽ có hiểu biết kỹ hơn về tử vong tuyệt địa."

Phó viện trưởng ba học viện đều gật đầu tán đồng. Bốn người trong phòng bắt đầu bí mật nghị luận, cho đến một thời thần sau mới rời khỏi phòng.

Đại chiến giữa thanh niên cường giả tứ đại học viện tiến hành đến ngày thứ mười, tin tức về tử vong tuyệt địa ai ai cũng đã biết. Lúc này mọi người cũng đã biết là người của Thần Phong học viện đến trước xem xét tử vong tuyệt địa nên ai nấy đều yêu cầu người phụ trách Thần Phong học viện đứng ra giải thích.

Hiện tại sự tình tử vong tuyệt địa đã thành tiêu điểm đàm luận của mọi người. Cuộc chiến của thanh niên cường giả ưu tú tứ đại học viện mà vạn người chú mục vào bị chìm khuất hoàn toàn. Mọi người đối với bất kỳ tin tức gì về tuyệt địa khủng bố đều hết sức quan tâm.

Ngày thứ mười, Phó viện trưởng tứ đại học viện tại đấu trường của Thần Phong học viện cùng tuyên bố, cuộc chiến của thanh niên cường giả ưu tú giữa tứ đại học viện tạm hoãn lại. Tứ đại học viện sẽ tuyển chọn ra những tình anh nhất để đưa đến điều tra tử vong tuyệt địa.

Tin tức này, giống như một khối đá lớn rơi vào mặt hồ tĩnh lặng, làm dấy lên muôn vàn cơn sóng lớn. Trên vạn tu luyện giả quan chiến bàn luận không ngớt.

Cuối cùng Phó viện trưởng Thần Phong học viện giới thiệu tường tận cho mọi người những cảnh tượng mà Thần Nam khi tiến nhập vào tử vong tuyệt địa đã thấy và cũng thông báo rõ sẽ phi cấp truyền thư, mời các tiền bối cao nhân các đại lục đến Tội Ác chi thành, điều tra tuyệt địa thần bí khủng bố đó.

Trên vạn tu luyện giả sôi sục. Mọi người đều kích động vô cùng. Tử vong tuyệt địa thần bí đã ẩn tàng đại bí mật kinh thiên gì? Có một số cao nhân ẩn thế sẽ được mời đến đây, bọn họ có thể điều tra được chân tướng không?

Mọi người đổ xô đến Tội Ác chi thành đều để chứng kiến đại tụ hội tu luyện giới mấy mươi năm mới có một lần. Không nghi ngờ gì, trong tương lai không xa, Tội Ác chi thành sẽ rất sôi động, vô số tuyệt đỉnh cao thủ từ các đại lục đổ về nơi đây. Từ vong tuyệt địa khủng bố, thần bí, sẽ có thể làm cho hành động của tu luyện giới gia tăng thêm thanh thế mạnh mẽ.

Cuối cùng Phó viện trưởng Thần Phong học viện bổ sung một điểm. Mọi người đều có thể báo danh để đi điều tra tử vong tuyệt địa. Tứ đại học viện cũng báo danh những cao thủ ưu tú nhất, mười ngày sau cùng với các tinh anh cao thủ khác xuất phát, đặt bước đầu tiên đến điều tra tử vong tuyệt địa, làm tiền trạm cho các tuyệt thế cao thủ.

Vô số tín cấp vọt lên trời, bay đến các đại lục địa. Thần Phong học viện sục sôi, Tội Ác chi thành sôi sục...

Các đại học viện tây đại lục, các cổ lão gia tộc trứ danh... trong cùng ngày nhận được tin tức của Tội Ác chi thành. Những lão Long kỵ sĩ ẩn tu, những siêu cấp đại ma sư râu bạc trắng, hết thảy đều kích động tâm tình...

Các đại vũ lâm thế gia đông đại lục, cổ lão môn phái thần bí cũng đã nhận được tin tức kinh nhân đến từ Tội Ác chi thành. Rất nhiều cổ lão cũng bị hậu bối thỉnh xuất ra khỏi nơi ẩn tu, cùng lúc xuất quan...

Chương 22: Thập Đại Cao Thủ

Thanh niên cường giả ưu tú của tứ đại học viện náo nức báo danh, yêu cầu đến điều tra tử vong tuyệt địa. Thanh niên cao thủ đến từ các đại lục địa cũng hồ hởi báo danh. Phó viện trưởng tứ đại học viện kinh ngạc không thôi, trong số những thanh niên cao thủ này hiển nhiên có không ít thiếu hiệp vang danh đại lục.

Có không ít người là Thiếu chủ của tu luyện thế gia trứ danh, hoặc là đệ tử kiệt xuất của cổ lão môn phái trứ danh. Những người này chính là đến xem đại chiến của thanh niên cường giả tứ đại học viện, gặp chuyện kì dị tại tử vong tuyệt địa, tự nhiên không thể bỏ qua, đều muốn đến nghiên cứu một phen.

Cuối cùng những vị Phó viện trưởng của tứ đại học viện thông qua bàn bạc, từ trong đám đông những tinh anh cao thủ chọn ra mười đại cao thủ, để bọn họ làm tiền trạm, đến điều tra tử vong tuyệt địa trước tiên.

Mười người sau khi được công bố không gây ra tranh nghị nào, những người không được chọn cũng không phản nản gì, bởi vì mười người này đã quá nổi danh, mỗi một cá nhân đều là thanh niên cao thủ kiệt xuất phi thường.

Tứ đại học viện chiếm năm người, gồm: Thần Phong học viện đệ nhất cao thủ Tiêu Phong, Tiên Vũ học viện công lực cao thâm mạc trắc kỳ tài Tiềm Long, Chiến Thần học viện tu vi khủng bố Nữ bạo long kị sĩ Lị Toa và đệ đệ Tác Ân, Áo Ma học viện thần bí thiên tài mỹ thiếu nữ ma pháp sư Ngải Lệ Ti, người được ngờ là đã đạt đến Tứ Giai cảnh giới.

Năm người này tại đại chiến của thanh niên cường giả tứ đại học biểu hiện ai nấy đều thấy. Tuy Tiềm Long biểu hiện khi bắt đầu bình bình, nhưng cao thủ chân chính đến cuối cùng tối hậu đều chú ý đến thật lực ẩn tàng của hắn. Thật chỉ có thể dùng từ thâm bất khả trắc mà hình dung thực lực.

Năm người khác là thanh niên cao thủ kiệt xuất đến từ các đại lục địa, tất cả đều có uy danh bất phàm, gồm có: Vương Thiên, Khải Thụy Lạp, Lăng Vân, Mộng Khả Nhi và Thần Nam.

Wương Thiên, mặt râu quai nón, đại hán oai hùng, là tặc gia đệ tử ưu tú kiệt xuất của Thiếu Lâm Tự, một thân tu vi cũng đã đạt đến Tam Giai đại thành cảnh giới, thăng tiến đến Tứ Giai cảnh giới.

Thiếu Lâm Tự là môn phái cổ nhất ở đông đại lục, đã kinh qua bao loạn thế vẫn không đổi, lịch sử khả dĩ đã có từ vạn năm trước, tồn tại từ thời đại của Tiên Áo đại lục. Trong lịch sử xa xưa, tuy Thiếu Lâm Tự đã có lúc bị người ta diệt phái, vị trí của chùa phải dời đi, nhưng cuối cùng cũng trụ lại được, tiếp tục truyền đến bây giờ, là Thánh địa cổ nhất của đông đại lục.

Wương Thiên tuy là tặc gia đệ tử, nhưng tư chất siêu quần, được trưởng lão phá cách truyền cho một thân kỳ học, những năm gần đây tại đông đại lục uy danh nổi như cồn.

Khải Thụy Lạp, ánh mắt ưu tư, tuy chỉ mới hai mươi mấy tuổi, nhưng đã tạo cho người ta một thứ cảm giác tang thương. Hắn phiêu dạt qua nhiều nơi, tại mỗi địa phương tối đa không quá một tháng, thấy sự bất bình chẳng thể bỏ qua, cả năm đi khắp mọi nơi. Nhưng một thân hắn thật lực phi thường khủng bố, là thanh niên cao thủ ai cũng biết danh tại tây đại lục. Rất nhiều vương cung quý tộc đã từng dùng đại lễ, muốn thuyết phục hắn về, nhưng đều bị cự tuyệt.

Lăng Vân, mắt sáng mày kiếm, anh khí bức nhân, là thanh niên vô cùng mị lực, Thiếu chủ của Lăng gia, một thể gia trứ danh vũ học tại đông đại lục, một thân tu vi thâm bất khả trắc.

Nhắc đến Lăng gia, tại đông đại lục không ai không biết, không người nào không hiểu. Một trăm năm mươi năm trước, gia chủ Lăng gia là Lăng Tiêu Vũ phá hư không, tiến vào tiên cảnh, tại đại lục đã lưu lại vô số truyền thuyết. Một trăm năm gần đây những cao thủ thế hệ sau của Lăng gia, mỗi một người đều là tuyệt thế cao thủ xuất thế, chung quy được liệt vào Thập đại tu luyện thể gia tại đông đại lục. Lúc này Lăng gia cụ thể có mấy tuyệt thế cao thủ thì ngoại nhân không thể đoán

được, chỉ biết được tối thiểu là trên hai người.

Mộng Khả Nhi, là Đạm Thai cổ thánh địa đương đại tối kiệt xuất truyền nhân, phong hoa tuyết đại, điểm áp thiên hạ, tuyệt thế phong tư tựa hồ không vương bụi trần thế, như tiên tử từ trời cao giáng xuống hồng trần.

Đạm Thai cổ thánh địa cũng giống như Thiếu Lâm Tự, có lịch sử rất lâu đời, từ niên đại xa xưa tiếp tục truyền đến hiện tại, là đông đại lục Cổ thánh địa chi nhất. Đạm Thai phái đối với ngoại giới mà nói, vô cùng thần bí, không một ai biết phái này ở đâu, cũng không một ai biết phái này có nhiều hay ít truyền nhân.

Tổ sư phái này mở ra một thế giới mới, mang vũ học cùng đạo pháp dung hợp lại, sáng tạo ra tu luyện pháp môn cử thế vô song gọi là 'đạo vũ', tại tu luyện giới độc nhất vô nhị. Đạm Thai phái thần bí mỗi một lần đại hành tẩu đến đại lục người tịnh không nhiều, chỉ có điều, đã là người xuất diện tất là rồng phượng trong loài người.

Mộng Khả Nhi là Đạm Thai cổ thánh địa đương đại tối kiệt xuất truyền nhân, tu vi cao thâm không thể tưởng tượng được, nghe nói nàng ta đã được liệt vào trong mười thanh niên cường giả cao cường nhất của đại lục.

Thần Nam, hiện tại trên đại lục là thanh niên cao thủ có nhiều màu sắc truyền kì, vài tháng trước hoành không xuất thế, tạo thành một chuỗi sự kiện vang động, thu hút thế lực các phương chú mục, hiện tại có thể coi như mặt trời trên cao.

Tiêu Phong, Tiềm Long, Lị Toa, Tác Ân, Ngải Lệ Ti, Vương Thiên, Khải Thụy Lạp, Lăng Vân, Mộng Khả Nhi, Thần Nam, mười người này có thể nói là Thập đại thanh niên cao thủ ưu tú trong mắt của Tội Ác chi thành, được chọn thì không có gì phải tranh nghị.

Được liệt vào Thập đại cao thủ, có thể nói mỗi cá nhân đều có chỗ bất phàm. Đó là sự khẳng định vị trí của bọn họ, là một loại vinh dự, nhưng đồng thời cũng hàm ý bọn họ thân sắp lâm vào trong sinh tử hiểm cảnh. Từ vong tuyệt địa đầy rẫy những biến đổi, không ai biết được chuyến đi lần này là hung hay cát, cũng không một ai dám bảo chứng có thể bình an trở về.

Trước đây, Thần Nam từng mong muốn xếp đặt, phát động mọi tu luyện giả tại Tội Ác chi đến điều tra tử vong tuyệt địa, nhưng sau khi nghĩ lại thì thấy không ổn, liền tiếp thụ chủ ý của Phó viện trưởng Thần Phong học viện.

Vài ngày trước khi xuất phát, hắc dẫn Tiểu Thần Hi du ngoạn khắp nơi. Đường lớn ngách nhỏ bên trong Tội Ác chi thành, thanh sơn lục thủy ngoại thành đều đã từng thiểm hiện qua thân ảnh của bọn họ.

Thời gian trôi đi, đã đến ngày xuất phát, Thần Nam mang mấy bao lớn tiên quả hái được từ Cổ tiên di địa giao cho ba đại tuyệt thế cao thủ, phó thác Tiểu Thần Hi cho bọn họ.

Tiểu Thần Hi mắt ngập tràn lệ, ôm lấy cổ của Thần Nam nói: "Ca ca người nhất định phải nhanh chóng về nhé, nếu không Thần Hi mỗi ngày đều khó mà vui được."

Thần Nam vỗ vỗ vào lưng nó, nhẹ giọng an ủi: "Ca ca nhất định cố gắng về sớm, có điều Thần Hi mỗi ngày đều phải vui vẻ, nếu không trong lòng ca ca sẽ rất bất an."

Trong lòng hắc dẫn trào dâng một thứ dự cảm bất tường, tựa hồ biết được lần này thực sự phát sinh một chuỗi những sự tình không hay. Nhưng hắc dẫn không thể tránh né, mỗi một lần có cảm giác như vậy, vô luận là trốn tránh thế nào, cũng không thể tránh khỏi.

Tiểu Thần Hi vẫn đang khóc, gật đầu, nức nở: "Thần Hi mỗi ngày đều nhớ ca ca... đợi ca ca trở về..."

Thần Nam ôm chặt cô bé, đặt xuống đất, sau đó quỳ xuống trước mặt tam đại tuyệt thế cao thủ, nói: "Thần Nam mang Thần Hi phó thác cho ba vị tiền bối..."

Tam đại tuyệt thế cao thủ nâng hắc dẫn dậy. Duẫn Phong nói: "Người yên tâm đi! Trong lòng bọn ta đã xem Tiểu Thần Hi là cháu ruột rồi, tuyệt không để nó có bất kỳ ủy khuất nào."

Thần Nam quay người sải chân bước đi.

"Ca ca..." Tiểu Thần Hi khóc lóc thảm thiết gọi với theo.

Thần Nam không quay đầu lại, bước như chạy ra khỏi rừng trúc, được khoảng vài mươi trượng mới dám quay đầu, thấy Tiểu Thần Hi chạy bon bon theo phía sau, trên mặt đầy lệ nước mắt lấp lánh, đang không ngừng vẫy vẫy bàn tay nhỏ...

Thần Nam dấy lên một cảm giác chua chát, nước mắt gần như muốn rơi xuống, nhưng cũng không dám hồi đầu lại lần nữa, bước vội về phía trước.

Trên sân lớn của Thần Phong học viện, hơn vạn tu luyện giả tụ tập để tiễn mười đại cao thủ. Chuyển đi đến tử vong tuyệt địa, không nghi ngờ gì, là vạn phần hung hiểm, đồng thời mọi người đối với mười người này biểu thị sự kính trọng, chỉ có thể nói một tiếng chúc phúc.

Thập đại cao thủ trước sau nhảy lên trên tọa kỵ của Nữ bạo long kỵ sĩ. Đó là một con Thanh sắc Á long chiều dài đạt đến mười bảy trượng, không kể là mười người ngồi, dù cho là ba mươi người cùng ngồi cũng không có vấn đề.

Thanh sắc Á long bay lên cao, một trận cuồng phong mãnh liệt nổi lên. Hơn vạn tu luyện giả đưa mắt tiễn thập đại cao thủ đi xa...

Chương 23: Tái Lâm Tuyệt Địa

Mây trắng lững lờ trôi, Á long cấp tốc phi hành phía Thập Vạn Đại Sơn, thanh phong thúy cốc phía dưới nhanh chóng lùi dần, trên lưng rồng, cả mười đại ca thủ đều có tâm sự, tất cả đều trầm mặc không nói.

Trước lúc xuất phát, mười người cũng đã được giải thích rõ, mỗi người cũng đã nhận thức được, nhưng lúc này đây chúng nhân đều trầm mặc tĩnh lặng. Tất cả đều đang tự nghĩ xem tại tử vong tuyệt địa có khả năng sẽ gặp những biến cố gì.

Trong những người này, tuổi tác của Tiêu Phong lớn nhất, đã gần ba mươi tuổi. Hãn toàn thân cao lớn, bề ngoài thô hào, rất có vẻ nam nhân. Vương Thiên và Khải Thụy Lạp cùng tuổi, đại khái khoảng hai bảy, hai tám. Vương Thiên mặt râu quai nón, là một đại hán oai hùng, bề ngoài có nét giống thổ phỉ, lại có điểm giống đại ca hắc đạo lục lâm. Khải Thụy Lạp, ánh mắt ngập tràn ưu tư, tuy là thanh niên mới hai mươi mấy tuổi, nhưng lại làm cho người ta có một thứ cảm giác tang thương.

Ngoài ra bảy người còn lại tuổi tác chênh nhau không nhiều, đều ở trong khoảng hai mươi đến hai mươi lăm tuổi. Nữ bạo long kị sĩ Lị Toa không giống với những nữ tử nhỏ nhắn xinh đẹp bình thường mà nàng ta cao lớn phi thường, không hề thấp hơn đệ đệ Tác Ân. Hai tỉ đệ ngồi cùng một chỗ, ở gần cổ Á long, chiếu theo lời Thần Nam chỉ dẫn phương hướng cho Á long.

Trong bảy nam nhân, Tiềm Long và Lăng Vân không nghi ngờ gì là hai người anh tuấn nhất, dung mạo có thể so với Phan An, Tống Ngọc, có điều khí chất của hai người tuyệt nhiên bất đồng.

Tiềm Long lười nhác nằm dài trên lưng rồng, rất tùy ý, có vẻ giống một tên tiểu tử hư hỏng, nhưng làm cho người ta có cảm giác thân thiết dễ gần. Lăng Vân xuất thân từ Lăng gia trong Thập đại tu luyện thế gia của đông đại lục, vì là nhi tử duy nhất của Lăng gia đương đại gia chủ, trên người luôn tỏa ra khí chất quý phái,

gương mặt luôn điểm nụ cười, thể hiện sự tu dưỡng cực tốt của thế gia công tử.

Trong mười người nữ ma pháp sư Ngải Lệ Ti của Áo Ma học viện không nghi ngờ gì là thần bí nhất. Cho tới lúc này, nàng ta vẫn che mặt bằng diện sa, không một ai thấy qua khuôn mặt thật của nàng. Nữ tử này đúng là làm người khác cảm thấy khó hiểu.

Như đã nói, trong số thập đại cao thủ, người hấp dẫn chú mục của mọi người nhất, không còn nghi ngờ gì đó là truyền nhân tối kiệt xuất của Đạm Thai cổ thánh địa, Mộng Khả Nhi. Trên người nàng dường như bao phủ bởi một vầng hào quang bảy màu, vô luận đi đến bất cứ đâu cũng trở thành tiêu điểm chú mục của mọi người. Quả đúng như vậy. Mộng Khả Nhi thật quá mỹ lệ, nàng đẹp siêu trần thoát tục, tựa hồ không vướng bụi trần thế, tựa như tiên tử từ trời cao giáng xuống hồng trần, cả người đều phát một cỗ linh khí, có thể coi là đứng trên tất cả các vẻ đẹp khác trong trời đất.

Thần Nam là kẻ biết nhiều nhất về tử vong tuyệt địa trong số mười người. Lúc này hắn vừa mới cùng Tiểu Thần Hi ly biệt nên còn thần thần thờ thờ. Hắn và Mộng Khả Nhi ngồi rất gần, khoảng cách bất quá nửa trượng, tuy gió trên không trung rất lớn, nhưng vẫn có thể ngửi được mùi hương thanh khiết trên người nàng. Mục quang của hắn từ trên người Mộng Khả Nhi dời đi nhìn những thứ khác ở xung quanh, tựa như không muốn nhìn tiên tử đến từ cổ thánh địa.

Trong lòng hắn đối với Đạm Thai phái thành kiến rất sâu. Từ khi biết được Mộng Khả Nhi là truyền nhân Đạm Thai phái, trong tâm hắn đã khó có thể bình tĩnh, bắt đầu nghĩ cách như thế nào để đối phó với phái này. Thần Nam tự bản thân ngẫm lại cũng có chút kì quái, không biết tại sao mình lại có thể biến thành một kẻ tà ác, không ngờ lại có thể đem ân oán phần nọ đối với Đạm Thai Tuyền chuyển lên người truyền nhân của nàng.

Có lẽ là oán niệm đối với Đạm Thai Tuyền quá sâu, là nàng đã làm tu vi của hắn đại thoái, từ đó từ bỏ mọi ham muốn, mọi ý chí. Nếu như không phải vì nàng, hắn đã giống như phụ thân hắn thuận lợi tiến vào cảnh giới vô thượng của vũ đạo, căn bản không phải gặp nhiều trắc trở như vậy.

Sống lại sau vạn năm, trải qua nhiều sóng gió, giữa chốn huyền ảo phồn hoa, sâu trong nội tâm Thần Nam vẫn đầy rẫy những nỗi cô độc, bi ai, những thứ đó lúc nào cũng phảng phất bên người. Có điều, tất cả chỉ là hư vô ảo ảnh, tùy thời rồi sẽ tiêu tán như yên hoa. Trông thấy hành vi tựa hồ như bát nháo, chẳng qua là muốn bản thân quên đi kí ức xa xưa và sự cô độc mà thôi...

Hắn có lẽ chủ yếu là muốn đáp trả Đạm Thai Tuyền. Tất cả hành vi báo phục lần này đều bắt nguồn từ nàng ta mà ra.

Thần Nam càng lúc càng khôi phục cảm giác được là chính mình vạn năm trước rõ ràng hơn. Cũng có lẽ là bởi vì phong ấn tình cảm mà phụ thân hắn đặt vào trong não hắn đã được khai phá. Cũng có lẽ là chuyển đi đến Cổ tiên di địa làm xúc động thâm sâu trong linh hồn của hắn. Cũng có lẽ là huyền công gia truyền không ngừng nghịch chuyển, kích phát tâm tính hắc ám trong tâm hắn, thế giới nội tâm của hắn đang trỗi dậy những cơn sóng cự đại...

Mộng Khả Nhi hiển nhiên nhận ra Thần Nam đang lơ đãng ánh mắt dò xét nàng. Pháp môn tu luyện đạo vũ của nàng chính thực là tu tâm, nàng cũng đoán được Thần Nam cố ý quấy nhiễu nàng tu hành. Nàng ta trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, nhưng ngay lập tức tiêu biến. Nét mặt đeo vẻ tươi cười giả tạo, quay đầu nhìn Thần Nam một cái, sau đó nhìn đi nơi khác.

Á long phi hành tốc độ nhanh như thiểm điện, vài trăm dặm đối với nó mà nói căn bản chẳng là gì cả. Một đám mây đen xuất hiện tại khoảng không xa xa, tầng tầng lớp lớp mây đen bao phủ trên đại sơn, làm người ta cảm giác như có một áp lực trầm trọng, tựa như đám mây khói đang ẩn chứa yêu ma quỷ quái.

Thần Nam cảm giác Cổ thần di bảo bắt đầu phát nhiệt, ngọc Như ý cảm ứng được ma khí ngút trời ở nơi xa. Hắn trong lòng thất kinh, nếu như một khi ngọc Như ý tán phát ra những luồng hỏa khí nóng bỏng thì hồngбет, nhất định là sẽ bị chín đại ca thủ kia phát hiện bí mật.

Hắn cấp tốc nắm chặt ngọc Như ý trong tay, trầm giọng nói thật nhỏ: "Tuy ta không biết người có cái chi cổ quái, nhưng thật sự sớm biết người có linh thức, khẳng định hiểu những lời ta nói. Bắt đầu từ hiện tại, người không được xuất hiện

bất cứ dị thường nào, nếu không có thể bị người khác phát giác. Đường nhiên như quả ma khí xâm nhập, mà ta lại không thể hóa giải, người phải giống như trước đó, dùng thánh quang bảo hộ ta. Nếu như ta có làm sao, người cũng sẽ bị chôn sâu lần nữa thôi."

Thần Nam cảm giác có chút hơi then, ngang nhiên uy hiếp một khối thần ngọc cổ quái. Hắn liếc nhìn quanh, phát hiện không một ai chú ý đến hắn, liền thở hắt ra một hơi.

Một tiếng u u thờ dài, thanh âm của một nữ tử trẻ tuổi đột nhiên vang lên tại tâm trung hắn: "Bảo hộ... người! Người... là ai? Ta... cũng là ai? Ta... là... ai... ngủ say..." Thanh âm im bật.

Thần Nam thật sự sợ đến nhảy dựng lên. Đây là lần đầu hắn nghe rõ được tiếng nói nhỏ trong ngọc Như ý. Hắn tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú lắng nghe, nhưng không nghe thêm được bất kỳ thanh âm nào nữa, dường như chưa có gì phát sinh.

Tiếng gió rít vù vù, Á long xuyên mây vượt núi, cự ly với đỉnh núi lớn có mây đen che phủ càng lúc càng gần. Lúc này thập đại cao thủ đều đã cảm giác được vô số những tia ba động dị thường.

Sau một lúc, cự ly của chúng nhân với đại sơn bao bọc bởi ma khí cuộn cuộn đó còn khoảng mười dặm, đã có thể thấy rõ được hình dạng của dải ma vân tại phụ cận đại sơn bao trùm, dừng động.

Đến lúc này thì Á long bắt đầu trở nên lo lắng bất an, trên không trung kêu hống liên hồi, tựa hồ muốn nói với Lị Toa điều gì. Nó tựa hồ rất không muốn tiến lên phía trước.

Lúc này, cự ly ngày càng gần, chúng nhân cảm nhận rõ ràng những ba động dị thường lúc trước đó đang trở dậy mạnh mẽ. Mỗi cá nhân trong lòng tràn ngập một cảm giác cực kỳ bất an, trong lòng mọi người ai cũng phát lạnh.

Lị Toa không ngừng vỗ về Á long, để nó tiếp tục tiến lên, khi tiến được thêm

vài dặm, cự ly với đại sơn phía trước không quá năm dặm, Á long không muốn tiến tiếp, dừng không trung không ngừng quay tròn.

Khi này, chúng nhân trên không, đã có thể nhìn rõ cảnh tượng khủng bố phía trước. Địa phương phía dưới chân núi của ngọn đại sơn ma vân bao phủ dày đặc có một sơn cốc. Ma khí cuộn cuộn từ nơi này không ngừng bay lên, cảnh tượng khủng bố làm người ta dựng tóc gáy.

Thấy cảnh Á long đã bắt đầu sợ đến run lên, không muốn đi tiếp, Lị Toa bất đắc dĩ phải lệnh cho nó hạ xuống mặt đất. Mười người quyết định tiếp tục đi bộ.

Trên đường bộ hành, chúng nhân ngửi thấy một mùi hương thanh khiết như lan xạ, từng đợt từng đợt hương vị thấm sâu vào tận trong tâm tủy. Mọi người đã được Thần Nam cho biết đó là hương vị kỳ lạ của loài hoa tử vong, tịnh không lấy làm kỳ quái.

Vượt qua hai tòa tiểu sơn bao quanh, xuyên qua tầng tầng gai góc, mười người cuối cùng cũng đến được cốc khẩu của tử vong tuyệt địa. Bên trong cốc ảm đạm vô quang, một màu đen thui, ma khí không ngừng bay lên từ sơn cốc, bao phủ cả ngọn núi. Trên đại sơn, ma khí cuộn cuộn ngập trời. Ma khí trầm trọng sôi sục bay lượn trên không trung, tựa như có một yêu ma dữ tợn đang khuấy động sóng gió.

Chương 24: Tha Hoàn Hoạt Trứ

Sau khi đến nơi này, mười người đã cảm nhận được rõ ràng có một lực áp bức cường đại. Lực áp bức này làm cho họ rất lo lắng, cảm thấy linh hồn rung động.

Thần Nam đã từng trải qua, không còn bộ dạng chấn kinh như lần đầu, nhưng chín người còn lại lần đầu cảm nhận được cổ cảm giác áp ức khủng bố này. Trong lòng người nào cũng thấy sợ hãi vô cùng.

Chín người đều nhìn Thần Nam, hy vọng hắn có thể giải thích tường tận. Thần Nam dài giọng, nói: "Đừng nhìn ta! Ta cũng chỉ biết hơn mọi người không bao nhiêu đâu. Sau khi đến nơi này, ta không có dừng lại, mà trực tiếp xông vào."

Chín đại cao thủ nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ quái. Tuyệt địa khủng bố như thế mà hắn ngang nhiên trực tiếp bước vào, thật không biết nói hắn là cao nhân đại đảm, hay nói hắn là vô cùng lỗ mãng nữa.

Mộng Khả Nhi đưa tay vuốt mái tóc tú lệ, nói: "Bọn ta đến nơi này chính là làm tiền trạm cho các tuyệt đỉnh cao thủ đến sau, nên tận lực thu thập mọi manh mối để có thể cung cấp cho các tiền bối đó. Ta nghĩ rằng bọn ta trước hết nên xem xét kỹ tình hình ngoài cốc đã, sau đó sẽ tiến vào cốc điều tra."

Thần Nam và Mộng Khả Nhi hai người tuy có đối đầu, nhưng đến nước này thì không thể không hợp tác. Thần thái trên nét mặt Thần Nam không có vẻ gì nghi ngờ, vẻ ngoài của Mộng Khả Nhi cũng rất yêu kiều, nhưng chỉ có quỹ mới biết trong tâm họ đang nghĩ chuyện gì.

Ba người một tổ bên ngoài cốc tìm kiếm đã hơn nửa thời thần, không có phát hiện gì đặc biệt có giá trị cả. Bên ngoài cốc không có chim thú gì mà chỉ là vùng chết chóc dị thường. Chốn rừng núi hoang vu hẻo lánh này không có bất cứ gì khác biệt cả.

Mọi người lại tề tụ tại cốc khấu. Mười người đưa mắt nhìn quanh, Mộng Khả Nhi thở dài, nói: "Có vẻ như bọn ta không thể không tiến vào cốc. Ở bên ngoài không thể phát hiện được gì. Nhưng căn cứ theo lời Thần huynh nói, trong cốc có một kẻ như thần tựa ma khủng bố tồn tại. Đi vào sơn cốc chắc chắn là rất nhiều hung hiểm, ta kiến nghị bọn ta nên phân ra thành hai tổ, một trước một sau. Nếu như có nguy hiểm phát sinh, không đến nỗi toàn quân bị tiêu diệt. Phải để lại phía sau ít nhất một người để mang tin tức về."

Thần Nam trông thấy mọi người gật đầu đồng ý, liền ngay tức khắc cảm thấy không ổn. Hắn đã từng đến qua nơi này, là người duy nhất trong nhóm có hiểu biết đối với nơi này, tổ thứ nhất chọn người, hắn nhất định không thoát. Hắn thầm nói: "Quả nhiên không thẹn là truyền nhân của Đạm Thai Tuyền! Lúc này ta phải dùng chút tâm kế mọn thôi."

Thần Nam lập tức phụ họa: "Mộng tiên tử quả nhiên tâm tư cẩn mật, đề nghị này rất hay, ta nguyện ý tiến nhập tổ đầu, khám phá phía trước." Thấy trên mặt mọi người lộ vẻ kính trọng, hắn tiếp lời: "Có điều để tránh quá mạo hiểm, Mộng tiên tử có đạo gia chí bảo Ngọc Liên đài, có thể ngự không cấp tốc phi hành, như quả bọn ta thật sự gặp phải nguy hiểm thì cũng có thể nhanh chóng đào tẩu."

Lời Thần Nam đưa ra ý rất rõ ràng, muốn Mộng Khả Nhi và hắn tại đi đầu. Hắn biết rằng không thể tránh được sẽ thành trở thành thành viên của tổ thứ nhất, nên đã định chủ ý lôi kéo Mộng Khả Nhi cùng chịu chung nguy hiểm với hắn.

Mộng Khả Nhi trong mắt thoáng hiện qua một đạo tinh quang, người khác căn bản không thể trông thấy, nhưng cũng không thể lọt qua mắt Thần Nam, bởi vì hắn cứ nhìn chăm chăm vào nàng. Mộng Khả Nhi không có thể hiện thái độ gì. Có người bước đến gần chỗ nàng đứng, chính là Thiếu chủ Lăng vân của đông đại lục Thập đại tu luyện thế gia Lăng gia. Hắn nói: "Thế này cũng có chút không ổn. Mộng tiên tử trên người có đạo gia chí bảo, nên ở tổ thứ hai. Điều này là để nêu như có phát sinh gì bên ngoài, nàng có thể nhanh chóng giá ngự Ngọc Liên đài thoát khỏi nơi đây, mang mọi phát sinh ở nơi đây nói lại cho bên ngoài."

Lăng Vân nói hợp tình hợp lý, làm người khác không thấy có vấn đề gì. Có điều

Thần Nam sớm đã phát giác khi hắn nhìn Mộng Khả Nhi ánh mắt thường lộ vẻ dị dạng, đoán chắc là hắn đã bị tuyệt đại phong tư của Mộng Khả Nhi mê hoặc, hiện tại nói ra những lời này, quá nửa là tư tâm mà thôi.

Tiêm Long lại trầm ngâm nói: "Ta nguyện cùng Thần huynh đi trước mở đường."

Nữ thần bí ma pháp sư bịt mặt Ngải Lệ Ti cũng nói: "Ta cũng muốn gia nhập vào tổ thứ nhất, thám hiểm phía trước."

Một vài người cũng xông xáo bước lên, muốn tiến nhập tổ thứ nhất. Lúc này, Mộng Khả Nhi mỉm cười nói: "Mọi người đừng tranh nữa, hãy để ta và Thần huynh đi trước mở đường. Như Thần huynh đã nói, ta có Ngọc Liên đài nên nếu quả thật có nguy hiểm, có thể bảo đảm ta và Thần huynh nhanh chóng đào tẩu." Lăng Vân thấy mọi người không có phản đối, cười nói: "Là ta lo xa rồi! Ha ha... Hãy làm như Mộng tiên tử nói đi."

Mọi người bắt đầu tiến vào trong cốc, trừ Thần Nam ra, còn lại chín người đều hít vào một hơi lương khí. Bên trong cốc cảnh tượng rất thảm liệt, bạch cốt sâm sâm đầy mặt đất, lân hỏa u u, thấu phát một cổ tử vong khí tức trầm trọng.

Mỗi người đều cảm giác dựng tóc gáy, nơi này thật đúng là bước vào cửa địa ngục. Nhìn đâu cũng thấy vô vàn bạch cốt ảm đạm vô quang, gió nhẹ nhẹ phất động, trên mặt đất cốt phẩn không biết đã trầm tích bao nhiêu năm theo gió bay đi, lân hỏa lập lòe bất định chiếu xuống giống như vụ khí thảm bạch.

Trong sơn cốc hắc ám trừ những bạch cốt, không còn vật gì khác. Cảnh tượng khủng bố làm những thanh niên cao thủ không tự chủ được bắt đầu nổi gai ốc, một cổ hàn ý chớp mắt chạy dọc từ đầu đến chân.

Sau khi đi vào trong cốc, hương khí của hoa tử vong càng lúc càng nồng hơn. Trong sơn cốc, khí tức tử vong càng sung mãn, rõ ràng là rất quý dị.

Ma khí hướng về chúng nhân hùng dũng lan tới, các vũ giả vội vã phát xuất chân khí nội thể, đấu khí hộ trụ thân thể, các sắc quang mang thiểm hiện. Nữ ma

pháp sư thần bí Ngải Lệ Ti nhanh chóng niệm một câu chú ngữ, quang hoa lam sắc nhàn nhạt như nước chớp mắt đã bao bọc nàng ta vào trong.

Thần Nam có ý đùa bỡn quay sang Mộng Khả Nhi nói: "Mộng tiên tử chúng ta đi thôi."

Mộng Khả Nhi nở nụ cười, thật giống như hoa xuân nở rộ. Tử vong tuyệt địa hắc ám như cũng nhất thời sáng bừng lên. Nàng quay đầu nói với tám người còn lại: "Bọn ta chỉ là vì thu thập tin tức hữu dụng cho tuyệt đỉnh cao thủ, không cần bắt buộc phải tiến vào nơi thâm sâu nhất trong sơn cốc. Vì để tránh kinh động đến kẻ như thần tự ma đó tồn tại trong cốc, bọn ta lấy cốc khẩu làm điểm bắt đầu. Trước tiên cứ trong cự ly hai trăm trượng kiểm tra cẩn thận, xem xem có thể tìm được manh mối gì có giá trị không. Thêm nữa mời các vị luôn sau bọn ta khoảng trăm trượng, nếu như phát giác tình huống bất diệu, bọn ta sẽ lên tiếng cảnh báo."

Mọi người cùng gật đầu.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi cùng nhau hướng vào nơi sâu nhất trong sơn cốc. Sau khi đi được cự ly ước chừng trăm trượng, Thần Nam khẽ cười nói: "Mộng tiên tử đang nghĩ gì vậy, không phải là muốn giết ta tại nơi đây sao? Ta biết người trước đã được liệt vào thập đại thanh niên cao thủ đại lục, có lẽ người có thể giết được ta. Nhưng muốn làm cho thần không biết quỷ không hay, chắc chắn là rất khó đây. Trước khi động thủ người nên suy tính kỹ đã."

Lúc này Mộng Khả Nhi sớm đã thu lại nụ cười, nàng ta lạnh lùng nói: "Ta và người sớm muộn cũng sẽ có một trận chiến, đến lúc đó hy vọng người có thể trốn thoát được dưới kiếm của ta!"

"Người quả là phi thường kỳ tài, có điều hi vọng người vẫn giữ được tâm như lúc đầu, không để sự tình phạm tục nhiễu loạn bình tĩnh trong tâm, càng không nên nhi nữ tình trường. Ha ha..."

Tuyệt mỹ dung nhan của Mộng Khả Nhi bao phủ một làn sương lạnh lẽo, đôi mắt xuất ra hai luồng lãnh điện, sát khí tràn đầy không trung, nàng băng lãnh nói: "Người quả thật quấy nhiễu ta tu hành và cũng biết khá nhiều về công pháp phái ta

đấy. Có điều ta cảnh cáo người nếu còn tiếp tục động đến tâm tư nữa, khi quay về đến Tội Ác chi thành ta nhất định sẽ lấy mạng người." Thần Nam cười cười, nói: "Lấy mạng ta? E là không dễ dàng đâu. Ta có một thứ dự cảm. Trong tương lai, giữa chúng ta nhất định sẽ phát sinh một số sự tình mỹ diệu."

Mộng Khả Nhi lạnh lùng nhìn Thần Nam. Để chống lại ma khí trong cốc, thân thể nàng phát tán ánh sáng mờ mờ thanh lãnh, làm người ta trông vào giống như tiên tử giáng trần. Lúc này nàng ta thực sự đã động chân nộ, ngữ âm băng lạnh, nói: "Người thật đã làm ta động sát ý, không cần phải ép ta."

Thần Nam thấy nàng ta lộ ra sát ý, nói: "Thật là làm người ta khó có thể tưởng tượng, phong hoa tuyệt đại như Mộng tiên tử lại có vẻ mặt băng lạnh như vậy. Tâm trạng người xao động kịch liệt như thế, tựa như trái với tu tâm pháp của Đạm Thai phái đấy!" Mộng Khả Nhi đột nhiên mỉm cười, mắt nhìn vào phía sâu trong cốc, nói: "Nếu người nghĩ là làm nhiều loạn yên tĩnh trong tâm của ta là có thể làm nhiều loạn tu hành của ta, đó hoàn toàn là sai lầm. Mỗi cá nhân đều có thất tình lục dục, không ai có khả năng tâm trung vô dục, chỉ nên thuận theo tự nhiên. Tổ sư của phái ta tại bí điển của phái đã từng đặc biệt đề cập đến. Dung thân nơi thế gian, thể nghiệm nhân sinh bách thái, lý giải các loại nhân tính, có thể cảm ngộ thiên địa chí lý thì mới đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất."

Thần Nam không nén được thở dài nói: "Đạm Thai Tuyền! Người quả nhiên đã đắc..." Lòng hân vô cùng cảm khái. Mặc dù Đạm Thai Tuyền tuy hại hân tu vi gần như tàn phế, nhưng không thể phủ nhận là nữ tử thần bí này thiên tư cao tuyệt, khó gặp trên đời.

Hắn liền quay sang Mộng Khả Nhi nói: "Thể nghiệm nhân sinh bách thái, cảm ngộ thiên địa chí lý, đạt đến thiên nhân hợp nhất, hoặc là nói đến coi trọng tại tu tâm, hiện tại với tu vi của người mà nói, e rằng rất khó giữ tâm linh trong giai đoạn yên tĩnh đó."

Mộng Khả Nhi ngạc nhiên nhìn hắn một cái, nói: "Người đối với công pháp của phái ta quả thật biết không ít. Có điều người đối với ta uống phí tâm tư rồi, ta sớm đã vượt qua được cảnh giới tâm linh yên tĩnh."

"Ha ha... Thật không? Hiện tại nói nhiều vô ích, bọn ta hãy mau xem xét trong cốc nội đi."

Băng sương trên mặt Mộng Khả Nhi dần tan ra, nhưng cũng không có vẻ tươi cười, biến thành dáng vẻ tĩnh lặng như tờ, cùng Thần Nam trước tiên là tại phạm vi trăm trượng với cốc khẩu tìm kiếm mọi thứ. Sau khi đi xa thêm địa vực hai trăm trượng, tám người phía sau thủy chung vẫn giữ khoảng cách cự li trăm trượng với hai người. Mười người tại đoạn địa vực này không ngừng sẫm soi, không ngóc ngách nào là không tìm. Giữa những đồng khô cốt của các chủng loại quái thú có không ít hài cốt của con người. Mọi người đều đoán rằng có thể tìm một vài đoạn binh khí gãy, hoặc là vật tùy thân của người chết. Nhưng bọn họ đã thất vọng, căn bản không có bất kỳ di vật nào có thể tìm thấy. Trong sơn cốc trừ bạch cốt ra, hiển nhiên không có bất kỳ vật phẩm nào khác.

Mười người không thu hoạch được gì, hội tụ lại một lần nữa. Sau khi bàn bạc, Thần Nam và Mộng Khả Nhi tiếp tục tiến lên thêm hai trăm trượng, những người còn lại vẫn giữ cự ly như trước ở phía sau.

Trong tử vong tuyệt địa, ngàn vạn khô cốt lộ trên mặt đất, trong cốc địa một màu trắng xóa. Thần Nam và Mộng Khả Nhi đạp trên những khô cốt, liên phát xuất những tiếng lách cách, rắc rắc kì dị. Thêm vào đó, quỷ địa hỏa lúc sáng lúc tối, rõ ràng là vô cùng khủng bố.

Khi cự ly hai người vào trong cốc đã được bốn trăm trượng. sau khi đến nơi này, ma khí dao động càng lúc càng mãnh liệt, hai người không ngừng kích phát chân khí nội thể, để chống lại ma khí xâm nhập. Vào sâu trong cốc thì cổ mạc đại uy áp càng lúc càng nặng nề, trầm trọng làm bọn họ gần như không thở nổi.

Mười người tại đoạn địa vực này tiếp tục tìm kiếm chung quanh và cũng có phát hiện. Thần Nam tìm thấy tại một núi đầu cốt của cự nhân cao đến mười trượng trên mặt đất một nửa thiết thuẫn bị tàn phá rỉ sét loang lổ. Đó là di vật đầu tiên của người chết mà mọi người tìm thấy.

Mọi người tùm lại, cẩn thận lau sạch những vết rỉ sét trên thuẫn bài. Trên thuẫn bài điêu khắc cổ văn, bất quá do niên đại quá xa, những thứ hoa văn đó cũng đã rất

mờ nhạt.

Chuyển tay nhau chiếc thiết thuẫn, lau sạch những vết tích trên bề mặt nó, một hàng chữ nhỏ do ai đó dùng chỉ lực khắc lên đập vào mắt mọi người. Tất cả đều bị kích động, trên thiết thuẫn lại có văn tự! Đây đúng là manh mối tìm kiếm có giá trị nhất của bọn họ!

Nhưng những văn tự phức tạp, chỉ nhìn là đã biết là loại chữ của mấy ngàn năm trước. Chúng nhân lại nhìn nhau lo lắng.

Thần Nam thở dài, nói: "Ta nhận ra được, những điều nói ở đây thật làm người ta tổn sức kiến giải."

Mọi người kinh dị nhìn hắn chờ đợi. Lăng Vân lên tiếng phá vỡ im lặng: "Trên này nói cái gì vậy?"

"Là hắc... Hắc còn sống..." Thần Nam nhìn vào dòng chữ đọc lên.

Mọi người kinh ngạc, trầm tư suy nghĩ.

Chiếu theo văn tự khắc trên thiết thuẫn mà đoán, 'hắc' ở đây rất có khả năng là chỉ kẻ như thần tặc ma tồn tại sâu bên trong cốc nội. Điều này cho thấy thân phận của hắc không hề nhỏ, quá khứ xa xưa của 'hắc' nhiều khả năng có một thân phận kinh thiên động địa!

Thần Nam trong lòng vô cùng kích động, không một ai muốn biết nơi này ẩn tàng bí mật gì hơn hắc, muốn điều tra chân tướng việc chúng thần bị tiêu diệt vạn niên trước, nơi đây là một nơi rất tốt.

Hắc bước đi, nói: "Khám phá nơi này, nhất định có thể có phát hiện lớn hơn. Ta và Mộng tiên tử lại tiếp tục đi trước, mọi người theo phía sau."

Sau khi thâm nhập đến nơi này, mọi người đã cảm giác được một cỗ mặc đại áp lực, đó là một cỗ uy áp tinh thần. Bọn họ biết là đến từ thứ tồn tại khủng bố tại chốn sâu thẳm trong tử vong tuyệt địa nên khi đã đến được tới đây mọi người cũng có chút ít do dự. Cuối cùng mọi người cũng đồng ý gạt đầu, tiếp tục dò xét.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi sau khi đi được trăm trượng, rõ ràng cảm ứng được một cỗ khí tức không giống bình thường, đến từ nơi sâu trong sơn cốc. Uy áp tinh thần lại tiếp tục tăng thêm, bọn họ đã cảm giác được một cỗ chiến tức phát ra từ linh hồn, cự đại khủng bố tràn ngập trong tâm.

Thần Nam hét lớn: "Không hay rồi, Vô Danh thần ma đã tỉnh..."

Chương 25: Thần Ma Hiện

Mộng Khả Nhi nhanh chóng xuất đạo gia chí bảo Ngọc Liên đài, khoe miệng cười lạnh, liếc nhìn Thần Nam một cái, sau đó đằng không bay lên, hướng ra phía ngoài sơn cốc bay đi. Thần Nam cười khổ. Hắn sớm đã biết, nếu như quả thật có nguy hiểm, Mộng Khả Nhi nhất định sẽ để hắn lại nơi hiểm địa mà không đoái hoài gì.

Trong cốc âm đạm vô quang, tám người phía sau chưa thấy rõ cảnh tượng phía trước, nhưng nghe thấy tiếng Thần Nam cảnh cáo, đều cảm thấy tinh thần đột nhiên chấn động. Tám người lập tức bay ra phía bên ngoài.

Tuy nhiên tất cả đã quá muộn...

Thần Nam vừa mới chạy được ba bước, phía sau người hắn truyền lại một cỗ năng lượng dao động kịch liệt. Một cỗ lực lượng hung bạo vô cùng ném hắn lên không trung, sau đó thì hắn không động đậy được, chỉ có thể đứng lạng trên không trung.

Mộng Khả Nhi đã bay được cự ly mười trượng, cũng lại không cử động được, sau đó như bị một đôi đại thủ vô ảnh dẫn dắt, bị kéo đến trên không, dừng lại đứng bên cạnh Thần Nam.

Thần Nam không thể nói cũng không thể cử động, vừa thấy Mộng Khả Nhi đào tẩu, nhưng chỉ chớp mắt đã bị cường hành kéo đến cạnh hắn. Lòng hắn nổi lên cảm giác khoan khoái khó có thể diễn tả bằng lời, nháy nháy mắt nhìn nàng ta.

Mộng Khả Nhi vô lực, không ngờ được có đạo gia chí bảo Ngọc Liên đài trên tay, cũng khó có thể đào thoát. Nàng trừng mắt với Thần Nam một cái rồi không thèm nhìn hắn nữa.

Tám đại cao thủ cách đó trăm trượng cũng chạy được chừng mười mấy bước,

liền sợ hãi phát hiện thân thể không thể động đậy. Tám người cũng bị một cỗ lực lượng hung hãn ném lên trên không, sau đó cũng bị lôi đến trước mặt Thần Nam cùng Mộng Khả Nhi.

Mười người khốn thân giữa không trung, một chút xíu động đậy cũng không được.

Ma khí dừng động, một cỗ hạo hãn vô cùng uy hiếp tinh thần thành linh đến, mọi người đột nhiên cảm giác tâm trung bị đè nén giống như có một tòa đại sơn đè lên rất khó chịu.

Lúc này, ma vân bao phủ quanh người mọi người đột nhiên kịch liệt lay động, hắc sắc ma khí bắt đầu hùng dũng bành trướng như biển động sóng trào bắt đầu chuyển động dữ dội.

Mười đại cao thủ có một thứ ảo giác, dường như cả đất trời đều bắt đầu rung chuyển. Bọn họ tựa như lá rụng giữa cuồng phong, tựa như thuyền nhỏ giữa biển cả mênh mông sóng dữ, lắc lư kịch liệt, nhồi lên dập xuống...

Sự lay động đã kết thúc, ma vân trong không trung đã hồi phục lại bình tĩnh, bất quá cỗ uy áp tinh thần làm người ta ngột thở đó cường thịnh đến đỉnh điểm, mọi người cảm giác trong não trống rỗng, gần như muốn hư thoát, muốn vỡ vụn.

Một đám ma vân kỳ quái xuất hiện trước thân mọi người, giống như vực sâu địa ngục, nơi đó dường như khác biệt động thiên, tựa hồ liên tiếp bước vào địa ngục. Tử vong khí tức từ nơi đó tán phát ra, bao trùm trên không trung.

Đột nhiên, một điểm huyết hồng quang lượng xuất hiện từ trong ma vân đen như mực đó, bắn thẳng vào mười đại cao thủ. Mười người cảm giác như bị những thanh kiếm sắc bén đâm vào tim rất khó chịu, mỗi người đều muốn hét lên đau đớn.

Thần Nam vô cùng sợ hãi, cảm giác áp lực cực độ như muốn phát cuồng. Hắn đang cân nhắc. Hắn đã cảm ứng được cỗ khí tức quen thuộc đó, ẩn tàng trong ma vân đó là Vô Danh Thần ma! Vô Danh Thần ma đã đến! Cách bọn họ chỉ chừng

một thước!

Trầm trọng uy áp tinh thần nặng như Thái Sơn, mười người liền hãm nhập vào phong cuồng. Tuy nhiên ngay lúc này, áp lực tinh thần cự đại, như thủy triều liền thối lui.

Mười người như được giải thoát, thở ra một hơi dài, cảm giác thân thể tựa hồ cũng đã có thể cử động, tuy vẫn bị một cỗ lực lượng cổ quái bó buộc tại trên không. Trong ma vân, điểm huyết hồng quang lượng đó vẫn còn nguyên, chỉ là phong mang vừa mới này không lộ ra nữa, có điều vẫn nhiên vẫn thấu phát thứ quang mang làm người ta phải sợ hãi.

Mộng Khả Nhi ổn định tâm thần, nhẹ giọng nói: "Vô thượng Thần ma, xin đừng trách tội bọn ta. Bọn ta tịnh không cố ý đả nhiễu ngài tu hành...!¼

"Phành!¼

Trên không, ma khí chấn động kịch liệt, thân thể của mười người trong chớp mắt không bị bó buộc, từ trên cao rơi phịch xuống, xuyên qua tầng tầng ma khí, rơi xuống phía cốt địa bạch mang.

Trừ ma pháp sư Ngải Lệ Ti và Mộng Khả Nhi đạo vũ song tu, còn lại tám người vô cùng sợ hãi. Lúc này bọn họ còn cách địa diện gần ba mươi trượng, nếu như rơi xuống kiểu này, không tan xương nát thịt mới là lạ. Có điều, ngay lúc đó, Ngải Lệ Ti và Mộng Khả Nhi cũng biến thành hoảng loạn. Một người vô pháp thi triển Phiêu Phù thuật trong ma pháp, một người vô pháp khống chế đạo gia chí bảo Ngọc Liên đài, cùng một dạng với tám người kia hướng xuống mặt đất rơi nhanh.

Bên tai mọi người gió rít vù vù, kinh phong mãnh liệt. Tới lúc cách mặt đất chỉ còn hơn một trượng, trong lúc không còn hy vọng sống sót thì thân thể bọn đột nhiên dừng lại vô cùng quỷ dị trên không. Đang rơi nhanh, rồi đột ngột bị dừng tại, vừa tưởng chết lại có thể sống lại, mười người đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời hét lên "A... a a a..."

"Phịch! Phịch! Phịch!..."

Mười người cùng rơi xuống mặt đất.

Ma khí trong cốc dưới đất so với ở trên cao thì ít hơn rất nhiều. Mười người ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đám ma khí yêu dị đó đang ở trên đỉnh đầu, tán phát tử vong khí tức trầm trọng, điểm huyết hồng quang lượng đó ở giữa đám ma vân rõ ràng giống một con mắt.

Mười người nhìn nhau, trong lòng đều dậy lên cảm giác bất lực. Tại đại lục tu vi của họ trong đám thanh niên, tuyệt đối có thể tính vào loại siêu quần, là những nhân vật được xếp hàng đầu, thế nhưng trước mặt Vô Danh Thần ma lại nhỏ bé yếu ớt, căn bản không có lấy một chút lực lượng phản kháng.

Ma vân yêu dị vây quanh mọi người đã chuyển thành một vòng tròn, sau đó đột nhiên tiêu tán chỉ trong sát na. Một ma ảnh cao đại xuất hiện trước mặt mọi người.

Trừ Thần Nam ra, còn lại chín người tóc tai đều dựng đứng, đến cả lông trên người cũng dựng hết cả lên, quá khiếp hãi hét lên.

Ma ảnh cao đại đứng giữa không trung, mái tóc dài màu đỏ máu bay bay trong gió, chính là tóc máu từ nửa bên đầu bị vỡ, trên mắt trái là một đám máu thịt lẫn lộn trắng đỏ hỗn tạp, từng đám não trắng vương trên mái tóc đỏ máu.

Con mắt phải còn hoàn hảo không bị tổn thương thì lại không có tròng trắng và con ngươi, cả nhãn cầu màu đỏ rực, phát ra quang mang màu đỏ máu làm người ta phải sợ hãi. Không nghi ngờ gì, đó chính là điểm huyết hồng sắc quang lượng mà mọi người đã nhìn thấy trước đó, chính là mắt phải của Vô Danh Thần ma đã bắn ra quang mang.

Điều làm mọi người sợ hãi nhất chính là trước ngực lão có một cái lỗ lớn đầy máu, trái tim đã bị người khác, nơi này tán phát thứ huyết sắc quang mang nhức mắt.

Sau lưng Vô Danh Thần ma, bên trái là đôi vũ dực trắng tinh khiết, còn bên phải lại là màu tro đen, hai bên màu sắc tương phản vô cùng!

Đó là hình tượng của tây phương tối vi cổ lão thần ma và thiên sứ cấp cao! Bất quá đôi cánh hai màu như vậy, vừa giống thần lại vừa giống ma!

Chương 26: Hư Thiên Ảo Cảnh

Bọn người Mộng Khả Nhi, tuy đã từ miệng Thần Nam, cũng đã biết được đại khái về ngoài của Vô Danh Thần ma, nhưng lúc này rất khó mà kiểm chế được sự chấn động trong lòng. Người nào người nấy ngây ra như gà gỗ. Một thân thể Thần ma toàn thân bị tàn phá, sống lại đứng trước mặt họ, làm đầu óc của bọn họ nhất thời như tê dại.

Thần Nam quan sát những vết thương sau lưng Vô Danh Thần ma một cách tường tận, muốn ngắm nghía cho thật rõ xem lão có bao nhiêu cánh. Tuy nhiên hẳn đã thất vọng. Sau lưng Vô Danh Thần ma là hai vết thương lớn, đôi cánh bị thiếu đích thị là bị chặt đứt đến tận gốc.

Ma khí dừng động, trên người Vô Danh Thần ma cổ lão đó, y sam rách nát bay phần phật trong gió, phía trên thẫm đầy vết máu, rõ ràng nhìn thấy mà kinh tâm.

Thật sự là người nào đã gây ra những vết thương như vậy cho Thần ma?

Cảm giác sợ hãi của mọi người càng ngày càng tăng.

"Mấy trăm năm qua, cửa của tuyệt địa lại đại khai lần nữa, vì có gì lại chỉ có mười tên nhỏ bé yếu nhược đến vậy? Không ngờ là đến cả một nhân vật tiên thần cũng không có!" Giọng nói của Vô Danh Thần ma trầm thấp, thê lương, nhưng ngoại trừ Thần Nam, không một ai nghe được, bởi vì lão dùng ngôn ngữ của Tiên Áo đại lục thời kỳ viễn cổ.

Đám người Mộng Khả Nhi lén nhìn, tất cả đều không hiểu. Tuy nhiên, làm bọn họ kinh dị vô cùng chính là lúc Thần Nam mở miệng, đương nhiên nói cùng loại ngôn ngữ giống như Vô Danh Thần ma. Bọn họ nghe cũng không hiểu gì.

"Mấy trăm năm qua, người đang đợi cái gì?" Thần Nam nhìn thẳng vào Vô Danh Thần ma.

Vô Danh Thần ma kinh dị vô cùng. Con mắt duy nhất xuất ra một đạo hồng quang.

Thần Nam trong sát na cảm thụ được cỗ đích mạng đại uy áp tinh thần, trong chớp mắt này, tinh thần của hắn gần như muốn vỡ tan

May là cỗ áp lực đó trong nháy mắt đã tiêu biến.

Vô Danh Thần ma trầm giọng nói: "Không ngờ vẫn có người hiểu được ngôn ngữ cổ, thật là làm người ta khó tin tưởng được. Người học từ ai?"

Ánh mắt Thần Nam hiện một tia thống khổ, nói: "Ta chính là người của vạn năm trước, nhưng sau khi chết vạn năm, lại từ trong viên cổ thần mộ sống lại..."

Đây là tối đại bí mật trong lòng hắn. Hiện tại đã gặp được một thần ma của vạn năm trước, chân tướng vạn năm trước, tựa hồ có thể được hé lộ, lòng hắn kích động cùng, gần như phát tiết ra trong tiếng thét: "Ta muốn biết, vạn năm trước đã phát sinh chuyện gì?"

Nhưng Thần Nam đã không hề chú ý, Vô Danh Thần ma khi nghe đến hai từ "vạn năm" thì liền chấn động, không còn bình tĩnh được nữa.

"Xin người hãy nói cho ta biết, vạn năm trước đã phát sinh chuyện gì? Người được gọi là Thần ma Vĩnh Sinh Bất Diệt vì cố gì lại chết? Thần linh của Tiên Áo đại lục và Ma Áo đại lục vì sao lại táng chung? Thần Ma Lăng Viên thật ra là do ai xây nên?" Thần Nam điên cuồng thét to.

Vô Danh Thần ma đột nhiên túm lấy mái tóc đỏ máu, như bị phong cuồng hét lên: "A... Vạn năm trước... Đừng hỏi ta chuyện của vạn năm trước! Ta không thể nhớ. A... Vạn năm trước đã phát sinh chuyện gì? Ai có thể nói cho ta biết? Ai có thể nói cho ta biết! A... Ta là ai? Ta là ai?"

Tiếng hống động trời làm mười đại thanh niên cao thủ khí huyết nội thể nhón nhạo. Mười người đều không trụ được thổ ra một ngụm máu lớn. Tất cả đều bị chấn động lão đảo muốn ngã.

Vô Danh Thần ma bay lên không trung, tiếp tục phong cuồng hét lớn. Mặc đại tinh thần uy áp không được khống chế, lại tấn công về hướng mười người trên mặt đất. Mười đại cao thủ cảm giác thiên toàn địa chuyển, cuối cùng đồng loạt ngất xỉu.

Vô Danh Thần ma trên không trung gầm thét, phát tiết. Cả sơn cốc như cũng rung chuyển theo.

"Ta là ai? Vạn năm trước đã phát sinh chuyện gì?" Lão không ngừng lặp lại, trên không trung, phong cuồng hét lớn. Dòng máu đỏ không ngừng từ lỗ lớn trên ngực phun ra ào ào. Rất khác với máu của thường nhân, máu của Vô Danh Thần ma trên không trung tán phát thứ hồng quang mãnh liệt.

Máu của Thần ma sau khi rơi xuống, đều bị tiêu thất tại không trung, biến thành từng đạo hồng quang, bao phủ bên ngoài thân thể của Vô Danh Thần ma, cuối cùng lại thẩm thấu hết vào trong.

Tiếng hống chấn thiên kéo dài tới ba thời thần. Mười đại cao thủ vài lần tỉnh lại, lại mấy lần hôn mê tiếp.

Khi mười đại cao thủ một lần nữa lại tỉnh dậy, Vô Danh Thần ma đã ngừng gầm thét, bình tĩnh đứng giữa không trung, ngửa mặt nhìn lên màu trời hắc ám. Thân ảnh cao đại đó đáng vẻ trông điêu tàn và cô tịch. Một cỗ bi ý không thể gọi tên, tràn ngập trong tử vong sơn cốc.

Mười đại cao thủ như cũng bị cảm nhiễm cỗ bi ý đó, trong lòng bọn họ cũng trào dâng những tình tự phức tạp: cô độc, vô trợ, cừu hận, tuyệt vọng, tịch mịch...

Bọn họ đều biết đó là tình tự của Vô Danh Thần ma. Trong thời khắc này, bọn họ cảm thụ được trong lòng lão có những cảm giác tuyệt vọng cô tịch cùng bi lương, bi ai vô lực đó...

Vô Danh Thần ma thu hồi mục quang đang nhìn lên bầu trời hắc ám, từ trên không hạ xuống đất, đứng ngay trước mặt mười đại cao thủ. Rõ ràng lúc này lão đã khôi phục thần trí, thu liễm lại tinh thần lực mệnh mông như biển cả đó.

"Không biết quá khứ của chính mình. Không biết bản thân mình là ai, sống như thế này, thật sự có ý nghĩa gì..." Vô Danh Thần ma trầm trầm nói với chính mình.

Đám người Tiêu Phong, Tiềm Long thấy Thần Nam định mở miệng nói, liền bùm miệng hắt lại. Họ sợ hắt lại kích cho Vô Danh Thần ma cuồng tính đại phát.

Thần Nam cười khố, lắc đầu, lắc tay, hàm ý bảo bọn họ buông tay. Chúng nhân hồ nghi nhìn hắt, xác nhận chắc chắn là hắt sẽ không lập lại sự việc lúc nãy nữa rồi mới buông tay ra.

Vô Danh Thần ma đột nhiên nhìn chòng chọc vào Thần Nam, nói: "Vừa nãy người làm ta đã hãm nhập vào hồi ức thống khổ, nhưng ta thật không thể nhớ điểm nào quá khứ. Vạn bất đắc dĩ, ta đành phải phong ấn những lời người nói. Ta đã quên mấy câu người nói rồi, ngàn vạn lần không được nhắc lại, nếu không ta lại mất đi bản tính lần nữa, hủy diệt tất cả..."

Thần Nam thở dài nặng nề. Cũng chỉ vì muốn nhanh chóng hỏi cho rõ về đại bí mật kinh thiên của vạn năm trước, ai ngờ kết cục lại như không. Lão đối với quá khứ không nhớ gì hết.

"Người tu vi thông thiên, toàn thân lại bị tàn phá đến như vậy, nhưng vẫn có thể sống tốt, tại sao lại không tìm đến tiên thần giới tìm đáp án? Nhất định có người biết bí mật của người."

"Ta vẫn sống? Ha ha..." Vô Danh Thần ma ngẩng đầu cười điên cuồng, nói: "Người nghĩ là ta vẫn đang sống sao?"

"Người..." Thần Nam không tự chủ được lùi lại hai bước.

Vô Danh Thần ma ngừng cười, trên nét mặt có một chút tuyệt vọng, một chút bi ai, thở dài nói: "Thân thể ta sớm đã tử vong, người không cảm giác được tử vong khí tức trầm trọng sao? Chính bởi vì ta linh thức bất diệt, hồn phách tàn khuyết vẫn còn tồn tại!"

Thần Nam chấn kinh há hốc miệng, kích động nói: "Người..."

"Linh hồn bị thân thể tử vong bó buộc, Ha ha... rất tức cười đó, nhưng lại là sự thực!" Vô Danh Thần ma ngẩng nhìn bầu trời hắc ám, trầm giọng nói: "Ta cũng không thể rời xa nơi này, tiềm thức nói ta phải vĩnh viễn bảo vệ nơi đây, cho đến khi thế giới này hủy diệt!"

Thần Nam trong lòng dậy sóng. Nơi này thật sự có bí mật gì mà Vô Danh Thần ma không ngờ lại phải vĩnh viễn bảo vệ, hoặc là có cái gì có giá trị để lão bảo vệ? Bản thân lão tựa hồ cũng không biết!

Vô Danh Thần ma thờ dài nói: "Thời gian ta tỉnh táo càng lúc càng ít, thời gian mê thất càng ngày càng nhiều..." Sắc mặt lão đột nhiên chuyển thành âm trầm, nói: "Các người rất may, không tiến vào ngay lúc ta mê muội mất bản tính. Ta không kể các người là người như thế nào, nhưng đã đến nơi đây, tất cả đều phải đúng theo quy củ."

Lão vung hữu thủ, mười đại cao thủ lập tức bị một cỗ lực lượng cuồng mãnh kéo lên trên không. Vô Danh Thần ma trầm giọng nói: "Hư Thiên Ảo Cảnh, bắt đầu!"

Mười người đại kinh thất sắc. Không gian ảm đạm vô quang, lúc này đột nhiên sáng rực lên, một thế giới hoa lệ rực rỡ xuất hiện trước mắt bọn họ.

Nơi đó tiên hoa đầy mặt đất, cỏ xanh thơm ngát, dòng sông nhỏ quanh co lững lờ chảy qua những thảm cỏ xanh đó, những chú hươu nhỏ khả ái, những con thỏ trắng gặp người lạ không hề sợ hãi, trong những lùm hoa chớp chớp mắt hiếu kỳ nhìn mọi người.

Trên không trung âm khí sâm sâm của tử vong tuyệt địa, xuất hiện một thế giới kì dị như mộng tựa ảo này làm mười người ngỡ như đang trong giấc mộng. Bọn họ ngây ngốc nhìn thế giới rực rỡ sắc màu trước mắt, rất lâu không nói được tiếng nào.

"Đây là Hư Thiên Ảo Cảnh ta sáng tạo ra. Ở chốn này các người sẽ phải tự tâm chiến đấu, ai có thể chiến thắng được tâm bản thân, người đó có thể ly khai, còn ngược lại, sơn cốc này sẽ lại tăng thêm một lũ vong linh chi khí." Vô Danh Thần ma vẫy tay, mười người chốc lát đã rơi vào trong thế giới phồn hoa như giấc đó.

Thần Nam vội vàng mang nội dung nghe được, nhanh chóng giải thích cho những người khác nghe. Chín người sau khi nghe xong nhất thời khó hiểu. Tự tâm chiến đấu là như thế nào?

"Các người đã thấy, đã nghe. Có thể là không thật, nhưng tất cả đều là thế giới nội tâm của các người tạo thành, sợ hãi cái gì, là sẽ phát sinh cái đó." Lời nói của Vô Danh Thần ma nhỏ nhưng đầy ý tứ.

Thần Nam lại đóng vai phiên dịch. Lần này chín người tựa hồ đã hiểu ra chuyện, nét mặt mỗi người đều biến sắc.

Vô Danh Thần ma thanh âm lãnh khốc vô cùng, nói: "Bắt đầu từ người đi!"

"Hô!" một tiếng, Mộng Khả Nhi cùng với Ngọc Liên đài bay lên, rơi xuống không xa phía sau bụi hoa.

Vô Danh Thần ma trầm giọng nói: "Áo Cánh mở ra!"

Mộng Khả Nhi bạch y phấp phới, như tiên tử thanh lệ thoát tục, không nhiễm chút khí tức trần thế nào. Nàng tĩnh lặng rẽ bụi hoa ra, bình tĩnh chờ đợi khảo nghiệm sắp đến. Đột nhiên nàng ta kinh hãi kêu lên: "A..." bên cạnh nàng xuất hiện một 'thế giới' kì dị, tất cả đều là những gì quen thuộc, nàng hốt nhiên bị rơi vào.

Đám chín người Thần Nam trong lòng chấn động. Mộng Khả Nhi đứng trong bụi hoa, tự nhiên đã thành một 'thế giới'. Lúc này, cả bọn giống như thần tiên phủ thị chúng sinh, có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi thứ.

Đó là thế giới nội tâm của Mộng Khả Nhi sao? Nơi đó vân vụ nhẹ nhàng trôi, tiên khí hòa hợp, kỳ hoa bảo thụ khắp nơi, đơn giản là giống như một nơi tiên cảnh. Nơi đây chính là Đạm Thai cổ thánh địa trong truyền thuyết? Nàng ta ở nơi đó đang tự tâm tác chiến? Chín người nhìn nhau, trong lòng đầy sợ hãi.

Chương 27: Đạm Thai Tuyền Phong Ấn Đích Ác Ma

Vô Danh Thần ma lãnh khốc nói: "Tất cả mọi người đều phải chiến đấu!"

Chín người trong chớp mắt đã bị phân khai, trong chớp mắt, tất cả đều chìm đắm vào trong thế giới nội tâm của bản thân. Khi Vô Danh Thần ma nhìn vào trong Hư Thiên Ảo Cảnh, đã xuất hiện mười thế giới khác nhau.

"Ảo cảnh do thế giới nội tâm của các người mà tạo thành, nhưng mệnh vận nhân vật do Ảo cảnh làm chủ." Vô Danh Thần ma lạnh lùng nói.

Gần như chỉ chớp mắt, mười người đã chìm đắm vào trong giấc mộng của chính mình, mỗi cá nhân đều bị khổ cùng cực.

Thế giới nội tâm của mỗi cá nhân không giống nhau, tạo ngộ của mỗi người cũng khác nhau. Ảo cảnh và dự tưởng của mọi người có chênh lệch nhiều, khi bọn họ bắt đầu tiến nhập vào Ảo cảnh trong một sát na, sẽ quên hết rất nhiều sự tình, quên hết căn bản đây chỉ là một thế giới hư ảo, quên mất là Vô Danh Thần ma đối với bọn họ đang sinh tử khảo nghiệm. Họ thật sự dung nhập vào trong Ảo cảnh, cảm thấy mọi thứ đều là chân thật.

Vô Danh Thần ma nhìn vào Hư Thiên Ảo Cảnh, bao hàm cả mười 'thế giới'. Các 'thế giới' diễn ra các cố sự không giống nhau, nhưng có một điểm là tương đồng là mười người đều đang trải qua sự tình đáng sợ nhất phát sinh trong đời.

Tinh thần kiệt quệ, làm bọn họ rất nhanh sụp đổ. Tiếng khóc lóc, thảm khiêu, rên rỉ thống khổ... từ các 'thế giới' phát xuất.

Thần Nam vẫn chưa hãm nhập vào 'thế giới' của chính mình, cũng bởi tại tâm trung đang yên lặng tụng tổng quyết huyền công gia truyền: "quan không diệc không, không vô sở không, sở không kí vô, vô vô diệc vô...i¼

Về đoạn tổng quyết này, hần đã thuộc đến mức không thể nào thuộc hơn được nữa, nhưng trong đó ẩn chứa chân ý, thật sự không dễ dàng gì hiểu được. Có điều mỗi lần tụng, hần cảm giác được trong tâm quên hết mọi thứ.

Sau khi hãm nhập vào 'thế giới' của mình, Thần Nam không hề quên bản thân. Là người duy nhất chưa bị ảnh hưởng, hần lớn tiếng tụng tổng quyết gia huyền công truyền: "nhất phiến quang huy chu pháp giới, hư không lang triệt thiên địa diệu, song vong tịch tĩnh tối linh hư...i¼

Vô Danh Thần ma có chút kinh ngạc, sau đó thần sắc bắt đầu biến thành ngưng trọng, liền miệng khen: "Tốt! Tốt! Tốt! Tuyệt! Tuyệt! Tuyệt!" Lão vẫy một cánh tay, 'thế giới' đó của Thần Nam liền tiêu tán.

"Tu vi người tuy thấp, nhưng ngộ tính lại cực cao. Đã có thể triệt ngộ đến cảnh giới như vậy, Hư Thiên Ảo Cảnh này cũng không thể làm khốn chân tâm của người. Người đã vượt qua."

Thần Nam toát mồ hôi. Đây là cảnh giới mà hần đã ngộ đến, đó thật ra là tổng quyết huyền công gia truyền! Hần càng lúc càng thấy được huyền công gia truyền huyền bí mạc trắc, không ngờ làm cho cả một viễn cổ Thần ma không ngừng tán thưởng. Có thể tưởng tượng được ý nghĩa thiết yếu ẩn chứa tu luyện là bác đại tinh thâm đến thế nào!

Vô Danh Thần ma nói tiếp: "Tuy người đã vượt qua, nhưng người phải chờ tất cả mọi người kết thúc sinh tử khảo nghiệm thì mới có thể rời khỏi. Ngoài ra, ta cảm giác được người có chút cổ quái. Ta muốn đưa người tiến vào trong thế giới của những người khác một phen, nhưng người tại thế giới của bọn họ, chỉ là một bàng quan giả, chỉ là một người chứng kiến."

Thần Nam không kịp hiểu. Chưa rõ vì sao Vô Danh Thần ma lại đưa ra quyết định như thế, thì "hồ" một tiếng, hần đã rời khỏi mặt đất, bị Vô Danh Thần ma tống vào thế giới của Mộng Khả Nhi.

Trong con mắt duy nhất của Vô Danh Thần ma hồng quang thiểm thức, trầm giọng nói nhỏ: "Đó thật ra là cái gì, vì có gì mà ta có một chút bất an? Trên người

thanh niên cổ quái này đang ẩn tàng cái gì vậy?"

Trong thế giới của Mộng Khả Nhi, phong thanh cốc thúy, tiên vụ bao phủ. Kỳ hoa nở rộ, cây lạ đầy đất, tiên hạc tung bay, vườn trắng nhảy múa. Thật giống như một cõi tiên cảnh. Tại lối vào tiên cảnh này, đặt một phiến đá xanh rất lớn, trên đó khắc hai chữ cổ tự to: Đạm Thai.

Đây là Đạm Thai cổ thánh địa, khi xưa Đạm Thai Tuyền tại nơi đây truyền đạo thụ pháp, sau đó phá không thành tiên. Tuy đây là ảo cảnh, nhưng tất cả đều được thế giới nội tâm của Mộng Khả Nhi cấu kiến mà thành. Sự tình phát sinh nơi này cũng là hư cấu, nhưng mọi cảnh tượng đều rất chân thật.

Thần Nam bước nhanh vào trong tiên cảnh như mộng tựa ảo, không khí vui tươi lúc trước đã không còn, lúc này đây thăm sát động trời. Một tên ác ma mặt mũi hung tợn đang truy sát theo một bầy tiên nữ, tiên huyết đã chảy đỏ mặt đất tiên cảnh.

Vẻ trầm tĩnh như một tiên tử của Mộng Khả Nhi đã mất thay vào đó là sự hoảng loạn bất kham, lẫn trong bầy tiên nữ, vô lực bỏ chạy, miệng nàng ta luôn hét lên: "Không thể là thật... Không thể là thật được...!"

Ác ma sau lưng bọn họ điên cuồng cười lớn: "Ha ha... Đạm Thai Tuyền! Ta sẽ tự tay phá hủy thánh địa mà ngươi đã một tay sáng tạo nên. Đợi ngày ta phi thăng tiên giới, sẽ là lúc ngươi thành tù binh của ta...!"

Thần Nam chấn động mãnh liệt. Ý muốn của tên ác ma đó và hắn không ngờ lại giống nhau! Nhưng đây chỉ là ảo tưởng trong thế giới nội tâm của Mộng Khả Nhi mà, nàng ta làm thế nào lại có những ý nghĩ này? Thật khó nói trong đầu nàng ta, thật có ác ma đó tồn tại không?

Một bầy tiên nữ hoa dung thất sắc, bọn họ không ngừng hét lên: "Không thể là thật... Người chính là một nhân vật xuất hiện trong giấc mộng của Đạm Thai tổ sư, giấc mộng này không có khả năng trở thành hiện thực."

Ác ma đã dừng thân đứng lại, lạnh lùng nói: "Nếu chỉ là một giấc mộng của

Đạm Thai Tuyền thì ả ta vì cố gì đã từng trong mật điển của phái các người, lưu hạ một trang huyết thư, kể lại mộng cảnh này? Chỉ vì ả ta vốn dĩ đã dự kiến tương lai, ả biết rằng sớm muộn cũng sẽ có ngày ta đột phá phong ấn, biến mộng cảnh thành hiện thực."

Thần Nam chấn kinh. Hắn thấy tên ác ma này và mình khá giống nhau, nhưng cũng có nhiều chỗ không đúng lắm. Khó mà biết được năm đó Đạm Thai thật sự phong ấn một nhân vật đáng sợ đến thế!

Ác ma dương dương tự đắc cười lớn: "Ai có thể ngăn trở được ta. Đường đường Đạm Thai cổ thánh địa, không ngờ không có tới một người có thể làm đối thủ của ta! Hôm nay Đạm Thai phái nhất định sẽ bị tiêu diệt...!¼

Mộng Khả Nhi đột nhiên đứng trong đám người, nói: "Ác ma! Người và tổ sư phái ta kết oán, vì cố gì lại muốn kéo theo những đệ tử vô tội bọn ta? Người nếu có thực lực thì đến tiên giới tìm Đạm Thai tổ sư mà báo cừu. Khi phụ đám hậu bối bọn ta, thì có được gì đâu?"

"Ta đã nói rồi, mọi thứ liên quan đến Đạm Thai Tuyền, ta đều muốn phá hủy! Yên tâm đi, ta không giết mười mấy người các người đâu. Các người là nữ tử mỹ lệ nhất của Đạm Thai cổ thánh địa, cũng là những nữ tử tối tinh khiết trong tâm rất đông bọn nam nhân. Ta nghĩ nếu như tất cả các người biến thành dục nữ, nhất định là một sự kiện thú vị vô cùng, ha ha..." Ác ma cười rất tà ác.

Tất cả nữ tử đều sợ đến hoa dung thất sắc. Người đứng trước mặt bọn họ đích thật là hóa thân của ác ma!

"Tình dục đạo trong Thái cổ lục đại tà đạo, trong bí điển của phái các người cũng có nhắc đến đó. Hôm nay sẽ để các người ném thử một lần, Điều Trùng tiểu kỹ trong Tình dục đạo trung."

Đám nữ tử mỹ lệ này nghe nói xong, toàn thân không tự chủ được run lấy bầy. Thái cổ lục đại tà đạo so với Đạm Thai phái thì còn lâu đời hơn. Thời kỳ Tiên Áo đại lục viễn cổ, Phá diệt đạo, Tuyệt tình đạo, Tình dục đạo,... trong lục đại tà đạo là tối vi cổ lão tu luyện giới, môn phái thần bí, được tôn là tà đạo lục đại thánh địa,

nghe nói thời kì toàn thịnh, đã từng một thời thống nhất tu luyện giới, có thể thấy sự tuyệt cường của lục đạo thế nào.

Chương 28: Ngịch Thiên Cải Mệnh

Mộng Khả Nhi trong lòng sợ hãi đến cực điểm. Tình dục đạo là một phái dâm loạn nhất trong lục đạo, nếu như một nữ tử lọt vào tay người của phái này, thì đúng thật là sống không bằng chết.

Vô số đạo kính khí tụ tập trên thân thể Mộng Khả Nhi, chân khí cổ quái tại nội thể của nàng tán loạn khắp nơi. Nàng cảm giác thân thể càng ngày càng nóng, biết rằng là do thuật pháp trong Tình dục đạo.

Thần Nam đối với Thái cổ lục đại tà đạo không lạ gì. Tại thời kỳ của hắn, lục đại tà đạo đã là tà đạo lục thánh địa, đương nhiên hắn hoàn toàn không biết chuyện lục đại tà đạo sau đó đã từng thống nhất tu luyện giới.

Vạn năm trước Phá diệt đạo trong lục đạo và Thần gia có cừu oán khó có thể hóa giải, Thần Chiến phách tử tà đạo đại ma nhân Đông Phương Vân Phi, đã làm cho lão cái thể ma vương Đông Phương Khiếu Thiên xuất thế, trên đỉnh Nhạc Sơn cùng Thần Chiến tiến hành sinh tử đại chiến.

Sau đó, cái thể ma vương bị thảm bại thần trí thác loạn, đêm tối thâm nhập Thần phủ, làm Vũ Hình bách mạch đứt đoạn. Vũ Hình bất đắc dĩ phải tiến vào Bách Hoa cốc bế tử quan, cùng Thần Nam sinh ly tử biệt.

Khi đó thân võ học của Thần Nam gần như bị phế, hồng nhan tri kỷ ở trong tử cảnh, cuộc sống hôn ám, phế vật làm hắn cuối cùng đã giấu phụ thân, cùng truyền nhân của Phá diệt đạo tiến hành một trường quyết đấu sinh tử, đã kết liễu một mạng sống...

Thần Nam trong lòng nhất động. Bằng trực giác hắn biết được lục đại tà đạo vẫn truyền thừa. Nếu như vậy hắn cũng muốn có thể cùng Phá diệt đạo trong lục đạo tranh chấp một phen.

Hắn lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mắt, biết rằng những thứ này chỉ là ảo giác, trong 'thế giới' này chỉ có hắn và Mộng Khả Nhi hai người là chân thật tồn tại.

Đoan trang tú lệ, phong hoa tuyệt đại Mộng tiên tử khi trước, lúc này đã cời quá nửa sam y, sắc mặt đỏ bừng, hô hấp càng lúc càng gấp gáp. Không một người nào có thể tưởng được Đạm Thai cổ thánh địa đương đại tối kiệt xuất truyền nhân lại có dạng tư thái như thế này. Tình dục làm cho nàng gần như mất hết lý trí.

Thần Nam há miệng trợn mắt. Mộng Khả Nhi như một tiên tử thánh khiết đã không thể nén nổi ham muốn tình dục. Đôi cánh tay trắng như tuyết bạo lộ ra ngoài, không ngừng tự xé bỏ y sam. Mặt người ngọc diễm lệ tuyệt sắc động nhân này đang đỏ bừng như lửa, cặp môi anh đào khê rên rỉ những tiếng nho nhỏ.

Hắn như người say, khi chiếc quần sa bay lên, thấp thoáng có thể thấy đôi chân thon dài tròn trịa, mỡ lì, dẫn dụ người ta nghĩ ngợi xa hơn.

Tiếp theo là một tiếng 'xoạt' nhỏ. Song thủ nhỏ nhắn của Mộng Khả Nhi đã tự xé nội y ra. Da thịt trắng như tuyết khi ẩn khi hiện, hai tòa ngọc phong ngạo nhiên đỉnh lập, bạo lộ ra ngoài, trên đỉnh là hai nụ hoa nhỏ nhắn như hai trái chanh chúm chím hồng hồng kiêu diễm, câu dẫn hồn phách người khác.

Thần Nam cảm thấy Vô Danh Thần ma đứng nên Hư Thiên Áo Cánh vượt quá suy nghĩ thông thường, bỗng nhiên làm cho người ta quên hết tất cả, hoàn toàn dung nhập vào trong thế giới nội tâm của mình. Cổ thánh địa truyền nhân Mộng Khả Nhi băng thanh ngọc khiết, ngày thường vô cùng đoan trang, thánh thiện, giống như một tiên tử, vậy mà thời khắc này đây, trong thế giới này, nàng ta tự nhiên đánh mất bản thân, đã biến thành khiêu khích, thành một vưu vật gợi cảm.

Nhìn tấm thân trần tuyết bạch của nàng, cổ Thần Nam cũng khô lại, máu mũi chảy ra không dừng. Nàng thật băng cơ ngọc cốt trơn bóng mềm mại, nhũ phong tuyết bạch cao vút mềm mại tú mỹ, tấm lưng nhỏ nhắn yêu kiều, tiểu phúc như ngọc bằng phẳng trơn nhẵn, đôi chân ngọc thon dài ưu mỹ, không chỗ nào là không đẹp, không chỗ nào là không dụ nhân phạm tội.

Hắn biết là trong 'thế giới' này mọi thứ chỉ là hư ảo, nhưng Mộng Khả Nhi là

chân thật. Lúc này hắc đột nhiên phát hiện lạc vào một tiên mộng ảo, những nữ tử khác và cả ác ma kia cũng tiêu thất. Chỉ còn lại hắc và Mộng Khả Nhi hai người chân thật tồn tại.

Thần Nam có thể nghe rõ ràng tiếng rên rỉ yêu kiều, hơi thở nhẹ gấp gấp của Mộng Khả Nhi. Nhìn thấy một nửa tấm thân trần hoàn mỹ, hắc cảm giác huyết mạch phồng to, máu chảy nhanh hơn, tim đập thình thịch.

Ngay lúc đó, Mộng Khả Nhi lao về phía hắc thật nhanh.

Hắc hét lên trong lòng: "Vô Danh Thần ma muốn làm gì vậy? Trá hình để lại tiến hành sinh tử khảo nghiệm với ta. Ta đã hãm nhập vào trong ảo cảnh?"

Tuy Thần Nam đối với Đạm Thai phái địch ý rất sâu, đối với Mộng Khả Nhi đã động tà ác niệm, nhưng hiện tại hắc không thể có ý tưởng đó. Vô Danh Thần ma từ bên ngoài đang nhìn chăm chăm vào hắc trong 'thế giới' này, có trời mới biết hắc muốn làm cái gì.

Thần Nam thu liễm tâm thần, cấp tốc lớn giọng tụng gia truyền huyền công tổng quyết: "quan không diệc không, không vô sở không, sở không kí vô, vô vô diệc vô... bất sinh bất diệt, vân tán bích không sơn sắc tịnh, vô khứ vô lai, tuệ quy thiện định nguyệt luân cô..."

Mộng Khả Nhi hoàn toàn mất khả năng tự kiềm chế. Lúc này trong mắt nàng như tràn ngập xuân thủy, gương mặt đầy vẻ xuân tình, da thịt tựa như tuyết đã biến thành sắc phấn hồng, tinh oánh trơn bóng, thấu phát thứ quang trạch dụ nhân. Nàng ôm chặt lấy Thần Nam, trên người hắc cứ xoay qua xoay lại, cọ xát, rên rỉ, thân người mềm mại, giống như là không xương, mềm nhũn dính vào trên thân Thần Nam, không muốn phân ly lần nữa.

Thiên tiên thánh khiết mỹ lệ tuyệt đại giai nhân lúc này hiển nhiên đã biến thành dục nữ, tấn công bằng thứ hương diễm kiều này, làm đầu Thần Nam phát hỏa. Hắc gần như muốn ôm chặt thân thể kiều nhuần vào ngực. Nhưng hắc còn có thể bảo trì được một chút sáng suốt. Hắc biết rõ tất cả đều là Vô Danh Thần ma cố ý xếp đặt. Hắc và Mộng Khả Nhi hiện tại chỉ là hai con cờ trong tay lão, hắc quyết

không thể cùng Mộng Khả Nhi hãm nhập ảo cảnh, trầm luân hạ khứ.

Thần Nam một mặt vừa lớn tiếng tụng gia huyền công truyền tông quyết, một mặt vừa muốn đẩy Mộng Khả Nhi ra, nhưng bỗng phát giác thân thể không thể cử động. Hắn bỗng nhiên mất quyền khống chế đối với thân thể!

Hắn hướng lên cao không hét lớn: "Lão muốn làm gì, lão không phải nói ta đã vượt qua rồi sao Ta tại 'thế giới' của người khác bất quá là một người xem, một người chứng kiến, lão vì cớ gì nói không giữ lời?"

Không một ai hồi đáp hắn. Cả 'thế giới' trù tiếng thờ gập của Mộng Khả Nhi, lại không có một thanh âm nào. Thần Nam ngẫm hiểu rằng Vô Danh Thần ma đã thất tín, dường như muốn tạo khảo nghiệm thêm cho hắn. Trong hương diễm ảo cảnh này, tuy bị kích thích vô cùng, nhưng hắn vẫn cảm giác được có chút bất an, cảm giác được một chút đáng sợ.

Mộng Khả Nhi trên người Thần Nam cứ xoay chuyển, cọ xát, sau đó bắt đầu xé rách y sam của hắn. Từng mảnh vải bay ra, chỉ chớp mắt y sam trên người nàng và Thần Nam bị xé sạch sẽ. Màu da như cổ đồng của Thần Nam thấu phát bảo quang, gây cho người ta một cổ lực cảm. Mộng Khả Nhi kiều khu tình oán như ngọc, không một chút tì vết, có thể gọi là kiệt tác tối hoàn mỹ của thượng thiên.

Nhưng mà trong không khí vô cùng hương diễm này, Thần Nam lại hãm nhập vào trong khổ cảnh vì phát giác cả thanh âm cũng không thể phát ra được. Hắn không cam tâm bị người khác bày trò, cứ liên tục trầm mặc tụng huyền công gia truyền, đối với tuyệt sắc lệ nhân quần chặt, uốn éo trên người, hắn cũng không lý tới.

Đối với kích thích ngoại giới, hắn hoặc có thể nhận biết được mà trầm mặc tụng huyền công để cho tâm trung không bị ảnh hưởng, nhưng mà thứ kích thích ngoại giới bằng dục tính này thật làm hắn phát cuồng. Hắn lại không thể cử động, căn bản là không có khả năng đẩy Mộng Khả Nhi ra.

Thần Nam càng lúc càng lo lắng, lại càng không có cách gì tĩnh hạ tâm. Chân khí nội thể tại kinh mạch bắt đầu lưu chuyển hỗn loạn, tiên huyết từ khoe miệng hắn

không ngừng chảy ra. Hẳn sắp tẩu hỏa nhập ma!

Khi Thần Nam gần như bước vào cảnh vạn kiếp bất phục, trong Hư Thiên Ảo Cảnh, Vô Danh Thần ma sắc mặt biến đổi. Con mắt độc nhất phát ra một đạo hồng quang. Lão nhìn thấy hai quang cầu tại nội thể Thần Nam thiểm hiện, một cái kim quang sáng loé, một cái ô hắc quang lờ mờ, hai quang cầu đều chỉ nhỏ bằng nắm tay, đang đuổi bắt nhau, va chạm vào nhau. Ngoài ra, lão cảm giác được một cỗ khí tức quen thuộc từ vong chi khí rất nặng nề.

Vô Danh Thần ma đột nhiên túm lấy mái tóc dài màu đỏ của mình, hét lớn: "A..."

Trong Hư Thiên Ảo Cảnh mười 'thế giới' đột ngột biến mất, mỗi sự cố phát sinh tại 'thế giới' đều đã đột nhiên kết thúc. Từ trong ảo cảnh bước ra chúng nhân như tỉnh lại từ cơn mộng lớn, mọi người đều khô héo ỉu rũ, bọn họ vừa mới nảy tinh thần rất suy sụp.

Vô Danh Thần ma chỉ tay vào Thần Nam phong cuồng hét lên: "Người là người bị người ta Nghịch thiên cải mệnh! Người cũng là một người chết! Thần ma chỉ lực trên người người cũng khó che giấu được tử vong chi khí tức hạo hãn như biển cả! Nghịch thiên cải mệnh... A..."

Ngoại trừ Thần Nam ra thì không một ai có thể hiểu được những lời của lão, Vô Danh Thần ma đã lại bị điên cuồng lần nữa, lão như bị điên lên, lao thẳng vào sâu trong Hư Thiên Ảo Cảnh.

Khi Vô Danh Thần ma biến mất, mặc đại tinh thần uy áp cũng tiêu biến, mọi người sắc mặt trắng bệch, tinh thần mọi người lúc này gần như suy sụp nguy hiểm.

"A..." Mộng Khả Nhi kinh hãi kêu lên. Lúc này trên người nàng ta không một tấc vải che thân, đôi cánh tay trắng như tuyết thì đang mềm mại vòng trên cổ của Thần Nam. Cả hai người đều trần trụi đang quất quýt dính vào nhau.

Tám người bên ngoài, qua những khe hở của cây lá, có thể trông thấy cảnh tượng hiếm có ở đây. Cả tám đều kinh ngạc há hốc miệng. Bọn họ thật không thể

nào tin được sự thật trước mắt, Đạm Thai thánh địa truyện nhân Mộng tiên tử bằng thanh ngọc khiết cánh nhiên cùng với một nam nhân xích lửa ôm ấp cùng một chỗ, tư thái hương diễm, ái muội đến cực điểm.

Đó là một loại dụ hoặc nguyên thủy, Mộng Khả Nhi tuyệt mỹ, thân thể kiều my, làm cho bất cứ người nào cũng đều không thể kháng cự, tất cả nam sĩ đều cảm giác được một cổ khí tức dị dạng, thậm chí là cả nữ bạo long kị sĩ Lệ Toa và ma pháp sư thiên tài Ngải Lệ Ti cũng trở mắt nhìn mất một lúc.

Mộng Khả Nhi như thiểm điện thối lui. Nàng ta không dám tin, hết nhìn vào Thần Nam, rồi tự nhìn lại mình, sau đó phát ra một tiếng thất thanh: "A..."

Lúc này nàng và Thần Nam cả hai đều cùng xích lửa, thân thể như tuyết trắng nõn, băng cơ ngọc cốt trơn bóng mềm mại, nhũ phong tuyết bạch cao vút mềm mại tú mỹ, chiếc lưng nhỏ nhắn yêu kiều, tiểu phúc như ngọc băng phẳng trơn nhẵn, đôi chân ngọc thon dài ưu mỹ, không chỗ nào là không đẹp, không chỗ nào là không dụ nhân phạm tội.

Nhưng lúc này thân thể Mộng Khả Nhi đang run rẩy, nàng ta đơn giản là không thể tin vào sự thật trước mắt. Một lúc sau nàng mới hoàn hồn, vội vã mặc y sam rách nát lên người, rồi chỉ tay vào mặt Thần Nam, run rẩy nói: "Người... Người... người..."

Nhưng trong lúc này, đối với những việc phát sinh bên ngoài Thần Nam tựa hồ không biết gì cả. Hắn không ngừng nhớ đến lời nói của Vô Danh Thần ma bên tai: "Người là người bị người ta Nghịch thiên cải mệnh! Người cũng là một người chết! Thần ma chi lực trên người người cũng khó mà che giấu được tử vong khí tức cuồng bạo như biển cả! Nghịch thiên cải mệnh... A..."

Chương 1: Sinh Tử Chi Mê

Trong Hư Thiên Ảo Cảnh, tiên khí dày đặc, những loài hoa kỳ lạ đua nhau nở, cỏ xanh phủ khắp mặt đất, tiên hạc bay lượn, bạch vũ vân vui mừng nhảy nhót giống như trong cõi tiên.

Tuy nhiên ở thế giới tươi đẹp hài hòa thế này lại có ám lưu tràn ngập. Tám nam nữ thanh niên đang chú ý quan sát một nam một nữ trong đám hoa. Trên thân nam nhân không có một mảnh vải, thân hình trần trụi phát ánh sáng nhẹ nhàng, nhưng hai mắt gã lại âm đạm vô thần, vẻ mặt hoảng hốt.

Người con gái mặc dù quần áo xộc xệch, tóc tai rũ rượi, nhưng khó có thể che lấp được vẻ đẹp tuyệt thế. Thân hình duyên dáng yêu kiều của nàng phát ra luồng khí thánh khiết, làn da trắng như tuyết, da thịt mịn màng ẩn hiện. Tuy nhiên lúc này trên dung nhan xinh đẹp lộ ra vẻ xấu hổ giận dữ. Cô nàng lấy tay chỉ nam nhân lỏa thể ở trước mặt, một câu cũng không nói được lên lời, toàn thân hơi run rẩy.

Mông Khả Nhi không thể ngờ rằng lại có một ngày như thế này. Đường đường là truyền nhân kiệt xuất nhất của Đạm Thai cổ thánh địa lại cùng với một người đàn ông lỏa thể quần lấy nhau. Điều này khiến cho nàng ta vô cùng xấu hổ và tức giận. Lòng nàng rối loạn như muốn điên lên.

Ba người thanh niên nam nữ ở bên ngoài nhìn nhau. Bọn họ sao có thể nghĩ rằng có thể xảy ra cảnh tượng như thế này chứ. Truyền nhân của Đạm Thai cổ thánh địa trong mắt mọi người vô cùng thánh khiết. Truyền nhân kiệt xuất nhất Mộng Tiên Tử từ trước tới giờ đã có danh tiếng không nhỏ ở đại lục, là hóa thân của chính nghĩa, là biểu tượng của vẻ đẹp và sự trinh tiết, là tiên tử xuống phàm trần, nhưng trước mắt lại...

Thần Nam căn bản không cảm nhận được ánh mắt khác thường của tám người đó. Dường như hắn cũng chưa nhận thấy giai nhân tuyệt thế trước mắt đang bùng

bừng sát khí trong người. Hai mắt vô thần, hần đang dùng ngôn ngữ của người viễn cổ Tiên Huyền đại lục, lầm bầm: "Ta là người bị người ta Nghịch thiên cải mệnh... Ta là một người chết... Sức mạnh Thần ma cũng khó có thể che lấp được tử khí mệnh môn như biển cả đó... Nghịch Thiên Cải Mệnh..."

Lời nói của Vô Danh Thần ma làm tâm trí hần chấn động mãnh liệt. Hần dường như hiểu ra điều gì, cảm thấy trong lòng vô cùng buồn khổ.

"Nghịch thiên cải mệnh là một sự cứu mạng đầy thiện ý hay là còn có một âm mưu gì khác nữa? Người đã Nghịch thiên cải mệnh cho ta là ai? Là hần tặng cho ta sức mạnh của Thần ma hay là sự tích tụ của Thần Ma Lăng Viên? Ta là một người chết đang sống hay sao? Trên người ta quả thật có tử khí mệnh môn như biển cả hay sao? Ta rốt cuộc là được người ta vô tình cứu hay là bị người ta khống chế vận mệnh đây?" Thần Nam trong lòng đầy nghi ngờ. Hần cứ tự hỏi đi hỏi lại mình.

Gió thổi nhẹ nhàng, Lục Ngọc Bảo Thụ lay động phát sáng, từng trận hương thơm ngào ngạt thấm sâu vào mỗi người. Chỉ có điều suy nghĩ của mọi người lúc này thật khó đoán biết.

Từ chỗ hai người, một cỗ sát khí lạnh lẽo mãnh liệt lan ra xung quang. Cỗ sát khí lạnh thấu xương này khiến cho mọi người xung quang run rẩy. Một luồng kiếm khí phóng lên trời, sau đó hạ xuống chém thẳng về phía Thần Nam.

Mộng Khả Nhi phần nộ ra đòn, phi kiếm phóng ra, kiếm quang rực sáng, tràn đầy sát khí, chém thẳng xuống đầu Thần Nam.

Thần Nam mặc dù rơi vào trạng thái mơ màng nhưng không phải tinh thần đã hoàn toàn mê loạn. Sát khí đáng sợ trong chớp mắt làm hần bình tĩnh. Bản năng tự vệ trỗi dậy thúc đẩy hần vận Thần Hư Bộ nhanh chóng tránh sang một bên.

Phi kiếm có liên hệ mật thiết với tinh thần của tu đạo giả, hành động theo tâm ý tu đạo giả, trong khoảng cách gần có thể tùy ý điều khiển giống như dùng tay. Lúc phi kiếm đâm không trúng lập tức nó thay đổi phương hướng, hóa thành một luồng ánh sáng cầu vồng rực rỡ một lần nữa bay tới tấn công Thần Nam.

Lãnh khí mãnh liệt khiến cho nhiệt độ của không khí ở xung quanh nhanh chóng hạ xuống. Sát khí khủng khiếp phát ra khiến cho những động vật nhỏ bé ở quanh đó sợ hãi bỏ chạy toán loạn. Không khí hài hòa đột nhiên biến mất, những luồng kiếm khí vang lên "soạt soạt" phóng ra xung quanh, những bông hoa dập nát, những chiếc lá rách tươm rơi xuống lá tả, mảnh vụn bay khắp nơi.

Xung quanh đám hoa giống như rơi vào một mùa đông giá rét. Kiếm khí ngút trời bay ngang dọc, phi kiếm quang hoa bắn ra tứ phía đuổi theo Thần Nam chém ngang chém dọc. Nếu như không phải hắn có bộ pháp lợi hại vô cùng thì sớm đã bị thương dưới phi kiếm rồi.

Thần Nam dần dần tỉnh táo lại. Hắn đương nhiên biết được rằng tại sao Mộng Khả Nhi phải giết hắn, nhưng lúc này đây tất cả những giải thích đều chẳng có tác dụng gì. Thị thị phi phi trong lòng hai người đều hiểu rất rõ, đối phương muốn giết hắn chính là vì phản ứng bản năng khi phản nộ.

Hắn rút trường kiếm ở sau lưng ra, vung kiếm chống lại phi kiếm với sát khí ngùn ngụt trên không trung. Ánh sáng lấp lánh màu hoàng kim phát ra từ trường kiếm va chạm vào phi kiếm làm quang hoa bắn ra tung toé, phát ra một luồng ánh sáng chói mắt. Không khí xung quanh cuộn xoáy mãnh liệt, khiến cho cây cối xung quanh bị bẻ tới mức cành rơi lá rụng. Phi kiếm sau khi bị ngăn cản cũng chỉ dừng lại giây lát sau đó lại như mới bắt đầu, tốc độ không hề thay đổi, lại tiếp tục nhanh chóng chém về phía Thần Nam.

Thần Nam kinh ngạc, thầm sợ hãi trước võ công cao cường của Mộng Khả Nhi. Hắn vội vàng tập trung toàn bộ công lực của toàn thân dồn lên cây trường kiếm. Cây trường kiếm được rèn bằng thép chỉ trong chớp mắt từ hợp kim thép hóa thành vàng. Trường kiếm kim quang lấp lánh, kiếm khí dày đặc, nó giống hệt như một sinh mệnh nhẹ nhàng rung động, phát ra từng đợt ánh sáng lấp lánh.

Trường kiếm màu hoàng kim lao thẳng vào thanh phi kiếm có ánh sáng chói mắt, kèm theo là một tiếng nổ lớn. Quang mang rực rỡ phát ra xung quanh, người Thần Nam bay ngược ra. Trường kiếm trong tay hắn nghiễm nhiên bị chém gãy, chỉ còn lại một đoạn trong tay hắn. Hắn cảm thấy ngực mình đau tức, cổ họng có gì đó

ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Lúc này, hẳn cuối cùng đã hiểu được mình và Mộng Khả Nhi quả thật có một cách biệt không nhỏ. Truyền nhân kiệt xuất nhất của Đạm Thai cổ thánh địa quả nhiên không tầm thường, quả nhiên không hổ là một trong mười cao thủ thanh niên hàng đầu của đại lục, không hổ là truyền nhân hậu bối của Đạm Thai Tuyền.

Mộng Khả Nhi bạch y tung bay, trên dung nhan tuyệt mỹ vẻ xấu hổ phần nộ dần biến mất. Tuy vậy sát khí trong mắt nàng thì không hề giảm đi chút nào, cánh tay múa lên, phi kiếm lại một lần nữa bay tới chém Thần Nam.

Thần Nam tức giận vô cùng. Ma Công kinh thiên động địa trong người cũng chuyển biến theo tâm trí hắn, huyền công không ngừng trào dâng, bắt đầu vận chuyển. Hắn đang chuẩn bị cho một trận đại chiến.

Trong lúc này, đệ nhất cao thủ của Thần Phong học viện là Tiêu Phong và cao thủ thần bí của Tiên Vũ học viện là Tiềm Long đồng thời ra tay. Hai người thân thủ nhanh như tia chớp xông lên, ở chỗ cũ chỉ để lại hai tàn ảnh. Một đao một kiếm đan chéo đánh vào phi kiếm.

"Choang! Choang! Choang!"

Cùng với tiếng nổ kinh thiên, cả ba người Mộng Khả Nhi, Tiêu Phong, Tiềm Long đều lão đảo. Ba người đều bất giác lùi lại phía sau một bước, phi kiếm quang hoa tứ xạ bay trở về trong tay của Mộng Khả Nhi, sát khí trong hiện trường giảm đi, lại trở về bình thường.

Những người đứng xem xung quanh kinh ngạc. Thực lực của Mộng Khả Nhi quả thật cao cường vô cùng, hai cao thủ liên thủ lại cũng chỉ có thể cầm hòa với nàng ta. Tuy nhiên Thần Nam lại không cho rằng như vậy. Hắn đứng gần nhất nên đã nhìn thấy Tiêu Phong và Tiềm Long đang giấu thực lực không toàn lực ra tay. Tuy vậy cũng có thể thấy rằng thực lực của Mộng Khả Nhi quả thực vô cùng cường đại.

Tiêu Phong mặc dù tướng mạo thô kệch nhưng không phải là một người thô

thiến. Gã khuyên giải: "Hai người xin bớt giận! Lúc này chúng ta nên đoàn kết lại. Người mình cả, không nên động tới binh đao. Chúng ta nên đồng tâm đối phó với bên ngoài, nghĩ cách để rời khỏi nơi này."

Tiêm Long cũng nói một cách nghiêm túc: "Tiêu huynh nói rất đúng! Chúng ta tuyệt đối không nên thù hằn lẫn nhau. Vừa nãy chúng ta đều rơi vào ảo giác đáng sợ, những sự việc xảy ra trong ảo giác đều là... "hiếu hãm" thôi, đây không phải là lỗi của ai cả. Tất cả đều là do Vô Danh Thần ma."

Thần Nam nhân cơ hội này vội vàng nhặt quần áo rơi trên mặt đất mặc vào người.

Lúc này những người khác đều lần lượt bước tới khuyên giải Mộng Khả Nhi. Tình hình mặc dù vẫn rất căng thẳng nhưng cục diện động binh đao không còn tồn tại.

Mộng Khả Nhi dần dần bình tĩnh lại, suy nghĩ những hình ảnh trong ảo giác, khuôn mặt nàng ta có chút nghĩ ngợi. Trong ảo giác đáng sợ nhưng lại âm áp đó, lại chính là nàng chủ động nhào về phía Thần Nam. Hơn nữa cũng chính là nàng đã cởi quần áo của cả hai người!

Mộng Khả Nhi không hổ là truyền nhân kiệt xuất nhất của Đạm Thai cổ thánh địa, chỉ trong thời gian ngắn nàng đã thu lại sát ý trên khuôn mặt, vẻ mặt lại bình tĩnh, tuyệt đối không nhắc tới chuyện ban nãy như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nàng nhìn mọi người một lượt sau đó nói: "Mọi người! Chúng ta hơi lỗ mãng rồi, quả thật không nên vào nơi sâu nhất của mảnh đất chết này, bây giờ bị nhốt trong Hư Thiên Áo Cảnh, chỉ e rằng khó có thể thoát được ra ngoài."

Tất cả mọi người đều không nói gì. Lúc này ai cũng chẳng có cách để thoát ra khỏi nơi này. Mặc dù Vô Danh Thần ma không ở bên cạnh nhưng bây giờ bọn họ cũng đã bị cách ly với thế giới bên ngoài, căn bản không biết làm thế nào để thoát khỏi màn ảo giác này. Nơi đây dường như trở thành một thế giới khác.

Thần Nam thầm than, Mộng Khả Nhi quả nhiên lợi hại, xảy ra chuyện căng

thẳng như vậy nếu như là người con gái bình thường sớm đã xấu hổ giận dữ vô cùng rồi, làm sao có thể mặt không biến sắc đứng ở nơi đây. Nhưng nàng ta dường như không quan tâm, không thể quan sát được một chút thay đổi nào. Thần Nam trong lòng chấn động, Mộng Khả Nhi quá giống Đạm Thai Tuyền, tâm tư thâm trầm, sau này cần phải tăng cường phòng bị.

Mọi người lúc này trong lòng đều đang đầy trăn trở, đều nghĩ xem nên làm thế nào để thoát ra khỏi nơi này.

Thần Nam cẩn thận nhìn qua mọi người một lượt, phát hiện Thiếu chủ Lăng gia - một trong mười đại tu luyện thế gia của Đông đại lục - Lăng Vân là đang nhìn hắn có chút oán hận. Điều này khiến hắn trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Tuy nhiên ánh mắt tầm tối đó nhanh chóng biến mất.

Thần Nam từ trước tới giờ đều cảm thấy vị Thiếu chủ Lăng gia mặt mày sáng sủa, anh tuấn này dường như vẻ ngoài và suy nghĩ không giống nhau. Mặc dù cử chỉ lời nói của anh ta đều thể hiện ra là được giáo dục rất tốt, nhưng Thần Nam vẫn cảm thấy có chút gì đó giả tạo. Đương nhiên đây hoàn toàn chỉ là một loại trực giác bản năng.

Lúc bước vào vùng đất chết, lúc Mộng Khả Nhi đề nghị chia thành hai nhóm đi tìm kiếm, Lăng Vân luôn cố gắng bảo vệ Mộng Khả Nhi, tìm lý do để nàng đi phía sau. Thần Nam lúc đó nhìn thấy có chút manh mối, có thể thấy rõ ràng, tỏ ý tốt với Mộng Khả Nhi, đương nhiên có thể coi là theo đuổi. Tuy nhiên trong tình hình như vậy, rõ ràng lộ ra sự ích kỷ của anh ta, nguy hiểm đôn cho người khác, an toàn dành cho "người của mình".

Lúc này, Thần Nam nhìn thấy vẻ oán hận trong mắt gã, trong lòng biết rằng gã ta hận hắn và Mộng Khả Nhi lắm thể quần quýt, tuy nhiên có thể oán giận hắn được sao? Đánh giá của hắn đối với Lăng Vân lại giảm xuống. Gã này rõ ràng không phải là tốt đẹp gì, bề ngoài và suy nghĩ bất nhất, đúng là một kẻ rất độc địa.

Lúc này, nữ ma pháp sư bịt mặt Ngải Lê Ti của Huyền Ma Học viện thần bí quay đầu lại hỏi Thần Nam: "Thần huynh! Tại sao huynh lại có thể nói chuyện được với Vô Danh Thần Ma vậy? Huynh làm sao có thể hiểu được ngôn ngữ của nó?"

Những người khác cũng có nghi ngờ này, nghe xong mọi người đều nhìn về phía hắn.

Thần Nam sớm đã biết bọn họ sớm muộn gì cũng hỏi tới câu hỏi này, sắc mặt không hề thay đổi trả lời: "Tôi lớn lên ở một sơn thôn nhỏ cách biệt với thế giới bên ngoài. Nơi đó tương đối lạc hậu, không có liên hệ gì với thế giới bên ngoài. Ngôn ngữ ở nơi đó rất cổ xưa, dường như không có thay đổi gì cùng với sự thay đổi của thế giới bên ngoài. Chính vì vậy mà tôi có thể xem hiểu cổ văn, nghe hiểu được ngôn ngữ cổ. Ngôn ngữ mà Vô Danh Thần ma nói giống như loại ngôn ngữ trong tiểu sơn thôn kia, vì vậy tôi có thể nghe hiểu được."

Mọi người nghe xong lời hắn nói bán tín bán nghi, chứ không hoàn toàn tin tưởng, nhưng cũng không có cách nào có thể tiếp tục thăm dò.

Đúng lúc trong lòng mọi người còn đang nghi ngờ, trên không trung truyền tới từng đợt dao động năng lượng mạnh mẽ. Một ma ảnh cao lớn bay tới mặt đất tràn ngập hoa tươi, lúc này mọi người cuống cuồng phát hiện ra sự trở về của Thần ma.

Một luồng áp lực cuộn cuộn như biển cả từ trên không trung dồn xuống, mọi người đều vô cùng sợ hãi, không khí nặng nề đè nén xuống khiến cho họ thở không ra hơi, mỗi người trong lòng đều vô cùng khó chịu. Tuy nhiên Vô Danh Thần ma rất nhanh thu lại luồng không khí đáng sợ đó, về mặt mọi người lại dần dần hồi phục lại

Vô Danh Thần ma từ trên không hạ xuống, đôi cánh hai màu của Thần ma đập làm dậy lên từng trận cuồng phong, lỗ lớn trước ngực ông ta máu ròng ròng phát ra hồng quang rực rỡ, nửa đầu nát bét vô cùng dữ tợn, đáng sợ. Không còn nghi ngờ gì nữa, lúc này ông ta đã tỉnh lại. Ông ta đứng trước mặt mọi người, một mắt nhìn không chớp về phía Thần Nam, phát ra ánh sáng màu đỏ huyết giống như muốn xuyên qua người hắn.

Giọng nói của ông ta nhỏ nhưng rất mạnh mẽ: "Tại sao? Tại sao trong lòng ta lại mù mịt như thế này? Tại sao ta cảm thấy từ người cảm giác quen thuộc, dường như ta được nhìn thấy chính mình. Người và ta dường như là một loại người! Không còn nghi ngờ gì người cũng chính là một người bị người ta Nghịch thiên cải

mệnh, nhưng không chỉ như vậy! Trong người người tốt cuộc có ẩn giấu điều gì? Tại sao khiến cho ta cảm thấy vô cùng không yên? Sức sống mạnh mẽ, không khí chết chóc cuồn cuộn, tại sao sinh tử là hai loại sức mạnh có tính chất khác nhau lại có thể đan lẫn vào nhau, trên người người tốt cuộc ẩn giấu bí mật như thế nào đây?"

Thần Nam yên lặng nhìn Vô Danh Thần ma, nhưng tim hắn đập loạn lên không ngừng. Vô Danh Thần ma mặc dù quên đi rất nhiều chuyện trong quá khứ, nhưng lại nhắc tới chuyện hắn là người bị người ta Nghịch thiên cải mệnh, Thần ma dường như nhìn thấy hết một số chuyện khó hiểu trên người hắn. Có lẽ ông ta có thể cho hắn biết bí mật tại sao hắn có thể sống lại!

Các cảm giác phức tạp chờ đợi, bất an, căng thẳng, sợ hãi trong lòng hắn đang đan xen với nhau. Hắn muốn tìm hiểu chân tướng, nhưng lại sợ biết được chân tướng.

Trên người Vô Danh Thần ma phát ra tử khí cuồn cuộn. Ông ta lại nói Thần Nam cũng là một người chết, sức mạnh Thần ma cũng khó có thể che lấp đi tử khí cuồn cuộn như biển cả! Theo như cách nói của ông ta, Thần Nam thật không dám nghĩ tiếp. Hắn cũng không dám tin. Trong lòng hắn là cảm giác sợ hãi vô cùng.

"Người đến từ đâu? Rốt cuộc người là ai? Người có thân phận như thế nào?" Vô Danh Thần ma giọng nói trầm xuống, vẻ mặt nghiêm trọng, dường như những vấn đề này đều bao hàm những sự tình vô cùng to lớn.

Bí mật sắp sửa được mở ra, Trong lòng Thần Nam vô cùng xúc động, câu đố sinh tử bao vây lấy hắn dường như sắp sửa lộ ra.

Chương 2: Thủy Năng Đào Li

Thần Nam vô cùng kích động, đang định sắp xếp từ ngữ để nói, nhưng dường như lại nhớ ra điều gì. Hắn lại thở dài nói: "Tôi cũng muốn trả lời ông, nhưng tôi sợ ông lại nổi khùng lên lần nữa. Lúc trước tôi đã từng hỏi ông một số chuyện, kết quả khiến ông rơi vào tình trạng điên cuồng, sau đó chính ông còn phong ấn những lời nói tôi nói. Bây giờ tôi muốn nói nhưng lại không dám nói."

"Ra là như vậy..." Vô Danh Thần ma trầm ngâm im lặng, một hồi lâu mới nói một cách nghiêm nghị: "Ta quả thật có nhìn thấy một số sự việc khó lý giải ở trên người người. Ta không biết tại sao lại như vậy, ta cũng không biết là ai đã làm thế. Đợi khi nào ta giải quyết xong bọn này, sẽ nói chuyện hãn hoi với người." Ông ta chỉ tay về phía chín người Mộng Khả Nhi.

Tay phải Vô Danh Thần ma vung lên. Hư Thiên Áo Cảnh trong chớp mắt đã tách ra một vết nứt lớn. Một vùng đất chết vô cùng tối tăm hiện ra trước mặt mọi người, phát ra ma khí ẩn hiện có thể nhìn thấy những bộ xương trắng dày đặc trên mặt đất.

Thần Nam lo lắng. Xem ra ý của Vô Danh Thần ma là sẽ ra tay với chín người kia, hãn vội vàng nói: "Khoan đã! Ông không thể giết bọn họ!" Mặc dù hãn và chín người kia tình cảm cũng chẳng thấm thiết gì, nhưng hãn đương nhiên vẫn là người đồng hành của bọn họ. Hãn không thể cứ giương mắt nhìn bọn họ phải chết!

"Bọn họ không có một kẻ nào có thể qua được khảo nghiệm Hư Thiên Áo Cảnh. Theo như lời ta nói ban đầu, bọn chúng đều phải chết. Tuyệt địa lại có thêm mấy u hồn!"

Chín người dường như cũng cảm thấy nguy hiểm. Cảm thấy Vô Danh Thần ma sắp ra tay, đệ tử tục gia kiệt xuất của chùa Thiếu Lâm là Vương Thiên vội vàng hỏi: "Thần huynh! Ông ta nói gì thế?"

Thần Nam nhanh chóng phiên dịch lời của ông ta cho mọi người nghe, sau đó khuyên giải Vô Danh Thần ma: "Khảo nghiệm Huyền Cảnh đã kết thúc đâu, nên ông vẫn chưa thể giết bọn họ được. Cũng chính vì ông đột ngột dừng Hư Thiên Ảo Cảnh lại nên chưa thể tính là kết thúc được."

Vô Danh Thần ma lắc đầu, giọng trầm kiên định nói: "Bọn chúng căn bản không có cách nào chiến thắng chính con tim của mình. Thất bại đã được định sẵn. Cái giá của sự thất bại chính là cái chết." Ông bước nhanh về phía trước. Áp lực tinh thần mãnh mẽ trong chớp mắt lan tỏa. Chín người đều cảm thấy run rẩy từ sâu trong tâm linh. Nỗi sợ hãi cái chết tràn ngập trong lòng, bọn họ biết rằng tính mạng mình sắp kết thúc!

Đúng lúc này Mông Khả Nhi đột nhiên dùng ngôn ngữ Tiên Huyền đại lục thời kì viễn cổ không sôi thét lên: "Vạn năm... vạn năm trước... xin hãy nói cho ta, vạn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thần ma hiệu là Vĩnh Sinh Bất Lai tại sao lại chết? Thần linh của Tiên Huyền đại lục và Ma Huyền đại lục tại sao lại được mai táng cùng nhau? Thần Ma linh viên rốt cuộc là do ai xây dựng lên?"

Mọi người đều ngạc nhiên. Không hiểu tại sao nàng ta có thể biết được thứ ngôn ngữ cổ xưa này của Thần ma. Điều này thật sự khiến người ta không tài nào hiểu nổi. Vô Danh Thần ma nghe xong những lời này, giống như bị kích động, hai tay túm lấy mái tóc màu đỏ hoe của mình, ngửa mặt lên trên gầm lồm. Tiếng gầm vang rền tới mức sắc mặt mọi người đều trở nên trắng bệch. Áp lực tinh thần khủng khiếp khiến cho đầu óc mọi người như muốn nổ tung.

Ma pháp sư thần bí bịt mặt Ngải Lệ Ti thể chất yếu nhất bị năng lượng lớn của tiếng gầm lan tỏa trong không gian làm cho hôn mê, yếu ớt ngã xuống đất. Thần Nam đứng gần Vô Danh Thần ma nhất nên cũng khó có thể tránh được phải chịu ảnh hưởng của dao động sóng đáng sợ cuộn cuộn bên cạnh mình, liên tiếp ba lần thổ ra máu tươi, sau đó ngã vào trong bụi hoa.

Vô Danh Thần ma như phát điên bay thẳng lên không trung lơ lửng. Tiếng gầm rền vang chấn động khắp Hư Thiên Ảo Cảnh. Lúc này, Mông Khả Nhi nhanh chóng xuất ra chí bảo Ngọc Liên Đài của đạo gia ra, sau đó chân đạp bắn quang

mang ra xung quanh, liên đài lấp lánh long lanh bay lên trên không, từ Hư Thiên Áo Cảnh phá tan vết rạn lớn kia bay vào vùng tử vong tuyệt địa. Chỉ trong chớp mắt nàng biến mất trong ma khí cuộn cuộn.

Mọi người đột ngột hiểu ra nguyên nhân. Tất cả mọi người đều kinh ngạc về sự mẫn tuệ của Mộng Khả Nhi. Nàng ta đã nhớ được thứ ngôn ngữ cổ xưa mà Thần Nam và Vô Danh Thần ma nói với nhau. Nàng đem những điều này nói lại để kích động Thần ma nhằm tìm cơ hội chạy thoát. Đây đúng là một người con gái thông minh hiểm có, không thể không khiến người ta phải nể phục trong lòng.

Đột nhiên, dị biến lại phát sinh.

Thiếu chủ Lăng gia, một trong mười đại tu luyện thế gia ở đông đại lục, là Lăng Vân đột nhiên hành động. Gã ta rút một quyển sách ở trong ngực ra, sau khi mở ra, lấy tay thay đao đâm mạnh vào trong sườn trái của đệ tử tục gia chùa Thiếu Lâm Vương Thiên. Máu tươi phun ra, nhuộm lên trên quyển sách. Sau đó Lăng Vân lại nhanh chóng ra tay, đâm vào người nữ Báo long kị sỹ Sa Lợi và em trai của nàng là Sách Ân. Tất cả những điều này đều xảy ra trong tích tắc, không ai có thể ngờ rằng anh ta đột nhiên lại ra tay với ngay cả bạn đồng hành của mình.

Máu tươi bắn ra nhuộm đỏ cả quyển sách. Một thứ ánh sáng màu đỏ huyết phát ra từ quyển sách, phát ra một năng lượng ma pháp đáng sợ lan tỏa khắp không gian.

Vô Danh Thần ma đang lơ lửng trên không trung cảm thấy năng lượng ma pháp đang dao động mạnh mẽ. Ông ta mặc dù rơi vào trạng thái điên cuồng nhưng không hòa toàn mất đi bản năng. Tay trái ông ta liên tục múa lên, một màn ma khí úp chụp từ trên không xuống, tuy nhiên vẫn chậm hơn so với hồng quang một bước. Hồng quang lóe lên, bao phủ lấy Lăng Vân trong chớp mắt biến mất trên không trung, tuy nhiên ma khí màu đen đã hoàn toàn đóng kín vết nứt của Hư Thiên ÁoCảnh lại.

Sức mạnh ma pháp mạnh mẽ lan tỏa, khiến cho nữ pháp sư bịt mặt thần bí Ngải Lệ Ti đang hôn mê tỉnh dậy. Nàng ta vừa kịp nhìn thấy luồng hồng quang lóe lên và biến mất. Nàng thất thanh kinh hãi kêu lên: "Huyết sắc sinh mệnh tế lễ! Đúng là 'Không gian ma pháp quyển trục' trong truyền thuyết!"

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi có hai người bạn đồng hành đã chạy thoát, ba người bạn đồng hành đã ngã xuống vũng máu. Tiềm Long, Tiêu Phong mấy người đều vội vàng đỡ ba người Vương Thiên, Lợi Sa, Sách Ân đứng dậy, cẩn thận giúp họ cầm máu chữa trị vết thương.

Tuy nhiên vết thương của ba người đều quá nghiêm trọng. Lăng Vân lấy chưởng thay đao, không chỉ đâm xuyên qua sườn bọn họ mà chưởng lực mạnh còn khiến cho ngũ tạng của họ bị nát, xem ra ba người bọn họ không thể sống được.

Đám người đều bưng bưng phần nộ. Lăng Vân thật quá độc ác vô tình, để có thể chạy trốn đã đánh lén cả những người bạn cùng đi, thật máu lạnh vô cùng.

Thần Nam mặc dù bị Vô Danh Thần ma làm chấn động ngã xuống đất nhưng không hề bị hôn mê, mọi chuyện xảy ra đều biết rõ. Hắn thâm thán phục cơ trí của Mộng Khả Nhi, cảm giận thói vô sỉ của Lăng Vân. Nói tóm lại, hắn đều không có thiện cảm với hai người này. Mộng Khả Nhi suy nghĩ thâm trầm khó đoán còn Lăng Vân thì độc ác bỉ ổi.

Ngải Lệ Ti đứng dậy, miệng lầm nhảm đọc bùa chú. Một màn bạch quang bao phủ lên người ba người, miệng vết thương trên người họ dần khép lại, nhưng họ thì không có dấu hiệu tỉnh lại.

"Tôi đã cố gắng hết sức rồi. Rất ít người tinh thông Sinh mệnh ma pháp. Tôi mặc dù luyện qua, nhưng vết thương nặng như thế này tôi cũng không có cách nào!"

Mọi người đều cảm hận sự bỉ ổi vô sỉ của Lăng Vân.

Ngải Lệ Ti nói: "Quyển sách mà Lăng Vân sử dụng chính là Không gian ma pháp quyển trực trong truyền thuyết, có thể đưa người đi xa hàng nghìn dặm chỉ trong chớp mắt. Tuy nhiên quyển sách này hình như là do vong linh pháp sư tà ác tạo ra, nếu như muốn mở nó, nhất định phải có máu tươi và có năng lượng tế lễ của sinh mệnh. Không gian ma pháp sớm đã thất truyền nhiều năm. Những gì mà người bây giờ biết được chỉ là rất ít, không thể nào có thể tạo ra một Không gian ma pháp quyển trực mạnh dữ dội nữa. Hôm nay không ngờ lại thấy được trong tay kẻ bỉ ổi

đó, tôi nghĩ hẳn nhất định là phát hiện được ở trong cổ mộ."

Sau nửa canh giờ, Vô Danh Thần ma lơng lộn trên không trung cũng dần bình tĩnh lại. Hai tay ông ta không ngừng khua khoắng, một đạo ánh sáng màu đỏ huyết tuôn ra từ não của ông ta. Xung quanh ông ta tỏa ra ma khí ngút trời.

Thần Nam biết ông ta đang tiến hành tự phong ấn, e rằng đoạn tuyệt với ý nghĩa của từ 'vạn năm' để thế giới bên ngoài không thể kích thích ông ta.

Một áp lực lớn bao phủ khắp không gian. Lần này Vô Danh Thần không thu lại khí của mình mà ông ta bay tới gần đỉnh đầu của mọi người. Sắc mặt u ám có chút đáng sợ lại cộng thêm ông ta thiếu nửa chiếc đầu, khiến cho trông ông ta càng khủng khiếp hơn.

"Đã có người giở thủ đoạn trước mặt ta để chạy trốn, hàng nghìn năm nay đây là lần đầu tiên ta bị người ta đùa cợt, thật đáng ghét! Tuy nhiên đó cũng coi như là cô ta có bản lĩnh, khiến cho ta vừa tức giận đồng thời cũng có chút bái phục. Hừm, những người còn lại đừng có ngông cuồng mà dùng cách này để chạy trốn nữa. Ta cuối cùng đã phong ấn toàn bộ ký ức rồi, bây giờ sẽ kết liễu tính mệnh của các người."

Vô Danh Thần ma vung tay. Ma khí ngút trời bao phủ lên tất cả mọi người. Một áp lực khủng khiếp đè nặng như núi Thái Sơn, trừ Thần Nam bị đẩy sang một bên ra tất cả đều ngã xuống đất.

Vô Danh Thần ma tỏ ra thật sự phẫn nộ. Ông ta không thể nào chấp nhận được chuyện bị một đứa con gái vô công kém xa ông ta đùa giỡn. Đúng lúc mọi người đều cho rằng không còn chút hy vọng gì nữa, Thần Nam đột nhiên hét lớn: "Khoan đã, tất cả những người ở đây đều có chỗ bất phạm. Người con gái vừa đùa giỡn ông, khiến cho ông phẫn nộ đồng thời cũng có phần bái phục cơ trí của cô ta. Tôi dám nói rằng tài trí của mỗi người ở đây đều không kém gì cô ta. Chỉ cần cho họ cơ hội, bọn họ có thể thể hiện những mặt khiến ông phải tán thưởng."

Vô Danh Thần ma ngừng hành động lại, một mắt nhìn Thần Nam không chớp, hạ giọng nói: "Đám người bọn người có chỗ quả thật nằm ngoài dự liệu của ta. Đầu

tiên là bản thân người cổ quái dị thường, khiến ta phát hiện ra một bí mật kinh thiên, sau đó là đứa con gái vừa thành công khiến ta phát cuồng, ung dung mà bỏ trốn. Tuy nhiên lời ta đã nói ra nhất định sẽ thực hiện, bọn chúng không thể sống mà rời khỏi đây được, tất cả đều phải chết!"

"Bùm!" Một tiếng nổ lớn, ma khí ngút trời tỏa ra, hút lấy đám người Tiêu Phong, Tiềm Long. Sau đó ma khí hình thành nên một cơn gió xoáy, di chuyển tới chỗ sâu nhất của Hư Thiên Áo Cảnh. Thế giới tươi đẹp trở nên tàn tạ, cành gãy, lá rụng khắp mặt đất. Huyền Cảnh có vẻ đẹp giống như tiên cảnh hoàn toàn bị hủy diệt.

"Ông... Ông đã giết bọn họ?" Thân Nam vừa kinh ngạc vừa giận dữ. Từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ cho rằng mình là một người tốt, nhưng cũng không thừa nhận mình là một kẻ độc ác. Trong mắt hắn không có đen trắng tuyệt đối, cũng không có thiện và ác rõ ràng. Tuy nhiên trong lòng hắn trước sau luôn có một chuẩn tuyến đạo đức, không được vượt qua. Đối với kẻ thù có thể tàn nhẫn, ác độc, bỉ ổi, nhưng đối với những người bạn của mình, đối với những người tốt có thể kết giao, hắn tuyệt đối không lạnh lùng vô tình. Hắn vô cùng tức giận trước những hành động của Vô Danh Thần ma, nhưng lại chẳng thể nào có thể ngăn cản được.

Vô Danh Thần ma không nói gì, hạ xuống mặt đất, thu lại những luồng khí phát ra từ trên người mình. Ông ta lẳng lặng nhìn lên bầu trời, sau đó thở dài: "Chúng ta nói chuyện một chút, có thể biết được những bí mật mà mỗi người chúng ta muốn biết."

Chương 3: Dữ Thần Ma Đối Thoại

Thần Nam trấn áp cơn giận dữ trong lòng, dần dần bình tĩnh trở lại. Có một số chuyện biết chắc là không có kết quả, không có cách nào truy cứu, hắn không dám làm những điều vô nghĩa. Lúc này thực lực đại diện cho tất cả. Hắn không thể biện bác và làm những việc quá khích. Hắn lạnh lùng nói: "Nếu như tôi nói gì đó với ông, ông có thể lại mất đi bản tính, rơi vào tình trạng điên cuồng."

"Không thể nào! Ta đã phong ấn tất cả những kí ức sợ hãi, đáng sợ trong lòng lại rồi." Giọng Vô Danh Thần ma có chút nuối tiếc pha lẫn đau buồn. Thần Nam kinh ngạc vô cùng. Rốt cuộc là điều gì khiến cho Thần Ma cảm thấy sợ hãi?

Vô Danh Thần ma dường như thấy được những nghi ngờ của hắn, buồn bã nói: "Ta cũng không biết là điều gì, chỉ có một chút ấn tượng mơ hồ, căn bản không thể nào nhớ ra được. Từ trước tới giờ ta không hề biết trong quá khứ xa xăm rốt cuộc đã xảy ra những gì. Tuy nhiên mỗi lần nhớ tới, mỗi lần người ta nhắc tới là ta lại bất giác muốn đi nghiên cứu về những ký ức mơ hồ đó, nhưng đều không thành công. Chỉ cần tiếp cận với những ký ức đó là ta lại bị mất đi bản tính, rơi vào tình trạng điên cuồng. Bây giờ thì được rồi, miền ký ức đó đã bị ta phong ấn rồi, không thể lại xảy ra chuyện gì nữa."

Thần Nam kinh ngạc, không kìm được bật hỏi: "Đó rốt cuộc là cảm giác gì? Tại sao ông lại có ấn tượng mơ hồ, lại không thể rõ ràng nhớ về những ký ức trong quá khứ? Ông từng nói rằng, thời gian ông đánh mất đi bản tính càng ngày càng dài, thời gian tỉnh táo càng ngày càng ngắn, có phải là do miền ký ức mơ hồ đó hay không?"

Vô Danh Thần ma lắc đầu, than: "Bình thường việc đánh mất đi bản tính và miền ký ức mơ hồ kia không có quan hệ gì. Vấn đề là tinh thần của ta càng ngày càng hỗn loạn. Còn về miền ký ức mơ hồ kia, ta thường cảm thấy thật lạ kỳ. Trong quá khứ xa xôi nhất định đã xảy ra một chuyện vô cùng lớn, dường như bao hàm cả

một bí mật kinh thiên. Nhưng ta quả thật không thể nào nắm bắt được những thông tin mà miền ký ức mơ hồ đó chứa đựng. Ta có một cảm giác, dường như có kẻ nào đó gỡ thủ đoạn với linh hồn của ta, xóa sạch đi một số ký ức quan trọng nào đó. Ta nghĩ đã là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến ta không thể nhớ được những chuyện trước kia"

"Cái gì? Có người gỡ thủ đoạn với ông, xóa sạch đi một số ký ức trong linh hồn ông?" Thần Nam kêu lên kinh ngạc. Có người đã gỡ thủ đoạn với một Thần ma hùng mạnh thời xa xưa, điều này khiến người ta khó mà tưởng tượng được!

"Đúng thế! Đây hoàn toàn là một thứ trực giác bản năng. Người chắc cũng có thứ cảm giác mơ hồ này đúng không? Không thể đoán biết, không thể chứng minh, nhưng lại là sự thật!"

"Ta đã từng có cảm giác này." Thần Nam gật đầu nói. Lần này tới vùng đất chết, hẳn đã dựa vào trực giác cảm thấy có thể sẽ xảy ra điều gì đó. Hẳn tin vào thứ trực giác mà Vô Danh Thần ma nói.

Vô Danh Thần ma tiếp tục nói: "Tất cả những thứ này đều là trực giác bản năng, sự thật rốt cuộc là như thế nào, ta cũng không biết. Tuy nhiên có thể khẳng định rằng, có người đã tạo ra một số phong ấn trên người ta, biết bao nhiêu thần thông của ta đều không thể nào sử dụng được, bây giờ chỉ có thể dựa vào sức mạnh chân tay mà thôi. Rốt cuộc là kẻ nào đã gỡ những thủ đoạn này với ta? Ta từ trước tới nay không hề biết, đây là điều đau khổ nhất!"

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, vô cùng thương cảm với ông ta. Võ công tuyệt đỉnh tới mức Thần ma thì đã làm sao, suy cho cùng cũng là một kẻ bị người ta thao túng khống chế. Tuy nhiên người đứng đằng sau lưng quả thật rất đáng sợ. Vô Danh Thần ma một kẻ có sức mạnh thông thiên có thể tung hoành khắp thiên hạ, nhưng suy cho cùng...

"Ông có biết bí mật thần ma một vạn năm trước không? Ông có biết tại sao mình lại ở vùng đất chết này không?" Thần Nam kiên trì hỏi. Hẳn rất muốn biết những chuyện của một vạn năm trước.

"Những chuyện của vạn năm trước ta không biết, khẳng định đã có người xóa sạch nó đi trong ký ức của ta rồi. Những ký ức còn lưu lại chỉ có thể khiến cho ta phát cuồng, căn bản không thể nào lấy được những thông tin có ích. Vừa nãy ta đã phong ấn hoàn toàn nó rồi. Ta không biết tại sao mình lại ở nơi này. Đây là nơi bắt đầu những ký ức chủ yếu của ta, dường như tất cả những ký ức của ta đều bắt đầu từ nơi này." Về mặt Vô Danh Thần ma lộ ra vẻ đau khổ, không biết mình là ai, không biết mình tới từ đâu, quá khứ của mình ông ta không hề biết một chút nào.

"Tại sao ông không rời khỏi nơi này?"

Vô Danh Thần ma ngẩng mặt lên trời, hồng quang của con mắt duy nhất có chút tối đi, ánh mắt dần trở nên vô hồn. Phải rất lâu sau ông mới định thần lại, thờ dài nói: "Ta không thể rời khỏi nơi này. Linh hồn ta lúc nào cũng nhắc nhở ta, nơi này cần ta bảo vệ, tuyệt đối không thể để cho bất cứ một ai đặt chân tới. Trong vòng một trăm dặm bất cứ một kẻ cường mạnh nào nếu như muốn uy hiếp nơi đây ta đều phải tìm cách hủy diệt. Ta vĩnh viễn phải bảo vệ nơi này, cho tới khi nào thế giới này hủy diệt"

"Ông không biết ông đang bảo vệ thứ gì, vẫn kiên trì như vậy, ông cảm thấy có ý nghĩa gì không?"

"Người không hiểu! Tiềm thức nói với ta rằng, cho dù ta chết đi cũng không thể để cho ai xâm phạm tới nơi này. Cho dù có những ngày ta có đánh mất đi bản tính thì ý thức tiềm tàng của ta cũng đang điều khiển con người ta, tuần tra bảo vệ vùng đất chết này!"

Thần Nam dần dần hiểu ra. Ngày hôm đó Vô Danh Thần ma cười ma khí cuộn cuộn không hiểu sao xuất hiện trên bầu trời Thần Phong học viện có thể là do chịu sự chi phối của tiềm thức, đi tập kích giết Tiểu Long một kẻ hùng mạnh thành công tiến hóa thành Lục Giai thần thú.

Hắn đột nhiên nhớ tới hàng nghìn vạn bộ xương trong vùng đất chết. Vùng đất ngập tràn xương trắng đáng sợ như vậy, không biết có bao nhiêu kẻ hùng mạnh đã chôn xác ở nơi đây, hắn cảm giác giọng mình có chút run run, nói: "Hàng nghìn hàng vạn bộ xương ở vùng đất chết này là do ông tạo ra hay sao?"

Vô Danh Thần ma lắc đầu nói: "Chỉ có một phần rất ít là xương của những kẻ hùng mạnh do ta giết thôi, còn lại đã tồn tại ở đây từ trước khi ta tới nơi này!"

"Cái gì?" Thần Nam vô cùng kinh ngạc, vội vàng hỏi: "Ông nơi đây lúc nào? Được bao lâu rồi?"

"Khoảng vài nghìn năm rồi, có lẽ đã gần một vạn năm. Thời gian đã quá lâu rồi, ta đã không còn nhớ rõ nữa!"

Thần Nam giật mình. Nơi này chính là di tích của vạn năm trước, nơi này đích thực có ẩn giấu một bí mật kinh thiên.

"Lẽ nào đây là một trong những bãi chiến trường ác liệt của vạn năm trước?" Thần Nam nói một mình. Hắn mở hồ nhìn Vô Danh Thần ma nói: "Hàng nghìn năm nay ông ở đây rốt cuộc đã ngăn cản được những người nào? Rốt cuộc những người nào muốn xông vào đây?"

"Tuyệt địa bốn phía được bao bọc bởi Khốn Thiên đại trận. Bình thường, nó vận chuyển dựa vào lực của các vì sao, không có ai có thể tự do ra vào. Hàng trăm năm, trận sẽ mở ra một lần, thời gian khoảng hơn một trăm ngày. Sau một trăm ngày, đại trận dần dần khởi động, xung quanh hình thành một cản lực rất mạnh, cho tới khi đại trận vận chuyển hoàn toàn, sẽ che giấu đi vùng đất chết này. Thế giới bên ngoài không thể nào tìm ra được. Khi tuyệt địa được mở ra, những kẻ xông vào nơi này đều là những kẻ hùng mạnh tuyệt đỉnh, có những tiên thần của tiên thần giới, cũng có rất nhiều kẻ tu luyện của những loài khác. Ngoài những người của tiên thần giới ra, những kẻ khác đều là những kẻ hiếu kỳ mà xông vào đây, những thần tiên khác thì quá nửa là vô tình mà đi vào đây."

Thần Nam trong lòng hỗn loạn. Những thông tin mà hôm nay có được thật đáng kinh ngạc. Hắn dường như nắm bắt được điều gì, nhưng suy nghĩ một hồi lâu lại như chẳng có gì.

Vô Danh Thần ma không có kẻ thù rõ ràng. Phàm là những cao thủ tuyệt đỉnh vượt qua cấp sáu, nhân lúc Khốn Thiên đại trận mở ra, đi vào phạm vi một trăm dặm đều bị ông ta tấn công!

Thần Nam có chút khó hiểu, không kìm nổi hỏi: "Lần trước ta từng bước vào vùng đất chết này, tại sao ông lại không giết ta?"

"Người nói chính là ba tháng trước đúng không? Lúc đó Khốn Thiên đại trận vừa mới dừng lại, ta vẫn còn đang ngủ say. Lúc đó ta đã cảm nhận được một luồng khí mơ hồ, nhưng khi đó ta vừa mới tỉnh lại, vì vậy không thể thấy rõ những vết tích của người."

Thần Nam nghe xong toát mồ hôi hột. Lúc đó hắn đã quá lỗ mãng. Thông qua những lời nói của Vô Danh Thần ma, bí mật của vùng đất chết dần dần hé mở. Hắn đã hiểu được một chút về vùng đất này.

Sau đó Thần Nam hỏi tới vấn đề quan trọng nhất, nói: "Sơn động ở nơi sâu nhất trong sơn cốc, lúc nào cũng tuôn ra ma khí cuộn cuộn, ở đó rốt cuộc là có thứ gì?"

Vô Danh Thần Ma lắc đầu, nói: "Nơi đó vô cùng kỳ quái, dường như có một Khốn Thiên đại trận loại nhỏ, lúc nào cũng chuyển động, vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Không có một ai có thể vào nơi sâu nhất trong sơn động, cho dù là ta cũng không biết bên trong đó có thứ gì?"

"Ông... ông cũng không thể nào vào được nơi sâu nhất đó?" Cho dù là chỉ là một tin đáng lạ cũng đủ để làm hắn chờ đợi, nhưng lần này hắn thật sự kinh ngạc. Sau khi hơi bình tĩnh lại hắn nói: "Nơi đó phải là nơi mà ông cần bảo vệ không?"

"Không phải! Ta căn bản không biết ta phải bảo vệ thứ gì, nhưng ta cam tâm tình nguyện ở lại đây, bởi vì tiềm thức nhắc nhở ta rằng nó đáng để ta dùng tính mệnh bảo vệ. trong vùng sơn cốc này. Chỉ có ma động sâu không nhìn thấy đáy đó là khiến ta bất an. Nó khiến cho trong lòng ta bất giác nổi lên sự thù địch, nếu như không phải có một Khốn Thiên đại trận đặt ở bên trong, ta sớm đã vào và hủy diệt tất cả những gì ở trong đó rồi. Nơi đó không có thứ ta cần phải bảo vệ, nhưng đó quả thật là một nơi rất đáng sợ, bên trong có thể có một sự vật thần bí nào đó chưa được biết tới!"

Vô Danh Thần ma giống như rơi vào cõi mộng, lầm bầm: "Ta không biết... Trong sơn cốc này trước sau luôn có hai luồng sức mạnh níu kéo lấy ta. Một khiến

ta cảm thấy thân thiết vô cùng, dường như là người thân ta, nhưng ta trước sau đều không nắm bắt được nó, tìm không ra nơi khởi nguồn của nó là ở đâu. Một luồng sức mạnh khác khiến ta căm ghét, thậm chí cảm thấy có chút sợ hãi, nó ẩn nấp trong nơi sâu nhất của ma động..."

Thần Nam suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lắc đầu thở dài. Hai nguồn sức mạnh đó không phải là thứ hắc có thể tìm hiểu được. Sức mạnh khiến Vô Danh Thần ma cảm thấy sợ hãi có lẽ tới từ nhân gian! Trước mắt việc quan trọng nhất mà hắc cần tìm hiểu chính là câu đố về việc hắc sống lại!

Chương 4: Kinh Thiên Đại Cự

Mộng Khả Nhi chạy khỏi vùng đất chết, sau khi rời xa được trăm dặm mới dám dừng lại. Nàng suy nghĩ một lát, rồi hạ xuống trên đỉnh một ngọn núi.

Lăng Vân được Không gian ma pháp quyền trực đưa đi một sơn cốc cách đó năm dặm. Sau hơn hai canh giờ lặn lội vất vả, cuối cùng gã đã tìm được đường về và phát hiện ra con Thanh sắc Á long của Nữ bạo long kị sỹ. Điều này khiến cho gã vô cùng vui mừng, nhanh chóng chạy tới. Á long không hề lạ gì gã, không hề có chút thù địch gì với gã cả.

Bản tính bi ối, vô sỉ của Lăng Vân một lần nữa lại phát huy tác dụng. Sau một lúc lâu thuyết phục và gạ gẫm, Á long đã đưa gã bay xa khỏi ngọn núi lớn, bay về phía Tội Ác chi thành, hơn nữa tốc độ lại còn nhanh gấp đôi thường ngày.

Rồng mặc dù là một loài vật thông minh nhưng không thể giao hoạt như con người được. Á long đã bị Lăng Vân lừa gạt, cứ tưởng rằng chủ nhân của mình đang mong mỏi cao thủ của Tội Ác chi thành tới cứu viện mà không hề biết rằng kẻ trước mặt mới chính là tên đao phủ thật sự.

Mộng Khả Nhi nhìn thấy Lăng Vân cười trên lưng Á long từ trên đỉnh núi bay qua, trong mắt nàng ta lộ ra vẻ khác lạ, muốn bay lên không trung, nhưng cuối cùng lại dừng lại. Suốt thời gian này nàng ta không phát ra một lời nào.

Lăng Vân sau khi tới Tội Ác chi thành, không lập tức chạy tới Thần Phong học viện mà ngay khi bước vào thành liền viết một bức thư: "Mau phái cao thủ tinh nhuệ nhất trong gia tộc tới Phi long tới giúp ta..."

Hàng nghìn chữ được gã viết ra, sau đó buộc vào chân chim bồ câu đưa thư, thả bay đi. Sau khi hoàn thành những việc này Lăng Vân mới tới Thần Phong học viện.

Vô Danh Thần ma trong lòng dần dần bình tĩnh lại, ông ta nhìn thẳng vào Thần Nam nói: "Người đã hỏi ta rất nhiều chuyện rồi, bây giờ hãy nói về người đi. Người rốt cuộc đến từ nơi nào? Tại sao lại hiểu được thứ ngôn ngữ cổ xưa mà ta nói? Người có thân phận như thế nào? Tại sao trên người người lại có nhiều điều kì quái như vậy?"

Thần Nam có chút xúc động, cuối cùng cũng nói tới bí mật có liên quan tới hắn. Với kiến thức của Vô Danh Thần ma, nhất định có thể nhìn ra bí mật trong người hắn.

Hắn từ từ bình tĩnh lại, sắp xếp lại từ ngữ, nói: "Trong quá khứ xa xôi, trời đất sáng sủa, chúng thần ở tít trên cao, tất cả mọi người đều sử dụng thứ ngôn ngữ mà bây giờ chúng ta đang nói... Ta chính là người của thời kỳ đó, chết trong một trận quyết đấu. Tuy nhiên khi ta một lần nữa mở mắt ra ta đã phát hiện ra cả thế giới đã thay đổi... Trước mắt ta là vô số quần thể mộ thần ma, thần linh ngày xưa đều đã chết hết. Ta đã sống lại từ bên trong thần mộ... Thời gian đã xóa nhòa tất cả, mọi thứ đều đã thay đổi..." Thần Nam giọng nghẹn ngào trầm lắng, cho dù bản thân thích ứng với cuộc sống của thế giới này nhưng lúc này trong lòng hắn vẫn cảm thấy trống trải lạc lõng...

Vô Danh Thần ma lặng yên lắng nghe. Đợi tới khi Thần Nam nói xong, ông ta đưa tay đặt lên người Thần Nam. Một lúc sau, vẻ mặt lộ ra sự ngạc nhiên, ông ta bắt đầu nhắm mắt lại suy nghĩ.

Phải rất lâu sau ông ta mới đưa tay về, mở con mắt duy nhất ra, nói: "Từ khi phát hiện ra sự thần bí trong người người, ta luôn nghi ngờ rằng người cũng giống như ta, cơ thể sớm đã chết đi, linh hồn bị giam cầm trong một cái xác đã chết."

Thần Nam nghe xong lời này, nhảy lùi về phía sau mấy bước. Hắn không tài nào có thể chấp nhận sự thật này, trên khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Vô Danh Thần ma xua tay nói: "Đừng sợ hãi! Sự việc không hề đơn giản như vậy đâu! Hãy nghe ta nói hết đã! Ta vẫn luôn nghi ngờ có người cường chế giam cầm hồn phách của ta trong cơ thể đã chết của ta. Vì vậy nhìn thấy người người tràn ngập tử khí ta liền khẳng định được người cũng là một 'người chết đang sống', bây

giờ xem ra đúng là như vậy. Có thể khẳng định rằng, sau khi người chết, quả thật có người đã gỡ thủ đoạn nào đó, Nghịch thiên cải mệnh, khiến cho người hồi sinh! Trong người người mặc dù ẩn chứa một lượng lớn tử khí nhưng cũng có một lượng rất lớn sinh khí. Sinh và tử cùng tồn tại với nhau, đây là một việc vô cùng kỳ lạ, lần đầu tiên ta mới trông thấy!"

Thần Nam trong lòng có được chút an ủi.

Vô Danh Thần ma tiếp tục nói: "Nếu như có người đang hấp hối, thì có thể "Nghịch thiên cải mệnh". Ta nghĩ rằng thế gian này có không ít những kẻ hùng mạnh có thể làm được điều đó. Nhưng nếu như là cứu sống một người đã chết từ rất lâu rồi, điều này đúng là vô cùng đáng sợ, thì đẳng cấp võ công này đúng là ngang bằng so với tạo hóa! Nghĩ một chút, nếu như hắc muốn há chẳng phải có thể hiệu triệu những hồn phách hùng mạnh đã chết từ lâu về hay sao? Ta quả thật không thể nào có thể tưởng tượng được là có kẻ như vậy tồn tại! Tuy nhiên cũng tốt, hắc còn thua kém xa so với những gì ta tưởng tượng."

Vô Danh Thần ma có vẻ nghĩ ngợi, một lát sau nói: "Người có thể sống lại một mặt là dựa vào võ công vô thượng của người đó, đã Nghịch thiên cải mệnh cho người, giúp người tập hợp lại hồn phách đã thất tán, giữ lại trong người người, mặt khác dựa vào những linh khí mà các thần ma trong Thần Ma lăng viên phát ra, giúp người tập trung sinh khí lại. Người giúp người Nghịch thiên cải mệnh, có thủ pháp vô cùng kinh thiên, đã chú ý tới những thần ma đã chết từ rất lâu. Quả đúng là một thiên tài!"

Thần Nam tiêu tan những hoài nghi, thở phào nhẹ nhõm, không còn lo lắng nữa.

Vô Danh Thần ma nhìn hắc, nói: "Thần Ma lăng viên là một vùng đất vô cùng đặc biệt, tràn ngập khí thần linh, rất dễ để tập trung sinh khí, là một nơi rất tốt để cho người phục sinh. Nhưng trong đất trời, sinh tử gắn bó với nhau, có sinh khí là có tử khí. Người giúp người Nghịch thiên cải mệnh chắc chắn rằng đã bố trí một trận pháp huyền bí khó đoán biết ở xung quanh mộ người để ngăn chặn tử khí, thu thập sinh khí. Tuy nhiên tử khí không thể nào hoàn toàn bị ngăn lại ở bên ngoài

trận. Trong lúc người hấp thụ vô số sinh khí thì trong người người cũng đồng thời tích lũy không ít tử khí. Chỉ có điều sinh khí nhiều hơn một chút. Tuy nhiên một ngày nào đó kết cấu này bị phá vỡ, người sẽ rơi vào nơi mà vạn kiếp không thể phục sinh."

Thần Nam kinh hãi. Hắn không thể ngờ rằng có thể có mầm họa lớn như vậy?

Vô Danh Thần ma nói: "Duy nhất có một cách là ép toàn bộ tử khí trong người ra bên ngoài, như vậy mới có thể loại bỏ toàn bộ mầm họa. Tuy nhiên một khi thực hiện sẽ ảnh hưởng tới toàn có thể, không cần thận mệ chút thôi là có thể làm loạn đi kết cấu sinh tử. Nếu như vậy, người sẽ hoàn toàn biến mất, sẽ không thể nào có thể lại tập trung hồn phách nữa, vì vậy cho dù là ta cũng không dám giúp người."

Thần Nam kinh hãi, những bí mật mở đầu của việc phục sinh đã có nhiều điều phải lo buồn đến thế!

Vô Danh Thần ma an ủi Thần Nam nói: "Tử khí trong người người mặc dù khó có thể ép ra ngoài nhưng nếu như không có chuyện gì bất thường xảy ra, cái kết cấu sinh tử không hay ho gì đó cũng không dễ dàng gì bị phá vỡ. Nói tóm lại là người sẽ không có nguy hiểm gì xảy ra đâu."

Thần Nam thì không nghĩ như vậy. Hắn thấy trong người mình giống như đang giấu một thùng thuốc nổ, chỉ cần không cẩn thận là có thể nổ tung.

Vô Danh Thần ma nói: "Kết cấu sinh tử vô cùng ổn định, đó vẫn không phải là mầm họa lớn nhất của người. Mầm họa lớn nhất của người tới từ sức mạnh Thần ma ở trong chính người người. Người giúp người Nghịch thiên cải mệnh mặc dù pháp lực vô biên nhưng vẫn chưa tính tới một biến cố khác. Khi khí thần linh tập trung sinh khí, sức mạnh Thần ma của chúng thần ma phát ra cũng tập trung lại. Sức mạnh Thần ma hàng vạn năm qua tập trung, tích lũy trong người người, đã đạt tới một mức độ khách quan. Khi tinh thần người hoảng hốt, ta mở thiên nhãn đã phát hiện hai quang cầu do sức mạnh Thần ma tập trung ở trong người người. Chúng đã phát ra từng hồi sinh mệnh mạch động, rõ ràng là hai vật sống. Ta sợ rằng một ngày nào đó người sẽ bị chúng cắn lại."

Thần Nam có chút căng thẳng nói: "Ông cho rằng khi nào chúng có thể phản lại ta?"

"Điều này rất khó nói. Tuy nhiên có điều có thể khẳng định là, bọn chúng đang mượn cơ thể người để lớn lên, sớm muộn gì cũng có một ngày chúng quay lại cắn người, sau đó phá cơ thể người thoát ra."

Thần Nam suy nghĩ. Trong tích tắc, lòng hăn chợt vụt lên một ý nghĩ hoang đường, nhưng có chút không thể cười được, rất đáng sợ. Hăn thấy sống lưng lạnh toát, trong lòng vô cùng sợ hãi, run run nói: "Nói như vậy, cơ thể ta đối với bọn chúng mà nói há chẳng phải là một chiếc lò sưởi sao?"

"Chính là như vậy!" Vô Danh Thần ma trả lời, đột nhiên ông ta dường như hiểu ra ý của Thần Nam, con mắt duy nhất phóng ra hồng quang đáng sợ, thất thanh nói: "Người... người cho rằng..."

Thần Nam cảm thấy trong lòng khiếp đảm. Hăn gượng cười nói: "Một người có sức mạnh kinh thiên động địa làm sao lại có thể vô duyên vô cớ cứu ta chứ? Ta nghĩ tất cả đều nằm trong kế hoạch của hăn ta. Ta chẳng qua chỉ là một chiếc lò sưởi đáng thương mà thôi, kết quả mà hăn mong muốn chính là hai sinh mệnh ở trong người ta tới được thế giới này..."

"Thủ đoạn đáng sợ! Một cục diện khủng khiếp!" Vô Danh Thần ma cũng lộ ra vẻ kinh ngạc hãi hùng. Ông ta trầm giọng nói: "Nếu như đây đúng là kết cục mà kẻ đó bày ra, kết cục mà hăn hy vọng chắc chắn vô cùng cao xa. Một cục diện kinh thiên động địa, cần phải dùng thời gian cả vạn năm để hoàn thành, hăn đúng là một kẻ rất lợi hại! Hăn rốt cuộc là ai? Rốt cuộc hăn muốn làm gì?"

Vô Danh Thần ma đột nhiên lộ ra vẻ đau khổ, nắm chặt lấy mái tóc dài đỏ hoe của mình. Ông ta dường như cố gắng nghĩ lại điều gì, dường như nắm bắt được bản chất của vấn đề, khuôn mặt dữ tợn méo xệch, nhưng cuối cùng ông ta cũng chỉ đau khổ gầm lên một tiếng, bất lực thở dài. Thần Nam lặng yên, nếu như những phỏng đoán này là sự thật, tất cả quả thực quá đáng sợ.

Rốt cuộc là cứu giúp một cách có thiện ý hay là một khổ tâm sắp đặt để tạo ra

một kết cục kinh thiên, tất cả vẫn còn là một câu đố chưa có lời giải.

Nếu như là thiện ý cứu giúp thì chẳng nói làm gì. Thế giới này vẫn thường có một số thứ khiến người ta khó mà tưởng tượng được, những việc may mắn đột nhiên xảy ra. Nhưng nếu như là khổ tâm sắp đặt, cố tạo ra một đại cục, thế thì người bày đặt ra quả thật vô cùng đáng sợ!

Pháp lực thông thiên, suy nghĩ bí ẩn, khổ tâm sắp đặt trong hàng vạn năm, hẳn ta rốt cuộc là một người như thế nào? Hẳn ta rốt cuộc muốn làm gì? Hẳn ta đang chờ đợi một kết cục như thế nào?

Gió nhẹ nhẹ thổi tới, thổi rối tung mái tóc dài của Thần Nam, cũng thổi loạn trái tim hắn. Lúc này hắn cảm thấy thật ngột ngạt. Vốn là một người thanh niên bình thường của vạn năm trước, sau khi chết đi một vạn năm, đã phục sinh từ trong một thần mộ thời xa xưa, câu đố phục sinh xuyên suốt vạn năm, ẩn chứa biết bao bí mật, chứa đựng biết bao nhiêu âm mưu thần bí, biết bao mây mù bao phủ....

Vô Danh Thần ma thở dài, vỗ vai hắn nói: "Người đừng lo lắng, tất cả chỉ là suy đoán mà thôi, sự thật là thế nào, bây giờ vẫn chưa đoán ra được. Ta cho rằng những gì xảy ra với người chưa hẳn đã là một âm mưu, chắc không phải là một kẻ nào đó khổ nghĩ để tạo ra một kết cục nào đó. Người hãy cố gắng suy nghĩ lại. Nếu có chuyện gì quan trọng, có manh mối gì đáng giá, nói cho ta biết, không chừng ta có thể đoán ra điều gì?"

Chương 5: Cấm Kị Chi Vật

Thần Nam nói một mình: "Ta không biết, ta quả thật không biết! Từ sau khi sống lại, ta đều đã nhọc công cẩn thận tìm kiếm bằng chứng, ta muốn biết vạn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta muốn biết tại sao ta lại có thể sống lại trừ trong viên cổ thần mộ... Nhưng đến tận bây giờ, ta có chút sợ hãi rồi. Ta ôm theo sự xúc động vô bờ tìm tới được vùng đất chết này, hy vọng có thể tìm thấy một manh mối nào đó, nhưng bây giờ lại... Ta quả thật cảm thấy vô cùng sợ hãi, ta không muốn tiếp tục tìm kiếm điều gì nữa. Biết được bí mật đó thì làm sao, chẳng biết thế nào cả? Vẫn cần phải tiếp tục sống. Đã như vậy chi bằng yên phận hưởng thụ từng phút một. Ta không còn dám đi tìm kiếm cái bí mật khiến cho người ta đau khổ, sợ hãi đó nữa..."

Con mắt duy nhất của Vô Danh Thần ma phát ra một đạo hồng quang lạnh lẽo, ông ta tát mạnh cho Thần Nam một cái bạt tai, giọng sắc lạnh: "Người hãy tỉnh lại đi, đừng có nằm mơ nữa! Người cho rằng người có thể chạy thoát sao? Nếu như quả thật kẻ đó muốn lợi dụng người, người có chắc chắn là có thể chạy thoát được không? Lùi bước chỉ có thể khiến cho âm mưu của hắn ta tiến triển một cách thuận lợi. Không phản kháng, không đấu tranh thì không bằng kẻ thất phu."

Cái bạt tai của Vô Danh Thần ma khiến Thần Nam ngã ra đất, khóe miệng chảy ra chút máu tươi. Hắn bò dậy. Lúc này hắn giống như bước ra từ cõi mộng, hoàn toàn bình tĩnh. Hắn gượng cười nói: "Bị một cái bạt tai, hì hì..."

Vô Danh Thần ma nói: "Ta vẫn cho rằng có người giờ thủ đoạn ra với ta, xóa sạch đi phần ký ức nào đó trong cuộc sống của ta. Ta vẫn thường nghĩ rằng mình chỉ là một con rối trong tay người khác, ta quả thật không cam tâm! Ta không muốn bị người khác thao túng khống chế vận mệnh! Ta không muốn bị ai đó dắt đi! Mặc dù ta và người không giống nhau, nhưng ta có thể nhìn thấy hình bóng của ta ở người, ta không muốn người đi lên vết xe đổ của ta. Người suy cho cùng có phải là bị người ta đặt vào trong cục diện này hay không thì bây giờ vẫn chưa thể khẳng

định được, nhưng bất kể như thế nào đi nữa, người cũng nên chống lại. Người cần phải nắm giữ lấy vận mệnh của mình, đi tìm kiếm những bí mật mà mọi người chưa biết của vạn năm trước, thoát ra khỏi cái quý luật gò bó của vận mệnh."

Lúc này Thần Nam đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Hắn gật đầu nói: "Ta không biết nên làm thế nào, ta sẽ cố gắng để ra sức thực hiện."

Vô Danh Thần ma nói: "Đừng sợ điều gì, đừng lo lắng điều gì. Theo như tình hình mà người nói với ta, vạn năm trước trong thiên địa nhất định đã xảy ra một trận biến động lớn. Càng là những kẻ hùng mạnh thì ảnh hưởng chịu phải càng lớn. Vô số những kẻ hùng mạnh đều không tránh được cái chết nên người giữ thủ đoạn với người cũng khó tránh khỏi bị trọng thương. Mạnh như thần ma, nếu như hứng chịu sự tổn hại cực lớn, nhất định cũng giấu đi tung tích của mình, ngủ say ở một nơi bí mật nhất. Có thể vạn năm nay hắn ta đã mất đi liên hệ với người, hắn ta không có cách nào để ý tới người. Người bây giờ có thời gian, có sức mạnh, có thể từ từ tìm ra chân tướng, đi tìm hiểu những bí mật chưa biết tới, thoát khỏi sự an bài của vận mệnh!"

Thần Nam như bước ra khỏi đám mây mù, lại không còn vẻ mơ hồ nữa. Hắn gật đầu, nói: "Đa tạ đã khích lệ! Ta biết mình phải làm thế nào rồi."

Vô Danh Thần ma nhìn hắn nói: "Bây giờ ta cần phải xem xét người người một chút, xem xem hai quang cầu trong người người rốt cuộc là thế nào?"

Vô Danh Thần ma yêu cầu Thần Nam thả lỏng người, khiến Thần Nam cảm thấy mệt mỏi, hắn từ từ hôn mê đi. Người hắn nằm thẳng trên mặt đất, sau đó lại từ từ bay lên, lơ lửng ngay phía trước mặt Vô Danh Thần Ma.

Con mắt duy nhất của Vô Danh Thần ma phát ra một đạo hồng quang, xuyên qua người Thần Nam, đuổi theo quỹ đạo của hai quang cầu mà ban đầu ông nhìn thấy.

Lúc này, hai quang cầu đang nằm yên ẩn nấp ở vùng đan điền của Thần Nam. Chúng dường như xao động theo những cung bậc tình cảm của Thần Nam. Mỗi khi tâm trạng trong lòng hắn cuộn cuộn tuôn trào thì hai quang cầu cũng xao động hỗn

loạn, mỗi khi tâm linh hẩn bình tĩnh chúng sẽ ẩn nấp trong vùng đan điền của hẩn không hề động đậy

Vô Danh Thần ma gật đầu. Ông ta cảm thấy hai quang cầu này to chừng đầu ngón tay, nếu như không khai thiên nhãn, thì không thể nào có thể phát hiện ra chúng. Ông ta lắc mạnh người. Một luồng khí mạnh mẽ cuộn cuộn khắp đất trời từ trong người ông tuôn trào, hồng quang tràn ngập khắp đất trời. Hai tay ông khẽ khua lên, ánh sáng màu đỏ chói mắt thông qua hai cánh tay ông hóa thành những luồng ánh sáng hồng dịu truyền vào trong người Thần Nam, cho tới khi tới được khu đan điền, hai quang cầu một vàng một đen đã bị luồng ánh sáng hồng dịu bao phủ hoàn toàn.

Lúc mới bắt đầu cũng không có chuyện gì xảy ra. Hai quang cầu vô cùng yên lặng, không hề có bất cứ một phản ứng nào. Nhưng cùng với việc hồng quang càng ngày càng nhiều, hai quang cầu dần dần dao động không ngừng, bắt đầu chuyển động trong vùng đan điền của Thần Nam, dường như muốn loại bỏ đi luồng hồng quang.

Vô Danh Thần ma cảm nhận thấy lực cản, không ngừng truyền hồng quang vào người Thần Nam nhanh hơn. Luồng hồng quang và hai quang cầu bắt đầu đan xen lẫn nhau, vùng đan điền của Thần Nam sáng rực, ba luồng ánh sáng đỏ, vàng, đen cùng nhau phát ra.

Đột nhiên, đúng trong lúc này, trước ngực Thần Nam phát ra một luồng bạch quang dịu nhẹ, một luồng khí thánh khiết tràn ngập khắp Hư Thiên Huyền Cảnh. Ngọc Như ý trước ngực Thần Nam nhẹ nhàng rung lên, luồng ánh sáng thánh khiết giống như nước từ trước ngực từ từ truyền vào trong người hẩn, tập trung tới vùng Đan điền của Thần Nam.

Vô Danh Thần ma vô cùng kinh ngạc. Mặc dù ông ta sớm biết được trước ngực Thần Nam có đeo một vật tiên bảo, nhưng không thể ngờ được rằng nó lại thần kỳ đến như vậy, đã phát ra tiên khí thánh khiết, chuyển động giống như một sinh mệnh.

Ánh sáng thánh khiết dịu nhẹ nhanh chóng truyền tới vùng đan điền của Thần Nam, hòa nhập vào cùng với cuộc chiến giằng co của ba luồng ánh sáng hồng,

vàng, đen. Bốn thứ ánh sáng hoà trộn lẫn vào với nhau.

Vô Danh Thần ma không thể không tăng thêm sức một lần nữa, nhanh chóng truyền hồng quang vào trong người Thần Nam. Ông ta vốn muốn giữ yên quang cầu vàng và đen, cẩn thận nghiên cứu xem chúng rốt cuộc có chỗ nào kỳ quái. Tuy nhiên lúc này ông cảm thấy đã quá sơ suất. Hai quang cầu nhỏ xíu đó mang trong chúng sức mạnh thần ma mạnh khủng khiếp, ông ta không thể nào có thể áp chế được chúng, chứ đừng nói tới chuyện giữ yên chúng.

Cùng với ánh sánh thánh khiết mà ngọc Như ý truyền vào càng ngày càng nhiều, Vô Danh Thần ma cảm thấy càng ngày càng trầm trọng. Bốn luồng ánh sáng đan xen vào nhau khiến cho ông ta không thể không từ bỏ ý định ban đầu. Ông bắt đầu phản kháng lại một cách bị động.

Thời gian dần dần trôi đi, hồng quang Vô Danh Thần ma phát ra và ba luồng ánh sáng trong người Thần Nam quấn chặt lại với nhau. Bốn luồng ánh sáng bắt đầu đạt tới trạng thái cân bằng, không bên nào chịu nhường bên nào, không bên nào chịu thoát ra trước.

Tuy nhiên có một điều giống nhau là cả bốn luồng ánh sáng đều đang cẩn thận dồn sức mạnh cầm cố tại phạm vi chân không nhỏ bé trong người Thần Nam, chúng đều không dám lan tỏa bừa bãi ra xung quanh, sợ sẽ phá nát cơ thể Thần Nam.

Tình trạng kỳ lạ này cứ kéo dài như vậy, cần gấp tới một sức mạnh thứ năm, cho dù sức mạnh đó vô cùng yếu ớt! Bây giờ trong khắp Hư Thiên Huyền Cảnh này tìm ở đâu cho được một luồng sức mạnh thứ năm đây? Trừ khi Thần Nam tỉnh lại, lợi dụng sức mạnh yếu ớt trong người hắn để phá vỡ đi trạng thái cân bằng này.

Vô Danh Thần ma không thể động đậy, vì vậy sức mạnh đều truyền vào trong người Thần Nam giằng co với ba luồng ánh sáng kia, quấn lấy chúng. Ông ta có chút hối hận, không nên khiến Thần Nam rơi vào giấc ngủ sâu. Nếu như đợi hắn tự tỉnh lại không biết cần bao nhiêu thời gian.

Thời gian vẫn trôi đi. Đã qua một ngày một đêm mà Thần Nam vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Vô Danh Thần ma có cảm giác sức cùng lực kiệt. Trong thời gian

một ngày một đêm này, ông ta dần dần phát hiện ra một chút tình hình. Hai quang cầu vàng và đen đều bị động phòng thủ, không có chút ý định bỏ chạy. Đường như đó là hai vật sống không biết suy nghĩ.

Còn luồng bạch quang dịu nhẹ từ miếng ngọc Như ý của Thần Nam tấn công tới thì dường như có tính tấn công, luôn muốn nạp hai quang cầu kia vào mình, dường như muốn nuốt lấy chúng. Hơn nữa luồng sáng thánh khiết còn có một luồng ý thức truyền ra một cách ẩn hiện.

Vô Danh Thần ma muốn tóm lấy luồng ý thức được truyền ra đó, nhưng lại cảm thấy vô cùng khó khăn. Sức mạnh của ông ta đều được dồn hết vào trong vùng đan điền của Thần Nam, khó mà thi triển bất cứ phép thuật nào.

Chớp mắt đã qua hai ngày hai đêm nữa, Vô Danh Thần ma cảm thấy người vô cùng mệt mỏi. Ông ta không thể ngờ rằng trong cơ thể của một người phạm tặc lại có thể khiến cho ông ta không thể xoay sở được, hoàn toàn mất đi sức lực hành động.

Ông ta ngờ rằng, nếu như trạng thái này cứ tiếp tục duy trì, ông ta có khả năng sức cùng lực kiệt. Điều này khiến cho ông ta vô cùng tức giận. Với một Thần ma mà nói đúng là rất ảm ức.

Thông qua việc giao tranh với ba luồng ánh sáng kia, Vô Danh Thần ma càng ngày càng cảm thấy sợ hãi. Hai quang cầu rõ ràng vẫn ở trong tình trạng đang trưởng thành, tuy nhiên chỉ với trạng thái này đã khiến cho người ta cảm thấy khó khăn chật vật vô cùng. Có trời mới biết bọn chúng có thể phát triển tới mức độ nào? Tuy nhiên điều khiến ông ta băn khoăn không hiểu chính là hai quang cầu này dường như quả thật không có tư duy, không biết suy nghĩ, căn bản không có một chút ý thức nào được thể hiện ra ngoài.

Khiến Vô Danh Thần ma cảm thấy sợ nhất chính là ánh sáng thánh khiết phát ra từ ngọc Như ý tiến vào trong vùng đan điền của Thần Nam, đúng là cuộn cuộn như sóng, thâm sâu khó đoán. Hơn nữa nó lại có ý thức truyền ra, dường như đang vẫn có ý đánh hai quang cầu vàng và đen, dường như muốn sức mạnh của hai quang cầu này trở thành sức mạnh của mình.

Vô Danh Thần ma cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Những điều thần bí trên người Thần Nam quả thật không nhỏ. Bất luận là bên ngoài cơ thể hay bên trong cơ thể, đều tồn tại những điều mà người thường khó mà tưởng tượng được.

Ngày thứ tư, đúng lúc Vô Danh Thần ma cảm thấy không còn một chút sức lực nào để gắng gượng nữa, Thần Nam cuối cùng đã mở mắt ra, từ từ hồi phục lại thần trí.

Vô Danh Thần ma lúc đó xúc động vô cùng. Ông ta muốn nói với Thần Nam nên làm thế nào, nhưng phát hiện ra rằng đã không còn chút sức lực nào nữa, muốn dùng ý thức để nói với hắn nhưng lại phát hiện ra đã hoàn toàn bất lực, chỉ còn biết lo lắng nhìn hắn.

Tuy nhiên từ sau khi Thần Nam tỉnh lại, chân khí đang tiềm ẩn trong người bắt đầu sôi sục, bắt đầu từ từ lưu chuyển trong người. Điều này khiến Vô Danh Thần ma vô cùng vui mừng.

Chân khí của hắn lưu chuyển càng ngày càng mạnh mẽ. Lúc chân khí lưu chuyển tới vùng đan điền, Thần Nam cảm thấy toàn thân rung lên, chân khí bắt đầu sôi sục mạnh mẽ.

Cục diện bế tắc bị phá vỡ, Vô Danh Thần ma thổ ra máu tươi, dựa vào khoảng thời gian ngắn ngủi chân khí tràn vào vùng đan điền ông nhanh chóng phóng ra tất cả "sức mạnh màu hồng". Bốn luồng ánh sáng mất đi một, bạch quang thánh khiết cũng bất lực, nó không còn cách nào để tiếp tục dựa vào sức mạnh của Vô Danh Thần ma để áp chế hai quả quang cầu, cuối cùng nó cũng đành thoát ra khỏi cơ thể Thần Nam.

Vô Danh Thần ma thở phào, thở than: "Trên người người ẩn giấu không ít điều kỳ quái. Ta không thể tìm ra những bí mật của hai quả quang cầu đó, chỉ biết rằng chúng không hề thua kém bất cứ một sức mạnh nào, không hổ là sự tích lũy lắng đọng của sức mạnh chúng thần, chúng ma. Nếu như một khi chúng trưởng thành hoàn toàn sẽ chính là một đại họa vô cùng lớn đối với người."

Thần Nam nhú mày, nói: "Không có sóng dao động tinh thần, một vật sống

không có tư duy, điều này...."

Vô Danh Thần ma nói: "Bây giờ không có sóng dao động tinh thần nhưng không có nghĩa là sau này không thể xuất hiện tư duy. Người cần phải chuẩn bị thật tốt." Thần Nam gật đầu.

Vô Danh Thần ma chỉ miếng ngọc Như ý đã lộ ra ngoài ở trên ngực Thần Nam nói: "Ta sớm đã cảm nhận thất thứ vật tiên bảo này, nhưng không thể ngờ rằng nó mạnh hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của ta. Nó có cả tư duy, truyền ra từng luồng ý thức. Đáng tiếc lúc đó ta không thể nào có thể nắm bắt rõ những tư duy đó, bây giờ muốn thử giao lưu với nó, nó lại không hề có chút phản ứng gì. Hừm, sự tồn tại của nó, góp phần giúp người tiêu diệt hai quang cầu trong người người. Ta cảm nhận thấy nó luôn muốn nuốt chửng lấy hai quang cầu, muốn biến sức mạnh của chúng thành sức mạnh của nó. Điều này thật vô cùng khủng khiếp, lại muốn nuốt lấy sức mạnh thần ma! Xem ra miếng ngọc Như ý này có lai lịch không tầm thường trong giới thần tiên. Đáng tiếc là ta đã quên đi mọi chuyện, không hề có chút ấn tượng gì về nó cả. Người làm sao mà có được nó?" Thần Nam không giấu diếm gì Vô Danh Thần ma, đem toàn bộ Cổ thần phong ba của Tội Ác chi thành kể lại cho ông ta nghe một lượt.

Vô Danh Thần ma gật đầu nói: "Khiến cho hai Cổ thần sống chết giành giệt lấy, có thể thấy rõ rằng sự quý giá và quan trọng của thứ thần bảo này. Nhưng ta bây giờ không thể cảm nhận được những điều đặc biệt ở nó, không biết cách dùng nó. Đương nhiên, những điều bất phàm của nó là không còn nghi ngờ gì nữa, người cần phải nắm rõ về nó. Tuy nhiên, ta vẫn cho rằng thứ thần bảo này quá thần bí. Mặc dù nó phát ra khí thánh khiết nhưng vẫn khiến cho ta cảm thấy một chút gì đó thật đáng sợ. Đang phải đuổi sói đánh hổ, người nhất định phải cẩn thận, đừng để gọi cả sói và hổ tới bên cạnh, bởi ta nghi ngờ rằng ngọc Như ý là một vật cấm kỵ của thời kỳ xa xưa."

Vô Danh Thần ma nói rất nhiều chuyện với Thần Nam làm hần vô cùng cảm kích.

Đột nhiên, toàn bộ Hư Thiên Huyền Cảnh rung động. Khắp không gian như

muốn nổ tung, trời đất quay cuồng.

Vô Danh Thần ma kêu lên: "Không xong rồi, Khốn Thiên đại trận sắp sửa hoạt động rồi, vùng đất chết sắp sửa khép chặt lại rồi!"

Tay phải ông ta chém xuống, bên ngoài Hư Thiên Huyền Cảnh đột nhiên xuất hiện một rãnh lớn. Ông nhanh chóng nhắc Thần Nam bay ra lên, xuất hiện trên bầu trời Hư Thiên Huyền Cảnh. Vô Danh Thần ma vung tay, một luồng ma khí cuộn cuộn bao phủ lấy Thần Nam, bao bọc lấy hắn bay ra ngoài sơn cốc của vùng đất chết.

Giọng nói của Vô Danh Thần ma vang vọng sau lưng Thần Nam: "Có thật là có người lợi dụng người để bố trí ra một cục diện kinh thiên vẫn còn rất khó nói, nhưng trong trời đất này không có cái gì là không thể phá bỏ được. Chỉ cần người vĩnh viễn không chịu khuất phục dám đấu với cả trời, tất cả đều có thể xảy ra. Ngoài ra nhất định phải cẩn thận với miếng ngọc Như ý trên người người. Nó có lẽ còn đáng sợ hơn cả hai quang cầu trong người người đấy."

Ma khí bao phủ lấy Thần Nam bay ra ngoài vùng đất chết, hạ xuống bên ngoài cửa cốc. Thần Nam quay đầu lại nhìn, ánh sáng lấp lánh bao phủ toàn bộ xung quanh sơn cốc, bên trong hàng ngàn hàng vạn bộ xương phát ra ánh sáng mờ nhạt, hiện ra vô cùng đáng sợ. Hắn thử đẩy vào màn ánh sáng giống như tấm bình phong, cảm thấy có một luồng lực cản, nhưng vẫn có thể thấy được tuyệt địa. Tuy nhiên không tới vài ngày nữa, vùng đất chết này sẽ lại hoàn toàn bị phong tỏa, và lại biến mất một lần nữa.

Chương 6: Nhân Tâm

Thần Nam thở dài nhìn lại vùng đất chết. Mới đây thôi mười đại cao thủ ai nấy cũng vô cùng tự tin muốn thám hiểm, tìm hiểu những bí mật kinh thiên động địa ẩn giấu ở nơi này. Còn bây giờ chỉ có ba người thoát chết. Mộng Khả Nhi dựa vào trí tuệ của bản thân chạy thoát được thì đành một nhẽ. Lãng Vân - tên tiểu nhân bỉ ổi đã dùng máu và sinh mệnh của đồng đội để thoát thân....

Hắn thở dài thầm nói: "Người tốt không nhất định có được những báo đáp tốt đẹp, kẻ xấu xa cũng không nhất định bị ác báo. Kẻ chẳng tốt cũng chẳng xấu là ta..." Trong lòng hắn gợn lên chút buồn man mác.

Những lời Vô Danh Thần ma nói dường như vẫn còn đang vang vọng, ám ảnh hắn. Hắn cố kiềm mình không nghĩ tới những chuyện đó nữa, bởi vì bây giờ không phải thời điểm thích hợp. Một khi chưa bước vào cảnh giới Tiên Vũ, hắn không có khả năng thay đổi cục diện. Việc hắn có thể làm là tạm quên đi những điều mình biết về vùng đất chết. Thần Nam lắc đầu tự động viên: "Người ta thường nói đại nạn không chết sau này nhất định có phúc, xem ra phúc phận đang chờ đợi ta..."

Hắn men theo con đường cũ trở về. Xuyên qua vô số những lùm cây gai góc, núi cao vực sâu, vô cùng hiểm trở, Tội Ác chi thành còn cách xa hàng trăm dặm, nếu chỉ dựa theo phương hướng trong lối mòn ký ức để trở về, không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian. Thần Nam có chút dờ dẫm.

Ở nơi núi non điệp trùng này, nếu phương hướng có chút sai lệch là lạc bước vào rừng sâu núi thẳm, khó có thể tìm được đường trở ra. Thần Nam hơi nhíu mày, thầm hi vọng con Á long của Nữ bạo long kị sỹ vẫn đang chờ đợi ở chỗ cũ. Đi được năm dặm, thật sự hắn thất vọng, Á long sớm đã không biết đi đâu.

Cực chẳng đã, Thần Nam chỉ còn biết đi bộ, lần mò theo ký ức tiến về phía trước, trong lòng hắn không ngừng cầu nguyện: "Xin đừng có lạc lối!"

Qua khỏi vùng đất chết, rừng núi như dần dần hồi phục sinh khí. Thoát khỏi không khí vắng lặng chết chóc, ngoài vùng sơn cốc tử vong năm dặm, đã nghe thấy xao động tiếng muôn loài.

Lúc này, Thần Nam đột nhiên phát hiện ra ở một khu rừng phía xa trước mặt lấp lánh ánh xạ một đạo quang mang, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất. Phát hiện này làm hấn hết sức ngạc nhiên, pha chút vui mừng. Kinh nghiệm cho hấn biết đó chính là ánh sáng phản chiếu của một binh khí sắc bén... Giữa vùng núi non điệp điệp trùng trùng này có thể nhìn thấy vết tích của con người, khiến cho Thần Nam vui mừng, phấn khởi. Hấn mặc định cho rằng đó là người của Thần Phong học viện phái tới tiếp viện.

Hấn muốn lên tiếng, song lại cố kìm nén cảm xúc, đồng thời ẩn tích khí tức, thận trọng tiến về phía trước. Tới gần khu rừng phía trước, Thần Nam đã có thể cảm nhận được khí tức của ba vị cao thủ trong khu rừng. Bọn họ hơi thở dài, sâu, nội lực mạnh mẽ, khẳng định đều là cao thủ có cấp bậc.

Hấn càng cẩn thận hơn, ẩn mình phía sau một gốc cây đại thụ, thu liễm hết khí tức, không hề động đậy.

Ba người trong khu rừng tuyệt đối im lặng, nhưng rừng rực sát khí. Giống như báo săn đang giấu mình, lặng lẽ chờ đợi con mồi tới vào vòng mai phục.

Thần Nam trong lòng đầy nghi hoặc, càng cảm thấy tình hình có vẻ không ổn. Hấn có dự cảm xấu, những người ở phía trước này dường như đang chờ đợi ai đó tới. Hấn đột nhiên liên tưởng tới Lăng Vân kẻ vô sỉ máu lạnh. Kết nối sự việc, ánh mắt Thần Nam bừng phát ra hai đạo hàn quang, đồng tử thu nhỏ lại. Trong lòng hấn nổi giận đùng đùng. Tuy nhiên hấn không dám hành động lỗ mãng, vẫn lặng lẽ ẩn nấp âm thầm quan sát.

Ba người trong khu rừng dường như vô cùng nhẫn nại, nói có thể nói là những thợ săn xuất sắc, rất chuyên nghiệp. Một canh giờ trôi qua cả ba người vẫn không hề nói một lời nào.

Cứ như thế hai canh giờ nữa lại trôi đi, ba người trong rừng vẫn không có một

hành động, không hề nói một lời. Thần Nam dần dần cảm thấy suốt ruột. Đúng lúc hần lựa chọn hành động thì cuối cùng cũng đã có một người chịu lên tiếng.

"Quả thật có người có thể thoát khỏi vùng đất chết sao? - Ta nghĩ là không thể. Những người còn lại rất khó có thể sống sót."

"Không có gì là không thể cả. Trên thế giới này không gì là tuyệt đối cả, chúng ta không cần phải nghĩ ngợi nhiều, chỉ cần tuyệt đối nghiêm chỉnh chấp hành việc mà bề trên giao xuống, không được bỏ qua bất cứ một người nào!"

Một kẻ giống như nhóm trưởng nói: "Hai người người cầm mõm lại, những nhóm khác ở rất gần chỗ chúng ta, nếu như để chúng nghe thấy chúng ta bàn bạc thì phiền phức to. Nhiệm vụ lúc này của chúng ta là lặng yên không được lên tiếng, lặng lẽ chờ đợi, đợi tới khi mục tiêu xuất hiện, lập tức liên lạc những người ở nhóm khác tới, tập kích giết chết mục tiêu." Khu rừng lại trở nên yên tĩnh.

Thần Nam trong lòng không khỏi kinh ngạc. Quả nhiên là đúng với những gì hần dự tính, sự việc đã vô cùng bất lợi. Những người này mai phục, bao vây giết những ai còn sống trở về từ vùng đất chết. Khốn nạn!

Đáng sợ chính là ở chỗ ở đây không chỉ có ba kẻ này mai phục. Đâu đó không xa vẫn còn rất nhiều những nhóm nhỏ ẩn nấp, đường trở về Tội Ác chi thành, nguy hiểm chất chồng, trùng trùng ẩn họa...

Nửa canh giờ... chờ đợi... Thần Nam sử dụng Thần Hư Bộ nhanh chóng, lặng lẽ tới sau một người, tay phải nhẹ vung lên. Kẻ đó không kịp kêu lên một tiếng, ngã vật ra đất.

Tiếp theo, hần lại nhẹ nhàng nhanh chóng di chuyển trong khu rừng. Trong một thời gian ngắn cả ba kẻ đó đều bị hần đánh lén, gục ngã tại trường.

Thần Nam cẩn thận kéo ba kẻ đó ra khỏi rừng, tìm một chỗ an toàn, hần liền đánh thức một kẻ dậy. Nhìn thấy kẻ đó đang định kêu lên, Thần Nam tát mạnh một cái, bịt chặt miệng gã lại, lạnh lùng nói: "Người dám la hét ta lập tức hạ sát ngươi!"

Kẻ đó không chịu khuất phục, ư ư kêu lên mấy tiếng, Thần Nam không một lời, vịn hai vai, bẻ gãy rời hai cánh tay hắn ta. Kẻ đó đau tới nổi mồ hôi vã ra như tắm, hai cánh tay buông thõng xuống.

Thần Nam tàn nhẫn nói: "Ta không muốn phí lời. Ta hỏi, người phải trả lời thành thật, nếu không thì người chắc cũng biết được tiếp theo sẽ là thế nào chứ?"

Tuy nhiên điều khiến Thần Nam giận sôi lên đó là kẻ này vô cùng cứng đầu, không chịu khuất phục, mặc dù không thể mở miệng nói nhưng ánh mắt gã phát ra vẻ hùng hãn, không ngừng kêu lên ư ư, dường như đang chửi rủa.

Thần Nam tát mạnh một cái làm hắn ngã đi, sau đó lại đánh thức tiếp một kẻ nữa dậy. Nhưng không ngờ kẻ này cũng cứng đầu như kẻ vừa nãy.

Hắn đánh thức kẻ cuối cùng dậy và kết quả cũng tương tự. Kẻ đó không chịu khuất phục trước hắn. Điều này khiến cho Thần Nam nổi giận đùng đùng, những kẻ này nếu như quang minh lỗi lạc có khí phách như vậy cũng chẳng nói làm gì, những kẻ này đều là bọn tay sai hung ác, lại vừa xấu xa vừa cứng đầu. Hắn bắt đầu dùng những biện pháp bức cung tàn khốc đối với ba kẻ này... Cắt gân, bẻ xương đều lần lượt sử dụng hết trên người chúng nhưng cả ba kẻ này vẫn câm như thóc, không chịu mở mồm, hơn nữa đều nhìn hắn với ánh mắt hung hãn, oán độc.

Không hỏi được ra điều gì, Thần Nam bắt đầu khám xét khắp người chúng, tuy nhiên cũng không thể nào tìm ra bất cứ manh mối nào có giá trị. Hắn suy nghĩ một lát, trực tiếp phế đi võ công của cả ba kẻ đó, sau đó điểm đại huyệt toàn thân, vút chúng vào trong bụi cây.

Hắn lại đi lặng lẽ tìm kiếm ở trong khu rừng, nếu không phát hiện thêm điều gì khác hắn sẽ xử lý toàn bộ những kẻ trong khu rừng này sau đó quay về Tội Ác chi thành.

Tán rừng vẫn lặng lẽ. Tuy nhiên Thần Nam biết rằng đường trở về Tội Ác chi thành một tấm lưới khổng lồ đã giăng ra đợi những người thoát khỏi vùng đất chết.

Lần này hắn lại càng đề cao cẩn thận, di chuyển kín đáo, ẩn nấp kỹ càng. Hắn

biết những kẻ này có thể đều có thể vì người khác liều chết, không thể khai thác được điều gì từ phía bọn chúng, vì vậy hẳn muốn đứng nghe lén một lát, xem có thể có được manh mối gì có giá trị hay không?

Hắn lại cảm nhận thấy một nhóm nhỏ khác trong khu rừng. Hắn nhẹ nhàng ẩn thân. Rất lâu lại mới nghe thấy tiếng nói cất lên: "Các người cho rằng thật sự có người thoát được sao? Ta cho rằng không có khả năng"

Lập tức lại nghe thấy giọng một người khiển trách: "Câm mồm, người không muốn sống nữa sao, người quên rằng bề trên đã giao phó như thế nào, nhất định không được bàn tán, nhất định không được để lộ bất cứ thông tin gì!" Thần Nam chửi thầm, nhưng hắn cũng vô phương thật.

Đột nhiên, đúng lúc này có một người nói nhỏ: "Tổ một, bên đó thế nào rồi?" Thần Nam thầm kêu lên: "Hồng rồi!" Hắn nghĩ tới bọn chúng đã phát hiện ra hắn và đoán hắn là thành viên của tổ một. Lúc này căn bản không thể không trả lời được. Hắn nghĩ ngợi một lát sau đó đáp bừa rằng: "Không có vấn đề gì!"

"Ý!" Trong rừng phát xuất ra tiếng thốt nghi hoặc, sau đó là một tiếng kêu lớn: "Không xong rồi, có kẻ trà trộn!"

Trong khu rừng dậy vang tiếng người, biết bao nhiêu người nhanh chóng xông lại, đổ dồn phía này. Thần Nam quả thật dở khóc dở cười. Hắn không thể ngờ tổ chức của đám người này lại chặt chẽ đến vậy. Vừa mới thoát khỏi vùng đất chết liền bị người ta vây giết, một trận huyết chiến sắp diễn ra không thể nào tránh khỏi.

Tội Ác chi thành gió cuốn mây bay, những bí mật của vùng đất chết nếu được tiết lộ ra thì mọi người khó có thể nào bình tĩnh, khó có được một ngày bình an.

Mấy ngày trước mười thanh niên cao thủ kiệt xuất tiến vào vùng đất chết, không lâu sau tin dữ đã truyền ra. Trừ truyền nhân kiệt xuất nhất của Đạm Thai Cổ thánh địa Mộng Khả Nhi và Thiếu chủ Lăng gia Lăng Vân có thể trốn thoát ra ngoài, những người còn lại đều đã bị Vô Danh Thần ma lưu lại trong vùng đất chết.

Tung tích của Mộng Khả Nhi khó tìm. Tất cả những tin tức đều do Lăng Vân

truyền ra. Trong thành sôi sục, tâm trạng kinh ngạc sợ hãi lan tràn khắp giới tu luyện toàn lục địa.

Ai nấy đều thương tiếc cho tám đại cao thủ không thoát ra được, những người ngưỡng mộ bọn họ đều vô cùng lo lắng.

Tất cả đều đang chờ đợi những cao thủ tiền bối đã mai danh của đại lục nhanh chóng tới. Sự việc đã phát triển tới mức này, chỉ có những cao nhân tiền bối mới có tư cách thám hiểm vùng đất chết. Giới tu luyện đang suốt ruột chờ đợi trong lo sợ.

Đồng thời, hiệu trưởng của Tứ Đại Học Viện cũng phái cao thủ đi tìm kiếm tung tích của Mộng Khả Nhi. Nàng ta cũng là một trong hai người cuối cùng sống sót, họ sợ nàng ta xảy ra bất trắc.

Lăng Vân nhận được những lời khen ngợi từ phía những cao thủ tiền bối ở Tội Ác chi thành, và sự ngưỡng mộ của lớp thanh niên cao thủ. Nhưng hẳn ta cũng thập phần lo lắng, vạn nhất có người sống sót thoát khỏi tuyệt địa, những lời nói dối của hẳn lập tức sẽ bị bại lộ, bộ mặt máu lạnh vô sỉ của hẳn nhất định sẽ bị phơi bày và nhận được sự phỉ nhổ của mọi người. Mặc dù hẳn ta đã có bố trí nhưng hẳn ta vẫn không chút yên tâm.

Lúc một mình tản bộ trong lâm viên của Thần Phong học viện, Lăng Vân cảm nhận thấy thấp thoáng một luồng sát khí, một khí tức vô cùng quen thuộc. Trong chớp mắt hẳn ta đã đoán định người ở trong bóng tối là ai. Hẳn ta biết đích xác đó chính là Mộng Khả Nhi. Vất óc suy nghĩ, cuối cùng hẳn ta khe khẽ: "Mộng Khả Nhi là nàng sao? Nàng yên tâm, ta tuyệt đối không nói bừa điều gì. Từ trước tới giờ và sau này cũng vậy, ta luôn ngưỡng mộ nàng, những chuyện xảy ra ở Hư Thiên Huyền Cảnh đều coi như không có thật, nàng mãi mãi là một băng tâm ngọc nữ thánh khiết nhất trong tim ta. Nếu như Thần Nam có thể thoát ra khỏi vùng đất chết ta nhất định sẽ tự tay giết chết hẳn ta. Ta không thể chấp nhận được chuyện hẳn ta đã dám khinh mạn tiên nữ trong tim ta."

Lăng Vân đúng là kẻ tâm cơ nham hiểm. Để bảo vệ tính mệnh thủ đoạn hẳn quá thật tinh vi. Cuối cùng sát khí dần dần tan biến, như chưa từng tồn tại.

Cả khu rừng ngập tràn mây mù đỏ, Thần Nam và những cao thủ mai phục trong rừng đã giao chiến, đã có hai cao thủ bị hấn hạ sát. Huy động những binh khí cướp được, tay trái cầm trường kiếm, tay phải cầm trường đao, tả xung hữu đột, kiếm khí thực thể hóa thành những tia sáng lấp lánh dài tầm hai trượng, những nơi nó đánh tới tất cả đều tan tác, không có kẻ nào có thể chống đỡ được. Trong khu rừng không ngừng vang lên những âm thanh đáng sợ.

Tuy nhiên Thần Nam càng đánh càng cảm thấy kinh ngạc. Cao thủ bao vây hấn mỗi lúc mỗi nhiều, không ngừng có người tiếp viên chạy tới tham chiến. Bây giờ tổng cộng đã có bảy đại cao thủ đang bao vây lấy hấn. Cứ thế này, hấn có thể sức cùng lực kiệt mà chết. Dù công lực của hấn lợi hại nhưng cũng không thể chống đỡ mãi với số đông người thế này! Một lúc có nhiều cao thủ cấp bậc như vậy không hiểu rằng thế lực chống lưng họ còn đáng sợ, ghê gớm đến nhường nào?

Một tiếng gầm lớn từ phía xa truyền tới, một thân ảnh đang xuyên qua đám cây rừng rậm rạp nhanh chóng lao về phía này, Thần Nam cảm thấy bất ổn. Tiếng gầm kéo dài đó cho biết người này vô cùng lợi hại, nhất định là một cao thủ. Tiếng gầm càng lúc càng gần, một lão giả mặc khôi bào, thân hình như một con chim lớn, bước dài hàng trượng.

Lão giả mặc khôi bào bay lên không trung, hai chân liên hoàn cước tới tấp đá về Thần Nam mười mấy đạo cước ảnh. Sức mạnh khủng khiếp lan tràn cuộn cuộn khắp khu rừng, một luồng sức mạnh long trời lở đất lao về phía Thần Nam.

Thần Nam kinh hãi, vội vàng chém liên tục mười nhát đao về phía cước ảnh trong không trung. Hai nguồn sức mạnh lao vào nhau như từng con sóng lớn xô bờ, phát ra những làn sóng năng lượng cực mạnh. Cây cối xung quanh đổ rạp từng hàng.

Thần Nam liên tiếp lùi lại mấy bước lớn, lão giả trong không trung ung dung hạ xuống. Lúc này trong trận chỉ còn lại hai người bọn họ, những kẻ khác bao vây kín ở vòng ngoài.

Tự nhủ thầm tình thế bất lợi. Võ công của lão giả trước mặt dường như không hề thua kém Thần Nam, lại cộng thêm những cao thủ có cấp bậc ở xung quanh, nếu

liều chết hẳn chỉ sợ ph ải nuốt hận mà lui. "Lão già, rốt cuộc các người là ai? Tại sao lại mai phục ở đây để giết ta?"

Ông già lim dim đôi mắt, so sánh với bức hoạ trong tay, cặp mắt chiếu xuất hai đạo hàn quang, lão cười nhạt nói: "Người là Thần Nam? Chúng ta là ai không cần phải cáo phó cùng người, hôm nay người chết chắc rồi!"

Trên đỉnh một ngọn núi cách vùng đất chết chừng năm dặm, một tà áo trắng bay phấp phới. Một mỹ nhân da trắng như tuyết đang chăm chú quan sát động tĩnh trong khu rừng bên dưới không hề chớp mắt. Gió thổi nhẹ, mỹ nhân xinh đẹp như tiên nữ, như cười gió mà đến, duy chỉ lúc này mỹ nhân trên đỉnh núi vẻ mặt lạnh lùng, không một nét cười, hai mắt ánh lên sắc lạnh, sát khí bao trùm xung quanh thân ngọc. Người đẹp áo trắng chính là Mộng Khả Nhi. Nàng ta đã âm thầm trở về Tội Ác chi thành, rồi quay lại tới vùng núi này, đứng chặn tại con đường độc đạo quy lai Tội Ác chi thành.

Mộng Khả Nhi đã phát hiện ra bóng dáng Thần Nam ở trong khu rừng này, sát khí phát ra chính là dành cho Thần Nam. Tuy vậy Mộng Khả Nhi không hề xuất hiện. Nàng ta không muốn xuất hiện trước mặt đám đông trong thời gian, địa điểm này.

Chương 7: Chúng Khẩu Thước Kim

Thần Nam vô cùng tức giận, cười nhạt: "Lão già ngông cuồng, chỉ dựa vào các người thôi sao, hi hi..."

Lão giả điềm nhiên, giọng sắc lạnh nói: "Những gì người nhìn thấy chỉ là một phần nhỏ sức mạnh thôi, vẫn còn rất nhiều người nữa đang tới đây nữa."

Đúng lúc này lại vọng tới những tiếng hét lớn vô cùng mạnh mẽ, Thần Nam thập phần lo lắng. Lại thêm một lão giả nữa.

Không dám nói nhiều, hăn lập tức sử dụng Thần Hư Bộ nhanh chóng thoát ra ngoài vòng vây.

Lão giả mặc khôi bào cũng nhanh chóng hành động, xuất chiêu đánh vào phía sau hăn. Thần Nam không nhìn chém ngược lại một kiếm ra phía sau, đồng thời trường đao trong tay nhanh chóng chém mạnh những kẻ ngăn cản ở phía trước.

Tinh quang Kiếm khí mà Thần Nam chém về phía sau va chạm với chiêu lực mạnh mẽ do lão giả đánh tới, phát ra những luồng ánh sáng chói mắt. Lực phản chấn khủng khiếp khiến Thần Nam cảm thấy tức ngực, vô cùng khó chịu, may thay không chút thương tổn. Hăn lợi dụng sự phản chấn này nhanh chóng lao lên phía trước, trường đao trong tay như lưỡi hái tử thần vô tình chém xuống, những người ngăn chặn hăn trong chớp mắt đều mất mạng, cứ thế nát như.

Thần Nam sử dụng Thần Hư Bộ, lao nhanh như bay xuyên qua đám mây huyết nhục mịt mù, chạy về phía vùng đất chết. Bây giờ hăn chỉ có thể chạy trốn về nơi đó, những hướng khác đều đã bị đám người kia vây chặt.

Thần Nam chạy thoát chưa được bao lâu, một ông già mặc hắc bào kinh pháp như bay tìm tới khoảng rừng vừa diễn ra cuộc chiến. Ông ta khẽ hỏi ông già mặc khôi bào: "Kẻ chạy trốn về phía vùng đất chết là ai?"

"Thần Nam!"

"Hừ! Quả nhiên là hần. Chúng ta cũng không cần phải gấp gáp, tránh kinh động tới Vô Danh Thần ma của vùng đất chết. Dù sao tất cả những con đường trở về đều bị chúng ta phong tỏa cả rồi, dù hần có mọc thêm cánh cũng không thể thoát được."

Sự thật thì Vô Danh Thần ma đã sớm nhận ra khí tức của đám người này, chỉ là không hề có hành động gì. Những tu luyện giả chưa đạt tới Lục Giai cảnh giới nếu như không tự ý xông vào vùng đất chết thì khó có thể "hấp dẫn" được ông ta.

Mộng Khả Nhi đứng quan sát trên đỉnh núi xa. Nàng ta tỏ tường mọi việc xảy ra nhưng cũng không hề có hành động.

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua, Thần Nam bôn đào trong phạm vi vùng đất chết và nằm dậm bên ngoài khu sơn lâm. Hần đã chém chết bốn giai vị cao thủ, đương nhiên đa số là tập kích.

Hần hết lần này tới lần khác âm thầm ẩn nhập vào rừng, dựa vào linh giác nhạy cảm của mình tìm kiếm, dưới mắt hần những cao thủ ẩn tích trong rừng không thể có nơi nào để lẩn trốn. Hần liên tục phản kích hạ sát rất nhiều cao thủ đang bao vây, khiến cho đám người này giận dữ vô cùng, đồng thời cũng hết sức lo lắng.

Mộng Khả Nhi vẫn ẩn nấp ở chỗ kín lạnh lùng quan sát. Nàng ta không ra tay chính vì một mặt là không muốn để lộ hành tung, mặt khác chính là sợ kinh động tới Vô Danh Thần ma.

Vùng đất chết biến đổi kinh thiên. Nội trong ba ngày, ánh sáng bao quanh vùng đất chết càng ngày càng mờ đi, tựa như hòa cùng chân không, Thần Nam từng thử đi vào bên trong vùng đất chết nhưng chỉ cách còn mười bước hần liền bị một lực rất mạnh đẩy ra. Hần biết Khốn Thiên đại trận đã tái lập, bắt đầu hoạt động trở lại. Đường như không lâu nữa, vùng đất chết sẽ hoàn toàn biến mất.

Sang ngày thứ năm, Thần Nam lại "làm thật" thêm hai tên cao thủ đã có cấp bậc. Thủ lĩnh của nhóm truy sát trong khu rừng này vô cùng xót xa. Để đào luyện ra một giai vị cao thủ cần không biết bao nhiêu thời gian và sức lực, thế mà chỉ trong

vền vền có mấy ngày đã bị người ta giết chết mấy người, ông ta nổi giận điên cuồng, nhưng thủy chung vẫn không dám đuổi tới vùng đất chết.

Tuy nhiên tất cả đều thay đổi trong sáng ngày thứ sáu, Thần Nam vừa tỉnh mộng, đã cảm thấy luồng khí chết chóc khiến người ta cảm thấy u uất và áp lực đè nặng đều đột nhiên biến mất. Hắn vội vàng quan sát xung quanh. Sau khi quan sát cẩn thận tỷ mỉ hắn đột nhiên thất sắc kinh hãi. Vùng đất chết và cả quả núi lớn ở kề bên nó đã biến mất! Biến mất tăm không để lại vết tích gì.

Mặc dù đã được Vô Danh Thần ma cho biết những chuyện có thể xảy ra nhưng hắn vẫn không tránh khỏi kinh ngạc. Điều này thật khó có thể hình dung được!

Kinh ngạc, bàng hoàng, cuối cùng hắn cũng chỉ có thể thở dài não nuột. Thám thính vùng đất chết lần này đã xảy ra biết bao nhiêu điều kỳ lạ, quá nhiều chuyện khiến người ta không thể nào tưởng tượng ra. Tuy nhiên bây giờ hắn chỉ có thể coi như tạm phong ấn ký ức, những chuyện như thể hiện ngoài tầm với của hắn. Hiện tại hắn cũng lực bất tòng tâm, căn bản vô năng tìm hiểu! Phải quên đi tất cả! Tạm thời quên đi tất cả!

Lúc định thần lại, Thần Nam chợt phát hiện ra rằng hắn không còn tầm bình phong an toàn nữa. Vùng đất chết biến mất, đám cao thủ mai phục cách đây năm dặm sẽ không còn kiêng nể, e sợ nữa, chúng sẽ nhanh chóng đổ xô tới đây.

Ba phía giờ đều bị vây kín, chỉ còn phương hướng mà trước đây là vùng đất chết vẫn chưa bị phong tỏa. Nhưng hướng đó là núi non trùng trùng điệp điệp, đường về Tội Ác chỉ thành lại càng ngày càng xa.

Đám người ở cách đó năm dặm cũng sớm phát hiện áp lực đáng sợ của vùng tử địa đột nhiên biến mất. Tất cả đều lộ vẻ vui mừng, vô số người ào ạt xông về phía trước.

Mộng Khả Nhi từ trên đỉnh núi cao, từ xa chứng kiến mọi chuyện, khoe miệng khê nở nụ cười thú vị.

Nhìn vào khu rừng, Thần Nam thấy những bóng người thấp thoáng tiến lại gần,

hắn khẽ thở dài. Bây giờ xem ra chỉ có thể chạy trốn bởi vì hắn đã trông thấy ba lão già có võ công của xấp xỉ với hắn tham gia truy bắt, cộng thêm đám giai vị cao thủ giúp sức, hắn không còn một chút hy vọng chiến thắng.

Trước lúc hôn tẩu, Thần Nam không quên ngoác mồm chửi lại: "Đám rùa đen thối tha các người, sớm muộn gì cũng có ngày ông đây đòi các người bồi thường gấp mười lần!" Chửi xong hắn cũng kịp đưa tay ra phía sau làm một động tác thô bỉ, rồi quay người biến mất vào trong những dãy núi. Ba ông già giận tới râu dựng ngược, gào thét điên cuồng: "Đồ thô để nhãi nhép kia, không được chạy!"

Một người thanh niên ở bên cạnh nói khẽ: "Sư phụ người gọi hắn ta là đồ thô nhãi nhép há chẳng phải chúng ta đang diễn tuồng cuộc chạy thi giữa rùa và thỏ a..."

"Đồ khốn kiếp! Đuổi theo hắn cho ta!" Ông già mặc khôi bào diên tiết cho gã một cái bạt tai, sau đó lệnh cho đám người ở phía sau đuổi gấp.

Hắc bào lão giả dừng lại, viết vội một mẫu giấy, buộc vào chân của bồ câu đưa thư, sau đó tung lên.

Mộng Khả Nhi ẩn tung theo dõi đám người chạy đua trong núi sâu. Điều khiển Ngọc Liên Đài bay lên trên không trung, Cầm Long Thủ của nàng ta xuất nhẹ, bồ câu đưa thư bay qua đỉnh núi lập tức nằm gọn trong lòng bàn tay.

Mộng Khả Nhi lấy mảnh giấy buộc ở chân bồ câu đưa thư ra, chăm chú đọc, trên mảnh giấy viết một dòng chữ nhỏ: "Vùng đất chết đã hoàn toàn biến mất, tuy nhiên vẫn chưa bắt được Thần Nam. Hắn ta đang chạy vào trong núi sâu..."

Mộng Khả Nhi khẽ mỉm cười. Buộc mảnh giấy vào chân chim bồ câu rồi lại thả bay đi.

Những ngày này Lăng Vân ở Tội Ác chi thành ăn ngủ không yên, chỉ sợ những người tiến nhập vùng đất chết có thể thoát ra, trở về. Lúc chim bồ câu đưa thư hạ xuống bên cạnh,

gã vội vàng nôn nóng mở nhanh mảnh giấy, sau khi đọc qua một lượt bất giác cau mày lại. Gã lẩm bẩm một mình: "Tên này sao may mắn thế! Thoát được ra ngoài. Đúng là thật phiền phức. Người vĩnh viễn ở lại vùng đất chết đó có phải tốt biết bao không?"

Lăng Vân hai tay chấp sau lưng đi đi lại lại, hắn ta độc ác hạ tự sự: "Con người không biết sống vì chính bản thân thì trời chu đất diệt, đừng trách ta, ta cũng chỉ là thân bất do k ý!"

Những ngày này, đã có vài vị cao thủ tiền bối được tứ đại học viện dùng Phi long lần lượt đón về đây. Sự có mặt của các tiền bối cao thủ, giới tu luyện ở Tội Ác chi thành dần dần cũng bình tĩnh lại.

Mười đại thanh niên cao thủ ra đi chỉ có hai người trở về, tám người lại bị nhốt trong vùng đất chết, sống chết không rõ. Những thiếu niên cao thủ kiệt xuất nhất - tương lai của tứ đại học viện đều có ở trong nhóm này...sự việc này khiến cho thầy trò của cả tứ đại học viện cảm thấy vô cùng nặng nề.

Gió hoàng hôn nhẹ lướt qua, ánh tà dương đổ bóng Thần phong học viện, ngôi trường cổ kính hàng nghìn năm tuổi thêm tráng lệ uy nghi.

Lăng Vân từ nhà trọ đi thẳng tới Thần Phong học viện. Vừa bước vào cửa, rất nhiều học sinh nhìn gã với vẻ hâm mộ. Rõ ràng có thể bình an trở về sau chuyến thám hiểm vùng đất chết, gã đã trở thành một thanh niên anh hùng.

Nhờ sự chỉ dẫn của một môn sinh Thần phong học viện Lăng Vân nhanh chóng tìm tới được văn phòng của Hiệu trưởng. Gõ cửa, bước vào trong, tại đây hắn gặp hiệu trưởng của tứ đại học viện đang bàn về chuyện của vùng đất chết.

Lăng Vân hành lễ với bọn họ rồi tiến đến ngồi lên một chiếc ghế bành. Hắn nói: "Các vị tiền bối, con đã nghỉ ngơi khỏe rồi, bây giờ sẽ kể lại với mọi người nghe những điều mắt thấy tai nghe ở vùng đất chết."

"Tốt!" Hiệu trưởng của Thần Phong học viện mặc dù nhiều ngày qua vô cùng mệt mỏi nhưng bây giờ cũng lộ ra vẻ vui mừng, háo hức.

Lần trước, Lăng Vân chỉ là qua loa đại khái về tình hình ở vùng đất chết. Gã nói rằng bản thân vì quá sợ hãi, đầu óc rối loạn, do đó trốn tránh được sự truy vấn - đương nhiên là kiếm cớ đánh bài chuồn. Trước khi sự việc chưa định hình được kết cục, gã không muốn bại lộ thủ đoạn. Lúc đó vẻ mặt của các hiệu trưởng của tứ đại học viện đều nhợt nhạt, kinh hoàng, toàn thân run rẩy, cho rằng hẳn ta quả thật đã gặp phải điều sợ hãi khủng khiếp, nên không cần vận hãn, dặn với hẳn ta rằng khi nào tinh thần tốt hơn hãy kể lại thật tỷ mỉ.

Cho tới nay sự việc đã tiến triển theo đúng hướng Lăng Vân điều khiển. Gã cho rằng gã có thể khống chế được tình hình trước mắt, liền tới Thần Phong học viện để 'bấm báo' một cách chi tiết hơn.

"Các vị Hiệu trưởng đại nhân! Tình hình sơ lược thì lần trước con cũng đã nói với mọi người rồi, bây giờ con sẽ nói lại một cách kỹ hơn. Lúc đó đầu óc con có chút hỗn loạn, có một số chuyện con vẫn nhớ nhưng lại không dám nói ra chỉ sợ rằng trong lúc kích động như vậy mọi người lại đưa ra những phán đoán sai lệch."

"Hả?" Hiệu trưởng của Tiên Vũ học viện mắt sáng lên, hỏi: "Chẳng lẽ có những chuyện quan trọng vẫn chưa nói ra hay sao?"

"Đúng vậy, lúc đó con không dám nói. Bây giờ con sẽ nói cho các vị tiền bối nghe, xin các tiền bối tự xem xét đánh giá."

"Được, người nói đi!"

Lăng Vân kể lại chuyện cùng với vẻ mặt "ngu ngơ". Gã nói: "Lúc đó xảy ra một chuyện không thể tưởng tượng được, con vẫn cứ cho rằng đó là nhầm lẫn, vì vậy lúc trở về con vẫn không dám bấm báo. Lúc đó Thần Nam có thể nói chuyện được với Vô Danh Thần ma. Hẳn hiểu được những ngôn ngữ cổ xưa của Vô Danh Thần ma."

Việc này Lăng Vân vẫn chưa nói với các hiệu trưởng của tứ đại học viện. Gã thừa biết lời nói dối thuyết phục nhất chính là trong thật có giả, trong giả có thật. Hẳn ta giữ lại một thông tin có thật để những lời nói dối mà hẳn ta tự biên ra có sức thuyết phục. Lén phát hiện thấy bốn vị hiệu trưởng đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc, gã

càng nhập vai hơn: "Bây giờ sau khi nghĩ lại con có thể khẳng định rằng đó là sự thật. Thần Nam quả thật có thể hiểu được những ngôn ngữ thần ma thời xa xưa. Các vị tiên bối nếu như không tin hãy đợi khi Mộng Khả Nhi tiên tử xuất hiện tung tích có thể hỏi nàng ấy!"

Suy nghĩ của cả bốn vị hiệu trưởng đang bị kéo căng trong suy tưởng. Hiệu trưởng Huyền Ma học viện kích động nói: "Nói tiếp đi!"

"Thần Nam và Vô Danh Thần ma nói chuyện rất lâu, sau đó Vô Danh Thần ma đẩy chúng con vào một vùng đất rất lạ kỳ, gọi là Hư Thiên Huyền Cảnh..." Lăng Vân nói trong giả có thật, trong thật có giả, cố gắng tạo ra cảnh Thần Nam nịnh bợ Vô Danh Thần ma và dựng lên cảnh Vô Danh Thần ma có thân tình với Thần Nam. Tất nhiên gã dùng những kỹ xảo ngôn ngữ cường từ đoạt lý để tạo cho người nghe có cảm giác như vậy, rủ rỉ, tỷ tê kẻ không có bất cứ sơ hở nào.

Qua câu chuyện chi tiết của Lăng Vân, một bức tranh hiện ra trước mặt bốn lão giả. Đó là dường như Thần Nam và Vô Danh Thần ma có quan hệ thân mật với nhau, theo lý thuyết thì Vô Danh Thần ma sẽ không ra hạ thủ với bọn họ, nhưng cuối cùng không biết Thần Nam nói gì với Vô Danh Thần ma mà Vô Danh Thần ma đột nhiên quay sang ra tay với bọn họ, nhưng lại chừa Thần Nam ra, để hấn né sang một bên. Cuối cùng chỉ có Lăng Vân và Mộng Khả Nhi có thể thoát được.

Cuối cùng Lăng Vân bổ xung thêm dầu: "Không phải trên người con có mang theo Ma pháp quyền trục để bảo vệ tính mạng và phát huy tác dụng thì chỉ e rằng chỉ có Mộng Khả Nhi là có thể thoát được mà thôi. Trong khoảnh khắc con thoát khỏi Hư Thiên Huyền Cảnh con đã quay nhìn lại và thấy được rằng hình như ngoài Thần Nam ra bảy người kia dường như..."

"Dường như làm sao?" Hiệu trưởng của Chiến Thần học viện hỏi dồn.

Lăng Vân có vẻ không dám khẳng định, trầm tư nói: "Do con chỉ nhìn qua con thấy hình như ngoài Thần Nam ra, bảy người còn lại dường như đều đã gục ngã xuống đất..."

Cách nói mơ hồ càng dễ khiến cho người ta có cơ sở tin là sự thật. Dường như

ngoài Thần Nam ra tất cả bảy người khác đều đã bị hại. Những thanh niên cao thủ xuất sắc nhất của tứ đại học viện đều ở trong số đó... điều này khiến cho trong lòng bốn vị hiệu trưởng đều cảm thấy đau đớn, tiếc nuối.

Đối với những lời Lăng Vân nói ra, nếu như có thể tìm được Mộng Khả Nhi đối chiếu nhất định sẽ phát hiện được nhiều chỗ sơ hở. Tuy nhiên Lăng Vân không hề lo lắng, hẳn biết Mộng Khả Nhi hận Thần Nam tới tận xương tuỷ, huống hồ lúc Mộng Khả Nhi có ý giết gã, gã đã kịp thời gỡ mảnh khoé rồi.

Lúc đó gã đã thề rằng không thể nói bừa những chuyện huyền hoặc xảy ra ở Hư Thiên Huyền Cảnh, hơn nữa lại còn quyết tự tay giết chết Thần Nam để biểu thị sự ngưỡng mộ đối với Mộng Khả Nhi.

Hắn ta tin Mộng Khả Nhi tuyệt đối không trách mắng những lời nói dối của hắn ta, bởi vì Mộng Khả Nhi vô cùng hi vọng Thần Nam bị loại trừ. Trải qua một khoảng thời gian ngắn ngủi tiếp xúc, Lăng Vân đã nhìn thấy Mộng Khả Nhi dù là truyền nhân của Cổ Thánh địa nhưng những giới luật chính đạo căn bản không thể gò bó được nàng ta. Với cô nàng có tâm tư 'nhanh nhẹn' này, để đạt được một mục đích nào đó, trong hoàn cảnh cho phép, cô ta sẵn sàng thi triển bất kỳ thủ đoạn nào.

Nhìn bốn vị hiệu trưởng của tứ đại học viện đều tỏ vẻ suy tư và bộ dạng kinh ngạc của hai người nữ sinh mang trà vào trong phòng, Lăng Vân cười thầm đắc ý...

Tất cả nội dung tường trình của Lăng Vân giống như một viên đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, làm dậy lên từng đợt sóng. Tin tức như sóng lan nhanh trong Thần Phong học viện sau đó toả ra cả bên ngoài. Chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, trong Tội Ác chi thành không ít người biết được tin tức này. Dưới sự kích động của một số người cố tình, quan hệ phức tạp và khó hiểu của Thần Nam và Vô Danh Thần ma đã được truyền đi thật ly kỳ thần bí.

Sau khi trải qua sự nhào nặn của những óc tưởng tượng, câu chuyện của Thần Nam đã được sáng tạo thêm, tương thưởng nhiều danh tính như: 'bán rẻ bạn bè', 'bỉ ối vô si', 'ác ma chó má'.

Rất nhiều người đã hiểu Vô Danh Thần ma ứ sau hàng trăm năm thức dậy một

lần, lại cần gấp tính mạng con người để làm lễ rửa tội, cần máu tươi để tế lễ và những thanh niên tư chất tốt chính là những món ăn hợp khẩu vị với ông ta, còn Thần Nam đích thị là sứ giả của ác ma. Tin đồn nhảm lan khắp hang cùng ngõ hẻm và các lời đồn đại không hề giống nhau nhưng có một điểm đồng nhất đó là Thần Nam là một nhân vật phản diện, là một kẻ tà ác.

Việc gần đây Thần Nam trở nên nổi tiếng lừng lẫy, vang danh khắp đại lục đã gây nên sự ganh ghét của rất nhiều người. Lần phong ba này, những người vốn chẳng liên quan gì này đóng vai trò quân chủ lực đổ thêm dầu vào lửa. Bọn chúng không ngại ngần tuyên truyền sự ác độc của Thần Nam.

Lời nói mập mờ, u mê thông qua nhiều lần xào nấu, nêm nếm thật cũng có thể biến thành giả, giả cũng có thể biến thành thật, hướng hồ có không ít người sẵn sàng chấp nhận sự thật này.

Phong ba từ Thần Nam khởi phát càng ngày càng nóng, rồi tinh rồi mù lên. Ngoài Hiệu trưởng Thần phong học viện ra mặt ổn định tình hình hỗn loạn, những hiệu trưởng khác của tứ đại học viện vẫn lặng yên. Điều này càng khiến cho người ta tin rằng sự việc trên đúng là sự thật.

Ý đồ của Lăng Vân chỉ muốn làm cho cục diện rối loạn chứ không hề nghĩ sẽ làm cho mọi người tin vào những lời bịa đặt đó, mặc dù gã đã phái nhiều người thân tín trong gia tộc trà trộn vào trong các đám đông bôi nhọ, nói xấu Thần Nam nhưng hiệu quả lại vượt xa cả những dự liệu của hắn.

Lăng Vân cười thầm trong bụng. Đây chính là cái gọi là "nhân" tính! Gã không ngờ được rằng sự việc lại có thể phát triển tới mức độ này. Gã chỉ có thể than lên rằng mỗi người đều mang trong mình mầm mống độc ác ngay từ khi mới sinh ra.

"Thần Nam! Chỉ có thể trách người quá nổi trội, khiến cho nhiều người ghen tức. Đúng là trời giúp ta! Đợi tới khi cục diện dần dần mất kiểm soát, tất cả mọi người đều biết vùng đất chết đã biến mất, còn người lại bị đám người bất mãn với người phát hiện ra ở trong vùng núi sâu, kết cục sự việc sẽ thực sự viên mãn, ha ha ha!"

Trên thực tế Lăng Vân cũng có rất nhiều áp lực. Nếu như sự việc bại lộ, không những hấn ta thân bại danh liệt mà ngay đến cả gia tộc nhà hấn cũng bị liên lụy. Một khi đã bắt đầu cuộc chơi, gã đã không thể thu tay về được nữa. Gã đã đặt chân trên một con đường không có đường lui.

Chương 8: Phán Tập Sát

Những vết máu khô đã biến bộ quần áo của Thần Nam thành màu đỏ sẫm. Bốc mùi máu tanh ghê rợn. Sau vài ngày bôn đào, hãn và đám người đuổi theo giết mình đã xảy ra không biết bao nhiêu trận chiến ác liệt. Hãn đã hạ sát mười mấy tên giai vị cao thủ... kết quả chiến đấu thật hiển hách nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Không bị chút ngoại thương nào nhưng đại chiến liên miên khiến hãn bị nội thương khá trầm trọng. Tuy nhiên hãn lại không có một chút thời gian để nghỉ ngơi, điều tức. Những kẻ truy sát có thể xuất hiện trước mặt hãn bất cứ lúc nào, nếu như tình hình cứ tiếp diễn như thế này, cái mạng của Thần Nam giữ được hay không đúng là rất đáng lo ngại.

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng thông qua hàng loạt các dấu vết và trực giác bản năng Thần Nam sớm biết đám người này chính là người của Lăng Vân sai phái.

"Lăng Vân! Tên khốn nạn thói tha nhà người quả đúng ác độc. Chỉ vì bảo vệ danh tiếng của mình mà người giảng thiên la địa võng để hạ sát ta! Đợi khi ta thoát được khỏi nơi này ta sẽ khiến cho người phải trả giá." Thần Nam thầm nguyện rủa, quyết tâm rửa hận.

Ngay lập tức hãn nghĩ tới một vấn đề lớn. Nếu như Lăng Vân vu cáo hãm hại thì hãn phải làm thế nào? Bây giờ hãn đang bị vây khốn ở trong núi sâu, căn bản không thể giải thích được điều gì. Thế chẳng phải hãn chịu thiệt ư?

"Hừm! Thăng đầu giả!" Thần Nam biết Lăng Vân nhất định sẽ nghĩ ra một kịch bản khốn nạn, điều này khiến cho hãn lo lắng mãi không thôi.

Niềm hy vọng lớn nhất của B ọn người kia lúc này chính là nhanh chóng tiêu diệt hãn ngay tại vùng núi sâu này, sớm nhổ đi cái đinh trong mắt chúng, trừ tận gốc hậu họa.

Thần Nam vượt nhẹ lưỡi dao mát lạnh, căn môi lạnh đậm: "Lăng Vân, bây giờ cứ cho người đẩy ý đi. Đợi khi nào thoát khỏi đây, ta sẽ khiến cho người phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này!"

Thần Nam dùng dao cắt miếng thịt thỏ đã được nướng chín, nuốt vội. Hắn không thể biết khi nào kẻ địch lại xuất hiện, nên ngay cả lúc ăn hắn cũng vô cùng thận trọng và vội vã. "Đám rùa đen khốn nạn này lại còn có chó săn, chim ưng, đúng là khiến cho người ta đau đầu!"

Thực tế Thần Hư Bộ của Thần Nam đã đạt m ức đại thành, tốc độ nhanh hơn bọn kia nhiều lần nhưng vì có chó săn và chim ưng đi săn nên hành tung của hắn đều bị bọn chúng nắm rõ trong lòng bàn tay. Hắn cho dù có chạy xa nữa thì cũng khó có thể thoát khỏi sự đeo bám của đám người đằng sau.

Hắn đã tập kích và giết chết được một số chó săn, trong đó một số khuyến vương đã trở thành thức ăn của hắn. Điều này khiến cho những kẻ đuổi theo hắn điên tiết. Tuy nhiên hắn vẫn không thể làm gì được đám chim ưng săn bay trên trời cao, căn bản không thể nào có thể thoát khỏi tầm nhìn của chúng.

Ăn bữa tối xong, Thần Nam tới bên khe suối ở trong rừng rửa mặt. Nhìn chiếc bóng thẫm đầy vết máu hắn thờ dài. Hắn không muốn dấy vào thị phi nhưng thị phi cứ tìm tới hắn. Lần này nếu hắn may mắn thoát khỏi, nhất định một cơn sóng dữ ở đại lục sẽ dấy lên.

Đối với Thần Nam ban đêm là tương đối an toàn. Vì lúc này những con chim ưng không có cách nào để xác định chính xác hành tung hắn, những người truy sát hắn thì sợ bị hắn tập kích lại.

Lúc này bóng tịch dương dần đổ xuống, ráng chiều đỏ ối cả vùng trời.

Tuy nhiên đêm nay hắn không thể nào tránh được một trận huyết chiến, những kẻ truy sát hắn lại đuổi tới gần. Hắn đã nghe thấy tiếng chó sủa ở đằng xa.

Thần Nam nhíu mày suy nghĩ. Trận chiến tiếp đây sẽ khiến cho nội thương trong người hắn thêm phần nghiêm trọng. Hắn cần thận chuẩn bị cho trận chiến,

quan sát tỷ mỉ địa hình xung quanh, để tận dụng lợi thế địa hình cho cuộc chiến.

Cuối cùng hắn nhìn đến khe suối, trên miệng khe nở nụ cười. Tay phải hắn xách đao, tay trái cầm kiếm, tìm tới chỗ nước sâu rồi lặn xuống.

Mấy phút sau, ba lão già khí thế bất phàm dẫn theo mấy chục người tới chỗ Thần Nam vừa nướng thỏ.

"Có lẽ hắn chưa đi xa, than vẫn còn nóng. Tên này vô cùng xảo quyệt, không chừng đang ẩn ở gần đây, tất cả mọi người phải cẩn thận."

"Mấy con chim ưng vẫn còn bay lượn trên không. Nhất định hắn ở đâu đây."

Mấy chục người lập tức tản ra, bắt đầu tìm kiếm kỹ lưỡng xung quanh. Ba lão già mỗi tên trấn thủ một hướng. Bọn họ cũng tản ra đi lẫn vào trong đám người, nhằm kịp thời đối phó với những sự việc bất ngờ xảy ra.

Thần Nam dù lặn trong nước nhưng vẫn có thể cảm nhận rất rõ khí tức của những kẻ tới vây bắt mình. Hắn đang chờ đợi, lần này hắn quyết giết cho được một lão già công lực cao thâm.

Những kẻ truy sát hắn tổng cộng có hơn bảy mươi tên, trừ mười mấy tên đã bị hắn giết còn lại khoảng hơn năm chục tên. Trong đám người này ngoài những cao thủ đạt tới giai vị cảnh giới có thể uy hiếp tới hắn thì những kẻ khác đều không có gì đáng sợ. Trong số này, ba lão già cầm đầu chính là uy hiếp lớn nhất.

Võ công của ba lão già đó đều đã đạt Tam Giai đại thành cảnh giới, chẳng thua kém gì so với hắn. Nội thương của hắn đa phần chính là do khi giao đấu với ba lão đó ban cho.

Cuối cùng Thần Nam cảm nhận được một kẻ tên võ công cao thâm tới bên cạnh khe suối, từ luồng nội khí thâm hậu phát ra, phác đoán nhất định đó là một trong ba lão già kia. Tuy nhiên dường như vẫn còn cách khe suối khoảng mấy mét, chưa phải là cự ly tốt nhất để ra tay.

Thần Nam cố kìm nén xúc động bản thân, càng cẩn thận hơn che dấu khí tức

của mình, cơ thể không phát ra bất cứ một sóng dao động sức mạnh nào. Hắn chờ đợi, chờ đợi thời cơ tốt để chuẩn bị một đòn tấn công.

Tuy nhiên bước chân lại xa dần, khiến cho Thần Nam vô cùng nuối tiếc. Đúng lúc hắn cho rằng đã mất đi thời cơ tốt thì lão già đó lại quay trở lại, nói: "Nơi này cũng không tồi, nếu như không tìm thấy thẳng nhóc đó, tối nay chúng ta cứ nghỉ ngơi tại đây."

Thần Nam cảm thấy lão già đó đang tới bên khe suối, dường như sắp cúi xuống rửa mặt. Hắn vui mừng đến nỗi suýt nhảy cẫng lên, trong lòng nhủ thầm: "Ta bị các người truy đuổi, lên trời không có đường, xuống đất không có cửa, bây giờ người lại tự گیر đầu chịu báng. Hôm nay nếu như không tiễn người tới miền cực lạc thì thật là có lỗi với người."

Khi hai tay của đối phương cho xuống nước, Thần Nam từ trong lòng suối vùng lên giống như một con nộ long, nhanh chóng lao lên mặt nước. Trường đao trong tay hắn phát ra luồng ánh sáng rực rỡ chói mắt, phóng về phía lão già mặc khôi bào.

Lão già mặc khôi bào kêu lên một tiếng kinh hãi. Lão không thể ngờ Thần Nam lại mai phục ở dưới khe suối này, sự xuất hiện đột ngột này khiến cho lão ta kinh hoàng thất sắc. Nhưng cao thủ thì vẫn là cao thủ, lão dù biết khó có thể tránh được một đòn khủng khiếp này nhưng với phản ứng bản năng, lão ta quỳ xuống đất nhanh chóng lùi lại, hai tay đồng thời đánh ra một chưởng mạnh khủng khiếp ra phía trước,.

Nhanh, mạnh nữa thì cũng đã muộn rồi. Ánh sáng của thanh đao đã xuyên vào người lão. Chưởng lực sau này của hắn chẳng qua trở thành sự giãy giụa trước cái chết.

Phát hiện ra biến cố kinh hồn này, mấy chục bóng người nhanh chóng chạy đến. Nhưng khi lại gần, cuộc chiến đã kết thúc.

Thần Nam đã nhảy lên tới bờ. Trường kiếm trong tay trái đã hóa giải chưởng lực mạnh mẽ của lão già kia, trường đao trong tay phải một luồng ánh sáng đã thực thể hóa, đâm xuyên qua bụng lão. Máu tươi tuôn ra như suối, hơi máu bốc lên tanh

tươi.

Nhìn thấy đám người đã tiến lại gần nhưng Thần Nam vẫn không hề lùi lại, ngược lại còn tiến nhanh về phía trước, trường đao vung lên. Luồng sáng như chiếc cầu vồng khổng lồ, dấy lên một tiếng sấm động, đánh nát người lão già mặc khôi bào, những mảnh vụn cơ thể bắn ra tung tóe. Những kẻ đang xông tới vội vàng tránh né đồng thời đau đớn kêu thét lên.

Hai tiếng thét phẫn nộ từ trong rừng truyền tới. Một lão già mặc hắc bào và một lão già mặc lam bào giống như phát điên lao nhanh đến.

"Thần Nammm.... ta sẽ chém ngươi thành nghìn mảnh!" Hai lão già như những con sư tử điên lao về phía Thần Nam.

"Hi, ta không thể chơi cùng các ngươi được." Thần Nam tay phải cầm trường đao, tay trái cầm trường kiếm vung lên, đao quang, kiếm khí đan xen vào nhau lấp lánh tựa ngôi sao chổi lướt qua bầu trời, ánh sáng chói mắt tràn ngập không gian, lan tỏa mạnh mẽ vô cùng, không kẻ nào có thể chống lại được.

Âm thanh của vô số binh khí nát vụn ra vang lên. Binh khí bao nhiêu người đều bị ánh sáng của thanh đao vào kiếm khí làm cho vỡ vụn. Mấy cao thủ chưa đạt tới giai vị cảnh giới trong chớp mắt đều bị đâm xuyên qua người.

Tuy nhiên những cao thủ giai vị cảnh giới thì không dễ đối phó như vậy. Nhiều kẻ giận dữ xông lên chặn đường đi của Thần Nam giống như đùa giỡn với tính mạng. Bọn chúng thét lớn: "Ngươi đền lại tính mạng cho sư phụ ta!"

"Đền cha nhà các ngươi ấy! Tất cả đều thành quỷ cùng với sư phụ các ngươi đi!" Thần Nam thật sự nổi khùng, không ngờ lại có người liều mạng cản đường hắn. Phía sau hai lão già công lực thâm hậu đang chuẩn bị đánh tới phía sau lưng hắn, nếu như không thể nhanh chóng thoát khỏi đám người đang cản đường này thì tính mệnh đúng là đáng lo ngại.

"Chết đi!" trường đao trong tay Thần Nam chém xuống. Ánh sáng của lưỡi đao xé toạc không trung, đao khí sáng chói thần quang đánh vụn những thanh giáo dài

trong tay kẻ đang cản phía trước, giật nát một cánh tay của hắn ta, nhưng đối phương vẫn không hề lùi bước, tung ra một quyền tới phía Thần Nam. Những người khác cũng lần lượt cầm đao kiếm, tấn công ào ạt về phía Thần Nam.

Thần Nam cảm thấy ngao ngán. Không ngờ những kẻ này lại cứng đầu đến như vậy, không phải là loại tham sống sợ chết. Điều này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chịu sự ngăn cản như thế, hai lão già ở phía sau lưng cũng đã tấn công tới ngay sau lưng Thần Nam.

"Đồ rùa đen thói tha!" Thần Nam giận dữ chửi một câu. Cuối cùng hắn vẫn rơi vào vòng bao vây, kiếm khi ngang dọc, đao khí kinh thiên! Đại chiến xảy ra bên bờ suối.

Mộng Khả Nhi bạch y tung bay trên một ngọn cây ở phía xa lặng lẽ quan sát đại chiến. Người đẹp tuyệt thế vẻ mặt lạnh tĩnh. Nàng ta dường như vẫn chưa có ý động thủ.

Ánh chiều tà buông xuống, nàng ta giống như được khoác thêm một luồng sáng rực rỡ màu vàng thánh khiết. Trong làn gió nhẹ, cành cây đung đưa, Mộng Khả Nhi như đang cười gió.

Thần Nam vất vả chống đỡ. Hắn đã vô cùng mệt mỏi rồi. Hai lão già sống chết vây chặt hắn lại. Thần Nam giận dữ muốn nguyên rủa. Hai lão già coi thường sinh mệnh, bao vây lấy Thần Nam tấn công không ngừng nghỉ, hoàn toàn là kiểu đánh lấy mạng đổi mạng, lại thêm sự hỗ trợ của một số cao thủ giai vị, Thần Nam cảm thấy thêm nửa tuần hương là hắn không thể nào chống chọi được nữa.

"Hai lão già chết tiệt!" Hắn nguyên rủa. Hắn biết rằng cho dù mình có Thần Hư Bộ, nhưng nếu như không trả một giá nào đó thì căn bản không thể nào thoát ra khỏi nơi này.

Hắn nghiêng răng thét lên: "Hai lão già khốn kiếp coi đao đây!" Cả hắn và hai kẻ kia đều đồng thời rung người. Một đòn mạnh khiến hắn bay nghiêng đi, máu tươi

trong miệng hắt trào ra. Lúc này những cao thủ giai vị đều tấn công, những đòn đánh đáng sợ đều giáng về phía hắn.

Thần Nam cảm thấy lực phủ ngũ tạng như đảo lộn, quay cuồng kịch liệt. Hắn cố chịu những đau đớn trên người, bay qua đầu đám đông, rồi lao đảo hạ xuống đất.

Trong khoảnh khắc hai lão già nhanh như một tia chớp đuổi tới. Thần Nam không thèm nhìn, vội chém về phía sau năm đao, ánh sáng lấp lánh chói nhòa, sau đó hắn nhanh chóng bơi theo dòng suối trốn đi.

Lão già hắc bào và lão già lam bào hét lên giận dữ, liên tục tung chưởng, đao khí mạnh khủng khiếp đánh tới người Thần Nam.

Mặc dù chưởng lực lúc đến nơi không còn quá mạnh nhưng Thần Nam vẫn như bị đâm mạnh vào ngực, lại thổ ra huyết. Hắn đã như tên rời cung, nhanh chóng lao đi, không dám ngừng lại dù chỉ trong giây lát. Hắn phải rời khỏi nơi này khi sắp không gượng thêm nữa.

Khu rừng nhanh chóng bị kéo lùi lại. Thần Nam phát huy tới cảnh giới cao nhất của Thần Hư Bộ. Hắn băng núi vượt đèo, cho tới tận khi cảm thấy thật sự không thể nào đi được. Hai chân hắn sớm đã mỏi rời, sắp sửa mất đi cảm giác. Hắn không còn đứng vững nữa, rầm một tiếng ngã vật ra đất. Đau đớn, mệt mỏi làm hắn lập tức rơi vào hôn mê.

Không biết hôn mê bao lâu, Thần Nam mới dần tỉnh lại. Hắn cảm thấy toàn thân lạnh cóng, dường như đang ngâm mình trong nước. Một tia chớp đột nhiên xuất hiện trên bầu trời đen kịt, theo đó là những tiếng đi đùng vang lên từng hồi. Hắn kinh hãi ngồi bật dậy.

Khắp không gian là một màn mưa gió, bầu trời sấm chớp vang rền, mưa lớn xối xả, toàn thân hắn ướt sũng, không thể biết đã nằm tắm mưa bao lâu rồi?

Thần Nam toàn thân đau nhức khôn cùng, người không còn chút sức lực nào. Hắn cứ thế nằm trong bùn, tích dưỡng sức lực. Hắn vẫn cảm thấy có chút vui mừng vì trận mưa này tới thật đúng lúc.

Lần này hãn mạo hiểm chém chết một lão già công lực thâm hậu, nhất định khiến cho những kẻ truy sát hãn điên cuồng. Bọn chúng nhất định sẽ tìm diệt hãn ngay cả trong đêm. Nếu như không có trận mưa to này, không chừng bọn chúng nhờ có lũ chó săn đã có thể tới được nơi này rồi. Với sức cùng lực kiệt của hãn như hiện nay căn bản không thể nào ứng phó được với cường địch. Hãn hoan hỉ cảm ơn trận mưa này.

Thần Nam gượng cười, sau đó rửa: "Mẹ kiếp, không ngờ ta lại có ngày thê thảm như hôm nay!" mấy phút sau hãn mới vắt vẻo bò dậy được, lão đảo đi tới phía ngọn núi thấp ở phía trước.

Thần Nam ráng chịu đựng đau đớn. Sau nửa khắc tìm kiếm, dưới chân ngọn núi thấp đã tìm thấy một cái động khô ráo, hãn bước đi loạng choạng sau đó đi vào bên trong động. Thần Nam biết rằng nhất định không được hôn mê lại, người bị trọng thương lại tắm mưa, nếu như không kịp thời trị thương thì chắc chắn sẽ ốm nặng. Hãn lấy lại tinh thần bắt đầu ngồi trị thương, hơi nước bốc hơi nghi ngút từ quần áo của hãn. Tới khi quần áo đã khô, một luồng kim quang dịu nhẹ từ người hãn phát ra.

Trong động đá ánh sáng và hơi nước dày đặc, sắc mặt Thần Nam lúc sáng lúc tối. Hãn cố chịu đựng những đau đớn trong người, hết lần này tới lần khác vận huyền công gia truyền, chữa trị những tổn thương của lục phủ ngũ tạng. Đến lúc trời sáng, Thần Nam mới thu huyền công về. Hãn thở dài. Nội thương nghiêm trọng đã khỏi được hai phần, nhưng một ngày mới bắt đầu cũng có nghĩa là việc truy sát cũng bắt đầu.

Nếu tình hình mỗi lúc một xấu như thế này hãn sẽ chết chắc! Nhưng khi Thần Nam bước ra khỏi động tối tăm, hãn lập tức vui mừng khôn xiết: "Ha ha, đúng là trời không diệt ta!"

Lúc này trời đã tạnh mưa từ lâu nhưng khu rừng vẫn là là một màu sương trắng lơ lơ, cảnh vật trong vòng năm dặm khó mà phân biệt được, trong sơn lâm xuất hiện mây mù. Thần Nam quả thật vô cùng vui sướng, trận mưa đêm qua đã gột rửa, xóa sạch những dấu vết hãn để lại, bọn chó săn chắc chắn bị vô hiệu hoá. Mây mù

dày đặc thế này, lũ chim ưng cũng khó có thể tìm thấy được tung tích của hãn.

Hãn tìm tới khe núi súc miệng rửa mặt, rồi vào rừng săn một con thỏ hoang, dùng nội công đốt cháy mấy cành cây, bắt đầu nướng thỏ. Thần Nam đành ăn thịt thỏ cho đỡ đói, lấy sức.

Mây mù che phủ kín vùng núi non, bọn người kia nếu như muốn tìm được hãn, ít nhất cũng mất một ngày. Hãn cười rạo rờ, nếu có thêm thời gian là một ngày một đêm, ít nhất hãn cũng có thể hồi phục được bảy tám phần công lực, tới lúc đó hãn có thể ung dung tiếp chiến với những kẻ truy sát.

Quả đúng như những gì Thần Nam dự tính, cả ngày hôm nay những kẻ truy sát không tài nào tìm ra tung tích của hãn, sơn lâm sau cơn mưa hơi nước mù mịt, tất cả những kẻ truy bắt đều bị ướt nhèm nhưng cũng không thể phát hiện ra một dấu vết nào có giá trị.

Thần Nam ngồi trong động đá không ngừng hành công chữa trị những vết trọng thương trên người, tới khi trời tối, vết thương của hãn đã khỏi quá nửa, hãn tin tưởng thêm một đêm nữa hãn nhất định có thể hồi phục được tám phần

Thần Nam căn chiếc đuôi thỏ đã lạnh ngắt, khoe miệng hiện nét cười, hai mắt phóng ra hai đạo hàn quang: "Ta nhất định sẽ khiến các người phải trả giá thật thâm, đợi khi ta hoàn toàn hồi phục lại, không một kẻ nào trong số các người có thể rời khỏi vùng núi này"

Giai vị cao thủ trong số những kẻ truy sát đã bị hãn giết chết mười mấy tên. Ba lão già có võ công thâm hậu thì đã chết mất một, những kẻ truy sát đạt tới giai vị cảnh giới còn lại chẳng đáng để hãn phải bận tâm.

Thần Nam quyết định đợi tới khi cơ thể hoàn toàn bình phục, sẽ đi giết hết kẻ thù ngay ở trong núi. Trời sáng, Thần Nam tỉnh lại. Từ phía xa vọng lại tiếng chó sủa, đối phương cuối cùng cũng đã tìm tới được nơi này. Thần Nam trong động bước ra, mỉm cười quay lại nhìn hang động tối om. Trời lúc này vẫn còn đang mưa.

Mặc dù trời mưa không to nhưng đã khiến việc tìm kiếm hành tung kẻ địch gặp

nhiều khó khăn. Hắn đi qua những ngọn núi thấp, chạy tới nơi sâu nhất của vùng đại sơn này. Chạy được trăm dặm mới dừng lại, hắn quyết định tạm thời tránh những kẻ truy sát này trước khi cơ thể hoàn toàn bình phục lại.

Thần Nam tìm một sơn động kín đáo trong núi, tiếp tục ngồi xuống điều khí. Đến buổi chiều khi hắn hành công viên mãn mở mắt ra, vết thương của hắn gần như hoàn toàn bình phục.

Lúc này tiếng chó sủa lại vọng tới. Hắn bước ra khỏi sơn động, nhìn bầu trời xám xịt nói: "Cao thiên ơ i! người đã đối đãi quá tốt với con, nếu như không phải là người đã giành cho con thời gian trị thương quý báu chắc con không thể thoát khỏi được hiểm nguy lần này"

Tiếng chó sủa dồn càng lúc càng gần nhưng Thần Nam không hề hoảng hốt. Hắn ngồi ở cửa sơn động, quan sát vùng rừng núi xa xa. Tiếng chó sủa vang vọng từ cách đó tầm một dặm nhưng lại không tiếp tục di chuyển hướng về phía này. Thần Nam khẽ cười, từng giọt, từng giọt mưa tí tách đáng yêu, khiến cho đám chó săn không còn tinh nhanh.

Trời phủ chiếc màn nhung đen huyền bí tiến vào đêm, bọn người truy sát dừng lều ở sườn núi, bắt đầu thổi cơm. Thần Nam cười một cách tàn nhẫn, hắn nhìn bầu trời, giọng rít lên sắc lạnh: "Thời tiết tối nay đúng là không tồi!"

Chương 9: Từ Thần Lai Liễu

Cánh rừng trong đêm mưa vô cùng lạnh lẽo, không biết con dã thú nào đang gầm rú ở trong rừng. Nước mưa rơi trên lá cây tí tách. Đến nửa đêm, mưa càng ngày càng to, mưa bụi đã trở thành mưa to xối xả, khắp không gian là màn mưa trắng xóa, toàn bộ khu rừng ngập tràn trong nước.

Thần Nam đã hoàn toàn hồi phục lại. Lúc này hắn đã đang ở vào trạng thái sung mãn nhất. Sau khi điều khí ba canh giờ, hắn mở mắt, hai đạo thần quang lóe lên đêm tối rồi lại biến mất.

Trong màn đêm, một bóng ma đáng sợ xuyên qua những khóm cây, dần dần tiến lại gần khu lều ở trong rừng. Một cỗ sát khí nặng nề khó che giấu đã lan tỏa khắp khu rừng.

Tay phải Thần Nam cầm trường đao sáng loáng, tay trái cầm trường kiếm sắc bén. Hạ xuống trong màn mưa, hắn bước nhẹ nhàng nhưng vững vàng về phía trước. Trong màn mưa như trút, những kẻ đang ngủ say không biết rằng tử thần đang tới gần.

Thần Nam ẩn đi toàn bộ khí tức của mình, cố gắng đạt tới cảnh giới không linh, trong lòng mặc dù có sát ý nhưng sát khí lại không hề lộ ra ngoài.

Trường đao sáng loáng nhẹ nhàng chém rách một chiếc lều, máu phụt ra, chảy xối xả, đầu của hai cao thủ đang ngủ say rơi xuống lăn lông lốc.

Thần Nam nhẹ nhàng lùi ra, giống như một hồn ma tiếp tục bước tới một chiếc lều khác. Trường đao lại giơ lên, lều mở tung, máu tươi tuôn ra, đầu người lăn lóc...

Trời mưa như trút, trên không trung lóe lên một tia chớp, trong màn đêm mưa xối xả, chớp liên hồi, bóng ma trong khu rừng lặng lẽ đi đi lại lại. Toàn bộ khu rừng tràn ngập không khí chết chóc.

Đối với những kẻ truy sát mà nói, đây là một đêm kinh hoàng. Bóng ma giống như từ thần không ngừng lấy đi tính mạng của người khác.

Thần Nam đã vào mười căn lều, hai mươi cái đầu người vương vãi dưới đất. Lúc này hắn không hề cảm thấy thương xót. Không có chút nương tình. Hiện thực thật tàn khốc, nếu như hắn không ra tay thì sớm muộn gì đám người này cũng sẽ giết chết hắn.

Khi hắn mở chiếc lều thứ mười một. Hai lão già công lực cao thâm nhất trong những người này cuối cùng cũng đã cảm nhận được không khí chết chóc. Hai lão phát hiện ra không khí không bình thường hỏi vội: "Ai đó?"

"Ai?"

Hai tiếng kêu thất thanh vang lên trong đêm mưa. Từ hai căn lều ở cách đó không xa hai bóng người đồng thời lao ra. Hai ông già cuối cùng cũng đã phát hiện ra được bóng ma trong đêm mưa, ngửi thấy mùi máu tanh.

"Xoẹt" Một tiếng kêu kinh thiên vang lên. Một tia sét lóe lên trên bầu trời, trường đao sáng loáng trong tay hắn, chiếu sáng khắp cả một vùng trời.

Hai người cuối cùng đã nhận ra Thần Nam trông giống hệt như thần ma. Trường đao sáng loáng trong tay hắn nhuộm đầy máu tươi, bị nước mưa gột rửa dần dần nhạt đi.

Mười mấy chiếc lều đều đã bị mở tung, máu từ trong lều chảy ra, hòa cùng với nước mưa trên mặt đất. Mặt đất dường như đều đã biến thành màu đỏ...

"Á..."

"Á..."

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tiếng kêu đã đánh thức toàn bộ đám người dậy. Mọi người trong lều đều chạy ra, chỉ trong phút chốc tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng khí chết chóc dày

đặc. Nhờ vào từng hồi sấm sét vang lên trên bầu trời, mọi người cũng hiểu được rất cuộc đã xảy ra điều gì? Những chiếc lều rách tung, đầu người lằn lóc, máu đỏ tươi...

Trong tích tắc chớp biến mất, Thần Nam đột nhiên biến mất trước mặt mọi người. Trong khu rừng tối không nhìn thấy cả ngón tay, sát khí ẩn hiện, tất cả mọi người đều cảm thấy run rẩy.

Trong tiếng sấm rền bên tai, mấy tia sét xuất hiện trên bầu trời. Cũng chính trong lúc này Thần Nam giống như ma quỷ xuất hiện ngay trước mặt hai lão già, trường đao sáng loáng giống như lưỡi hái của tử thần chém về phía hai lão.

Hai lão già nhanh chóng rút kiếm, mạnh mẽ phản kích lại đòn tấn công của Thần Nam.

Đao quang cùng với kiếm khí lan tỏa trong khu rừng, ánh sáng chói mắt chiếu sáng khắp khu rừng tối đen, lúc này đã không thể phân biệt rõ được là ánh sáng của đao hay là ánh chớp. Ánh sáng chói loà đan xen vào nhau trong khu rừng, giằng co, kiếm khí và đao quang như liên tiếp với những chớp trên không, ba bóng người nhanh chóng di chuyển trong ánh sáng, tấn công qua lại.

Tia chớp biến mất, những mưa vẫn xối xả.

Đại chiến giữa Thần Nam và hai lão già kia hình như đã kết thúc. Trong khu rừng một màu tối đen, tuy nhiên không khí chết chóc vẫn bao phủ lên toàn bộ khu rừng.

"Á!"

Một tiếng la thảm thiết. Trong màn đêm một ánh sáng chói lòa của lưỡi đao lướt qua, trong ánh sáng rõ, máu phun ra, một thanh trường kiếm cắm sâu vào trước ngực một người. Trong chớp mắt ánh sáng của thanh đao biến mất, không gian lại rơi vào một màu tối đen. Tuy nhiên chỉ trong chớp mắt ánh sáng lại một lần nữa xuất hiện, một lần nữa chiếu sáng cả khu rừng, lại một người kêu lên thảm thiết ngã lăn ra đất.

Tuy nhiên lần này hai lão già có công lực cao thâm cuối cùng đã xác định được khí tức của Thần Nam, nhanh chóng lao về phía hắn. Ánh sáng của đao, bóng của kiếm, kiếm khí lan tỏa khắp không gian, trong ánh sáng chói mắt ba bóng người quần lấy nhau, liên tục tấn công.

Trong bóng đen, một số cao thủ võ công lợi hại dần dần vây chặt về phía ba người không hề vì cảm thấy không khí chết chóc mà sợ hãi.

Thần Nam sau khi chém ra một đao uy lực mạnh mẽ đột nhiên nhanh chóng lùi lại. Trong giây phút ánh sáng chói mắt biến mất, hắn cũng biến mất. Hắn nhanh chóng thoát ra ngoài từ một chỗ không có người bao vây.

"Tất cả các người hãy nghe đây! Không một ai trong số các người có thể sống sót thoát khỏi nơi này. Kẻ nào cũng phải trả giá cho những việc làm sai trái của mình, cái chết chính là sự trả giá tốt nhất của các người."

Hai lão già võ công thâm hậu giận dữ, một người hét lên: "Tại sao lại phải mưa chứ! Nếu như không phải mấy ngày liên tiếp mưa không ngừng, thì tên nhãi nhố khiếp nhà người đã chết trên chực lần rồi!"

Quả thật trận mưa liên miên này đã thay đổi tất cả. Nếu như không phải đêm hôm kia trời mưa như trút, đã xóa đi toàn bộ dấu vết Thần Nam để lại trên đường đi, thì bọn chúng cũng đã tìm được thấy hắn rồi.

Lúc đó Thần Nam đang bị trọng thương, căn bản không có sức để đánh trả, đó là thời cơ tốt nhất để giết hắn. Tuy nhiên thời tiết biến đổi đột ngột đã làm thay đổi tất cả. Sương mù, mưa lớn đã cho hắn thời gian tốt nhất để điều trị vết thương, sau hai ngày dưỡng thương, hắn đã hoàn toàn hồi phục.

Đêm nay, mưa như trút cũng đã làm giảm đi linh giác của bọn chúng, tạo điều kiện thuận lợi để Thần Nam ra tay chém giết. Trong tiếng sấm đì đùng, hai lão già có công lực cao thâm cũng mãi tới những phút chót mới cảm thấy nguy hiểm, hoảng hốt là những người khác?

Lần này, bọn chúng tổn thất nặng nề. Lúc đầu đã chết mất một nửa, bây giờ chỉ

còn sống được hai mươi mấy người.

Hai lão già dường như đã cắn nát môi. Hai lão hận vô cùng! Những thanh niên đứng vây bên ngoài cũng lặng yên không nói gì. Bọn họ đều là những tử sĩ do Lăng gia bồi dưỡng lên, từ nhỏ đã được nhồi nhét tư tưởng phải trung thành với gia tộc vào đầu, tất cả mọi người đều trưởng thành nên trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, không còn lạ lẫm gì với cái chết, lúc này bọn họ đều đã cảm nhận được thấy lạnh ít dữ nhiều.

Khi mọi người trở về lều để ngủ. Thần Nam lại một lần nữa xuất hiện. Hắn đứng ở xa quan sát khu rừng đen kịt, hai mắt phát ra ánh sáng giống dã thú. Hắn đang đợi cơ hội. Hắn muốn giết chết một lão già công lực thâm hậu bởi vì chỉ có hai lão già đó mới có thể uy hiếp tới hắn. Nếu như có thể thành công giết được một tên, hắn sẽ thật sự an toàn.

Đó không phải là Thần Nam máu lạnh khát máu. Trong truy sát và bị truy sát, giết người mới chính là nguồn gốc của sự tồn tại, nếu như trong lòng tồn tại lòng nhân từ, nhân từ hơn cả một người đàn bà thì đó chính là ngu xuẩn. Để có thể tiếp tục sinh tồn, hắn chỉ có thể lựa chọn cách tiêu diệt sức mạnh của kẻ địch, hoàn cảnh tàn khốc khiến cho hắn không có sự lựa chọn.

Không gian là một màn nước mưa trắng xóa, rửa đi các vết tích của tội ác trong khu rừng. Hiện thực tàn khốc như vậy, ông trời cũng không thể che đậy nổi. Khắp khu rừng chông chất xác chết, mặc dù đã lạnh cứng nhưng dường như vẫn đang ngấm tổ cáo.

Thần Nam bước qua những xác chết, nhẹ nhàng bước về phía một căn lều. Vừa nãy hắn ở trong bóng tối quan sát, tận mắt nhìn thấy lão già mặc lam bào bước về phía căn lều ở trước mặt.

Hắn giống như một bóng ma, khiến cho các cơ năng trong cơ thể hoạt động ở mức thấp nhất không hề phát ra một chút tiếng động nào.

Ánh sáng của thanh đao giống như cầu vồng, ánh sáng chói mắt xuất hiện trong khu rừng Đao khí mạnh mẽ vô cùng phát ra từng hồi âm thanh, trong chớp mắt đã

phá hủy toàn bộ căn lầu, tẩm vải dầu chống nước trong chớp mắt nát vụn.

Tuy nhiên Thần Nam giật mình. Trong lúc ra tay, hắn cảm thấy một luồng sóng sức mạnh đang dao động, nhưng không phải là phát ra từ trong chiếc lầu này, mà là phát ra từ chiếc lầu bên cạnh. Hắn biết là mọi chuyện không ổn. Lão già đó không có ở trong lầu, đã thay đổi địa điểm một cách thần không biết quỷ không hay.

Một đạo kiếm khí bắn ra từ bên cạnh của chiếc lầu sát bên, lao về phía Thần Nam. Khí lạnh thấu xương phát ra từ ánh sáng chói lòa. Lão già đã quay ra tập kích giết Thần Nam.

Thần Nam vội vàng giơ trường kiếm trong tay trái lên, phát ra một luồng kiếm khí sắc bén để chống đỡ, nhưng lưỡi kiếm vội vàng làm sao có thể chống lại được đòn đánh dữ dội của đối thủ chứ.

Thần Nam cảm thấy một luồng khí xuyên vào trong người. Hắn cảm thấy ngực đau nhói, nhưng cuối cùng cũng được huyền công không ngừng vận chuyển trong người hắn hóa giải. Mặc dù hắn cũng bị chút ít nội thương, nhưng không nghiêm trọng tới mức mất đi sức lực để hành động.

Đúng là gừng càng già càng cay! Hắn than thở. Hắn không thể ngờ rằng lão già này lại có thể đoán được hắn sẽ tập kích một lần nữa, hắn quả thực đã quá sơ suất rồi!

Lão già còn lại cũng xông ra từ một căn lầu ở phía xa, rõ ràng đó cũng không phải là căn lầu mà lúc trước Thần Nam tận mắt nhìn thấy lão ta bước vào. Đám thanh niên cao thủ nghe thấy động tĩnh cũng nhanh chóng xông tới.

Thần Nam không lập tức chạy trốn mà ngược lại, lại vận nội công tới cảnh giới cao nhất. Người hắn phát ra kim quang, giống như một ngọn lửa đang bùng bùng cháy, bao phủ toàn bộ thân hình, nước mưa cũng khó mà phạm tới. Được kim quang bao bọc ở bên ngoài giống như một kim giáp chiến thần vô cùng uy phong, hắn tay cầm trường đao chém xuống lão già.

Hắn đang đấu tốc độ với kẻ địch, giành giật thời gian, chuẩn bị lúc đám đông

dồn tới trước mặt sẽ gây ra những tổn hại nhất định cho lão già.

Một luồng ánh sáng dài chừng hai trượng chiếu sáng toàn bộ khu rừng, lão già đưa kiếm lên chống đỡ, ánh sáng chói mắt va vào nhau, phát ra từng luồng sáng chói nhòa như ánh sáng mặt trời.

Thần Nam không ngăn cản. Hắn xông lên phía trước, trường đao trong tay lại một lần nữa vung lên, ánh sáng chói mắt lại tiếp tục phát ra. Tất cả ánh sáng phát ra khi hai người tấn công nhau gặp gỡ với kiếm khí trên không trung, phát ra tiếng leng keng giống như kim loại va vào nhau. Năng lượng giao động lan tỏa cuồn cuộn khiến những cây đại thụ ở xung quanh đổ rạp.

Thần Nam bước lên phía trước ba bước, mỗi bước đều khiến cho đám cây rung chuyển. Hắn liên tục chém ra chín đao, chín luồng ánh sáng thực thể hóa tập trung toàn bộ công lực của hắn, uy lực mạnh mẽ vô cùng.

Lão già mặc lam bào công lực vốn dĩ cũng tương đương với hắn đã bị đánh bật ra xa năm trượng, xung đột mãnh liệt khiến cho lão ta liên tục thổ ra ba ngụm máu tươi. Câu 'gặp nhau trên đường hẹp kẻ dừng thẳng', lúc này đã có được một minh chứng tốt nhất.

Hai người va chạm mạnh liên tiếp chín lần. Thần Nam khí thế mạnh hơn, lấy cách đánh lấy mạng đổi mạng mặc dù khiến hắn cũng chịu những nội thương nghiêm trọng nhưng lão già hắc bào bởi vì phút cuối khí thế yếu hơn, đã bị thương nặng hơn hắn rất nhiều.

Nhưng như thế đủ rồi. Thần Nam tự biết rõ là không thể nào giết được đối phương, kết quả này đã khiến cho hắn vô cùng toại nguyện rồi. Hắn quay người rút lui, lúc đám người dồn tới trước mặt đã đột phá vòng vây.

Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong tích tắc, đám đông giận dữ gào thét, Thần Nam đã thoát ra ngoài cánh rừng.

Thần Nam lần này thiếu chút nữa đã bị tập kích ngược trở lại, bị chịu thua thiệt. Tuy nhiên vào giây phút cuối cùng hắn đã từ trong nguy hiểm giành được thắng lợi,

mặc dù bị nội thương không nhẹ nhưng có thể đánh trọng thương đối thủ thì cũng đáng.

Hắn biết huyền công gia truyền của mình vô cùng thần bí, tốc độ trị thương nhanh hơn nhiều so với những tâm pháp khác, lại thêm hắn còn rất trẻ, nhất định có thể hồi phục sớm hơn lão già mặc lam bào kia một bước. Chính vì vậy, hắn liều chết cho dù bản thân có bị trọng thương cũng phải làm trọng thương đối thủ.

Một hai ngày sau, hắn chắc rằng có thể hồi phục lại như lúc đầu, nhưng lúc đó đối phương chỉ có một cao thủ có thể uy hiếp tới hắn. Trong hai ba ngày tới hắn có thể tấn công thật tàn khốc tới những kẻ truy sát mình, lúc đó hắn sẽ là chúa tể.

Sáng sớm, mưa lớn cuối cùng đã tạnh, ánh ban mai chiếu rọi qua mây mù, bầu trời bị mây đen bao phủ cuối cùng cũng đã sáng sửa trở lại. Tuy nhiên trong khu rừng thì vô cùng u sầu âm đạm, chồng chất từng đồng xác lớn. Vì bị ngâm mưa nên xác chết đều đã trương lên.

oOo

Bồ câu đưa thư từ trong rừng bay lên, lao nhanh về phía Tội Ác chi thành.

Khi Lăng Vân biết được tình hình mới nhất ở trong vùng núi sâu đã vô cùng tức giận. Ba cao thủ hùng mạnh gần đạt tới tứ giai cảnh giới, dẫn theo bảy tám mươi cao thủ bao vây Thần Nam đã bị tổn thất nặng nề.

Hắn ta giận dữ xé nát bức thư, đi đi lại lại trong vườn, suy nghĩ đối sách.

oOo

Ánh ban mai chiếu rọi khắp khu rừng, Mộng Khả Nhi đứng trên một ngọn cây, những giọt nước long lanh đọng trên lá cây xanh mướt. Trong ánh ban mai ánh lên ánh sáng bảy sắc, khiến nàng ta trông giống như một tiên nữ giáng trần.

Lúc này, vẻ mặt nàng ta vẫn vô cùng bình tĩnh. Cuộc chiến của Thần Nam và những kẻ truy sát, nàng ta đều thấy rõ mồn một, nhưng trước sau gì nàng ta cũng không xuất hiện, trên vẻ mặt xinh đẹp không để lộ ra một chút xáo trộn của tình

cảm, không thể biết được nàng ta đang nghĩ gì. Nhưng có một điều có thể khẳng định đó là nàng ta tuyệt đối không bỏ qua cho Thần Nam.

Chương 10: Mộng Khả Nhi Hiện Thân

"Thời tiết chết tiệt đã làm nhờ hết đại sự của ta! Cuối cùng thì trời cũng nắng rồi, mấy lão già của Thần Phong học viện cũng nên lên đường tới vùng đất chết rồi..." Hai mắt Lăng Vân lóe lên hai đạo tinh quang. Hắn ta vẫn đang chờ đợi tin tức vùng đất chết biến mất được loan ra, sau đó hắn ta có thể thực hiện bước đầu tiên.

Hắn ta đã làm náo loạn cả Tội Ác chi thành, khiến cho nhiều người bất mãn với Thần Nam. Trong tình hình hỗn loạn như thế này, Lăng Vân đã sai nhiều người đi khắp nơi xúi giục, đồng thời cũng chuẩn bị một lượng tiền lớn, đợi tới khi tin vùng đất chết biến mất loan ra sẽ bí mật dùng số tiền mười lăm vạn kim tệ này để thuê các tổ chức sát thủ và lính đánh thuê, để bọn họ đi giết Thần Nam.

Hắn ta tin rằng có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ, đồng thời hắn ta cũng lấy rất nhiều danh nghĩa trao thưởng để mọi người đi giết 'ác đồ' Thần Nam.

Trong tình hình hỗn loạn này, Thần Phong học viện cho dù có ý không chế lại nhưng cũng không thể nào làm gì được. Khi tất cả mọi người đều đòi đánh giết Thần Nam, Thần Phong học viện cũng không thể cản được. Trong lúc hỗn loạn mà hắn bị mọi người phản nộ giết chết thì có thể truy cứu ai đây.

Lăng Vân không còn đường lùi lại. Hắn ta chờ tin vùng đất chết biến mất.

Trong quần sơn của vùng Thiên Nguyên đại lục mặc dù mưa lớn trong nhiều ngày nhưng những nơi khác của đại lục thời tiết vẫn đẹp, không hề ảnh hưởng tới việc các tiên bối cao thủ tới Tội Ác chi thành.

Gần đây giới tu luyện ở đại lục đang sôi sục. Quần sơn nổi liền đông tây đại lục đã đột nhiên xuất hiện vùng đất chết, tin tức này kéo theo sự chú ý của cả giới tu luyện.

Những bậc tiên bối tu luyện của các đại thế gia nổi tiếng đều ít nhiều nghe nói

tới một 'kẻ nghịch thiên' trong quần sơn của Thiên Nguyên đại lục, cứ cách hàng trăm năm hoặc hàng nghìn năm lại xuất hiện một lần. Lần này nơi dừng chân của nó chính là vùng đất chết, đúng là vô cùng kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều chú ý những tin tức mới nhất từ Tội Ác chi thành. Mỗi ngày đều có vô số chim bồ câu đưa thư bay qua bay lại từ Tội Ác chi thành tới khắp các nơi trong đại lục mang những tin tức mới nhất của Tội Ác chi thành truyền đi khắp các ngóc ngách chỉ trong một ngày.

Hộ quốc Kị sỹ của Sở quốc Thần Nam tiếng tăm lẫy lừng trong những ngày này biến thành ác ma. Những tin tức không hay về hắn truyền tới tai tất cả những người trong giới tu luyện, danh tiếng của Thần Nam đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Thế lực của Lăng gia vô cùng hùng hậu, những tên mật thám của chúng ở khắp các nơi đều âm thầm tuyên truyền những 'cái ác của Thần Nam. Kiểu đổ thêm dầu vào lửa thế này cũng có tác dụng không nhỏ, giống như hiệu ứng hồ điệp làm dấy lên cả một cơn sóng lớn.

Những kẻ bất mãn với Thần Nam và những người thanh niên có chút nóng nảy thì vô cùng tức tối với Thần Nam. Rất nhiều kẻ chỉ hận không thể lập tức chém hắn thành tám mảnh.

Mặc dù có một số người không tin vào những lời đồn đại nhưng qua miệng lưỡi thiên hạ thì có dù là giả cũng có thể biến thành thật. Thần Nam trong mắt nhiều người đã thực sự trở thành ác ma.

Ngược lại, Lăng Vân dừng cảm khám phá bí mật của vùng đất chết, sau đó lại chạy trốn thành công khỏi bàn tay của Vô Danh Thần ma, đã trở thành một anh hùng trong mắt người đời. Thanh thể của gã một chốc leo lên tận trời xanh, trở thành một anh hùng thanh niên thu hút sự chú ý của mọi người.

Tung tích của Mộng Khả Nhi cho tới tận bây giờ vẫn chưa rõ. Tất cả mọi người đều đang đoán xem nàng đã đi đâu. Có người cho rằng nàng ta cuối cùng đã không thoát được khỏi vùng đất chết, đã bị Vô Danh Thần ma bắt lại được, có người thì cho rằng nàng ta bị trọng thương đang ở tại một nơi bí mật nào đó để trị thương.

Cả đại lục trở nên hỗn loạn, giới tu luyện nhiều năm im ắng, nay vì chuyện của vùng đất chết mà đã sôi động hẳn lên.

Tội Ác chi thành sau cơn mưa trời lại nắng. Sau hai ngày, các tiền bối cao thủ ở khắp các nơi đã tới gần hết.

Sau khi Lăng Vân chạy thoát trở về, cố ý nói về vùng đất chết thật đáng sợ, dường như chỉ nhìn thôi cũng rước lấy họa sát thân, tất cả các hiệu trưởng của tứ đại học viện đều suy nghĩ, cho rằng đó là một nơi nguy hiểm, nghiêm cấm tất cả mọi người tới đó khám phá thăm dò.

Vì vậy mà những ngày này, những người trong giới tu luyện của Tội Ác chi thành không hề đi thám hiểm vùng đất chết. Bọn họ căn bản không biết rằng vùng đất chết đã hoàn toàn biến mất.

Thực ra cho dù không có lệnh của hiệu trưởng tứ đại học viện thì những người trong giới tu luyện cũng không dám tự đi tìm hiểu. Đã chịu sự tuyên truyền trong thời gian dài như vậy, nơi đó đã trở thành một từ để thay thế cho địa ngục, không có kẻ nào có thể sống sót để đi ra khỏi đó.

Khi đám đông những cao thủ trong truyền thuyết đều tề tựu đông đủ, sau khi nghỉ ngơi một thời gian ngắn, đã lên đường đi tới vùng đất chết.

Người ngoài không thể nào biết được có bao nhiêu vị cao thủ đã tới, cũng không ai biết được đó là những người nào, cũng không biết họ tới vùng đất chết bằng cách nào.

Tuy nhiên tất cả những Long kỵ sỹ của Tội Ác chi thành ở một thời điểm nào đó đều cảm thấy một không khí không bình thường. Những con rồng của họ đều lo lắng không yên, dường như vô cùng sợ hãi. Theo như những suy đoán của những Long kỵ sỹ thì thời gian này trong Tội Ác chi thành ít nhất cũng đã xuất hiện ba bốn Thánh long, thậm chí có người còn nói xuất hiện cả những Thần long trong truyền thuyết.

Theo như những suy đoán này có thể thấy được rằng thực lực đáng sợ của

những vị cao thủ tiền bối. Theo như đồn đại thì những người này đã mấy chục năm nay không quan tâm tới chuyện trần thế, nếu như không vì chuyện lần này quá đáng sợ thì thật khó có thể mời được họ xuất sơn. Tuy vậy lời đồn đại thì vẫn là lời đồn đại, thực tế như thế nào thì chỉ có hiệu trưởng của tứ đại học viện biết được còn những người khác đều không thể biết.

oOo

Trong lúc Tội Ác chi thành sôi sục, trong đại sơn bao la những tử sĩ của Lăng gia thì khổ cực vô cùng. Đêm hôm đó tất cả bọn chúng đều biết rằng Thần Nam bị trọng thương bỏ chạy. Bọn chúng cũng biết rằng không thể để cho Thần Nam chữa khỏi vết thương, nếu không thì bọn chúng đều sẽ gặp nguy hiểm. Chúng nhất định phải giết được hắn trước khi hắn hồi phục, có thể nói rằng đó là cơ hội duy nhất của bọn chúng.

Đám người tìm kiếm đêm, nhưng tới tận khi trời sáng cũng không phát hiện ra bất cứ một vết tích nào của Thần Nam. Trận mưa lớn đêm qua đã xóa sạch mọi dấu vết của Thần Nam, chó săn đã mất đi tác dụng, không thể nào có thể đánh hơi được dấu vết của Thần Nam, bọn chim ưng được thả ra cũng không có phát hiện gì.

Hai ngày trôi đi, ác mộng của những người này bắt đầu. Sau khi Thần Nam hồi phục ngay lập tức lại tiến hành tập kích giết chúng. Số lượng tử sĩ của Lăng Gia đã không bằng một phần ba so với lúc đầu. Những cao thủ giai vị trong số đó so với trước cũng đã tổn hại nặng nề, lại trải qua lần tập kích này chỉ còn lại mấy tên, thực lực của toàn bộ bọn chúng lúc này kém xa so với trước kia.

Mặc dù hai lão già công lực thâm hậu vẫn còn sống, nhưng có thể đánh được thì chỉ còn có một. Lão già bị trọng thương nếu không tỉnh dưỡng qua hai ba ngày thì không thể nào hồi phục hoàn toàn được.

Hôm nay chỉ vven vẹn nửa ngày, tử sĩ Lăng gia lại tổn thất thêm mười người. Thần Nam lợi dụng cây cối rậm rạp không ngừng tập kích đám người này. Hiện nay bọn chúng đã biến thành những con chim sợ cung tên, chỉ cần có chút gió thổi nhẹ ngọn cỏ là lập tức nằm chặt lấy binh khí chờ đợi.

"Á!" Lại một tiếng kêu thảm thiết, lại một tử sĩ nữa bị Thần Nam tập kích. Trường đao trong tay Thần Nam sáng loáng, chém một thành một lỗ rất đáng sợ ở phía sau lưng kẻ đó, từ sau nhìn được ra phía trước, máu tươi phun ra.

Lão già mặc hắc bào vô cùng tức giận, giống như một con sư tử giận dữ đuổi theo Thần Nam. Thần Nam cũng không vội vàng bỏ chạy, đợi tới khi lão già mặc hắc bào đuổi tới gần giao đấu với hắn vài chiêu sau đó mới ung dung rời đi. Hắn muốn dẫn lão ta ra xa, nhưng lão già mặc hắc bào không hề bị mắc lừa, căn bản không chịu rời khỏi mười mấy tên tử sĩ lấy nửa bước. Lão già mặc hắc bào biết rằng mục đích cuối cùng của Thần Nam chính là giết lão già mặc lam bào đang bị trọng thương.

Nếu như lão già mặc lam bào quả thật bị Thần Nam giết thì Thần Nam sẽ chẳng còn gì phải kiêng nể nữa. Mười mấy tử sĩ mặc áo đen tập trung lại, bảo vệ lão già mặc lam bào ở giữa, lão già mặc hắc bào đứng ở ngoài cùng, lạnh lùng nhìn theo Thần Nam ở phía xa. Lão ta nghiêng răng nói: "Tiểu tử ngươi đừng có vội đắc ý, hai ngày sau ngươi sẽ chết chẳng có chỗ chôn!"

Thần Nam giật mình. Hai ngày này hắn liên tục nhìn thấy bồ câu đưa thư được thả lên trời, biết rằng lão già mặc hắc bào vẫn có liên lạc với thế giới bên ngoài. Nhìn bộ dạng vô cùng tự tin của lão dường như không phải đang phô trương thanh thế. Thần Nam không biết được thế giới bên ngoài rốt cuộc là đang thế nào. Thật ra hắn rất muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi núi non này, nhưng mấy ngày gần đây hắn liên tục chạy trốn trong vùng núi non rộng lớn này, căn bản đã quên mất đường trở về, căn bản không biết làm thế nào để trở về. Vì vậy, lúc sắp rời đi nếu như không giết được hai lão già vô công lợi hại này, hắn trước sau gì vẫn cảm thấy bị uy hiếp.

Không chừng bọn chúng chẳng mấy chốc lại đuổi tới giết hắn, vì vậy hắn vẫn chưa từng thử tìm đường về. Bây giờ nhìn thấy ánh mắt tàn khốc của Lão già mặc hắc bào, Thần Nam biết được rằng sự việc không ổn, viện quân của chúng sắp sửa đuổi tới nơi. "Tên Lăng Vân đáng chết sẽ nhanh chóng phái thêm một nhóm cao thủ tới đây sao?" Trong lòng hắn nghĩ thầm, những kẻ trước mắt vẫn chưa giải quyết xong, viện quân lại sắp sửa tới, hắn sẽ khó mà yên ổn được.

Tuy vậy sau đó hắn lại cười. Lăng Vân nếu như phái người tới, nhất định sẽ dùng Phi long để đưa người đi. Nếu như hắn có thể cướp được một Phi long, thì việc thoát khỏi vùng núi này sẽ không thành vấn đề. Thần Nam nheo mắt nhìn những người ở phía trước mặt, cười nhạt nói thầm: "Ta không tin! Các người mấy ngày mấy đêm đều không nghỉ ngơi, chỉ cần các người có chút sơ suất, ta nhất định sẽ lấy đi tính mạng của lão già mặc lam bào".

Ở Tội Ác chi thành, những tiền bối kia rời đi chỉ khoảng nửa ngày đã trở về, mang theo một tin tức khiến cho tất cả mọi người đều không thể nào có thể tưởng tượng được. Vùng đất chết đã hoàn toàn biến mất! Tội Ác chi thành sôi sục, tất cả những người trong giới tu luyện đều vô cùng khinh ngạc, điều này vượt xa khỏi sự tưởng tượng của bọn họ. Tin tức này rất nhanh đã được bồ câu đưa thư truyền đi khắp các nơi của đại lục, các cao thủ của các thế gia, các môn phái đều vô cùng kinh ngạc.

Rất nhiều những người trong giới tu luyện của Tội Ác chi thành vì muốn kiểm chứng tin tức này đã lần lượt xuất phát đi tham dò vùng đất chết. Bọn họ không phải không tin tưởng tin tức mà những cao thủ tiền bối mang về mà chủ yếu là do hiếu kỳ, muốn tận mắt nhìn thấy vùng đất chết đáng sợ trong truyền thuyết để lại vết tích gì?

Lăng Vân vô cùng vui mừng vì gã vẫn mong chờ tới lúc này. Gã lập tức kêu gọi mọi người chuẩn bị, khi rất nhiều Long kỵ sỹ cười Phi long đi tới vùng đất chết, thủ hạ của Lăng Vân cũng lập tức đi theo. Những người này đi với mục đích để giờ thủ đoạn.

Khi mọi người nhìn thấy vùng núi non rộng lớn đó, bọn chúng đã đi sâu vào trong núi, sau đó bắt đầu hét lên: "Ác ma Thần Nam không được chạy..."

Trò này mặc dù không gọi là cao minh, nhưng hiện nay hai chữ Thần Nam vô cùng hấp dẫn đối với tất cả mọi người, vì vậy đã lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Mọi người căn bản không hề nghĩ ngợi nhiều, giống như một bầy ong lao về phía đại sơn.

Tin tức nhanh chóng được truyền về Tội Ác chi thành, ác ma Thần Nam vô tình

bị phát hiện, vùng đất chết đã hoàn toàn biến mất còn Thần Nam thì không hề bị thương tổn gì, xuất hiện trước mặt mọi người, 'rất nhiều người' đều nhìn thấy bóng dáng Thần Nam ở trong vùng núi. Và hơn nữa nếu như trong lòng hắc không hồ thẹn thì làm sao phải bỏ chạy? Tại sao lại không dám đối diện với mọi người. Tin tức này khiến cho những người trong giới tu luyện ở Tội Ác chi thành tức giận vô cùng. Mọi người đều chỉ trích những 'hành động độc ác' của Thần Nam, bao gồm cả việc hắc 'trêu ghẹo' Đông Phương Phượng Hoàng ở Thần Phong học viện cũng được đem ra bàn tán.

Lại thêm những lời đồn đại hắc 'lạm sát vô số' ở đô thành Tấn quốc, Thần Nam quả thật đã trở thành ác ma trong mắt giới tu luyện. Nhiều lúc những lời đồn đại thật đáng sợ! Cùng một sự việc, một giây trước được mọi người khen ngợi, nhưng chỉ một giây sau đã bị mọi người coi là độc ác để mang ra phê phán.

Lăng Vân lúc này muốn cười phá lên. Cho dù những tin tức truyền ra từ đại sơn trong những ngày gần đây quả thật khiến cho gã phát cuồng, nhưng bây giờ gã ta quả thật cảm thấy vô cùng vui mừng. Trong lòng gã vô cùng sung sướng, lịch sử của vương triều nằm trong tay giai cấp thống trị, còn lịch sử của giới tu luyện thì sao? Đương nhiên là nằm trong tay những phái 'có thực lực'. Cái được gọi là 'chân tướng' đều là do người ta tạo ra!

Gã không hề lo lắng sẽ lộ ra sơ hở. Gã bây giờ chỉ cần một chút thời gian để tất cả mọi người đều cho rằng Thần Nam là một ác ma. Hắc ta chỉ cần trong một thời gian ngắn hủy diệt được Thần Nam, là có thể đánh dấu được dấu chấm câu. Sau này cho dù có người nghi ngờ thì cũng không có cách nào để tìm được bằng chứng lật lại vụ án.

Hiện nay tại Tội Ác chi thành, nhân lực của Lăng gia mà Lăng Vân sử dụng không nhiều nhưng tiền bạc thì không thiếu. Hắc ta lập tức hạ lệnh, làm tăng thêm những hiềm khích bất mãn của mọi người đối với Thần Nam, khiến cho mâu thuẫn càng sâu sắc, đồng thời cũng dùng hàng loạt những tên giả đưa tiền cho những nhóm sát thủ, những nhóm lính đánh thuê, treo thưởng để bắt Thần Nam.

Cuối cùng Lăng Vân đưa ra con chủ bài trong tay ra, một Tứ Giai cao thủ từ gia

tộc vừa tới, sẽ dẫn theo mười giai cấp cao thủ đi theo đám lính đánh thuê tạo thành một đại quân đi truy sát hùng mạnh tiến về phái đại sơn.

Đội ngũ này sẽ trà trộn vào trong đám người, đóng giả thành những nhóm lính đánh thuê bình thường, bọn chúng sẽ hạ thủ Thần Nam vào thời khắc quan trọng nhất.

Hai ngày sau đại quân đi truy sát lần lượt lên đường, cười phi long tới đại sơn. Lúc này cũng là lúc các tiền bối cao thủ lên đường.

Đứng bên cửa sổ nhìn đoàn người đi, Lăng Vân cười lạnh: "Lúc mà người chết thì tất cả, tất cả mọi điều có thể kết thúc".

oOo

Hai ngày này, những kẻ truy sát trong vùng núi sâu và kẻ bị truy sát dường như hoán đổi vị trí.

Thần Nam cuối cùng đã giết được lão già mặc lam bào, sau đó tiếp tục giết được bảy tám tử sĩ của Lăng gia. Bây giờ chỉ còn lại lão già mặc hắc bào và sáu tử sĩ vẫn đang khổ sở chống trả. Bọn chúng không còn dám nghĩ sẽ giết chết Thần Nam nữa mà chỉ bị động phòng thủ, tình hình thay đổi thật nhanh khiến cho người ta ngạc nhiên.

Vài trận quyết chiến sinh tử khiến cho lão già mặc hắc bào đã bị trọng thương. Những ngày gần đây lão ta vô cùng đau khổ, hai người lão huynh đệ đã sống cùng lão mấy chục năm đã lần lượt bị giết. Còn lão thì chẳng làm gì được hung thủ. Sự đau khổ hành hạ làm lão vô cùng tức giận.

Màn đêm dần dần buông xuống, nhưng ban đêm trong sơn lâm thì không hề tĩnh lặng. Tiếng dã thú rú vang, đêm dài đằng đẵng đối với những tử sĩ Lăng gia đúng là như ngồi trên đống lửa. Mỗi đêm đều có vài người bị giết. Bóng đêm là thứ ác ma thích nhất, hàng đêm đều lấy đi tính mạng của người khác. Tuy nhiên đêm nay, những tử sĩ dường như có chút vui vẻ. Bọn họ đã biết được đại quân đi truy sát ngày hôm nay đã tới đại sơn, có lẽ chỉ ngày mai là có thể tìm tới được đây. Chỉ cần

bọn chúng cầm cự được nốt đêm nay, có lẽ ngày mai là thấy được ác ma bị rơi đầu.

Lão già áo đen lao vào khu rừng đen kịt cười nhạt: "Tiểu tử ngày chết của người không xa rồi! Ngày mai người sẽ chết không có chỗ chôn!"

Trong bóng đêm không có ai trả lời chỉ có mùi hương lan tỏa trong gió, thơm ngào ngạt khiến cho mọi người ngất ngây.

Mấy tên tử sĩ đều vô cùng ngạc nhiên, hít lấy hít để, trong đó có một người ngạc nhiên kêu lên: "Sao lại có mùi hương thơm như vậy? Có phải có linh chi, hay tiên sâm xuất hiện không?"

Lão già mặc hắc bào hít một hơi, đột nhiên kêu lên: "Không xong rồi, mọi người không được ngủ, đây dường như là một mùi hương lạ..."

Nhưng đã muộn, rầm rầm mấy tiếng, cả sáu tử sĩ lần lượt ngã xuống đất. Lão già mặc hắc bào cảm thấy mi mắt càng ngày càng trĩu nặng, cuối cùng cũng không thể gắng gượng được nữa, ngã vật ra đất. Lúc sắp sửa mất đi tri giác, lão vẫn còn mơ hồ: "Trong rừng sao đột nhiên lại xuất hiện mê hương? Chẳng nhẽ là do Thần Nam làm, không thể nào, trên người hắn nếu như có thứ đồ này thì mấy ngày trước đó đã dùng rồi".

Tất cả những chuyện này đúng là do Thần Nam làm. Hôm nay hắn đã phát hiện ra một loại thực vật quen thuộc là Túy hương ở trong rừng. Hoa của loài cây này nếu như nghiền thành bột sẽ tạo thành một thứ thuốc mê thượng đẳng. Hắn tìm thấy nó thì vô cùng vui mừng, than thở nếu như sớm phát hiện ra thì đã không phải trải qua nhiều nguy hiểm như vậy.

Tuy nhiên bây giờ phát hiện ra cũng không muộn, Thần Nam đã đoán được rằng tới đây sẽ có một đại quân tới truy sát từ những lời nói của lão già mặc hắc bào, bây giờ đem Túy hương chế thành thuốc mê vừa hay có ngay lão già mặc hắc bào làm thí nghiệm. Có lẽ sau hai ngày nữa có thể có tác dụng nhiều hơn nữa.

Thần Nam xách trường đao sáng loáng từ trong bóng tối bước ra, đi nhanh tới chỗ những người đang mê man ở dưới đất. Hắn không hề do dự, tay cầm đao chém

xuống. "Phập! Phập! Phập!" Máu bắn tứ tung, mấy cái đầu người lăn lóc trên mặt đất. Thần Nam vẻ mặt lạnh lùng quay lưng bước đi...

Hắn không muốn vô cớ giết người, nhưng không thể không giết chúng được. Nếu như ngày mai chúng có thể hợp với viện quân, có thể người bị chém sẽ là hắn. Để có thể sống, hắn không có sự lựa chọn. Những kẻ địch hết ngày này tới ngày khác tới giết hắn cuối cùng đã bị hắn giết sạch, nhưng hắn không hề cảm thấy mình phải có chút trọng trách nào.

Sáng sớm, ánh sáng ban mai chiếu sáng khắp nơi, sương đọng trên lá, những chú chim trong rừng kêu lên lanh lút. Thần Nam sau khi súc miệng rửa mặt ở bên khe suối xong nói một mình: "Ước gì có thể thuận lợi trở về Tội Ác chi thành".

"Người cho rằng người có thể sống mà rời khỏi vùng đại sơn này hay sao?" Mộng Khả Nhi đứng trên ngọn một cây dẻ cách đó mười mét giọng nói vô cùng lạnh lùng, khuôn mặt xinh đẹp đầy sát khí, tuy nhiên không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nàng ta. Nàng nhìn không giống với một tiên tử của nhân gian phàm tục. Áo trắng tung bay, trong ánh ban mai chiếu rọi nàng ta giống như một cừu thiên huyền nữ giáng trần. Thần Nam đột nhiên dờ dẩn. Tất cả có ba người thoát ra được khỏi vùng đất chết, Lăng Vân từ đầu tới giờ vẫn đang đối phó với hắn, Mộng Khả Nhi đã lâu không có tin tức gì cuối cùng cũng xuất hiện, có lẽ muốn hạ thủ với hắn rồi.

Chương 11: Lâm Cận Ma Điện

Nguyên nhân Lăng Vân muốn giết hắc diệt khẩu vô cùng đơn giản, bởi vì hắn đã nhìn thấy điều không nên nhìn thấy. Mộng Khả Nhi cũng có nguyên nhân để không thể không giết hắn. Hai người trước khi bước vào vùng đất chết đã bắt đầu âm thầm đối đầu nhau, nhưng nguyên nhân chủ yếu là Thần Nam đã từng 'suông sã' nàng ta khi ở trong Hư Thiên Ảo Cảnh. Điều này khiến cho Mộng Khả Nhi không thể chịu đựng được, không thể không loại bỏ Thần Nam.

"Không ngờ tới bây giờ cô mới mới xuất hiện, ta cứ cho rằng một khi ra khỏi vùng đất chết là lập tức bị cô giết cơ." Thần Nam mặc dù biết được rằng võ công của Mộng Khả Nhi mạnh hơn hắn, nhưng hắn cũng không hốt hoảng, bình tĩnh quay người lại nhìn nàng.

Sát khí lúc đầu của Mộng Khả Nhi dần dần giảm xuống, lúc này không thể biết được nàng ta đang có những tình cảm gì. Nàng ta lạnh lùng nói: "Lúc bắt đầu chỉ là muốn mượn tay người để loại trừ Lăng Vân."

Thần Nam nói: "Xem ra ta là người đầu tiên, Lăng Vân là kẻ tiếp theo. Hai người bọn ta đều được cô liệt vào danh sách nhất định phải giết. Truyền nhân của Thánh địa giả dối đến vậy sao? Nếu như mười đại ca thủ đều có thể chạy thoát, lẽ nào cô cũng giết tất cả mọi người để diệt khẩu sao? Trong Hư Thiên Ảo Cảnh của Vô Danh Thần ma, chúng ta cũng chỉ là lũa thể ở gần nhau mà thôi, cũng chưa xảy ra chuyện gì. Chẳng qua chỉ là một giấc mộng thoáng qua, cô chẳng lẽ lại không bỏ qua được hay sao?"

Mộng Khả Nhi quay đầu lại nhìn quần sơn trùng điệp ở phía xa, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Ta sớm đã biết ngươi có ý thù địch với ta. Giữa ta và ngươi việc xảy ra xung đột chỉ là sớm muộn mà thôi, chỉ bằng bây giờ hãy giải quyết sớm đi! Còn về Lăng Vân, hắn ta chết cũng chẳng có gì đáng tiếc cả. Ta biết tất cả những việc làm mờ ám của hắn, lần này tiêu diệt hắn coi như cũng là báo thù cho những người đã

chết!"

"Ha ha..." Thần Nam cười lớn, châm biếm nói: "Hay cho một Thánh địa truyền nhân! Rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu lại còn tìm một lý do thật đường hoàng, hì hì!"

Mộng Khả Nhi đứng im, lạnh lùng nói: "Nếu như đối lại là đệ nhất cao thủ của Thần Phong học viện Tiêu Phong và võ giả Khải Thụy Lạp, ta tuyệt đối không làm như vậy. Bởi vì ta kính phục phẩm đức của hai người đó. Còn về người và Lăng Vân ta không thể tìm được lý do nào để không giết các người."

Thần Phong nhanh chóng thầm tính toán. Hắn cho rằng nếu như liều đánh với Mộng Khả Nhi thì thật ra không có lấy một chút hy vọng thắng lợi. Đối phương đã là một trong mười thanh niên võ công tuyệt đỉnh của đại lục, võ công lợi hại không còn gì phải nghi ngờ, tuy nhiên làm thế nào mới có thể tạm thời tránh xung đột với nàng ta đây? "Mộng tiểu thư! Ta biết giữa chúng ta tuyệt đối không thể tránh được phải quyết chiến một trận, nhưng không phải là lúc này..."

Mộng Khả Nhi ngắt lời hắn, nói: "Người cho rằng người có thể khiến ta thay đổi quyết định hay sao? Ha ha ha..." Nàng đột nhiên cười lớn, nụ cười giòn tan giống như hoa mùa xuân đang nở, nhưng ngay lập tức về mặt nàng ta lại sắc lạnh: "Người đừng giờ quý kẻ trước mặt ta."

Thần Nam đi đi lại lại mấy bước, dường như đang suy nghĩ điều gì, sau đó đột nhiên hắn dừng lại, nói: "Nếu như ta cho cô một lý do để không đánh nhau thì sao? Cô có thể sẽ suy nghĩ lại không?"

"Được, người hay cho ta một lý do!" Mộng Khả Nhi đứng trên ngọn cây giọng nói lạnh lùng.

"Ta nghĩ rằng cô vô cùng muốn loại trừ Lăng Vân nhưng dường như có chút khó khăn. Thứ nhất hắn ta thân ở Tội Ác chi thành, nếu như động thủ nhất định sẽ kinh động tới những người khác, ngoài ra, thủ hạ của hắn ta nhất định có một số cao thủ, có thể có những cản trở nhất định tới cô. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mấy ngày gần đây cô mượn tay ta giết thủ hạ của hắn đúng không? Ta đưa ra

cho cô lý do để không đánh nhau đó là chúng ta hãy hợp tác để diệt bỏ Lăng Vân. Diệt xong hẳn chúng ta sẽ quyết chiến."

Mộng Khả Nhi cười nhạt nói: "Người đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Lại mộng tưởng mượn tay ta để tiêu diệt Lăng Vân, ha ha, thật là buồn cười!"

Thần Nam không vội vàng, ung dung nói: "Cô hãy nghe ta từ từ nói đã. Ta chẳng qua chỉ là kẻ thân cô thế cô, không có thế lực nào chống đỡ ở sau lưng, nhưng Lăng Vân thì khác. Sau lưng hắn là Lăng gia một trong thập đại tu luyện thế gia ở đông đại lục, thế lực của đại gia tộc như thế nào, cô đã rõ. Cô có thể không biết Lăng Vân làm sao thế nào để thoát khỏi vùng đất chết, gã ta đã giết chết những người bạn đồng hành của chúng ta, dùng tính mệnh và máu của họ để tế lễ, sử dụng Huyết sắc Không gian ma pháp quyền trục để chạy trốn. Nếu như ta có thể sống để thoát khỏi vùng đại sơn này, ra ngoài chỉ ra tội ác của gã, gã ta nhất định sẽ thân bại danh liệt. Tới lúc đó Lăng gia có muốn bảo vệ hắn cũng không thể, Khi đó cô có muốn giết hắn ta thì cũng dễ dàng như trở bàn tay."

Mộng Khả nhi lạnh lùng nói: "Người cho rằng mọi người sẽ tin người sao?"

Thần Nam đã thấy được rằng nàng ta đã có chút dao động, nói: "Cho dù không tin, cũng nghi ngờ, như vậy là đủ rồi. Tới lúc đó cô lên tiếng nói đỡ cho ta, gã ta nhất định thân bại danh liệt. Ngoài ra cô cũng không cần phải lo lắng hắn ta bịa đặt chuyện giữa ta và cô. Tới lúc đó tuyệt đối không có ai tin lời gã ta cả. Cô đã là truyền nhân của Cổ thánh địa, bất luận là cô hay những sư môn của cô đều có danh vọng cao quý, mọi người nhất định sẽ tin lời của cô!"

Trong mắt Thần Nam lộ ra vẻ vui mừng nhìn Mộng Khả Nhi nói: "Loại trừ Lăng Vân chỉ đơn giản vậy thôi."

Mộng Khả Nhi đột nhiên cười nói: "Đúng là một kế sách hay, tuy nhiên kẻ được lợi nhiều nhất vẫn là người! Từ đầu tới cuối dường như đều là người lợi dụng ta, người không chỉ rửa sạch oan khuất mà còn thành công đánh đổ kẻ thù của mình, đúng là một mũi tên trúng nhiều con chim."

Thần Nam nói: "Không thể nói như vậy! Lăng Vân bây giờ là kẻ thù chung của

chúng ta, tất cả những điều này đều là những thủ đoạn cần thiết để loại trừ hẳn mà thôi."

Mộng Khả Nhi lạnh nhạt nói: "Kế sách mà người nói, ta không phải không nghĩ tới. Nhưng muốn loại trừ hẳn ta, ta có rất nhiều cách, căn bản không cần hợp tác với người."

Thần Nam giật mình. Tuy nhiên tiếp theo Mộng Khả Nhi lại dường như cười nói với hẳn: "Ta cho rằng ta hơi nóng vội rồi, dường như đứng ngoài cuộc vẫn tốt hơn, cuộc chiến giữa ta và người tạm thời lui lại."

Trong giây lát, Thần Nam hiểu ý của nàng ta. Mộng Khả Nhi muốn tiếp tục theo dõi hẳn và Lăng Vân đấu với nhau, muốn làm ngư ông đắc lợi.

"Đúng như người mong ước trận chiến giữa chúng ta tạm thời lui lại một thời gian." Mộng Khả Nhi đứng trên Ngọc Liên Đài, bay lên giống như tiên tử, bay về phía cánh rừng phía xa, dần dần mất hút.

Thần Nam nhú mày. Khi hẳn đã giết chết toàn bộ thủ hạ của Lăng Vân, chỉ sợ Mộng Khả Nhi sẽ hạ thủ với hẳn. Mộng Khả Nhi lại muốn xem Thần Nam giống như một thanh đao để sử dụng, muốn mượn tay hẳn để loại bỏ thế lực của Lăng Vân. Thần Nam đương nhiên hiểu rõ mục đích của nàng ta, nhưng hiện nay không có cách nào để thay đổi cục diện, nếu như muốn sống trong đại sơn này, hẳn không thể không liên chết với bọn người của Lăng Vân.

Thần Nam ở đó, nhắm mắt suy nghĩ một lúc, sau đó đột nhiên mở mắt, giọng sắc lạnh nói: "Tạm thời để người chiếm được thế thượng phong, hừm! Đợi lúc ta rời khỏi vùng núi non này sẽ cho người biết sự lợi hại. Đi bắt người, đã mất phu nhân lại tổn thất binh tướng."

Hẳn biết muốn rửa sạch oan khuất nhất định phải nhờ vào Mộng Khả Nhi mới được, tạm thời trầm tư suy nghĩ, hẳn đã có một suy nghĩ mơ hồ.

Vô số những đại quân tới truy sát đều cười Phi long tới nơi núi sâu, tên Tứ Giai cao thủ của Lăng gia dựa vào những dấu vết của những kẻ truy sát trước để lại vẫn

đang đi trước những người khác, trên đường đi bọn chúng đã xử lý ổn thỏa vết tích của những trận chiến trước đó.

Hai ngày sau bọn chúng cuối cùng đã phát hiện ra tung tích của Thần Nam. Sau đó gửi tín hiệu cho những người khác, vô số người đuổi theo vết tích của Thần Nam, cuộc đại truy sát chính thức bắt đầu.

Thần Nam đứng trên một đỉnh núi cao. Nhìn những bóng người thấp thoáng ở phía xa, và trên không trung những con Phi long không ngừng chao lượn, hẳn cảm thấy vô cùng đau đầu. Hẳn không ngờ được rằng đại quân tới truy sát hẳn thực lực lại hùng hậu như vậy, trước mắt đã tới được mấy trăm người, trong đó rất nhiều người đều là giai vị cao thủ.

Hắn đã tiếp xúc với nhiều người, trong đó có không ít người thực lực vô cùng lợi hại. Lúc đó hẳn đã nguyện rửa Lăng Vân một hồi, thán phục sự độc ác của gã, đã dùng nhiều tiền tới như vậy chỉ để giết hắn.

Chỉ trong vòng một ngày, Thần Nam đã gần như không thể nào cầm cự được nữa. Thực lực của đại quân truy sát quả thực rất đáng sợ, trong đó có vô số cao thủ, hơn nữa lại còn có không ít những sát thủ chuyên nghiệp. Sau khi phát hiện ra tình hình này, Thần Nam thở dài, những kẻ chuyên đi giết người này giống như lũ chó săn khiến người ta luôn phải đề phòng!

Tất cả đều phát triển theo những tính toán của Lăng Vân, nếu như không có gì thay đổi, Thần Nam không thể nào chống chọi được qua ba ngày.

Ngày thứ hai, Thần Nam toàn thân là máu, không thể phân biệt được gì, nhanh chóng chạy trốn trong núi sâu. Thực lực của đại quân đi truy sát quá hùng hậu, hắn đã mấy lần gặp nguy hiểm, nếu như không phải nhờ vào thuốc mê lấy từ túy hương làm hôn mê mấy đám cao thủ thì hẳn quả thật đã bị giết rồi.

"Mẹ kiếp! Giết bao nhiêu người như vậy, ta đúng là cũng có bản lĩnh" Thần Nam khấp mặt là vết máu, trong hai ngày này hắn đã giết được mấy chục người.

Khi hắn phát hiện ra rằng căn bản không thể nào cướp được Phi long, liền ý

thức được rằng có thể lành ít dữ nhiều, lập tức tiến hành tập kích lại, đại khai sát giới. Đương nhiên hẳn vô cùng căm hận người của Lăng gia, vì thế trong quá trình tập kích lại hẳn thường đặc biệt 'quan tâm' tới chúng. Nếu như không phải trong đám tử sĩ của Lăng gia có vài tên Tứ Giai cao thủ trấn giữ thì Thần Nam sớm đã có thể giết hết được mười tên tử sĩ đó rồi, nhưng cho dù là như vậy hẳn cũng giết được hai tên.

Buổi chiều ngày thứ ba, sau khi Thần Nam bị một Tứ Giai cao thủ Lăng gia đánh một chưởng ngũ tạng như muốn nổ tung, thổ huyết, nhưng hẳn vẫn liều chết đột phá ra ngoài vòng vây.

Chạy qua vô số ngọn núi lớn, liên tục chạy hàng trăm dặm, Thần Nam cảm thấy mình như sắp chết, liên tiếp thổ ra máu tươi, hẳn mệt mỏi ngồi trên một cây lớn, mặc kệ cho nước và máu từ miệng chảy ra, lúc này hẳn quả thật đã biến thành một huyết nhân. Quần áo trên người hẳn sớm đã bị đao kiếm chém rách trọng các cuộc chiến ác liệt, trên người có vô số những vết chém đáng sợ đang xen nhau, từng mảnh vải rách nát thấm đầy màu dính chặt vào người.

Thần Nam không muốn chết trong tay của kẻ địch. Hẳn muốn dành lại chút sức lực cuối cùng để tự kết liễu. Khi hẳn cuối cùng cũng không thổ ra máu nữa, cảm thấy có chút gì đó không ổn, khu rừng bên cạnh tĩnh lặng, không hề có một chút sinh khí, một khu rừng lớn như vậy không hề có một tiếng chim hót thú kêu, mùi vị tanh ngòm từ trong khu rừng bốc ra. Điều này thật không bình thường, bình thường trong đại sơn ác thú ẩn hiện vượn hú hổ gầm, không có lúc nào yên tĩnh. Cảnh tượng trước mắt có chút quen thuộc, chỉ trong tích tắc hẳn đã nghĩ ra.

Hẳn mang theo trọng thương cố gắng lên về phía trước, mùi tanh ngòm càng ngày càng nặng nề, ngửi vào khiến người ta buồn nôn. Sau khi đi được một dặm về phía trước, mặt đất bắt đầu xuất hiện những vết chân khổng lồ, mỗi vết chân đều dài chừng hai trượng. Hẳn cuối cùng đã xác định được nơi mình đang đứng.

"Bỏ chạy không phân biệt được phương hướng mà lại lạc được tới nơi này." Thần Nam cảm thấy có chút vui mừng, một kế hoạch điên cuồng ẩn hiện trong đầu hẳn. "Hi hi hi... ha ha ha..." Hẳn cười lớn.

Mùi tanh càng ngày càng khủng khiếp, khiến người ta buồn nôn, Thần Nam thận trọng tiến về phía trước. Đất càng ngày càng bằng phẳng, phía trước là một sơn cốc rộng lớn ẩn hiện, xuyên qua những bóng cây rậm rạp có thể nhìn thấy một cái hồ rất đẹp ở trong sơn cốc, mặt hồ xanh biếc phẳng lặng như một tấm gương. Sơn cốc rộng chừng tám, chín dặm vuông, bốn phía là núi lớn, nhưng không hề vây chặt lấy sơn cốc. Trong sơn cốc cây cối thưa thớt, thậm chí những đám cỏ cũng rất ít, mặt đất bị người khổng lồ đặt chân lên cứng như đá. Một dòng sông nhỏ từ trong cốc uốn lượn chảy vào chiếc hồ nhỏ sau đó lại từ đầu bên kia của chiếc hồ chảy từ từ ra ngoài sơn cốc.

Càng tiến lại gần, phần sơn cốc bị cây cối che lấp dần dần hiện ra, đó là một cảnh tượng đáng sợ khiến người ta dựng tóc gáy. Một Bạch cốt sơn cao trăm trượng sừng sững ngay giữa giữa sơn cốc, mây khói lượn lờ xung quanh ngọn núi xương, bạch cốt tràn ngập khiến người ta kinh hãi, hàn quang lãnh lẽo khiến cho người ta rợn người.

Từ trên Bạch cốt sơn có một tòa đại điện, cao khoảng mười mấy trượng, cung điện không biết đã dùng vật liệu gì xây dựng lên. Toàn bộ đều đen kịt phát sáng cửa chính cửa đại điện khổng lồ là một cái miệng khổng lồ của ác ma, vô cùng dữ tợn đáng sợ. Cẩn thận quan sát có thể thấy rằng toàn bộ tòa cung điện dường như dựa theo hình của một hung ma để xây lên, khiến cho người ta có một cảm giác sợ hãi rùng rợn. Nơi này đối với Thần Nam mà nói không hề lạ lẫm, mấy tháng trước hắn từng ép Hồ vương Tiểu Bảo Bảo đưa hắn tới đây. Đây là một Ma điện do một cổ thần may mắn thoát chết sau đại chiến ở ngoài Tội Ác chi thành xây lên. Mặc dù đã từng tới đây nhưng Thần Nam vẫn có cảm giác sờn gai ốc, toàn thân run rẩy.

Mặc dù hắn biết được một số bí mật của Ma điện nhưng trong lòng hắn vẫn có chút bất an, bởi vì hắn nghi ngờ ông già giống như bộ xương khô lúc đó đã không nói thật với hắn, dường như vẫn còn dấu hấn điều gì. Tuy nhiên lúc này hắn đã không còn có sự lựa chọn nào, chỉ có thể dựa vào những điều hiểu về nơi này để đối phó với kẻ địch sắp sửa đuổi tới nơi.

Trong cốc là một không gian yên tĩnh, những người khổng lồ đang đi săn ở bên ngoài vẫn chưa trở về. Thần Nam nhanh chóng trèo lên trên đồng xương, hắn cần

phải nhanh chóng trèo lên trên ma điện đáng sợ trước khi những người khổng lồ trở về.

Lúc này vô số đại quân truy sát đã dừng chân ở khu rừng cách sơn cốc mấy dặm. Bọn họ trên đường truy đuổi tới được nơi đây cảm thấy không khí có phần dị thường. Khu rừng vắng lặng, mùi tanh nồng nặc, tất cả đều nói lên rằng phía trước mặt là địa bàn của ác thú, chắc chắn là một vùng nguy hiểm.

Đám người do dự không quyết, chỉ sợ gặp phải một quái vật đáng sợ. Tuy nhiên cuối cùng cũng có người bước lên, tiến lên phía trước.

Người vì tiền tài mà chết, chim vì miếng mồi mà chết, đại quân đi truy sát có khoảng mấy trăm người, có lính đánh thuê, có các nhóm sát thủ, có cả những người vì tiền thường mà đi. Lãng gia nặc danh đưa ra mức thưởng khổng lồ để giết Thần Nam khiến cho rất nhiều những 'nhân sĩ chuyên nghiệp' ở vùng biên ải này phát cuồng lên. Lúc này biết được rằng mục tiêu đang bị trọng thương, rất nhiều người đều không muốn bỏ lỡ cơ hội giết Thần Nam.

Có một người bước lên, lập tức có người thứ hai bước lên. Hàng trăm người lần lượt bước lên phía trước, đại quân đi truy sát lại tiếp tục tiến lên phía trước.

Lúc Thần Nam cố chịu đựng mùi hôi thối nồng nặc để leo lên Bạch cốt sơn, đại quân truy sát cũng đã tới được bên ngoài sơn cốc. Tất cả mọi người đều sững sờ. Cảnh tượng trước mắt quá đáng sợ. Trên Bạch cốt sơn là một Ma điện đen sì, cảnh tượng đáng sợ khiến cho tất cả mọi người đều sợ dựng tóc gáy, lạnh hết sống lưng. Những người nhát gan đã sắp không thể đứng vững được trên mặt đất.

Tất cả mọi người đều có ý lùi lại. Phía trước giống hết bức tranh của như địa ngục khiến cho bọn họ sợ hãi, không ai dám bước thêm nữa bước.

Tuy nhiên đúng trong lúc này, một bóng người toàn thân nhuốm máu xuất hiện trong tầm mắt của đám người. Thần Nam sắp sửa leo lên Bạch cốt sơn, cách đại điện đen kịt kia không đầy năm trượng.

Chương 12: Thái Cực Thần Ma Đồ

Đám người ở trong cốc đều vô cùng kinh ngạc. Bọn chúng biết rằng lúc này Thần Nam đã sức cùng lực kiệt, nếu như lúc này đuổi theo có thể dễ dàng giết được hẳn. Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt quá khủng khiếp khiến đám người không dám liều lĩnh tiến lên.

Đúng lúc Thần Nam cách đại điện khoảng một trượng, kẻ đứng đầu của một toán lính đánh thuê cuối cùng không nhịn được, cười Phi long lao tới. Những Long kị sĩ khác trên không trung nhìn thấy có người bắt đầu hành động, cũng không ngần ngại được thúc Phi long lao về phía trước, cũng muốn chia một phần công lao.

Mấy Long kị sĩ trong những ngày truy sát Thần Nam không hề có chút ưu thế nào, bởi sơn lâm làm hạn chế tầm nhìn làm bọn họ lại không nhanh nhẹn được hơn những kẻ ở trên mặt đất.

Ngoài ra, trong khu rừng nguyên thủy này, bọn họ cũng không dám liều lĩnh cười Phi long bay cao trên không vì sợ kinh động tới những con Cự long thỉnh thoảng xuất hiện trên bầu trời. Mấy ngày qua bọn họ đã bị hạn chế rất nhiều. Bây giờ bọn họ cuối cùng đã có thể dựa vào ưu thế của mình xông lên hành động trước. Mấy con Phi long dường như đều chụm đầu lại lao về phía ngọn cốt sơn.

Thần Nam trong lòng lo lắng. Hắn không thể ngờ rằng những kẻ đi truy sát lại tới nhanh đến thế, đã đuổi tới đây. Nhìn những Phi long kị sĩ càng ngày càng tiến lại gần, hắn lấy hết chút sức lực cuối cùng của mình leo lên trên đỉnh núi, nhảy lên bậc thang của đại điện.

Trên bậc thang ngập tràn thần cốt, phát ra ánh sáng thánh khiết nhẹ nhàng, phản chiếu rất đáng sợ lên người Thần Nam đang toàn thân đầy máu.

Năm phi long kị sĩ nhanh chóng đuổi tới bầu trời đại điện, người nào cũng cầm

đao kiếm lao xuống phía dưới. Trong mắt họ Thần Nam đã trở thành một miếng thịt nằm trên thớt, tất cả đều muốn giành được trước.

Tuy nhiên đúng trong lúc này, đại điện rung chuyển. Trong khu rừng phía xa xuất hiện hai bóng người cao lớn, hai tiếng gầm vang vọng đất trời, hai người viễn cổ cự nhân phát hiện ra những long kị sĩ trên bầu trời của đại điện, bọn họ như phát điên xông tới.

"Rầm!"

"Rầm!"

"Rầm!"

Mặt đất rung chuyển dữ dội. Đám người trong cốc hoảng loạn chạy trốn, nhanh chóng trốn vào trong rừng. Mấy long kị sĩ cũng không còn lo tới giết Thần Nam nữa, đều cười phi long chạy trốn.

Tuy vậy trong lúc hoảng loạn, một Phi long kị sĩ vẫn không cam tâm, chém ra một kiếm, đầu khí thanh thế mạnh khủng khiếp, phát ra âm thanh vang động đất trời. Thần Nam đã kiệt sức, vất vả lăn sang một bên.

"Bùm!" Một tiếng nổ vang lên. Thần cốt bị chém nát bay ra xung quanh, chín bậc thêm vỡ vụn. Thần Nam mặc dù không bị tấn công ở chính diện nhưng dư sóng của đầu khí lúc này cũng làm hấn khó có thể chống đỡ được. Năng lượng cực mạnh tiến vào trong người hấn, lực phủ ngũ tạng vốn đã bị thương nay lại một lần nữa bị chấn động. Vết thương vô cùng nghiêm trọng, hấn đã gần như tiến tới ngưỡng cửa của cái chết.

Viễn cổ cự nhân đời đời bảo vệ nơi này. Ma điện trong con mắt bọn họ là biểu tượng tối cao. Hai người khổng lồ nhìn thấy bậc thêm bị phá hủy phần nộ vô cùng, đuổi theo đám Phi long kị sĩ. Đám người ẩn trong rừng nhìn thấy cự nhân nổi điên như thế, tất cả đều vã mồ hôi hột. Bọn họ không phân biệt phương hướng chạy toán loạn, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Mấy phi long kị sỹ kinh hãi thất sắc, không thể ngờ rằng người khổng lồ phát cuồng lại thần tốc như vậy, dường như sắp sửa đuổi được bọn họ. Một con Phi long kinh hãi gầm lên lao lên bầu trời. Long kị sỹ bay ở sau cùng vô cùng kinh sợ, bởi vì hẳn ta nhìn thấy hai người khổng lồ đã nhắm tới hẳn, dường như không để ý gì tới những Long kỵ sỹ khác.

"Vù!" Một âm thanh vang trời. Cây cột đá trong tay một người khổng lồ bay ra, nhắm thẳng tới tên Long kị sỹ bay sau cùng.

"Wrào!" Phi long kêu lên một tiếng thảm thiết ngăn ngừa. Máu bắn phụt ra, từ không trung trút xuống như mưa. Cây cột đá lao thẳng tới đâm thẳng vào Phi long, trong chớp mắt đập gãy xương đất gân của nó. Long kị sỹ trên lưng nó thì bị đập thành một đồng thít.

Những Long kị sỹ khác mặt cắt không còn giọt máu, mấy người sợ tới nỗi muốn tề ra quần. Những kẻ đang chạy trốn ở trong rừng cũng nhìn thấy tất cả. Những kẻ yếu tim sợ tới nỗi chân tay mềm nhũn.

Người khổng lồ sau khi đập nát kẻ dám khinh thường "thần sơn", dường như đã thoải mái hơn, tuy nhiên họ cũng không có ý bỏ qua cho những người khác. Bình thường vốn không có một quái thú nào dám xông vào lãnh địa của họ, cho dù là Cự long, có người thấy mùi bọn họ cũng phải lùi tránh chín mươi dặm. Hôm nay lại có biết bao người dám kéo tới, hơn nữa lại yếu ớt bé nhỏ thế này, bọn họ cảm thấy quyền uy bị mạo phạm.

Phi long kị sỹ cuối cùng càng chạy càng xa, thoát khỏi phạm vi tầm công của cự nhân, nhưng những người ở trong khu rừng thì không dễ chịu như vậy, có chạy thế nào đi nữa thì cũng không thể nào chạy nhanh bằng bước chân của người khổng lồ.

Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, rất nhiều người bị cự nhân đập thành một đồng thít. Tuy nhiên may mà có cây cối ngăn cản tầm mắt của những người khổng lồ, hơn nữa những người này chạy trốn tán loạn ra khắp các phương hướng vì thế cũng giảm bớt thương vong. Nhưng cho dù là như vậy, cũng đã chết hơn chín chục người. Đại quân tới truy sát ở gần sơn cốc này dường như đã tổn thất mất một phần tư.

Thần Nam dựa vào ý chí cứng rắn cố gắng chống chọi tới cùng. Hắn không dám nhắm hai mắt lại, vì biết rằng nếu như lúc này mà hôn mê đi chỉ sợ sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Nhìn thấy đám người đi truy sát bị cự nhân giày xéo, Thần Nam mỉm cười. Hắn biết những khổng lồ đi săn ở bên ngoài buổi tối sẽ trở về đây. Hắn sớm đã tính được tới tình hình trước mắt.

Tuy nhiên lúc này ý thức của Thần Nam càng ngày càng mơ hồ. Hắn cảm thấy không thể trụ vững được nữa. Hắn dùng nốt chút sức lực cuối cùng bò vào trong ma điện. Hắn muốn cầu cứu vị pháp sư giống như bộ xương khô ở bên trong, nhưng chỉ mới bò được vào bên trong hắn đã hôn mê.

Hai người khổng lồ sau giảm chết vô số kẻ tới truy sát lại trở về sơn cốc. Bọn họ vái không ngừng, miệng lầm rầm khẩn cầu như đang sám hối điều gì. Sau đó, những người khổng lồ khác cũng lần lượt trở về. Bọn họ sau khi bỏ những vật săn được ở trong tay xuống cũng thành khẩn quỳ xuống đất, miệng không ngừng cầu nguyện điều gì đó.

Buổi tối, sau khi những người khổng lồ ăn xong đều đi về trong hang đá ở phía tây sơn cốc. Bọn họ trú đêm ở trong những cái hang khổng lồ đó.

Ánh trăng giống như dòng nước chiếu sáng mặt đất. Sơn cốc là một màu sáng bạc, chỉ có Bạch cốt sơn là có vẻ vô cùng lạnh lẽo, nơi đó lạnh âm u, quỷ khí lẫn quất. Cung điện trên đỉnh núi xương trong đêm nhìn vô cùng đáng sợ, giống như một ác ma khổng lồ từ trong một bộ xương của nghìn vạn năm trước lấy ra một cái đầu lâu đáng sợ.

Sau cửa chính của đại điện là một màn tối đen như mực, không hề có một chút ánh sáng, từng luồng khí lạnh phát ra ngoài và phát ra những âm thanh quái dị lúc ẩn lúc hiện.

Thần Nam nằm ở sau cánh cửa trong cung điện tối om. Hắn vẫn cứ nằm trên mặt đất, xung quanh là những vết máu khô. Lúc này hắn đã ngừng thở, người đã lạnh dần, sinh khí trong người dường như đã mất hết. Hắn lúc này có thể nói một

chân đã bước qua ngưỡng cửa của cái chết, chân sau đã bước vào một nửa.

Đúng lúc tia sinh khí cuối cùng trong người hắt sắp sửa biến mất, cơ thể hắt đột nhiên bay lên, nằm ngang trên không. Hai quang cầu một vàng một đen từ trong vùng đan điền của hắt thoát ra khỏi cơ thể bọc lấy người hắt, bắt đầu chuyển động xoay tròn.

Hai quang cầu chuyển động xoay tròn mang theo Thần Nam bay ra ngoài cửa điện, bay lên bầu trời đại điện. Trong bóng đêm hai quang cầu một vàng một đen sáng như hai vì sao.

Nhìn từ xa, trên bầu trời đại điện nằm trên Bạch cốt sơn đáng sợ, một người thanh niên mình đầy máu me nằm ngang trên không trung, một quang cầu với kim quang chói mắt và một quang cầu với ô quang lấp lánh bao bọc lấy hắt, nhang chóng chuyển động xoay tròn, cảnh tượng trong không trung thật vô cùng quái dị.

Hai quang cầu chuyển động càng ngày càng nhanh, cuối cùng hình thành nên một dải ánh sáng ở ngoài người Thần Nam, một nửa ánh sáng là kim quang lấp lánh, một nửa ánh sáng là ô quang phát sáng, cuối cùng dải ánh sáng biến thành một vòng ánh sáng, một nửa là kim quang, một nửa là ô quang. Vòng ánh sáng càng ngày càng lớn.

Tuy nhiên điều khiến người ta không thể ngờ tới được chính là quang cầu màu vàng bay tới một bên chỗ quang cầu màu đen quang cầu màu đen bay tới một bên của quang cầu màu vàng. Vòng ánh sáng hai màu cuối cùng hình thành một hình Thái cực. Hai quang cầu vàng và đen hình thành nên hai mắt âm dương của Thái cực đồ. Còn người Thần Nam ban đầu nằm thẳng, giờ co quắp lại thành hình chữ S, trở thành đường phân cách âm dương của Thái cực đồ.

Sau khi Thái cực đồ hình thành, tinh khí thiên địa ở xung quanh giống như bị hút lại, nhanh chóng tập trung tới đây. Một lượng tinh khí thiên địa tập trung lại, dần dần hình thành nên ánh sáng rực rỡ như tiên khí. Xung quanh Thái cực đồ ánh sáng và khói dày đặc, ánh sáng không ngừng tuôn vào bên trong.

Cũng trong lúc này, ánh trăng cũng bị tập trung lại, tạo thành một cột ánh sáng

sáng chói, từ trên không trung nổi lên với Thái cực đồ. Trong tích tắc linh khí cuộn cuộn trên ma điện hùng vĩ, ánh trắng, thiên địa tinh khí không ngừng tập trung về phía Thái cực đồ.

Thần Nam nằm ở giữa Thái cực đồ, bây giờ đang được linh khí tập trung vào trong cơ thể, kinh mạch bị đứt rời đang được nối lại, lục phục ngũ tạng vỡ nát đang được hồi phục. Linh khí dày đặc giống như tiên dược chữa trị ngoại thương, những vết thương ngang dọc trên người Thần Nam dần dần kín lại thành sẹo sau đó những vết sẹo cũng mờ dần, cho tới lúc hoàn toàn biến mất.

Ba canh giờ sau, khi người Thần Nam đã hồi phục lại tương đối, lại xảy ra điều kỳ lạ. Ngọc Như ý ở trước ngực hần đột nhiên phát ra ánh sáng lấp lánh, ánh sáng thánh khiết nhnah chóng bao phủ Thái cực đồ của hai quang cầu vàng và đen, dường như muốn bắt lấy chúng.

Hai quang cầu vàng và đen lập tức giãy giụa, dường như muốn trở về trong đan điền của Thần Nam. Ánh sáng thánh khiết ngăn cản đường đi, cắt đứt đường trở về của chúng. Bọn chúng mặc dù không ngừng giãy giụa nhưng cũng không có cách nào để thoát ra được

Hai quang cầu thấy không có cách nào để trở về vùng đan điền của Thần Nam, liền không ngừng lao lên, không ngừng tăng tốc chuyển động xoay tròn theo quỹ đạo ban đầu, muốn làm tan đi ánh sáng thánh khiết do ngọc Như ý phát ra.

Thái cực đồ càng ngày càng hiện lên rõ ràng, dần dần có dấu hiệu thực thể hóa, linh khí đến từ tứ phương tám hướng cuộn cuộn như sóng biển tuôn trào, ồ ạt tuôn về phía Thái cực đồ. Ánh trắng tập trung lại ở trên cao hình thành một cột ánh sáng càng ngày càng sáng chói, cuối cùng giữa đất trời có một cột ánh sáng bị thực thể hóa nổi từ mặt trăng tới Thái cực đồ.

Linh khí này như đồng thời truyền vào trong người Thần Nam, khiến hần như muốn nổ tung. Người hần căn bản không thể nào tiếp nhận được nhiều tinh khí như vậy.

Đúng trong lúc này, ánh sáng của ngọc Như ý mạnh hơn. Nó nhẹ nhàng rung

lên, tất cả thiên địa tinh khí và ánh trăng đều tập trung về phía nó. Chỗ của ngọc Như ý như xuất hiện một cơn lốc năng lượng và ánh sáng thánh khiết trở thành một chiếc phễu lớn, hút tất cả linh khí ở xung quanh vào trong.

Linh khí không ngừng dồn dập chảy tới, còn ngọc Như ý thì giống như biển đón nhận hàng trăm con sông không hề từ chối thứ gì. Một miếng ngọc bội nhỏ bé lại tập trung được linh khí cuộn cuộn của thiên địa, đúng là không thể nào tưởng tượng được.

Hai quang cầu đen và vàng nhìn thấy linh khí thiên địa tập trung về phía ánh sáng thánh khiết của ngọc Như ý, chúng lại tăng tốc độ chuyển động xoay tròn lên gấp đôi. Thái cực đồ hoàn toàn thực thể hóa.

Linh khí thiên địa trong vòng mười dặm cuộn cuộn mạnh mẽ, toàn bộ không gian nổi lên cuồng phong, linh khí thiên địa cuộn cuộn tuôn trào về bầu trời ma điện. Còn cột sáng ánh trăng thì càng lớn dần lên, giống như một chiếc cột trụ trời nổi liền trời đất, từ các vì sao nổi tới Thái cực đồ.

Ngọc Như ý mặc dù giống như chiếc động không đáy hút lấy linh khí đang trào tới, nhưng cũng có một phần rất ít linh khí không bị cuốn vào cơn lốc xoáy năng lượng đó và đã bị Thái cực đồ hút lấy. Đương nhiên một phần rất ít linh khí so với mà ngọc Như ý hút được, trên thực tế là một luồng linh khí mạnh vô cùng.

Linh khí thông qua Thái cực đồ, tiến vào trong người Thần Nam, chữa trị những phần tạng phủ bị thương của hắn. Một canh giờ sau, nội thương của Thần Nam đã hoàn toàn bình phục, ngoại thương thì càng sớm bình phục hơn, không để lại dù chỉ là một vết sẹo.

Khi Thần Nam mở mắt ra thấy cảnh tượng mà hai quang cầu và ngọc Như ý tạo ra đã thật sự kinh ngạc. Cảnh tượng khủng khiếp khiến cho đại não nhất thời bị sững lại, tận hai phút sau mới định thần lại được.

Hắn nhìn hai quang cầu nói một mình: "Đây nhất định là hai sinh mệnh mà Vô Danh Thần ma đã nói tới. Bọn chúng dựa vào cái lò sưởi là mình mà không ngừng lớn lên, chắc là sợ mình chết đi sẽ liên lụy tới bọn chúng, vì vậy đã ra tay cứu giúp."

Cảnh tượng mà ngọc Như ý tạo ra càng khiến Thần Nam kinh ngạc. Hắn không thể ngờ rằng một miếng ngọc bội bé xíu lại giống hệt như một chiếc động không đáy, hút tất cả những linh khí cuộn cuộn vào bên trong. Điều này khiến hắn khó có thể hình dung được.

Ngọc Như ý hút lấy linh khí đồng thời cũng muốn hút lấy cả hai quang cầu kia khiến thần Nam vô cùng kinh ngạc. Cho tới tận lúc này hắn mới tin lời Vô Danh Thần ma. Ngọc Như ý có thể là vật cấm kị của thời kì xa xưa, có lẽ đây cũng là hy vọng của hắn, có thể lợi dụng ngọc Như ý để loại trừ sự uy hiếp của hai quang cầu.

Chương 13: Đột Phá Tu Luyện Bích Luyện

Linh khí vẫn không ngừng truyền vào trong người Thần Nam, hẳn làm sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này chứ, nên bắt đầu lợi dụng thiên địa linh khí và tinh hoa viên nguyệt để bồi dưỡng cơ thể.

Linh khí chảy vào trong người, hết lần này tới lần khác gột rửa thân thể hắc, cải thiện thể chất cho hắc. Chỉ trong tích tắc, người Thần Nam ướt đẫm mồ hôi, một lượng nhỏ những chất cặn bã theo lỗ chân lông đi ra ngoài. Thần Nam cảm thấy thoải mái giống như được ăn nhân sâm, toàn thân thư thái vô cùng.

Đây là một kỳ ngộ khó có được. Thần Nam vốn đã bị trọng thương, nhưng cuối cùng không những cơ thể đã hồi phục lại mà thông qua một hồi gột rửa, thể chất của hắc đã được cải thiện rất nhiều.

Trong quá trình tu luyện, thể chất không ngừng thay đổi. Quá trình này giải phóng sức mạnh tiềm tàng. Đây là quá trình từ sinh tới tử từ tử tới sinh, cuối cùng đã khiến cho Thần Nam lại có một đột phá, sau cùng đã phá vỡ được rào cản của Tam Giai, bước vào lãnh vực của Tứ Giai.

Trong giây phút đột phá cảnh giới, sức mạnh lớn mạnh từ trong người hắc phóng ra. Đây là sau khi cảnh giới tăng lên, sức mạnh tiềm tàng phóng ra ngoài.

Thần Nam vô cùng vui mừng. Trên con đường tiến quân vô thượng vũ đạo, hắc lại làm lên một đột phá để vượt qua một bước vô cùng quan trọng.

Thật ra nói cho cùng, kỳ ngộ của buổi tối ngày hôm nay chỉ là một loại chất xúc tác. Cho dù không được linh khí truyền vào cơ thể, Thần Nam cũng có thể trong thời gian tới đột phá được hạn chế của Tam Giai cảnh giới, bước vào Tứ Giai cảnh giới. Quá trình tu luyện căn bản không có đường tắt để đi. Thần Nam sớm đã đạt tới trạng thái cao nhất của Tam Giai cảnh giới, những ngày gần đây trải qua vô số trận

tử chiến, sinh sinh tử tử, hắc sớm đã ở bên bờ đột phá cảnh giới rồi.

Có thể nói rằng võ công của Thần Nam là do hắc chăm chỉ khổ luyện mà thành, trải qua biết bao nhiêu những khảo nghiệm sinh tử mới có được, không có một chút hiềm nghi là do may mắn.

Một canh giờ sau, bộ quần áo đầm máu dính trên người Thần Nam hoàn toàn rách nát, bay lên không trung, những vết bẩn trên người hắc cũng không ngừng được linh khí tẩy rửa, cơ thể lực lưỡng có bảo quang ẩn hiện.

Tứ Giai cao thủ không giống với Tam Giai cao thủ. Thực lực giữa các Tam Giai cao thủ khác nhau không đáng bao nhiêu nhưng khi võ công đã đạt tới Tứ Giai cảnh giới thì mỗi khi cảnh giới tăng lên một chút võ công tăng lên gấp bội. Có thể nói rằng sau khi bước vào Tứ Giai cảnh giới, thực lực giữa những cao thủ không cùng đẳng cấp khác biệt rất lớn.

Một sơ cấp cao thủ mới bước vào Tứ Giai cảnh giới có thể nhẹ nhàng tiêu diệt vài cao thủ mạnh nhất của Tam Giai cảnh giới. Cao thủ Tứ Giai trung cấp còn đáng sợ hơn, cho dù đối diện với sự bao vây cả đám cao thủ mạnh nhất của Tam Giai cảnh giới cũng có thể ung dung bỏ đi. Còn về những đỉnh phong cao thủ của Tứ Giai cảnh giới thì đã là tuyệt thế cao thủ rồi, võ công đạt tới cảnh giới này có thể hàng Cự long, chiến đấu với người khổng lồ.

Hôm nay Thần Nam bước vào Tứ Giai sơ cấp cảnh giới, cho dù nhìn khắp Thiên Nguyên đại lục cũng có thể đứng đầu trong số những thanh niên đỉnh phong cao thủ.

Quang cầu hai màu trong Thái cực đồ rất lâu không thoát khỏi sự ràng buộc của ngọc Như ý, dường như bắt đầu phát cuồng, tốc độ chuyển động xoay tròn tăng nhanh gấp đôi. Thần Nam là người nằm ở đường phần cách âm dương của Thái cực đồ cảm nhận sâu sắc nhất. Người hắc cũng chuyển động xoay tròn cùng với chuyển động xoay tròn của Thái cực đồ.

Thiên địa tinh khí được tập trung lại và viên nguyệt tinh hoa ngày càng cuộn cuộn, nhưng ngọc Như ý lại nhẹ nhàng rung chuyển, dường như đang reo hò, dường

như đang nhảy nhót.

Cũng trong lúc này, lượng linh khí Thái cực đồ truyền vào trong người Thần Nam càng ngày càng lớn, nếu như không phải vừa mới đột phá được cảnh giới Tam giai bước vào Tứ giai thì Thần Nam tuyệt đối không thể nào chịu đựng được, rất có thể trong một tuần hương đã nổ tung.

Trong vòng mười mấy dặm, linh khí cuộn cuộn. Tất cả những tiểu sơn cốc ở khắp nơi của ma động rung chuyển, dòng linh khí mạnh mẽ tạo thành một cơn bão năng lượng, trong sơn cốc hình thành nên một cơn lốc xoáy lao thẳng lên trời, âm thanh đáng sợ, khiến cho những người khổng lồ đang quỳ trên mặt đất vội vàng tránh vào trong các động đá.

Ma điện nằm trên đỉnh núi cũng bị luồng linh khí cuộn cuộn làm cho rung chuyển, có thể thấy được rằng cảnh tượng lúc đó đáng sợ tới nhường nào.

Toàn bộ sơn cốc sáng rực. Vùng đất xung quanh Bạch cốt sơn xảy ra những thay đổi kỳ diệu, hàng loạt những viên ngọc thạch khổng lồ trong suốt lấp lánh từ trong lòng đất bay thẳng lên không trung từ khắp các phía. Tổng cộng có sáu mươi tư viên. Mỗi viên ngọc thạch khổng lồ trên bề mặt đều khắc những bức tranh vừa cổ quái vừa thần bí, ngọc thạch trong suốt phát ra ánh sáng lấp lánh, linh khí ẩn hiện, bên trong hình như có chứa đựng một loại sức mạnh thần bí nào đó.

Sáu mươi tư viên ngọc thạch không phải bay lên một cách hỗn loạn xuất hiện trên không trung, mà là xếp hàng một cách có trật tự, hình thành nên một hình giống như hình bát quái. Rõ ràng đây là một trận đồ.

Cổ trận thần bí giống như một hình bát quái cũng có thể tập trung sức mạnh thiên địa, tuy nhiên không thể bằng với Thái cực đồ ở trên không trung. Cổ trận cổ quái do sáu mươi tư viên ngọc thạch tạo thành là bị Thái cực đồ trên không trung ép xuất hiện, dưới sức hút khủng khiếp của Thái cực đồ, sức mạnh thần bí trong sáu mươi tư viên ngọc thạch nhanh chóng bị phong ấn, bay thẳng lên bầu trời.

Thần Nam nhìn thấy tất cả. Hắn đột nhiên nhớ tới những lời pháp sư giống như bộ xương khô ở trong ma điện từng nói với hắn.

Dưới ma điện có một con dã thú đáng sợ vô cùng hùng mạnh trấn thủ. Những người khổng lồ có thể chất những bộ xương này thành núi hoàn toàn là làm theo mệnh lệnh của cổ thần để lại. Cổ thần bố trí ở đây một cổ Cửu U Bạch Cốt đại trận, tập trung sức mạnh của thiên địa, tập trung vô số hồn phách, trấn áp con dã thú ở phía dưới, khiến cho nó không thể lên đây để hoành hành được.

Còn Cửu U Bạch Cốt đại trận chính là lấy sáu tư viên ngưng nguyên thạch và ba trăm sáu mươi lăm viên tụ hồn thạch làm trận kỳ, là gốc rễ lấy đi sức mạnh của thiên địa, nếu như loại bỏ chúng, đại trận có thể bị phát hủy.

Được giấu ở trong ma điện, rõ ràng sáu mươi tư viên ngọc thạch xuất hiện trên không trung chính là những viên ngưng nguyên thạch thần bí, do bị Thái cực đồ trên không trung lấy đi linh khí ở bên trong mà xuất hiện.

Sáu mươi tư viên ngưng nguyên thạch bị Thái cực đồ cướp đoạt linh khí, ánh sáng dần mờ đi, linh khí ẩn chứa bên trong cũng nhanh chóng bị hút ra. Cuối cùng sáu mươi tư viên ngưng nguyên thạch nổ tung trên không trung, hóa thành những mảnh vụn bay trong không khí.

Chương 14: Man Thú Xuất Thế

Đúng trong lúc này, một tiếng gầm lớn phát ra từ lòng đất bên trong Bạch cốt sơn. Tiếng gầm này khiến cho những bộ xương trên Bạch cốt sơn bị chấn động không ngừng rơi xuống, dưới chân Bạch cốt sơn là một màu trắng xóa.

Thần Nam kinh hãi, hẳn biết rằng Thái cực đồ vô tình đã phá hỏng sáu mươi tư viên ngưng nguyên thạch của Cửu U đại trận. Đại trận coi như đã mất đi một nửa, con quái vật khủng khiếp ở bên trong sắp sửa thoát ra khỏi lòng đất.

Bạch cốt sơn không ngừng chao đảo, ma điện không ngừng rung chuyển, tiếng gầm trong lòng đất dội ra đình tai nhức óc.

Hai quang cầu vàng và đen vẫn không ngừng chuyển động xoay tròn, Thái cực đồ thực thể hóa không ngừng tập trung tinh khí thiên địa và tinh hoa viên nguyệt, ngọc Như ý vẫn như cái động không đáy hút lấy linh khí trong thiên địa đang cuộn cuộn.

Thần Nam đã sắp không thể chống chịu được nữa, linh khí cuộn cuộn tiến vào trong người hắn sắp sửa khiến hắn nổ tung, bất đắc dĩ đành phải vận ma công thông thiên động địa, ép linh khí không ngừng chuyển vào trong người mình ra ngoài. Mặc dù như vậy cũng khiến cho hắn có cảm giác đau đớn như bị dao đâm.

Toàn bộ quá trình như vậy mặc dù vô cùng vất vả nhưng đối với Thần Nam mà nói thì có ý nghĩa vô cùng to lớn. Linh khí thiên địa không ngừng tôi luyện cho cơ thể vừa mới bước vào cấp thứ tư của hắn, không những củng cố thêm cho cảnh giới vừa mới đột phá mà còn giúp hắn luyện ta một cơ thể mình đồng da sắt, khiến cho da thịt hắn không ngừng rắn chắc hơn.

Đúng trong lúc này, trong ma điện ánh sáng lấp lánh, ba trăm sáu mươi lăm viên tụ hồn thạch bay ra khỏi đại điện, sắp xếp một cách có trật tự trong không gian,

lấp lánh giống như những ngôi sao trên bầu trời.

Sức mạnh có trong tụ hồn thạch còn mạnh hơn của ngưng nguyên thạch, nhưng cuối cùng cũng vụn nát do bị Thái cực đồ cướp đoạt lấy. Cùng với việc tụ hồn thạch biến mất, ma điện trên Bạch cốt sơn rung chuyển mạnh mẽ, cuối cùng đổ rầm xuống. Cả ngọn Bạch cốt sơn cũng không ngừng rung chuyển, tuy nhiên trước sau vẫn không sụp đổ. Con quái vật đáng sợ vẫn không ngừng gầm rú, khiến cho tất cả mọi người đều run lên bần bật.

Mặc dù trận pháp của Cửu U Bạch Cốt đại trận đã hoàn toàn đã hoàn toàn biến mất, nhưng vẫn còn rất nhiều những thứ đáng sợ khác để khống chế, vì vậy quái thú tạm thời chưa thể phá vỡ cổ trận lao lên trên mặt đất được.

Trong sơn cốc cảnh tượng kinh hãi xảy ra, Thái cực đồ đã thực thể hòa xoay chuyển trong không trung, ngọc Như ý hóa thành một cái phễu khổng lồ hút lấy linh khí ở xung quanh, thiên địa linh khí tập trung thành cơn bão năng lượng cuộn cuộn trong sơn cốc. Ánh trăng hóa thành cột ánh sáng thực thể hóa giống như một cây cột ngọc chống trời, kèm theo những tiếng gầm rú đáng sợ từ trong lòng đất truyền tới. Đó đúng là một đêm kinh hoàng.

Ba canh giờ sau, thiên quang phát sáng, một tiếng dã thú gầm rung chuyển đất trời, Bạch cốt sơn sụp đổ, xương trắng bắn tung ra tứ phía, cả vùng sơn cốc toàn một màu trắng, chỗ nào cũng thấy xương trắng.

Lúc mặt trời mọc, một Cự long dài trăm trượng phá vỡ phong ấn, từ trong lòng đất xông lên, lao thẳng lên chín tầng mây.

Đây là một con Tử kim Thần long, dài chừng trăm trượng, toàn thân ánh sáng tím lấp lánh, lượn vòng trên không trung, tiếng gầm vang động đất trời.

Thần long xuất thế, gió mây cuộn cuộn, thiên địa thất sắc, trên không trung phát ra từng hồi sấm rền vang. Con Cự long này rõ ràng mạnh mẽ hơn Long Bảo Bảo vừa mới tiến hoá thành Thần Linh long rất nhiều. Rõ ràng nó đã tu luyện hàng nghìn năm rồi, có trời mới biết được nó đã đạt tới cảnh giới nào rồi.

Lúc Tử kim Thần long từ mặt đất lao lên, Thái cực đồ và ngọc Như ý trên không bị năng lượng mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện từ lòng đất làm cho chấn động rung chuyển. Hai quang cầu vàng và đen nhân cơ hội này nhanh chóng phá vỡ sự cản trở của ngọc Như ý, tiến vào trong cơ thể của Thần Nam. Thái cực đồ biến mất, thiên địa linh khí ở xung quanh cũng lập tức tản ra, ngọc Như ý rung lên, nhưng cũng không thể làm gì được.

Thần Nam kinh hãi thất sắc. Nếu như rơi xuống đất, hẳn không biến thành một đồng thịt nát bét mới là lạ. Nhưng đúng này, ngọc Như ý phát ra ánh sáng rực rỡ bao phủ lấy hắn từ từ hạ xuống mặt đất.

Lúc này Thần Nam đã hiểu một sự thật rằng, ngọc Như ý cũng như hai quang cầu, lúc này đều không muốn hắn xảy ra bất cứ chuyện gì. Nó có thể cũng coi hắn như một chiếc lò sưởi.

Tử kim Thần long vừa mới xuất hiện đã cảm thấy linh khí dày đặc trong không gian, nó vừa gầm thét vừa tham lam hút lấy thiên địa linh khí và viên nguyệt tinh hoa.

"Ha ha ha... Linh khí thiên địa thật đậm đặc! Ta vừa mới thoát ra khỏi giam cầm đã được hưởng một bữa ăn thịnh soạn như thế này, ha ha ha!"

Thần Nam kinh hãi vô cùng. Tử kim Thần long đã không còn lượn vòng nữa, thân dài trăm trượng đứng trên không trung, mồm lại còn cười âm ỹ.

"Trời ơi! Đạo pháp quả thật cao thâm, lại còn có thể nói được tiếng người nữa, rốt cuộc là Thần long hay là lão yêu quái đây?" Thần Nam nghĩ ngợi.

"Ha ha ha... Thoải mái quá! Cuối cùng ta cũng lại được nhìn thấy mặt trời rồi, ha ha ha." Tử kim Thần long cười điên cuồng, vang động đất trời.

Một lúc sau, Tử kim Thần long dường như cảm nhận thấy linh khí thiên địa đậm đặc như đang tản ra, nó cúi đầu nhìn Thần Nam đang ở trong sơn cốc, gầm lên: "Tên nhãi kia, có phải ngươi giờ trở quỷ quái ra không? Vừa nãy ta rõ ràng còn nhìn thấy pháp bảo trong tay ngươi đang tập trung linh khí của thiên địa sao chớp

mắt đã không thấy đầu nữa rồi? Biết điều thì mau giao pháp bảo đó ra, ta có thể tha chết cho người. Nếu không để Long gia gia ta nổi giận, sẽ hủy diệt người."

Choáng, choáng thật. Chỉ trong chớp mắt địa vị của Tử kim Thần long trong mắt thần Nam đã sụt giảm.

Trong mắt Thần Nam, hẳn cho rằng Thần long của phương đông vừa thần thánh vừa hùng mạnh, vô cùng cao quý, thánh khiết. Nhưng Tử kim Thần long trước mắt lại như vậy, hẳn chẳng biết nên nói thế nào, sững sờ nhìn Thần long trên không trung.

Thần Nam chú ý thấy Tử kim Thần long là Thần long có năm chân. Đây là biểu tượng của vua trong số Thần long, điều này khiến Thần Nam cảm thấy khó mà tưởng tượng được. Một Thần long đẳng cấp như vậy lại khiến cho người ta không thể nào có thể khen ngợi được.

"Này thằng nhãi! Người có nghe thấy lời của bốn đại gia không? Mau mau giao pháp bảo ra đây. Hôm nay thiên long gia gia vừa mới thoát khỏi giam cầm, không muốn tạo sát nghiệp sẽ tha mạng cho người. Mau lên!"

Tử kim Thần long hoàn toàn làm sụp đổ ấn tượng của Thần Nam về đông phương Thần long. Đông phương Thần long là tượng trưng của thần thánh, địa vị trong lòng hẳn hoàn toàn sụp đổ. Hẳn thầm than thở: "Vẫn là Long Bảo Bảo đáng yêu. Tên quái long này rõ ràng giống như một kẻ côn đồ, Long Bảo Bảo cũng là một Ngũ Giai Thần long, mặc dù sau khi tiến hóa thành Thần long chỉ dài có hai mét, nhưng nhất định có một ngày sẽ trở thành một cự long dài trăm trượng."

Nhìn Tử kim Thần long vẻ mặt hung hãn, Thần Nam không hề có chút sợ hãi. Hẳn không nhìn được nữa bật cười, nói: "Không có pháp bảo nào cả."

"Tên tiểu tặc nhà người dám lừa Long đại gia!" Tử kim Thần long đứng thẳng trên không trung cúi lưng xuống như người, giơ một bàn chân rồng khổng lồ ra, chỉ trong chớp mắt đã tóm chặt lấy thần Nam. Một áp lực lớn thiếu chút nữa khiến hẳn nổ tung ra, may mà Tử kim Thần long tạm thời nổi lòng vuốt.

"Tên nhãi này! Mau mau giao pháp bảo ra đây! Người đã coi thường Long đại gia, nếu bây giờ còn không biết hối cải, ta sẽ cho người sống không được mà chết cũng không xong."

Tử kim Thần long nhe nanh múa vuốt, nhổ đầy nước bọt vào mặt Thần Nam, vuốt lại bóp mạnh, suýt nữa bóp nát hẳn.

Lúc này Thần Nam cuối cùng đã cảm thấy sợ cái tên rồng côn đồ này. Tên này nếu như lại tăng lực thêm nữa hẳn không chừng sẽ bị bóp nát cũng nên. Hắn nghĩ ngợi một lát rồi cời ngọc Như ý ra, hai tay dâng lên nói: "Tất cả linh khí thiên địa đều do nó hút tới, người chỉ cần trước tiên truyền một chút năng lượng vào nó, là có thể thành công phát huy những thần thông của nó."

Tử kim Thần long giơ một chân khác lên, nhận lấy ngọc Như ý. Một miếng ngọc bé tí như vậy không thể so sánh với vuốt rồng, nó nhìn chăm chăm vào Thần Nam nói: "Tên nhãi nếu như người lừa Long đại gia, ta sẽ lập tức bóp nát người!"

Thần Nam trong lòng thấp thỏm không yên, không biết tên đại đạo ngọc Như ý này có thể vất kiệt tên Tử kim Thần long này không. Hiện nay đã không còn đường quay trở lại nữa, hắn gượng gạo nói: "Ta làm sao dám lừa Thần long vĩ đại được. Người cứ thử là sẽ biết ngay."

Chương 15: Bĩ Tử Nhất Nhất Tử Kim Thần Long

Tử kim Thần long mặc dù nhìn có vẻ côn đồ nhưng kỳ thực lại rất thận trọng. Nó đầu tiên thử truyền vào trong ngọc Như ý một chút long nguyên yếu ớt.

Thần Nam nhìn bộ dạng cẩn thận của nó, trong lòng hồi hộp. Không ngờ tên này trông thô kệch thế mà cũng thật cẩn thận, không giống với bề ngoài thô lỗ đáng sợ của nó. "Ha ha... Tên nhãi nhà ngươi quả nhiên không lừa ta. Đúng là có thể nhanh chóng tập trung linh khí thiên địa, ha ha ha..."

Tử kim Thần long đắc ý cười điên cuồng, tiếng cường vang dội rung động đất trời, khiến cho hai tai Thần Nam váng động. Thần Nam lập tức bịt chặt tai lại. Ngọc Như ý không phải là một cường đạo đi cướp linh khí sao, nó quả thật có thể tập trung linh khí thiên địa sao?

Tử kim Thần long hoàn toàn nói lòng vuốt, nắm chặt lấy ngọc Như ý truyền vào đó thật nhiều long nguyên: "Ha ha, có bảo bối như thế này, long nguyên ta bị tổn thất trong mấy nghìn năm qua chỉ cần mấy năm là có thể hồi phục lại."

Tuy nhiên đúng trong lúc này một biến cố đáng kinh ngạc xảy ra. Tiếng cười của Tử kim Thần long tắt vụt, vẻ mặt nó sợ hãi, kinh hãi nhìn miếng ngọc Như ý ở trong tay.

"Thật đáng chết!" Tử kim Thần long gầm lên liên tục. Nó phát hiện ra rằng long nguyên trong người đang nhanh chóng mất đi, một lượng lớn long nguyên chuyển vào trong ngọc Như ý. Ngọc Như ý từ tập trung linh khí đã biến thành hút lấy long nguyên trong người Tử kim Thần long.

Thần Nam cảm thấy thật bất ngờ. Ngọc Như ý đã lừa được con rồng. Nó quả thật có một ý thức hoàn chỉnh.

Tử kim Thần long tập trung toàn bộ sức lực chống cự lại ngọc Như ý, muốn

cướp lại long nguyên đã bị đoạt mất. Tuy nhiên ở trước mắt một đại đạo là ngọc Như ý này thì Tử kim Thần long hùng mạnh như vậy cũng không là gì, cứ cố gắng như vậy long nguyên mất đi càng nhanh.

Nó gầm lên vang trời, bắt đầu sống chết giữ lại long nguyên. Nó không thể nào có thể chấp nhận được long nguyên khổ luyện trong hàng nghìn năm lại bị mất trắng như vậy. Nhưng ngọc Như ý là một vật cấm kị của thời thượng cổ, Tử kim Thần long rõ ràng chỉ có tổn công vô ích, long nguyên trong người nó cứ thể lưu chuyển ra ngoài.

Ngọc Như ý phát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, ánh sáng thánh khiết dần dần lan tỏa khắp không gian, bao phủ Thần long ở bên trong.

"Thằng nhãi đáng chết, đã dám giở trò với Long gia gia. Ta phải bóp chết người!" Tử kim Thần long vừa chống chọi với ngọc Như ý vừa nắm chặt vuốt, muốn bóp nát Thần Nam.

Tuy nhiên cục diện sớm đã vượt qua sự kiểm soát của nó. Tới lúc này, nó mới phát hiện ra đã không thể nào cử động được, ngọc Như ý phát ra thần lực mạnh khủng khiếp cố định hoàn toàn Tử kim Thần long, tên đại đạo này hút lấy hút để long nguyên trong người nó.

Tử kim Thần long cho tới tận lúc này mới ý thức được mình đã phạm phải một lỗi vô cùng lớn, hai con mắt tím của nó nhìn chăm chăm vào ngọc Như ý gầm lên tuyệt vọng.

"Hu hu, người tốt cuộc là thứ quý quái gì, chẳng lẽ lại là vật cấm kị trong truyền thuyết, thật đáng chết, hu hu, thật đáng chết, mau thả ta ra, cầu xin người, mau ngừng lại đi, vật cấm kị vạn năng, Tiểu long biết sai rồi, tha cho ta đi!"

Tử kim Thần long trở nên nhỏ nhẹ, cuối cùng liên tục xin tha.

Nhưng ngọc Như ý căn bản không hề có chút phản ứng, vẫn không ngừng hút lấy long nguyên.

Thần Nam nhìn thấy tất cả, trong lòng hẩn thầm nói: "Vật thượng cổ cấm kị."

Lúc này, những người khổng lồ ẩn nấp ở vách núi phía tây sơn cốc đều chui ra, chạy trốn về phía cánh rừng phía xa, khắp đất trời như rung động, phát ra những âm thanh vang dội.

Một canh giờ sau, người Tử kim Thần long hóa thành chính mười trượng, hai canh giờ sau hóa thành bảy mươi trượng, ba canh giờ sau hóa thành bốn mươi trượng, năm canh giờ sau một tiếng cười lớn từ trong sơn cốc phát ra.

"Ha ha ha.. Tên nhãi kia! Ta sẽ bóp nát ngươi, khiến ngươi sống cũng không được mà chết cũng không xong!"

Thần Nam mình trần như nhộng đứng trong sơn cốc, tay cầm một con vật hình con rắn cười lớn, hai tay vừa kéo vừa bóp con vật đó, coi nó giống như một sợi mì: "Ha ha ha, đúng là phong thủy chuyển động luân hồi. Tiểu trường trùng! Xem ngươi làm sao uy phong nữa đây, ha ha ha!"

Lúc này Tử kim Thần long bất lực gãy giữa. Nó đã thu nhỏ lại chỉ còn dài hai mét, còn nhỏ hơn Long Bảo Bảo rất nhiều, trở thành một Tiểu Long nhỏ xíu.

Ngọc Như ý quả thật rất tàn nhẫn đã hút hết toàn bộ nguyên long do Tử kim Thần long tu luyện trong hàng nghìn năm không để lại một giọt, khiến cho nó biến thành bộ dạng như mới ra đời. Nếu như nó không phải là đích thân hậu thế của vương giả long tộc, trong tình trạng bị hút cạn long nguyên thì nó sớm đã chết rồi. Đường đường là vua của loài rồng, Tử kim Thần long đã bị biến thành một con giống bé tí yếu ớt, nó giận dữ điên người.

Tử kim Thần long ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Thần nam nói: "Tên nhãi kia, mau mau đặt Long đại gia xuống. Nếu không ta sẽ bóp nát ngươi!"

"Muốn bóp nát ta, xem ai giải quyết ai." Thần Nam ném mạnh Tử kim Thần long ra mặt đất, nói: "Ta giẫm! Ta giẫm! Ta giẫm thật mạnh! Ta đạp thật lực..."

"Hừ hừ, dám bất kính với Long đại gia của ngươi? Tên nhãi, ta muốn ăn thịt

người!" Tử kim Thần long đáng thương bị Thần Nam giẫm lên giẫm xuống. Điều này đối với nó mà nói thật không thể nào có thể tưởng tượng được. Đường đường là một Thần long vậy mà lại chịu sự đối đãi như vậy.

"Ha ha ha... Thích quá!" Thần Nam nắm chặt lấy Tử kim Thần long, lắc lắc nói: "Tiểu trường trùng, bây giờ có còn muốn bóp nát ta nữa không?"

"Khốn nạn! Hồn xược! Ta là Tử kim Thần long ngũ trảo, là Ngũ trảo long. Người có nhìn rõ không vậy. Ta là vua của loài rồng mà còn bất kính với ta, ta sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong."

Tử kim Thần long nhe nanh múa vuốt đe dọa Thần Nam

Chẳng qua cũng chỉ là nhiều hơn một chân so với những con rồng khác, trong mắt Thần Nam điều đó cũng chẳng có gì khác cả. Hắn cứ giẫm, đạp khiến cho Thần long thật là khổ sở. Thần Nam vất nó trên mặt đất, điên cuồng giẫm một hồi.

"Hừ hừ... Dừng lại, tiểu tử! Ta thỏa hiệp..." Tử kim Thần long yếu ớt kêu lên.

Lúc Thần Nam nhắc nó lên. Tử kim Thần long khôn ngoan đã bị buộc phải chấp nhận sự thật này. Nó đã không còn là Thần long ở mãi trên cao nữa mà hiện đã trở thành một kẻ bị cầm tù hạ cấp.

Nhìn lại cơ thể mình chỉ còn dài hơn một mét, nó giận dữ muốn thổ huyết: "Trời ơi, ông trời ơi! Ông đã đùa con quá rồi. Bị nhốt trong lồng sắt hàng nghìn năm, khó khăn lắm mới có thể thoát khỏi được, bây giờ lại thế này... hu hu hu..."

Tới lúc này, Thần Nam mới phát hiện người Tử kim Thần long có điều gì đó không bình thường, cẩn thận xem xét một hồi mới phát hiện ra trên người Tử kim Thần long ngoài đuôi và năm chiếc chân ra thì tất cả những chỗ khác đều không có vẩy.

"Hà hà! Tiểu trường trùng, nhìn không ra là người cũng rất đẹp đó. Lại bảo vệ da tốt như vậy, thật là mượt mà. Nói đi, người làm thế nào khiến cho những đám vẩy này biến mất thế?" Thần Nam trêu chọc nó.

Tử kim Thần long giận điên người, hai mắt nó đảo liên hồi, sau đó cúi gầm đầu xuống.

"Tiểu trường trùng, mau nói đi! Rốt cuộc là làm sao vậy?"

Tử kim Thần long cảm thấy Thần Nam đang kích bác nó. Nó trợn ngược mắt lên, nhưng không dám làm gì, chỉ cố nén cơn giận: "Người không tự nhìn được hay sao?"

"Hừm, thì ra người mặc một bộ mã giáp, giống với màu của người. Nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra." Thần Nam lật qua lật lại Tử kim Thần long giống như lật một con búp bê vải, sau đó đột nhiên cao giọng nói: "Nói đi, đây có phải là Tiên bảo Huyền Vũ giáp trong truyền thuyết hay không?"

Tử kim Thần long nghe câu nói này, cơ thể vốn mềm mại dựng đứng lên, cảnh giác nói: "Người, người làm sao lại biết?"

"Ha ha ha..." Thần Nam cười lớn, giống hệt như tiếng cười của Tử kim Thần long khi vừa mới thoát khỏi giam cầm. Hắn nói: "Đúng là không thể ngờ rằng có một ngày ta được nhìn thấy bộ thần giáp trong truyền thuyết này, ha ha ha...."

Huyền Vũ giáp màu tím ánh sáng ẩn hiện, nhìn bên ngoài vô cùng rực rỡ, tuy nhiên trên thực tế dường như lại phát ra màu xanh sẫm cổ xưa, khiến cho người ta có cảm giác thật mâu thuẫn.

"Ý, không đúng! Huyền Vũ giáp trong truyền thuyết là màu xanh, bây giờ sao lại biến thành màu tím thế này? Tiểu trường trùng, nói đi, sao lại như vậy?"

"Lúc đầu là màu xanh nhưng mặc lên người, ta thấy hơi chói mắt nên đã dùng phép thuật để giấu đi hình dạng ban đầu của nó."

Thần Nam càng nhìn càng hiếu kỳ, nói: "Rồng dài trăm trượng cũng mặc vừa, tiểu xà dài một mét cũng vẫn mặc vừa, Huyền Vũ giáp đúng là thật thần kì. Tiểu trường trùng! Mau cởi ra, trả lại hình dạng ban đầu của nó, để ta xem thần bảo từ thời viễn cổ lưu truyền tới ngày nay có hình dạng như thế nào?"

Tử kim Thần long trợn ngược mắt lên, nói: "Người cho rằng muốn trả lại nguyên dạng là trả lại được sao? Huyền Vũ giáp không biết đã bị thần lực khủng khiếp nào phong ấn rồi, khi xưa ta đã hao tổn biết bao nhiêu long nguyên, luyện trong hàng trăm năm mới có thể mặc lên người, bây giờ để nửa giọt long nguyên cũng không còn, đến cõi cũng không thể được nữa rồi."

Thần Nam một tay nắm đầu rồng, một tay nắm đuôi rồng, cười nói: "Tiểu trường trùng, đã rơi vào tay ta rồi lại còn định giở trò sao? Không cỏi ra, ta kéo đứt người."

Tử kim Thần long vốn dĩ là dị loại của loài rồng, có không ít tính lưu manh côn đồ. Nó đã nhẫn nhịn rất lâu rồi, cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa, chửi tục ầm ỹ: "....."

"Dám chửi ta hả? Ta lôi, ta kéo, ta xé, hì hì hì... Người cũng thật rắn chắc đó, ta không nghĩ không kéo đứt được người." Thần Nam ra sức kéo Tử kim Thần long. Mặc dù hắc làm giống như đang giết lợn nhưng cũng không thể nào kéo đứt được, chỉ thấy người Tử kim Thần long không phải chỉ cứng như bình thường. Hắc đã dùng hết sức cũng không thể nào có thể làm gì được nó.

"Ta đã mạnh tay như vậy, mà người người vẫn không hề bị biến dạng. Đừng có khóc lóc kêu gào làm trò trước mặt ta."

"Tên tiểu tử trời đánh nhà ngươi, nếu như ngươi có thể kéo đứt được rồng thì ngươi đã thành thần rồi. Nhưng người ta không bị đứt không có nghĩa là ta không cảm thấy đau, hu hu hu..."

"Biết đau rồi thì mau cỏi Huyền Vũ giáp ra, nếu không thì, hì hì hì..." Thần Nam tìm một viên đá, túm lấy đầu Tử kim Thần long ấn xuống đất nói: "Không cỏi, ta sẽ từ từ đánh ngươi. Thời gian còn dài, ta không tin không đập nát được ngươi."

"Tên tiểu tử trời đánh, ngươi quả nhiên độc ác!"

Thần Nam nhìn thấy nó trợn mắt nên không chịu khuất phục, quả thật đã bắt đầu đánh nó. Nhưng khi đá đập vào người Tử kim Thần long lại phát ra âm thanh

của kim loại va đập vào nhau, tuy như vậy không làm cho Tử kim Thần long bị thương nhưng làm cho nó đau đớn kêu khóc rầm trời.

"Thằng khốn nạn, dám mạo phạm tới Long gia gia như vậy, ta... ta..." Nó mặc dù kêu khóc liên tục nhưng khi nói tới những lời độc địa nó lại vô cùng kém cỏi. Với tình trạng bây giờ của nó, từ từ hẵng nói tới có làm gì được Thần Nam không, mà ngay cả tới những dã thú bình thường cũng chẳng có cách nào để đối phó.

"Tên tiểu trường trùng nhà người, đúng là thịt nát nhưng mềm không nát, ta không tin không trị được người. Hừ, bây giờ mặt trời sắp lặn rồi, một ngày một đêm không ăn gì rồi, mẹ nó chứ, hôm nay ta phải sống một cuộc sống của hoàng đế! Phải ăn thịt rồng nướng."

"....." Tử kim Thần long luôn miệng chửi bới.

Thần Nam nhắc nó lên, bước ra ngoài sơn cốc, nhanh chóng kiếm lấy một đồng củi, hai tay xát vào nhau một cái tạo thành một ngọn lửa, đốt đám củi.

Lúc này Tử kim Thần long vừa giận vừa sợ hãi. Vút một tiếng nó chạy trốn vào trong cánh rừng, nhưng chỉ chạy được nửa mét liền bị Thần Nam giắt chặt lấy.

"Hu hu, thằng khốn nạn thả ta ra!"

"Hì hì, muốn chạy à? Không dễ thế đâu!"

Thần Nam túm lấy đuôi của Tử kim Thần long, đặt lên đồng lửa bắt đầu nướng.

"Thịt rồng trên trời, thịt lừa dưới đất, mới nghĩ thôi đã muốn ăn. Hôm nay đã có cơ hội được ăn thịt rồng, ha ha, đúng là việc vui mừng của đời người!"

Bị lửa nướng, Tử kim Thần long lại kêu lên âm ỉ. "Hu hu... Tên tiểu tử trời đánh, ta coi như sợ người rồi, ta phục người rồi được chưa? Mau thả ta ra, chúng ta từ từ nói chuyện, nóng chết đi được."

Ngũ trảo Thần long không hổ là vua của loài rồng. Bây giờ long nguyên đã mất hết nhưng lửa lớn cũng không thể nào làm tổn hại gì tới nó.

Thần Nam không thèm để ý tới nó, cầm lấy nó nướng trên đồng lửa không buông ra.

"Hu hu... Chín rồi, không chịu được nữa rồi, mau thả ta ra!" Tử kim Thần long kêu gào thảm thiết, không ngừng giãy giụa, nhưng làm sao có thể thoát được khỏi tay Thần Nam đây.

"Hu hu... Ta gọi người là đại ca được chưa? Đại ca hãy tha cho tiểu đệ đi, hu hu... Nóng chết đi được... hu hu..."

Tử kim Thần long kêu gào trên đồng lửa, hoàn toàn vất bỏ đi tôn nghiêm của Thần long. Thần Nam nhìn nó cũng đã bị dày vò đủ rồi, nó không thể lại ngang bướng nữa, bèn nhấc nó ra khỏi đồng lửa.

Sau khi được tự do, Tử kim Thần long vừa kêu gào vừa nhảy trên đám cỏ: "Hu hu hu..."

Thần Nam thầm tắc lưỡi, đối diện với lửa thiêu đốt mà nó chỉ cảm thấy có chút nóng, chứ chẳng hề bị tổn thương nào, đúng không hổ là Thần long.

Chương 16: Ngôn Động Cửu Thiên

Buổi tối gió nhẹ thổi qua, mang theo hương thơm của hoa cỏ.

Lúc này Thần Nam và Tử kim Thần long đã đi xa cách Ma điện mười mấy dặm, bởi vì nơi đó mùi tanh quá nồng nặc. Trong rừng một người một rồng ngồi đối diện bên đồng lửa.

Tử kim Thần long vừa xé con gà rừng đã được nướng vàng ươm vừa sùi bọt mép nói: "Hai tên thần thối tha đó đánh nhau cũng không đến nỗi nào, đã quấy rầy việc tắm rửa của ta, ta tức giận cho chúng một cái tạt đuôi, khiến chúng bay tung đi. Ai mà ngờ được hai tên khốn nạn bị ối vô sỉ đó lại không chịu bỏ qua cho ta. Đuối tới cùng, đánh tới tấp, bà nhà tên thần đó chứ, hại ta đây phải tránh đông trốn tây, cuối cùng vẫn bị một tên khốn nạn đó bắt được. Cái tên tự cho là mình đúng đó bắt ta làm tọa kỵ cho hãnh. Hừm! Ta đây vốn phong lưu phóng khoáng, anh tuấn nho nhã, như là một anh rồng đẹp trai không kẻ nào sánh bằng, làm sao có thể làm tọa kỵ cho tên vô sỉ đó được. Cuối cùng tên khốn nạn đó đã dùng Cửu U Bạch Cốt đại trận nhốt ta dưới lòng đất. Bà nhà tên thần đó chứ, ta bị nhốt cả nghìn năm! Hại ta hàng nghìn năm qua không được tắm nắng mặt trời. Chàng rồng đẹp trai không ai sánh bằng như ta đã phải chịu một sự tàn nhẫn như vậy đó!"

Tử kim Thần long nước bọt bắn tung tóe, giải tỏa những bất mãn trong lòng. Thần Nam giờ đã quen với việc nó lúc nào cũng nói tục tĩu, tuy nhiên cũng có chút cảm thán. Trong số Thần long sao lại có kẻ đốn mạt thế này chứ? Chẳng có chút uy nghiêm nào của thần thú, rõ ràng giống với một kẻ cô đồ lưu manh.

Thần Nam biết được một chuyện vô cùng đáng sợ từ Tử kim Thần long. Lão pháp sư trong ma điện chính là cổ thần năm đó may mắn thoát chết! Ông ta sao lại phải giấu giếm như vậy? Thần Nam từ trước tới giờ vốn không biết, tuy nhiên hẳn cho rằng đó chẳng phải là chuyện tốt lành gì. Có lẽ cổ thần cảm nhận được ma khí trên người hắn, có lẽ ông ta phát hiện ra hai quang cầu trong người hắn, có lẽ...

"Người đã bị nhốt trong lòng đất không phân biệt được ngày đêm, trong tình trạng không có cái ăn uống, sao lại có thể sống được vậy?"

Tử kim Thần long dường như vô cùng hận vị cổ thần đó, nó cắn mạnh đuôi gà rừng, nói: "Tên thần thối tha đó quả thật vô cùng đáng ghét. Trong một năm hắn ta quá nửa thời gian là ở bên ngoài, mỗi lần trở về ném cho ta một ít ma thú tinh hạch. Ta sợ nhất là hắn ta chết ở bên ngoài, lại mong hắn ta sớm chết đi. Đúng là cực kỳ mâu thuẫn."

Thần Nam cười nói: "Khi ông ta trở về, nhìn thấy Ma điện bị sụp, được biết người đã thoát khỏi giam cầm, không biết sẽ có thái độ thế nào?"

"Đương nhiên là phải mau mau chạy trốn rồi. Lão ta trong trận thần chiến đã bị trọng thương. Đã không thể hồi phục lại được, đối diện với ta chỉ có thể chạy trốn mà thôi. Tuy nhiên đáng tiếc, ta cũng... grwào..." Tử kim Thần long ngẩng đầu lên trời gầm một tiếng dài than thở ông trời không công bằng, vừa mới thoát khỏi giam cầm đã gặp phải kiếp nạn lớn này.

Khi Thần Nam nói ra lai lịch của ngọc Như ý, Tử kim Thần long mở to hai mắt, gào lên: "Ngọc Như ý chính là thần bảo năm đó hai tên thần khốn nạn đó tranh giành?... Grào... Sao ta lại đen đủi thế này! Theo như hai tên thần khốn kiếp đó nói, ngọc Như ý là vật cấm kỵ từ thần thoại thời đại trước truyền lại, cho dù là giới tiên thần cũng không biết lai lịch của nó. Nghe nói những kẻ nào động tới vật này cũng không có kết cục tốt đẹp. Hai tên thần khốn nạn đó chính là một ví dụ. Grwào..."

"Thần thoại thời đại trước..." Thần Nam mở to mắt.

"Đúng thế! Giới tiên thần, từng bị hủy diệt một lần. Những kẻ hùng mạnh nhất đều đã chết!" Tử kim Thần long cũng chỉ biết có như vậy, còn những tình tiết cụ thể thì nó cũng không thông hiểu.

Thần Nam nhìn chăm chăm vào miếng ngọc Như ý trong tay mình. Miếng ngọc bội nhỏ bé này trong mắt hắn nặng như núi Thái sơn, nếu như không phải Vô Danh Thần ma nói với hắn ngọc Như ý có thể giúp hắn chế ngự được hai quang cầu trong người thì lúc này hắn quả thật chỉ muốn ném cái vật cấm kỵ đáng sợ này đi.

"Người đã có một ý thức hoàn thiện, vậy rốt cuộc người chứa đựng những bí mật gì đây?"

Thần Nam vừa dứt lời, ngọc Như ý đột nhiên phát sáng, tỏa ra ánh sáng thánh khiết lấp lánh. Một giọng nói con gái phát ra từ quầng truyền vào trong tim Thần Nam: "Ta là ai... Ta là ai... Ta phải được nhìn lại ánh sáng mặt trời... Ta phải được nhìn lại ánh sáng mặt trời..."

Thần Nam giật mình, tay run lên, ngọc Như ý rơi xuống đất.

Từ kim Thần long dường như cũng nghe thấy giọng nói đó. Lúc này nhìn thấy vậy cấm kỵ đáng sợ tỏa ra ánh sáng khủng khiếp rơi xuống bên cạnh, nó sợ hãi tới nỗi vì một cái leo thang lên đỉnh đầu Thần Nam, không còn vẻ ngông cuồng tự cao tự đại hàng ngày nữa.

"Sợ quá! Trời ơi! Nó đã dùng ý thức nói chuyện với ta..." Từ kim Thần long túm chặt lấy tóc Thần Nam, chỉ sợ không cẩn thận rơi xuống đất. Ánh sáng của ngọc Như ý không biến mất, giọng nói vẫn đang vang lên: "Ta là ai... Ta là ai... Ta phải được nhìn lại ánh sáng mặt trời... Ta phải được nhìn lại ánh sáng mặt trời."

Thần Nam kinh hãi nói: "Tu Di Nạp Giới Tử..."

"Gwào... Ta sợ quá... Đừng nói nữa, gwào..." Từ kim Thần long kêu âm ỹ trên đầu Thần Nam.

Đột nhiên ngọc Như ý phát ra một chùm ánh sáng bao phủ Từ kim Thần long ở bên trong, khiến nó sợ hãi khóc lóc âm ỹ: "Đại thần, xin tha mạng... Ta cũng không biết người là ai.... Wào..." Nó rên rỉ.

Một giọng con gái vang lên từ miếng ngọc Như ý: "Phá thiên thần đao, mình viết đại long, nếu như người đi tìm. Ta trả lại long nguyên cho người."

Vừa nói xong, gió mây biến động, thiên địa thất sắc, tiếp theo là chín tiếng sấm rền vang, vang dội chín tầng mây, kinh động chín tầng địa ngục, âm thanh chấn động tam giới lục đạo! Vô số kẻ sức mạnh thông thiên vô thượng đang ngủ say giật

mình.

Chín tiếng sấm vang động đất trời khiến Thần Nam và Tử kim Thần long bị kinh động tới mức suýt nữa ngã lăn ra trên mặt đất. Ngọc Như ý phát ra một ánh sáng thần thánh mạnh mẽ, truyền vào trong người Tử kim Thần long.

Chỉ trong giây lát tiếng sấm ngừng lại, mây đen trên bầu trời bay đi. Ánh trăng êm dịu lại xuất hiện trên khu rừng.

"Grwào!" Tử kim Thần long gầm lên như điên cuồng, sau đó lao thẳng lên bầu trời đêm.

"Ha ha ha... Trong người ta xuất hiện một chút long nguyên, có thể bắt đầu tu luyện lại... Gwào.."

Thần Nam trong lòng giật mình, không biết bản lĩnh của nó giờ này thế nào. Nếu như nó hồi phục lại được mấy phần thần thông, hẳn lập tức bỏ chạy.

Tử kim Thần long từ trên không trung lao xuống, người vẫn bé như vậy nhưng rõ ràng là đã có vài phần linh khí nên có thêm chút khí thần thánh. Thần Nam bình tĩnh lại, người anh chàng này mặc dù phát ra dao động năng lượng không hề yếu nhưng rõ ràng không thể uy hiếp đến hắn. Nếu như chia theo cảnh giới của cao thủ của con người thì Tử kim Thần long cùng lắm là cao thủ sắp có cấp bậc.

Lúc này ánh sáng của ngọc Như ý dần mờ đi, giọng nói của người con gái ở bên trong vọng ra vẫn không hề thay đổi, nhưng vẫn không nhận ra bản thân, lại truyền ra câu nói ban đầu: "Ta là ai... Ta là ai... Ta phải được nhìn lại sáng sáng mặt trời... Ta phải được nhìn lại ánh sáng mặt trời."

Cuối cùng giọng nói biến mất, ánh sáng của ngọc Như ý cũng vụt tắt.

Tử kim Thần long lấy chân vỗ nhẹ ngực, sau đó lại vuốt trán, nói: "Grwào... Đáng sợ quá!"

"Đi tìm đại long đao về đi! Như thế người có thể hoàn toàn hồi phục lại như ban đầu." Thần Nam ngồi bên đống lửa cười nói.

Tử kim Thần long lộ ra vẻ nghi hoặc, nói: "Tại sao cô ta lại bảo ta đi tìm đại long đao chứ?"

Thần Nam cho thêm củi vào đồng lửa nói: "Trong giới tu luyện, thần binh bảo đao như thế nào mới xứng với hai chữ 'khôi bảo' chứ? Chỉ có những binh khí thần được lưu truyền hàng vạn năm, trải qua sự khảo nghiệm của năm tháng được nhiều người chấp nhận mới được gọi như vậy. Huyền Vũ giáp chính là nằm trong danh sách này, tuy nhiên nó không phải là mạnh nhất ở trong đó. Có một thứ khôi bảo từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện, nhưng đã được mọi người lưu truyền, chỉ có nó mới xứng là đệ nhất thần binh. Nghe nói một kẻ có thể chống lại với cả trời đất khi luyện long tinh, đã mất hàng nghìn năm mới có thể luyện ra thứ thần binh này, uy lực của nó có thể phá hủy trời đất. Ta cho rằng đại long đao mà cô gái trong ngọc Như ý nói chính là thứ khôi bảo này. Cô ta tìm tới người chính là vì người là ngũ trảo Tử kim Thần long, vô cùng nhạy bén với khí tức của long tinh hàng ngàn năm trước."

"Ta cũng từng nghe truyền thuyết này. Chẳng lẽ thứ thần binh đó là đại long đao, thứ mà giới tiên thần đều không có được. Ta làm sao có thể tìm được chứ. Gwào... Đáng thương cho ta. Công ta khổ luyện hàng nghìn năm đã bị hủy trong một đêm."

Đêm nay, một người một rồng nói chuyện đến nửa đêm.

Tử kim Thần long đúng là một quái thai, mặc dù mất đi toàn thân long nguyên, nhưng dường như rất nhanh chóng thoát khỏi trạng thái buồn rầu.

"Cá chạch, sau khi trời sáng chúng ta sẽ chia tay! Mỗi người một phương." Thấy mỗi lần gọi Tử kim Thần long là Tiểu trường trùng, đều khiến cho nó như phát cuồng, Thần Nam sau đó thay đổi, gọi nó là cá chạch, mặc cho nó kêu ca cũng không thay đổi.

"Gwào... Ta bây giờ biến thành bộ dạng hư thế này, nếu như gặp lại những con rồng thân quen thế nào cũng bị chúng cười cho chết, thật là khiến cho rồng ta đau đầu."

"Gwào..." Tử kim Thần long gầm gừ. Nói ra từ rống này mặt nó lộ vẻ buồn khổ, nó than ngắn thở dài rất lâu sau đó nói: "Hay là ta và người nhập thể tu hành đi, gwào..."

"Người? Thôi bỏ đi! Nói một câu là đã khóc lóc rồi. Sau khi đi, lại không làm cho người ta chết khiếp."

Thần Nam lắc đầu. Đó đương nhiên chỉ là cái có. Hẳn sợ Tử kim Thần long một ngày nào đó hồi phục lại, sẽ quay ra thanh toán hẳn.

Tử kim Thần long lộ vẻ mặt cô đơn, nói: "Tiểu tử, có phải người sợ long lão gia sau này sẽ báo thù người chứ gì?"

Thần Nam nghe xong nhấc bổng hẳn lên, nói: "Con chạch con nhà người vừa mới biết bay, đã ngộng cuồng rồi, da lại ngứa rồi hả?"

Thần Nam bóp nó trong tay mình sau đó vừa kéo vừa xé. "Grào!" Tử kim Thần long nhanh chóng giãy giụa thoát ra, bay lên phía trên đỉnh đầu Thần Nam nói: "Bốn long nói thật lòng, quả thật muốn nhập thể tu hành, không chừng có thể tìm thấy đại long đao. Đến lúc đó cái cô gái trên người người sẽ trả lại long nguyên cho ta."

Thần Nam trước kia từng có một giấc mơ, võ công đạt tới cảnh giới tiên vũ, thuần phục một con Thần long trong truyền thuyết làm tọa kỵ. Bây giờ nghĩ lại đúng là có chút buồn cười. Tuy nhiên hẳn quả thật có giấc mơ như vậy. Hẳn nhìn Tử kim Thần long lẩm bẩm: "Bé xíu như vậy, làm tọa kỵ mới là bị người ta cười chết. Hừ, rất nhiều người có kế hoạch nuôi con gái từ nhỏ, nếu không ta cũng có kế hoạch nuôi rồng nhỏ. Hay đấy! Nuôi mấy năm không biết chừng nó có thể dần dần lớn lên, rồi sẽ từ từ thuần phục. Hi hi, không tồi, không tồi."

Tử kim Thần long đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi, nó kêu lên: "Tiểu tử, người lẩm bẩm gì thế?"

"Gwào... Không có gì. Ta đồng ý! Ngày mai ta và người sẽ ra khỏi núi."

Buổi sớm, bình minh chiếu sáng, sương mù trong cánh rừng dần dần tan ra.

"Gwào..." Từ kim Thần long bò khỏi mặt đất ngửa cổ lên trời gầm lớn.

"Gwào cái đầu người ấy!" Thần Nam gõ mạnh vào nó nói: "Trời vừa sáng đã bắt đầu gầm rú, không biết người là rồng hay là sói thế không biết!"

Từ kim Thần long bay lên trời, nói: "Chúng ta bây giờ ra khỏi núi đi."

"Được!"

"Nhưng mà không phải người nói rằng trong núi có hàng trăm người đang giảng thiên la địa võng đợi người sao? Bây giờ ra khỏi núi, người không sợ bị chúng bắt được hay sao?"

"Hôm qua ta nhìn thấy mấy người khổng lồ có vẻ như rất sợ khí tức mà người phát ra. Ta sớm đã nghĩ ra một cách rất hay. Lát nữa cần phải dựa vào khí bá vương của người để dọa cho đám người khổng lồ đó, sau đó... Hì hì... Sau đó chúng ta cũng để cho đám khốn nạn bao vây ở bên ngoài nếm mùi bị truy sát."

"Quả nhiên độc ác! Gwào... Ta rất thích! Giết hết bọn chúng! Chúng ta lừa mười một tên khổng lồ đó đi công phá Tội Ác chi thành đi. Ha ha ha... Chủ ý này cũng không tồi"

Thần Nam cười nhạt nói: "Nợ máu đương nhiên phải trả bằng máu rồi. Lăng Vân, Mộng Khả Nhi các người hãy đợi mà coi. Từng bước một, những kẻ ở bên ngoài... Hừm... Giết!"

Tiếng 'giết' vừa được nói ra, nhiệt độ trong rừng hạ xuống, sát khí lan tỏa trong khu rừng, lá xanh bay lá tả...

"Gwào!"

Chương 1: Sử Cự Nhân

Núi non điệp trùng, cây cối um tùm, thêm nữa là những cây cổ thụ cao vút che lấp mặt trời, nhiều loại chim quý hiếm đang bay lượn, ác thú gầm thét, thật đúng là một khu rừng vẫn còn nguyên sơ.

Lúc này, trên Ma điện trong sơn cốc, tiếng gầm vang trời, Tử Kim Thần Long không ngừng lượn vòng trên không, mặc dù nó chỉ dài hơn một mét, nhưng tiếng gầm kinh thiên của nó thì còn đáng sợ hơn tiếng sấm rền. Long khí không ngừng lan tỏa trong sơn cốc, làm cho mười một viên cổ cự nhân sợ hãi run cầm cập, quỳ rạp xuống đất không ngừng vái lấy vái để.

Ma điện có thể được coi là Thần thánh trong lòng của những viên cổ cự nhân này, nhưng giờ đã bị sụp đổ chỉ trong một đêm. Điều đó đã làm cho bọn họ hoang mang không biết nên làm thế nào, vì thế lại càng khiến cho bọn họ cảm thấy sợ con Thần Long đang điều võ giương oai trước mặt.

Tử Kim Thần Long mặc dù chưa thể phục hồi lại sức mạnh như trước nhưng khí thế của vương giả của loài rồng thì vẫn còn đó. Thật đã làm cho những viên cổ cự nhân này khiếp hãi vô cùng, quỳ hết xuống mặt đất.

Thần Nam nhìn lên không trung thét: "Cá trạch, đừng mãi tỏ oai phong. Hãy mau nói với bọn họ, Cổ thần trong Ma điện đã trở về Tiên giới. Còn người là sứ giả của Cổ thần được phái xuống để báo cho họ biết. Đừng để cho bọn họ sợ hãi nữa."

Tử Kim Thần Long dương dương tự đắc một hồi, sau đó dùng toàn lực thể hiện một chút thần thông mà trước đây nó có thể dễ dàng thực hiện, là dùng ý thức để truyền đạt tới viên cổ cự nhân.

Những cự nhân này dần dần bình tĩnh lại, không còn sợ hãi bất an nữa.

Cuối cùng mười một cự nhân tuân theo mệnh lệnh của 'Sứ giả', lần lượt từng

người nhắc theo những cây cột đá, bước nhanh ra bên ngoài sơn cốc. Bây giờ, một trận thảm chiến giữa những cự nhân và bọn truy sát Thần Nam chuẩn bị bắt đầu.

"Wào...ha ha ha" Tử Kim Thần Long lúc này thật sáng khoái, trong lòng thật kích động vì sắp được xem màn kịch gây chấn nhất.

"Cá trạch, mau mau xuống đây, chúng ta phải lên trước để dẫn đường cho bọn họ!"

Tử Kim Thần Long lộ vẻ ngạc nhiên không hiểu, bay tới gần Thần Nam nói: "Wào...Tiểu tử ngươi có thể chạy nhanh hơn những cự nhân kia không? Cứ để bọn chúng tự đi tìm kiếm đi, mũi của những anh chàng to lớn đó rất thính, sẽ nhanh chóng tìm thấy đám người kia thôi"

Thần Nam nhìn Tử Kim Thần Long nhe nanh múa vuốt, nước bọt bắn tung tóe, cười hì hì, nói: "Ngươi cố ta bay lên không phải sẽ nhanh như bọn họ sao?"

Nói xong ngay lập tức Thần Nam túm chặt lấy nó.

"Wào..tiểu tử ngươi mau thả Long đại gia của ngươi ra, ngươi định làm gì? Tên tiểu tử đáng ghét chết bầm nhà ngươi, muốn tìm cách chơi ta hả, còn lâu nhé!" Tử Kim Thần Long gầm thét vang trời, không ngừng giãy giụa.

Thần Nam lúc này đã túm chặt lấy đuôi của nó, giữ chặt không buông, nói: "Cá trạch, tối qua không phải chúng ta đã nói, ta dẫn ngươi nhập thế tu hành, chúng ta sẽ cùng dựa vào nhau hay sao? Sao mới có một đêm mà ngươi đã quên rồi, ngươi cũng biết ta bị bọn chúng truy sát thâm hiểm đến thế nào mà. Bây giờ có cơ hội để báo thù, nếu không thể tận mắt nhìn thấy, ta thật không cam lòng!"

"Wào... Wào..." trong sơn cốc vang vọng tiếng gào rống của Tử Kim Thần Long nhưng nó thật chẳng còn cách nào khác đành phải mang Thần Nam đi theo.

Mười năm phút sau, Tử Kim Thần Long thân dài hơn một mét bay thẳng lên, nhưng kì lạ là dưới đuôi lại bị một bàn tay to túm lấy. Thần Nam lúc này bị treo lơ lửng lắc lư dưới đuôi của nó.

"Ý, cá trạch, đợi khi nào người lớn lên, đến lúc đó ta cũng không cần phải làm thế này nữa"

"Vào..tên tiểu tử đáng chết, Long đại gia của nhà người đã mấy nghìn tuổi rồi, bây giờ bởi vì hết Long nguyên nên mới biến thành nhỏ như thế này. Người còn mộng tưởng tới lúc đó ta sẽ công người sao? Chỉ có lần này thôi, lần sau thì đừng có mơ."

"Hi hi.." Thần Nam cười thầm, đã có lần thứ nhất thì nhất định sẽ có lần thứ hai.

"Rầm" "Rầm" "Rầm"

Mặt đất lúc này rung chuyển dữ dội, vô số cây cổ thụ bị cự nhân giẫm lên, đổ rạp trên mặt đất. Những động vật trong rừng kinh hãi chạy toán loạn, cả cánh rừng trở nên náo loạn, tiếng thú gầm rú không ngớt.

Thần Nam treo lưng lửng dưới đuôi của Tử Kim Thần Long, bay lên phía trước viễn cổ cự nhân, dựa vào trí nhớ mà dẫn đường cho bọn họ.

Lúc này, ở phía ngoài rừng, hàng trăm người vây bắt đang âm thầm đợi Thần Nam quay về. Hai ngày vừa qua đã làm cho bọn chúng vừa sợ hãi vừa khiếp đảm, không thể ngờ rằng Thần Nam lại trốn vào cái nơi đáng sợ như vậy. Cảnh tượng những cự nhân truy kích Phi long đã khiến cho tất cả bọn chúng cảm thấy thật hãi hùng.

Nhiều người đã định quay về, nhưng rốt cuộc lại không chống lại được những mê hoặc của đồng tiền. Bọn chúng đều hiểu rằng, Thần Nam bây giờ đã là miếng thịt nằm trên thớt, nếu như hãn chưa chết, sớm muộn gì cũng phải rời khỏi đây. Đến lúc đó chỉ cần dựa vào đám chim ưng và chó săn, dù hãn có mọc cánh cũng khó mà thoát được.

Tuy nhiên, việc chờ đợi làm cho con người cảm thấy chán nản vô cùng, có rất nhiều người đã bắt đầu tức giận, nguyên rủa hãn. Cứ như vậy mãi thật khiến cho người ta cảm thấy ngột ngạt.

Tuy nhiên đúng ngay lúc này, đám chim ưng nhanh chóng lao từ trên không trung xuống, kêu lên âm ỹ, làm cho đám người mai phục ở xung quanh vui mừng nhìn theo, mục tiêu cuối cùng đã xuất hiện rồi, giờ đã có thể kết thúc lần truy sát này rồi.

Năm Long kị sĩ ngay lập tức nhảy lên mình Phi long, xuyên qua cánh rừng bay lên phía trước.

"Này, mấy người các người chó có đánh rắn động cỏ" Những người trong rừng bất mãn, gọi lớn.

"Không cần, cứ để mấy tên Long kị sĩ thôi đó đi trước đi, tên tiểu tử này vô cùng ranh mãnh, lại có cây cối ngăn cản, bọn chúng nhất định không thể nào bắt được hần đâu"

Từ Kim Thần Long mang theo Thần Nam, bay trước dẫn đường cho cự nhân, khi đi qua một ngọn núi thấp, nó nói: "Wào...phía trước hình như có mấy con tắc kè bay tới, Wào..."

Thần Nam cẩn thận quan sát, trên bầu trời xa xa, có mấy con Phi long đang bay tới, đó chính là những Long kị sĩ đang truy sát hần.

Hần vội nói với Từ Kim Thần Long: "Cá trạch, nói với đám người không lồ đó, mau ẩn sau ngọn núi thấp kia. Khi nào có lệnh, hãy xông lên đê bẹp chúng cho ta."

Từ Kim Thần Long gầm gừ ra lệnh cho cự nhân nấp sau dãy núi chuẩn bị tập kích. Nó và Thần Nam nhanh chóng hạ xuống một khu sơn lâm cách đó không xa, lặng lẽ chờ đợi đám Phi long bay tới.

Lúc mấy Long kị sĩ bay lên phía trước, đã phát hiện ra không ít dã thú chạy loạn trong rừng. Điều này đã khiến cho họ cảm thấy sợ hãi, trực giác mách bảo, tình hình có gì đó không ổn, dường như phía trước có ác thú xuất hiện. Nhưng những người này khi nhìn thấy những con chim ưng bay lượn bên trên dãy núi thấp, điều đó chứng tỏ Thần Nam đang ở đó, chỉ cần xông lên, mười vạn đồng vàng sẽ thuộc về họ.

Đám Long kị sĩ cười Phi long tranh giành xông lên phía trước, chẳng hề hay biết rằng tử thần càng ngày càng gần.

"Wào...." Tử Kim Thần Long gầm lên một tiếng, khiến cho đám Phi long đang bay trên trời run lên bần bật, suýt nữa thì rơi xuống đất. Tử Kim Thần Long mặc dù đã mất đi Long nguyên nhưng khí tức của Thần long thì vẫn còn đó, những con Nhị giai Phi long khi vừa bay tới ngọn núi thấp đó đã cảm nhận được khí tức của thần thú vô cùng đáng sợ, khiến chúng kinh hãi gầm thét.

Đúng lúc này, mười một người khổng lồ từ phía sau núi nhanh chóng đứng dậy, gậy đá trong tay đồng thời cũng vung ra, bay vút lên không trung.

Mấy Phi long kị sỹ sợ hãi kinh hồn bạt vía, bọn họ không thể ngờ rằng những người khổng lồ này lại mai phục ở đây. Cảnh tượng hãi hùng của mấy ngày trước vẫn còn in sâu trong óc, lúc này mà lại bị tập kích, thật đã khiến cho họ sợ mất mật.

Những người khổng lồ bình thường bản tính hung dữ, thức ăn của họ đều là những quái thú khổng lồ hùng mạnh, đương nhiên cũng gồm cả Phi long. Mỗi một người trong chúng đều là thợ săn giỏi bẩm sinh, cây gậy đá trong tay vừa có thể đánh giáp lá cà vừa có thể ném ra xa. Lúc này những con Phi long đang cách bọn họ không đầy hai mươi dặm, đó chính là khoảng cách mà họ có thể giết được, mười một cây gậy đá ngay lập tức nhắm vào hướng mấy con Phi long mà phang.

"Phập" "Phập" "Phập"

Những con Phi long bị đập trúng thịt nát xương tan, kêu lên yếu ớt rồi rơi xuống đất, Long kị sĩ đương nhiên cũng không thể may mắn thoát nạn được, liền trở thành một đồng thịt bầy nhầy. Nhị giai Phi long hùng mạnh không chịu được một đòn của cự nhân.

"Wào..." Tử Kim Thần Long đưa Thần Nam bay lên, cười lớn: "Ha ha ha, những con thần lẩn to xác này thật là vô dụng, thế mà cũng được gọi là rồng. Thật đáng là đã làm xấu hổ chữ 'Rồng' này rồi"

Thần Nam nói: "Ít nông cuồng, tự cao tự đại đi, Tây phương cũng có những

Thần long cấp cao đó, đến lúc người gặp phải sẽ biết thế nào là lợi hại"

"Hừ! Hàng ngàn năm nay không phải là ta chưa từng gặp những con thần lẫn to xác đó, chỉ có thể 'qua loa đại khái' để hình dung. Bọn chúng làm sao có thể sánh được với ta khi xưa chứ? Tuy nhiên ta rất thích thú với những Thần linh long bé nhỏ mà người nói, tới lúc đó nhất định sẽ phải tìm hiểu những điểm thần kì của chúng"

Thần Nam cười hô hô nói: "Người còn nói chúng là bé nhỏ à, ha ha ha...thật buồn cười chết mất thôi... Long Bảo Bảo sau khi niết bàn mặc dù chỉ dài có hơn hai mét, nhưng nói thế nào đi nữa thì cũng to hơn người một chút. Hơn nữa người ta bây giờ đã có thực lực cấp sáu rồi đó, ta nghĩ người hãy gọi người ta là đại ca đi, để người ta bảo vệ cho người, đến lúc đó ta sẽ đặt cho người một cái tên thật hay. À. Hay là gọi người là Long Bối Bối đi, ha ha ha.."

Tử Kim Thần Long giận nổ cả đom đóm, tức tới nổi suýt nữa rơi xuống đất. Nó ngoác mồm ra chửi: " XXX...."

Có thể giải quyết được mấy con Nhị giai Phi long này một cách dễ dàng, thật khiến cho Thần Nam vô cùng sáng khoái. Mấy ngày bị truy sát, toàn là do những con Phi long đó đầu têu, thật đã làm cho hãn cảm hận vô cùng. Nhưng không ngờ chúng lại có thể bị giết được dễ dàng đến vậy.

Tuy nhiên Thần Nam cũng không dám khinh xuất, cho dù có thể giết hết được những kẻ tới truy sát ở trong sơn lâm này cũng chỉ là có thể giải quyết được một phần vấn đề mà thôi, uy hiếp thực sự của hãn chính là ở bên ngoài, Lăng Vân, Mộng Khả Nhi và những thế lực đứng sau bọn chúng. Hãn dường như dự cảm được một trận đại chiến sắp sửa xảy ra.

Những người cự nhân này bắt đầu gào thét vui mừng, thức ăn ngày hôm nay thật dễ kiếm được, căn bản không mất một chút sức lực nào. Nhưng Tử Kim Thần Long lại gầm lên, lệnh cho những người khổng lồ này tiếp tục tấn công về phía trước.

Trong đại sơn tiếng muôn thú gầm rú không dứt.

Đám người vây bắt Thần Nam vẫn âm thầm đợi những tin tức của đám Long kỵ sĩ, nhưng lại không hề nghĩ rằng bọn chúng sớm đã vong mạng.

Nửa canh giờ sau, phía xa trong cánh rừng vọng lại tiếng thú gầm thét, không khí vô cùng đáng sợ, mặt đất rung chuyển rất mạnh, dường như có vô số động vật đang chạy trốn, cả đám người kinh hãi không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nửa khắc sau, một luồng gió tanh từ phía xa thổi tới, khiến cho ai ngửi thấy cũng muốn buồn nôn, vô số voi, sư tử, hổ, báo, sói và cả những con quái thú khổng lồ mà từ trước tới giờ chưa từng thấy bao giờ đang từ phía xa trong khu rừng xông về phía đám đông.

Muống thú chạy toán loạn, lúc này cảnh tượng thật hãi hùng.

"Không xong rồi, những đám quái thú này đang xông tới phía chúng ta."

Nhìn thấy cả quân đoàn quái thú đang nhe nanh múa vuốt xông tới, đám người kia thấy tránh không kịp, vội vàng thi triển công pháp, nhảy lên trên những cây đại thụ. Đám quái thú lao tới phía bọn họ, nhưng không hề dừng lại tấn công người, tiếp tục gầm thét mà lao về phía trước.

Một số người lớn tuổi nhíu mày, hốt hoảng nói: "Không xong rồi, phía trước có thể có Thú vương xuất hiện, nơi này không thể ở lại được nữa, chúng ta mau chạy thôi!"

Tuy nhiên trong rừng chỗ nào cũng là bóng dáng quái thú, bọn chúng căn bản không có chỗ để đặt chân, nếu như nhảy xuống, có thể lập tức bị đám quái thú này giẫm nát.

Lúc này tất cả bọn chúng đều hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng cũng chẳng thể làm gì được, chỉ có thể đợi cho đại quân quái thú này đi trước.

"Rầm" "Rầm" "Rầm"

Một loạt những tiếng động vang dội vang lên, giống như một chiếc trùy nặng hàng vạn tấn rơi xuống mặt đất, cả khu sơn lâm rung chuyển, cây cối chao đảo

mãnh liệt, lá rụng như trút. Tất cả những kẻ tu luyện đều sợ hãi thất sắc bởi vì âm thanh này vô cùng với quen thuộc với bọn chúng.

Trong đầu mỗi tên đều hiện ra cảnh tượng hãi hùng của mấy hôm trước, chính là đám cự nhân cao mười mấy trượng, lông lá rậm rạp, vác những cây gậy đá khổng lồ.

"Trời ơi, mau trốn đi, những người khổng lồ tới rồi!"

Từ phía xa, một đoàn người khổng lồ đã xuất hiện, nhanh chóng tiến về phía này, giống như mười mấy ngọn núi đang chuyển động, mùi tanh ngòm lan tỏa xông vào khứu giác của bọn chúng.

"Mẹ ơi, chúng ta mau trốn đi.."

Rất nhiều người vội vàng nhảy xuống những cây đại thụ, đã có vô số kẻ bị đám thú đang kinh hãi kia nghiền nát.

Dưới hàng nghìn hàng vạn quái thú đang hoảng loạn bỏ chạy, cho dù có là cao thủ thì cũng không thể thoát chết được, đám thú đông đúc trong rừng đều há những cái mõm đỏ lòm xông về phía trước, nếu như có người ngăn cản đường đi của chúng không tan xương nát thịt mới là lạ đó.

Cảnh tượng đầm máu này khiến cho những kẻ tu luyện đều kinh hãi, bọn chúng không thể ngờ rằng có thể sẽ gặp phải việc đáng sợ như thế, kẻ nào kẻ nấy đều vô cùng sợ hãi.

"A, mọi người xem, kia có phải là ác ma Thần Nam không, hắn ta làm sao có thể bay được?"

"Đúng...đúng là....ác ma!"

Một số kẻ đã bắt đầu run lấy bầy, rất nhiều kẻ gương mặt trở nên trắng bệch, bọn chúng nhìn thấy Thần Nam bay ở ngay phía trước đám người khổng lồ, dường như là để dẫn đường, một người đột nhiên kêu lên: "Không xong rồi, không xong rồi, hắn đúng là một ác ma. Nếu không sao lại có thể điều khiển được cả người

khổng lồ, thật là không thể nào có thể tưởng tượng được"

Tử Kim Thần Long bị mùi tanh tươi, hôi thối của cự nhân làm cho phát khiếp, liên tục kêu ầm ỹ. Mặc dù bay ở trên không cách bọn họ chừng hai mươi mấy trượng nhưng một người một rỗng vẫn bị mùi tanh làm cho mặt mày vàng vọt.

"Wào... tên tiểu tử này, bây giờ đã phát hiện ra mục tiêu rồi, chúng ta có thể tránh đi không? Bồn đại gia đúng là không thể chịu đựng được nữa rồi, những tên này thật là hôi thối tanh tươi, cho dù có trốn ở chín tầng mây cũng không thể thoát được thứ mùi này"

Thần Nam lúc này vẫn cố nín không thở, nghe thấy tiếng kêu ca của Tử Kim Thần Long liền nói: "Được rồi, chúng ta hãy nhanh chóng tới một chỗ nào đó, đứng ở phía xa để quan sát" Sau khi nói xong câu này, hắn vội vàng bịt chặt mũi lại.

Lúc này quân đoàn quái thú cuối cùng cũng đã chạy hết, những kẻ truy sát Thần Nam ở trên cây lập tức nháy xuống, vội vàng chạy trốn về phía trước.

"Rầm"

Một tiếng vang lớn, một cây cột đá trong tay một người khổng lồ bay ra, một đám cây rừng dập nát,, mười mấy người mặc áo đen kêu lên thảm thiết bị bắn ra xa, mồm phụt máu tươi.

"Rầm" "Rầm" Rầm"

Những người khổng lồ giống như những Ma thần vồ lấy đám người kia, mỗi lần hạ chân xuống, là mỗi lần cả khu rừng rung chuyển, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, trước mặt những người khổng lồ cao hàng mười mấy trượng đám người trong khu rừng đều chỉ nhỏ như con kiến, chỉ trong chớp mắt đều biến thành đồng thiet nát dưới bàn chân của họ, từng tia máu từng tia máu từ dưới bàn chân của những người khổng lồ phụt ra.

Thần Nam cảm thấy phía trước toàn một màu máu đỏ,nhưng dường như không phải là máu của những kẻ đang ở trước mắt, hắn nhìn thấy một trận huyết chiến

đang chờ đợi mình.

Chương 2: Đại Chiến Thánh Địa Truyền Nhân

Núi non trùng điệp, cây cối rập rập, cùng với những bước chân rầm rập của cự nhân, cả khu rừng như rung chuyển, tiếng khóc, tiếng kêu thảm thiết vẫn không ngừng vang lên, hàng trăm người đang cố sống cố chết chạy ra khỏi khu rừng.

Lúc này, trước mặt những người khổng lồ, đám cao thủ tàn bạo truy sát Thần Nam cũng chỉ như những con kiến nhỏ bé, lúc nào cũng có thể bị bọn họ dẫm đạp lên. Bọn chúng từ trước tới giờ không thể tưởng tượng được sự việc lại có thể đảo ngược ngay đúng giây phút quan trọng nhất, thật không thể ngờ được kẻ đi truy sát giờ lại trở thành kẻ bị truy sát.

Thần Nam lạnh lùng đưa mắt nhìn khắp một lượt, tuy trong lòng có chút bất nhẫn nhưng hãn tịnh không hề ngăn cản những người khổng lồ này. Mấy ngày trước đó, dù bị những kẻ đó truy sát nhưng Thần Nam vẫn cố sống cố chết vừa chạy trốn vừa thuật lại những gì xảy ra tại vùng đất chết, nhưng đám người này vốn dĩ chẳng hề quan tâm đến điều mà hãn nói, trong mắt bọn họ lúc đó chỉ có ánh sáng lấp lánh của đồng tiền. Lòng tham đã che lấp mất lương tri của con người, trong lòng bọn chúng chỉ có một mục đích 'Nhất định phải giết bằng được Thần Nam', bọn chúng căn bản không cần biết sự việc thật sự ra sao cả.

"Á"

"Á"

Những tiếng kêu, tiếng hét càng ngày càng vang lên thảm thiết, toàn bộ khu rừng như nhuộm cả màu máu đỏ tươi.

Thần Nam cướp được một tay nải từ trong tay đám truy sát, tìm được một chiếc áo vải để thay cho tấm áo bện bằng những sợi mây của hãn.

Tiếp sau đó, hãn bắt đầu tìm kiếm bọn thuộc hạ của Lăng gia. Thần Nam cho dù

có thể tha cho tất cả những người khác nhưng hắn cũng tuyệt đối không thể bỏ qua cho một kẻ nào của Lăng gia.

Lúc này, hướng Tây Bắc vang lên một tiếng động lớn, đồng thời lại phát ra một luồng ánh sáng lấp lánh. Một người khổng lồ tay cầm một chiếc cột đá dài bảy tám trượng từ trên không đập xuống, còn có một lão già tóc tai rũ rượi hai tay liên tục tung đòn đánh lên không trung, phát ra một luồng khí dài mấy trượng cổ chống lại những cú đập của người khổng lồ.

Ánh sáng rực rỡ xuyên khắp cả khu rừng, vô số cây cối bị gãy nát, đám đất xung quanh lão già biến thành một vùng tro bụi, đến mấy tên thuộc hạ bên cạnh lão ta cũng không thoát khỏi, tất cả đều trở thành đồng bầy nhầy, chỉ trong chớp mắt đều đã mất mạng.

Lão già đầu tóc rối bù đó chính là Tứ giai cao thủ của Lăng gia. Lão ta tuy đã tìm cơ hội dẫn mấy đệ tử của mình cố chạy được một đoạn khá xa nhưng cuối cùng vẫn bị những người khổng lồ đuổi kịp. Tuy nhiên Tứ giai cao thủ vẫn là một kẻ không tầm thường chút nào, lão ta cũng đã mấy lần ngăn được những cú đập bằng đá của những người khổng lồ.

Phải biết rằng cây gậy đá của những cự nhân này dài đến bảy, tám trượng, mỗi đòn đánh ra đối với người bình thường mà nói nặng tựa Thái Sơn. Cao thủ của Lăng gia có thể đỡ được tới mấy đòn, quả đúng là lợi hại.

Tuy nhiên lão ta vẫn chưa đạt tới Tứ giai đại thành cảnh giới, vì thế còn khuya mới có thể địch lại được với người cự nhân cao hàng mười mấy trượng. Trong khi lão đang cố gắng chống cự, đám thủ hạ lần lượt bị sóng năng lượng khủng khiếp quét qua, cuối cùng đều bị mất mạng.

"Tiểu tử Thần Nam, ngươi đừng có đắc ý quá sớm. Cho dù ngươi có thể chạy thoát ra khỏi Ma Lâm này thì cũng không thể thoát được cái chết đâu" Lão già tuy tóc tai rối bù nhưng khi nhìn thấy Thần Nam bay tới thì bắt đầu chửi rủa. Lão ta không phải không muốn trốn nhưng dù có nhanh thế nào đi nữa thì cũng không thể chạy thoát khỏi những cự nhân đó, vì vậy chỉ có thể cầm hận mà nguyên rủa Thần Nam.

"Vào.....Lão già này đúng là thật hung hãn, vào..." Tử Kim Thần Long kêu lên một tiếng, một cự nhân nữa lại chạy tới.

Tứ giai cao thủ này khi nhìn thấy rõ Tử Kim Thần Long, thiếu điều ngồi thụp xuống đất, lão ta thật không tin nổi vào mắt mình, tay Thần Nam lại đang tóm lấy đuôi một con "Huyền Tà Thần Long".

Thần Nam lạnh lùng nhìn hãn ta, rồi giục Tử Kim Thần Long bay đến nơi khác. Hãn biết chắc rằng lão Tứ giai cao thủ đó nhất định phải chết. Bây giờ Thần Nam bắt đầu tìm kiếm tung tích của Mộng Khả Nhi, hãn tin rằng nàng ta rất có thể đang ẩn nấp ở đâu đó quan sát tất cả mọi thứ xung quanh đây.

Sau một canh giờ, khu rừng hầu như bị san bằng, khắp mặt đất toàn là vết máu, rốt cuộc có còn kẻ nào sống sót hay không, Thần Nam cũng không biết. Nhưng như vậy cũng đủ rồi, những kẻ may mắn có thể thoát được khỏi khu rừng đáng sợ này cũng chín phần chết một phần sống, Phi long đều đã chết, bạn bè cũng đã chết hết, quả thật đây là cơn ác mộng không thể phai nhoà trong lòng bọn họ.

Mặc dù đã tốn rất nhiều thời gian nhưng Thần Nam lại không hề phát hiện ra tung tích của Mộng Khả Nhi, hãn thật sự không biết liệu nàng ta có nhìn thấy tất cả những chuyện diễn ra ở đây không?

Thần Nam đứng trên một vùng đất rộng lớn, lặng lẽ nhìn bóng dáng những cự nhân đang xa dần, tiếp đó mới nói với Tử Kim Thần Long: "Long Bối Bối, chúng ta ra khỏi núi đi!"

Tức thì cả người Tử Kim Thần Long rung lên giậm dứ, suýt nữa thì rơi xuống đất. "Dám gọi ta là Long Bối Bối" nó gầm lên, tức tối muốn hộc máu.

Nửa canh giờ sau, nó đã kéo Thần Nam bay qua ba ngọn núi lớn. Ngồi trên một mỏm đá xanh gọi với lên không trung: "Long Bối Bối, ấy không, cá trạch, người nữ lòng nào để cho ta đi bộ vậy sao? Nếu như vậy, cho dù phương hướng của chúng ta có đúng đi nữa cũng không biết phải đi hết bao nhiêu ngày mới có thể về tới thành Tội ác. Hơn nữa nếu lỡ như bị nhầm đường thì có thể sẽ vĩnh viễn phải ở lại vùng núi non này"

"Vào... Tiểu tử đừng có ở đó mà giờ trò với Long đại gia. Hừ...năm xưa đến cả tên thần thối đó còn không làm gì được ta, chỉ dựa vào bản lãnh người mà muốn ta làm tọa kị cho người à, cứ mơ cái giấc mộng thiên thu của người đi" Từ Kim Thần Long tức giận, cứ bay lên bay xuống, lắc qua lắc lại trên không.

"Cá trạch, người đừng hiểu nhầm, ta nói muốn người làm tọa kị bao giờ hả? Chỉ là tình hình trước mắt hơi đặc biệt, người chỉ cần chịu ẩm ức một hai ngày mà thôi, đâu có sao! Hơn nữa, người không phải rất thèm những đồ ăn ngon của loài người hay sao? Người không phải cũng rất thích những mỹ nhân của nhân gian hay sao? Chỉ cần người có thể đưa ta đi, người sẽ có thể nhanh chóng được như ý" Thần Nam ra sức dụ dỗ.

Từ Kim Thần Long nuốt nước miếng ừng ực, sau đó nghiêm túc nói: "Đừng có mê hoặc ta, Long đại gia người không thể nào mắc lừa đâu, có thứ của ngon nào của thế giới loài người mà ta chưa từng ăn chứ. Hừ! Ngự thư phòng của hoàng cung, ta cũng có thể tự do đi lại" nói tới đây, nó lại không kìm chế được, cứ nuốt nước miếng ừng ực càng khiến cho nó thêm mắc cỡ, vì vậy phải vội vàng lấp liếm: "Tiên tử của Tiên giới ta cũng đều đã nhìn qua, mỹ nữ của nhân gian thì là cái thá gì chứ?"

Lúc này, trên mặt đất bỗng phất một hương thơm quyến rũ, thì ra Thần Nam đang mài mê nướng một chiếc đùi dê, hên gì hân chẳng thèm nghe cá chạch khoe khoang.

Từ Kim Thần Long thèm tới mức nước miếng không ngừng chảy ra, vội vàng bay xuống, kêu lên: "Chín rồi, chín rồi, mau cắt cho ta một miếng."

Thần Nam cắt lấy một miếng, đưa về phía nó, nhưng khi gần tới chỗ nó thì hân đột nhiên giật lại, từ từ đưa miếng thịt nướng cho vào miệng mình, nhắm mắt lại thưởng thức vị béo ngậy rồi khen: "Mùi vị ngon tuyệt".

Từ Kim Thần Long thèm thuồng liếm mép, rồi 'Soạt' một cái nó nhanh chóng nhảy vồ về phía chiếc đùi dê vàng ươm. Nhưng thật đáng tiếc cho nó, Thần Nam sớm đã có sự phòng bị, nhanh chóng chụp lấy cá chạch, sau đó cầm chiếc đùi dê thơm phức quơ quơ vài cái trước mặt nó rồi ăn ngay.

"Ôi! Da thật giòn, thịt thật mềm, béo mà không ngậy, ngon quá!" Thật tội nghiệp cho cá chạch, chỉ có thể nhìn Thần Nam ăn cái đùi dê một cách ngon lành mà không ngừng chảy nước miếng.

"Wào...tiểu tử mau thả ta ra. Mau đưa cho ta một miếng, wào.. "

"Người vốn chỉ ăn đồ trong hoàng cung mà, đùi dê ta nướng không có ngon đâu"

"Wào..ta thấy ngon là được, mau cho ta một miếng" trong cổ họng Từ Kim Thần Long tiếng nuốt nước miếng không ngừng vang lên.

"Muốn ăn không?" Thần Nam cắt một miếng thịt đặt kề sát miệng nó, khiến cho mùi thơm xông vào tận trong mũi, nhưng lại không để cho nó động vào, nói: "Thực ra những thứ ta nướng này chẳng đáng là gì, so với những đầu bếp ở thế giới bên ngoài thì vẫn còn kém xa. Cá chạch, người có muốn thưởng thức cao lương mỹ vị thật sự không?"

Từ Kim Thần Long vội gật đầu lia lịa

"Ha ha ha, ái dà, vậy thì rất đơn giản. Người chỉ cần đưa ta nhanh chóng bay ra khỏi vùng núi này thì ngày nào cũng có thể được ăn đồ ngon"

Từ Kim Thần Long vừa nuốt nước miếng vừa nói: "Hừ, tiểu tử người đừng có giờ thủ đoạn đó với ta, năm đó ta..."

Thần Nam cắt ngang lời nó, nói: "Không cần nhắc tới Ngự thư phòng của Hoàng cung nữa, người đã sớm bị lôi đuôi rồi, rõ ràng là chưa từng tới thế giới loài người, lại còn nói dối, ha ha ha ha.."

Hắn lấy lại miếng thịt dê đã nướng chín, quơ qua quơ lại trước mặt Từ Kim Thần Long, rồi nói: "Người đã không muốn... vậy thì ta cũng không ép, hôm nay chúng ta hãy chia tay nhau, ai đi đường nấy, sau này người cứ ăn thịt sống của người, còn ta thì ăn thịt nướng của ta".

"Wào...tên tiểu tử đáng chết đừng có giờ thủ đoạn với ta, bốn long...bốn long

thỏa hiệp, lập tức đưa người ra khỏi vùng núi này, ngày ngày ăn đồ ngon".

Vừa nghe nó đồng ý, Thần Nam liền thả nó ra ngay, Tử Kim Thần Long "Soạt" một tiếng xông thẳng vào chiếc đui dê nướng, nước bọt bắn tung tóe, miệng nhai ngồm ngoàm.

Mấy ngàn năm nay, Tử Kim Thần Long bị giam cầm dưới lòng đất, điều đó quá thật đã khiến cho cuộc sống của nó không tránh khỏi suy sụp, đối với những cám dỗ của loài người, nó căn bản không thể nào có thể duy trì được những nguyên tắc yếu ớt của mình.

Cá trạch đương nhiên biết rằng đây là những thủ đoạn mà Thần Nam dùng để khống chế nó nhưng nó lại không hề có cách nào để chống lại những mê hoặc này. Nửa canh giờ sau, nó cũng đưa Thần Nam bay đi, rời khỏi cái khu rừng đáng ghét này.

Tử Kim Thần Long nghiêng rằng, nói: "Vào..tiểu tử không được cười, người phải biết rằng bốn long đưa người đi, thứ nhất không phải vì ta là tọa kỵ của người, thứ hai không phải là vì tham ăn, thứ ba không phải là muốn đi xem những mỹ nữ của loài người các người.."

"Biết rồi, ta hiểu tất cả mà, người là một kẻ có ý chí kiên định như thép, là Thần long có lòng nhân ái, tất cả đều là ta sai, ha ha ha..." nói đến đây Thần Nam không nhịn được phải bật lên cười.

Tử Kim Thần Long tức muốn chết, kêu gào ầm ỹ, quả thật lúc này nó chỉ muốn hất Thần Nam bay xuống dưới đất.

Nói tóm lại, 'kế hoạch nuôi rồng từ thuở còn thơ' đang rất thuận lợi.

Một ngày sau, Tử Kim Thần Long đưa Thần Nam bay qua nhiều ngọn núi, lúc này bọn họ chỉ còn cách Tội Ác Chi Thành không tới một trăm dặm. Với tốc độ bay như thế này, quả thật đã khiến Tử Kim Thần Long vô cùng mệt mỏi. Từ sau khi Long nguyên mất đi, Long lực của nó vô cùng yếu ớt, nếu như chỉ có một mình nó thì tốc độ vẫn nhanh như tia chớp, nhưng đằng này lại cồng theo một người vì thế

đã khiến cho tốc độ bay trở nên chậm vô cùng.

Khi cách thành Tội Ác chỉ còn năm sáu mươi dặm, Thần Nam vuốt ve trường đao sau lưng, nói khẽ: "Lăng Vân hãy đợi chết đi", sau đó hần lại quay sang trên chọc Tử Kim Thần Long: "Long Bối Bối, người đã vất vả rồi..."

"Wào..." Tử Kim Thần Long run lên từng hồi, cứ để mặc cho cả thân hình rơi xuống, suýt chút nữa thì va vào mặt đất, nó găm lên giận dữ. Quả thực nó thà để cho Thần Nam gọi nó là 'cá trạch' chứ ngàn vạn lần cũng không muốn nghe thấy cái tên này.

Khi chỉ còn cách thành ba mươi dặm, Thần Nam bảo Tử Kim Thần Long từ từ hạ xuống, vì hần sợ sẽ thu hút sự chú ý của những Long kị sĩ bay trên bầu trời của thành Tội Ác, nên đành phải tự mình lợi bộ về.

Tuy nhiên đúng ngay lúc này, hần cảm nhận được nguy hiểm đang tới gần, Tử Kim Thần Long cũng hạ xuống vai hần, lẩm bầm nói: "Lạ quá, hình như có người đang theo dõi chúng ta..."

Đột nhiên một đạo kiếm quang như cầu vồng, chiếu ánh sáng lấp lánh chói mắt nhanh chóng đâm về phía trước ngực của Thần Nam.

"Phi kiếm! Là Mộng Khả Nhi?" Thần Nam nhất thời kinh ngạc. Một kiếm mạnh như vậy, nếu như đối lại là mấy ngày trước đây, hần đương nhiên sẽ rất khó có thể tránh được, nhưng bây giờ sau khi tăng võ công tăng lên Tứ giai, đòn tấn công này vốn dĩ không thể uy hiếp được hần.

"Vụt" trường đao giống như cầu vồng phát ra ánh sáng chói mắt, một luồng sức mạnh từ trong thanh đao phát ra, lao về phía phi kiếm.

"Bùm" Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất xung quanh đều bị xới nát, cây cối đổ rạp thành hàng, chỉ trong chớp mắt một mảng rừng đã trở thành bãi đất trống.

Mộng Khả Nhi đứng trên không, bạch y bay phấp phới, vẻ mặt xinh đẹp nhưng lại không chút biểu cảm. Ngọc liên đài dưới chân nàng ta trong suốt lấp lánh, phát

ra ánh sáng ngũ sắc và sương khói dày đặc, giống như tiên khí, bao phủ xung quanh, càng khiến nàng ta giống như một tiên tử.

Thần Nam nhìn bóng dáng thánh khiết như tiên tử đang đứng trên không, nói: "Mộng Khả Nhi người hơi nóng ruột rồi, thủ hạ của Lăng Vân mặc dù đã bị tổn thất rất nhiều, nhưng nhất định vẫn còn rất mạnh. Nếu như ta là người, ta nhất định sẽ đợi tới khi người và Lăng Vân cả hai đều lưỡng bại câu thương đến lúc đó ta mới ra tay"

Mộng Khả Nhi khẽ cười nhạt, ả ta lắc đầu nói: "Những biểu hiện của người ở trong rừng thật khiến cho ta không thể nào yên tâm, thật không tưởng người lại có thể điều khiển được cả viễn cổ cự nhân. Nếu như để cho người đi vào thành, rất khó có thể biết được người sẽ giở trò gì? Người bây giờ đã sắp vượt ra khỏi tầm kiểm soát của ta rồi, ta nhất định không thể để lại cái họa cho tiền đồ sau này được. Nhưng có điều người đã đánh cho Lăng Vân một đòn mạnh, giết được biết bao nhiêu cao thủ của Lăng gia, thật là đáng kinh ngạc! Có điều chính vì người đã biểu hiện quá xuất sắc, bây giờ thì người cũng có thể -- chết được rồi!"

Nói tới câu sau cùng, giọng của Mộng Khả Nhi đột nhiên trở lên lạnh lùng, lộ ra sát khí vô cùng, cả khu rừng như tràn ngập một luồng khí lạnh lẽo.

"Ha ha ha.." Thần Nam cười to, lớn tiếng nói: "Vậy phải để cho ta xem người có thể làm gì được ta?"

Mộng Khả Nhi giọng sắc lạnh nói: "Ta biết võ công của người tiến triển rất nhiều, nhưng còn lâu mới là đối thủ của ta..."

Thần Nam cười nhạt nói: "Ha ha, tiên tử Thánh địa người quá tự tin rồi. Hôm nay nếu như người không giết được ta, thì hãy đi làm một đứa con gái biết thân biết phận đi!"

Mộng Khả Nhi tức thì phát ra khí tức lạnh lẽo, khi đột nhiên lại nghĩ tới cảnh tượng trong Hư Thiên Huyền Cảnh, vẻ mặt xinh đẹp vô cùng phần nộ, hai mắt như muốn phát ra lửa. Ả nghiêng răng nói: "Ta sẽ để cho người phải hối hận vì đã nói ra câu này. "

Đúng trong lúc này thì Tử Kim Thần Long đột nhiên cất tiếng nói: "Vừa mới bước vào nhân gian, đã nhìn thấy mỹ nữ đẹp nhất, wào... Tiểu tử ngươi cũng thích à! Chúng ta thương lượng một chút nha! Hãy nhường ả cho ta được không? Wào...."

Tử Kim Thần Long từ phía sau lưng Thần Nam từ từ bò lên vai hắn, hai mắt lim dim mê mẩn, cẩn thận thăm dò Mộng Khả Nhi.

"Mau đứng sang một bên, với bộ dạng như quỷ quái như ngươi mà cũng muốn tranh đàn bà với ta sao?" Thần Nam vừa chọc tức Tử Kim Thần Long vừa nghĩ cách để đối phó với Mộng Khả Nhi.

Mộng Khả Nhi tức thì vừa kinh ngạc vừa giận dữ, thật không ngờ hai tên không biết trời cao đất dày này lại đang muốn 'tranh giành' một Thánh địa tiên tử như nàng! Có điều sự kinh ngạc của nàng ta lại lớn hơn nhiều, thật không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy được Thần long trong truyền thuyết.

Thật ra khi ở trong núi, nàng ta cũng đã từng nhìn thấy Thần Nam bay trên không, nhưng lúc đó nàng ta đứng cách quá xa, không nhìn rõ trong tay hắn là thứ gì. Nàng ta cũng cho rằng Thần Nam đã lấy được thứ Thần bảo đạo gia nào ở trong Thần điện, tương tự như Ngọc liên đài của nàng ta, chứ ngàn vạn lần cũng không thể ngờ rằng đó lại là một con Thần long.

Mộng Khả Nhi lộ rõ vẻ ngạc nhiên, lần đầu tiên nàng ta giật mình kinh hãi, nàng ta lăm bắm một mình: "Đông Phương....Thần long.."

"Wào..đúng thế! Bốn long chính là Thần long vĩ đại nhất từ trước tới nay trong thiên địa! wào...Tiểu tử còn không mau xông lên bắt lấy nàng ta..chúng ta chia đều"

Không cần nó nhắc nhở, Thần Nam trong lúc Mộng Khả Nhi thất thần đã lao lên không, nhảy lên bốn trượng, hai tay nắm chặt đạo chém về phía Mộng Khả Nhi ở phía trước.

Ánh sáng của thanh đao lấp lánh, giống như cầu vồng bảy sắc trên không, chém rạch không gian, đao khí hiện ra dài ba bốn trượng, sức mạnh đáng sợ dao động

cuồn cuộn trong rừng, lá cây bay xào xạc, những cây đại thụ xung quanh đều đổ rạp xuống dưới một áp lực vô hình. Chỉ với một đao mà sức mạnh đã đáng sợ tới như vậy.

Nhưng Mộng Khả Nhi cũng không hổ là truyền nhân kiệt xuất nhất của Đạm đài cổ thánh địa, trong lúc vội vàng đã điều khiển Ngọc liên đài lùi lại, đồng thời phi kiếm chém ra một nhát, đón lấy lưỡi đao.

"Bùm"

Trên không trung xuất hiện những tia chớp cùng đánh xuống một lúc, kiếm khí và ánh sáng của đao như đan xen lao vào nhau. Trên bầu trời lúc này hiện ra một lưới năng lượng dày đặc.

Cùng với sự dao động cuồn cuộn của năng lượng, ánh sáng chói nhòa của thanh đao và kiếm khí mạnh mẽ lan toả khắp nơi, cây cối phía bên ngoài giống như băng tuyết gặp phải ánh mặt trời mùa hạ, nhanh chóng vỡ vụn ra, tung bay trên trời như những bông hoa tuyết.

Cuối cùng, Thần Nam nhẹ nhàng hạ thân xuống đất, Mộng Khả Nhi mặt đỏ bừng bừng, lao đảo trên Ngọc liên đài, sau đó mới đứng vững được.

"Người dám đánh lén ta" Mộng Khả Nhi vẻ mặt giận dữ, lạnh lùng phi kiếm nhanh chóng tấn công Thần Nam.

Thần Nam mặc dù cảm nhận được uy lực khủng khiếp chứa đựng trong phi kiếm, nhưng hắn cũng không hề hoảng loạn. Hắn bước nhanh lên phía trước, trường đao trong tay như muốn xé nát cả bầu trời! Đao khí mạnh mẽ đánh tới phía phi kiếm đang lao tới trước mắt.

Trận đại chiến giữa Vũ giả và Tu đạo giả càng ngày càng trở lên kịch liệt.

Sau một thời gian ngắn ngủi, cuồng phong hoành hành trong khu rừng, cát bụi bay mù mịt, ánh sáng của phi kiếm chiếu rọi khắp nơi, một luồng sức mạnh cuồn cuộn lan tỏa khắp khu rừng.

Chờ đến khi sức mạnh cuộn cuộn trên phi kiếm giảm đi một chút, Thần Nam hét lên một tiếng, hần tiến lên phía trước một bước, cả khu rừng như rung chuyển, một đao uy lực mạnh mẽ chém từ trên không xuống, đánh thẳng xuống phi kiếm, ánh sáng của phi kiếm loé lên một hồi rồi tắt dần.

Sau khi giành được lợi thế, Thần Nam tiến sát lại gần, mỗi bước chân nặng tựa vạn tấn. Mỗi khi bước một bước về phía trước, cả khu rừng như rung chuyển, trường đao chém lên không vang lên, ánh sáng của trường đao tiếp tục chém lên trên phi kiếm nhằm áp chế nó không thể phản kích.

Mái tóc tung bay, Thần Nam giơ trường đao hướng lên trời, ánh sáng của đao như nối liền trời và đất, sức mạnh của hần dường như dâng tới cực điểm! Thần Nam lại bước lên một bước lớn, trời đất như nghiêng ngả, cả khu rừng chấn động không ngừng, một đao uy lực kinh thiên, chém nát hư không, phát ra ánh sáng lấp lánh, bay về phía trước.

"Bùm"

Ánh sáng của phi kiếm lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Thần Nam giơ đao hướng lên trời, lạnh lùng nói: "Kẻ tu đạo chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi!"

Chương 3: Lục Giai Vô Định

"Wào..." Từ kim thần long kêu lên một tiếng "Tiểu tử, vừa nãy ngươi thật là oai phong! Giờ thì mau bắt lấy con nhãi đó. Chúng ta chờ đôi, ngươi cứ lấy người của người, còn ta lấy Liên đài của ta, wào.."

Mộng Khả Nhi không hề có chút tức giận, ung dung nói: "Ta quả thật đã đánh giá thấp ngươi, vốn cho rằng công lực của người chỉ tiến triển chút ít mà thôi, không ngờ ngươi đã đột phá qua Tam giai cảnh giới, bước vào Tứ giai lĩnh vực. Tuy nhiên, ngươi vẫn không thể nào có thể thắng được ta, hôm nay ta nhất định phải lấy cái mạng của ngươi!" giọng nói đột nhiên trở nên lạnh băng.

Lúc này xung quanh người Mộng Khả Nhi bỗng phát ra ánh sáng chói lòa. Chín cánh hoa trên Ngọc liên đài đột nhiên bay ra khỏi đài sen, bắt đầu bay lượn, phát ra ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, một luồng khí thần thánh lan tỏa khắp không gian.

Tuy nhiên đúng ngay lúc này, một luồng áp lực khủng khiếp từ trong rừng bỗng tuôn trào ra, bao phủ cả đất trời, một làn sóng năng lượng đáng sợ cuộn cuộn ở khắp nơi. Cây cối trong rừng không ngừng nát vụn, hàng loạt những cây đại thụ cao ngút trời dưới sức mạnh của luồng áp lực kia hoàn toàn bị biến thành bột.

"Bùm" Bùm" những tiếng nổ không ngừng vang lên.

Năng lượng bao phủ khắp mọi nơi, hình thành nên một áp lực đáng sợ. Trong khu rừng lúc này, luồng năng lượng điên cuồng đó như tuôn trào khắp nơi.

Tuy nhiên, đáng sợ nhất vẫn là những dao động tinh thần như sóng biển, đè nặng lên khiến cho người ta không thể chịu đựng nổi.

Đây rõ ràng là một cao thủ vô cùng đáng sợ.

"Wào...." Từ Kim Thần Long gào lên một tiếng, khiến cho Thần Nam đang vất

vả chống đỡ cảm thấy áp lực giảm đi đôi chút.

"Cá trạch, người cảm nhận thấy gì? Kẻ đó là một nhân vật như thế nào?" Thần Nam hỏi nhỏ.

Áp lực tinh thần này khó có thể làm gì được Tử Kim Thần Long, nhưng dao động năng lượng khủng khiếp này lại khiến cho nó cảm thấy rất khó chịu, nó kêu ầm ỹ: "Wào....Một kẻ rất đáng sợ, theo những cách phân chia đẳng cấp của trên nhân gian hiện nay, thì ít nhất hẳn ta cũng đạt tới cấp thứ sáu rồi, wào...".

"Cái gì?" Thần Nam kinh hãi. Cấp sáu là một khái niệm nào đây? Đối với nhân gian mà nói chính là thiên hạ vô địch.

Lúc này Mộng Khả Nhi vẫn đang vất vả chống cự với nguồn năng lượng này, dường như áp lực mà nàng ta phải chịu còn mạnh hơn nhiều so với Thần Nam. Chín cánh hoa trong suốt lấp lánh, đang bao quanh người nàng ta không ngừng bay lượn. Phát ra ánh sáng ngũ sắc chiếu sáng khắp khu rừng, giống như ánh mặt trời rực rỡ thánh khiết.

Xung quanh Mộng Khả Nhi dường như có vô số cánh hoa nhiều hình dạng đang bay lượn. Khoảng không gian nàng ta đứng như có mưa hoa tuôn rơi, những mảnh vụn của cánh hoa nhẹ nhàng bay lượn trên Ngọc liên đài, phát ra mùi thơm nồng nặc.

Tử Kim Thần Long đương nhiên cũng không chịu an phận, mặc dù đang bị cao thủ thần bí vô cùng đáng sợ đó theo dõi, nhưng hai mắt nó vẫn phát sáng, chăm chăm nhìn vào Ngọc liên đài, kêu gào ầm ỹ: "Tiểu tử. Mau, người lấy đàn bà, ta lấy Ngọc liên đài, wào...."

"Lấy cái đầu người" Thần Nam gõ mạnh nó một cái. Bây áp lực trên người hẳn càng ngày càng nhỏ đi, Thần Nam dần dần hiểu ra, cao thủ trong bóng tối kia dường như chỉ nhắm vào truyền nhân của Đạm Đài cổ thánh địa.

Dường như cuối cùng Mộng Khả Nhi cũng không thể nào chịu đựng được nữa, nhưng ngay lúc đó, Ngọc liên đài bỗng bừng sáng rực rỡ, bao phủ lấy nàng ta rồi

nhanh chóng đào thoát, để lại một trận hoa vũ, tan dần trong không trung.

Cao thủ thần bí dường như cũng không muốn làm khó Mộng Khả Nhi, không hề ngăn cản, cũng không hề đuổi theo, mặc kệ cho nàng ta bỏ chạy.

Uy lực tinh thần bỗng biến mất trong chớp mắt, áp lực đáng sợ cũng mất tăm không để lại chút dấu vết. Gió nhẹ nhẹ thổi, mang theo hương thơm của thoang thoảng của hoa lá, dường như lúc này chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Thần Nam bình tĩnh quan sát cả khu rừng, chờ đợi sự xuất hiện của cao thủ thần bí. Hắn biết chắc chắn rằng đối phương vẫn chưa hề bỏ đi. Đột nhiên hắn đã cảm nhận được một luồng sóng dao động rất yếu, dường như có một người đang tiến lại gần.

Từ trong rừng sâu tăm tối. Một bóng người lơ mờ ẩn hiện, xuyên qua đám cây rừng tiến lại gần phía Thần Nam.

"Vào...quý!" Từ Kim Thần Long kêu lên sợ hãi.

Thần Nam gõ mạnh vào đầu nó, nói: "Câm miệng".

Cũng không thể trách được Từ Kim Thần Long đã la toáng lên như vậy. Xung quanh người này tỏa ra một khí chất lạnh lẽo, lại còn có thêm luồng ánh sáng màu lục bao phủ lấy bóng người, đưa hắn từ từ di chuyển tới nơi này. Ánh sáng màu lục mặc dù rất nhạt nhưng vẫn khiến cho người ta không thể nào nhìn thấy được tình hình ở bên trong nó, chỉ có thể lơ mờ nhìn thấy một bóng người gầy đét.

Khi quan sát kỹ thì có thể thấy, lục quang này cách mặt đất khoảng mấy thước, thì ra người kia đang từ từ bay đến. Điều này quả thật vô cùng đáng sợ, mặc dù chưa thể Ngự không phi hành nhưng một khi đã đạt tới cảnh giới bay theo gió thế này cũng đã khiến cho Thần Nam vô cùng kinh hãi.

Thần Nam nhận ra rằng, cao thủ thần bí có thể bay theo gió này thật ra không phải là yêu tinh yêu quái gì hết mà chính là một người trong giới tu luyện. Hơn nữa thứ võ học mà ông ta tu luyện lại là của Đông phương, bởi vì lục quang bên ngoài

người ông ta là lớp khí bảo vệ rất khó luyện thành.

Có thể di chuyển trong gió, đích thị là Lục giai võ giả hùng mạnh của phương Đông.

Thần Nam bỗng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, trực giác bẩm sinh khiến cho hắn cảm thấy có một nguy hiểm lớn đang tiến lại gần.

Lục quang lạnh lẽo bao bọc cái thân hình gầy tong teo đó, cuối cùng cùng tới phía trước mặt Thần Nam. Từ Kim Thần Long kinh hải, bay khỏi vai của Thần Nam, kêu khe khẽ trên không trung.

Thần Nam bình tĩnh quan sát đối phương, không nói gì, cũng không có hành động gì.

Bóng người trong ánh lục quang nhìn Tử Kim Thần Long trên không trung, nói: "Cuối cùng thì hôm nay cũng được nhìn thấy Thần long trong truyền thuyết. Thật đúng là may mắn ba đời".

"Thì ra là người!" Thần Nam khẽ than thở: "Người vẫn muốn ra tay với ta sao?"

"Ha ha, sao lại nói như thế chứ? Dường như ngay từ đầu khi quen biết với người, người chưa bao giờ tin tưởng ta cả. Luôn luôn cho rằng ta có mưu đồ gì với người".

Thần Nam hạ giọng nói: "Chẳng phải như vậy sao? Người đã từng nói rằng, trong người ta có trực giác linh căn, nhạy bén vượt xa so với những người bình thường. Trực giác nói với ta rằng, trong lòng người có một mục đích không thể nói cho ai biết".

Người trong ánh lục quang cười khê: "Ha ha ha, linh giác của người dường như đã tiến triển lên rất nhiều. Hãy nói cho ta biết có phải ngay từ lúc ta xuất hiện người đã cảm nhận được là ta đã tới."

Thần Nam gật đầu nói: "Không sai, khắp thiên hạ có lẽ có không ít Lục giai cao

thủ, nhưng ta chỉ biết có mỗi Huyền Tổ hoàng đế Sở quốc nhà ngươi mà thôi. Và lại thành Tội Ác cũng chỉ có ngươi mới có võ công khủng bố đến như vậy".

Kẻ đến đây là kẻ hùng mạnh đáng sợ như vậy, lão yêu quái trong hoàng cung Sở quốc.

Lão yêu quái lắc đầu, nói: "Ngươi sai rồi, đừng có coi thường thành Tội Ác, nơi này chính là nơi Ngọa hổ tàng long đó."

Thần Nam nghe xong lời này giật mình nói: "Lẽ nào nơi này vẫn còn có những cao thủ Lục giai khác sao?"

Lão yêu quái im lặng không trả lời, ánh sáng màu lục dần dần biến mất, lộ ra khuôn mặt của một người trung niên, nhìn rất anh tuấn. Hơn nữa mái tóc trắng sau khi thoát thai hoá cốt xong lúc này đã trở lên đen lánh.

Thần Nam giật mình kinh hãi, lần đầu tiên hắn gặp lão yêu quái, trên mặt ông ta nếp nhăn chi chít, trên đầu lơ thơ vài sợi tóc trắng, bộ dạng tàn tạ của một ngọn đèn trước gió, dường như lúc nào cũng có thể tắt dóm. Nhưng từ khi ông ta tu luyện theo Tà thư lấy được từ trong cổ mộ dưới lòng đất của hoàng cung Sở quốc, thì trẻ ra theo từng ngày. Sau khi tới thành Tội Ác liền trở thành bộ dạng của một thanh niên trai tráng, vô cùng lực lưỡng.

Thần Nam không thể ngờ rằng chỉ trong một thời gian ngắn không gặp, lão yêu quái đã trẻ ra rất nhiều. Từ bộ dạng của một lão già trở thành một người trung niên, quả thật có thể nói lão đã hoàn toàn cải lão hoàn đồng! Thần Nam tự trách mình nếu như không phải khi đó hắn giúp lão yêu quái dịch quyển Tà thư đó, lão ta tuyệt đối không thể nào thoát thai hoàn cốt, cải lão hoàn đồng được.

"Ngươi...." Thần Nam không nói được lên lời.

"Ha ha ha..., nhìn thấy bộ dạng của ta có chút kinh ngạc phải không?"

Lão yêu quái cười, nhưng ngay lập tức lại nói tiếp: "Mặc dù nhìn thì trẻ trung đó, nhưng cũng chỉ sống thêm được hai ba mươi năm thôi. Điều này vẫn phải cảm

ơn người đã giúp ta dịch cuốn Tà thư đó. Và lại mấy chục năm nay, cái chết luôn uy hiếp ta, ta không thể nào thoát được cái bóng đen của nó, có sống thêm hai ba mươi năm nữa thì đã sao chứ. Khi nào cần tới cũng không thể nào tránh được, tu luyện Tà thư mặc dù võ công có tiến bộ không ít, nhưng cảnh giới Tiên Vũ vẫn chỉ có thể đứng nhìn mà không thể nào có thể với tới được.."

Lão yêu quái thở dài, vẻ mặt lộ rõ vẻ ưu sầu.

Thần Nam kinh ngạc, nhớ lại những chuyện trước kia, lại liên hệ với những lời lão yêu quái nói lúc này. Thần Nam lơ mơ hiểu được đối phương đang định giở trò gì với mình, hẳn liền nhảy lên lùi lại phía sau mấy bước.

Từ Kim Thần Long lúc này không còn lên kêu ầm ỹ lên nữa, nó cứ uốn lượn mãi trên không trung, không dám tiến lại gần lão yêu quái.

"Tiên đạo mù mịt, những người tu luyện trong nhân gian thì vô số, nhưng lại có mấy người có thể phá vỡ được sinh tử, có thể trường sinh chứ? Biết bao nhiêu những bậc tiền bối tài giỏi cả đời khổ luyện, tốn hàng hơn trăm năm nhưng cuối cùng cũng không thể thoát được cái chết, trở thành một nắm đất. Tới lúc đó tất cả cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa." Lúc này, lời nói của Lão yêu quái có chút thâm lương, dường như đang than thở cho kết cục đã định sẵn khó mà thoát được của mình.

Thần Nam lấy lại bình tĩnh, nói: "Tu luyện bản thân nó đã là quá trình nghịch thiên, đương nhiên là nguy hiểm trùng trùng, nhưng điều quan trọng là quá trình này chứ không phải là kết cục cuối cùng. Với cảnh giới của tiền bối mà nói, nếu như cứ cố chấp chuyện sinh tử thì mãi mãi không thể nào tiến vào được cảnh giới Tiên Vũ. Những gì nên 'từ bỏ' thì hãy 'từ bỏ' nếu không thì ranh giới sinh tử đáng sợ đó chỉ cách nhau có một bước".

Lão yêu quái cười gượng nói: "Nói thì như vậy. Đạo lý đó thì ai cũng hiểu, nhưng có bao người có thể từ bỏ được chứ?"

Huống hồ ta chỉ cách danh giới sinh tử chỉ còn có một bước, với thể chất tu luyện của ta muốn đạt tới cảnh giới xa hơn nữa, e rằng phải cần ba mươi năm.

Nhưng tới lúc đó ta đã trở thành một ngọn đèn hết dầu, làm thế nào để bước qua cảnh giới gian khổ nhất của quá trình tu luyện đó chứ?"

Ánh mắt Thần Nam trở nên kiên định, giống như an ủi lão yêu quái, đồng thời lại giống như tạo nên cho mình một niềm tin, hần lớn tiếng nói: "Đừng nói tới ba mươi năm, cho dù là một năm cũng có thể thay đổi rất nhiều. Ta tin rằng nếu như tiền bối nỗ lực tu thân, tu tâm trong vòng ba mươi năm nhất định có thể bước qua được giai đoạn quan trọng này".

"Ha ha ha, người vốn không phải là một người thuyết khách giỏi, vì vậy không thể thay đổi được quyết tâm của ta. Ta nghĩ người đã biết được ta muốn làm gì với người rồi vì vậy mới khuyên ta như vậy. Thực ra ta vốn không muốn ra tay với người, nhưng thời gian không chờ đợi ta, nếu như ta vẫn có thể sống thêm bốn mươi năm nữa, ta cũng không phải gấp gáp như thế này, có thể tĩnh tâm ngộ ra võ đạo, nhưng chỉ còn lại hai ba mươi năm, kết cục đã định sẵn, nếu như không nghĩ tới những cách khác thì sẽ không còn kịp nữa!"

Lão yêu quái cười nói: "May mà ta gặp được người, vận mệnh của ta cuối cùng cũng có cơ hội để thay đổi rồi."

Sự việc đã tới nước này, Thần Nam biết rằng lão yêu quái đã quyết tâm, e rằng không thể nào thay đổi được điều gì, hần bình tĩnh nhìn lão yêu quái, không nói một lời nào.

Lão yêu quái thở dài nói: "Võ giả, kẻ tu đạo, ma pháp sư, có mấy người có thể thoát được cái chết, bước vào danh sách trường sinh chứ? Những người ẩn thế để tu luyện không nói làm gì, nhưng những người tu luyện mà người ta biết gần đây cũng chỉ có một người đột phá hư không, bước vào Tiên giới. Nhưng từ đó đến nay cũng đã hơn một trăm năm mươi năm rồi. Muốn trường sinh nói thật không dễ dàng chút nào."

Thần Nam đương nhiên biết vị Võ giả cuối cùng bước vào danh sách trường sinh này chính là lão tổ tông của kẻ đại thù địch Lăng Vân.

Một trăm năm mươi năm trước, Lăng Vân gia chủ Lăng Tiêu Vũ phá toái hư

không, bước vào Tiên cảnh, để lại biết bao nhiêu truyền thuyết trên đại lục. Lăng gia vì có sự tồn tại của ông ta mới có thể trở thành một trong Thập đại tu luyện thế gia. Gần trăm năm nay tầng lớp cao thủ của Lăng gia xuất hiện, đời nào cũng có cao thủ xuất thế, thực lực hùng hậu, người ngoài không thể nào có thể đoán biết được.

Lục quang lạnh lẽo lại bao phủ người của lão yêu quái. Lão ta từ từ bay tới trước Thần Nam, nói: "Anh bạn, xin lỗi nhé, ta đoán trong người người có Thần huyết, ta thật sự rất cần cơ thể này của người, sau khi thành công ta nhất định sẽ không quên người đâu."

Bàn tay phải vốn buông thõng bên người lão yêu quái như phá vỡ tầng không, chỉ trong tích tắc đã xuất hiện trên đỉnh đầu Thần Nam, lão yêu quái phát nhẹ một cái, Thần Nam phút chốc bỗng mất đi tri giác.

Lão yêu quái nhẹ nhàng đặt Thần Nam trên mặt đất, sau đó hướng lên trời bái lạy, nói khẽ: "Thái cổ chúng thần tại thượng, xin hãy tha thứ cho đệ tử hôm nay buộc phải làm điều ác. Nếu như thành công thì những ngày sau này nhất định sẽ tích lũy công đức để bù lại tội lỗi hôm nay."

Sau khi lão yêu quái quỳ lạy xong, liền ngồi xếp bằng phía trước Thần Nam, từ từ phát tán lục quang lấp lánh trên người, trong chớp mắt đã bao phủ lấy Thần Nam.

Từ Kim Thần Long trên không trung giữa đầu lên trời gào lên: "Wào...." Sau đó trên người nó phát ra ánh sáng chói mắt, lao thẳng xuống, lớn tiếng nguyên rủa: "Thằng già kia, dám hành hung trước mắt Long đại gia nhà người. Thật không coi đại gia ta ra gì mà. Hừ! Ta phải đâm nát người mới được, wào..

Chương 4: Đoạt Xá

Trên đỉnh đầu Lão yêu quái, bỗng hiện ra một luồng lục quang nhàn nhạt, từ từ bay sang đầu của Thần Nam. Luồng lục quang quanh đó dường như đang vui mừng nhảy múa, phát ra những tiếng động nho nhỏ, khi chỉ còn cách đỉnh đầu Thần Nam nửa thước, nó bắt đầu tăng tốc, nhanh chóng lao xuống.

Lão yêu quái nếu như đoạt xá thành công, chiếm cứ được thân thể của Thần Nam, không cần phải nói, ý thức vốn có của Thần Nam sẽ vỡ vụn, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Tuy nhiên đúng ngay giây phút quan trọng này, luồng lục quang giống như nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ, sợ hãi kêu thét lên, phát ra những âm thanh chói tai. Sau đó nhanh chóng bỏ trốn, quay trở lại đỉnh đầu của Lão yêu quái.

Lúc này, trong hai mắt Thần Nam luồng ánh sáng màu lục cũng nhanh chóng bay ra, lao vào hai mắt của Lão yêu quái. Sau đó đôi mắt vô hồn của Thần Nam liền lại nhắm lại, không hề hay biết đã xảy ra việc gì.

Cả người Lão yêu quái rung mạnh, máu trong miệng trào ra, lục quang trên người từ từ nhạt dần, máu tóc đen nhánh chỉ trong chớp mắt hoá thành trắng muốt, khuôn mặt cũng bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn. Lão yêu quái sau khi bị trọng thương, đã hoàn toàn thay đổi hình dạng, từ bộ dạng của một người thanh niên bỗng chốc trở thành một lão già.

Cả người Lão yêu quái bắt đầu run rẩy, cuối cùng rơi thẳng xuống mặt đất, Thần Nam vì thế mà cũng rơi theo lão ta.

Khu rừng trở nên tĩnh lặng, sau một thời gian rất dài, Lão yêu quái mới có thể vất vả bò dậy, nét mặt đau khổ, máu thấm ướt vạt áo, lão ta thở dài, nói: "Đúng là tay gậy nghiệt chướng" Nói xong câu này, lão trở nên im lặng, bắt đầu ngồi điều khí.

Cũng không biết sau bao lâu, Thần Nam dần tỉnh lại, đến lúc mở mắt ra thì đã là lúc trời mọc đầy sao. Thần Nam dường như nhớ được điều gì, liền nhảy dựng lên, dang chân dang tay, cẩn thận quan sát xem trên người mình có chỗ nào không bình thường.

"Không cần xem đâu, người không bị tổn thương nào hết, đoạt xá đã thất bại..." Lão yêu quái vẻ mặt buồn bã, mệt mỏi mở hai mắt.

Thần Nam giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lão yêu quái đang ngồi điều khí ở cách xa chỗ hắn. Bộ dạng của lão ta lúc này trông hoàn toàn khác hẳn, lưng hơi còng, đôi mắt vốn sáng long lanh nay đã mờ đục, mặt đầy những nếp nhăn, mái tóc bạc phơ hiện rõ vẻ già nua.

"Đây là..hậu quả của đoạt xá thất bại?" Thần Nam vừa mừng lo, mừng vì cơ thể hắn không bị lão chiếm cứ. Nhưng lại lo lắng không biết Lão yêu quái có vì đoạt xá thất bại mà phần nộ muốn giết hắn không?

"Khụ.." Lão yêu quái ho ra máu tươi, sau đó liền thu công lực lại, nói: "Là do ta tự tạo nghiệp chướng, người không cần phải lo lắng điều gì cả, ta sẽ không làm khó gì người đâu. Chúng ta chỉ bằng hãy ngồi xuống nói chuyện một lát!"

Thần Nam nghe xong liền gật đầu ngồi xuống đất. Lúc này Tử Kim Thần Long, sau khi ẩn mãi trên không, cảm thấy nguy hiểm đã qua, mới từ từ bay xuống vai Thần Nam, cẩn thận thăm dò Lão yêu quái.

Lão yêu quái lau vết máu trên miệng, nét mặt tràn đầy vẻ đau khổ, lão ta than thở: "Đúng lúc quan trọng nhất, ta đã nhìn thấy một ảo ảnh đáng sợ, thật khiến cho người ta cảm thấy vô cùng kì lạ. Những thiên sứ gãy cánh, những ác ma mất tay, những tiên thần không có đầu...bọn họ đều đang vây lấy người. Ta đã nhiều năm không sợ hãi như vậy, vì vậy mà phân tâm, chỉ trong tích tắc đã thất thủ, thiếu chút nữa là rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Chẳng lẽ trên đời này quả thật có nhân quả, chẳng lẽ là ông trời đang cảnh cáo ta sao?"

Thần Nam trong lòng vô cùng chấn động, hắn đoán rằng những ảo giác mà lão yêu quái nhìn thấy đó chắc chắn có liên quan đến hai luồng khí quái dị trên người

hắn. Nói tóm lại, tất cả những ảo ảnh đó đều xuất phát từ Thần Ma Lãng Viên.

Thần Ma Lãng Viên, ban ngày thì ngập tràn tiên khí, có thể nhìn thấy vô vàn những điều thần kì do các ý niệm hùng mạnh bất diệt của tiên thần viễn cổ biến hóa thành. Ban đêm thì ma khí tuôn trào, cũng có thể thấy được những hư ảnh của ác ma hoành hành trong Lãng Viên.

Thần Nam thầm thở dài, trên người hắn có năng lực của Thần ma, vì thế mà tràn đầy khí tức của Thần ma. Có lẽ những ảo ảnh đó và những hư ảnh trong Thần Ma Lãng Viên đều giống nhau....tuy nhiên...tại sao trên người hắn lại giống như đang mang theo một Lãng Viên di động như vậy chứ?

Ban đầu, khi Lão yêu quái biết được Thần Nam nhiều lần có thể kéo được Hậu Nghệ Cung, thì lão đã bắt đầu tính kế hoạch đoạt xá với hắn. Lão yêu quái đương nhiên đoán ra được, có thể kéo được Hậu Nghệ Cung đã bị phong ấn chỉ có một khả năng, đó là Thần Nam là hậu duệ của thần. Điều này đã làm cho lão ta vô cùng sung sướng.

Huyết thống của Thần ma, điều đó nói lên điều gì? Đó là thể chất mà những kẻ tu luyện hằng mơ ước. Có thể nhanh chóng bước vào cảnh giới cao nhất của tu luyện, phá vỡ hư không, thành tiên, thành thần, không còn là một cảnh giới không thể với tới.

Lão yêu quái lúc đó rất muốn ngay lập tức đoạt xá, đổi lấy một cơ thể mà lão ta vô cùng khao khát nhưng cuối cùng lão ta đã kìm chế được những xúc động của bản thân. Lão muốn từ từ 'bồi dưỡng' Thần Nam, đợi đến khi võ công của hắn đạt tới một mức độ nhất định, để những khả năng tiềm ẩn trong người phát triển tương đối rồi mới ra tay, bởi vì lão sợ rằng cơ thể Thần Nam không thể nào chịu được công lực cuộn cuộn như sóng biển của lão.

Vì vậy, lúc đầu khi Thần Nam đại náo Sở quốc để đô, Lão yêu quái đã để cho Thần Nam ung dung rời đi mà không hề khó dễ hắn. Hơn nữa sau đó, lại còn âm thầm đi theo, không những chỉ cho hắn cách tu luyện, mà khi Nhân Kiếm phái người tập kích Thần Nam, lại còn ra mặt giúp đỡ, tất cả những việc đó đều phục vụ cho việc đoạt xá ngày hôm nay.

Ba tháng trước, Lão yêu quái đột nhiên cảm nhận được mối nguy hiểm vô cùng đáng sợ, Lục giai cao thủ như lão đương nhiên có thể nhận ra được thứ mà người bình thường khó có thể tưởng tượng ra. Lão đã phát hiện ra một nhân vật khủng bố vừa mới thức giấc trong đại sơn, lão ta đương nhiên không thể để cho nhân vật này phát hiện ra lão, nếu không lão sẽ gặp nguy hiểm, vì thế lão đành phải tự phong bế công lực, đóng cửa ở lì trong quán trọ.

Sau đó, khi lão nghe ngóng được những tin tức của "Thần linh long" và những việc ở vùng đất chết, tất cả những chuyện xảy ra trong mấy ngày đó đã khiến cho lão sợ hãi và cả mồ hôi. Cho tới tận bây giờ, khi vùng đất chết hoàn toàn biến mất, lão mới có thể bỏ đi những cấm chế trên người mình.

Gần đây tuy thành Tội Ác nổi lên biết bao sóng gió, nhưng lão vẫn nhất mực tin tưởng rằng Thần Nam có thể bình yên quay trở về. Vì thế mà lão ta vẫn chờ đợi ở con đường mà khi Thần Nam trở về nhất định phải đi qua, để nếu như Thần Nam có nguy hiểm gì, lão ta có thể âm thầm giúp đỡ. Lão đương nhiên không để cho bất kì ai có thể làm hỏng đi cơ thể của lão trong tương lai.

Tuy nhiên, điều khiến cho Lão yêu quái hoàn toàn không thể ngờ tới được chính là Thần Nam đã đột phát được Tam giai cảnh giới, bước vào lĩnh vực của Tứ giai. Điều đó đã khiến cho lão vô cùng kích động, thần thể hoàn thiện mà lão kiên trì 'bồi dưỡng' đã sớm đạt tới tiêu chuẩn, vì vậy lão đã quyết định ra tay ngay hôm nay, tiến hành đoạt xá.

Đêm nay quả thật là một đêm rất dài, Lão yêu quái và Thần Nam trò chuyện rất lâu, Lão yêu quái sau khi nói hết những chuyện trước kia, rồi lại nói tới những vấn đề khi tu luyện, nói tới những việc lớn xảy ra ở thành Tội Ác! "

"Đoạt xá thất bại, ta lại bị trọng thương, e rằng chỉ có thể sống trên thế giới này mười năm nữa, xem ra ta không thể nào có thể thoát được cái chết rồi!" Lão yêu quái nét mặt u buồn.

Thần Nam bây giờ thì cũng không thể hận Lão yêu quái được, dù gì thì lão cũng từng ra tay cứu mạng hắn, cho dù mục đích không minh bạch nhưng dù sao đó cũng là ơn cứu mạng.

"Tiền bối định đi đâu?"

"Sau khi trời sáng, ta sẽ lập tức trở về Sở quốc, từ nay trở đi không màng tới chuyện nhân gian nữa, an phận sống nốt quãng đời còn lại"

Nói tới đây, trên gương mặt Lão yêu quái có vẻ được giải thoát, lão tự nói:
"Nhiều năm nay ta đã hao tâm tổn trí biết bao nhiêu, tất cả cũng chỉ vì muốn đạt tới cảnh giới trường sinh, không ngờ sau cùng cái nhận cũng chỉ là con số không. Trên đời, quả thật có những chuyện vốn là không thể cưỡng cầu được."

Thần Nam an ủi ông ta một hồi, sau đó bất giác lại hỏi tới võ công của ở trong những cảnh giới khác nhau. Đối với điều này, Lão yêu quái nói rất tỉ mỉ, kiên trì giải thích trạng thái của từng cảnh giới.

Những người tu luyện trước khi bước vào Tứ giai cảnh giới, khoảng cách thực lực giữa các cấp bậc là không nhiều. Nhưng sau khi võ công đạt tới Tứ giai cảnh giới, mỗi khi cảnh giới nhích lên một chút là công lực lại tăng lên bội phần, có thể nói rằng sau khi bước vào Tứ giai cảnh giới, thực lực của các cao thủ không cùng đẳng cấp sẽ có một khoảng cách rất lớn.

Tuy nhiên, sau khi bước vào Tứ giai cảnh giới, con đường tu luyện sẽ vô cùng gian khổ, muốn đột phá được một bước nhỏ còn cần phải có cơ duyên. Trên thực tế sau khi bước vào Tứ giai cảnh giới, thực lực của mỗi giai đoạn sơ cấp, trung cấp, đại thành của các cảnh giới đều có cách biệt rất lớn.

Ngũ giai cao thủ trong mắt người bình thường đã là vô cùng lợi hại, có thể được gọi là tuyệt thế cao thủ rồi. Nhưng trong mắt lão yêu quái, người đã đạt được Lục giai cảnh giới, thì 'chẳng qua cũng chỉ là một kẻ bình thường mà thôi'.

Theo như cách nói của lão yêu quái, tuyệt thế cao thủ chẳng qua cũng chỉ là sự tôn sùng trong mắt người thường. Chỉ đến khi võ công đạt tới Lục giai cảnh giới thì mới thực sự bước vào điện đàn thần thánh của giới tu luyện. Bởi vì cũng chỉ có những cao thủ đạt tới Lục giai cảnh giới này mới có đủ tư cách tìm kiếm trường sinh, phá vỡ hư không.

Thần Nam nghe xong mà thầm tắc lưỡi, bởi vì chỉ có cao thủ vô địch đạt tới Lục giai cảnh giới mới có thể coi thường những cao thủ Ngũ giai như vậy.

Lão yêu quái sớm đã đạt tới Lục giai cảnh giới nhưng do cơ thể già yếu nên võ công khó mà tiến triển được, vì thế vẫn mãi luẩn quẩn trong Lục giai trung cấp mà thôi. Lão ta biết rằng cho dù có thể thành công vượt qua Lục giai trung cấp thì cũng khó có thể tiến tới cảnh giới Lục giai đại thành, vì vậy lão muốn thông qua việc đoạt xá để tạo nên bước đột phá mới.

Cho tới tận lúc này, Thần Nam mới hiểu ra, đạt tới cảnh giới Lục giai đại thành, thì chỉ cách một bước rất ngắn là có thể trường sinh, nếu như đột phá thành công trong bước quan trọng này, thì có thể thoát khỏi những hạn chế của sinh tử, sống mãi cùng đất trời.

Theo những lời mà Lão yêu quái nói, Thần Nam cuối cùng cũng đã hiểu, Võ giả chỉ cần đột phá khỏi những hạn chế của cấp thứ năm. Bước vào lĩnh vực của cấp thứ sáu là có thể Ngự không phi hành, hơn nữa võ công đạt tới cảnh giới này thì nhiều thần thông kì diệu sẽ lần lượt xuất hiện, giống như Thiên Nhân Thông...Lão yêu quái bởi vì cơ thể già nua, trên người lại có bệnh tật, nên từ trước tới giờ vẫn không dám hao tổn nguyên khí để Ngự không phi hành.

Thần Nam giờ nhìn lão yêu quái, ánh mắt có vẻ thay đổi. Cũng không thể trách được hẳn, vì đây là một võ giả vô địch trên người có biết bao phép thần thông, có thể Ngự không phi hành. Chả trách lão yêu quái khi nhìn thấy những người tu luyện đạt cấp năm có thể Ngự kiếm phi hành của Thần Phong học viện lại tỏ vẻ coi thường, vì lão vốn đã có thể dựa vào võ công của mình để bay trên không.

"Ta nếu như có thể dựa vào võ công của mình để Ngự không phi hành, thì há chẳng phải sợ bất cứ kẻ tu luyện nào nữa sao?" Thần Nam trong lòng không khỏi thở dài.

Võ giả Đông phương có thể Ngự không phi hành, thực lực hùng mạnh của người này không cần phải nghĩ cũng có thể biết được. Trong những cuộc đại chiến tuyệt đỉnh cao thủ của giới tu luyện, những kẻ tu luyện của tam hệ khác rất kiêng nể những Võ giả như vậy của Đông phương, đương nhiên vì không có ai nguyện ý

muốn đối địch với một cao thủ đáng sợ như vậy.

Lão yêu quái thở dài nói: "Tuổi trẻ thật là tốt!"

Lão dường như đã nhìn thấu những tâm tư của Thần Nam, nói: "Người sớm muộn gì cũng có ngày bước vào lĩnh vực Lục giai, không cần phải nóng vội. Người có thể bước vào lĩnh vực Tứ giai chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn như vậy đã vượt qua mọi sự dự liệu của ta. Cái ngày để đột phá hư không cũng không còn bao xa nữa. Những người trẻ tuổi các ngươi bây giờ mạnh hơn rất nhiều so với những lão già bọn ta xưa kia! Vào thời đại của ta, những thanh niên hai mươi mấy tuổi mà có thể bước vào Tam giai lĩnh vực chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, còn những thanh niên cao thủ có thể bước vào Tứ giai cảnh giới thì giống như 'Phượng Mao Lâm Giác'. Lần này tới thành Tội Ác, ta phát hiện ra thế đạo đúng là đã thay đổi quá nhiều, thanh niên cao thủ xuất hiện ngày càng nhiều, thật khiến cho người ta phải ngạc nhiên! Người ta nói mạnh thịnh rồi lại suy, suy rồi lại thịnh, giới tu luyện bao năm yên ổn e rằng sắp sửa xảy ra những biến động lớn"

Thần Nam suy nghĩ rồi gật đầu.

"Kẻ phiền toái từ trong hoàng cung trốn ra không gây náo loạn gì chứ?"

Lúc Lão yêu quái nhắc tới Tiểu Bảo Chúa thì vẻ mặt đột nhiên lộ ra vẻ hiền dịu, yêu mến, cưng chiều. Lão nhẹ nhàng nói: "Ngọc Nhi bình thường rất nghịch ngợm, ta hi vọng người chiếu cố cho nó thật tốt. Tiểu nha đầu này là một trong những người có tư chất tốt nhất mà ta từng gặp, nhưng nó lại quá tinh nghịch, không chịu chăm chỉ tu luyện"

Thần Nam cảm thấy trong người ớn lạnh từng cơn,....

Tiểu nha đầu đó rõ ràng là một ác ma nhe răng múa vuốt, may mà bản lĩnh kém cỏi một chút, nếu như võ công cao thâm, thì đến ông trời cũng bị cô ta phá hoại rồi.

Lão yêu quái giống như nhớ ra điều gì, nói: "Truyền nhân của Đạm Đài cổ thánh địa không đơn giản chút nào, ta cảm thấy trong người ả có phong ấn một sức mạnh huyền bí khó đoán, sau này ngươi phải cẩn thận hơn với ả"

Buổi sớm, ánh bình minh chiếu khắp khu rừng, Thần Nam tỉnh dậy sau giấc ngủ say. Lúc này Lão yêu quái đã không thấy tăm tích đâu, không biết lão đã rời đi vào lúc nào.

"Wào..." Tử Kim Thần Long vừa mở mắt ra đã ngửa cổ lên trời gầm rú, sau đó bay qua bay lại nói: "Tiểu tử ngươi có kế hoạch gì chưa?"

Thần Nam sửa soạn lại quần áo, tay nắm chặt trường đao, mắt hướng về thành Tội Ác, nghiến răng nói: "Giết người".

"Wào....ta rất thích! Wào, giết... À, không, phải bắt sống cô ả tối hôm qua chứ, wào"

Thành Tội Ác vào lúc sáng sớm giống như Tiên cảnh giữa nhân gian, xung quanh núi non bao bọc, cây cối vây quanh, dưới ánh sáng của bình minh, thành Tội Ác giống như được khoác thêm một tấm áo choàng mỏng màu vàng, vừa mờ ảo vừa thánh khiết.

Viên ngọc minh châu lấp lánh của vùng núi này này chính là thành phố quan trọng nhất của Đông đại lục và Tây đại lục. Ánh sáng bình minh vừa mới xuất hiện rất tĩnh lặng, nhưng cùng theo đó là thời gian dần trôi qua, trong thành bắt đầu náo nhiệt, cảnh tượng phồn hoa đó vẫn như xưa. Tử Kim Thần Long tuy không hề muốn nấp vào trong tay áo của Thần Nam chút nào, nhưng nó cũng biết, nếu như bị người khác phát hiện ra thì sẽ gặp rắc rối lớn. Cho nên mặc dù oán thán nhưng nó cũng đành phải nghe theo lời của hắn.

* Đoạt xá: Linh hồn nhập vào một người khác nhằm chiếm lấy thể xác của đối phương.

Chương 5: Tập Sát

Gần đây những tin tức đồn dập từ vùng đất chết liên tục dội về, cho dù là những người bình thường thì cũng đã sớm nghe được những truyền thuyết về vùng đáng sợ này. Còn về Thần Nam, những hành động độc ác của 'ác ma' thì đã truyền khắp ngang cùng ngõ hẻm, cả thành Tội Ác dường như ai cũng biết về hắn.

Thần Nam không vào thành ngay, hắn thận trọng thăm dò xung quanh. Đây là lần đầu tiên hắn quan sát cẩn thận địa hình bao quanh thành phố này đến như vậy. Thần Nam đang chuẩn bị cho một trận quyết đấu có thể xảy ra, hắn nhất định phải làm mọi việc thật cẩn thận nhằm tránh xuất hiện những chuyện ngoài ý muốn.

Đợi tới khi bóng tối bao phủ toàn bộ, Thần Nam mới từ trong một vùng heo hút vượt qua con sông bao quanh thành, lặng lẽ tiến vào. May mà thành Tội Ác không có tường thành vây quanh, lại không có quân lính canh gác, đã bớt được không ít phiền phức cho hắn.

Tất cả các đường to ngõ nhỏ đều xuất hiện bóng dáng của Thần Nam, may mắn cho Thần Nam là không hề có một bức hình nào truy nã hắn. Xem ra sự việc vẫn chưa nghiêm trọng tới mức không thể cứu vãn được, Thần Nam nhẹ nhàng thở phào, như vậy thì sự việc có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

Thực ra, Lăng Vân đã từng kiến nghị với hiệu trưởng của Thần Phong học viện, cho đăng hình truy nã Thần Nam, nhưng đã bị hiệu trưởng từ chối, không chấp nhận kiến nghị này.

Trong đêm, Thần Nam vượt qua tường tiến vào một căn nhà trọ có vị trí heo hút, làm ăn cũng không mấy thuận lợi. Hắn thương lượng để trọ lại mà không đăng kí hợp pháp, sau đó tìm một căn phòng trống mà ở lại. Thần Nam tạm thời lấy nơi này làm chỗ dừng chân. Trước khi chưa được rửa sạch tội danh, phạm bất cứ chuyện gì hắn cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

Trong nhiều ngày liền, Thần Nam ban ngày nghỉ ngơi, chờ đến tối mới bắt đầu hành động. Ban đêm hắn giống như một u linh lượn qua lượn lại khắp các sông bạc, lâu xanh.

Tất cả nơi chốn phần hoa đều ẩn hiện bóng dáng Thần Nam, hắn âm thầm nghe ngóng những tin tức về mình trong thành. Hiện tại Thần Nam không dám tin tưởng bất cứ ai, chỉ có thể tự mình âm thầm đi điều tra.

Mấy ngày này, Lăng Vân ăn ngủ không yên, hắn ta không biết trong đại sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sau lần liên lạc cuối cùng với những thuộc hạ Lăng gia, đến nay hoàn toàn bất vô âm tín, điều đó đã khiến cho hắn ta vô cùng lo lắng.

Hắn âm thầm phái người tới các tổ chức sát thủ và các nhóm đánh thuê để điều tra, nhưng cũng chỉ thu về thông tin tương tự. Những người trong núi đã hoàn toàn biến mất không để lại vết tích, tựa như không còn liên hệ gì với thế giới bên ngoài.

Lăng Vân lúc này đã cảm thấy có điều gì đó bất ổn, dựa vào trực giác, hắn ta đoán rằng những người trong núi có lẽ đã xảy ra chuyện bất trắc. Thật ra đã có chuyện gì đáng sợ đến thế.

" Chẳng nhẽ tất cả những việc đó lại là do tên Thần Nam đó làm? Không thể nào! Đối mặt với hàng trăm cao thủ truy sát, đến cả Ngũ giai cao thủ cũng không thể làm được gì. Dựa vào một Tam giai võ giả như hắn, căn bản không thể uy hiếp được những người kia, nhưng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì chứ?"

Lăng Vân cũng biết rằng trong đại sơn là nơi cự long quái thú hoành hành, nên lúc đầu hắn ta vẫn an ủi rằng nếu như những cao thủ kia có điều gì bất trắc thì Thần Nam cũng khó mà bảo toàn tính mạng, sức của một người làm sao có thể chống lại được sức mạnh của hàng trăm người cơ chứ?

Nhưng thời gian dần dần trôi đi, Lăng Vân đã bắt đầu đứng ngồi không yên, trong lòng không biết tại sao lại xuất hiện một cảm giác sợ hãi khủng bố. Nhà trọ mà hắn sống, được bố trí vô số cao thủ, đồng thời hắn cũng phái người đi khắp các ngõ ngách của thành Tội Ác canh giữ và tìm kiếm tung tích của Thần Nam.

Trong năm ngày điều tra này, Thần Nam cuối cùng cũng đã nắm rõ được tình hình của thành Tội Ác. Khi Thần Nam biết được những thủ đoạn của Lăng Vân nhằm đối phó với hắn, đã giận dữ nghiêng răng kèn kẹt.

Hiện nay nếu như Thần Nam xuất hiện trước mặt mọi người, nhất định sẽ trở thành một con chuột qua đường bị người ta truy sát. Hơn nữa thanh danh trước kia của hắn chỉ trong một thời gian ngắn đã bị Lăng Vân hoàn toàn hủy hoại.

"Wào... Tên tiểu tử đó thật nham hiểm, bây giờ e rằng ngươi không có năng lực để thay đổi càn khôn. Nếu như không mất đi Long nguyên, giải quyết vấn đề này đơn giản vô cùng. Chỉ cần tùy ý khống chế tinh thần của hắn là có thể lấy lại được cục diện" Tử Kim Thần Long vừa nói vừa nhóp nhép những thức ăn ăn trộm được, nước miếng bắn tung tóe.

Thần Nam đứng ở trước cửa sổ, lặng lẽ suy nghĩ.

"Tiểu tử ngươi đang nghĩ gì vậy? Ta khuyên ngươi nên nhanh chóng chạy khỏi nơi này, đợi sau khi cơn phong ba này qua đi rồi tính tiếp. Wào...ta nghe ngươi ta nói ở Tây đại lục tương đối thoải mái, chỉ bằng chúng ta tới Tây đại lục đi. Wào, mỹ nữ và đồ ăn ngon... wào.."

Thần Nam tức thì tóm lấy nó ném ra ngoài cửa sổ.

"Wào..." Tử Kim Thần Long lập tức bay trở lại, hét lớn: "Tiểu tử thôi, ngươi dám bất kính với Long đại gia, có tin ta ra ngoài kêu một tiếng, lập tức sẽ có người tới vây bắt ngươi hay không?" Tử Kim Thần Long nhe nanh múa vuốt uy hiếp.

"Nếu như ngươi không nghĩ tới việc sẽ bị người ta bắt về luyện thuốc thì cứ chạy đi mà gào lên."

Thần Nam không thèm lý tới nó nữa, tự nói một mình: "Nếu như muốn rửa sạch ác danh, nhất định Mộng Khả Nhi phải ra mặt mới được, nhưng con ả này làm sao lại có thể nói hộ cho ta đây, ả mới là kẻ đang mong muốn ta chết ngay bây giờ..."

"Wào..đồ ngốc. Bắt lấy ả cường hiếp một trăm lần, một nghìn lần! Tới lúc đó ả

sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời người! Hi hi đúng là ý kiến hay! Wào.."

Từ Kim Thần Long lần thứ hai bay ra khỏi cửa sổ, có điều lần này là trực tiếp rơi phịch xuống đất.

"Giết Lăng Vân thì dễ, nhưng rửa sạch tội danh thì khó, xem ra ta đành phải mạo hiểm một phen..." Thần Nam đã quyết định, tay nắm chặt lấy trường đao.

Đêm nay, nhà trọ nơi Lăng Vân ở bỗng xuất hiện một bóng người giống như âm hồn lượn lơ xung quanh.

Ba ngày sau, Thần Nam giống như một bóng ma lướt trên một con đường lớn ở thành Tội Ác, vô số những mảnh giấy được rải khắp các trục đường chính.

Không lâu sau trong nhà trọ của Lăng Vân cũng xuất hiện một bóng người thấp thoáng, lúc ẩn lúc hiện trong màn đêm, cho dù có là siêu cấp cao thủ cũng khó có thể phát hiện ra được.

Thần Nam đã tới nơi này rất nhiều lần, nếu như là trước đây, hẳn có lẽ đã không thể nào thực hiện được tới mức quỷ không hay thần không biết như vậy. Nhưng từ khi võ công đã đạt tới Tứ giai lĩnh vực thì tất cả đều đã hoàn toàn thay đổi, sau vài ngày âm thầm theo dõi, hẳn đã thuộc lòng mọi bố trí của nơi Lăng Vân ở.

Gió đêm nhẹ thổi, Thần Nam giống như ma quỷ nhẹ nhàng di chuyển trong khu nhà trọ, hẳn phát huy võ công của Tứ giai lĩnh vực tới cảnh giới cao nhất, giấu đi khí tức trong người, giống như đã hòa vào trong không khí, những cao thủ đang ngủ gật ở mấy góc lần lượt ngã xuống hết.

Sau khi giải quyết xong tất cả, Thần Nam bỗng ngừng lại, tám tên canh ở ngoài võ công kém cỏi nên hẳn có thể ra tay một cách thuận lợi, còn mỗi góc ở bên trong đều có tám cao thủ sắp đạt tới giai vị cảnh giới, hẳn không dám tùy tiện tiếp tục. Giống như người thợ săn, lặng lẽ quan sát con mồi, cho tới khi tin chắc rằng không có hiểm họa gì hẳn mới tiến vào.

Lần này, Thần Nam sử dụng mê hương không mùi với bọn vô si Lăng Vân, đây

là thứ thuốc mà hần mua từ hiệu thuốc và đích thân hòa trộn.

Thần Nam lúc này không hề cảm thấy bản thân vô si, vì kẻ thù cũng đã vô si hãm hại hần, hần cũng phải giở thủ đoạn. Chỉ cần có thể đạt được hiệu quả, tất cả các thủ đoạn đều có thể sử dụng.

Chia ra tập kích, hạ gục từng tên. Để tránh phát ra tiếng động, Thần Nam chỉ dùng đúng nửa khắc, khiến cho tám tên canh gác nhẹ nhàng đổ xuống đất, xử lý xong đâu đấy, mặc dù không cần phải giao thủ nhưng cũng tốn của hần không ít tâm sức.

Bóng đêm bao phủ khắp mặt đất, nhà trọ lúc này thật tĩnh lặng.

Đây là một khu vườn yên tĩnh, tối tăm, chỉ có hai người sống, một người là Lăng Vân, người còn lại là một lão cao thủ của Lăng gia. Dựa vào mấy ngày theo dõi, Thần Nam cũng nhận ra được lão ta võ công ít nhất cũng là Tam giai đại thành. Phòng của hai người ở cạnh nhau, nếu như muốn đối phó với Lăng Vân, thì nhất định phải vượt qua được lão ta.

Thần Nam lặng lẽ tiến tới bên ngoài căn phòng của lão, hần khua tay một cái, Tử Kim Thần Long từ trên không trung bay xuống, sau đó chui vào bên trong qua lỗ thông gió.

Cũng trong lúc này, Thần Nam tay cầm trường đao phá tung cánh cửa phòng Lăng Vân, hần khống chế cơ năng tới mức cực điểm, ở vào trạng thái giả chết, giống như một linh hồn bước vào trong phòng.

Sau khi Thần Nam bước tới đầu giường, liền giơ đao chém xuống, 'Phập' một tiếng, máu phụt ra, hần đâm tiếp vào 'Lăng Vân', đồng thời còn dùng đao đóng tất cả các huyệt đạo trên người hần ta.

Thần Nam trong lòng cảm thấy không ổn, người này tuyệt đối không phải Lăng Vân, nếu như đúng là hần ra, tuyệt đối không dễ dàng đối phó đến như vậy. Một Tam giai cao thủ cho dù có ngủ say cũng không thể nào không có chút cảm ứng được.

"Không ngờ! Tên khốn này thận trọng đến như vậy...."

Cũng trong lúc này, căn phòng bên cạnh vang lên giọng nói: "Ai? Hả! Long thần! Trời ơi!! Ta nhìn thấy gì thế này?"

Thần Nam không cần nghĩ ngợi gì, cầm trường đao sáng loáng, phá tan bức vách. 'Bùm' một tiếng, cát bụi mù mịt, chân khí kim sắc hộ thân xung quanh Thần Nam phát ra đập dờn, bao phủ toàn bộ bên ngoài cơ thể. Hắn giơ trường đao, bước vào căn phòng của lão cao thủ ở kế bên, giơ trường đao chém xuống.

Trong bóng đêm, ánh đao giống như một tia chớp lóe lên, trong chớp mắt chiếu sáng khắp gian phòng, lão cao thủ của Lăng gia mặc áo ngủ, râu tóc đầy thuốc mê, tay nắm chặt Tử Kim Thần Long, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"vào...Mau thả Long đại gia của người ra..."

Một đao dũng mãnh của Thần Nam đã làm cho lão ta tỉnh hẳn. Vất Tử Kim Thần Long sang một bên, lão ta nhanh chóng lăn xuống giường, thuốc mê vốn không có tác dụng với lão! Đao khí lấp lánh trong chớp mắt đã phá tan chiếc giường, đồng thời đâm một nhát vào lưng lão, máu tươi phụt ra.

"Á" Lão già kêu lên một tiếng thảm thiết, đồng thời một đạo ánh sáng bùng lên, lão rút trường kiếm ra, sau đó chém về phía sau.

Thần Nam cười nhạt, trường đao lại một lần nữa chém xuống, ánh sáng chói mắt chiếu rọi khắp căn phòng giống như ban ngày.

'Bùm'

Lão già do vội vàng xuất kiếm, kết quả là chỉ trong chớp mắt đã bị đánh bật ra, cả căn phòng vỡ vụn chỉ trong tích tắc.

"Tứ giai cao thủ" Lúc này, Thần Nam giật mình kinh ngạc, lão già này là một cao thủ Tứ giai sơ cấp, có cùng cảnh giới với hắn! Nếu như không phải là hắn đã chuẩn bị trước thì làm sao có thể dễ dàng đánh lão bị trọng thương như vậy.

"Vào... cái lão tiểu tử này đã trúng thuốc mê của ta, không trụ được lâu nữa đâu, nhanh giết hắn ta đi" Tử Kim Thần Long gào lên trong không trung.

Thần Nam giẫm lên đồng gạch ngói, xông lên phía trước.

Đột nhiên, từ căn phòng của Lăng Vân bỗng nhiên xuất hiện một lưỡi kiếm sáng chói mắt, phát ra từ trên bức tường đồ nát, phóng thẳng tới trước ngực hắn.

"Hừ" Thần Nam xoay người, ánh sáng của thanh đao giống như cầu vồng lướt ngang qua.

Ánh sáng của thanh đao mạnh mẽ trong tích tắc đã phá tan cả bức tường, cả căn phòng của Lăng Vân cũng lập tức đổ sập, một mũi huyết tiễn phóng ra, một thuộc hạ của Lăng gia bị Thần Nam chém thành hai đoạn.

Thần Nam không muốn kéo dài thời gian, nhanh chóng xông về phía lão Tứ giai cao thủ, giơ đao chém xuống. Ánh sáng của thanh đao dài chừng ba, bốn trượng vụt sáng lên trong bóng đêm, đao khí vô cùng mạnh mẽ cuộn cuộn trong khắp khu nhà, cả đất trời như rung động.

Sức mạnh giao động kịch liệt, khiến cho những căn phòng ở xung quanh lần lượt đổ xuống, những vách tường giống như băng tuyết tan ra khi gặp phải ánh sáng mặt trời.

Tứ giai cao thủ vẻ mặt trắng bệch, mặc dù thuốc mê không làm ông ta hôn mê nhưng cũng có ảnh hưởng nhất định. Hơn nữa trước khi giao đấu, lão ta đã bị Thần Nam đánh bị thương, lúc này nhìn thấy một đao đầy uy lực của hắn thật khiến lão ta không khỏi biến sắc.

Kiểm khí cuộn cuộn, hai cao thủ Tứ giai giao đấu, xuất hiện sức mạnh phá hủy thiên địa, không chỉ những gian phòng bên cạnh chỉ trong chớp mắt đã bị đổ sập mà cả những viên gạch trên mặt đất kia cũng bị đánh bật lên, cuối cùng đều nát vụn như bột.

"Bùm"

Sau khi ánh sáng của thanh đao và kiếm khí va chạm vào nhau, trên không trung giống như xuất hiện một tiếng sấm vang dội, ánh sáng phát ra rực rỡ giống như mười mặt trời cùng chiếu trên không trung, cả khu nhà giống như đang ở giữa ban ngày.

Thần Nam nhảy lên lùi lại về phía sau mấy bước, Tứ giai cao thủ khi lùi lại sau đã phải chống trường kiếm xuống đất, không ngừng trượt về đằng sau, mặt đất xuất hiện một rãnh rất sâu, những tia lửa bắn ra xung quanh.

Lão Tứ giai cao thủ máu tươi chảy ra ở khóe miệng, vẻ mặt càng nhợt nhạt, mê hương của Tử Kim Thần Long và vết thương mà lúc trước bị đánh lén, khiến cho lần này trong lúc giao thủ lão ta đã thua thiệt nhiều, vết thương càng trở nên nghiêm trọng.

"Thần Nam...người thật...bỉ ối!" Tứ giai cao thủ sau khi đứng vững, nhìn chăm chăm vào Thần Nam.

"Hừ! Đám Lãng gia các người không xứng để nói câu này."

Thần Nam cầm đao chém xuống, ánh sáng chói mắt chiếu sáng khắp màn đêm. Tuy nhiên đúng trong lúc này, dưới mặt đất nơi phòng của Lăng Vân đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng rực rỡ, lao thẳng về phía Thần Nam. Thần Nam kêu lên một tiếng, xoay trường đao, sau đó tấn công vào kiếm khí lấp lánh đang đánh lén mình.

"Bùm"

Mặt đất rung chuyển, trong khu nhà cát bay mù mịt, đá bắn tứ tung, cả mặt đất bị rạch một đường dài chừng một tấc. Lăng Vân từ dưới mặt đất chui lên, tay cầm trường kiếm xông ra, cùng với sự xuất hiện của hắn, lần lượt xuất hiện sáu bóng người, nhanh chóng bao vây lấy Thần Nam.

"Tứ giai cao thủ" Thần Nam nhìn Lăng Vân, mắt phát ra hai đạo hàn quang. Đêm nay quả thật đã đem lại cho hắn nhiều điều bất ngờ. Lão cao thủ nhà Lăng gia mà hắn cho là Tam giai đại thành thì lại là một Tứ giai sơ cấp cao thủ, còn Lăng Vân ở trước mặt không còn nghi ngờ gì nữa cũng vừa mới bắt đầu bước vào Tứ giai

cảnh giới.

Thực lực của Lăng Vân vượt xa so với sự dự liệu của Thần Nam. Khiến cho hắn không biết kế hoạch có thuận lợi thực hiện được hay không. Trong lòng Thần Nam đang thầm tính toán: "Nhất định phải thành công thoát khỏi tình trạng trước mắt, dẫn dụ Mộng Khả Nhi rơi vào trong cục diện hỗn loạn này. Hừ! Nếu như mọi việc không thành, ta sẽ đại khai sát giới, để xem kẻ nào có thể cản được ta?"

Thần Nam tay nắm chặt trường đao, từng bước xông về phía Lăng Vân, toàn thân kim quang lấp lánh, chân khí hộ thể giống như đang bùng lên, cả khu nhà rung chuyển theo từng bước chân của hắn, một luồng áp lực khủng khiếp bao phủ khắp xung quanh, sát khí cuồn cuộn.

Thần Nam giống một Thần ma từ thời xa xưa sống lại, hắn lựa chọn sự cô độc chống lại hai Tứ giai cao thủ, toàn thân phát ra sát khí, bốc lên tận trời cao khiến cho trăng sao đều đột nhiên thất sắc. Đêm nay nhất định phải có một trận huyết chiến xảy ra.

Chương 6: Ma Vương

Lăng Vân cười nhạt nói: "Thần Nam, người thật là cao số! Nếu như người chết ở trong núi, có lẽ sẽ là một chuyện tốt hơn không? Đáng tiếc cuối cùng vẫn để cho người chạy thoát, tuy nhiên, cũng không cần phải vội, người vẫn khó có thể thoát được khỏi cái chết, hơn nữa còn phải chết trong thân bại danh liệt. Ha...ha...ha...".

Sự việc đã đến thế này, Thần Nam cũng không muốn nói nhiều với hắn. Tay cầm trường đao quét mạnh về phía trước, ánh sáng của đao chói lóa, giống như lưỡi hái của tử thần, phát ra tiếng động vô cùng đáng sợ, ẩn hiện một năng lượng cuộn cuộn khủng khiếp. Khu nhà vừa mới tạm yên ổn lại phải hứng chịu từng đợt khí cuồng nộ như biển cả, gạch ngói bay tứ tung, cát bụi mù mịt.

Một đao mạnh khủng khiếp này đã khiến cho Lăng Vân mặt mày biến sắc, hắn ta nhìn về phía lão Tử giai cao thủ hét lên: "Lão quỷ gia! Chúng ta cùng lên, phải nhanh chóng bắt lấy hắn ta, tránh đêm dài lắm mộng"

Tử giai cao thủ vốn đang điều khí, nghe thấy Lăng Vân nói vậy, vội vàng xông lên. Hai người, hai đạo kiếm khí tấn công vào trường đao sáng chói của Thần Nam.

"Bùm"

Cả khu vực giống như đang bị động đất, mặt đất rung chuyển âm âm, dưới chân của ba người xuất hiện một vết nứt lớn, vươn dài mãi ra xa. Ánh sáng chói lòa của thanh đao đối đầu với kiếm khí phát ra một sóng năng lượng khủng khiếp, cả khu nhà bị nổ tan nát, gạch ngói trong tích tắc hóa thành bột, cả khu nhà giống như một sa mạc thu nhỏ, sáu cao thủ đi theo Lăng Vân thì bị đánh bật ra, kẻ nào miệng cũng hộc máu tươi.

"Bùm...bùm... bùm..."

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên không ngớt, tất cả những khách khứa trong

các khu nhà lân cận đều sợ hãi chạy trốn. Ánh sáng của đao và kiếm khí giống như tia chớp vụt sáng lên trong đêm đen, chiếu rọi cả trời đêm. Ba cao thủ đều lấy hết sức bình sinh giao đấu, chẳng màng sinh tử, sử dụng tất cả những tuyệt học của mình tấn công đối thủ.

Trong người Thần Nam, ma công kinh thiên động địa không ngừng lưu chuyển, hóa giải mọi luồng khí công kích dữ dội ở bên ngoài, trường đao trong tay sáng rực giống như cầu vồng, mang theo từng tiếng sấm dậy, ba đại cao thủ lại tiếp tục lao vào nhau.

"Bùm... bùm... bùm..."

Từng dãy nhà không ngừng đổ xuống, ba người đã thay đổi chiến trường đánh giết chuyển sang một khu nhà khác, trận chiến diễn ra vô cùng khốc liệt, nhà đổ, mặt đất tách ra, sát khí ngút trời. Ánh sáng của thanh đao, kiếm khí khiến cho trăng sao trên trời phải thất sắc, cùng với những chuyển động không ngừng của cả ba người, đám cao thủ ở vòng ngoài bị Thần Nam đánh gục, đều đã chết trong lúc hôn mê, chính bởi ảnh hưởng của kiếm khí và trường đao ba người.

Thần Nam một mình chống lại hai Tứ giai cao thủ, mặc dù không chiếm được thế thượng phong, nhưng đối phương cũng tạm thời chẳng thể làm gì được hắn. Tuy nhiên chân khí trong người Thần Nam lại bắt đầu biến động, đương nhiên dưới áp lực lớn của hai Tứ giai cao thủ, huyền công lại bắt đầu nghịch chuyển.

Thần Nam gạt mình kinh hãi, cùng với sự tăng tiến của công lực, điều mà hắn không mong muốn xảy ra nhất, chính là việc huyền công bị nghịch chuyển. Trước đây, khi còn ở Tam giai cảnh giới, Thần Nam phát hiện ra rằng, cứ mỗi lần huyền công nghịch chuyển thì chân khí màu đen trong người hắn lại càng lớn mạnh hơn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tới một lúc nào đó, có lẽ chân khí trong người hắn sẽ hoàn toàn bị biến chất, hóa thành chân khí nghịch chuyển màu đen, tới lúc đó chỉ sợ rằng huyền công sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể đảo ngược lại được. Kim sắc chân khí e rằng cũng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cơ thể hắn.

Thần Chiến đối với việc nghiên cứu võ học có lý luận sâu sắc, cộng với võ công cái thể cũng đã không ít lần nhắc nhở Thần Nam không được nghịch chuyển huyền

công, điều đó nhất định phải có đạo lý của nó. Nếu như có sự lựa chọn, Thần Nam đương nhiên cũng không muốn phải nghịch chuyển huyền công, nhưng từ sau lần đầu bị ép phải nghịch chuyển, chân khí trong người hắn có lúc đã không chịu theo sự khống chế của hắn, tự động nghịch chuyển.

"Á" Thần Nam ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng, chân khí trong người hắn đã bị sức mạnh của hai cao thủ kích thích tới hoàn toàn không thể khống chế được nữa, cuối cùng phải nghịch chuyển phương hướng. Chân khí Kim sắc sáng chói trong chớp mắt đã biến thành một màu đen như mực, tiếp theo đó là phát ra những dao động đen kịt vô cùng đáng sợ.

Mặc dù trong bóng đêm, nhưng Hắc khí vẫn phát ra ánh sáng, giống như những bóng ma xuất hiện xung quanh Thần Nam. Chân khí màu đen cuộn cuộn, còn mạnh hơn rất nhiều so với chân khí Kim sắc trước đó.

Lăng Vân và lão cao thủ Tứ giai sợ hãi nhìn Thần Nam, bọn chúng không biết trên người hắn rốt cuộc đã xảy ra sự thay đổi gì. Nhưng có một điều chúng có thể khẳng định, đó là Thần Nam ở trước mặt lúc này đây, đáng sợ hơn rất nhiều, sức mạnh của hắn cuồng bạo dao động, khiến cho chúng cảm thấy vô cùng bất an.

Thần Nam mặc dù không muốn nghịch chuyển huyền công, nhưng cũng chẳng thể thay đổi được gì. Sau khi nghịch chuyển, hai mắt hắn phát ra hai đạo ô quang, trong lòng bỗng xuất hiện sát khí. Nhìn kẻ thù ở trước mặt, trường đao trong tay phát ra ánh sáng càng đáng sợ hơn.

"Bùm"

Thần Nam thét lên một tiếng, múa đao vun vút, trường đao với sức mạnh khủng khiếp chém về phía hai cao thủ. Ánh sáng đen dài chừng bốn trượng như nổi lên với địa ngục U minh. Đi cùng theo ngọn đao này là tiếng vọng như của ma quỷ vang lên, khiến cho những người nghe thấy đều sợ dựng tóc gáy.

Ảo giác ư? Tưởng tượng ư?

Lúc này đây, Lăng Vân và Lưu quân gia đã không còn có thể phân biệt được rõ

đòn tấn công của Thần Nam, bọn chúng chỉ có thể hét lên một tiếng, dồn sức chống lại một đao của hắn.

Tiếng nổ vang vọng khắp thiên địa, những tia sét đen kịt vụt bắn trên bầu trời, đã làm kinh động tới vô số những kẻ tu luyện trong thành Tội Ác, rất nhiều người đã nhanh chóng chạy tới phía này.

"Hừ" Ngọn lửa ma bao bọc bên ngoài Thần Nam càng trở nên đen kịt, giống như một tấm ma giáp khóa trên người hắn. Trường đao trong tay Thần Nam nhanh như chớp bổ xuống, hết đao này tới đao khác, chém về phía Lăng Vân và Lưu quán gia.

Một tiếng sấm vang rền, chiếu sáng khắp không gian, âm thanh vang động khắp thành Tội Ác, Lăng Vân và Lưu quán gia bị Thần Nam đánh tới phải lùi lại năm bước.

Thần Nam cũng không tha cho chúng, cứ thế xông thẳng lên, cứ mỗi một bước đi lên là chém một đao, lấy sức một mình chống lại hai Tứ giai cao thủ.

"Bùm... bùm... bùm..."

Sau tiếng nổ, Lăng Vân vẻ mặt tái nhợt, còn Lưu quán gia thì không ngừng thổ huyết, cuối cùng không thể chịu đựng được nữa mà há miệng phun ra máu tươi, vết thương càng thêm chồng chất. Lão ta rõ ràng không thể tiếp tục cầm cự được nữa.

"Hừm! Lăng Vân, người chết đi" Thần Nam bước lên một bước, trường đao trong tay lúc này giống như Ma đao, trông như một mặt trời đen chiếu sáng ở trước vai Thần Nam, ánh sáng chói lòa khiến cho người ta không thể nào mà nhìn thẳng vào được.

Sức mạnh cuộn cuộn trong không gian, một đòn mạnh nhất cuối cùng cũng được xuất ra, Lăng Vân và Lưu quán gia giật mình kinh hãi, đành phải cố gắng kháng cự.

"Bùm"

Lại thêm một tiếng nổ vang trời, trong ánh sáng chói lòa đó, Lăng Vân bị trúng đòn lùi lại mười mấy bước, còn Lưu quán gia thì ngày càng yếu ớt, liên tục thổ huyết, lão đảo bấn về phía sau. Lão ta vốn đã bị thương nhưng vẫn cố gắng chế trụ xông vào hợp lực với Lăng Vân, giờ lại bị trúng thêm một đòn, đã khiến cho nội thương ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Lăng Vân và Lưu quán gia không thể ngờ tới rằng Thần Nam lại có thể mạnh tới mức này. Không những có thể một mình chống lại hai người bọn chúng mà lại còn chiếm được thể thượng phong. Nếu như không phải là hai người bọn chúng liên thủ lại thì đã sớm chiến bại rồi.

Sáu cao thủ đứng ngoài quan sát, khi thấy Lưu quán gia một lần nữa lại bị thương, vội vàng xông vào trận, kêu lên: "Sư phụ..."

Bọn chúng chen vào giữa Thần Nam và bọn Lưu quán gia, Lăng Vân.

Thần Nam thét lớn: "Cần ta thì phải chết"

Hắn giơ trường đao xông về phía trước, Lăng Vân nhanh chóng lùi lại. Y đã nghe thấy những âm thanh từ xa vang tới, đoán biết được rằng có nhiều tu luyện giả sắp tới đây, vì thế y vốn không cần phải liều mạng nữa.

Thần Nam đương nhiên cũng biết có cao thủ đang tới, nhưng hắn không hề dừng lại, tiếp tục thực hiện "kế hoạch đại chiến". Ánh sáng lấp lánh trong tích tắc chém vào ngực của một cao thủ, kẻ đó lập tức chết ngay tại trận.

Năm kẻ còn lại chặn ở giữa Thần Nam và Lưu quán gia, khi nhìn thấy những bóng người thấp thoáng ở phía xa, đang tiến lại phía này, bọn chúng vội hét lớn: "Ác ma Thần Nam ở đây, hắn ta đã về thành Tội Ác rồi, mau mau giết hắn".

"Hừ" Thần Nam nhếch mép cười nhạt, ô quang trong mắt càng khiến cho người ta khiếp sợ. Hắn bước nhanh về phía trước, vung trường đao lên, năm cao thủ ở trước mặt hắn giống như cỏ dại không thể chống nổi một đòn. Trường đao vung lên trong chớp mắt đã phá tan thanh kiếm trong tay một người. "Phập" đầu kẻ đó bị chém văng đi, máu tươi phun ra, trong không gian, một mùi máu tanh từ từ bốc lên.

Lúc này, Thần Nam như hóa thân thành một ma vương khát máu, trường đao cứ liên tục vung lên, một đao chém tan ba thanh trường kiếm, xuyên thẳng vào lưng, bốn mảnh thi thể liền rơi xuống mặt đất, máu tuôn ra như suối.

Hai cao thủ còn lại đã sợ vỡ tim, rất muốn chạy trốn nhưng chính trong lúc chúng vừa nhấc chân lên thì đã bị trường đao của Thần Nam đâm xuyên qua ngực, bị xiên vào cùng nhau.

Thần Nam cười nhạt, tung hai tên đó về phía Lăng Vân, sau đó nhanh chóng tiến về phía Lưu quán gia.

"Bọn Lăng gia vô xi các ngươi, bây giờ có thể chết hết được rồi" Trường đao của Thần Nam chém xuống, ánh sáng soi rọi cả khuôn mặt tái nhợt của Lưu quán gia, sức mạnh cuộn cuộn tuôn trào khiến cho đất trời như rung chuyển.

Đúng trong lúc này, những bóng người ở phía xa cũng xông tới cách đó chừng mười trượng, có người thét lên: "Ác ma Thần Nam dừng tay lại"

"Dừng cái con mẹ nhà ngươi!" Thần Nam thét lên một tiếng, sức mạnh của trường đao trong tay thể hiện rõ quyết tâm của hắn, nếu như không thể giết được Lưu quán gia thì sẽ không ngừng lại.

Lăng Vân mặt mày hoàn toàn biến sắc, trường kiếm nhanh chóng phóng ra. Nếu như Lưu quán gia, một siêu cấp cao thủ bị giết, thế lực của Lăng gia tại thành Tội Ác sẽ hoàn toàn bị tan rã, chỉ còn lại có một mình hắn ta. Vì thế Lăng Vân không thể để cho cao thủ chủ chốt này chết được.

'Bùm' một tiếng, ba đại cao thủ đều lùi lại. Thần Nam cười nhạt, Lăng Vân sắc mặt tái nhợt, Lưu quán gia lại tiếp tục phun ra máu, cuối cùng chao đảo ngã ra mặt đất.

Lúc này những tu luyện giả cũng chạy tới gần Thần Nam, thi nhau chửi rủa hắn.

Thần Nam cười nhạt nói: "Thật là một đám ngu ngốc, ta nghĩ rằng lúc các

người chạy tới đây chắc cũng đã phát hiện ra những mảnh giấy ở trên đường. Những chuyện xảy ra ở vùng đất chết ta đã viết vô cùng rõ ràng, nhưng các người lại cứ tin những lời nói một phía của tên vô sỉ nhà họ Lăng này, lại muốn giết ta 'thay trời hành đạo'."

"Hừm! Tên ác ma đừng có giáo biện"

"Tên khốn nạn vô sỉ sát hại một cách tàn bạo những người bạn của mình bây giờ đang muốn đổi trắng thay đen, hãm hại Lăng anh hùng, thật là vô sỉ mà"

"Chúng ta cùng xông lên giết hắn, báo thù cho bảy anh hùng đã chết"

Thần Nam quả thật đã nổi nóng, thân rơi vào vùng đất chết, bảy người không thoát được gọi là bảy anh hùng, hắn cũng chẳng có gì để nói, những người này đáng được gọi như thế. Thế nhưng Lăng Vân, một kẻ tiểu nhân vô sỉ bỉ ổi bỏ rơi đồng bạn của mình, vậy mà cũng được gọi một cách kính trọng như vậy, Thần Nam đương nhiên không thể nào có thể chấp nhận được.

Tuy nhiên Thần Nam cũng để ý thấy dường như cũng có một số người đang giữ thái độ trầm mặc, hình như đang suy nghĩ về những lời được viết trên mảnh giấy mà họ nhặt được ở trên đường, liệu có thật hay không?

Thần Nam trong lòng vui mừng, hắn không hề hi vọng mọi người tin lời chàng nói, nhưng chỉ cần có thể làm giao động của họ là được rồi. Chỉ cần khiến cho những người trong thành Tội Ác bàn tán, bắt đầu nghi ngờ chân tướng thì có thể coi như những tờ giấy mà hắn tung ra đã có tác dụng.

"Hi" Thần Nam cười nhạt, thét lớn: "Sự thật ta đã viết rất rõ ràng, nhưng các người căn bản không tin ta, ta chẳng còn điều gì để nói với các người. Bây giờ ta phải đi, nếu như còn ngăn cản ta, đừng trách ta không nương tay"

Thần Nam quay đầu nói với Lăng Vân: "Tiểu nhân vô sỉ, tạm thời để cho người sống thêm mấy ngày. Sau này ta nhất định sẽ lấy mạng của người, trả thù cho bảy người bạn đã mất"

Thần Nam cầm lấy trường đao xông ra ngoài, vô số kẻ tu luyện gầm thét, lao lên cản đường của hắn. Phía xa, lại thấp thoáng những bóng người cầm theo đuốc xông tới, thành tội ác giờ đây là một màn hỗn loạn.

"Hừm! Ta đã nói 'cản ta thì phải chết!'"

Thần Nam không hề nường tay, trường đao vung lên, một luồng sáng xuất hiện, giống như cầu vồng bắc trên không, đao khí mạnh mẽ cuộn cuộn, rất nhiều kẻ ở đó vẫn còn chưa bị ánh đao quét qua nhưng đã bị sóng dao động đó hất tung.

Một đao mạnh mẽ không ai có thể ngăn cản được, hơn nữa ánh đao lấp loá đáng sợ càng khiến cho người ta kinh hãi. Tuyệt đại đa số đều lùi lại, những kẻ không lùi lại, giơ đao, kiếm lên cản, nhưng những người này làm sao có thể so sánh với Thần Nam khi đã đạt tới Tứ giai cảnh giới được chứ?

Vô số đao kiếm không ngừng rơi xuống đất, ánh đao giống như thần quang lướt qua đỉnh đầu hết kẻ này tới kẻ khác, đầu người lảo đảo. Từng cơn sóng máu vụt lên trời, mười mấy thi thể không đầu đổ xuống đất, hơi máu bao phủ khắp bầu trời cả khu nhà.

"Ngu xuẩn, ta đã nói Lăng Vân là kẻ bỉ ổi vô sỉ. Các người có não không vậy, tất cả đều là những lời nói một phía của hắn ta" trường kiếm trong tay Thần Nam hướng lên trời, hắn thét lên: "Kẻ nào dám cản ta".

Lúc này ở đây đã tập trung hơn một trăm người tu luyện, nhưng bọn họ chỉ đứng im phăng phắc, không một ai dám trả lời. Thần Nam cười nhạt, quay đầu nhìn Lăng Vân sau đó nhanh chóng rời đi.

'Một người uy chấn trăm người', lúc Thần Nam bỏ đi, tuyệt không có ai dám ngăn cản.

Một lúc sau mới có người thét lên: "Đuổi theo! Chúng ta không làm gì được hắn, nhưng nhất định có người có thể chế ngự hắn, bây giờ tin tức đã được truyền đi, sẽ có vô số những cao thủ hùng mạnh tới đây để bắt hắn"

Thần Nam sau khi xông ra khỏi một trăm trượng, nhanh chóng lao vào một ngõ nhỏ, sau đó vẩy tay lên bầu trời, Tử Kim Thần Long vụt lao xuống, chở hần lao vào bầu trời đêm mất dạng.

Thần Nam từ trên không trung nhìn xuống những bóng người thấp thoáng trên mặt đất, về mặt bình tĩnh.

"Wào..tiểu tử, càng ngày càng to chuyện rồi, hành động đêm nay khó mà tiếp tục được nữa. Chúng ta mau rời khỏi đi thôi!"

"Không, mặc dù xảy ra nhiều điều không thể ngờ tới, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới kế hoạch của ta. Trò hay mới chỉ bắt đầu, đêm nay ta nhất định phải 'chết', nếu không thì khó mà dẫn dụ được Mộng Khả Nhi. Nếu ả không xuất hiện, thì ai có thể rửa sạch tội danh cho ta chứ? Hừm! Sau này còn phải xem đại chiến của ả và Lăng Vân nữa. Hắc...hắc...hắc..."

"Wào..thì ra là như thế. Sao không sớm nói cho ta biết, bây giờ chúng ta làm gì đây?"

"Đại chiến! Khiến cho thành Tội Ác loạn tới cực điểm. Nói đơn giản hơn là đi 'giết người'"

"Wào.. ta thích lắm!"

Đây sẽ là một đêm đổ máu.

Chương 7: Đại Sát Tứ Phương

Lúc này nơi Lăng Vân đã có rất nhiều người tụ tập lại bàn tán xôn xao. Đường nhiên vấn đề được đem ra bàn luận đều xoay quanh ác ma Thần Nam, đại đa số mọi người đều đang nguyên rủa hấn. Tuy nhiên cũng có không ít người thì âm thầm bàn tán về nội dung của những mảnh giấy nhật được trong thành.

Trời đã về khuya, tuy không phải tất cả mọi người đều phát hiện ra được những mảnh giấy này, nhưng cũng có thể đoán rằng, đến khi trời sáng, tin tức ác ma Thần Nam trở về và nội dung của những mảnh giấy kia sẽ truyền đi khắp thành Tội Ác.

Ác ma Thần Nam dám 'bôi nhọ' anh hùng Lăng Vân cùng những thủ đoạn giết chết hai mươi mấy thủ hạ của Lăng gia đã khiến cho biết bao thanh niên nhiệt huyết cảm phẫn. Đám người này khi được biết còn có mười người trong giới tu luyện đuổi tới ngăn cản ác ma cũng bị giết chết. Điều đó đã khiến cho mọi người đều phẫn nộ tới cực điểm.

Rất nhiều người trong giới tu luyện gào thét không ngừng, nhất định đòi báo thù cho những người đã chết. Bọn họ đã đề nghị tiến hành vây bắt tập thể, đồng thời cho mời những cao thủ thật sự ra tay, suốt đêm đuổi bắt Thần Nam trong thành Tội Ác.

Lúc này khi mọi người vô cùng phẫn nộ, giới tu luyện đã tự động đi thông báo cho những cao thủ khác. Nhưng thực ra, trận quyết đấu kịch liệt đó đã kinh động tới quá nửa giới tu luyện trong thành, vô số cao thủ đã cảm nhận được những biến động vừa xảy ra, đang ở khắp các phía dồn về truy đuổi Thần Nam.

Một canh giờ sau, trên tất cả các đường phố của thành Tội Ác đều nhìn thấy bóng dáng của những tu luyện giả, đêm nay quả thật là một đêm không ngủ.

Thần Nam nhờ vào Tử Kim Thần Long, không ngừng thay đổi vị trí trên cao,

lạnh lùng quan sát tất cả mọi động tĩnh ở bên dưới. Hắn nhìn thấy một số thành viên của dong binh công hội đang truy lùng hắc khấp thành Tội Ác, hơn nữa Thần Nam còn nhìn thấy rất nhiều những sát thủ bị mặt đang âm thầm mai phục ở các góc ngách.

Thần Nam cười nhạt, đám người này vì số tiền thưởng lớn đó đã muốn nhân cơ hội này để bắt hắn, càng khiến cho hắn vô cùng tức giận.

Tuy nhiên cũng có những tu luyện giả tay cầm mảnh giấy mà hắn đã rải trầm tư suy nghĩ, đây quả thật là điều khiến cho Thần Nam cảm thấy vui mừng. Nhưng cũng có một nửa đều đang lòng sục, tìm kiếm muốn bắt lấy Thần Nam, những kẻ đó toàn là một bọn giả nhân giả nghĩa, tham lam, lúc nào cũng rêu rao cho rằng hắn là một ác ma độc ác.

Từ Kim Thần Long đưa Thần Nam lượn một vòng trên thành Tội Ác, sau đó lại trở về nơi ở của Lăng Vân. Thần Nam phát hiện ra Lăng Vân và Lưu quân gia vẫn chưa rời đi, bọn chúng vẫn ngồi trên mặt đất tan hoang sau trận chiến.

Lăng Vân lặng lẽ không hề nói gì, nét mặt khó đoán, đây rõ ràng là một kẻ rất đáng sợ, có tư chất kiêu hùng, thêm nữa lại vô cùng âm hiểm.

Lưu quân gia bị nội thương nghiêm trọng, đang im lặng điều khí phục hồi lại lục phủ ngũ tạng đã bị tổn thương.

Mắt Thần Nam phát ra hai đạo ô quang, lạnh lùng nhìn bọn chúng, sau đó nắm chặt lấy cán đao. Lúc này tuy thành Tội Ác rất là huyền ảo, nhưng tại nơi đây lại thật yên tĩnh, có lẽ những tu luyện giả đã tận mắt nhìn thấy Thần Nam trốn khỏi đây, vì vậy đã bỏ qua không tìm kiếm ở nơi này.

Đến khi Lăng Vân chấp tay sau lưng, bước tới bên đông đồ nát, Thần Nam mới mệnh lệnh cho Từ Kim Thần Long triển khai hành động. Từ Kim Thần Long chở Thần Nam, nhẹ nhàng hạ xuống cách đỉnh đầu Lưu quân gia chừng mười trượng, tám trượng, bảy trượng...

Khi chỉ còn cách Lưu quân gia sáu trượng, Thần Nam buông tay, nhẹ nhàng rời

khỏi Tử Kim Thần Long, từ trên không trung nhảy xuống, hai tay nắm chặt cán đao, nhắm thẳng vào đỉnh đầu của Lưu quân gia.

Lăng Vân tuy đứng ở xa nhưng lúc này cũng nhận thấy một dao động dị thường, vội vàng thét lên:

"Không xong rồi, Lưu quân gia cẩn thận..."

Lưu quân gia đang trị thương vào hồi quan trọng đột nhiên trong lòng xuất hiện cảm giác không hay, nghe thấy lời cảnh báo của Lăng Vân, lão cũng cảm nhận được nguy hiểm ở trên không trung nhưng lúc này đã muộn rồi. Lão vừa mới không chế lưu chuyển của chân khí trong người, lập tức đã bị một lưỡi đao từ trên không đâm mạnh xuống.

"Á" Lưu quân gia kêu thất thanh, ánh sáng lóe lên, đâm xuyên vào đỉnh đầu, xuyên qua vai. Thần Nam vận toàn lực, trường đao từ đỉnh đầu Lưu quân gia đâm tới tận phủ tạng.

Lăng Vân thét lên một tiếng, cầm lấy trường đao chạy tới, nhưng tất cả đã quá trễ. Thần Nam từ trên không nhảy xuống, nhắc thi thể Lưu quân gia lên, máu đỏ tươi và não phọt ra theo thanh đao, hắn ném mạnh cái xác về phía Lăng Vân.

"Hừ! Lăng Vân, nợ máu phải trả bằng máu, ta cần phải rửa hận cho những người bạn của ta. Đêm nay có người thì không có ta, có ta thì không có người" Thần Nam cười gằn.

Khi sắp sửa xông tới phía Thần Nam, đột nhiên Lăng Vân bình tĩnh lại, thét lớn: "Ác ma Thần Nam ở đây..." sau đó hắn cười nhạt, cầm đao nhìn Thần Nam, không tiến lên nửa bước.

Thần Nam trong lòng cười thầm, để triển khai kế hoạch, bây giờ tuy hắn không muốn quyết đấu sinh tử với Lăng Vân, nhưng cũng không thể nào không tỏ ra liều chết, bắc đẩu dĩ hắc đàn hình phải xông lên phía trước.

Đúng lúc này, trên khắp các trục đường chính của thành Tội Ác đều xuất hiện

bóng dáng của những người trong giới tu luyện. Vô số người đều đang đổ xô tìm kiếm Thần Nam, khi Lăng Vân vừa dứt lời, những cao thủ ở gần đó lập tức xông tới. Sau đó tin tức dần dần được truyền ra, càng ngày càng có nhiều người xông về phía này.

Thần Nam đứng mãnh vô cùng, đến khi đám đông xông tới, hắn đã dồn Lăng Vân lùi mười mấy bước.

"Giết! Chúng ta cùng xông lên, giết chết tên ác ma" những người trong giới tu luyện gào thét.

Đa số đám người này đều là thành viên của những dong binh đoàn nhỏ, chúng liều mạng như vậy không ngoài mục đích giành lấy phần thưởng lớn kia. Thần Nam chẳng hề sợ hãi, chỉ cười nhạt, sau đó xông nhanh về đám người đó, bọn chúng căn bản không thể làm gì nổi hắn.

Thần Nam giống như hổ xông vào bầy dê, chém giết dọc đường đi. Vô số đầu người lăn lóc trên mặt đất, máu chảy lênh láng, mùi tanh tươi trên mặt đất không ngừng bốc lên.

Sau khi Thần Nam xông ra ngoài, đã có vô số người ngã ra trên vũng máu, những kẻ bị thương nhiều không kể xiết.

Thần Nam xông ra đường lớn, dĩ nhiên là hắn cũng đã chọn mục đích để hạ thủ, phạm là những sát thủ áo đen ẩn nấp trong bóng tối đều là đối tượng để hắn thi triển sát đao. Đương nhiên đối với những kẻ có dã tâm muốn bắt hắn để lãnh thưởng cũng phải chung số phận với đám sát thủ đó.

Còn đối với những tu luyện giả bình thường, Thần Nam không hề hạ thủ, bọn họ chỉ là những kẻ mù mắt không phân biệt được chân tướng. Đối với những kẻ này, Thần Nam có thể né được thì né, để tránh gây thêm phiền phức, nhưng với những kẻ không thể tránh được thì hắn không hề nương tay, đánh trọng thương tất cả những kẻ đang bao vây, khiến cho bọn chúng đều mất đi khả năng chiến đấu. Trong tình huống nguy hiểm này, Thần Nam càng trở nên lạnh lùng bởi vì hắn rõ hơn ai hết "nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân".

Đây quả thật là một đêm đẫm máu, vô số người đã ngã xuống, những tổ chức sát thủ đêm nay đã bị tổn thất vô cùng nặng nề, vô số sát thủ đã phải bỏ mạng.

Thành Tội Ác ngoạ hổ tàng long, cao thủ vô số, tuy nhiên những cao thủ thật sự tuyệt đối không tham gia vào vụ vây giết này. Thần Nam dựa vào linh giác nhạy bén, dĩ nhiên nhận thấy được rằng hãn chưa hề giao đấu với những cao thủ có thực lực nào, từ đầu tới cuối đều chỉ cần có một đòn là có thể đẩy lùi được cả đám người.

Khi Thần Nam xông ra phía Đông thành Tội Ác, một người đàn ông trung niên mặt mày hung hãn dẫn theo một đám người chặn đường đi của chàng, người đàn ông trung niên hét lớn: "Đứng lại! Ta là Chiến lang dong binh phó đoàn trưởng đây, ác ma Thần Nam hãy để mạng lại"

Thần Nam đứng suy nghĩ một lát, người này võ công lợi hại vô cùng, tuy chưa thể sánh với hãn nhưng cũng đã đạt tới Tam giai cảnh giới. Chiến lang dong binh đoàn có lẽ là một tổ chức dong binh lớn, nếu không thì phó đoàn trưởng không thể nào có thực lực mạnh tới như vậy. Tuy vậy hãn vẫn cười nhạt nói: "Người thật là ngu ngốc, muốn ta để mạng lại ư! Thật không biết lượng sức "

Tối nay, Thần Nam đã giết vô số người, tới lúc này hãn căn bản không muốn nói thêm điều gì nữa. Thần Nam cầm trường đao lao thẳng tới, thanh đao lóe sáng khiến cho tên Phó đoàn trưởng mặt mày biến sắc, những y văn liều mạng chống trả lại.

"Bùm"

Một tiếng nổ vang trời, tên đó bị đánh bay ra xa, cách đó khoảng bốn trượng, mới lao đảo rơi xuống đất. Thực lực của Tam giai cao thủ và Tứ giai cao thủ cách biệt không phải là nhỏ, cao thấp ngay lập tức có thể thấy rõ.

Thần Nam giống như một tia sét lao tới, tên Phó đoàn trưởng vừa mới đứng vững, lại lần nữa bị một đao đánh tung ra, khiến y thổ huyết trên không, vết thương vô cùng nghiêm trọng. Khi y sắp sửa rơi xuống đất, Thần Nam lại xông lên, nếu như bị thêm một đòn nữa, y nhất định sẽ bị tan xương nát thịt.

Tuy nhiên, đúng trong lúc này, Thần Nam lại có chút do dự, nếu như bây giờ giết tên này, thì trong tương lai sẽ bị phiền phức không nhỏ. Hắn thu lại trường đao, chuyển thành đánh nhẹ một cái, khiến cho tên đó bay ra xa, sau đó hắn lại nhanh chóng xông ra khỏi vòng vây của Chiến lang dong binh đoàn.

Một đêm thật điên cuồng, trong thành Tội Ác tiếng gào thét vang trời.

Thần Nam từ thành Đông giết tới thành Nam, lại từ thành Nam đánh tới thành Tây, trong thành tiếng hò hét chém giết vang trời. Tuy nhiên cuối cùng hắn lại bị một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi chặn đường, đây rõ ràng là một cao thủ có thực lực hùng mạnh, một luồng áp lực khủng khiếp cuộn cuộn trên toàn bộ con phố. Những kẻ tu luyện khác đều nấp ở phía xa, dường như khó có thể chịu đựng được áp lực nặng nề đó.

"Tứ giai cao thủ"

Thần Nam giật mình, hắn trước giờ vẫn tránh giao chiến với những cao thủ như thế này, nhưng lần này cuối cùng hắn cũng vẫn đụng phải, e rằng bây giờ sẽ không thể nào dễ dàng một đòn có thể đẩy lùi được như trước nữa.

Thần Nam bước nhanh về phía trước, mỗi bước đi đều nặng tựa vạn tấn, cả con đường như rung chuyển, một rãnh nứt lớn xuất hiện dưới chân hắn, lan dần về phía trước.

Thần Nam tăng thêm áp lực tiến về phía trước, lao vào lực trường mạnh mẽ mà người trung niên kia phát ra, khiến cho cả con đường cuộn cuộn dao động sóng năng lượng, cả không gian như đang rung chuyển.

Người trung niên vẫn không hề nhúc nhích, Thần Nam bước chậm lại, vẻ mặt lộ ra nét nghi hoặc, đây rõ ràng là một đối thủ đáng gờm, võ công có lẽ đã đạt tới cảnh giới Tứ giai trung cấp.

Thần Nam cảm thấy luồng áp lực càng ngày càng lớn, mỗi bước hắn tiến lên, trong không gian đều xuất hiện một tiếng sấm khinh hoàng. Đó là kết quả của khí kình giữa hai người đang va chạm kịch liệt với nhau, khiến cho những người đứng

theo dõi, hai tai đều chấn động âm âm.

Sau khi Thần Nam bước tới, chỉ còn cách người trung niên chừng năm sáu trượng, vết nứt nơi hai chân hần giảm lên đã biến thành hàng loạt những rãnh sâu đan chéo trên con đường.

"Bùm "

Khi Thần Nam đứng cách người trung niên đó bốn trượng, sau một tiếng nổ dậy đất vang lên, giữa hai người phát ra một cơn bão năng lượng mãnh liệt.

"Bùm"

Trên mặt đường xuất hiện một cái hố to, sâu chừng hơn một trượng, đồng thời không ít những cửa hàng hai bên đường bị đổ sập xuống trong trận giao chiến, những tiếng nổ âm âm không ngừng vang lên.

Cả không gian như rung động, những tu luyện giả đứng quan sát ở phía xa bị một luồng sức mạnh vô hình hất ra, cả đám người sợ hãi nhanh chóng lùi lại phía sau.

Năng lượng cuộn cuộn tuôn trào, rất lâu sau mới dần dần trở lại bình thường

"Giết" Thần Nam khẽ kêu lên chữ giết, sử dụng Thần Hư Bộ, cơ thể trong chớp mắt đã hóa thành một tia chớp, ánh đao màu đen dài chừng bốn trượng phát ra ánh sáng mạnh chói lòa, với sức mạnh hủy thiên diệt địa chém về phía người trung niên.

Người trung niên nét mặt không hề thay đổi, đối diện với một đao hung ác như thế, ông ta đâm ra một quyền mạnh mẽ mang theo một trận cuồng phong mãnh liệt, đón lấy ánh đao. Tất cả những ngôi nhà ở hai bên đều bị thổi vang lên âm âm, đá lát trên mặt đường đều bị hất tung bay lên không trung, cuối cùng bị vỡ vụn trong quyền phong.

"Bùm"

Một luồng ánh sáng chói mắt lao thẳng lên trên không trung, cả không gian lập

tức sáng bừng lên. Sóng năng lượng cuộn cuộn chấn động kịch liệt trong không gian, những dãy nhà hai bên đường cùng mặt đường trong chớp mắt hóa thành cát bụi.

Người trung niên và Thần Nam đều đồng thời thổ huyết, hai người nhìn nhau, Thần Nam không hề dừng lại, nhanh chóng xông qua, người trung niên cũng không hề ngăn cản, chỉ nói khẽ: "Muốn rửa sạch tội danh, cần phải có chứng cứ mới được".

"Thành Tội Ác quả nhiên là ngọa hổ tàng long" Thần Nam khẽ thở dài. Chỉ trong chớp mắt lao ra khỏi vòng vây của những kẻ tu luyện.

Cả khu vực này trở nên huyên náo, những cư dân trong thành đều hoang mang lo sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì, bởi vì từ trước tới giờ thành Tội Ác chưa từng náo loạn như ngày hôm nay.

Đêm nay, Thần Nam từ Đông giết tới Nam, từ Nam đánh tới Tây, từ Tây xông tới Bắc, từ Bắc chạy tới quảng trường ở giữa thành phố. Cả thành Tội Ác náo loạn, sôi sục hẳn lên.

Thần Nam giết chết một sát thủ bịt mặt, ở trong một góc khuất tối tăm liền đổi quần áo cho y. Sau khi hẩn che mặt lại, cẩn thận nhìn một lúc, phát hiện thấy người chết có dáng dấp khá giống mình.

Thần Nam vất trường đao xuống, sau đó nhặt thanh kiếm nhỏ sắc của sát thủ lên, đâm một nhát vào sau lưng hẩn, tạo ra cảnh chết giả, tất cả sau khi đã được sắp xếp ổn thỏa, hẩn cúi người xuống, giả vờ như xác chết 'không cẩn thận' bị một người tu luyện phát hiện ra.

"Xác của ai thế này"

"Suyt! Nói nhỏ thôi, người đã nhìn thấy rồi, nhanh chóng yểm hộ cho ta rời khỏi đây, chúng ta ngày mai đi lĩnh thưởng, đừng để cho người khác biết"

"A, là Thần Nam"

"Suyt, đó là phần thưởng mười mấy vạn đồng vàng đó"

Vài bóng người ở cách đó không xa nghe thấy tiếng 'Thần Nam', liền nhanh chóng xông lên, đồng thời còn gọi thêm đồng bọn ở phía xa tới tranh giành....

Đám người đó có lẽ nghĩ rằng sau một thời gian chém giết, Thần Nam cuối cùng đã bị trọng thương, vì vậy những người bao vây giết Thần Nam để lĩnh thưởng vẫn không hề bỏ cuộc. Lúc này nghe thấy Thần Nam đã không thể chống cự nổi, để cho kẻ khác tóm được, tất cả mọi người đều xông về phía trước.

Thần Nam đưa mắt nhìn trộm, thấy vô số những tên sát thủ và những tổ chức dong binh đang xông về phía hắn. Trong lòng hắn vô cùng vui mừng, nhưng lại cố ý làm ra vẻ hoảng loạn, vội vàng kéo xác 'Thần Nam' bỏ chạy. Tuy nhiên chỉ trong chớp mắt đã bị đám người đó vây chặt.

Cuối cùng đám người giống như một bầy ong lao tới bắt đầu giành giật xác 'Thần Nam'. Thần Nam khẽ cười thâm, trong hỗn loạn hắn đã đánh nát phần đầu của cái xác đang úp mặt xuống đất, sau đó rút trường kiếm chém vào cái xác, cướp được một cánh tay rồi bỏ chạy.

"Không được cướp, đây là của ta...."

"Cái chân này là của ta..."

Chỉ vì phần thưởng mười mấy vạn đồng vàng, tất cả mọi người đều trở nên điên cuồng, mặt tàn bạo nhất tham lam nhất của nhân tính trong lúc này đã bộc lộ ra hết. Đám đông đều ra tay tranh giành cái xác, chỉ trong tích tắc, 'Thần Nam' đã bị xé thành nhiều mảnh nhỏ.

Trong một góc khuất, Thần Nam vất thanh kiếm đi, bay lên không cùng Tử Kim Thần Long.

"Wào....Đêm nay thật là phấn khích quá, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?"

"Rời khỏi thành tránh đi vài ngày. Hy vọng 'món mồi' to lớn này có thể khiến cho Mộng Khả Nhi động lòng. Đừng để cho ta thất vọng, ta rất mong chờ cảnh ả và Lăng Vân đối đầu nhau. Hắc...hắc...hắc..."

Chương 8: Tiên Tử Diện Đối Dụ Hoặc

"Wào... Khi nào chúng ta quay trở lại?"

"Đợi tới khi nào Mộng Khả Nhi tiết lộ tội ác của Lăng Vân, khiến cho hãn ta vận kiếp không thể siêu thoát thì tới khi đó chúng ta sẽ trở về cho ả một điều ngạc nhiên"

"Wào...ha ha ha..." Tử Kim Thần Long đưa Thần Nam rời khỏi thành Tội Ác, trốn vào một vùng núi sâu.

Trận chiến đêm nay khiến Thần Nam vô cùng mệt mỏi, hơn nữa cũng bị nội thương không nhẹ. Gặp phải Tứ giai cao thủ thực lực đáng sợ ở phía Tây thành Tội Ác, nếu như không phải là hãn đã nghịch chuyển huyền công e rằng quả thật sẽ phải ôm hận mà thất bại.

Tuy nhiên nhìn thái độ sau cùng của vị cao thủ đó, dường như không phải thật sự muốn làm khó cho hãn, chỉ là có chút không vừa ý với việc hãn đại náo thành Tội Ác.

Đúng là 'núi này cao còn có núi khác cao hơn', thành Tội Ác ngoạ hổ tàng long, Thần Nam tin rằng ngoài Thần Phong học viện ra, trong thành nhất định còn có những cao thủ tuyệt thế khác ẩn cư, chỉ có điều những vị cao nhân tiền bối này không muốn làm khó hãn mà thôi, vì thế đã để mặc cho hãn 'làm loạn'.

Thần Nam suy đoán, những người công lực tuyệt đỉnh nhất định là những người sáng suốt, những người này chắc chắn không thể tin vào những lời một phía của Lăng Vân. Ngoài những tuyệt thế cao thủ ra, có lẽ vẫn còn rất nhiều Tứ giai cao thủ khác cũng đang nhìn hành động hỗn xược của hãn đêm nay, chờ đợi chân tướng thảm án vùng đất chết được làm sáng tỏ.

Đêm nay, Thần Nam sau khi điều trị vết thương đã ngủ thật say, nhiều ngày liền

hắn đã lao tâm khổ tứ, tới hôm nay cuối cùng cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo đó bất luận là như thế nào thì hắn cũng chỉ có thể âm thầm quan sát, chờ đợi.

Sáng sớm, thành Tội Ác lại trở nên sôi sục, trên khắp các nẻo đường đều xuất hiện những mảnh giấy vạch trần hành động độc ác của Lăng Vân, những lời đồn đại bay đi khắp nơi khiến cho mọi người bàn tán xôn xao.

Trên mảnh giấy Thần Nam đã rải ra, đã vạch trần bộ mặt xấu xa độc ác của Lăng Vân, kể lại kĩ càng quá trình hắn ta đánh lén những người bạn của mình ra sao. Đồng thời còn thuật lại đặc tính của Không gian ma pháp quyền do Vong linh ma pháp sư chế tạo ra, và cách sử dụng của nó.

Trọng điểm được nhấn mạnh chính là, Mộng Khả Nhi trong lúc nguy cấp đã dùng người mình đỡ đòn đánh lén của Lăng Vân thay cho đệ nhất cao thủ của Thần Phong học viện là Tiêu Phong và cao thủ thần bí của Tiên Vũ học viện là Tiềm Long, khiến cho nàng bị trọng thương thổ huyết, hôn mê bất tỉnh.

Sau khi bị thương, Mộng Khả Nhi cận kề cái chết, nhưng trong lúc tỉnh lại đã cố gắng sử dụng Ngọc Liên Đài của mình, đưa Thần Nam và những người khác lên trên đó, còn nàng ta nhân cơ hội Vô Danh thần ma còn đang phát cuồng, đã điều khiển Ngọc Liên Đài, định chia thành hai lần đưa mọi người rời khỏi Hư Thiên huyền cảnh.

Tuy nhiên lúc đó vết thương của nàng vô cùng nguy cấp, căn bản không thể nào điều khiển được Ngọc Liên Đài chở nhiều người như vậy được. Tất cả mọi người đều cảm kích trước nhân cách cao thượng của Mộng Khả Nhi, đã quyết định ở lại nhường con đường sống cho nàng, sau đó lại chọn Sở quốc hộ quốc kị sĩ Thần Nam đi cùng để bảo vệ.

Trong bài viết của Thần Nam, hắn đã dùng rất nhiều từ ngữ ca ngợi, để kể lại sự vĩ đại của Mộng Khả Nhi, Mộng Khả Nhi dường như hóa thân thành một tiên tử lương thiện, trên người nàng ta bao trùm một ánh hào quang thánh khiết, hết lần này tới lần khác muốn hi sinh tính mạng của mình để cứu những người khác. Hình tượng tiên tử lương thiện cảm động đất trời vô cùng sống động trên trang giấy, đã

khiến cho người ta phải cảm động sâu sắc.

Trong bài viết, Mộng Khả Nhi sau khi thoát khỏi vùng đất chết, nội thương nghiêm trọng lại phát tác. Thần Nam sau khi giúp nàng điều trị vết thương đã đi tìm thảo dược, những lúc trở về thì tiên tử Mộng Khả Nhi thánh khiết đã mất tích.

Thần Nam vô cùng lo lắng, không ngừng tìm kiếm tung tích của nàng trong vùng núi sâu, nhưng lại không hề phát hiện ra một vết tích nào. Vài ngày sau, cơn ác mộng của Thần Nam chính thức bắt đầu, tên máu lạnh vô sỉ Lăng Vân đã phái vô số cao thủ tới truy sát hắn trong núi sâu.

Trong bài viết, Thần Nam đã miêu tả thật tường tận những nguy hiểm chết đi sống lại trong vùng rừng núi của mình, cảnh thảm chiến kịch liệt với thuộc hạ của Lăng gia khiến mọi người đều vô cùng cảm động.

Bài viết này tuy có nhiều chỗ là giả tạo, nhưng Thần Nam khi viết cũng đã dùng rất nhiều công sức. Có thể nói trong mỗi tình tiết nhỏ đều có những thâm ý sâu xa.

Trong bài, đối thành Tiêu Phong và Tiềm Long bị tập kích chính là vì muốn lợi dụng danh tiếng của hai người này. Tiêu Phong là đệ nhất cao thủ của Thần Phong học viện, tại thành Tội Ác những kẻ sùng bái chàng ta nhiều vô số kể. Tiềm Long cũng vô cùng thần bí, Thần Nam nghĩ rằng vị trí của anh ta tại Tiên Vũ học viện cũng ngang tầm với Tiêu Phong. Viết lại quá trình hai người này bị đánh lén có thể dễ dàng kích động người ta phần nộ.

Đương nhiên, tiêu hao nhiều giấy mực nhất vẫn là Mộng Khả Nhi, hắn đã khắc họa sự thánh khiết, vĩ đại của nàng ta khiến nàng ta hóa thân thành một tiên tử lương thiện.

Mộng Khả Nhi bản thân đã là truyền nhân của Đạm Đài cổ thánh địa, trong mắt người đời, địa vị của nàng ta vô cùng cao quý, miêu tả kỹ lưỡng hành động xả thân cứu người của nàng ta, nhất định sẽ càng khiến cho mọi người ủng hộ.

Bài viết này của Thần Nam giống như là 'tạo tiên', khắc họa hình tượng Mộng Khả Nhi đạt tới cảnh giới đẹp nhất. Nếu như có thể chứng minh đây là sự thật, thì

danh tiếng của Mộng Khả Nhi ở đại lục sẽ leo lên tới đỉnh điểm. Bất luận là sự môn của nàng ta hay bản thân nàng ta đều được bao phủ bởi ánh sáng thánh khiết, tin rằng cho mãi tới mười năm sau hình tượng tiên nữ thánh khiết này vẫn không thể nào có thể lung lay trong mắt người đời.

Bây giờ Thần Nam và Mộng Khả Nhi đang như nước với lửa, hân ca tụng Mộng Khả Nhi như vậy, chỉ là muốn lợi dụng danh tiếng của nàng ta để rửa sạch tội danh cho mình.

Lần này Thần Nam giả chết, đứng ở ngoài cuộc, muốn để Mộng Khả Nhi xuất hiện, có thể khiến nàng ta và Lăng Vân xung đột với nhau quả thật rất thú vị. Còn về việc mình giả chết, hẳn biết chắc chắn không thể nào qua mắt được nàng ta.

Thần Nam ném cho Mộng Khả Nhi một miếng mồi ngon như thế, cho dù nàng ta biết hẳn vẫn chưa chết e rằng cũng khó có thể nhận được mê hoặc của danh hiệu 'thánh khiết tiên tử'.

Nàng ta rất có thể sẽ xuất hiện nhận lấy ánh hào quang này.

Hơn nữa, trong bài viết này Thần Nam chỗ nào cũng hướng mũi giáo về phía Lăng Vân, bài viết chỉ ra rằng Mộng Khả Nhi mất tích rất có thể đã bị Lăng Vân giết chết hoặc bắt làm con tin. Nguyên nhân thì có rất nhiều, Lăng Vân muốn giết người diệt khẩu, muốn che dấu đi những hành vi độc ác của mình, cũng giống như việc y không ngừng phái người vào núi truy sát Thần Nam.

Đoạn cuối của bài viết là tuyệt bút của Thần Nam, giận dữ nhắc tới việc những người trong thành đều chỉ nghe lời nói từ một phía của Lăng Vân. Thần Nam không còn cách nào tốt hơn là thay bạn báo thù, hẳn chỉ có thể dùng sức của chính mình trong đêm tối đi tập kích Lăng Vân.

Với một phong thư tuyệt bút như vậy, cùng với hành động đại chiến thành Tội Ác đêm hôm qua của Thần Nam, vô cùng có sức thuyết phục. Lòng tin của tất cả những người trong thành đang bắt đầu xao động.

Trong thành Tội Ác, mọi người chỉ bàn luận về trận đại chiến kịch liệt đêm qua.

Lời nói của Lăng Vân đã không còn là chủ đạo nữa, rất nhiều người đồng tình với Thần Nam, tin tưởng vào lời nói của hắn.

Những cao thủ tới vùng đất chết đều là những thanh niên tuấn kiệt có tầm ảnh hưởng lớn, những người sùng bái họ nhiều vô số kể. Những kẻ hâm mộ đều lên phố diễu hành, yêu cầu điều tra rõ chân tướng, trả lại sức công bằng cho những người đã chết.

Ngày hôm nay, thành Tội Ác vô cùng hỗn loạn, chính bởi vì ngôn luận không giống nhau, đã có lúc đã xảy ra ẩu đả.

Lúc những sát thủ may mắn cướp được 'mảnh thi thể của Thần Nam' và những dong binh đi lĩnh thưởng, đã bị nhiều người bao vây tấn công, bọn chúng chạy trốn tán loạn giống như lũ chuột qua đường.

Tóm lại chỉ có thể hình dung trong một từ: "Loạn!"

Lăng Vân vò nát mảnh giấy của Thần Nam trong tay, vẻ mặt xám ngoét, hắn ta biết rằng đại sự bất lợi, nhưng hiện nay hắn ta khó mà thoát ra khỏi thế yếu này, tất cả đều xảy ra quá đột ngột, mọi người đã bắt đầu nghi ngờ những điều mà hắn nói, hình như con người đều có những thói quen xấu, chỉ thích hủy diệt những thứ tốt đẹp. Khi Thần Nam giống như mặt trời giữa ban ngày, Lăng Vân chỉ cần xúi giục một chút thì đã thu được hiệu quả ngoài sức tưởng tượng. Còn ngày nay, Thần Nam đã chết, danh tiếng của hắn đã đạt tới đỉnh cao từ trước tới giờ không hề có, đúng lúc này đột nhiên lại truyền ra những 'lời đồn' về hắn ta, rất nhiều người lại tin vào những lời đồn đó, bắt đầu truyền bá lan tràn khắp nơi.

Đương nhiên những thói xấu từ khi sinh ra của con người chỉ là một mặt, mặt khác chính là do Thần Nam đã thành công diễn một màn 'khổ nhục kế': hàm oan chịu uất ức, trong núi sâu một mình chống chọi với cái chết, tất cả mọi người đều không rõ chân tướng, tấn công hắn. Cuối cùng Thần Nam chỉ còn cách nhận lấy cái chết bi thảm để thể hiện tấm lòng mình.

Trên thực tế những điều đó cũng không phải là diễn kịch, tất cả mọi chuyện ở trong núi đều là những trải nghiệm thật sự của Thần Nam, hắn có thể sống trở về

đúng là một kì tích.

Hai ngày sau, những lời nói của Thần Nam đã chiếm thế thượng phong, mọi người bắt đầu muốn biết rõ ràng chân tướng những việc mà hắn đã thuật lại.

Lăng Vân lúc này chỉ còn biết nghiêng rằng, hắn ta sẽ phản bác thế nào đây? Người chết là hết, hắn ta có nói hay nói tốt thế nào đi nữa cũng không thể thắng được một 'người đã chết'.

Trong núi sâu, Thần Nam không thể ngờ tới rằng, những mảnh giấy mà hắn rải ra lại có tác dụng lớn tới mức này, hoàn toàn vượt xa những dự liệu của hắn.

'Tám biển Mộng Khả Nhi', 'Tám biển Tiêu Phong'. Thần Nam không thể tượng tượng ra được sức mạnh của hai tám biển này lại lớn đến như vậy. Mộng Khả Nhi thân là truyền nhân của Đạm Đài cổ thánh địa, gần một năm nay danh tiếng lẫy lừng, những người sùng bái nàng ta nhiều vô số, hiện nay nàng ta sống chết khó đoán, đã khiến cho rất nhiều thiếu hiệp trẻ tuổi phải lo lắng.

Không cần biết Lăng Vân có giết chết hay bắt cóc Mộng Khả Nhi hay không? Nhưng hắn ta đã trở thành đối tượng đáng nghi ngờ nhất, rất nhiều thanh niên cao thủ muốn tìm tới hắn để trút giận.

Còn về Tiêu Phong, thân là đệ nhất cao thủ của Thần Phong học viện, trong mắt nhiều người chàng ta là một thần tượng để mọi người theo đuổi, hơn nữa trong 'phạm vi thế lực' của Thần Phong học viện, những người bảo vệ chàng ta cũng không hề ít hơn so với Mộng Khả Nhi.

Vô số học viên của Thần Phong học viện đều muốn lập tức điều tra chân tướng sự việc, có người còn muốn tìm tới gây sự với Lăng Vân. Trong đó những người nữ sinh sùng bái chàng ta là đáng sợ nhất, bọn họ đều muốn cầm kiếm trực tiếp tới chém chết Lăng Vân.

Lăng Vân sớm đã thả chim bồ câu đưa thư, xin cứu viện từ Lăng gia. Bây giờ hắn đã bị Phó viện trưởng của Tứ đại học viện 'mời vào' Thần Phong học viện, tại một nơi yên tĩnh, phái người tới phục vụ. Kiểu giam lỏng gián tiếp này khiến cho

Lăng Vân vô cùng tức giận, sợ hãi, nhưng lại chẳng biết làm thế nào.

Hắn ta dĩ nhiên biết rằng Thần Nam tuyệt đối vẫn chưa chết, trước giờ hắn vốn chiếm ưu thế, nắm giữ tình hình toàn cục, vậy mà chỉ trong một đêm đã thua hoàn toàn, Lăng Vân đương nhiên tức tới phát điên.

Thế cục thành Tội Ác rất hỗn loạn, tin tức truyền tới khắp nơi trong đại lục, ánh mắt của toàn bộ đại lục đều tập trung về đây.

Chân tướng thảm án ở vùng đất chết rốt cuộc là như thế nào, hiện nay không có ai có thể nói rõ được, dường như chỉ có cách tìm được Mộng Khả Nhi mới có thể phân biệt Lăng Vân và Thần Nam ai là kẻ nói dối.

Vô số những tiểu đội đi tìm kiếm đã hết lần này tới lần khác đi vào trong núi sâu để tìm kiếm tông tích của Mộng Khả Nhi.

Ngoài thành Tội Ác, trong một rừng trúc, Mộng Khả Nhi đang đứng trên ngọn trúc, phát ra khí tức thanh khiết nhưng lạnh lẽo, trông giống như một tiên nữ hạ phàm.

Trong tay nàng ta là một mảnh giấy mà Thần Nam rải ở thành Tội Ác, dung nhan tuyệt mỹ không biểu lộ ra một chút cảm xúc nào, hai mắt giống như nước mùa thu, chỉ dừng lại mấy phút trên trang giấy, sau đó lại nhìn ra hướng khác.

Mộng Khả Nhi đứng trên ngọn trúc suy nghĩ rất lâu, sau cùng thả tờ giấy trong tay ra để mặc nó rơi xuống.

Chương 9: Bĩ Từ

"Đáng ghét, dám ép ta phải lộ diện", vẻ mặt vốn bình tĩnh của Mộng Khả Nhi lúc này lộ ra vẻ giận dữ. Tuy nhiên bộ dạng giận dữ của tuyệt thế mỹ nữ cũng thật là đẹp, hai tay nắm chặt, mày ngài khểnh lại, răng nghiến chặt, thỉnh thoảng xuất hiện hàn quang.

"Đồ khốn nạn đáng chết, kể kim thiên thoát xác thật là hay" Mộng Khả Nhi khi nghĩ tới điều này, trong lòng càng thêm giận dữ. Nàng ta vốn rất ghét bị rơi vào trong thế cuộc của kẻ khác, từ trước tới giờ đều là nàng ta dành thế chủ động, chưa từng bị hớ như ngày hôm nay.

Nếu như lộ diện 'chứng thực' những lời Thần Nam nói là thật, tiếng tăm của Mộng Khả Nhi nàng ta chỉ trong một đêm có thể lên tới đỉnh điểm, nàng ta sẽ trở thành hóa thân của tiên nữ trong mắt người đời, trên người sẽ có thêm một lớp hào quang thánh khiết, có lẽ đến tận sau này cũng khó mà lung lay được. Danh tiếng cùng sự may mắn từ đây sẽ lớn vô cùng, sư môn Đạm Đài cổ thánh địa của nàng ta nhất định sẽ được mọi người kính trọng, cũng có thể trở thành lãnh tụ của phương Đông.

Đây là một mê hoặc khó có thể từ chối được, Mộng Khả Nhi mặc dù không muốn rơi vào thế cuộc của Thần Nam nhưng cũng không muốn bỏ qua danh vọng chỉ cần hạ tay xuống là có thể nắm lấy được này.

"Đêm đó nếu như ngươi quá thật đã chết, ta nhất định sẽ rửa sạch tội danh cho ngươi. Nhưng cũng chẳng sao, có điều đồ đáng chết nhà ngươi lại muốn lợi dụng ta!" Mộng Khả Nhi lúc này quả thật rất do dự, khó mà quyết định được.

"Vào..." Từ Kim Thần Long trước khi nói điều gì đều phải gào lên một tiếng, có lúc Thần Nam đã nghi ngờ rốt cuộc nó có thật sự là một Thần long đã tuyệt chủng hay không? Rõ ràng nó cũng chú ý tới ánh mắt dị thường này của Thần Nam,

lớn tiếng chửi: "Đồ khốn nạn! Bản thân long là hậu duệ của Long Hoàng, huyết thống chính cống, đừng có nhìn ta với cái ánh mắt đáng ghét đó!"

"Ha ha ha" Thần Nam cười to, nói: "Ta vẫn chưa có nói gì, người trong lòng đã sợ hãi rồi. Nói đi, rốt cuộc thì cha người là con rồng đa tình hay là cha của cha người là con rồng phong lưu đây?"

"Tên khốn nạn này! Muốn chết hả XXX... wào.."

Thần Nam đã trốn trong núi sâu ba ngày rồi, thời gian cũng khiến cho mọi việc dần trở nên ổn định, tuy nhiên hẳn tuyệt không hề trở về điều tra tin tức. Có lúc Tử Kim Thần Long muốn âm thầm quay lại thăm dò, cũng bị hãm ngăn lại. Thần Nam sợ sẽ xảy ra những điều bất trắc mà phí hết toàn bộ công sức, với tình hình đặc biệt như hiện nay, hẳn làm gì cũng phải đặc biệt cẩn trọng.

"Wào... tiểu tử, vạn nhất ả Mộng Khả Nhi thật sự từ chối những 'mê hoặc' đó, không xuất hiện giúp người rửa sạch tội danh thì làm thế nào?"

Thần Nam cười nói: "Ta đoán ả ta vốn không thể nào có thể từ chối được những mê hoặc này. ả ta cũng giống như một người nào đó của một vạn năm trước, bọn họ vốn dĩ là cùng một loại người. Hì hì, nếu như ả ta thật sự bỏ qua những mê hoặc này, không chịu rửa sạch tội danh cho ta cũng chả sao. Cùng lắm là chúng ta mai danh ẩn tính, thay đổi thân phận khác"

Năm ngày sau, Tử Kim Thần Long được sự đồng ý của Thần Nam, trong đêm tối lén quay trở về thành Tội Ác. Đương nhiên, trước hết là chạy tới nhà bếp của mấy quán rượu, ăn uống no say một hồi, sau đó mới tới các tửu quán, lầu xanh, những nơi náo nhiệt nhất nghe lén mọi người bàn tán.

Tử Kim Thần Long âm thầm hành động mà không bị ai một phát hiện, nó lượn lờ trong thành suốt nửa canh giờ. Khi biết được những chuyện gì đã xảy ra trong mấy ngày này, nó vui mừng gào thét trên không trung, chân trái cầm một chiếc cánh gà, chân phải cầm một vỏ rượu, chao đảo bay về núi.

Tuy nhiên khi nó vừa mới bay ra khỏi thành Tội Ác được mười dặm, một đạo

kiếm quang từ trong bóng đêm lóe lên, nhanh chóng bắn về phía nó.

"Wào...tên đốn mạt nào lại dám đánh lén Long đại gia thế hả???" Từ Kim Thần Long nhanh như chớp né sang một bên, nhưng cánh gà ở trong tay đã bị chém mất hơn một nửa, chỉ còn lại một đoạn con con.

Nó quay người lại nhìn thì phát hiện ra trong không trung phía xa xa, có một luồng sáng nhạt bao phủ một bóng người. Lúc này nó đã uống tới mức mờ hết cả mắt, giận dữ chửi: "Bố mày? Mẹ mày? Rốt cuộc là kẻ nào vậy? Mau nói tên ra, lại còn dám đánh lén Long đại gia, ta sẽ không tha cho người, wào..."

Mộng Khả Nhi tức giận đùng đùng, phí kiếm chém xuống, mặc dù chỉ xuyên được nửa chiếc cánh gà còn lại vể, nhưng lúc này nghe thấy những lời chửi rủa của tên rồng khốn nạn này, nàng ta lại càng nổi điên hơn.

Nàng ta thúc Ngọc Liên Đài, nhanh chóng bay về phía trước, Ngọc Liên Đài rực sáng, phát ra khí tức thánh khiết, dịu nhẹ trong bóng đêm, ánh sáng toả ra càng khiến nàng ta trông giống như một tiên tử.

"Wào... thì ra là con mẹ mình nhà người, lại dám cướp thịt với Long đại gia, cần thận ta ăn thịt người" Từ Kim Thần Long sau khi nhìn thấy Mộng Khả Nhi, theo bản tính nó bắt đầu kêu gào loạn lên.

Mộng Khả Nhi vẻ mặt tái mét. Mấy đêm nay, nàng ta vẫn canh chừng xung quanh thành Tội Ác, nàng ta đoán Thần Nam nhất định sẽ trở về thăm dò tin tức, và có khả năng nhất là vào ban đêm.

Đêm nay, nàng ta vô tình nghe thấy tiếng la hét của Từ Kim Thần Long, tuy nhiên do trời tối, khoảng cách lại quá xa, nàng ta không nhìn rõ được tình hình ở phía trước. Nếu như biết được Thần Nam không đi cùng, nàng ta nhất định sẽ không bao giờ đánh rần động cỏ như vậy.

Mông Khả Nhi vô cùng thất vọng, vì thế đã dồn hết sức lực lên đầu Từ Kim Thần Long. Nàng ta điều khiển phi kiếm, nhanh chóng chém xuống phía dưới, kiếm quang rực sáng lấp lánh vô cùng. Hàng loạt đạo kiếm khí xuất hiện, đan chéo trong

không trung tạo thành một màn lưới, bao vây Tử Kim Thần Long ở bên trong.

"Wào... con mẹ mìn kia dám hạ thủ với cả Long đại gia. Đợi sau khi ta bắt được người, ta nhất định sẽ xé nát quần áo người, đét vào mông người mấy chục cái" Tử Kim Thần Long vừa nhanh chóng tránh né, vừa chửi rủa ầm ỹ.

Mộng Khả Nhi nổi giận đùng đùng, đây rốt cuộc là thứ Thần long gì thế không biết, mồm toàn nói những lời tục tĩu, thật khiến cho người ta phải tức càn hông mà.

"Wà, dừng tay.." Tử Kim Thần Long đột nhiên thét lên, giống như một tiếng sấm rền trên không trung.

Mộng Khả Nhi vẻ mặt giận dữ, mắt hằn đi vẻ ung dung thường ngày. Từ trước tới giờ chưa từng có ai dám bất kính với nàng ta, điều này đã khiến cho nàng ta vô cùng phẫn nộ.

Tử Kim Thần Long đứng thẳng trên không, một chân chống eo, một chân cầm vò rượu, vừa uống vừa phun rượu trong mồm ra, sau đó lè nhè nói: "Người đã nhìn rõ chưa? Người nhìn xem ta là thần thánh phương nào? Ta là Thần long, hơn nữa lại là vua của Long tộc vĩ đại nhất. Người chỉ là một nhân loại nhỏ bé, nhìn thấy ta sao không quỳ bái mà lại còn ra vẻ như thế, thật là có cái lý nào lại như vậy?"

Mộng Khả Nhi khi lần đầu tiên nhìn thấy Tử Kim Thần Long quả thật vô cùng kinh ngạc, nhưng lần đó nó lại nói với nàng ta những lời nói khó nghe, khiến cho nàng ta nghi ngờ liệu Thần long có phải là một tên vô lại như thế không?

Từ sau ngày hôm đó, nàng ta cũng giống như Thần Nam không còn sùng kính Thần long trong truyền thuyết nữa. Huống hồ với võ công của mình, Mộng Khả Nhi làm sao lại có thể không cảm nhận được Tử Kim Thần Long chỉ có cái vỏ ngoài, nàng ta sớm đã biết nó chẳng có tu hành cao thâm gì cả.

Lúc này, Mộng Khả Nhi trông thấy Tử Kim Thần Long giống như một tên côn đồ, tay chống hông, cầm vò rượu, ăn nói lung tung, rõ ràng đã khiến cho nàng ta không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

Nhìn bộ dạng say rượu của nó, với thần thái điên cuồng, Mộng Khả Nhi đã trực tiếp phi kiếm trả lời. Ánh sáng của phi kiếm trong tích tắc vươn dài, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với ban nãy, phát ra một dao động năng lượng đáng sợ, một luồng sáng lấp lánh, chém về phía Tử Kim Thần Long.

"Keng...keng... keng... keng"

Lần này, Tử Kim Thần Long đang say lão đảo nên dĩ nhiên không thể tránh được đòn tấn công. Tuy nhiên nó lại không hề bị phi kiếm đả thương. Ánh sáng chói lòa lấp lánh sau khi chém xuống người nó lại phát ra âm thanh giống như gõ vào thép.

Mộng Khả Nhi vô cùng kinh ngạc, há hốc mồm, kêu lên: "Sao lại có thể như vậy được?"

Tử Kim Thần Long mặc dù mất đi Long nguyên, nhưng thân vẫn là một thần long, đao kiếm của nhân gian khó có thể làm nó bị thương, hơn nữa trên người còn có Huyền Vũ Giáp, phi kiếm làm sao có thể làm gì được nó. Tử Kim Thần Long mặc dù không bị thương, nhưng với một đòn mạnh như vậy, nó vốn dĩ không thể hóa giải được, bị phi kiếm chém tới mức không ngừng lông lộn lên, vò rượu trong tay cũng bị tuột ra.

"Vào...đầu chết đi được, đồ mẹ mìn, mau dừng tay..." đến tận lúc này, Tử Kim Thần Long mới tỉnh hẳn, nó hét lên: "Mẹ mìn đừng có hung hãn như vậy, có gì từ từ nói. Ta đưa ngươi đi tìm tên khốn Thần Nam là được chứ gì..."

Tử Kim Thần Long luôn miệng gọi 'mẹ mìn' đã khiến cho Mộng Khả Nhi giận điên người. Tuy nhiên khi nghe thấy câu cuối cùng, nàng ta mới ngừng tấn công.

Tử Kim Thần Long vừa mới thoát ra khỏi lưới kiếm, liền quay đầu bỏ chạy. Lớn tiếng chửi: "Mẹ mìn nhà ngươi là của tên khốn Thần Nam. Ngọc Liên Đài của ngươi là của ta, đợi mà coi..."

"Con rồng lưu manh đáng chết, dám giở trò với ta, để ta xem ngươi có thể chạy tới đâu" Mộng Khả Nhi thúc Ngọc Liên Đài đuổi sát phía sau Tử Kim Thần Long,

tốc độ gần như ngang bằng với Tử Kim Thần Long, đúng là nhanh như tia chớp.

Tử Kim Thần Long lúc này đã hoàn toàn tỉnh rượu, sợ hãi thét lên liên hồi. Nhưng cuối cùng nó đột nhiên thay đổi phương hướng, lượn một vòng lớn rồi bay về phía thành Tội Ác.

Mộng Khả Nhi đang nổi giận đùng đùng, ráo riết đuổi theo sau nó. Tử Kim Thần Long mắt đảo lia lịa, trông giống như một tên lưu manh vô lại, khi sắp sửa tới gần thành Tội Ác, đột nhiên nó kêu lớn:

"Wào...người nào đó trở về rồi. Wào...người nào đó trở về rồi."

Mộng Khả Nhi giật mình khựng lại, tên rồng lưu manh này thật vô sỉ mà.

Mộng Khả Nhi đương nhiên không muốn bị người khác phát hiện nàng ta đã trở về thành Tội Ác. Nàng ta khẽ nhíu mày, nghiến răng, tức giận nhìn Tử Kim Thần Long chạy vào trong thành Tội Ác mà chả biết làm thế nào.

Lúc này, Mộng Khả Nhi trong lòng đã có chút hối hận, cảm thấy không nên tiến gần tới thành Tội Ác như vậy. Vừa này Tử Kim Thần Long lớn tiếng gào thét như vậy không biết có kinh động tới cao thủ đáng sợ nào hay không? Nàng ta biết rất rõ, thành Tội Ác ngọa hổ tàng long, rất nhiều nhân vật hùng mạnh bản lĩnh cao thâm khó đoán đang ẩn cư tại nơi đây.

"Con rồng lưu manh đáng chết, thật giống như tên khốn Thần Nam, đúng là một đám súc vật mà." Mộng Khả Nhi giận dữ chửi rủa một hồi, sau đó nhanh chóng rút lui.

Tử Kim Thần Long sau khi chạy vào thành Tội Ác, 'ngủ ngơi' trong nhà bếp của một tửu lâu. Rồi mới miễn cưỡng lau mồm, vỗ ngực bay khỏi thành Tội Ác.

Lần này, nó bay tới mấy vòng để đánh lạc hướng, hơn nữa cũng không dám bay trên cao, nhanh chóng trở về chỗ ẩn núp của Thần Nam, tới tận khi trời sáng thì nó mới về tới nơi.

Thần Nam sau khi nghe nó kể những chuyện xảy ra, liền cười lớn nói: "Rất

nhiều thanh niên cao thủ đều thích ả, gọi ả ta là tiên nữ. Con rồng vô lại nhà ngươi, một kẻ tham ăn tục uống lại luôn miệng gọi ả ta là 'mẹ mìn'.Ha ha ha, ả ta nhất định là tức tới nổ phổi, ha ha ha. Tuy ngươi làm bừa như vậy nhưng cũng giúp ta được rất nhiều. Ả ta chắc là đang suy nghĩ cẩn thận, không chừng sợ việc đêm qua đuổi theo ngươi bị mọi người phát hiện, có lẽ hôm nay sẽ trở về thành Tội Ác xuất hiện trước mặt mọi người. Nếu như đúng như vậy cần phải ghi đại công cho ngươi, ha ha.."

Sáng sớm, Mộng Khả Nhi trong rừng trúc nghiền răng tức giận.

"Con rồng lưu manh đáng chết"

Chương 10: Anh Hùng Thần Nam

Mộng Khả Nhi do dự một hồi lâu, cuối cùng đành quyết định trở về thành Tội Ác, xuất hiện trước mắt mọi người. Tuy là vậy nhưng trong lòng nàng ta thì hận tới cực điểm, vốn dĩ trong kế hoạch của nàng ta là đầu tiên tìm Thần Nam, giải quyết hoàn toàn mầm họa, sau đó trở về vạch trần tội ác của Lăng Vân, khiến cho hắn ta thân bại danh liệt. Sau cùng là giết chết hắn.

Tuy nhiên đêm qua, trong khi truy đuổi con rồng lưu manh đó, đã bị nó dẫn dụ về thành, lại còn kêu la âm ỷ, khiến cho nàng ta có chút không yên lòng. Bây giờ chỉ sợ các cao thủ tiền bối trong thành đã cảm nhận được khí tức của nàng ta, nếu như không nhanh chóng xuất hiện, không chừng sẽ khiến người khác nghi ngờ.

"Tên Thần Nam đáng chết, con rồng lưu manh đáng ghét! Đợi sau khi ta giải quyết xong Lăng Vân, nhất định sẽ chém các người thành ngàn mảnh" Đôi mắt sáng quắc của Mộng Khả Nhi lóe lên một đạo hàn quang, sát khí lan tỏa trong rừng trúc, khiến cho đám chim chóc gần đó sợ hãi trốn đi mất.

Ngày hôm nay thành Tội Ác như sôi sục trở lại.

Mộng Khả Nhi mất tích nhiều ngày đột nhiên trở về, nàng ta đứng trên pháp bảo Ngọc Liên Đài, xuất hiện trên bầu trời thành Tội Ác, tựa như Dao Trì tiên nữ giáng trần. Bạch y phấp phới, vẻ đẹp tuyệt thế, phát ra khí tức thánh khiết, nhẹ nhàng, khiến cho người ta phải ngưỡng mộ.

Những người dân bình thường thật sự cho rằng nàng ta là tiên nữ giáng trần, lũ lượt quỳ xuống lễ bái.

Những người trong giới tu luyện cũng vô cùng hưng phấn, một nhân vật khác của vùng đất chết cuối cùng cũng đã xuất hiện, chân tướng của thảm án sắp sửa được sáng tỏ, tất cả mọi nghi vấn cuối cùng sẽ có đáp án.

Mộng Khả Nhi mỉm cười vẫy tay với mọi người rồi bay thẳng tới Thần Phong học viện. Tin tức chỉ trong chớp mắt đã truyền khắp thành Tội Ác, tất cả mọi người đều đổ xô về phía học viện.

Hôm nay, Thần Phong học viện bỗng đông nghịt người, học viện vốn rất thoải mái, dù bên trong có rất đông người, nhưng chưa bao giờ bố trí người gác cổng. Hôm nay giới tu luyện khắp thành đều tập trung tại đây, khắp học viện chỗ nào cũng người là người, thật là một khung cảnh náo nhiệt chưa từng có.

Khi Lăng Vân nghe được tin này, sắc mặt trở nên trắng bệch, y biết rằng đại họa đang tới gần. Với một kẻ tâm cơ thâm hiểm như Lăng Vân làm sao lại không nhìn ra kế sách của Thần Nam chứ. Chỉ có điều Phó viện trưởng của Tứ đại học viện lại giam lỏng y ở đây, nếu như muốn âm thầm hành động, nhất định không thể qua mắt họ được. Tuy nhiên, cho dù Lăng Vân có giờ thủ đoạn nào đi chăng nữa thì cũng không còn có thể làm gì được nữa, đòn phản kích lần này của Thần Nam đã quá mãnh liệt rồi.

"Thật đáng chết. Kế hoạch gần như đã thành công rồi, thế mà lại thất bại hoàn toàn chỉ ở một bước cuối cùng. Ta quả thật không cam tâm!" Lăng Vân gương mặt xám ngoét, liên tục nắm tay, kẽ tay đều đã tím lại.

Sự việc thay đổi thật là nhanh, khiến cho y vô cùng phẫn nộ, có thể nói rằng Thần Nam chỉ trong vòng một đêm đã thay đổi toàn bộ kết cục.

Lăng Vân đi đi lại lại ở trong phòng, tự nói một mình: "Mộng Khả Nhi, ta biết ngươi tuyệt đối không phải là hạng tốt đẹp gì, uống cho ta đã có tình cảm tốt với ngươi, không ngờ lại phải chết trong tay ngươi. Không được, ta nhất định không thể ngồi đây chờ chết, nhất định phải kiếm một kẻ nào đó để thế chỗ, nếu như không còn cách nào khác thì nhất định ta phải chết chung với các ngươi".

Đúng trong lúc này, một con chim ó không ngừng bay lượn trên không trung. Lăng Vân khi nhìn thấy nó thì vô cùng vui mừng, liền ra hiệu cho con chim ó nhanh chóng hạ xuống, Y lấy một ống thư nhỏ từ trên người con ó xuống, móc ra một bức thư.

Hắn ta cau mày: "Người trong gia tộc cuối cùng đã tới rồi, lại muốn ta không nên hành động lỗ mãng.. Với thế lực của gia tộc nhất định sẽ cứu được ta. Nhưng cho dù ta có thể sống sót, thì cũng thân bại danh liệt, đối với người kế nghiệp gia tộc mà nói, như vậy thì có khác gì chết đâu. Hừ! Sau này ta làm sao có thể nhìn mặt mọi người, làm sao có thể tiếp quản thế lực của Lăng gia. Thật đáng chết!"

Lăng Vân vừa lo lắng vừa tức giận, đi đi lại lại trong nhà.

Thành Tội Ác gần đây xảy ra nhiều sóng gió, cuộc thi đấu của học viên Tứ đại học viện qua đi chưa lâu, lại truyền ra những bí mật đáng sợ của vùng đất chết. Khắc đại lục đã có rất nhiều những cao thủ tiền bối về đây, tới nay, đã tụ tập kín cả trong thành.

Sau khi Mộng Khả Nhi tới Thần Phong học viện, Phó viện trưởng của Tứ đại học viện và những danh túc tiền bối biết được tin đã ra nghênh tiếp. Không phải là vì thân phận của Mộng Khả Nhi đáng được những cao thủ lão tiền bối này ra đón tiếp mà là vì nàng ta có liên quan tới chân tướng của thảm án vùng đất chết.

Đám đông những cao thủ tiền bối và truyền nhân Đạm Đài cổ thánh địa Mộng Khả Nhi đã nói chuyện suốt hơn nửa canh giờ trong phòng làm việc của học viện, sau đó mới mở cửa. Phó viện trưởng của Thần Phong học viện khi nhìn ra thì thấy bên trong học viện tập trung đã chật ních người, vì thế đã không để cho người ở bên ngoài biết được nơi ở của Lăng Vân.

Nếu không một khi tuyên bố tin tức, chắc chắn sẽ có vô số người xông lên trên, chém Lăng Vân thành trăm ngàn mảnh. Âu cũng bởi thân phận của bảy người gặp nạn ở vùng đất chết không hề tầm thường, mỗi người đều là thanh niên kiệt xuất của một phương, những kẻ sùng bái họ nhiều vô số kể.

Đương nhiên Thần Phong học viện không có ý định bảo vệ Lăng Vân, nhưng bởi vì sự việc này có liên quan rất lớn, nhất định phải tìm những người thân thích trong gia đình của đương sự và những vị cao thủ tiền bối tới, đưa ra cho họ một câu trả lời làm họ vừa ý, để cho họ quyết định sẽ xử Lăng Vân như thế nào.

Sau khi đã bố trí ổn thỏa mọi thứ, Phó viện trưởng mới lấy giọng, dùng Âm

công, khiến cho tất cả những người trong giới tu luyện ở Thần phong học viện đều nghe thấy: "Mộng tiểu thư đã trở về chứng thực, những lời Thần Nam nói đều là thật, Lăng Vân mới thực sự là hung thủ"

"Âm"

Tin tức vừa rồi giống như một quả đạn oanh tạc, lập tức khiến cho cả Thần Phong học viện náo loạn, vô số tiếng hét vọng lên.

"Giết chết hắn"

"Giết chết đồ súc sinh"

"Thật là không có nhân tính, đúng là kẻ máu lạnh vô sỉ mà"

"Thất đại cao thủ thật đáng thương, mỗi người đều là những thanh niên kiệt xuất, nếu như không phải là Lăng Vân đánh lén thì Mộng tiểu thư nhất định có thể cứu cả bảy người ra rồi! Thật đáng buồn! Thật đáng giận! Phải báo thù cho những người đã mất, nghiêm khắc trừng trị hung thủ"

"Giết chết tên súc sinh, thật là ích kỉ, thật mất nhân tính mà!"

Tất cả mọi người đều giận dữ, lớn tiếng chửi rủa, hận một nỗi không thể lập tức tìm Lăng Vân chém thành trăm mảnh. Thần Phong học viện lúc này vô cùng náo loạn, tiếng chửi rủa tiếng nghiêng răng vang lên không ngớt. Đặc biệt là những học viên của Thần Phong học viện, vì là trên 'sân nhà' nên họ càng không cần phải kiêng nể gì.

Rất nhiều học viên không biết phòng của Lăng Vân ở chỗ nào. Vì thế hàng nghìn người đã lao về chỗ ở cũ của Lăng Vân, may mà Phó viện trưởng đã nhìn thấy trước mọi việc, nếu không thì Lăng Vân chưa kịp nói gì thì có lẽ đã bị chém nát.

Mọi người giận dữ tột độ vì tìm không thấy Lăng Vân, bọn họ không có chỗ nào để trút bỏ giận dữ, cuối cùng đành đập nát nơi Lăng Vân đã từng sống.

Ngày hôm nay, thành Tội Ác có thể nói là đại loạn, trên khắp các đường phố đều thấy bóng người, những tiếng chửi rủa Lãng Vân, đến cả gia đình hắn - Thập đại tu luyện thể gia ở đại lục là Lãng gia cũng trở thành cội nguồn của tội ác.

Tin tức được truyền tới tất cả các nơi ở đại lục thông qua bồ câu đưa thư, những sóng gió lớn nổi lên tại thành Tội Ác, trở thành điểm nóng để toàn đại lục bàn luận.

Thảm án ở vùng đất chết cuối cùng đã lộ rõ chân tướng, kẻ được mọi người tôn sùng là thanh niên anh hùng lại là một kẻ đại gian đại ác, điều này khiến cho tất cả mọi người đều vô cùng căm phẫn.

Đương nhiên có một số người không dám lớn tiếng, dĩ nhiên là do bọn họ xấu hổ. Những người này khi mới bắt đầu đã cùng với Lãng Vân có ý tiêu diệt Thần Nam. Trong lòng bọn chúng không phải không nghi ngờ những điều mà Lãng Vân nói nhưng những thói xấu đã có từ khi sinh ra khiến cho bọn chúng vui vẻ tiến hành việc làm nhỏ nhen đó. Trong những tiếng bàn tán như sóng dậy của mọi người, có một số người đã lặng lẽ lui mất.

Những cơ sở làm việc và cả những điểm buôn bán của Lãng gia ở đây đều bị những người đang phản nộ này đập nát.

Tới tận ba ngày sau, mọi người mới dần dần bình tĩnh lại, cho tới lúc này, một vấn đề mà mọi người không thể không đưa ra, đó chính là án oan của Thần Nam.

Bây giờ đã chứng minh được những lời Thần Nam nói đều là thật, có điều, kết cục của vị anh hùng thật sự này thật sự là rất thê thảm.

Thần Nam sau khi đã hộ tống Mộng Khả Nhi ra khỏi vùng đất chết, không ngừng bị thế lực của Lãng gia truy sát, chết đi sống lại trong đại sơn, nhưng sau đó lại bị tất cả mọi người trong thành Tội Ác nghe theo lời Lãng Vân xem chàng là một ác ma. Vô số người trong giới tu luyện đã xông vào đại sơn bao vây chàng khắp nơi, cuối cùng Thần Nam đã xông ra ngoài trong muôn trùng nguy hiểm như vậy, nhưng kết quả thì sao?

Vị anh hùng thật sự bị hàm oan, đã phải chịu sự đối xử bất công như vậy, không

một ai tin tưởng mình, chàng đại chiến tại thành Tội Ác một mình chống lại vô số cao thủ của Lăng gia. Chàng có tấm lòng bác ái, muốn báo thù cho những người bạn đã mất, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng chàng là một ác ma, vô số cao thủ trong thành đều tấn công vào chàng, khiến cho người anh hùng thật sự đã phải ôm hận ra đi.

Mọi người lúc này vô cùng thương xót, người anh hùng thật sự đã bị oan uổng mà chết, còn kẻ đại gian đại ác, ngày trước lại còn được hưởng sự khen ngợi của người đời. Vô số người cảm thấy vô cùng xấu hổ, không thể chấp nhận được những lời nói và hành động của mình khi trước.

Anh hùng thật sự Thần Nam đã để lại nỗi tiếc thương vô vàn trong lòng tất cả mọi người. Có một số nhân sĩ trong giới tu luyện đã bắt đầu suy nghĩ: Từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy một anh hùng nào có thể sống lâu, chẳng nhẽ những anh hùng thật sự thì không thể nào tồn tại được ở trên đời.

Những tu luyện giả trong thành Tội Ác bắt đầu suy nghĩ sám hối, mọi người đều cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Mộng Khả Nhi đã trở thành một tiên tử thánh khiết trong mắt người đời, nhưng cái tên của vị anh hùng Thần Nam thật sự đã khắc sâu vào lòng người. Danh tiếng của cả hai người đều đã đạt đến một độ cao nhất từ trước tới nay, trở thành điểm nóng gây chú ý nhất trong số những thanh niên cùng trang lứa, chỉ có điều 'người chết' khiến cho mọi người phải hoài niệm.

Trong vùng núi sâu, sau khi biết được tin tức từ Tử Kim Thần Long, Thần Nam cũng găm rú lên giống như nó: "Wào...ha ha...ta cảm động quá, ta muốn khóc...ta thật sự đã trở thành...anh hùng....! Wào...ha ha ha".

"Wào...ha ha ha"

Thần Nam và Tử Kim Thần Long đều la hét điên cuồng, điều kì diệu của vận mệnh quả khiến người ta phải vui mừng, ác ma và anh hùng thật sự chỉ cách nhau có một sợi tơ. Công sức của mấy ngày liền có thể nói là không hề uổng phí một chút nào.

"Wào...tiểu tử, tất cả mọi tội danh của ngươi bây giờ đều đã được rửa sạch, đã trở thành một anh hùng. Đừng quên công lao của ta đó, ngươi cần phải báo đáp cho ta thật tốt"

"Ta không cần cái thứ anh hùng đó. Thời đại này, anh hùng thật sự không sống lâu được. Hi hi..tuy nhiên, dù gì cũng đã bị mọi người 'thần hóa' rồi, thì ta cũng không nên phụ lại tấm lòng tốt của họ. Ta cần phải chuẩn bị một chút, ra khỏi núi đi làm 'Thần', hưởng thụ cái khoái cảm được mọi người hành lễ sùng bái".

Chương 11: Tiết Độc Tiên Từ

Đến ngày thứ sáu, thân nhân của bảy cao thủ gặp nạn ở vùng đất chết hầu như đều đã tới đủ, chuẩn bị xét xử công khai Lăng Vân. Lăng gia cũng cử người đại diện đi, là một người có thân phận khá cao, đó là thúc thúc của Lăng Vân, Lăng Từ Hư, là một người quyền cao chức trọng trong đại thế gia nhà họ Lăng.

Thời gian xét xử Lăng Vân đã được quyết định, đó là vào ngày mừng mười tại thành Tội Ác. Tất cả những thanh niên trong giới tu luyện của thành Tội Ác đều đang chuẩn bị tới ngày hôm đó, dùng nước bọt để nhấn chìm Lăng Vân, dùng đao kiếm để chém hẳn ra thành trăm mảnh.

Đến ngày thứ bảy, Thần Nam mãi nguyện ngâm mình trong suối nước nóng, thư giãn cơ thể, về mặt từ từ hưởng thụ. Mấy hôm trước, hẳn bảo Tử Kim Thần Long quay về cẩn thận điều tra một lượt, sau khi hiểu được tình hình hiện tại của thành Tội Ác, hẳn quyết định kết thúc mọi chuyện quay trở về.

Sau khi Thần Nam thoải mái ngâm mình xuống dòng suối nước nóng, thì bắt đầu đại khai sát giới. Nhưng những kẻ bị giết thì không phải là con người, hẳn chạy khắp khu rừng giết các loài hung thú, khiến cho máu của chúng thấm đẫm người mình, đến mái tóc đen nhánh cũng biến thành màu đỏ thẫm.

Sau cùng, Thần Nam lưu chuyển huyền công làm khô quần áo, lúc này trông hẳn giống như đã trải qua một cuộc chém giết khốc liệt. Thần Nam cố gắng chịu đựng mùi máu tanh tươi bốc lên mũi, trợn mắt nhìn Tử Kim Thần Long trên không trung: "Cười cái đầu rắn nhà ngươi, nếu không muốn chân thực một chút, hình tượng một chút, ta hà tất phải tự làm khổ mình như vậy!"

Tử Kim Thần Long gầm gào ầm ỹ trên không trung, trên mặt đầy vẻ cười nhạo.

"Trước hết cần phải nói rõ ràng, ngươi nên ngoan ngoãn một chút, không được

phép xuất hiện trước mặt mọi người, nhân loại có rất nhiều cao thủ mà người không thể nào tưởng tượng được đâu. Với tình hình này của người, bọn họ rất dễ dàng có thể bắt được, vạn nhất bị người ta đem luyện thuốc thì thật là phiền phức. Ngoài ra, sau khi ta vào thành, đợi vài ngày nữa, người hãy đến tìm ta, để tránh bị người ta phát giác"

Thần Nam cuối cùng cũng rời khỏi núi, trở về thành Tội Ác. Áo màu máu, tóc dài màu đỏ thẫm, mặt toàn vết máu, hai mắt lộ ra sát khí, lại thêm trong tay lấp lăm lăm thanh trường đao. Nhìn hẳn thật giống với một người vừa trở về từ cõi chết sau những cuộc chiến khốc liệt.

Khi Thần Nam xuất hiện ở bên ngoài dòng sông bao quanh thành Tội Ác, lập tức gây ra náo loạn. Bởi vì cách đây không lâu, Lăng Vân còn ngăm treo thưởng để giết Thần Nam, nhiều người đều đã nhìn qua tranh vẽ của hắn, lập tức nhận ra.

"Trời ơi! Thần Nam!"

"Anh ta... vẫn chưa chết..."

"Đúng là anh ta... anh ta... vẫn còn sống"

Tin tức nhanh chóng được truyền đi, không lâu sau dường như cả thành Tội Ác đều náo loạn, thậm chí còn gây ồn ào hơn cả khi Mộng Khả Nhi trở về. Một người anh hùng những tưởng đã chết không ngờ lại còn sống sờ sờ xuất hiện trước mặt mọi người, điều này quả đúng là một chuyện động trời.

Trong thành Tội Ác, tất cả những người tu luyện đều ngay lập tức chạy tới nơi Thần Nam đã xuất hiện, trên các đường phố chật ních người, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Thần Nam áo thấm máu dính vào người, bước chân vững chắc, mắt lạnh lùng, khắp người phát ra sát khí nặng nề, trông hẳn giống như một thanh kiếm đã rút ra khỏi bao, sắc bén vô cùng.

Mỗi bước chân tiến về phía trước của hắn, mặt đất đều rung chuyển, mang theo

khí tức của một cao thủ hùng mạnh, bao phủ khắp con đường, khiến cho tất cả những người đứng xem đều cảm nhận thấy một khí thế mạnh mẽ, thậm chí còn ớn lạnh thấu xương.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Thần Nam, trên người hắn ta tỏa ra sát khí rất nặng nề, đám đông đều cảm nhận được một cảm giác đau buồn, chua xót, ray rứt. Tất cả tu luyện giả đều nhận ra rằng, chỉ có những người đã trải qua vô số trận đại chiến sinh tử mới có thể hình thành loại sát khí như vậy.

Không biết người nào hét lên đầu tiên: "Anh hùng"

Tiếp theo đó, tất cả mọi người trên con đường đều nhảy lên, hét lớn:

"Anh hùng"

"Anh hùng"

"Anh hùng"

Có một số người thanh niên dường như đã quá kích động, chạy tới giữa đường, quỳ xuống trước mặt Thần Nam sám hối.

"Anh hùng Thần Nam! Xin hãy khoan dung, tha thứ cho những hành động tội lỗi của tôi"

"Anh hùng xin hãy tha thứ cho tôi..."

"Đều tại Lăng Vân! Tên tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ đó làm điên đảo thị phi"

Trên không trung Tử Kim Thần Long đang nhìn xuống dưới, xúc động nói: "Vào...thật ngưỡng mộ. Tên tiểu tử đều cáng này giả vờ cũng giống ghê, y hệt như một anh hùng trở về sau hàng trăm trận chiến."

Khi những cao thủ tiền bối của Thần Phong học viện biết được tin, Phó viện trưởng của Tứ đại học viện đã đích thân dẫn theo vô số cao thủ tới nghênh đón Thần Nam.

Nguyên nhân thì có nhiều, thứ nhất là do họ cảm thấy Thần Nam đã phải chịu nỗi oan khuất bao nhiêu ngày nay đã thật thâm trọng. Thứ hai là việc mười đại cao thủ đi thăm dò vùng đất chết, chủ yếu là do nhận mệnh lệnh từ Tứ đại học viện, nhưng trong đó đã có bảy người gặp nạn ở đó. Điều này đã khiến cho Phó viện trưởng của Tứ đại học viện cảm thấy vô cùng có lỗi với họ. Vì để an ủi cho người thân của bảy anh hùng, bọn họ đặc biệt đi nghênh đón Thần Nam, cũng chính là để thể hiện lòng kính trọng đối với mười đại cao thủ.

Mộng Khả Nhi đương nhiên cũng ở trong đoàn người đó, nàng ta không ngừng cười khẽnh trong lòng, tính toán xem sau này nên giết Thần Nam như thế nào.

Khi đoàn người của Thần Phong học viện xuất hiện, Thần Nam đã làm một chuyện khiến cho tất cả mọi người đều trở mắt ra nhìn. Hắn nhanh chóng chạy tới trước Mộng Khả Nhi, ôm chặt lấy Mộng Khả Nhi còn đang ngỡ ngàng không biết chuyện gì vào trong lòng, gọi lớn:

"Khả Nhi"

"Àm"

Cả con đường ồn ào, đám đông rõ ràng không dám tin vào mắt mình nữa, Mộng Khả Nhi tiên nữ lại bị một người con trai ôm vào lòng, mặc dù người con trai này đã trở thành anh hùng, nhưng đám đông vẫn khó có thể chấp nhận được. Điều này quả thật đã nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Mộng Khả Nhi vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, mặc dù nàng ta sớm đã nhìn thấy Thần Nam chạy về phía mình, nhưng lại không thể ngờ được rằng, trước mặt đám đông hắn ta lại có gan làm cái việc như thế. Tuy vậy Mộng Khả Nhi cũng không kêu lên, nàng ta không muốn trước mặt mọi người tỏ ra cái yếu đuối của đàn bà, bởi vì lúc này nàng ta đã là hóa thân của tiên tử, tuyệt đối không thể giống như những người con gái bình thường kêu gào ầm ỹ.

Những hai cánh tay của Thần Nam giống như thép ôm chặt lấy cái eo nhỏ bé của nàng ta, khiến cho nàng không thể nào có thể gỡ ra được. Lúc này, Mộng Khả Nhi thật sự chỉ muốn rút phi kiếm ra chém chết hắn.

Nhưng đúng ngay lúc này, Thần Nam xúc động kêu lên: "Nàng quả nhiên là chưa chết, ta cuối cùng đã nhìn thấy nàng rồi....hu hu... Nàng không biết đâu, ngày nào ta cũng nằm thấy ác mộng, lần nào cũng nằm mơ thấy Tiêu Phong, Tiềm Long và những người khác, bọn họ nói ta không chăm sóc nàng chu đáo, ta là tội nhân, hu hu..." Thần Nam liên tục gào rống lên.

Rất nhiều người đều lộ ra vẻ ngạc nhiên khó hiểu, Phó viện trưởng của Thần Phong học viện liền giải thích cho những người ở xung quanh hiểu: "Gần đây anh ta phải đánh nhau với các cao thủ, phải chống chọi giữa cái sống và cái chết. Lúc này có lẽ tinh thần có chút không bình thường, hơn nữa đột nhiên gặp lại người bạn cùng chung hoạn nạn, vì thế cũng khó tránh khỏi tinh thần mất đi sự không chế"

Đám người vây quanh như bưng bình ngộ, tỏ ra vẻ thông cảm, những người ở vào tình trạng như thế này đều khó tránh khỏi tinh thần suy sụp.

Đám đông hiểu lòng người như vậy thật khiến cho Thần Nam thật cảm động, suýt chút nữa là khóc thật. Hắn ta lại tiếp tục diễn trò, vừa rống lên vừa chửi mắng Lăng Vân, chốc chốc lại cười ha ha một cách ngốc nghếch.

Đương nhiên những kẻ vây quanh đều tỏ vẻ thông cảm cho hắn.

Mộng Khả Nhi thì giận muốn phát điên, tên tiểu tử đáng chết này lại dám giả điên giả dại, coi thường nàng ta. Không những vậy cái đám đông ngốc nghếch đó lại cứ nghĩ rằng thần kinh của hắn hiện giờ không bình thường.

Thần Nam trên người toàn là vết máu, bốc mùi tanh tưởi, khiến cho Mộng Khả Nhi suýt nữa nôn ra. Càng tức hơn nữa là tên tiểu tử này dường như lại khóc thật, nước mắt nước mũi, hắn đều lau lên người nàng ta.

"Á! Hắn đang lau vào chỗ nào thế?" Mộng Khả Nhi suýt nữa kêu lên, cố gắng không nôn, tên khốn này dám quẹt nước mũi vào cổ áo nàng ta.

"Hu...hu...hu...tên Lăng Vân đáng chết... Tiêu Phong, Tiềm Long, ta cuối cùng cũng đã báo thù được cho hai người rồi... ha...ha...ha.."

Thần Nam vừa cười vừa khóc, khiến cho rất nhiều thiếu nữ cảm thấy đau lòng. Nhìn thấy vị anh hùng thật sự này bị oan khuất, đã như phát điên, lập tức thông cảm xót xa rơi lệ.

Mông Khả Nhi thầm nghĩ rằng, hận một nỗi không thể chém Thần Nam ra thành trăm mảnh, nhưng nàng ta lúc này lại không thể không mỉm cười, an ủi Thần Nam đang 'thần trí rối loạn'. Hai tay khẽ vỗ nhẹ phía sau lưng của Thần Nam, tỏ vẻ hòa nhã, giống như một tiên tử thánh khiết.

Nhưng Thần Nam trước sau gì cũng không thể bình tĩnh lại được, dường như vẫn đang ở trong trạng thái không thể khống chế được, hắn ta lại ôm lấy Mộng Khả Nhi lau lau, quẹt quẹt.

Mộng Khả Nhi hận Thần Nam tới tận xương tủy, nhưng lại không thể không cố gắng cười, tỏ ra tư thái mà một tiên tử cần có. Đột nhiên nụ cười của nàng ta ngưng lại "Đợi chút! Tên bại hoại này đang đặt tay ở chỗ nào thế. Tên chó chết này dám đặt tay lên hông nàng ta." Mộng Khả Nhi suýt chút nữa thì kêu lên, tên khốn nạn này lại còn dám véo mạnh vào hông nàng ta nữa.

Lúc này Mộng Khả Nhi quả thật rất muốn rút kiếm chém Thần Nam, nhưng nàng ta biết bây giờ nàng ta không thể ra tay. Tên tiểu tử đáng chết nhẹ nhàng rút tay về, đặt vào eo nàng, sau đó lại túm chặt lấy.

"Đáng chết!" Mộng Khả Nhi tức phát điên. Không ngờ hắn ta trước mặt mọi người lại dám giỡn trò trên người nàng ta.

"Đợi chút! Hà!" Tên bại hoại này lại lau nước mắt nước mũi lên trên chiếc cổ trắng ngọc ngà của nàng ta.

Mộng Khả Nhi quả thật đã nổi khùng, điều này đúng là không thể nào khiến cho người ta có thể chịu đựng được. Nàng ta hết lần này tới lần khác thề rằng sớm muộn gì cũng có một ngày đích thân nàng ta chém Thần Nam ra thành trăm mảnh, đặc biệt là hai cánh tay lợn này nhất định phải thái nát, lại còn cái mũi đáng chết này nữa và cả cái mắt phải móc ra giẫm nát lên.

Cuối cùng dưới sự cảm hóa cùng nụ cười thánh khiết như thiên thần của Mộng Khả Nhi, Thần Nam dường như dần dần hồi phục lại được thần trí, nuốt tiếc bỏ hai tay ra.

Mộng Khả Nhi nhanh chóng lùi lại nửa trượng, lúc này tấm áo trắng tinh của nàng ta toàn vết máu, đương nhiên là có cả những vết bẩn do nước mắt và nước mũi của Thần Nam vừa nãy đã gây ra. Tuy nhiên Mộng Khả Nhi trước sau gì cũng vẫn nở nụ cười, cùng với Phó viện trưởng của Tứ đại học viện, dẫn Thần Nam đi vào trong Thần Phong học viện.

Từ Kim Thần Long trên không trung gào thét: "Wào...Thật là một tên dâm đảng đều cáng! Ha ha ha"

Chương 12: Tiểu Thần Hi - Thần Nam

Đám đông giống như kiến bu lấy Thần Nam, khi hấn vào trong thành, hai bên đường có vô số người đứng xem. Mọi người đều xì xào bàn tán: "Nhìn kìa, đó là vị Sở quốc hộ quốc kị sĩ một mình chống lại vô số thuộc hạ nhà Lăng gia."

"Trời ơi, sát khí thật dày đặc, ta cảm thấy mình đang run lên rồi!"

"Đêm hôm đó, một mình anh ta không chỉ giết được Tứ giai cao thủ của Lăng gia mà còn đại chiến với cao thủ toàn thành một đêm, quả thật rất oai phong"

"Chân tướng cuối cùng cũng đã sáng tỏ, oan khuất cuối cùng đã được đưa ra ngoài ánh sáng"

"Ánh mặt thật lạnh lùng, dáng vẻ thật oai phong, tên nhóc Lăng Vân đúng là thật nham hiểm, đây mới là vị anh hùng thật sự"

Thần Nam đương nhiên là rất chăm chú lắng nghe những lời bàn tán, trong lòng khẽ cười thầm, thật không ngờ kiệt tác của hấn lại được tán dương đến như vậy.

Sau khi trở về Thần Phong học viện, Thần Nam từ chối tất cả mọi lời mời mọc, hấn trước hết tắm một trận thật thoải mái, sau đó thay một bộ y phục sạch sẽ, rồi chạy thẳng tới nơi ở của Tiểu Thần Hi và mấy lão tiền bối của Thần Phong học viện.

Nhiều ngày không gặp Tiểu Thần Hi, Thần Nam vốn dĩ không thể nào có thể yên tâm được, vội vội vàng vàng chạy thẳng vào khu rừng trúc.

Trong khung cảnh tĩnh mịch của khu rừng trúc, có tám, chín khu nhà, quang cảnh xung quanh đều đẹp như tranh vẽ.

Gần các khu nhà, cỏ mọc um tùm, hoa tươi thơm ngát, nước chảy dưới cầu,

những phiến đá hình thù kì lạ xếp thành từng hàng. Phía xa xa, trong những khóm trúc xanh mướt, thấp thoáng nghe thấy tiếng chim kêu lạnh lốt vui tai, khung cảnh nên thơ khiến người ta cảm thấy thoải mái, tâm hồn thư thái.

Tất cả đều giống với trước kia, chỉ có một chút ít thay đổi, Thần Nam nhanh chóng bước tới khu nhà của Tam đại tuyệt thế cao thủ, khi nhìn xuyên qua những bóng cây hắt đã thấy một cảnh tượng khó có thể tin được.

Tiểu Thần Hi đang múa kiếm, tư thái mềm mại, thanh tiểu kiếm nhỏ trong tay cô bé đã hiện ra một tia sáng dài chừng hơn một trượng, phát ra âm thanh lanh lảnh trong không gian.

Thần Nam giật mình, suýt nữa ngã xuống đất, hắn ta nghi ngờ liệu mình có đang nằm mơ hay không? Điều này đúng là đã quá sức tưởng tượng của hắn, một cô bé ba tuổi lại có thể phát ra kiếm khí bẩm sinh, đây là điều mà Võ giả phương Đông phải đạt tới cảnh giới Tam giai mới có thể làm có được.

Thần Nam cấu mạnh vào đùi mình, cảm thấy rất đau, giờ hắn mới tin rằng mình không phải đang nằm mơ, sau đó Thần Nam gọi lớn "Thần Hi"

Tiểu Thần Hi run lên, nhanh chóng quay người lại, sau khi nhìn thấy Thần Nam, cô bé lập tức vứt cây tiểu kiếm đi, nhanh như bay chạy tới phía chàng, mắt ngấn lệ gọi: "Ca ca"

Mắt Thần Nam cũng nóng lên, chuyển đi tới vùng đất chết, quả thật là 'chết đi sống lại', suýt nữa thì mất cả mạng ở đó, giờ hắn mới cảm thấy lúc này quả thật rất hạnh phúc. Thần Nam vội vàng chạy tới, ôm chặt lấy Tiểu Thần Hi, cười nói: "Thần Hi ngoan! Đừng khóc, ca ca không phải đã trở về rồi hay sao, ha ha"

"Hu hu...ca ca...." Tiểu Thần Hi nước mắt giàn giụa, ôm chặt lấy cổ Thần Nam, cô bé cứ sợ nếu buông tay ra hắn sẽ biến mất.

Thần Nam vỗ lưng cô bé, nhẹ nhàng an ủi. Đúng lúc này, ba đại tuyệt thế cao thủ cũng đã đi tới, trên mặt ai cũng nở nụ cười.

Thần Nam thi lễ với ba người bọn họ, rồi hỏi: "Thần Hi làm sao lại chịu học kiếm pháp vậy,? Con bé không phải rất ghét việc tu luyện hay sao? Hơn nữa vẫn bối vừa mới nhìn thấy Thần Hi phát ra kiếm khí, vậy là như thế nào?"

Ba cao thủ mỉm cười nhìn Tiểu Thần Hi, Doãn Phong nói: "Đó là do tiểu nha đầu yêu cầu học kiếm pháp đó..."

"Hả?" Ánh mắt của Thần Nam chuyển tới nhìn Tiểu Thần Hi đang ở trong lòng mình.

Lúc này, trên mặt Tiểu Thần Hi đã đầm ướt lệ, cô bé nói: "Ca ca mãi không trở về, Thần Hi rất buồn. Cách đây không lâu muội chạy đi tìm mấy tỷ tỷ của Thần Phong học viên chơi, mấy tỷ tỷ lại nói ca ca là ác ma, là người xấu, nên không còn thích Thần Hi nữa, mấy tỷ ấy còn chửi rửa ca ca, muốn giết ca ca. Sau đó muội lại nghe nói có người muốn truy sát ca ca, Thần Hi rất buồn, rất lo lắng cho ca ca, nên muội trở về yêu cầu các ông dạy Thần Hi kiếm pháp. Thần Hi sau khi luyện tốt rồi sẽ đi cứu ca ca..."

Thần Nam cảm thấy trong lòng ấm áp, hân ôn chặt lấy Tiểu Thần Hi, nhẹ nhàng nói: "Đều do ca ca không tốt."

"Không, không phải lỗi của ca ca, là bọn họ không tốt. Ca ca là người tốt, bọn họ nghĩ oan cho ca ca!" Vẻ mặt ngây thơ của Tiểu Thần Hi lộ ra vẻ oán trách, cuối cùng cô bé nói khẽ: "Tuy nhiên Thần Hi đã tha thứ cho họ rồi. Lúc sau này, bọn họ đã xin lỗi Thần Hi, nói cho muội biết, ca ca là một anh hùng thật sự, tất cả mọi người đều trách nhầm huynh. Tuy nhiên...bọn họ nói huynh tạm thời chưa trở về được, vì vậy Thần Hi càng phải cố gắng luyện kiếm, để có thể tìm được ca ca trở về..."

Tuyệt thế cao thủ Áo Duy nói: "May mà người kịp thời trở về. Ban đầu mọi người đều giấu chỉ dám nói với cô bé là người sắp về rồi. Nếu như người vẫn không xuất hiện, chúng ta đúng là không biết làm thế nào để an ủi cô bé. Cũng trách chúng ta không tốt, để cho cô bé biết một số chuyện phiền lòng. Tuy nhiên bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã kết thúc rồi!"

Thần Nam mỉm cười, lau khô nước mắt trên má Thần Hi, nói: "Thần Hi thật lợi hại, đã có thể phát ra kiếm khí, chỉ e không lâu sau còn lợi hại hơn cả ca ca!"

"Nhưng các ông nói đó không phải là kiếm khí, hiện nay, uy lực vẫn chưa mạnh bằng kiếm khí"

"Hả?" Thần Nam nhìn về phía ba đại tuyệt thế cao thủ, chẳng lẽ lại là sai hay sao, hẳn vừa nãy rõ ràng nhìn thấy Tiểu Thần Hi phát ra kiếm khí cơ mà.

Lão Long kị sĩ Lô Liệt nói: "Đó quả thật không phải là kiếm khí, thật ra trong người cô bé vốn đã có một sức mạnh kì lạ, dường như đang ở trong trạng thái phong ấn. Cho nên cô bé mới chỉ luyện tập những bài cơ bản khi nhập môn, là có thể phát ra sức mạnh này rồi. Bây giờ mặc dù vẫn chưa thể nào so sánh được với kiếm khí, nhưng nếu như cô bé chăm chỉ luyện tập hàng ngày, chắc chắn rằng sức mạnh đó càng ngày càng tăng lên, chờ tới lúc có thể đạt tới một cảnh giới nhất định, khẳng định không phải là tầm thường.

Thần Nam nghĩ ngợi rồi gật đầu, sau đó ba đại thế cao thủ quay người rời đi, để lại hai người ở lại nói chuyện.

Thần Nam dẫn Tiểu Thần Hi, trở về nơi ở của mình. Sau đó hẳn kể lại vắn tắt những gì mà mình đã trải qua. Tiểu Thần Hi là một cô bé rất thông minh, nói dối không thể nào có thể giấu được cô bé, còn nếu như nói thật với cô bé, thì lại không thích hợp. Vì vậy cuối cùng Thần Nam đành tóm tắt sơ qua toàn bộ mọi chuyện cho Thần Hi nghe.

"Đám đàn bà đó thật đáng ghét, lại đem những chuyện của ta đổ lên đầu Thần Hi. Khi nào có cơ hội, ca ca nhất định sẽ giúp muội dạy dỗ cho bọn họ một trận nên thân."

Tiểu Thần Hi vội vàng nói: "Không, ca ca đừng trách các tỷ ấy, Thần Hi đã không trách họ nữa rồi. Hơn nữa, lúc đó không phải tất cả mọi người đều không chơi với Thần Hi, Phượng Hoàng tỷ tỷ, Long Vũ tỷ tỷ và còn cả cái tỷ tỷ rắc rối ấy nữa, bọn họ vẫn đối xử tốt với Thần Hi, đều rất quý Thần Hi"

"Ừ" Thần Nam gật đầu, nói: "Ba người bọn họ coi như không để ta thất vọng"

"Nhưng mà mấy ngày nay Long Vũ tỷ tỷ rất là buồn, tỷ ấy khóc lóc cả ngày. Ca ca của tỷ ấy vĩnh viễn không trở về nữa, còn buồn hơn cả Thần Hi."

Long Vũ bình thường hay tự xưng là 'ca ca', thích mặc đồ con trai, trên mặt lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ, thần thái ngông nghênh, phong thái tự tin, vô cùng cởi mở. Giờ trở nên u sầu, thiếu náo như vậy rõ ràng trong lòng Long Vũ đang rất đau khổ.

Ngày trước Thần Nam tận mắt nhìn thấy Long Vũ khi đứng trước mặt Tiềm Long, hết sức dịu dàng. Quả thật chuyện lần này đã khiến cho nàng ta bị sốc không ít.

"Phượng Hoàng tỷ tỷ cũng không vui, ít cười hơn mọi khi."

"Ồ"

Thần Nam giật mình, Đông Phương Phượng Hoàng có tâm sự 'Chẳng lẽ lại là vì...Tiêu Phong?' Cũng rất có khả năng, nghĩ lại trong trường vô số thần tượng, có lẽ Đông Phương Phượng Hoàng từ lâu cũng đã có thiện cảm với chàng ta, chỉ có điều từ trước tới giờ không biểu hiện ra mà thôi, và cũng không giống như Long Vũ chìm sâu trong ái tình.

"Chỉ có tỷ tỷ rắc rối đó là vẫn giống như mọi khi, cả ngày cười nói. Tỷ ấy còn thường xuyên cười Bạch Hổ trốn đưa muội đi chơi"

"Hả.... cái gì? Cái gì?" Thần Nam kinh ngạc, vội vàng hỏi: "Muội thường xuyên chơi với Tiểu ác ma đó"

"Đúng thế, tỷ tỷ phiền phức đó rất hiếu động, tỷ ấy thường dẫn muội đi trêu chọc mọi người"

Thần Nam nghe xong, cảm thấy sốc, nói: "Thần Hi muội...không học theo cô ta đấy chứ?"

"Không có, muội chỉ đứng bên cạnh xem thôi"

"Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!" Thần Nam nói liền hai lần, rồi vỗ ngực: "Làm ta sợ quá, ta thật không hi vọng muội bị một Tiểu ác ma làm hư người"

Tuy nhiên câu nói tiếp theo của Tiểu Thần Hi suýt nữa làm Thần Nam ngồi phịch xuống đất.

"Tỷ tỷ phiền phức đó nói với muội rằng, muội nên học chị ấy nhiều, tránh để sau này bị người ta ức hiếp"

Thần Nam lập tức phản đối nói: "Không được học theo cô ta. Tiểu ác ma suốt ngày gây phiền phức đó đã nhập ma rồi, không còn thuốc chữa nữa!"

"Hi hi, Thần Hi hiểu rồi"

Thần Nam vỗ vỗ trán, nhìn bộ dạng Tiểu Thần Hi dường như rất thích Tiểu Bảo Chúa, nếu như để cho bọn họ cả ngày ở bên nhau, khẳng định trên thế giới này sẽ có thêm một hỗn thế tiểu ma đầu nữa. Không được! Hẳn nhất định phải ngăn cản, không thể để Tiểu Thần Hi bị Tiểu Bảo Chúa làm cho hư được.

Ngày thứ hai, Long Vũ tới thăm hẳn. Bình thường thì ngoài Tiểu Bảo Chúa lên tới đây ra, thì những người khác không được phép tiếp cận khu vực cấm này, đương nhiên loại ma phiền như Tiểu Bảo Chúa thì cần phải có những cao thủ ở đây mắt nhắm mắt mở cho qua mới được.

Tuy nhiên quan hệ của Long Vũ và Tiềm Long không phải là bình thường, Phó viện trưởng của Thần Phong học viện đã nợ bầy vị anh hùng quá nhiều, nên vô cùng quan tâm tới những thân nhân của họ, đã phá lệ phái người đưa Long Vũ tới đây.

Thần Nam đương nhiên hiểu được mục đích tới đây của nàng ta, nên dẫn Tiểu Thần Hi tới chỗ ba đại tuyệt thế cao thủ, để tiện nói chuyện với nàng ta.

Nhiều ngày không gặp, Long Vũ tiều tụy đi nhiều, một tuyệt thế mỹ nữ tóc ngắn thần thái vốn ngang ngược, phong thái tự tin, lúc này nhìn thật là u uất.

"Ta nghĩ, huynh biết tại sao ta tới đây tìm huynh. Ta đã biết được tình hình xảy ra ở vùng đất chết từ Mộng Khả Nhi, nhưng ta vẫn muốn huynh nói lại một lần nữa, ta muốn biết những chi tiết liên quan tới Tiềm Long" Long Vũ bình thường trên mặt luôn nở nụ cười rạng rỡ lúc này mắt đang ngấn lệ, nước mắt trào ra.

Thần Nam thở dài, tình cảm Long Vũ dành cho Tiềm Long đúng là rất sâu đậm. Hắn từ từ kể lại tỉ mỉ một lần nữa những chuyện xảy ra ngày hôm đó, đương nhiên có một số chỗ là 'gia công'. Bởi vì chính hắn đã rắc những mảnh giấy kia ra, bây giờ nếu như nói thật, nhất định sẽ xảy ra biến cố lớn.

Long Vũ miễn cưỡng không chế tình cảm của mình, nằng ta nhắm hai mắt lại, hai hàng lệ lăn trên gò má, phải rất lâu sau nằng ta mới có thể ngừng khóc, mở hai mắt ra, nhìn Thần Nam không chớp mắt nói: "Ta muốn báo thù cho Tiềm Long, tuy nhiên thực lực của Lăng gia quá hùng hậu, ta sợ không thể giết chết được Lăng Vân. Gia tộc của Tiềm Long mặc dù cũng rất lớn nhưng nếu bọn họ đứng ra có thể sẽ dẫn tới cuộc chiến của Thập đại thế gia, vì thế chuyện lần này chỉ có thể do ta ra mặt"

Thần Nam gật đầu nói: "Ừm, đúng là một vấn đề khó. Ta nghe nói tông chủ Lăng gia gần cuối đời có con, nên vô cùng cưng chiều đứa con độc nhất này, xem ra lão ta không thể trơ mắt ra nhìn đứa con duy nhất của mình phải chết. Tuy nhiên, lão cũng không thể nào dám chống đối lại với cả thiên hạ, cứ thế cứu Lăng Vân, thật không biết lão ta rốt cuộc muốn giữ thủ đoạn gì."

Long Vũ nói: "Lăng gia chắc hẳn sớm đã có chuẩn bị trước, lần này Lăng gia phái Lăng Tử Hư là em trai ruột của Tông chủ Lăng gia. Nghe nói võ công của hắn đã đạt tới cảnh giới Ngũ giai tuyệt thế cao thủ"

"Hừ! Ngũ giai tuyệt thế cao thủ, ha ha ha, chỉ e rằng sẽ phải chết ở thành Tội Ác"

Chương 13: Chu Quả Thần Nam

Thần Nam chấp tay sau lưng đi một vòng, cười nhạt nói: "Lăng gia mặc dù là một trong Thập đại tu luyện gia thế ở đại lục nhưng nếu như muốn chống lại cả thiên hạ thì e rằng lần này sẽ phải đập tan chiêu bài, chịu mất mặt. Lăng Vân nhất định không thể nào có thể sống mà rời khỏi đây, bởi vì có một người còn muốn giết hẳn hơn cả chúng ra, khả năng động viên của cô ta vô cùng đáng sợ."

"Ai?"

"Mộng Khả Nhi"

Long Vũ gật đầu nói: "Ừm, nàng ta cũng giống như huynh, có một mối thù không thể hóa giải với Lăng Vân. Ta nghe nói lúc mọi người vừa thoát ra khỏi vùng đất chết, khi huynh đi tìm thuốc cho Mộng Khả Nhi, Lăng Vân đã đánh lén nàng ta, nếu như không phải nàng ta có đạo gia chí bảo Ngọc Liên Đài bảo vệ, tuyệt đối khó mà trốn thoát được. Tuy nhiên cho dù có thể trốn thoát, nhưng nàng ta cũng phải điều dưỡng một thời gian dài mới có thể hồi phục lại được."

Thần Nam cười thầm, xem ra bây giờ 'chân tướng' của vùng đất chết có thể tùy hứng của hắn và Mộng Khả Nhi mà biên kịch ra.

"Yên tâm đi, nàng, ta và Mộng Khả Nhi, lại còn cả những thanh niên cao thủ giỏi nhất của Tứ đại học viện nữa, nhất định có thể lấy được cái mạng của Lăng Vân. Nếu như bị tên Ngũ giai cao thủ đó ngăn cản chúng ta cũng phải thiệt luôn cả lão ta!"

Nói thì là như vậy, nhưng trong lòng Thần Nam cũng bắt đầu suy tính. Việc liên thủ với Mộng Khả Nhi khiến hắn có chút lo lắng, có trời mới biết trong lúc chống lại Ngũ giai tuyệt thế cao thủ, liệu ả ta có giở thủ đoạn gì hay không? Tuy nhiên đối với hắn mà nói đó cũng là một cơ hội, nếu như có thể nắm bắt được cơ hội này, nói

không chừng có thể xử lí được Mộng Khả Nhi.

Sau khi tiễn Long Vũ về thì Đông Phương Phượng Hoàng cũng tới thăm. Nàng ta và Thần Nam vốn dĩ là oan gia đối đầu, chuyện của hai người đã gây ra biết bao nhiêu phong ba ở Thần Phong học viện. Mỗi lần nhớ tới những chuyện xảy ra trước đó, Đông Phương Phượng Hoàng đều có cảm giác muốn phát điên, nàng ta hận một nỗi không thể tóm lấy Thần Nam chém cho vài nhát.

Nhưng từ sau lần Thần Nam đại chiến ở đô thành Tấn quốc, thân phận đã không còn như xưa, khiến cho nàng ta hiểu ra được rằng bất luận là phương diện nào thì nàng ta cũng chẳng thể làm gì được đối phương. Từ đó trở đi, nàng ta đành phải im hơi nặng tiếng, âm thầm tức giận, nguyện rửa Thần Nam chứ không còn dám chính diện công kích hắn nữa.

Đông Phương Phượng Hoàng toàn thân mặc đồ màu tím, phong thái tuyệt thế, quý phái, vẻ mặt lạnh lùng như băng. Ngày hôm nay nàng ta chủ động tới thăm viếng, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thần Nam, hắn cười rạng rỡ nói: "Quý khách, mau vào trong này"

"Hừm"

Đông Phương Phượng Hoàng "Hừm" một tiếng, có thể thấy rằng trong lòng nàng ta vẫn còn ghi hận với hắn rất nhiều. Tuy nhiên do hôm nay có chuyện nhờ cậy Thần Nam nên nàng ta cũng không thể thể hiện điều đó ra được.

Thần Nam chỉ cười cười, rồi rót cho nàng ta một tách trà, nói: "Mời dùng trà"

Đông Phương Phượng Hoàng dù có nhìn như thế nào đi nữa thì cũng vẫn thấy nụ cười của Thần Nam thật đáng ghét. Nàng ta nghiêng người, không nhận tách trà, nghiến chặt răng, nói:

"Mau thu lại cái điệu cười đáng ghét của ngươi đi. Nhìn thấy cái vẻ đều cáng này, ta quả thật muốn lập tức đập cho ngươi một trận đấy"

"Ha ha ha....Thật không hổ là Đông Phương Phượng Hoàng, lúc nào cũng đáng

yêu như vậy."

"Người...muốn chết à? Cho dù người có là Thất anh hùng, Bát anh hùng hoặc Cửu anh hùng gì đi chăng nữa, thì trong mắt của ta người mãi mãi là tên bại hoại đáng ghét" Đông Phương Phượng Hoàng vẻ mặt giận dữ, trong mắt bốc lửa, những chuyện căng thẳng nhất trong đời nàng ta, chính là mấy lần đã bị hấn chọc phá. Bây giờ chỉ cần nghĩ lại thôi đều có cảm giác như muốn phát điên.

Thần Nam không nhịn được phải bật cười, Đông Phương Phượng Hoàng quả thật đã bị cái hành vi 'bại hoại' của hấn ấn tượng hơi bị sâu sắc rồi. Tuy nhiên trong sự giận dữ của nàng ta, lại để lộ ra tích cách vô cùng đặc biệt, mặc dù khó có thể khiến cho người ta yêu thích nhưng cũng không thể khiến cho người ta phải ghét.

"Ây dà! Đông Phương tiểu thư sao mà lại hận ta tới như vậy? Những chuyện trước kia đều là hiểu lầm thôi mà, chỉ cần bỏ qua là xong"

"À! Đúng rồi, nàng tìm ta có chuyện gì sao?" Thần Nam bình tĩnh bưng chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Đông Phương Phượng Hoàng càng nhìn thấy bộ dạng nho nhã của hấn thì lại cảm thấy tức giận, nhưng vì có việc muốn nhờ cậy, nàng ta đành kiềm chế cơn giận trong lòng, nói: "Ta muốn hỏi một chuyện về vùng đất chết, mặc dù ta cũng biết được chút ít từ Mộng Khả Nhi nhưng ta vẫn cảm thấy có một số chỗ nàng ta nói không thật rõ ràng."

Nếu như người khác lấy cái ngữ khí này nói với Thần Nam, hấn mà trả lời thì mới lạ đó. Tuy nhiên do mối quan hệ giữa hấn và Đông Phương Phượng Hoàng có chút đặc biệt, có chút kì lạ, nên hấn không tiện từ chối, đành phải kể lại chân tướng ở vùng đất chết dưới góc độ nhìn nhận của hấn.

Tuy nhiên Thần Nam vốn có ý trêu chọc Đông Phương Phượng Hoàng, cố ý giấu đi tất cả những thông tin liên quan tới Tiêu Phong, nhưng lại kể rất rõ ràng những biểu hiện của những người khác. Đông Phương Phượng Hoàng tuy bề ngoài rất kiên nhẫn lắng nghe, nhưng có thể thấy được rằng nàng ta đang thâm nghiên rằng, có cả những oán hận với Lăng Vân và cả những bất mãn với Thần Nam. Nàng

ta làm sao không nhận ra Thần Nam đang cố ý trêu chọc mình chứ?

"Người có bị điên không đấy, những chuyện không quan trọng thì nói rất rõ ràng, còn chuyện trọng yếu thì lại không nhắc tới" cuối cùng nàng ta cũng không nhin được mà chửi hần.

"Cái gì là trọng điểm chứ?"

Đông Phương Phượng Hoàng dường như đã nổi nóng, mặt đỏ bừng bừng, tức giận nói: "Hừ! Những tình tiết về lời nói và hành động của Vô Danh thần ma người nói chưa thật rõ ràng"

"À, dường như đoạn đó ta chưa có kể lại rõ ràng lắm. Để ta nghĩ cái đã, đúng rồi, dường như có việc của một người ta vẫn chưa nói tới, ta quên mất là chưa nhắc tới chuyện của Tiêu Phong huynh đệ, huynh ấy đối diện với Vô Danh thần ma về mặt không biến sắc..."

Thần Nam không muốn trêu chọc nàng ta nữa, nghĩ kỹ lại, Đông Phương Phượng Hoàng đang ở trong tâm trạng chẳng hay ho gì. Hần ta quả thật có chút hối hận vì những lời nói vừa nãy vì đã bắt đầu kể lại một lượt một cách cẩn thận những biểu hiện của Tiêu Phong.

Đông Phương Phượng Hoàng sau khi nghe xong, mãi rất lâu không nói gì, mất một hồi lâu nàng ta mới bình tĩnh lại nói: "Nói về những gì xảy ra với người ở trong đại sơn đi, ta muốn nghe một chút"

Thần Nam đã nhận ra, Đông Phương Phượng Hoàng quả thật đã có tình cảm với Tiêu Phong, có điều loại tình cảm này không giống như thứ tình cảm sâu đậm, chìm đắm trong biển tình của Long Vũ, Phượng Hoàng nàng ta dường như không quá đau buồn.

Tuy nhiên việc Đông Phương Phượng Hoàng lại muốn nghe những gì đã xảy ra với hần ở trong đại sơn, điều này đã khiến cho hần vô cùng ngạc nhiên, nhất thời không hiểu nổi. Bây giờ Thần Nam không muốn và cũng không thích trêu chọc nàng ta nữa, vì thế đã kiên trì kể lại tất cả một lượt, tuy nhiên hần cũng đã lược bớt một

số chuyện, bởi vì có những việc khiến người ta quá đỗi kinh hãi, nên không thể nói với người ngoài được.

Đông Phương Phượng Hoàng đứng dậy cáo từ, nhìn bóng dáng mảnh mai lặng lẽ đó, Thần Nam có chút sững sờ, rất lâu sau mới định thần lại được.

"Wào...Tiểu tử thật đa tình, vừa mới bước vào thành đã dám phi lễ với 'mẹ mìn'. Bây giờ, mới chỉ có hai ngày đã câu được thêm hai cô..." Tử Kim Thần Long không biết từ lúc nào đã ở trong vườn, lúc này đang đứng ở bên ngoài cửa sổ kêu gào ầm ỹ.

Thần Nam tức giận, Cầm Long Thủ vung ra, một quang chương khổng lồ tóm chặt lấy Tử Kim Thần Long.

"Wào...Cái thứ vô công thối tha gì thế, giống như chuyên dùng để đối phó với ta vậy..." Tử Kim Thần Long dù có giấy giụa như thế nào thì cũng không thể thoát ra được.

"Hi hi, người nói đúng đó, Cầm Long Thủ chuyên dùng để bắt những loại rắn bốn chân nhà người"

"Wào...mau thả ta ra"

Thần Nam tức mình ném nó vào một góc nhà, nói: "Ta chẳng phải đã nói với người là sau vài ngày nữa hãy tới đây sao. Người lỗ mãng như vậy không chừng đã bị những tuyệt thế cao thủ ở đây phát hiện ra rồi đó"

"Wào.... Tại ta không yên tâm về người nên tới xem thế nào."

"Hừ! Quan tâm cho ta... Con rồng tham ăn nhà người, e là không chịu đựng được sự hành hạ của cái đói nên mới chạy tới đây cướp rượu thịt có đúng không?"

Đúng trong lúc này, tiếng của Tiểu Thần Hi vọng tới: "Ca ca huynh đang nói chuyện với ai thế?" Sau khi cô bé chạy vào, nhìn thấy Tử Kim Thần Long thì vô cùng kinh ngạc, hai mắt mở to, chớp chớp, cuối cùng nói: "Lại là một Tiểu Long Long nữa. Thật là đáng yêu!"

Tử Kim Thần Long sau khi nghe thấy câu nói này, vẻ mặt bàng hoàng, đường đường là hậu duệ của Long Hoàng, bản thân nó cũng đã tu luyện hàng nghìn năm, nay lại bị một cô bé ba tuổi gọi là chú rồng con đáng yêu, đã làm cho nó ngã cái "Rầm" xuống đất.

Tiểu Thần Hi vui mừng nhảy cẫng lên, ôm chặt lấy Tử Kim Thần Long, nói: "Một Tiểu Long Long thật là đáng yêu, thật là dễ thương, hơn lại còn có thể làm trò."

Tử Kim Thần Long trợn ngược mắt, nhưng lại không dám nhe răng múa vuốt trước mặt một cô bé còn ngây thơ non nớt như thế này.

Thần Nam cười ngặt nghẽo, nói: "Thần Hi thích không? Đây là em gái của Long Bảo Bảo, gọi là Long Bối Bối, ta mang nó về chính là để chơi cùng muội"

"Wào..." Tử Kim Thần Long tức muốn hộc máu, giấy giụa liên tục trong lòng Tiểu Thần Hi. Sau khi thoát ra khỏi người cô bé, nó liền lập tức nhảy lên đầu của Thần Nam, gào lên: "Hôm nay Long đại gia liều chết với người, lại dám phỉ báng ta như vậy à, dám hạ nhục ta...wào"

Nó cứ thế túm lấy tóc của Thần Nam, kêu thét âm ỹ. Tiểu Thần Hi nhìn thấy cảnh tượng khôi hài đó thì cười 'hi hi'. Cô bé đương nhiên biết Thần Nam đang trêu chọc con Thánh long này, tuy nhiên không thể ngờ được rằng nó lại nóng tính đến như vậy.

Thần Nam túm lấy Tử Kim Thần Long, nói: "Được rồi! Ta chỉ nói đùa một chút thôi. Đây là muội muội của ta Thần Hi, sau này khi ta khi không ở đây người hãy thay ta bảo vệ cô bé". Rồi hắn lại quay sang nói với Tiểu Thần Hi,: "Thần Hi! Muộn muốn gọi nó là gì cũng được. Ví dụ như trường trùng, cá trạch, Tứ cước xà hay Long Bối Bối..."

Tiểu Thần Hi ngẩng đầu mở to mắt, nhìn Tử Kim Thần Long đang tức giận giãy lên đành dạch, nói: "Hay là muội gọi nó là Đại long nha. Nó nhìn thì có vẻ bé nhỏ như vậy, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác dường như đây không phải là một con rồng nhỏ"

Tử Kim Thần Long gật đầu liên tục, nói: "Cô bé! Người đúng là có con mắt. Hãy gọi ta là Đại long đi, tiểu nha đầu thật là đáng yêu!". Bình thường khó có dịp có người thừa nhận nó là một con rồng, hơn nữa chỉ dựa vào chữ 'Đại' này thì Tử Kim Thần Long cũng đã vô cùng sung sướng rồi. So với những cái tên đại loại như ' trường trùng' thì cũng đã hoành tráng hơn rất nhiều.

Tử Kim Thần Long bay quanh Tiểu Thần Hi một vòng, hai mắt phát quang, nói: "Kì lạ, sao ta lại ngửi thấy mùi của tiên chi, nhân sâm vậy?"

Tiểu Thần Hi lấy từ trong túi ra một quả màu hồng, trong suốt lấp lánh nói: "Người đang tìm gì thế? Có phải là cái này không?"

"Wào.. Trời ơi! Chu quả nghìn năm, tiểu nha đầu người làm sao lại có thứ đồ này?"

"Đương nhiên là để ăn rồi!" Tiểu Thần Hi không thèm để ý tới nó nữa, mở miệng cắn một miếng, trong phòng lập tức tỏa ra mùi hương thơm ngào ngạt.

Tử Kim Thần Long thèm nhỏ dãi, hai mắt mở tròn, giọng run run nói: "Người bình thường vẫn lấy thứ này làm đồ ăn vặt hay sao?"

"Không phải là làm đồ ăn vặt mà là làm cơm ăn" Nói xong Tiểu Thần Hi trèo lên một chiếc ghế, vừa ăn Chu quả vừa rung đùi.

Tử Kim Thần Long nghe xong, mắt như muốn nhảy ra ngoài, lắp bắp nói: "Người..làm cơm ăn...! Trời ơi, tiểu nha đầu, cho ta một quả được không, có được không?"

Thần Nam nghe xong liền gõ vào đầu nó một phát nói: "Đồ tham ăn nhà người đúng là chẳng được tích sự gì. Giờ lại đi tranh ăn với một cô bé ba tuổi, ta thật thấy xấu hổ thay cho người."

Tử Kim Thần Long đã tu luyện hàng nghìn năm rồi, mặc dù da mặt rất dày nhưng nghe thấy những lời này cũng đỏ bừng mặt lên, nói lí nhí: "Ta nguyên khí đang bị tổn hại, nhìn thấy những thứ đại bổ như thế này, đương nhiên không thể nào

cầm lòng được rồi. Hơn nữa không phải cô bé lấy Chu quả ăn thay cơm hay sao, lẽ dĩ nhiên là phải có rất nhiều rồi!"

Thần Nam nhìn Tử Kim Thần Long, nói: "Người đừng có mà giở trò với Tiểu Thần Hi. Cô bé không thể ăn được đồ ăn của nhân gian, chỉ có thể ăn những thứ kì quả được tạo ra từ thiên địa tinh khí mà thôi. Hiện này mặc dù có không ít nhưng đó là thức ăn của mười mấy năm của cô bé đó, người không được có ý đồ xấu chôm đồ ăn của Thần Hi"

" Vào! Chẳng lẽ Thần Hi lại là tiên tử chuyển thế sao?" Sau đó Tử Kim Thần Long lại kêu lên: "Vào..Trời ơi! Ta đang nghe thấy gì vậy, những thứ quý giá này lại có kẻ tích trữ để ăn trong mười mấy năm. Không có cái lẽ nào như vậy! Cái thế giới này thật là điên cuồng mà"

Sau đó nó lại lí nhí nói: "Bốn long có xấu xa thế nào cũng không thể giở thủ đoạn gì với tiểu nha đầu. Tuy nhiên chỉ cần có thể cho ta một quả, ta đã mãn nguyện rồi"

Tiểu Thần Hi chớp chớp đôi mắt, cười hì hì nói: "Đại long thật ra chỉ cần thề với ta, sau này nghe lời ta, chơi cùng ta, ta có thể cho người một quả"

'Khoan! Đợi một chút!' Thần Nam tại sao lại cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc, hẳn nghi ngờ nhìn Tiểu Thần Hi, bỗng phát hiện ra trong mắt cô bé hiện lên nét tinh quái.

Thần Nam thầm kêu khổ: "Hồng rồi! Tiểu nha đầu quả nhiên đã học được sự狡 hoạt của Tiểu Bảo Chúa. Tuy chưa đáng bao nhiêu thời gian, nhưng cũng đã bắt đầu lộ dần bản tính."

Tử Kim Thần Long mồm mép nhanh nhẹn, lấp bắp nói: "Có thể cho ta một quả sao? Tuy nhiên...lời thề của Long tộc rất trang trọng, vì thế không thể tùy tiện được.. Ừm...Tuy nhiên ta vẫn có thể chấp nhận kiến nghị này."

Tử Kim Thần Long sau khi nói một hồi, liền giương mắt chờ đợi Tiểu Thần Hi.

Tiểu Thần Hi vẻ mặt rạng rỡ, vui mừng, tay đưa ra nhanh, nói: "Cho người"

"Wào..Hai quả! Đều là cho ta?"

"Đúng thế, đều cho người. Người sau này phải nghe lời ta đó!"

"Wào...Tiểu nha đầu thật đáng yêu, sau này có yêu cầu gì cứ nói với ta. Long tộc chúng ta mà đã thề, thì tuyệt đối sẽ không phản bội lời thề. Ta bây giờ đi luyện linh khí của Chu quả đây". Tử Kim Thần Long xúc động nhận lấy hai quả. 'Soạt' một tiếng bay ra ngoài cửa sổ.

"Thần Hi! Mấy trò vặt vãnh lúc này đều là do tiểu ác ma đó dạy cho muội đúng không?"

Tiểu Thần Hi cúi đầu, nói nhỏ: "Thật ra muội thấy rằng những thứ mà tỷ tỷ rắc rối dạy cho cũng rất có ích. Chỉ cần không đi lừa người hại người là được rồi!"

Thần Nam ngồi phịch xuống ghế, trong lòng thầm cầu nguyện: "Thần Hi nhất định không được lây cái thói xấu của tiểu ác ma đó"

Lại hết một ngày nữa, khi Thần Nam đi dạo trong rừng trúc, đột nhiên cảm thấy một luồng sóng dao động lạ thường. Khi hắn quay đầu lại, thì phát hiện thấy một thanh phi kiếm, hàn quang lấp lánh đang bay về phía hắn.

"Mộng Khả Nhi"

Chương 14: Cường Cường Liên Thủ Thần Đông

Phi kiếm đột nhiên dừng lại cách người Thần Nam khoảng ba trượng, rồi run run xoay về phía hắn, sau đó từ từ lùi lại.

Thần Nam nắm lấy cán đao, bước theo sự chỉ dẫn của phi kiếm. Hắn tin rằng Mộng Khả Nhi không có cái gan để ra tay với hắn trong Thần Phong học viện, nhất định nàng ta có chuyện gì muốn nói với hắn.

Ven rừng trúc, bên hồ phẳng lặng như gương, Mộng Khả Nhi đang đứng ở đó lặng lẽ nhìn những con cá bơi qua bơi lại trong hồ. Gương mặt lạnh lùng, vẻ đẹp tuyệt thế giống như hòa nhập với thiên nhiên.

Thần Nam bước tới bên cạnh chiếc hồ, ngáp dài một tiếng, khung cảnh yên tĩnh bỗng nhiên bị phá vỡ.

Mộng Khả Nhi lập tức quay người lại, vẻ mặt giận dữ nhìn hắn, không còn có vẻ ung dung như hàng ngày nữa, ánh mắt nàng ta lộ ra vẻ giận dữ, nói: "Thần Nam ngươi là một kẻ khốn nạn bỉ ổi, vô sỉ, hạ lưu, bại hoại. Ngươi đã khiến ta thực sự tức giận! Ta nhất định sẽ khiến ngươi phải hối hận vì những hành động mà hai ngày trước ngươi làm. Ta sẽ chém đứt cái tay lợn của nhà ngươi, thái nát ra, khoét cái mắt và cái mũi của ngươi, vứt xuống đất giẫm nát..."

"Suyt! Nói nhỏ thôi, cứ như vậy sẽ làm tổn hại tới hình tượng 'tiên tử thánh khiết' của cô. Nơi này cách chỗ các vị tiền bối của Thần Phong học viện tu luyện không xa, nếu không cẩn thận sẽ bị người ta nghe thấy đó." Thần Nam tư thế nhàn nhã, cười nói với Mộng Khả Nhi.

Mộng Khả Nhi khẽ "Hừ" lên một tiếng, tâm tư dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng dung nhan tuyệt thế vô song thì vẫn vô cùng lạnh lùng, nàng ta lạnh giọng: "Đừng vội đắc ý, mặc dù ngươi tạm thời có thể rửa sạch được tội danh 'ác ma' nhưng ta vẫn

có cách để giết người một cách dễ dàng."

Thần Nam không thèm để ý nói: "Cô nói đúng! Trong thời gian này, giữa hai chúng ta nhất định sẽ có một bên phải ngã xuống. Tuy nhiên cô yên tâm, ta sẽ không giết cô đâu. Từ Kim Thần Long nói rất đúng, Ngọc Liên Đài là của nó, còn cô, là của ta."

"Người..."

Mộng Khả Nhi lông mày dựng ngược, không còn giữ được hình tượng của một 'tiên nữ thánh khiết' nữa. Lúc này nàng ta thật sự muốn lấy phi kiếm lập tức chém về phía Thần Nam, nhưng vào giây phút này nàng ta biết rằng mình không thể làm như vậy được.

"Thần Nam! Bây giờ ta không muốn đấu khẩu với người, món nợ giữa chúng ta để lần sau hãy tính vậy."

"Ừm! Thật ra ta nghĩ, chúng ta căn bản cũng chẳng có thù hận gì sâu sắc cả. Chẳng qua là cô đã không cẩn thận mà ôm ta phải khi ở Hư Thiên Huyền Cảnh? Thật ra ta cũng chẳng để ý, chỉ là do cô tự nghĩ ngợi nhiều mà thôi. Á, đừng có đụng tới phi kiếm nhé!"

Thần Nam vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lời nói thì lại khiến cho Mộng Khả Nhi muốn phát điên. Nàng ta rút phi kiếm ra, chỉ vào mặt hắn, nói: "Nếu người còn dám ăn nói linh tinh nữa, ta cũng chẳng cần khách khí gì nữa. Bây giờ sẽ lột da người, quyết đấu với người."

"Ừ! Được rồi. Cô hãy bình tĩnh lại nào. Bây giờ, chúng ta đến chỗ khác đi, cả ngày ở trong rừng trúc, chẳng có gì mới mẻ cả" Thần Nam mặc dù không nói lời nào quá đáng nhưng với cái ngữ điệu đáng ghét như vậy cũng khiến cho Mộng Khả Nhi khó có thể chấp nhận được.

Nàng ta lạnh lùng nói: "Hôm nay ta tìm người là có vấn đề muốn thương lượng, không phải muốn nghe người nói mấy lời vô vị đó!"

"Được rồi, đã như vậy, chúng ta hãy ngồi ở đây nói chuyện!"

Thần Nam liền ngồi xuống một chiếc ghế đá trong rừng trúc, tuy nhiên Mộng Khả Nhi rõ ràng là không muốn tiếp cận hần quá gần, nàng ta vẫn đứng yên ở chỗ cũ.

"Ta chắc rằng ngươi cũng biết rằng ngày mai là ngày xét xử Lăng Vân?" Mộng Khả Nhi nhìn Thần Nam lạnh lùng nói: "Lăng Tử cuối đời mới có con, vì thế lão không thể nào cứ trơ mắt nhìn đứa con độc nhất đi vào chỗ chết. Nhất định lão ta sẽ tìm mọi cách để giữ lại tính mạng cho hần."

Khi vào chuyện chính, Thần Nam không còn nói linh tinh nữa, chăm chú lắng nghe.

"Lăng Vân từng hãm hại ngươi, ngươi nhất định là rất muốn giết hần."

Thần Nam gật đầu, nói: "Đương nhiên, hai chúng ta có cùng một mục đích, đều muốn nhanh chóng dồn hần ta vào chỗ chết, để tránh đêm dài lắm mộng. Tuy nhiên ta nghe nói, thúc thúc Lăng Tử Hư của hần ta đã tới rồi, đây là một nhân vật vô cùng đáng sợ, vì thế chúng ta cần phải hợp lực lại để đối phó với lão ta."

Có rất nhiều chuyện động tới mức mà hai người cũng không giấu giếm gì nữa, trực tiếp bàn bạc xem làm thế nào để giết chết Lăng Vân.

Mộng Khả Nhi nàng ta vốn đã hành động từ trước rồi, tập hợp gần mười siêu cấp thanh niên cao thủ của Tứ đại học viện lại. Những người đó vốn có mối quan hệ không bình thường với bảy đại cao thủ gặp nạn tại vùng đất chết, bọn họ đều muốn giết Lăng Vân, báo thù cho bạn.

Thần Nam hỏi: "Cô cho rằng bọn chúng sẽ cứu Lăng Vân như thế nào?"

"Theo những tin tức mà ta có được, Lăng Tử Hư có thể sẽ tìm một lí do nào đó để đưa Lăng Vân trở về Lăng gia trước. Sau đó tìm cách hóa giải cái họa sát thân của hần, như là tìm kẻ thế thân, thay Lăng Vân đi chết..."

Thần Nam cau mày nói: "Nếu như vậy thì quả thật rất khó ra tay!"

Mộng Khả Nhi cười nhạt: "Bất kể bọn chúng dùng cách nào đi chăng nữa, ta đảm bảo bất kì lúc nào cũng có thể nắm được hành tung của Lăng Vân"

Thần Nam trong lòng giật mình, nhớ lại một vạn năm trước, Đạm Thai Tuyền đã từng sử dụng một loại kĩ nghệ đặc biệt trước mặt hắn, chủ yếu biểu hiện ở mặt vận dụng chân khí. Như là đưa một chút chân khí vào trong cơ thể của một người, trong một khoảng cách nhất định dựa vào khí cơ cảm ứng, có thể nắm rõ được hành tung của đối phương.

Đương nhiên, loại khí cơ cảm ứng này chỉ là một kĩ thuật nhỏ, thủ đoạn đáng sợ nhất chính là lợi dụng khí cơ đặc biệt để phá vỡ công lực của đối phương. Một vạn năm trước, Thần Nam đã từng chịu thua thiệt trước Đạm Thai Tuyền, trong lúc không phòng bị đã bị ả ta truyền một luồng chân khí màu vàng nhạt vào trong người, kết quả là công lực của hắn từ đó trở về sau hoàn toàn bị triệt thoái.

Bây giờ nhìn Mộng Khả Nhi, sự cảnh giác trong lòng hắn lại tăng thêm, ả ta đã tu luyện thành công loại cách khí cảm ứng, vì thế khó có thể đảm bảo rằng ả ta không tu luyện những công pháp cổ quái khác. Thần Nam cười nhạt nói:

"Cô đã chuẩn bị hết tất cả rồi. Xem ra ta phải đi làm cái công việc nặng nhọc thôi!"

Mộng Khả Nhi lắc đầu nói: "Làm gì có chuyện đơn giản như thế, người không biết Lăng Tử Hư đáng sợ như thế nào đâu. nghe nói võ công của lão đã đạt tới Ngũ giai cảnh giới. Tuy nhiên cũng may đó chỉ là đồn đại thôi, thực sự Lăng Tử Hư bây giờ đang ở vào trạng thái đỉnh cao của Tứ giai đại thành, chỉ còn cách Ngũ giai cảnh giới một chút. Tuy nhiên cho dù là như thế, thì những cao thủ Tam giai cũng còn lâu mới có thể đối phó được với lão."

Nhìn thấy Thần Nam không có biểu hiện gì, Mộng Khả Nhi lại tiếp tục nói: "Người đã bước vào Tứ giai cảnh giới cũng nên hiểu rằng, cách biệt giữa từng cảnh giới là vô cùng lớn. Một cao thủ Tứ giai sơ cấp có thể dễ dàng tiêu diệt nhiều cao thủ của Tam giai cảnh giới, cao thủ Tứ giai trung kì còn lợi hại hơn, cho dù phải đối diện với sự bao vây của rất nhiều cao thủ Tam giai đại thành cảnh giới cũng có thể ung dung mà thoát ra. Còn về những cao thủ đạt tới Tứ giai đại thành thì lại càng

đáng sợ, võ công đạt tới cảnh giới như vậy có thể hàng Cự long, chiến đấu với Cự nhân. Người nên tự hỏi bản thân có thể so sánh được với những cao thủ mạnh nhất của Tứ giai cảnh giới hay không?"

Thần Nam xoa cằm nói: "Xem ra có thể chém chết lão Đào Nhiên, đúng là một may mắn"

"Hừ! Đào Nhiên và Lăng Tử Hư cách biệt rất lớn. Đào Nhiên có phải đã đạt tới Tứ giai đại thành cảnh giới hay không thật khiến người ta phải nghi ngờ, tất cả đều là do những đồ tử đồ tôn của hắn ta tự gọi hắn là tuyệt thế cao thủ mà thôi. Theo ta suy đoán, hắn ta vẫn chưa vượt qua Tứ giai trung cấp cảnh giới. Tuy nhiên 'Nghịch thiên thất ma đao' của người đúng là rất đáng sợ, tại sao khi giao đấu với ta, lại không thấy người sử dụng nó?"

"Hừm, trong người cô không phải cũng có một đạo phong ấn hay sao? Tại sao lại phải giấu võ công của mình như vậy chứ?"

Hai người ra sức thăm dò lẫn nhau, ai cũng đều muốn làm rõ bản lĩnh thật sự của đối phương. Tuy nhiên những lời nói của Thần Nam lại có giá trị hơn, vì từ trước tới giờ chưa từng có ai có thể nhìn thấy 'phong ấn' trong người Mộng Khả Nhi, đây là lần đầu tiên nàng ta bị người khác phát hiện ra.

Mộng Khả Nhi lập tức biến sắc, vội vàng hỏi: "Người sao lại biết được?"

"Cảm nhận thấy!" Thần Nam tùy tiện nói bừa, hắn tuyệt đối không thể nói chuyện của lão yêu quái ra được.

"Không thể nào, cho dù là Ngũ giai tuyệt thế cao thủ cũng không thể nào cảm nhận được phong ấn đó" Về mặt Mộng Khả Nhi không ngừng thay đổi, sau rất lâu nàng ta mới có thể bình tĩnh lại nói: "Thôi được rồi! Chúng ta tiếp tục bàn xem làm thế nào để đối phó với Lăng Tử Hư. Thông thường mà nói, cho dù có mười mấy cao thủ Tam giai đại thành cảnh giới cũng không thể nào có thể thắng được lão ta, vì thế nhất thiết phải sử dụng những thủ đoạn đặc biệt, thì mới có thể đối phó được lão."

Thần Nam làm sao lại không biết điều này chứ, lần trước khi nói chuyện này

với Long Vũ chủ yếu là để an ủi nàng ta. Bây giờ thực sự cần phải ra tay rồi, Thần Nam không thể không khách quan dự đoán thực lực của hai bên, hần hỏi: "Cô có cách gì không?"

"Dùng độc" Mộng Khả nhi nói hai từ thật đơn giản

Thần Nam gượng cười lắc đầu, nói: "Đừng nói tới tuyệt thế cao thủ, với võ công của ta và cô, những độc dược bình thường có thể uy hiếp được chúng ta hay sao? Với võ công của lão ta một khi cảm ứng được có chút khác lạ thì đã đẩy chất độc ra khỏi cơ thể rồi. Mấy trò vặt vãnh này làm sao có thể uy hiếp được một tuyệt thế cao thủ sắp bước vào Ngũ giai cảnh giới chứ"

Mộng Khả Nhi nói một cách rõ ràng: "Điều này cần phải xem người hạ độc là ai. Lần này ta tìm người để thương lượng chủ yếu chính là nhờ người ra tay, thỉnh thuốc của một kì nhân"

"Ta?" Thần Nam có chút sững sờ không hiểu.

"Không sai, người còn nhớ Tú lão quái hay không?"

"Cái gì...cô..."Thần Nam kinh ngạc nói: "Tại sao cô lại nhắc tới lão ta, chẳng nhẽ vị kì nhân mà cô nói tới chính là lão?"

"Đương nhiên" Trên mặt Mộng Khả Nhi lộ ra nụ cười khó hiểu, nói: "Tất cả những chuyện khi người ở Sở quốc ta đều biết rõ"

Thần Nam trầm tư suy nghĩ, rõ ràng Mộng Khả Nhi đã cho người điều tra hẳn, điều đó chứng tỏ rằng nàng ta có chút kiêng sợ "Nghịch thiên thất ma đao".

Trước đó không lâu, khi Tứ đại học viện tổ chức thi đấu, lúc Thần Nam đang ra sức 'dạy dỗ' Tiểu Bảo Chúa, thì tiểu ác ma đó đã từng cầu viện Mộng Khả Nhi, nói rằng tỷ tỷ Sở Nguyệt vốn là ngoại đệ tử của Đạm Đài cổ thánh địa.

Vì thế, Thần Nam cũng đã hiểu Mộng Khả Nhi lấy được những tin tức đó ở đâu. Chắc chắn là đều từ Đại công chúa Sở Nguyệt.

"Cô có biết Tú lão quái giờ ở đâu không? Ta đã lâu rồi không gặp lão ta". Về độc thuật của lão, Thần Nam vô cùng bá phục, có thể được chọn vào Kỳ sĩ phủ cũng đủ để nói rõ khả năng dùng độc của lão ta rồi.

"Đương nhiên là biết, vị tiền bối này sau khi trốn khỏi Sở quốc đã chạy thẳng tới Tây đại lục. Gần đây mới tới thành Tội Ác, được Thần Phong học viện mời làm thầy dạy độc thuật."

"Ngất xiu"

Thần Nam chạy tới thành Tội Ác chính là do lão bày cho, vì thế sau khi tới đây hẳn đã từng tìm tung tích của lão, nhưng lại không tìm thấy một chút dấu vết nào. Không ngờ rằng rằng lão ta lại nhát gan đến thế, chạy một mạch tới thẳng Tây đại lục. Nghĩ tới những hành động hoang đường trước kia của lão, Thần Nam bỗng chốc lại bật cười.

Độc học của Tú lão quái vô cùng lợi hại, rất ít người có thể so sánh được, trên đời này chắc rằng chỉ có mình lão mới có thể hạ độc được tuyệt thế cao thủ. Lăng Tử Hư hiện nay đang ở trong Thần Phong học viện, nếu như có thể xin được một ít thuốc độc của lão độc vật thì sẽ có thể dễ dàng hạ độc vào trong đồ ăn của Lăng Tử Hư, đến lúc đó cho dù có bản lĩnh lớn đến thế nào đi chăng nữa e rằng cũng khó mà phát huy được.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi đều chẳng phải là loại quân tử cứng nhắc, dùng thuốc độc để đối phó với tuyệt thế cao thủ, bọn họ căn bản cũng chẳng cảm thấy trong lòng có gì bất an. Sau khi hai người bàn bạc kỹ lưỡng lại một lượt, rồi liền chia tay trở về.

Khi Thần Nam tìm tới nơi ở của lão độc vật, hẳn cảm thấy có chút gì đó kì quái, dường như hẳn đã đã nhầm nơi. Trong vườn chỗ nào cũng là bồn hoa, trong mỗi bồn đều là hoa tươi, rực rỡ. Cả khu vườn trăm hoa đua sắc, rực rỡ muôn màu, mùi thơm ngào ngạt.

Khu vườn trước mắt không giống với nơi ở của lão độc vật. Khi trước lúc còn ở trong Kỳ sĩ phủ, Thần Nam từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng đáng sợ trong vườn

của lão, khắp vườn đều là rắn độc trường qua trường lại, những cái hố rắn to nhỏ nằm đầy trong vườn, trong hố, rắn bò lúc nhúc, thật là đáng sợ.

Cảnh tượng trước mắt này thật khiến cho Thần Nam nghi ngờ, nhưng đúng lúc này, một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mắt hắn.

"Ha...ha..., tiểu tử đừng nghi ngờ gì, đây chính là khu vườn của ta. Chúng ta cuối cùng lại gặp được nhau rồi". Lão độc vật vẻ mặt hồng hào, dường như gần đây tâm tình rất tốt.

"Lão già biến thái"

"Tiểu tử trời đánh"

Hai người trước tiên ôm chầm lấy nhau, sau đó đều cười ha ha. Khi xưa hai người phản bội Sở quốc, sau khi chia tay đến tận bây giờ mới gặp lại, quả thật vô cùng xúc động.

Cả hai cùng nhau nói những chuyện đã xảy ra với mình một lượt, quả đúng như những gì Mộng Khả Nhi nói, lão độc vật đã đi tới Tây đại lục trước, gần đây mới chạy tới thành Tội Ác.

"Lão già! Lão đúng là gan chuột nhắt, lại chạy tới tận Tây đại lục, ha ha..."

Đến khi Thần Nam kể về những gì mà hắn đã trải qua, cũng không mất nhiều thời gian. Lão độc vật cũng đã nghe nói nhiều về tình hình của hắn rồi, bởi vì gần đây Thần Nam đang rất nổi tiếng, tất cả những tin tức về hắn đều đã truyền khắp các hang cũng ngõ hẻm.

"Lão già biến thái, không phải lão đã bị kích thích gì đấy chứ, sao tự nhiên lại chuyển sang nuôi hoa cỏ thế kia?"

"Hi hi, đây đều nhờ vào độc kinh mà người cho ta, bây giờ độc thuật của ta đã dần dần thành công rồi.

Trước kia trực tiếp luyện độc dịch trên người rắn độc, nhưng bây giờ ta có thể

tùy ý điều chế những thứ không có độc trở thành thuốc độc, đây mới là độc công cao thâm nhất. Đừng có coi thường những đám hoa này, tuy mỗi đóa hoa đều không có độc, nhưng nếu như chúng lại gần nhau, chỉ trong chớp mắt là có thể tạo ra khí độc. Tuy vẫn còn cách một chút so với cảnh giới tối cao của độc thuật, nhưng ngày nay, tin chắc rằng không có ai có thể so sánh được với ta rồi!" Lão độc vật dương dương tự đắc.

Thần Nam lập tức vui mừng, nói: "Nói như vậy, độc thuật của lão bây giờ đã tiến triển rất nhiều"

"Đương nhiên, ta có thể khiến cho một người bị trúng hàng mấy chục loại thuốc độc có thể bình an vô sự, nhưng chỉ cần sử dụng một loại thuốc dẫn vô độc cũng có thể khiến hãn ta chết ngay tức khắc. Hơn nữa ta còn có thể dùng những thứ không có độc, khiến cho một người trong lúc 'không cẩn thận' phải mất mạng, đây chính là cách tổ độc đó"

"Ha ha ha, quá tốt, quả nhiên độc thuật đã tiến bộ như vậy! Bây giờ ta muốn xin lão vài loại vô độc tạo thành vật có độc, người bị hạ độc không có chút cảm giác gì, chất độc có thể nằm trong cơ thể hãn ta vài ngày mà không phát tác. Nhưng chỉ cần dùng một chút thuốc dẫn để kích thích, hãn ta không kịp vận công loại trừ chất độc, lập tức độc tố phát tác ra toàn thân, có chất độc như vậy không?"

"Đương nhiên là có. Tuy nhiên tên tiểu tử trời đánh này, người muốn làm gì vậy?" Lão độc vật vẻ mặt nghi hoặc nhìn hãn.

"Đương nhiên là để đi hạ độc người khác rồi, bởi vậy mới xin thuốc lão. Những người khác căn bản không thể nào hạ độc được hãn ta."

"Người....người muốn hại độc ai?"

"Một kẻ tuyệt thế cao thủ"

Lão độc vật hít một hơi, nói: "Người điên rồi, lại dám gây chuyện với tuyệt thế cao thủ. Người chán sống rồi sao?"

Thần Nam thở dài, nói: "Ta thực sự không còn cách nào khác, nếu như lão có thể điều chế ra loại độc như vậy, đưa thuốc cho ta là được. Những chuyện khác lão không cần quan tâm, cũng đừng hỏi, như thế tốt cho lão hơn."

Lão độc quái do dự rất lâu, cuối cùng tìm giấy và bút, đập đập xóa xóa một lúc viết được một đơn thuốc độc.

Thần Nam cầm lấy đơn thuốc, cáo từ lão quái vật, rồi đi tìm Mộng Khả Nhi, đưa đơn thuốc cho nàng ta.

Tuyệt độc xuất thế thì chắc chắn sẽ có một tuyệt thế cao thủ sắp sửa phải chết. Một cuộc đại chiến kinh thiên quả thật đã không thể nào có thể tránh khỏi.

Ngày xét xử Lăng Vân, Thần Phong học viên chật ních người, dường như giới tu luyện trong toàn thành đều đến đây. Tuy nhiên, Thần Nam lại không đi nghe phán quyết, hẳn biết đây chỉ là hình thức mà thôi, những hành động khác còn đang ở phía sau. Lăng Vân rốt cuộc có thể toàn mạng mà rời khỏi đây được hay không, phải chờ vài ngày sau mới có thể kết luận.

Ngày hôm nay, Lăng Vân dường như ngoan ngoãn hẳn, hẳn ta nhận tất cả mọi tội lỗi, chính là những 'sự thật' mà Mộng Khả Nhi và Thần Nam tạo ra, hẳn ta không hề biện bác, thừa nhận từng việc một.

Thần Phong học viện thật sự sôi sục, tiếng chửi mắng vang lên không ngớt, bọn họ sắp sửa phun nước bọt nhấn chìm Lăng Vân. Nếu như không phải Thần Phong học viện đã huy động vô số cao thủ thì có lẽ đám đông đang phẫn nộ đó sẽ ngay lập tức chém Lăng Vân thành nghìn mảnh.

Lăng Vân khóc lóc, không ngừng sám hối về những lỗi lầm của mình, chấp nhận chịu mọi sự trừng phạt. Cuối cùng hẳn ta không ngừng quay về phía Đông đập đầu, lớn tiếng gào khóc: "Xin lỗi cha mẹ, xin lỗi người thân"

Sự việc đã tới nước này, tuyệt thế cao thủ - thúc thúc của Lăng Vân, Lăng Từ Hư và mấy chục danh túc tiền bối đề nghị Thần Phong học viện cho Lăng Vân về nhà một lần làm tròn đạo hiếu, sau đó sẽ trở lại đây, mổ bụng moi tim để những

người đã chết.

Lời thỉnh cầu vô cùng thành khẩn, nhưng thủ đoạn không hề quang minh, lần phán quyết này mời tới mấy chục vị danh túc, đến quá nửa đều đã bị hối lộ, đều đồng ý với yêu cầu này.

Tất cả những điều này đều là ngòi lửa cho những trận đại chiến tiếp theo.

Chương 15: Tiệc Sát Thần Đông

Cho dù đám đông có căm phẫn, có chửi rủa bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không thể thay đổi được điều gì. Việc Lăng Vân trở về nhà lần cuối cùng để tận hiếu đã được quyết định, không còn cách nào có thể ngăn lại được.

Hơn hai mươi mấy vị danh túc tiền bối, thi nhau dùng Âm công, giải thích "Thiện, Hiếu" phải đặt lên hàng đầu, bất luận một người dù cho tội lỗi lớn đến đâu thì cũng có quyền nói lời vĩnh biệt cha mẹ.

Kết quả là những lời nói đó đã khiến cho những tiếng huyền não cứ nhỏ dần, mọi người dần dần chấp nhận sự thật rằng "Lăng Vân phải trở về nhà làm tròn hiếu đạo'.

Lăng Tử Hư dường như đã dự cảm được việc khi rời thành Tội Ác nhất định sẽ xảy ra nguy hiểm nên không nói rõ ngày nào sẽ đi. Tuy nhiên dựa vào những cảm nhận khí cơ của Mộng Khả Nhi đối với Lăng Vân thì có nói hay không cũng không thành vấn đề.

Hai ngày sau, Thần Nam nhận được thông báo gấp, đoàn người của Lăng Vân sắp bí mật rời đi. Theo ước định từ trước, hắn nhanh chóng chạy tới Long trường của Thần Phong học viện.

Lúc này, tại Long trường đã có mười cao thủ tập trung.

Ba Á long kị sĩ của Chiến Thần học viện đứng trên lưng kị toạ của mình, phát ra khí tức hùng mạnh, khiến cho người ta có cảm giác nặng tựa Thái Sơn.

Ba Võ giả của Tiên Vũ học viện, trong đó có hai người đã đạt tới Tam giai đại thành cảnh giới, một người còn lại đã đạt tới Tứ giai sơ cấp, thuộc nhóm cao thủ mạnh nhất.

Bốn Ma pháp sư của Huyền Ma học viện, đang đứng trên không trung, xung quanh mỗi người đều pháp ra dao động sóng ma pháp rất mạnh. Tuy nhiên, một trong số ba người lại có dao động của ma pháp nguyên tố mạnh hơn hẳn so với hai người còn lại, rõ ràng là đã bước vào Tứ giai cảnh giới.

Không lâu sau, Khải Văn, Lãnh Phong và một vị Vô giả của Thần Phong học viện cũng đã đến.

Anh chàng đẹp trai tóc vàng Khải Văn, từ khi bại trong tay Thần Vũ Tiểu Hầu gia ở Tiên Vũ học viện, sau khi trở về, ngày ngày tu luyện, tới nay võ công cũng tiến triển rất nhiều, đã đạt tới Tam giai đại thành cảnh giới.

Lãnh Phong vẫn y như ngày nào, cả người phát ra luồng khí lạnh lẽo, hẳn ta vốn là một trong những cao thủ của Thần Phong học viện, và cũng là anh trai của Đông Phương Phượng Hoàng. Khi xưa hẳn ta từng ra mặt hộ Đông Phương Phượng Hoàng, tìm tới Thần Nam gây chuyện, hai người này đúng là không đánh thì không quen biết, sau này cũng đã nhiều lần học hỏi lẫn nhau.

Vô giả cùng đến với Khải Văn và Lãnh Phong tuổi tác có vẻ lớn hơn mọi người một chút, khoảng chừng ba mươi một, ba mươi hai tuổi, trên người phát ra khí tức mạnh mẽ, chỉ cần nhìn qua cũng biết đã đạt tới Tứ giai cảnh giới.

Thần Nam thầm tắc lưỡi, thực lực của đám người này quả đúng là ngoài sức tưởng tượng. Có một số người không hề xuất hiện trong trận đấu của Tứ đại học viện lần trước, nhưng thực lực đã đáng sợ đến mức như vậy, Tứ đại học viện đúng là 'Ngọa hổ tàng long'.

Bỗng một tiếng chim ó lúc này vang lên, Đông Phương Phượng Hoàng cười trên lưng một con ó khổng lồ màu vàng từ trên không trung hạ xuống.

Thần Nam tuyệt không thể ngờ rằng nàng ta lại tham gia vào lần hành động lần này. Đúng trong lúc ấy, một bóng người con gái bỗng xuất hiện trước mặt mọi người, Mĩ nữ tuyệt thế Long Vũ, cải dạng nam trang, dáng người dong dỏng cao, phát ra sát khí mạnh mẽ.

Thần Nam quả thật có chút kinh ngạc, trước đây hẳn quả thật chưa hề biết võ công của Long Vũ đã đạt tới mức nào. Cho tới tận hôm nay hẳn mới phát hiện ra nàng ta đã đạt tới cảnh giới Tam giai đại thành, bất cứ lúc nào cũng có thể vượt lên khỏi Tam giai cảnh giới, bước vào lĩnh vực Tứ giai.

Biết bao nhiêu thanh niên cao thủ võ công lợi hại tập trung lại, thực lực này quả thật vô cùng đáng sợ.

Cuối cùng là Mộng Khả Nhi đứng trên Ngọc Liên Đài bay tới, trông giống như một tiên tử giáng trần.

Ba Á long kị sĩ của Chiến Thần học viện, ba Võ giả của Tiên Vũ học viện, bốn Ma pháp sư của Huyền Ma học viện, ba Võ giả của Thần Phong học viện, và hai Ma pháp sư, lại còn có thêm Thần Nam và Mộng Khả Nhi, tất cả là mười bảy cao thủ.

Trong số đó, có một Tứ giai cao thủ của Tiên Vũ học viện, một Tứ giai Ma pháp sư của Huyền Ma học viện và một Tứ giai Võ giả của Thần Phong học viện, lại thêm Mộng Khả Nhi và Thần Nam, tất cả là năm Tứ giai cao thủ, thực lực hùng hậu khiến cho người ta phải ngạc nhiên. Cho dù Lăng Tử Hư bây giờ không bị trúng độc, với võ công của một cao thủ Tứ giai đại thành chỉ e rằng cũng không thể nào địch lại được với nhiều cao thủ thế này.

Mộng Khả Nhi nói: "Chúng ta mặc dù lực lượng đông đảo, thực lực hùng hậu, nhưng cũng không nhất định sẽ thắng được bọn chúng. Mọi người chắc cũng rõ cảnh giới khác nhau thì thực lực cách biệt càng ngày càng lớn, một cao thủ Tứ giai sơ cấp có thể dễ dàng đối phó với vài cao thủ lợi hại nhất của Tam giai, cao thủ đã luyện tới Tứ giai đại thành chỉ có thể dùng từ 'đáng sợ' để hình dung mà thôi. Cho dù chúng ta có đông người đi chẳng nữa, nhưng đối đầu với Lăng Tử Hư cũng không thể nào chắc chắn sẽ thắng được lão."

Mộng Khả Nhi không hề nói với mọi người rằng Lăng Tử Hư đã trúng thuốc độc, cũng vì lo sợ bọn họ sau khi biết sẽ lơ là cảnh giác.

Đúng lúc này, trên không trung bỗng vọng lên tiếng hổ gầm, Sở quốc Tiểu Bảo

Chúa cười Hồ vương Tiểu Ngọc xuất hiện phía trên đầu mọi người, nàng ta mặc váy dài màu trắng, đầu quấn một chiếc khăn màu tím, y như một tiểu tiên tử đang hạ phàm.

Tiểu Bảo Chúa lúc này hai mắt long lanh không ngừng đảo, nàng ta cười nhẹ: "Ai da! Cũng coi như là không tới muộn, mọi người đang đợi ta hay sao? Thật ngại quá, cũng là do ta tới muộn" Tiểu Bảo Chúa từ lưng Hồ vương nhảy xuống, vẻ mặt tươi cười hớn hở.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cùng lắc đầu bảo rằng không hẹn với nàng ta.

Đông Phương Phượng Hoàng nhìn bộ dạng cổ quái của nàng ta, lập tức hiểu ra rằng chuyên gia gây phiền toái này đang muốn đi cùng với bọn họ để tìm trò vui, nàng ta hạ giọng mắng: "Tiểu ma phiền! Đừng có gây rối nữa, mọi người còn phải đi làm việc quan trọng, người không thể đi cùng được"

"Hì hì, thật vậy sao? Nhưng Vũ tỷ tỷ đã đồng ý dẫn ta theo" Tiểu Bảo Chúa cười hì hì chạy tới bên cạnh Long Vũ, nói: "Vũ tỷ tỷ đừng đau buồn, muội ở bên tỷ"

Ánh mắt Long Vũ thoáng lộ ra vẻ đau buồn, sau đó nàng ta lại cười nói: "Hôm nay không chơi cùng muội được, muội mau về đi"

Tiểu Bảo Chúa cười ha ha nói: "Hai người thật chẳng coi ta là tỷ muội gì cả, nhưng không sao, hờ hờ, may mà ta và Khả Nhi tỷ tỷ là sư tỷ muội, Khả Nhi tỷ tỷ nhất định sẽ cho ta đi theo" Tiểu Bảo Chúa chạy tới bên cạnh Mộng Khả Nhi, lắc lắc cánh tay nàng ta.

"Ta và tỷ tỷ của ngươi tuy là đồng môn nhưng ngươi thì từ lúc nào lại trở thành sư muội của ta vậy?" Trên mặt Mộng Khả Nhi lộ ra vẻ đùa cợt.

"Sư tỷ của tỷ tỷ không phải là sư tỷ của ta hay sao?"

"Nhưng không phải là đồng môn đâu. Ha ha ha, tiểu nha đầu nhà ngươi quả nhiên thông minh nhưng lại quá tinh nghịch"

Nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được rằng Mộng Khả Nhi quả thật rất thích

Tiểu Bảo Chúa. Nàng ta nhẹ nhàng vuốt tóc Tiểu Bảo Chúa, rồi nói: "Hôm nay người không thể đi cùng chúng ta được, bởi vì chuyến đi này vô cùng nguy hiểm. Người đừng lắc tay ta, cũng đừng xin xỏ gì ta, dù có nói gì đi chăng nữa thì ta cũng không thể đồng ý được. Hơn nữa, người cũng không được phép lén đi theo sau, nếu không ta sẽ nói chuyện này với tỷ tỷ người, để nàng ấy lập tức phái người tới đưa người về!"

Lúc này Mộng Khả Nhi dựa vào khí cơ cảm ứng, biết được đoàn của Lăng Vân đã lên Phi long đi được một quãng rất xa, nàng ta vội vàng nói với mọi người: "Chúng ta xuất phát thôi"

Tiểu Bảo Chúa kéo dài giọng: "Biết...iết....rồi...ồi."

Mọi người nhanh chóng nhảy lên lưng Á long, nhưng khi Thần Nam đi ngang qua Tiểu Bảo Chúa, đã bị nàng ta gọi giật lại nói: "Tên bại hoại! Hừm, đừng có nghĩ người bây giờ là thứ anh hùng thối tha gì đó, sớm muộn gì cũng có ngày ta giẫm lên mũi người, đè bẹp người dưới chân ta!"

"Ừ, vậy nha đầu người cứ tiếp tục nằm mơ đi" Thần Nam không thèm quan tâm, mau chóng bước về phía trước, bây giờ hẳn thật không có thời gian để dây dưa với tiểu ác ma này.

"Hừm! Bại hoại! Đừng cho rằng ta không thể làm gì được người, đợi lát nữa ta sẽ đem Tiểu Thần Hi đi tìm người..."

Thần Nam nghe đến câu này, suýt nữa ngồi "Phịch" xuống đất, vì thế hẳn càng không dám lôi thôi gì với tiểu ác ma đó, tránh nàng ta làm thật. Hẳn trong lòng than thở: "Có cơ hội nhất định sẽ thực hiện đến cùng kế hoạch nuôi con gái từ thuở còn thơ..."

Trời trong xanh, không có một bóng mây, trên bầu trời ba con Á long và một con ó màu vàng bay nhanh như chớp, giống như bốn dải ánh sáng đuổi về phía Đông.

Đằng sau Á long năm dặm, Tử Kim Thần Long đang gian khổ đuổi theo, nó

vừa bay vừa không ngừng thờ dốc, kêu gào không ngớt,: "Wào...thật đáng chết, ba con thạch sùng kia lại bay nhanh như vậy làm cái gì. May mà ta đã ăn chu quả, nếu không thì đúng là không thể đuổi kịp". Sau đó nó lại tiếp tục chửi bới "Wào.... nếu như ta không mất đi Long nguyên, ba con sâu thối tha nhà các người sao có thể khiến ta đuổi theo vất vả đến như vậy? Wào..."

Chỉ trong vòng nửa khắc, Thần Nam, Mộng Khả Nhi và mọi người đã được kịp bọn người Lăng gia.

"Mau ngăn bọn chúng lại!"

Tốc độ của Á long nhanh gấp mấy lần so với Phi long, vì thế rất nhanh chúng đã vượt lên trên. Ba con Á long đồng loạt ngửa cổ lên trời gầm, âm thanh vang vọng tầng không, khiến cho Phi long run lên bần bật, không dám tiếp tục bay nữa, nhanh chóng giảm tốc độ lại.

Trên lưng Phi long có năm người, một lão già tuổi đã cao ngồi ở giữa, vững vàng và bình tĩnh, phát ra luồng khí tức mạnh mẽ bao phủ khắp người Phi long. Tuy nhiên không phải là do lão ta có công lực huyền diệu mà chính là chân khí trong người lão lưu chuyển, tạo ra làn sóng dao động phát ra ngoài. Thật không hổ là một tuyệt thế cao thủ!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là Lăng Tử Hư, em trai của Lăng gia tông chủ, một trong Thập đại tu luyện thế gia ở đại lục.

Lăng Vân ngồi bên cạnh lão, vẻ mặt lo lắng, thì thầm nói với lão ta điều gì đó, ba người còn lại đều mặc y phục màu xanh, dường như là hạ nhân của Lăng gia.

Mộng Khả Nhi khẽ nhíu mày: "Bên cạnh Lăng Tử Hư không phải chỉ có hai người thôi hay sao? Sao bây giờ tự nhiên lại có thêm một người nữa?"

Lúc này, đôi mắt nhắm nghiền của Lăng Tử Hư đột nhiên mở ra, giống như hai tia chớp, lão lạnh lùng đảo mắt nhìn khắp một lượt, trầm giọng nói: "Các người có ý đồ gì"

Tất cả những người bị lão nhìn qua đều có cảm giác đau đớn da thịt, công lực đáng sợ này đã khiến cho tất cả mọi người đều thất sắc kinh hãi. Hình như võ công của lão đã không còn ở phạm trù Tứ giai đại thành nữa.

Chương 16: Mộng- Lăng Bính Chàng Thần

Á long kị sĩ của Chiến Thần học viện tính tình vô cùng nóng nảy, vừa nghe xong liền lập tức đáp lại: "Lão già nói ít thôi, đừng có giả vờ hồ đồ nữa. Chúng ta tới đây vì tên đốn mạt Lăng Vân, báo thù cho người chết! Người đừng có ở đây mà ra cái vẻ tiên bối thối tha đó, trong mắt ta người chẳng qua cũng chỉ là con chó của Lăng gia mà thôi"

Những lời Long kị sĩ tuy khó nghe nhưng lại nói lên được tâm trạng của bọn họ, đám đông lập tức lên tiếng phụ họa.

Lăng Tử Hư không hề nổi giận, bình tĩnh nói: "Lão phu không muốn dây dưa với đám tiểu tử hậu bối các ngươi. Việc chúng ta rời khỏi thành Tội Ác là đã được các vị tiên bối đồng ý, các ngươi không có quyền ngăn cản".

"Hừ! Ai mà không biết Lăng gia các ngươi đã hối lộ cho bọn họ, giờ còn không biết xấu hổ mà nhắc lại à." Á long kị sĩ này tính cách thật nóng nảy, nói chuyện không bao giờ nể tình.

Thần Nam nói với ba Á long kị sĩ: "Á long bẩm sinh khắc chế Phi long.."

Tức thì những tiếng gầm vang động hết đợt này tới đợt khác, khiến cho Phi long run lên lẩy bẩy, không thể tiếp tục bay được nữa, nhanh chóng hạ xuống mặt đất. Ba con Á long cũng lập tức ép tới không tha, dùng cơ thể khổng lồ húc thẳng vào Phi long trên không trung.

Lăng Tử Hư hai mắt phát ra hai đạo thần quang, một luồng áp lực khủng khiếp từ người lão phát tán ra xung quanh, sức mạnh khủng khiếp đó đã ngăn cản sự tiếp cận của Á long, bảo vệ Phi long. Hơn nữa sức mạnh đó cứ cuộn cuộn lan tỏa, đè nặng khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bọn Thần Nam và Mộng Khả Nhi không người nào là không kinh ngạc thất

sắc, võ công của Lăng Tử Hư đúng là cao thâm khó đoán. Kinh khí mà lão phát ra không ngờ lại có thể đẩy bật Á long dài mười mấy trượng, công lực này thật khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Ba Long kị sĩ nhìn nhau, rồi lại lệnh cho Á long một lần nữa lao về phía Phi long từ ba phương hướng. Lăng Tử Hư đứng dậy, lạnh lùng nhìn một lượt, bỗng nhiên một luồng áp lực cuộn cuộn như sóng biển dội về phía mọi người.

Ba Á long kị sĩ hiểu ý, điều khiển Á long lao vào Phi long, đồng thời liên tục ra lệnh Á long gầm thét, nhằm dọa cho Phi long hạ xuống.

Mộng Khả Nhi vội vàng nhắc nhở: "Cẩn thận, hắn ta sắp dùng tiên thiên kiếm khí. Đừng tiến lại quá gần, tránh làm bị thương tới Á long"

Ba Long kị sĩ lập tức kìm Á long lại, nhanh chóng lùi lại đằng sau. Thực lực của tuyệt thế cao thủ thật đáng sợ, chỉ cần một mình cũng có thể dồn cho đám thanh niên cao thủ không thể không lùi bước.

Mộng Khả Nhi khẽ nói: "Tình hình có gì đó không ổn, thực lực của Lăng Tử Hư dường như đã vượt qua Tứ giai cảnh giới, có lẽ đã bước vào Ngũ giai rồi"

Thần Nam cũng nói nhỏ: "Ta cũng có cảm giác như vậy, Lăng Tử Hư hình như đã đột phá ra khỏi cảnh giới ban đầu rồi. Mau! Nhanh chóng ép Phi long xuống mặt đất, dụ độc tố trong người lão phát tác."

Ba con Á long vây chặt lấy Phi long, ở phía xa không ngừng gầm lên dọa nạt nó. Phi long mặc dù run rẩy nhưng dưới sự bảo vệ của kinh khí đáng sợ của Lăng Tử Hư, nó mãi cũng không chịu hạ xuống mặt đất.

Sau khi giao đấu với Lăng Tử Hư được một lúc, mọi người nhanh chóng thương lượng một hồi. Võ giả bắt đầu tập trung công lực, Ma pháp sư bắt đầu niệm chú, chuẩn bị phá vỡ tầng khí mà Lăng Tử Hư phát ra.

Mọi người cùng tập trung được ba luồng khí, Võ giả chém ra một đạo đầu khí lấp lánh rực rỡ, Ma pháp sư phát ra một tia chớp không lồ, đồng thời đánh tới Phi

long.

"Bùm"

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả đất trời như rung chuyển, lớp khí mà Lăng Tử Hư tạo ra đã bị phá vỡ. Thần Nam, Mộng Khả Nhi đồng thời tung ra Cầm Long Thủ, hai quang trường kim sắc khổng lồ kéo lấy hai cánh của Phi long.

Cầm Long Thủ vốn là tuyệt học tấn công từ xa, với tu vi của Thần Nam và Mộng Khả Nhi mà nói thì có thể tung chiêu ở khoảng cách mười trượng.

Lăng Tử Hư giật mình kinh hãi, không ngờ đám thanh niên này tuy đứng cách xa như vậy nhưng lại có thể truyền sức mạnh chấn động tới trước người lão ta. Tuy nhiên khi lão ta nhận ra đây là Cầm Long Thủ đã thất truyền từ lâu, liền vội vàng tung ra hai đạo trường lực khổng lồ, ngăn cản quang trường của Thần Nam và Mộng Khả Nhi.

Hai đạo trường lực của Lăng Tử Hư mạnh như núi đổ, biến động, nhanh chóng cắt đứt hai đạo quang trường nhưng ánh sáng kim quang phát ra cuối cùng cũng vẫn tóm được hai cánh của Phi long.

Phi long gầm thất thanh, máu chảy ra rất nhiều, hai cánh của nó bị quang trường làm bị thương, nát da nát thịt, lúc này nó lao đảo trên không trung chỉ chực rơi xuống.

Ngay lúc này, bỗng phát một tiếng gầm kinh thiên động địa, vang động trên không trung.

Âm thanh vang vọng, xuyên thẳng chín tầng mây, đình tai nhức óc, ba Á long và Kim điêu của Đông Phương Phương Hoàng run lên bần bật, Phi long thì kinh hãi tới nỗi không giữ được thăng bằng, càng nhanh chóng rơi xuống đất.

Lăng Tử Hư hét lên giận dữ, đồng thời lưu chuyển huyền công, phát ra chân khí hộ thể cuộn cuộn như sóng biển ra ngoài, bao phủ lấy đầu của Phi long không cho nó nghe thấy gì nữa, đến lúc này nó mới thoát khỏi sự sợ hãi.

Phi long không dám dừng lại trên không trung nữa, nó vỗ hai cánh đã bị thương nhanh chóng hạ xuống mặt đất, ba con Á long và Kim điêu cũng nhanh chóng lao xuống đuổi theo.

Từ Kim Thần Long ở phía xa dương dương tự đắc, gầm gào loạn lên: "Trời, bốn long không thể hiện uy lực, thì tất cả các người đều coi ta là một con rắn bị bệnh. Hừ! Đám thạch sùng kia lại dám lớn tiếng gào thét trước mặt ta, vào..."

Phi long hạ xuống trong một cánh rừng, đoàn năm người của Lăng Tử Hư, bỏ lại Phi long đang trọng thương, chuẩn bị tiếp chiến với mười mấy thanh niên cao thủ đang bao vây xung quanh.

"Lão phu cứ tưởng rằng có mấy lão già đứng sau giúp đỡ, thì ra chỉ là một đám tiểu bối các người. Hừm, hôm nay các người không kẻ nào có thể nghĩ tới việc sống mà rời khỏi đây"

Lăng Tử Hư cười nhạt, phát tán năng lượng dao động cuộn cuộn, cả khu rừng như rung chuyển theo. Võ công của tuyệt thế cao thủ chỉ có thể dùng một từ 'đáng sợ' để hình dung.

"Hừm..." Đột nhiên Lăng Tử Hư sắc mặt biến đổi, nhíu mày lại, năng lượng đáng sợ dao động giống như thủy triều, nhanh chóng rút mất.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Lăng Tử Hư trên mặt đầy mồ hôi, Lăng Vân dường như phát hiện ra điều không ổn, lập tức tới đỡ ông ta, nói: "Thúc thúc, người làm sao thế?"

Mộng Khả Nhi bước ra khỏi đám người, dung nhan tuyệt mỹ nở một nụ cười nhạt, nói: "Liệt huyết tố độc, không mùi không vị"

Lăng Vân vẻ mặt giận dữ, mắng: "Tiện nhân, người dám ngăm giở thủ đoạn với thúc thúc của ta, dám hạ độc ông ấy"

Lúc này Lăng Vân quả thật vô cùng lo lắng, hiện có rất nhiều thanh niên cao thủ đang vây lấy hắn, Lăng Tử Hư mà gục xuống, hẳn chết là cái chắc.

Lăng Tử Hư đẩy Lăng Vân ra, yếu ớt nói: "Nha đầu, là người hạ độc ta!"

"Không phải" Mộng Khả Nhi lắc đầu phủ nhận. "Ta tuy biết người hạ độc người là ai nhưng tuyệt không thể nào nói cho người biết được. Và lại người cũng đừng có mộng tưởng có thể dễ dàng loại bỏ nó, hai ngày trước những dược phẩm không độc đã bắt đầu ngấm vào trong xương cốt của người rồi"

"Hơn nữa, vừa nãy thông qua sự xúc tác của thuốc dẫn, tất cả đã chuyển thành chất kịch độc. Bây giờ có muốn bức ra cũng đã muộn"

"A..a..a" Lăng Tử Hư đột nhiên ngửa mặt lên trời hét lớn, mái tóc rối tung bay lên, hai mắt lão ta bỗng trở thành lạnh lẽo, lúc này đây lão ta trông giống như một ma vương. "Nhất định là do con tiện nhân người giở trò, hôm nay dù phải chết ta cũng phải kéo theo cả người"

Mộng Khả Nhi thất kinh, không ngờ Lăng Tử Hư dù trúng độc mà vẫn còn mạnh tới như vậy, nàng ta vội vã lùi lại phía sau.

Lăng Tử Hư bước lên ba trượng, hét lớn: "Chết đi"

Một đòn Ngũ giai tuyệt thế cao thủ tung ra khiến cho khu rừng cuồng phong nổi lên, cát bụi mù mịt, vô số cây cối bị bật rễ, bay lên, sau đó nổ tung.

Mộng Khả Nhi nhanh chóng nhảy lên Ngọc Liên Đài, bay lên trên không.

Lăng Tử Hư ngửa mặt lên trời hét lớn, một cột ánh sáng khổng lồ như xuyên suốt thiên địa, lao về phía Mộng Khả Nhi, ánh sáng chói lòa chiếu rọi cả vùng trời, chớp mắt đã nuốt gọn lấy nàng ta.

Một đòn chứa đựng toàn bộ sự phẫn nộ của Ngũ giai tuyệt thế cao thủ, nếu như trúng phải, e rằng Mộng Khả Nhi cũng phải tan xương nát thịt.

Lúc này những người khác muốn tới cứu thì cũng đã không kịp, tuy nhiên đúng trong lúc này, người Mộng Khả Nhi đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng còn chói lọi hơn cả ánh sáng kia, một luồng sức mạnh khủng khiếp từ trong người nàng ta tuôn ra.

Thần Nam kinh hãi thất sắc, tự nói: "Chẳng lẽ..cô ta mở phong ấn, nhưng sao lại có thể mạnh như thế này? Không lẽ võ công của cô ta đã đạt tới...."

"Bùm"

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, Mộng Khả Nhi đã trả lại cho Ngũ giai tuyệt thế cao thủ Lăng Tử Hư một đòn, dao động năng lượng cuộn cuộn giống như sóng biển tuôn trào cuộn cuộn khắp khu rừng, tất cả cây cối đều nát vụn chỉ trong chớp mắt, cả khu rừng hoàn toàn bị hủy diệt.

Những người ở bên cạnh giống như những chiếc thuyền nhỏ ở trong cơn sóng lớn, bị đánh bật ra mãi tít xa, có nhiều người còn bị trọng thương ngã xuống đất, không gượng dậy được.

Mộng Khả Nhi và Lăng Tử Hư cùng thổ huyết, bay ra xa, sau đó đều hạ xuống đất. Thật không ngờ Mộng Khả Nhi lại có thể cầm hòa với một Ngũ giai cao thủ.

Thần Nam vừa rồi phản ứng nhanh nhẹn, nhanh chóng lùi lại, vì thế không bị ảnh hưởng gì lớn. Hắn vội vã lao tới thúc những người đi cùng: "Mau giết lão. Lão ta bây giờ bị thương nặng, vừa nãy lại còn trúng độc, có lẽ công lực đã mất hết."

Lãnh Phong, Khải Văn nhanh chóng lao về phía lão ta, những người khác cũng mau chóng nhảy vào.

Thần Nam không cùng xông lên, hắn nhanh chóng tới bên cạnh Mộng Khả Nhi, ôm lấy nàng ta. Người ngoài nhìn vào thì thấy giống như hắn đang giúp đỡ cho nàng ta, nhưng Mộng Khả Nhi sắc mặt lập tức thay đổi, lộ ra vẻ sợ hãi.

Thần Nam cười nhạt: "Thì ra phong ấn của cô không phải có thể tùy tiện mở ra được, nếu không sẽ bị phản lại. Hi, đừng sợ, ta đã nói nếu như cô rơi vào tay ta, ta cũng không nỡ nào giết chết cô đâu"

Nhưng đúng trong lúc này, một hạ nhân của Lăng gia, đột nhiên giống như một bóng ma xuất hiện ngay trước mặt Lăng Tử Hư, một năng lượng dao động sóng đáng sợ phát ra từ người hắn ta.

Thần Nam kinh ngạc nói: "Không ngờ tên hạ nhân thừa ra này, đã đạt tới Tứ giai đại thành"

Lăng Tử Hư kêu lớn: "A Nô, hãy ngăn bọn chúng lại cho ta. Ta đã có cách rồi, trong một khắc đồng hồ nhất định có thể ép chất độc ra ngoài".

Chương 1: Phu Lão Tiên Tử

Vùng trung bộ của Thiên Nguyên đại lục, núi liền núi, cao nguyên nối liền cao nguyên, Thập Vạn Đại Sơn không nhìn thấy ranh giới ở đâu. Trong đại sơn những cây cổ thụ cao vút che lấp cả ánh mặt trời. Qua hàng nghìn năm những cây mây mọc ngang dọc chẳng chặt, bao nhiêu loại thú kỳ lạ sống ở đó, những tiếng vượn hú hổ gầm không ngớt, đúng là một vùng đất nguyên thủy.

Lúc này trong vùng đại sơn sâu thẳm mệnh mang này sát khí tràn ngập khắp nơi. Mười mấy vị thanh niên cao thủ đuổi từ Tội Ác chi thành tới đây đang giao đấu với đám người của Lăng Tử Hư.

Lăng Tử Hư đã trúng liệt huyết tổ độc, lúc này mắt đang đỏ bừng, giống như đang chảy máu, trên mặt đầy mồ hôi, răng mích chặt, lông mày dài cau lại, dường như vô cùng đau đớn. Lăng Vân lo lắng đứng sau lưng lão ta, hai người tùy tùng khoảng hai mươi tuổi đứng chặn ngay trước mặt Lăng Tử Hư.

Đứng trước đám người này là một lão già của Lăng gia. Lão ta mặc một chiếc áo màu xanh, cơ thể rắn chắc, tóc lốm đốm bạc, tướng mạo giống như một người dân vô cùng bình thường.

Tuy nhiên, không ai có thể ngờ được rằng, lão già nhìn có vẻ vô cùng tầm thường này vừa nãy lại phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ khủng khiếp. Lão đứng trước Lăng Tử Hư ngăn cản những thanh niên cao thủ.

Dao động sóng năng lượng cuộn cuộn phát ra từ thân hình mảnh khảnh của lão ta, khiến cho những chiếc lá trên mặt đất đều bay lên, xoay tròn quanh lão và Lăng Tử Hư. Một lực trường mạnh khủng khiếp bao phủ lấy năm người.

Long Vũ, Khải Văn và Lãnh Phong tất cả đều biến sắc mặt, không thể ngờ được rằng lại có thể đột nhiên xuất hiện một cao thủ như vậy. Vốn nhìn thấy Lăng Tử Hư

trên người trúng độc, không còn sức chiến đấu, bọn họ cho rằng có thể dễ dàng giết chết Lăng Vân, ai có thể ngờ rằng đột nhiên lại xuất hiện thêm một cao thủ đã đạt tới Tứ Giai đại thành cảnh giới. Điều này nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Trên mặt đất, ba võ giả của Tiên Vũ học viện cùng Long Vũ, Lãnh Phong của Thần Phong học viện nhanh chóng bao vây chặt lão già mặc áo xanh. Trên không, ba vị Á long kị sĩ của Chiến Thần học viện, bốn vị ma pháp sư của Huyền Ma học viện cùng với Đông Phương Phượng Hoàng và Khải Văn của Thần Phong học viện đang tập trung đầu khí và ma pháp nguyên tố, chuẩn bị tấn công dữ dội về phía lão già mặc áo xanh.

Những thanh niên cao thủ đều biết rằng, nhất định trong một thời gian ngắn phải giết hoặc đánh bại được lão già áo xanh, nếu không đợi tới khi tên tuyệt thế cao thủ đáng sợ Lăng Tử Hư đầy được độc tố trong người ra, thì không còn chút hy vọng chiến thắng nào.

"Thiêm điện!"

"Băng thương!"

"..."

Đông Phương Phượng Hoàng, Khải Văn và những ma pháp sư tấn công trước. Với sự lãnh hội của bọn họ về ma pháp, căn bản không cần phải niệm những lời chú quá dài, chỉ cần tập hợp đủ ma pháp nguyên tố là có thể nhanh chóng sử dụng ma pháp để tấn công.

Một tia chớp khổng lồ vụt xuất hiện trên không trung, một cây băng thương lóe sáng, một ngọn lửa đáng sợ cuộn tròn trong không gian, từ trên không trung dội xuống, đánh tới phía năm người bọn Lăng Tử Hư và lão già mặc áo xanh.

Dao động ma pháp đáng sợ cuộn cuộn, giống như một cơn sóng biển dữ dội lao tới, bắn tung tóe. Khắp đất trời ánh sáng chói lòa, nhấn chìm đám năm người của lão già áo xanh.

Sự hợp lực của sáu ma pháp sư, trong đó có một ma pháp sư của Huyền Ma học viện đã đạt tới Tứ Giai cảnh giới, năm người còn lại đều đã đạt tới Tam Giai cảnh giới, tạo thành đòn tấn công kịch liệt vô cùng đáng sợ.

Đột nhiên, trong ánh sáng chói lòa xuất hiện một vòng sáng màu lam. Vòng sáng này không ngừng chuyển động, ánh sáng càng ngày càng chói lòa, cuối cùng hình thành nên một cơn lốc xoáy khổng lồ. Trong không trung, các đòn tấn công ma pháp đều tập trung đan xen nhau tạo thành một trận cuồng phong năng lượng lao vào trong cơn lốc xoáy.

Cơn lốc xoáy màu lam lấp lánh giống như cá kình nuốt bò, hút lấy tất cả ma pháp năng lượng. Bóng của năm người đã xuất hiện trở lại trên mặt đất. Lão già áo xanh hai tay vòng tròn, giống như ôm một quả bóng, sử dụng Thái Cực ma pháp cao thâm nhất của đông phương hóa giải đòn tấn công mãnh liệt của các ma pháp sư. Quá nửa năng lượng ma pháp đều bị dẫn xuống dưới đất, những phần thừa ra đều bị sức mạnh khủng khiếp của lão ta luyện hóa vào trong không trung.

Những vết nứt khổng lồ xuất hiện dưới chân lão do năng lượng ma pháp khủng khiếp sau khi tiến vào trong lòng đất lại tuôn trào ra. Cho tới khi ma pháp sư ngừng công kích, vết nứt vẫn không ngừng vươn dài ra xa, những vết nứt trên mặt đất đan chéo nhau giống như một tấm màn ngăn. Lão già áo xanh, nếu như chỉ phải lo cho mỗi bản thân thì căn bản không cần phải liều chết chống đỡ như vậy. Một mình lão ta phải chống chọi với đòn tấn công ma pháp này tuy chẳng dễ dàng gì, nhưng cũng không thật quá khó khăn, chỉ thấy vẻ mặt lão có hơi nhợt nhạt đi đôi chút. Thực lực của cao thủ Tứ Giai đạt thành cảnh giới quả không phải tầm thường.

Ba vị võ giả của Tiên Vũ học viện cùng Long Vũ, Lãnh Phong và cả một vị cao thủ khác của Thần Phong học viện trong lúc ma pháp năng lượng mất đi liền tiếp tục đòn tấn công thứ hai. Bọn họ căn bản không để cho lão già áo xanh có cơ hội để thở.

Sáu đạo kiếm khí chói lòa đan chéo vào nhau, tạo thành một lưới kiếm quang sáng rực rỡ, lao về phía lão già áo xanh. Những tiếng nổ 'bùm, bùm' vang lên không ngừng.

Lão già áo xanh mở tròng tròng mắt, phát ra hai đạo thần quang, hai quyền đưa ra, đâm về phía trước. Hai cột sáng khổng lồ từ hai quyền phóng ra, đón lấy sáu đạo kiếm khí. Đấu khí của hai bên đều bị thực thể hóa, vừa mới tiếp xúc với nhau, lập tức phát ra những tiếng leng keng giống như kim loại va vào nhau trên không trung.

Sáu đạo kiếm khí cuối cùng vỡ tan cùng với hai cột ánh sáng. Không trung phát ra một luồng ánh sáng chói lòa hơn cả ánh sáng mặt trời, năng lượng cuộn cuộn trào ra. Những nơi luồng sáng đi qua, những vật thể hữu hình đều bị hủy diệt, đám đá ở giữa hai bên bị hóa thành cát bụi, biến thành một sa mạc nhỏ. So thanh thế, năng lượng các ma pháp sư tạo ra có chút mạnh hơn.

"Roar! Roar! Roar!"

Ba tiếng rống gầm vang dậy đất trời, khiến cho chim chóc muông thú trong rừng sợ hãi tháo chạy. Ba con Á long đều dài mười mấy trượng quấy đuôi trên không trung, từ ba hướng đồng thời lao xuống phía dưới, làm nổi lên một trận cuồng phong mãnh liệt, khiến cho cát bụi trên mặt đất bay mù mịt.

Ba đạo đấu khí lấp lánh dài mấy trượng phát ra luồng sóng dao động cuộn cuộn trên không trung, chém xuống, không để cho lão già áo xanh kịp thở.

Lão già áo xanh không hổ là Tứ Giai đại thành cảnh giới cao thủ, không hề sợ hãi, tung ra một quyền lên không trung. Ba đạo đấu khí lập tức bị hóa giải, khí kinh mãnh liệt khiến cho ba con Á long đau đớn mở to hai mắt, gầm gào liên miên, cuối cùng đều lao lên không trung, nhưng ba cái đuôi không lồ vẫn quất về phía năm người trên mặt đất.

Lão già áo xanh nhú mày. Nếu như chỉ là một mình, lão ta có thể nhẹ nhàng rời đi, nhưng Lăng Tử Hư đang vận công ép chất độc ra ngoài, không thể để cho ngoại lực làm ảnh hưởng tới. Không thể không liều chết chống cự, lão ta hét lên một tiếng, hai quyền vung ta, trên đầu năm người xuất hiện một màn quyền ảnh. Một vùng sáng chói lòa bao phủ trên đỉnh đầu của năm người trên mặt đất, giống như một chiếc ô khổng lồ.

Lực quật của cái đuôi đáng sợ dài hàng trượng của ba con Á long khiến người

ta phải kinh sợ, tốc độ nhanh như chớp. Trên không trung xuất hiện những âm thanh vang lên từng hồi, không ngớt giống như tiếng của ma quỷ từ địa ngục vọng về

"Phạch! Phạch! Phạch!"

Ba tiếng động lớn vang vọng đất trời. Ba cái đuôi khổng lồ đều đập về phía ánh sáng màu lam, ba con Á long gầm lên từng hồi, nhanh chóng rời đi, đuôi của ba cự long đều bị ánh sáng màu lam làm cho bị thương, vảy ở phần đuôi tiếp xúc với ánh sáng xanh đều bị tróc ra, chảy máu.

Lão già áo xanh cũng không hề dễ chịu gì, vẻ mặt lão nhợt nhạt, không ngừng thở dốc.

Đúng lúc này, năm ma pháp sư trên không trung và sáu võ giả trên mặt đất tập trung sức mạnh đồng thời bắt đầu tấn công mãnh liệt. Những người này dường như suy nghĩ giống nhau, quyết không để cho lão già áo xanh có thời gian nghỉ ngơi.

Ma pháp trên trời, đấu khí dưới đất, cả đất trời tràn ngập ánh sáng chói lòa. Ma pháp chói mắt, giống như trường hà từ trên trời chảy xuống, cuộn cuộn gầm thét, vô cùng mạnh mẽ, còn hai đạo kiếm khí rực rỡ như cầu vồng giống như thần quang của thiên giới, chấn động cả thế giới, uy hiếp vạn vật, kinh động tất cả.

Lão già áo xanh phải bảo vệ Lăng Tử Hư không thể tránh được, cả một thân tu vi huyền diệu cũng không thể sử dụng được, chỉ có thể dựa vào võ công lợi hại của mình để liều chết chống cự mà thôi. Mặc dù lão ta đã đạt tới Tứ Giai đại thành cảnh giới, nhưng đồng thời chống trả với mười mấy vị thanh niên cao thủ, đương nhiên không thể nào chiếm ưu thế được.

Chớp, băng thương, phong đao, hết lượt này tới lượt khác lao về phía quang sáng do lão ta tạo lên. Trước sự tấn công không ngừng của kếm khí, quyền kinh, quang sáng này ngày càng mờ nhạt.

Bùm!

Lão già áo xanh không thể nào gắng gượng được nữa, mồm hộc máu, vẻ mặt vô

cùng nhợt nhạt, chân run bần bật suốt nửa thì ngã xuống mặt đất.

Chính trong lúc này, Lăng Tử Hư đột nhiên phun máu ra, khiến cho Lăng Vân và lão già áo xanh đều biến sắc. Lão già áo xanh vội lấy lại tinh thần, nhanh chóng tập trung công lực, một lần nữa đỡ lấy quãng sáng đang nhọt dần.

Lăng Tử Hư sau khi liên tục thổ huyết, sắc mặt vô cùng nhợt nhạt. Lão mở mắt ra nói: "A Nô không cần lo lắng! Ta nôn ra máu độc, không có gì đáng ngại cả." Nói xong, ông ta đột nhiên túm lấy hai tùy tùng ở trước mặt, kéo bọn họ lại gần, nói: "Chất độc đậm đặc đã bị ta ép ra ngoài, nhưng loại độc này quả thật rất lợi hại, độc trong máu vẫn còn, bây giờ ta cần phải thay máu, xem xem máu của các người có kẻ nào giống với của lão phu."

Lăng Tử Hư cắt huyết quản của hai tên đó, đồng thời cắt hai cánh tay của mình áp vào tay của hai tên tùy tùng. Một lát sau, lão ta đẩy một người ra, nói: "Người không thích hợp!"

Lão chỉ để lại một người tùy tùng có loại máu giống với của lão, sau đó bắt đầu dùng nội lực ép máu trong người mình, khiến cho máu độc từ một cánh tay nhanh chóng phụt ra, tia máu xối xả, bốc ra mùi tanh. Một lượng lớn máu độc từ trong người ông ta bị ép ra ngoài.

Lát sau, sắc mặt của Lăng Tử Hư biến thành trắng bệch. Dường như lão đã vắt cạn toàn bộ máu trong người, thân mình lão đảo sấp ngã.

Lúc này, lão già áo xanh đã bị đám đông thanh niên cao thủ tấn công đến độ miệng không ngừng phụt máu ra, chỉ trong thời gian ngắn đã không thể cầm cự được. Nếu như không có Lăng Vân hóa giải, Lăng Tử Hư có thể sớm đã bị thương bởi các đòn tấn công mãnh liệt của các thanh niên cao thủ rồi.

"A Nô! Cố gắng thêm chút nữa, ta lập tức sẽ khỏe lại." Lăng Tử Hư một tay túm chặt lấy kẻ có máu giống với mình, áp sát vết thương của hai người lại với nhau, dùng lực nhanh chóng hút lấy máu của người tùy tùng, máu tươi theo đó chảy vào người lão. Lăng Tử Hư cảm thấy sức mạnh đang dần trở về, vẻ vui mừng hiện dần ra trên mặt lão.

Tuy nhiên đúng trong lúc này, một tiếng nổ 'bùm' vang lên, quầng sáng mà lão già áo xanh tạo nên đã bị một quang chưởng khổng lồ đánh tan. Trong quang chưởng là một người con gái xinh đẹp áo trắng, giống như một tiên nữ từ trên trời giáng trần, từ trên không trung chém xuống, lao thẳng về phía lão già áo xanh.

Người con gái xinh đẹp đó chính là Mộng Khả Nhi. Nàng ta vốn luyện cả đạo và võ, lúc này hai tay nàng ta nắm chặt trường kiếm, tấn công ở khoảng cách gần, uy lực mạnh mẽ vô cùng. Sức mạnh cuộn cuộn khiến cho cả thiên địa như rung chuyển.

Những thanh niên cường giả ở bên ngoài đều bị sức mạnh cuộn cuộn làm cho chao đảo, lập tức bị bức lùi lại phía xa. Sức mạnh khủng khiếp này khiến cho lão già áo xanh kinh sợ thất sắc. Nguồn sức mạnh này thật quá mãnh liệt và lại lúc này lão ta đã bị trọng thương, căn bản không thể nào có thể kháng cự được. Lão lập tức đưa vùng quyền toàn lực tấn công.

"Bùm!"

Một tiếng nổ vang dội đất trời. Lão già áo xanh thổ huyết, bay tung ra, sau đó ngã xoài xuống đất không thể bò dậy nổi.

Mộng Khả Nhi cũng phun ra máu tươi. Trước đó nàng đã cố mở phong ấn chống lại một quyền của Lăng Tử Hư, đã bị sức mạnh của phong ấn phản lại làm nàng đã bị nội thương không nhẹ, giờ đây lại một lần nữa bị thương.

Lúc này một đạo quang chưởng kim sắc nhanh chóng tóm lấy Lăng Tử Hư. Người ra tay là Thần Nam. Hắn vừa nảy đã cố gắng dùng Cầm Long Thủ đẩy Mộng Khả Nhi lao về phía lão già áo xanh và đã thành công làm cho lão ta bị trọng thương. Lúc này Cầm Long Thủ một lần nữa lại được sử dụng, tóm chặt lấy Lăng Tử Hư.

Lăng Tử Hư vô cùng lo lắng, nhanh chóng lùi lại phía sau. Nhưng với tình trạng lúc này của lão ta, làm sao có thể nhanh bằng Cầm Long Thủ được. Quang chưởng kim sắc trong chớp mắt đã bao chặt lấy lão ta và người tùy tùng kia. Lăng Vân vội vàng lao lên trước, muốn phá tan kim sắc quang chưởng, nhưng không thể làm nó

hề hấn gì hết.

Kim sắc quang chương nhanh chóng thu lại, tuy không thể làm gì được Lăng Tử Hư, nhưng đã bóp người tùy tùng của lão nát bét. Lăng Tử Hư muốn làm gì đó, nhưng ánh sáng của quang chương lập tức bùng lên, chỉ trong chớp mắt đã bóp nát người tùy tùng, hóa thành một vũng máu trên không trung.

Quang chương biến mất, Lăng Tử Hư gầm lên giận dữ. Mặc dù lão ta thành công trong việc ép máu độc ra ngoài cơ thể nhưng dường như đã vắt kiệt máu trong người mình, máu mới vẫn chưa kịp bổ xung cho lượng máu đã mất đi đã bị Thần Nam gây nhiễu loạn.

Nếu như một người bình thường chỉ còn lại ít máu như vậy, e rằng sớm đã thành quỷ tới địa ngục rồi, cho dù là Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ mạnh như Lăng Tử Hư cũng khó có thể chống chọi được lâu, lão ta cảm thấy choáng váng, chân run lẩy bẩy.

Lăng Vân nhanh chóng đỡ lấy Lăng Tử Hư, vẻ mặt lo lắng. Đây chính là chỗ dựa của hắn ta, là kẻ cứu mạng hắn ta. Nếu như Lăng Tử Hư không hồi phục lại, hắn ta chết là cái chắc.

Cầm Long Thủ của Thần Nam lại phóng ra một lần nữa, nhanh chóng bắt lấy Mộng Khả Nhi nằm trên mặt đất. Từ kim Thần long trong tay áo hắn khẽ hỏi: "Lần này không tha cho cô ta chứ?"

Chương 2: Chấn Thiên Động Địa

Nói tới thời gian nửa khắc trước đó, lúc cuồng tính bộc phát, Lăng Tử Hư đã lợi dụng công lực tuyệt thế gắng ép chất độc trong người xuống, muốn một quyền giết chết Mộng Khả Nhi. Mộng Khả Nhi trong lúc đối mặt với cái chết, cố gắng mở phong ấn trong người liều mạng với Ngũ Giai cao thủ, bị phong ấn trong người phản lại, bị trọng thương rơi xuống mặt đất. Thần Nam tiến lên phía trước, túm lấy nàng ta.

Mộng Khả Nghi quay cuồng. Nàng ta cũng từng tính rằng nhân lúc chiến đấu sẽ thừa cơ hội tiêu diệt Thần Nam, nhưng không thể ngờ được rằng tình hình đã thay đổi. Lăng Tử Hư bị bao vây đột nhiên gây khó khăn, khiến cho nàng ta bị trọng thương và làm cho Thần Nam gặp may mắn.

Với tình hình lúc này, nàng ta quả thật vô cùng sợ hãi. Rơi vào tay Thần Nam và lọt vào tay Lăng Tử Hư chẳng có gì khác nhau cả. Nàng ta và Thần Nam từ đầu tới giờ vẫn đang đấu đá không ngừng, không có bên nào chết thì vẫn không thể nào kết thúc được.

Thần Nam cười nhạt nói: "Thì ra phong ấn trong người cô không phải có thể tùy tiện mở ra được, nếu không sẽ bị nó phản lại. Hì hì... Đừng sợ! Ta đã nói rồi, nếu như cô rơi vào tay ta, ta không thể nào giết chết cô được!"

"Người... Người..." Mộng Khả Nhi vừa tức vừa sợ, trong lòng vô cùng kinh hãi, nét mặt tím tái, chỉ sợ Thần Nam vô lễ với nàng, lại làm những việc không đứng đắn.

"Grwào... Ha ha ha..." Tử kim Thần long đột nhiên từ trong sơn lâm nhanh chóng xuất hiện, thừa lúc mọi người không để ý chui vào trong tay áo Thần Nam. Nó nói khê: "Tiểu tử giỏi đấy, tóm được mẹ mìn này nhanh như vậy! Thật lợi hại, lợi hại! Ha ha ha... Người lấy người, ta lấy Ngọc Liên đài. Bây giờ nhân lúc mọi

người không chú ý, người hãy điểm huyệt đạo của cô ta. Ta sẽ âm thầm đưa cô nàng đi. Đợi sau khi người trở về...ha ha ha..."

Mộng Khả Nhi sợ đến suýt ngất đi. Nàng ta nhìn bàn tay của Thần Nam, tin rằng nếu như không thét thật to lên thì hẳn ta sẽ không buông tay ra. Nàng ta nói nhỏ nhẹ: "Thần Nam, trận đấu giữa ta và người cần phải tiến hành một cách quang minh chính đại. Người làm như thế này thì cũng chẳng khác gì Lăng Vân cả. Bây giờ ở đây có nhiều thanh niên cao thủ như vậy, ta nếu như vô cớ mất tích, bọn họ nhất định sẽ điều tra ra ai đã làm. Đến lúc đó người nhất định sẽ thân bại danh liệt, đất trời rộng lớn, chỉ e rằng cũng không có chỗ cho người dung thân."

Truyền nhân của Cổ thánh địa ngày thường ở mãi tít trên cao, lúc này lại tỏ ra có chút yếu đuối, không hề giống với một tiên tử thánh khiết thường ngày. Trong mắt nàng ta lộ ra vẻ sợ hãi.

"Hì hì... Mộng tiên tử không ăn đồ của trần gian bây giờ sao lại thế này? Tại sao lại tỏ ra mềm yếu như những người con gái bình thường như thế? Điều này thật khác với vẻ lạnh như băng của cô thường ngày."

"Grwào... Tiểu tử mau điểm huyệt! Sau này cô ta sẽ là... Hì hì..."

Từ kim Thần long trong tay áo Thần Nam thúc giục ầm ỹ, lời nói thật là tà ác, giống như tiếng ác ma bên cạnh tai Mộng Khả Nhi. Mặt nàng ta nóng bừng, vừa xấu hổ vừa giận dữ, đồng thời cũng sợ hãi vô cùng, không giống với hình tượng của tiên tử thường ngày ở mãi trên cao.

Thần Nam vẻ mặt lộ ra vẻ lo lắng. Lão già áo xanh đặt tới Tứ Giai đại thành cảnh giới ngăn trước mặt Lăng Tử Hư, quả thật vô cùng dũng mãnh. Có một kẻ mạnh như thế bảo vệ, Lăng Tử Hư nhất định có thể yên tâm để ép chất độc ra ngoài. Nếu như thành công, một cao thủ tuyệt thế Ngũ Giai lại cộng thêm một cao thủ Tứ Giai đại thành cảnh giới, ở đây e rằng không có một ai có thể sống sót mà rời đi được.

Thần Nam do dự rất lâu, cuối cùng không nghe theo lời nói tà ác của Từ kim Thần long. Sự xuất hiện của cao thủ Tứ Giai đại thành cảnh giới là một việc nằm

ngoài dự kiến. Trước mặt kẻ địch hẳn chỉ có thể bỏ qua đi mọi thành kiến, liên kết cùng Mộng Khả Nhi chống lại kẻ địch.

Đương nhiên, hẳn không thể để Mộng Khả Nhi được thoải mái. Thần Nam một tay giữ lấy điểm yếu của nàng, một tay đặt vào sau lưng của nàng giúp nàng ta vận công trị thương. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, chân khí lưu chuyển hỗn loạn trong người Mộng Khả Nhi đã được trấn áp.

Thần Nam đứng dậy, tay vẫn lên chỗ yếu nhược của Mộng Khả Nhi, nói: "Cô có hai sự lựa chọn. Một là giết chết tên Tứ Giai cao thủ kia, hai là để Tử kim Thần long mang đi. Cô tự chọn đi."

Mộng Khả Nhi nghiêng chặt hàm răng. Chuyện ngày hôm nay là sự sỉ nhục lớn nhất trong đời nàng, còn nhục nhã hơn cả lần nàng ta lỏa thể cùng với Thần Nam trong Hư Thiên Ảo Cảnh. Nàng ta vốn cao ngạo đã bị đối thủ nắm được, hơn nữa lại còn dám uy hiếp tới nàng. Đối với một tiên tử thánh khiết cao cao tại thượng như nàng là điều không thể tưởng tượng được.

Mỗi đời truyền nhân kiệt xuất nhất của Đạm Thai cổ thánh địa đều được mọi người kính trọng. Chuyện ngày hôm nay có thể nói là sự sỉ nhục của Đạm Thai cổ thánh địa. Mộng Khả Nhi thánh khiết giống như tiên nữ trong mắt mọi người, lúc này lại bị cưỡng ép. Điều này khiến cho nàng ta như muốn phát điên.

Chuyện đã tới nước này, Mộng Khả Nhi cũng dần dần bình tĩnh lại, không giận dữ như lúc vừa nãy nữa. Nàng ta bình tĩnh đáp: "Được! Ta đi giết tên Tứ Giai cao thủ đó."

Không nói nhiều lời, chỉ đơn giản là một câu trả lời đồng ý, Mộng Khả Nhi đã trở lại với dung mạo như thường ngày.

Dù sợ rằng Mộng Khả Nhi đột nhiên gây khó dễ nhưng tả thủ của Thần Nam cuối cùng cũng rời khỏi lưng của nàng. Hắn ta cười nhạo nói: "Trong cuộc sống có nhiều điều ta phải bó tay. Đường như có một đôi tay vô hình dẫn dắt chúng ta đi theo một phương hướng nhất định. Có trách thì cô đi trách chúng ấy, đừng trách ta!"

Hắn thấy thời cơ thích hợp, sự phòng thủ của lão già áo xanh có chút sơ hở, Cầm Long Thủ bao bọc lấy Mộng Khả Nhi tung về phía trước. Mộng Khả Nhi định thoát ra khỏi Cầm Long Thủ nhưng phát hiện ra Thần Nam đã sử dụng toàn lực. Với tình hình vết thương lúc này của nàng ta thì không có cách nào có thể thoát ra được.

Trong lúc không còn cách nào khác, nàng tập trung toàn bộ công lực, chuẩn bị tấn công lão già áo xanh, nếu không tùy tiện lao về phía đối phương nhất định sẽ phải chịu một đòn tấn công có tính hủy diệt.

Thật ra, lão già áo xanh sớm đã không thể nào cầm cự được nữa. Cầm Long Thủ nhanh chóng phá tan quầng sáng quang sắc, lao về phía lão. Mộng Khả Nhi cố gắng tập trung sức mạnh khủng khiếp, một kiếm bay thẳng về phía lão già.

Nàng ta đã bị thương lại bị thương thêm. Sức mạnh của phong ấn vừa nãy lại được mở ra. Sức mạnh cuộn cuộn tuôn ra không chỉ đánh cho lão già áo xanh liên tục thổ huyết mà còn khiến cho chính nàng ta một lần nữa lại bị ảnh hưởng. Nàng yếu ớt ngã lên trên mặt đất.

Cầm Long Thủ của Thần Nam lại một lần nữa vung ra, bóp nát người tùy tùng truyền máu cho Lăng Tử Hư, sau đó túm lấy Mộng Khả Nhi đưa về.

Tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong tích tắc. Sự 'phối hợp hoàn mỹ' giữa Thần Nam và Mộng Khả Nhi khiến cho những thanh niên cao thủ đều phục sát đất. Mọi người đều lao về phía Lăng Tử Hư đang lão đảo chực ngã và Lăng Vân.

Từ kim Thần long ở trong tay áo Thần Nam nói khẽ: "Lần này không thể để cho cô ta thoát được."

Mộng Khả Nhi sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, trong lòng căm hận Thần Nam tới cực điểm. Từ trước tới giờ nàng luôn là kẻ giật dây mọi người, không ngờ lại có ngày chính nàng ta lại bị như vậy, bị người khác sử dụng làm công cụ, bây giờ còn sắp bị 'đem giấu đi'. Điều này rõ ràng không bằng giết quách nàng đi.

"Thần Nam, người phải biết rằng dùng cách bỉ ổi này để khống chế ta thì Đạm

Thai cổ thánh địa sẽ không tha cho người. Người làm như vậy rõ ràng là kẻ gian tà, đối phó với những loại người như thế, Cổ thánh địa từ trước tới giờ chưa bao giờ nương tay cả. Thiên hạ mặc dù rộng lớn nhưng đối với thực lực của Đạm Thai cổ thánh địa mà nói, muốn tìm một người không phải là chuyện khó..."

"Hừm!"

Thần Nam nói: "Thật ra cho dù cô chưa từng có ý giết ta thì ta cũng có thể chủ động tìm tới cô. Thu phục truyền nhân kiệt xuất nhất của Đạm Thai cổ thánh địa chính là bước thứ nhất của ta. Sớm muộn gì cũng có ngày ta sẽ quang minh chính đại đi thăm Đạm Thai cổ thánh địa..."

"Người... Người là người của Thái cổ lục đại tà đạo?" Trong mắt Mộng Khả Nhi phát ra hai đạo thần quang, lạnh lùng nhìn Thần Nam.

"Sai! Ta không phải là truyền nhân của bọn chúng. Ta biết Thánh địa và Thái cổ lục đại tà đạo giao tranh hàng nghìn năm nay, ta không muốn bị cuốn vào trong cuộc tranh giành của các người. Ta chỉ muốn khiến cho Đạm Thai cổ thánh địa phải quy phục dưới chân ta."

Mộng Khả Nhi cười nhạt, trong mắt có vẻ khinh miệt, có vẻ phẫn nộ.

"Hãy! Cá chạch, đợi lát nữa người âm thầm đưa cô ta đi!" Thần Nam điểm huyệt đạo toàn thân của nàng ta, ném Tử kim Thần long vào trong tay áo của nàng ta, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng ta ở nơi cách xa chiến trường, rồi quay người bước đi.

Thần Nam trong lòng tự hỏi, có phải là mình đã quá thủ đoạn hay không? Có phải mình thực sự đã quá hắc ám không? Có lẽ đối với một số người, về một số chuyện nào đó, phải sử dụng những thủ đoạn quá đáng cũng chẳng sao...

Có lẽ tất cả những điều này đều là những cái cớ để hướng tới sự hắc ám thái quá.

oOo

Sức mạnh đáng sợ của tuyệt thế cao thủ người thường khó có thể tưởng tượng

được. Máu trong người Lăng Tử Hư dường như đã chảy hết, nhưng lúc này vẫn vô cùng dũng mãnh. Đám thanh niên cao thủ lao lên liền bị lão ta đánh ra một đòn khủng khiếp. Ba vị võ giả của Tiên Vũ học viện cùng với Lãnh Phong, Long Vũ đều bị thổ huyết không ngừng.

Ma pháp cuồng bạo, những tiếng rống gầm rú bên tai, kiếm khi chói lọi, cơn lốc sức mạnh trong trận chiến cuộn cuộn. Đám người sợ Lăng Tử Hư hút máu của Lăng Vân, nên liều mạng tách hai kẻ đó ra.

Lúc này Lăng Vân đã bị ép ra vòng ngoài của trận chiến. Với nét mặt tái nhợt, hắn ta nhìn chằm chằm vào đám thanh niên cao thủ, nhưng cũng chẳng có cách nào cả.

Mấy tên hạ nhân còn sống của Lăng gia đang công lão già áo xanh cũng bị đẩy ra ngoài trận chiến.

Lăng Tử Hư lão đảo nhìn ma pháp sư trên không trung, Long kị sĩ và những võ giả trên mặt đất. Lão ta thản nhiên cười nói: "Lão phu cả đời anh hùng, không ngờ lại rơi vào cảnh này. Tuy nhiên các người muốn giết lão phu cũng không dễ dàng như vậy đâu, không phải trả một cái giá đau đớn thì cũng không thể bắt được lão phu."

Lão ta mất quá nhiều máu, sắc mặt nhợt nhạt, chân run lẩy bẩy, nhưng khí thế mạnh mẽ của kẻ hùng mạnh thì vẫn còn. Khí tức cường giả cuộn cuộn khắp đất trời, khiến cho những con Á long trên không trung và Cự hạc của Đông Phương Phương hoàng đều sợ hãi run rẩy, tỏ vẻ bất an.

"Grwao!"

Một con Á long dưới sự thúc giục của chủ nhân đã lao xuống, quấy mạnh cái đuôi. Hai chiếc sừng khổng lồ, dữ tợn trên đầu của Á long phát ra hàn quang lấp lánh, giống như thanh đao khổng lồ sắc nhọn. Trong cái mồm đỏ lòm, hai hàng răng trắng nhơn vô cùng đáng sợ, giống như những lưỡi kiếm nhọn hoắt. Nó dữ tợn lao tới như muốn nuốt sống lấy Lăng Tử Hư.

Lăng Tử Hư cười nhạt, tung ra một quyền. Một luồng ánh sáng chói lọi lao lên, một quyền mạnh giống như sóng biển cuộn cuộn, cuộn cuộn lao đi, sức mạnh đáng sợ cuộn trào trong không gian.

Á long dường như cảm nhận được sự nguy hiểm đáng sợ, nhanh chóng quay người lại, lao lên trên bầu trời.

"Grwào..." Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Phần bụng của Á long bị luồng sáng làm bị thương, máu tuôn xối xả như mưa. Nó lờn lộn trong không trung, thiếu chút nữa thì hất Long kị sĩ rơi xuống.

"Roar! Roar!"

Hai tiếng kêu văng trời vang lên. Hai con Á long còn lại lao xuống. Những thanh niên cao thủ đã nhìn thấy Lăng Tử Hư mất quá nhiều máu cơ thể vô cùng suy nhược, nên muốn bắt lão ta phải chiến đấu tiếp làm hao tổn sức lực, cho tới khi sức cùng lực kiệt mới thôi.

Lần này, hai con Á long vừa lao xuống thấp đột nhiên quay người bay thẳng lên không trung, hai chiếc đuôi rồng quật xuống, đập mạnh về phía Lăng Tử Hư.

""A a a a..." Lăng Tử Hư tóc tai rối bù bay lên. Lão ngửa mặt lên trên rống lên như phát điên. Phía trước hai cánh tay lão xuất hiện hai quang chương lớn, túm chặt lấy hai chiếc đuôi rồng.

Trong mắt Thần Nam lộ ra vẻ sợ hãi. Hắn hiểu rằng đó không phải Cầm Long Thủ mà là võ công dựa vào sức mạnh khủng khiếp của bản thân của Ngũ Giai tuyệt thể cao thủ, biến hóa thành hai cánh tay năng lượng. Đó chính là thân ngoại hóa thân sơ cấp. Thực lực của tuyệt thể cao thủ quả nhiên thật đáng sợ.

"Roar!"

"Roar!"

Hai con Á long không ngừng kêu lên thảm thiết, không ngừng giãy giụa, nhưng không có cách nào thoát ra được. Tất cả những thanh niên cao thủ đều tỏ ra vẻ kinh

hải. Thực lực của Ngũ Giai cao thủ thật đáng sợ, quả nhiên có thể đưa tay bắt rồng.

"A a a..." Lăng Tử Hư lại một lần nữa rống lên cuồng dại. Lá cây ở khắp khu rừng không ngừng rơi xuống. Cuồng tính của lão ta lại bộc phát, hai quang chưởng năng lượng khổng lồ túm chặt lấy hai cái đuôi khổng lồ của Á long, sau đó vung mạnh hai con cự long dài mười mấy trượng, đập chúng vào nhau, cuối cùng buông tay ra.

"Grwào..."

Hai con Á long gầm lên thảm thiết. Hai mình rồng dài mười mấy trượng lao vào nhau, nghe rõ cả tiếng xương vỡ vụn. Một con Á long lập tức nát vụn, con còn lại rõ ràng cũng khó mà sống được.

Sau cú va đập mãnh liệt, một Long kỵ sĩ đã hóa thành một đồng thịt nát bét, người còn lại thì bị bắn văng ra, may mà được ma pháp sư trong không trung viện trợ kịp thời. Một luồng sáng ma pháp xanh ngắt bao phủ lấy người Long kỵ sĩ, đỡ cho khỏi bị văng ra, rồi đưa anh ta từ từ hạ xuống đất.

Hai con Á long dài mười mấy trượng lờn lộn trên không trung, sau đó rơi xuống vùng đất ở mãi phía xa. Xác rồng rơi xuống đất phát ra tiếng nổ vang trời, cát bụi bay mù mịt.

Tất cả những thanh niên cao thủ đều sợ hãi run rẩy. Cho tới lúc này bọn họ mới hiểu được rằng Ngũ Giai cao thủ đáng sợ tới nhường nào, không hổ được gọi là tuyệt thế cao thủ. Trong con mắt của những cao thủ bình thường đúng là không thể nào chiến thắng được, đúng là cao không thể với tới.

"A a a..." Lăng Tử Hư tóc tay rối bù bay tung lên, giống như một con ma. Tuy nhiên lão ta cũng không hề dễ chịu chút nào. Lúc này cơ thể lão vô cùng suy nhược. Vừa nãy lão đã bừa bãi sử dụng chân khí, khiến cho khí huyết của sôi sục, mồm thổ huyết.

Lúc này, mỗi một giọt máu đối với lão mà nói để là tính mệnh, bây giờ đột nhiên lại mất đi một ngụm máu, vẻ mặt lão càng trở nên tái nhợt, toàn thân lẩy bẩy.

"A a a... Kẻ nào dám cản ta? Kẻ nào có thể làm gì được ta?" Lăng Tư Hư phát cuồng, ngửa mặt lên trời gầm lên. Mặc dù lão đang chao đảo nhưng không ai dám nghi ngờ thực lực của lão ta, thực lực của Ngũ Giai cao thủ thật đáng sợ! Đúng là sức mạnh kinh thiên động địa.

"Đám ma pháp sư, các người đều chết đi cho ta." Lăng Tư Hư tung ra một luồng hướng lên không trung. Sức mạnh cuồng bạo giống như một đợt sóng biển cuộn cuộn lao ngược lên bầu trời, khí mang kịch liệt như xé nát vòm trời. Cả không gian trong chớp mắt như muốn vỡ vụn.

Chương 3: Cuồng Bạo

Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ phát cuồng bạo đúng là có sức mạnh hủy diệt thiên địa. Năng lượng tuôn trào giống như Trường Giang cuộn cuộn chảy xiết, khiến những ma pháp sư trên không trung kinh hãi chạy trốn. Tất cả đều lao lên cao trên không trung.

Đợi tới sau khi luồng năng lượng đáng sợ đó đi qua, mười mấy vị thanh niên cao thủ mới hoặc là phát ra ma pháp hoặc là thúc kiếm khí, mãnh liệt tấn công Lăng Tử Hư. Muốn giết chết tay Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ này, chỉ có một cách là lúc này làm cho lão ta mất máu nghiêm trọng. Chỉ cần khiến cho lão ta rơi vào cảnh phát cuồng, khiến cho máu trong người sôi sục, thì mới có thể giết chết lão được.

Lúc này, Thần Nam và Long Vũ đã lùi ra khỏi chiến trường, từ từ dồn ép Lăng Vân. Nhưng cao thủ khác kiềm chế Lăng Tử Hư lúc này thần trí đã không còn tỉnh táo, nên hai người bọn họ không lo lắng bị chịu đòn tấn công đột ngột của Ngũ Giai cao thủ.

Long Vũ tuyệt mỹ, lúc này phát ra một luồng sát khí đáng sợ. Khuôn mặt xinh đẹp vô song giống như băng tuyết, mang theo một nỗi đau đớn, một chút phẫn nộ. Nàng ta lạnh lùng đưa mắt nhìn Lăng Vân, từng bước từng bước tiến lại gần, giọng nói lạnh lùng: "Lăng Vân, người chết cũng chẳng có gì đáng tiếc cả. Bây đại cao thủ cũng chỉ vì thói ích kỷ của người mà phải chết..."

Lúc này mắt nàng ta nhạt nhòa nước mắt, vẻ mặt vô cùng đau buồn, giọng run run nói: "Tiềm Long... Hu hu... Ca ca..."

Người con gái thân tình cứng rắn, phong thái tự tin trong những ngày gần đây luôn nước mắt đầm đìa. Nỗi đau đớn tột bậc khiến cho nàng ta không còn muốn sống nữa. Bây giờ nàng và người con gái tươi tắn lúc nào cũng tươi cười ngày trước đúng là khác nhau một trời một vực.

Thần Nam trầm ngâm đứng bên cạnh Long Vũ, không biết nên khuyên giải thế nào, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lăng Vân, tránh để hấn ta ra tay đánh lén.

Tới lúc này, Lăng Vân dường như biết được khó mà thoát khỏi cái chết. Hấn ta không có ý phản kháng, suy nghĩ rồi nói: "Tiềm Long! Thì ra là anh ta. Một bậc kỳ tài rơi vào vùng đất chết. Đáng tiếc! Đáng tiếc!"

Long Vũ nhẹ nhàng lau nước mắt, giọng sắc lạnh: "Nếu không phải là người, huynh ấy làm sao có thể chết được? Người là kẻ tiểu nhân bị ối vô si..."

Lăng Vân thở dài, nói: "Khi ở vùng đất chết đúng là ta có làm một số việc khiến cho mọi người tức giận, nhưng ta không hề gây khó dễ gì cho Tiềm Long. Nàng nghĩ rằng với võ công của ta có thể uy hiếp tới huynh ấy sao?"

Dung nhan tuyệt mỹ của Long Vũ vương đọng nước mắt, bộ dạng vô cùng đau khổ. Nàng lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ lại còn ẩn tình gì nữa hay sao?"

Lăng Vân than thở: "Nàng cần phải hiểu rằng trong số đám người chúng ta, không ai có thể giết được huynh ấy. Những lời đồn đại nào là đánh lén Tiềm Long, nào là Mộng Khả Nhi ra tay cứu viện, nàng không thấy đáng nghi sao? Với võ công của Tiềm Long, huynh ấy có cần người khác giúp đỡ không?"

Long Vũ quay người nhìn Thần Nam, ánh mắt lạnh lùng. Nàng ta lúc đầu cũng có nghi ngờ, bây giờ càng khẳng định trong vùng đất chết còn có ẩn tình khác.

Lăng Vân cười nhạt nói: "Hấn ta rõ ràng đang nói dối, tuy nhiên là do bị ép, muốn xóa đi những tội danh mà ta vu cáo cho hấn thôi. Hấn ta không thể không làm như vậy. Tuy nhiên cái chết của Tiềm Long không có liên quan gì tới ta. Không thể trách bất cứ ai, chỉ có thể oán trách là đã gặp phải Vô Danh Thần ma mà thôi."

Thần Nam cười nhạt nói: "Người không thừa cơ vu cáo hại, thực sự nằm ngoài dự liệu của ta?"

Lăng Vân cười nhạt nói: "Khi ta ở Tội Ác chi thành đã thú nhận tất cả mọi chuyện, bây giờ có cãi lại thì cũng có thể thay đổi được điều gì đây? Chi bằng cứ

nói thật?"

Long Vũ tập trung lại tinh thần, lạnh lùng nói: "Hãy nói những chân tướng mà người biết cho ta."

Lăng Vân lắc đầu, nói: "Sự việc rất phức tạp, nói ra rất rắc rối. Nàng chỉ cần biết rằng cái chết của Tiềm Long không liên quan gì tới ai là được. Chân tướng sự việc có liên quan tới sự đấu đá giữa ta, Thần Nam và Mộng Khả Nhi mà thôi." Hắn quay sang nhìn Thần Nam nói: "Nói cho cùng Mộng Khả Nhi mới đúng là kẻ được lợi. Người có biết tại sao ả ta lại liên kết nhiều thanh niên cao thủ như vậy để truy sát ta không? Ha ha, người quả thật cho rằng ả ta chỉ là muốn giết người diệt khẩu sao? Hi hi..."

Thần Nam giật mình, nói: "Người nói sao?"

Lăng Vân lạnh lùng nói: "Lần này giết ta chỉ là thứ yếu mà thôi. Kẻ mà ả thực sự muốn giết là thúc thúc Lăng Tử Hư của ta cơ. Người đã nghe nói tới Thái cổ lục đại tà đạo chưa?"

Thần Nam gật đầu, nói: "Là tà phái thánh địa lưu truyền từ nghìn năm, đương nhiên là đã nghe nói tới!"

Lăng Vân nói: "Hàng nghìn năm nay, Cổ thánh địa và Thái cổ lục đại tà đạo tranh giành liên miên. Em họ ta, con trai ruột của Lăng Tử Hư thúc thúc, từ nhỏ đã được Phá diệt đạo Đạo chủ của Lục đạo trung đưa đi, nhận làm đệ tử. Mộng Khả Nhi là truyền nhân của Cổ thánh địa, đối lập lại với lục đại tà đạo, từ khi xuất đạo đã luôn ngăm phá hoại thế lực liên minh của lục đại tà đạo. Lăng gia chúng ta lại là một trong Thập đại tu luyện thế gia của đại lục, nếu như liên kết cùng với Phá diệt đạo, điều này nhất định sẽ khiến cho Cổ thánh địa ăn ngủ không yên. Em họ ta là truyền nhân của Phá diệt đạo, thúc thúc của ta đương nhiên muốn gấp rút liên kết cùng với Phá diệt đạo, vì vậy bọn họ đã trở thành cái gai trong mắt Mộng Khả Nhi. ả ta không thể không tiêu diệt thúc thúc ta, vì vậy nói, lần này Mộng Khả Nhi đã lợi dụng tất cả mọi người. Người mà ả ta thực sự muốn tiêu diệt chính là thúc thúc ta. ả ta mới thực sự là kẻ được lợi nhiều nhất."

Long Vũ mặt nhạt nhòa nước mắt. Nàng ta là người con gái thông minh, từ trong đồng hồ độn đã đoán ra được phần nào vấn đề, nhưng tất cả đều không quan trọng. Cái chết của Tiềm Long đối với nàng là một cú sốc quá lớn, về mặt nàng tràn ngập đau thương, khiến cho người ta thương xót.

Thần Nam cười nhạt. Mộng Khả Nhi quả nhiên tâm cơ thâm trầm, trong đó đúng là có ẩn tình. Á ta đã lợi dụng sự căm hận của tất cả mọi người, để tiêu diệt đi thế lực của kẻ thù.

Lăng Vân cười nhạt nói: "Có lúc có những chuyện khiến cho người ta không có cách nào để lựa chọn. Những chuyện xảy ra ở vùng đất chết, ta không hề hối hận. Nếu như ông trời cho ta một cơ hội ta vẫn cứ làm như vậy!"

Lúc đó nếu như Lăng Vân không giết đi những người đồng hành của mình, tuyệt đối không có cách nào có thể sử dụng được Không gian ma pháp quyền trục. Nếu như vậy hẳn ta căn bản không thể thoát khỏi vùng đất chết.

Lăng Vân vì sinh tồn mà không từ thủ đoạn. Đó là con đường duy nhất để hẳn ta được sống. Nếu như đổi lại là Thần Nam, hẳn tuyệt đối không thể hạ thủ sát hại chính những người bạn của mình được, nhưng điều đó cũng có nghĩa là hẳn sẽ không có cách nào có thể thoát ra khỏi vùng đất chết. Từ một góc độ nào đó mà nói, loại người như Lăng Vân càng dễ sống được lâu hơn.

Thần Nam trầm ngâm một lúc lâu, sau đó nói: "Ân oán giữa ta và ngươi, tới bây giờ cũng nên kết thúc rồi. Ngươi phải biết rằng nợ máu thì phải trả bằng máu."

Lăng Vân không hề để ý nói: "Ngươi đã muốn lấy đi tính mạng của ta, sự việc đã tới nước này, cho dù ta có phản kháng, cũng không thoát nổi cái chết. Thôi thì để ngươi tiết kiệm được chút sức lực."

Thần Nam bước lên phía trước, nhưng khi cách Lăng Vân nửa trượng, một đạo kiếm quang giống như một con rắn lao ra, hướng thẳng vào tim Thần Nam.

Bùm!

Một luồng sáng lóe ra từ thanh đao lao về phía kiếm khí, đan vào nhau giống như hai tia chớp, phát ra ánh sáng chói mắt cùng tiếng nổ đinh tai.

Trường đao trong tay Thần Nam phát ra ánh sáng lấp lánh, chỉ về phía Lăng Vân đứng cách đó nửa trượng, nói: "Ta biết ngươi tâm khẩu bất nhất. Loại người vì sống mà không từ thủ đoạn như ngươi, làm sao có thể dễ dàng giao tính mệnh của mình cho người khác được?"

Mặt Lăng Vân lộ ra vẻ dữ tợn, nói: "Ồ Tội Ác chi thành ngươi đã đảo ngược lại toàn bộ mọi chuyện chỉ trong một đêm. Điều này khiến cho ta không thể nào có thể tưởng tượng được, thật đáng ghét, thật đáng hận. Tuy nhiên nếu như hôm nay chúng ta đều bị các người giết hết, thì từ hôm nay trở đi các người hãy đợi sự truy sát của những kẻ hùng mạnh của Lăng gia và Phá diệt đạo đi!"

"Ha ha ha..." Thần Nam ngửa cổ lên trời cười lớn nói: "Điều này khiến cho ta nhớ tới câu nói của lũ trẻ con khi bị ức hiếp thường nói 'ta về nhà mách bố ta đánh người.' Ha ha ha... Thật buồn cười! Người thừa kế của Lăng gia lại kém cỏi như vậy sao! Hay! Ngươi cho rằng Lăng gia nhà ngươi có thể vì một kẻ với tiếng xấu đã lưu truyền khắp trong thiên hạ như ngươi mà đi ngược lại với toàn bộ thiên hạ ra tay với ta sao? Ngươi thật là ngây thơ! Cho dù Phá diệt đạo có ngằm ra tay đi nữa, ta cũng chẳng có gì phải sợ."

Lăng Vân vô cùng xấu hổ giận dữ, mặt đỏ bừng, toàn thân run rẩy. Hắn ta chỉ tay vào Thần Nam nói: "Được... Tới lúc đó ta xem ngươi sẽ cười như thế nào."

"Chỉ e rằng sẽ khiến ngươi phải thất vọng thôi. Ta không thể để cho ngươi nhìn thấy được, bởi vì hôm nay ngươi nhất định phải chết." Thần Nam vung đao chém xuống. Ánh sáng chói lọi giống như thần quang chém nghiêng vào phần bụng của Lăng Vân. Kinh khí mãnh liệt cuộn cuộn tuôn trào, năng lượng lan tràn khắp chốn.

Lăng Vân đưa kiếm lên đỡ đòn. Tuy nhiên võ công của hắn ta thấp hơn so với Thần Nam một bậc nên khi Thần Nam dùng toàn lực chém xuống, đã bị bắn tung ra.

Lúc này, vị Tứ Giai ma pháp sư của Huyền Ma học viện cũng rời khỏi chiến

trường, bay tới trên đỉnh đầu của Lăng Vân. Ông ta kêu lên: "Ta phải báo thù cho Ngài Lê Ti! Chớp! Phong đao! Bằng thương! Thủy long..."

Tứ Giai ma pháp sư rơi vào trạng thái điên cuồng. Một đạo ma pháp năng lượng từ trên không trung phóng xuống, khắp không gian là một màn ánh sáng chói mắt.

Thần Nam thầm tắc lưỡi. Vị ma pháp sư này đúng là hơi điên cuồng rồi, thế công này đúng là có vẻ liều mạng.

Lăng Vân bị hai Tứ Giai cao thủ bao vây tấn công, chỉ trong chớp mắt liền bị đánh trọng thương, cuối cùng mềm thổ huyết, ngã rầm xuống đất.

Thần Nam dùng trường đao hất thanh trường kiếm của hắn lên, vung mạnh một nhát. Trường kiếm hóa thành một đạo cầu vồng, chỉ trong chớp mắt cắm phập vào người hắn, ghim chặt hắn ta trên mặt đất. Sau đó Thần Nam không thèm nhìn, nhanh chóng quay người bước đi.

Lăng Vân kêu lên một tiếng kêu thảm thiết: "Á!..."

Vị Tứ Giai ma pháp sư trên không cũng hạ xuống mặt đất, nhấc trường kiếm, gầm lên, không ngừng bổ vào người Lăng Vân. Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Long Vũ từ đầu tới cuối không hề ra tay. Nàng ta định thần lại, rồi quay đầu sang một bên.

Thần Nam vừa bước về phía chiến trường bao vây Lăng Tử Hư vừa nghĩ về những điều Lăng Vân nói. Con trai của Lăng Tử Hư lại là truyền nhân của Phá diệt đạo, điều này quả thật khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc.

Phá diệt đạo vạn năm trước có mối thù không thể hóa giải được với Thần Nam. Thần Chiến chém chết Tà đạo ma nhân Đông Phương Vân Phi, khiến cho Lão ma vương Đông Phương Khiếu Thiên xuất hiện đánh một trận chiến sinh tử với Thần Chiến.

Sau đó Thần ma cái thể thảm bại thần trí hỗn loạn, đang đêm xông vào Thần

phủ, đánh Vũ Hinh đứt toàn bộ kinh mạch, Vũ Hinh không thể không chạy vào Bách Hoa cốc bế tử quan, cách biệt sinh tử với Thần Nam.

Lúc đó, võ công của Thần Nam tầm thường cô cùng. Hồng nhan tri kỉ bị rơi vào đường chết, bầu trời nhân sinh tăm tối, hắn khi đó đã giấu cha, quyết đấu một trận sinh tử với Phá diệt đạo truyền nhân, kết thúc cuộc đời...

Thần Nam gượng cười, không ngờ vạn năm sau lại đây đưa vào Phá diệt đạo, xem ra đời này trù định sẽ kết thúc mọi chuyện với tà đạo thánh địa này.

"A a a a..." Lăng Tử Hư hai mắt đỏ ngầu, gầm lên giống như một con sư tử giận dữ. Máu trong người lão dường như đã cạn kiệt. Lúc này thần trí của lão đã hỗn loạn, rơi vào tình trạng điên cuồng. Lão ta gầm gào liên hồi, đánh ra những chưởng lực mạnh mẽ, cuồng bạo, giống như từng đợt sóng cuộn cuộn, lao thẳng lên trời. Không ai dám lại gần lão.

Lãnh Phong ở trên mặt đất đã được ma pháp sư đưa lên trên không, ngồi trên lưng con Á long duy nhất còn lại. Đám người nhìn về phía Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ đang phát cuồng, trong lòng kinh hãi. Nếu như chỉ dựa vào thực lực để quyết đấu, tất cả mọi người hợp lực lại cũng không thể nào có thể chống lại Lăng Tử Hư. Thực lực của tuyệt thế cao thủ quả thật đáng sợ vô cùng!

Tuy nhiên, Lăng Tử Hư đã sức cùng lực kiệt. Lượng máu ít ỏi trong người hắn ta đã sôi lên sùng sục, không thể cầm cự được lâu nữa.

Thần Nam, Long Vũ đều được ma pháp sư đưa lên trên lưng Á long. Ở dưới mặt đất quá nguy hiểm, Lăng Tử Hư đang phát cuồng đã không còn năng lực suy nghĩ nữa, chỉ biết hủy diệt.

Nội lực đáng sợ của Lăng Tử Hư giống như sóng biển tuôn trào phóng ra ngoài cơ thể, bạch quang chói mắt chiếu sáng cả không gian, kinh khí khủng khiếp quét một lượt khắp bầu trời, mặt đất rung chuyển, thiên không chao đảo.

Sức mạnh hủy diệt đáng sợ sau khi tuyệt thế cao thủ phát cuồng quả thật đáng được gọi là kinh thiên động địa. Dã thú trong vòng mấy chục dặm đều cảm thấy

một áp lực mạnh đáng sợ, đều sợ hãi chạy trốn ra xa.

Lão già áo xanh bị trọng thương hôn mê bất tỉnh và đám hạ nhân của Lăng gia đều bị sức mạnh cuồng bạo này tấn công làm cho nát vụn.

Lãnh Phong nói: "Máu trong người lão thiêu đốt để tất cả những sức mạnh của Ngũ Giai cao thủ phát ra. Lát nữa hẳn ta sẽ nổ tung mà chết."

Bùm!

Lăng Tử Hư giáng mạnh một đòn xuống mặt đất. Cả mặt đất rung chuyển âm âm, đột nhiên biến thành sa mạc cát bụi bay mù mịt. Cùng với trận cuồng phong cuộn cuộn, tất cả cát bụi chỉ trong chớp mắt đều biến mất tăm.

Những tiếng nổ âm âm không ngừng vang lên trên mặt đất, một cái hố sâu không nhìn thấy đáy xuất hiện trước mặt Lăng Tử Hư, những vết nứt khổng lồ rộng hàng thước lan dần ra xa.

"Á a a a..." Lăng Tử Hư kêu lên một tiếng thảm thiết, một cánh tay phát ra tiếng 'bùm!', rời hẳn ra. Ánh sáng chói mắt giống như một mặt trời xuất hiện, sức mạnh cuồng bạo chuyển động ngược lên trời. Á long vội vàng nhanh chóng lao lên trên cao, cơn bão năng lượng cuộn cuộn trong khung trung.

Chỗ cánh tay của Lăng Tử Hư đứt ra xuất hiện một chút máu. Lúc này máu trong người lão dường như đã cạn kiệt hết, căn bản không còn máu để chảy ra. Nếu như đối lại là một người bình thường e rằng đã chết từ lâu rồi.

Lão ta thần trí hỗn loạn, điên cuồng phóng ra chương lực đáng sợ. Căn bản không cần những thanh niên cao thủ trên không trung ra tay, không bao lâu, lão sẽ nổ tung.

Tuy nhiên trong lúc này, ở phía đông truyền tới một giọng nữ thất thanh.

"Không xong rồi, lão quái vật tới rồi..."

Chương 4: Khiếu Long Chấn Thiên

Nhìn về phía xa, một đạo bạch quang rất nhanh từ phương đông bay tới làm đám đông thanh niên cao thủ đều ngạc nhiên. Rõ ràng là cô ả rắc rối của Thần Phong học viện. Cô ta đang cười một con bạch hổ nhanh chóng chạy về phía này.

Bây giờ có rất người trong Thần Phong học viện đã biết được thân phận thật của Tiểu Bảo chủ, chỉ có điều chẳng ai dám nói ra. Sau lưng Tiểu Bảo chủ là một con Phi long đang đuổi theo, đương nhiên Phi long không thể nhanh bằng hổ vương Tiểu Ngọc, nhưng vẫn truy đuổi không ngừng.

Tiểu Bảo chủ người mặc bạch y, trên đầu quấn một vòng khăn, y phục tung bay trên không trung, tốc bay phấp phới, giống như tiên nữ hạ phàm. Mặc dù cô ta hét lớn nhưng lại chẳng tỏ vẻ gì là kinh hãi cả, không ngừng quay lại cười kẻ đang đuổi ở phía sau.

"Ái ôi! Phương Hoàng tỷ tỷ, Long Vũ tỷ tỷ ở phía trước cần phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng. Một lão già thối của Lăng gia lại tới rồi, lão quái vật này vô cùng lợi hại..."

Thì ra Tiểu Bảo chủ vẫn theo sau đám thanh niên cao thủ, tuy nhiên không dám lại gần, chỉ sợ bị Mộng Khả Nhi phát hiện ra sẽ nói chị gái của nàng bắt nàng ta trở về hoàng cung của Sở quốc.

Nàng đứng ở phía xa theo dõi trận đại chiến kịch liệt, nhìn thấy mà thích thú đến nổi chân tay múa may. Khi trận chiến sắp tới hồi kết thúc, nàng ta phát hiện ra từ phương đông có một con Phi long bay tới, liền hiếu kỳ chặn lại.

Kẻ đang tới tuổi tác tương đương với Lăng Tử Hư, tướng mạo cũng giống nhau, tên là Lăng Tử Ngôn, là một thành viên quan trọng của Lăng Gia, là huynh đệ thân thiết của Lăng Tử Hư và cũng là thúc thúc ruột của Lăng Vân. Lão ta nhanh

như chớp bay tới để tiếp ứng cho đám người Lăng Vân.

Lão ta ở trên không trung cũng cảm nhận được cuộc đại chiến, biết được Lăng Tử Hư đang rơi vào trạng thái cuồng bạo. Lão ta lòng nóng như thiêu như đốt vội vàng thúc Phi long bay nhanh về phía trước, nhưng không thể ngờ rằng Tiểu Bảo chủ lại cười hì hì cười hồ vương Tiểu Ngọc chặn ngay trước trước mặt lão. Trong lúc cấp bách, lão ta vung một chưởng về phía Tiểu Bảo chủ, hét lên trong không trung: "Lão phu Lăng Từ Ngôn có việc cần phải làm. Tiểu nha đầu mau mau tránh ra."

Sức mạnh đáng sợ cuộn cuộn lao về phía trước. May mà hồ vương Tiểu Ngọc sớm đã cảm nhận được sự nguy hiểm, nhanh chóng tránh ra.

Tiểu Bảo chủ biết được lợi hại, cười Tiểu Ngọc nhanh chóng chạy trốn về phía trước, vừa chạy vừa hét lên: "Lão già chết bầm nóng nảy quá. Tuy nhiên lão tới muộn rồi! Lão già xấu xí trông giống người ở phía trước mặt đã phát điên rồi, bây giờ đang tự tiêu diệt..."

Lăng Tử Hư nghe lời nói của Tiểu Bảo chủ gầm lên giận dữ, nhanh chóng đuổi tới phía trên trận đại chiến.

Đông Phương Phượng Hoàng cười kim sắc thần điêu tiến về phía trước mặt Tiểu Bảo chủ, trách cứ nói: "Người sao lại chạy tới đây? Sao đột nhiên lại kéo tới đây một quái nhân như vậy?"

"Không phải là quái nhân cái gì đâu, đó là một lão quái vật của Lăng gia, tên là Lăng Từ Ngôn, có lẽ là huynh đệ của lão già đang phát điên ở phía dưới."

Lúc này Lăng từ Ngôn đã nhìn thấy tình hình ở phía dưới, mắt lão ta như muốn nổ tung ra, cười Phi long nhanh chóng lao về phía trước. Sau khi tới được mặt đất, lão ta nhảy khỏi lưng Phi long, xông qua cản lực lớn, bước qua dòng sức mạnh cuộn cuộn, tới phía trước Lăng Tử Hư, ôm chặt lấy lão đang phát cuồng, lo lắng hỏi: "Nhị ca, huynh sao thế này?"

Đám người trên không trung sợ hãi. Lão già này có thể bình yên tới bên cạnh

Lăng Tử Hư mà luồng khí cuộn cuộn mạnh mẽ đó không thể làm gì được lão, điều này thật khiến người ta kinh ngạc.

Thế hệ già của Lăng gia rốt cuộc có mấy huynh đệ? Sao đều lợi hại như vậy?

Lãnh Phong nói: "Anh em ruột thì hình như có ba huynh đệ. Bố của Lăng Vân là anh cả, Lăng Tử Hư là anh hai còn Lăng Tử Ngôn là út."

oOo

Đúng trong lúc này, chân phải của Lăng Tử Hư nổ tung ra. Một luồng sáng chói mắt phát ra, năng lượng đáng sợ cuộn cuộn, lan tỏa khắp không gian.

Lăng Tử Ngôn bị chấn động đến độ máu mồm học ra, Lăng Tử Hư nằm ngửa mặt lên trời không ngừng gầm rú.

Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Mọi người xem! Phía đông lại có một con Phi long đang bay tới, hay là chúng ta hãy tản ra đi?"

Đám đông gật đầu đồng ý. Lăng tử Ngôn đã tới rồi, ai có thể dám khẳng định phía sau không phải là một lão quái vật đáng sợ nữa chứ.

Một ma pháp sư dùng ma pháp bao phủ lấy thi thể của Long kị sĩ đã chết nhấc lên. Trừ Đông Phương Phượng Hoàng và Tiểu Bảo chủ ra, tất cả mọi người đều nhảy lên lưng Á long. Đến tận lúc này mọi người mới cảm thấy có gì đó không ổn. Mộng Khả Nhi bị trọng thương đã biến mất.

Trong toàn bộ trận đại chiến, Mộng Khả Nhi là người đầu tiên giao đấu với Lăng Tử Hư sau đó là chém lão già Tứ Giai đại thành cao thủ. Tất cả mọi người đều biết nàng ta đã bị trọng thương, đều nhìn thấy nàng ta được Thân Nam dìu ra bên ngoài trận chiến, nhưng bây giờ nàng ta đã không thấy tăm tích đâu, điều này khiến cho người ta không thể nào hiểu nổi.

Tiểu Bảo chủ cười hì hì nói: "Các người không phải tìm nữa! Mộng Khả Nhi tỷ tỷ đã trở về trước rồi, có lẽ tỷ ấy bị thương quá nặng, vội vàng trở về trị thương. Vừa nãy ở phía xa ta nhìn thấy tỷ ấy bay về phía Tội Ác chi thành. Tuy nhiên thật là

kỳ lạ, tỷ ấy không hề dùng gia bảo Ngọc Liên đài mà lần này hình như là túm lấy một dải khăn tử kim bay đi. Bảo bối của Khả Nhi tỷ tỷ đúng là rất nhiều, khi trở về ta nhất định phải xin tỷ ấy một hai món."

Đám đông như bùng tỉnh, thúc Á long nhanh chóng bay về phía Tội Ác chi thành.

Khăn tử kim? Thần Nam giật mình. May mà Tiểu Bảo chủ đứng ở phía xa, nếu như đứng gần một chút nhất định sẽ bại lộ hết.

Lần này mười mấy vị thanh niên cao thủ đã giết được Lăng Vân và giết được một cao thủ cao cấp Tứ Giai đại thành cảnh giới, lại còn khiến cho Lăng Tử Hư một tuyệt thế cao thủ bị rơi vào trạng thái điên cuồng, nổ tung một chân một tay. Cho dù lão ta có còn sống thì võ công nhất định cũng không thể như trước được.

Mười mấy vị thanh niên cao thủ suýt chút nữa thì giết chết được tuyệt thế cao thủ. Kết quả của trận đại chiến này vô cùng đáng khinh ngạc, tin rằng nếu như truyền đi nhất định sẽ kinh động cả giới tu luyện. Đại lục yên ổn lâu nay, gần đây rất ít có đại chiến diễn ra giữa các tuyệt thế cao thủ. Những năm gần đây dường như không có truyền ra việc tuyệt thế cao thủ nào bị giết hoặc bị thương nên trận chiến ngày hôm nay nhất định sẽ gây nên một làn sóng lớn. Một tuyệt thế cao thủ đã bị trọng thương gần chết, rõ ràng sẽ phải khiến cho rất nhiều lão quái vật giật mình.

Tuy nhiên trận chiến này, đám thanh niên cao thủ cũng phải trả một cái giá đắt. Nhiều người bị trọng thương, một Long kị sĩ bị tử thương, hai con Á long bị đánh chết, khiến cho tâm trạng của những thanh niên cao thủ có phần buồn rầu. Cùng đi với nhau nhưng không trở về cùng.

Sau khi Á Long hạ xuống long trường của Thần Phong học viện, vô số thanh niên vây lại. Chuyện này đã không còn là bí mật, lúc mọi người bắt đầu hành động, Mộng Khả Nhi đã sắp xếp người tạo thế lực cho mười mấy vị thanh niên cao thủ của Tội Ác chi thành.

Kết quả lần công thám Lăng Vân trước đây khiến cho mọi người đều cảm thấy quá nhân từ với Lăng Vân. Cho dù những người trong giới tu luyện lúc đó đều

không đại náo ở Thần Phong học viện nhưng sau khi mọi chuyện kết thúc mọi người đều cảm thấy vô cùng bất mãn, đều nghĩ rằng không thể thả Lăng Vân về.

Lần này, Mộng Khả Nhi tổ chức thanh niên cao thủ đi giết Lăng Vân và trước khi diễn ra việc này đã bố trí cận thần. Khi bọn họ vừa rời đi xong đã có người âm thầm tuyên truyền những tin có lợi, tạo thế lực cho những thanh niên cao thủ. Tất cả mọi người trong Tội Ác chi thành đều biết Thần Nam và Mộng Khả Nhi hai người sống sót ở vùng đất chết dẫn theo người thân của những người đã chết và bạn bè đi tìm ác ma Lăng Vân để báo thù.

Bây giờ mọi người đều vô cùng thương cảm cho bảy anh hùng đã chết, vô cùng tôn trọng Mộng Khả Nhi và Thần Nam, vô cùng căm ghét Lăng Vân. Lúc biết được bọn họ đích thân đi báo thù, tất cả đều tỏ thái độ ủng hộ.

Lãnh Phong, Khải Văn và Long Vũ từ trên mình Á long nhảy xuống, nhìn thấy vô số học sinh của Thần Phong học viện đã đợi ở đây từ trước đều vô cùng cảm động. Tất cả mọi người đều giống như đang chờ những anh hùng, đợi họ trở về.

Khi những học sinh của Thần Phong học viện biết được những thanh niên cao thủ đã thành công giết chết được Lăng Vân, lập tức dấy lên những tràng hoan hô vang dậy. Cả Thần Phong học viện như sôi sục, có thể thấy rằng hành động giết Lăng Vân lần này là niềm vui của rất nhiều người. Những hành động độc ác 'thật', 'giả' của Lăng Vân đúng là khiến cho mọi người đều căm hận.

Tên hung thủ của vùng đất chết cuối cùng đã bị tiêu diệt. Tin tức nhanh chóng lan đi khắp Tội Ác chi thành, vô số người đều vỗ tay vui mừng.

Một canh giờ sau, ở phía đông vọng tới một tiếng thét dài, từ xa tới gần. Cuối cùng, hai con Phi long xông vào bầu trời Tội Ác chi thành, một tiếng gầm phẫn nộ vang vọng khắp Tội Ác chi thành.

"Mấy tên tiểu bối kia! Cút ra cho ta! Lão phu Lăng Tử Ngôn tới rồi đây!"

Tất cả mọi người ở Tội Ác chi thành đều xôn xao. Rất nhiều người trong giới tu luyện đều biết rằng Lăng Tử Ngôn là em trai của Lăng gia tông chủ, là một trong ba

kẻ đứng đầu trong Lăng gia, tuy nhiên những người tu luyện ở đây dường như không hề sợ hãi. Vô số những tiếng chửi rủa đã vọng lên trên bầu trời.

"Hừm! Lại là người nhà Lăng gia!"

"Một lão già đáng chết! Lăng gia đúng là không có một kẻ nào tốt cả!"

"Ai gia! Con điếu già từ đâu tới? Kêu gào cái gì thế?"

"..."

Rõ ràng sau 'sự kiện Lăng Vân', tất cả những người trong giới tu luyện đều ghét Lăng gia, cho dù là một cao thủ tuyệt thế sắp bước vào Ngũ Giai cảnh giới hay đã bước vào cảnh giới Ngũ Giai đi chăng nữa, mọi người đều xem thường.

Lăng Tử Ngôn ở không trung không hề bối rối. Nhìn những người trong giới tu luyện ở khắp các đường phố đang ngửa cổ lên trời mắng chửi, lão có vẻ hơi băn khoăn. Đồng thời lão nghĩ tới Tội Ác chi thành là một vùng đất đặc biệt, tương truyền có rất nhiều cao thủ tiên bối vô công đã đạt tới cảnh giới khó mà tưởng tượng được ẩn cư tại đây, lão ta lập tức có vẻ nao núng.

Lúc này, từ Thần Phong học viện vọng tới một tiếng rống gầm động trời. Một con cự long lượn vòng trên không trung, thân mình dài chừng mấy chục trượng, giống như một đám mây đen che lấp mặt trời, nhanh chóng lao về chỗ này.

Con Phi long của Lăng Tử Ngôn sợ hãi run lên bần bật, không ngừng lấy bảy bảy suýt nữa thì sợ hãi mà bỏ chạy.

Xem ra thực lực tài chính của Lăng gia đúng là khiến người ta phải kinh ngạc. Tất cả những nhân vật quan trọng khi đi đều cưỡi Cự long, điều này không phải tầm thường, nhưng lúc này khi đứng trước một Cự long kị sĩ thì rõ ràng cũng tầm thường mà thôi. Phi long run lấy bảy, suýt nữa khiến Lăng Tử Ngôn mất mặt.

Rõ ràng những người của Thần Phong học viện đều bất mãn với hành động của lão ta, phái người tới dọa lão, trực tiếp dùng Cự long để uy hiếp Phi long.

Thần Phong học viện từ khi thành lập trường tới giờ, đã có hàng nghìn năm lịch sử, uy danh vang dội khắp đại lục, mỗi đời đều xuất hiện tuyệt thế cao thủ. Những nhân vật thành danh từ nơi này mà ra nhiều không đếm xiết, rất nhiều tướng quân của các quốc gia đều từng tu luyện ở đây, lại còn cả những hoàng tử công chúa cũng là học sinh ở đây. Có thể nói đây là một tòa thánh viện, không có ai dám coi thường.

Lăng gia là một trong Thập đại tu luyện thế gia, mặc dù Lăng Tử Ngôn là một trong ba kẻ đứng đầu của Lăng gia, đã là một Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ, nhưng dám ở trong phạm vi thế lực của Thần Phong học viện to tiếng, lập tức khiến cho người của Thần phong học viện cực kỳ bất mãn.

Phó đang phiền lòng vì mất người học trò cưng là Tiêu Phong, nghe thấy tiếng Lăng Tử Hư đang gào thét trên không trung, liền sai người cười Cự long bay đi để bắt lão ta câm mồm lại.

Cự long màu đen làm dậy lên một trận cuồng phong, giống như một đám mây đen bay tới đỉnh đầu của Lăng Tử Hư. Con Phi long ở phía dưới sợ hãi không ngừng run rẩy.

Đây giống như một hành động vô lễ. Cự long kị sĩ cười Cự long bay trên đầu của Lăng Tử Hư. Từ trên cao hét xuống: "Kẻ nào làm ỗn ở đây! Dám coi Tội Ác chi thành của ta không còn có người sao?"

Lăng Tử Hư nghe xong trong lòng vô cùng tức giận, hận một nỗi không thể lập tức tìm được hung thủ để báo thù cho anh trai, trong lòng tức giận bùng bùng. Lại thêm đối phương dám vô lễ, trong lòng lão càng phẫn nộ. Tuy nhiên cuối cùng lão cũng cố nén cơn giận trong lòng, hơn nữa hành động lúc này của lão đúng là có phần coi thường những người tu luyện trong Tội Ác chi thành. Lúc này người ta đã khiêu khích mà lão cũng chẳng có cách nào để giải thích.

Lăng Tử Hư cố gắng ôn tồn nói: "Lão phu là Lăng Tử Ngôn, vừa nãy có phần nóng vội, nếu có gì thất lễ xin được lượng thứ."

"À! Thì ra là tiền bối của Lăng gia. Tới Tội Ác chi thành của ta có việc gì sao?"
Tứ Giai Cự long kị sĩ là một người trung niên, mặc dù gọi Lăng Tử Hư là tiền bối

nhưng không hề có thái độ tôn trọng lão ta.

Mọi người trên khắp các ngã đường của Tội Ác chi thành đều nhìn thấy tình hình trên không trung. Tất cả đều kêu lên: "Kẻ cười con rồng con có cánh kia chẳng coi trời đất ra gì nữa. Người của Lăng gia đúng là ngông cuồng..."

"Vừa nhìn con điều gì này là biết chẳng phải hạng tốt đẹp gì."

Vì Lăng Vân mà tất cả những người trong giới tu luyện của Tội Ác chi thành đều có ánh mắt thù địch với người nhà Lăng gia.

Lăng Tử Ngôn nghe những lời mắng chửi, vẻ mặt tái đi, nhưng không thể nói được điều gì, tránh khiến cho đám đông phần nộ, khiến cho có người nói ra những lời càng khó nghe.

"Nửa khắc trước, ở chỗ cách Tội Ác chi thành chừng hơn trăm dặm, cháu lão phu là Lăng Vân đã bị giết chết, huynh trưởng thì bị người ta ngấm hạ kỳ độc, bị đám thanh niên vây lại tấn công, đánh tới trọng thương. Ta đã đuổi theo tới đây, muốn đòi lại công bằng cho họ."

Lăng Tử Ngôn sử dụng ngôn công chí cao, âm thanh truyền xuống phía dưới một cách rõ ràng, làm rất nhiều người đều nghe thấy cuộc đối thoại. Trên không trung, Cự long kị sĩ vẫn chưa nói gì, ở dưới đã náo loạn. Mọi người không những không đồng tình mà còn nhất tề nói: "Lăng Vân đáng bị lăng trì, chết như vậy còn dễ dàng cho hắn ta quá."

"Đáng chết! Đáng giết!"

Tin tức Lăng Vân bị giết đã truyền khắp Tội Ác chi thành cùng với sự trở về của mười mấy thanh niên cao thủ. Tuy nhiên mọi người đều không biết chuyện một Ngũ Giai cao thủ cũng bị đánh trọng thương tàn phế.

Lúc này phàm là những người nghe thấy tin này đều vô cùng kinh ngạc. Tất cả mọi người đều biết rất rõ sự đáng sợ của tuyệt thế cao thủ thế mà mười mấy thanh niên cao thủ đã đánh trọng thương tuyệt thế cao thủ. Điều này khiến cho tất cả mọi

người đều há hốc miệng kinh ngạc.

Đây đúng là tin tức khiến cho mọi người giật mình, khiến cho cả giới tu luyện vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói chung tâm trạng gì cũng có.

"Người nhà Lăng gia vô cùng vô sỉ, nghe nói Lăng Vân lần này không lập tức phải chết chính là do Lăng Tử Hư dùng vô số tiền của để mua chuộc nhiều danh túc tiền bối."

"Hãy! Cuối cùng vẫn không thoát được cái chết, Lăng Tử Hư cũng bị liên lụy theo..."

"Lăng gia lần này tổn thất nặng nề, một tuyệt thế cao thủ bị trọng thương, giống như mất đi một trụ cột..."

"Hi hi... Lăng gia lần này thật là mất mặt. Tên tiểu bối lộ ra mặt độc ác trước mọi người bị giết, tuyệt thế cao thủ tiền bối thì kém cỏi, bị vài hậu bối đánh thành tàn phế, thật là mất mặt quá."

Lăng Tử Hư thính lực rất lợi hại, những lời bàn luận ở bên dưới làm sao không nghe thấy chứ. Lão ta giận dữ mặt đỏ bừng bừng, nhưng không thể nào có thể trút ra được, chỉ biết nắm chặt quyền lại phát ra tiếng kêu răng rắc.

Thần Nam, Long Vũ, Khải Văn đều nghe thấy lời của Lăng Tử Ngôn. Sau khi mười mấy thanh niên cao thủ trở về, vẫn bị những học sinh của Thần Phong học viện vây chặt tại long trường. Đám người vẫn yêu cầu họ thuật lại quá trình giao đấu với Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ.

Lúc này đám người nghe thấy Lăng Tử Ngôn đã đuổi tới Tội Ác chi thành, muốn bắt mười mấy thanh niên cao thủ, lập tức đám đông đều giận dữ. Thần Nam không dấu được vẻ vui mừng, không sợ sự việc bị làm to chuyện, nói với mọi người: "Người của Lăng gia đã tới rồi, tất cả chúng ta hãy tới gặp hắn ta, đừng để hắn nghĩ rằng chúng ta sợ hắn."

Lãnh Phong bình thường không thích nói cười liếc nhìn hắn, lập tức hiểu ý, nói

với đám đông: "Tìm tất cả những Long kị sĩ tới, chúng ta cùng đi."

Tiểu Bảo chủ lúc này mới lên tiếng, vỗ tay nói: "Hay! Mấy chục Phi long bay trên bầu trời, khung cảnh thật hùng vĩ!"

Đám thanh niên lập tức tỉnh ngộ, tất cả mọi người đều mỉm cười. Những Long kị sĩ ở đó đều đi tìm rồng của mình, lại còn có người chạy đi tìm những Long kị sĩ không có mặt tại đó nữa.

Lập tức Thần Phong học viện đầy tiếng rồng gầm động trời. Những tiếng rồng gầm lớn giống như tiếng sấm rền, âm thanh vang vọng khắp Tội Ác chi thành. Hai mươi mấy con Á long, Phi long nhất loạt bay lên, giống như mây đen cuộn cuộn che lấp mặt trời, nhanh chóng vây chặt lấy Lăng Tử Ngôn trên không trung.

Đất trời nhìn đen một màu, mấy chục con rồng phương tây nối lại với nhau, chiếu lên mặt đất một bóng đen khổng lồ. Tất cả mọi người của Tội Ác chi thành đều sửng sốt, đây là lần đầu tiên xảy ra một cảnh tượng hùng vĩ thế này. Tất cả đều ngửa mặt lên trời, há hốc miệng.

Hai mươi mấy con rồng vỗ những đôi cánh khổng lồ, làm dậy lên một trận cuồng phong, nhanh chóng tiến lại gần Lăng Tử Ngôn. Trận cuồng phong mãnh liệt cuộn tới khiến có Phi long của Lăng Tử Ngôn lão đảo, mấy chục tiếng rồng gầm khiến cho con Phi long lập tức run rẩy, phát ra tiếng kêu yếu ớt.

Cho dù Lăng Tử Ngôn kinh nghiệm nhiều, kiến thức rộng, nhưng lúc này cũng trở mắt ra.

Chương 5: Tróc Tiên

Tiểu Bảo chủ cười hổ vương trà trộn vào trong đám rồng, cười hì hì nói: "Này, lão già nhà Lăng gia kia! Lão đang tìm ai?"

Lúc này Lăng Tử Ngôn đang toát mồ hôi, trong lòng lo lắng. Cảnh tượng trên khung trung thật hoành tráng, mấy chục con rồng đang bao vây lấy lão, trên mỗi con rồng đều có rất nhiều thanh niên đang đứng. Những tiếng rồng gầm vang động, khiến cho Phi long của lão không ngừng run rẩy.

Lão định thần, nói: "Ta tới tìm hung thủ đã làm bị thương anh trai ta!" Lúc này lão ta không dám nhắc tới chuyện Lăng Vân bị giết nữa. Mặc dù việc này khiến cho lão nóng giận phần uất, nhưng lão hiểu rằng tại Tội Ác chi thành, tất cả mọi người đều hận Lăng Vân tới thấu xương, nếu lại nhắc tới nữa có thể khiến cho mọi người nổi giận.

Đột nhiên, Lăng Tử Ngôn nhìn thấy mấy thanh niên cao thủ có tham gia trong trận chiến vây giết Lăng Tử Hư trên lưng mấy con Á long khác nhau. Lão chỉ vào ba võ giả của Tiên Vũ học viện nói: "Hung thủ! Ta cuối cùng cũng tìm được các người. Ha ha... Các người vẫn còn dám xuất hiện trước mặt ta. Hôm nay các người đừng hòng trốn thoát..."

Lời vừa nói xong, sát khí đằng đằng bao phủ toàn thân lão. Mấy chục con rồng gầm vang động trời, bao vây lượn lờ xung quanh lão, rất nhiều thanh niên cao thủ đã rút trường kiếm chỉ về phía lão.

Tuy nhiên trong lúc này, từ phía Thần Phong học viện lại vọng tới một loạt tiếng rồng gầm. Lại thấy mười mấy con rồng nữa lao lên bầu trời, nhanh chóng bay đến.

"Gwào!"

"Gwào!"

"Gwào!"

"..."

Những tiếng rống gầm liên tục, chấn động cả thiên địa. Tiếng rống vang vọng khắp hàng chục dặm, như tiếng sóng biển vỗ bờ, như tiếng sấm rền trên không, vang động không gian. Cả Tội Ác chi thành như rung chuyển.

Tất cả những cư dân trong thành đều nhìn lên bầu trời. Cảnh tượng hoành tráng như vậy đúng là chưa từng có trong lịch sử Tội Ác chi thành. Cả mấy chục con rồng đều nhất loạt gầm lên, có lẽ thanh thế còn mạnh hơn cả trận đại chiến của đội quân hàng vạn người.

Tất cả những người trong giới tu luyện của Tội Ác chi thành đều tỏ vẻ vui mừng. Đám học sinh này của Thần Phong học viện đúng là quá mạnh mẽ, dám đối xử như thế với tuyệt thế cao thủ của Lăng gia, thật là lợi hại.

Gần bốn chục con rồng vây chặt Lăng Tử Ngôn vào giữa. Trên lưng mỗi con rồng đều có mười mấy học sinh của Thần Phong học viện. Trong tay các võ giả đều nắm binh đao chỉ về phía Lăng Tử Ngôn, sát khí ngút trời, không khí lạnh lẽo tràn ngập khắp nơi, trên không trung lạnh như ngày đông tháng giá. Ma pháp sư thì giữ ma trượng bắt đầu tập trung ma pháp nguyên khí. Ma pháp nguyên khí trong không trung dao động vô cùng kịch liệt, dường như cả thiên địa đều chấn động theo.

Lăng Tử Ngôn mặt biến sắc. Cho dù lão ta là Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ, nhưng nếu như bị nhiều người như thế này vây lại tấn công, e rằng trong chớp mắt lão sẽ biến thành cát bụi. Lão ta không biết những học sinh này là làm theo chủ ý của Thần Phong học viện hay nhất thời tức giận mà ra mặt. Lão thầm rùng mình.

Nếu như là chủ ý của Thần Phong học viện thì sự việc đúng là quá nghiêm trọng. Đây đã không còn là vấn đề ân oán cá nhân nữa mà sắp sửa biến thành sự đối kháng giữa hai thế lực.

Tuy nhiên cuối cùng, Lăng Tử Ngôn đoán rằng, những người đứng đầu của Thần Phong học viện không thể nào có thể hành động lỗ mãng như thế này được, chắc là đám học trò này tự hành sự.

"Hừm! Lão phu Lăng Tử Ngôn tới đây chỉ vì truy bắt hung thủ. Các người tại sao lại ngăn cản ta?" Mặc dù bị lực lượng lớn bao vây, nhưng Lăng tử Ngôn vẫn là một trong ba người đứng đầu của Lăng gia không thể tỏ ra yếu đuối trước đám đông được. Nếu bị truyền ra ngoài, nhất định sẽ bị người đời cười nhạo.

Trong không trung sát khí lập tức lạnh băng. Vũ khí của đám đông học sinh ẩn hiện kiếm khí và đấu khí đều bắt đầu phát ra, âm thanh vang 'xuy xuy' lên không ngớt. Đồng thời ma pháp nguyên khí cuộn cuộn dường như trong chớp mắt tập trung về đây, tuôn trào trong không trung.

Bầu không khí trên không trung lúc này căng như dây đàn, đại chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Lúc này những thanh niên đã sẵn sàng ra tay với Lăng Tử Ngôn bất cứ lúc nào, còn về phía Lăng Tử Ngôn mà nói, động thái của Thần Phong học viện cũng thật khó hiểu. Tới lúc này mà cũng không có người nào tới giải tán đám học trò này.

Đúng trong lúc này, một người nam sinh đột ngột nói: "Lăng Tử Ngôn là ai?"

"Kẻ bán đậu hũ thôi!" Có người trả lời.

"Nói bừa! Sai rồi!"

"Không phải! Là kẻ quỳ trước cửa Thần Phong học viện xin ăn."

"Sai, là a hoa mà Trương Bá nuôi."

Đám đông cười lớn. Vài học sinh không kiêng kỵ gì trêu chọc Lăng Tử Ngôn, khiến cho mặt lão đỏ gay. Lão nhìn chăm chăm vào mấy người thanh niên, sự xấu hổ trong lòng đã biến thành căm tức, thét lớn: "Tên tiểu bối vô tri kia, muốn chết à?"

Sức mạnh cuộn cuộn trong không gian, lấy Lăng Tử Ngôn làm trung tâm, phát

ra xung quanh như sóng biển trào dâng. Mấy con rồng ở gần lão ta nhất lập tức bị đẩy ra, lão đảo trên không trung. Những học sinh đứng trên lưng chúng đứng không vững, có người suýt rơi xuống.

Tất cả mọi học sinh đều phẫn nộ. Võ giả sắp sửa tung kiếm khí hoặc đấu khí, mà pháp sư sắp sửa thi triển ma pháp, đại chiến trên không trung sắp sửa xảy ra. Tuy nhiên đúng trong lúc này, vị Cự long kị sĩ trên không trung lên tiếng.

Ông ta là một thầy giáo trung niên của Thần Phong học viện, lúc này nhìn thấy tình hình căng thẳng trước mắt, bất giác cau mày. Phó của Thần Phong học viện để ông ta tùy ý hành sự không phải là để xảy ra xung đột kịch liệt với Lăng gia.

"Mọi người hãy bình tĩnh, không được hành động lỗ mãng!" Cự long kị sĩ nói lớn.

Cục diện căng thẳng lập tức lắng xuống, tất cả mọi học sinh đều kìm nén lại bức xúc muốn ra tay. Nhưng Lăng Tử Ngôn là một trong ba người đứng đầu Lăng gia, vừa mới chịu xỉ nhục làm sao có thể cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra được, giọng sắc lạnh nói: "Mấy tên nhãi ban nãy hãy nhớ đó! Hôm nay lão phu tạm thời tha cho các người, lần sau đừng để lão phu nhìn thấy. Những những kẻ vây giết huynh trưởng của ta, ta tuyệt đối sẽ không tha đâu.

"Ha ha ha..." Thần Nam cười lớn, sau đó thét lên: "Lão ta đang nói gì thế, ai không tha cho ai thế?"

Những thanh niên trên không trung đều căm ghét Lăng Tử Ngôn, tất cả đều cười theo, rất nhiều người trên mặt còn lộ ra vẻ coi thường. Lăng Tử Ngôn mặt đỏ gay, nắm tay kêu răng rắc. Cục diện lại trở nên căng thẳng, sát khí lạnh lẽo lại một lần nữa tràn ngập.

Đột nhiên, Phi long - tọa kỵ của Lăng Tử Ngôn, không thể chịu được những áp lực lớn mà mấy chục con rồng và cả những sát khí thấu xương trong trận gây ra, liền sợ hãi cúp đuôi hạ xuống dưới đất. Toàn thân nó không ngừng run rẩy, chao đảo rơi xuống.

Lăng Tử Ngôn tức muốn học máu. Phi long lại kém cỏi tới như vậy, thật khiến cho lão mất mặt. Mặt lão tím đi.

"Wao, sợ tới cúp đuôi chạy mất..."

"Ha ha ha..."

Đám đông thanh niên trên không trung cười ầm ỹ.

Lăng Tử Ngôn nghe thấy, tức muốn ngất đi. Lão ta biết rằng những chuyện ngày hôm nay nhất định sẽ truyền đi khắp đại lục, nhất định sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Lão ta thật sự muốn một tát đập chết ngay con Phi long này, nhưng nghĩ tới mình không thể ngờ không phi hành nên lão đành nén những tức giận trong người lại.

Những người ở phía dưới nhìn lên trời đều cười vang làm Lăng Tử Ngôn vừa thẹn vừa tức. Lão tức tới độ muốn chết ngay lập tức, thất khiếu đều xì khói.

Đám thanh niên trên không trung cười lớn không ngớt, những con rồng mà bọn họ ngồi bắt đầu gầm gào, dường như cũng đang cười nhạo Lăng Tử Hư. Mấy chục con rồng gầm vang trời, cả Tội Ác chi thành như rung chuyển theo.

Tất cả những học sinh đều vui vẻ trở về Thần Phong học viện làm Lăng Tử Ngôn tức muốn nổ tung. Cho tới tận lúc này những người nhà Lăng gia mới ngồi trên một con Phi long khác tới bên cạnh lão.

"Tức chết đi được! Từ trước tới nay, chưa bao giờ lão phu bị mất mặt đến thế! Ta nhất định phải tới Thần Phong học viện bắt lấy mấy thằng nhãi, rồi tìm mấy lão già ở đó nói cho một trận mới được."

Trên lưng con Phi long kia là mười mấy tử sĩ của Lăng gia, đều tới Tội Ác chi thành cùng Lăng Tử Ngôn để tiếp ứng cho Lăng Tử Hư, không ngờ tới chậm một bước, chỉ có thể thu xác Lăng Vân. Một người trong số đó nói: "Đại nhân xin bớt giận, đừng vì nhất thời nóng giận mà liều lĩnh. Thần Phong học viện không phải một nơi dễ đối phó, trên địa bàn của chúng, chúng ta không thể liều mạng gây sự

với chúng được."

"Hừm..." Lăng Tử Ngôn hừm một tiếng, thờ dài, nhưng khi nhìn thấy Lăng Tử Hư toàn thân đầm máu, hôn mê bất tỉnh, cơn giận giữ lại lập tức nổi lên, phải mất một lúc lâu mới kìm lại được, rồi dẫn đám người tới Thần Phong học viện.

Nửa canh giờ sau, trong phòng làm việc của lão già bất lương của Thần Phong học viện, Lăng Tử Ngôn cố gắng gượng cười. Đối diện với lão hồ ly Phó hiệu trưởng này, lão cũng không có thể nói gì.

Phó xua tay nói: "Quá trình của sự việc ta cũng đã nói xong rồi. Ta quả thật cũng không biết phải làm thế nào. Hiện nay, Lăng gia nhà các người dường như đã trở thành kẻ thù chung của Tội Ác chi thành, nếu như có người nói tốt cho các người, e rằng lập tức bị mọi người đánh chết ngay chứ đừng nói tới giúp các người bắt đám 'anh hùng' không... đám 'hung thủ' đó."

Lăng Tử Ngôn đương nhiên biết rằng Phó đang chế giễu mình nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, cuối cùng đành đứng lên cáo từ. Mười mấy thanh niên tham gia vây giết Lăng Tử Hư vẫn chưa giải tán. Bọn họ biết tin Lăng Tử Ngôn đi tìm Phó, yêu cầu giúp lão bắt bọn họ.

Một vị Á long kị sĩ của Chiến Thần học viện tính tình vô cùng nóng nảy, nghe thấy tin trên lập tức nổi giận đùng đùng, yêu cầu mọi người đi giải quyết Lăng Tử Ngôn, tuy nhiên đã bị Đông Phương Phượng Hoàng ngăn lại. Nàng ta từ nhỏ lớn lên ở Thần Phong học viện, đã coi nơi đây như là nhà của mình, không muốn Thần Phong học viện và tập đoàn thế lực mạnh như Lăng gia trở thành thù địch. Những người khác cũng đều cho rằng không nên tiếp tục xung đột, đã giết được Lăng Vân nên không cần phải làm lớn chuyện nữa làm gì.

Thần Nam trong đầu bắt đầu tính toán. Hãn và Mộng Khả Nhi có thể nói là hai kẻ đầu sỏ khiến cho Lăng Vân thân bại danh liệt nên Lăng gia nếu như muốn báo thù nhất định sẽ tìm tới hai người bọn họ. Phía sau Mộng Khả Nhi còn có Đạm Thai cổ thánh địa nâng đỡ nên Lăng gia không chắc đã dám làm gì.

Người ngoài nhìn vào, Thần Nam là Sở quốc Hộ quốc Kỳ sĩ, dường như vô

cùng hùng mạnh. Nhưng với thế lực lớn như của Lăng gia mà nói thì nhất định không sớm thì muộn, mối quan hệ không hay ho gì giữa hãn và Sở quốc cũng bị tiết lộ. Biết được hãn không có kẻ chống lưng, chỉ đơn thương độc mã, nên Lăng gia muốn báo thù thì hãn sẽ phải chịu trận trước tiên.

"Hiện nay chúng ta đương nhiên không thể hành động lỗ mãng được, nhưng nếu Lăng tử Ngôn vẫn không thôi, chúng ta cũng không thể quá mềm yếu." Thần Nam thấy nhiều người không muốn xung đột thêm lần nữa, cũng không muốn cổ vũ mọi người giết chết Lăng Tử Ngôn chỉ có thể biểu thị một cách uyển chuyển khả năng ra tay với Lăng tử Ngôn.

Hãn rất hy vọng mọi người có thể cùng nhau đối phó với Lăng Tử Ngôn. Nếu như thật sự có thể tiêu diệt được một kẻ cầm đầu nữa của Lăng gia thì Lăng gia nhất định sẽ đại loạn.

Lăng Tử Hư đã tàn phế, trong thời gian tới, để ổn định lại gia tộc và làm dịu các thế lực ngầm đang uy hiếp e rằng Lăng gia không dám hành động lỗ mãng. Nếu như Lăng Tử Ngôn xảy ra bất trắc, Lăng gia coi như đã hoàn toàn mất đi nguyên khí, tới lúc đó không thể làm được gì.

Vị Á long kị sĩ của Chiến Thần học viện phụ họa nói: "Tên tiểu nhân bị ối Lăng Vân vốn đã đáng giết, nếu như Lăng gia quả thật muốn bênh vực, tìm chúng ta gây phiền phức thì chúng ta sẽ giết ngay lão già lão già Lăng Tử Ngôn như đã vây giết Lăng Tử Hư vậy."

Thần Nam cười nói: "Nếu như Lăng Tử Ngôn là kẻ thông minh thì tốt nhất là không nên làm cho mọi người trong Tội Ác chi thành nổi giận. Nếu không, chúng ta có thể phát động những người bất mãn với Lăng gia lập tức tiêu diệt lão ngay."

Mặc dù nói là vậy nhưng Thần Nam đã bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào để tiêu diệt Lăng Tử Ngôn. Nếu bây giờ giết đi một tuyệt thế cao thủ thì sau này sẽ bớt đi được một kẻ địch hùng mạnh. Mặc trong một khoảng thời gian ngắn thì Lăng gia không thể nào có thể dồn hãn vào chỗ chết được nhưng xung đột giữa hãn và Lăng gia e rằng sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.

Sau đó mọi người chia tay, rời đi.

Thần Nam trở về khu rừng trúc yên tĩnh, tới nơi chỗ ba vị đại tuyệt thế cao thủ tìm Tiểu Thần Hi, sau đó dẫn cô bé đi chơi, bù lại những chuỗi ngày không chăm sóc cô bé được cẩn thận.

Khi trời về chiều, Thần Nam dẫn Tiểu Thần Hi trở về cùng với rất nhiều đồ chơi, khiến cho Thần Hi thích thú vô cùng.

Buổi tối, sau khi Tiểu Thần Hi ngủ, Thần Nam bước ra bên ngoài, lẩm bẩm nói: "Tên rồng ngu ngốc đó không xảy ra chuyện gì chứ, bây giờ trời đã tối rồi, tại sao vẫn chưa đưa người về?"

"Grwào... Bản long đã về rồi, Ái ôi... Gwào..." Từ kim Thần long chao đảo bay tới bên ngoài dãy nhà, khe khẽ kêu.

Thần Nam kinh ngạc thấy đầu và đuôi Từ kim Thần long có vết máu. Ngoài những chỗ có Huyền Vũ giáp bảo vệ ra, những chỗ khác đều có vết máu, màu đã sẫm lại.

"Cá trạch rốt cuộc đã làm sao vậy? Á kia đâu? Kẻ nào làm người bị thương như thế này?"

Thần Nam kinh ngạc vô cùng. Hẳn biết rất rõ độ cứng của vảy của Từ kim Thần long, với võ công Tứ Giai cảnh giới của hắn dùng toàn lực để tấn công cũng không thể nào làm nó bị thương. Từ kim Thần long mặc dù mất đi long nguyên, nhưng vẫn là hậu duệ của dòng dõi vua của Long tộc, thiên phú dị bẩm, thủy hỏa bất xâm, binh đao khó có thể làm thương, hôm nay lại bị thương, đúng là một điều quá kì lạ.

"Wào... Vẫn còn phải hỏi sao, đương nhiên là ả đó. Cái con mẹ mìn đáng chết đó! A a a a...ta không thể chịu nổi nữa rồi, đã bị ả đó ức hiếp, nếu ta là một người đàn ông của loài người, nhất định ta sẽ hiếp ả một trăm lần! Gwào..." Từ kim Thần long run lên, kêu gào ầm ỹ. Có thể thấy rằng lần này nó đã bị thiệt thòi lớn nên tức giận vô cùng.

"Người kêu gào cái gì? Nói nhỏ nhỏ chứ!" Thần Nam kéo phắt nó từ trên không xuống, bịt chặt mồm nó lại.

"Ta tức chết mất! Tiểu tử bỏ tay ra, ta giải tỏa một chút không được sao! Nếu không thì bốn long sẽ trở mặt với người. Gwào.." Hai mắt của Tử kim Thần long đỏ ngầu, nó gào ầm lên.

"Không được kêu! Ở đây có nhiều cao thủ ẩn cư, nếu như để bọn họ phát hiện ra thì sẽ rất phiền phức." Thần Nam nói xong thì buông nó ra, bước vào trong phòng, không lâu sau lấy ra một tiên quả, đưa cho nó, nói: "Ăn đi!"

Tử kim Thần long hai mắt phát quang, lập tức bình tĩnh lại. Sau khi nhận lấy tiên quả, nó kích động cho vào miệng nuốt luôn, sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu luyện công hiệu của tiên quả.

Khoảng nửa canh giờ sau, nó mới mở mắt ra, tinh thần đã tốt hơn rất nhiều.

Đến tận lúc này, Thần Nam mới bắt đầu hỏi nó về toàn bộ chi tiết của quá trình. Thì ra Tử kim Thần long mang theo Mộng Khả Nhi, lúc tới cách Tội Ác chỉ thành chừng năm mươi dặm mới dừng lại. Nó không dám giữa ban ngày ban mặt mang theo một tuyệt thế mỹ nữ tiến vào thành mà muốn đợi tới khi trời tối sẽ âm thầm tiến vào.

Trong sơn lâm, Mộng Khả Nhi không ngừng chớp chớp đôi mắt long lanh, biểu thị Tử kim Thần long hãy giải huyết đạo cho nàng. Nàng ta dường như có điều gì muốn nói với nó. Tử kim Thần long đương nhiên không thể mắc lừa, nó giữ vẻ lưu manh, nói bừa phứa, để báo thù cho lần bị truy sát trước kia.

Mộng Khả Nhi mặc dù hận thấu xương, nhưng không tỏ ra vẻ giận dữ, dáng điệu vô cùng ung dung, vẻ mặt tươi cười, chỉ ngậm tập trung sức mạnh để giải huyết đạo

Tử kim Thần long nói đến độ nước bọt bắn tung tóe, vốn muốn dùng bộ dạng lưu manh để làm cho nàng ta điên lên, nhưng không ngờ đối phương lại không thêm để ý, lại còn tỏ vẻ coi thường. Cuối cùng nó không chịu được nữa bắt đầu nhe nanh

múa vuốt dọ Mộng Khả Nhi.

Nó không ngừng trợn mắt lên với Mộng Khả Nhi, không ngờ cuối cùng lại rơi vào bẫy của nàng. Trong khi một rồng và một người nhìn chăm chăm nhau, Tử kim Thần long dần dần mê man, cuối cùng đã không còn biết gì nữa, cả người đổ ập lên người của Mộng Khả Nhi.

"Trời ơi! Cái tên rồng ngu ngốc nhà ngươi đúng là ngu chết đi được, lại để cho một con đàn bà không động đậy, không nói được, dễ dàng không chế tâm trí. Người có biết hậu quả để cho ả chạy thoát như thế nào không? Người đàn bà này vô cùng đáng sợ, sau này chúng ta phiền phức to rồi!" Thần Nam không cần nghĩ cũng biết Tử kim Thần long đã trúng phải loại bí pháp giống như nhiếp hồn thuật.

"Grwào... Ta làm sao có thể biết được rằng tinh thần lực của ả lại mạnh đến thế. Ta cảm thấy mình như bị một cái động không đáy hút vào."

"Nói đi, sau đó thì thế nào?"

Tử kim Thần long liền tức lồng lộn, gầm gào âm ỹ: "Đồ mẹ mìn đáng chết đó thật đáng ghét! Sau khi nó tóm được đã dìm ta xuống nước, thiêu đốt ta, lấy đá đập, hành hạ ta suốt mấy canh giờ. Nếu là con giống bình thường thì đã sớm mất mạng rồi. Sau đó ả thấy mọi cách đều không làm gì được ta, đã ấn ta xuống đồng bùn muốn giết chết ta. Đúng là đồ mẹ mìn độc ác! Sau này ả mà rơi vào tay ta, ta sẽ hiếp cô ta cả trăm lần!"

Thần Nam biết rằng Tử kim Thần long vẫn còn đang rất oán giận, hỏi: "Người toàn thân cứng như thép, lần trước ta đã dùng toàn lực mà cũng chẳng có cách nào khiến cho người bị thương được, ả ta đã bị trọng thương làm sao lại có thể khiến cho người bị chảy máu được?"

Nhắc tới vấn đề này Tử kim Thần long rụt cổ lại, bất giác run rẩy nói: "Grwào... Con mẹ mìn đó thật là đáng sợ, lúc đầu bộ dạng dường như vẫn rất yếu đuối, nhưng sau đó đã phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ, còn đáng sợ hơn cả lão Lăng Tử Hư phát điên đó. Ta chính là bị ả dùng phi kiếm chém bị thương trong cái trạng thái đó. Đáng sợ thật!" Tử kim Thần long dường như trong lòng vẫn còn vô cùng sợ hãi.

Thần Nam trong mắt ẩn hiện tinh quang. Hắn biết rằng trong người Mộng Khả Nhi có một luồng sức mạnh khủng khiếp, nhưng không hiểu vì sao mà luồng sức mạnh đó lại bị phong ấn. Rõ ràng khi Mộng Khả Nhi đối phó với Tử kim Thần long mà đao kiếm không xuyên vào được này đã dùng tới nguồn sức mạnh đó, nếu không thì khó mà có thể làm bị thương tên rồng bí ối này được.

"Không hổ là truyền nhân của Đạm Thai Tuyền, nếu như ả ta có thể tự do sử dụng nguồn sức mạnh đó, e rằng còn mạnh hơn cả Đàm Đài Tuyền khi bằng tuổi!" Thần Nam nghĩ thầm, nếu như quả thật quyết đấu sinh tử với Mộng Khả Nhi, với tình hình trước mắt, nếu như đối phương mở phong ấn, thì hắn chỉ còn nước bỏ chạy.

Đột nhiên Thần Nam dường như nghĩ ra một điều gì đó, nói với Tử kim Thần long: "Người làm sao có thể thoát ra khỏi tay ả được?"

"Đương nhiên là nhân lúc ả không đề phòng, ta giãy ra khỏi tay ả chạy về. May mà bốn long nhanh nhẹn, nếu không không biết sẽ bị ả hành hạ trong bao lâu nữa?"

Thần Nam giật mình, nói: "Chẳng nhẽ ả ta không dùng Ngọc Liên đài đuổi theo sao?"

"Hình như... không..."

"Tên rồng ngu ngốc nhà ngươi! Tại sao không nói sớm? Đi! Mau đưa ta ra khỏi khu rừng này." Thần Nam túm lấy đuôi của Tử kim Thần long.

Tử kim Thần long không hề ngốc nghếch, chỉ là nó quá kinh hãi, không suy nghĩ kỹ, bây giờ thì đã hiểu được ẩn tình bên trong.

"Chẳng lẽ... mẹ mìn đó thân bị trọng thương, căn bản không có sức để đuổi theo ta?"

"Biết được thế thì tốt rồi! ả ta liên tục bị sức mạnh của phong ấn phản lại, nhất định vô cùng yếu ớt. Chúng ta phải bắt được ả trong thời gian sớm nhất, tránh để ả

ta hồi phục lại sẽ đi tìm chúng ta báo thù."

"Grwào... mẹ mìn, ta tới đây! Lần này bốn long sẽ từ từ báo thù rửa hận."

Tử kim Thần long đưa Thần Nam nhanh chóng bay lên bầu trời, hướng về phía đông Tội Ác chi thành.

Cùng với những hiểu biết sâu sắc về Mộng Khả Nhi, Thần Nam ngay từ đầu đã biết người con gái này không hề đơn giản, có thể thoát khỏi Hư Thiên Ảo Cảnh của Vô Danh Thần ma đã chứng tỏ cơ trí của ả ta không hề tầm thường.

Việc tính kế đối phó với đám người Lăng Vân lần này, kẻ được lợi nhiều nhất cũng chính là Mộng Khả Nhi. Ả đã thành công trong việc kích động tất cả mọi người, lấy cớ báo thù cho bảy anh hùng nhưng thực chất là để trừ bỏ Lăng Tử Hư, làm giảm bớt thế lực của Lăng gia, phá vỡ đi uy hiếp đối với Thánh địa. Lần này tất cả mọi người đều bị ả lợi dụng.

Thần Nam không ngừng đốc thúc: "Bay nhanh hơn một chút, tránh có biến cố xảy ra. Con đàn bà này tâm cơ khó đoán, nhất định cần phải nhân cơ hội này tóm lấy ả!"

Chương 6: Tầm Tung

Ánh trăng mờ ảo, chút ánh sáng ít ỏi chiếu rọi vào trong sơn lâm. Đại sơn trong đêm không hề yên tĩnh, lúc nào cũng có tiếng thú gầm, nghe mà dựng cả tóc gáy.

Từ kim Thần long đưa Thần Nam bay trên không trung hướng về phía đông, qua dãy núi hùng vĩ đồ sộ, nhanh chóng đến bầu trời cách Tội Ác chi thành khoảng năm mươi dặm. Dưới ánh trăng mờ, khu rừng bên dưới đen kịt một màu, trông thật nguy hiểm.

Từ kim Thần long thì thào: "Grwào... Ta chạy thoát từ cánh rừng bên dưới, không biết mẹ mình đó còn ở đấy nữa hay không? Con đàn bà thật đáng ghét! Nếu như lần này có thể tóm được ả thì ả sẽ không xong với ta."

Thần Nam ra lệnh cho Từ kim Thần long hạ xuống dưới. Hắn cầm chặt trường đao trong tay. Mặc dù biết Mộng Khả Nhi đã bị trọng thương, nhưng võ công đáng sợ của nàng ta khiến Thần Nam phải dè chừng. Hắn đã chuẩn bị đầy đủ tinh thần để chiến đấu. Từ kim Thần long cũng biết Mộng Khả Nhi không dễ để đối phó, khi sắp sửa hạ xuống thấp thì không nói thêm điều gì. Nó thận trọng hạ xuống.

Khu rừng là một màu đen kịt, không nhìn thấy mọi thứ ở trước mắt. Ánh trăng căn bản không thể chiếu qua được những cây đại thụ hàng trăm hàng nghìn năm này. Nói chung, khu rừng vô cùng vắng lặng, không có tiếng quái thú gầm thét, chỉ thỉnh thoảng có tiếng sột soạt của những con thú di chuyển gây nên.

Thần Nam lặng lẽ đứng trong khu rừng. Hắn thả lỏng người để mình hòa nhập vào với vùng đất này, thần trí tỏa ra ngoài, dùng tinh thần để cảm ứng tất cả mọi thứ xung quanh. Lúc này trong tâm hắn là một vùng không linh. Hắn nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được từng cây cỏ ở xung quanh. Hắn cảm nhận thấy hai con rùa đang nằm ngủ trên cây, thấy cả hai con mèo rừng đang cảnh giác nhìn hắn.

Mặc dù hẩn nhắm mắt nhưng những cảnh vật ở xung quanh đều truyền vào não hẩn rõ mồn một. Trong tĩnh lặng hẩn đã hòa vào với vùng đất này, tất cả những gì xung quanh đều được hẩn nắm bắt toàn bộ. Đây chính là linh giác mà lão yêu quái nhiều lần nhắc tới. Mỗi một người tu luyện tới một cảnh giới nhất định, linh môn trên người đều bắt đầu mở ra, có thể dùng tâm để cảm nhận tất cả những sự vật ở xung quanh.

Thiên Nhân thông mà người ta thường nhắc tới cũng chính là được hình thành trên cơ sở này, còn Tâm thông của hẩn còn đạt tới cảnh giới cao hơn. Cơ thể con người chính là một kho báu, có thể tùy theo từng cảnh giới tu luyện tăng lên mà cánh cửa của kho báu sẽ dần dần được mở ra, rất nhiều những khả năng thần thông sẽ theo đó mà xuất hiện.

Tử kim Thần long mặc dù mất hết đi long nguyên, không còn mạnh như ngày trước nữa, nhưng khí tức vương của loài rồng thì vẫn còn đó. Tất cả những động vật trong rừng dựa theo trực giác thiên bẩm, dường như đều cảm nhận được sự tồn tại của thần thú, nên sợ tới mức không dám phát ra bất cứ tiếng động nào. Trong rừng là một sự tĩnh lặng đến vô cùng.

Thần Nam cố gắng dụng tâm để cảm nhận, nhưng không tìm thấy khí tức của Mộng Khả Nhi, liền đưa tay ra hiệu cho Tử kim Thần long, ra lệnh cho nó đi tìm kiếm. Tử kim Thần long đập đuôi trong không trung, bắt đầu bay trong khu rừng, nửa canh giờ sau nó bay trở lại, lắc đầu, nói khẽ: "Gwào... Không phát hiện ra mẹ mìn đó! Thật đáng ghét! Chẳng lẽ ả đã trốn về Tội Ác chi thành rồi?"

Thần Nam nhíu mày. Theo như những phỏng đoán của hẩn thì Mộng Khả Nhi nhất định vẫn chưa chạy ra khỏi cánh rừng này. Nếu như ả ta vẫn còn sức sử dụng được Ngọc Liên đài để bay thì tuyệt đối không thể để Tử kim Thần long chạy thoát.

Hẩn dựa vào cảm giác chậm rãi đi từng bước về phía trước, tay phải nắm chặt trường đao, linh giác nhanh nhạy tăng lên tới cực điểm. Bên ngoài khu sơn lâm là một vùng đất um tùm rậm rạp. Lúc đi qua những lùm cây, mắt Thần Nam vụt sáng. Nhờ vào ánh trăng, hẩn phát hiện ra trên một lùm cây là một sợi tóc dài quấn vào, tung bay.

Hắn cẩn thận lấy sợi tóc xuống, cẩn thận quan sát. Một sợi tóc đen nhánh, óng mượt, mềm mại, dài giống với tóc của Mộng Khả Nhi. Quan trọng nhất chính là ở vùng đất hoang vu này, không phải của ả thì còn là của ai được nữa.

Tử kim Thần long vui mừng kêu lên: "Grwào... mẹ mìn này quả nhiên đã bị trọng thương, nếu không thì làm sao lại có thể đi bộ đi qua đám cây cối gai góc này được. Nếu như ả không bị thương thì chắc đã sớm cưỡi lên Ngọc Liên đài trở về Tội Ác chi thành rồi."

Thần Nam đưa tay ra hiệu cho nó ngừng nói. Một người, một rồng lại thận trọng tiếp tục đi về phía trước, được chừng hơn năm trăm mét, tới vùng bên ngoài của đám cây cối rậm rạp, lại tìm thấy thêm một sợi tóc dài đen nhánh, mềm mại mắc vào trên một sợi mây.

" Grwào... Xem ra đúng là ả đã men theo hướng này để đi rồi!"

Phía trước đám cây cối um tùm này là một sơn cốc nhỏ, trong cốc là dòng suối nhỏ chảy hướng ra ngoài, dưới ánh trăng dòng nước phát sáng mờ ảo, tiếng suối róc rách thật êm tai.

Diện tích của sơn cốc không lớn, chỉ khoảng ba dặm vuông, trong cốc hoa trà hoang nở rộ, từng đợt hương thơm phảng phất bay tới, đây đúng là một tiểu cốc ưu nhã.

Thần Nam nghĩ thầm, với thiên tính con gái của Mộng Khả Nhi, rất có khả năng đang trị thương ở đây, vì thế hắn càng trở nên thận trọng, tránh kinh động tới đối thủ rất có thể đang ẩn náu ở đây.

Đột nhiên, Tử kim Thần long vui sướng nhảy vọt trên không trung, nhưng không dám phát ra bất cứ tiếng động nào. Nó ra hiệu cho Thần Nam nhìn về phía trước, chỉ thấy bên cạnh một dòng suối trong veo, trên một cành cây trà có vắt một bộ y phục nữ nhân màu trắng, đang tung bay trong gió.

Thần Nam nheo mắt lại nhìn. Đúng là áo ngoài của Mộng Khả Nhi. Hắn đưa trường kiếm ra phía trước, cẩn thận đi từng bước tiến lên phía trước.

Khi cách bụi hoa trà chừng không đầy mười trượng, đột nhiên một luồng ánh sáng mạnh giống như tia sét từ trong bụi hoa trà lao tới, phát ra một luồng sóng năng lượng đáng sợ, khiến cho những đám hoa trà ở xung quanh bị thổi rạp xuống, hoa trà rơi lá tả.

Thần Nam vội vàng nghiêng người tránh né, trường kiếm chém nghiêng xuống, đỡ lấy luồng ánh sáng mãnh liệt đánh tới.

"Bùm!"

Một tiếng nổ lớn vang trời vang lên, ánh sáng mạnh chiếu sáng cả sơn cốc. Thần Nam bị bay ra xa bảy, tám trượng, khi rơi xuống, ngực hẫng đau nhói, suýt nữa thì thổ huyết.

Cây hoa trà đổ rạp xuống từng mảng từng mảng, nát vụn, vô số hoa trà bay rợp trời, khu vực trong vọng mười trượng đều hóa thành đất bằng phẳng, tất cả mọi loài thực vật đều bị tiêu diệt.

Thần Nam định thần lại, nhìn về hướng có ánh sáng đánh tới, chỉ thấy Mộng Khả Nhi đang bước ra từ trong đám hoa trà. Nàng mặc một bộ quần áo trắng bó sát người, thân hình uyển chuyển, vô cùng gợi cảm, dung nhan tuyệt mỹ phát ra ánh sáng dịu nhẹ, hai mắt long lanh thần quang.

Lúc này Mộng Khả Nhi như đang cười, mắt không chớp nhìn Thần Nam. Nàng ta vốn là một tuyệt thế mỹ nữ, ngày thường ăn mặc đoan trang, phát ra vẻ thánh khiết, lúc này trên người chỉ mặc một bộ quần áo bó sát, càng lộ ra vẻ gợi cảm, trong vẻ thánh khiết còn có cả vẻ khêu gợi, tỏa ra sự hấp dẫn mê người.

Chương 7: Liên Trảm

Bên cạnh Mộng Khả Nhi bỗng bình một đạo cường quang, nhìn kỹ thấy bên trong ánh sáng có bao bọc một thanh đoản kiếm dài chừng hơn một thước. Ánh sáng mà phi kiếm phát ra giúp cho nàng ta càng trở nên thánh khiết và lạnh lùng.

"Thần Nam, người không ngờ đúng không? Ta đã đợi người ở đây lâu lắm rồi, người cuối cùng đã trúng kế!"

Thần Nam trong lòng giật mình, nghĩ ngợi một lúc. Mộng Khả Nhi quả thật vô cùng狡 hoạt, giả vờ bị trọng thương, thả mặc cho Tử kim Thần long bỏ chạy và mục đích cuối cùng của ả chính là dẫn Thần Nam tới đây để hạ thủ.

Nếu như lần này Thần Nam bị giết ở đây, đúng là quý không biết thần không hay, chắn chắn những người ở bên ngoài sẽ không thể nào có thể biết được. Con đàn bà này đúng là tâm cơ vô cùng đáng sợ.

Tuy nhiên, Thần Nam vẫn có chút nghi hoặc. Mộng Khả Nhi rõ ràng bị phong ấn trong người phản lại, nhưng tại sao tinh khí lực bây giờ của ả lại mạnh tới như vậy, võ công tại sao lại mạnh hơn trước nhiều thế?

À ta không thể nào vô duyên vô cớ mà có thể làm được như vậy, thanh phi kiếm bỗng bình bên cạnh ả ta rõ ràng cũng linh động hơn bình thường rất nhiều, nằm trong một vầng sáng rực rỡ, năng lượng dao động mạnh mẽ vô cùng. Nếu như không có sức mạnh khủng khiếp hỗ trợ, căn bản không thể nào có thể có được tình trạng như thế này. Tất cả đều nói lên rằng lúc này Mộng Khả Nhi mạnh mẽ vô cùng.

"Hây! Đúng là thủ đoạn hay, không hổ là truyền nhân hậu bối của Đạm Thai tuyền. Trông bộ dạng của cô chắc là đã hoàn toàn phục hồi và võ công cũng đã tiến thêm một bậc, đúng là vô cùng lợi hại." Thần Nam vừa nói vừa cẩn thận quan sát, xem đối phương điểm nào không hợp lý không.

"Hừm! Tên tiểu nhân vô sỉ nhà ngươi đã dùng quỷ kế để bắt ta, chắc không ngờ được rằng cuối cùng chính mình lại bị trúng kế phải không?" Mộng Khả Nhi cười nhạt, dung nhan tuyệt thế vô song thoáng chút giận dữ. Đường đường là truyền nhân kiệt xuất nhất của Đạm Thai cổ thánh địa lại bị người ta bắt cóc, thiếu chút nữa thì trở thành người đàn bà của hắn, điều này là nổi tức giận mà nàng ta làm sao có thể nuốt trôi được. Nàng ta cố gắng khống chế những tình cảm của mình, nếu như là những người con gái bình thường chắc chắn sẽ xấu hổ tức giận, rút kiếm xông lên rồi.

"Ha ha ha..." Thần Nam cười lớn nói: "Ta xin thề nhất định sẽ thực hiện lời nói đó!"

Từ kim Thần long trên không trung cũng kêu gào ầm ỹ, tiếp lời: "Grwào... Sau này hãy ngoan ngoãn mà làm một đứa con gái để coi một chút, ha ha ha..."

Một người, một rồng này đúng là có chút hiểu nhau. Thần Nam muốn chọc giận Mộng Khả Nhi để cho nàng ta đánh mất đi sự bình tĩnh. Hắn biết tuyệt học của Đạm Thai phía rất coi trọng tu tâm. Nếu như tâm trí rối loạn nhất định sẽ ảnh hưởng tới sự phát huy công lực.

Mộng Khả Nhi hận Thần Nam thấu xương, đồng thời cũng căm hận Từ kim Thần long vô cùng. Trong mắt nàng ta, tên rồng lưu manh này có lúc còn đáng ghét đáng giận hơn cả Thần Nam, mồm nói toàn những lời tục tũ, xằng bậy, ngay lần đầu tiên gặp mặt đã để lại cho nàng ta ấn tượng đáng ghét vô cùng. Nàng ta đã không còn coi nó thuộc vào dòng Thần long nữa.

"Tên rồng lưu manh khốn nạn kia, hôm nay ta cố ý tha cho ngươi, thế mà vẫn còn dám chạy tới trước mặt ta ăn nói lung tung. Đợi lát nữa ta bắt được nhất định sẽ băm ngươi ra thành trăm mảnh." Khuôn mặt của Mộng Khả Nhi hiện lên một đám sương lạnh mờ mờ.

"Hừm! Long đại gia nhà ngươi hôm nay không cẩn thận mới lọt vào tay ngươi, ngươi lại còn dám đối đãi với bốn long như vậy. Đợi lúc nữa bắt được ngươi nhất định sẽ tìm một thằng đàn ông cường hiếp ngươi một trăm lần, đúng một trăm lần."

Mộng Khả Nhi tức điên lên, không thể ngờ được rằng mồm mép của Tử kim Thần long lại ác độc như vậy. Nàng ta khễ vung tay lên, đặt vào cạnh sườn. Thanh phi kiếm vốn phát ra ánh sáng mờ ảo, đột nhiên ánh sáng trở nên chói lòa, phát ra thần quang mãnh liệt. giống như một chiếc cầu vồng chém về phía Tử kim Thần long đang bay trên không trung.

Phi kiếm sáng chói mắt, mang theo đuôi ánh sáng dài thượt, nhanh như một tia chớp chém ngang qua hư không.

"Grwào...." Tử kim Thần long kêu lên: "Tiểu tử sao còn không mau xông lên?"

Không cần đợi nó nhắc nhở, Thần Nam đã một bước dài, xông lên phía trước, trường đao trong tay phát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, phát ra âm thanh bùm bùm như sấm rền trong không trung làm cả sơn cốc như rung chuyển.

Tử kim Thần long gào ầm lên: "Grwào... Hôm nay bốn long bằng bất cứ giá nào cũng phải liều với thanh phi kiếm này! Tiểu tử, ngươi nhất định phải bắt được ả, phải cưỡng hiếp một trăm lần."

"Á... Tên rồng lưu manh đáng chết, ngươi chết đi cho ta!" Mộng Khả Nhi quả thật đã giận điên lên, không còn giữ được thái độ đoan chính như thường ngày, lông mày dựng ngược lên, hai mắt vốn long lanh hôm nay tràn ngập hàn quang. Trong lúc tức giận, nàng ta dường như không để ý tới Thần Nam đang xông lên ở trước mặt, chỉ muốn chém chết Tử kim Thần long.

Ánh sáng của thanh phi kiếm chói lóa làm không trung như xuất hiện thêm một mặt trời nhỏ, chiếu sáng khắp cả sơn cốc như ban ngày. Tử kim Thần long kêu ầm ỹ rồi nhanh như một tia chớp bay thẳng lên trên trời, mồm kêu tướng lên: "Grwào... Ngươi có đánh mạnh hơn nữa cũng không thể chém được ta. Trời ơi... Grwào... Tại sao lại nhanh như thế chứ?"

Trong lúc Tử kim Thần long kêu gào thì phi kiếm đột nhiên tăng tốc độ, như một tia chớp chém nát hư không, trong chớp mắt đã đến gần, chém mạnh vào người nó.

"Choang!"

Một tiếng động lớn của kim loại va vào nhau vang lên, vọng khắp sơn cốc. Phi kiếm đuổi chém theo Tử kim Thần long suốt hai mươi trượng, khiến cho nó không ngừng trốn chạy trên không trung, sau đó thì chém thẳng xuống người Tử kim Thần long. "Grwào... Đau chết long lão gia nhà người rồi, đau quá! Grwào..." Tử kim Thần long đau đớn kêu lên âm ỹ, mãi mới có thể trụ vững được trên không.

Nhưng ngay lập tức phi kiếm lại đuổi tới: "Choang... Choang... Choang..."

Phi kiếm với ánh sáng chói mắt liên tiếp chém sáu nhát vào Tử kim Thần long, làm nó từ trên không rơi phịch xuống đất. Nó đau đớn đến tái mặt, nước mắt chảy ra như mưa.

"Hu hu hu... Đau chết đi được! Sao con mẹ mình đáng chết này lại lợi hại thế chứ? Đáng ghét! Ta thề sẽ không bỏ qua cho người đâu!" May mà Tử kim Thần long đao thương bất nhập, lại có Huyền Vũ giáp bảo vệ, nếu không thì sáu đòn tấn công liên tiếp này e rằng đã chém nó thành nhiều đoạn rồi.

Tất cả mọi chuyện diễn ra nhanh như điện xẹt, tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc.

Trong khi phi kiếm liên tục chém vào Tử kim Thần long, Thần Nam cũng đã xông tới phía trước mặt Mộng Khả Nhi, trường đao phát ra ánh sáng dài chừng bốn trượng, chém ngang về phía trước. Đao khí giống như sóng biển tuôn trào về phía trước, sóng dao động năng lượng mạnh mẽ vô cùng khiến cho những cây hoa trà ở phía sau lưng Mộng Khả Nhi bị chém nát vụn, hoa trà rơi ngập trời, mùi hương ngào ngạt, tràn ngập khắp không gian.

Phi kiếm của Mộng Khả Nhi vẫn đang ở xa, nàng có vẻ hoảng loạn, nhanh chóng tràn sang một bên, cấp tốc thu hồi lại phi kiếm. Một đao mãnh liệt vô cùng chém qua một đám những cây hoa trà ở phía trước làm hoa lá bay rào rào, ánh sáng lấp lánh hủy diệt tất cả những vật cản trở đường đi của nó, những hoa lá bị chém tung bay khắp nơi.

Tuy nhiên lúc Thần Nam định chém đao thứ hai thì trước người Mộng Khả Nhi

đột nhiên xuất hiện hai cánh Ngọc Liên, mỗi một cánh đều to như chậu nước, trong suốt lấp lánh, phát ra ánh sáng ngũ sắc, khói màu rực rỡ mịt mù chuyển động bên trên, giống như thần vật của thiên giới.

Một cánh Ngọc Liên lượn tròn, bay về phía trường đao của Thần Nam, ánh sáng ngũ sắc chói lòa khiến cho người ta không thể mở được mắt ra. Một cánh Ngọc Liên khác thì bay tới chém vào lưng Thần Nam, phát ra ánh sáng ngũ sắc khiến cho những cây hoa trà đều bị chém nát vụn. Thần Nam cảm thấy một luồng áp lực vô cùng lớn ép tới, mặc dù cánh Ngọc Liên chưa chạm vào thân nhưng hắn đã cảm thấy lưng dội lên từng từng hồi đau đớn.

Thần Nam tập trung toàn bộ sức mạnh của toàn thân lên trên thanh đao, chém mạnh một nhát. Một tiếng nổ lớn vang lên, một cánh Ngọc Liên bị chém bay ra, dao động năng lượng đáng sợ cuộn cuộn khắp nơi, ánh sáng ngũ sắc chiếu rọi không gian làm cả sơn cốc rung chuyển.

Sức mạnh của đòn này vô cùng mạnh mẽ đẩy người Thần Nam bật lên cao, bay dạt ra xa trên không. Cánh Ngọc Liên ở phía sau lưng vẫn đuổi gấp không rời.

Thần Nam bay ra xa chừng tám trượng, khi sắp sửa rơi xuống đất, ánh sáng ngũ sắc cũng đã đuổi tới. Cánh Ngọc Liên lấp lánh trong suốt, nhìn có vẻ rực rỡ, tươi đẹp nhưng lúc này chẳng còn nghi ngờ gì, đúng là đáng sợ hơn cả lưỡi hái của tử thần. Thần Nam mặc dù khí huyết nhộn nhạo, cơ thể vô cùng khó chịu, nhưng đối diện với lưỡi hái của tử thần nên đành cố gắng nhanh chóng tập trung toàn bộ sức mạnh của cơ thể.

Trường đao lúc này phát ra tiếng kêu khẽ, giống như sống lại. Thanh đao xuất hiện ánh sáng kỳ lạ, lấp lánh rực rỡ, lưỡi đao gần như trong suốt, ánh sáng đáng sợ của thanh đao dường như chém tan hư không, xung quanh trường đao là một màu đen kịt, tập trung toàn bộ tinh khí trong không gian lên mình đao.

"Chém!"

Cùng với tiếng thét lớn, trường đao giống như cầu vồng, chém mạnh lên trên cánh Ngọc Liên.

"Choang!"

Sơn cốc lay động, mặt đất rung chuyển, ánh sáng chói lòa tuôn trào, giống như cơn đại hồng thủy cuộn cuộn tràn vào trong sơn cốc, sức mạnh cuộn cuộn điên cuồng tuôn ra, trong sơn cốc nhỏ bé phát ra những tiếng nổ rền vang.

Cánh Ngọc Liên bị trường đao chém bay ra, còn Thần Nam thì lại bị năng lượng khủng khiếp đó hất tung ra, bay xa chừng mười mấy trượng. Vô số những cây hoa trà đều bị đánh nát, từng đám cây cối trong sơn cốc đều đã bị hất tung, đất đá đều biến thành cát bụi.

Thần Nam từ trên không trung rơi xuống, trường đao chống xuống đất, chậm rãi và vững vàng đứng dậy, lau vết máu trên miệng, nói: "Ta biết cô còn có quý kế, không hổ là truyền nhân của Đạm Thai, chuyện gì cũng có tính toán. Cô đã tỏ ra vô cùng tức giận, dùng phi kiếm tấn công Tử kim Thần long, dụ ta tấn công, sau đó đột ngột dùng cánh của pháp bảo Ngọc Liên, muốn giết ta khi ta trở tay không kịp. Hì... Mộng Khả Nhi! Chẳng lẽ cô lại không tin tưởng vào võ công của mình hay sao? Có cần phải giở mấy trò vật vãnh này ra để đối phó với ta không?"

Mộng Khả Nhi cười nhạt nói: "Đã là trận quyết đấu sinh tử, đương nhiên không thể từ bất cứ thủ đoạn nào. Nếu như có tiết kiệm sức lực để giết người thì ta hà tất phải hao phí khí lực."

"Không ngờ truyền nhân của Thánh địa khi làm việc lại cẩn thận đến như vậy, hoàn toàn không giống với đám ngụy quân tử cổ hủ. Hì hì... Đã thụ giáo! Những người quang minh chính đại cũng có lúc phải không từ thủ đoạn. Hãy xem đao!" Thần Nam đã phát hiện ra Tử kim Thần long đã thoát khỏi Phi kiếm, đang âm thầm lao mạnh về phía sau lưng Mộng Khả Nhi.

Chương 8: Phong Ấn Địch Lực Lượng

Thần Nam đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, nhanh chóng lao lên phía trước, nhảy lên vượt qua bốn năm trượng, trường đao dựng đứng chém mạnh xuống. Một luồng ánh sáng chói lòa, chém thẳng về phía Mộng Khả Nhi.

Mộng Khả Nhi làm sao có thể không để ý tới Tử kim Thần long được. Nàng ta hận con rồng bí ối này tới thấu xương, nhưng lúc này phải đối diện với Thần Nam ở ngay trước mặt, nàng chỉ có thể điều khiển phi kiếm chém mạnh một nhát ra phía sau rồi thu về, sau đó thúc cánh Ngọc Liên lao về phía Thần Nam. Ánh sáng ngũ sắc lấp lánh chói mắt, làm khắp sơn cốc rực sáng.

"Keng!"

Trường đao và cánh Ngọc Liên va vào nhau, phát ra tiếng kim loại va đập chấn động đất trời, vọng mãi không thôi.

Lần này Thần Nam không thông qua luồng khí phát ra từ trường đao để chống cự với cánh Ngọc Liên của Mộng Khả Nhi mà vận dụng quyết chữ 'niêm', lực lượng mạnh mẽ của trường đao đều tập trung dồn vào ẩn chứa trong mình thanh đao. Trường đao phá vỡ tầng tầng ánh sáng ngũ sắc, từ phía trên, chém mạnh vào cánh Ngọc Liên.

Hắn làm vậy vì biết rằng nguyên thần của những người tu đạo có quan hệ vô cùng mật thiết với pháp bảo của họ, nếu như có thể công phá pháp bảo đó thì cơ thể tu đạo gia cũng sẽ bị thương. Mộng Khả Nhi mặc dù tu luyện cả hai thứ võ và đạo nhưng một nửa vẫn là kẻ tu đạo, hưởng hồ thần thông mà nàng ta sử dụng lúc này chính là thuật ngự vật của đạo gia, nếu như có thể khiến cho cánh Ngọc Liên bị tổn hại thì nguyên thần của nàng ta nhất định cũng sẽ bị chấn động.

Nhưng cánh của Ngọc Liên vừa là ngọc mà cũng không phải là ngọc, là cánh

của chí bảo Ngọc Liên đài của đạo gia, những đao kiếm thông thường không có thể làm tổn hại được, cho dù là Tứ Giai cao thủ hùng mạnh đã dùng toàn bộ sức mạnh, cũng đừng có nghĩ có thể phá hủy nó được chút nào.

Tiếng kim loại va vào nhau chấn động đất trời, đỉnh tai nhức óc. Hổ khẩu của Thần Nam bị chấn động tới độ muốn toạc ra, chân khí trong người như sôi lên. Hắc kêu lên một tiếng, miệng vọt máu tươi, cả người bị đánh bật ra mười mấy trượng.

Mộng Khả Nhi như không bị ảnh hưởng chút nào, nhanh chóng thu hồi cánh Ngọc Liên, vận chuyển thần thông đẩy cánh Ngọc Liên thứ hai lại tiếp tục lao đi. Đúng lúc cánh Ngọc Liên chỉ còn cách Thần Nam không quá vài trượng, nét mặt của nàng ta đột nhiên tái nhợt. Nàng vội vàng giữ bình tĩnh, nhanh chóng vận công điều khí một hồi.

Chính vì thế, uy lực của cánh Ngọc Liên thứ hai rõ ràng đã giảm đi vài phần. Thần Nam giương trường đao chém nghiêng đi, đòn tấn công lập tức lao đến cánh hoa, còn hắc thì không bị bật ra như những lần trước. Lần này, hắc sau khi đánh bật được phiến Ngọc Liên có chứa đựng sức mạnh khủng khiếp, đã nhanh chóng giữ được thăng bằng.

Thần Nam nghi hoặc, chẳng lẽ lúc hắc dồn toàn lực tấn công cánh Ngọc Liên, nguyên thần của Mộng Khả Nhi đã bị chấn động chút ít! Nhưng hình như không phải vậy.

Lúc này Mộng Khả Nhi đã hồi phục, hai mắt sáng long lanh phát ra sát khí đặng đặng, lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía Thần Nam. Nguyên khí thiên địa đang dao động kịch liệt ở xung quanh cho thấy được rằng nàng ta đang tập trung sức mạnh, chuẩn bị ra tay.

Thần Nam kinh hãi, thực lực của Mộng Khả Nhi quá đáng sợ. Cho dù trong người nàng ta không có sức mạnh đáng sợ bị phong ấn thì có lẽ võ công của nàng ta cũng đã đạt tới Tứ Giai trung cấp cảnh giới, thậm chí còn cao hơn.

Chỉ có điều, lần nào nàng ta cũng không muốn hoặc có lẽ không thể dùng toàn bộ sức mạnh để đối phó với hắc. Chính đây là điểm làm hắc cảm thấy kỳ lạ. Có sức

mạnh, lại không thể tùy ý sử dụng, nhưng nàng ta đã có sức mạnh đáng sợ như thế, nói rằng nàng ta là một trong mười thanh niên cao thủ của toàn đại lục đúng là không phải chỉ là những lời đồn đại.

Nguyên khí trong không trung dao động càng ngày càng kịch liệt, người Mộng Khả Nhi phát ra ánh sáng chói lóa, Ngọc Liên đài đột nhiên xuất hiện dưới chân, nàng ta bỗng bồng bềnh trên không trung.

Không giống với thường ngày, lần này Mộng Khả Nhi điều khiển Ngọc Liên đài thì toàn thân phát ra một cỗ khí tức có uy lực khủng khiếp, một luồng sức mạnh đáng sợ tuôn trào cuộn cuộn trong không trung, những cây hoa trà may mắn sống sót ở xa xa trong chớp mắt cũng nát vụn, hóa thành những mảnh vụn bay rợp trời.

Ánh sáng của Ngọc Liên đài chói lòa, bảy cánh hoa còn lại trên Ngọc Liên đài cũng tách ra, bắt đầu bay lượn, phát ra ánh sáng ngũ sắc, một luồng khí thần thánh tràn ngập khắp nơi. Chín cánh Ngọc Liên trong suốt, lấp lánh không ngừng bay lượn quanh người Mộng Khả Nhi, ánh sáng ngũ sắc rực rỡ khắp bầu trời, thánh khiết giống như tiên khí.

Quanh người Mộng Khả Nhi dường như có vô số những cánh Ngọc Liên bay lượn, vùng hư không chỗ nàng đứng như có mưa hoa tuôn rơi, những cánh hoa nhỏ bé bay lượn giữa chín cánh hoa khổng lồ, hương thơm ngào ngạt.

"Grwào... Mẹ mìn này thật là lợi hại! Đây, tiểu tử người sao lại người lại vô dụng như thế hả? Việc gì phải chạy?" Từ kim Thần long phát hiện ra Thần Nam chạy thẳng ra ngoài sơn cốc, nhanh chóng chạy theo, kêu gào: "Tiểu tử người thật đáng xấu hổ, sao lại bỏ chạy?"

Thần Nam tức giận nói: "Thật ngu ngốc! Á ta giờ lại mở phong ấn trong người, thực lực đã đạt tới cảnh giới của Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ, nếu không chạy, khó mà thoát chết được."

"Grwào... Thật không tưởng được! Mẹ mìn này sao lại thần thông quảng đại như vậy chứ?"

Mộng Khả Nhi dường như có chút thống khổ, vẻ mặt có lúc trở nên nhợt nhạt, nhưng sóng sức mạnh phát ra thì vẫn càng ngày càng mạnh, chỉ có điều nhất thời không thể đuổi được Thần Nam. Nàng ta dường như đang nỗ lực không chế điều gì đó.

Thần Nam một tay túm lấy đuôi Tử kim Thần long, cùng nó bay lên trên không, lao nhanh ra ngoài sơn cốc. Hắn thở dốc nói: "Cuối cùng ta cũng đã hiểu được rồi. Ả không phải không bị thương mà chỉ là đang cố gắng kìm chế nó mà thôi. Chỉ cần có thể tránh được đòn tấn công tiếp theo của ả, đợi tới khi sức mạnh đáng sợ của Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ đó mất đi, chúng ta có thể dễ dàng bắt và giết ả. Trước mắt chúng ta nhất định cần phải cố gắng cầm cự một lát. Nhanh, hạ xuống! Không được bay cao nữa! Hãy bay trong sơn lâm, tránh để cô ta phát hiện ra."

Một người, một rồng, nhanh chóng vụt ra ngoài sơn cốc, vượt qua những đám cây cối um tùm, nhanh chóng lao về phía trước.

"Gwào... Thật là đáng sợ! Mẹ mình này đúng là đáng sợ như thế thật sao?"

Thần Nam trả lời: "Đương nhiên! Nếu như sau khi phong ấn trong người ả mở ra, thực lực đạt tới Ngũ Giai cảnh giới, đừng nói tới ta và người mà đến mười Tứ Giai cao thủ e rằng cũng không phải là đối thủ của ả. Bây giờ ta cuối cùng cũng đã biết rồi, ả ta hết lần này tới lần khác bị sức mạnh của phong ấn phản lại, nội thương đã vô cùng nghiêm trọng, chỉ là ả ta dùng mật pháp để không chế lại mà thôi, nhưng cứ không chế như vậy cũng không phải là biện pháp hay, một khi phát tác, vết thương sẽ càng trở nên nghiêm trọng."

"Gwào... Nói như vậy, ta chạy thoát từ trong tay ả, không phải là màn kịch mà ả ta bày ra, mà là lúc đó vết thương của ả ta thực sự phát tác?"

Thần Nam lắc đầu nói: "Không! Đó chính là màn kịch mà ả bày ra. Con đàn bà này tâm cơ rất thâm độc, muốn mượn cơ hội này để tiêu diệt ta, tuy nhiên e rằng ả sẽ bị chính sức mạnh của phong ấn trong người phản lại thôi. Người tính không bằng trời tính, chỉ cần chúng ta có thể tránh được đòn đánh tiếp theo của ả ta, đợi tới khi sức mạnh phong ấn trong người của ả ta mất đi, sự sống chết của ả sẽ nằm trong tay chúng ta!"

Đúng trong lúc này, một luồng sức mạnh khủng khiếp từ xa xuyên tới, sức mạnh cuộn cuộn tuôn trào. Cả khu sơn lâm như rung chuyển.

Mộng Khả Nhi đứng trên Ngọc Liên đài, quanh người phát ra ánh sáng ngũ sắc. Tuyệt thế giai nhân áo trắng hơn tuyết, tóc dài tung bay, xung quanh cuộn cuộn tiên khí, giống như cừu thiên huyền nữ giáng trần, toàn thân phát ra ánh sáng thánh khiết.

Chương 9: Huyết Long Hoá Thân

Mộng Khả Nhi áo trắng như tuyết, tóc như mây, da thịt mịn màng, trên người ánh sáng tỏa sáng ra xung quanh, toàn thân phát ra ánh sáng thánh khiết, giống như một tiên tử thoát tục.

Nàng ta điều khiển Ngọc Liên đài phi hành, ánh sáng ngũ sắc chiếu sáng khắp khu rừng, sức mạnh cuộn cuộn giống như sóng biển phát ra từ trong người nàng ta làm cả sơn lâm chấn động.

Vô số những cây đại thụ đã đổ rạp xuống khi ánh sáng ngũ sắc chiếu tới, không có cây nào có thể ngăn cản được đường đi của Mộng Khả Nhi. Nàng ta giống như ngôi sao băng lướt qua bầu trời nhanh chóng xuất hiện cách sau Thần Nam hơn ba mươi trượng.

"Thần Nam! Hôm nay ngươi nhất định phải chết!" Lời nói lạnh lùng không mang theo bất cứ tình cảm nào, nhưng lại toát lên được sát khí của Mộng Khả Nhi. Uy lực khủng khiếp của Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ giống như sóng cuộn, lao về phía Thần Nam.

Thần Nam và Tử kim Thần long có cảm giác giống như con thuyền nhỏ đang bồng bênh trong cơn sóng lớn, lúc nào cũng có thể bị rơi vào nguy hiểm. Tầng tầng áp lực tinh thần nặng nề khiến cho một người và một rồng đều không thể nào thở nổi.

"Grwào... Bồn long chạy đây..." Tử kim Thần long phi ra ngoài sơn lâm, lao lên trên bầu trời, toàn lực tăng tốc độ, kéo dài khoảng cách của hai bên ra xa bốn mươi trượng.

Mộng Khả Nhi cười nhạt, một cánh hoa rời ra khỏi Ngọc Liên đài, bay vút về phía trước, giống như một ngôi sao chổi kéo theo cả cái đuôi ánh sáng dài thượt.

Sức mạnh cuộn cuộn tuôn trào, cả không gian như chấn động, dao động năng lượng kịch liệt khiến cho người Tử kim Thần long ở trên không trung rung lên.

"Gwào... Liên hoa chém tới rồi! Tiểu tử ngươi hay mau cản lại cho bổn long. Vừa nãy khi ở trong cốc ta đã bị chém tới mức đầu óc quay cuồng rồi, lần này nếu như lại bị chém nữa nhất định ta sẽ không thể bay được."

"Câm mồm, bay nhanh cho ta!" Thần Nam gõ mạnh nó nói: "Con cá trạch nhả nhụy nhà ngươi đúng là không có chút đảm lược nào cả! Rõ ràng là đao thương bất nhập, chỉ là vì sợ đau mà thôi. Nếu như ta có Huyền Vũ giáp trên người, hôm nay còn phải trốn chạy sao? Ta nhất định sẽ quay lại đấu với ả ta một trận tới cùng, ta không chết thì ả cũng phải tử thương!"

Cánh Ngọc Liên phát ra những tiếng kêu vo vo trong không gian, chớp mắt đã tới gần phía Thần Nam. Sức mạnh cuộn cuộn đáng sợ chứa đựng trong nó khiến cho hắc sợ hãi. Đây chính là đòn tấn công của Mộng Khả Nhi, một Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ, so với bình thường không biết đã mạnh hơn biết bao nhiêu lần.

Thần Nam sợ hãi, tay phải giữ trường đao, nhanh như chớp chém về phía sau, những đao quang rừng rực đó sau khi lao tới cánh Ngọc Liên cũng chỉ như giống như băng tuyết dưới ánh sáng mặt trời nhanh chóng tan ra, đao khí mạnh mẽ lập tức bị ánh sáng của cánh hoa phát ra đánh tan.

Cánh Ngọc Liên phát ra những âm thanh lanh lảnh, trong lúc này đột nhiên sáng bừng lên, khiến cho thanh trường đao trong tay Thần Nam nát vụn, những mảnh thép vỡ rơi xuống đất, trong tay Thần Nam chỉ còn lại trơ lại chiếc cán đao.

Hắn trong lòng thất kinh. Thực lực của Ngũ Giai cao thủ thật đáng sợ, hắn vốn không có khả năng để chống cự. Nhìn cánh Ngọc Liên phát ra ánh sáng ngũ sắc đang lao tới, hắn xoay người tránh sang một bên.

Cánh Ngọc Liên lướt qua người hắn, vượt qua Tử kim Thần long đang bay nhanh, chặn ngay trước mặt nó, sau đó thì nhanh chóng quay lại, tuy nhiên lần này mục tiêu không phải là Thần Nam mà chém thẳng vào tên rồng lưu manh. Ánh sáng lấp lánh chói lòa chiếu sáng khắp không gian, khiến cho Tử kim Thần long run rẩy

kêu lên: "Gwào... Tiếu tử, sao ngươi lại không ngăn...."

"Bùm!"

Một tiếng nổ lớn vang lên, cắt đứt lời trách móc của Tử kim Thần long. Cánh Ngọc Liên chém mạnh vào người nó, khiến một người và một rồng văng ra xa mãi ba mươi trượng.

Thần Nam bị chấn động đến nỗi buông tay ra, rơi phịch từ trên không xuống đất. Hắn cảm thấy cả người ê ẩm, máu từ trong kẽ tay chảy ra, trong ngực khí huyết trào dâng, vô cùng đau đớn, thổ một ngụm máu lớn.

Tử kim Thần long càng khó chịu hơn, kêu gào âm ỹ trong không trung: "Gwào... Trời ơi!... Con mẹ mình đáng chết kia... Long đại gia của người đầu muốn chết đi được! Hu hu hu... Bồn long suốt hàng mấy nghìn năm nay chưa bao giờ chịu như thế này, hu hu hu..." Tử kim Thần long kêu la, đau đớn tới mức nước mắt trào ra.

Nếu như không phải nó là hậu duệ của Thần long hoàng tộc và có Huyền Vũ thần giáp hộ thể, thì sớm đã bị chém thành hai đoạn rồi. Cho dù là như vậy, sức mạnh khủng khiếp ẩn chứa trong cánh Ngọc Liên vẫn tặng cho nó một đòn tấn công khủng khiếp nữa, đau tới tận xương cốt của, khiến cho nó kêu gào âm ỹ.

Cánh Ngọc Liên chao lượn, bay về phía Mộng Khả Nhi.

Tử kim Thần long nhìn thấy cánh Ngọc Liên dần dần bay ra xa mới chửi lớn: "Con tiểu nha đầu họ Mộng kia! Thù giữa ta và người đã định rồi đó! Nếu như không giết ta thì sớm muộn gì ta cũng báo thù ngươi, Grwao..." Lời nói thù hận của nó bị Thần Nam ngăn lại.

"Đồ rắn bốn chân ngu ngốc kia, mau chạy mau cho ta! Còn ăn nói linh tinh cái gì thế!"

Tử kim Thần long giống như một tia chớp trên không trung, nhanh như một ngôi sao băng, vẽ nên trên nền trời một đạo ánh sáng màu tím. Mộng Khả Nhi lúc

này tạm thời đã trở thành Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ, không biết nhanh hơn tốc độ thường ngày biết bao nhiêu lần, khoảng cách với Tử kim Thần long càng ngày càng gần. Nghe thấy những lời nói cay độc của Tử kim Thần long, nàng ta mím môi, cánh Ngọc Liên một lần nữa lại bay ra.

Mộng Khả Nhi hận thấu xương tên rồng bị ối này, còn căm ghét nó hơn cả căm ghét Thần Nam. Lần này cánh Ngọc Liên không tấn công Thần Nam mà bay thẳng về phía Tử kim Thần long, có thể thấy rằng Mộng Khả Nhi quả thật đang rất hận nó.

"Bùm!"

Ánh sáng chói lòa, một người một rồng lại bị bay ra xa ba mươi trượng. Mặc dù Thần Nam không hề bị đánh trúng nhưng vẫn bị chấn động tới mức thổ huyết, máu nhuộm đỏ cổ áo. Hẳn giống như đang đánh đu ở bên dưới Tử kim Thần long, lao về phía trước.

Tử kim Thần long bị đánh trúng đương nhiên không dễ chịu chút nào. Nó đau đớn tới mức răng cắn chặt vào môi, nước mắt ngăn nước mắt dài, cũng chẳng thèm để ý tới thể diện, kêu gào ầm ỹ, chửi rủa: "Mẹ của con ơi! Đau chết đi được... Ta với người không đội trời chung... Một trăm lần, Đúng một trăm lần..."

Thần Nam kinh hãi, cảm giác hôm nay lạnh ít dữ nhiều, đánh không lại Mộng Khả Nhi, chạy cũng không thể thoát được, đúng là lên trời không có đường, xuống đất không có lối.

"Gwào... Mẹ ơi!.. Lại tới nữa rồi kìa... Gwào... Gwào"

Mộng Khả Nhi dường như muốn dầy vò Tử kim Thần long, tấn công liên tiếp hai ba đòn. Những phần không được Huyền Vũ giáp bảo vệ của Tử kim Thần long đều đã bị đánh cho bật máu. Nó đã không còn giữ được tinh thần nữa, đã bị thương không nhẹ.

Nếu như cứ tiếp tục như thế này, nó không bị đánh rơi xuống mới là lạ. Tất nhiên là lúc đó nó sẽ không chết vì bị thương nhưng Thần Nam thì sẽ chết chắc.

"Ta xin! Tức chết mất! Bị rơi mà chết, ta thật sự không cam tâm, không bằng ở dưới đất quyết đấu với ả một trận." Thần Nam nhìn Từ kim Thần long đang chao đảo như muốn rơi, hẳn bị chấn động tới mức vừa thổ huyết, phần nộ nói một mình.

"Gwào... Cứ như thế này, bốn long cũng cần phải suy nghĩ. Đáng ghét! Ắ ta sao lại biến thành lợi hại như thế chứ? E rằng cho dù ta có vất người xuống để một mình chạy trốn cũng ngay lập tức bị ả ta tóm được, hu hu... Đau quá..." Từ kim Thần long mất đi cái bộ dạng côn đồ thường ngày, luôn mồm gào khóc.

"Cá trạch, người lại muốn vất ta xuống một mình chạy trốn..."

"Bùm!"

Một luồng sáng ngũ sắc rực rỡ của cánh Ngọc Liên lại đánh tới.

"Gwào... Lại tới rồi! Trời ơi!... Có để cho bốn long sống hay không thế này... Hu hu..." Một người, một rồng lại thổ huyết lồng lộn trên không.

"Gwao... Không được, bốn long sẽ liều mạng! Tiểu tử nếu như người hứa sau khi xong việc cho ta ba mươi quả chu quả để ta hồi phục nguyên khí, thì hôm nay bốn long sẽ liều mạng dùng Huyết Long Hóa Thân đại pháp, đưa người thoát khỏi nơi đây." Từ kim Thần long quả thật đã bị bức ép tới bước đường cùng, cứ như thế này, cho dù nó có Huyền Vũ giáp để hộ thể cũng bị đánh bị thương, thậm chí là chết.

"Chỗ tiên quả của Tiểu Thần Hi không được động tới, nhưng ta có thể cung cấp cho người một kho báu linh dược. Bao nhiêu linh chi, nhân sâm mà Thần Phong học viện đã thu thập trong hàng nghìn năm qua, đều đặt ở trong kho thuốc đó. Nếu như nguyên khí người bị tổn thương, có thể tới đó để bổ xung những thứ cần thiết."

"Gwao... Hu hu... Chỉ cần là những thứ linh dược có thể giúp ta phục nguyên khí thì ta không cần biết đó là Thần Phong học viện hay là Ma Phong học viện. Hôm nay bốn long phải liều mạng!" Từ kim Thần long bị ép tới điên cuồng, quay lại nói với Mộng Khả Nhi ở phía sau: "Con mẹ mìn đáng chết kia! Sớm muộn gì bốn long cũng khiến cho người phải hối hận về tất cả những gì đã làm ngày hôm

nay..."

"Phụt!"

Tử kim Thần long ngừng lại, sau đó mở miệng ra, thổ ra một ngụm máu lớn. Máu không hề rơi xuống, mà nhanh chóng hóa thành huyết vụ trong không trung, bao lấy xung quanh nó.

"Phụt! Phụt! Phụt...."

Tử kim Thần long liên tục thổ ra bảy ngụm máu lớn, đám máu tanh tưởi đều hóa thành huyết vụ, bao phủ bên ngoài thân rồng. Lúc này sự thay đổi kinh ngạc đã diễn ra, đám khói huyết phát ra ánh sáng mạnh chói mắt, chiếu sáng cả không gian.

Một con Thần long huyết sắc dài chừng mười trượng nhanh chóng hình thành trên không trung, bao phủ lấy Tử kim Thần long và Thần Nam vào bên trong. Bộ dạng của Huyết long và Tử kim Thần long giống hệt nhau, ngoài màu sắc và độ lớn nhỏ ra, tất cả đều là phiên bản lớn của Tử kim Thần long.

Huyết long phát ra ánh sáng màu đỏ máu chói loà trong bóng đêm đồng thời từ thân Huyết long cũng phát ra một cỗ áp lực trầm trọng. Cỗ áp lực cường đại này khiến cho Mộng Khả Nhi ngừng lại. Nàng ta cảm nhận được sức mạnh đáng sợ của Huyết long nên không dám liều lĩnh ra tay.

Lúc này, một tiếng rồng gầm vang dội đột nhiên phát ra từ miệng Tử kim Thần long, Huyết long cũng mở miệng gầm lên. Động tác của nó và Tử kim Thần long hoàn toàn giống nhau, tiếng rồng gầm vang vọng chấn động khắp trên trời đất. Trong vòng bán kính hàng trăm dặm, chim chóc thú rừng đều sợ hãi lẫn trốn, run rẩy không ngừng. Khí tức Thần long tuôn trào cuộn cuộn trong khắp không gian. Trong đại sơn vạn thú đều cúi mình, hướng về hướng này lễ bái.

Chương 10: Nhập Hà

Khí tức Thần long mạnh mẽ cuộn cuộn khắp bốn phương, Thần long Huyết sắc chính là nguyên khí do Tử kim Thần long liều mạng xuất ra, hòa lẫn vào trong máu ngừng đọng lại mà thành, giống như giải thể đại pháp làm tiêu hao năng lượng sinh mệnh của kẻ sử dụng phép thuật.

Nguyên khí vốn rất mạnh của Tử kim Thần long đã bị ngọc Như Ý cướp mất, trong người chẳng còn lại là bao nhiêu, nếu không thì đường đường là một Thần long làm sao có thể yếu ớt tới mức này được, bây giờ lại một lần nữa bị hao tổn nguyên khí, rõ ràng đang muốn lấy đi tính mạng của nó, trái tim nó như đang róm máu.

"Gwào... Bốn long thật là đen đủi! Hu hu... Nếu như không có ba mươi trái chu quả thì đừng có mong có thể phục hồi lại được." Tử kim Thần long vô cùng xót xa, toàn thân run rẩy. Huyết sắc Thần long giống hệt với nó, đang nói với Mộng Khả Nhi: "Tiểu nha đầu, người nhớ mặt bốn long đó! Bốn long sẽ không quên món nợ này... Gwào... Hu hu..." Tử kim Thần long khóc lóc, quấy đuôi, quay đầu chạy đi, nhanh hơn cả tia chớp.

Mộng Khả Nhi kinh ngạc. Nàng ta cứ ngỡ rằng Tử kim Thần long căm hận sẽ liều chết với nàng nhưng không ngờ nói xong lại quay đầu bỏ chạy. Nàng ta lập tức hiểu ra rằng Huyết sắc Thần long dài mười trượng cũng không thể cầm cự được lâu, nhất định không thể nào đại chiến với nàng được. Nàng lập tức nhảy lên Ngọc Liên đài nhanh chóng đuổi theo.

Đồng thời một cánh Ngọc Liên cũng nhanh chóng bay thẳng về phía trước. Lúc này võ công của Mộng Khả Nhi đã vượt qua Ngũ Giai cảnh giới, lúc này dùng toàn lực không chế một cánh Ngọc Liên, uy lực vô cùng đáng kinh sợ. Ánh sáng ngũ sắc rực rỡ trong bầu trời đêm, đuổi theo Huyết sắc Thần long ở phía trước.

Muông thú trong đại sơn kinh hãi nhìn lên bầu trời, khí tức Thần long khiến cho tất cả đều sợ hãi bất yên, tất cả muông thú trong sơn lâm đều nằm phủ phục xuống dưới đất không ngừng run rẩy.

Mộng Khả Nhi phát hiện ra rằng khoảng cách với Huyết sắc Thần long càng ngày càng xa, cánh Ngọc Liên mà nàng ta điều khiển dường như không thể tiếp cận lại gần Huyết sắc Thần long được, căn bản không thể nào có thể đuổi kịp cái thân hình dài mười trượng đang phát sáng của Huyết sắc Thần long.

Nàng ta mím môi, toàn lực thúc cánh Ngọc Liên ở phía trước. Một làn sóng dao động đáng sợ từ cánh Ngọc Liên truyền ra, không trung dấy lên một trận bão năng lượng cuộn cuộn như sóng biển.

Cánh Ngọc Liên bùng chói sáng, giống như một mặt trời xuất hiện trên bầu trời đêm, nhanh như một tia chớp lao về phía trước, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Huyết sắc Thần long, phát ra những tiếng vút vút trong không trung, chém về phía Huyết long.

Thần Nam và Tử kim Thần long đều được bao bọc bên trong Huyết sắc Thần long. Nhìn thấy Mộng Khả Nhi đang đuổi sát tới phía sau, một người một rồng đều sợ hãi run bần bật. Không ngờ nàng ta sau khi mở phong ấn, võ công lại khủng khiếp đến mức này, đã có thể đuổi theo kịp Tử kim Thần long khi đã liều mạng dùng nguyên khí hóa thành Huyết sắc Thần long.

"Gwào... Đáng chết!" Nhìn cánh Ngọc Liên càng ngày càng gần, Tử kim Thần long kêu khê, chửi rủa: "Long đại gia liều mạng đây." Nói xong nó lại ủa ra một cục máu lớn, máu hóa thành hơi huyết tập trung lại trên người Huyết long, khiến cho nó sáng lên rất nhiều và cũng thực thể hóa lên rất nhiều.

Khi cánh Ngọc Liên đuổi sát tới phía sau, Huyết long đột nhiên vẩy đuôi, đập mạnh lên trên cánh hoa. Trên không trung giống như lóe lên hai tia chớp, phát ra tiếng sầm rền vang, đuôi của Huyết sắc Thần long bị đánh đứt, Tử kim Thần long đau đớn kêu gào, giống như thể Huyết sắc Thần long trong không trung đúng thật là thịt trên người của nó.

Còn cánh Ngọc Liên thì bị đánh bật bay đi, ánh sáng đã nhạt đi nhiều. Mộng Khả Nhi trong lòng kinh hãi, cảm thấy người run lên. Nàng ta không thể ngờ rằng Tử kim Thần long hóa huyết thành Huyết Long lại lợi hại tới như vậy, đã có thể cản lại được một đòn của nàng ta.

Thần Nam cũng không thể không nể phục Tử kim Thần long, quả không hổ là Thần long đã sống hàng nghìn năm, mặc dù nguyên khí dường như đã cạn kiệt nhưng vẫn có một số thủ đoạn, có thể đánh bật được đòn tấn công toàn lực của một Ngũ Giai tuyệt thế cao thủ.

"Lợi hại thật, cá trạch cổ lên chút nữa, mau mau chạy trốn. Sức mạnh phong ấn trong người ả sắp sửa phản lại rồi, chỉ cần chúng ta cố gắng cầm cự thêm một thời gian ngắn nữa, thắng lợi nhất định thuộc về chúng ta." Thần Nam cũng không biết tới khi nào Mộng Khả Nhi mới bị phong ấn phản lại, chỉ có thể nói để động viên Tử kim Thần long, tránh khiến nó nản chí.

Huyết sắc Thần long nhanh chóng lao về phía trước, Mộng Khả Nhi đuổi riết đằng sau, tuy nhiên không thể nào bắt kịp được mà chỉ ở mãi tít đằng sau. Trong lòng nàng ta vô cùng lo lắng, sợ rằng cứ tiếp tục thì sức mạnh của phong ấn sẽ phản lại, lại thêm vết thương khi trước nữa, đến lúc đó tình hình sẽ có thể vô cùng tồi tệ.

Mộng Khả Nhi lưỡng lự khó quyết, muốn nhân cơ hội tuyệt vời này để tiêu diệt Thần Nam, nhưng lại lo lắng vết thương của bản thân lại tái phát, trong lòng cứ do dự mãi. Suy nghĩ rất lâu nàng mới cắn răng nói: "Hôm nay nhất định phải tiêu diệt người!"

Huyết sắc Thần long giống như một chiếc cầu vồng, nhanh chóng lướt đi, vượt qua dãy núi trùng điệp liên miên. Tội Ác chỉ thành đang thấp thoáng ở phía xa. Tuy nhiên đúng trong lúc này, ánh sáng trên người Huyết sắc Thần long mờ nhạt dần, bóng rỗng huyết sắc cũng dần tan trở thành hư vô, ánh sáng cuối cùng lóe lên rồi biến mất hẳn.

"Gwào...." Tử kim Thần long kêu lên một tiếng yếu ớt: "Toi rồi, Huyết long đã biến mất, thế này nếu như để mẹ mình đó tóm được, ta chết là cái chắc. Lúc này ta yếu ớt thế này, ả nhất định sẽ chém ta thành hai đoạn."

Lúc này Tử kim Thần long đang vô cùng sợ hãi, so với trước kia đã yếu đi rất nhiều, đưa Thần Nam bay trên không, chao đảo. Nhìn thấy Mộng Khả Nhi càng ngày càng tiến lại gần, một người một rồng lo lắng nhưng cũng không có bất cứ cách nào.

Tội Ác chi thành cũng càng ngày càng gần, tuy nhiên e rằng cả hai còn chưa kịp tiến vào tới Tội Ác chi thành đã bị Mộng Khả Nhi ở phía sau đuổi tới nơi rồi.

"Xem ra Mộng Khả Nhi hôm nay quyết tâm giết ta bằng được. Dù là có chạy được vào Tội Ác chi thành thì ả ta cũng đuổi theo không tha." Thần Nam biết rằng, lần này Mộng Khả Nhi tuyệt đối không dùng tay, hẳn rửa thù: "Vết thương mau phát tác đi! Sức mạnh của phong ấn mau mau phản lại đi!"

Khi bay tới sát bên Tội Ác chi thành, Mộng Khả Nhi cuối cùng cũng đã đuổi kịp. Tử kim Thần long vô cùng lo lắng, trong lúc hoảng loạn nó càng trở nên yếu đuối, và bắt đầu rơi xuống dưới.

"Gwào... Thật sự kiệt sức rồi! Ta rơi xuống cũng chẳng có vấn đề gì còn tiểu tử nhà ngươi hãy cầu trời đi." Tử kim Thần long vừa thở dốc vừa nói.

Thần Nam bắt đầu xác định rằng chết là cái chắc. Đột nhiên phía dưới thấy ẩn hiện ánh sáng, hẳn mừng rồi, vội vàng nói với Tử kim Thần long: "Con cá trạch chết tiệt, bình tĩnh lại cho ta mau. Phía dưới chính là con sông bao quanh thành, người hãy từ từ hạ xuống, tránh để chúng ta rơi thẳng xuống đáy sông."

"Gwào... Đúng là một con sông, xem ra chúng ta đã được cứu rồi..." Tử kim Thần long bắt đầu vui mừng, cố gắng lấy tinh thần từ từ làm chậm tốc độ hạ xuống.

Đúng trong lúc này, cánh Ngọc Liên từ trên cao bay tới, phát ra ánh sáng khiến người ta khiếp sợ, cũng lao vào dòng sông. Tử kim Thần long khi vừa rơi xuống sông giống như được ăn linh đan thần dược, cơ thể như hồi phục lại được sức lực, kéo Thần Nam nhanh chóng bơi về phía trước dưới lòng sông.

Cánh Ngọc Liên khiến cho nước sông không ngừng cuộn sóng, nhưng cuối cùng cũng không thể làm bị thương tới rồng và người. Hai kẻ đó đã men theo dòng

sông bao bọc quanh thành nhanh chóng bơi về phía trước.

Mộng Khả Nhi vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, sắp sửa thành công giết được một người và một rồng thì ai có thể ngờ được rằng tên rồng lưu manh đó cuối cùng lại rơi xuống sông, như thế có thể bao toàn được tính mạng cho bọn họ. Lúc này nàng ta mặc dù có sức mạnh của Ngũ Giai cao thủ, nhưng chưa có khả năng kỳ diệu là thiên nhãn thông, căn bản không thể nào có thể nhìn thấu được lòng sông tối đen như mực, không thể phát hiện ra được một người một rồng rốt cuộc là ở chỗ nào của dòng sông.

Dòng sông bao quanh thành rộng chừng bốn mươi mét, sâu mười mét, tạo thành hình chữ điền bao quanh Tội Ác chi thành, là con đường vận chuyển của thành, ban ngày trên dòng sông có rất nhiều thuyền bè đi lại.

Trong bóng đêm, mắt thường không thể nào có thể nhìn thấu được dòng sông bao quanh thành sâu như thế, Mộng Khả Nhi thuận theo đoạn sông mà Thần Nam và Tử kim Thần long rơi xuống, bắt đầu điên cuồng tấn công, cánh Ngọc Liên trong dòng nước cũng xoáy liên tục, không ngừng tiến về phía trước, dường như muốn cuộn cả dòng sông lên.

Nước sông dâng trào, từng con sóng lớn nổi lên, tuy nhiên căn bản không thể ảnh hưởng gì tới Tử kim Thần long và Thần Nam. Một người, một rồng sớm đã biến mất không còn tung tích.

Lúc này Thần Nam và Tử kim Thần long thò đầu lên ở đoạn sông cách Mộng Khả Nhi khoảng một nghìn mét, nhìn về phía xa. Mộng Khả Nhi lơ lửng trên không trung, dường như đang tĩnh tâm định thần, phát ra thần thức để tìm kiếm bọn họ.

Tử kim Thần long đang định mở miệng nói, liền bị Thần Nam lấy tay bịt chặt lấy miệng, sau đó lấy tay ra hiệu bảo nó không được phát ra tiếng động. Ở xa xa, Mộng Khả Nhi quanh người có ánh sáng ngũ sắc bao phủ, Ngọc Liên đài dưới chân lấp lánh chói lòa, khiến cho nàng ta càng trở nên thoát tục, phát ra khí tức dịu nhẹ, thánh khiết.

Thần Nam biết rằng đó chỉ là cái vẻ bề ngoài mà thôi còn lúc này Mộng Khả

Nhi trong lòng nhất định hận hẳn vô cùng, nếu như phát hiện ra tung tích nhất định sẽ lập tức hóa thành một nữ sát thần, chỉ trong chớp mắt đã có thể bay tới lấy đi tính mạng của hắn.

Đúng trong lúc này, Mộng Khả Nhi như thể trong lòng đã cảm nhận được điều gì, đột nhiên lao lên, đứng trên Ngọc Liên đài, nhanh chóng lao về phía này. Ánh sáng rực rỡ xung quanh cơ thể, giống như một đám mây nhiều màu sắc sỡ, khiến cho nàng ta nhìn giống như không linh bay lượn, đúng là giống hệt như một tiên tử xinh đẹp.

Mặc dù ở vào lập trường đối lập nhau, nhưng Thần Nam vẫn không thể nào không khen ngợi. Mộng Khả Nhi quả thật vô cùng xinh đẹp, không hề thua kém với Dạm Thai Tuyền năm xưa, đều là vẻ đẹp thần tiên.

Từ kim Thần long nhìn Mộng Khả Nhi đang lao về hướng này, sợ hãi vô cùng, dường như muốn mở mồm nói. Thần Nam vội vàng lấy tay bịt chặt mồm nó lại, kéo nó lặn xuống lòng sông, sau đó nhanh chóng bơi ngược trở lại.

Mộng Khả Nhi thực ra không hề phát hiện ra tung tích của Thần Nam, chỉ là dựa vào một loại trực giác của bản thân, cảm thấy một người, một rồng có lẽ đang ở đoạn sông này. Tới bên trên mặt nước ở vùng sông này, nàng ta lại phóng cánh Ngọc Liên ra, khiến cho nước sông đen kịt như mực lại như cuộn cuộn nổi lên.

Dòng sông bao quanh thành như sôi sục, vô số cá tôm bị đánh nát vụn, máu nổi lên trên mặt nước, nhưng Mộng Khả Nhi biết rằng tuyệt đối không thể làm bị thương tới hai kẻ đó. Nàng ta dựa vào trực giác biết được rằng hai tên đáng ghét đó đang ẩn nấp ở gần đây nhưng lại không có cách nào để nhanh chóng tìm ra bọn họ.

Nàng ta càng ngày càng trở nên nóng nảy, dần dần mất đi sự bình tĩnh trầm lặng hàng ngày. Nàng ta biết được rằng nếu như không thể tìm được hai kẻ này, thì chỉ có thể bỏ chạy. Nàng đã cảm nhận thấy được sức mạnh phong ấn đang dao động kịch liệt, sức mạnh có được do hóa thân thành Ngũ Giai cao thủ có thể đang dần dần mất đi nên nhất định phải nhanh chóng tới một nơi an toàn.

Ở cách đó khoảng một nghìn mét, Thần Nam và Từ kim Thần long lại nhô đầu

lên khỏi mặt nước, một người một rỗng, nhìn chăm chăm vào Mộng Khả Nhi.

Chương 11: Thần Bí Cao Thủ

Mộng Khả Nhi vô cùng không cam tâm. Đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu như sử dụng sức mạnh của tuyệt thế cao thủ để giết đi Thần Nam thì đúng là quý không biết thần không hay.

Nàng ta nghiêng rằng, một lần nữa lại tăng thêm sức mạnh của phong ấn. Sức mạnh cuộn cuộn từ trong người nàng ta trào ra, ngập tràn khắp đất trời, linh giác cũng theo đó mà nhanh nhạy hơn rất nhiều, không gian trước mắt nàng ta như sáng bừng lên, lòng sông vốn đen như mực dường như bỗng chốc trở nên trong xanh.

Thần Nam và Tử kim Thần long ở xa, đều cảm thấy một luồng áp lực nặng nề. Sức mạnh cuộn cuộn giống như sóng biển dao động trong không gian, khiến cho người ta sợ hãi.

Thần Nam nghi ngờ, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, võ công của nàng ta rốt cuộc là do nàng ta tự tu luyện hay là được thế giới bên ngoài tặng cho.

Nhưng không cần biết là từ con đường nào, thực tế trước mắt cho thấy rõ ràng rằng Mộng Khả Nhi ban này chỉ trong chớp mắt đã mạnh lên rất nhiều, e rằng đã từ Ngũ Giai sơ cấp cảnh giới trở thành Ngũ Giai trung cấp cảnh giới, thật sự quá đáng sợ.

Tử kim Thần long sợ hãi rút cổ. Từ một Thần long hùng mạnh đã trở thành một con rồng lưu manh thực lực tầm thường, gan của nó dường như cũng nhỏ đi nhiều.

Mộng Khả Nhi đứng lên trên Ngọc Liên đài, men theo hướng của Thần Nam bay tới. Tử kim Thần long kéo Thần Nam lặn xuống nước.

Lúc này cả hai dường như đều dự cảm được nguy hiểm, không bơi nhanh trong lòng nước nữa. Trong lòng nước tối đen, Thần Nam túm lấy đuôi Tử kim Thần long lấy tay ra hiệu cho nó. Một người một rồng bơi tới vùng gần bờ sông, sau đó lặn sâu

xuống dưới bùn.

Dòng sông bao quanh thành này từ hàng nghìn năm trước đã được tiền nhân dẫn nước từ trong đại sơn về, nước sông dồi dào, lớp bùn dưới lòng sông cũng dày hàng mấy trượng, một người một rỗng không tốn bao nhiêu sức lực đã lặn xuống sâu xuống bùn. Với bản lĩnh không tầm thường của hai kẻ này, tạm thời có thể không cần thở, nếu không thì lặn sâu thế này nhất định sẽ không thể nào chịu đựng được.

Lúc này Mộng Khả Nhi hai mắt phát sáng lạnh lẽo rực rỡ, hai đạo hàn quang từ trong mắt nàng ta phát ra, trong chớp mắt đã được thực thể hoá. Cùng với sự tăng lên của võ công, linh giác của nàng ta cũng đã bắt đầu mở ra, dòng sông vốn tối đen bỗng trở nên phát sáng, nàng ta lập tức nhìn thấy những cảnh tượng ở dưới đáy sông

Nàng ta bay nhanh trên mặt dòng sông bao quanh thành, tìm kiếm bóng dáng của Thần Nam và Tử kim Thần long, lúc vượt qua chỗ mà hai người bọn họ ẩn nấp, nàng ta dường như cảm nhận được điều gì nên hơi dừng lại một chút. Cánh Ngọc Liên bên cạnh người nhanh chóng lao vào trong dòng nước sông phát sáng rực rỡ, làm chết vô số cá tôm, sau đó lại lao xuống vùng bùn đất bên dưới lòng sông, khuấy cả lòng nước trở nên đục ngầu.

Thần Nam cảm nhận được những làn sóng năng lượng mà cánh Ngọc Liên phát ra, trong lòng kinh hãi. Tuy nhiên hắn và Tử kim Thần long lặn xuống vùng gần bờ của đáy sông nên không bị ảnh hưởng quá lớn

Mộng Khả Nhi nhíu mày, dừng việc công kích vô nghĩa lại, nhanh chóng lao về phía trước.

Cảm nhận thấy sóng động đáng sợ của cánh Ngọc Liên đang xa dần, Thần Nam và Tử kim Thần long bò ra từ trong đồng bùn, ngoi lên trên mặt nước, hít thở một hơi thật dài.

Lúc này Mộng Khả Nhi đã đi cách xa hai nghìn mét, nhìn từ xa trong không trung là một vầng ánh sáng lấp lánh bao bọc lấy nàng ta, màn đêm trở nên sáng chói

loá. Từ kim Thần long tới tận lúc này mới dám lên tiếng: "Chúng ta mau chóng nhân cơ hội này để chạy trốn thôi. Chạy về cái gì... Phong học viện, ở nơi đó ả ta nhất định không dám hạ thủ."

Thần Nam nhìn theo Mộng Khả Nhi ở trên không trung nơi xa, mắt hần loé lên hai đạo hàn quang, nói: "Tại sao phải chạy? Đừng quên tối nay chúng ta vì sao mà tới?"

"Người điên rồi! Sức mạnh của con mẹ mình này vô cùng đáng sợ, chúng ta làm sao có thể là đối thủ của ả được. Có trời mới biết được lúc nào ả ta mới bị sức mạnh của phong ấn phản lại, sơ sẩy ra chúng ta sẽ càng sớm bị ả ta bắt và giết."

Thần Nam lắc đầu nói: "Thời gian chắc cũng sắp tới rồi, hơn nữa nếu như bây giờ bỏ chạy, nói không chừng sẽ bị ả ta phát hiện ra. Không bằng ở trong nước cho an toàn, chúng ta chờ đợi thêm chút nữa, nói không chừng có thể bắt sống được ả."

Đúng trong lúc này, Mộng Khả Nhi ở trên không trung phía xa xa đột nhiên run rẩy, ánh sáng ngũ sắc trên người nàng ta cũng lúc tối lúc sáng. Nàng ta chao đảo liên tục trên không trung, sau đó đột nhiên rơi từ trên không trung xuống, mặc dù rơi rất mạnh nhưng vẫn có thể nhìn thấy được những tình trạng xảy ra trên người nàng ta. Dường như trong chớp mắt nàng ta đã yếu đi rất nhiều, không thể bay trên không trung được.

Mộng Khả Nhi chao đảo rơi từ trên không trung xuống, sau đó rơi xuống bờ sông cách chỗ của Thần Nam khoảng một nghìn mét, ánh sáng xung quanh người nàng ta dần dần mờ đi, cuối cùng ngã ra trên mặt đất.

Từ kim Thần long vô cùng vui mừng, đang định kêu lớn lên, thì bị Thần Nam bịt chặt miệng.

"Nói khẽ chứ!"

"Grwào... cuối cùng cũng đã đợi được tới lúc này! Còn do dự gì nữa, bốn long bây giờ phải báo thù! Tiểu nha đầu đáng ghét đã khiến ta phải chịu đựng bao nhiêu khổ cực, hôm nay nếu như ta không đòi lại cả lãi lẫn vốn thì đã chính là đã uống là

hậu duệ của Long hoàng.

"Đồ rắn bốn chân nhà người có lúc là một tên lưu manh gian xảo, có lúc lại đúng là một con lợn ngu ngốc! Người làm sao có thể dám chắc được đó không phải là một cái bẫy? Nếu như là ả ta cố tình giăng bẫy chúng ta thì sao? Hãy đợi chút đã!"

Từ kim Thần long mặt dù hoảng hốt, nhưng mồm vẫn tỏ ra không phục nói: "Ta đoán rằng ả ta quả thật đã bị sức mạnh của phong ấn phản lại rồi, người cứ nghĩ xa quá!"

"Đồ rồng ngu ngốc, nếu như không tin thì cứ trực tiếp lên phía trước mà xem, nhưng đừng có mà đem có làm liên lụy tới ta." Thần Nam gõ mạnh lên nó, nói: "Dạ trên người người còn cứng hơn cả đám đá cuội kia, cho dù có bị ả ta chém tám nhát, mười nhát thì cũng không sao, nhưng ta thì không giống như người, đừng có dẫn ả ta tới nơi đây."

Từ kim Thần long cựa toàn thân cứng như thép, không sợ những nguy hiểm đột nhiên xảy ra, tới bên đoạn sông ở cạnh Mộng Khả Nhi, mới bay lên trên không.

Nó cẩn thận quan sát Mộng Khả Nhi đang nằm trên mặt đất, phát giác ra rằng nàng ta dường như đã hôn mê. Tất cả ánh sáng trên người đều đã biến mất, nàng ta giống như một đoá hoa mỏng manh nằm trên mặt đất, đến cả đạo gia chí bảo Ngọc Liên đài của nàng cũng chưa kịp thu hồi về.

Từ kim Thần long muốn cười thật lớn, nhưng nó là một quái long lưu manh, bí ối, mặc dù có lúc không cẩn thận, nhưng không hề ngu ngốc chút nào, thận trọng hạ xuống, sau đó từ từ tiếp cận lại gần Mộng Khả Nhi

Cho tới tận lúc chỉ còn cách Mộng Khả Nhi mấy mét, nó mới thực sự cảm nhận được rằng Mộng Khả Nhi dường như không phải đang giả vờ, bởi vì nó đã không còn cảm thấy dao động năng lượng đáng sợ mạnh mẽ nữa. Ngược lại lúc này cơ thể Mộng Khả Nhi chỉ còn lại những dao động yếu ớt chứng tỏ cơ thể đã rất yếu.

"Ha ha ha... Mẹ mìn người mà cũng có ngày hôm nay? Đúng là phong thủy lưu

chuyển, hôm nay người dám chém long đại gia như vậy, nên ta phải cho người biết những thủ đoạn của bốn long, grwào..." Từ kim Thần long mặc dù mồm nói như vậy, nhưng vẫn vô cùng cẩn thận. Những lời nói này của nó chủ yếu là để thăm dò đối phương

"Gwào... quả thật đã hôn mê rồi" Từ kim Thần long cuối cùng cũng tới bên cạnh Mộng Khả Nhi, vừa nhe nanh múa vuốt, vừa cười lớn: "Ha ha ha.... Ha ha ha..."

Từ kim Thần long như nhớ ra điều gì, ác độc kêu lên: "Ta đã từng nói rằng, cách báo thù người tốt nhất chính là... một trăm lần... một trăm lần. Ta đi tìm tên tiểu tử khốn nạn kia lại, cho người chết."

Nó nhanh chóng như một tia chớp lao lên trên bầu trời, chớp mắt đã tới trước mặt Thần Nam, nói: "Bốn long đoán không hề sai, con mẹ mình đó quả thật đã không chống chọi được nữa, bây giờ đã hôn mê rồi. Mau đi cùng ta, trừng phạt à một cách tàn khốc nhất." Nó cười một cách tà ác.

Thần Nam vẫn còn nghi ngờ, cảm thấy có điều gì đó không đúng, nói: "Đừng vội vã, từ từ đêm còn dài, việc gì phải nóng vội, trước hết hãy đợi một lát nữa rồi hãy tính"

Từ kim Thần long cũng không phải ngốc nghếch, suy nghĩ kỹ một lát thấy cũng có lý. Để tránh rơi vào bẫy, họ lúc này vô cùng thận trọng, đối với những chuyện có liên quan tới tính mệnh suy nghĩ vô cùng nhiều, không thể nào có thể dễ dàng tin tưởng Mộng Khả Nhi.

Nửa canh giờ cứ thế trôi qua, bên bờ sông không hề có động tĩnh gì. Mộng Khả Nhi vẫn nằm phủ phục trên mặt đất không hề nhúc nhích còn một người một rồng cảm thấy chắc không có vấn đề gì nữa, mới cẩn thận từ dưới sông bò lên bờ, từ từ tiến đến.

Khí tức mạnh mẽ trên người Mộng Khả Nhi đã không còn nữa, nàng ta nằm cuộn tròn trên mặt đất, dung nhan tuyệt thế vô cùng nhợt nhạt, không còn vẻ của một thánh địa truyền nhân ở mãi trên cao nữa, mà ngược lại, lại vô cùng đáng

thương.

Thần Nam dùng toàn bộ công lực của mình rút trường kiếm ở phía sau lưng ra, lay lay chỉ về phía Mộng Khả Nhi, ánh sáng lấp lánh mờ ảo, phát ra hàn quang đáng sợ.

Từ kim Thần long thì không chịu an phận, kêu gào không ngớt. Tuy nhiên khi cách Mộng Khả Nhi chừng bốn trượng, Thần Nam liền ngừng lại. Hắn giơ thanh trường đao trong tay lên cao, sức mạnh cuộn cuộn từ trong người phát ra, ánh sáng của thanh kiếm rừng rực phát ra dài chừng bốn trượng.

Từ kim Thần long kinh ngạc nói: "Người lẽ nào lại muốn giết luôn ả sao?"

Thần Nam không trả lời, trong mắt thấp thoáng hàn quang, cuối cùng giơ thanh trường kiếm chém mạnh về phía trước. Ánh sáng lấp lánh chói mắt chém vào hư không, phát ra những tiếng kêu rít lao về phía Mộng Khả Nhi.

Đúng trong lúc này, Mộng Khả Nhi vốn đang nằm trên mặt đất không hề động đậy đột nhiên mở hai mắt ra, hai đạo hàn quang phát ra từ hai mắt, không hề giống với vẻ đáng thương ban nãy, một luồng sức mạnh đáng sợ phát ra. Nàng ta lưu lại một chiếc bóng ở nơi vừa nằm, trong chớp mắt đã cách xa năm trượng, tránh đòn đánh dữ dội của Thần Nam, đồng thời Ngọc Liên dài cũng được thu lại.

Ánh sáng của thanh kiếm khổng lồ chém bờ sông thành một rãnh lớn dài mấy trượng, cát bụi bay mù mịt, khói tràn ngập. Đúng trong lúc này, Mộng Khả Nhi bắt đầu hành động, tay nắm chặt lấy đoản kiếm, hoá thành một đạo bạch quang lao về phía Thần Nam. Ánh sáng của thanh kiếm lấp lánh chói mắt, hàn khí đáng sợ.

Thần Nam kinh hãi, sử dụng Thần Hư Bộ nhanh chóng lao về phía dòng sông cách đó mười mấy trượng. Mặc dù hắn ta một bước ba trượng, nhưng trước mặt Ngũ Giai cao thủ Mộng Khả Nhi thì tốc độ của hắn ta rõ ràng không thể nào bằng được, vừa mới chạy được hai bước đã bị đối phương đuổi tới.

Mộng Khả Nhi giống như trong chớp mắt có thể di chuyển được, nhanh chóng chặn ngay trước mặt hắn, đoản kiếm trong tay tạo ra một dao động đáng sợ. Một

đạo ánh sáng lớn phát ra, chém về phía Thần Nam

Thần Nam biết rằng trước mặt Ngũ Giai cao thủ, hẳn không hề có chút cơ hội nào để chiến thắng liền nhanh chóng tránh sang một bên, phát huy Thần Hư Bộ tới cảnh giới cao nhất. Sức mạnh cuộn cuộn giống như con sóng đang phần nộ trào ra, một luồng áp lực tấn công mãnh liệt làm hắn như muốn nổ tung, huyết mạch toàn thân hắn như muốn vỡ ra, da thịt khó chịu như bị dao cắt.

Đúng trong lúc này, huyền công gia truyền của Thần Nam dưới sự kích thích của áp lực đáng sợ ở bên ngoài lại bắt đầu nghịch chuyển, chân khí kim sắc trở thành đen như mực, phát ra luồng khí tức quái dị. Với sự nghịch chuyển của huyền công gia truyền, Thần Nam đã chẳng còn gì lạ lẫm, bây giờ chỉ cần sức mạnh khủng khiếp của thể giới bên ngoài kích thích là lập tức huyền công mà hắn tu luyện sẽ bị nghịch chuyển.

Sau khi Huyền công nghịch chuyển, sức mạnh trong người Thần Nam tăng lên, cuồng bạo hơn rất nhiều, nảy rõ ràng là mạnh hơn trước. Tuy nhiên đứng trước mặt Ngũ Giai cao thủ thì vẫn không thấm tháp vào đâu, cho dù hắn đã nhanh chóng thoát ra khỏi vùng ánh sáng của thanh kiếm bao phủ nhưng sau đó sức mạnh dữ dội vẫn khiến cho hắn không có cách nào có thể chống chọi được. Hắn giống như một con thuyền nhỏ giữa biển cả đang bị đợt sóng lớn đánh bật đi.

Sức mạnh khủng khiếp đánh bật Thần Nam ra cách xa mười mấy trượng. Dưới sự đè nén của áp lực, mỗi tấc da thịt của hắn đều xuất hiện vết máu, dường như muốn nứt ra. Hắn lộn vòng trên không trung, miệng thổ huyết, cuối cùng rơi xuống đất.

"Grwào... Mẹ mìn đáng ghét thật là nham hiểm, không ngừng giờ âm mưu quỷ kế ra, việc gì cũng tính toán." Từ kim Thần long vừa hận vừa tức, trốn trên không trung không dám lại gần. Tuy nhiên nó cũng chẳng sợ hãi gì, nếu như không ổn nó có thể trốn vào trong lòng sóng.

Thần Nam lau vết máu trên miệng, lão đảo đứng dậy. Hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn Mộng Khả Nhi, không ngờ tới bây giờ sức mạnh phong ấn vẫn chưa phản lại à ta, chắc rằng à ta đã dùng quỷ kế gì đó để kéo dài thời gian.

Mộng Khả Nhi vẫn áo trắng tung bay, tuyệt thế dung nhan khiến cho trăng sao phải thẹn, không dám tranh toả sáng. Lúc này trên gương mặt nàng ta xuất hiện khí tức lạnh lùng, sự thánh khiết đã dần dần mất đi, phát ra sát khí thấu xương.

"Thần Nam, bây giờ ta xem người sẽ chạy thế nào?" Lời nói lạnh lùng phát ra sát khí, đã thể hiện quyết tâm của nàng ta.

Đúng lúc này, một nguồn dao động năng lượng ngút trời xuất hiện từ bên bờ đối diện của dòng sông bao quanh thành. Dao động cuộn cuộn đáng sợ, khiến cho Thần Nam và Mộng Khả Nhi đều kinh hãi thấy sắc, bởi vì luồng sức mạnh đó đúng là quá mạnh, giống như một đại dương lớn trong chớp mắt nuốt lấy cả hai người, lại giống như một ngọn núi lớn đè nặng lên trên đầu hai người, khiến cho cả hai đều có cảm giác kinh hãi, người không thể nhúc nhích được chút nào.

Từ kim Thần long trên không trung cũng bị luồng sức mạnh đáng sợ đó bao vây. Nó cũng không thể nhúc nhích được chút nào, sợ hãi nhìn về hướng Tội Ác chi thành.

Sức mạnh phong ấn trong người Mộng Khả Nhi phải chịu sự dồn ép của sức mạnh khủng khiếp từ bên ngoài dường như ngay lập tức không thể khống chế được, vẻ mặt nàng ta trong chớp mắt trở nên nhợt nhạt vô cùng, khoé miệng xuất hiện vết máu.

Chương 12: Sắc

Lúc này, một giọng nói già nua vang lên như sấm dậy bên tai hai người: "Hai tên tiểu bối này sao dám làm ồn ở nơi ẩn cư của lão phu mãi thế, thật quá vô lễ rồi đó, bây giờ lệnh cho các người nhanh chóng rời đi, nếu không thì hậu quả các người tự chịu"

Thần Nam và Mộng Khả Nhi đều bị giọng nói như sấm rền bên tai đó làm cho giật mình ngã xuống đất, hai người đều biết rằng ông già đó đang dùng âm công đáng sợ để nói chuyện với hai người, chắc rằng ngoài hai người ra thì những cư dân ở xung quanh không hề nghe thấy bất cứ một động tĩnh nào

Năng lượng cuộn cuộn tuôn trào khắp không gian, giống như bao phủ lên khắp đất trời, sau khi Mộng Khả Nhi bị sức mạnh đó vây lấy thì vô cùng khổ sở, sức mạnh trong người nàng ta bị chấn động cuối cùng đã không thể khống chế được nữa, sức mạnh phong ấn bắt đầu phản lại nàng ta

Phụt

Nàng ta thổ ra máu tươi, khí tức cường giả mạnh mẽ trên người rút xuống như thủy triều, sự mất đi của sức mạnh khiến cho nàng ta trở nên vô cùng yếu ớt

Thần Nam thâm kinh hãi, ông già đứng ở phía thành tội ác thực lực quả thật quá đáng sợ rồi, có lẽ võ công đã đạt tới lục giai cảnh giới! Nhất định là một nhân vật tầm cỡ có thể so sánh với lão quái vật Huyền tổ Sở quốc hoàng đế, nếu không thì tuyệt đối không thể nào có được uy lực đến như vậy, người không thấy đầu mà lại có thể khống chế được cả vùng không gian này

Có lẽ ông già đó ở trong một gian nhà nào đó ở bên bờ sông bên kia, cũng có lẽ ở cách đây rất xa, nhưng tuyệt đối không phải đang ở trên bờ quan sát hai người bọn họ, sau một thời gian ngắn sức mạnh bao vây lấy hai người dần biến mất, hai

ngời thoát khỏi trạng thái bị bó chặt, nhưng sức mạnh cuộn cuộn ngút trời ở phía bên bờ sông bên kia thì vẫn đang dao động khủng khiếp

Mộng Khả Nhi ngay lập tức dùng đạo gia chí bảo ngọc liên đài bay lên không trung, tuy nhiên vô cùng chao đảo, dường như vô cùng khó khăn. Nàng ta phát hiện ra sức mạnh đáng sợ khủng khiếp như sóng biển từ phía đó của thành tội ác vẫn đang cuộn cuộn như cũ, nàng ta vội vàng men theo dòng sông bao quanh thành, muốn vượt ra khỏi luồng sức mạnh cuộn cuộn tuôn trào đó, tiến vào trong thành tội ác

Sức mạnh trong người đã không còn kiểm soát được nữa, khiến cho Mộng Khả Nhi vô cùng sợ hãi, nàng ta không dám chậm trễ chút nào nữa, muốn lập tức tìm ngay một nơi an toàn để điều trị vết thương

Thần Nam nhìn thấy như vậy, lấy tay ra hiệu cho tử kim thần long ở trên không trung, bảo nó hạ xuống, lúc này Tử kim thần long dường như vừa mới tỉnh lại, trong lòng nó vô cùng sợ hãi. Long nguyên đã mất hết, khiến cho nó cảm thấy lúc nào cũng có nguy hiểm, nó đưa Thần Nam men theo hướng của dòng sông bao quanh thành để đuổi theo, cách vùng sức mạnh cuộn cuộn như sóng biển tuôn trào ngày càng xa dần

Mộng Khả Nhi trên lão đảo trên không trung trực rơi xuống, tốc độ chậm chạp vô cùng, dường như đã không thể điều khiển được ngọc liên đài. Thoát ra khỏi phạm vi bao vây của dao động năng lượng của ông già thần bí, nàng ta vội vàng lao về phía thành tội ác, nhưng nàng ta phát hiện ra một người một rồng đang đuổi tới, và đang nhanh chóng lao lên phía trước nàng, chặn đường đi của nàng ta

Mộng Khả Nhi vừa lo lắng vừa sợ hãi, vạn nhất rơi vào tay của Thần Nam, hậu quả thật khó có thể tưởng tượng được. trong lúc hoảng loạn, nàng ta càng ngày càng không thể chịu đựng thêm được nữa, ánh sáng của ngọc liên đài lúc sáng lúc tối, nàng ta dường như lúc nào cũng đều có thể rơi từ trên không trung xuống. cuối cùng Mộng Khả Nhi nghĩ rằng, nhanh chóng lùi về phía dòng sông bao quanh thành, rơi xuống phía dưới, lúc gần chạm xuống mặt nước, nàng ta thu ngọc liên đài lại, 'ùm' một tiếng rơi xuống nước

Đúng là phong thủy lưu chuyển, trước đó không lâu nàng ta còn ép Thần Nam phải trốn xuống dưới nước, bây giờ đến lượt nàng ta bị đối phương ép nhảy xuống dưới sông, nàng ta giống như một nàng tiên cá nhanh chóng bơi đi trong dòng sông

Thần Nam không hề do dự nhảy theo xuống dưới nước, có tử kim thần long dẫn đường ở dưới nước, Thần nam đã nhắm đúng nàng ta, hai người thân đều mang trọng thương, nhưng rõ ràng có thể thấy vết thương của Thần Nam nhẹ hơn nhiều, bởi vì vết thương của Mộng Khả Nhi đang không ngừng xấu đi

Tuy nhiên Mộng Khả Nhi vẫn là đế tử đương đại kiệt xuất nhất của đám đài phái, trong tình thế như thế này nàng ta vẫn có những biểu hiện thật xuất sắc, trong lòng sông đen ngòm, nàng ta tinh nhanh giống như một con cá, lượn lờ vòng quanh, và liên tục đổi hướng bơi, suýt nữa thì đã thoát khỏi Thần Nam tuy nhiên, cuối cùng vẫn không thoát được pháp nhãn của con rồng bí ối, khiến cho nàng ta vừa hận vừa tức giận

Nửa khắc sau, Thần Nam rẽ nước, lặn sâu xuống nước, túm chặt lấy mắt cá chân Mộng Khả Nhi, chàng ta giống như cầm phải một viên ngọc láng mịn, Mộng Khả Nhi kinh hãi thất sắc, giãy giụa kịch liệt, đôi gày thuê tinh tế rơi vào trong nước, đồng thời đôi tất mỏng như cánh gián cũng tuột ra trong lúc giãy giụa

Hai bàn chân đẹp đẽ, trắng nõn, láng mượt, hiện ra trong làn nước, khoea khoảng ngay trước mắt Thần nam, lập tức khiến trong chàng xuất hiện một cảm giác dị thường, chàng nắm chặt lấy, bàn chân trắng nõn, mềm mại, mịn màng, nắm gọn trong tay chàng, chàng cảm thấy mềm mịn vô cùng, mặc dù ở trong hoàn cảnh này nhưng vẫn có cảm giác tâm hồn xao động

Mộng Khả Nhi kinh hãi, xấu hổ, tức giận cắn hận, hai chân không ngừng giãy giụa, đồng thời đạp mạnh về phía sau, Thần Nam vội vàng buông tay, đưa quyền lên đỡ. Giãy giụa quyết liệt như vậy khiến cho Mộng Khả Nhi bị thổ huyết, trong lúc vội vàng giãy dụa nàng ta uống mấy ngụm nước lớn, nàng ta giãy giụa kịch liệt trong nước như bị ngột nước

Thần Nam nhân cơ hội này nhanh chóng lao lên phía trước, túm chặt lấy đùi nàng ta, sau đó kéo mạnh, lôi nàng ta về phía trước, Mộng Khả Nhi sợ hãi giãy

giữa, vết thương trong người lại càng xấu đi, trong lúc giận dữ sợ hại nàng ta không ngừng uống nước, cuối cùng ý thức của nàng ta dần dần trở nên mơ hồ, hay tay khua loạn xạ, cuối cùng nàng ta túm chặt lấy người Thần Nam giống như túm được cây cỏ cứu mạng

Cảm nhận cơ thể mềm mại của Mộng Khả Nhi sát lại gần, Thần Nam muốn cười thật lớn, không ngờ đêm nay chàng đã bắt sống được truyền nhân thánh địa tâm cơ sâu sắc, võ công cao cường khó đoán này

Mộng Khả Nhi giống như một con cá tám chân, ôm chặt lấy Thần nam không rời, và không ngừng uốn éo, không ngừng uống nước, cuối cùng đã hoàn toàn hôn mê, Thần nam mặc dù bị nàng ta ôm chặt lấy làm huyết mạch sôi sục, tâm hồn xao xuyến nhưng chàng vẫn không hề mất đi cảnh giác, nhanh chóng khóa chặt công lực của nàng ta, sau đó kéo nàng ta từ dưới lòng sông lên trên mặt nước

"roạt, roạt" hai người nhô lên khỏi mặt nước, Thần nam hít một hơi thật sâu luồng khí trong lành, lúc này tử kim thần long cũng lao lên, con rồng này dường như còn vui sướng hơn cả Thần Nam, nó bay qua bay lại trên không trung, vào vào kêu ầm ỹ: "vào...ha ha ha...con nha đầu thích dùng âm mưu quỷ kế cuối cùng cũng đi sai một nước cờ, nhất định phải...một trăm lần,một trăm lần, nếu không khó mà giải tỏa được nỗi hận trong lòng bốn long"

Thần Nam trách móc nói: "Người cầm mõm cho ta, nếu như lại kinh động tới lão già thần bí lúc này, hậu quả thật khó lường"

Tử kim thần long sợ hãi rút cổ so vai, trải qua cảnh tượng đáng sợ ban nãy tới giờ nó vẫn còn khiếp đảm, nó lí nhí nói: "chắc là đã ra khỏi phạm vi thể lực của lão ta rồi chứ?"

Thần nam trả lời: "theo tương truyền thì thành tội ác ngọa hổ tàng long, vô số các bậc tiền bối cao thủ đã ẩn cư tại nơi đây, ai mà biết được ở chỗ này có còn những bậc tiền bối võ công đáng sợ như lão già ban nãy hay không?"

Dưới ánh trăng, dung nhan tuyệt mỹ của mộng Khả Nhi giống mềm mại, láng mịn, phát ra khí tức thánh khiết nhẹ nhàng giống như một viên ngọc, hai cánh tay

trắng ngần lộ ra khỏi áo, ôm chặt lấy người Thần Nam, tư thế của hai người xem ra thật ngọt ngào

Gió nhẹ thoảng qua, Mộng Khả Nhi đã dần hồi tỉnh lại, khi nàng ta nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì vô cùng xấu hổ giận dữ

"á...tên lưu manh khốn nạn nhà người.."Mộng Khả Nhi đã không còn tư thế ung dung của thánh địa tiên tử như mọi ngày nữa, nàng ta kêu thất thanh lên giống như những người phụ nữ bình thường

Lúc này nàng ta phát hiện ra công lực của toàn thân đã bị chặn, vết thương trên người đã nghiêm trọng tới mức không thể nặng hơn được nữa, nàng ta quả thật vừa then, tức, hận, vừa sợ, cố hết sức giãy giụa, muốn thoát ra

Nhưng với tình trạng trước mắt của nàng ta làm sao có thể thoát ra được chứ? Mộng Khả Nhi quả thật muốn phát điên, nàng ta đã bị hai cánh tay rắn chắc của Thần Nam ôm chặt eo, căn bản khó có thể giãy giụa được

"Vẫn còn nhớ tới lời ta nói hay không?" Thần nam nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng ta, vẻ mặt tỏ vẻ cười cợt, cố ý dọa nàng ta

Dung nhan xinh đẹp ngọc ngà của Mộng Khả Nhi lập tức biến sắc, hai con mắt vốn nhanh nhẹn lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng sau đó liền phát ra hai đạo hàn quang

Thần Nam thầm giật mình, vội vàng buông tay ra, nhưng đã không kịp nữa rồi, Mộng Khả Nhi há miệng cắn vào vai chàng, máu lập tức chảy ra, Thần nam đau đớn nghiêng răng

Chàng muốn vận công để làm Mộng Khả Nhi gãy hết răng nhưng lại thấy rằng như thế quá cực đoan, dù sao thì nàng ta cũng chẳng thể nào có thể chạy thoát được, không nhất thiết phải làm bị thương nàng ta. Đúng trong lúc này, Thần Nam cũng làm một chuyện khiến cho Mộng Khả Nhi cả đời cũng không thể nào có thể quên được, chàng cúi đầu, há miệng, đồng thời cũng cắn thật mạnh, tuy nhiên không biết chàng ta hồ đồ hầy là cố ý, chàng ta cắn ngay vào vùng thịt cao cao mềm mại của nàng ta

Người Mộng Khả Nhi lập tức cứng đờ, sau đó co giật, cuối cùng nhanh chóng nhả răng ra, kêu lên một tiếng thất thanh: "á...đồ lưu manh khốn nạn.."

Tử kim thần long trên không trung cũng há hốc mồm, hai mắt tròn tròn, nhìn Thần Nam lắp bắp nói: "Tiểu..tiểu tử không..không cần phải nóng vội thế chứ, chọn chỗ nào khác không được sao, nơi này không thích hợp..."

Hai má Mộng Khả Nhi giận dữ đỏ bừng, nàng ta kịch liệt giãygiụa, cố gắng đẩy thần Nam ra, nhưng anh chàng này dường như cắn đến nỗi nghiến, dờ dẫm mãi không chịu bỏ ra

Vết máu nhuộm đỏ một vùng vạt áo phía trước của Mộng Khả Nhi, khiến nàng ta đau đớn suýt nữa ngất xỉu

"tên khốn nạn...người..người mau rút ra cho ta.."Mộng Khả Nhi không còn giữ được vẻ đoan chính như thường ngày, đẩy mạnh Thần Nam ra, nếu như lúc này nàng ta không bị chặn công lực, chắc Thần Nam đã bị đánh nát rồi

"lưu manh...khốn nạn..vào"

Một lát sau Thần Nam mới buông ra, chàng liếm vết máu trên môi nói: "Ta phải khiến cho cô thấy được một chuyện, không chỉ có con gái mới biết cắn người, con trai cũng có thể.."

"người...người..."Mộng Khả Nhi nghe xong lời này tức giận đến nỗi suýt ngất xỉu, nàng ta muốn lùi lại, nhưng lúc này hai cánh tay của Thần Nam đã ôm chặt lấy eo nàng ta, nàng ta khó có thể nhúc nhích được

Đến tận lúc này, Thần Nam dường như mới ý thức được chỗ mà mình vừa mới cắn, mặt chàng đỏ bừng, lộ ra vẻ bối rối, tuy nhiên lại nhanh chóng định thần lại được, không vội vã nói: "đúng là rằng lại trả lại rằng, máu trả lại máu, cô cắn ta, ta lại cắn cô, thế là không ai nợ ai"

Tử kim thần long trên không trung lúc này mới cười lớn: "vào....ha ha ha...thật là ý nghĩa, tiểu nha đầu người không phải vẫn thích dùng âm mưu quỷ kế hay sao,

cuối cùng lại bị thiệt thòi lớn như vậy, ha ha ha?"

"Thần Nam tên khốn nạn nhà ngươi..."Mộng Khả Nhi xấu hổ giận dữ vô cùng, nếu như nàng ta đúng là một tiên tử thánh khiết mãi tận trên cao thì bây giờ đã trở thành một người con gái tầm thường rơi xuống trần gian rồi, xấu hổ giận dữ khiến cho nàng ta bỏ đi tất cả, trong mồm không ngừng chửi rủa

Chương 13: Tiết Độc

Tuy nhiên đúng trong lúc này, bên bờ bên kia của dòng sông, phía Thành tội ác đột nhiên trào lên một nguồn sóng năng lượng dao động đáng sợ, vây chặt lấy Thần Nam, Mộng Khả Nhi và tử kim thần long vào bên trong. Sức mạnh cuộn cuộn giống như sóng biển dâng trào nhấn chìm hai người và một rồng, áp lực nặng nề đè nặng khiến cho họ như muốn nổ tung, người họ không thể nhúc nhích được một phân

Thần Nam thầm kêu lên: "Không thể nào, không phải đã rời khỏi phạm vi thế lực của ông già thần bí đó rồi hay sao? Chẳng lẽ lại xuất hiện một lão già đáng sợ nữa hay sao?"

Lúc này, âm ba cuộn cuộn giống như tiếng sấm rền lại vang lên bên tai hai người: "hai tên tiểu bối kia, ta không phải đã cảnh cáo hai người rồi sao, tại sao vẫn không ngừng làm ồn thế, chẳng lẽ muốn lão phu phế võ công của hai người đi sao? Lại còn cả con rắn bốn chân kia nữa, nếu như người còn kêu gào loạn lên, ta sẽ bắt người để luyện thuốc"

Thần Nam nghe thấy vẫn là ông lão vừa nãy, chàng nhất thời trở nên lo lắng, rõ ràng đã thoát ra khỏi vùng đất ẩn cư của lão ta, tại sao lão ta vẫn còn đeo bám theo, chàng suy nghĩ một lát, đột nhiên giật mình, lão già này làm gì có ở làm rồi lên ở thành tội ác, rõ ràng là đang ngăn cản sự đấu tranh giữa hai người bọn họ

Trong lúc nguy hiểm như thế này, lão già đó không biết từ nơi nào xuất hiện, phá vỡ đi uy hiếp lớn mà Mộng Khả Nhi gây ra cho chàng, còn bây giờ khi Mộng Khả Nhi vừa mới rơi vào tay chàng, lão lại xuất hiện một lần nữa, đây chẳng phải là ngăn cản hay sao?

Lúc này, Mộng Khả Nhi như túm được cây cỏ cứu mạng, lớn tiếng hét lên: "Xin tiền bối hãy cứu mạng..."

Không cần biết lão già thần bí đó có thật sự giống như những gì mà Thần nam phán đoán hay không, một chút cũng không thể nào khẳng định được, lão ta không thể ra tay bênh vực ai được, nghĩ tới đây, Thần Nam không còn căng thẳng nữa

Lúc này, giọng nói già nua lại vang lên bên tai Thần Nam và Mộng Khả Nhi: "lão phu đã không còn quan tâm tới chuyện thế sự từ nhiều năm nay rồi, không muốn quan tâm tới việc của các người, nhưng không được tiếp tục làm ồn nữa, lệnh cho các người nhanh chóng rời khỏi đây, nếu còn tái phạm hậu quả các người tự chịu lấy"

Sức mạnh cuộn cuộn tràn ngập khắp không gian, giống như bao phủ lên khắp thiên địa, Mộng Khả Nhi sau khi bị luồng sức mạnh đó bao phủ, công lực bị Thần Nam khống chế đã đột nhiên được phá vỡ, hồi phục lại như cũ

Cũng trong lúc này, Thần Nam và tử kim thần long cũng cử động lại được

Mộng Khả Nhi đắm một quyền về phía ngực Thần nam, Thần Nam đã cảm thấy có điều bất thường, ngay lập tức nhận ra được rằng nàng ta đã phục hồi lại được công lực, vội vàng giơ quyền ra đỡ

'bùm' một tiếng nổ lớn vang lên, hai người đều bay lên trên không trung

Phụt

Mộng Khả Nhi há miệng, máu tươi phụt ra, mặc dù những khống chế của Thần Nam trên người nàng ta đã được loại bỏ nhưng nàng ta suy cho cùng vẫn đang bị sức mạnh của phong ấn phản lại, tình trạng lúc này rõ ràng không thể bằng Thần Nam được

Tuy nhiên lúc này nàng ta dường như cảm nhận được một luồng sức mạnh chảy vào trong người mình, giúp cho nàng ta khống chế được sức mạnh phong ấn đang phản lại, ngăn cản vết thương đang tiếp tục xấu đi của nàng ta, Mộng Khả Nhi lo lắng, nàng ta nhìn chằm chằm về phía thành tội ác, sau đó nhanh chóng lao về phía mặt nước bên bờ sông

Bờ sông mà Mộng Khả Nhi đang đứng không phải là bờ hướng về phía thành tội ác, bởi vì Thần nam đứng gần bờ bên đó, nàng ta đành phải chạy về hướng ngược lại

Thần Nam mặc dù biết được lão già thần bí trong bóng tối không ra tay đối phó với bất cứ người nào trong số họ, nhưng trong lòng vẫn nghĩ ngợi, do dự hai phút chàng bay lên, đuổi theo hướng mà Mộng Khả Nhi chạy trốn, chàng cũng biết lão già đó có lẽ lúc này đã biến mất, có lẽ vẫn có thể ra tay nhưng dù thế nào đi nữa, chàng cũng không muốn bỏ qua cho Mộng Khả Nhi

Tử kim thần long nhìn về hướng thành tội ác, giống như nhìn thấy ma quỷ, lập tức quay đầu đuổi theo THần Nam

Sau khi hai người, một rồng đi xa, giọng nói già nua ở bờ đối diện của dòng sông bao quanh thành lại vang lên: "hai kẻ này tư chất đều rất tốt, nhưng ân oán quá sâu nặng, ý, dường như có người tới rồi, xem ra không cần ta ra tay nữa rồi!"

Mộng Khả Nhi không còn sử dụng ngọc liên đài, bởi vì như vậy quá hao phí sức lực, hơn nữa, cho dù có bay trên không trung, bởi vì vẫn còn có tử kim thần long nên nàng ta cũng khó có thể thoát khỏi Thần Nam, chỉ bằng chạy trên mặt đất thì sẽ tốt hơn

Bên ngoài thành tội ác núi non trùng điệp, sơn lâm rậm rạp, chỗ nào cũng thấy những cây cổ thụ cao vọt trời, nàng ta nhanh chóng lao vào trong một khu rừng, nhưng có 'cái máy định vị' tử kim thần long thì mọi sự ẩn trốn của nàng ta đều là vô ích

"mẹ mìn kia, người đừng hòng trốn thoát...wào tiểu tử nhanh lại đây, á ở chỗ này."

'wào, á lại chạy tới chỗ này rồi...'

Mộng Khả Nhi nghiêng răng kèn kẹt, quả thật rất muốn tóm lấy tử kim thần long đập cho một trận, sau đó lột da rút gân, băm thành nghìn mảnh. Đồng thời trong lòng nàng ta cũng lo lắng, xấu hổ, tức giận, phẫn nộ, truyền nhân của Đạm đài

thánh địa lại thăm tới mức này, đã bị một kẻ khốn nạn vô công thấp kém hơn truy sát, điều này khiến cho tiếng nghiến răng của nàng ta càng vang hơn

Lại nhớ tới cảnh vừa nãy bên bờ sông bao quanh thành mà nàng gặp phải, Mộng Khả Nhi lại có cảm giác muốn phát điên, thánh khiết tiên tử của Đạm đài thánh địa lại bị người ta... nàng ta cố gắng kìm chế những kích động trong lòng, nếu không nàng ta sẽ một lần nữa bị thổ huyết mất

Trong sơn lâm tối tăm vô cùng, Mộng Khả Nhi ẩn hiện thấp thoáng

Hai người một rồng đuổi qua đuổi lại, nửa canh giờ sau Mộng Khả Nhi dừng lại, không có ý định chạy trốn nữa, cũng không có định ngầm giờ trò gì với Thần Nam nữa, bởi vì tất cả đều vô ích

Nàng ta biết rằng cứ tiếp tục như thế này, nàng ta sẽ không một lử mà gục ngã trước thần Nam mới lạ, chi bằng hãy liều mạng một phen

Nhưng trải qua một trận rượt đuổi kịch liệt, sức mạnh phong ấn trong người Mộng Khả Nhi lại một lần nữa phản lại, vết thương lại xấu đi, khoe miệng nàng ta xuất hiện vết máu

Đến lúc này, Thần Nam cũng không muốn liều mạng nữa, chàng cũng bị thương không nhẹ, bây giờ chàng chỉ cần bỏ ra một canh giờ, Mộng Khả Nhi nhất định không cầm cự nổi nữa, nàng ta không có cách nào yên tĩnh để trị thương, không gục ngã mới là lạ

Mộng Khả Nhi rõ ràng hiểu được tình hình nguy hiểm trước mắt, nàng ta nhanh chóng lao về phía Thần nam, một đại chiến một trận, ý đồ muốn thay đổi lại cục diện

"hey, Mộng Khả Nhi cô đừng có mà phí công phí sức nữa, mau mau nghĩ xem sau này làm thế nào để trở thành một người con gái đạt tiêu chuẩn đi" Thần Nam cố ý trọc tức nàng ta, muốn làm tinh thần nàng ta rối loạn

"wào..đúng thể đó,nam nữ thụ thụ bất thân, vừa nãy hai người ở bên bờ sông đã

cùng nhau...ha ha ha....ta thấy hay là...ha ha ha..."

Lời của Thần nam mặc dù cay độc nhưng không hề ảnh hưởng tới tinh thần của Mộng Khả Nhi nhưng lời của con rồng lưu manh này càng đáng ghét hơn, ngay lập tức đã làm cho nàng ta đau đớn, chớp mắt đã khiến cho nàng ta muốn phát điên

Con gái của đạm đài phái trước sau giữ thân như ngọc, cả đời không lấy chồng, một một đời đệ tử kiệt xuất nhất đều là tượng trưng của tiên tử trinh tiết trong mắt người đời. những điều mà họ khó có thể chấp nhận được chính là những liên hệ tình, ái, dục trong thế tục, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà sau khi Mộng Khả Nhi lỏa thể quần quýt bên Thần Nam ở hư thiên huyền cảnh của vô danh thần ma khiến cho nàng ta muốn giết chết Thần nam

Tuy nhiên sự việc xảy ra ở bên bờ sông bao quanh thành tối ngày hôm nay có nghiêm trọng hơn rất nhiều lần so với việc lỏa thể quần quýt ở Hư thiên huyền cảnh, điều này làm sao có thể không khiến cho nàng ta xấu hổ, giận dữ, phát điên được cơ chứ?

"a..tên rồi bị ối, ta hận một nỗi không thể chém sống người, tên vô sỉ thần nam kia, đời này kiếp này ta và người không chết không xong!" Mộng Khả Nhi tức đến độ thổ huyết, dung nhan khuynh quốc khuynh thành trở nên vô cùng nhợt nhạt

Thần Nam cười hì một tiếng, nói: "Nói rất hay, lúc còn sống, cô và ta đã trù định gần bó không rời, xem ra cô còn chờ đợi hơn cả ta"

Mộng Khả Nhi nghe xong lời nói này, lại thổ huyết, môn pháp tu luyện của Đạm đài cổ thánh địa rất coi trọng tu tâm, sự việc diễn ra bên sông ngày hôm nay sớm đã khiến cho nàng ta tâm tư hỗn loạn, nổi nhục nhã này khiến cho nàng ta mất định trạng thái cân bằng, không còn bình tĩnh được như thường ngày nữa, bây giờ nàng ta đã bước tới bên bờ của ma đạo

Mộng Khả Nhi lão đạo lao về phía trước hai bước, giơ thanh đoản kiếm trong tay lên, chỉ về phía Thần Nam nói: "Người có dám đánh một trận với ta?"

"Dám,nhưng ta không ứng chiến." Thần nam ôm vai, lùi về phía sau mấy bước,

chàng bây giờ không muốn liều mạng, bởi vì Mộng Khả Nhi ở phía trước đã không thể nào có thể cầm cự được nữa rồi!

"wào...tiểu nha đầu mau mau nhận thua đi,nếu không thì...một trăm lần, một trăm lần."

Nghe câu nói này của tử kim thần long, Mộng Khả Nhi không còn cầm cự được thêm nữa, nàng ta đã hoàn toàn suy sụp, kêu lên: "con rồng khốn kiếp kia ta phải giết ngươi..."Nàng ta thổ huyết, sau đó đổ rầm xuống mặt đất, hôn mê.

"wào...đổ rồi!" tử kim thần long kêu lên, vui sướng vô cùng

Thần Nam bước nhanh về phía trước, điểm vài đại huyết của nàng ta, sau đó đỡ nàng ta dậy, lắc lắc vai nàng ta nói: "tỉnh lại đi.."

Mộng Khả Nhi mơ hồ tỉnh lại, sau khi thấy đã rơi vào tay thần nam, lại lập tức nhắm hai mắt lại, nàng ta thật sự khó có thể chấp nhận được sự thật này, đêm nay vốn là cái bẫy mà nàng ta đặt ra, muốn giết chết Thần nam, nhưng thật không ngờ tới cuối cùng lại bị đối phương tóm được, hàng loạt những chuyện xảy ra khiến cho nàng ta vô cùng xấu hổ tủi nhục

"hừ, vẫn chưa tỉnh lại, xem ra cần phải điều trị một lượt, nếu không thì tính mạng có lẽ sẽ gặp nguy hiểm" thần nam nói một mình

Mộng Khả Nhi trong lòng dấy lên một tia hi vọng, chỉ cần Thần nam điều trị vết thương giúp nàng ta, nàng ta sau khi phục hồi lại một chút nhất định sẽ hạ thủ, đánh lại đối phương

Tuy nhiên trị thương trong dự tính dường như có phần quái dị, thần Nam đặt nàng ta xuống mặt đất, sau đó hai tay lỗ măng đã đặt lên vùng ngực của nàng ta, sau đó ấn mạnh xuống

"hô hấp nhân tạo bước thứ nhất, ép ngực, chuẩn bị..."

Mộng Khả Nhi vô cùng xấu hổ giận dữ, nàng ta mở to hai mắt, sau kêu lên tiếng kêu điếc tai đã hoàn toàn hôn mê, tuy nhiên lần này hoàn toàn là do tức giận

Thần Nam ấn mạnh xuống bộ ngực hoàn mỹ của nàng ta mấy lần, nói một mình: "Chẳng lẽ thật sự cứ phải tức giận mới có thể hoàn toàn tỉnh lại"

Mộng Khả Nhi trải qua mấy lần bị ấn như thế đã tỉnh lại một lần nữa, nàng ta nghe rõ những điều mà Thần Nam nói, nhìn thấy nụ cười trên môi chàng ta, nàng ta hiểu rằng tất cả mọi chuyện đều là do anh chàng khốn nạn này cố ý tạo nên, người con gái của Đạm đài cổ thánh địa giữ thân như ngọc, chàng ta cố tình khinh mạn thân phận của nàng ta, điều này khiến cho nàng ta vô cùng xấu hổ giận dữ

Hai mắt Mộng Khả Nhi như tóe lửa, tên khốn nạn này rõ ràng đã nhìn thấy nàng mở mắt ra lại vẫn chưa bỏ tay ra, lại còn giả dạng đang ấn ép, thậm chí còn xoa mấy lần, Mộng Khả Nhi như sắp phát điên rồi

"a"...tiếng kêu đinh tai vang lên, khiến cho từ kim Thần long trên không trung giạt mình suýt nữa thì rơi xuống đất

Chương 14: Long Đạo

Ở phía xa đột nhiên vọng tới tiếng kêu kinh ngạc: "Là tiếng của Mộng tiên tử!"

"đã xảy ra chuyện gì?"

"Mộng tiên tử nàng ở đâu?"

Thần Nam chửi thầm, lại có người nửa đêm canh ba chạy tới nơi này, chàng nghe ra trong số đám người này có giọng nói của hai người quen biết, một người là Khải Văn học sinh của ma pháp hệ, người kia là Quan Hạo học sinh của võ hệ của Thần Phong học viện

Mộng Khả Nhi hai mắt tỏ vẻ vui mừng, tuy nhiên cũng lập tức mất đi, nàng ta biết rằng Thần Nam không thể buông tha nàng ta như vậy đám đông tìm tới, có thể thời gian chết của nàng ta càng nhanh tới

Thần Nam hai mắt phát ra hai đạo hàn quang, mặc dù chàng trước đây chưa từng nghĩ sẽ giết Mộng Khả Nhi, nhưng tình hình trước mắt thì không giống, tới nay cứu binh đã tới, nếu như thật sự đề bọn họ phát hiện ra, tới lúc đó muốn giết người diệt khẩu cũng đã muộn rồi, một khi để Mộng Khả Nhi có được tự do, sau này ả ta nhất định sẽ điên cuồng báo thù, chàng không hề muốn để lại một kẻ địch đáng sợ như thế này, cho dù ả ta có là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đi chăng nữa cũng không thể được

Nhưng mà đúng trong lúc này, 'vút' một tiếng, tử kim thần long từ trên không trung hạ xuống nói khẽ: "Một con thạch thùng sắp sửa hạ xuống"

THần Nam ngửa cổ lên nhìn, chỉ thấy trên bầu trời của khu rừng, một con phi long đang từ từ hạ xuống, trong khu rừng cũng rất tối tăm, mặc dù vị long ki sĩ đó vẫn chưa phát hiện ra chàng, nhưng đối phương một một khi hạ xuống mặt đất, chàng liền không có chỗ để trốn

Thần nam nhúu mày lại, cuối cùng nói với tử kim thần long: "Người hãy lánh đi... thật là đáng ghét"

Mộng Khả Nhi vốn đang sợ hãi, lúc này nghe được lời nói này lông mày giãn ra, thầm thở phào, nàng ta biết rằng đã vừa mới đi một vòng qua quỷ môn quan

Thần Nam nói khẽ: "giữa ta và cô có không ít những bí mật, nếu như cô không muốn mọi chuyện đều sôi hồng bỏng không thì tốt nhất hãy phối hợp cùng ta. Bây giờ cô mới trở thành thánh khiết tiên tử trong mắt người đời, ta nghĩ cô không muốn làm bại hoại thanh danh của mình chứ? Nếu không thì ta có thể nói ra sự thật ở trong vùng đất chết và những ân oán giữa chúng ta, và cả những việc xảy ra ngày hôm nay nữa"

Mộng Khả Nhi nghiêng rằng, tiên tử của Đạm đài thánh địa lúc nào có thể bị uy hiếp, nhưng đêm nay đã xảy ra biết bao chuyện ngoài dự kiến, lúc này nàng ta căn bản không còn sự lựa chọn nào, đồng thời nàng ta cũng không thể lựa chọn, những ân oán giữa nàng ta và Thần Nam không được minh bạch cho lắm, chỉ cần giải quyết riêng tư tuyệt đối không thể lộ ra trước mặt người đời

Thần Nam cuối cùng nhìn thấy nàng ta có vẻ xuôi theo, thì nhếch miệng cười, cuối cùng chàng ta lớn tiếng gọi: "Khải Văn là mọi người đã tới rồi đúng không? Ta tìm thấy Mộng tiên tử rồi!"

Vô số những âm thanh kinh ngạc từ phía xa vọng tới, rất nhiều bóng người nhanh chóng tiến về phía này, đương nhiên kẻ đến đây sớm nhất chính là vị long ki sĩ sắp hạ xuống

Lúc mọi người tới nơi phát hiện ra vết máu thấm đầy vạt áo trước ngực Mộng Khả Nhi, vẻ mặt nàng ta vô cùng nhợt nhạt, yếu ớt gục trước ngực Thần nam

Anh chàng tóc vàng Khải Văn vui mừng nói: "Thần huynh, không ngờ huynh cũng tới rồi, thật may quá, cuối cùng đã tìm được Mộng tiên tử rồi"

Thần nam không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, lúc Mộng Khả Nhi đại chiến với ngũ giai tuyệt thế cao thủ Lăng Tử Hư đã bị trọng thương, vẫn chưa trở về

Thần Phong học viện, điều này khiến cho những người biết được chuyện đều vô cùng lo lắng, đương nhiên bọn họ thấy tính hình không ổn, nên đã tìm kiếm nàng ta suốt đêm

Chàng ta thuận theo lời của Khải Văn nói: "Ta và Mộng tiên tử từng cùng chung sống chết xông vào vùng đất chết, cũng có thể coi là cùng chung hoạn nạn, lần này sau khi ngăn cản giết chết đoàn người của Lăng Vân nàng ấy vẫn không trở về, thật là khiến cho người ta không thể nào yên tâm được, lúc trời tối ta bèn bắt đầu đi tìm nàng ấy, ông trời đã cho ta phát hiện ra nàng ấy ở nơi này"

"Thật là ông trời có mắt"

"Mộng Tiên tử thổ nhiều máu thể kia, nhất định đã bị trọng thương rồi"

"áo đã bị máu nhuộm đỏ rồi"

"Mộng tiên tử thật khiến cho người ta phải bái phục, đã có thể chống lại được đòn tấn công mạnh như thể của ngũ giai cao thủ"

Những học sinh của Thần phong học viện đều tới bên hỏi thăm Mộng Khả Nhi, và ca ngợi nàng ta anh dũng, gan dạ, trong lúc nguy hiểm một mình chống lại một đòn tấn công mãnh liệt của lăng tử hư

Mộng Khả Nhi gượng cười, nàng ta mặc dù hận Thần Nam thấu xương, nhưng không thể không phối hợp với chàng ta nói dối, nhìn mọi người bàn luận nàng ta mất máu quá nhiều, Mộng Khả Nhi nhìn xuống vết máu trên vạt áo trước ngực của mình, vết máu đó mau mà không quá thú hút sự chú ý của mọi người

Thần Nam ôm lấy nàng ta bước về phía phi long, Mộng Khả Nhi mặc dù hàng trăm lần không tình nguyện, nhưng căn bản nàng ta không còn sự lựa chọn nào nữa, những người đến đây đều không có con gái, Thần nam đương nhiên không nhường lại phận việc này

Mộng Khả Nhi trong lòng giận dữ bốc lửa, nhưng vẫn không thể nào bộc lộ ra ngoài được, hai cánh tay rắn chắc của Thần Nam ôm chặt lấy đùi và phần eo mềm

mại của nàng ta, áp chặt người vào phần ngực của nàng ta, tư thế vô cùng thân mật, ngọt ngào. Mộng Khả Nhi cảm thấy người không thoải mái, giống như có hàng nghìn hàng vạn con côn trùng đang bò trên người, nàng ta mặc dù cảm hận có thể lập tức giết chết Thần Nam nhưng lại chỉ có thể nhủ thầm trong lòng một chữ 'nhẫn'.

Mấy con phi long đồng thời lao lên trên bầu trời, bay về phía thành tội ác. Lúc đám đông đi thật xa, tử kim thần long mới bay lên từ trong rừng, nó bay theo sau đám đông, nói một mình: "con mẹ mìn này sao mà may mắn thế chứ, cuối cùng lại được cứu, wào...tuy nhiên ả ta tức sắp phát điên rồi."

Ha ha ha ha...ừ, bốn long sau khi trở về cũng phải lập tức tìm tới cái kho thuốc đó, hồi phục lại long nguyên đã bị tổn hại, nếu không thì tổn thất đêm nay đã quá nhiều rồi..."

Đêm nay nhiều học sinh của thần phong học viện đã không ngủ, bởi vì trong lúc trời tối, mười mấy thanh niên cao thủ trong đoàn người truy sát Lăng Tử Hư đã kêu gọi mọi người đi tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không thấy Mộng Khả Nhi trở về.

Mộng Khả Nhi trở về Thần phong học viện cùng với Thần Nam và Khải Văn, lập tức gây nên xôn xao, những người đi ra ngoài tìm kiếm nàng ta nhận được tin lập tức trở về, tiên tử của Đạm đài thánh địa được mọi người tôn kính cuối cùng đã bình an trở về, khiến cho nhiều người thở phào nhẹ nhõm, mặc dù đã là nửa đêm, nhưng vẫn có hàng trăm người tới tận nơi để hỏi thăm Mộng Khả Nhi, có thể thấy rằng danh tiếng thánh khiết tiên tử của Mộng Khả Nhi vô cùng lớn.

Tuyệt thế mỹ nữ Đông phương phượng hoàng nhìn thấy Thầy nam tình tứ ôm lấy Mộng Khả Nhi, lập tức trợn mắt lên nhìn chàng, và nhanh chóng bước tới giành ôm lấy Mộng Khả Nhi vào trong lòng, giống như phòng bị một kẻ háo sắc, ác ôn.

Về mặt Mộng Khả Nhi lộ ra nụ cười cảm kích, cả đường đi nàng ta bị Thần Nam ôm chặt trong lòng, khiến nàng ta như muốn phát điên, ba giờ cuối cùng cũng đã thoát được bàn tay ma đó.

Thần nam dùng đôi mắt chứa chan tình cảm nhìn theo Mộng Khả Nhi, nói bằng giọng chân thành: "Mộng tiên tử hãy điều dưỡng cơ thể thật tốt, đặc biệt là điều trị

ngoại thương, nàng có thể xin một số loại thuốc quý để điều trị vết thương từ hiệu trưởng của thần phong học viện, để tránh để lại sẹo nhé!" nói xong đưa mắt nhìn về phía phần ngực của nàng ta

Đám đông học sinh của Thần Phong học viện mặc dù cảm thấy lời nói của chàng ta có điều gì kì quái, nhưng cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, tuy nhiên những người trong cuộc thì không giống, Mộng Khả Nhi tức giận nổi phẫn, nàng ta nghiêng rặng kèn kẹt, suýt nữa thì bật lộ ra ngoài, vết thương ở phần ngực chính là nỗi nhục nhã lớn nhất trong đời nàng ta, bây giờ lại bị kẻ thù nhắc tới trước mặt mọi người, nàng ta thật sự tức muốn phát điên

Mộng Khả Nhi cảm thấy được người Mộng Khả Nhi gồng lên, nàng ta có chút kinh ngạc, cảm thấy giữa Thần Nam và Mộng Khả Nhi dường như có điều gì đó không bình thường, Long vũ ở phía ngoài dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, nàng ta nhìn Thần Nam. Khóe miệng lộ ra nụ cười gượng gạo, tiểu công chúa chuyên gây rắc rối hết nhìn Thần nam lại nhìn Mộng Khả Nhi mắt đảo không ngừng

Thần Nam giật mình, trực giác của con gái đúng là đáng sợ, lại có thể nhạy cảm tới mức đó, chàng ta tìm lí do, cáo từ rồi rời đi

Sóng gió trong đêm nay cứ thế dần dần lắng xuống....

Sáng ngày hôm sau, Thần Nam vẫn chưa tỉnh dậy, Tiểu Thần hi đã bóp chặt mũi chàng, không cho chàng thở, khiến chàng mở hai mắt ra

"Ca ca lười biếng mau dậy đi"

Thần nam gượng dậy, ra khỏi giường mặc quần áo

"ca ca, thanh tiểu kiếm này thật là sắc đó!" Tiểu Thần Hi đang cầm một thanh đoản kiếm dáng dấp cổ xưa, cán kiếm có khắc những hoa văn thời cổ đại, lưỡi kiếm sáng loáng, có ánh sáng giống như nước đang lóe lên, cô bé không cần thận để thanh đoản kiếm lướt vào góc bàn, lập tức một mảnh rơi ra, vết cắt nhẵn nhụi bằng phẳng

Thần nam vừa nhìn thì ra đó là chiến lợi phẩm của trận chiến hôm qua, trong lúc bắt sống Mộng Khả Nhi Thần Nam đã thuận tay giặt thanh đoản kiếm của nàng ta lên người mình, lúc trở về vẫn chưa trả lại nàng ta

Thanh kiếm mà truyền nhân kiệt xuất nhất của đạm đài cổ thánh địa sử dụng đương nhiên không phải là tầm thường, phát ra linh khí từ trên mình thanh kiếm, có thể thấy rằng đó là một thứ binh khí thần

Thần Nam nhận lấy kiếm từ tay tiểu Thần Hi, cận thận quan sát, phát hiện ra đó đúng là một thanh bảo đao, lưỡi kiếm phát ra ánh sáng lấp lánh, thỉnh thoảng lại ánh lên ánh sáng ngũ sắc, chuôi kiếm có khắc dòng chữ cổ nhỏ: 'triều lộ'

'có lẽ ngoài các loại vật báu như cung hậu nghệ, đại long đao ra, thanh kiếm này cũng được coi là thần binh cấp cao, ừm, nhưng binh đao quý báu đẳng cấp khô bảo đó chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, có thể thấy rằng thanh triều lộ này cũng có thể coi là danh kiếm của đại lục

Thần nam nói lỏng tay, triều lộ rơi xuống, 'xuy' một tiếng cắm ngập vào nền gạch cho tới khi tới chuôi kiếm

"oa, thật là sắc!" Tiểu Thần hi kêu lên kinh ngạc

Thần Nam cười nói: "Thích không, ca ca tặng cho muội"

"Thích" Tiểu thần hi vui mừng nhận lấy, sau đó chạy ra sân bắt đầu múa kiếm

Bóng dáng nhỏ bé uốn lượn như chim nhạn, mềm mại như rồng bay, giống như đám mây nhẹ nhàng như gió thổi.nhìn từ xa giống như ánh sáng hoàng hôn của mặt trời

Từ sau khi Tiểu Thần Hi tu luyện cùng với ba đại tuyệt thế cao thủ, mỗi buổi sáng đều kiên trì múa kiếm, trên thực tế cô bé đã làm xong bài luyện tập buổi sáng rồi, sau đó mới gọi Thần nam dậy

Thần nam nét mặt vô cùng vui mừng, sau khi nhìn tiểu thần hi ngừng lại, bước tới giúp cô bé lau mồ hôi, nói: "Thần Hi tại sao lại muốn tu luyện vậy?"

Tiểu Thần Hi đáng yêu nói: "Bởi vì muội lo ca ca sẽ lại gặp phải phiền phức như cách đây không lâu, Thần Hi cần phải học thật tốt để sau này có thể giúp ca ca."

Thần nam cảm động, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, yêu thương vuốt nhẹ mái tóc dài mềm mại của cô bé

Buổi sáng ngày hôm nay, Thần Phong học viện trấn động xôn xao

Sáng sớm người quản lí kho thuốc của học viện đột nhiên phát hiện ra cánh cửa lớn của kho thuốc có một lỗ hổng lớn, anh ta vội vàng nhanh chóng lao vào trong, kết quả vừa đặt chân vào bên trong đã bị ngã xuống đất, đồng thời một tiếng kêu phần nộ phát ra từ dưới đất: "vào...long đại gia nhà người đau chết mất, dám giẫm lên bụng bốn long!"

Người quản lí bò lên quay đầu nhìn, sợ hãi tới mức lại bò ra trên mặt đất, một chỉ thấy một con quái vật bụng no căng đang nằm ngửa lên ở cửa ra vào, bụng của quái vật to như một chiếc thùng nước, nhưng các bộ phận khác thì chỉ nhỏ bằng cánh tay

Con quái vật nằm trên mặt đất đương nhiên là tử kim thần long, nó ăn trộm ở đây suốt một đêm, phạm là những linh sâm, tiên chi mà nó nhìn thấy đều bị nó ăn sạch, bụng nó sắp vỡ ra, lần này kho thuốc của Thần phong học viện tổn thất nghiêm trọng rồi, tất cả những linh dược cao cấp ở đây dường như đều đã bị tử kim thần long ăn sạch sẽ rồi

Nếu như dạ dày của nó đủ lớn có lẽ nó đã ăn sạch sẽ nơi này rồi

Tuy nhiên tử kim thần long tham ăn cũng dần ăn quá no, linh khí trong người sôi sục, lục phủ ngũ tạng như muốn nổ tung, nó rên rỉ ở đây từ nửa đêm, không thể nào có thể nhúc nhích được

Kho thuốc không từng bao giờ có linh thú tới ăn trộm thế này, nhưng lần này con quái vật này cũng thật đặc biệt, lại có thể mở mồm nói chuyện, người quản lí sợ tới run lên cầm cập, cuối cùng run rẩy bò dậy, sau đó kêu lớn. chạy như bay ra

ngoài

Tử kim thần long kêu lên một tiếng thảm thiết, người quản lí lại giậm lên bụng nó, nó giậm dữ suốt nửa ngất đi

"vào..tên tiểu bối đáng chết, dám giậm lên bụng ta, đáng chết, đừng để ta bắt được người"

"a...quái vật....cứu mạng..." Người quản lí sợ hãi lao vụt đi

Hiệu trưởng của thần phong học viên sau khi biết được tin, yêu quái xông vào kho thuốc, ăn trộm một lượng lớn linh dược. lúc ông ta chạy tới nơi, vài lão già vẫn đứng ở ngoài để bảo vệ kho thuốc vẫn đang há hốc mồm nhìn tử kim thần long. Sau khi hiệu trưởng nhìn thấy bộ dạng của tử kim thần long cũng kinh ngạc há hốc mồm giống như mấy ông già kia.

Thân có lân giáp, đầu có hai sừng, phần bụng có bốn chân, điều này rõ ràng đã nói rõ lên rằng đây chính là đông phương thần long trong truyền thuyết! mấy ông già vốn dĩ sát khí đằng đằng, nhưng bây giờ lại do dự không quyết định được, tên trộm này lại là thần thú trong truyền thuyết

Có lẽ cũng chỉ có thần thú trong truyền thuyết mới có thể nhẹ nhàng vượt qua được những lão già công lực tuyệt thế này để trốn trong kho thuốc

"Nhìn cái gì mà nhìn, chưa nhìn thấy một anh rồng đẹp trai như thế này sao?" tử kim thần long bộ dạng lưu manh, khi nhìn thấy mấy ông già này vẫn mang cái bộ dạng lưu manh như thế, rõ ràng không có mấy ông già trước mắt ra gì

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, đây...là thần long sao? Sao lại còn đồ đến như vậy?

Hiệu trưởng cẩn thận bước qua người nó, vào trong kho thuốc kĩ lưỡng quan sát tình hình tổn thất, không nhìn thì không biết, đã nhìn rồi thì trong lòng giật thoát, tất cả những loại thuốc tốt nhất của gian phòng thứ nhất đã đều biến mất

Hiệu trưởng giọng run run gọi người quản lí, để ông ta vào trong kiểm tra tình

hình cụ thể

"tử kim sâm ba ngàn năm có còn không?"

"Không còn nữa rồi"

Hiệu trưởng xót xa suýt nữa bật khóc, tử kim sâm quý giá là vật báu vô giá, công năng có thể cải tử hoàn sinh

"cửu diệp linh chi còn không?"

"còn một chiếc"

Hiệu trưởng như muốn rụng tim, nắm chặt hai nắm đấm

"Hỏa vân quả thì sao?"

Chỉ còn lại một cái hột"

Hiệu trưởng giận dữ toàn thân run rẩy

"tử tinh huyết lê sao rồi?"

"đến hạt cũng không còn"

Hiệu trưởng hai mắt đỏ ngầu

"Thế còn cửu phẩm tiên liên thì sao?"

"hộp để đựng tiên liên cũng bị cắn mất một góc"

"hả..." hiệu trưởng cuối cùng cũng không thể nào kìm chế được nữa kêu lên, hai mắt ông ta đỏ ngầu thét lên: "thiên tự các còn lại những vật báu gì nữa?"

"Điều không còn gì, đến những chiếc hộp dùng để bảo quản những thánh quả đó cũng bị ăn hết một nửa."

Hiệu trưởng đã thật sự phát điên lên

Ps: Không tóm được Mộng Khả Nhi, các anh em chắc rất tiếc nuối, nhưng với tâm tình của nhân vật chính mà nói thì cũng không được quá đáng, anh ta bây giờ vẫn chưa rơi vào bóng tối, tuy nhiên, sau này...mọi người sẽ hiểu!

Chương 15: Thiêu Hấn

Hiệu trưởng đích thân chạy vào xem, nhìn khắp một lượt các loại thuốc tốt nhất của thiên tự các, không hề để lại chút ít nào, co dù là những gian phòng của loại linh dược bình thường nhất cũng đều đã mất đi không ít

Ông ta vội vã giận dữ mở cánh cửa đá của mật thất, mở cửa thiên tự các bí mật, vẫn may mật thất không bị tổn hại gì, tuy nhiên cho dù là như thế đi chăng nữa, thì hiệu trưởng cũng giận dữ phát điên lên rồi

"á...Thần long! Kẻ trộm lại là một con thần long!" hiệu trưởng nhanh chóng lao ra ngoài, một tay cầm lấy Thần long với cái bụng khệ nệ, giận dữ nói: "Người là thần thú, tại sao là có thể làm ra những chuyện như thế này cơ chứ?"

Tử kim thần long bị lắc mạnh, bụng nó rung lên liên tục, nó cảm thấy vô cùng khó chịu, há mồm kêu ầm ỹ: "wào...lão già kia, mau bỏ long đại gia ra, chẳng qua chỉ là ăn của các người có chút thảo dược thôi mà, sau này bốn long sẽ lúc nhàn rồi sẽ đi hái về cho các người"

"những thú thuốc đó hàng trăm năm mới tìm được một quả, người làm sao trả lại đây?" hiệu trưởng giận dữ vô cùng, vừa hét lớn vừa lắc mạnh tử kim thần long

Tử kim thần long bị lắc tới hoa mày chóng mặt, đầu óc quay cuồng, cuối cùng nó kêu lớn: "wào...long đại gia thích ăn những loại thảo dược đó, bây giờ tất cả đã vào bụng ta rồi, người có thể làm gì bốn long được?"

Hiệu trưởng nhìn bộ dạng lưu manh của nó, tức tới nổi râu rung lên, sự tôn trọng thần long ở trong lòng cuối cùng cũng đã hoàn toàn biến mất, Ông ta nghiêng răng nói: "Tên ác long nhà người thật quá đáng ghét, hôm nay ta phải đưa người đi luyện đan, người ăn bao nhiêu linh dược như thế, lại thêm huyết mạch thần long của người nữa, nhất định sẽ luyện được một viên tiên đan"

Hiệu trưởng quả thật đã giận dữ không thể nào chịu đựng nổi nữa, ông ta kéo từ kim thần long bụng nệ khệ nhanh chóng tới phòng luyện đan của học viện

Từ kim thần long không ngừng giãy giụa, khẩu khí đã mềm mại hơn, nói: "Lão già có chuyện gì thì thương lượng chút đã, hà tất phải nóng giận như thế, sau này ta đền cho người không được hay sao?"

"Người có thể đền được không? Hôm nay nhất định sẽ luyện người thành đan hoàn"

"vào...to gan, bốn long vốn là thần thú, người dám làm hại ta sao, không sợ bị trời trừng phạt sao?"

"hừm. thần thú cũng có phân thiện ác, người lại là một tên ác long!" hiệu trưởng túm lấy từ kim thần long bước vào trong phòng luyện đan, mệnh lệnh cho người người luyện đan ở đó, luyện nó. Mấy vị thầy luyện đan sau khi nhìn thấy thần long trong truyền thuyết, ngạc nhiên đến nỗi cảm muốn rơi ra, bọn họ không thể nói lên được lời nào

Thật ra hiệu trưởng chỉ là nhất thời giận dữ, ông ta đâu có biết phương pháp luyện thần thú thành đan được, cho dù là những bậc thầy luyện đan già cội nhất của Thân phong học viện cũng không có kiến thức về mặt này

Từ kim thần long nhìn thấy mấy thầy luyện đan nhìn mình với con mắt kinh ngạc thì vô cùng đắc ý, lại bắt đầu kiêu căng ngạo mạn, hiệu trưởng giận dữ vô cùng, ném nó vào trong hỏa lò thật

"vào...lão già người thật độc ác!" từ kim thần long kêu gào âm ỹ, muốn thoát ra khỏi hỏa lò, tuy nhiên cái bụng nặc nê của nó, khiến cho nó không thể làm được gì cả. hơn nữa, linh khí trong người lại hỗn loạn, bay cũng không thể nào bay được, từ kim thần long trong hỏa lò nóng bừng vội vàng nhảy căng lên, nó sợ hãi, nhưng chỉ có thể giãy giụa, chẳng có cách nào cả

Từ kim thần long lờng lộn trong nồi luyện đan, khiến cho chiếc nồi thép dùng để luyện đan vang lên âm âm, nhưng lúc này linh khí trong người nó nó rối loạn,

không có thần thông gì, căn bản có thể rời khỏi chiếc nồi luyện đan

Hiệu trưởng đích thân quạt bếp, thổi lửa, lão già gian trá hôm nay thật sự đã giận dữ, trong kho thuốc nếu như không còn cả thiên tự các bị mất cũng không còn nữa thì e rằng tất cả những thứ thiên tài địa bảo của thần phong học viện sẽ chẳng còn lại cái gì

"wào...lão già đáng chết kia...ta phục rồi...wào"

Lửa trong lò luyện đan càng ngày càng lớn, tử kim thần long kêu lên liên hồi, nhảy lên từng từng như cá nằm trên bãi cát

Hiệu trưởng mặc dù không ngừng thổi lửa lớn lên, nhưng trong lòng ông ta thì vẫn đang suy nghĩ, loại thần thú này có những chỗ phi phạm, tử kim thần long cho dù đáng ghét tuy nhiên giết đi thì cũng có điều đáng tiếc, lửa trong lò càng ngày càng lớn, hiệu trưởng kinh ngạc phát hiện ra rằng, tử kim thần long mặc dù kêu gào không ngớt, nhưng tiếng kêu vẫn không hề yếu đi, vẫn vô cùng khỏe mạnh

Cuối cùng, hiệu trưởng đã phát hiện ra tử kim thần long mặc dù kêu gào loạn lên nhưng lửa trong lò luyện đan căn bản không thể làm bị thương tới nguyên khí của nó, mà chỉ có thể làm cho nó cảm thấy đau đớn mà thôi

Khi Thần Nam biết được tin vội đến đây, tử kim thần long đang ngoặc miệng chửi bới, những lời lẽ thô tục thật khó lọt tai, lời lẽ của nó thì đến mấy bà ở via hè cũng không thể nào có thể sánh được, hiệu trưởng tức giận râu rung lên, cố gắng quạt lửa, làm cho lửa càng lớn thêm

Thần nam giật mình, tử kim thần long đúng là một kẻ lưu manh, còn hiệu trưởng cũng thật là độc ác, chàng lớn tiếng nói: "Hiệu trưởng đại nhân mau dừng tay lại, tôi có lời muốn nói"

Tử kim thần long nghe thấy tiếng của Thần Nam lập tức vui mừng, lửa trong lò luyện đan mặc dù không thể làm tổn hại gì tới nó nhưng da thịt thì không thể nào tránh được đau đớn, nó kêu lên: "Tiểu tử mau bảo lão già này tránh ra cho ta, thả ta ra ngay."

Trải qua nửa canh giờ cầu khẩn, hiệu trưởng cuối cùng cũng đã tha cho tử kim thần long ra, ông ta nghĩ ngợi, nhìn chăm chăm tử kim thần long nói: "Con ác long này chính là kẻ đã giúp người đêm đó giết Lăng Vân, đại náo thành tội ác sao?"

Thần Nam kinh ngạc nói: "Tôi nghe không hiểu hiệu trưởng đang nói gì?"

Hiệu trưởng nói một cách sâu xa: "Thành tội ác không hề đơn giản như người nghĩ đâu, nơi này kì nhân vô số, người cho rằng cho rằng chuyện gì cũng có thể làm cẩn thận không để lộ ra ngoài sao? Hì, lúc nào đó chúng ta nói chuyện một lát, ta đang muốn tìm cơ hội để nói chuyện với người về những chuyện xảy ra trong thành tội ác những ngày qua. Đương nhiên người nhất định phải nói thật chi tiết tỉ mỉ những chuyện của thành tội ác cho ta biết"

Có thể thấy rằng hiệu trưởng đã phát giác ra điều gì đó, đồng thời sự xuất hiện của tử kim thần long khiến cho ông ta vô cùng kinh ngạc, Thần Nam biết ông ta có ý trong lời nói, tuy nhiên chàng cũng không có việc gì không quang minh chính đại cần phải lo lắng

Lúc này tử kim thần long lóp ngóp bò ra, rướn cái bụng to kềnh, nhảy tưng tưng trên mặt đất, kêu gào ầm ỹ, chửi rủa không ngớt

Hiệu trưởng mặc dù vô cùng giận dữ nhưng cũng không muốn giết một con thần long trong truyền thuyết, dù sao thì đó cũng là vậy sùng bái của người phương đông, có nhiều thứ cần kiêng kỵ, cuối cùng ông ta nghiêng rằng liếc nhìn tử kim thần long rồi quay người bước đi

Thần Nam nhìn thấy bụng anh chàng này to như cái thùng nước, huyền vũ giáp giống với màu vảy của nó cũng to lên theo, chàng ta lập tức hai mắt phát quang, nhìn chăm chăm tử kim thần long

Chàng thử kéo huyền vũ giáp ra, kết quả khiến cho tử kim thần long kêu ầm ỹ giống như lợn bị chọc tiết: "vào tên tiểu tử đáng chết này, muốn đục nước bắt cả hủ, mau dừng tay, bụng của bốn long sắp vỡ rồi"Cuối cùng chàng đành buông tay ra

Khi thần nam kéo tử kim thần long về khu rừng trúc, tiểu thần hi buồn cười

không ngớt, tử kim thần long buồn bã vô cùng, tuy nhiên lần này gặp họa, nhưng những điều tốt đẹp mà nó có được thì thật khó mà tưởng tượng hết, nó ăn một lượng lớn các linh dược tốt nhất, kinh khí trong người dồi dào, như muốn thoát ra khỏi người thần long của

Trở về không được bao lâu, tử kim thần long dự cảm mình có thể sẽ ngủ say, nó yêu cầu Thần Nam chuẩn bị cho nó một phòng trống, sau đó nằm cuộn tròn trong đó, ngủ ngon lành

Thần nam biết, anh chàng này lần này đã được lợi không nhỏ, lúc này cơ thể nó tràn đầy linh khí, cần phải hoàn toàn tiêu hóa hấp thụ, mặc dù không giống như long bảo bảo ở côi niết bàn phải mất nhiều thời gian như, nhưng trong thời gian ngắn nó cũng không thể nào có thể tỉnh lại được

"cơ thể và linh hồn của Linh thú, thần thú đúng là khiến cho người ta phải ngưỡng mộ, sau khi ăn tiên quả có thể trực tiếp hấp thụ linh khí hóa thành nguyên khí cho bản thân, đối lại là con người e rằng khó có thể đồng hóa được lượng linh khí lớn như thế? Thần Nam có chút cảm thán

Chàng biết được rằng tử kim thần long một khi tỉnh lại, long nguyên nhất định sẽ vô cùng nhiều, võ công cũng bước vào một giai đoạn mới, tới lúc đó, hình dáng của nó có lẽ cũng lớn lên nhiều, nghĩ đến việc nếu như có một tử kim thần long to lớn làm tọa kỵ, mặt Thần Nam nở nụ cười, có đông phương thần long làm tọa kỵ, đó đúng là một việc thật hoành tráng

Mộng Khả Nhi suốt ba ngày liền không bước ra khỏi phòng, nàng ta ở trong phòng yên tĩnh, tĩnh tâm điều trị vết thương, khống chế sức mạnh phong ấn trong người, lần này nàng ta bị thương rất nặng, thứ nhất là đã vội vàng mở phong ấn, chống lại một trường của ngũ giai tuyệt thế cao thủ, không chỉ bị phong ấn phản lại mà còn bị đối phương đánh trọng thương

Sau đó truy sát Thần nam, nàng ta lại cố khống chế vết thương, giăng bẫy, và lại một lần nữa mở phong ấn, cố chịu sự phản lại của sức mạnh của phong ấn, đại chiến với Thần nam

Trong quá trình truy sát thần nam, do có hàng loạt những chuyện đột ngột xảy ra, nàng ta không những không tiêu diệt được đối phương mà bản thân còn liên tiếp bị thương, và liên tiếp bị chịu sỉ nhục, giận dữ, vết thương nặng lại tiếp tục xấu đi. Trong ba ngày này, Mộng Khả Nhi vận công không ngừng, ánh sáng ngũ sắc bao quanh người nàng ta chiếu sáng cả căn phòng, khiến cho cả khu nhà bao phủ đầy không khí thần thánh

Ba ngày sau Mộng Khả Nhi mở đôi mắt ra, lúc này cơ thể đang bị thương của nàng chưa hoàn toàn hồi phục, võ công mới chỉ phục hồi được một nửa mà thôi, nàng ta cảm hận nghiến răng, đêm của ba ngày trước đã đem lại cho nàng ta bao điều tủi nhục, đường đường là tiên tử thành khiết của đạm đài cổ thánh địa lại bị một kẻ tầm thường trêu chọc, nàng ta thật sự như muốn phát điên

"Thần Nam chuyện của ta và ngươi vẫn chưa xong đâu!" Mộng Khả Nhi hai mắt phát ra hai đạo thần quang, căn phòng giống như có một tia chớp lóe qua. Tối tận lúc này, nàng ta mới phát hiện ra phi kiếm trên người mình đã biến mất, nàng ta nghĩ chắc là Thần Nam đã cướp mất, nàng ta nắm chặt bàn tay, các ngón tay đều trở thành trắng bệch

Mộng Khả Nhi với thân phận không tầm thường, từ sau khi trở về từ vùng đất chết, danh tiếng của nàng ta đã lên tới đỉnh điểm, trong con mắt của người đời dường như đã trở thành hóa thân của tiên tử thánh khiết, rất nhiều người tôn sùng, kính trọng nàng ta, nàng ta vừa mới xuất quan không lâu, rất nhiều học sinh của thần phong học viện để tới thăm hỏi

Tuy nhiên may mà nàng ta sống ở khu nhà tiếp đón khách quý của Thần Phong học viện, những người bình thường căn bản không thể nào có thể đặt chân vào, tránh bị người khác làm phiền. nhưng những người bình thường không được đặt chân tới nơi đây nhưng không phải không có ai có thể tiếp cận được nơi này. Lãnh Phong, Đông Phương Phương hoàng đều lần lượt tới thăm nàng ta

Thần Nam là một người bạn đã 'cùng chung sống chết' với nàng đương nhiên cũng không thể thất lễ được, chàng nghe nói Mộng Khả Nhi đã xuất quan liền tới khu nhà của khách quý

Thần Nam trong đêm của ba ngày trước cũng đã bị trọng thương, nhưng vẫn còn nhẹ hơn Mộng Khả Nhi rất nhiều, trải qua ba ngày nghỉ ngơi, chàng căn bản đã hồi phục lại như ban đầu

Khi Mộng Khả Nhi nhìn thấy Thần nam mặt mày rạng rỡ xuất hiện trước mặt nàng ta, hai mắt nàng ta như muốn bốc lửa, thấp thoáng nhìn thấy đốm lửa nhảy nhót trong mắt nàng ta

Lúc này đám người Đông Phương Phượng Hoàng cũng vừa rời đi, trong phòng chỉ còn lại mấy người thanh niên mà Thần Nam không quen, chàng cười nói: "Mộng tiên tử đã khỏe nhiều chưa?"

Mộng Khả Nhi nghe thấy câu nói này, toàn thân run lên giận dữ, cảm thấy hai mắt Thần Nam đang nhìn vào chỗ không nên nhìn, máu nàng ta lại sôi lên, giận dữ đùng đùng, chân khí cuộn cuộn, suýt nữa thì bộc lộ ra ngoài, ra tay với chàng ta

"Không cần phải lo lắng, đã không còn nguy hiểm gì nữa rồi!" Mộng Khả Nhi khống chế tình cảm của mình, nhẹ nhàng trả lời

"ừm, thế thì tốt, một số thuốc tốt để trị ngoại thương ta mang tới, xem ra cũng có công dụng" Thần Nam cười khoa trương, hai người hai mắt đều nhú lại

Mộng Khả Nhi mặt hơi đỏ, nếu như không có ma người thanh niên ở trong phòng thì nàng ta chắc rằng đã phát điên lên rồi

Một lát sau, mấy người thanh niên trong phòng đứng dậy cáo từ ra về, Thần Nam nhìn thấy thế cũng đứng dậy, bây giờ chàng không muốn ở lại một mình cùng Mộng Khả Nhi

"Thần huynh khoan đã, ta có chuyện muốn nói với huynh" Mộng Khả Nhi kiềm chế không rút kiếm ra, vẻ mặt ôn hòa, lên tiếng giữ Thần nam lại

ở trước mặt những học sinh của Thần phong học viện Thần Nam không muốn cứ thế bước đi không quan tâm, đành dừng lại

Mộng Khả Nhi nhìn thấy những người thanh niên đó đã đi khuất, vẻ mặt lập tức

lạnh lùng, giống như băng tuyết hàng vạn năm không tan, lúc này trên người nàng ta tuôn trào sát khí, dòng khí lạnh lẽo tràn ngập khắp khu nhà, cả không gian n hư mùa đông lạnh giá

Nàng ta lạnh lùng nhìn Thần Nam, có biết bao điều chưa nói, rất lâu sau nàng ta mới nói: "Trả lại triều lộ cho ta.."

"triều lộ là cái gì? Thủ trạc, phượng sai, hai là..."

Ta không muốn nói nhiều với người, lập tức trả lại triều lộ cho ta" Mộng Khả Nhi giọng nói vô cùng lạnh lùng, nếu như không phải lúc này cơ thể nàng ta chưa hồi phục lại, và đang ở trong thần phong học viện thì có lẽ nàng ta đã dùng ngọc liên đài, giao đấu với Thần Nam rồi

Thần nam dường như không quan tâm tới vẻ lạnh lùng của Mộng Khả Nhi, chàng ta nói: "hử, triều hà rốt cuộc là thứ gì? Xem ra là một thứ đồ hay ho. ừm. ta quyết định rồi, nếu như ta có nhặt được...nhất định sẽ giữ lại, tuyệt đối không trả lại cho cô"

"Người..."Mộng Khả Nhi tức run người, cuối cùng lấy tay chỉ vào Thần Nam nói: "Hừm, nhưng không lâu nữa xem người còn có thể cười được hay không."

Thần Nam cười ha ha nói: "Mộng tiên tử nàng hãy dưỡng thương thật tốt đi, không cần phải quá phí tâm lực, nếu không ta mời nàng đi dạo được không? Nghe nói dòng sông bao quanh thành gần đây phong cảnh rất đẹp.."

"Người..."Mộng Khả Nhi vẻ mặt tím tái, nàng ta từ trước tới giờ chưa bao giờ xấu hổ giận dữ như ngày hôm nay, chuyện xảy ra trong đêm hôm đó là sự sỉ nhục lớn nhất đối với nàng, bây giờ Thần Nam lại nhắc lại lần nữa, động chạm tới nỗi đau đớn trong lòng nàng ta, điều này đối với một tiên tử thánh địa như nàng mà nói là một sự sỉ nhục vô cùng lớn.

Chương 16: Chiến Hồn Hồi Quy

Cuối cùng, Thần Nam cười lớn rời đi, còn Mộng Khả Nhi thì vẫn đứng ở chỗ cũ rất lâu sau mới bước về phòng, nhìn từ xa, căn phòng của nàng ta ánh sáng ngũ sắc chói lòa, cả căn phong như đang rung động

Suốt mấy ngày liền, Thần Nam không nghiên cứu võ học mà dẫn Tiểu Thần Hi đi chơi, cuộc sống thật là tiêu dao vui vẻ, thật chất trong lòng chàng đã có một số dự định, chuẩn bị không lâu sau sẽ rời khỏi thành tội ác, định đi các nơi trên đại lục để tu luyện, tăng cao võ công của bản thân, và tìm kiếm vết tích của Thần Ma

Chỉ có điều trong lòng chàng còn có chút không yên tâm chính là Tiểu Thần hi, để một mình cô bé ở lại thành tội ác, trong lòng chàng có chút không nỡ, không yên, trên thực tế cũng có chút không thuận tiên, chàng bây giờ có thể nói là người nổi tiếng trong giới thanh niên tu luyện, nhất định sẽ có nhiều người ganh ghét, nếu như dọc đường đi xảy ra điều gì bất trắc thì chàng có hối cũng không kịp

Mấy ngày này, tử kim thần long thì vẫn đang ngủ say, tuy nhiên ngoại hình của nó đã xảy ra những thay đổi đáng kinh ngạc! Cái bụng to tướng do tích tụ quá nhiều linh khí đã dần dần xẹp xuống, thân hình đã to và dài hơn một chút, vẩy của tử kim thần long cũng lấp lánh phát sáng, một đạo ánh sáng phát ra từ trên vẩy, ánh sáng chuyển động giống như nước chảy

Một luồng khí màu tím mờ ảo từ trong miệng tử kim thần long không ngừng thoát ra, dần dần bao phủ cả người nó, ánh sáng và khí màu tím đan xen vào nhau khiến cho vẻ ngoài của tử kim thần long vô cùng thần bí

Trong vòng vài ngày, mấy chục con rồng trong long trường của Thần phong học viện ăn ngủ không yên, tử kim thần long trong khi ngủ đã luyện hóa linh khí trong người, khí tức vương giả của rồng không ngừng cuộn cuộn, khiến cho những con rồng tây phương đều cảm nhận thấy, đều sợ hãi thần thú, đám rồng trong long

trường đều vô cùng khiếp sợ

Một trong ba kẻ đứng đầu lăng gia là Lăng tử ngôn cuối cùng vẫn đem Lăng Tử Hư đang bị trọng thương rời đi, điều này khiến cho Thần nam cảm thấy nuối tiếc. Nếu như Lăng Tử Hư vẫn còn ở lại thêm một thời gian nữa, nhất định sẽ trở thành kẻ thù chung của Thành tội ác, tới lúc đó nhất định sẽ có nhiều cơ hội để loại bỏ kẻ địch lớn mạnh này

Mộng Khả Nhi trải qua vài ngày điều trị vết thương, cuối cùng đã hồi phục lại như ban đầu, nàng ta không chỉ một lần từng nhìn thấy Thần Nam tại thần phong học viện, ở trước mặt mọi người thì không bộc lộ ra ngoài, vẫn phải tỏ ra vẻ thân quen, điều này quả thật khiến cho tiên tử thánh địa này giận dữ vô cùng

Truyền nhân kiệt suất nhất của đạm đài cổ thánh địa, lần đầu tiên bị chịu thiệt thòi lớn như thế nói đó là sự sỉ nhục vô cùng lớn, nàng ta từng nghĩ tới hàng loạt cách để trừ bỏ Thần nam, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì không có cách nào có thể làm để quý không biết thần không hay, nếu như bị bại lộ, nàng ta sẽ phải đối diện với tình hình cực kì nguy hiểm

Hai ngày cứ thế trôi qua, Mộng Khả Nhi đã nhận được ba bức thư quann trọng, một bức tới từ Đạm đài thánh địa, nội dung trong thư khiến nàng cảm thấy có chút kinh ngạc, truyền nhân kiệt suất của Hỗn thiên đạo trong Thái cổ lục đại tà đạo đã xuất thế

Thái cổ lục đại tà đạo là tà đạo lục thánh địa, từ xưa truyền cho tới nay, là môn phái cổ xưa nhất thần bí nhất trong giới tu luyện, theo truyền thuyết thì thời kì hùng mạnh của lục đạo từ có lần thống nhất cả giới tu luyện, có thể thấy được sự hùng mạnh của Lục đạo

Hỗn thiên đạo chính là một trong lục đạo, võ học của phái này tinh thâm, thần bí khó đoán, mỗi đạo công pháp trong phái đều được gọi là tuyệt học ma đạo vô thượng, kì công tuyệt thể 'hỗn thiên hư không đạo' trong truyền thuyết chính là xuất phát từ phái này, đó là một trong số 'Thiên công bảo điển' của giới tu luyện, được gọi là loại võ công lợi hại nhất

Mỗi đời chưởng giáo của Hỗn thiên đạo đều là những đại ma vương đẳng cấp của giới tu luyện, đều có những tài năng thần kì phi phàm, mỗi đời truyền nhân kiệt suất nhất đều là một tiểu ma vương, trong thế hệ thanh niên không hề có địch thủ

Mộng Khả Nhi khẽ cau mày, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra vẻ lo lắng, hai mắt tinh nhanh nhìn chăm chăm vào bức thư trên tay không hề chớp mắt

"Tên Hỗn Thiên tiểu ma vương đã xuất thế rồi, e rằng đó sẽ là địch thủ mạnh nhất kể từ khi ta xuất đạo, vừa mới đánh bị thương Lăng Tử Hư, con trai hãn nhất định sẽ tiêu diệt đạo truyền nhân, chắc rằng không lâu sau sẽ xuất thế, tới lúc đó nhất định sẽ tìm tới bào thù cho cha"

Sự đấu tranh giữa chính đạo thánh địa và tà đạo thánh địa vẫn bắt đầu bằng sự so sánh giữa các đệ tử kiệt suất nhất, hai đại tà đạo thánh địa truyền nhân chính là những thanh niên cao thủ mạnh nhất của thế hệ thanh niên, nếu như liên kết lại thì Mộng Khả Nhi sẽ gặp khó khăn lớn

"Không biết truyền nhân của Tiểu Lâm Thi đã xuất thế hay chưa?" mộng khả nhi nghĩ tới một thánh địa khác, nàng ta bây giờ rất cần có viện thủ

Đột nhiên nàng ta lại nhớ tới Thần nam, rằng nàng ta lại nghiêng chặt, bây giờ nàng ta sắp phải đối mặt với tên hỗn thiên tiểu ma vương cao thủ hùng mạnh của tầng lớp thanh niên, e rằng chẳng thể tìm Thần Nam báo thù được, nếu như ép tên này và Hỗn Thiên tiểu ma vương đi cùng nhau, như thế nàng ta càng trở nên bị động

Khi bức thư thứ hai đến được tay Mộng Khả Nhi nàng ta mở thư ra xem, sau khi xem xong nội dung bức thư, lập tức kinh sợ, bức thư này lại chính là bức thư do đích thân Hỗn Thiên tiểu ma vương viết, chữ trên thư rõ ràng, chỉ có vài chữ: chúc mừng, tiên tử của đạm đài phái đã trở thành thánh nữ trong mắt người đời, nếu như có thể bắt người về phòng, đúng là một cảm giác thành công to lớn! ta xin thề nhất định sẽ thu phục người trở thành người đàn bà của ta

Dung nhan ngọc ngà của Mộng Khả Nhi tràn ngập vẻ lạnh lùng, nhưng đột nhiên nàng ta như nghĩ ra điều gì, từ cái đêm sau khi bị Thần Nam sỉ nhục, nàng ta

thường khó có thể bước vào được trạng thái không linh, trong lòng dường như không còn bình tĩnh như trước nữa, tình cảm dường như cũng rất dễ dao động, nếu như là ngày xưa, bất kể xảy ra chuyện gì, nàng để có thể duy trì được trạng thái ung dung, nhưng bây giờ nàng rất dễ giận dữ

"tất cả mọi chuyện trong thế gian đều như mây khói, ta tại sao cứ phải ngồi ngơ, bỏ đi nhưng suy nghĩ trong lòng, lấy tâm xuất thế, lấy trạng thái nhập thế, để đối diện với thế giới phù hoa" Mộng Khả Nhi dường như đã tỉnh ngộ, cuối cùng nàng ta bình tĩnh tự nói với mình: "Thần Nam suýt nữa người đã làm cho cảnh giới của ta tuột dốc, mặc kệ sự tồn tại của người, nhưng nhiều suy nghĩ phức tạp không có trong tâm thức"

Mộng Khả Nhi hoàn toàn khôi phục lại được cảnh giới như ban đầu, diễm nhiên xuất trần, bay bổng như tiên, toàn thân phát ra một luồng linh khí, nhưng không phải là bộ dạng tiên tử lạnh lùng mà ngược lại lại khiến cho người ta có cảm giác thân thiết, toàn thân phát ra khí tức thánh khiết, khiến người ta không thể không lại gần

Từ lúc Mộng Khả Nhi mở bức thư thứ ba, nàng ta không khỏi thay đổi thái độ, bức thư này là của đại công chúa Sở Nguyệt của Sở quốc, mời nàng ta tới đô thành sở quốc, để giúp đỡ

Trên bức thư đã kể rất chi tiết hàng loạt những chuyện kì lạ xảy ra trong những ngày gần đây trong hoàng cung. Năm ngày trước, vào đêm trăng tròn, trong hoàng cung sở quốc đột ngột xuất hiện một làn sóng dao động năng lượng, đáng sợ đến nỗi trong hoàng cung, cả hoàng cung như có cơn sóng lớn cuộn cuộn

Áp lực lớn khiến cho tất cả mọi người trong hoàng cung đều cảm thấy một sợ hãi vô cùng, người nào người nấy đều có cảm giác ngày tận thế đang tới gần, cảm giác sợ hãi vang vất trong lòng mọi người, giống như ác ma của địa ngục đã thức dậy, dường như sắp tới nhân gian

Tuy nhiên luồng dao động năng lượng đáng sợ này chỉ tồn tại trong một đêm rồi biến mất, vào ngày thứ hai trên bầu trời hoàng cung của Sở quốc xuất hiện hàng nghìn tia sáng rực rỡ, ánh trăng giống như nước chảy, từ khắp nơi dồn về, trên bầu

trời hoàng cung ánh sáng rực rỡ dày đặc, giống như tiên cảnh

Dị tượng của đất trời khiến cho vô số người đều cảm nhận được, rất nhiều người dân đã quỳ xuống để lễ bái nhận thấy đây là vận đại hưng của Sở quốc, là cái phúc mà ông trời ban tặng

Tất cả những người trong giới tu luyện ở đế đô thì không cho là như vậy bởi vì bọn họ cảm thấy luồng khí tức dị thường, cảm thấy một không khí không giống như bình thường, nhận thấy rằng có thể vật báu của giới tu luyện trong hoàng cung sở quốc sắp sửa xuất hiện

Từ lúc đó trở đi, hàng đêm trên bầu trời sở quốc đều sáng chói lóa, thiên địa linh khí dày đặc tập trung lại về phía hoàng cung, hàng đêm trong hoàng cung sở quốc đều bông bênh mờ ảo giống như tiên cung, tiên khí tràn ngập khắp các góc ngóc ngách của hoàng cung

Các thị vệ trong hoàng cung để tu luyện dưới làn linh khí dày đặc này, võ công của họ để tiến lên được một bước lớn, những thành viên trong hoàng cung vốn có bệnh tật ốm yếu một chút, hàng đêm tới rửa tội trong linh khí là dần dần có thể hồi phục

Trong hoàng cung, đám đông các phi tần đều cho rằng ông trời ban tặng ân điển, Hoàng đế Sở Hãn Vũ hoàng đế và đại công chúa Sở Nguyệt khó mà cười được, bọn họ đều là những người trong giới tu luyện, biết được đây chẳng phải những ân điển trời cho gì cả, suy nghĩ của họ cũng giống như tất cả những người tu luyện trong đế đô, tất cả đều cho rằng ở phía dưới hoàng cung Sở quốc có thể có vật báu chí bảo của giới tu luyện sắp xuất hiện

Điều này khiến cho họ cảm thấy thật khó hiểu, tất cả những vật báu có thể gây ra những thay đổi của phong vân trong thiên địa, tất nhiên đều là những vật có lai lịch không tầm thường, rất có khả năng sẽ giống như chiếc cung hậu nghệ, từ thời viễn cổ lưu truyền lại, là một vật báu mà tiên thần cùng sợ hãi

Chỉ có điều những loại vật báu như vậy hầu như đều đã bị phong ấn, như cung hậu nghệ, thật khó để có thể phát huy được uy lực như ban đầu của nó, còn vật báu

dưới hoàng cung Sở quốc sắp sửa xuất hiện thì đã được mở phong ấn, và sắp xuất hiện

Nếu như những dự đoán này là đúng thì không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định sẽ khiến cho vô số những kẻ hùng mạnh trong giới tu luyện xuất hiện, tới lúc đó hoàng cung sở quốc sẽ vô cùng náo nhiệt, e rằng sẽ dẫn tới một trận đại loạn

Những pháp bảo không có phong ấn, khiến cho tiên thần đều cảm thấy sợ hãi, thử hỏi có kẻ tu luyện nào không động lòng chứ?

Sở Hãn Vũ vội vàng vội vàng đi mời các vị cao thủ tới để hỗ trợ, một số môn phái tu luyện cổ xưa của Sở quốc nhận được thư tay của hoàng đế, rất nhiều lão quái vật đã bắt đầu lên đường

Tin tức lan tràn vô cùng nhanh chóng, chỉ trong thời gian có vài ngày mà đã truyền khắp các nơi trong đại lục, rất nhiều cao thủ ở khắp đại lục đều đã bắt đầu dồn về đô thành sở quốc

Sự kiện lớn lần này không hề thua kém so với tin tức của vùng đất vùng đất chết, sóng gió liên miên, trong một khoảng thời gian ngắn đã đẩy lên phong ba trong đô thành sở quốc, vô số những nhân vật tuyệt đỉnh đã đến nơi đây

Đại công chúa của sở quốc Sở Nguyệt hi vọng Mộng Khả Nhi có thể mời được tiên bối trưởng lão của Đạm đài cổ thánh địa tới giúp đỡ, trong thư đã miêu tả kỹ lưỡng những động thái xảy ra trong đô thành sở quốc

Mộng Khả Nhi sau khi xem xong thư, suy nghĩ một lát, rồi nói một mình: "Hỗn thiên tiểu ma vương lại xuất hiện đúng trong lúc này, có lẽ những truyền nhân khác của Thái cổ lục đại tà đạo cũng sẽ xuất hiện sớm, đi tranh kì bảo, quả nhiên là phong vân tế hội

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, những vật báu đẳng cấp tiên thần này đương nhiên sẽ dẫn đến vô số người trong giới tu luyện tới để tranh giành, có thể dự tính rằng, các bậc cao thủ tiên bối và cả những nhân vật tuyệt đỉnh của thế hệ thanh niên đều sẽ xuất hiện tại đô thành sở quốc, lần này sẽ đúng là một cuộc đại hội tu

tập những kẻ hùng mạnh trong thiên hạ

Những ngày sắp tới, Thần Nam đã làm những công việc về mặt tư tưởng cho Tiểu Thần Hi, nói cho cô bé rằng chàng sẽ thường xuyên trở về thăm, cho dù Tiểu Thần Hi vẫn không muốn nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. Sau khi ma danh của Thần Nam được xóa bỏ, Tiểu Thần Hi lại trở thành tiểu bảo bối được mọi người yêu quý, bất luận cô bé đi tới đâu đều có người tới bế, ôm

Cô bé mỗi ngày chỉ tu luyện hai canh giờ, phần lớn thời gian đều tới khu kí túc chơi với các nữ sinh, dù thế nào đi nữa cô bé cũng chỉ là một đứa trẻ, mặc dù tâm trí đã trưởng thành nhưng thói ham chơi thì không thể nào có thể thay đổi được, Thần Nam không lo lắng sau khi chàng đi cô bé sẽ cô đơn

Ngày tháng đã được định, ba ngày sau chàng và Long Vũ sẽ lên đường, từ sau khi Tiềm Long gặp nạn ở vùng đất chết, Long Vũ vốn là người vui tươi đã trở nên vô cùng ít nói, trong lòng nàng lúc nào cũng đau buồn, nàng quyết định rời khỏi Thần Phong học viện, trở về quê hương của mình ở Tấn quốc, Thần Nam biết được nàng ta muốn rời đi nên đã đi cùng nàng

Khi Mộng Khả Nhi lại xuất hiện trước mặt Thần Nam, chàng thầm giật mình, Mộng Khả Nhi mặc áo trắng như tuyết, toàn thân phát ra khí tức thánh khiết, giống như tiên tử giáng trần, Thần Nam cảm thấy võ công của Mộng Khả Nhi dường như đã tiến thêm được một bậc

Môn pháp tu luyện của Đạm đài cổ thánh địa rất coi trọng tu tâm, Thần Nam vốn cho rằng sau khi trải qua đêm đó, tâm tư của Mộng Khả Nhi nhất định sẽ rối loạn, cảnh giới tu luyện nhất định sẽ giảm sút, nhưng lúc này xem ra nàng ta không hề bị ảnh hưởng gì, dường như lại còn có những đột phá, không giống như những người con gái bình thường

"Thần Nam trả Triều lộ cho ta" Mộng Khả Nhi nói, dung nhan tuyệt thế không lộ ra bất cứ thái độ gì, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, dường như đã quên đi tất cả mọi chuyện đêm hôm đó

Thần Nam lắc đầu giọng nói kiên định: "Không trả"

Mộng Khả Nhi vẻ mặt điềm nhiên, bình tĩnh, nàng ta nhẹ nhàng quay người lướt đi, dường như chẳng hề quan tâm tới việc mất đi Triều lộ, Thần Nam ngọc nhiên, nhìn theo bóng nàng ta rất lâu không nói gì

Một ngày sau, Thần Nam nghe nói tới chuyện tiên bảo sắp xuất hiện ở đô thành Sở quốc, chàng hơi cau mày lại, lẩm bẩm một mình: "Dưới hoàng cung sở quốc có tòa cổ mộ, lần trước khi vào đó cùng với lão yêu quái, chỉ phát hiện ra một thể bất diệt, không hề cảm thấy khí tức của tiên bảo. rốt cuộc là chuyện gì thế này, chẳng lẽ trong cổ mộ có động thiên? Lão yêu quái đã trở về hoàng cung sở quốc, nếu như bên dưới có động phủ khác, lão ta há không phải có năm phần sẽ đạt được trước những kẻ khác hay sao?"

Vài ngày này, trong cổ mộ dưới hoàng cung sở quốc, ánh sáng chói mắt, hàng ngàn tia sáng rực rỡ, hòa cùng với tinh khí thiên địa, tràn ngập khắp không gian của cổ mộ

Một gian cổ điện rộng rãi nhất, ở chính giữa là một bạch ngọc đài, ngọc đài trong suốt lấp lánh, phát ra ánh sáng dịu nhẹ, bên trên là một người đàn ông trung niên cao lớn

Người đàn ông trung niên, mái tóc dài đen nhánh tung bay trên vai, sắc mặt có màu chuông cổ. lông mày dài xếch, mũi hướng xuống miệng, hai mắt đen nhánh nhiếp hồn phách, nhìn khiến người ta sợ hãi, tuy nhiên điều khiến người ta ngạc nhiên đó chính là khí thế của người đàn ông trung niên đó, bá khí tuyệt đại, tư thế oai hùng trong thiên hạ, khiến cho người đàn ông trung niên đó giống như ma thần đang quan sát chúng sinh

Đó chính là thể bất diệt mà khi đó Thần Nam và lão yêu quái nhìn thấy, trong mái tóc của ông ta phát ra ánh sáng của kim loại, nhìn kĩ, đó chính là một thanh phi kiếm tuyệt đỉnh mà không để lộ chuôi kiếm ra ngoài

Trong cổ điện tinh khí thiên địa cuộn cuộn, bao phủ khắp xung quanh thể bất diệt. hàng ngàn tia sáng chói lóa khiến cho ông ta càng thêm cao lớn, sừng sững, ánh sáng như nước không ngừng thấm từa vào trong người ta, ánh sáng lấp lánh không ngừng ẩn hiện trên người ông ta

Đúng trong lúc này, thanh phi kiếm đột nhiên phát ra một âm thanh nhỏ, từ trong não của thể bất diệt bắn ra một thanh kiếm dài chừng hai tấc, sắc bén. Thể bất diệt trong lúc này bỗng rung lên, hai mắt vốn nhắm chặt đột nhiên mở ra, phát ra hai đạo ánh sáng đã thực thể hóa dài chừng hơn một trượng, mắt phải thần quang rực rỡ, một vùng tươi sáng, mắt trái phát sát đỏ rực, vô cùng hung tàn...

Chương 1: Li Khứ

Sau hơn trăm năm, vị tuyệt đại cao thủ của Thần Phong học viện đã từng tại trung bộ đại lục trong vùng Thập Vạn Đại Sơn tìm thấy một thi thể của cổ thần mang về học viện. Gần một trăm năm, một số kì tài của Thần phong học viện đã không ngừng nghiên cứu kết cấu cổ thần cốt chất, muốn làm sáng tỏ bản chất thần cốt và nhân cốt có chỗ nào khác nhau.

Trải qua trăm năm nghiên cứu, những kì tài này vẫn chưa có được đáp án như mong đợi. Cuối cùng có một người đưa ra ĐB xuất lợi dụng sinh mệnh ma pháp cường đại để hồi sinh thần cốt, lấy thân thể phàm nhân làm gốc rễ, xem xem có thể đạt đến dạng hiệu quả gì. Nghiên cứu này đã gần một năm tuy chỉ thu được thành quả sơ bộ, nhưng không phải là lí tưởng.

Phó viện trưởng Thần Phong học viện từng hoài nghi Thần Nam chính là hậu duệ của cổ thần, muốn lấy tiên huyết của hắn để tiến hành kế 'Tạo Thần'. Khi Thần Nam vừa li khai Tội Ác chi thành, Phó viện trưởng cuối cùng tìm đến, muốn lấy một lượng nhất định 'Thần Huyết'.

Thần Nam bị mời đến 'hiển huyết', tiểu viện trong trúc hải thâm xử nơi hắn ở truyền xuất trận trận ba động dị dạng. Trong phòng của lưu manh vô lại Tử Kim Thần Long, tử kim sắc quang mang thôi xán chói mắt, tử khí tràn ngập. Cả tòa tiểu viện truyền xuất trận trận hương thơm ngát thấm vào tim gan người ta, đó chính là mùi của linh khí trong nội thể nó tán xuất.

Lúc này Tử kim thần long toàn thân từ trên xuống dưới tử khí bao quanh. Cũng tại trong tử khí mờ mịt này ẩn ước có quang hoa bảy màu rực rỡ phóng xuất, quang mang thôi xán chói mắt làm của gian phòng bừng hào quang vạn đạo, thụy thái thiên điều, giống như tiên cảnh nhất bàn.

Tử kim thần long toàn thân lân giáp quang mang thiểm thước. Phần bụng trước

đây to bự bị triệt để tiêu biến. Đã khôi phục nguyên lai dạng tử, hơn nữa long khu so với trước đây thô dài hơn một chút. Lúc này đây, trên thân nó truyền xuất những tiếng 'Tích Tích Ba Ba', đốt xương phảng phất hoạt động kịch liệt, phát xuất những tiếng kêu rắc rắc.

'Ngao Hống' một tiếng hống kinh thiên động địa. Tử kim thần long từ trong trầm thụy tỉnh lại. Trong phòng quang hoa tràn ngập, tử quang thôi xán chói mắt xuyên thấu cả tường bích. Làm cả gian phòng chiến động kịch liệt, phát xuất những tiếng 'Lạc Chi Lạc Chi'. Tử Kim thần long bay ra ngoài song cửa. Căn phòng đó trong chớp mắt sụp xuống. Vang lên những tiếng đinh tai nhức óc, khói bụi bay lên mù mịt.

Tiếng gầm thét của cự đại thần long, tựa như tiếng sấm ầm ầm, chấn động thiên địa. Kinh động đến toàn bộ tu luyện giả của Tội Ác chi thành, mọi người đều lộ xuất vẻ kinh dị, đây tuyệt không phải là tiếng hống mà cự long phổ thông có thể phát xuất.

Trong trúc hải thâm xử có vài vị tuyệt thế cao thủ là láng giềng với Thần Nam, chỉ cánh có vài bước nên cảm thụ rất rõ. Bất quá mấy lão nhân này tịnh không hữu lộ xuất bất kỳ vẻ gì dị dạng. Bởi vì vài ngày trước bọn họ đã cảm giác thấy thần long khí tức, sự kiện được khố của Thần Phong học viện bị trộm phát sinh sau đó, họ lại biết thêm lưu manh long chính là do Thần Nam mang từ trong đại sơn về, nên hiện tại tịnh không một ai có hành động gì.

Tại long tràng (nơi nuôi rồng) của Thần phong học viện tất cả rồng đều sợ hãi khủng hoảng bất an, hàng tá những con rồng đều nhất tề phát xuất những đại hống tiếng chấn thiên, thanh âm gầm thét thủng cả màng nhĩ.. Một thoáng sau cả Tội Ác chi thành huyên náo, tiếng gầm cự đại làm người ta tâm kinh đảm chiến, mọi người trong thành nội đều đại kinh thất sắc, vô pháp biết được có sự tình gì phát sinh.

Thần Nam và phó viện trưởng vội vã lao đến hiện trường, lúc này viện lạc nơi Thần Nam cư ngụ có vài phòng đã hoàn toàn sụp đổ, Tử Kim Thần Long đang tại không trung điều đầu bãi vĩ, bay lên bay xuống, có vẻ rất uy vũ.

Tại trúc lâm thâm xử vài lão nhân tĩnh tĩnh nhìn lên không trung chỗ Tử Kim

thần long. Tựa hồ sớm đã liệu đến sẽ xuất hiện tình cảnh này, trên mặt họ không có chút gì ba động cả.

Tiểu Thần Hi từ trong ngực một lão nhân nhảy xuống, khoái tốc chạy về hướng Thần Nam, từ sau khi nó và tam đại tuyệt thế cao thủ bắt đầu tu luyện, thân thể biến thành nhẹ nhàng vô bì, thân thể nhỏ bé nhưng mỗi bước nhảy cả trượng, rất nhanh đã đến gần trước mặt Thần Nam.

"Ca ca, Đại long tựa hồ đã trường đại hơn một chút. Ha ha" Tiểu Thần Hi có vẻ hưng phấn phi thường, đôi mắt to chớp chớp nhìn lên không trung.

"Đúng rồi, đích xác thô dài hơn một chút. Bất quá tên gia hỏa này đã quá thái kích động, phải nói nó thu liễm lại một chút. Không ngờ lại sinh ra không biết đến lớn nhỏ như vậy."

Phó viện trưởng bên cạnh râu tóc dựng lên, trừng mắt, lão đối với Tử Kim thần long vô cùng không có hảo cảm. Bởi vì con rồng lưu manh này gần như đã chén sạch cả linh dược bảo khố của Thần Phong học viện, làm lão đầu tử mấy ngày gần đây cảm giác đau khổ vô cùng. Thật lòng muốn tóm lấy Tử Kim thần long, đem luyện thành một lotto đan dược. Đáng tiếc, phương pháp luyện hóa thần thú gần như đã thất truyền, lão chỉ còn có thể âm thầm thở dài trong lòng.

"Ngao ô oa ha ha long nguyên của bốn long đã cường đại lại một ít, chỉ cần chờ ngày khôi phục nguyên khí a, ha ha ha" Tử Kim thần long giống như một lão yêu quái ngông cuồng tại không trung cười lên điên cuồng không ngừng.

Thần Nam hướng lên không trung hét lớn: " Cá trạch chết tiệt nhanh xuống đây, quên ta và người trước đây đã nói gì sao. Người cứ khoe khoang như thế, sớm muộn sẽ bị bắt được để luyện dược."

Tử Kim thần long nghe thấy, không thèm mở miệng, tại không trung điều đầu bãi vĩ, thần sắc có vẻ một hai luyện tiếc. Bất quá cuối cùng cũng hạ xuống.

Tiểu Thần Hi cao hứng nhảy nhót, vẫy tay về phía không trung: "Đại long mau

mang ta bay lên với, ta cũng muốn lên không trung."

Con rồng lưu manh tuy vô lại bất kham, đối với ai cũng đều có đối xử một dạng, nhưng chỉ duy nhất đối với Tiểu Thần Hi có một ít hảo cảm, nghe xong liền như một đạo tử điện bay đến gần cạnh nó.

Tiểu Thần Hi cười hi hi, nhưng phát giác Tử Kim thần long chỉ dài hơn một mét, tựa hồ có vẻ quá 'nhỏ bé yếu ớt', nó cau mày, nhất thời do dự không biết nên leo lên hay không.

Tử Kim thần long tựa hồ thấy được tâm tư của nó, liền lắc lắc thân rồng, trên lưng nó liền bốc lên một đoàn tử khí. Cuối cùng tử khí mờ mịt hóa tác thành một phiến tử sắc quang hoa, trên lưng rồng phảng phất rất giống một tử ngọc bồ đoàn thẫm thẫm phát quang.

"Tiểu nha đầu mau leo lên nào", trên mặt Tử kim thần long lộ xuất một chút ít vẻ "ân cần", có chút yêu thương thôi thúc Tiểu Thần Hi.

Thần Nam trở mắt nhìn nó, cảm giác quái quái, đồng thời chuyển khai tâm tư, đáng vẻ tựa như sau khi 'Phi Thiên' thì không cần dùng đến đuôi để hạ xuống.

Phó viện trưởng cũng lộ xuất một thần sắc bất khả tư nghị, tuy chỉ một lần tiến hành tiếp xúc với Tử Kim thần long nhưng lão đã hiểu rõ tên rồng vô lại này ngang bướng không nghe lời, rất khó để người ta tưởng tượng nó đối với một tiểu nữ đồng lại thân thiện như vậy.

Tiểu Thần Hi cao hứng vô bì, vội vàng nhẹ nhàng leo lên, thân người xinh xắn khinh linh ngồi trên bồ đoàn tử sắc quang hoa. Tử Kim thần long lắc đuôi một cái, bay đến trước mặt phó viện trưởng, nét mặt đầy vẻ vô lại, nói: "lão đầu tử bại hoại người nhìn cái gì, chưa từng thấy qua con rồng tuần tú, oai vệ này sao? À, bất quá thật sự phải đa tạ người. Như quả không phải là hậu viện của các người còn nhiều linh dược như vậy, ta sợ là khó có thể biến thành tuần tú như thế này."

Phó viện trưởng thiếu điều thổ huyết, giơ tay ra như muốn tóm lấy nó, như quả có thể tóm được, nhất định băm nhỏ nó ra nếu được, lão thật tại là đã bị mấy lời này

làm khổ não.

Tử Kim thần long đó ngay lúc có thể bị lão tóm được, nhanh như thiểm điện bay lên cao không, tiếng cười hưng phấn của Tiểu Thần Hi cùng hòa theo.

. "Người cái tên rồng hỗn đản này, nếu để ta bắt được người, ta sẽ lột da người, rút gân người, bẻ gãy xương cốt của người!" Phó viện trưởng tức khí muốn nghẹt thở.

"Ngao ô lão đầu tử bại hoại đã quá nhỏ nhen rồi, chỉ vài cây dược thảo, tất cả cũng chỉ là vật ngoại thân, ta không nói nữa, các người cũng chỉ là đồ tại nơi đó để cung phụng, lãng phí a, cái này là ta lợi dụng tài nguyên hợp lý."

Phó viện trưởng tức muốn xì khói, do dự là có nên triệu tập tất cả long kỵ sĩ của Thần Phong học viện để cùng nhau 'Diệt Long' hay không.

Lúc này, đang cùng với Tử kim thần long tại không trung đang lượn qua lượn lại, Tiểu Thần Hi mở miệng nói: "Lão bá bá người không nên tức giận, kì thật đại long cũng rất ân hận. Mấy ngày nay đại long cũng bế môn trong phòng suy tư, không ngừng sám hối, mấy ngày rồi mà cũng không dám gặp ai."

Phó viện trưởng sầu não không thôi, lão cũng không biết làm cách nào với chuyện như thế này. Con rồng này hầu như đã no căng bụng linh dược, có thể thật sự đã luyện hóa linh khí nội thể, muốn rời khỏi phòng bay lên trời. Lão giận dữ trừng Tử Kim thần long một cái, cuối cùng chuyển thân bỏ đi.

Sau đó một lúc, Thần Nam bắt đầu thu thập hành trang, chuẩn bị sáng sớm sẽ cùng Long Vũ thượng lộ, đến đông đại lục, Tiểu Thần Hi đã biết rằng Thần Nam muốn li khai nơi này, nên cứ quẩn quít bên hân cả nửa ngày một bước cũng không rời, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ không cam lòng.

Điều này làm tâm lí Thần Nam có chút không thoải mái, có cảm giác chua chát, gần như muốn thay đổi dự định ban đầu để mang nó cùng theo. Nhưng hân cũng thừa biết, hiện giờ hân đã là một 'nhân vật tiêu điểm', nếu như mang Thần Hi theo bên cạnh, khẳng định sẽ có nguy hiểm.

Tâm trung Thần Nam thật sự là do dự khó quyết, cuối cùng hắn ôm Tiểu Thần Hi đi du ngoạn các nơi tại Tội Ác chi thành, một mặt mua cho nó những thứ trang sức nhỏ, một mặt vừa chọc cho nó cười, làm cho nó vui vẻ, nhưng có vẻ từ đầu đến giờ tâm tình của Tiểu Thần Hi thủy chung không hề cao hứng, tâm trung tựa hồ rất thất vọng.

Thần Nam hết hi vọng, kì thật hắn cũng rất không yên lòng. Nhưng hắn không thể chỉ ở lì tại Tội Ác chi thành, bởi vì có rất nhiều thứ mơ hồ đang chờ hắn khám phá, nếu không thì hắn ăn ngủ không yên.

Từ sau khi tiếp xúc qua với Vô Danh Thần Ma tại Tử Vong Tuyệt Địa, hắn đã hiểu được khá nhiều bí ẩn, thì đồng thời cũng đối với tình trạng của bản thân càng thêm mê hoặc, thật khó biết vạn năm trước có một kẻ vô thượng tồn tại, lấy thân thể của hắn làm lotto đỉnh, làm lưỡng sắc thần ma quang cầu đến được trên thế gian này? Hoặc là, chỉ là một thứ thiện ý cứu vãn, đã xuất hiện một số việc ngoài ý muốn?

Bất kể là như thế nào, lưỡng sắc quang cầu tồn tại trong nội thể hắn là một sự thật đáng sợ, bọn chúng tựa như hai thùng thuốc nổ. Tùy thời có khả năng sẽ bị châm ngòi, uy hiếp đến sinh mệnh của hắn.

"Ta chỉ là một con cờ không có giá trị, có người nào đó vạn năm trước đã dựng nên một kinh thiên đại cục?"

Từ sau khi rời khỏi tuyệt địa, Thần Nam thủy chung suy nghĩ rất nhiều về 'bố cục' này, bởi vì hắn nhận thấy rõ ràng điều đó uẩn hàm một đại bí ẩn chấn kinh vạn cổ địa, Rất có khả năng để nghi ngờ rằng ông ta suy tính sâu xa hơn nữa

Bố cục nhân có thật là giống như Vô Danh Thần Ma nói cũng đã hãm nhập giấc ngủ sâu? Thần Nam nhận thấy không có khả năng, người đó pháp lực thông thiên nhất định trong bóng tối tĩnh lặng đợi chờ thu hoạch, hắn khả dĩ nhẫn nại vạn năm, kì vọng rõ ràng là cao xa vô bỉ, kết quả hắn chờ có lẽ đã dần dần hiển hiện có lẽ đã đến giai đoạn thu hoạch.

Dựa vào những nguyên nhân trên, Thần Nam không muốn bỏ đi, hắn muốn

trước tiên tận lực tìm đáp án trên người hắc, nếu không trong lòng hắc thủy chung bất an.

. "Thần Hi vui lên một chút đi, đừng buồn như thế, ca ca đáp ứng muội, trong vòng nửa năm, nhất định sẽ quay về gặp muội".. Thần Nam ôm Tiểu Thần Hi, vỗ vào lưng nó, sau đó cười nó: "Ca ca trước khi đi, để cho muội bầu bạn với một số người, muội có thể ngày ngày đem bọn chúng đến nữ sinh túc xá tìm những đại tỉ tí đó chơi đùa.."

Thần Nam không có định rõ thời gian li khai, sau vài ngày, hắc băng danh nghĩa của tam đại tuyệt thế cao thủ, làm cho con cháu của rất nhiều giáo sư Thần Phong học viện là đều tập kết đến trúc hải thâm xử. Mang tiếng tốt là: tam đại tuyệt thế cao thủ sau này sẽ chỉ điểm bọn họ tu luyện pháp môn. Những giáo sư này nghe xong đại hỉ, ai nấy thống thống khoái khoái đáp ứng ngay.

Trúc hải thâm xử bỗng trở nên náo nhiệt, mười mấy tiểu đồng ba, bốn tuổi cùng tụ tập lại một chỗ, cảnh tượng như một đàn chim sẻ ríu ra ríu rít, đôi lúc lại có đứa lăn ra khóc, tam đại cao thủ không biết khóc hay cười. May là những lão nhân nơi này không một ai có phản cảm, ngược lại rất yêu thích những tiểu hài tử này. Điều này làm ba lão nhân có thể thở một hơi dài.

Tuy Tiểu Thần Hi về mặt tâm trí thì thành thực, nhưng cũng chỉ là một tiểu hài tử, tâm tính thích chơi đùa là khó tránh khỏi, rất nhanh đã trở thành hài tử vương.

Năm ngày sau, Thần Nam và Long Vũ hòa vào đội dong binh đoàn thẳng tiến đến đại lộ đông đại lục. Vì để tránh khỏi những ma phiến không đáng có, Thần Nam để con rồng vô lai cách xa xa phía sau lưng chúng nhân.

Long Vũ tuyệt mỹ những ngày gần đây rõ ràng đã tiêu tụy rất nhiều, nữ hài đã từng như dương quang xán lạn tựa hồ không bao giờ trở lại. Tiềm Long hãm lạc nơi tử vong tuyệt địa, đối với nàng đã kích quá lớn, có lẽ chỉ có thời gian mới có thể xoa dịu đau khổ trong lòng nàng.

Trên đại lộ hướng về đông đại lục, mấy ngày này người đi tựa hồ rất nhiều, thường có những đoàn tu luyện giả hơn cả bọn Thần Nam, vợ vợ vàng vàng đi về

phía trước.

Thần Nam minh bạch, truyện văn về dị bảo của Sở quốc đô thành, hiện tại mọi người đều biết, những tu luyện giả đến quá nửa đều là vì sự việc này, muốn đến tranh đoạt bảo vật thần bí khó lường đó.

Mười ngày đi, trên đường mọi chuyện yên ổn, tịnh không có xuất hiện ác phi hoặc quái thú, rất nhanh đã đến gần Sở quốc tây cảnh. Nếu như không có chuyện gì ngoài ý, thêm nửa ngày nữa, đoàn người này sẽ có thể đạp nhập Sở cảnh.

Ngay lúc đó, những tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau chúng nhân truyền lại, hơn mười người cưỡi ngựa nhanh chóng tiến đến.

Thần Nam quay đầu nhìn lại, lập tức lộ xuất vẻ kinh ngạc. Đang tiến về phía trước là bảy con ngựa, như bạch ngọc điêu khắc mà thành, toàn thân từ trên xuống dưới không một chút tạp mao, thân thể tuyết bạch quang lượng, ẩn ẩn như có trận trận quang hoa thiểm thước trên thân. Làm người ta cảm giác bất khả tư nghị nhất là trên mỗi cái đầu bạch mã là một bạch ngọc giác tinh oánh trong suốt, thấu phát xuất trận trận ánh sáng lộng lẫy trân quý.

Hiển nhiên, Long Vũ cũng đã chú ý đến mười mấy người cưỡi ngựa phía sau, độc giác mã tịnh không làm nàng chú ý. Nàng ngây ngốc nhìn chủ nhân của độc giác mã, cuối cùng kêu lên thất thanh: "Ca ca"

Chương 2: Phương Thiên Họa Kịch

Độc giác mã thu hút sự mọi chú ý của Thần Nam, bởi vì hần phát giác ra đây khả năng chính là độc giác thú trong truyền thuyết. Nhưng tiếng kinh hô của Long Vũ đã làm hần bừng tỉnh. Sau khi nhìn thấy dung mạo của người ngồi trên độc giác mã, trong đầu hần nổ "oanh" một tiếng, suýt chút nữa cũng kinh hô lên.

Đó là một thanh niên nam tử vô cùng anh tuấn, điều bất ngờ nhất là người kia trông rất giống với Tiềm Long. Nếu như không phải hần thân mặc ma pháp bào, xung quanh người có một cỗ ma pháp năng lượng dao động mãnh liệt thì Thần Nam chắc chắn đã nghĩ rằng đó là Tiềm Long tái sinh đang tiến lại gần hần.

Long Vũ ngây ngốc nhìn thanh niên nam tử đang đến ngày càng gần, đôi mắt nằng nhòa lệ, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Ca ca..."

Nhưng nhìn kĩ lại thì thanh niên nam tử ngồi trên độc giác mã so với Tiềm Long cũng có vài chỗ không giống lắm. Tóc của hần có màu tím đậm, còn nhãn cầu thì màu lam nhạt, rõ ràng là một người lai.

Nam tử trông giống với Tiềm Long kia hiển nhiên cũng đã chú ý tới đoàn người Thần Nam, và cũng đã nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Long Vũ. Hần khẽ cười, đi đến gần Long Vũ, kìm cương độc giác mã, rồi nhẹ nhàng vẫy cánh tay phải. Tức thì trong không trung xuất hiện những trận ba động của ma pháp nguyên tố, một vòng tròn ánh sáng thánh khiết xuất hiện trước người hần.

Mắt Long Vũ ngập tràn lệ. Nàng dường như trông thấy Tiềm Long đang đi về phía mình, thân ảnh quen thuộc giống như lần đầu hần tặng Ngọc Liên Hoa cho nàng.

Nàng vô thức đưa tay lên, đón lấy đóa Băng Liên Hoa đang lơ lửng trên không trung.

"Tiềm Long..."

Một tay nàng đón lấy Băng Liên Hoa, một tay đưa về phía trước như muốn ôm lấy thanh niên nam tử ngồi trên độc giác thú.

Thần Nam vội giữ lấy ngọc thủ của Long Vũ, lấy tay áo lau nước mắt trên mặt nàng. Sau đó hẩn quay về phía nam tử tóc màu tím ngồi trên độc giác thú nói:

"Xin lỗi. Nàng ấy gần đây tâm tình không được tốt nên đã nhận nhầm người."

Sự việc xảy ra làm hơn chục nhân mã đi theo nam tử đó cũng dừng lại, đứng sang một bên yên lặng quan sát. Trong đám người này có cả vũ giả, ma pháp sư, hầu hết trong số họ đều là tây phương vũ giả, tóc vàng mắt xanh. Cả bọn đều bị kinh động bởi phong tư tuyệt thế của Long Vũ, đồng thời với những sự việc trước mắt cảm thấy rất kì quái.

Thanh niên nam tử tóc màu tím nhảy xuống ngựa, nở một nụ cười xã giao với Thần Nam rồi quay sang Long Vũ tươi cười nói:

"Ta tên là Khải Lợi, hôm nay thật hân hạnh được quen biết với tiểu thư mỹ lệ như thiên sứ thế này."

Long Vũ đã hồi phục lại tinh thần, hiển nhiên cũng đã phát giác ra người trước mặt không phải là Tiềm Long. Nàng khẽ lắc đầu nói:

"Xin lỗi, ta đã nhận nhầm người."

Mặc dù nói như vậy nhưng nàng vẫn nhìn Khải Lợi không chớp mắt. Dung mạo gần như giống nhau hoàn toàn này khơi gợi cho nàng nhớ lại những hồi ức quá khứ.

Khải Lợi mỉm cười hỏi:

"Xin hỏi ta có thể biết quý danh của tiểu thư không?"

"Long Vũ".

Long Vũ vô thức đáp lại.

Thần Nam có hơi lo lắng Long Vũ sẽ xem Khải Lợi là thể thân của Tiềm Long. Hẳn vội kéo nàng lui lại sau mấy bước rồi nói:

"Chúng ta lên đường thôi."

Long Vũ cũng lùi lại theo hẳn vài bước, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Khải Lợi như cũ.

"Tình cờ gặp gỡ tức là có duyên với nhau."

Khải Lợi nói vừa nói, cánh tay cũng phải nhẹ nhàng cất lên. Ngay lập tức, không trung lại nổi lên những trận ba động của ma pháp nguyên tố. Băng Liên Hoa trong tay Long Vũ bay lên, vô số đạo ánh sáng trong không trung đều tập trung hướng về phía nó. Đóa hoa ngày càng sáng rực rỡ, tỏa hương thơm ngát, giống như là có sinh mệnh vậy.

"Ta dùng sinh mệnh ma pháp và băng hệ ma pháp để tạo ra đóa Băng Liên Hoa này, trong vòng nửa tháng sẽ không bị tan ra, trong nó ẩn chứa vô số tinh hoa thảo mộc. Tiểu thư mỹ lệ, nàng chỉ cần mang nó bên người là có thể giữ tâm hồn được thư thái."

Khải Lợi nói xong liền cài đóa Băng Liên Hoa lên mái tóc dài của Long Vũ. Cài hoa xong, hẳn nhảy lên độc giác mã, nhìn Long Vũ cười nói: "Hy vọng trong vòng nửa tháng nữa có thể gặp lại nàng, khi đó ta sẽ tặng nàng một đóa băng hoa vĩnh viễn không tan."

Trong ý rõ ràng là có ám chỉ. Sau đó hẳn cười độc giác mã lao nhanh về phía trước, hơn mười nhân mã đi cùng cũng lập tức phóng theo.

Long Vũ nhìn theo độc giác mã đang từ từ biến mất, thất thần mất một lúc. Nàng vuốt ve đóa Băng Liên Hoa trên tóc, thở dài u oán. Tận đến lúc này, nàng mới để ý thấy Thần Nam vẫn còn đang nắm một tay của mình, liền vội vàng thoát ra.

"Long Vũ nàng không phải....."

Thần Nam hồ nghi nhìn nàng.

"Huynh đừng có suy đoán lung tung!"

Long Vũ đỏ bừng mặt, nhẹ nhàng quở trách.

Lúc này, đoàn trưởng của dong binh đoàn lăm bắm một mình:

"Bạch ngọc thần mã nhưng lại có thêm một cái sừng, chính là thánh thú trong truyền thuyết a! Làm sao có khả năng này được nhỉ?"

Phó đoàn trưởng lớn tuổi hơn đứng bên cạnh nói:

"Lạ nhất là độc giác thú hiếm khi nào hiện thế, và cũng chỉ có xử nữ thuần khiết nhất mới có thể thuần phục được nó, chứ người bình thường căn bản không thể nào tiếp cận được nó. Bảy con độc giác mã vừa rồi chắc chắn là hậu duệ của thánh thú nhưng huyết thống không thuần chủng, quyết không có khả năng là độc giác mã chân chính. Nếu không thì những người kia căn bản là không thể thuần hóa nó thành tọa kỵ được."

Núi non hùng vĩ dần dần lùi xa, đoàn người càng ngày càng gần phía tây của Sở quốc. Lúc này mọi người cảm thấy rõ ràng nhiệt độ càng ngày càng giảm. Thập Vạn Đại Sơn ở giữa Thiên Nguyên đại lục nên khí hậu khác thường, quanh năm bốn mùa cây cối đều xanh tốt, không có chút thay đổi.

Nghe nói là Thập Vạn Đại Sơn bị một vật gì đó vô cùng lớn bao bọc xung quanh, làm cho bốn mùa trong năm đều ấm áp như mùa xuân. Sự thật là như thế nào thì thế nhân không thể biết được.

Nửa ngày sau đoàn người đã tiến vào biên giới phía tây của Sở quốc. Từ xa xa nhìn lại đã trông thấy cổng thành, nơi đó hoa tuyết bay ngập trời, đất là một màu trắng xóa. Mọi người đều phải lấy áo ấm đã chuẩn bị từ trước ra mặc vào.

Sau khi đến được nơi này, dong binh đoàn xem như đã hoàn thành nhiệm vụ, những khách thương được bảo hộ lực tục tản đi khắp nơi. Thần Nam và Long Vũ chia tay với đoàn người, không hề dừng lại mà tiếp tục cưỡi ngựa đi về phía nội

thành Sở quốc.

Bình Dương thành, đế đô của Sở quốc, mấy hôm nay đang có tuyết lớn. Nhưng điều đó không hề làm cho tòa đại đô phồn hoa này biến thành tiêu điều. Chỉ cần tuyết ngừng lại một chút là trên đường lớn lại xuất hiện không ngớt những tiếng mời mời mọc mọc chào hàng.

Mấy ngày gần đây, những khách sạn tại Sở đô tấp nập vô cùng, cả những khách sạn ở những nơi hẻo lánh nhất cũng đã chật ních người. Số lượng tu luyện giả đến từ các nơi trên đại lục không dưới vài ngàn người, hơn nữa nhân số mỗi ngày một tăng thêm.

Lần này Bình Dương thành xuất hiện bí bảo, kinh động khắp nơi, vô số cao thủ chân chính đều tìm đến nơi này. Điều này làm cho Hoàng đế Sở quốc phiền não không thôi. Bí bảo trong truyền thuyết mỗi đêm đều tạo ra thiên địa dị tượng trên thượng không hoàng cung Sở quốc. Rất nhiều tu luyện giả đã tề tựu tại Sở đô, và mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này. Một khi bí bảo xuất thổ, có thể dự đoán được chắc chắn sẽ có vô số tu luyện giả bản lĩnh cao cường của tu luyện giới xông vào hoàng cung, đến lúc đó thì chỉ có trời mới biết sẽ hỗn loạn đến mức thể nào.

Đại công chúa của Sở quốc đã gửi đi rất nhiều thư mời đến những cao nhân ẩn tu. Nàng biết rằng có khi quân đội chưa chắc đã hữu hiệu, rất nhiều cao thủ tu vi khủng bố có khả năng xông thẳng vào hoàng cung mà vẫn vô sự. Mặc dù trong hoàng cung đã có ngũ giai tuyệt thế cao thủ Gia Cát Thừa Phong trấn giữ, nhưng nàng vẫn không thể an tâm. Tất cả mọi người trong Kỳ sĩ phủ đều đã được nàng mời vào hoàng cung. Những ngày này trong hoàng cung có thể nói là giới bị vô cùng nghiêm ngặt.

Mãi đến một hôm, lão yêu quái đang xuất ngoại đột nhiên xuất hiện tại hoàng cung, mới làm cho Sở Nguyệt cảm thấy an tâm đôi chút. Nàng biết rằng tu vi của vị hoàng gia lão tổ tông này vô cùng khủng khiếp.

Mộng Khả Nhi ngự trên Đạo gia chí bảo Ngọc Liên Đài quay lại Đạm Đài thánh địa vài ngày, sau đó liền đi đến Sở đô. Nàng đến Bình Dương thành đã gần mười ngày, nhưng không hề đến hoàng cung tìm đại công chúa Sở Nguyệt mà bí

mật trú tại một gian phòng kín đáo trong một tiểu điểm.

Phải biết rằng hiện nay hoàng cung Sở quốc bốn phía đều có tai mắt, nếu như tùy tiện đi vào, dĩ nhiên sẽ bị người ta chú ý. Mộng Khả Nhi ẩn thân trong bóng tối, không muốn để lộ mình trước địch nhân bởi vì nàng muốn bí mật thực hiện kế sách, nhằm đối phó lại với Hồn Thiên tiểu ma vương.

Trong một khách sạn cách tiểu điểm của Mộng Khả Nhi đang ở chừng hai dặm, có một nam tử thân bí đang trú tại đó. Người này đến Sở đô từ sớm, bình thường hẳn không hề xuất hiện, tất cả mọi việc đều để cho hạ nhân xử lí. Khi biết được Mộng Khả Nhi cũng đã tới Sở đô, hơn nữa lại đã điều tra ra nơi ở của nàng, hẳn mới bật cười đắc ý:

"Ha ha...người cuối cùng đã đến, lại còn muốn qua mặt ta nữa ư? Hừ, ta đợi người đã rất lâu rồi. Người và ta, hai phái ân oán dây dưa đã mấy ngàn năm, ta đã thề nhất định cho người khác thấy ta thu nạp truyền nhân của Đạm Đài thánh địa làm nữ nhân của ta, hắc hắc...."

Người này chính là Hạng Thiên, truyền nhân kiệt xuất nhất của Hồn Thiên Đạo hiện thời. Hắn cao lớn khôi vĩ, khuôn mặt anh tuấn như dùng đao khắc thành, nét mặt hiện rõ vẻ nam tính. Chỉ là con người đen nhánh lóe lên những tia tàn nhẫn, pha lẫn một chút giảo trá, làm cho người khác trông thấy phải lạnh người.

Làm người ta chú ý nhất ở Hạng Thiên là mái tóc đỏ rực trên đầu, giống như nhuộm đầy máu tươi, nhìn rất chói mắt. Nghe nói đó là do Hồn Thiên Đạo khi tu vi đến một cảnh giới nhất định sẽ tự nhiên xuất hiện đặc điểm này. Phàm những ai tóc đỏ mới có thể được gọi là tiểu ma vương, và chỉ có đạt cảnh giới này mới có thể xuất sư. Do vậy có thể thấy tu vi của Hạng Thiên đã đạt đến một mức độ rất đáng sợ.

Hạng Thiên cười một tràng dài lãnh lẽo, sau đó quay về phía thủ hạ trong phòng ra lệnh:

"Tận dụng mọi khả năng mà người có, dùng hết mọi phương pháp ti tiện nhất mà người có thể nghĩ ra để đối phó với Mộng Khả Nhi."

"Điều này...."

Tên cao thủ của Hỗn Thiên Đạo có chút do dự.

Hỗn Thiên tiểu ma vương cười nói:

"Chớ bận tâm, đây chỉ là việc nhỏ thôi. Nếu như các người không làm, ta sẽ xuất thủ, hoặc có thể nghĩ ra một phương pháp khác. Mau đi đi, ta cho người thời gian ba ngày, dùng hết khả năng, nhưng không nên tạo ra động tĩnh quá lớn."

Tên thủ hạ nghe xong những lời này, cúi người xuống, sau đó từ từ lui ra ngoài.

Trong lúc Hỗn Thiên tiểu ma vương chuẩn bị đối phó với Mộng Khả Nhi thì nàng cũng đã nghe thủ hạ hồi báo.

Đạm Đài thánh địa và Hỗn Thiên Đạo đều là cổ phái ngàn năm, thành viên chủ chốt của họ tịnh không nhiều do di huấn của đời trước hạn chế, số đệ tử trực hệ trong phái không được vượt quá một nhân số nhất định.

Nhưng trải qua hàng ngàn năm, lúc suy thoái, khi phồn vinh, và phát triển đến hiện tại thì thế lực bên ngoài đã vô cùng lớn. Những thế lực này lại không chịu hạn chế của di huấn. Ngoại vi đệ tử đa phần là theo con đường buôn bán hoặc quan chức. Gần như mỗi tòa thành lớn đều có dạng đệ tử này, thế lực lớn mạnh không thể tưởng tượng được.

Có một hôm, Mộng Khả Nhi ngồi nhìn thức ăn trước mắt, đôi mi thanh tú khẽ chau lại. Nàng cảm thấy Hỗn Thiên Đạo quả thật có chút đáng sợ. Mặc dù đã nhận được báo cáo là Hạng Thiên đang muốn đối phó với nàng, nhưng làm cho người ta không thể tưởng tượng được là mặc dù đã có người giám thị nhà bếp, nhưng vẫn bị hạ độc vào thức ăn.

Một đêm Mộng Khả Nhi trằn trọc trở mình, nàng luôn cảm thấy có người trong bóng tối đang âm thầm giám thị mình. Thật ra, những đệ tử ngoại vi bảo vệ nàng đều đã bị người ta kiểm chế. Hỗn Thiên tiểu ma vương đã từng phát thệ nhất định phải bắt được Mộng Khả Nhi. Vì vậy mà thế lực ngoại vi bên ngoài của Hỗn Thiên

Đạo đã đặc biệt xuất tận lực.

Lúc vừa canh ba, vài bóng đen đang nhẹ nhàng tiếp cận phòng của Mộng Khả Nhi. Song cửa sổ rất nhanh đã bị phá. Hơi độc từ từ tràn ngập trong phòng.

Chỉ là, mấy người bên ngoài còn chưa kịp vui mừng, thì một đạo kiếm quang lạnh lẽo từ trong phòng lóe sáng, như thiểm điện hướng tới song cửa sổ.

"Phốc" "phốc" "phốc"

vài tiếng động rất khê vang lên, bọn người này liền ngã gục trong vũng máu.....

Cứ như vậy qua vài hôm, số đệ tử ngoại vi của Đạm Đài thánh địa đã tử thương mất gần mười người, nhưng đệ tử ngoại vi của Hồn Thiên Đạo cũng tổn thất không ít nhân số.

Buổi tối ngày thứ chín, Hồn thiên tiểu ma vương đi đi lại lại trong phòng suy tính:

" Xem xét những miệng vết thương này thì quả nhiên tu vi của ả Mộng Khả Nhi này không vờ. Muốn bắt được ả, xem ra phải mất một phen động tay động chân a. Mà ta không muốn chờ đợi để rồi thất vọng nữa, các người có đào hầm mà cũng không xong sao? Đêm nay ta sẽ tự mình đi bắt ả!"

Hai mắt Hạng Thiên chiếu ra hai tia sáng lạnh lẽo, thân hình cao lớn che khuất ánh sáng của cả nửa gian phòng, mái tóc dài màu đỏ ở trước ánh đèn đặc biệt chói mắt.

" Khi ả ta còn ở trong phòng thì chúng thuộc hạ không dám cho người đào đất phía dưới vì sợ kinh động đến ả. Bởi vậy mới mất nhiều thời gian, nhưng mà sẽ đào xong nhanh thôi."

"Tốt, tối nay ta sẽ tự mình đi."

Đúng lúc nửa đêm, dưới giường Mộng Khả Nhi lộ ra một đường hầm tối đen. Hồn Thiên tiểu ma vương xuất hiện bên dưới đường hầm, tay cầm Phương Thiên

Họa Kích, hai mắt chiếu ra những tia sáng lạnh lẽo.

Kích, là một loại binh khí mạnh, hình dạng giống trường thương, nhưng tại mũi thương lại thêm hai lưỡi đao sắc hình bán nguyệt, có thể đâm cũng có thể chém. Phương thiên, là có ý cùng với trời cao so bì. Họa, là chỉ các đường vân khắc ở thân kích. Phương Thiên Họa Kích là tỏ ý muốn cùng thượng thiên họa kích. Danh xưng có ý khoa trương, muốn nói lên kích càng lợi hại bao nhiêu thì người sử dụng nhất định là bất phàm bấy nhiêu.

Cây Phương Thiên Họa Kích này là bảo vật trấn phái của Hồn Thiên Đạo. Để tạo ra nó cần phải có kim tinh. Nó đã hao phí tâm huyết của rất nhiều người, dùng hết nhân lực, vật lực trong phái sưu tập trong hàng trăm năm dài, phải lựa chọn các quặng thiên thạch để luyện ra kim tinh. Sau đó mời tới vị Đại sư trứ danh trong việc luyện thần binh bấy giờ, hao phí tinh lực mới có thể làm cho Thiên Phương Họa Kích này xuất thế.

Có thể nói, ngoại trừ những tiên bảo như Hậu Nghệ Cung trong truyền thuyết, cây Phương Thiên Họa Kích này xứng đáng liệt vào hàng thập đại thần binh của đại lục, so với Triều Lộ kiếm mà Mộng Khả Nhi đã mất vào tay Thần Nam còn hơn một bậc. Thường chỉ có phái chủ của Hồn Thiên đạo hoặc truyền nhân kiệt xuất nhất mới được nắm giữ.

Hồn Thiên tiểu ma vương tay cầm cây tuyệt thế thần binh này, hẩn hít một hơi thật sâu, sau đó đằng không bay lên. Phương Thiên Họa Kích trong tay xuất ra những đạo ánh sáng chói mắt, lớp đất dày cả trượng chỉ nháy mắt bị bật tung lên. Một kích của thần binh, quả nhiên có thể phá trời!

Một đạo huyết quang chớp hiện, mùi máu tươi tanh tưởi tràn ngập khắp phòng của Mộng Khả Nhi....

Chương 3: Hồn Thiên

Phương Thiên Họa Kích đã phá vỡ lớp đất dày hơn một trượng, phát ra ánh sáng chói mắt. Hồn Thiên Tiểu Ma Vương như một con giao long dữ tợn, thoát cái tử trong đường hầm đã nhẹ nhàng bay vọt lên.

Cửa hầm này ngay dưới gầm giường. Chiếc giường gỗ bị chấn động mạnh, chớp mắt đã vỡ tan. Một cỗ huyết quang chớp lên, mùi máu tanh tràn ngập khắp trong phòng. Trước mắt Hạng Thiên xuất hiện một đạo hàn quang lấp lánh, trong sát na nghe được mùi máu tanh, hắc thâm kêu không ổn. Hạng Thiên biết Mộng Khả Nhi tuyệt đối không là loại người dễ dàng bị tập kích thụ thương, đây tuyệt đối không thể là ả ta.

Trong sát na xông ra khỏi hầm, thân thể hắc đã bay lên xa hơn một trượng, chỉ chớp mắt đã đến sát bức tường bên cạnh. Nhưng đúng lúc này, hắc cảm giác bức tường phía sau lưng truyền lại một trận hàn khí dày đặc. Bức tường "rầm" một tiếng rôi vỡ nát ra, một đạo hàn quang nhanh như thiểm điện nhắm thẳng vào người hắc.

"Hắc!"

Hồn Thiên Tiểu ma vương hét lên một tiếng lạnh lẽo, thân thể uyển chuyển như cá, cúi xuống dưới thấp một chút. Phi kiếm gần như đã sát cơ thể hắc, những sau đó lại bị trượt sang bên cạnh.

Trong suốt quá trình ấy, hắc thủy chung không có cách nào quay đầu lại, nhưng cảnh tượng trong căn phòng vẫn ở trong tầm mắt của hắc. Bên cạnh chiếc giường gỗ vỡ vụn phẳng phất có bóng hắc y nhân, có lẽ là đệ tử bên ngoài của Hồn Thiên Đạo. Giữa ngực hắc là một vết thương lớn, máu me đầm đìa chảy thành dòng không ngừng. Toàn thân hắc vẫn còn run rẩy co giật, nhưng đã không còn cử động được.

Hạng Thiên trong lòng có một chút hoảng hốt, thì ra người trong phòng này là

một tên đầu lĩnh của Hỗn Thiên Đạo ngoại vi đệ tử. Hiển nhiên là những người bố trí bên ngoài đã bị Mộng Khả Nhi phát hiện, rất có khả năng đều đã bị ả ta tiêu diệt.

Giữa gian phòng, ngoại trừ hắc và một cái tử thi ra không còn bất cứ người nào khác. Rõ ràng là Mộng Khả Nhi đã sẵn sàng chờ hắc đi vào. Người từ bên ngoài tường xuất thủ với hắc tất nhiên là Mộng Khả Nhi không còn nghi ngờ gì nữa.

Bất quá lúc này không cho phép Hỗn Thiên Tiểu ma vương nghĩ nhiều, thân thể hắc lao nhanh về phía trước, còn Phương Thiên Họa Kích trong tay quét ngang ra sau. Thần kích chiếu sáng rực rỡ, "phanh" một tiếng, tấn công mạnh mẽ vào phi kiếm đang đuổi theo phía sau. Hắc cật lực chống chọi lại để hòng thoát ra ngoài.

Lúc trước ý vào tu vi cao thâm của hắc, lại thêm ra đòn trước tranh được tiên cơ thì sẽ chắc thắng. Hạng Thiên sở dĩ đào đường hầm chính là muốn đánh lén Mộng Khả Nhi, rồi nhân cơ hội đối phương rơi vào hoàn cảnh hỗn loạn mà ra tay sát thủ. Bất quá, hắc tuyệt đối không nghĩ đến chuyện ngược lại bị Mộng Khả Nhi lợi dụng tiên cơ, dùng cách gây ông đập lưng ông.

Trong chớp mắt quét ngang vào phi kiếm, Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương vừa định xoay người lại thì một đạo ánh sáng năm màu đã áp sát thân thể hắc. Một cánh hoa ngọc liên lóng lánh rực rỡ chém thẳng vào eo của hắc, không cho hắc một chút cơ hội nghỉ ngơi.

Hạng Thiên trong mắt hàn quang lấp lánh, trên đầu mái tóc màu đỏ như máu không gió mà cũng dựng ngược lên. Một cổ sát khí từ thân thể hắc bạo xuất ra ngoài, không khí trong gian phòng chuyển động mãnh liệt. Toàn vùng không gian như bắt đầu bị méo mó đi. Thân thể Hỗn Thiên Tiểu ma vương đột nhiên từ một phân thành hai, hai phân thành bốn. Bốn hư ảnh xuất hiện trong phòng, hắc đã dùng đến tuyệt học Hư Không Đạo.

Thân ảnh mơ hồ mà dùng mắt thường không thể thấy được, tốc độ như thiểm điện, loáng thoáng một vùng hư ảnh nhanh chóng xông ra khỏi phạm vi công kích của các cánh ngọc liên. Cấp bách đón đỡ, cán của thần kích giống như đuôi sao chổi trong vũ trụ hồng hoang bay vút qua, bổ vào thẳng bên trên cánh sen.

"Oành"

Một tiếng nổ lớn rung trời, cả gian phòng ốc trong chớp mắt vỡ vụn, bụi bay lên mù mịt. Một ma ảnh cao lớn, mặt mũi lấm lem, đầu tóc rối bù, tay cầm Phướng Thiên Họa Kích từ giữa đông hoang tàn đổ nát chạy ra. Hai mắt của hắc tặc như hàn tinh sáng chói trên trời, phát ra hai luồng điện quang lạnh lẽo, ai nấy nhìn thấy đều không khỏi rùng mình.

Mãi đến lúc này, Hồn Thiên Tiểu ma vương mới thực sự thoát khỏi tình thế không thuận lợi vừa rồi. Hắc lạnh lùng trừng mắt nhìn Mộng Khả Nhi đứng bên ngoài, bạch y trắng như tuyết, giống hệt một tiên tử thánh khiết.

Hắn cười lạnh:

"Không then là tiên tử của Đạm Đài cổ thánh địa, đã khiến ta hoảng hốt một phen. Người đã biết mưu kế tối nay của ta, xem ra chúng ta chỉ có thể quang minh lỗi lạc đại chiến một trận cho xong."

Mộng Khả Nhi giữ vẻ mặt trầm tĩnh, không lộ ra vẻ vui buồn gì, thần thái lạnh nhạt đáp trả:

"Hồn Thiên Đạo Tiểu ma vương hôm nay lại dùng đến thủ đoạn thấp hèn đê tiện như vậy, không sợ bị người đồng đạo si nhục sao? Dù sao Hồn Thiên Phái cũng có danh vọng đứng đầu Tà đạo Lục thánh địa, người lại không sợ mất mặt sư phụ người ư?"

"Hắc hắc..."

Hồn Thiên Tiểu ma vương cười nhạt nói:

"Sư phụ của ta đã truyền cho ta Phướng Thiên Họa Kích, là đã không quản đến hành động của ta rồi, mỗi một truyền nhân của phái Hồn Thiên Đạo đều có thể tự mình đặt ra quy tắc. Tối nay đúng là ta thông báo chiến cờ tế kì chiến với tu luyện giới, sẽ phá tan cái danh hiệu tiên tử của người trong mắt thế nhân, chắc hẳn người đã thấy được thư ta gửi cho người rồi. Chỉ là tối nay ta còn muốn thưởng hoa!"

Nói xong, Hạng Thiên một tay nâng kích, hướng thẳng lên trời. Một cỗ uy áp tinh thần cuộn cuộn dâng lên, lấy hấn làm trung tâm tán phát ra xung quanh. Cỗ lực lượng mệnh mông như biển lớn này lan tỏa ra mọi hướng. Trông hấn tựa như một tòa núi lớn, khí tức trầm trọng cuộn cuộn bên trong khách sạn.

Vào lúc này, Hồn Thiên Tiểu ma vương thân ảnh to lớn như thần như ma, phẳng phất như chí tôn tu la của địa ngục, khiến người ta có cảm giác tim đập chân run.

Dung nhan tuyệt mỹ của Mộng Khả Nhi hơi biến sắc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh. Nàng lạnh nhạt nói:

"Đây chẳng phải là kì công Hồn Thiên Hư Không Đạo trong Liệt Thiên Công Bảo Điển sao? Quả nhiên bất phàm, tối nay ta muốn thử sức một phen với môn tà đạo vô thượng tuyệt học này! "

Lúc này, sức mạnh mà Hồn Thiên Tiểu ma vương tán phát ra ngoài cuộn cuộn tựa như sóng lớn vỗ bờ, làm cho mấy gian phòng bên cạnh cũng bị sập xuống. Ngói vụn văng khắp nơi, trong phạm vi ba trượng xung quanh hấn, những mảnh ngói vỡ lbồng bễnh bay lên, không ngừng chuyển động xoay quanh thân thể của hấn.

Mộng Khả Nhi cũng đã chuẩn bị kỹ cho trận chiến. Đạm Đài cổ thánh địa, nơi duy nhất có pháp môn võ đạo song tu tất nhiên là cũng có nhiều điểm rất kỳ lạ đặc dị. Một cơn mưa hoa xuất hiện ở xung quanh nàng ta, vô số cánh hoa nhỏ như ngọc, trong suốt, lấp lánh lơ lửng ở khắp trời, mùi hương thơm ngát. Cảnh sắc như thật lại như mơ.

Từ chuôi phi kiếm, hàn quang lấp lánh hiện ra bốn đoạn cầu vồng, bông bễnh hướng về trên đỉnh đầu Mộng Khả Nhi. Bên trên phi kiếm là một đám mây nhiều màu sắc không ngừng chuyển động, phát tán ra hàng nghìn vạn đạo hào quang rực rỡ. Một cỗ khí tức an lành xuất hiện tại đương trường, trên người cũng Mộng Khả Nhi phát ra vô tận thứ ánh sáng thánh khiết, thật giống như Dao Trì tiên tử hạ phàm, như một tiên tử thánh khiết trên cao không thể với tới.

Từng đạo ba động từ thân thể nàng phát tán ra, ôn nhu như sóng nước, lan rộng

ra bên ngoài. Thoạt nhìn thì có vẻ rất yếu ớt, nhưng rất nhanh chóng đã cân bằng được với khí tức khủng bố của Hồn Thiên tiểu ma vương đang như sóng triều dâng lên.

Rất nhiều đá vụn, ngói vỡ đang bồng bềnh tại không trung chậm chậm rơi xuống đất, năng lượng hùng dũng vừa bùng phát cũng bắt đầu từ từ khôi phục lại về yên tĩnh. Lấy nhu khắc cương, sức mạnh của Mộng Khả Nhi tựa như nước, dần dần làm lực lượng cương mãnh của Hồn Thiên Tiểu ma vương tiêu biến ra vô hình.

Vừa nãy, thật ra hai người mới chỉ bắt đầu ngấm ngấm đấu với nhau. Hạng Thiên hét to một tiếng, một cỗ sức mạnh to lớn không gì sánh được, ba động dâng lên như sóng lớn ngất trời, bất ngờ hướng vào Mộng Khả Nhi cuồng mãnh tập kích.

Sự việc đến mức này, hai người không còn có thể ngấm đấu nhau nữa, hộ thể khí của hai người bắt đầu va chạm mạnh mẽ, kèm theo là một tiếng nổ rung động đất trời. Trong sân viện, từng dãy từng dãy phòng ốc vỡ nát, trở thành cát bụi rơi trên mặt đất.

Hai truyền nhân kiệt xuất nhất của chính, tà đại thánh địa đều đã dốc hết sức lực, không chút nhân nhượng trong cuộc giao phong lần đầu này. Lửa khói cuộn cuộn bốc lên, trong vòng ba trượng, rất khó đến gần hai thanh niên tuyệt thế cao thủ này. Sức mạnh vô hình đã hình thành một lực trở ngại, ngăn cách với mọi thứ ở bên ngoài..

Lần giao kích khủng bố đầu tiên làm hai đại cao thủ đều cảm thấy tâm thần chấn động. Hai bên đều biết đã gặp phải kình địch, nếu tiếp tục đại chiến tất kết quả sẽ vô cùng thâm trọng.

Một đạo kiếm quang sáng chói, xé rách bầu trời, thế như lưu tinh lao nhanh về phía Hồn Thiên Tiểu ma vương chém thẳng tới. Mộng Khả Nhi hầu như không hề chịu nửa điểm quấy nhiễu từ bên ngoài, không giống như lần giao thủ, đuổi chém giết khắp nơi với Thần Nam gần đây, lần này nàng ta sử dụng toàn lực. Phi kiếm rực rỡ lóa mắt, phát ra những âm thanh khác thường, tạo ra một trận ba động khủng bố, cả phiến đất trời đều phảng phất đều bị chấn động.

Hỗn Thiên Tiểu ma vương cười nhạt, tỏ vẻ hoàn toàn không quan tâm. Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn, như ngọn lửa cháy sáng rực hướng lên bầu trời, đón lấy thể công kích.

"Choang choang."

Đi kèm với tiếng kim loại va chạm đinh tai nhức óc, cả không trung bùng phát ra ánh sáng chói mắt. Năng lượng của ánh sáng lan ra khắp mọi phía, phi kiếm bị thần kích đánh bật trở ra. Tiếp đó, ma ảnh cao lớn của Hạng Thiên, mái tóc dài đỏ rực như lửa, nhanh như thiểm điện hướng về phía trước, hung dữ tựa như một con giao long, tay cầm Phương Thiên Họa Kích đâm thẳng vào tim Mộng Khả Nhi. Thần Kích phát ra ánh sáng rực rỡ như tia chớp làm sáng bừng lên cả một vùng không gian. Năng lượng khủng bố chấn động cuộn cuộn ép xuống, tựa như một cơn sóng giữa biển cả mênh mông mãnh liệt cuộn trào.

Mộng Khả Nhi đành không bay lên tránh khỏi một kích toàn lực của Hạng Thiên, thân hình uyển chuyển cách mặt đất ba trượng, ở trên cao như loài chim nhẹ nhàng bay lượn trên không. Nàng ta giữ lấy đoản kiếm đang bay trở lại, sau đó đảo nhanh người, chúm xuống phía dưới tập kích. Đây là chỗ khác biệt của Đạm Thai phái, có khả năng như tu đạo giả từ trên không trung khống chế pháp bảo đối địch, cũng có khả năng sử dụng vũ khí trước mặt đối địch. Độ tử của môn phái này vừa có các loại thần thông của Đạo gia, lại có thể phách mệnh mẽ của vũ giả, kết hợp với nhau thật lợi hại phi thường.

Đoản kiếm phát ra quang mang vạn trượng, chiếu sáng cả bầu trời, hướng về Hỗn Thiên Tiểu ma vương chém xuống. Hạng Thiên chỉ cười nhạt, trấn phái chi bảo Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn hướng lên không trung hung hăng chém ra, lưỡi kích hình bán nguyệt cực kỳ sắc bén xuất ra những đạo thần mang, va chạm với đoản kiếm.

"Oanh", " Oanh", "Oanh"

Hai người dùng vũ khí ngăn đối chọi với nhau, kiếm quang, kích ảnh phát ra quang mang đầy trời, khí thể rực rỡ chói mắt khiến trăng sao trên trời đều thành ra u ám.

Tối hôm nay Mộng Khả Nhi tập kích được Hạng Thiên, nên đã sớm di tản toàn bộ mọi người trong khách sạn đi hết. Vì vậy, mặc dù là phòng xá không ngừng âm ầm sụp xuống, nhưng tịnh không có một người nào bị thương vong.

"Choang", một tiếng kim loại giòn giã vang lên, Phương Thiên Họa Kích của Hồn Thiên Tiểu ma vương va vào đoản kiếm trong tay của Mộng Khả Nhi làm thanh kiếm bị gãy mất một nửa. Hắn đắc ý cười lớn: "Danh kiếm của phái người đã mất hết rồi ư, lẽ nào người không thông qua khảo nghiệm của Đạm Thai phái mà lại tự mình lén lút chạy ra ngoài sao? Hô hô...."

Hạng Thiên đắc thế thì dễ gì bỏ qua, Phương Thiên Họa Kích trong tay thần quang lấp lánh, như muốn làm tê liệt cả khoảng hư không, chiêu nổi chiêu tung ra nhằm thẳng vào những chỗ yếu hại trên người Mộng Khả Nhi. Khí thế mãnh liệt cùng quang mang phát tán ra tứ phương, làm một vùng trời đất vì thế mà rung động.

Mộng Khả Nhi nghe vậy, lửa giận trong lòng bốc lên ngàn ngút. Quá trình Thần Nam chiếm đoạt Triều Lô của nàng lại hiển hiện rành rành trước mắt, tình cảnh khiến nàng phát cuồng lúc đó dường như đã trở lại. Mỗi lần nhớ tới, nàng vẫn có cảm giác nhục nhã, khó kềm chế ước muốn tận tay băm vằm hắn thành muôn mảnh.

Hồn Thiên Tiểu Ma Vương rõ ràng cảm giác được tâm tư của Mộng Khả Nhi rung động, tay cầm Phương Thiên Họa Kích bố ngang chẻ dọc, hết khai lại hợp, xuất thủ càng lúc càng hung hãn.

"Hắc hắc, đêm nay ta quyết định biến người phải trở thành nữ nhân của ta!"

Bất quá, tuy Mộng Khả Nhi vừa mới bị sự tình làm chấn động trong chốc lát, nhưng rất nhanh chóng đã lấy lại bình tĩnh, trong lòng thầm biến ảo khôn lường. Nàng ta liên tiếp né tránh hàng loạt công kích từ phía sau của Hạng Thiên, trong tay chớp lên một đạo quang mang, Ngọc Liên Biện trong suốt lấp lánh xuất hiện, phát ra ngũ sắc hào quang, xem ra đúng là bảo vật đứng đầu.

"Liên Biện của Ngọc Liên Đài, đạo gia chí bảo!" Hai mắt Hạng Thiên lóe lên hàn quang, hắn biết rằng đó chính là đệ nhất chí bảo của Đạm Đài phái.

Ngũ sắc hào quang lại chớp lên, lại một phiến Ngọc Liên Biện xuất hiện trong tay Mộng Khả Nhi. Nàng ta mỗi tay nắm một cánh hoa, hào quang vạn đạo, rực rỡ muôn màu, Phương Thiên Họa Kích lao tới như gió lốc bị đánh bật trở lại.

Cũng ngay lúc đó, Ngọc Liên Đài đột ngột xuất hiện, mang Mộng Khả Nhi bay lên không trung. Nàng ta cứ như Lãng ba tiên tử, bạch y phất phơ, như muốn theo gió mà bay đi.

"Xích"

Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, Ngọc Liên Biện lại xoay tròn, ánh sáng trong suốt thánh khiết lóe lên, nhanh tựa thiểm điện ập tới, chém thẳng vào cổ của Hỗn Thiên Tiểu ma vương.

"Hắc!" Hạng Thiên lách qua một bên, nhưng Ngọc Liên Biện hoàn toàn chịu sự khống chế của Mộng Khả Nhi, một kích không thành, liền "tách" một tiếng rồi xoay tròn quay trở lại, hào quang ngũ sắc cũng khó che lấp được phong mang sáng rực. "Tách" một tiếng nữa đã quay ngược lại lại, nhắm ngay vùng eo hắc chém xuống. Hỗn Thiên Tiểu ma vương hai mắt trợn ngược, sớm đã biết từ trước Ngọc Liên Biện lợi hại phi thường, lập tức nâng Phương Thiên Họa Kích từ trên bổ xuống, chém vào Liên Biện.

Chỉ là Liên Biện dưới sự khống chế của Mộng Khả Nhi nhanh nhẹn dị thường, "Xích" một tiếng kêu nhẹ, đã nhanh chóng chuyển hướng, chém vào lưng của hắc. Cùng lúc ấy, một cánh Ngọc Liên Biện khác trong tay Mộng Khả Nhi liền xuất thủ, một trận tiên quang dày đặc, hung ác chém xuống Hỗn Thiên Tiểu ma vương.

"Ách a..." Hạng Thiên hống to lên một tiếng, y phục trên người rách toạc, lộ ra bên trong một bộ hắc y bó sát người. Tại trên hai vai của hắc xuất hiện đôi cánh bằng ngọc tỏa sáng lấp lánh, bó sát vào trên lưng của hắc ngay chỗ vừa nãy bị trường y che mất tầm nhìn. Căn bản không ai có thể nhìn ra tại nơi đó lại có một đôi cánh như vậy.

Đôi cánh bằng ngọc này hình dạng giống như hai cánh của tây phương thiên sứ, hai bên dài không quá nửa mét, không quá lớn, nhìn vào lại thấy nhẹ nhàng dị

thường, phát ra từng trận linh khí ba động, ánh sáng chói mắt.

Hồn Thiên Tiểu ma vương hơi vận công, ánh sáng lưu động như nước chảy trên đôi cánh khinh linh liên bùng phát. Đôi cánh bằng ngọc hết như có sinh mệnh, nhanh chóng xòe ra, mang hấn bay thẳng lên không, chớp mắt đã thoát khỏi sự quấy rầy của hai cánh Ngọc Liên Biện.

Mộng Khả Nhi sắc mặt đại biến, hoảng hốt nói: "Theo truyền thuyết thì đây chỉ là một sản phẩm thất bại, không ngờ là đã được các người tế luyện thành công rồi ư?"

Chương 4: Thần Ma Dực

"Hắc hắc, không sai, chính là Thần Ma Dực trong truyền thuyết!"

Hỗn Thiên tiểu ma vương cười lạnh, trên mặt đầy vẻ âm tà.

Truyền thuyết từ ngàn năm trước, một đại ma vương của Hỗn Thiên Đạo đã bị thảm bại trong tay tiên tử của Đạm Đài thánh địa. Lão nhận ra rằng sở dĩ thảm bại là bởi vì Đạm Đài phái có chí bảo Ngọc Liên Đài có thể bay trên không, còn Hỗn Thiên Đạo lại không có pháp bảo tương ứng để phi không. Để có thể chống cự lại Đạm Đài chí bảo và chiếm được ưu thế trong cuộc tranh đấu sau này, Đại ma vương đã ra lệnh cho toàn bộ đệ tử trong phái dùng toàn lực tìm cho ra pháp bảo thích hợp cho võ nhân ngự không phi hành.

Đại ma vương đời đó vô cùng điên cuồng, rất nhiều bảo vật trong truyền thuyết trở thành mục tiêu truy tìm của lão ta. Lão không ngừng tìm kiếm ở những vùng đất truyền thuyết, nhưng cho đến khi chết rồi cũng không thu được chút kết quả nào. Vài vị ma vương đời tiếp theo cũng không cách nào có thể luyện được một thân tu vi có thể đạt đến cảnh giới ngự không phi hành, nên cũng giống như vị đại ma vương đó không ngừng truy tìm pháp bảo phi không.

Cuối cùng có một người kiến nghị, thay vì đi tìm pháp bảo hay những thần vật hư vô phiêu diêu này, chi bằng mời một danh sư tể luyện lấy còn hơn. Nhưng mà nào có dễ, võ giả không như tu đạo giả, hai bên bản chất bất đồng, người luyện võ rất khó có thể như tu đạo giả ngự pháp bảo bay lên. Muốn tể luyện một bảo vật thích hợp cho võ nhân ngự không phi hành, điều đó thật sự vô cùng khó khăn.

Hỗn Thiên Đạo phát triển mấy ngàn năm, đệ tử chủ chốt tuy rằng không nhiều, nhưng đệ tử ngoại vi lại đông vô kể, tài lực hùng hậu người ngoài không thể tưởng tượng được. Cuối cùng cả phái dùng hết toàn lực, mời đến một kì nhân đạo giáo sắp phá không phi thiên, sau đó lại mời thêm một ma pháp sư phương tây, hao phí vô số

thiên tài địa bảo, đem đạo pháp và ma pháp dung hòa làm một, tế luyện ra một đôi Thần Ma Dực.

Đôi Thần Ma Dực này lấy thủ pháp chế khí của Đông phương đạo gia làm chủ, dùng một khối ngọc thiên nhiên điêu khắc thành hình đôi cánh, sau đó dùng vô số trận pháp đạo gia khắc họa vào trong đôi cánh. Cuối cùng mới áp dụng thủ đoạn chế khí của ma pháp sư phương tây, dùng không gian pháp trận điêu khắc lên trên bề mặt, rồi tế luyện lại.

Đây quả là một kiện kì bảo đoạt cả thiên địa tạo hóa, dung hợp các đỉnh cấp trận pháp của cả đạo pháp và ma pháp. Nếu như cuối cùng hoàn thiện thành công, không nghi ngờ gì, chính là một kiện đỉnh cấp bảo vật.

Nhưng đến giai đoạn cuối cùng trong việc tế luyện Thần Ma Dực, tu đạo kì nhân đó tâm sinh cảm ứng, biết rằng thiên kiếp sắp đến nên đành phải dừng tay khi chưa hoàn thành nhiệm vụ, cứ thế mà đi, chuẩn bị phá không phi thiên.

Một kiện kì bảo khoáng thế, đến giai đoạn cuối thì lại không thành. Đại ma vương của Hỗn Thiên Đạo cũng không biết nên nói thế nào cho phải. Có thể mời được vị kì nhân tu đạo đó là nhờ tổ sư của lão năm xưa có ân với người này. Nhưng hiện tại, thời khắc thành tiên quan trọng của kì nhân đã đến, đành phải từ bỏ việc tế luyện Thần Ma Dực.

Vị ma pháp sư phương tây kia là một người kiệt xuất, nhưng tham gia vào việc chế luyện kì bảo cũng chỉ là phụ, chủ yếu lại là thủ đoạn chế khí của đông phương. Bởi vậy một người căn bản không thể hoàn thành kiện pháp bảo này.

Sau này, Hỗn Thiên Đạo đã mời vài vị tuyệt đỉnh tu đạo giả xuất thủ để hoàn thiện, nhưng không ai biết về cổ trận pháp khắc trên Thần Ma Dực. Kì bảo tế luyện cuối cùng lại trở thành một thứ bán thành phẩm, vẫn chưa thành công. Tuy vậy, đại danh của Thần Ma Dực không phải nào không biết.

Truyền nhân Hỗn Thiên Đạo đời sau muốn tiếp tục tế luyện một đôi bảo dực mới, nhưng thiên nhiên ngọc tinh khó mà tìm được. Sau này, không gian ma pháp của phương tây cũng biến mất, việc tế luyện Thần Ma Dực mới gặp phải những khó

khăn không thể khắc phục, cho nên Thần Ma Dực trong truyền thuyết vĩnh viễn trở thành một thất bại phẩm.

Mộng Khả Nhi biết hết những ẩn tình trong đó, hiện tại thấy Hồn Thiên tiểu ma vương đột nhiên có Thần Ma Dực hoàn chỉnh, làm sao mà không kinh ngạc cho được.

"Hắc hắc, Thần Ma Dực này chuyên dùng để khắc chế Ngọc Liên Đài của phái người, hôm nay ta nhất định phải bắt được người."

Hồn Thiên tiểu ma vương hiện tại đã có thể phi không, hẳn chẳng còn e ngại gì nữa, nhìn Mộng Khả Nhi cười không chút hảo ý, ánh mắt không chút cổ kị di chuyển khắp thân thể của nàng.

Mộng Khả Nhi có hơi khó chịu, Thần Ma Dực xuất thế, đối với Đạm Đài phái là một tin tức vô cùng xấu, sau này tranh đấu giữa hai phái càng thêm thảm liệt.

Chính đạo thánh địa cùng tà đạo thánh địa tranh đấu, nhưng chỉ là giữa các đệ tử. Các cao thủ đời trước đã đạt được một ước định bất thành văn: khi các tiểu bối động thủ, các lão bối không được nhúng tay vào. Trừ khi bạo phát xung đột kịch liệt, những cao thủ đời trước rất ít khi xuất hiện đối đầu. Mặc dù Hồn Thiên Đạo bị gán cho một chữ tà, nhưng mấy ngàn năm lại không không những không bị diệt vong, trái lại còn trở nên hưng thịnh, nếu không sớm đã bị người ta đánh cho thê thảm từ mấy ngàn năm trước rồi. Tu luyện giới hiện thời sớm đã không còn phân biệt cái gì chính tà phân minh như trong quá khứ. Thậm chí ngay trong chính có tà, trong tà có chính, giống như nhân tính vậy, sớm đã không thể nói được đâu là ranh giới tuyệt đối giữa chính và tà nữa.

Những người tu luyện hiện tại cũng minh bạch, không thể đơn đơn giản giản định rằng một môn phái nào đó là tà ác hay chính nghĩa. Có thể nói tu luyện giả hiện nay thông thoáng hơn quá khứ rất nhiều.

Hiện tại tà đạo thánh địa cùng chính đạo thánh địa vẫn còn quan hệ cừu hận là do nguyên nhân lịch sử. Cừu oán của thánh địa lương đạo đã có lịch sử hàng ngàn năm, rất khó có thể hóa giải.

Hồn Thiên tiểu ma vương thân mang Thần Ma Dực, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, đứng yên giữa không trung giống như một vị ma thần. Hắn cười lạnh nói:

" Đây là trận chiến đầu tiên của ta khi xuất thế, nhất định sẽ làm cho những thánh địa khác kinh hãi, người sẽ là vật tế cờ của ta!"

Nói xong, Hạng Thiên triển khai song dực, nhanh như thiểm điện phóng tới hướng Mộng Khả Nhi. Phương Thiên Họa Kích phát ra quang mang vạn trượng, trên không trung khí lạnh bức người, từng đạo từng đạo quang mang chói mắt được phóng ra.

Mộng Khả Nhi lúc này không dám lơ là chút nào, trước mắt là kinh địch mạnh nhất của nàng kể từ khi xuất đạo. Ngay lúc bắt đầu, nàng đã sớm giải khai một phần phong ấn trong người. Nếu không phải sợ giống như lần trước giải khai hoàn toàn phong ấn khi đấu với Thần Nam, làm cho thân phải hăm hiểm cảnh, nàng ta đã giải khai toàn bộ rồi.

Nàng lúc này đã khác hẳn lúc đối phó với Thần Nam, chỉ có thể khống chế một số lượng hữu hạn cánh hoa. Hiện tại mỗi tay nàng giữ một cánh Ngọc Liên Biện, đồng thời chân đạp Ngọc Liên Đài, lại phóng ra tiếp hai cánh Liên Biện, rất nhanh hướng tới Hạng Thiên công kích.

"Đương" "đương"

Tất cả khí mang đối với dạng thần binh sắc bén này không thể ngăn cản được. Hai tiếng động vang trời nổi lên, hai cánh Liên Biện cùng thần kích va chạm vào nhau. Phương Thiên Họa Kích do Hạng Thiên cầm trong tay, nên mạnh hơn hẳn hai cánh liên hoa được Mộng Khả Nhi khống chế từ xa. Hai cánh liên hoa trong suốt lấp lánh này liền bị một kích đánh bật trở ra.

Liền đó, Hồn Thiên tiểu ma vương rất nhanh đã đến trước người Mộng Khả Nhi, cả hai bắt đầu triển khai cận thân chiến đấu. Trên không lưu quang rực rỡ, hàn quang sáng chói sáng.

Hai thanh niên đại cao thủ di chuyển rất nhanh trên không trung, mỗi lần va chạm là năng lượng lại như sóng tuôn trào, liên tục lan tỏa ra tứ phía. Khách sạn ở phía dưới chấn động bởi những tiếng giao kích đinh tai, lại bị lực lượng ba động hung dũng bùng phát công công kích, nên cuối cùng đổ sập xuống, hóa thành một đồng gạch vụn.

Trên không trung liên mang, kích ảnh giao nhau, hình thành nên một tấm lưới ánh sáng rực rỡ chói mắt. Hai đại cao thủ nhanh như thiểm điện, bay qua lượn lại, công kích liên miên. Giao phong kịch liệt khiến cả một vùng như bị lật tung lên.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên sẽ kinh động đến vô số tu luyện giả ở Sở đô. Liên tục có người kéo đến khu vực này, ai nấy đều nhìn lên hai quang ảnh trên không trung, kinh ngạc đến há hốc mồm ra. Họ không thể lí giải nổi, bởi vì nhìn động tác hai người giao thủ thì rõ ràng là hai đông phương võ giả, nhưng bọn họ lại có thể ngự không phi hành, điều này đơn giản là quá khủng bố.

Bất quá cuối cùng cũng có người nhận ra Mộng Khả Nhi bởi Ngọc Liên Đài dưới chân nàng.

"Trời ơi, đấy là tiên tử của Đạm Đài thánh địa!"

"Nam tử tóc đỏ này là ai, tại sao hắn lại có thể ngự không phi hành?"

Trên vai hắn là một đôi cánh, đó là bảo vật gì, tại sao chưa từng nghe qua?".....

Một tu luyện giả cao tuổi lẩm bẩm:

"Không lẽ là kiện bảo vật chưa được hoàn thành trong truyền thuyết...Thần Ma Dực?!"

Nghe ông ta nói vậy, một lão nhân đứng bên cạnh đột nhiên đại ngộ, đồng thời vô cùng chấn kinh. Thần Ma Dực trong truyền thuyết không ngờ là đã tế luyện thành công!

Những người trẻ tuổi đang quan chiến rất nhanh đã biết đến Thần Ma Dực

trong truyền thuyết qua các bậc tiền bối. Nhất thời Hồn Thiên tiểu ma vương trở thành tiêu điểm để mọi người bàn luận. mọi Ai cũng biết tà đạo thánh địa và chính đạo thánh địa thủy hỏa bất dung, hiện tại là một trường đại chiến đáng sợ đầu tiên giữa chính, tà thánh địa! Đây là một đại sự kiện của tu luyện giới!

Hiện tại nhân sĩ tu luyện giới tuy không mù quáng tin rằng đại biểu của chính đạo thánh địa tuyệt đối chính nghĩa, đại biểu của tà đạo thánh địa tuyệt đối tà ác, nhưng lại hoàn toàn thiên về phía Mộng Khả Nhi. Những việc làm của Mộng Khả Nhi ở Tội ác chi thành đã in sâu vào lòng họ, trong mắt họ nàng thật sự là bậc tiên tử.

Mộng khả Nhi và Hồn Thiên tiểu ma vương hiển nhiên cũng đã chú ý đến việc người quan chiến càng ngày càng nhiều. Cả hai đều không muốn người khác trông thấy các loại thần thông đối địch của mình, nên đều bay ra khỏi Sở đô, vừa đi vừa đánh.

Hai người rất nhanh đã rời khỏi Sở đô.

"Oanh" "oanh"

Trên không trung truyền lại những tiếng động cực lớn, trận chiến của Mộng Khả Nhi cùng Hồn Thiên tiểu ma vương đã lên tới đỉnh điểm. Hai người ở trên không va chạm mãnh liệt mấy lần, Hồn Thiên tiểu ma vương bị chấn văng ra đến hai chục trượng, thân người rơi phịch xuống đất, làm chấn động cả một vùng rừng núi.

Mộng Khả Nhi cũng không khá hơn, bốn cánh ngọc liên bị Phương Thiên Họa Kích đánh bay đi, bản thân nàng cũng bị chấn lùi lại, suýt chút nữa thì ngã xuống đất. Đến phút cuối nhờ khống chế lại được Ngọc Liên Đài mới không ngã xuống, nhưng trên khoe miệng nàng cũng rỉ ra một dòng huyết tích.

"Ách a..."

Hạng Thiên hét lên một tiếng lớn, tay cầm Phương Thiên Họa Kích từ dưới bay lên, mái tóc dài màu đỏ rực cuồng loạn tung bay, thời khắc này hãn thật giống như

một ma vương.

"Mộng Khả Nhi, người thật sự đã làm ta nổi giận rồi đó. Sau khi bắt được người, ta nhất định phải cho người biết thế nào là nữ nhân ngoan ngoãn."

Hỗn Thiên tiểu ma vương hai mắt lóe lên hung quang, rất nhanh phóng tới hướng Mộng Khả Nhi.

Mộng Khả Nhi thật sự có chút kinh hãi, thực lực của Hạng Thiên quả thật quá cường hãn, trong lớp trẻ e là chẳng có bao nhiêu địch thủ. Một thân tu vi của hắn tối thiểu phải là tứ giai trung cấp trở lên, thậm chí có thể tiếp cận tứ giai đại thành cảnh giới. Nàng nếu như không giải khai phong ấn, sợ rằng đã gặp nguy hiểm rồi.

"Chẳng trách Hỗn Thiên tiểu ma vương được truyền cả Phương Thiên Họa Kích lẫn Thần Ma Dực, thực lực của hắn quả là cường hoành đến cực điểm!"

Mộng Khả Nhi thầm than trong lòng, sau đó thu cánh ngọc liên lại, phóng nhanh về hướng vùng rừng núi phía tây.

Hạng Thiên tay cầm thần kích, đuổi theo phía sau không rời. Hai người một trước một sau rất nhanh đã đi qua khoảng hơn mười dặm. Mộng Khả Nhi khi đến một phiến rừng rậm, đột nhiên chân đạp Ngọc Liên đài hạ xuống phía dưới, rất nhanh đã biến mất trong rừng.

Hỗn Thiên tiểu ma vương cũng hạ xuống theo. Nhưng đúng lúc đó, từ trong rừng đột nhiên phóng ra cả vạn mũi tên, vô số mũi tên xé gió nhắm hắn bắn tới. Hạng Thiên vội huy động Phương Thiên Họa Kích gạt đi, thần kích phát ra đạo đạo quang mang rực rỡ chói mắt, biến mưa tên đầy trời thành bụi phấn.

Hắn biết mình đã bị mai phục. Mộng Khả Nhi quả nhiên có chuẩn bị, để một đội nhân mã ở đây phục kích hắn. Nhưng những mũi tên bình thường làm sao tổn thương được hắn. Hắn hạ nhanh xuống phía dưới, nhưng từ nơi đó, một đợt lang nha tiễn lại bắn lên không.

Hỗn Thiên tiểu ma vương kêu lên một tiếng không hay, vội vàng bay lại lên

trên không. Hắn cảm thấy lang nha tiễn có một cỗ ba động khủng bố, mỗi một mũi tên đều có trận trận ba động truyền ra. Không nghi ngờ gì, đó chính là ma pháp tiễn uy lực cực đại đã qua gia trì ma pháp.

Nhưng hắn vẫn hành động hơi chậm, từng mũi ma pháp tiễn đến gần người hắn liên tục phát nổ.

"oanh" "oanh"

Những tiếng nổ đinh tai vang lên liên miên bất tận.

Hỗn Thiên tiểu ma vương tay múa thần kích, bay lên bay xuống, kích phát ra những đạo quang mang sáng chói bảo hộ thân thể, đồng thời rất nhanh bay trở lại không trung. Nhưng Mộng Khả Nhi đã sớm tính trước, bốn cánh ngọc liên đồng thời xuất ra, rất nhanh bay tới phía trên đầu Hạng Thiên, ép hắn phải hạ xuống, làm cho hắn lọt vào phạm vi công kích của ma pháp tiễn.

Hạng Thiên tức giận cực điểm. Hắn ngẩng lên trời hét lớn, thần kích trong tay giống như một con thần long, khi múa lên xuất ra quang mang chói mắt, ngăn trở ma pháp tiễn. Nhưng ma pháp tiễn uy lực cực đại lại quá dày, chẳng mấy chốc đã làm áo của hắn thủng lỗ chỗ. Nếu như không phải tu vi của hắn cao thâm, sợ rằng đã bị nổ đến xương cốt chẳng còn.

Mặc dù vậy, Hỗn Thiên tiểu ma vương cũng bị nội thương không nhẹ. Điều này làm hắn thực sự nổi giận. Hôm nay là trận đấu đầu tiên kể từ khi hắn xuất đạo, không tưởng được lại thê thảm đến thế này. Hắn thầm hận tên phản đồ để lộ ra tin tức, bằng không hắn làm sao lại lâm vào cảnh bị động này.

Qua thời gian uống một chén trà, Hỗn Thiên tiểu ma vương liên tục thổ ra tiên huyết, hắn đã thụ nội thương không nhẹ. Đến lúc này, ma pháp tiễn phía dưới mới dừng lại. Hắn hét lên một tiếng, Phương Thiên Họa Kích trong tay phát ra quang mang vạn trượng, đánh bật bốn cánh ngọc liên biến đang vây quanh ra. Sau đó hắn nhanh chóng hạ xuống khoảng rừng núi phía dưới, toàn thân tỏa ra quang mang đỏ rực chói mắt, bùng bùng như một ngọn lửa. Hạng Thiên tay cầm Phương Thiên Họa Kích, hung hăng quét xuống khoảng rừng núi phía dưới, vô số cây lớn bị chém đứt

lìa.

Từng tiếng kêu thảm từ phía dưới truyền lên, thần kích phát ra quang mang nóng bỏng, đã cắt đứt thân thể rất nhiều người. Trong rừng mùi máu tanh xông vào mũi. Hồn Thiên tiểu ma vương được thể không tha người, như một cơn gió hạ xuống, thiên Phương Họa Kích trong tay đại khai đại hợp, hoành sát tứ phương.

Cả một khoảng rừng núi bị hấn phá hủy, mấy chục người mất mạng. Nếu như không phải Mộng Khả Nhi xuất hiện phía trên không, hấp dẫn sức chú ý của Hạng Thiên, thì không biết có bao nhiêu cung tiễn thủ có thể thoát được.

"Giỏi cho một tiên tử xuất thân từ thánh địa, không ngờ lại đánh lén ta như vậy. Tồi nay ta nhất định phải bắt được người!"

Hồn Thiên tiểu ma vương nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt đỏ rực. Mặc dù là hấn đang bị nội thương không nhẹ, nhưng lúc này chiến ý bốc cao, giống như một kẻ điên cuồng.

Vô số cây rừng bị phá hủy phía sau lưng hấn bay lên, cả những mảnh vụn thi thể cũng từ từ bay lên, xoay vòng xung quanh hấn, trông vô cùng quỷ dị.

Mộng Khả Nhi biết rằng Hồn Thiên tiểu ma vương muốn liều mạng. Nàng thần than, đêm nay sợ rằng phải quyết chiến sinh tử....

Chương 5: Ki Hình Luyện Ái

Nguyên là Long Vũ muốn nhanh chóng quay về Tấn quốc, nhưng lại được Thần Nam khuyên nhủ nên quyết định đến Sở đô thăm quan một chuyến, biết đâu việc này lại làm tâm tình của nàng tốt lên một chút? Dọc đường hai người đi nhanh, thuận lợi tới được một tiểu trấn cách Sở đô khoảng hai mươi dặm.

Từ Kim Thần Long trên đường rút cuộc cũng để lộ ra sơ hở, bị Long Vũ phát hiện tung tích. Cũng như những người khác, Long Vũ cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Bất quá dọc đường bị tử long lộ ra đủ loại biểu hiện vô lại, làm cho Long Vũ dở khóc dở cười, ngàn vạn lần không nghĩ được vô địch thần long trong truyền thuyết lại xấu xa đến mức như vậy. Nàng than thầm, đây thật đúng là một con rồng lưu manh a!!!

Nhiều ngày ở cùng nhau, Long Vũ và Thần Nam dần dần trở nên thân quen, không còn xa cách trong lòng như trước nữa. Nếu như không phải là đang đau buồn, nàng khẳng định là đã cùng Thần Nam trêu đùa một trận!

Thần Nam trong lòng ngậm thở dài, nữ hài đã từng rực rỡ như ánh mặt trời này tựa hồ biến mất không còn thấy nữa, có lẽ chỉ có thời gian mới có thể dần dần xoa dịu vết thương trong tâm hồn nàng!

Tối hôm nay, Long Vũ tựa hồ không ngủ. Nàng choàng áo khoác da cừu tới sân trong, ngẩng ngốc ngược nhìn trăng sáng, thần tình có phần ngẩn ngơ!

Thần Nam ở trong phòng đã tọa điều tức xong, nhìn ra ngoài song cửa, vừa lúc phát hiện bóng dáng sâu muộn của nàng. Hắn đẩy cửa ra, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Long Vũ, khẽ nói:

"Vào trong phòng đi, bên ngoài rất lạnh, nàng tâm tình không tốt, rất dễ bị nhiễm lạnh"

Nhiều ngày trôi qua, Thần Nam đối với Long Vũ có phần đồng tình, hẳn hiểu rõ sự thống khổ khi mất người thân yêu nhất. Hẳn đã từng trải qua nỗi đau tan nát trái tim, sự ra đi của Vũ Hình khiến cho hẳn đến nay vẫn khó mà quên được. Mỗi lần nhớ lại đều làm con tim hẳn nhói đau.

"Không, ta muốn ở lại bên ngoài một lát."

Long Vũ nói xong, nhảy lên, thân hình tuyết mỹ nhẹ nhàng đáp xuống nóc nhà. Nàng phủi nhẹ tuyết trên mái ngói, phủ áo khoác da cừu lên trên, sau đó ngồi xuống, yên lặng nhìn vầng trăng trên không trung, đôi mắt rưng rưng như muốn khóc.

Thần Nam cũng phi thân lên nóc nhà, phủi tuyết rồi ngồi không xa Long Vũ, cũng ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên không trung.

Tuyết bay ngập trời, hai người đều yên lặng không lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Long Vũ mới mở lời:

"Cảm tạ huynh đã bồi tiếp ta đêm nay."

Thần Nam lắc đầu nói:

"Chúng ta là bằng hữu, nói những lời khách khí ấy làm gì."

"Trên đường đi nếu như không có ai ở bên cạnh, nói không chừng ta đã chọn cách đi theo Tiềm Long bầu bạn với huynh ấy rồi."

Lời nói của Long Vũ có phần bi thương, nàng thì thầm:

"Huynh có biết không? Ba năm trước, khi ta mười bảy tuổi, đó cũng là một mùa đông lạnh, tuyết rơi đầy trời, ta đã gặp Tiềm Long..."

Thần Nam yên lặng lắng nghe, không dám ngắt lời. Hẳn biết, nếu như để Long Vũ thổ lộ được hết tâm sự, trong lòng nàng nhất định sẽ khá hơn nhiều.

Cố sự của Long Vũ tịnh không kinh tâm động phách như những câu chuyện

tình yêu kinh điển trong truyền thuyết, chỉ là vài lần tương ngộ, sau lần tình cờ gặp gỡ dần dần phát sinh cảm tình, một tình yêu rất bình thường giản dị. Nhưng khi nghe đến đoạn biệt li cũng làm người ta xúc động.

Tiêm Long đã một đi không trở lại, nhưng mà Long Vũ vẫn si tình như vậy. Kể xong, nước mắt nàng chảy vòng quanh, nhắc lại từng chuyện giữa hai người, cảnh tượng ôn nhu ngày trước lần lượt hiện ra trước mắt.

Thế nhưng, khi đang trôi cùng với hồi ức chậm rãi của nàng, Thần Nam bị một câu nói của Long Vũ làm chấn kinh.

"Huynh có biết không? Tiêm Long, chàng không ngờ lại là anh ruột của ta..."

Thần Nam chết lặng ngay tại chỗ.

"Lúc ta ba tuổi, tứ ca Long Phi cùng phụ thân của ta tìm đến một vị kì nhân học nghệ. Hơn mười năm trôi qua, năm ta mười bảy tuổi thì gặp chàng. Đúng lúc chàng vừa xuất sư tu luyện, một năm làm bạn với nhau, ta đã không thể rời khỏi chàng. Nếu như không phải là chàng cuối cùng tu luyện thành công, sư phụ chàng cho phép chàng về thăm nhà, ta cũng không biết chàng là...anh ruột của ta..."

Thần Nam trợn mắt há miệng không nói nên lời.

Nhân sinh thật rất kì diệu, có xảo hợp làm người ta hoan hỉ, có xảo hợp lại làm người ta vô vọng. Khi Long Phi quay về Phổ quốc Long gia, cả hai mới vô cùng chóiáng váng. Hai người bọn họ không ngờ lại là huynh muội với nhau.

Có lẽ thần kinh nam nhân có phần cứng cõi hơn, dễ dàng thoát khỏi quá khứ. Nhưng nữ nhân quá trọng tình, rất khó quên đi tình cảm đã từng có. Long Phi rất nhanh đã điều chỉnh được tâm tình, đối với Long Vũ càng thêm sủng ái vô cùng, nhưng đó chỉ là tình thân gia đình mà thôi. Long Vũ lại rất muốn quên đi những việc đã qua, quên đi bóng dáng của Long Phi đã im sâu vào trong tim nàng.

Long Phi thiên phú kì tài, theo kì nhân danh tiếng tu luyện thành một thân tuyệt đỉnh võ học. Trong số các thanh niên đại cao thủ gần như đã không có đối thủ. Long

Vũ không nói rõ Tiềm Long tu vì đã đạt đến cảnh giới nào, nhưng qua lời kể của nàng thì có thể suy đoán được là cao thâm vô cùng.

Gia gia của Long Phi, Long lão thái gia, hiểu rõ đạo lý cây cảnh mà gặp gió rừng tất gãy. Tiềm Long dù có tu vi cao cường, nhưng từ nhỏ lớn lên trong núi, rất thiếu kinh nghiệm nhân sinh, như thế mà tiến vào tu luyện giới tất nhiên sẽ gặp họa.

Cuối cùng ông quyết định đưa hắc tử Tiềm Vũ học viện, để hắc tử ở đó tập trung nghiên cứu võ học, chờ một hai năm rồi cho hắc tử xuất thế. Bất quá việc Long gia xuất hiện một tuyệt đỉnh thanh niên cao thủ, cũng không cách gì giấu được các đại gia tộc khác. Tiềm Long tuy chưa chính thức xuất thế, nhưng đã thành tâm điểm chú ý của các đại gia tộc.

Cha mẹ Long Vũ hiển nhiên chú ý thấy con gái đối với con trai thứ tư có tình cảm không tầm thường. Qua nhiều lần truy vấn, họ mới biết được khúc chiết bên trong. Cuối cùng, họ đành ép Long Vũ vào Thần Phong học viện, hi vọng thời gian có thể làm phai nhòa tất cả, làm nàng quên đi tình yêu dĩ thường đó.

"Tiềm Long...Chàng không ngờ lại là người của Long gia chúng ta, ta thật không có cách nào coi chàng là ca ca của ta được, nhưng hiện tại...hic hic..."

Hai má Long Vũ ướt đầm nước mắt, vừa xinh đẹp lại vừa thê lương.

Thần Nam không biết nói gì, hắc tử cảm thấy số phận căn bản không thể nào nắm được, nên đành im lặng thở dài.

"Ta vĩnh viễn không quên được chàng..."

Tâm tình của Long Vũ có phần kích động.

Thần Nam nhẹ giọng nói:

"Không quên được thì không cần phải cố quên, có một số người đã được định trước chỉ có thể hoài niệm mà thôi."

Long Vũ không ngừng nức nở.

"Nàng và Tiềm Long không phải là không có gì...Vài năm trôi qua, nàng cũng sẽ dần dần nguôi ngoai nỗi nhớ trong lòng, đến lúc đó nàng nhất định có thể được hưởng một ái tình hoàn mỹ chân chính."

Long Vũ khẽ nói một câu cảm tạ, nhưng nghĩ kỹ lại, phát giác câu nói lúc đầu của Thần Nam rất...Nàng nắm tay, bộp một tiếng đập vào vai hắn, đẩy hắn từ trên mái nhà xuống sân.

"Bại hoại nhà người thật là đầu óc có vấn đề, người nghĩ ai cũng như người..."

"Cũng không tệ lắm đâu, nàng có thể thử ta xem sao, ta vô cùng nguyện ý lấy nàng làm phu nhân."

Thần Nam đứng dưới sân, nét mặt đầy tiêu ý.

"Đi chết đi!" Long Vũ giơ tay điểm ra một đạo chỉ phong.

Trải qua một trận cãi nhau như thế, nỗi buồn của Long Vũ cũng vơi đi một chút.

Đột nhiên, Thần Nam nhíu mày, hắn cảm thấy được từ xa truyền lại những trận ba động khác thường. Hắn phát giác được có cao thủ đang đại chiến.

Hắn liền thân lên, nhìn ra sơn lâm phía xa. Cách đây vài dặm bên ngoài sơn lâm, trên bầu trời có quang hoa chớp hiện.

Long Vũ cũng cảm ứng được một chút khí tức như thế, nàng nhíu mày nói:

"Sợ là cường giả đại chiến. Không ngờ có thể ngự không phi hành, chẳng lẽ là tu đạo giả?"

"Ngao ô..."

Từ Kim Thần Long uể oải từ trong phòng thò đầu ra, ngáp liên tục nói:

"Hai người các người thật lãng mạn, trong đêm tuyết thường nguyệt. Ôi, đến bao giờ ta mới có thể cùng nàng rồng lãng mạn cùng nhau đây?"

"Đáng ghét, chết này!" Long Vũ vợ lấy một nắm tuyết, "phốc" một tiếng ném vào mồm Tử Kim Thần Long, lập tức làm nó ngậm miệng.

"Hục..."

Tử Kim Thần Long ho không ngừng, tức khí gào lên một cách quái dị.

Long Vũ lộ ra một nụ cười hiểm có, kiêu diễm như hoa mùa xuân hé nở, cả đất trời phảng phất như bừng sáng lên.

Thần Nam ngăn lại:

"Cá chạch đừng có quấy rối, nhanh đưa ta đến phía trước xem xem."

Sau đó hắn quay sang Long Vũ:

"Những người đang đại chiến phía trước tu vị tựa hồ rất khủng bố, ta qua đó xem một cái, nàng chờ ở đây, không cần phải đi."

"Nói cái gì thế, làm như ta là một một cô nương yếu ớt không biết gì ấy."

Long Vũ có phần bất mãn nói:

"Ta muốn đến xem một chút, rốt cuộc là người nào có tu vi cao cường như vậy."

Thần Nam hiểm khi thấy Long Vũ biểu hiện một chút sôi nổi nên không tiện cự tuyệt. Hai người đi tới sơn lâm, Tử Kim Thần Long bay dẫn đầu. Nhưng chỉ một lúc không lâu sau đó nó đã hốt hoảng bay trở lại.

"Ngao ô...tiểu tử đại sự không tốt rồi. Phía trước là mẹ mìn đó, chúng ta nhanh chạy trốn thôi!"

Tử Kim Thần Long gào to những lời khác thường, nó đã một lần bị Mộng Khả Nhi đánh cho thâm, đến hiện tại trong lòng vẫn còn sợ hãi. Vừa phát hiện hành tung của nàng ta lập tức run rẩy kinh sợ.

Long Vũ có phần không hiểu, hoài nghi quay sang Thần Nam, rồi lại nhìn Từ Kim Thần Long hỏi:

"Chẳng lẽ là Mộng Khả Nhi?"

Lâu ngày ở bên nhau, lại bị Long Vũ nhiều lần truy vấn, Thần Nam đành phải nói thực cho nàng biết mọi việc ở tử vong tuyệt địa, tất cả đều giải thích rõ. Long Vũ biết hiện tại Thần Nam và Mộng Khả Nhi quan hệ phức tạp khó mà nói cho rõ ràng, cho nên mới nghi đó là nàng ta.

"Ngao ô, không sai, là tiểu nha đầu đáng ghét đó."

Thần Nam tịnh không bỏ chạy mà tiếp tục tiến lên phía trước.

Cuộc đại chiến giữa Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên tiểu ma vương đã đến thời khắc quan trọng, thắng bại sắp phân. Lúc này hai người đều đã thụ nội thương nghiêm trọng.

Trên y sam trắng tinh của Mộng Khả Nhi đã dính đầy vết máu, khoe miệng vương một vết đỏ, sắc mặt trắng bệch. Ngực của Hồn Thiên tiểu ma vương kịch liệt nhấp nhô, khoe miệng hăn cũng không ngừng rỉ máu, do trước đây đã bị ma pháp tiên tập kích, lúc này hăn có thể nói là "đã có tuyết lại còn thêm sương", thương thế của hăn còn nghiêm trọng hơn cả Mộng Khả Nhi.

Chỉ là Hạng Thiên thật sự không nuốt trôi cục tức trong lòng, không ngờ lần đầu ra tay mà lại ra nông nổi này. Hiện tại hăn vẫn cố liều mạng, cho dù đại thương nguyên khí cũng phải hạ gục đối phương.

Hai người trên không trung nhanh như thiểm điện, bay lên lượn xuống, lớp lớp quang mang rực rỡ chói mắt chớp hiện trên không trung. Thanh âm oanh kích điếc tai không ngừng vang vọng.

Hồn Thiên tiểu ma vương toàn thân trên dưới bao phủ khí mang huyết hồng, như lửa cháy hừng hực, chiếu sáng một khoảng trời đêm. Thần Ma Dực giúp hăn hành động nhanh chóng vô cùng, như gió bay chớp giật, trên không trung chỉ lưu lại

những đạo tàn ảnh. Phương Thiên Họa Kích trong tay hắc bổ ngang chém dọc, đại khai đại hợp, thật giống như vô địch thần ma trong truyền thuyết, dũng mãnh vô cùng.

Trong quá trình đại chiến, Mộng Khả Nhi lại một lần nữa nói lỏng một chút phong ấn, bất quá hiện tại đã đến cảnh giới cực hạn mà nàng ta có thể khống chế. Nếu như lại cường hành phá phong ấn, chỉ sợ lại xuất hiện tình cảnh giống như lúc cùng Thần Nam đối địch.

Mộng Khả Nhi bạch y phiêu phiêu, chín cánh ngọc liên đã rời khỏi Ngọc Liên Đài, hai tay nàng mỗi tay đều cầm một cánh, sử dụng như một binh khí ngắn. Ba cánh xoay quanh người nàng để chống lại công kích của Hỗn Thiên tiểu ma vương, bốn cánh ngọc liên xung quanh Hạng Thiên không ngừng chém xuống. Chín cánh Ngọc liên phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, chiếu sáng cả vùng chân trời. Ngọc Liên Đài dưới chân nàng cũng phát ra ngàn vạn đạo hào quang, làm nền tôn thêm sự thánh khiết vô cùng của nàng.

Bốn cánh Ngọc Liên Biện tuy quấy rầy Hỗn Thiên tiểu ma vương, nhưng tịnh không thể làm gì được hắn, mà thường bị thần kích trong tay hắc đánh bật ra. Thần Ma Dực sau lưng hắn phát huy hiệu quả khó mà tưởng tượng được, vừa đảm bảo trạng thái ngự không phi hành, lại đồng thời như hai thanh đao lớn, hướng về những cánh Ngọc Liên liên tục chặt chém. Những tiếng "đương đương" chói tai vang lên, cánh Ngọc Liên liên tục bị đánh bật trở ra.

Hỗn Thiên tiểu ma vương cùng Mộng Khả Nhi sinh tử đại chiến kịch liệt vô cùng, quả thật đã có thể lấy làm đại biểu cho cuộc đại chiến thanh niên đỉnh cao.

Thần Nam theo dõi cuộc đại chiến trên không trung, trong mắt hàn quang lấp lánh. Hắn phát hiện ra tu vi của Mộng Khả Nhi đã tiến thêm một bước, nhưng làm hắn kinh sợ chính là nam tử đang ở trên không đó, không ngờ lại thần dũng như vậy, thật đúng là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Long Vũ cũng kinh sợ như thế, nàng cùng Thần Nam ẩn nấp tại vị trí cách một dặm bên ngoài, nhìn cuộc giao phong kịch liệt trên không giữa hai thanh niên đại cao thủ, trong lòng không ngừng khâm phục.

Thần Nam dần dần chuyển sự chú ý, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào Phương Thiên Họa Kích trong tay Hồn Thiên tiểu ma vương, cùng với Thần Ma Dực sau lưng, nhưng dừng lại lâu hơn ở thanh thần kích ánh sáng chiếu rọi bốn phương đó. Trong mắt hần dường như bắn ra hai đạo quang mang nóng bỏng.

Hần thích sử dụng loại binh khí mạnh mẽ như trường đao và trường mâu, nhưng mỗi vũ khí vào trong tay hần đều không thọ quá một trường đại chiến. Huyền công gia truyền của hần bá đạo vô cùng, chỉ vô ý một chút đã làm binh khí trong tay gãy vụn.

Từ khi xuất đạo đến nay, Thần Nam chưa từng tìm được một kiện binh khí nào vừa tay. Lúc này nhìn thấy Phương Thiên Họa Kích trong tay Hồn Thiên tiểu ma vương, hần không được kìm, lộ ra thần sắc động tâm. Thoạt nhìn là đã biết nó tuyệt đối là một thanh thần binh sắc nhọn, hơn nữa thần kích kết hợp cả hai đặc tính của trường mâu và trường đao, thật là dường như làm ra để cho hần dùng vậy!

"Ai, thanh thần kích đó thật là được chế tạo ra để cho ta dùng a!"

Quang mang trong hai mắt Thần Nam càng ngày càng nóng bỏng.

Long Vũ đấm hần một cái, nói:

"Năm mơ giữa ban ngày, là vật của người ta, huynh chẳng lẽ muốn cướp đoạt hay sao?"

Đúng lúc này, trận đấu giữa Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên tiểu ma vương đã đến giai đoạn cuối cùng. Hai người nhanh như điện xẹt, trên không liên hoa, kích ảnh đan xen thành một khối, làm cả bầu trời đều được chiếu sáng rực.

'Oanh', 'Oanh', 'Oanh'

Liên tiếp ba âm thanh chấn thiên vang lớn, hai người đều bay ra vài trượng, không kìm được thổ huyết, cuối cùng đều lão đảo rơi phịch mặt đất.

Hồn Thiên tiểu ma vương toàn thân đầy máu, rơi xuống cách Thần Nam không đầy một trăm mét. Hần dĩ nhiên hoàn toàn không hề hay biết sau lưng có một ánh

mắt thèm khát đang nhìn chăm chăm vào thần kích trong tay mình...

Chương 6: Đoạt Bảo

Hạng Thiên tay cầm thần kích, gắng gượng đứng dậy. Lúc này hắn gần như trở thành một huyết nhân, từ trên xuống dưới, mỗi tấc da thịt đều đều thấm đầy huyết tích li ti. Đầu tóc hắn càng thêm đỏ rực, trông như một đấng huyết tu la, duy chỉ có đôi mắt thủy chung vẫn phát ra những tia độc ác. Hắn lạnh lùng nhìn Mộng Khả Nhi ở phía xa, tay cầm thần kích bước về phía trước.

Lúc này bạch y của Mộng Khả Nhi đã nhuộm đầy máu, thương thế nàng ta cũng không nhẹ hơn Hồn Thiên tiểu ma vương là bao, trên thân thể nàng sớm đã đầy huyết tích!

Nàng ta cũng đang do dự vì biết tình trạng Hồn Thiên tiểu ma vương giống mình, cũng thân thể đầy thương tích, kiệt lực như nhau. Nếu bây giờ nàng mạo hiểm giải khai toàn bộ phong ấn, biết đâu có khả năng triệt để trừ khử mối lo lớn này!

Nhưng như vậy quả thật là mạo hiểm! Nếu gần đó có kẻ ẩn nấp, đợi nàng trừ khử Hạng Thiên xong mới lộ diện thì nàng chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Bài học cùng Thần Nam đối địch vẫn còn đó, làm cho nàng khó có thể quyết định!

Cuối cùng, mắt Mộng Khả Nhân lóe lên một tia hàn quang, nàng thật quyết không thể bỏ qua cơ hội hiếm có này. Hồn Thiên tiểu ma vương thật lực quá mạnh, nếu không có ma pháp phụ trợ công kích trước, hôm nay nàng quả thật đã nguy hiểm. Cơ hội hiếm có như vậy, làm sao có thể để cho kẻ đại địch thoát khỏi vùng núi này!

"Oanh"

Một tiếng nổ vang lên, trong vòng năm trượng xung quanh Mộng Khả Nhi cây cối tan tác, tuyết trên mặt đất bay đầy trời. Nàng cuối cùng cũng đã giải khai phong

ấn. Chín cánh ngọc liên tỏa hào quang vạn đạo, rực rỡ sắc màu, xoay vòng quanh người nàng, lại thêm vô số hoa nhỏ bay lượn đầy trời.

Cánh ngọc liên chiếu ra quang mang vạn trượng, nâng Mộng Khả Nhân từ từ bay lên, cuối cùng nhanh như thiểm điện, hướng về phía Hỗn Thiên tiểu ma vương lao tới. Một cỗ sức mạnh khủng khiếp lan tỏa trong không trung, cả khoảng không gian rộng lớn bị chấn động kịch liệt. Vô số cây cối nơi này bị nguồn sức mạnh như sóng cuồng ập tới làm ngã rạp.

Hỗn Thiên tiểu ma vương dốc hết sức, tập trung toàn lực vào Thần Ma Dực, sau đó đằng không bay lên, quay người chạy trốn. Tuy nhiên, lúc này tu vi của Mộng Khả Nhi thật quá khủng bố, nàng ta như một ánh chớp, "vù" một tiếng đã vượt qua Hạng Thiên, chặn đường thoát của hắn.

Hai người tại không trung lạnh lùng đối mắt. Hỗn Thiên tiểu ma vương biến sắc, không thể ngờ được trận chiến đầu tiên khi xuất thế lại là vùi thây nơi hoang dã. Hắn trong lòng hổ thẹn, sợ hãi, giận dữ, các loại tình cảm phức tạp đan xen vào nhau.

Đúng lúc này, Mộng Khả Nhân đột nhiên trong tâm có cảm giác khác lạ, liền bay vút lên cao không quát hỏi:

"Ai đó?"

"Wào... Dọa chết bốn long rồi! Mẹ mình người quát cái gì, là long đại gia đây. Lẽ nào mới chia tay vài ngày đã không nhận ra ta?"

Tử Kim Thần Long xuất hiện giữa không trung vênh mặt trả lời.

"Con rồng lưu manh!"

Mộng Khả Nhi hơi kinh ngạc, ngay sau đó nghiêng răng ken két, không ngừng quan sát vùng núi phía dưới. Tử Long đã hiện thân, không nghi ngờ gì nữa, Thần Nam chắc chắn ở gần đây.

Mộng Khả Nhi cuối cùng phát hiện ra tung tích của Thần Nam, nhìn thấy bên

cạnh hẳn còn có một người cũng xứng là cao thủ, cảm thấy hơi lạnh trong lòng. Nàng dường như đã tưởng tượng ra hậu quả đáng sợ, nên lạnh lùng nhìn chăm chú vào Hồn Thiên tiểu ma vương, nghĩ có thể từ trên mặt hẳn phát hiện ra điều gì đó.

Lúc này Hạng Thiên mặt đầy máu me, trong ánh mắt đầy tia hung quang, không để lộ ra biểu tình kì dị gì.

Thần Nam biết rằng không thể ẩn thân được nữa nên vẫy tay gọi Tử Kim Thần Long:

"Cá chạch, mau mang ta bay lên đó."

Tử Kim Thần Long luôn như một lão rồng giáo quyệt, nó đảo mắt một cái đã minh bạch ý tứ của Thần Nam. Hiện tại Mộng Khả Nhân đã giải khai phong ấn, đối với mấy người tại đó mà nói chính là nỗi uy hiếp đáng sợ, lúc này chỉ còn cách phối hợp với hẳn bày kế.

Bĩ tử long hơi lắc người, trên lưng nó bốc lên một đám khí màu tím, cuối cùng đám khí tím hóa thành tử sắc quang hoa, trên lưng rồng như có thêm một tấm ngọc bồ đoàn phát quang sáng lấp lánh.

Thần Nam tay cầm trường mâu nhảy lên trên, cùng nó bay lên không trung. Khi còn cách Mộng Khả Nhi không xa, hẳn nói với Hồn Thiên tiểu ma vương:

"Ài, ta đến đúng là hơi muộn một chút, lát nữa mọi người sẽ đến sau..."

Mộng Khả Nhân nghe xong, mặt mày biến sắc. Từ lúc bĩ tử long xuất hiện, nàng đã hoài nghi Hồn Thiên tiểu ma vương và Thần Nam có khả năng đi cùng nhau. Tối nay bọn chúng có khả năng muốn liên thủ đối phó nàng, từ đó suy ra, có thể còn có thêm vài người khác...

Nàng cường hành giải khai phong ấn, tác dụng phụ sẽ nhanh chóng xuất hiện. Bài học lúc trước không thể nào quên.

Trong mắt Mộng Khả Nhi hàn quang nhấp nháy, cuối cùng đành không bay lên, nhanh như tia chớp bay về Sở đô. Nàng muốn trong thời gian ngắn nhất bay tới

hoàng cung Sở quốc, rồi mới áp chế sự phản ngược trở lại của sức mạnh phong ấn.

Hỗn Thiên tiểu ma vương đưa mắt nhìn Thần Nam, thấy hắc chân đạp Tử Kim Thần Long thì không khỏi kinh dị, sau đó lại nhìn theo sau lưng Mộng Khả Nhi, nét mặt đầy vẻ suy tư.

Thần Nam cười nói:

"Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, chúng ta cùng xuống nói chuyện."

Hỗn Thiên tiểu ma vương không nói, thi triển Thần Ma Dực đáp xuống phía dưới.

Long Vũ sớm đã hiểu ý của Thần Nam nên luôn ẩn mình trong bóng tối, không lộ diện. Lúc Hỗn Thiên tiểu ma vương hạ xuống, nàng lợi dụng công pháp đặc dị thu hết khí tức, hoàn toàn tan biến vào trong bóng đêm.

Thần Nam sau khi hạ xuống, vòng tay nói:

"Tại hạ Thần Nam, xin hỏi đại danh của huynh đài?"

"Hỗn Thiên đạo Hạng Thiên!"

Hỗn Thiên tiểu ma vương đáp, ánh mắt rất tà mị, rồi tiếp lời:

"Đa tạ Thần huynh tương trợ, xin hỏi huynh có phải là Sở quốc kỳ sĩ Thần Nam?"

"Không sai, chính là tại hạ"

"Thần Nam, người chết đi."

Hỗn Thiên tiểu ma vương ánh mắt tà mị đột nhiên sáng bừng, phóng ra hai đạo quang mang sắc bén, tay cầm Phương Thiên Họa Kích hướng vào Thần Nam chém xuống. Ánh sáng bùng lên chói mắt, khiến cho trong phạm vi ba mét sáng rõ như ban ngày. Chấn động khủng bố làm vài cây cổ thụ trăm năm tuổi gần đó đột nhiên vỡ vụn ra.

Nhìn mũi kích sáng rực thần quang tập kích tới, Thần Nam không hề kinh hoảng, tựa như đã dự liệu Hạng Thiên xuất thủ. Hắc quát lớn:

"Biết người là giống lang sói nên ta đã sớm đề phòng rồi!"

Trường mâu trong tay Thần Nam phát ra ngàn vạn đạo quang mang, tựa như giao long trùng phá khí mang của thần kích, sau hướng thẳng tới thần kích công phá.

"Oanh long long"

Tiếng va chạm như sấm rền, quang mang vô tận rực sáng khiến mặt đất trong phạm vi vài trượng gần đấy bị chói lòa. Thần Nam lùi lại ba bước dài, nhưng Hồn Thiên tiểu ma vương phải lùi một hơn năm bước, sắc mặt đỏ bừng lên, miệng ứa máu.

Thực sự là tu vi của Hạng Thiên trên Thần Nam, nhưng vừa rồi hắc độc sức cùng Mộng Khả Nhi đại chiến, thân thể đã bị trọng thương. Giờ lại cố thêm một kích nữa nên thụ thương càng thêm nghiêm trọng, vì vậy mới bị rơi xuống hạ phong.

Mái tóc dài đỏ rực của Hồn Thiên tiểu ma vương không gió mà bay, hai mắt chiếu ra hai tia sáng hung tàn. Hắc âm hiểm nói:

"Một vị hảo bằng hữu đã từng ủy thác ta, nếu như thấy người, nhất định phải chém giết!"

Thần Nam nhe mày, hắc chợt nghĩ đến một người, liền hỏi:

"Lẽ nào là truyền nhân họ Lăng của Phá Diệt Đạo?"

"Hắc, quả nhiên người là người biết luật nhân quả, không cần ta nói thêm chứ? Hừ, tuy hôm nay ta trọng thương, nhưng dù sao vẫn đủ sức giết người!"

Hồn Thiên tiểu ma vương thanh âm băng lạnh vô cùng, nét mặt tràn đầy thần

sắc oán hận.

Thần Nam than thầm, gã trước mặt này hiện giờ như một kẻ điên, thân bị trọng thương nhưng vẫn mạnh miệng. Muốn lấy tính mạng ta ư, thật là quá tự phụ! Nét mặt hắn dần dần lộ vẻ cười cợt nói:

"Nói như vậy, hôm nay ta có thể quang minh chính đại lấy cây Phương Thiên Họa Kích người đang cầm trong tay, ha ha..."

Hỗn Thiên tiểu ma vương ngó người, cuối cùng tức giận quát lên:

"Tiểu tử chết đến nơi rồi, nằm mơ giữa ban ngày à, giết!"

Toàn thân Hạng thiên phát ra âm thanh răng rắc, cả người dường như đã cao thêm một ít, tinh thần có vẻ khôi phục được hơn một nửa. Tay hắn nắm chặt thần kích, chém xuống Thần Nam, thần quang chiếu sáng cả vùng băng tuyết.

Thần Nam tay cầm trường mâu, chân bước Thần Hư Bộ, nơi hắn đứng chỉ còn lưu lại một đạo tàn ảnh. Hắn né sang một bên, khí thế hoành tảo thiên quân, chém tới eo lưng Hỗn Thiên tiểu ma vương. Ngàn vạn đạo kim sắc phong mang phát ra từng đợt âm thanh ghê rợn.

Hạng Thiên bất kể nội thương ra sao, quyết cùng Thần Nam đại chiến. Trên mặt tuyết trắng xóa, mâu phong, kích ảnh phát xuất ra vô số đạo quang mang chói mắt, làm cả vùng núi rực sáng như ban ngày.

Hỗn Thiên tiểu ma vương xứng danh một trong những đệ nhất thanh niên cao thủ đương đại, mặc dù thân thụ trọng thương, nhưng sau khi cường bức kích phát tiềm năng, đạt một thân tu vi khủng bố vô cùng.

Tuy nhiên, khi hai bên giao phong được ước chừng mười hiệp, Hạng Thiên đột nhiên miệng rỉ máu, hét to:

"Người, tên vô sỉ, dám dùng độc với ta!"

Hắn lập tức lui vài chục bước, thân thể run rẩy lắc lư như sắp ngã gục.

Thần Nam ngớ người, nhưng chớp mắt đã hiểu ngay. Hiển nhiên là Long vũ xuất thủ, không còn nghi ngờ gì nữa.

Ngay lúc đó, một thân ảnh mềm mại từ trong tuyết bay vọt lên, một đạo kiếm mang sắc lạnh nhanh chóng hướng sau lưng Hồn Thiên tiểu ma vương chém đến.

"Phup"

Huyết quang lóe lên, Hạng Thiên mặc dù phản ứng thần tốc, nhưng sau lưng vẫn bị kiếm mang chém trúng, máu chảy không ngừng.

"Thì ra là người hạ độc a, ách a.."

Hồn Thiên tiểu ma vương ngửa cổ lên trời hét lớn, tóc tai bay toán loạn. Hắn như một tên điên, cử cây Phương Thiên Họa Kích nhắm hướng Long Vũ lao tới.

Nhưng Hạng Thiên chân bước không vững, thân thể lắc lư, cầm cây kích còn không chắc, làm sao kịp với Thần Nam đang chân bước Thần Hư Bộ, tựa một đạo quang ảnh bay tới sau lưng. Trường mâu hung ác đâm đến, mũi mâu xuyên vào sườn trái Hạng Thiên, sau đó Thần Nam dùng lực kéo Hồn Thiên tiểu ma vương lên khỏi mặt đất.

"Phịch" một tiếng, Phương Thiên Họa Kích rơi xuống đất. Tiên huyết từ sườn trái phun ra như suối, máu theo trường mâu chảy xuống, nhuộm đỏ cả nửa người Thần Nam.

"Muốn thay Phá Diệt Đạo Lăng hồn đản giết ta ư, thế thì người chết đi!"

Thần Nam thanh âm băng lãnh vô cùng, tay cầm trường mâu dụng lực vung lên, hất Hạng Thiên tung lên cao, sau đó dùng lực đâm lên. Mũi mâu hung ác lần thứ hai xuyên vào sườn trái của Hồn Thiên tiểu ma vương, máu tuôn như suối xuống phía dưới.

Hạng Thiên sắc mặt tái ngắt, nhưng vẫn không kêu rên tiếng nào, ánh mắt đầy oán độc. Long Vũ tựa như có vẻ bất nhẫn, bước lùi sang một bên không dám nhìn về hướng đó nữa.

"Phái Phá Diệt Đạo này chuyên quấy rối ta, người lại thay bọn chúng ra tay, người chết đi được rồi đó!"

Thần Nam lạnh lùng nói, rồi dùng lực đẩy mạnh. Lực lượng hùng dũng theo trường mâu hướng vào trong thân thể Hồn Thiên tiểu ma vương.

Ngay lúc tính mạng nguy cấp, Hạng Thiên cắn răng, kích phát toàn bộ tiềm năng của thân thể, vận chuyển vô thượng công pháp của Hồn Thiên Đạo, tay phải chém mạnh về phía sau.

"Choang" một tiếng, trong lúc nguy cấp nhất, Hồn Thiên tiểu ma vương đã chém đứt trường mâu, sau đó bay vọt lên không, triển khai Thần Ma Dực cật lực bỏ chạy.

"Thần Nam, người và ta thù này không đội trời chung, ngày ta lành vết thương sẽ là ngày người vào quan tài."

Giọng nói lạnh lẽo từ xa vọng lại, cuối cùng thân ảnh Hạng Thiên biến mất hoàn toàn trong màn đêm.

Long Vũ đến bên cạnh Thần Nam nói:

"Huynh vừa rồi thực dọa người quá, lại tàn nhẫn, chẳng khác gì yêu ma cả."

Thần Nam ngẩn ra một lúc, thờ dài:

"Bởi vì hắn nói thay mặt truyền nhân Phá Diệt Đạo ra tay, nên ta mới không thể kiềm chế. Phá Diệt Đạo làm ta mất đi người ta yêu nhất, ta xem như đã chết một lần rồi. Thù này ta không thể nào quên được! Lúc nghe hắn nói thế, những chuyện xảy ra ngày trước như hiện ra trước mắt ta."

Nghe nói vậy, Long vũ như bị khơi lại nỗi đau trong lòng, nàng thờ một hơi dài buồn bã.

Thần Nam lập tức tỉnh ngộ ngay, nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác:

"Vũ muội muội, muội đã hạ độc lúc nào, tại sao ta không có một cảm giác gì? Không ngờ nàng lại là một cao thủ dùng độc."

Long Vũ kêu nhỏ một tiếng, rồi nói:

"Huynh đừng chê trách muội, đây chỉ là một tiểu xảo để phòng thân. Nếu như hãn không bị trọng thương, căn bản không có hiệu quả. Hơn nữa, huynh đã dùng qua giải được."

Thần Nam lắc đầu than thở nói:

"Thật là đáng tiếc, hãn ta quá mạnh, thụ thương nghiêm trọng như vậy vẫn còn chạy được."

Long vũ chau mày nói:

"Không ngờ lại để hãn chạy mất. Tu vi hãn khủng bố như vậy, tương lai nếu muốn phục thù thì thật khó phòng bị. Hơn nữa, hãn ta là truyền nhân của Hỗn Thiên Đạo, thể lực này rất lớn đó."

Thần Nam nhặt cây Phương Thiên Họa Kích trên mặt tuyết lên, lòng bàn tay khi vừa tiếp xúc lập tức cảm giác huyết nhục tương liên. Hãn cười lạnh nói:

"Hắc hắc, quả nhiên là một kiện thần binh cao cấp a, có chí bảo binh khí trong tay, ta còn sợ gì nữa?"

Thần kích rất nặng, thân kích lạnh lẽo, phía trên bảo quang lưu chuyển. Chỉ cần vận lực một cái, từ cây kích phát xuất quang mang chói mắt dài đến vài trượng.

Long Vũ nói:

"Đây là bảo vật trấn phái của Hỗn Thiên Đạo, huynh khó có thể chiếm làm của riêng. Muội khuyên huynh cất nó đi đâu đó tốt hơn, huynh chỉ có một thân, dựa vào đâu đấu được với một phái."

"Dẫu gì thì oán cừu cũng đã kết, bảo vật của chúng, huynh nhất định lấy! Ày,

tên gia hỏa đó trên người gã còn có ngọc thần đực bằng ngọc nữ, quả thật là kì bảo hiểm thấy. Huynh có cảm giác hẫng vì tìm huynh chắc chắn sẽ đem nó theo, lần sau sẽ phải đoạt mới được!"

Long Vũ nửa buồn cười, nửa giận.

Thần Nam đột nhiên hỏi:

"Ây, cá chạch chạy đi đâu rồi?"

Long Vũ nghĩ ngợi rồi nói:

"Đường như...đuổi theo Hỗn Thiên tiểu ma vương."

"A, ha ha... Tốt quá, cá chạch này quả là tốt, đúng thật là một trợ thủ đắc lực cho ta."

Thần Nam lại bắt đầu cười lớn.

Chương 7: Phục Hoạt

Thần Nam và Long Vũ chờ ở khách sạn hơn nửa khắc thì Tử Kim Thần Long hưng phấn quay về.

"Bốn long đã phát hiện ra tên gia hỏa đó trốn ở đâu, hiện giờ chúng ta có thể đến tập kích nó. Nhưng mà ta nói trước, Thần Ma Vũ Dực của hắn nhất định phải để đó cho ta."

Thần Nam lấy làm lạ hỏi nó:

"Lần trước thì người muốn đoạt Ngọc Liên Đài của Mộng Khả Nhi, lần này lại muốn cướp Thần Ma Vũ Dực của Hồn Thiên tiểu ma vương. Tên gia hỏa nhà người không lẽ cũng bất lương giống như mấy con rồng tây phương đó, thích thu thập những bảo vật phát quang?"

"Phì phì, mấy con thần lẫn to xác đó làm sao có thể so bì với bốn long được. Long đại gia không thể nào coi mấy cái thứ rách rưới như là bảo vật được."

Tử Kim Thần Long ra vẻ cao cao tự đại nói:

"Ngọc Liên Đài và Thần Ma Vũ Dực đó đều là do chế khí thủ pháp của Đạo gia tế luyện mà thành, bên trong chắc chắn sẽ ẩn chứa vô số pháp trận cao cấp của Đạo gia. Nếu như ta có được, và có thể hiểu thấu, ngao ô..... khi đó đúng thật là... ngao ô...."

Tử Kim Thần Long hưng phấn ngao ngao loạn lên.

Thần Nam và Long Vũ nghe xong nhìn nhau, than thầm lão bỉ tử này quả thật quá sức tính toán!

"Tốt, bây giờ chúng ta đi tới kết liễu tính mệnh của tên truyền nhân của Hồn

Thiên Đạo."

Thần Nam tay siết chặt thần kích, giọng băng lạnh vô cùng.

Long Vũ nói:

"Long Bối Bối, người còn đợi gì nữa mà chưa đưa chúng ta vào thành?"

Tử Kim Thần Long nghe mấy lời này, suýt tí nữa thì rớt từ không trung xuống, nó giận dữ nói:

"Tiểu nha đầu người quả thật coi ta thành cái xe chở rồi, lại bắt bốn long chở hai người các người ư? Đừng có mà nằm mơ!"

Thần Nam chau mày nói:

"Ân, để Long vũ một mình ở lại đây, ta thật không an tâm. Người đã tốn công thì mang luôn cả hai người bọn ta vào thành đi, nếu như còn chậm trễ nữa thì cổ trận pháp của người sẽ tan thành mộng ảo thôi."

Tử Kim Thần Long bị ức chế vô cùng, nhưng cuối cùng cũng phát ra một đám khí tím mờ mờ, trên lưng nó phát ra quang mang sáng chói. Một đám mây màu xanh lục dần dần hóa thành thật chất, hình thành nên một phiến Tử Ngọc bích.

Thần Nam cùng Long Vũ vội vã nhảy lên trên. Tử Kim Thần bị đập lên người Long, bực bội bay đi, nhưng tốc độ rất chậm. Nếu như không phải trước đây nó đã xơi tái vô số thiên tài địa bảo của Thần Phong học viện, thì bây giờ chắc không thể công nổi hai người.

Long Vũ bản thân là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, lại thêm gió đêm lướt qua làm cho nàng một thân hoàng y phiêu phiêu lay động, đẹp tựa như thần tiên lạc bước trần gian. Trên người nàng tỏa ra hương thơm nhẹ nhẹ như hoa lan thoảng qua mũi của Thần Nam, lại thêm mái tóc dài đen mượt nhu thuận nhẹ nhàng lướt trên mặt hắc, phát ra một thứ dụ hoặc ôn nhu, khiến cho hắc không kìm được phải dẫn lên phía trước một chút.

Long Vũ tựa như có cảm giác, quay đầu liếc hẩn một cái. Dung nhan như ngọc dưới ánh trăng phản chiếu phát ra một thứ ánh sáng nhu hòa, đôi mắt long lanh mờ màng, quả thật là mỹ lệ đến cực điểm.

Thần Nam nhất thời thất thần, ngây ngốc nhìn tiên tử dung nhan diễm lệ trước mặt.

"Đồ ngốc."

Long Vũ tựa hồ cảm thấy có điều gì đó không bình thường, khẽ mắng một câu rồi quay đầu lại.

Một nụ cười, một cái liếc mắt khiến bao người phải say đắm! Thần Nam đột ngột như bị thần xui quỷ khiến, thò tay ôm lấy eo nàng.

Long Vũ kinh hãi, vội vã đẩy dụa, hờn dỗi nói:

"Hỗn đản, buông ta ra!"

Thần Nam bối rối buông tay ra, chữa thẹn:

"Vũ muội muội đừng ngại, là ta sợ nàng đứng không vững bị ngã xuống."

"Đầu heo!"

Long vũ hậm hực liếc hẩn một cái.

Tuy nhiên, đúng lúc này, cũng không hiểu vì sao mà Tử Kim Thần Long bỗng nhiên lắc lư kịch liệt, làm hai người ở trên cũng lắc lư theo. Long Vũ hoa dung thất sắc, nàng không giống như Thần Nam, hầu như chỉ có một ít kinh nghiệm khi bay.

Thần Nam quát lên:

"Cá chạch, người làm sao thế?"

Hắn cấp tốc ôm lấy eo của Long Vũ, kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi:

"Không sao đâu."

Long Vũ vừa giận vừa thẹn, vội nói:

"Buông ta ra."

Nàng vừa cử động thì hai người một rống càng thêm lắc lư dữ dội. Thần Nam vội vã ôm chặt nàng vào lòng, không cho nàng cử động. Sau đó hắn mới nói với Tử Kim Thần Long:

"Cá chạch, người không nên đỡ trò, trên cao này quá nguy hiểm."

Tử Kim Thần Long bất mãn kêu lên:

"Quả thật xem lòng tốt của bốn long chẳng ra gì, long đại gia có ý muốn thành toàn cho hai người. Các người không cảm kích ta thì thôi, lại còn đổ tội lên đầu ta, hừ!"

Lập tức, nó phi hành ổn định trở lại.

Long Vũ đỏ bừng mặt, vội thoát khỏi vòng tay của Thần Nam, sau đó hậm hực đá vào bắp chân hắn.

"Ai u..."

Thần Nam đau đớn thiếu chút nữa thì ngã xuống.

Long Vũ tiếp đó đập một cái lên tấm Tử Ngọc bích do Tử Kim Thần Long hóa hình ra, nói:

"Người, cái tên Long Bối Bối này, quả thật là quá đáng ghét mà!"

Tử Kim Thần Long lắc lư người, hô to:

"Ta không phải là cũng muốn tốt cho hai người hay sao, cuối cùng lại đổ hết lên đầu ta. Muốn làm một con rồng tốt quả thật quá khó a!"

"Lại còn nói nữa."

Long Vũ bực mình đập thêm một cái thật mạnh.

Bản thân Long Vũ đã là tuyệt sắc mỹ nữ, lúc này lộ ra thần thái của một thiếu nữ, càng diễm lệ vô song. Mị lực so với lúc trước cố ý giả trang thành con trai không biết là lớn hơn bao lần.

Thần Nam cảm thán một tiếng, lập tức ổn định ngay tâm thần, không thì biết đâu lại được nhận thêm một cước nữa cũng không chừng.

Từ Kim Thần Long mang trên lưng hai người, tận lực phi hành nên dù tốc độ không nhanh, nhưng hai mươi dặm đường cũng chỉ trong chớp mắt là tới. Khi đến sân của một tòa viện trong một khách sạn lớn, nó dừng lại trên không, báo cho hai người biết Hồn Thiên tiểu ma vương hiện đang ở tại một gian phòng trong viện này.

Sau khi hạ xuống, Thần Nam nhắc Phương Thiên Họa Kích lên, tiến tới gian phòng mà Từ Kim Thần Long đã chỉ.

"Phốc"

Dưới một phách nhẹ nhàng của Thần Nam, tường vách giống như một tấm giấy mỏng, nháy mắt biến thành bột phấn. Nhưng trong phòng không có một ai. Đèn vẫn cháy, nước trà vẫn còn hơi ấm. Hiển nhiên là Hạng Thiên vừa mới đi khỏi chưa lâu.

Long Vũ phát hiện trên bàn có một mảnh giấy, trên chỉ ghi vài chữ: Ta sớm đã phát hiện ra con rồng quái vật theo sau, các người đến cũng chỉ trắng tay thôi, đợi đến ngày ta lành vết thương, thì đó chính là lúc Thần Nam người bỏ mạng.

Quan sát có thể thấy rằng, Hồn Thiên tiểu ma vương đi rất âm thầm, muốn truy ra hẩn ở đâu thật khó vô cùng. Thần Nam cùng Long vũ thờ dài, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác.

Hai người đi suốt đêm qua vài khách sạn, thật không dễ dàng gì nhưng cuối cùng cũng tìm được một cái khách sạn nhỏ còn dư phòng.

Sở đồ có thể nói là đang trong cơn sóng gió, vô số cao thủ tìm đến nơi đây. Hiện tại, tùy tiện bước vào một khách sạn nào đó, đều phát hiện rất nhiều tu luyện giả bản lĩnh cao thâm.

Rất nhiều cao thủ trong truyền thuyết của đông tây phương tu luyện giới, những lão quái vật từ lâu không thấy đều bị đã kinh động xuất hiện. Do bởi có một vị kì nhân trong giới tu luyện ban đêm quan sát thiên tượng, nhận thấy ở Sở đồ có tiên, ma lưỡng khí cùng bao quanh, dự đoán khả năng sẽ đại sự kiện bất thường phát sinh. Thậm chí có thể liên quan đến thần tiên giới.

Trong thời gian này, tại tu luyện giới tây phương phát sinh một số sự kiện kinh thiên động địa. Tuy nhiên số người biết sự việc này không nhiều nên không bị loan truyền ra ngoài.

Trong nhà của một gia tộc lâu đời sống tại một cổ thành ở Tây phương, một ngày nọ đột nhiên bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng thánh khiết. Từ xa nhìn lại, cổ thành bị một vầng ánh sáng thánh khiết, nhu hòa bao bọc, giống như thánh quang từ trên trời chiếu xuống.

Lão tộc trưởng của gia tộc này vũ giả cao thâm đã hơn trăm tuổi, mới chết từ hôm kia, hôm nay là ngày hạ thổ. Mọi người không ai có thể tưởng tượng được cổ thành lại phát sinh thánh tích như vậy.

Tất cả đều tin rằng, lão tộc trưởng tu vi cao thâm, lúc sống tích tụ công đức vô tận nên đã thăng nhập lên thiên giới. Tuy nhiên làm người ta kì quái chính là từ trên trời đột nhiên chiếu xuống một đạo ánh sáng chói mắt, chiếu thẳng vào thi thể của lão tộc trưởng.

Một lúc sau, lão tộc trưởng tên Quỳnh Ân Tư bỗng nhiên bật dậy, làm cho tất cả thân bằng hảo hữu đều sợ phát khiếp, đều là do sự việc này quá khủng bố.

Lão Quỳnh Ân Tư ngồi dậy, liếc nhìn mọi người rồi thấp giọng nói: "Ta tại nhân gian giới vẫn còn vài tâm nguyện, chưa thể đi được, bởi vậy nên chiến thần vĩ đại đã đưa ta trở lại. Các người không cần phải sợ, nhưng ngàn vạn lần phải nhớ rằng tuyệt đối không thể đem sự kiện này tiết lộ, nếu không có thể sẽ dẫn đến thần

phật."

Lão Quỳnh Ân Tư mái đầu bạc trắng đã rụng gần hết tóc, râu cũng chỉ còn vài cong, da mặt nhăn nheo, nhìn bộ dạng lay lắt của những người đang sống những năm cuối cuộc đời. Nhưng lúc này hai mắt lão phát hai đạo thần quang, làm cho người khác cảm thấy một cỗ áp lực vô hình cực đại, sức ép trầm trọng khiến người ta phải nghẹt thở.

Trước khi lão sống lại đích thật là một một tây phương võ giả cao thâm, tu vi đã đạt đến tứ giai đỉnh cấp, sắp tiến nhập giai đoạn ngũ giai tuyệt thế cao thủ, nhưng còn lâu mới tạo được áp lực cho mọi người như hiện tại.

Con cháu Quỳnh Ân Tư đều hứa không tiết lộ nửa điểm tin tức nào. Sau khi tang lễ đã bị bí mật thủ tiêu, lão Quỳnh Ân Tư đi mất thần bí.

Cũng cùng ngày hôm đó, tại hai gia tộc khác ở tây phương cũng phát sinh sự tình giống như vậy.

Một trung niên cao thủ tứ giai tên là Tạp Mâu Lạp, sau khi chết được một ngày cũng sống lại một cách ly kỳ. Hắn ta sau khi cũng dặn dò người nhà của mình tuyệt không được để lộ ra tin tức, đã bí mật bỏ đi.

Một nữ kiếm sĩ tên Ngải Mĩ Ty, qua đời sau khi bệnh nặng, cũng sống lại rất thần kỳ. Trước khi chết khoảng ba mươi tuổi, nhưng sau khi sống lại tựa hồ trẻ hơn rất nhiều, thoạt nhìn không đến ba mươi. Ngải Mĩ Ty sau khi sống lại cũng thần bí đi khỏi.

Ba sự kiện sống lại ly kỳ này có vài điểm giống nhau, đều là sau khi chết một ngày thì sống lại, đều có thánh tích hiển hiện trong suốt quá trình, gia trang bị ánh sáng thần thánh bao phủ. Sau khi sống lại, tu vi của ba người tăng tiến đến cảnh giới mà mọi người khó có thể tưởng tượng, mọi biến đổi đều thần bí dị thường và cường đại.

Ba sự kiện này tuy rất bảo mật, nhưng trên thế gian này có bức tường nào mà chặn được gió, vẫn có một số ít gia tộc cường đại biết được tin tức này. Cuối cùng

tin tức qua một con đường bí mật đã truyền đến tai Giáo hoàng.

Giáo hoàng trầm ngâm: "Lẽ nào là thánh xuống nhân gian? Cũng không đúng, nếu thật như vậy, thì phải giáng xuống ngay trong giáo hội mới phải!"

Trong lúc Giáo vương còn đang suy đoán thì ba người sống lại thần bí đã tụ tập lại một chỗ. Họ đứng giữa cao không ngàn trượng, trên người phát tán ra khí tức thần thánh cường đại.

Cả ba bí mật bàn bạc, sau đó hóa thân thành ba đạo thần quang, từ tây đại lục nhắm hướng đông phương xa xôi bay đi....

Chương 8: Mê Vụ

Tội Ác chi thành trở thành thiên đường của tiểu công chúa. Tại đây, nàng ta như cá gặp nước, suốt ngày ngồi trên hồ vương Tiểu ngọc dạo chơi khắp chốn.

Kể ra cũng lạ, tiểu công chúa tuy điều ngoa nhưng đối với Tiểu Thần Hi mười phần yêu thích, thường hay lén vào nơi ẩn tu của các tiên bối trong Thần Phong học viện cao thủ đưa cô bé đi du ngoạn. Đương nhiên đó đều là do tam đại tuyệt thế cao thủ trông thấy nhưng nhắm mắt làm ngơ.

Sau một thời gian dài ở cùng tiểu công chúa, Tiểu Thần Hi trở càng ngày càng hoạt bát. Mặc dù Thần Nam trước khi rời khỏi đã tìm cho nó khá nhiều bạn, nhưng chỉ được vài ngày đầu cảm giác còn mới lạ, qua vài ngày sau là nó đã không còn muốn cùng bọn chúng chơi đùa nữa.

Bởi vì tâm trí Tiểu Thần Hi quá thành thực, nên nếu như phải cùng chơi với lũ tiểu hài động tý là khóc, nó thà chạy đến khu nữ sinh tức xá tìm Đông Phương Phương Hoàng và tiểu công chúa để đi chơi còn hơn.

Hôm nay, tiểu công chúa lại mang Tiểu Thần Hi cười trên lưng Tiểu Ngọc tiến sâu vào trong đại sơn. Trông thấy được mấy con cự long, hai nữ hài một lớn một nhỏ này hưng phấn khua tay múa chân loạn lên.

Tận đến lúc mặt trời xuống sau núi, tiểu công chúa mới đưa Tiểu Thần Hi quay về Tội Ác chi thành. Tuy nhiên, khi còn cách thành khoảng mười dặm, Tiểu Thần Hi đột nhiên kêu lên:

"Tiểu ma phiền tí tí, người xem kia, ở đó có ba người đang bay."

Tiểu công chúa nhìn theo hướng Tiểu Thần Hi chỉ, thấy có ba đạo quang ảnh nhanh như thiểm điện từ tây phương bay tới. Toàn thân ba người này được bao phủ bởi vàng ánh sáng thánh khiết, khiến cho thân ảnh trở nên mơ hồ.

"A, đúng là người biết bay. Trời ạ, tu vi của bọn họ rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào rồi!"

Tiểu công chúa không kiềm được kêu lên kinh ngạc.

Ngay lúc đó, ba đạo nhân ảnh cũng vừa tới nơi, một vũ giả già nua bất kham, một người trung niên khô vĩ và một nữ tử trẻ tuổi diễm lệ. Ba người đều là người tây phương tóc vàng, mắt xanh, trên người phát ra một cỗ khí tức cường đại khiến cho người khác như không thể chống lại mà muốn quỳ xuống lễ bái.

Ba người chính là ba người tây phương đã sống lại rất ly kỳ: Quỳnh Ân Tư, Tạp Mâu Lạp, Ngải Mĩ Ti. Cả ba hiển nhiên đã phát hiện ra tiểu công chủ và Tiểu Thần Hi. Tạp Mâu Lạp nhanh chóng dừng lại, nói:

"Tiểu hài nữ đó rất đặc biệt, ta cảm giác được một cỗ tiên linh khí tức thuần tịnh".

Quỳnh Ân Tư và Ngải Mĩ Ti cũng đồng thời ngừng lại, bọn họ dường như cũng đã tâm sinh cảm ứng, ánh mắt không ngừng nhìn chăm chăm vào Tiểu Thần Hi.

Hổ vương Tiểu Ngọc tựa hồ ý thức được sắp có nguy hiểm. Nó liền giới bị, trừng mắt nhìn ba người trước mặt. Tiểu công chúa cũng có chút khẩn trương, không ngờ đến việc bỗng nhiên thấy được người có thể phi thiên độn địa như trong truyền thuyết.

Tiểu Thần Hi chớp đôi mắt to trong sáng tò mò nhìn ba người, sau đó quay sang nói nhỏ với tiểu công chúa:

"Tiểu ma phiền tỷ tỷ, muội có cảm giác rất kỳ quái, ba người bọn họ tựa hồ không phải người sống, rất giống như bị một cỗ lực lượng kỳ dị khống chế thân thể".

Tiểu công chủ sợ toát hết mồ hôi. Ngày hôm nay ở trên cao không thấy được ba người biết bay đã làm cho nàng giật mình rồi, giờ lại nghe Tiểu Thần Hi nói mấy lời kinh nhân đó nữa, nàng ta đứng ngồi không yên, vội vã ra lệnh cho hổ vương bay

về Tội Ác chi thành.

Tuy nhiên ngay lúc đó, tay phải của Ngải Mĩ Ti đột nhiên phất lên, một vầng ánh sáng thánh khiết tựa như mây trôi phủ lấy Hồ vương. Hai người một hồ bị bao bọc vào bên trong.

Tiểu công chúa hơi hoảng hốt, tuy nhiên ngay lúc đó, một sự kiện phát sinh càng làm cho nàng ta giật mình hơn. Tiểu Thần Hi trong lòng nàng đột nhiên hét lên một tiếng, thân thể cô bé trong sát na phóng xuất ngàn vạn đạo ánh sáng rực rỡ như tiên khí bao lấy xung quanh Hồ vương, đẩy lui vầng ánh sáng thánh khiết kia.

Quỳnh Ân Tư cùng Tạt Mâu Lạp đại kinh thất sắc. Hai người vội huy chương, hai cổ lực lượng cường đại hòa nhập vào trong vầng ánh sáng thánh khiết của Ngải Mĩ Ty, làm cho nó càng thêm chói sáng, hướng về phía bọn người Tiểu Thần Hi bao phủ.

Thần Hi đột nhiên nhắm mắt lại, thoát khỏi ngực tiểu công chúa. Trên thân thể nhỏ nhắn của nó là hào quang vạn đạo, muôn màu rực rỡ. Nó như một tiểu tiên tử lơ lửng trên không trung, tĩnh lặng đối mặt với bọn ba người Quỳnh Ân Tư.

Sức mạnh của ba người phát ra sau khi gặp phải quang mang bao quanh bên ngoài thân thể Tiểu Thần Hi, tựa hồ như gặp phải trở lực cực lớn, khó có thể tiến thêm phân nào nữa.

Bọn Tạt Mâu Lạp ba người sắc mặt đại biến, vội vã dùng hết lực đẩy vầng ánh sáng thánh khiết tiến về phía trước. Ngay tại lúc đó, cánh tay nhỏ nhắn của Tiểu Thần Hi đột nhiên không ngừng kết ấn, chỉ chớp mắt đã hoàn thành mười mấy loại ấn pháp khác nhau, sức mạnh hung mãnh của bọn Tạt Mâu Lạp ba người tức thì tiêu biến ra vô hình.

Toàn thân Tiểu Thần Hi phát ra ánh sáng bảy màu, tầng tầng lớp lớp ánh sáng rực rỡ bảo vệ nó ở giữa, khiến cho cô bé trông như một tiểu chí tôn tiên giới.

Ngải Mĩ Ti thì thầm:

"Tốt nhất là rút lui đi, con bé này không dễ động vào, hiện tại chúng ta tốt nhất là không nên lộ diện."

Ba người liếc nhìn nhau một cái, rồi vội vã thối lui, sau đó nhanh như thiểm điện bay về phương đông.

Tiểu Thần Hi xóa bỏ các thủ ấn đã kết, sức mạnh còn lại trong không trung liên tiêu tán vô hình, sau đó chậm chậm bay về trước ngực tiểu công chúa, qua một lúc mới mở mắt ra.

Nó hưng phấn cười nói:

"Tiểu ma phiền tỷ tỷ, vừa rồi muội có một giấc mộng rất kỳ quái, muội bay lên đánh cho ba người đó bỏ chạy".

Đôi mắt của tiểu công chúa vốn dĩ rất linh động, nhưng hiện tại có chút thất thần, cứ nhìn chăm chăm không chớp mắt vào Tiểu Thần Hi. Mãi một lúc lâu sau, nàng ta đột nhiên bất ngờ ôm nó vào lòng, sau đó hôn lên trán cô bé và nói:

"Tiểu bất điểm muội thật đáng yêu quá đi, ta thích muội lắm, tiểu bảo bối này đừng mong thoát khỏi tay tỷ."

"Hi hi, tiểu ma phiền tỷ tỷ người không cần phải như vậy, buồn cười quá, hi hi....."

"Hiện tại ở đông đại lục phát sinh một đại sự kiện, đáng tiếc là tỷ tỷ của ta không cho ta về. Ai, tỷ thật rất muốn lén quay về. Tiểu bất điểm, ta đưa muội đi tìm ca ca bại hoại của muội được không?"

Thần Nam và Long vũ ở tại khách sạn được hai ngày, thì có một người thần bí tìm đến/ Hãn đội chiếc mũ rộng vành phủ khăn trên đầu che khuất dung mạo. Long vũ không ra người đến là ai, nhưng Thần Nam thì biết rõ, bởi ấn tượng dị thường đã khắc sâu. Người đó không ngờ chính là lão yêu quái, huyền tổ của hoàng đế Sở quốc.

"Tiền bối người....."

"Ha ha....."

Lão yêu quái cười bỏ mũ, sau đó cười nói:

"Đừng lo, ta không có ác ý gì đâu. Ai, người thủy chung vẫn còn mối ác cảm với ta."

Long Vũ từ thần thái của Thần Nam mà đoán được, lão nhân trước mắt chắc hẳn phải là một cao thủ có lai lịch rất lớn nên nàng chỉ yên lặng quan sát. Lão yêu quái tựa hồ biết rõ về Long Vũ, quay sang nói với nàng:

"Gia gia ngươi vẫn khỏe chứ, đã mấy chục năm không gặp tên tiểu tử ấy rồi".

"Phụt"

Long Vũ nhắc tách trà lên, vừa mới uống được một ngụm nhỏ đã phụt cả ra, không kể mình là thực nữ. Nàng thật vô cùng ngạc nhiên, người trước mặt xưng hô gia gia hơn tám mươi tuổi của mình là tiểu tử, thân phận của lão ta chắc hẳn là rất kinh người.

"Người..... tiền bối người là ai?"

"À, ta là huyền tổ của hoàng đế Sở quốc, trước đây đã từng gặp gia gia ngươi vài lần, hình như lần cuối cùng gặp mặt thì ngươi vẫn chưa ra đời".

"A, văn bối xin ra mắt lão tiền bối."

Long Vũ vội vã hành lễ.

Thần Nam lấy làm kỳ quái, lão quái này vì cớ gì lại thừa nhận thân phận với Long Vũ? Hôm nay lão đến đây rốt cuộc là vì chuyện gì?

Lão yêu quái nhấp một ngụm trà rồi nói:

"Tên trẻ tuổi nhà ngươi nhất định là rất kỳ quái không biết vì sao ta tìm ngươi, đúng không? Kì thật lần này ta muốn đến nhờ ngươi."

Thần Nam thấy dựng tóc gáy, thật sự mà nói hắn vô cùng không nguyện ý cùng lão yêu quái kết giao. Lão già này tâm cơ rất thâm sâu, tuy nói là sẽ không làm gì nữa trên thân thể của hắn, nhưng mà nói không chừng là lão còn có mục đích khác nữa.

"Ta nghĩ người cũng đã biết tin tức về dị bảo xuất thế. Mấy tối gần đây chắc người cũng cảm ứng được những ba động từ hoàng thành."

"Ân, đúng là có."

Thần Nam gật đầu.

Lão yêu quái nói tiếp:

"Người còn nhớ ngôi cổ mộ dưới hoàng cung chứ, nơi ta và người đã từng cùng nhau tham cứu qua. Hiện tại đại sự bất diệu rồi, đại họa chính là phát sinh từ ngôi cổ mộ này."

Thần Nam đại kinh, không rõ ý tứ của lão.

Lão yêu quái kiên nhẫn giải thích cho hắn nghe. Vốn là lão ta vừa về đến hoàng cung, liền nghe tin dị bảo xuất thế. Lão yêu quái đã sống trong hoàng cung hơn trăm năm, đối với mỗi góc ngách đều rất quen thuộc. Lão biết ngay nếu như quả thật có dị bảo xuất thế, khẳng định là từ ngôi cổ mộ dưới hoàng cung.

Lão vội đến cổ thư khố của hoàng gia, mở cửa vào mộ, tiến xuống phía dưới, cứ tưởng lần này sẽ nắm chắc được bảo vật vừa phá thổ xuất ra.

Nhưng khi lão đi xuống được hơn ba mươi mét thì một cổ đại lực khủng khiếp cản lão lại. Lão yêu quái tu vi đã đạt đến lục giai cảnh giới, tại nhân gian gần như là vô địch, không ngờ lại có lực lượng cản được bước chân lão. Chấn kinh trong lòng lão yêu quái khả dĩ có thể tưởng tượng được.

Cẩn thận thăm dò, lão phát hiện lực lượng ngăn bước tiến của lão không ngờ chính là kết giới, điều này càng làm lão bàng hoàng khôn tả. Theo truyền thuyết, chỉ có tiên nhân mới có thể lập kết giới, bên trong nó trở thành một thế giới riêng. Lão

yêu quái đầu chỉ mới một lần tiến nhập vào ngôi cổ mộ này, bố cục bên trong lão hiểu rõ như lòng bàn tay. Tuy nhiên, sự tình trước mắt khiến lão không khỏi hoài nghi bên dưới vẫn còn có động trời khác, dẫn đến tiên nhân hạ phàm.

Sau đó, lão định cố sức để vượt qua thì đột nhiên ngay lúc đó lại nghe từ trong kết giới truyền ra một tiếng nói trầm trầm:

"Thần tính? Ma tính? Khó khăn lắm mới tỉnh lại, là ác ma hồi sinh, hay là ta tái sinh? Ta nên tiếp tục, hay là tự diệt thân tâm để phong ma? Làm sao mà chọn được....."

Từng chữ, từng câu nặng như ngàn cân, đập thẳng vào trong tâm lão yêu quái. Chỉ mấy câu nói ngắn ngủi mà đã làm cho lão miệng phun huyết không ngừng. Mấy lời nói về sau thì lão không nghe rõ được vì phải vội vã rút lui.

Thần Nam nghe xong trợn mắt há miệng. Người đó chỉ vài câu nói đã làm cho lão yêu quái tu vi tiếp cận lục giai trung cấp cảnh giới phải thổ huyết, đây đúng là -- quá sức khủng bố!

Chương 9: Dạ Thám Cổ Mộ

"Nói ra người có lẽ không tin, nhưng nó đúng là sự thật." Lão yêu quái than thở: "Ta có một loại dự cảm, cho dù dưới hoàng cung có dị bảo xuất thổ hay không, tương lai không lâu sau đều sẽ có một trường đại họa phát sinh."

Long Vũ đại kinh thất sắc, nàng biết thực lực còn lại của Lão yêu quái ít nhất cũng là ngũ giai trở lên, với tu vi như thế của lão còn bị trọng thương, thì có thể tưởng tượng được tu vi của người kia khủng bố như thế nào.

Thần Nam trầm tư, người ở dưới hoàng cung là ai? Chẳng lẽ có thể có người tu vi khủng bố như vậy? Chỉ một chớp mắt hắn đã nghĩ tới thân thể bất diệt đó, nghĩ tới vị tuyệt đại cao thủ mà trong cơ thể hàm chứa một cỗ cái thể công lực mênh mông khó dò, chẳng lẽ là ông ta sống lại? Có thể, thế nhưng thế thì quá kì lạ! Người đó đầu đã bị xuyên qua bởi một thanh phi kiếm, nếu như với bộ dạng đó trải qua mấy ngàn năm mà còn có thể sống lại, thì thật quá khủng bố! Lão yêu quái tiếp tục nói: "Cùng với sự tinh tiến của tu vi, bản thân may rủi họa phúc cũng dần có khả năng tự dự cảm được trước. Bởi vì huyền công thông thần, chỉ cần tu vi sau khi đạt đến một cảnh giới nhất định, sẽ có khả năng nhận ra các loại quan hệ nhân quả. Ta hiện tại đã dự cảm được đại hạn khả năng sắp đến gần, trước khi ta rời khỏi thế gian này, chàng thanh niên ta muốn người giúp một chuyện." Trải qua nhiều lần gặp nhau, Thần Nam cũng đã biết được vấn đề làm lão yêu quái đau đầu nhất, dù không nghe lão nói hết nhưng cũng có thể tin tưởng được, nhưng bất quá hắn vẫn hỏi: "Chuyện gì thế?" Lão yêu quái nói: "Hiện tại có lời đồn, một kiện thần bảo có thể so sánh với Hậu Nghệ Cung sắp xuất thổ, mà nó lại không hề bị phong ấn giống như Hậu Nghệ Cung. Việc này dẫn đến phong vũ bốn phương hội tụ về Sở đồ, nhiều lão già cổ hủ rất lâu không hành tẩu trên giang hồ sẽ đến, trong đó cũng có mấy người làm ta có vài phần úy kỵ. Ta muốn nhờ

người cầm Hậu Nghệ Cung giúp ta một chút sức lực, tránh cho sau này khi hoàng cung đại loạn thì có người sinh lòng phản trắc, thừa cơ nổi loạn tiêu diệt Sở

quốc hoàng thất." Thần Nam nói: "Tiền bối quá lo lắng rồi. Cao thủ thông thường căn bản không có thực lực như vậy. Nếu như thật sự có loại cao thủ vô địch như vậy, bọn họ ngàn vạn lần sẽ không can thiệp vào chính quyền một nước, bọn họ chỉ vì thần bảo trong truyền thuyết mà tới, nhất định không gây ra việc trái đạo lý đâu." Lão yêu quái vẻ mặt ưu sầu nói: "Vài chục năm trước, ta đã từng đắc tội với một tên cường địch lợi hại, vốn nghĩ hẳn đã chết rồi, nhưng vừa mới biết hẳn ta không ngờ vẫn còn tại trên thế gian này, lần này hẳn cũng đến Sở đô. Chỉ mấy lão quái vật cũng đã làm ta vô lực chống đỡ rồi, hiện tại đại địch lại tìm đến, tình huống thật sự là nguy cấp a!" "Kháo!" Thần Nam chửi thầm một tiếng, lão quỷ này quá gian xảo, lại có thể kéo hẳn xuống bùn. Đối mặt với những lão cường giả vô địch như thế, dù có Hậu Nghệ Cung trong tay, cũng không phải là loại người mà hẳn có thể đối phó. Hơn nữa, đến kẻ ngốc cũng không vô cớ đến đắc tội với loại người khủng bố như vậy. "Tiền bối quá đề cao ta rồi. Văn bối khả năng thấp kém, dù có trong tay Hậu Nghệ Cung, thì cũng rất khó cùng những cao thủ vô địch đó tranh phong a!" Lão yêu quái cười lắc lắc đầu, nói: "Không nên xem thường bản thân thế, người cần phải biết, thể chất của người rất khác người thường, nếu như tẩm huyết dịch của người vào đầu mũi tên. Lại dùng Hậu Nghệ Cung bắn đi, cho dù là Lục giai vô địch cao thủ cũng phải sợ hãi." Thần Nam biết lão ám chỉ tới là "Thần thể". "Thần huyết", bất quá hẳn chưa hề nghĩ qua máu của hẳn lại có công dụng diệu kỳ như vậy, nhưng mà hẳn bằng vào cái gì mà phải bán mệnh cho Sở quốc a? Lúc này Lão yêu quái tựa hồ nhìn ra tâm tư của hẳn, nói: "Người chỉ cần ở đó một ngày, làm theo yêu cầu của ta là bắn chết những kẻ gây rối, xong việc ta tuyệt đối không quên ơn người." "Bớt nói thừa đi!" Thần Nam thầm khinh miệt. "Từ khi quay về Sở đô, ta đã thông báo cho Sở Hoàng, vĩnh viễn không truy cứu hành động vô lễ hôm đó của người" Lão yêu quái không hề kiêng dè Long Vũ, trực tiếp nói ra. Lão tiếp tục nói: "Lần này nếu người tận lực giúp ta, xong việc ta mang Hậu Nghệ Cung tận tay tặng cho người." Những lời khác Thần Nam đều không nghe, hẳn chỉ nghe thấy câu cuối cùng, "Xong việc ta mang Hậu Nghệ Cung tặng cho người" câu nói này như tiếng sấm vang bên tai hẳn, việc này thật là một dụ hoặc cực lớn a! Nếu như hẳn có Hậu Nghệ Cung trong tay, hẳn coi như đã được liệt vào Ngũ giai tuyệt thế cao thủ, Mộng Khả Nhi cười Ngọc Liên Đài đó, hay là Hồn Thiên Tiêu ma vương trên người mang Thần Ma dực đó, đều không đáng kể gì, chỉ cần hẳn giương cung phóng tiễn là có thể giết bọn họ trong chớp mắt. Dụ hoặc cực lớn a, Thần Nam thật là không có cách

nào cự tuyệt được. Lời của Lão yêu quái như ma chú, lão nhẹ giọng nói: "Hậu Nghệ Cung từng bị phong ấn, với người khác mà nói tịnh không có tác dụng lớn, nhưng với người mà nói lại là thiên hạ đệ nhất kì bảo, nếu như có nó trong tay, dù có mọi loại thần thông thì người khác cũng khó mà chống được một mũi tên của người." Thần Nam buột miệng nói: "Tốt, ta đáp ứng." "Tốt, tối nay ta phái người dẫn người đến Hoàng cung, sự tình cụ thể sau này nói rõ cho người." Lão yêu quái đứng dậy rời đi. Long Vũ nghe câu truyện của họ, cảm thấy kinh ngạc vô cùng, nàng nhẹ giọng nói: "Huynh

thật muốn đi mạo hiểm ư?" "Vì Hậu Nghệ Cung tuyệt đối đáng!" Thần Nam trả lời, tiếp đó lại nói: "Nàng vạn vạn lần không thể tin lời lão gia hỏa đó, chuyện ngày hôm nay dù chỉ có một nửa sự thật đã là tốt rồi!" "Sao lại nói thế?" Long Vũ hỏi. "Lão già đó, nếu như biết đại hạn sắp tới, sớm đã rút cổ vào rồi. Cái gì mà cừu địch lợi hại? Tất nhiên là do lão dựng lên thôi. Khẳng định sẽ có Lục giai vô địch cường giả xuất thủ, nhưng tuyệt không giống như lời lão nói. Ta đoán rằng, lão chắc chắn muốn ta giúp lão đoạt lấy dị bảo sắp xuất thế. Hừm, lão khẳng định đã mời không ít nhân vật lợi hại giúp hắn, ta bất quá chỉ là một trong số đó mà thôi." "Grào... Ta biết lão gia hỏa đó không phải là thứ tốt đẹp gì." Từ Kim Thần Long từ ngoài cửa sổ bay vào, nó rất kiêng kị Lão yêu quái, mới phát hiện lão đến, đã bay ra khỏi phòng. Thần Nam tiếp tục nói: "Ta dám khẳng định chủ ý truy tìm dị bảo của lão là do tu vi của lão đã đình trệ không tiến, lão muốn thông qua bảo vật tạo ra đột phá, để vượt qua sinh tử cảnh giới, có lẽ lão đã nhất định nắm chắc chuyện này rồi", vài lần tiếp xúc với Lão yêu quái, Thần Nam đối với tâm tính của Lão đã hiểu được không ít. Buổi tối, lão yêu quái quả nhiên phái người đến đón Thần Nam. Thần Nam nói với Long Vũ: "Nàng cùng ta cùng vào cung, vạn nhất tên Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương tìm đến thì thật phiền phức, nàng một mình ở lại đây ta thật không yên tâm." Long Vũ gật đầu đồng ý, cùng hắn hướng Sở quốc hoàng thành đi đến. Đối với Sở quốc hoàng thành, Thần Nam tịnh không xa lạ, lần này quay lại cũng có chút cảm khái. Long Vũ mặc dù biết quan hệ giữa hắn và Sở quốc khẳng định có ẩn tình, nhưng không cách nào đoán ra được. Lúc này trăng đã lên giữa bầu trời, tiên khí mịt mù bao phủ bầu trời Hoàng thành, thiên địa linh khí cuộn cuộn lên xuống, ngàn vạn đạo hào quang rực rỡ chói mắt. Nhìn ra xa, ánh sáng lấp lánh nhiều màu không ngừng dừng động. Lão yêu quái thấy Long Vũ cùng tới, tịnh không ngạc nhiên, lão cười

với Thần Nam nói: "Người có biết vì sao ta tới đêm mới đón người tới không?" "Không phải lão muốn dẫn ta tới thăm Cổ Mộ chứ?" "Ồ, xem ra người đã sớm biết rõ tâm ý của ta." Lão yêu quái thâm ám chỉ. "Ha ha, tiền bối đem Hậu Nghê Cung ra tặng, ta nhất định sẽ dốc hết sức, những việc khác không cần phải để ý nhiều." Lão yêu quái dẫn Thần Nam đến Hoàng gia cổ thư khố, nơi này mật độ linh khí hiển nhiên so với chỗ nào của hoàng cung nồng đậm hơn rất nhiều. Đắm chìm vào trong đó cả người cảm giác rất thư thái, cả vùng bên trong Cổ Thư Khố tựa hồ đều bao phủ tiên vụ (màn sương) dày đặc, ẩn ẩn có quang hoa chớp hiện. Khi thư giá che đây địa đạo được mở ra, một cái hang tối om hiện ra, một cỗ năng lượng dao động mãnh liệt từ lòng đất cuộn cuộn dâng lên, nhấp nhô như sóng biển. Long Vũ ở lại Cổ Thư Khố, Thần Nam theo Lão yêu quái men theo địa đạo hướng xuống đi tới. Hang động thành hình xoắn ốc trườn xuống lòng đất. Thần Nam bước thấp bước cao theo sau lão yêu quái. Nguồn năng lượng dao động lên xuống mãnh liệt đó làm hắn ít nhiều có phần lo lắng bất an. Men theo địa đạo tối om đi xuống chừng ba mươi mét, trước mặt một màn quang huy mờ hồ ngăn trở đường đi, đó chính là kết giới mà Lão yêu quái nói. Trên kết giới ánh sáng năm màu dừng động, tiên vụ lượn lờ, nếu như không biết tình hình, còn cho rằng đang tiến vào tiên gia động phủ, không trách Lão yêu quái lúc đầu lại tùy tiện xông vào đó. Thần Nam dùng tay đẩy đẩy, lập

tức có một cỗ lực lượng huyền bí khó dò phản hồi trở lại. Người hắc tê tê như bị điện giật. Hắn quan sát kỹ lưỡng, phát hiện kết giới sau quang vụ óng ánh rực rỡ như bạch ngọc, hết như bức tường ngọc đã thật chất hóa. Lúc này, Lão Yêu quái mở miệng nói: "Ta và người có căn cốt giống nhau, ta hiện tại truyền cho người một phần công lực người dụng tâm đến cảm ứng thử xem, xem trong cổ mộ này cuối cùng có gì dị thường." Lão đặt song thủ lên sau lưng Thần Nam, một cỗ lực lượng hùng dũng tiến vào thân thể Thần Nam, chân khí cuộn trào mãnh liệt như Trường giang dậy sóng, như như biển rộng sông dài. Thần Nam cảm thấy cả người trên dưới thư thái vô cùng, không vì lực lượng vô danh từ ngoài dũng nhập mà cảm thấy có chỗ nào không ổn, lỗ chân lông toàn thân hắn phảng phất như mở ra, giác quan trở lên nhạy bén dị thường. Tại thời khắc này hắn cảm thấy mắt tinh tai thính, tất cả cảnh vật xung quanh phảng phất biến thành sinh động khác thường. Thần Nam đặt song thủ nhẹ nhàng trên kết giới như bức tường ngọc đó, nhưng hắn không dám

dùng lực, chỉ là nhè nhè chạm sát vào mà thôi, lúc này một thanh âm ầm ầm truyền vào trong suy nghĩ của hắn. Trong kết giới phảng phất như thành một thế giới khác, bên trong không ngờ lại truyền ra tiếng người gào ngựa hí, tựa như có hơn vạn thốt ngựa đang phi nước đại gào thét, mặt đất phảng phất rung lên, chấn động đến tai Thần Nam, khiến hắn cảm thấy một hồi đau buốt. Hắn vô cùng ngạc nhiên, điều này thật quá kì dị, rõ ràng là một cỗ mộ, không ngờ lại truyền đến thanh âm như vậy, đơn giản là không thể tưởng tượng được. "Giết....." "Keng keng" "Phốc" Trong kết giới dường như là một chiến trường, tiếng hét "giết" chấn thiên, Thần Nam như nhìn thấy hàng vạn người đang chém giết, đao quang kiếm ảnh, xác chết thành núi, máu chảy thành sông... "Huyền thánh, huyền tượng, đó tất cả chỉ là giả!" Hắn dụng lực lắc lắc đầu, nhưng âm thanh sinh sát của chiến trường đó vẫn truyền vào tai hắn như thế. Trong khoảng thời gian tiếp theo, Thần Nam cảm giác như đang trong mộng, hắn không những nghe thất thanh âm, mà còn có thể nhìn thấy hình ảnh kinh tâm động phách, hắn dường như thật sự đặt mình vào trong một chiến trường viễn cổ, khắp mọi nơi đều là xác chết, chỗ nào cũng là những đoạn binh khí gãy, máu nhiễm hồng mặt đất, vô số oan hồn tại không trung phiêu phù gào thét... Vào lúc này, một tiếng long ngâm lạnh lót vang khắp chiến trường, một con tây phương siêu cấp cự long dài tới sáu mươi trượng tiến đến bên trên chiến trường. Con rồng này có ba đầu, hai đuôi, hung ác dị thường, toàn thân trên dưới phủ đầy vảy màu huyết hồng, hết như bị máu nhuộm đỏ, uy nghiêm khủng bố đáng sợ. Thân hình Cự đại so với Tây phương cự long bình thường phải lớn hơn vài lần, lơ lửng trên không trung che phủ cả bầu trời giống như một đóa hồng vân khủng bố. Bên trên siêu cấp cự long, một nhân ảnh mơ hồ không nhìn rõ khuôn mặt, không nhìn rõ thân hình, nhưng lại có thể làm cho người ta cảm giác được một cỗ tà khí yêu dị. Sau lưng hắn cắm ba lá chiêu hồn phướn, song thủ không ngừng kết ấn, mỗi ấn pháp đều cổ quái, tà dị khác thường, vô số hồn phách phiêu phù bên trên chiến trường như được chiêu dẫn nhanh chóng tụ tập về phía đó. Ba lá chiêu hồn phướn trong một sát na, từ sau lưng người đó bay vút lên, hóa thành ba bạch cốt ma cao mười trượng, ngàn vạn hồn phách đều bị chúng như cá lớn uống nước, hút hết vào trong bụng. Song phương nhân mã giao chiến trên chiến trường tựa hồ đều bị dọa đến ngẩn người, hai bên đều đã ngừng lại, nhìn cảnh tượng khủng bố trên không trung. Vào lúc này, nhân ảnh mơ hồ trên siêu cấp cự long không kết ấn nữa mà vỗ một chưởng về hướng ba bạch cốt ma, ba vật to lớn ban đầu có phần đình trệ tựa hồ đột nhiên kinh

tình, người hóa thành ba đạo bạch quang lao tới quân đội vạn người trên chiến trường. Vô số người trong chớp mắt đột nhiên nổ tung, từng đợt từng đợt linh hồn bùng bùng bay lên, lao tới mồm của ba bạch cốt ma, trên chiến trường chân tay be bét, xương cốt vỡ vụn, máu chảy thành sông, vền vện thời gian uống hết một chén trà, đã không có tia sinh mệnh nào, chỉ còn một vùng tử khí lạnh lẽo.... Chưa đợi cho Thần Nam từ trong chấn kinh tỉnh lại, tình cảnh nhanh chóng chuyển biến, một ngọc thủ chường óng ánh như ngọc, rực rỡ chói mắt bỗng nhiên xuất hiện từ hư không. Thần Nam nhìn kĩ, liền thấy đó không giống một bạch ngọc thủ chường, mà dường như một găng tay bằng ngọc, chỉ là quang huy mờ ảo bao phủ bên trên, làm người ta khó có thể nhìn rõ, cũng không có cách nào phân biệt. "Xoạt" một cái, tình cảnh lại biến hóa, trong một vùng hư vô, một thân ảnh to lớn quay lưng với Thần Nam, miệng đang nhẹ nhàng tự nói: "Thần tính? Ma Tính, sát thần diệt ma, tự phong thành..." Từng từ, từng câu nặng như thiên quân vạn mã, tiến thẳng vào trong óc Thần Nam, hắc kêu "Phốc" một tiếng nổ ra một bùm máu tươi, hai tay như bị điện giật, nhanh chóng rời khỏi kết giới. Một cổ đại lực hùng mạnh từ trong cổ họng mẽ cuộn trào ra ngoài, mang Thần Nam và Lão yêu quái đánh bay đi tới vài chục trượng. Vừa rồi Lão yêu quái đem một nửa công lực đưa vào trong cơ thể Thần Nam, hai người như một, Thần Nam bị thương, lão cũng đồng cảnh, cũng phun ra một bùm máu. Hai người nhanh chóng rút khỏi địa quật. Long Vũ thấy bộ dạng của hai người, nàng vô cùng ngạc nhiên. Một lúc sau, tâm tình Thần Nam mới ổn định lại, hắc đem tình cảnh cảm ứng được nhất nhất nói ra. "Ồ, việc này!" Lão yêu quái dường như có suy nghĩ, đối với tình cảnh chiến trường chém giết không hề có ý kiến gì, trái lại, lão lại nghĩ tới chiếc ngọc thủ đó, lão tự nói: "Chẳng lẽ dị bảo sắp suất thế chính là chiếc ngọc thủ đó hay sao?" Lão yêu quái trong Cổ Thư Khố đi đi lại lại, cuối cùng dừng lại nói: "Bầu trời Hoàng thành mỗi lần trăng tròn đều xuất hiện dị tượng, nếu như không có chuyện gì xảy ra, năm ngày sau lại là ngày trăng tròn, chính là lúc kì bảo suất thế, lúc đó nhất định bát phương phong động, vô số cường giả sẽ cùng tới nơi này. Ta hiện tại mang Hậu Nghệ Cung truyền cho ngươi, đem đến cho ngươi có vô thượng thần thông, tránh khỏi trong khoảng thời gian này phát sinh bất trắc."

Chương 10: Bán Niên (Nửa Năm)

Khi cầm Hậu Nghệ Thần cung trong tay, Thần Nam có chút kích động, hẳn bây giờ thật sự muốn lập tức tìm được Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương để thử tay. Hậu Nghệ Cung tuy đen xanh thô cũ mà lại trầm trọng, nhưng Thần Nam chỉ cần nhẹ nhàng xuất ra một chút chân khí, nó liền phát tán ra ngàn vạn ánh hào quang, ánh sáng mờ ảo tập trung xung quanh thân cung, lưu chuyển, làm cho cả gian phòng ánh lên vô số sắc màu. Long Vũ âm thầm tán thưởng, nói: "Cho muội thử xem". Chỉ có điều đến lúc nàng cầm tới cây cung, đúng như trong truyền thuyết dù nàng có truyền vào bao nhiêu công lực cũng không thể làm cây cung lay động chút nào, trên thần cung không có xuất hiện biểu hiện khác thường nào. "Đây quả thực là quái sự a!" Long Vũ cắn đôi môi hồng, nhìn khắp cả người Thần Nam trên dưới, nói: "Mọi người tu vi so với huynh cao thâm hơn rất nhiều, nhưng đúng là không thể lay động nó một chút nào, huynh như thế nào lại làm được, vì lí do gì chỉ có huynh mới có thể kéo nó?" Thần Nam cười cười, nói "Nàng nhân phẩm tốt, cây cung cũng vui mừng đó." "Hừ!" Long Vũ dấm hắc một quyền, cười nói "Nói mau rốt cuộc sao lại như thế?" Vấn đề này ngay Thần Nam chính mình bây giờ cũng không thể xác định được, khẳng định không thể nói cùng nàng phỏng đoán của mình.

Từ Kim Thần Long sau khi tự tiến vào hoàng cung thì liền như một làn khói bay tiến tới ngự thư phòng, cho đến đêm khuya thì mới quay người trở về. Thần Nam chỉ có thể âm thầm cầu nguyện tên gia hỏa đó không làm chuyện gì quá đáng.. Ngày thứ hai, Thần Nam không có gặp qua Long Vũ, sau khi xuống giường, sáng sớm đã li khai hoàng cung. Lão yêu quái đã sớm có chỉ thị mặc cho Thần nam tùy ý xuất nhập, bất luận kẻ nào cũng không được ngăn trở. Nhìn đường xá chốn đế đô thật sự rộng rãi sạch sẽ, Thần Nam có một chút cảm khái, lúc trước đại náo Sở đô tình cảnh đường như cũng còn ở trước mắt, lúc đó còn là mùa hạ, tiết trời bây giờ lại đã có tuyết nhẹ, đảo mắt thời gian đã quá đi nửa năm. Hôm nay tuyết nhiều bay tán loạn, trên đường cái người đi lại rất ít. Thần Nam không mục đích bước đi trên

đường, đường cái trống trải thật yên tĩnh, "Loạt soạt loạt soạt " tiếng vang do hai chân dẫm nát tuyết trên mặt đất phát ra, từng dòng không khí lạnh buốt thổi hoa tuyết tung bay phất phơ. "Nửa năm rồi, thời gian qua đi thật nhanh a. Nhược Thủy nàng bây giờ có còn tốt không?" Thần Nam nhớ tới dáng mặt tươi cười thuần tịnh của Nạp Lan Nhược Thủy, từng điểm từng điểm quá khứ như từ từ hiện lại. Từ sau khi hắn sống lại, Nạp Lan Nhược Thủy là cô gái đầu tiên tỏ ra thực lòng với hắn, mỗi ngày đều vì hắn mà hao tổn cả thân thể, cẩn thận giúp hắn châm cứu trị liệu, sau lại còn kiên nhẫn dạy hắn đọc sách biết chữ, giúp hắn chính thức dung nhập xã hội này.

Thần Nam cuối cùng rẽ trái hướng gia phủ của Nạp Lan Văn Thành đi tới, hôm nay tuyết lớn đại môn của Nạp Lan gia đóng chặt, hắn gõ cửa liên tục, một lát sau có người mở đại môn. "Ngài là ai, muốn gặp lão gia của nhà ta sao?" Một thanh niên khách khí hỏi. Hạ nhân Nạp Lan gia tịnh không tầm thường giống hạ nhân nhà khác, hung tợn dữ dằn, nhiều khi chỉ cần nghe hạ nhân ăn nói mà đã biết được tư cách của chủ nhà. "Ta muốn gặp Nạp Lan Nhược Thủy tiểu thư." "A, ngài không biết sao, Nạp Lan tiểu thư ba tháng trước đã rời đi đô rồi." "A". Thần Nam cả kinh, vội vàng hỏi: "Nàng đã rời nơi này, vì sao lại rời đi vậy??" "Nghe nói là báỉ phỏng danh sư, học tập y thuật." "Chuyện này..." Thần Nam có chút sững sờ, lẩm bầm: "Nửa năm rồi.... Nhược Thủy mong nàng từ nay về sau sẽ vui vẻ." Hắn xoay người rời đi, người thanh niên nhìn theo bóng lưng hắn hô lớn: "Xin hỏi ngài là ai, không muốn lưu lại ít lời sao?" Thần Nam bước chân có chút chậm lại nhưng rất nhanh lại tiến về phía trước, cho đến khi bóng lưng sắp biến mất mới có mấy tiếng vọng lại: "Ta họ Thần, nếu Nhược Thủy trở về nhờ người chuyển cáo nàng, nếu nàng có gì phiền phức chỉ cần nói một lời, dù ta lúc đó đang ở ngoài ngàn dặm, cũng sẽ lập tức tới hỗ trợ nàng." "Ngài.... Ngài.... là Thần Nam.... chẳng lẽ ngài thật sự chỉ có mấy câu nói đó thôi sao?" Người thanh niên ở phía sau hô lớn.

Thần Nam đội phong đập tuyết, hướng Kỳ Sĩ phủ đi đến, chỉ là Kỳ Sĩ phủ to lớn như thế lại dị thường u tĩnh, hắn sau khi vượt tường mà vào, phát hiện lúc này chỉ có vài ba hạ nhân, tất cả kỳ sĩ đều không ở trong phủ. Lão yêu quái thật sự cẩn thận đề phòng a, sớm đã đưa tất cả kỳ sĩ vào trong cung rồi, có lẽ số lão quái vật được mời xuất sơn cũng không phải ít đâu. Thần Nam lại về tới đường cái, bất tri bất giác tự nhiên đi tới ngoài cửa lớn của nhà Tư Mã Lăng Không. Trước, hắn tới đây đại

náo hôn lễ, dùng Hậu Nghệ Cung đã huỷ đi nửa cái phủ viện, bây giờ cũng đã trùng tu lại tốt rồi.

Lúc này, có một người đi đường vượt qua bên cạnh hắc, Thần Nam tiến đến hỏi: "Xin lỗi, xin hỏi đây là nhà của Tư Mã Lăng Không phải không?" Những người xung quanh đều có chút e dè. Tư Mã Không chính là danh môn vọng tộc của đế đô, người đó không khỏi nhìn Thần Nam vài lần mới nói: "Đúng vậy, bất quá Tư Mã công tử đã đi tây đại lục rồi, không ở trong phủ." Cái đó Thần Nam đã sớm đoán, sự thực cũng không sai biệt lắm, hắc đã biết ngày đó sau khi phát sinh sự tình như vậy, Tư Mã Lăng Không không có khả năng tiếp tục sống tại đế đô, nghĩ thì hắc dĩ nhiên phải đi tinh tu võ nghệ, bất quá, mồn mồn một gã Tư Mã, Thần Nam tuyệt không để lại trong lòng. Thần Nam trở lại hoàng cung, đi qua Ngự Hoa Viên thì, hai mắt hắc chợt sáng lên, hắc thấy được hai thân ảnh quen thuộc, hai người đều là tuyệt đại phong hoa tựa thần tiên trong cõi người. Đại công chúa Sở Nguyệt cùng Đạm Thai Thánh Địa Tiên Tử Mộng Khả Nhân cùng đứng ở trong một toà đình. Cách đó không xa là hoa mai đang ngậm nụ, hai nàng tổ nữ nhẹ nhàng tinh khiết, vui vẻ tự tại đàm mai luận tuyết, hai dung nhan khuynh thành khuynh quốc đều đang hàm tiếu, hai người tựa hồ cũng rất tâm đầu ý hợp. Thần Nam đi nhanh về phía trước, cười nói: "Nguyệt công chúa lâu không gặp, khoẻ mạnh chứ, Mộng tiên tử gần đây vẫn mạnh khoẻ?". Sở Nguyệt gật đầu, nhìn không hề thấy chút biểu lộ tình cảm nào, nàng cười nhàn nhạt nói: "Thần Nam, ta biết người trong lòng giận ta. Nhưng ta nghĩ, sự tình trong quá khứ đã qua rồi, hy vọng người không cần so đo, nếu người có thể từ bỏ thành kiến, ta thật sự hy vọng người tiếp tục làm Hộ quốc kì sĩ của Sở quốc Thần Nam trong lòng cười lạnh thầm nghĩ: "Hãy, nói đùa, nếu không phải lão yêu quái âm thầm lên tiếng, khẳng định người đối với ta sớm hạ sát thủ rồi." Hắc cười cười không trả lời quay đầu nhìn về phía Mộng Khả Nhân, lúc này thánh địa tiên tử trên mặt cũng không có chút nào tình cảm ba động, tựa hồ đã quên hết sự nhục nhĩ từng trải qua, bất quá, Thần Nam từ hai mắt của nàng cũng thấy được một tia hàn quang. "Ha ha, Mộng tiên tử thật sự càng ngày càng giống như thần tiên trong cõi người rồi, ngay đó cùng Mộng tiên tử luận bàn, tình cảnh như mới trải qua trước mắt a, thật muốn cùng Mộng tiên tử tại đây tiếp tục luận bàn một phen." Thần Nam cười thật là tà ác. Mộng Khả Nhân cũng nhàn nhạt nở nụ cười, nói: "Người thật muốn cùng ta luận bàn một phen?" "Thật mà!" "Tốt thôi, chúng ta ở trong trời tuyết

kia đàm luận một phen" Mộng Khả Nhi xoát lên một tiếng bay vọt hướng trời cao, bạch y phiêu phiêu, mái tóc tung bay, dung nhan như ngọc so với băng tuyết còn muốn lạnh lẽo hơn. Nàng gọi ra đài sen ngọc, phát ra thất thải quang mang, đưa nàng bay lên không trung.

"Tốt lắm, cầu còn không được." Thần Nam từ trong ánh mắt Mộng Khả Nhi cảm giác được sát ý. Hắn không hoảng sợ, cũng không vội vã, từ từ đem Hậu Nghệ Cung từ sau lưng cầm xuống, lại từ trong ống tên rút ra một cây vũ tiễn, liền muốn đưa lên dây cung kéo căng lên.

Sở Nguyệt sắc mặt đại biến vội vàng chặn trước người thần Nam, lớn tiếng kêu lên: "Không thể, người có thể nào dùng Hậu Nghệ Thần Cung chứ?"

Mộng Khả Nhi trên không trung trong nháy mắt sắc mặt đại biến, nàng sớm biết được Thần Nam với Hậu Nghệ Cung, bắn chết cả những cự long mạnh mẽ, bây giờ phát giác hắn muốn dùng thần cung đối phó nàng, thật sự làm nàng tim đập chân run. Nàng lập tức nhìn về phía Sở Nguyệt, trong mắt tràn đầy vẻ hồ nghi không giải thích được, không hiểu Sở gia hoàng thất vì sao lại đưa Hậu Nghệ Cung giao cho hắn bảo quản.

Sở Nguyệt trầm giọng nói: "Thần Nam, Lão tổ đem thần cung kia cho người mượn, là để cho người đối phó với kẻ địch bao vây hoàng cung, muốn làm cuồng đồ không biết phép tắc, người như thế nào lại có thể dùng nó đối phó sư tỷ của ta chứ?". Thần Nam cười cười nói: "Gần đây luôn bị người dọa đánh dọa giết, tinh thần có chút khẩn trương vừa động thủ là đã quên đang tại đây luận bàn rồi, không phải không phải a!" Những lời này đối với Mộng Khả Nhi mà nói, quả thực đúng là lời uy hiếp, đe dọa, cũng là nhằm đến nàng buông lời trấn nhiếp. "Ai, quái, nên trách ta giận quá đã phá hư hết, chuyện vừa rồi coi như ta chưa nói gì nhé." Thần Nam cười cười nói. Mộng Khả Nhi từ không trung đáp xuống đất, thu hồi đài sen ngọc, nàng, sắc mặt có chút khó coi, bất quá rất nhanh thì bình tĩnh trở lại, nàng gót sen nhẹ nhàng bước vào trong đình. Lúc này Thần Nam cũng đi vào đình thai rồi, hắn cởi áo lông, giũ hoa tuyết trên đầu nói: "Gió tuyết thật lớn a!" Mộng Khả Nhi liếc mắt tiện phát giác sau lưng hắn là cây phương thiên hoa kích, tâm tình vừa mới ổn định xuống thì lại nổi lên sóng gió, thất thanh nói: "Cây thần kích này như thế

nào lại lạc tới tay người?" Sở Nguyệt kinh ngạc, nàng rất ít gặp Mộng Khả Nhi thất thố, dĩ nhiên biết trong này có ẩn tình trọng yếu. Thần Nam ha ha nở nụ cười, nói: "Tự nhiên là từ trong tay Hồn Thiên Tiểu Ma Vương đoạt được." "Cái gì,...người?" Mộng Khả Nhi có chút giật mình, ngày đó nàng tưởng rằng Hạng Thiên và Thần Nam liên thủ bố cục đối phó nàng, đến lúc khẩn cấp cuối cùng nàng bị dọa sợ quá chạy mất, giờ phút này không ngờ lại nghe được tin tức như thế. Thần Nam đem thần kích cắm ở mặt đất rồi nói: "Lần trước lỡ xung đột làm đánh cứu hãn một mạng, không có nghĩ tới gã bạch nhãn lang ngang nhiên phản bội, tới hại ta, bị ta dùng trường mâu đâm cho một chiêu!" "A người...giết hãn rồi?" Mộng Khả Nhi lúc này kinh ngạc vô cùng, nếu Thần Nam đã giết chết Hồn Thiên Tiểu Ma Vương thì đây quả thực là hảo tin tức đối với nàng. Không ai có thể rõ hơn nàng về sự lợi hại của Hạng Thiên, lúc trước, nàng nếu không có giải phong ấn, sợ rằng thật sự đã bị bắt trong tay đối phương rồi." "Ta thật ra muốn giết chết gã hãn đàn này, nhưng mạng hãn so với chương lang còn muốn lớn hơn, bị ta đánh gãy hai cái xương sườn, lúc tối hậu quan đầu còn bị hãn đào thoát đi." Thần Nam nói có chút tiếc nuối. Hãn lần này sở dĩ đối Mộng Khả Nhi lộ ra tin tức này là muốn cùng nàng hợp tác, cùng nhau đối phó Hồn Thiên Tiểu Ma Vương.,bây giờ gã và Hạng Thiên đã thành thế nước lửa chỉ cần gặp mặt dĩ nhiên không chết không thôi. Nhưng Mộng Khả Nhi và hãn quan hệ còn nhiều phức tạp hơn, không kể hai người ân oán rất nhiều, bất quá tại dưới trước mắt mọi người thì tuyệt đối không có khả năng phát sinh xung đột, người bên ngoài nhìn lại hai người cùng nhau vượt qua tử vong tuyệt địa, chính là hoạn nạn chi giao, bọn họ không có khả năng trước mặt những người đó mà trở mặt chỉ có thể tại đây âm thầm tranh đấu.

"Người muốn cùng ta liên thủ đối phó gã" Mộng Khả Nhi là người thông minh, nghe vậy lập tức lĩnh hội kì ý. Thần Nam nói: "Gã và người thuỷ hoả bất dung, các người chánh tà Thánh địa tranh đấu, hoà giải đúng là muôn vàn khó khăn, ta nghĩ hãn dĩ nhiên là một trong những địch thủ mạnh nhất của người, nếu ta cùng người hợp tác với nhau trừ khử hãn, ta nghĩ người nên phi thường cáo hứng mới phải chứ? Đây là việc mà hai bên cùng có lợi." "Đương nhiên ta rất nguyện ý" Mộng Khả nhân nở nụ cười nói. Bất quá Thần nam biết,nếu có cơ hội, nàng sẽ giết chết hãn, nàng tuyệt đối ngay lập tức hướng hãn hạ sát thủ, người con gái này thật sự rất nguy hiểm. Trước mặt hãn có thể phi thường cùng với nàng hợp tác, hãn không có cái gì

gọi là thể lực, không thể giống như Mộng Khả Nhi kia có thể điều động nhân thủ truy lùng Hồn Thiên Tiểu Ma Vương:

"Ha ha ta cho người một đề tình, có lẽ những vĩ nhân của Phá Diệt Đạo cũng muốn xuất thế rồi, chúng ta từng phế đi con trai của lão, hẳn cũng sẽ là địch nhân của chúng ta a, nếu người nóng lòng ra tay với ta, có thể sẽ phải phi thường tiếc nuối, hối hận" Thần Nam nháy mắt với nàng. Mộng Khả Nhân đích xác hận không được lập tức trừ khử Thần Nam, mỗi lúc nghĩ lại hồi ức bị Thần Nam bắt giữ, chịu đủ loại tình cảnh nhục nhã thì lại có cảm giác dữ dội muốn lập tức đem đối phương giết chết để phát tiết nỗi hận trong lòng nàng. Bất quá nàng, trên mặt cũng thật bình tĩnh, nàng nhàn nhạt cười nói: "Ta đương nhiên sẽ không quên sự tình với Lăng Tử Hư, ta vừa mới nghe được tin tức về Phá Diệt Đạo, hẳn cùng với vài cao thủ tà đạo thánh địa truyền tới mọi người tin tức trong nửa năm sẽ xuất thế, ta và người ra ước định trong nửa năm sẽ không phát sinh xung đột." Thần Nam cười nói "Hảo, chúng ta sẽ làm giao ước nửa năm", bất quá hẳn trong lòng biết rõ loại ước định này cũng không tính là gì, căn bản không có bao nhiêu tác dụng, nhưng ngoài mặt thì lộ ra vẻ thành thực đáp ứng.

Ba ngày sau Sở quốc thành phát sinh một đại sự kiện, hai gã tuyệt thế cao thủ nào đó tại Sở đô bộc phát một tràng đại chiến. Đến lúc thần nam đi tới nơi thì đại chiến đã kết thúc hẳn chỉ nhìn thấy di tích của cuộc đại chiến.

Trong phương viên cả dặm quanh đó đã bị phá huỷ triệt để, nơi đây có để một pho tượng đá thật lớn, giờ đã hoá thành phần bụi, mặt đất vốn là đá xanh sớm biến thành cát nhỏ. Một vùng nguyên bản bằng phẳng giờ đã biến thành một cái hố không hề nhỏ.

Cùng trong nháy mắt đó, Thần Nam ở trong hoàng cung cảm giác được một số cổ thần thức đáng sợ ba động. Hẳn lặng lẽ đứng dậy tiến đến nhảy lên nóc nhà, trước sau đã thấy hơn mười cổ thân ảnh như đám u linh ở trong hoàng cung di chuyển như thiểm điện. Tốc độ kinh khủng thế kia, biểu thị những người đó tu vi tối thiểu đều đã đạt tới ngũ giai tuyệt thế cao thủ.

Khiến Thần Nam cảm giác đồ mồ hôi lạnh, tin tức Sở đô dị bảo xuất thổ, đưa

vô số nhân vật tuyệt đỉnh cao thủ đều dẫn tới nơi này, hai ngày sau nhất định có một phen long tranh hổ đấu. Trong lúc Thần Nam đang âm thầm... đổ mồ hôi thì không trung đột nhiên truyền lại một trận dị hưởng, hẳn không khỏi ngẩng đầu xem xét, chỉ thấy lão yêu quái đang phóng lên cao bay về phía bầu trời đêm. Không trung xuất hiện một thân ảnh mơ hồ như quỷ mị đã thoát được lão yêu quái bay lên trời cao, rồi rất nhanh hướng tây nam bay đi. Lão yêu quái đuổi sát không tha, liên tục hướng về phía trước oanh kích, giữa cao không phát ra một mảnh quang mang chói mắt làm nhiều người chú ý, hai thân ảnh nhanh như thiểm điện trong nháy mắt biến mất ở giữa trời đêm. Dị bảo sắp xuất thế dẫn đến bát phương phong vũ kéo lại vô số cường giả đều tới sở đô, Nhất thời phong vũ đã nổi lên.

Chương 11: Thanh Niên Cao Thủ

Cách đêm trăng tròn không đến hai ngày, Sở đô không khí nhất thời bắt đầu khẩn trương ngay cả những dân chúng bình thường cũng cảm nhận được cỗ áp lực khó nói.

Trong Sở đô tụ tập vô số tu luyện giả, các khách điểm đều đã chật chỗ, có nhiều người thậm chí phải trọ tại các nhà dân chúng bình thường, không kể gió tuyết, trên đường cái lúc nào cũng có vô số quân binh tuần tra, có thể nói cứ ba bước có một trạm gác, năm bước một nhóm lính tuần tra, để đô cơ hồ đã giới nghiêm.

Trong Sở Hoàng cung rộng lớn những khí tức khác thường phát ra ngày càng thêm rõ ràng, Lão yêu quái truyền ra mệnh lệnh tất cả mọi người trong hoàng tộc phải rời khỏi Hoàng cung, tới ngay cả toàn bộ cung nga, hoạn quan cũng không ngoại lệ, hoàng cung rộng lớn có vẻ lạnh lẽo vắng lặng, bất quá sau đó không lâu, một đạo quân lớn được điều tiến đến hoàng cung, giữ chắc các yếu đạo, vô số cao thủ toạ trấn trong đó.

Sớm ngày hôm nay, phong tuyết rốt cục đã ngưng lại rồi, Thần Nam và Long Vũ dạo bộ trên đường cái đế đô, thấy trạm gác tuần tra dày đặc, không khỏi cảm giác được được mùi thuốc súng đã phảng phất đâu đây (@ ý là sắp có chiến tranh).

Đêm qua, Long Vũ cùng Thần Nam, giống nhau, đều cảm giác được, có không ít tuyệt đỉnh cao thủ xông vào vào trong cung, bất quá nàng không thấy Lão yêu quái và những người đó phát sinh không chiến.

Thần Nam nhìn nàng, hai ngày nay tâm tình đã khởi sắc lên nhiều, hẳn mời nàng dạo chơi Bình Dương thành, hai người ngắm hết các cảnh quan nổi tiếng tại nơi này bất quá nơi này giờ cũng hơi khác thường, Bình Dương thành vốn phồn hoa lại lộ ra vẻ hiu quạnh.

Hai người đang tại mai viên thường lâm hoa mai, đột nhiên thấy được một cái thân ảnh quen thuộc, nhìn kĩ lại thì ra là Khải Lợi, người với Tiềm Long dị thường giống nhau.

"Thật sự nhân sanh hà xứ bất tương phùng a." Khải Lợi hướng Thần Nam gật gù đầu sau đó quay ra nhìn Long Vũ cười nói: "Long Vũ tiểu thư xinh đẹp, chúng ta lại gặp mặt rồi." Long Vũ sửng sốt. Sau đó sắc mặt có chút ảm đạm, Thần Nam thăm than, Khải Lợi này không nên xuất hiện lúc này, Long Vũ tâm tình vừa mới tốt lên một chút thì lại đụng vào nỗi đau về Tiềm Long của nàng.

"Long tiểu thư bằng liên ta tặng nàng vẫn còn đấy chứ?" Khải Lợi cười nói, mái tóc màu tím khuôn mặt anh tuấn, cười rộ lên khiến hân hình dáng hết sức sang lạn. "Không còn đâu....." Long Vũ hồi đáp.

Nhớ tới đoá băng liên kia, Thần Nam tức thì có cảm giác buồn cười, đoá liên hoa kia ngang nhiên bị Tử kim Thần Long trộm đi làm cây kem ăn rồi, cái gã gia hoả kia một bên thì ăn còn một bên thì khen không ngớt mồm, nói có mùi thơm ngát của bách hoa dị thường sáng khoái, cuối cùng còn hỏi Long Vũ có hay không đoá thứ hai, Long Vũ vào lúc đó mới biết được sự tồn tại của Tử Kim Thần Long!

Khải Lợi cười cười nói: "Ta nói rồi nếu như có gặp lại nhất định tặng tiểu thư một đoá liên hoa vĩnh viễn không bao giờ tàn." Nói rồi, hắn từ trong ống tay áo rộng thùng thình lấy ra một hộp lễ vật, vừa mở ra thì phát ra vô số đạo ánh sáng mờ ảo.

Một đoá ngọc liên trong suốt, ánh sáng ngọc mạnh mẽ tỏa ra khắp hộp. Đoá hoa lớn nhỏ chỉ bằng nắm tay, dưới nó, trên cuống có hai phiến ngọc điệp lộ ra trùng trùng điệp điệp cánh hoa, cuống hoa ngọc dài hơn nửa thước, trong suốt long lanh.

Cả gốc liên hoa tựa hồ một khối cực phẩm thần ngọc điêu khắc mà thành, tán phát ra rực rỡ ánh sáng ngọc. Lại còn thấu phát ra một cỗ khí tức khiến tâm linh người ta an tĩnh, vừa thấy đã biết là bảo vật khó tìm.

Thần Nam âm thầm kinh dị, hắn tựa hồ cảm giác được một cỗ năng lượng ma pháp ba động, nhìn kĩ hắn phát hiện bảo ngọc này tựa hồ tịnh không phải là tầm

thường, theo truyền thuyết đây đích xác là tinh hạch cực phẩm ma thú. Ma pháp sư yêu thích nhất là cái này, chính là nguyên liệu cực phẩm ma pháp, một khối ma thú tinh hạch nhỏ có thể chế thành một món nhất lưu pháp trượng.

Mà trước mắt một khối lớn ma thú tinh hạch điêu khắc thành hoa sen. Hoàn toàn có thể ra tay chế tác nhất kiện đỉnh cấp bảo vật, nghĩ lại, thân phận chủ nhân của nó đương nhiên không phải tầm thường.

"Hảo ý xin tâm linh, chỉ là lễ vật này quá quý trọng rồi, muội không thể thu nhận" Long Vũ dụ dàng từ chối. Khải Lợi nở nụ cười lại nói: "Tại hạ từng nói qua, nếu như có khả năng cùng tiểu thư gặp lại, nhất định sẽ đem tặng nàng một đoá băng liên hoa vĩnh viễn không tàn lụi."

Long Vũ khẽ cười nói: "Phải a, bất quá huynh cũng nói qua lúc trước, điều kiện tiên quyết là đoá băng liên hoa kia ở lần gặp mặt trước không có tan chảy, đáng tiếc chưa đến hai ngày nó đã tan chảy rồi." "Chuyện này..." Khải Lợi có chút khó nói.

Đúng vào lúc này, một thanh âm ngọt ngào vang lên: "Ta muốn, ta muốn, cho ta! Quá xinh đẹp, ta rất là thích đoá ngọc liên này!". Một thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp nhanh như thiểm điện từ sâu trong mai lâm chạy đến, một cái chớp mắt đã đem liên hoa từ Khải Lợi đoạt vào trong tay.

"Oa còn có hương thơm nữa nha, tựa hồ có trận trận ba động truyền ra, giống như có một mảnh sinh mệnh." Nữ hài xoay chuyển liên hoa đối về hướng ánh mặt trời, không ngừng nói. Thần Nam và Long Vũ nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, nữ hài quen thuộc này lại là tiểu công chúa, bọn họ không có nghĩ đến nhân vật phiến toái ở xa tận tội ác chi thành, lại có thể tới trước mặt.

"Người... tiểu công chúa, người như thế nào đã chạy trở về rồi?" Thần Nam cả kinh nói. "Nhà ta đã xảy ra chuyện lớn, ta đương nhiên muốn trở lại. Nói lại người là ai a, người băng vào cái gì mà đòi quản ta?" Tiểu công chúa và Thần Nam có thể nói ân oán rất sâu, nàng hung hăng liếc mắt trừng hẳn, tiếp theo nàng lại ngọt ngào cười nói: "Long Vũ ti ti, ti đã không cần đoá liên hoa này nên tặng cho ta đi, ta nghĩ nó cũng không tệ lắm, dù sao ti nhìn cũng không thuận mắt."

Thần Nam thâm than, tiểu công chúa quả nhiên đáng ghét, không chút để ý sự xấu hổ của chủ nhân (đóa hoa), nàng tựa hồ là tại đây thực lòng trên tức Khải Lợi.

Khải Lợi cười nói: 'Nguyên lai là Ngọc công chúa điện hạ, tại chỗ này gặp được công chúa thật sự làm cho người ta thấy ngoài ý muốn quá.'

Tiểu công chúa tựa hồ giật mình hiểu được, nói: "A, nguyên lai là Khải Lợi vương tử được xưng ma pháp thông thần a, thật sự là thất kính, thất kính, ta nói, ta nhìn đóa hoa sen này như thế nào có chút quen mắt, ta nhớ rõ ba năm trước người từng phải tặng nó cho tí ta, bất quá bị nàng cự tuyệt."

Thần Nam cố nén nụ cười, Long Vũ cũng đang phải cố gắng chịu đựng, tiểu công chúa thật sự quá đáng giận rồi. "Ai, lại ở đây lừa nữ hài tử a, Khải Lợi vương huynh, người thật sự là không có chút tiến bộ nào, vì cái gì mỗi lần bị ta gặp lại người tặng nữ hài tử lễ vật, đều bị người cự tuyệt chứ? Người không phải Tây phương ma pháp vương tử, được xưng sát thủ thiếu nữ sao? Nhưng bản thân sau khi tận mắt kiến thức, ta thật sự có chút thất vọng a! Oh, ta quên mất, đây là ở phương Đông, ôi!" Tiểu công chúa lộ ra một bộ thần thái đồng tình. "Long Vũ tí tí, ma pháp vương tử có phải là cũng như vậy theo đuổi người, trước tiên là ngẫu nhiên tương phùng, sau đó lại không hẹn mà gặp?" Tiểu công chúa tựa hồ cùng Khải Lợi có thù oán, không ngừng đả kích chế giễu.

Bất quá Khải Lợi tuyệt không có hiện ra vẻ xấu hổ từ từ cười nói: "Tiểu nha đầu người còn thật sự ghi dấu thù hận, ba năm đã qua thật nhanh rồi, người còn nhớ mãi không quên a! Ai. Ngày đó còn là một tiểu nha đầu tung tung tăng tăng, cả ngày chỉ theo đuôi tí tí, hiện tại đã trở thành một tuyệt sắc mỹ nữ như hoa như ngọc, thời gian trôi qua cũng thật là nhanh a!"

"Hừ, ai là tiểu nha đầu, ai là cái đuôi nhỏ, không cần nói khó nghe như vậy!" Tiểu công chúa tựa như bị người ta dẫm phải đuôi, kêu lên: "Lúc trước, người đã dùng ma pháp, vì tiếp cận tí tí ta, dùng ma pháp đem ta vây khốn, hừ, người là một gã đại sắc lang! Trước đó còn đáp ứng đưa đóa liên hoa tặng cho ta sau lại tự nhiên nuốt lời, đúng là tiểu nhân không có chữ tín."

Khải Lợi cho đến lúc này mới có chút xấu hổ, nói: "Ai bảo người cứ ở phía sau

ta và tí tí người phá rối, mặt khác ta không phải không nghĩ tặng cho người, chỉ có điều ta sợ tí tí người trách tội người a, lúc trước từng hối lộ cho người, nếu để nàng phát hiện người nhận của ta cái gì đó, nhất định sẽ phải trách mắng người.

"Ha Ha..." "Ha ha..."

Lúc này sâu trong mai lâm ngoãn nghèo xuất hiện vài thanh niên nam nữ, mọi người đều đang cười cười nói nói.Đi đầu mọi người là Đông Phương Phượng Hoàng, những người khác cùng với Thần Nam và Long Vũ đều quen thuộc. Đó là mười thanh niên cao thủ đã tập kích Lăng Tử Hư, những người này có thể nói là các cao thủ đứng đầu tứ đại học viện, tất cả đang ở tại Tội Ác chi thành thì bị tiểu công chúa kéo đến xem náo nhiệt.

Tiểu công chúa xấu hổ đến đỏ cả mặt. Tức giận đưa tiểu ngọc trong ngực (@lucthany hic thích ghê) để trên mặt đất, ra mệnh lệnh: "Tiểu Ngọc mau thu thập hẳn cho ta"

Hổ Vương Tiểu Ngọc, gầm vang một tiếng, trong nháy mắt biến lớn, vươn người lên, hướng tới Khải Lợi đánh tới. đồng thời trong miệng phun ra một đạo thiểm điện thật lớn dày đặc

Khải Lợi không một chút kinh hoảng, hữu thủ nhẹ nhàng huy động, một mảng thanh quang mờ mịt giao động bay ra, không chỉ có đem thiểm điện tan biến thành vô hình, hơn nữa trong nháy mắt đem hổ vương bao vây tại chỗ, khiến nó không thể động đậy, cuối cùng thanh sắc quang huy dần dần thu lại, đem tiểu ngọc chèn ép rất nhanh biến thành nhỏ bé, lại trở thành mèo con.

Đông Phương Phượng Hoàng và Khải Văn kinh hoàng thất sắc,bọn họ là ma pháp sư, tự nhiên có thể nhìn ra chỗ cao minh của Khải Lợi, chỉ có thể dùng từ 'kinh khủng' để hình dung về tu vi của hắn.

Khải Lợi vẫy tay,thanh quang mờ mịt bao bọc Tiểu Ngọc, rồi bay đến trong tay hắn,hắn đưa tay vuốt ve luồng sáng ở trên lông da tiểu Ngọc,tán thưởng nói: "Tốt, một cỗ thông linh hổ vương a, có được huyết thống cực ưu tú của đông phương bạch hổ và tây phương ma hổ, có thể không ngừng tiến hoá, đây thực sự là một cực

phẩm toạ kị a, tiểu nha đầu người phúc khí thật sự là tốt đó!".

Nghe Khải Lợi xưng hô nàng là tiểu nha đầu, tiểu công chúa tức giận nói: "Người này, đại sắc lang, tiểu nhân vô sỉ, mau đưa tiểu Ngọc trả lại cho ta, hừ, ba năm trước để người bỏ trốn, bây giờ ta nhất định tìm người cho người một trận."

Khải Lợi mỉm cười, tả thủ nhẹ nhàng vung lên, thanh sắc quang huy bao vây tiểu Ngọc lơ lửng bay tới lồng ngực tiểu công chúa.

Lúc này, Khải Văn, Lãnh Phong, Đông Phương Phượng Hoàng, mọi người đi tới gần phía trước, mọi người cố gắng nhìn tiểu ý, hưởng tiểu công chúa cùng nói:

"Chúng thảo dân bái kiến Ngọc công chúa! Công chúa thiên tuế thiên thiên tuế!" Kì thật mọi người ở thời gian trước đó thì đã biết thân phận của tiểu công chúa, chỉ có điều ai cũng không nói ra mà thôi, giờ phút này lại cố ý như thế.

Tiểu công chúa cả giận nói: "Các người... các người thật sự là đáng ghét a!"

Thông qua cùng nói chuyện mới biết được, những người này quả nhiên là do tiểu công chúa cố động mà tới, nghe Đông Phương Phượng Hoàng nói tiểu công chúa còn thiếu một chút còn dủ đem theo Tiểu Thần Hy, nếu không phải tam đại cao thủ cười rống đuổi tới, không thì thật sự nàng đã làm được rồi.

Thần Nam nghe được tâm kinh đảm chiến, thật muốn lại cho nàng Hàng Ma thập bát chương. (@ câu này chắc lấy ý từ truyện Kim Dung)

"Nhìn cái gì mà nhìn, hừ, xú bại hoại ta và người có thời gian sẽ chậm rãi tính sổ." Tiểu công chúa nhìn Hậu Nghệ Cung trên lưng Thần Nam, nàng kinh ngạc hô: "Di, đây là đồ của hoàng gia chúng ta, xú tặc người như thế nào lại đã trộm được, mau đưa nó trả lại cho ta."

Tiểu công chúa chuyển động toàn thân, rất nhanh tới sau lưng Thần Nam, thân thủ nhắm hướng hậu nghệ cung tìm tới, bất quá bàn tay nhỏ bé của nàng lập tức bị Thần Nam tóm lấy giữ chặt như một gọng kìm bằng sắt không cho nàng nhúc

nhích.

Thần Nam cố ý làm nghiêm nét mặt dọa nạt nàng, tại bên tai nàng thấp giọng nói: "Tiểu nha đầu, người định gây họa ở đây ư, không nghĩ tại giữa chốn đông người bị ta đả bại, để cho ta yên, bằng không người có biết hậu quả."

Tiểu công chúa tức giận nhưng hơi sợ, nàng tin rằng Thần Nam nói ra nhất định làm được, kìm ức tại trên giường ngủ Thần Phong học viện đã từng phát sinh qua sự tình khiến nàng xấu hổ đỏ hết cả mặt.

Nàng run giọng nói: "Buông tay bốn công chúa bây giờ không so do với người."

* Mười mấy người hội hợp tại một chỗ, cuối cùng chọn một nhà tửu lâu đi đến. Mọi người vừa đi vừa nói rất là cáo hứng. Nguyên lai Khải Lợi chính là vương tử của Tây phương nhất quốc, tự nhỏ đã biểu hiện ra thiên phú ma pháp cực cao, sau lại bái nhập ma pháp thánh địa học tập ma pháp, mười sáu tuổi thì người đã đạt đến thành tựu ma pháp cực cao, đã vang danh trong giới quý tộc lúc đó. Mặc dù gặp thân phận có chỗ hạn chế, hẳn không có khả năng hoàn toàn bước vào giới tu luyện, nhưng tu vi ma pháp cực kỳ cao thâm, sớm đã trở thành nhân vật được nhiều lão tiền bối quan tâm.

Thân thế này của Khải Lợi cũng gần giống như tiểu công chúa, hẳn đang với Tây phương ma pháp có nhiều hiểu biết là Đông Phương Phượng Hoàng cùng Khải Văn nói chuyện, Mọi người tuy bất ngờ gặp Khải Lợi, khả dĩ cũng biết được tu vi của hắn, thực là siêu cấp thanh niên cường giả, Lãnh Phong nói: "Mấy năm gần đây có người đã lập ra Đông đại lục thanh niên cao thủ bảng, bất quá trong mười người đương thời, hơn nửa vị trí đều đã bị Thánh địa truyền nhân của chánh tà lưỡng đạo lũng đoạn. Nghe đồn, Tây đại lục gần đây cũng có người đưa ra loại bảng tương tự, như vậy Khải Lợi huynh được liệt vào hàng thứ mấy trong đó?"

Nhắc đến vấn đề này Long Vũ vẻ mặt rõ ràng căng thẳng, Thần Nam hiểu được, Tiềm Long ngút trời kì tài, tất nhiên là nhân vật đứng đầu trong thập đại thanh niên cao thủ.

Khải Lợi cười cười nói: "Cái bản phân loại kia cũng không phải thật chuẩn,

theo ta được biết có mấy người tu vi không dưới ta, nhưng không được ghi chép lại trong đó." Đông Phương Phượng Hoàng nói: "Ta cũng từng có nghe qua, nhưng chỉ có điều không biết hết những người được liệt kê trong bảng, bất quá nghe nói đây đều là do các vị cao niên tiền bối soạn ra, nghĩ lại rất có giá trị, nên tham khảo." Thân Nam cười nói: "...Khải Lợi huynh thật quá khiêm tốn rồi, thân là một trong Tây phương thập đại cao thủ, nói vậy tu vi đã sớm đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh."

"Thần huynh tài khiến ta khâm phục a. Gần đây uy chấn tu luyện giới, bất quá huynh nên cẩn thận nhiều hơn, từ lúc huynh xuất đạo tới nay, vài lần đại chiến thành danh đều là đem long kị sĩ khai đao, Tây phương mới có vài long kị sĩ cường đại chuẩn bị tìm huynh khiêu chiến.

Ngất mất, Thân Nam thực là không biết làm sao, mọi việc thế này thì quả thực làm người ta á khẩu a! Tiểu công chúa vẫn không phục, nàng nhìn nhìn Thân Nam lại nhìn nhìn Khải Lợi biết được hai người này hết sức đáng giận, bất quá nàng cũng không có chút biện pháp nào, nàng căn bản không có cách gì đối phó với hai người.

Đúng vào lúc này, tên đường một trận đại loạn một âm thanh già nua tựa tiếng chuông vang vọng, từ ở ngoài vài dặm truyền đến.

"A di đà phật, Hỗn Thiên Đại Ma Vương, người không giữ hứa hẹn. Hai mươi năm trước ngươi từng với lão nạp thề, trong ba mươi năm không được xuất thế....."

Từ phía dưới từ lâu vang lên một tiếng cười dài, cuộn cuộn tựa tiếng sấm làm rung động cả toà từ lâu, cả tường nhà cũng bắt đầu lung lay. "Hắc hắc.....lão lừa trọc ít nói bậy! Lời nói thì đã qua, người thì vẫn còn sống đây, thiên hạ ngày nay, nơi này ta đến tới, thử hỏi còn ai có khả năng ngăn trở ta?"

Chương 12: Cái Thế Chi Uy

Lưỡng đại cao thủ đều tại nơi đây sử dụng âm công nói chuyện, Thần Nam sau khi nghe thì rất ngạc nhiên, hẳn không hề nghĩ rằng Hồn Thiên Đại Ma Vương bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ này, hẳn vừa mới cướp được phương thiên họa kích của phái đó, nếu bị đại ma đầu phát hiện tuyệt khó mà tha cho hẳn, bất quá hẳn cũng tuyệt không có ý sợ hãi, tay phải hẳn cầm Hậu Nghệ cung, trên mặt nổi lên một tia cười lạnh.

Long Vũ, Khải Lợi, Đông Phương Phượng Hoàng, rất nhanh đẩy mở song cửa ra, chạy lên trên hành lang nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một thân ảnh cao lớn mỗi lần nhảy tới vài chục trượng từ trên đường cái phóng về phía trước như bay. Một lão hoà thượng râu tóc bạc trắng tự phương xa, một bước chân không chạm đất, như bay mà đến, đuổi theo hướng Hồn Thiên Đại Ma Vương rất sát.

Lưỡng nhân thực sự như hai đạo thiểm điện, người bình thường căn bản khó có thể thấy rõ thân ảnh bọn họ, đúng là trên lầu lầu phần đông là cao thủ trẻ tuổi, cũng chỉ mơ hồ thấy được hình ảnh mà thôi!

.Khải Lợi cảm khái thở dài:

"Đông phương võ học quả nhiên thần kì, tốc độ như vậy có lẽ đã đạt tới cực hạn tiềm năng của con người rồi a!"

Thần Nam cười nói:

"Nhầm rồi, còn có thể nhanh hơn, hai người này một bước tiến được trăm mét, chỉ sợ cũng muốn bay lên không trung, nhưng đây đã là cực tốc phi hành rồi."

Đông Phương Phượng Hoàng vạn phần kinh ngạc nói:

"Không nghĩ đến Đại Ma Vương của Hồn Thiên Đạo và cao tăng Thiếu Lâm

Tự đột nhiên xuất hiện tại Sở đô, thật không biết rốt cuộc còn có bao nhiêu kì nhân đã đến nơi này!"

Lúc này, Lãnh Phong nhìn Thần Nam bên mình phương thiên hoạ kích loé ra bảo quang, chàng lộ ra ánh mắt ngạc nhiên, hỏi:

"Thần huynh, cây thần kích này có đúng thật là thần vật của Hồn Thiên Đạo không? Trên mặt có khắc hai chữ Hồn Thiên, từ ban đầu tại hạ đã để ý tới phương thiên hoạ kích này, thật không biết huynh như thế nào lại tìm được cây thần binh tốt thế này?"

Khải Lợi cũng lộ ra vẻ kì lạ, nói:

"Nghe nói mấy ngày trước Hồn Thiên Tiểu Ma Vương xuất hiện tại Sở đô, trận chiến đầu tiên khi xuất thế, hắn đã cùng tiên tử của Đạm Đài Thánh địa đấu một trận long trời nổi đất, kinh động đến tất cả tu luyện giả tại Sở đô, sau đó hai người đều thần bí biến mất, chẳng biết Thần huynh thế nào tìm được cây thần kích này, có lẽ nào Thần huynh đây lại là Hồn Thiên Tiểu Ma Vương kia!"

Lời này vừa nói ra, ngoại trừ Long Vũ, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía Thần Nam, xét cho cùng tà đạo lục Thánh địa đều thần bí phi thường, mà từ khi Thần Nam xuất đạo cho đến nay, chưa có ai biết sư môn hắn như thế nào, điều này đích xác càng làm cho người ta thêm dễ dàng nghi ngờ.

"Ha ha, ta quả như là Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, đến bây giờ mà vẫn không sớm cùng Đạm Đài Thánh địa truyền nhân giao thủ sao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức tiêu tan những nghi ngờ.

"Chỉ là Hồn Thiên Tiểu Ma Vương kia quá sức dui mù, trong lúc trọng thương lại còn muốn ra tay với ta, ta bất đắc dĩ cũng không thể không lưu lại chút kỉ niệm với hắn!"

Thần Nam tỏ ra một bộ dạng vô hại, dùng cách miêu tả gây cười, nói lại chuyện cũ rất nhẹ nhàng, nhưng mọi người đều biết trong đó nhất định có ẩn tình, tất nhiên

đã phải trải qua một phen đại chiến khốc liệt.

Mọi người từ Khải Lợi biết được tin tức, lúc này Tây phương tu luyện giả cũng đã đến đây không ít người, đều vì muốn đến nhìn qua kì bảo sắp phá thổ mà ra một chút, kì nhân dị sĩ vào bậc lão bối thì không cần phải nói rồi, đến đây còn ba bốn đỉnh phong cao thủ trẻ tuổi mà tu vi cũng không hề dưới hẳn.

Thời gian qua thật nhanh, chớp mắt mà đã tới đêm trăng tròn, phong vân hội tụ, đêm nay tại Sở đô đã có chút áp bức, cả tòa đế đô tự hồ như tràn ngập một cỗ sát ý vô hình, bách tính trong Bình Dương thành có lẽ cũng đều đã phát giác ra sự khác thường trong buổi chiều nay, sớm cũng đã đóng cửa trong nhà.

Hoàng cung Sở quốc, một ngọn hoả đăng chiếu sáng, ba vạn ngự lâm quân vây chặt Hoàng cung đến mức một giọt nước cũng khó mà lọt vào, màn đêm buông xuống, giáp sắt lập loè, kiếm bặt cung dương, tất cả quân binh tại đây đều đang đợi mệnh, chỉ cần có kẻ xâm nhập, vượt qua lô trì một bước, tất sẽ phải bị điên cuồng chém giết.

"Phác"

Trong trời đêm truyền lại một tiếng vang nhẹ, tất cả cung tiễn thủ đều kéo cung hướng lên trời, "sửu", "sửu", "sửu", vũ tiễn cùng lúc bay lên, một con chim tối trên thân cắm hơn mười mũi phi tiễn, rơi xuống mặt đất.

Bầu trời đêm lại biến thành an tĩnh dị thường, chỉ có binh lính trầm trọng hít thở, không khí buốt lạnh khiến miệng mũi mỗi người đều thở ra một đoàn bạch khí.

"Phác."

Những con chim đêm lại bay qua không trung, bất quá lúc này không ai bắn tên nữa, đột nhiên có người hô lớn:

"Không hay rồi, hướng không trung phóng tên!"

Đa số binh sĩ đều ngừng đầu quan sát, tất cả mọi người có cảm giác kinh dị đến há hốc mồm, phía xa xuất hiện một chú chim nhỏ lớn khoảng bằng bàn tay, thế

nhưng trên lưng có một bóng người cao lớn đứng thẳng, binh lính đều học qua võ nghệ, bọn họ không phải không có nghe nói qua tài năng hơn người của các cao thủ võ học, tuy nhiên gặp cảnh tượng trước mắt cũng vô cùng khiếp sợ, người đang đến rất cuộc có bao nhiêu tu vi a, có thể đập điều phi không, tu vi quả thực đạt tới mức kinh thể hãi tục

"Sửu,sửu, sửu...."

Bạch vũ tiễn cùng phát, mấy nghìn cây vũ tiễn bắn về phía trời cao, người đến song chường tề huy (@ hai tay cùng vung ra), hai luồng khí mang màu xanh đậm, hùng dũng to lớn áp xuống phía dưới, tựa hai mặt quang thuẫn, đem tất cả tiễn vũ ngăn chặn bên ngoài, vô số tiễn vũ đều rơi xuống đất, nhưng số lượng vũ tiễn thật sự rất nhiều, cường cung ngạnh nỏ bắn lên có mấy mũi lang nha tiễn mạnh mẽ xuyên qua màn khí lam quang, bất quá chưa hề đến được sát thân ảnh cao lớn kia, hễ tiễn lại gần thì liền bị hộ thể khí mang của hắn cảm ứng chấn thành bụi phấn.

Đập điều phi không, thân ảnh cao lớn thuận lợi xông qua, một số binh lính còn muốn tiếp tục bắn tên nhưng đã bị một gã quan quân ngăn chặn lại.

" Không cần truy kích, chúng ta chức trách chỉ là phòng thủ nơi này, người kia đã sớm được liệt vào tuyệt thế cao thủ rồi, có lẽ cũng còn cách cảnh giới vô địch cường giả không xa rồi, hắn có đủ tư cách đi vào."

Quân đội đã được Lão yêu quái đích thân ra chỉ thị, nếu có khả năng ngăn chặn thì mới ngăn chặn người thâm nhập cung điện, nếu gặp được đám người quá mạnh, không thể ngăn cản, cứ mặc cho bọn họ đi qua.

"A di đà phật, Hỗn Thiên Đại Ma Vương người thật sự không giữ lời thề sao?"

Giọng nói già nua vang vọng như tiếng chuông, trong trẻo truyền đi hơn mười dặm, cả toà hoàng thành đều nghe được rõ ràng.

Một thanh âm bạo nộ cuộn cuộn như một trận sấm sét, từ bầu trời đêm vọng xuống:

"Lão lừa trọc ít nói bấy, người cũng đã theo ta vài ngày rồi, phiền hay không phiền a, bốn toạ đã muốn xuất thế, thì sẽ tuyệt không quay trở lại."

Tất cả Sở quốc quân binh hoảng hốt, âm thanh cuộn cuộn kích động, chấn động làm bọn họ khí huyết sôi trào, nhiều người đã nằm lảo trên mặt đất. Một thân ảnh cao lớn nhanh như thiểm điện tiến tới phía trước hoàng cung, đa phần binh lính cũng nhanh chóng hướng về phía hắc phát xạ vũ tiên.

Nhưng người đến cứ như nhìn mà không thấy, rất nhanh, vẫn phóng về phía trước như cũ, bất quá hộ thể cương khí trong cơ thể hắc được kích phát đến cực hạn, nên hàng ngàn hàng vạn mũi vũ tiên bị ánh lửa đỏ bùng bên ngoài cơ thể hắc thiêu thành bụi phấn bên ngoài cơ thể hắc tựa hồ có hùng hùng liệt liệt diễm thiêu đốt.

Rất nhanh Hồn Thiên Đại Ma Vương thâm nhập vào giữa đám người, hai tay hắc như gạt nước đẩy đi từng đạo, từng đạo chưởng lực hướng về phía trước, đưa đám binh lính ở gần phía trước gạt sang hai bên, bất quá hắc không dám đại khai sát giới, bởi vì hắc biết trong Sở quốc hoàng gia có một lão quái vật cực kì lợi hại, nếu thật sự đắc tội với lão, về sau lão quái vật sẽ xuất thủ, chắc chắn hắc sẽ không có cuộc sống yên ổn nữa.

Rất nhanh Hồn Thiên Đại Ma Vương thuận tiện vượt qua sự ngăn trở, tiến thẳng về chỗ thâm sâu trong hoàng cung mà tới, truy đuổi sát theo hắc là một lão hoà thượng, lão hoà thượng cũng rất nhanh vượt qua dãy đặc quân binh ngăn cản, mạnh mẽ xông vào.

Phía trong hoàng cung mái vàng tường đỏ, xà nhà khắc chạm tinh tế, vàng ngọc rực rỡ, một toà điện vũ lầu đài, cao thấp đan xen, nhìn xem rất hoành tráng hùng vĩ.

Người trong hoàng gia đều đã rời đi, hôm nay trong mỗi toạ viên đều phân bố không ít cao thủ có nhân sĩ trong giới tu luyện, trong tay bọn họ cũng có cung nỏ, bất quá đều là ma pháp tiên nỏ, bọn họ là đạo phòng tuyến thứ hai ngăn trở kẻ xâm nhập.

" Không trung có biến, phóng tiễn!"

"sửu" "sửu" "sửu".

Ma pháp vũ tiễn nhất tề phóng ra, trên không trung nhất thời truyền đến một tiếng rống đau đớn, vừa rơi xuống chính là một phi long, bị gần trăm cây ma pháp tiễn bắn trúng, cùng với chủ nhân trong nháy mắt đã thất bại, vẽ lên một mảng huyết vụ, tại không trung tung bay tứ tán.

" Không tự lượng sức, nhị giai cao thủ ở trong mắt thường dân có lẽ là siêu cấp cao thủ, nhưng đối với những đại nhân vật tối hôm nay tới, thật là chẳng đáng một lạng!"

Một lão nhân lắc lắc đầu, thở dài nói.

Trong Hoàng cung, trong mỗi sân viện, đều tụ tập không ít cao thủ, bọn họ đều cầm trong tay ma pháp tiễn nổ, tinh táo quan sát nhìn động tĩnh tứ phía.

Hoàng gia Cổ Thư Khố tiên khí mờ mịt nhẹ nhàng, ngàn vạn đạo sáng mờ bao bọc chung quanh cả thư khố.

Giờ phút này, thư khố tứ phương đều có tuyệt thế cao thủ chấn giữ, sự phụ của tiểu công chúa là Gia Cát Thừa Phong trấn thủ phương đông, các phía tây, nam, bắc, đều được Sở hoàng tự thân mời tới ba vị tông sư, ba người mới nhìn qua, hình dáng bề ngoài cũng tương tự Gia Cát Thừa Phong, chỉ có vẻ hơn bốn mươi tuổi, nhưng thật ra lớn tuổi nhất người lớn nhất cũng đã chín mươi, còn người nhỏ nhất là năm mươi tuổi.

Thần Nam ở tại vị trí trung ương, tay cầm Hậu Nghệ cung, đứng thẳng trên nóc Cổ Thư Khố, Lão yêu quái thì lơ lửng trên không trung, lạnh lùng quét mắt nhìn tứ phương, từ song nhãn bắn ra hai đạo lục quang, dài hơn nửa thước. Tại giờ khắc này, lão không hề che giấu tu vi thực sự, lão ở tại trung tâm phát ra lực lượng ba động mạnh mẽ menh mông như biển cả, hướng bốn phía tràn tới, hoàn toàn hiển lộ thực lực trước mắt mọi người.

" Ngao ô..." Một tiếng kêu của rồng vang lên từ hướng tây bắc, lại có một phi long bị xạ trúng, rơi xuống mặt đất.

Nhưng từ trên cao còn có một bóng long ảnh, hướng về cổ thư khố tại trung ương Hoàng cung tiếp cận đến.

"Hừ" Lão yêu quái hừ lạnh một tiếng, hướng phương xa vẫy tay một cái, một bộ cung tiễn đã bị lão dùng công lực mạnh mẽ tiếp dẫn tiến đến. Lão gắn tên, giương cung, hướng phía trời cao bắn tới, vốn là cung tiễn bình thường, nhưng được lão yêu quái quán chú công lực vào, trong nháy mắt biến thành bất phàm, phát xuất ra ánh sáng chói mắt, như một dải cầu vồng xuyên không mà tới.

"Phốc".

Vũ tiễn nhắm ngay giữa đầu phi long, bên trên còn ẩn chứa trong đó công lực cái thể, trong nháy mắt đem phi long chấn nát thành tứ phân ngũ liệt, ngay sau đó chủ nhân cũng vỡ vụn theo ngay. Tại trên không trung bộc phát ra một mảng lớn huyết vụ.

Lão yêu quái quát to:

'Ngoại trừ trên mức tứ giai cao thủ, nếu bao vây hoàng cung giết ngay không tha! Tứ giai cao thủ mà cũng muốn tiến vào thư khố, cũng giết không tha! Bất kì cao thủ nào nếu tại hoàng cung ra tay đồ sát, phá huỷ cung điện, xong việc lão phu được an nhàn nhất định tới thượng môn hồi đáp!'

Lão yêu quái giọng nói già nua, tựa như từ vũ trụ hồng hoang truyền đến, tràn ngập trong cả thiên địa, cả toà cung điện đều đều vang vọng giọng nói lạnh lùng của Lão yêu quái.

Chương 13: Truyền Thuyết Trung Đích Cao Thủ

Lão yêu quái dừng lại quát lớn, tiếng quát làm cho cả chấn động cả gạch đá cũng như tất cả mọi tu luyện giả đang bao vây Hoàng cung, tất cả đều cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ ba động tự như một tảng núi ép tới, cơ hồ tất cả tứ giai tu luyện giả trở xuống đều đã thối lui hết rồi, chỉ có thể ở tại các kiến trúc cao tầng của hoàng cung xa xa lặng lẽ quan sát động tĩnh nơi này.

Thần Nam âm thầm tắc lưỡi, lão yêu quái thật sự quá khủng bố, cung nỏ tầm thường vào trong tay lão, thế nhưng phát huy ra uy lực khủng khiếp, không phân cao thấp với Hậu Nghệ Cung, đây là thực lực chênh lệch a! Đông phương vũ giả nếu mà đã tới cảnh giới cách vũ phá hư không không xa thì thực lực thật sự quá mức kinh khủng rồi! Lão yêu quái đã nói rất rõ ràng, tứ giai cao thủ ắt không có tư cách tiến vào hoàng cung, tứ giai cao thủ chỉ có thể đến hoàng cung làm người quan quan chiến, phải từ ngũ giai cao thủ mới khả dĩ có tư cách tranh đoạt kì bảo sắp xuất thổ kia. Phía trong hoàng cung nhân ảnh đông đảo, rất nhiều cao thủ đã vượt quá vòng vây, trùng tiến vào Hoàng cung, tứ giai cao thủ thì đều dừng chân trên các tầng cách xa cung điện, không dám vượt qua lôi trì nửa bước, những người này có nam có nữ, có già có trẻ, trong bóng đêm không thể nhìn rõ rốt cuộc có bao nhiêu người, nhưng trên các kiến trúc chung quanh toà Cổ Thư Khố đều có nhân ảnh chớp động. Xoát xoát vài tiếng phá không vang lên, vài đạo nhân ảnh rất nhanh xuất hiện, dù không nhiều lắm thì phía trước Cổ Thư Khố trước sau tới chín vũ giả, trong những người này có tóc đen mắt đen là người phương Đông, cũng có người Tây phương tóc vàng mắt xanh, tuyệt không thể nghĩ ngờ những người này đều đã tiến nhập vào lĩnh vực ngũ giai tuyệt thế cao thủ. Hiển nhiên, những người này trong mấy ngày trước, hàng đêm đều dò xét Hoàng cung, nên đều đã biết được vị trí chính xác của dị bảo sắp xuất thổ. Thần Nam thay hít một hơi khí trong lành, đột nhiên ngày hôm nay lại kéo đến quá nhiều cao thủ, có thể khẳng định trong bóng tối còn có người ẩn núp, đêm nay đúng là phong vân tề hội, tuyệt đỉnh cao thủ đều tới ra mặt.. Phía trước Cổ Thư Khố, các tuyệt thế cao thủ sắc mặt không chút thay đổi, lẳng lặng

cùng đợi dị bảo xuất thế, bên trong nhất thời an tĩnh đến cực điểm, đứng vào lúc này, xa trên không trung đột nhiên phát ra một mảng quang mang sáng ngời, ba lão nhân ổng tay áo dài bay phất phơ, dưới chân đạp trên đạo gia pháp bảo loé ra quang mang phá không bay tới. Các Tứ giai cao thủ vây xem nhất thời nghị luận: " Sự việc lớn nhất ở đây là làm cho tất cả các tu đạo giả đều tiến đến xem náo nhiệt rồi, xem ra truyền thuyết là thật đó, bảo vật dưới Hoàng cung nhất định là vật không tầm thường!". "Ba người Ngũ giai tu đạo đều nhất tề xuất hiện, thật sự là nhiều năm rồi ít có chuyện a. Đây thực sự là một chuyện lạ!"..... Ba người tu đạo giả trong nháy mắt đi vào Cổ Thư Khố, thu lại pháp bảo, rồi đứng riêng một góc. "W..ào..o....." "W..ào..o....." Hai tiếng gào thét thật lớn chấn động thiên địa, từ trên trời cao trước sau đáp xuống hai con Kỳ long Tây phương. Trước tiên xuống tới nơi là một con rồng thân dài năm trượng, đầu có ba mắt, dữ dằn khủng khiếp, da lân giáp màu xanh biếc ở trong trời đêm thế nhưng lập loè phát sáng, Trên người giống như có một tầng ngọn lửa màu xanh biếc nhảy nhót, vừa thấy là biết không phải phàm long, phía trên ngời thẳng là một vị kim phát lão giả. Chỉ tính riêng một cái đầu rồng cũng đã dài cũng đến năm trượng, tứ trảo to lớn mạnh mẽ cùng với khí thế nghiêm trọng ập tới, long trảo xanh đen lạnh lẽo sắc bén, hàn quang lập loè, kì lân giáp lộ ra sắc hồng, quang mang đồng dạng lấp lánh, tựa như huyết dịch đỏ tươi chảy xuống. Phía trên cũng là một người phương Tây kim phát khâu nhãn ngời ngay ngắn. Tứ giai tu luyện giả vây xem chung quanh, trong đó tuyệt đại đa số là người tâm tính thích xem náo nhiệt mà đến, bọn họ đến bởi vì kì bảo vật thường có nhân duyên, gặp kẻ 'hữu nhân duyên' thì khẳng định sẽ có tuyệt thế cao thủ ra đời. Bọn họ tuy nhiên sớm đã là người 'ngoài cuộc', nhưng mỗi người đều hưng phấn vô cùng, bởi vì ngày hôm nay đã nhìn thấy quá nhiều tuyệt thế cao thủ trong truyền thuyết. "Chẳng lẽ kia đó là Tây phương thánh long, thật sự vô cùng quái dị a!" " Ài, đích xác là kì lạ a, hôm nay liên tục được nhìn thấy Tây phương thánh long, khi nào mới có thể có may mắn nhìn thấy Đông phương thần long của chúng ta a?!" Sau đó ma pháp nguyên tố bắt đầu khởi động mãnh liệt, xa trên không trung bay tới hai vị ma pháp sư, thực không thể nghi ngờ, hai người này đều là tiến vào lĩnh vực ngũ giai ma đạo sư. Hai người vẫn chưa hạ xuống mặt đất, ma pháp sư tối kiêu kị tác chiến ở gần người, bọn họ không dám tiến lại gần quá. Đảo mắt phía trước toà Cổ Thư Khố, thấy đã đến đây hơn mười vị tuyệt thế cao thủ, nhưng Thần Nam cảm giác những kẻ chân chính khó đối phó còn ở phía sau. "Ha ha..." một tiếng cười dài, âm thanh rung

động không gian, khắp Hoàng cung phảng phất đều bắt đầu chấn động, tất cả mọi người ở đế đô đều nghe được tiếng cười rung trời của người này. " Sở lão quái, lão còn không có chết a, lão đã sống hơn một trăm bảy mươi tuổi rồi, còn tham luyện trần thế phù hoa sao?" Một bóng người mơ hồ xuất hiện phía trên Hoàng cung, hẳn đứng yên tĩnh giữa hư không, quanh thân tịnh không có ánh sáng xuất hiện, giống như một đạo nhân ảnh bình thường thân chìm trong bóng đêm. " Lí lão quái, lão còn chưa chết, ta đương nhiên không thể chết rồi!" Lão yêu quái giận dữ quát, tựa hồ lão và người này có đại cừu, một quyền xuất ra rầm rộ tiến tới, trong nháy mắt quang hoa lục sắc chiếu sáng cả bầu trời đêm, một mảng quang lượng trong thiên địa, khí mang mãnh liệt cuộn cuộn như trường giang, hướng thẳng tới lão nhân trong không trung nhanh chóng ập đến. Trong luồng quang mang xanh biếc chiếu rọi,mới có người nhìn được lão nhân đang đứng trong không trung. Đó là một lão nhân gầy như que củi, đầu tóc sớm rụng sạch, cả người trên dưới da dẻ nhăn nhúm, tựa như vỏ cây quất khẳng kheo,hiển nhiên lão nhân này là nhân vật cùng thời đại với Lão yêu quái, sớm đã không biết nhiều bao nhiêu tuổi rồi, bề ngoài nhìn bắt đầu giống như một cái xác khô. Lí lão quái hữu chưởng dùng sức hướng phía dưới áp tới, một phiến tử mang bao trùm xuống phía dưới, hòa vào với lục quang ở đó..

"Oanh" Một tiếng vang lớn rung trời,lực lượng mãnh liệt mệnh mệnh chấn động thiên địa lan tỏa ra xung quanh, luồng ánh sáng bùng lên chói mắt chiếu sáng khắp Hoàng thành, khí lãng (làn sóng không khí) thật lớn khiến không trung như nổi lên một trận vòi rồng xoáy tít, áp lực cực lớn bao phủ khắp tám phương, mệnh mệnh bao phủ xuống phía dưới làm cho cả hoàng cung dường như bị chấn động. Có thể tưởng tượng, nếu như hai người không phải ở giữa không trung thì một kích vừa mới rồi đủ để huỷ đến nửa toà Hoàng cung, trên mặt đất mọi người không ai không đại kinh thất sắc, hai lão Đông phương lục giai vũ giả thật sự quá mức khủng bố!

Mười vị tuyệt thế cao thủ đứng ở phía trước Cố Thư Khố, giờ khắc này khó có thể giữ được vẻ bình tĩnh, đương trường có ba người lui về phía sau, hướng về địa điểm tứ giai cao thủ đứng quan sát, cách đó không xa chạy đến. Thần Nam âm thầm lau mồ hôi lạnh, dù đúng là có Hậu Nghệ Cung trong tay, nhưng đối diện với cao thủ cỡ này,hẳn có mười mạng cũng không đủ. Cho dù như theo lời Lão yêu quái đã nói, tiền vũ thẩm nhiễm "thần huyết "của hắn, uy lực đã tăng gấp bội, nhưng cũng chỉ có thể dọa nạt ngũ giai cao thủ mà thôi, đối với Lục giai Lão yêu quái căn bản không đủ để làm trò. Hắn bây giờ đang hoài nghi lão yêu quái muốn hắn tới nơi này rất

cuộc có mục đích gì, tình huống trước mắt đã rõ ràng. hẳn đúng là một món trang sức a, căn bản không thể nào nhúng tay vào được. "Ha ha..... hai lão quái vật các người hoá khí còn thật sự là lớn a, năm đó có một chút việc nhỏ, làm gì so đo tường tận hơn mười năm chứ? Trên thế giới này, những người như các người vẫn còn sống đáng bao nhiêu, chết đi một người, lại ít đi một người..." Một tu đạo giả chân đạp pháp bảo từ xa trên không rất nhanh bay tới, đứng ở không xa hai lão quái vật tại không trung. "Hừ, Chu lão quái người muốn đến tìm chết a!" "Lão già khốn nạn kia, cho tới bây giờ cũng không được một câu nói tốt!" Hai lão quái vật đồng thời trách mắng Chu lão quái, hai người dúi giận dữ tới mức kiếm bặt cung trường tựa hồ đã hoà hoãn đi không ít. Thần Nam cảm giác được khí tức quen thuộc, cẩn thận suy nghĩ lại, phát giác cường giả cực mạnh mới xuất hiện, lại chính là người hôm trước bị Lão quái vật truy kích mà chạy mất. Lại xuất hiện thêm một lão quái vật, khiến cho các cao thủ tuyệt thế không chịu lui bước khỏi Cổ Thư Khố sắc mặt đại biến, bóng người chớp động, ba tu đạo giả chân đạp pháp bảo, bay tới phía trên một khu kiến trúc khác, cách xa nơi này, hai gã ma pháp sư cũng nhanh chóng hướng phương xa bay đi, hai gã thánh long kị sĩ do dự một lúc cuối cùng cũng giá ngự thánh long phóng lên trời cao, lui lại xa xa trên không trung. Những tuyệt thế cao thủ mỗi người đều không cam tâm, hướng phía sau lui lại, trong chớp mắt chỉ tại đó còn lại năm người. Lúc này, tiên vụ nhẹ nhàng vây quanh hoàng gia Cổ Thư Khố bắt đầu lưu chuyển nhanh chóng, vây quanh Cổ Thư Khố vốn là ánh sáng mờ nhạt mà lúc này lại rực rỡ hơn, vô số tia sáng phát ra mọi hướng. Cao trên không trung ba lão quái vật đều tự động lui về phía sau, không một người dám đối diện với Cổ Thư Khố phía dưới, ba người lập thành hình thế ba chân vạc, lơ lửng trên không trung, cúi nhìn Cổ Thư Khố phía dưới. Thần Nam thấy thế kinh hãi, vội vàng từ trên nóc Cổ Thư Khố nhảy xuống, phi thân lên trên một toà kiến trúc cao lớn gần đó, Gia Cát Thừa Phong cùng bốn vị tuyệt thế cao thủ trấn giữ tứ phương Cổ Thư Khố cũng vội vàng thối lui. Tất cả mọi người đều minh bạch, dị bảo sắp xuất thổ, giờ khắc này tại tràng nội yên tĩnh đến cực điểm. Gần một tháng trở lại đây, bầu trời Hoàng cung Sở đô vốn đã có cảnh tượng kì dị, mỗi đêm đều có vô tận thiên địa tinh khí tụ tập đến bên trong Hoàng cung, xung quanh Cổ Thư Khố lại càng nhiều ánh sáng lưu chuyển. Nhưng đêm nay lại không giống như những ngày trước, thiên địa tinh khí tựa hồ không hề hướng nơi này tụ tập, ngược lại mặt đất như là bắt đầu tản mát ra linh khí bay lên. Ngàn vạn đạo ánh sáng mờ nhạt từ bên trong Cổ Thư Khố

tràn ngập phát ra, xung quanh bị chiếu sáng thành một vùng rực rỡ, tựa như ban ngày, linh khí nồng đậm như một đạo sóng nước, hướng ra bốn phía bên ngoài bồn bình mà đi. Nhưng không phải đợi lâu, một cỗ năng lượng ba động từ dưới đất bùng phát mà lên, tất cả mọi người cảm giác được mặt đất nơi này đang rung động nhẹ nhàng, Chớp mắt thì Cổ Thư Khố tụ tập ánh sáng càng thêm nhiều và rực rỡ, linh khí càng thêm nồng đậm, Thư Khố lúc này lại phát ra tiếng vang "Rắc rắc, rắc rắc.." Hiển nhiên, Cổ Thư Khố đã bị linh khí dưới mặt đất phá hỏng, may mắn Hoàng đế Sở quốc đã sớm ra lệnh cho người đem cỗ tịch ở nơi này dọn dẹp vận chuyển đi ra ngoài, bằng không lúc này nhất định tổn thất thảm trọng "Oanh long long" (Bùm bùm, ầm ầm). Tiếp theo đó là luồng ánh sáng rực rỡ chói mắt, Cổ Thư Khố trong tiếng sấm động đất đai sụp lở, xung quanh tràn ngập linh khí. Một vùng ánh sáng chói rực xuất hiện tại bên trên. Nhưng tràng cảnh xuất hiện hiển nhiên là không thể xâm nhập vào được. Một khắc sau, vào lúc giờ tí đến, một đạo ánh sáng tựa như cây trụ kinh thiên từ trời cao chiếu xuống mặt đất, ánh sáng rực rỡ chói mắt của quang trụ phẳng phất nối liền với thiên giới, thần quang chiếu sáng khắp nơi, cả khoảng thiên địa chột sáng rõ.

Chương 14: Diên Phong Đối Trì

Một cột ánh sáng thật lớn chiếu sáng cả toà Hoàng thành, sức mạnh của ánh sáng mặt trăng tựa hồ mở ra một viễn cổ kết giới thần bí nào đó. Dưới mặt đất truyền lên từng trận ba động càng lúc càng thêm kịch liệt, mặt đất cũng đã bắt đầu lay động, trên cả khu vực đổ nát gạch ngói gỗ mục đều đã bị hất bay ra ngoài, khu vực Cổ Thư Khố đã biến thành một mảnh quang khiết.

Một hắc động lớn xuất hiện trong tầm mắt tất cả mọi người, đây thực ra chính là địa đạo do lão quái Sở Khai tạo ra, chỉ là dưới đất truyền lại từng trận ba động, thế nhưng không phải là phát ra từ cái động khẩu tối đen kia.

Trên mặt đất cách đó không xa xuất hiện một khe nứt thật lớn mỗi một đường nứt chiều dài khoảng bốn năm thước hai bên chiều rộng khoảng nửa thước, luồng sang mang theo hoa văn chính là từ nơi đây phát ra, linh khí từ nơi đây không ngừng thoát ra phía ngoài, rồi bắt đầu chuyển động, cơn ba động nguyên là ở nơi đây.

Lão yêu quái trên không trung và Thần Nam dưới mặt đất đồng thời nhú mày, là sự ba động của dị bảo thế nhưng không phải xuất phát từ trong cổ mộ mà dường như có tại động đen kia.

Lúc này trên không trung đã tập trung tập năng lượng tại quang trụ đạt tới độ lớn nhất, năng lượng ba động thật lớn đã lan toả cả bốn phương tám hướng.

"Oanh" một tiếng vang lớn, quang trụ phá xuyên mặt đất mà ra, trên cả mặt đất lúc này tất cả mọi người đều nghe được một tiếng đổ vỡ, là một tiếng vang, thanh âm rất kỳ lạ, cũng rất quái dị, nhưng mọi người đều có một cảm giác, tựa hồ có cái gì đó bị cột ánh sáng đánh vỡ tan rồi

Không biết là ai đột nhiên hô lên một tiếng:

"Dưới đất có huyết động, kết giới đã bị phá vỡ rồi, mau xông lên đoạt lấy thần bảo!"

Ba đạo nhân ánh rất nhanh hướng tới chỗ quang trụ phóng tới, thân hình bay nhanh như thiểm điện, không nghi ngờ gì đó đều là tuyệt thể cao thủ. Đến quan chiến, xung quanh vốn rất nhiều tử giai cao thủ, tựa hồ đều đã quỳen lời cảnh cáo của Lão yêu quái, nghe thấy động tĩnh phía trước, nhớ lời nói của lão yêu quái, nhưng cũng có không ít người phóng về phía trước

Đám người tiến tới vòng quanh quang trụ, không dám có động đậy chút nào cho đến khi nguyệt hoa dần dần ảm đạm biến mất, đám người đó mới lập tức hướng tới cái hang động thật lớn đó xô đẩy, chen nhau mà tới.

Thấy rất nhiều người đã tiến vào địa quật, đám người đến xem phía mặt sau cũng có chút không thể nhẫn nhịn nữa rồi.

Thậm chí ba lão quái vật trên không trung cũng đã đều muốn có hành động. Bọn họ biết dĩ bảo nơi này dĩ nhiên có thể cùng Hậu Nghệ Cung là thần khí cùng đẳng cấp, hơn nữa căn cứ vào sự dao động thì dường như không bị phong ấn, nếu bị người khác thấy trước đoạt vào tay rồi, muốn đoạt lại thì lại phải hao phí không ít công lực.

Nhưng đúng vào lúc này, một mảng ánh sáng chói lòa, rực rỡ từ phía trong địa quật chiếu thẳng ra, phảng phất muốn xuyên qua thiên địa, chiếu rọi làm cả bầu trời đêm mà sáng như ban ngày.

Đám người vốn xông vào phía trong địa quật bị hất bay lên, vô số kẻ kêu lên thảm thiết gào khóc mưa máu tung tóe, cơ hồ tất cả mọi người đều bị biến thành máu thịt rơi trên mặt đất.

Sau khi thảm sự phát sinh, đám người vốn muốn xuất hành động ngu ngốc lập tức hết lại, mọi người vừa mới chếta thảm bao gồm cả tam đại tuyệt thể cao thủ, làm cho mọi người đều có cảm giác tim đập chân run.

"Oanh long long" (Bùm bùm, ầm ầm).

Mặt đất rung rung, cả khối hoàng cung cũng đều đong đưa, dao động.

Một cỗ quang chương thật lớn bay ra khỏi mặt đất hướng về phía hư không mênh mông, ba lão quái vật trên không cả kinh nhanh chóng lui về phía sau. Quang chương ban đầu lớn nhỏ cũng chỉ khoảng một trượng, cuối cùng càng lúc càng lớn sau cùng biến thành phương viên lớn nhỏ tới trăm ngàn trượng, không thấy kết thúc. Phảng phất muốn bao trùm cả thiên địa tựa như muốn đem bầu trời thu tóm vào trong tay.

Tất cả mọi người đều kinh hãi đến há hốc miệng, đơn giản là không dám tin cảnh tượng trước mắt là sự thực.

Bàn tay khổng lồ đã tạo ra áp lực cực lớn, khiến cho khắp thiên địa đều phảng phất chấn động kịch liệt, ba động khủng bố khiến bầu trời tại khắp đế đô đều ảnh hưởng, làm cho Bình Dương thành trở thành một vùng sáng rõ.

Thời gian trôi qua khoảng một tuần trà. Bàn tay ánh sáng to lớn càng ngày càng ảm đạm, càng ngày càng mơ hồ, bất quá quang chương ảm đạm kia còn từ từ biến to ra, cứ như thế qua nửa khắc thời gian thì tiêu tán vào không trung.

Bầu trời đêm lại khôi phục bình thường, nhưng lúc này không còn một ai dám tiến lên một bước. Tất cả đều sợ bị đánh cho biến thành một đám xương thịt lẫn lộn như đám người vừa xông lên.

Từ chiếc miệng rộng của địa quật phát ra dải ánh sáng luân chuyển, ánh sáng phát ra mạnh mẽ, bên trong dường như có vô số trân bảo vậy, ánh sáng của bảo vật phát lên tận trời cao.

Không biết là ai bất ngờ lên một tiếng:

"Các ngươi là một đám vô dụng, bất quá vừa rồi là dị bảo mới xuất thổ phát xuất ánh sáng của bản thể mà thôi, bây giờ đã không còn nguy hiểm vì sao không ai dám tới tranh đoạt đi?"

Đây là thanh âm mờ ảo hư vô từ Hoàng cung phiêu đảng vọng đến, làm không

một ai có thể phán đoán âm thanh nguyên ở nơi nào, thật hiển nhiên là có tuyệt thế cao thủ tại đây dùng thủ pháp âm công thượng thừa truyền tới.

Vào lúc này những tứ giai cao thủ đều không dám lặp lại hành động lúc trước, tuyệt không người dám tùy tiện tiến tới, mà vài ngũ giai cao thủ cũng tình táo đứng lại một bên không chịu tiến lên trước.

Đúng vào lúc này, một tiếng cười dài từ hoàng cung xa xa truyền tới, sóng âm như sấm sét cuộn cuộn quấn tới

"Ha ha.....đã không ai dám đi xuống, thì để cho ta đánh trận đầu!"

"A di đà phật, Hỗn Thiên Đại Ma Vương người thật sự chấp mê bất ngộ a!"

"Lão đầu trọc, ít nói bậy, người đã theo ta vài ngày rồi, cứ như là năm trăm con ruồi vây quanh tại bên tai của ta, cứ thế vo ve, thật sự làm phiền ta quá đáng!"

Một thân ảnh cao lớn nhanh như thiểm điện vọt tới gần Cổ Thư Khố, một lão hoà thượng râu bạc lông mi trắng chật chẽ đi kèm sát phía sau hẳn.

Hỗn Thiên Đại Ma Vương vẫn âm thầm ẩn nấp tại Hoàng cung, cho đến lúc này thấy không ai dám mạo hiểm, hẳn là người đầu tiên tiến lại tiến vào địa quật. Hẳn không chút do dự thả người rơi vào.

Bạch Mi lão hòa thượng trường mi hơi rung, niệm xong một câu

"A di đà phật." rồi cũng thả người rơi xuống theo phía sau.

Phía trong địa quật ánh sáng như sương mù mạnh mẽ xoay chuyển, hai người nhảy vào ước chừng khoảng một tuần trà, cũng không có dị biến gì phát sinh. Cho đến lúc này mọi người đều xác định nguy hiểm đã qua đi.

"Xoát Xoát Xoát..."

Bóng người chớp động, gần mười nhân ảnh nhanh như thiểm điện trùng tiến tới địa quật, nhờ thân pháp nhanh như tia chớpcos thể thấy được bọn họ đều là ngũ giai

tuyệt thế cao thủ.

Phía xa xa, đám tứ giai cao thủ đã chuẩn bị hành động, nhưng đúng lúc này trên không trung phát ra tiếng của lão yêu quái.

"Lão phu đã nói, tứ giai cao thủ nếu dám vượt qua lôi trì một bước, thì giết không tha!"

Lời nói như sấm sét dội vào tai các tứ giai cao thủ, khiến bọn họ thân hình bị một phen chấn động, tuyệt không một ai dám di động một bước. Lục giai cao thủ đã cảnh cáo thì không ai dám không nghe!

Lão yêu quái sở dĩ làm như vậy vì sợ phần đông cao thủ đồng loạt cùng tiến xuống địa quật phát sinh hỗn chiến thì có khả năng làm bên trong phát động cấm chế lợi hại đang tồn tại.

Lúc này trừ nhóm ba người phương Đông tu đạo và hai ma đạo sĩ của phương Tây cùng hai gã thánh long kỵ sĩ là ở ngoài còn lại cơ hồ tất cả ngũ giai cao thủ đều đã vì tư lợi mà trùng tiến địa quật, lúc trước bọn họ từng vì sợ ba lục giai cao thủ vô địch trên không trung mà lùi bước nhưng giờ phút này đối mặt với sự hấp dẫn thật lớn của dị bảo ngay gần trước mắt, bọn họ lại khó có thể nhẫn nại cuối cùng nhịn không được đều vọt đi xuống

Trên không trung ba lão quái vật nhìn nhau đề phòng, ba người đồng thời hướng địa quật phóng đi nhưng khi vừa tới mặt đất thì ba người đồng thời đều dừng thân hình lại, bọn họ ngưng thần nhìn lẫn nhau, ai cũng nghi kỵ đối phương, đều sợ đối phương đột nhiên gây khó dễ cho mình. Có thể dự tưởng nếu ba người tiến xuống địa quật động thủ có lẽ sẽ làm Hoàng cung Sở quốc bi lật tung lên.

Nhưng mà lúc này thì từ phía chân trời hướng Tây đột nhiên xuất hiện ba đạo quang ảnh, một âm thanh già nua cười to nói:

"Ha ha....đến sớm không bằng đến đúng lúc, chúng ta tới đúng lúc thật!".

Trong ba bóng người đó là hai nam một nữ, chính là ba người còn sống trong

truyền thuyết ở Tây phương, lão già là Quỳnh Ân Tư, trung niên nhân đúng là Táp Mậu Lạp, nữ nhân trẻ tuổi còn lại là Ngải Mĩ Ti. Ba người tốc độ nhanh như thiểm điện từ trên trời cao gây xuống một cỗ ba động khủng bố mênh mông, xoát xoát xoát ba tiếng vang lên, ba người đã hạ xuống bên cạnh địa quật

Lão yêu quái cùng ba lão quái vật đều xuất vẻ mặt kinh dị biến sắc, lực lượng ba động thật sự kinh khủng. Bọn họ ngàn vạn lần không nghĩ tại đây sẽ gặp tới ba Tây phương tu luyện giả vô địch.

Lão quái vật nhìn thẳng ba người, trong đôi mắt bộc phát ra đạo quang mang xanh biếc gần hai trượng chiều dài giống như hai đạo cự hỏa. Chu lão quái và Lí lão quái tựa hồ cũng cảm giác được một tia dị thường, hai người cũng đều khởi vận thần công, tựa hồ thực chất hoá nhãn quang thẳng tới ba người bên cạnh địa quật

Bên cạnh địa quật, Tây phương tam nhân dường như không có nghĩ đến nơi đây sẽ có nhân vật cường tuyệt như thế, bọn họ cảm nhận được hơi thở đáng sợ (chắc ko bao giờ đánh rằng quá) bức tới từ ba lão quái vật. Ngải Mĩ Tinh cả kinh nói:

"Không thể tưởng được có cao thủ Đông phương tu vi cao thâm đến vậy!"

Bọn họ ba người đều cẩn thận nhìn vào phían Lão yêu quái ba người.

Quỳnh Ân Tư vẻ mặt ngưng trọng, nói:

"Vĩnh viễn không được coi thường Đông phương cao thủ, ngàn vạn lần không thể quên mấy ngàn năm trước đây, tu luyện giả đại quyết chiến thì Đông phương tu luyện giả kia từng làm cả những cường giả ở tiên thần giới đều cảm thấy sợ hãi. Những người này coi bộ cũng như thế, không chịu rời đi."

Táp Mậu Lạp nói:

"May mà bọn họ còn chưa có đột phá tới cảnh giới tiên được vào tiên đạo chi thuật. Bất quá với trạng thái của chúng ta lúc này đối phó bọn họ sẽ gặp rất nhiều phiền toái a!"

Lão yêu quái cùng ba lão quái vật sắc mặt có chút khó coi, bọn họ đã phát hiện ba người Tây phương trước mắt chính là khôi lỗi nhân (@ người rồi, giống như trong ttb), bị người khác chiếm cứ thân thể, thao túng nguyên thần của bọn họ.

Ba lão quái vật phân ra ba phương hướng, nhắm đến đối phương hợp lực, ba người liên thủ chậm rãi hướng về phía trước thối chường. Lão yêu quái song chường phía trước xuất hiện một mảng lực quang chói mắt, Lí lão quái trước song chường là một mảng tử quang sáng như ngọc, Chu lão quái song chường cũng là một vùng bạch quang rất chói mắt.

Tam sắc hoa văn ánh sáng rực rỡ lóa mắt, giống như quang đạo đã thật chất hóa hướng tới Tây phương ba người gây áp lực. Cuối cùng tam sắc quang thái dần dần hợp lại một chỗ, đem ba người vây khốn vào bên trong.

Lực lượng kinh khủng của Lục giai cao thủ rộng lớn như biển cả mênh mông, bị ba lão quái vật dồn ép vào một mảnh không gian nhỏ hẹp, hướng tới tây phương tam nhân mà thẳng tiến..

Ba người cùng biến sắc mặt, đồng loạt rung động thân thể, một mảnh khí tức thánh khiết an lành, từ trên người bọn họ rất nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, đem ba người bao vây vào trong. Quang mang thánh khiết dần dần tiến tới ba lão yêu quái rất mạnh mẽ, ba người bắt đầu thực chất hóa ra ánh sáng tam sắc.

Nhưng đúng vào lúc này, một khí tức tà dị, như nuốt cả trời đất, từ phía chân trời phương Đông xa xôi rất nhanh hướng tới.

Ánh sáng thanh sắc to lớn như bao trùm tất cả, trực tiếp hướng về ba người phương Tây hướng đến.

Bị bao vây ở cửa địa quật ba người nhất thời biến sắc, Ngải Mĩ Tinh cả kinh kêu lên:

"Côn Lôn Yêu Tộc!"

Chương 15: Địa Đế Thế Giới

Ba thần bí tu luyện giả của Tây phương vội vàng cử chương chống đỡ, dùng phiến thanh sắc rực rỡ che chắn trên đầu, chu vi ngoài một trượng. Quỳnh Ân Tư ngẩng mặt lên trời cao hét: "Nhất mạch yêu tộc các người bị phong ấn tại Côn Lôn, không được tùy ý bước vào nhân thế nửa bước, chẳng lẽ các người đã quên giao ước xưa rồi sao?" "Hừ" Một tiếng hừ lạnh truyền tới, tựa như kinh lôi vang vọng bên tai mỗi người.

"Không được tùy ý không có nghĩa là không thể, thân phận của ba người các người lại càng thần bí, chẳng lẽ muốn chúng ra trước mặt mọi người vạch trần ra sao? E rằng khi đó, các người khó có thể sống sót mà rời khỏi Đông đại lục."

Ba người Tây phương nghe thấy những lời này, sắc mặt thoát biến đổi. Tạp Mâu Lạp nói: "Xem ra người cũng là người có lai lịch, có lẽ so với chúng ta còn thần bí hơn, nếu quả thật phải lộ mặt nạ lẫn nhau, xem ra chúng ta đều không có lợi."

Lúc này Lão yêu quái đã làm cho ba lão quái vật sắc mặt đại biến đổi, bọn họ không hề nghĩ rằng đêm nay có thể xuất hiện nhiều việc ngoài ý muốn như vậy, với tu vi của bọn họ mà nói có thể đã là vô địch nhân gian, nhưng hiện tại lại có vài nhân vật khiến cho bọn họ cảm thấy có chút thần bí đến đau đầu mà tu vi lại càng cực kỳ khủng bố.

Xa xa, Thần Nam vô cùng kinh hoàng, hẳn không có cách nào đoán ra lai lịch của ba người tây phương này, nhưng mấy chữ "đông phương Côn Lôn yêu tộc" đó hẳn lại nghe rất rõ ràng.

Hắn khẽ lau mồ hôi lạnh, thầm nói: "Đây là mới chính là dạng người chân chính hung ác a, yêu ma thật sự đã đến rồi, e rằng lão quái yêu quái và đám quái vật này đối đầu với nhau đều thua mà không thắng, đó mới là chém giết lớn a!"

Lúc này toàn bộ tu luyện giả lao vào hoàng cung đều đã hưng phấn, lại có chút khẩn trương. lực giai cao thủ trong truyền thuyết thường ngày đâu có thể nhìn thấy. Hiện tại lại xuất hiện yêu tộc, cùng với ba tây phương tu luyện giả thần bí, đây thật đúng là thịnh hội trăm năm khó gặp một lần a!

Trên không truyền tới một tiếng cười lạnh, Côn Lôn yêu tộc đó tựa hồ như không để lời nói của ba người vào trong lòng, hắc lạnh lùng nói: "Hiện tại các người có thể thối lui. Đến từ đâu thì quay về đó, bằng không tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, các người cần phải hiểu rõ."

Ba người Ngải Mĩ Ti nhìn nhau, rồi cùng đồng thời bạo xuất ra một vầng quang mang vô cùng rực rỡ, nhanh chóng chấn lui tam sắc quang mang của ba lão quái vật. Sau đó lại vẽ một đường hướng lên trời cao, đánh tan thanh sắc quang huy của Côn Lôn yêu tộc đó. Ba người bọn họ đồng thời nhảy vào trong địa quật.

Ba lão quái vật quay sang nhìn nhau, sau đó cũng cùng nhảy xuống, bọn họ không thể dây dưa thêm nữa, hiện tại đã xông vào mười mấy ngũ giai cao thủ, lại thêm ba tây phương tu luyện giả thần bí. Lúc này mà không xuất thủ, dị bảo ấy sẽ rơi vào tay người khác.

Lão yêu quái nhảy vào trong nháy mắt, giọng nói già nua từ trong địa quật truyền tới: "Thần Nam mau mau tiến lên. Sau này ta sẽ tặng Hậu Nghệ Cung cho người."

Thần Nam nghe xong câu này, không những không đi qua mà còn nhanh chóng lui ra sau vài bước, hẳn đã chuẩn bị rút lui. Nực cười, địa quật đó nhất định là nơi tụ tập của quái vật, tứ giai cao thủ như hắn mà theo vào, quả thực là đi tìm chết.

Nhưng chính tại lúc này, một cỗ áp lực cự đại đã ngăn cản đường lui của hắn, tuyệt thế cao thủ Gia Cát Thừa Phong sắc mặt trịnh trọng nói: "Tiên gia cổ động thường có thể có rất nhiều cấm chế, phải là thần bảo mới có thể phá giải. Chỉ có người mới có thể phá khai được Hậu Nghệ Thần Cung, người khác căn bản không có cách nào làm thay, phiền người đến giúp Sở tiền bối một tay."

Loạn rồi!

Thần Nam thở dài, Gia Cát Thừa Phong đợi bốn vị thuyết thể cao thủ trấn thủ Cổ Thư Khố đương nhiên là không theo xuống, hiện tại bốn người ngăn cản đường lui của hắn, căn bản không thể chạy thoát.

Gia Cát Thừa Phong ôn hòa nói: "Người không cần phải lo lắng, Sở tiền bối tuyệt không để chuyện ngoài ý muốn phát sinh đối với người. Ngoài ra ta bây giờ truyền cho người một nửa công lực, trong một thời thần, sẽ khiến người vượt qua tứ giai đại thành cảnh giới."

Nói xong, lão nhanh như thiểm điện bước tới sau lưng Thần Nam, song chưởng đặt lên lưng hắn, Công lực như thủy triều cuộn cuộn không ngừng dũng tiến vào thân thể Thần Nam.

Đây đúng là bị người ta bức bách phải tiến lên a! Thần Nam tuy cảm thấy nội lực trong người rất hùng hồn, nhưng vẫn cười không ra tiếng, hắn kiên trì đi tới chỗ địa quật.

Phía dưới bảo huy trùng thiên, tựa như một bảo tàng cự đại, vài bóng người đang lay động thần tốc. Thần Nam tuy tạm thời công lực đại tiến, nhưng vẫn còn xa mới có thể so sánh được với những cao thủ tuyệt thế này, không dám nhảy luôn xuống, hắn bám vào vách động từ từ đi xuống dưới.

Đi tới phía dưới, Thần Nam không khỏi kinh ngạc. dưới này ánh sáng rực rỡ. Vô số thạch trụ cự đại giống như kinh thiên ngọc trụ, chống đỡ một khoảng không gian trống trải mà lại mênh mông, địa thế thế giới này trừ trong tới ngoài đều là điện vũ quỳnh thai, giống như là tiên cảnh.

Ngoại trừ cung điện nổi thành phiến, còn có vô số tượng được xếp lộn xộn ở phía dưới khoảng không gian này, hơn một nửa đều là những nhân vật thần thoại trong truyền thuyết.

Trên mỗi một vật kiến trúc đều có khảm minh châu, quang mang chính là từ chỗ chúng phát ra.

"Đây rốt cục là có bao nhiêu công trình quy mô như vậy a!" Thần Nam cảm

thán.

Mười mấy tuyệt thế cao thủ từ trong dãy cung điện đó không ngừng tiến ra, tìm kiếm kiện dị bảo đó. Ba Tây phương thần bí cao thủ thì bỗng bồng bềnh trên không trung, lạnh lùng chăm chú nhìn cung điện phía dưới, mấy đạo thần quang từ hai mặt bọn họ phóng ra, quét qua từng tấc không gian.

Ba lão quái vật lẳng lặng đứng trước dãy cung điện, tịnh không có bất kì động tác nào, thấy Thần nam đã đến, lão yêu quái ngoắc ngoắc tay với hắn, ý bảo hắn bước tới.

Thần Nam tay cầm Hậu Nghệ Cung. Lúc này mặt của cả ba lão nhân đều hiện ra thần sắc ngưng trọng, ba Đông phương thần bí nhân, cùng với sự xuất hiện của Côn Luân yêu tộc khiến cho bọn họ cảm thấy một cỗ áp lực nặng nề, ba người đã bắt đầu liên thủ.

Lý lão quái gầy gơ xương như một xác ướp nói: "Kỳ bảo Đông phương của chúng ta, tuyệt không thể để người Tây phương đoạt lấy, bằng không nếu truyền tới tai tu luyện giới, nhất định sẽ cười chúng ta vô năng."

Hai người kia đều gật đầu, ba lão quái vật lúc này cùng chung kẻ địch.

Mười mấy cao thủ đã trong dãy điện vũ đó tìm kiếm một hồi lâu, nhưng không có thu hoạch gì. Lúc này bọn họ nhìn thấy ba tây phương tu luyện giả đang bồng bềnh trên không trung, và ba lão quái vật đều đã tới địa hạ thế giới, bọn họ tựa hồ như cảm thấy được gì đó, e rằng là bọn họ có được cỗ vật, cũng bất quá là làm giá áo cho người khác.

Bảy tám nhân ảnh lù ra khỏi dãy cung điện đó, khi lướt ngang qua người lão yêu quái thì không hề dừng lại, nhanh chóng bám vào phía trên địa quật mà đi.

Bất quá còn có tám, chín tuyệt thế cao thủ vẫn không hề bỏ đi, Thần bảo đối với bọn họ có sự dụ hoặc quá lớn. Mấy người này tịnh không hề quên sự tồn tại của các cao thủ, chỉ bất quá bọn họ cho rằng chỉ cần tìm được kiện kì bảo đó, khống chế ở trong tay, thì có thể chống chọi được với cao thủ vô địch.

Ngay tại lúc này, ba Tây phương thần bí cao thủ cùng với ba lão quái vật trên không trung đồng thời có cảm ứng, sáu người nhanh chóng phi thân tới tận cùng của cung điện phía trước. Tại đây một mặt thạch bích cự đại tỏa ra quang mang xa vạn trượng, giống như tận cùng của trời, ngăn chặn không gian phía trước....

Chương 16: Dị Bảo

Trong tay ba của Tây phương thần bí nhân đột nhiên đều hiện ra kiếm quang, ba người đồng thời thôi động kiếm mang, đánh mạnh về phía phiến thạch bích cự đại đó. Ba đạo quang mang rực rỡ giống như giao long quần vào nhau, oanh kích lên trên phiến thạch bích, kèm theo những tiếng ầm ầm, chấn động làm cho vô số khối đá lớn rơi xuống.

Trên thạch bích xuất hiện vô số vết nứt lớn, quang hoa rực rỡ chói mắt theo những vết nứt này phát tán ra ngoài, bên trong lại có một động thiên khác.

Từ đằng xa, tám, chín tuyệt thế cao thủ trông thấy vậy liền nhanh chóng lao tới, sự mê hoặc của dị bảo khiến bọn họ quên cả sự uy hiếp của lục giai vô địch cường giả.

Ba thần bí cao thủ của tây phương lại vùng kiếm quang trong tay, kèm theo một tiếng vang lớn kinh thiên động địa, thạch bích cứng rắn mà lại to lớn ở nơi đó cuối cùng cũng ầm ầm vỡ vụn, lộ ra một vùng không gian với quang mang rực rỡ.

Một thủ chương cự đại, dài cỡ một trượng trôi nổi trong hư không, quang hoa lấp lánh, ónh ánh trong suốt, giống như thần ngọc điêu khắc mà thành. Bất quá thủ chương tựa hồ như trống rỗng, có chút giống như một cái bao tay.

Thần Nam cả kinh, thủ chương này và chỗ kết giới của cổ mộ dưới đất ngày đó có cảm ứng giống nhau.

Lúc này, ba thần bí tây phương tu luyện giả, ba lão quái vật cùng với những tuyệt thế cao thủ đó đồng loạt lao về phía trước, đều muốn là người đầu tiên đoạt được ngọc chương trong tay.

Nhưng chúng nhân vừa mới đến gần, thì gặp phải một cỗ lực lượng cuồn cuộn như biển, tựa như sóng nước ngăn cản đường đi của chúng nhân. Những cao thủ

này đánh mạnh về phía trước, nhưng lực lượng cường hoành đập vào liền bị phản kích ngược trở lại mãnh liệt giống lúc đánh ra.

"Ầm! ầm! " "Ầm! ầm! " Nhiều người đột nhiên bị lực lượng phản kích đánh ngược trở về liền bị trọng thương, ngã sấp xuống đất.

Lão yêu quái thấp giọng nói: "Quả đúng như ta đã dự liệu, có kết giới ngăn cách tiên bảo." Lão quay lại nói với Thần Nam: "Thần Nam lập tức khai mở Hậu Nghệ Cung, chúng ta ở đằng sau hiệp trợ cho ngươi."

Ba lão quái vật tựa hồ như ăn ý dị thường, mỗi người đều đi tới sau lưng Thần Nam rồi đặt hai tay lên lưng hắn. Trong nháy mắt, lực lượng cuộn cuộn như biển tuôn vào thân thể hắn. Bất quá ba lão nhân chỉ truyền một phần nhỏ, không dám truyền quá nhiều, bọn họ sợ thân thể Thân Nam khó có thể tiếp nhận.

Cho dù có như vậy, lực lượng bất ngờ này như muốn làm Thần Nam nổ tung. Hắn thầm chửi rủa ba lão gia hỏa quá tàn nhẫn. Lại có thể đem ba cỗ lực lượng có tính chất bất đồng cường nhập vào thân thể hắn, như quả là người bình thường không bị lực lượng này nghiền nát thành thịt xay mới lạ. Hắn nhanh chóng đặt một mũi Lang Nha Tiễn lên dây cung, sau đó chân trái bước lên trước, chân phải lui ra sau, dùng toàn lực khai mở thần cung.

Ngàn vạn đạo thiên địa linh khí như điên cuồng tụ tập về Hậu Nghệ Cung, Thần Nam và Hậu Nghệ Cung dường như nhập thành một thể, hấp nạp thiên địa linh khí. Quang mang phóng ra ngoài vạn trượng.

Trong động vốn dồi dào linh khí, qua sự hấp nạp của Hậu Nghệ Cung, linh khí bốn phía như nước tụ hợp về phía thần cung, một người, một cung không từ chối, như biển lớn hấp nạp nước của hàng trăm con sông.

Lúc này quang mang trên thần cung lấp lánh sắc đen, sương mù màu vàng như nước nhanh chóng từ thần cung dừng động tiến đến Lang Nha Tiễn, trong chớp mắt tiễn vũ biến đổi màu thành kim quang, sắt thường hóa kim tinh, một cây tiễn vũ phổ thông giờ đây đã hóa thành thần binh vô địch.

Lúc này ba lão quái vật thấy Thần Nam vẫn chưa kéo dây cung được bao nhiêu. Lại bắt đầu thôi động công lực hướng vào thể nội của hắn. Thần Nam kinh ngạc đến nổi suýt nữa kêu toáng lên, liên tục rửa thắm ba lão hồn đản này đúng là điên rồi, cứ thế này, người hắn không nổ tung mà chết mới lạ.

Hắn vội vàng kéo rộng dây cung, dẫn theo một tiếng vang lớn kinh thiên động địa, trong thế giới bí mật mệnh mông. Mười mấy tiếng sấm sét vang lên, toàn bộ điện vũ lay động trong cơn gió lớn, có thể thấy uy lực của mũi tên cường đại như thế nào!

Ngay lúc này, ba tên tây phương thần bí tu luyện giả cũng đồng thời nắm chặt quang kiếm chém ra. Ba đạo kiếm mang theo đuôi thần tiễn oanh kích đến kết giới. Ba lão quái vật thấy vậy, vội vàng buông Thần Nam ra, cũng hướng tới phía trước phách một chưởng thật mạnh. "Ầm!" Tiếng động làm trời nghiêng đất ngã, cả đại hạ thế giới lay động kịch liệt. Nếu không phải khắp không gian đều có kết giới bí mật bảo hộ, Cả vùng thế giới này có thể đã bị phá hủy rồi.

Thần tiễn xuyên qua kết giới ngọc thủ ở đằng trước. Sau khi bị quang tiễn triệt để đập tan, một cỗ năng lượng cuồng bạo từ nơi ngọc thủ bạo phát mà ra, đánh tới mấy người đang đối diện với nó.

Tất cả mọi người đều đại kinh thất sắc, liền vội vàng né sang hai bên, năng lượng cuồng mãnh như gió bão bao bọc lấy một quang chưởng rực rỡ chói mắt, đi qua người của chúng nhân, hùng dũng đánh về phía trước.

Nơi quang chưởng đi qua, những điện vũ lần này bị đánh tan nát, toàn bộ những vật cản trở đều hóa thành bụi phấn!

Chúng nhân nhìn thấy thì đại kinh thất sắc, đây chính là sức mạnh của dị bảo ư? Một đạo quang chưởng bạo phát ra có thể phá hủy mọi thứ, như quả dồng ngọc chưởng phách liền vài cái, trên đời có bao nhiêu người có thể đỡ nổi?

Đạo quang chưởng đó sau khi phá hủy một nửa lớn dây cung điện ở phía trước, tuy đã ảm đạm đi không ít, nhưng vẫn không hề dừng lại, tiếp tục trùng kích về phía trước. "Ầm!" Một tiếng động lớn rung chuyển trời đất, quang chưởng ảm đạm ầm ầm

lên đầu cùng của một phiến thạch bích phía trước, toàn địa hạ thế giới lại bắt đầu lay động, qua hồi lâu mới yên ổn trở lại.

Một tiếng "rầm rầm" vang lên, tấm thạch bích bị quang chương oanh kích vỡ vụn, vô số cự thạch rơi xuống. Đằng sau thạch bích lại có lệ thiên khác, bất quá cảnh tượng bên trong khiến cho mọi người há hốc miệng kinh ngạc, Cảnh tượng không hề giống với tiên gia động phủ gì cả.

Nơi đó là một cổ động giống như nhân gian luyện ngục, minh châu bông bênh xanh rờn, quang mang u ám, trên đất một khoảng trắng mênh mông, nhìn cẩn thận, đó là hàng ngàn vạn bộ khô cốt. Có vài khô lâu đã hoàn toàn hóa thành bụi phấn, khí lưu nhẹ nhẹ dừng động tạo nên từng trận bụi phấn. Một cổ âm khí tràn ngập trong cổ động.

Chính giữa hàng vạn khô cốt là một ao máu đã khô cạn, bốn vách hồ đen đỏ mà lại yêu dị, hàn khí dày đặc lan tràn, phảng phất có u hồn chập chờn ở bên trên. Đây là một lăng mộ tập thể u ám mà khủng bố, giữa cực tĩnh giống như có nghìn vạn sanh hồn đang gào rú, khiến người ta tóc gáy phải dựng đứng, tâm sinh hàn ý.

Lúc này, ngọc chương đang bông bênh trên không trung như là bất luận tiếp xúc với ngoại lực nào cũng không hạ xuống, đột nhiên bạo phát ra một vầng quang mang sáng ngời. Một đạo ánh sáng chói lọi nhanh như thiểm điện trùng xạ vào cổ động ở phía trước. Ánh sáng chói lọi rực rỡ sau khi chiếu lên vành đai vạn khô cốt, cả tòa cổ động đầy bạch cốt trải trên đất đột nhiên chấn động kịch liệt, hàng vạn khô cốt ào ào vỡ nát. Ba tiếng hống sâu trầm khiến người ta lạnh gáy vang khắp cả vùng địa hạ không gian này, từ trong đồng bạch cốt từ từ bò ra ba con vật khổng lồ....

Chương 17: Vô Địch Đại Chiến

Ngọc chường tràn đầy khí tức thần thánh, có thể tự thanh tẩy tà khí, không ngờ ánh sáng của nó bạo phát ra lại kinh động đến ba quái vật.

Ba con quái vật đều cao mười trượng, thân hình có thể so sánh với viễn cổ cự nhân, chỉ bất quá diện mục càng nhìn càng giống ác ma, trên người mọc đầy lông dài màu huyết hồng. Hốc mắt sâu hoắm của mỗi quái vật đều như có quỷ hỏa đang khiêu động, màu xanh rờn lạnh lẽo, cái miệng lớn như chậu máu đầy răng như những cây kiếm đang há rộng, hàn quang lấp lánh.

Cảnh tượng này thật quá khủng bố, từ trong đồng xương trắng bò ra ba quái vật đáng sợ, hung tàn khiến người ta phải kinh tâm động phách.

'À ồm' Tiếng gào như ma quỷ vọng lại, khiến cho cả địa hạ thế giới vì thế mà chấn động.

Ba Tây phương tu luyện giả triển khai hành động trước tiên, Quỳnh Ân Tư nhanh chóng xông về phía ngọc chường đang bồng bềnh trên hư không, quang kiếm trong tay hai người còn lại hóa thành kinh thiên cầu vồng, hiểm độc chém lên người ba con hồng mao ma quái.

Hồng Mao cự quái tự hồ như biết lợi hại, bọn chúng nhao nhao nhảy tránh kiếm quang lăng lệ, sau đó từng con hướng tới phía trước huy động một trảo, cào mạnh về hướng chúng nhân.

Ba hồng mao ma quái, ba cự trảo sắc nhọn kích xạ ra ba đạo phong mang màu huyết hồng, âm khí dày đặc, quỷ khí lượn lờ, trong địa hạ thế giới phảng phất vang dậy vô số tiếng quỷ khóc khiến người ta phải lạnh gáy.

Chín tuyệt thế cao thủ cùng nhau phát chường, phách ra một đạo chường lực như bài sơn đảo hải, chống đỡ hồng sắc quang mang dày đặc quỷ khí đó. Và lúc

này, lão yêu quái lại lao về phía Quỳnh Ân Tư, bởi vì đối phương đã lấy cự đại ngọc chưởng đang bông bông trong hư không ôm vào trong lòng, Cùng lúc đó Chu lão quái và Lý lão quái và hai thần bí tây phương tuy luyện giả khác đã bắt đầu cuộc chiến.

'À uôm' Hồng mao ma quái toàn thân phát ra âm hàn chi khí dày đặc gầm rú liên hồi, chín tuyệt thế cao thủ không có cách nào làm gì được chúng, bị kích phải lùi lại.

Thần Nam nhìn thấy mà đại kinh thất sắc, thâm kinh sợ tà vật khủng bố bò ra từ trong đồng bạch cốt quả thật là biến thái cường hoành.

Đám người lão yêu quái đang tranh đoạt dị bảo cũng kinh dị không ngớt, trong lúc gấp gáp tranh giành ngọc chưởng, liên tục hướng về hồng mao ma quái xuất thủ. Lực lượng ba động khủng bố trong cả vùng địa hạ thế giới cuộn cuộn trào dâng, không ngừng phát ra âm thanh đinh tai nhức óc. Như quả không có kết giới bí mật bảo hộ. Địa hạ không gian này chắc đã sớm sụp đổ.

Chín tuyệt thế cao thủ và ba hồng mao tà vật quần lấy nhau. Ba lão quái vật lại cùng với ba tây phương tu luyện giả đại chiến với nhau, sáu cao thủ siêu cấp khủng bố tựa như sáu đạo quang ảnh trong không trung thần tốc va chạm, trùng kích, bọn họ thỉnh thoảng cũng oanh kích ra vài đạo chưởng lực cự đại, giúp cho chín tuyệt thế cao thủ đối phó với ba tà vật đó.

Một vùng địa hạ thế giới trở nên hỗn loạn, đại chiến giữa những tuyệt thế cao thủ bạo phát, năng lượng ba động cuộn cuộn nhấp nhô, tựa như cơn cuồng nộ của biển sóng thét gào.

Lúc này, Quỳnh Ân Tư nắm giữ ngọc chưởng đột nhiên đề mạnh về phía lão yêu quái ở phía dưới. Tức thì một đạo quang chưởng lấp lánh chói mắt cuộn cuộn trôi dạt như cuồng phong, hiểm độc nhắm lão yêu quái phách tới.

Điều này khiến cho lão yêu quái đại kinh thất sắc, vừa rồi lão đã tận mắt nhìn thấy uy lực đáng sợ của quang chưởng, thật sự có thể coi là sức mạnh vô địch a! Lão vội vàng đem huyền công vận chuyển đến cực hạn, thân thể hóa thành một đạo

lục quang tránh sang một bên.

Bất quá ngọc chưởng bị Quỳnh Ân Tư khống chế ở tay, lần kích phát này của ngọc chưởng tựa hồ như không có được chưởng lực mạnh mẽ như lần đầu tiên. Nhưng cho dù như vậy, quang chưởng với uy lực tuyệt luân vẫn khiến cho tất cả mọi người cảm thấy sợ hãi, kèm theo tiếng vang ầm ầm, quang chưởng như thiểm điện đánh xuống bên dưới. Một tuyệt thế cao thủ bị kích trúng, trong nháy mắt bị đánh đến nỗi thân thể bị chia năm xẻ bảy. Chết oan uổng. Tám tuyệt thế cao thủ còn lại cùng với ba hồng mao ma quái đều lộ ra vẻ sợ hãi, động tác của bọn họ không khỏi vì thế mà chậm lại.

Thần Nam ở bên cạnh nhìn thấy mà kinh tâm động phách, vội vàng lùi lại sau, nhanh chân chạy đến phía cửa ra. Địa hạ thế giới này đối với hắn mà nói, thật sự quá nguy hiểm, có ngốc mới không chạy, nán lại thêm một chút, hắn thế nào cũng sẽ chết không toàn thân.

Tám tuyệt thế cao thủ nhìn tiên bảo bị tây phương tu luyện giả khủng bố lấy mất, bọn họ biết rằng sẽ không có cơ hội, mà trước mắt còn phải ứng phó với thân địa tà vật gần như là bất tử, càng khiến cho bọn họ cảm thấy sinh mệnh bị uy hiếp, tất cả mọi người đều nảy sinh ra thói chí, vừa đánh vừa di chuyển về phía cửa ra.

Đại chiến ở địa hạ thế giới kịch liệt vô cùng, năng lượng ba động nhấp nhô như biển lớn thét gào, từng ngọn sóng cao ngất trời. Thần Nam vất vả xông về phía cửa ra, nhanh chóng trèo lên trên.

Đang lúc hắn sắp xông ra khỏi hang động thì tám tuyệt thế cao thủ và ba hồng mao tà vật cũng đã lao tới phần đáy của hang động, năng lượng ba động cự đại nuốt chửng nữa làm Thần Nam chấn động mà rơi xuống.

Các tuyệt thế cao thủ cũng nhanh chóng trèo lên trên, nhưng đúng lúc này một trong ba hồng mao quái nhảy vút lên trên, khiến những tuyệt thế cao thủ đang trèo lên vách động bị chấn rơi xuống dưới.

Sau khi hồng mao quái phát hiện Thần Nam sắp thoát ly khỏi hang động, thân thể cự đại vốn đã rơi xuống dưới đột nhiên lại bay vút lên, hướng tới Thần Nam mà

phách đến. Thần Nam không tưởng được rằng con vật cống kênh này đột nhiên lại có thể bay! Vừa rồi lúc kịch chiến ở địa hạ thế giới, bọn nó sợ dĩ không hề phi hành, có lẽ là vì tròng địa không đủ rộng lớn. Thần Nam sợ đến hồn phi phách tán, nếu bị phách trúng thì nhất định đến xương cốt cũng chẳng còn.

Chính lúc này, trong đêm tối truyền tới tiếng kêu kinh ngạc: [Rõ ràng là của xác chết] Một phiến thanh sắc quang mang sáng rực ùn ùn kéo đến, từ trên không trung cuộn cuộn lao xuống, đem hồng mao thi sát cự đại đó đánh rơi xuống. Tiếp theo, một cùng ánh sáng màu xanh bao phủ cả một bóng nhân ảnh mờ nhạt đang xông vào hang động.

Thần Nam thở ra một hơi mạnh, nhanh chóng nhảy lên hang đônggi. Vừa rồi thật sự là kinh hãi đến cực điểm, nếu không phải là Côn Lôn yêu tộc xuất thủ, hẳn nhất định đã thịt nát xương tan.

Lúc này xung quanh hang động, trên những vật kiến trúc to lớn đã đầy tứ giai cao thủ. Bất quá đám Chư Cát Thừa Phong bốn vị tuyệt thế cao thủ lại không còn tại trường, bốn người bọn họ chia ra trấn thủ ở bốn phía hoàng cung, bảo hộ vài người cố ý ở trong hoàng cung gây hỗn loạn.

Chúng nhân ở xung quanh đều khẩn trương chăm chú nhìn cửa ra của hang động, xem ra bọn họ nghe vô cùng rõ ràng cơn địa chấn ở bên dưới, biết rằng ở đó đang phát sinh kịch chiến.

Sau khi Côn Lôn yêu tộc có tu vi khủng bố đó xông xuống phía dưới, trong hang động lập tức truyền tới từng trận gào thét giận dữ, có tiếng gầm gừ của thi sát, cũng có chửi rủa của ba tây phương tu luyện giả. Trong hang động nổi lên con chấn động kịch liệt như rung động đất trời, bạo phát ra những tiếng nổ như thiên lôi.

Chính lúc này, một đạo quang trụ cự đại đột nhiên phóng thẳng lên trên, chiếu sáng cả khoảng trời đêm, cái đó cao chừng một trượng, ngọc chương tỏa ra quang mang rực rỡ bay vút lên trên.

Chương 18: Thần Huyết Nhiễm Tiến

Hai mắt Thần Nam lấp lánh tinh quang, Cầm Long thủ lại bung ra, kim sắc quang chưởng chụp lấy ngọc chưởng, rồi rất nhanh chóng lùi lại, hẩn dụng sức ôm vào trước ngực, sau đó nhanh chóng lui khỏi vùng chấn động.

Những người đứng quanh đều là tu luyện giả nên đều nhìn thấy rõ ràng, đều lờ mờ đoán rằng đó là tiên bảo trong truyền thuyết, nhiều người điên cuồng lao tới tính chuyện cướp đoạt.

Thần Nam kinh hãi, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh trở lại, vừa rồi hắn đã thấy uy lực đáng sợ của ngọc thủ, bây giờ không dùng thử còn đợi đến bao giờ? Hắn chậm chậm truyền công lực vào ngọc thủ rồi hướng thẳng vào đám người đang như thủy triều xông tới.

"Ầm, ầm, ầm." Tiếng nổ động trời vang lên, một đạo quang chưởng khổng lồ ập tới.

"A, a, a..." Một loạt tiếng kêu thê thảm vang lên, đám người xông lên trước tức khắc bị đánh bay đi, ai nấy đều thổ huyết không ngừng, có người xem ra đã xong mạng rồi.

Thần Nam nhìn ngọc chưởng trong tay, kinh ngạc đến há hốc miệng, dị bảo tuy đã bị phong ấn mà uy lực vẫn còn khủng bố đến cực điểm.

Nhất thời mọi người quanh đó đều bị dọa cho kinh hãi, không ai dám xông lên. Thấy Thần Nam đang khua khua ngọc chưởng to lớn đó, mọi xung quanh đều nhanh chóng lùi lại phía sau như nước triều rút.

Lúc này, từ dưới lòng đất truyền lên một trận khủng bố ba động, mặt rung lên bần bật, dưới lòng đất phảng phất muốn sụp xuống. Một dải hào quang xanh thẫm lao vút lên trời mang theo yêu khí đậm đặc, hiển nhiên là bay về hướng Côn Luân

yêu tộc. Liền đó ba Tây phương tu luyện giả thần bí mà đáng sợ đuổi sát theo, rồi ba Lão quái vật trong nhóm Lão yêu quái, theo sau cùng là ba hồng mao thi sát cao lớn như ba viên cổ cự nhân, cũng đã tiến vào bầu trời.

Nhưng cũng chỉ có bốn tuyệt thế cao thủ tiến tới những người khác không ai dám xông lên.

Hơn mười tuyệt đỉnh cường giả tu vi cực cao bắt đầu hỗn chiến trên không, tiếng nổ vang trời, hào quang chói lọi chiếu sáng cả bầu trời đêm, khiến một nửa đế đô sáng như ban ngày, áp lực khủng khiếp lan ra khắp bốn phương tám hướng.

Mặc dù mười cường giả đứng cách mặt đất cả ngàn thước, nhưng mọi người trong Hoàng cung đều cảm giác được một cỗ áp lực đáng sợ, trầm trọng đến độ làm mọi người thở không nổi. Những người quan chiến kinh hãi vô cùng, đại chiến kinh hoàng, thi sát khủng khiếp khiến họ há mồm trợn mắt, đồng thời cũng ngậm dấy lên cảm giác sợ hãi.

Trong mười cường giả hỗn chiến trên không, ba thi sát năng lực chịu đòn vô cùng khủng bố, nhưng thực lực chiến đấu chân chính lại kém hẳn các cường giả khác. Không lâu sau đã có một thi sát bị đánh văng xuống đất, nó liên tục gào rú khiến đám đông rợn tóc gáy.

Đúng vào lúc thi sát định tiến lên không trung thì nó đột nhiên phát hiện Thần Nam, trong tay đang có ngọc chưởng phát sáng chói mắt, hẵn đang đứng bên địa quật, quý khí lạnh lẽo của thi sát đối với khí tức thánh khiết sung mãn của ngọc chưởng thì luôn tràn đầy hận ý, nó hung ác hướng tới Thần Nam tấn công, tựa hồ như muốn triệt để hủy đi ngọc chưởng.

"Ta cẩn thận, ác quỷ này lại dám nhắm vào ta!" Thần Nam vội vàng mang ngọc chưởng dụng lực vung lên. Lần này hẵn dùng toàn lực, không hề bảo lưu chút nào.

Trong tiếng 'Oanh long long', quang chưởng chói mắt ào ạt tràn lên, biến thành khổng lồ, cuối cùng hóa thành phương viên cả chục trượng, quang chưởng khổng lồ nhanh như một tia thiểm điện. Tấn công thẳng vào thi sát đang lao tới.

"Ầm." Một tiếng vang, động cả đất trời, hồng mao tà vật cao cả chực trượng bị đánh nát thành bốn, năm mảnh, chỉ trong chớp mắt đã mất mạng.

Bọn tiểu công chúa, Long Vũ, Khải Lợi, Đông Phương Phượng Hoàng đứng gần rìa Hoàng cung đèn trợn mắt kinh ngạc. Dựa vào quan hệ với tiểu công chúa, bọn họ chiếm được vị trí cao nhất trong hoàng cung, thuận lợi để quan sát, cũng là kiến trúc an toàn nhất ở nơi đây.

Mọi tình huống từ đầu đến giờ đều không thoát khỏi mắt họ, giờ đây ai nấy đều như người gỗ cứng đờ, hồi lâu sau mới hô lên kinh hãi: "Trời ơi!" "Thật là bất khả tư nghị." "Đáng sợ a!"

Hai thi sát tham gia hỗn chiến trên không hình như cũng bị trúng đòn, phát ra những tiếng kêu thét chói tai, khiến những người quan chiến bên dưới bất giác phải bịt tai lại, thanh âm này thật quá tà dị. Đường như là muốn triệu hoán hồ phách bọn họ vậy!

Một việc kì dị tức thì phát sinh. Thi sát bị Thần Nam dùng ngọc chưởng đánh nát hóa thành một dải khí lưu màu máu tụ về phía hai thi sát trên không.

Từng tràng quỷ khiếu chấn động chân trời, khí lưu màu máu phảng phất hóa thành ngàn vạn oan hồn nhanh chóng tiến về phía hai thi sát.

"Wào.o..." "Wào.o..."

Hai thi sát đã đem toàn bộ luồng khí lưu huyết hồng nhập thân thể, hải mắt càng thêm rực rỡ quỷ hỏa, lực lượng cơ hồ đã tăng lên nhiều lần, bọn chúng liên tục gào thét chói tai khiến mọi người rợn tóc gáy.

Tiếng thét vừa ngừng, hai thi sát rời khỏi vòng chiến, nhìn Thần Nam với vẻ hung tàn, máu đỏ liên tục nhỏ ra phía ngoài từ hai miệng, sau đó hướng Thần Nam nhằm đến. Thần Nam cả kinh, hai ác quỷ đột nhiên nhắm vào hắn, thật sự là lại gặp phải phiền nhiễu rồi. Hắn vội vung ngọc chưởng to lớn dùng lực mạnh mẽ vung tới, quang chưởng to lớn phát ra ánh sáng trong suốt như ngọc, càng lại gần thì càng thêm to lớn, rất nhanh hướng lên phía trên đáp lại,.

Hai tà vật nhìn thấy tình thế như thế, cũng rất nhanh lùi lại phía sau, chúng biết chỗ đáng sợ của ngọc chường, không dám trực tiếp đỡ lấy. Nhưng tốc độ của quang chường quá nhanh, nháy mắt đã lao lên không đánh trúng mình hai thi sát, đẩy chúng văng đi gần trăm trượng!. Khoảng cách này quá xa, hai thi sát chỉ liên tục phun ra từng ngụm máu tanh lớn, nhưng chưa hề nguy hiểm đến sinh mạng. Chúng liên tục gầm rú, nhìn tập trung vào Thần Nam từ trên cao.

Ba tây phương tu luyện giả ở trên không thấy quang chường rơi vào tay một tứ giai tu luyện giả mà có uy lực như vậy, đều lộ ra nét ngạc nhiên lẫn hưng phấn. Một trong ba người, Quỳnh Ân Tư đột nhiên thoát khỏi vòng hỗn chiến, hướng về phía Thần Nam tung ra một đạo kiếm mang lóa mắt, quang mang trải rộng như thiên giới thần quang, nhanh như một tia thiểm điện hướng Thần Nam kích tới.

Thần Nam kinh hoàng, cao thủ trên cả lục giai đang xuất thủ với hắn, ba động khủng khiếp khiến hắn cảm thấy áp lực vô cùng to lớn, vội vàng vung ngọc chường hướng lên phía trên xuất chiêu:

"Oanh long long (Bùm bùm, ầm ầm)" Quang chường to lớn đánh tan đạo kiếm mang, sau đó còn bay lên trên cả trăm mét nữa rồi mới tiêu tán. Uy lực tuyệt luân của ngọc chường khiến tất cả đều cảm thấy sợ hãi, không ngờ nó đủ khả năng làm cho một tứ giai cao thủ trực tiếp tiếp một đòn của lục giai cao thủ.

Những người quan chiến trong hoàng cung, mặc dù ai cũng có ánh mắt thèm muốn xong không ai dám xông lên tranh đoạt.

Ở góc Tây bắc của Hoàng cung, đại công chúa Sở Nguyệt và tiên tử Đạm Đài thánh địa Mộng Khả Nhi, hai người đều lộ ra thần sắc vô cùng kinh ngạc. Ngọc chường lấp lánh trong suốt kia không hổ danh là thần vật, uy lực quá ư khủng khiếp. Hai người quay sang nhìn nhau, đều nhận thấy đối phương tâm trạng phức tạp, lo lắng hưng phấn đan xen.

Những người quan chiến ở cạnh hoàng cung đều thầm kinh hãi, họ vẫn đang giữ khoảng cách an toàn cách Cố Thư Khố khá xa, từ đầu đến giờ chưa hề lộ diện.

"Hạng Thiên, tiểu tử kia là Thần Nam, là kẻ đã cướp đi thần kích của người

phải không?"

"Hừm", Hồn Thiên Tiểu Ma Vương hừ lạnh, nhưng không đáp lại.

"Sư phụ nhà ngươi lần này chẳng kiếm được cái gì a, đã không cướp được thần vật xuất thổ lại còn mang vết thương trên người chạy về. Nếu để ông ấy biết ngươi đánh mất thần kích, nhất định không dễ dàng bỏ qua cho ngươi."

"Ngươi bớt nói mấy câu đồn đại ấy đi! Ta quyết không tha cho tiểu tử đó, thần kích sẽ nhanh chóng quay về tay ta."

Đại chiến phía trên hoàng cung kịch liệt vô cùng, ba tây phương tu luyện giả mấy lần suýt thoát khỏi trùng vây, muốn xông đến chỗ Thần Nam đoạt thần vật nhưng bị những lão yêu ở Côn Luân yêu tộc và ba lão quái cản lại không cho đi.

Thần Nam đang định vút ngọc chuông đi, rồi thoát khỏi vòng thị phi tranh đấu này, nhưng thấy ánh mắt hai thi sát trên không nhìn mình đầy hung tàn, hẩn lập tức bỏ ngay ý định.

Hai ác quỷ này hình như thù rất dai, liên tục lao xuống, mấy lần suýt xé toạc hẩn bằng ngọn trảo sắc lẹm. "Soạt", một đạo kiếm khí như cầu vồng chói lọi thẳng tới, cùng vào lúc đó hai thi sát đồng thời xông tới, mấy đạo quang trảo sắc bén vô cùng cũng từ trên không lao đến.

Thần Nam liên tục vung ngọc chuông, muốn phá trừ đi những công kích hung lệ đang hướng tới hẩn. Bất quá lúc này hẩn cũng đã bắt đầu thấy mệt mỏi, công lực bọn Gia Cát Thừa Phong và lão yêu quái dồn vào thân thể hẩn đã đem ra dùng hết rồi.

Cùng lúc, lão yêu quái ở trên không quát lớn: "Thần huyết phá thi sát, thiên địch trời sinh! Thần Nam ngươi không khai cung còn đợi đến bao giờ?"

"Thần huyết? Thật sự có thể dùng được sao?" Thần Nam lẩm bẩm, nhưng lúc này cũng không còn biện pháp nào khác. Ngọc chuông mặc dù uy lực tuyệt luân nhưng với công lực của hẩn hiện tại không đủ khả năng thể huy động quang chuông

ra phía xa, cũng khó lòng làm địch nhân tổn thương tổn một cách hữu hiệu, lúc này hẳn lại phải dùng đến một món đồ phòng ngự khác.

Thần Nam dụng lực đem ngọc chưởng trong suốt chói lợi ấn xuống mặt đất, sau đó đứng thẳng người, lấy Hậu Nghê cung đeo sau lưng ra, lạnh lùng nhìn những kẻ quan chiến xem những kẻ nào muốn hành động ngu xuẩn.

Tất cả những người đang có hành động lập tức đều dừng lại, bọn họ đều biết người thanh niên trước mặt này có thể giương được cây thần cung trong bị phong ấn trong truyền thuyết, bảo cung đang phát ra ánh sáng hắc ám kia, chính là khôi bảo quang danh thiên hạ, cũng không hề kém hơn ngọc chưởng tí nào!

Thần Nam cầm lang nha tiễn vào một tay, huyết dịch màu đỏ tươi của hắn đã ngấm khắp đầu mũi tên, nhìn vào thật sự thê thảm. Sau đó hắn lấp huyết tiễn vào dây cung, gió cung lên, dụng lực kéo mạnh.

Đúng vào lúc này, làm mọi người kinh hãi chính là ảo cảnh ở xung quang Thần Nam, đám đông quan chiến có ý định tập kích để đoạt bảo đều dừng bước.

Vô đầu thiên sứ, Tiên tử mù hai mắt, thất tạng chiến thần, ác ma cụt tay.... Truyền thuyết về những thần ma mà thân thể họ tàn phá lúc này đều đang vây quanh Thần Nam, tử vong khí tức cùng với thần thánh khí tức cùng lúc phát ra, bao phủ khắp nơi.

Chương 19: Thù Dữ Tranh Phong.

Vô đầu thiên sứ, Tiên tử mù hai mắt, thất tạng chiến thần, ác ma cụt tay.... Truyền thuyết về những thần ma mà thân thể bị tàn phá lúc này đều đang vây quanh Thần Nam, tử vong khí tức cùng với thần thánh khí tức cùng lúc phát ra, bao phủ khắp nơi.

Thiên địa tinh khí điên cuồng hướng về phía Thần Nam cùng Hậu Nghệ cung tụ tập lại. Một người một cung phát ra hào quang vạn trượng, làm cả bầu trời đêm bừng sáng. Ác ma thân mình bị tàn phá và thần linh vây quanh hẳn không ngừng xoay chuyển, một mảnh huyền tượng (ảo ảnh) lơ lửng trước mắt của mọi người.

Đó chính là viễn cổ thần linh và hung ma, rất nhiều nhân vật trong truyền thuyết tồn tại từ thời viễn cổ, đột nhiên đã được biến thành hư ảnh, xuất hiện tại bên xung quanh người Thần Nam, điều này làm cho nhiều tu luyện giả đại kinh thất sắc.

Bọn họ không thể nào đoán ra ảo tượng này hình thành bằng cách nào, không biết nguyên do mà những hư ảnh này xuất hiện, trong lòng mỗi người đều lo lắng không yên. Ba động khủng bố lan đi khắp bốn phương tám hướng, toàn bộ mũi lang nha tiễn thấm đẫm thần huyết, thân tên ánh lên màu vàng tỏa ra thần mang chói lọi rực rỡ, đầu mũi tên u hàn, đỏ thê lương đến lóa cả mắt.. Mọi quan chiến giả đều rung động, lập tức lùi ra xa hơn. Hai thi sát trên không cũng hình như cảm nhận được khí tức nguy hiểm, bọn chúng vội vàng bay lên cao.

Hai cao thủ Côn Luân yêu tộc và ba Tây phương tu luyện tất cả giả đều tỏ ra thần sắc kinh hãi.

Lúc này, Thần Nam tỏa ánh sáng rực rỡ như vầng mặt trời, toàn thân trên dưới phát ra ánh sáng kim quang, phảng phất như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực bên ngoài thân thể. Đúng vào lúc này, mọi ảo tượng ma, thần đang vây quanh hẳn đột nhiên bị Hậu Nghệ cung hấp nạp, mọi quang ảnh cùng tụ trên mũi tiễn. "Khải!"

Một tiếng quát vang lên, Thần Nam buông dây cung, mũi kim quang tiễn xét nát hư không, để lại từng đạo đạo thiểm điện, tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên không ngớt. Vô số hung thân huyền tượng, ác ma hư ảnh quần quanh mũi tên ánh sáng, trông bề ngoài vô cùng khủng bố.

"Ầm." Một dải quang mang chói rực lóa mắt lóe lên, mũi quang tiễn cắm ngập vào lồng ngực một thi sát, nháy mắt biến nó thành bụi. Nhưng mũi quang tiễn không ngừng lại, tiếp tục bay lên cao, hướng tới Quỳnh Ân Tư một trong ba tu luyện giả đến từ Tây phương.

Ba đạo kiếm mang nóng rực đồng thời chém vào quang tiễn nhưng tất cả đều vô hiệu, quang tiễn như đến chỗ không người, xuyên qua trùng trùng phòng ngự, rồi đâm thẳng qua ngực Quỳnh Ân Tư. Trong lúc hấn nổ tung, lại thấy một đạo bạch quang bay thẳng lên trời cao, một cỗ khí tức thần thánh mạnh mẽ tràn ra không trung lan tỏa xuống dưới.

"Trời ơi!" "Thiên sứ." "Quả nhiên là Tây phương thiên sứ trong truyền thuyết."

Đạo bạch quang đó chính là một thiên sứ bốn cánh, hào quang thần thánh bao quanh thân thể khiến nó có vẻ mông mông lung lung. Nó dùng lực đưa tay vuốt ngực, từng giọt huyết châu chảy dài xuống dưới, đồng thời vô số vũ mao trắng muốt tung tóe.

Thi sát còn lại rất nhanh hướng về phía Tây bỏ chạy. Ba lão quát vật kinh hãi vô cùng, chỉ có cao thủ yêu tộc hình như đã liệu trước tình huống, trong làn hào quang mờ mịt, không nhận ra biểu tình gì

Những người ở dưới đất lại nhìn rất rõ. Vừa nãy họ đã kinh hãi vì dị tượng đáng sợ mà Thần Nam giương Hậu Nghệ cung, rồi lại kinh hãi vì Tây phương thiên sứ xuất hiện tại chốn nhân gian.

Thần Nam lúc này gần như cứng đờ người trước những việc kì dị đang liên tiếp xảy ra, không hề thấy kinh hãi, trong lòng hấn đang thăm nguyên rủa lão quái vật. Mũi quang tiễn vừa bay khỏi dây cung liền tham lam như hấp huyết quỷ, vào lúc tối hậu quan đầu, hút mất một phần ba huyết dịch của hấn.

Lúc này, sắc mặt hần nhợt nhạt, sức mạnh toàn thân phảng phất như bị rút sạch, hần vô lực yếu ớt giữ lấy ngọc chưởng đang tỏa hào quang sáng lóa.

Lúc đó, Côn Luân yêu tộc lạnh lùng lên tiếng: "Tự tiện xâm nhập nhân gian, các người đã phạm giới, theo quy tắc tất bị tiêu diệt."

Thiên sứ bốn cánh màu trắng cười lạnh: "Người đến chấp pháp chẳng? Trên đời này chỉ có thực lực là mới có thể phát ngôn!." Lúc đó nó đã quay trở lại bản thể, thực lực của nó lên tới cực điểm.

Cao thủ Côn Luân yêu tộc lạnh lùng đáp: "Người phạm hai sai lầm, thứ nhất, ta không thể tiêu diệt người, không có nghĩa người khác cũng không làm được. Thứ hai, là người đã quá coi thường nhân gian giới."

Cùng vào lúc này, thi sát vừa chạy về hướng Tây đột nhiên quay lại, biểu hiện thần sắc vô cùng hoảng hốt.

Một âm thanh tiếng rỗng gầm vang vọng thiên địa, từ chân trời phía Tây xa xa vọng lại tiếng cười: "Hôm nay quả thực nhiệt náo. Thần long kị sĩ Thụy Lạp cũng đến tranh đoạt đây."

Cùng lúc, từ phía nam vang lên tiếng hừ lạnh lùng khiến mọi người cảm thấy lạnh buốt trong lòng: "Hừ, ta muốn đến xem kẻ nào dám đương oai trước mặt Đông phương tu luyện giới như vậy!"

Đúng vào lúc này, từ Hoàng cung vang lên tiếng rỗng gầm vang động lên chín tầng trời, dội xuống đến cả chín tầng địa ngục. Toàn thân Tử Kim thần long phát ra tử quang chói lọi. Từ một khoảng sân việ trong Hoàng cung xuất hiện.

Vô số người hô lên kinh ngạc: "Ôi trời đất ơi!" "Ta nhìn thấy gì đây? Đông phương thần long a!" "Đông phương thần long trong thần thoại truyền thuyết lại đột nhiên xuất hiện ở đây!" Tử Kim Thần Long nhanh như một tia chớp, lao tới gần chỗ Thần Nam, lúc này hai mắt nó màu huyết hồng, vẻ mặt tràn đầy đau buồn xen lẫn phần hận, trên mình tỏa ra sát khí vô hạn.

"Cá trạch người điên rồi hả, sao lại chường mặt trước chỗ đông người?" "Ta không điên, ta đã thấy đại cừu nhân. Tiểu tử, hiện giờ ta sẵn lòng cho người toàn bộ thần long huyết, chỉ cần người bắn rụng con chim xấu xa trên không kia xuống cho ta!" "Người biết nó?" "Đương nhiên là biết, mấy ngàn năm trước, khi hắc làm tay sai cho người khác ta đã biết nó rồi." Từ Kim Thần Long giơng nanh múa vuốt, giọng nói đầy vẻ bi phẫn: "Năm đó chủ tớ hắc đã giết một người quan trọng nhất trong cuộc đời ta, ta đã từng thề rằng chỉ cần còn một hơi thở, sớm muộn cũng có ngày đánh tan xương nát thịt bọn chúng!."

Từ Kim Thần Long bình thường vẫn vui cười chửi mắng, nhưng lúc này vô cùng đau thương, trong hai mắt chảy ra hai hạt huyết lệ. Không hiểu sao, trong lòng Thần Nam dấy lên cảm giác cay đắng, chua xót. Vui cười chửi mắng, mở miệng là nói bậy như Từ Kim Thần Long, trong lòng đột nhiên lại có nhiều đau thương như thế, bìnhht thường thì ra nó đã giấu đi, ngụy trang bên ngoài bằng vẻ du côn bất cần, hắc lại thấy trên thân Từ Kim Thần Long này có chút tương tự với hoàn cảnh của bản thân.

"Được, ta đồng ý với người, dùng thần huyết của ta và long huyết của người bắn rụng con chim xấu xa kia!"

Đúng vào lúc này, một tiếng than thở chấn động thiên địa, một thanh âm rất mê mang truyền đến tai của tất cả mọi người, thanh âm tuy nhỏ nhưng dằng dặc vang vọng khắp cả thiên địa. "Thần tính? Ma tính? Khó lòng tính được. Sát thân diệt linh? Cũng có thể tu thành đại ma?"

Chương 1: Yêu Thần Phá Ma

"Thần tính? Ma tính? Khó khăn lắm mới tỉnh lại được. Ta nên sát thân, hủy diệt linh hồn, hay là tu thành đại ma đây". Tiếng thờ dài vang vọng thiên địa, truyền đến tai từng người rất rõ ràng.

Trên không trung tất cả các vô địch cường giả nhất thời biến sắc. Tu luyện giả bình thường thì không cảm thấy gì, nhưng vài vị đại cao thủ tu vi từ lục giai trở lên đều đã cảm giác được một cỗ khí tức khủng bố khó nói nên lời. Tiếng thờ dài nhẹ nhàng đó vang vọng bên tai họ, nhưng lại vô pháp biết được nó đến từ nơi nào.

Tu chân giả trên mặt đất lại một phen xao động. Bọn họ nhìn thấy sắc mặt của những đại trên cao thủ cao không trung lộ vẻ nghiêm trọng, nên đoán người vừa thờ dài nhất định phải là một vô địch cường giả. Mọi người ai nấy đều chăm chú tìm kiếm trên bầu trời đêm, nhưng không hề khám phá được điều gì.

Lão yêu quái và Thần Nam đều chấn động thân hình, chỉ có hai người bọn họ biết rõ đó là người nào phát ra. Lão yêu quái sắc diện vô cùng khó coi, vốn nghĩ là sẽ chỉ có vài đồng phương tu luyện giả lục giai đến tranh đoạt thần vật, kết quả không ngờ xuất hiện một tên Côn Lôn yêu tộc cường đại, liền đó tây phương thiên sứ cũng đã xuất hiện, hôm nay thật xuất hiện quá nhiều việc ngoài ý muốn!

Thần Nam cầm Hậu Nghệ cung, lưng tựa vào ngọc chưởng cự đại, yên lặng nhìn vào cửa cổ mộ. Bề ngoài thấy hắn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng kì thật trong lòng đang dậy sóng. Hắn biết rằng tuyệt đại cao thủ trong cổ mộ đã sống lại, sắp sửa ra khỏi kết giới. Mọi người đợi thêm một lúc lâu nữa, nhưng người phát ra thanh âm đó không lên tiếng nữa, dường như đã bỏ đi rồi.

Tứ dực thiên sứ đã thoát khỏi thân thể của Quỳnh Ân Tư, hai mắt hắn thần quang như điện, lạnh lùng nhìn quanh tìm kiếm khí tức của người vừa nói. Nhưng hắn đã phải thất vọng, không hề có bất cứ kết quả nào. Hắn chợt cảm thấy ớn lạnh

trong lòng, tu vi khủng bố của người bí ẩn đó quả thật làm hấn bất an.

"Chẳng lẽ lần này làm vậy là sai lầm sao? Bọn ta thật sự không nên xuống hạ giới?" Tứ đức thiên sứ băn khoăn trong lòng, hấn đã cảm giác được một sự sợ hãi khó tả, tựa hồ sẽ có nhiều sự tình không hay phát sinh trên người hấn. Hấn quay sang Ngải Mĩ Ti và Tạt Mâu Lạp bí mật truyền âm: "Các người vạn vạn lần không nên lộ xuất bản thể. Trước lúc xuất phát ta đã từng bị cảnh cáo rằng bọn ta chỉ nên ẩn thân như ba người bình thường. Cho dù có nguy hiểm cách mấy, cũng chỉ có thể chờ đợi thôi. Ta hiện tại cũng đã thôi động ý tưởng rồi, các người phải hết sức cẩn thận."

"Ngao hống...!", tiếng rống ngâm vang lên, một con kì long từ phía tây bầu trời bay tới. Con rồng này dài ước chừng mười trượng, toàn thân trên dưới phát ra ngân quang lấp lánh, ban đêm trên không trung rõ ràng rất nổi bật. Ngồi trên lưng nó là một lão nhân mắt xanh tóc vàng, không còn nghi ngờ gì, đó chính là tây phương thần long kì sĩ Thụy Lạp, là người đã bức thi sát quay lại.

Thần long kì sĩ Thụy Lạp sau khi nhìn thấy tứ đức thiên sứ thì vô cùng kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, không hề giống như những người tây phương thông thường khác là lập tức quỳ lạy. Tu vi của lão đã đến mức này, gần như đã tiếp cận cảnh giới phá toái hư không, căn bản đã hơn cả cấp trung giai thiên sứ, tịnh không hề có chút úy kỵ nào.

_ Tây phương thần long!

_ Thần tăng a!

Các bậc tu chân giả trên mặt đất đều kinh ngạc thốt lên.

Bỗng đâu một tiếng hừ lạnh lẽo từ phía nam truyền lại, xuất hiện một đạo tử quang nhanh như thiểm điện, trong chớp mắt đã đến trên không trung của hoàng cung Sở quốc. Tử sắc quang hoa bao bọc quanh thân thể của người mới đến, khiến cho không ai nhìn thấy được dung mạo thật. Bọn người lão yêu quái và ba lão quái vật thân hình lại một phen chấn động, hiển nhiên bọn họ đã nhận ra đông phương vũ giả cường đại đó. Cả bọn đều há hốc mồm, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra

được câu nào.

Sau khi tiếng thờ dài phiên muộn đó biến mất và không xuất hiện lại nữa, bầu không khí dần dần khẩn trương trở lại¹⁴} Tứ dực thiên sử Quỳnh Ân Tư liền ra tay trước chiếm lấy thượng phong. Một đạo quang kiếm cự đại từ hữu chương của hắn xuất ra, hung hãn hướng về Thần Nam phách tới, phong mang sáng rực trời đêm, kiếm khí từ cao không lao thẳng xuống.

Trên không, đông phương vũ giả toàn thân bao bọc trong tử khí vừa mới bay tới từ phía nam hét lớn: "Người dám lén xâm nhập nhân gian giới, tất sẽ bị hình thần cụ diệt!" Lời của hắn nói cũng giống hệt như của Côn Lôn yêu tộc đó. Lời vừa dứt, hắn liền tấn công một quyền về hướng Quỳnh Ân Tư. Tử khí hùng dũng bùng phát, tựa như trường giang cuộn cuộn sóng gầm thét.

Ba lão quái vật cũng đồng thời xuất thủ, lao về phía Ngải Mĩ Ti và Tật Mâu Lạp. Trên không trung nhất thời quang mang chói sáng, quyền phong rung chuyển, kiếm khí tung hoành.

Lão Côn Lôn yêu tộc đó toàn thân trên dưới đều bao bọc bởi ánh sáng xanh, hai mắt chiếu sáng chói lọi. Lão phát mạnh hai tay, hai đạo thanh mang hóa thành hai con giao long, tấn công về hướng thần long kị sĩ Thụy Lạp cùng với thi sát đang bỏ chạy, bức hai người đó quay lại.

Thoáng chốc, hỗn chiến trên không trung lại tiếp tục. Đại chiến kịch liệt làm những quan chiến giả phía dưới vô cùng kích động, chiến đấu uy mãnh như thế vài trăm năm gần đây rất hiếm có.

Thần Nam liên tục huy động ngọc chương, hóa giải kiếm khí của tứ dực thiên sử Quỳnh Ân Tư phách xuống. Trước đó, khi hắn khai Hậu Nghệ cung đã hao phí gần một phần ba huyết dịch, nên lúc này đây hắn hư nhược vô cùng.

Từ Kim Thần Long hai mắt đỏ rực, căm hận nhìn Quỳnh Ân Tư đang trên cao không, thật tình rất muốn lao lên trên mà xé nát hắn ra. Nó lượn quanh người Thần Nam, nói nhỏ: "Ta nhất định phải giết chết con chó hoang này!"

Đêm nay, tất cả tu luyện giả tại đế đô đều nhìn về hướng hoàng cung Sở quốc, tất thấy đều như si mê. Phía trên hoàng cung là đại chiến khoáng thế, đối với mọi tu luyện giả mà nói, hẳn nó giống như thần thoại.,cảnh giới của các vô địch cường giả đã mở ra cho bọn một chân trời mới trong tu luyện, con người không ngờ có thể vượt cả thần thánh!

"Hãy để quang minh chiếu sáng đại địa, bóng đêm sẽ không còn, mặt trời thấp sáng nhân gian!", Ngải Mĩ Ti khe khẽ niệm động một câu chú ngữ, trong sát na, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng cả trời đêm, đất trời một màu trắng lóa, đêm tối trong chớp mắt biến thành ban ngày.

Thấy ma pháp chú ngữ giống như thần tích đó, những người đứng trên mặt đất phát xuất trận trận kinh hô

_ Trời ơi, cấm chú!

_ Ôi trời ơi, quang minh ma pháp cực chí cảnh giới à!

_ Nhật diệu nhân gian trong truyền thuyết, không thể nào tin nổi được!

Ánh sáng rực rỡ, vây quanh khắp ba lão quái vật, sau đó lại hướng về Côn Lôn yêu tộc mà bao phủ lấy. Quang mang thần thánh chói lọi vô bì, phảng phất như quang minh thần giáng hạ nhân gian, chiếu sáng khắp cõi đại địa.

Ba lão quái vật đồng thanh thét lên, quang mang sáng rực từ trên người ba lão bùng phát, ngăn ánh sáng thánh khiết đó lại. Côn Lôn yêu tộc lại còn hung hãn hơn, lão cười lớn: "Thậm chí là ngay dưới dương quang chánh ngộ cũng có bóng râm, tu luyện pháp môn của các người rõ ràng là đã đến cực đoan, căn bản khó mà khá hơn được nữa! Ha ha, hãy xem ta diệt thần phá ma đây! Vô pháp vô thiên!"

Ánh sáng xanh từ thân thể lão cuồng bạo phát xuất, chỉ trong nháy mắt giữa thiên không yêu khí ngập trời, làm cho ai nấy đều cảm nhận được một cỗ khí tức áp bức khó tả, ánh sáng xanh nhanh chóng xua tan ánh sáng thánh khiết đó, cả trời đất

đều mờ mịt thanh sắc!

Chương 2: Thiên Địa Pháp Tắc

Khi tên Côn Lô yêu tộc ra tay, Quỳnh Ân Tư nhanh chóng lùi lại phía sau hơn mười trượng, toàn thân hóa thành một đạo bạch quang, lao xuống chỗ Thần Nam đang đứng phía dưới, có thể thấy rõ ràng là hắn ta muốn nhân cơ hội này đoạt lấy ngọc thủ chương.

Lão Côn Lô yêu tộc hét lên: "Trước mặt Đoan Mộc ta mà cũng dám giở thủ đoạn trẻ con ra, hừ!". Thanh quang mờ mịt cả đất trời đó sau khi phá tan công thế khủng khiếp của ma pháp, bắt đầu nhanh chóng tụ lại, hướng về phía thân ảnh của Quỳnh Ân Tư kích một quyền. Bất quá, ngay khi vừa tiếp xúc với Quỳnh Ân Tư, trong chớp mắt, Đoan Mộc đột nhiên lại ngừng lại, không tiếp tục truy kích nữa. Lão đã nhìn thấy thấy Thần Nam lại lấp tên vào cung, Hậu Nghệ thần cung bạo phát ba đợt kịch chấn làm cho lão chấn kinh trong lòng.

Lúc này, Thần Nam phi thân đứng trên ngọc thủ chương cự đại, phun một ngụm tiên huyết vào đầu mũi tên. Từ Kim Thần Long cũng phun liền ba ngụm tiên huyết lớn, làm toàn bộ mũi tên đều nhiễm hồng. Nó hung hăng nhìn Quỳnh Ân Tư đang lao đến gần, hạ giọng thôi thúc Thần Nam: "Thậm chí nếu phải hao tổn hết long huyết toàn thân của ta, cũng nhất định phải dùng mà bắn chết con điều nhân này!". Hai mắt Từ Kim Thần Long đỏ rực khiếp người, Thần Nam trông thấy liền thở một hơi dài. Hắn kéo căng cung tên, giương cung nhắm thẳng vào Quỳnh Ân Tư đang lao đến.

"Oành!", Một tiếng sấm vang rền, một đạo cự đại thiểm điện từ trên không giáng xuống, cách chỗ Thần Nam không xa. Ánh sáng chói mắt so với nhật diệu nhân gian của cấm chú ma pháp lúc này không hề thua kém chút nào, thậm chí còn ra vẻ vượt trội hơn.

Thần Nam trông thấy đạo kinh lôi từ trên trời đánh xuống, trong mắt thấp thoáng hàn quang, nhưng rút cục không hề có phản ứng gì, vẫn toàn lực kéo mạnh

dây cung.

"Oành!", lại một tiếng sấm vang động cả thiên địa, một đạo ánh sáng khổng lồ từ trên không giáng xuống. Cách đó không xa, đại địa một phen rung chuyển, trên mặt đất một vết nứt cực lớn lan rộng ra bốn phương tám hướng. Vài tòa cung điện gần đó cũng một phen chấn động, phát ra những tiếng rắc rắc như thể lúc nào cũng có thể sụp xuống.

Lúc này, những cao thủ quan chiến trong hoàng cung đều lộ vẻ kinh hãi. Bọn họ đã phát giác Thần Nam giương cung lần này không ngờ dẫn đến thiên hàng lôi điện tạt kích bên cạnh hắn, thật làm người ta phải kinh hãi trong lòng.

"Oành!", lại là một đạo thiểm điện cự đại phách xuống bên cạnh Thần Nam, điện quang sáng rực, chói lọi đến nỗi không mở mắt ra được. Từ kim thần long nhìn lên, về mặt đây bất kính, nó trầm giọng chửi: "Lão tặc thiên lại muốn can dự vào, khốn nạn thật..."

Nó mở miệng chửi rủa, nhưng vẫn cẩn thận đề phòng Thần Nam: "Thế gian có pháp tắc. Mỗi một giới đều có một sức mạnh cực hạn, nếu quá cường đại thì sẽ khó mà lưu trú được tại nhân gian giới được trừ khi tự mình phong ấn. Hậu Nghệ cung trong tay ngươi đã không còn phong ấn, lúc này lại nhiễm thêm long huyết của ta cùng thần huyết của ngươi, uy lực cường tuyệt đến đỉnh điểm, e là đã vượt qua cực hạn cho phép của giới này. Ngươi ngàn vạn lần kéo cung nữa, nếu không sẽ dẫn tới thiên phạt."

Thần Nam gật đầu, sự thật nếu dựa vào công lực của hắn mà nói, căn bản không còn khả năng kéo cung thêm lần nào nữa. Bất quá vì thần long huyết dịch trong truyền thuyết căn bản có tác dụng rất lớn, làm cho thiên hàng kinh lôi.

"Oành...oành...!", liên tiếp những đạo lôi điện vang động cả thiên địa phách xuống cách không xa chỗ Thần Nam đứng. Sáu luồng ánh sáng cự đại lên tục từ trên bầu trời đêm mênh mông trực tiếp giáng xuống địa diện, bao quanh người Thần Nam, giống như sáu đạo ngọc trụ chống trời, mọi người ai nấy đều trợn mắt há miệng sợ hãi.

Phía trên cao, tiếng sấm không ngừng!

Hậu Nghệ cung với Thần Nam giống như huyết nhục tương liên, bạo phát quang mang vạn trượng. Mũi tên đỏ rực như máu phát ra ánh sáng yêu dị, năng lượng ba động như sóng biển cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng hùng dũng đổ về. Cách đó không xa, một dãy cung điện đổ sập xuống, cát bụi bay lên mù mịt. Bao quanh Thần Nam, thiên sứ không đầu, tiên tử đã bị mù hai mắt, chiến thần thiếu mất tâm tạng, ác ma cụt tay, còn thêm vô số thần long bách trượng bao quanh, bay lượn.....

Tử vong khí tức cùng với thần thánh khí tức đồng thời bạo phát!

Ba động khủng bố lan rộng bát phương, lang nha tiễn nhuốm đầy máu đỏ rực lên, phát ra thần mang chói lọi!

Cung điện phía xa lại liên tục sập xuống hơn mười tòa nữa, khiến cho tất cả quan chiến giả đều sợ đến mất mật, không tự chủ được nhắm về hướng những tòa nhà xa hơn mà thối lui. Những vô địch tu luyện giả trên không trung biến sắc, gần như đồng thời thu tay về.

Mọi thứ đều chỉ phát sinh trong một sát na, lúc này Quỳnh Ân Tư đã cách mặt đất không quá một trăm mét, nét mặt lộ ra vẻ kinh hoàng, nhưng cuối cùng hắn vẫn không thối lui mà bắt đầu đổi hướng phi hành, thân thể thoát đông thoát tây, tại không trung giống như một đốm sáng bất chợt ẩn hiện, hướng về phía Thần Nam.

Lúc này, Thần Nam giống như một vầng thái dương sáng rực, toàn thân trên dưới kim quang bao phủ, bề ngoài phảng phất như có liệt diễm hùng hực thiêu đốt. Ngay lúc đó, thần ma ảo tượng, tử long hư ảnh bao quanh người hắn, đột nhiên bị Hậu Nghệ cung hấp nạp vào, những quang ảnh đồng thời hội tụ trên mũi tên.

"Sát!". Thần tiễn như cầu vồng, một đạo hồng mang lạnh lẽo, thê diễm, vút thẳng lên. Vô số hung thần ảo tượng, ác ma hư ảnh vây nhiều quanh quang tiễn, trông cực kì khủng bố, tiếng sấm thùng màng nhĩ không ngừng vang lên.

"Oành!". Một thanh âm cực lớn chấn động, thần tiễn đỏ rực chỉ trong sát na đã

xuyên qua vai trái của Quỳnh Ân Tư, vọt thẳng lên trời, huyết hồng sắc quang mang phảng phất như quán thông thiên địa, hình thành một sự tương phản so với sáu luồng ánh sáng trắng cự đại bao quanh Thần Nam.

"Ni a.....!". Quỳnh Ân Tư ngẩng đầu lên trời hét lớn, nét mặt anh tuấn biến mất, khí tức thần thánh cũng không còn, hiện lên trong mắt mọi người là vẻ hung dữ, hai cặp cánh khiết bạch không ngừng vẫy đập, vô số thần vũ rơi lả tả trên không trung. Hai tay hãn một trước một sau dề mạnh lên vai trái, nhưng máu vẫn vẫn cứ vọt ra như suối. Huyết dịch của thiên sử không giống thông thường, phát ra một thứ hồng sắc quang mang chói lọi. Huyết vũ rơi xuống làm cho cả khoảng không phảng phất cũng như bị nhiễm hồng.

"Ta phải giết chết ngươi!", Quỳnh Ân Tư sắc mặt vô cùng hung dữ, hãn mặc kệ tiên huyết vẫn đang tuôn trào, bổ thẳng xuống chỗ Thần Nam.

Lần này Thần Nam bị mất một phần sáu huyết dịch, còn lại là huyết dịch từ nội thể của Tử Kim Thần Long xuất ra. Mỗi lần xuất thần tiên, một người, một rồng đều biến thành hư nhược vô bì, bọn họ vô lực dựa vào nhau trên ngọc thủ chương.

Thấy Quỳnh Ân Tư càng lúc càng gần, Tử Kim Thần Long điên cuồng hét lên: "giết giết giết, giết con bà ngươi!"!} Nó dùng đuôi lôi ngọc thủ chương rời khỏi mặt đất, sau đó hướng về Quỳnh Ân Tư trên không trung đang lao xuống ẩn mạnh một chương.

"Đi gặp con bà của ngươi đi, hôm nay nhất định phải chẻ ngươi ra, lấy thiên sử chi tâm- bản nguyên lực lượng của ngươi để bù đắp lại mới được!"

Chương 3: Xuất Ma

Cự đại quang chường hùng dũng lao về phía Quỳnh Ân Tư công kích, quang mang sáng rực chiếu rọi bát phương, cả bầu trời bừng sáng. Ngay lúc này, Thần Nam cũng đã lấy lại được một ít hơi sức, trong mắt hàn quang chiếu sáng, hần nhân lúc Tử Kim Thần Long đẩy ngọc chường, tập trung toàn thân công lực truyền vào trong ngọc chường, đẩy mạnh lên phía trên.

Thần Nam trước nay là người đã nói thì sẽ làm, một khi đã quyết định việc gì thì chắc chắn sẽ tận lực thực hiện. Thiên sứ trong truyền thuyết dĩ nhiên là rất đáng sợ, nhưng vì hần đã đáp ứng Tử Kim Thần Long nên lúc này sát tâm rất nặng, khí thế xem ra không giết được Quỳnh Ân Tư thì không chịu từ bỏ.

Hai đạo quang chường khổng lồ một trước một sau hướng lên không trung, năng lượng cự đại ba động như biển động sóng trào tại không trung hùng dũng bùng phát.

Nhưng ngay vào lúc đó, trên cao không, một đạo thần quang đỏ rực như thiên giới thần phạt nhanh chóng giáng xuống, tiếng sấm rền rĩ bên tai không ngừng, cảnh tượng khủng khiếp xung quanh hồng quang càng làm cho người khác thêm lạnh cả người, thiên sứ không đầu, ác ma cụt tay.....quang tiễn đã bị Hậu Nghệ cung xạ xuất không ngờ quay trở lại, tựa hồ thề không bắn chết Quỳnh Ân Tư thì quyết không bỏ cuộc.

Theo truyền thuyết Hậu Nghệ cung một khi phát tiễn, không thắm tiên huyết của mục tiêu thì sẽ không dừng lại. Hiện tại lại thắm đầy thần long huyết lên trên tiễn, càng thêm có linh tính, không ngờ là không xạ chết Quỳnh Ân Tư thì không tiêu tán.

Quỳnh Ân Tư sắc mặt đại kinh, thân hóa thành một đạo bạch quang, hướng viễn không bay lên, nhưng thần tiễn đỏ rực này cứ theo bám sát sau lưng hần. Cảnh

tượng kinh tâm động phách này làm tất cả mọi người đều sợ hãi, một đạo hồng mang sáng rực cứ truy đuổi sát không tha một thiên sứ, làm ai nấy đều run sợ.

"Oành!". Quang tiễn cuối cùng cũng theo kịp Quỳnh Ân Tư, trực tiếp đâm thẳng vào sau lưng hắc, đôi cặp cánh khiết bạch sau lưng hắc chỉ trong sát na đã bị rách toạc. Huyết phun ra như suối, không trung đầy trời bạch vũ. Tiên hồng huyết thủy, thần vũ khiết bạch trông thật tương phản so với màn đêm tối đen.

"Ách a.....!", Quỳnh Ân Tư ngửa đầu lên trời hét lên thê thảm, mái tóc vàng rồi bù, sắc diện hung dữ, một vết thủng to cỡ bằng miệng bát xuất hiện trước ngực hắc, xuyên suốt trước sau. Nhưng thậm chí thê thảm như vậy, hắc vẫn chưa chịu rơi xuống. Nhìn thấy quang tiễn đang dần trở nên ảm đạm hướng về phía trước, hắc vừa chấn kinh, vừa sợ hãi lẫn phẫn nộ...

"Hỏa diễm phẫn nộ đốt cháy hắc ám, liệt diễm thiêu thiên!" Quỳnh Ân Tư gương mặt méo mó, chịu đựng nỗi đau đớn cùng cực, niệm động chú ngữ thi triển một đạo cấm chú ma pháp.

Hỏa diễm cuộn cuộn bao trùm cả trời đất, phảng phất như cả đêm tối sáng bừng lên, liệt hỏa như sóng biển dâng trào hướng về phía quang tiễn đỏ rực hùng dũng lao tới, trong chớp mắt đã thiêu thiên sứ không đầu, ác ma cụt tay chung quanh thần tiễn thành tro. Thần tiễn cuối cùng bị hỏa hệ cấm chú ma pháp làm vỡ vụn, không trung dấy lên một cỗ ba động khủng khiếp lan rộng bát phương. Hỏa diễm vô tận giữa không trung tối đen hùng dũng bùng phát, cả bầu trời đều là hỏa nhãn sáng rực.

May mắn thay, mọi chuyện này đều phát sinh trên không trung, nếu như xảy ra trên mặt đất, e là cả hoàng thành Sở quốc cũng chỉ trong một chớp mắt sẽ bị biến thành tro tàn mất.

Liệt diễm dần dần tan đi. Quỳnh Ân Tư chập chập chuyển thân, quay mặt hướng về Thần Nam trên mặt đất. Lúc này ngực hắc đã bị xuyên thủng, huyết động cự đại lộ rõ trông rất khủng bố!} Đôi cặp cánh của hắc cũng đã tàn khuyết không còn nguyên vẹn. Phần lớn bạch vũ đều thấm đầy huyết, rơi lả tả trong không trung.

Sắc diện hắc âm trầm làm người khác phải sợ hãi, tuyệt không có vẻ gì của thiên sứ thánh khiết. Hắc hung ác nhìn Thần Nam, hai mắt như muốn phun ra lửa, bắn xuống những tia sát khí vô cùng vô tận, tất cả mọi người đều cảm giác được một cỗ hàn ý lạnh người.

Chỉ là khi Quỳnh Ân vừa muốn hành động, quanh người hắc đã bị tử sắc trùng trùng bao vây. Thần bí nhân toàn thân tử sắc bao phủ vừa mới đến từ không trung phía nam đó trong một chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Quỳnh Ân Tư. Hắc lạnh lùng nói: "tây phương thiên sứ lén xuống hạ giới, đã chống lại pháp tắc của thế gian, hiện tại lại tranh đông phương thần vật với ta, lại phạm giới lần nữa. Từ Tiêu Cung Vương Hy hôm nay sẽ khai sát giới!"

Những lời băng lãnh này truyền đi khắp tòa hoàng thành, vô số tu luyện giả cùng với những quân binh đều lộ xuất vẻ sùng kính, một tu luyện giả nhân loại không ngờ lại không xem một tây phương thiên sứ trong thần thoại truyện thuyết ra gì cả, lại còn mở miệng muốn ra tay trừng trị, thật là hào tình biết bao!

Thần bí nhân tử khí bao quanh, đứng giữa hư không, toàn thân trên dưới phát ra một cỗ khí thế bát ngát, bề ngạnh thiên hạ, tư thái của một đại cường giả không lẫn vào đâu được!

Từ Tiêu Cung đối với đông phương tu luyện giới mà nói, không ai không biết, không ai không hiểu, cùng với Đạm Thai cổ thánh địa và Thiếu Lâm Tự đều là những cổ thánh địa đông phương. Lúc này, những tu luyện giả cao tuổi cũng kinh ngạc há hốc miệng ra, Vương Hy, danh tự này đối với những người trẻ tuổi hiện tại mà nói có thể có chút lạ lẫm, nhưng vào thời điểm một trăm bốn mươi năm trước đây, thì đó tuyệt đối là một danh hiệu truyền kì trong tu luyện giới.

Vào thời đại đó, bọn người Hỗn Thiên đại ma vương, Tiên Tử của Đạm Đài thánh địa, cùng với Vương Hy của Từ Tiêu Cung danh động thiên hạ, là những cao thủ ưu tú mà khi đó hắc hữu lắm mới có người địch lại, đương thời đã là cao thủ tuyệt đỉnh, hà huống gì sau một trăm bốn mươi năm!

Dưới đất lại một trận xôn xao, tất cả tu luyện giả đều không ngờ được nhân vật truyền kì cách đây hơn trăm năm bỗng nhiên tái xuất thế, nghĩ ắt hắc tu vi của lão

hiện tại cách cảnh giới vũ phá hư không không đầy mấy bước, nhưng cũng không ngờ đến lão lại có thể không để một thiên sứ vào mắt.

Đám người lão yêu quái, ba lão quái vật và Vương Hy là những nhân vật cùng thời, đều biết rõ tu vi cảnh giới của người này mạnh đến mức nào, bọn họ nhìn nhau, trong mắt lộ xuất một chút thần sắc phức tạp khó hiểu.

Ngải Mĩ Ti và Tạp Mâu Lạp chấn kinh vô bì, đến lúc này thì cả hai đã minh bạch Vương Hy đáng sợ đến nhường nào. Bằng trực giác bọn họ dự cảm được tu vi của Vương Hy tuyệt đối không kém tên Côn Lôn yêu tộc Đoan Mộc. Lúc này Quỳnh Ân Tư bản thân lại mang trọng thương, vạn vạn lần không phải là đối thủ của Vương Hy. Ngải Mĩ Ti cùng Tạp Mâu Lạp nhanh chóng bay xuống.

Hai người bọn họ vừa hành động, những người khác cũng bắt đầu. Ba lão quái vật ra tay trước để chiếm thượng phong, đánh lén hai người Ngải Mĩ Ti. Đoan Mộc lại một lần nữa bao vây thần long kị sĩ Thụy Lạp và thi sát trong thanh quang mờ mịt đó, hỗn chiến lại bạo phát một lần nữa.

Không trung ngập tràn ánh sáng rực rỡ chói mắt, nhưng ở giữa ngàn vạn đạo hào quang đó lại là vô cùng vô tận hung hiểm, những vô địch cường giả chính là đang tiến hành sinh tử đại chiến. Cuối cùng tứ dực thiên sứ Quỳnh Ân Tư bị trọng thương và Vương Hy, kì nhân của Tử Tiêu Cung cũng gia nhập vào trong đám người hỗn chiến trên cao không.

Ngay tại lúc này, tiếng thờ dài vốn dĩ tiêu thất một lúc lâu lại vang lên, thanh âm tuy rất nhỏ, nhưng lại lan đi khắp nơi, truyền đến tận tai của từng người một.

"Thần tính! Ma tính! Khó khăn lắm mới tỉnh lại được. Ta nên sát thân diệt linh hồn, hay là tu thành đại ma đây?"

Tất cả mọi người đều đại kinh thất sắc, những vô địch cường giả nét mặt khó coi vô cùng, bọn họ biết rằng, lần này thì tuyệt đại cường giả trong bóng tối thật sự đã muốn xuất hiện!

Chương 4: Kích Sát Thiên Sư

Thần Nam lạnh người, hần nhận ngay ra đó chính là người dưới cổ mộ đã phát ra thanh âm lần nữa. Những vô địch cao thủ đang chiến đấu trên không đều chấn động, nhưng ngoại trừ lão yêu quái sắc mặt đại biến ra, những người khác tuy trong lòng chấn kinh nhưng tịnh không hiểu rõ tình huống cụ thể. Lúc này Thần Nam cảm thụ rất rõ bởi vì hần cách cửa cổ mộ không xa. Hiện giờ hần cảm giác được một cổ ba động nhỏ từ trong cổ mộ phát ra, sau đó từ từ từ khuếch đại, cuối cùng hóa thành thao thiên cự lãng

Một đạo ánh sáng cự đại từ trong cổ mộ phóng thẳng lên, năng lượng cuộn cuộn không ngừng chuyển động như thao thiên cự lãng, ngay trên không tòa hoàng thành hùng dũng bùng phát. Trong một khắc đó, toàn bộ đế đô, vô luận là tu luyện giả hay là lão bách tính phổ thông đều cảm giác được một cổ cảm giác áp bức khó tả, tất cả mọi người trong phương viên trăm dặm đều trông thấy quang trụ cự đại xuất hiện tại hoàng cung Sở quốc. Nhìn xa xa, thật như là có một đạo kinh thủ ngọc trụ quán thông thiên địa.

Thần Nam nắm chặt ngọc thủ chưởng, nhanh chóng bay đi thật xa, Tử Kim Thân Long vội vã chuồn theo, những tu luyện giả phía xa cũng vội vã lùi lại phía sau. Tất cả đều cảm giác được quang trụ khổng lồ ba động khủng bố, khí tức cường giả làm cho những cao thủ vô địch trên không cảm thấy hổ thẹn, làm cho người khác không tìm được muốn quỳ xuống lễ bái. Nhưng không một ai dám dừng lại, vô số người chạy trốn khỏi hoàng cung Sở quốc, bọn họ biết rằng tiếp sau đó khả năng có sự tình không hay phát sinh.

Thần Nam ôm ngọc thủ chưởng theo số đông tu luyện giả chạy đến vùng biên giới của hoàng cung Sở quốc, mặc dù cũng có người nhìn ngọc chưởng lộ ra vẻ mặt tham lam, nhưng không một ai dám cản đường, bởi vì ai nấy vừa lúc này đều đã thấy tận mắt uy lực của ngọc chưởng, không ngờ là có thể bức lui thi sát và thiên sư, đó tuyệt không phải là sức mạnh bọn họ có thể kháng cự được.

Quang trụ thẳng đứng chiếu sáng chói mắt, hào quang vạn đạo bao quanh, ánh sáng rực rỡ muôn màu, một tòa bạch ngọc đài trong suốt lấp lánh từ trong huyết mộ chậm chậm bay lên trên mặt đất, một thân ảnh cao lớn như thần tựa ma đứng trên ngọc đài.

Đó là một trung niên nam tử cao lớn khôi vĩ, tóc đen dài tùy ý xõa trên vai, nước da màu cổ đồng, chân mày xếch, mũi thẳng, miệng rộng, tuy nhiên lúc này hai mắt của hắn lại yếu dị vô bì, mắt phải thần quang sâu thăm thẳm. Ngược lại, mắt trái đỏ rực, hung ác tàn bạo, nhiếp nhân tâm phách, ai trông thấy cũng đều rét run. Dáng vẻ bề ngỗ thiên hạ của trung niên nhân thấu phát ra một thứ bá khí tuyệt đại, làm hắn trông giống như một ma thần đang phủ thị chúng sinh.

Lúc trước khi Thần Nam và lão yêu quái đã trông thấy thân thể bất diệt của hắn, bất quá khi ấy hắn tựa hồ như không có chút sinh khí nào. Lúc này đây bao quanh người hắn là thiên địa tinh khí dày đặc xung động, quang hoa như nước chảy từ ngoài da hắn không ngừng thẩm thấu vào trong nội thể, ánh sáng lấp lánh bên ngoài thân thể hắn, ngàn vạn đạo hào quang rực rỡ làm cho hắn càng thêm cao lớn, khôi vĩ. Phi kiếm vốn trước kia cắm vào đầu hắn cũng đã thoát li, phi kiếm chỉ to cỡ bàn tay, hàn quang chói mắt, cắm ngang vào trong búi tóc của hắn.

Chùm ánh sáng cự đại hướng thẳng lên trời đó như thông đạo nối liền thiên địa. Bạch ngọc đài mang trung niên nhân theo đạo ánh sáng đó từ từ bay lên. Áp lực khủng khiếp bao trùm mọi phía. Thậm chí ngay cả mấy vị vô địch cường giả trên không trung cũng không tự chủ được, đều cảm giác thấy một cỗ áp lực, trung niên nam tử trên bạch ngọc lạnh lùng nhìn tử vực thiên sứ Quỳnh Ân Tư, hai mắt hắn chiếu ra quang mang dài đến vài trượng, hắn quát lên: "thiên sứ dám bước vào đông phương tu luyện giới, đi chết đi!"

Trung niên nam tử đánh mạnh một quyền về phía trước, một đạo ánh sáng cự đại nhanh tựa như thần quang thiên giới, nháy mắt đã đến trước người Quỳnh Ân Tư, tử vực thiên sứ bạo phát sức mạnh của toàn thân. Nhưng thật sự muốn chống lại cũng không được, thân thể của hắn chỉ chớp mắt đã bị đập nát, cuối cùng đột nhiên vỡ vụn ra.

Tuyệt đại hào hùng, ai dám cùng tranh phong!

Trên địa diện tất cả tu luyện giả đều chấn kinh.

Một quyền! Trung niên nam tử thần bí này chỉ cần một quyền đã lấy mạng tứ dực thiên sứ Quỳnh Ân Tư! Sức mạnh như thế này, nếu như không phải là do hai bên thực lực cách nhau quá xa, căn bản không thể có tình huống giống như vậy phát sinh.

Thiên sứ trong thần thoại truyện thuyết xuất hiện, người bình thường đâu dễ thấy được, vậy mà hôm nay, không ngờ một tứ dực trung giai thiên sứ đang sống sờ sờ ra đó lại bị một người giết chết, sự kiện này chắc chắn sẽ làm chấn kinh tu luyện giới.

Theo truyền thuyết tại tây phương thần giới, thiên sứ cấp thấp do chủ thần sáng tạo ra để làm công cụ chiến đấu, quần thể số lượng rất lớn, thân thể lấy ánh sáng làm vật chất, với năng lượng thuần túy của thân thể, tu vi tịnh không phải là kinh người lắm, so với các tuyệt thế cao thủ trong nhân loại không phân cao thấp, là công cụ chiến tranh thuần túy. Nếu như muốn tiến tới trung giai thiên sứ có huyết nhục, chắc chắn hao phí thời gian khó có thể tưởng tượng.

Trung giai thiên sứ về mặt thực lực so với thiên sứ cấp thấp cao hơn rất nhiều, tu vi của bọn chúng nếu như án theo phân chia đẳng cấp của tu luyện nhân gian giới mà nói, đã tiếp cận đến trạng thái lục giai đỉnh phong, thậm chí so với cao thủ đạt đến bước đầu của cảnh giới tiên cấp cũng không khác biệt bao nhiêu. Điểm trọng yếu nhất chính là trung giai thiên sứ, đã có huyết nhục, có thể xem như là một sinh mệnh hoàn chỉnh, tốc độ tu luyện từ sau đó trở đi so với những thiên sứ cấp thấp nhanh hơn rất nhiều lần.

Ngày hôm nay, trung niên nhân một quyền đã lấy mạng một trung giai thiên sứ ở cảnh giới lục giai đỉnh phong, thật làm người khác chấn kinh, thực lực của hắn thật khó ai có thể đoán được!

Sau khi thân thể của tứ dực thiên sứ Quỳnh Ân Tư vỡ vụn, hóa thành điểm điểm quang vũ, tại không trung từ từ tiêu tán. Ngay lúc này, Tử Kim Thần Long đột

nhiên bay lên, vội vã lao về phía đám quang vũ đó. Trong ánh sáng rực rỡ, một vật hình trái tim trong suốt sáng rực đang rơi xuống, bị Tử Kim Thần Long nhanh chóng đón vào miệng.

Trung niên nam tử thần bí trên cao không sau khi nhìn thấy Tử Kim Thần Long, trong mắt thoáng thiểm qua thần quang, khẽ nói một mình: "Không ngờ là Ngũ Trảo Thần Long trong truyền thuyết...." Mắt trái đỏ rực của hắn, hung ác tàn bạo, lúc này đột nhiên xạ ra một đạo ánh sáng đỏ rực chói lọi, hữu chương của hắn từ từ giơ lên, muốn nhắm vào Tử Kim Thần Long. Nhưng cuối cùng hắn lại từ từ hạ tay xuống, mắt phải hắn thần quang âm trầm, sáng rực, xạ ra một đạo ánh sáng, đồng thời phong mang huyết hồng sắc trong mắt trái thu liễm vào trong.

Tử Kim Thần Long không hề biết rằng nó mới từ quỷ môn quan trở về. Những vô địch cường giả trên không trung trông thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng kinh hãi, lúc này ai nấy đều không dám khinh cử vọng động, áp lực khủng khiếp bao phủ trên trên người chúng nhân, làm bọn họ cảm giác được một cỗ uy hiếp cực đại.

Trên cao không yên tĩnh đến cực điểm, tất cả vô địch cường giả đều lặng lẽ đứng yên tại không trung.

Một người uy hiếp cả số đông vô địch cường giả, anh hùng như thế này, tuyệt đại bá giả, ai dám cùng tranh phong?

Chương 5: Nhất Niệm Thành Ma

Mỗi thiên sứ đều có một thiên sứ chi tâm, cũng là bản nguyên lực lượng của họ, thậm chí nếu thân thể của bọn họ bị vỡ nát, phá diệt, nhưng nếu thiên sứ chi tâm vẫn còn nguyên thì có thể bảo lưu được bên trong nó tới gần một nửa lực lượng thuần túy nhất, đối vu tu luyện giả mà nói, đó không nghi ngờ gì là một thứ thuốc đại bổ. Bất quá, rất ít người có thể có được một thiên sứ chi tâm. Bởi vì trong sát na cảm thụ được sinh mệnh bị diệt vong, thiên sứ sẽ tự động hủy diệt thiên sứ chi tâm, không để lưu hạ lại điểm tích lực lượng nào.

Lần này hoàn toàn là chuyện ngoài ý, tứ dực thiên sứ Quỳnh Ân Tư không ngờ được trong nhân gian giới lại có người có thể dễ dàng sát hại hắn như vậy, hắn căn bản chưa từng nghĩ qua chuyện hủy diệt bản nguyên lực lượng, kết quả là có thể nhìn thấy thiên sứ chi tâm hiếm có trên đời này.

Bọn người lão yêu quái và ba lão quái vật thấy Tử Kim Thần Long không lý tới ai, tự nhiên như không có người nuốt mất thiên sứ chi tâm, thật tình là ghen tỵ và sâu muộn muốn chết, cả đám giận dữ cổ nuốt nước bọt xuống.

Có lẽ đối với những đỉnh phong cao thủ khác sẽ không động tâm nhiều, nhưng đối với ba lão già sinh mệnh đã như đèn treo trước gió này mà nói, đó thật là một dự hoặc rất lớn. Như quả không có trung niên nam tử thần bí đứng uy hiếp bên cạnh, các lão cũng sớm đã lao vào tranh đoạt một phen.

Khi Thần Nam thấy Tử Kim Thần Long thổ từ trong miệng ra thiên sứ chi tâm thì kinh dị không thôi, một khối hình trái tim trong suốt sáng rực, bên trong nó có một tứ dực thiên sứ, diện mạo giống hệt Quỳnh Ân Tư, từng dòng năng lượng ba động từ bên trong thấu phát ra.

Tử Kim Thần Long cầm nó trên tay, nghiêng răng ken két, hạ thấp giọng, hung ác nói: "điều nhân người cũng có ngày như hôm nay, long gia gia chờ đợi thời khắc

này đã hơn ngàn năm rồi! Ta vốn dĩ là bởi sau khi bị mất đi long nguyên, khó khăn nhận nhin chủ tứ các người, không ngờ ngày hôm nay lão giặc trời cuối cùng cũng đã mở mắt ra một lúc, để cho tên cầu nô tài này chết thê thảm. Nói rồi, Từ Kim Thần Long bẻ thiên sứ chi tâm ra làm đôi, tiểu thiên sứ bên trong đó tựa hồ như có sinh mệnh, tại sát na bị bẻ làm đôi đó lộ xuất thần sắc thống khổ.

"Tiểu tử cho ngươi một nửa nè." Từ Kim Thần Long nuốt một nửa thiên sứ chi tâm xuống bụng, nửa còn lại đem cho Thần Nam, lúc này dĩ tử long rất trượng nghĩa, không hề độc chiếm.

Thần Nam gật gật đầu, nói: "Ngươi ăn hết luôn đi, ta không cần đâu."

Từ Kim Thần Long sau khi đã nuốt gọn thiên sứ chi tâm tựa hồ tâm tình bi thương đã có chút chuyển biến, nghe xong cười ha ha nói: "Đây là thiên sứ chi tâm hiếm gặp lắm a, như quả không phải là trong tình huống đặc biệt, nơi nào có thể có được, đây là đại bổ dược mà tu luyện giả năm mơ cũng không có. Ngươi yên tâm, bản nguyên của thiên sứ là lực lượng thuần túy nhất, sau khi hấp thụ không lâu, có thể hoàn toàn chuyển hóa thành lực lượng của chính ngươi."

Thần Nam nghe xong, do dự một lúc, sau đó nhận lấy.

Từ Kim Thần Long nhắm mắt điều tức một hồi, sau đó mở mắt tức giận nói: "Quỳnh Ân Tứ tên cầu nô này, tuy bản nguyên chưa bị triệt để vỡ nát, nhưng đại bộ phận lực lượng đã bị hủy, sức mạnh bên trong còn lại không bao nhiêu....."

"Cá chạch này tham lam quá mức, hiện tại lực lượng của ngươi đã hơn trước một đoạn rồi, vậy mà vẫn chưa đủ sao" một nửa thiên sứ chi tâm không ngờ làm cho Từ Kim Thần Long chỉ trong chớp mắt đã phát sinh đại biến hóa như thế, Thần Nam có chút kinh dị, nếu như so với tiêu chuẩn phân loại của tu luyện giới nhân loại, e là Từ Kim Thần Long lúc này đã tiếp cận tứ giai cảnh giới.

Hắn không khỏi cảm thán, thế gian này thật có kì ngộ a, nếu như hắn hấp thụ nửa thiên sứ chi tâm trong tay, nói không chừng cũng có thể đạt đến tứ giai đại thành cảnh giới. Bất quá hắn vẫn có chút do dự, phụ thân hắn đã không chỉ một lần cảnh cáo hắn, có được lực lượng từ ngoại giới cho dù là tinh thuần đến mức nào,

cũng không bằng tự bản thân tu luyện đến đại uy lực.

Có lúc lực lượng tăng trưởng một mạch, tịnh chưa hẳn là chuyện tốt, bởi vì sau khi tu vi đạt đến cảnh giới nhất định, tất nhiên sẽ gặp phải một "khu cao nguyên". giai đoạn đó là một quá trình lực lượng ngừng luyện, thân thể của tu luyện giả giống như bọt biển lọc bỏ những nguyên khí hỗn tạp, đem bộ phận tinh hoa luyện hóa, ngưng tụ lại. Hiển nhiên có thể thấy, nguyên khí không tinh thuần càng nhiều, thời gian kéo dài của "khu cao nguyên" đó sẽ càng lâu.

"Chà, nửa thiên sử chi tâm này lực lượng ẩn trong rất tinh thuần, sau khi hấp thu chưa chắc đã gặp phải phiền toái gì lớn lao." Thần Nam nhét nửa thiên sử chi tâm vào trong ngực.

Ngay lúc này, thiên không phát sinh dị tượng, sau khi quang trụ cự đại bên cạnh trung niên nhân thần bí biến mất, vô số đạo thiểm điện cự đại từ trên trời giáng xuống, phách về phía hắc, trên cao không chớp giật sấm rền. Những vô địch cường giả vội vã tránh sang một bên, chỉ còn lại mỗi trung niên nam tử thần bí.

Tử Kim Thần Long hai mắt xạ ra hai đạo hàn quang, kinh ngạc nói: "Người này tu vi đích thật quá cường đại, sức mạnh của hắn vốn dĩ vượt qua sức mạnh cực hạn cho phép tại nhân gian giới, hiện tại đã dẫn đến thần phạt! Nếu như tiếp tục lưu trú tại nhân gian giới, chỉ có thể tiến hành tự mình phong ấn."

Thần Nam trong lòng rung động, năm đó tu vi của phụ thân chỉ có thể dùng chữ thâm bất khả trắc mà hình dung, hiện tại nhất định đã tiến hành tự mình phong ấn, để lưu lại tại nhân gian.

"Ách a...!", trung niên nam tử thần bí ngửa đầu lên trời hống lên, toàn bộ tóc đều dựng đứng lên, thanh kiếm lúc trước phát ra hàn quang lập lòe không ngờ lại biến thành đỏ tươi như máu, phảng phất như muốn xuất ra tiên huyết. Huyết kiếm cỡ bàn tay tán phát xuất quang mang huyết hồng sắc rực rỡ, làm cho phạm vi không gian mấy chục trượng quanh trung niên nam tử nhiễm thành một biển máu, thê diễm, khủng khiếp.

Thi sát phía xa sợ đến mức lập tức quỳ xuống tại hư không, không ngừng

hướng về phía trung niên nam tử mà lễ bái. Lão yêu quái sắc mặt đại biến, kinh hãi nói: "Huyết Tu chi pháp!"

Lúc này, huyết kiếm nhanh như thiểm điện bay lên, nghênh hướng vài chục đạo thiểm điện đang từ cao không kích xuống, một phiến huyết quang chói mắt bao phủ cả bầu trời, cả thiên không phảng phất đều biến thành màu đỏ rực.

Mấy mươi đạo lôi điện cự đại không ngờ lại bị huyết quang bao phủ, tiếng sấm thùng màng nhĩ không ngừng vang lên bên tai, nhưng không có một đạo điện quang nào có thể thoát khỏi huyết quang, đến gần cạnh người của trung niên nam tử. Khi đó trung niên nam tử thần bí, quang huy trong mắt phải rõ ràng càng lúc càng ám đậm, quang mang huyết hồng sắc trong mắt trái thì ngày càng sáng, cả người biến thành yêu dị vô bì, thấu phát xuất một cỗ khí tức hung ác tàn bạo.

"Huyết diễm thao thiên!" Cùng với tiếng hét lớn, hai mắt trung niên nam tử xạ xuất hai phong mang cự đại huyết hồng sắc, huyết kiếm trên cao không trung di động cực tốc, sau đó đột nhiên chuyển phương hướng, kéo theo mấy chục đạo thiên lôi xuống phía dưới.

Lôi điện giữa cao không trung như kim xà loạn vũ, mấy chục đạo cự đại thiểm điện giao nhau, phảng phất rạch nát cả bầu trời đêm, toàn bộ hồ quang điện cự đại đều nổi đuôi dọc theo chuỗi huyết kiếm hướng xuống dưới.

"Tây phương thiên sứ dám kéo tới đông phương tu luyện giới, giết không tha!" trung niên nam tử hai mắt đỏ rực, hữu thủ phát mạnh. Huyết kiếm điện xạ trên cao không lập tức điều chuyển phương hướng, nhắm về phía Ngải Mị Ti cùng Tạt Mâu Lạp mà chém tới.

Hiện tại hai thiên sứ đều chưa xuất hiện bản thể, ẩn nấp trong nội thể của con người, lúc trung niên nam tử kích sát Quỳnh Ân Tư, bọn họ cũng muốn đào tẩu. Nhưng có một thứ khí tức mỏng mảnh nhưng bền chặt trói buộc họ lại, làm cho cả hai không dám khinh cử vọng động. Giờ đây, thấy trung niên nam tử thần bí hướng về bọn họ hạ sát thủ, cả hai thiên sứ đại kinh thất sắc, vội vã niệm động chú ngữ để kháng cự lại.

"Hỏa diễm của sự phẫn nộ, hãy đốt cháy bóng đen, liệt diễm thiêu thiên!"

"Hãy để quang minh chiếu sáng đại địa, bóng đêm sẽ không còn, mặt trời thấp sáng nhân gian!"

Đại hỏa vô cùng vô tận, quang mang rực rỡ làm cả đêm đen sáng bừng lên, liệt diễm hùng hực cùng với quang mang chói sáng hướng về phía huyết kiếm bao phủ. Nhưng huyết kiếm đỏ tươi như máu đỏ vừa tiếp xúc với hỏa diễm và quang mang liền đột nhiên phát xuất huyết quang vạn trượng, làm cả thiên không đều nhiễm hồng.

Liệt diễm hùng hực cùng quang mang chói mắt đồng thời tiêu tán, cùng thời gian huyết kiếm cũng một trận rung động, huyết quang bao quanh nó lan rộng tựa như thao thiên huyết lãng, nhanh chóng lao thẳng về phía hai thiên sứ, vài chục đạo thiểm điện cự đại phát xuất lôi hưởng ầm ầm, theo sát phía sau.

Hai thiên sứ tuyệt vọng hướng về phía tây bầu trời, muốn đào tẩu. Nhưng huyết hồng chỉ quang rực rỡ đó, rất nhanh, chỉ chớp mắt đã bắt kịp bọn họ.

"Thánh Quang thuần, trảm!"

"Hậu Thổ thuần, sát!"

Cánh tay trái của Ngải Mĩ Ti liền xuất hiện một quang thuần cự đại, tay phải xuất ra một đạo quang kiếm cự đại. Tạp Mâu Lạp thì tay trái xuất hiện một thổ thuần cự đại, tay phải cũng đồng dạng xuất ra một đạo quang kiếm cự đại. Hai người một mặt dùng ma pháp thuần để kháng cự lại huyết quang, một mặt phách xuất quang kiếm, muốn đánh rơi huyết kiếm ngập tràn sát khí đó. Chỉ là bởi huyết kiếm đó uy lực quá mạnh, gặp phải công kích sau khi một trận kịch liệt chiến động, cả bầu trời tựa như thao thiên huyết lãng trở dậy, quang mang huyết hồng sắc không bờ không bến nhấn chìm cả hai thiên sứ vào trong.

Hai tiếng kêu thảm thiết thê lương, cả hai tứ dực thiên sứ vội vã thoát khỏi hai nhân thể, nhanh chóng bay lên, đại phiến huyết vũ từ cao không rơi xuống. Huyết thủy rơi vào trên huyết kiếm, huyết kiếm thê diễm tựa như đã sống lại, rung lên nhẹ

nhẹ, hóa thành một đạo hồng mang, mang theo vài mươi đạo thiểm điện hướng về hai thiên sứ.

Hồng quang vô cùng vô tận bao trùm thiên địa, thiểm điện cự đại vang rền cả thiên địa. Huyết kiếm xuyên qua thân thể của hai thiên sứ, mấy mươi đạo thiểm điện theo sau đó đều toàn bộ công kích lên trên người bọn họ.

Tiên hồng huyết thủy thấm đẫm trên phi kiếm, thân thể bị tàn phá lập tức rơi xuống, đáng sợ là cả hai thiên sứ đều bị biến thành tro bụi, giữa đêm đen không hề lưu lại một điểm sáng nào.

Phi kiếm sau khi chém hai thiên sứ, màu sắc có vẻ ảm đạm hơn trước, bay trở về cắm vào trong tóc của trung niên nam tử thần bí, tất cả thiểm điện đều biến mất không thấy nữa.

Tử Kim Thần Long nhỏ giọng cảm thán: "Quá ư là đáng sợ, không ngờ có thể tá dụng thần phạt chi lực! Hơn nữa còn có thể tùy thời mà tự mình phong ấn, người này không nên lưu trú tại thế giới này!"

"Thần tính? Ma tính? Khó khăn lắm mới tỉnh lại được. Ta nên sát thân diệt linh hồn, hay là tu thành đại ma?" Tiếng thở dài vang vọng thiên địa, bất quá ngay lúc này, những lời của trung niên nam tử thần bí làm cho mỗi người đều cảm giác thấy một cỗ hàn ý lạnh tới xương, dễ dàng trăm ba trung giai thiên sứ, người như vậy không ngờ lại đang do dự không biết có nên tu thành đại ma hay không, điều này thật quá là đáng sợ!

Chương 6: Song Hồn

Tất cả những tu luyện giả dưới mặt đất đều kinh ngạc há miệng, những vô địch cường giả trên không trung cũng kinh hãi trong lòng không kém.

Trung niên nhân lúc này lộ ra tà khí hoàn toàn, cả người phát ra một cỗ khí tức âm lãnh, khí thế của một tuyệt đại cao thủ bá tuyệt thiên hạ lúc đầu không còn nữa, hắn lúc này hai mắt đỏ rực, sắc diện hung ác, giống như một tên ác quỷ. Thi sát ở phía xa sợ hãi run lấy lấy, cuối cùng bay đến dưới chân trung niên nhân, quỳ phục xuống giữa hư không, không ngừng run rẩy.

Lão yêu quái cũng đỡ đỡ, tựa hồ đã nhớ ra được việc gì, nét mặt đột nhiên đại biến. Thần Nam cau mày suy nghĩ, trong chớp mắt hắn cũng sắc mặt đại biến. Trong sân chỉ có hai người bọn họ là biết rõ nguồn gốc căn nguyên của trung niên nam tử thần bí.

"Không lẽ hắn..... tuyệt đại cao thủ lúc trước cùng với yêu đạo đã cùng nhau sống lại?" Thần Nam lộ xuất thần sắc kỳ lạ. Trước đây hắn tại nơi kết giới của cổ mộ đã cảm thấy được một số cảnh tượng kì dị, trong đám mơ hồ đó là một bóng ảnh ngồi trên tây phương cự long, ba thi sát chỉ huy đám bạch cốt ma theo sau. Trải qua mấy ngàn năm, ba thi sát chắc chắn là thành yêu đạo, hoặc giả thuyết là tuyệt đại cao thủ đã tỉnh lại.

Ngọc chương ẩn giấu dưới cổ mộ chắc cũng có liên quan, tuyệt đại cao thủ dưới cổ mộ sở dĩ có thể sống lại, e là cùng với việc ngọc chương thu thập thiên địa tinh khí vào thể giới bên trong nó có quan hệ rất lớn.

"Không lẽ hồn phách của tuyệt đại cao thủ và yêu đạo vẫn chưa bị tiêu tan? Điều này thật quá đáng sợ, chết đã mấy ngàn năm rồi mà không ngờ vẫn có thể sống lại được!" Trong lòng Thần Nam đầy rẫy nghi vấn.

Lúc này, trung niên nam tử thần bí nhỏ giọng tự nói một mình, giải đáp cho những nghi hoặc trong lòng của Thần Nam.

"Đã không biết bao năm tháng rồi, không ngờ ta có thể từ chỗ giả chết mà tỉnh lại. Võ học công pháp thật huyền diệu, thượng cổ tiên động tràn đầy linh khí... Cũng thật là may mắn! Nhưng ta có còn thuần túy là ta! Hồn phách của yêu đạo không ngờ lại dung hợp vào trong nội thể, hiện tại ta là ai?" Trung niên nhân sắc diện vô cùng hung dữ, nét mặt hung ác tàn bạo.

Thần Nam thật sự là chấn kinh vô cùng, tuyệt đại cao thủ không ngờ lại ở trong trạng thái giả chết. Trải qua mấy ngàn năm "tu đường", hẳn đã từ từ sống lại! Nhưng yêu đạo đó đã tu tập huyết tu chi pháp không ngờ lại đem hồn phách sống nhờ trên người hắn, và cũng sống lại khi hắn tỉnh lại, hai linh hồn dung hợp lại làm một....

"Tên bản thiêu này, còn chưa tiêu biến đi." Trung niên nhân nhìn xuống thi sát dưới chân mình, huy chương, một phiến thần quang sáng rực chỉ trong chớp mắt đã biến thi sát thành tro bụi. Hắn lạnh lùng nhìn những vô địch cường giả trên không trung, sau đó từ từ chuyển động thân thể, chuyển mục quang nhìn khắp đông, tây, nam, bắc bốn phương viễn không.

Thần Nam đại kinh, tự hỏi: "Không lẽ viễn không còn có vị vô địch cường giả nào chưa lộ diện?"

Hắn không cần phải nghĩ lâu, lúc này trung niên nhân thần bí hai mắt đỏ rực, đang hung dữ nhìn chăm chăm vào hắn. Thần Nam lập tức cảm giác như bị độc xà bao vây, lạnh toát cả người, một cổ khủng bố áp bức cảm đè nặng trong lòng.

Ngay lúc ấy, ngọc thủ chưởng đột nhiên quang mang bùng phát, nhanh chóng bay lên cao không. biến cố này làm Thần Nam đại kinh, hắn muốn huy động Cầm Long Thủ thu hồi lại, nhưng trong chớp mắt hắn đã từ bỏ ý định vô vọng đó, rất nhiều vô địch cao thủ phía dưới đã nhìn thấy, hắn không có khả năng giữ được thần vật này.

Đoan Mộc của Côn Lôn yêu tộc, Vương Hy của Tử Tiêu Cung, cùng với ba lão

quái vật đều cùng lao về hướng ngọc thủ chưởng, đồng thời đông, tây, nam, bắc tứ phương hướng vài đạo cường quang trùng kích, hướng về ngọc thủ chưởng bao tỏa, không trung lập tức đại loạn. Trung niên nam tử thần bí hống lên một tiếng lớn, cũng lao về hướng ngọc thủ chưởng. Bất quá khi hắn vừa gia nhập, tất cả mọi người đều nhất tề động thủ hướng về hắn mà phát động công kích, đông, tây, nam, bắc bốn phương hướng lại có thêm vài nhân ảnh, bao vây quanh trung niên nam tử thần bí, xuất ra những chưởng lực vô cùng mạnh mẽ.

Không trung đại loạn, mọi người đều nhất tề vây công trung niên nam tử thần bí.

"Ách a...!" Trung niên nam tử thần bí mái tóc tung bay, trong mắt hung quang chiếu sáng, hắn ngửa mặt lên trời hét lớn: "Hôm nay không một người nào có thể sống sót mà rời khỏi nơi đây!" Lời nói lạnh lẽo mang đầy vẻ tự tin, không một ai hoài nghi năng lực của hắn, tất cả vô địch cao thủ đều liên hợp với nhau. Đối diện với một kẻ không thuộc về cao thủ của nhân gian giới, hơn nữa lại cực kì phong cường, mọi người chỉ có thể liên thủ.

Ngay lúc này, một đạo cường quang đột nhiên hướng về Thần Nam, Hậu Nghệ Cung trên người Thần Nam nhanh chóng bay lên cao không, rơi vào trong tay của một kẻ đang trong đám người tranh đấu.

"Ta...!" Thần Nam mở miệng chửi rủa, không ngờ có kẻ thừa nước đục thả câu, cướp lấy Hậu Nghệ Cung lên không trung.

Hai món thần vật ngọc thủ chưởng cùng Hậu Nghệ Cung tại đại chiến không ngừng lưu chuyển, nhưng không một người nào dám tiếp cận, bởi vì rõ ràng là sẽ thành mục tiêu tấn công. Thậm chí mạnh như trung niên nam tử thần bí cũng không dám khinh cử vọng động, bởi vì vài vô địch cường giả ẩn tàng trong bóng tối đó lúc này vẫn chưa lộ diện, mọi người lại bao vây, công kích hắn ở mọi phía.

Đại chiến lúc này, so với đại chiến lúc mới bắt đầu lúc cùng ba thiên sứ còn kịch liệt hơn, trên không trung mọi người đều hóa thành những đạo lưu quang, rất khó thấy rõ nhân ảnh, động tác đều nhanh như thiểm điện. Trên mặt đất ai nấy kinh ngạc trợn mắt há miệng nhìn, tối nay đã phát quá nhiều chuyện ngoài ý, trận vô địch

đại chiến cả ngàn năm cũng khó có được không ngờ lại đang hiển hiện trước mắt họ, bảo sao mà bọn họ không chấn kinh cho được.

Đêm nay là một đêm không ngủ, tất cả tu chân giả tại Sở quốc để đồ đều ngẩng đầu nhìn lên thượng không hoàng cung.

Đại chiến của vô địch cường giả cao thủ trên cao không, tựa như lưu tinh trên trời, những đạo quang mang xuyên qua xuyên lại, đan vào nhau, nhanh như thiểm điện.

Trong lúc mọi người đang ngẩng đầu nhìn vào đại chiến của các vô địch cường giả trên cao không, nội thể Thần Nam đột nhiên xuất ra hai quang cầu một vàng, một đen. Cả hai quang cầu quang hoa chói lọi này bắt đầu bay lên, sau đó nhanh chóng quẩn quanh nhau, xoay tròn, lưỡng sắc quang cầu dần dần hình thành năm thái cực đồ. Cảnh tượng hiện ra cũng giống như ngày tại Thập Vạn Đại Sơn trên thượng không của ma điện, chỉ bất quá lần này thiếu Thần Nam, lưỡng sắc quang cầu tự chúng bay lên.

Mọi người xung quanh đại kinh, bọn họ căn bản không biết được thái cực đồ thần bí này từ đâu bay tới.

"Thái Cực thần ma đồ!" Thần Nam khe khẽ kinh hô, hai mắt của hắn xạ ra hai đạo hàn quang, lâm bẩm: "Không lẽ bọn chúng có ý thức thật? Cái này....."

Không để cho hắn nghĩ ngợi lâu, ngực của hắn nóng bừng lên, Ngọc Như Ý nhẹ rung lên, sau đó đột nhiên tự ý phi hành, nhanh như thiểm điện hướng lên cao không, tại không trung bạo phát ra từng chùm ánh sáng chói mắt.

Chương 7: Xuất Ma

Từ Kim Thần Long sợ đến co rút cổ lại, khẩn trương nhìn lên không trung, thật đúng là mọi thứ đều có vật khắc tinh cả.

"Cái này..." Thần Nam lại một lần nữa đại kinh thất sắc, lưỡng sắc quang cầu bay lên cao không là chuyện ngoài ý của hắn sau tất cả những việc đã phát sinh. Nhưng hắn vụn vụn lần cũng không ngờ được Ngọc Như Ý thần bí cũng có thể tự chủ phi hành, thật làm hắn cảm thấy hết sức bất ngờ.

"Mấy ngàn năm không thấy được ánh mặt trời, nó cũng chưa từng thoát li khỏi cái hồ ngâm trong lòng đất, vì có gì mà gần đây nó cứ liên tiếp phát sinh hiện tượng dị thường như vậy? Không lẽ... sau khi nó hấp thu long nguyên đã có đủ lực lượng, hay là... trước đây nó vẫn còn đang ngủ, gần đây mới đang dần dần tỉnh lại?"
Thần Nam trong lòng đây nghi hoặc.

Lưỡng sắc quang cầu sau khi hình thành Thái Cực Đồ bạo phát ra quang mang vô cùng chói mắt, như một vòng thái dương lơ lửng giữa hư không, sau đó nó nhanh chóng bay đến bao phủ chỗ các vô địch cường giả đang đại chiến, lao thẳng về hướng ngọc thủ chưởng và Hậu Nghệ Cung.

Biến cố kinh nhân này làm cho những vô địch cường giả trên không trung đều cảm thấy kinh ngạc, vụn vụn lần không ngờ đến đột nhiên xuất hiện một thái cực đồ cổ quái như vậy. Tất cả mọi người nhất tề phát lực, hướng về thái cực đồ phách tới, ngay cả trung niên nam tử thần bí sống lại từ trong cổ mộ cũng không ngoại lệ, một quyền bá tuyệt thiên địa đánh mạnh về phía đó.

Làm cho mọi người kinh ngạc chính là ở phía sau, một chùm quang hoa rực rỡ chói mắt xạ thẳng tới, một miếng Ngọc Như Ý trong suốt lấp lánh phát quang mang vụn trượng, hấp nạp mạnh mẽ tất cả lực lượng trên trường đấu, làm mọi lực lượng tiêu thất chỉ trong nháy mắt.

Ai nấy đại kinh, đều lộ xuất về ngấn ngơ. Ngọc Như Ý không dừng lại, bạo phát ra một chùm quang mang sáng rực chói mắt, bao phủ về phía Thái Cực Đồ. Đồng thời cũng bao phủ cả ngọc thủ chuông và Hậu Nghệ cung vào trong.

Biến hóa phát sinh trên không trung làm mọi người dưới mặt đất trợn mắt há miệng mà nhìn, ai nấy đều không tài nào ngờ được vào lúc quan đầu này lại xuất hiện tình huống dị thường như vậy. Cuối cùng Thái Cực Đồ và Ngọc Như Ý quấy quanh lẫn nhau, cả hai đều phóng xuất ra hai thứ thần khí, không ngừng quay tròn, bạo phát xuất trận trận ba động khủng bố.

Đến lúc này, các vô địch cao thủ trong trường đấu đều nhất trí nhận ra, Thái Cực Đồ và Ngọc Như Ý chính là pháp bảo của tu đạo giả, đúng là có hai người công lực thông thiên đứng trong bóng tối điều khiển bọn chúng, muốn đoạt lấy đoạt thần vật. Hiện tại hai người bọn họ đang đấu với nhau.

Hỗn chiến lại bạo phát, Thái Cực Đồ và Ngọc Như Ý trong cuộc chiến đấu, không trung quang mang sáng rực, kính khí hùng dũng, mạnh mẽ. Trong trường đấu nam tử thân bí đối kháng với vây công của chúng nhân, không ngừng đánh giá Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ, hai mắt của hắn bạo phát ra hai đạo kì quang.

"Hôm nay đã không còn tiên linh khí, trở thành đại ma. Từ đây tên ta sẽ là đại ma, các người sẽ trở thành vật tế trời cho ta xuất thế! Ách a....." Đại ma ngửa đầu lên trời cuồng hồng một tiếng, ánh sáng trong hai mắt của hắn hoàn toàn biến mất, biến thành vô cùng trống rỗng, phẳng phất như muốn nuốt chửng cả thế giới này.

"Các người mau chết đi cho ta!"

Một quyền đánh ra, cả thiên địa đều hoảng động, lực lượng cuồng mãnh như sóng thần giận dữ tại cao không hùng dũng bùng phát. Phần đông những vô địch cường giả, không một người nào dám tự nhận mình đủ sức để tiếp một quyền đó. Mọi người tụ tập lại một chỗ, hợp lực tấn công về hướng đại ma.

"Oanh long long!"

Trên cao không sấm chớp lập lòe, vài đạo nhân ảnh bị đánh lộn nhào xuống,

một quyền của đại ma làm rất nhiều vô địch cường giả bị đánh bay ra, hai mắt của hắn vô cùng trống rỗng, lạnh lùng quét qua một lượt.

"Ta đã nói rồi, tất cả đều phải chết!"

Huyết kiếm to cỡ bàn tay từ trong tóc của hắn từ từ bay lên, sau đó chiến động kịch liệt. Tại không trung làm đầy lên thao thiên huyết lãng, cuối cùng hóa thành một đạo hồng mang phách trăm về hướng mọi người.

Ai nấy vội vã lùi lại, không một ai dám chống cự, nhưng huyết kiếm đã xuất, nhất định phải nhiễm huyết mới quay về. Long kỵ sĩ Thụy Lạp chính là người bị nhắm, huyết kiếm thâm nhiễm chỉ trong chớp mắt đã biến lớn gấp vô số lần, hóa thành cự kiếm dài đến ba trượng, áp lực như thái sơn đè xuống.

"Phốc!"

"Ngao hồng...!"

Cùng với huyết quang ngập trời, tọa kỵ thần long của Thụy Lạp bị chém thành hai đoạn, tử thi nặng nề rơi phịch xuống!

Chú rồng của long kỵ sĩ Thụy Lạp chính là tây phương thần long rất hiếm thấy. Dài gần mười trượng, toàn thân trên dưới ngân quang sáng rực, một thứ ánh sáng rực rỡ chói mắt. Vậy mà chỉ trong chớp mắt, tây phương thần long thần dị này đã hồn lìa khỏi xác, bị người ta khơi khơi chém đứt thành hai đoạn.

Tiếng long hồng thâm lệ vang vọng thiên địa, đại phiến huyết vũ tuôn trào xuống. Thụy Lạp rất may đã tránh khỏi công kích của đại ma.

Thụy Lạp, nhìn thấy thần long theo mình nhiều năm đã chết, khóe mắt lão muốn rách ra, đầu đón thét lên: "Đại ma, ngày hôm nay ta quyết sống chết với ngươi!" Thụy Lạp tuy đã mất thần long, nhưng tự thân vẫn có thể ngự không phi hành, lão bất kể sống chết xuất hết tiềm lực toàn thân, huy động ngân thương trong tay, sức mạnh như thao thiên hải lãng, lao thẳng về hướng đại ma.

Những vô địch cường giả khác thấy thế cũng vội chớp lấy cơ hội, hướng về

phía đại ma mà phát động những công kích mãnh liệt nhất, bằng vào sức lực của từng người, căn bản khó có thể đối kháng với cực đạo cường giả không thuộc về nhân gian giới như thế này.

Nhưng ngay lúc này, trên cao không tiếng sấm bắt đầu vang rền, vô số đạo cự đại thiểm điện phách xuống, hướng đến phía những vô địch cao thủ. Mọi người đại kinh, lực lượng của đại ma vốn đã vượt quá cực hạn của nhân gian giới, dẫn đến thần phạt, khiến cho chúng nhân căn cũng bị vạ lây.

"Oanh long long...!"

Trên cao không tiếng sấm vang rền, khắp nơi đều là điện quang, khắp chốn đều là cự đại thiểm điện, mọi người vội vã vận công kháng lại. Chỉ có đại ma là không chịu ảnh hưởng, hai mắt của hắn vô cùng trống rỗng, thản nhiên nhìn mọi thứ.

Trên mặt đất Tử Kim Thần Long thì thào: "Người này đáng sợ quá, tất cả thần phạt chỉ lực tập sát số đông cường giả, hắn thì lại có thể tự thân phong ấn thân thể, hòa vào hư không, đáng sợ, đáng sợ!"

Đoan Mộc của Côn Lôn yêu tộc là bình tĩnh nhất, lão biết rằng đại ma trước mắt đơn giản là một kẻ không thể chiến thắng, bắt đầu suy tính đối sách. Lúc này, Ngọc Như Ý cùng Thái Cực Đồ lọt vào tầm mắt của lão, cả vẫn triển nhiều nhau, phóng xuất quang mang chói sáng vô bì, bức những lôi điện đó khó mà đến gần được. Thậm chí có khi vài lôi điện cự đại xâm nhập vào liền bị Ngọc Như Ý vô thanh vô tức hấp thu. Đồng thời, cả hai còn khiến cho ngọc thủ chương và Hậu Nghệ cung tụ tập bên cạnh bọn chúng, làm hai thứ thần vật này không ngừng xoay tròn quanh chúng, khó mà thoát li ra được.

Đoan Mộc trong mắt thanh quang chiếu sáng, lão và những người khác đều đã nhận ra rằng Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ đều là pháp bảo của hai kẻ có công lực thông thiên, hiện tại duy chỉ có "hai người" này mới có thể chống lại được đại ma, lão bắt đầu nổi lên chủ ý muốn đuổi sói đi để ăn thịt hổ.

Đoan Mộc há miệng phun ra một đoạn thanh mộc quang mang sáng ngời, ném về phía đại ma, đoạn thanh mộc nguyên bản chỉ dài nửa thước gặp gió nhanh chóng

biển lớn lên. Cuối cùng không ngờ hóa thành kinh thiên cự mộc dài đến vài chục trượng, thanh diễm thao thiên, nhằm vào đại ác ma đập mạnh.

Không trung chớp giạt sấm rền, cự mộc hoành không, cả phiến thiên địa đều kịch liệt chiến động, cự mộc khí thế như thái sơn đè xuống, thao thiên cự lãng trời dậy, bao phủ đại ma xuống dưới.

Đại ma hừ lên một tiếng lạnh lùng, xung quanh ma diễm trùng thiên, sau lưng hắt xuất hiện vô số đạo ma ảnh cự đại, như đại sơn cao sừng sững, chạm đến tận chân mây.

Chương 8: Phong Ma Ẩn

Đại ma không hề có động tác gì, nhưng ma ảnh cao lớn ở đằng sau lại liên tiếp xuất quyền, nhắm về phía Thanh Mộc.

Liên sau đó, huyết kiếm cắm trên tóc của đại ma cũng bay lên, hướng về Đoan Mộc tập sát. Côn Luân yêu tộc Đoan Mộc tịnh không kinh hoảng, nhanh chóng lao về phía Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ. Thân thể lão liên tục rung động, một phiến thanh khí mù mịt cuộn trào, phủ lên trên Thái Cực Đồ, hóa thành một thân ảnh giống hệt lão, tiếp đó lão vội vã lao nhanh sang một bên rồi lùi về sau tới mấy chục trượng.

Từ Kim Thần Long bên cạnh Thần Nam hô lên khe khẽ:

"Thân ngoại hóa thân, lấy bù nhìn làm vật thể thân!"

Huyết kiếm làm dậy lên huyết lãng trùng trùng, bao phủ Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ vào trong, rồi hóa thành ma kiếm cự đại dài đến mấy chục trượng, nhanh chóng hướng về phía hai pháp bảo này chém xuống.

"Oanh"

Trời đất rung chuyển, công kích kịch liệt, bạo phát một chùm quang mang rực rỡ, chói lòa như có đến mười mặt trời cùng chiếu sáng làm cho không ai dám hé mắt ra. Khí lãng cự đại bùng phát, tất cả vô địch cường giả đều phải lùi lại. Thế thân của Đoan Mộc đã hóa thành tro bụi nhưng huyết kiếm cũng bị Ngọc Như Ý cùng Thái Cực Đồ hút chặt lại, không di động được chút nào.

Sắc diện của đại ma thoáng hiện vẻ thống khổ, hẩn nhìn trời hống lên phẫn nộ rồi nhanh chóng lao tới Thái Cực Đồ và Ngọc Như Ý. Hẩn liên tiếp huy động song quyền, xuất ra lực lượng mạnh như dời non lấp bể, tất cả đều công kích lên Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ. Lúc này trên không trung, tất cả lôi điện đồng thời bị dẫn

đến, thần phật chi lực cũng hướng tới Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ mà đánh xuống.

Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ bạo phát quang huy sáng rực, ánh sáng chói mắt chiếu thẳng lên trời khiến mấy chục đạo lôi điện to lớn biến mất vô hình, sau đó bao vây lấy đại ma. Đại ma ở bên trong không ngừng oanh kích, nội hống liên miên.

Các vô địch cao thủ tại không trung đều kinh ngạc thất sắc, không ngờ rằng hai "pháp bảo" này lại có uy lực tốt bậc như vậy. Mọi người do dự một lát, sau đó lại bay lên cao. Không chỉ vì ngọc thủ chương, tối nay bọn họ còn vì hai thần vật này mà đến.

Không trung ngập tràn ánh sáng muôn màu, kinh khí bay lượn, quang mang rực rỡ chiếu sáng khắp trời đất. Không biết vì cớ gì mà hai thần vật Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ cùng đại ma đột nhiên nhanh chóng bay về phương tây, dẫn dắt những vô địch cao thủ khẩn trương đuổi theo, nhất tề li khai khỏi bầu trời Sở quốc hoàng thành, dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người.

Mãi rất lâu sau khi những vô địch cường giả biến mất, đám đông cao thủ quan chiến trên mặt đất mới dần dần tỉnh lại. Những gì tai nghe mắt thấy hôm nay đối với bọn họ mà nói quả thật giống như một giấc mộng.

"Đi đi, kéo nhau đi hết đi..."

Thần Nam trên mặt đầy vẻ tiếu ý. Ngày hôm nay tuy không được một món thần vật nào, nhưng hai quang cầu trong nội thể hắc cũng đã bay đi. Điều này đối với hắc mà nói có ý nghĩa rất quan trọng. Vô Danh thần ma đã từng nói, hai quang cầu đó sớm muộn sẽ có ngày uy hiếp đến sinh mệnh của hắc. Giờ trút được ma phiền, hắc có cảm giác được giải thoát.

"Tự nhiên cười ngẩn ngơ gì thế?"

Long Vũ nét mặt thoáng lộ nét cười. Như tiên tử giáng trần, nàng vừa đi đến thì cả không gian bỗng như bừng sáng.

"Ha ha..." Nghĩ đến việc đã thoát khỏi uy hiếp về sau, từ nội tâm Thần Nam

xuất phát ra tiếng cười lớn.

"Cẩn thận!"

Long Vũ cả kinh hô, nhanh chóng kéo Thần Nam về phía sau mình, một cánh tay nhỏ nhả chớp động về phía trước.

Lúc này Thần Nam cũng đã sinh tâm cảnh giác, nhận ra một cỗ đại lực mạnh như dời non lấp biển đang lén đánh tới phía sau lưng, hần vội vã vận chuyển huyền công, xoay người lại, mạnh mẽ đẩy ra một chưởng.

Khuôn mặt độc ác của Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương lọt vào tầm mắt hần. Trên lưng Hạng Thiên là Thần Ma Dực, đang nhanh như một tia chớp, từ ngoài ba trường công kích tới. Song chưởng của hần đánh ra phát xuất một vầng ánh sáng rực rỡ màu máu đỏ, lực lượng cương mãnh phảng phất như phá nát không gian, khiến cho một vùng tiểu thiên địa chấn động không thôi.

Thần Nam cuối cùng đã chậm một bước, huyết hồng chi quang chớp mắt đã đến trước mặt hần, tuy nhiên kẻ chịu trận lại không phải là hần, Long Vũ đã thế vào vị trí đó.

Long Vũ dầu sao cũng chỉ là một tam giai cao thủ, làm sao có thể chống lại được một kích toàn lực của Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương - tuyệt đỉnh cường giả trong giới thanh niên. Huyết hồng chi quang nhanh chóng đột phá qua chưởng lực, đánh thẳng vào thân thể của nàng.

Chưởng lực của Thần Nam đánh ra chỉ có thể làm cho tàn lực của huyết hồng quang mang tiêu tán, căn bản là không kịp ngăn trở chưởng lực cuồng mãnh đó.

Long Vũ thần sắc như một đóa hoa rụng tan tác, vô lực mềm nhũn ngã vào ngực Thần Nam. Tiên hồng huyết thủy từ khóe miệng tuôn trào, trên mặt không có chút huyết sắc, chiếc áo tinh khiết thấm đầy huyết tích, nàng giống như một thiên sứ bị gãy đôi cánh, vừa thánh khiết lại vừa thê lương mỹ lệ. Cảnh tượng vạn năm trước Vũ Hình chết thay hần lại quay cuồng trước mắt, Thần Nam nhìn ánh sáng trong đôi mắt Long Vũ đang dần dần tắt lịm mà khóe mắt hần muốn rách ra.

Áo quần dính đầy máu, màu đỏ điểm lệt thê lương nhìn thật kinh tâm, nhưng dung nhan trắng bạch tuyết mỹ đóa lại mang một nụ cười vui sướng.

Dung nhan tiêu tụy của Vũ Hinh vạn năm trước lại xuất hiện trước mắt Thần Nam, bên tai hân tựa hồ như vang lên những câu trăng trời đứt quãng của Vũ Hinh:

"Mong huynh... sau này về già... vẫn còn nhớ đến... một thiếu nữ tên gọi Vũ Hinh..."

"Ách a..."

Thần Nam ngửa mặt lên trời bi hống, tóc tai vũ động cuồng loạn, toàn bộ như muốn dựng ngược lên. Một cổ đại lực từ thể nội hùng dũng bùng phát, tòa cung điện sau lưng hân trong chớp mắt đã đổ sụp xuống, mặt đất dưới chân hân xuất hiện những vết nứt rất lớn, lan rộng ra xa.

Thao Thiên ma khí từ nội thể bạo phát, bảy bóng ma ảnh được thực chất hóa xuất hiện ở xung quanh như bảy vị ma thần chuyển động không ngừng. Cuối cùng bảy đạo ma ảnh nhất tề tiến vào nội thể của Thần Nam, hai mắt của hân trở nên vô cùng trống rỗng. Trong đó không hề có chút sinh khí, giống như địa ngục thâm sâu không có bóng dáng sinh mệnh. Nhìn vào đó, người ta cảm thấy một cỗ xung động trầm luân, hủy diệt.

"Nghịch Thiên thất ma đao, thất đao hợp nhất! Hạng Thiên người mau chết đi cho ta!"

Một đạo đao mang bắn thẳng lên cao mười trượng, tựa như địa ngục ma mang, thê diễm đến chói mắt.

Thần Nam đã cuồng bạo. Lúc này hân quên mất rằng Nghịch Thiên thất ma đao chính là cấm kị chí pháp, hiện tại hân chỉ muốn hủy diệt. Bằng bản năng, hân thi triển công pháp thâm liệt nhất, tay hân tuy không có đao nhưng hồn đao lại hiện ra, đao mang sáng rực phá nát hư không, lao thẳng về phía trước.

Lúc này một đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện đã lao vào trong trường đấu,

kéo mạnh Hạng Thiên lùi lại phía sau. Chính là Hồn Thiên đại ma vương đã li khai trước đó.

Đao mang mười trượng không chém trúng người hai sư đồ của Hồn Thiên phái, nhưng một tòa cung điện phía trước bị đánh thành tro bụi, chỗ mặt đất bị chém xuống tạo thành một cái rãnh cực lớn.

"A di đà phật..."

Một tiếng phật hiệu vang lên, lão hòa thượng của Thiếu Lâm tự nhanh chóng xuất hiện trong trường đấu.

Hồn Thiên đại ma vương thấy lão già đối địch xuất hiện cũng không dám dừng lại, kéo Hồn Thiên Tiểu Ma Vương nhanh chóng chạy đi. Lão hòa thượng nhìn Thần Nam một thoáng rồi đuổi theo sau.

"Ách a..."

Thần Nam ngẩng mặt lên trời hét to bi thảm, bộ dạng như phát điên, hấn hét lớn:

"Hạng Thiên, cho dù người chạy trốn đến chân trời góc biển nào ta cũng sẽ bắt được người. Ta thề rằng nhất định sẽ băm xác người thành vạn đoạn!"

Lúc này Thần Nam như đã nhập ma, sắc diện vô cùng hung dữ. Thân thể hấn khi thì bạo xuất ra thần thánh kim quang, khi thì lại bạo phát ma khí cuộn cuộn. Hai thứ quang mang màu vàng và đen thay nhau xuất hiện làm hấn trông càng thêm quỷ dị.

Lần này sau khi thi triển Nghịch Thiên thất ma đao, tính mệnh hấn không gặp nguy hiểm cũng không rơi vào trạng thái suyết chết. Bởi vì lần này thất ma hồn hoàn toàn chưa xuất ra khỏi thân thể hấn. Nghiêm chỉnh mà nói, một kích uy lực tuyệt luân vừa nãy vẫn chưa phải là thực lực chân chính của Nghịch Thiên thất ma đao.

Vừa nãy, một đạo phong ấn vô cùng bí ẩn trong thể nội hấn đã bị phá khai. Thần Chiến đã lưu lại đạo phong ấn đó trong nội thể hấn, hóa thành đao mang dài

mười trượng trùng xuất ra ngoài thân thể, cũng chính cổ lực lượng này vừa ngăn trở thất ma hồn của Nghịch Thiên thất ma đao trong nội thể hắc.

"Phụ thân, người phòng con thành ma nên đã hạ Phong ma ấn, cuối cùng vẫn thất bại. Ma do tâm sinh, ma khí khó mất a!"

Thần Nam đến tận giờ mới phát hiện Thần Chiến đã từng lưu lại trong nội thể hắc một đạo Phong ma ấn.

Chương 9: Vấn Đình Thập Đại

Thần Chiến đã dự cảm được tương lai Thần Nam có khả năng sẽ nhập tà, bước vào ma đạo. Ông đã bí mật thiết hạ Phong ma ấn, đốt cháy những ma khí thường ngày tự sinh ra trong nội thể Thần Nam, ngăn cản hắn bước vào lĩnh vực hắc ám. Không ngờ cuối cùng vẫn thất bại.

Việc phát sinh hôm nay đơn giản là phiên bản của vạn năm trước, ma chủng bình thường vẫn nằm im ngày hôm nay sống lại, nhất cử đột phá Phong ma ấn.

Thần Nam hai mắt trống rỗng lâm lâm:

"Vũ Hình... Vũ Hình... Long Vũ... Hôm nay ta không thể đứng yên nhìn một nữ tử vì ta mà chết..."

Hắn dứt nửa Thiên sứ chi tâm vào miệng Long Vũ, sau đó tự cắt tay của mình đem tiên hồng huyết thủy nhỏ lên Thiên sứ chi tâm.

Tử Kim thần long thu hồi bộ dạng vô lại thường ngày, thờ dài nói:

"Hãy dùng thêm thần long huyết dịch của ta."

Người tinh thông phép luyện đan chỉ cần một ít long phượng huyết là có thể luyện thành một lô tiên dược, thế mới thấy sự thần dị của linh thú. Thần long chi huyết không cần luyện hóa đã là tiên dược nhất đẳng thiên hạ, huyết dịch của ngũ trảo Tử Kim thần long lại càng là cực phẩm trong cực phẩm.

Khi thần long huyết dịch nhỏ vào trong miệng Long Vũ, nước da trắng bạch dần dần có chút hồng hào, khí mạch yếu ớt cũng khá dần lên.

Lúc này mấy người Đông Phương Phượng Hoàng, tiểu công chúa, Khải Văn, Lãnh Phong từ phía xa vội vã chạy lại. Sau khi tận mắt thấy trạng thái hiện tại của

Long Vũ, mọi người đều lộ vẻ lo lắng.

Lát sau Sở Nguyệt và Mộng Khả Nhi cũng chạy đến hiện trường. Sở Nguyệt nói:

"Mau đưa Long cô nương đến hoàng cung, ta phái người tìm ngự y liệu thương cho cô ấy."

Thần Nam im lặng ôm lấy Long Vũ, theo đại công chúa đi về hướng hoàng cung.

Mặc dù mọi người luôn để ý đến Tử Kim thần long trên cao nhưng cũng không quá kinh ngạc. Bởi vì đêm nay đã phát sinh quá nhiều sự tình không ai có thể ngờ tới nên thần kinh của mọi người đều đã tê cứng.

Ngày hôm nay Tử Kim thần long đại cừu đã báo, tâm tình kích động dị thường. Sau khi bình tĩnh lại, nó có cảm giác gặt bỏ được gánh nặng trong lòng, tuy chưa triệt để khôi phục long nguyên, nhưng tu vi tăng trở lại không phải là không thể. Nó liền bắt đầu động não, chuyển sự chú ý sang kho thuốc hoàng cung. Nó không theo sau mọi người mà nhanh chóng biến vào trong bóng đêm.

Qua kiểm tra của ngự y, phát hiện tuy lực phủ ngũ tạng Long Vũ bị tổn thương nhiều nhưng đang từ từ lành lại dù tốc độ hơi chậm. Thiết tưởng một thời gian sau có thể sẽ hoàn toàn hồi phục.

Mọi người đều nhất tề nhìn Thần Nam, không hiểu vừa nãy hắn đã cho Long Vũ dùng thứ linh đan diệu dược kì quái gì. Thần Nam tịnh không trả lời, hắn chuyển thân bỏ đi, quay về gian phòng mà Sở Nguyệt đã an bài cho hắn.

Từ sau khi Phong ma ấn bị phá khai, chân khí trong nội thể hắn khi thì theo chính hướng vận hành, khi thì lại nghịch hướng vận hành. Bên ngoài thân thể hắn kim, hắc quang mang hai màu cũng không ngừng thay đổi, rõ ràng là rất quỷ dị.

"Tương do tâm sinh, ma do tâm chủng. Bất quá ta vẫn là ta. Phụ thân người đã quá lo xa rồi..."

Thần Nam ngồi xuống điều tức, nhưng vô luận ước chế như thế nào, chân khí nội thể cũng không có cách gì vận hành cố định theo chính hướng. Mà vừa chính vừa phản, không ngừng biến hóa.

Theo phát hiện của hắc thì lượng chân khí màu đen không ngờ lại chiếm tỷ lệ nhiều hơn so với chân khí màu vàng kim trong nội thể. Mặc dù hai loại chân khí khác nhau nhưng lại đang dung hợp lại với tốc độ kinh người, kim hoàng hay hắc ám không còn riêng biệt nữa mà nhanh chóng biến mất, chân khí dung hợp lại từ từ chuyển thành tử kim sắc.

Thần Nam tuy kinh ngạc nhưng không hoảng hốt. Hắc không cố gắng vận chuyển huyền công nữa mà để mặc chân khí nội thể không ngừng đổi hướng lưu chuyển. Cuối cùng lòng hắc ngày càng bình tĩnh, dần dần đã tiến nhập vào trạng thái "không vật không ta", đắm chìm trong một loại vũ cảnh kì diệu.

Trong đầu hắc lúc này đầy những đồ hình của các loại huyền công kì học, đồ văn của huyền công gia truyền cũng mờ mờ xuất hiện trong lòng hắc. Rất nhiều vấn đề võ học khó hiểu ngày thường chưa thông, giờ đây không ngờ đã dần dần trở nên thông suốt. Phút chốc cảnh giới của hắc đã được nâng lên một vùng trời mới.

Suốt một đêm, trong phòng của Thần Nam, hai sắc quang mang không ngừng xuất hiện. Cho đến tận lúc mặt trời mọc thì hai sắc quang mang mới tiêu thất, bất quá lúc này một cổ cảm giác áp bức khó tả từ phòng Thần Nam chầm chậm thấu phát ra ngoài.

Khải Văn, Lãnh Phong và những người ở phòng khác gần đó đồng thời cả kinh tỉnh dậy, tất cả những học sinh của tứ đại học viện này đều cảm giác được một cổ áp lực cực lớn.

Rời khỏi phòng mình, tất cả mọi người trong viện đều kinh dị nhìn vào phòng của Thần Nam. Lưỡng sắc quang mang trong đó vừa biến mất, một màu đen ngòm, khủng bố ba động chính là từ trong đó bạo xuất ra.

Không biết tại sao, ai cũng có cảm giác hai cái cửa sổ đen như mực đó thật giống như địa ngục thâm sâu, bên trong đó phảng phất như đang có một tuyệt thế

hung ma ẩn nấp, trong lòng mỗi người trời dậy một tia hàn khí.

Ngay lúc ấy, cái vùng đen ngòm đó lại truyền xuất ra ba động khủng bố càng lúc càng kịch liệt, làm cho áp lực lên mọi người càng lúc càng lớn. Rốt cuộc gian phòng cũng không thể chịu nổi áp lực công kích mạnh mẽ, đổ sập xuống trong một tiếng động lớn.

Thần Nam mở mắt ra, song thủ không ngừng chuyển động, kết xuất thành một thứ thủ ẩn kì quái, ba động khủng bố chính là từ những ngón tay hãn phát ra.

Theo truyền thuyết, người có công lực trác tuyệt thông qua kết ấn có thể thi triển ra một số cấm pháp uy lực tuyệt luân. Cũng theo truyền thuyết, một số loại huyền công khi vận chuyển, nếu người thi triển hoàn toàn kết hợp với huyền công yếu nghĩa, người đó sẽ tự nhiên kết xuất ra các loại pháp ấn. Ấn pháp được kết xuất trong những tình huống như vậy được gọi là "ngoại tướng" của huyền công.

Hiển nhiên là Thần Nam trước mắt đang vận chuyển huyền công, đã tiến vào không linh chi cảnh, thân tâm và công pháp hoàn toàn kết hợp. Bây giờ tương do pháp sinh, ấn do thân thành, là phản ứng tự nhiên sau khi tiến vào diệu cảnh.

Phần đông thanh niên cao thủ chứng kiến đều lộ vẻ kinh dị, kinh ngạc vì hãn tiến vào vũ cảnh kì diệu, càng kinh ngạc hơn vì sự huyền diệu, bá đạo trong huyền công gia truyền của hãn.

Bây giờ không ít hoàng cung thị vệ đã vội vã chạy đến nơi này. Khi này hộ thể kinh khí của Thần Nam phá tan phòng ốc, tiếng động phát sinh thái quá kinh nhân khiến tất cả cao thủ bảo vệ hoàng cung đều có mặt ở đây.

Đại công chúa Sở Nguyệt và Đạm Đài thánh địa Mộng Khả Nhi tiên tử cũng đã đến hiện trường. Sau khi nhìn rõ tình huống và phát hiện chỉ là hiểu lầm, Sở Nguyệt đã giải tán đám đông thị vệ.

Đúng lúc này Thần Nam từ trong vũ cảnh huyền diệu tỉnh lại, trong một sát na khi ấn pháp dừng lại, thân thể hãn bạo phát ra một chùm ánh sáng tử kim rực rỡ chói mắt.

Một cỗ đại lực khổng lồ từ thể nội hẩn bạo phát ra, tựa như thao thiên cự lãng bao trùm trời đất, phòng ốc phụ cận đều bị hất bay lên đến giữa tầng không rồi vỡ tan tành. Một cỗ lực lượng dồi non lấp biển từ Thần Nam bùng phát ra ngoài.

Rất đông thanh niên cao thủ trong viện tóc tai bị thổi bay, vội tránh né ba động khủng bố đang hùng dũng phát ra.

Tiểu công chúa và Đông Phương Phượng Hoàng từ xa chạy tới, thấy tình cảnh như vậy cả hai đều há miệng kinh hãi.

Tiểu công chúa ôm Tiểu Ngọc trong ngực, tức giận nói:

"Bại hoại lại biến thành lợi hại. Đáng ghét!"

Đông Phương Phượng Hoàng nhãn thần cũng không ngừng biến hóa, cuối cùng thở ra một hơi nói:

"Thật sự làm người ta kinh ngạc!"

Học sinh của tứ đại học viện đứng gần đó bắt đầu ghen tỵ đối với Thần Nam, họ minh bạch lần này tu vi của Thần Nam đã tiến lên một khoảng rất xa.

Đại công chúa Sở Nguyệt phong hoa tuyệt đại, trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, nàng đã kinh động sát ý. Bất quá sau khi bình tĩnh suy xét thiệt hơn, nàng dần dần áp chế xung động xuống.

Một tu luyện giả cho dù bản lĩnh thông thiên cũng không có khả năng cùng một quốc gia đối kháng, trừ phi tu vi đạt đến cảnh giới lục giai vô địch trong truyền thuyết. Chủ yếu nhất vẫn là vì lão yêu quái đã từng nói qua với Sở Nguyệt, cảnh cáo nàng không nên "vọng động".

Sở Nguyệt bí mật liếc sang Mộng Khả Nhi ở bên cạnh, phát giác vị sư tỉ này trong mắt cũng phát ra sát khí băng lãnh như muốn tấn công người khác, còn trầm trọng hơn cả sát ý của nàng.

"Ách a..."

Thần Nam mở to hai mắt, hai đạo tử kim quang mang được thực chất hóa từ hai mắt hắt phát ra, dài đến hơn nửa mét. Hắt ngửa mặt lên trời hét to, mái tóc đen, dài vũ động cuồng loạn. Trông hắt như một đấng ma thần.

Tay nắm Phương Thiên Họa Kích chỉ thẳng lên trời, một đạo tử kim quang mang dài bảy trượng bắn lên cao, tựa như một tia chớp sáng rực phá toái hư không.

Trong viện như phát cuồng, cát bay đá chạy. Tất cả những thứ ngói vỡ, cột kèo bị gãy đều bay lên vây quanh lấy ma thần Thần Nam mà kịch liệt chuyển động.

"Thần tính? Ma tính? Đều là nhân tính!".

"Oanh"

Sau một tiếng nổ lớn, tất cả gạch đá đều hóa thành phấn nát. Cuồng phong dừng lại, cát bụi lắng xuống.

Thần Nam cầm thần kích đứng giữa trường, khí tức cường đại phóng ra đã được thu liễm vào nội thể.

Mộng Khả Nhi mấy lần biến sắc nhưng cuối cùng cũng vẫn biểu lộ một vẻ mặt xán lạn, nàng khẽ cười nói:

"Chúc mừng Thần huynh thần công đại thành, thập đại thanh niên cao thủ đông đại lục lại thêm một người nữa."

Lãnh Phong kinh ngạc nói:

"Tứ giai đại thành, chuẩn tuyệt thế cao thủ!"

Mọi người đều kinh ngạc, nhất thời bàn tán không thôi.

Tứ giai đại thành chính là chuẩn tuyệt thế cao thủ, chỉ còn cách ngũ giai chỉ chênh chân chính một bước không xa. Thần Nam vượt qua tứ giai trung cấp, trực tiếp bước vào tứ giai đại thành lĩnh vực, đây là một bước nhảy vọt.

Chuyện lần này của Long Vũ đơn giản là tái hiện lại tình cảnh Vũ Hình chết

thảm vạn năm trước, đã khơi lại vết thương lòng đau đớn nhất của Thần Nam. Trong khoảng khắc cuồng bạo đó, tiềm năng thân thể hắn được phóng thích toàn diện, suýt tý nữa đã tẩu hỏa nhập ma.

Bất quá cuối cùng hắn trong họa được phúc, khi tiềm năng thân thể đại phóng, kinh khí vô tình đã đả thông tới những nơi chưa được biết đến của các tiểu kinh mạch. Sau đó hắn lại tiến vào không linh trạng thái, rất nhiều vấn đề vũ học vốn không hiểu nhưng ở vũ cảnh kì diệu đó đã từ từ quán thông. Gặp được nhân duyên, tu vi cuối cùng lại một lần nữa đạt đến độ cao mới.

Không còn áp chế của Phong ma ấn, chân khí biến dị màu đen nhanh chóng đồng hóa chân khí màu hoàng kim, từ hai loại lực lượng dần dần dung hợp thành một, biến thành tử kim chân khí.

Chân khí sau khi dung hợp tựa hồ tinh thuần hơn so với trước, tuy nhiên Thần Nam đã đánh hơi thấy khí tức nguy hiểm. Giờ đây có một nửa thời gian huyền công tự phát vận chuyển ngược chiều, nếu tiếp tục như vậy thì con đường tu luyện của hắn rất có khả năng là một con đường không thể quay đầu...

Chương 10: Lão Yêu Quái Qui Lai

Lúc này hai mắt Thần Nam lấp lánh thần quang, cuối cùng hắn đã cảm ứng được tu vi thực sự của Mộng Khả Nhi. Không ngờ là đang dao động giữa tứ giai trung cấp và tứ giai đại thành cảnh giới, thật làm người ta phải kinh dị!

Trước đây tu vi của Thần Nam không bằng Mộng Khả Nhi, thêm vào đó nàng ta cố ý ẩn tàng thực lực, nên khó có thể cảm ứng được tu vi của nàng ta rốt cuộc đạt đến cảnh giới nào. Hiện tại hai người đang cùng cao độ, tự nhiên thấy rất rõ.

Thần Nam tự nói trong lòng:

"Không ngờ lại dao động giữa tứ giai trung cấp và tứ giai đại thành, thật cổ quái a! Lại còn một cỗ lực lượng đáng sợ bị phong ấn trong nội thể nàng ta, nữ tử này thật làm người ta khó mà đoán được..."

Lúc này Khải Lợi - một trong thập đại cao thủ tây phương, từ một tòa viện không xa, lơ lửng giữa không trung mà chậm chậm bay đến.

Hai mắt của Thần Nam lại thoáng hiện tinh quang, hắn cảm ứng được ma pháp nguyên tố ba động cường liệt xung quanh Khải Lợi. Cho đến tận bây giờ bước vào tứ giai đại thành lĩnh vực, hắn mới biết rằng Khải Lợi, Mộng Khả Nhi và những người trong hàng ngũ thập đại cao thủ đáng sợ đến thế nào.

"Cung hỉ Thần huynh tu vi đại tiến. Cuối cùng ta đã biết được thập đại cao thủ của đông đại lục cường đại thế nào!"

Tiếng cười sảng khoái của Khải Lợi từ không trung truyền tới, hắn chậm chậm hạ xuống trong viện.

Thần Nam thu thần kích lại, bước nhanh về phía mọi người nhận lấy mấy lời khách khí.

Mọi người nhìn Thần Nam, nhãn thần đều kỳ quái. Tên gia hỏa này từ khi xuất đạo đến giờ thời gian bất quá chỉ khoảng chừng hơn nửa năm, nhưng hãn lại có liên quan đến nhiều sự kiện lớn, việc này nối tiếp việc khác, nổi lên như điều gặp gió trong đám thanh niên, thật hiếm người bì kịp.

Đặc biệt không ngờ là lần này hãn giường Hậu Nghệ cung, thiếu chút nữa là đã bắn chết thiên sứ. Chuyện này giống như thiên văn dạ đàm, không đầy mấy ngày nữa sẽ truyền ra toàn đại lục, đến lúc đó chắc chắn sẽ làm dậy lên một làn sóng lớn.

Hiện tại công lực Thần Nam đại tiến quả thật là rất đúng lúc. Nếu không với danh tiếng bây giờ của hãn mà không có thực lực của "thập đại", sợ rằng có nhiều thanh niên sẽ không phục.

Những người trẻ tuổi đều hướng về Thần Nam nói lời chúc mừng, viện lạc bị tàn phá trở nên náo nhiệt dị thường.

Hai ngày sau, Long Vũ bị trọng thương từ hôn mê tỉnh lại.

"Long Vũ, cuối cùng nàng đã tỉnh."

Thần Nam đình công thu tay về, hai ngày qua hãn không ngừng mang chân khí truyền vào nội thể Long Vũ, giúp nàng từ từ chữa trị thân thể. Hiệu quả thật rõ rệt, so với dự đoán của ngự y là bốn, năm ngày mới tỉnh lại thì đã nhanh hơn một nửa thời gian.

Long Vũ mở đôi mắt mê hoặc, sau đó đôi mắt dần dần có thần thái, nàng cau đôi mày xinh đẹp hỏi:

"Xú bại hoại người sao lại ở trong phòng ta? Không phải là có ý đồ không tốt đối với ta đấy chứ?"

Thần Nam á khẩu. Không ngờ câu đầu tiên sau khi Long Vũ tỉnh lại lại là như vậy, bất quá thể mới đúng với phong cách của nàng. Thần Nam mỉm cười, hãn đã phát hiện trong ánh mắt linh động của Long Vũ thoáng hiện qua một tia sắc sảo.

"Long Vũ, nàng cảm thấy thế nào?"

Hắn đưa tay bắt mạch, cảm ứng được chân khí hỗn loạn trong nội thể nàng đã dần dần bình ổn lại.

"Ai da, tên bại hoại người đứng là..."

Lần này Long Vũ quả thật có chút xấu hổ, dung nhan tuyệt mỹ đang nhợt nhạt bỗng đỏ lên như hai đám mây hồng. Nàng vội vã đẩy bàn tay to bè của Thần Nam ra, tức giận nói:

"Không được chạm vào ta."

Lúc ấy một tiếng cười từ bên ngoài truyền vào:

"Hi hi, Long Vũ tí tí đừng sợ. Ta đến đây."

Một trận gió thơm ủa vào trong phòng, tiểu công chúa rất nhanh chạy đến. Đôi mắt to của nàng đảo lia lịa, quét qua quét lại trên người Long Vũ và Thần Nam.

"Long Vũ tí tí, nếu có người bắt nạt tí, ta sẽ kêu người đến bắt sặc lang."

Long Vũ cười nhẹ nói:

"Tiểu ma phiền, muội là công chúa một nước sao lại nghịch ngợm như thế? Đến đây, để tí tí ôm nào."

Thần Nam có chút ngạc nhiên, cảm giác được sau khi Long Vũ tỉnh lại tâm tình tựa hồ không còn phiền muộn như trước, có vẻ đã cởi mở hơn rất nhiều.

Tiểu công chúa cười hi hi, nàng ta nhẹ nhàng bước tới ngồi xuống cạnh giường, tuy nhiên cũng không dám ngồi quá gần. Khi còn ở Thần Phong học viện nàng ta đã biết rằng Long Vũ rất thích chọc ghẹo nữ sinh, trong tình huống bình thường nàng ta sẽ bảo trì cự li an toàn nhất định đối với Long Vũ.

"Long Vũ tí tí đã khỏe nhiều chưa? Hai ngày nay ta lo muốn chết đi được."

Tiểu công chúa cười ngọt ngào, thăm hỏi Long Vũ mấy câu.

"Cái đồ thích võ mông ngựa!"

Đó là bình phẩm của Thần Nam đối với tiểu công chúa.

"Xú bại hoại người dám nhục mạ ta. Hừ! Cẩn thận không ta kêu người đến chặt đầu người."

Tiểu công chúa trừng mắt hung dữ nhìn Thần Nam, sự thật là lúc nàng ta quay về hoàng cung đã từng muốn tìm người thu thập Thần Nam và Khải Lợi, nhưng kết quả là bị Sở Nguyệt ngăn lại.

Lúc này trong viện truyền lại tiếng bước chân, những thanh niên cường giả của tứ đại học viện sau khi nghe được tin tức Long Vũ đều tìm đến thăm hỏi.

Ít lâu sau Sở Nguyệt đại công chúa, Mộ Dung Khả Nhi, Khải Lợi cũng theo nhau đến.

Mọi người thấy Long Vũ từ hôn mê tỉnh lại thì rất cao hứng, đặc biệt là đại công chúa Sở Nguyệt đối với nàng rất quan tâm. Sở Nguyệt nắm lấy tay Long Vũ dặn dò nhất định phải điều dưỡng cho tốt, còn sai người mang tiên sâm tốt nhất trong hoàng cung đến cho nàng bồi dưỡng thân thể.

Thần Nam lạnh lùng cười, hẳn vốn đã biết gia tộc của Long Vũ được liệt vào một trong thập đại tu luyện thể gia của đông đại lục. Sở Nguyệt đại công chúa vì thế nên mới nhiệt tình như vậy.

Sau nửa thời thần, Thần Nam phải truyền chân khí cho Long Vũ để điều hòa nội tức hỗn loạn, mọi người trong phòng đều cáo từ.

"Long Vũ, cảm ơn nàng!"

Khi đã truyền chân khí xong, Thần Nam ngồi trên chiếc ghế trước giường, nhẹ nhàng nói với Long Vũ.

Lúc này sắc diện Long Vũ đã từ từ khá lên, gương mặt trước kia vốn trắng bạch dần dần có chút huyết sắc, nàng thở dài nói:

"Không cần phải cảm ơn. Trên đường đi từ Tội Ác chi thành đến Sở quốc đế đô, nếu như không có huynh lúc nào cũng liên tục khuyên giải, muội nghĩ muội có khả năng... Lần này cứu huynh cũng là muốn nhân chuyện đó mà kết liễu sinh mệnh."

Thần Nam lo lắng nói:

"Long Vũ, không lẽ nàng thật sự muốn tiếp tục chạy trốn hay sao? Nàng đừng nên chán nản như vậy. Không chừng một năm, ba năm, hay mười năm nàng sẽ từ từ quên đi mọi chuyện đã phát sinh. Nàng không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho phụ mẫu nàng a. Họ vừa mới mất đi một nhi tử, không lẽ nàng nhẫn tâm để họ lại mất thêm một nữ nhi nữa hay sao?"

Nói ra mấy câu này Thần Nam có chút hổ thẹn. Vạn năm trước hắn đã không làm như thế.

Long Vũ khẽ cười:

"Huynh không cần phí tâm khuyên giải muội. Một lần suýt chết, muội đã minh bạch rằng thế gian này còn rất nhiều thứ đáng để muội lưu luyến, muội sẽ không tự hủy hoại mình đâu."

"Ha ha... ta nói rồi mà. Long Vũ vốn xán lạn như ánh dương quang, làm sao có thể giống một tiểu nữ tử tầm thường, đụng chuyện là khóc lóc dầm dề được chứ!"

"Được lắm! Huynh lại dám nói móc bộ dạng trước đây của ta."

Long Vũ đánh hắt một quyền, nhưng ngay lập tức nhớ ra chuyện gì, nói:

"Lần này ta sở dĩ cứu huynh, nguyên nhân đã nói rồi, huynh không được suy nghĩ lung tung đó."

"Ừm, ta không suy diễn lung tung. Ta chỉ biết rằng đã từng có một thiếu nữ xinh đẹp dùng chính sinh mệnh của mình để cứu một nam tử..."

"Huynh! Tên gia hỏa này không được nói bậy!"

Long Vũ đỏ mặt vội vã ngắt lời Thần Nam, nàng biết rằng nếu để hắn nói thêm một lúc nữa thì tên gia hỏa này khẳng định sẽ nói ra những câu làm nàng phải đỏ mặt đến phát sốt.

Dưới sự nài ép nhiệt tình của Thần Nam, cuối cùng hắn đã cho Long Vũ uống được một chén thuốc. Sau khi dặn dò nàng cẩn thận an dưỡng, hắn chuyển thân li khai. Trong phòng yên tĩnh trở lại, Long Vũ thở dài một hơi. Tuy bề ngoài nàng tỏ ra phẫn chấn một chút nhưng nội tâm vẫn còn đau khổ, trong thời gian ngắn làm sao nàng có thể quên được Tiềm Long.

Trong hai ngày hôn mê, những chuyện hai mươi năm trước cứ lần lượt hiện lên trong đầu nàng... đã trải qua... đã biến mất... những thứ vĩnh hằng...

Nụ cười, nước mắt, cảm động... mồn một hiện về... phảng phất như mới hôm qua. Sau khi hôn mê, tâm cảnh của Long Vũ dần dần phát sinh một chút biến hóa. Nàng thì thầm với chính mình:

"Hãy để quá khứ trôi đi..."

Ba ngày sau trận hoàng cung đại chiến, lão yêu quái bí mật quay về. Lão gặp Sở quốc hoàng đế và ngũ giai tuyệt thế cao thủ - Tư Mã Lăng Không xong liền tiếp Thần Nam tại mật thất.

Khi Thần Nam trông thấy lão thì vô cùng kinh hãi. Đầu tóc rối bù, toàn thân huyết tích, vẻ ngoài thật đáng sợ. Lão yêu quái so với lúc chưa bị thương thì già đi rất nhiều, tóc trên đầu đã rụng hơn một nửa, nước da nhăn nheo như vỏ quýt khô, trông lão lúc này hoàn toàn hư nhược.

"Tiền bối, người..."

Tuy trong lòng Thần Nam đại khái đã đoán ra, nhưng hắn vẫn kinh hãi vì trạng thái trước mắt của lão.

Lão yêu quái vừa muốn mở miệng thì đột nhiên ho kịch liệt, tinh hồng huyết thủy từ miệng trào ra làm cho nước da nhăn nheo, trắng bệch của lão càng thêm

đáng sợ. Lão xua xua tay ra hiệu bảo Thần Nam ngồi xuống rồi nói như tự nói với mình:

"Đáng sợ a, đại loạn đến rồi..."

"Tiền bối, mấy ngày nay cuối cùng đã phát sinh chuyện gì?"

Trông thấy bộ dạng như thế của lão yêu quái, Thần Nam phải cẩn thận hỏi lại. Bằng vào tu vi của lão, nếu như muốn đào tẩu trong cuộc đại chiến của cường giả vô địch thì cũng có thể an toàn rút lui. Để rơi vào tình trạng thảm hại như thế này, nhất định là lão đã tham gia đoạt bảo từ đầu đến cuối.

"Đáng sợ a, đáng sợ! Ta chưa hề nghĩ rằng nhân gian giới lại có người thực lực cường tuyệt đến như vậy. Nhất định là người biết ta đang nói đến ai, ta không ngờ rằng hẳn ta sau khi chết mấy ngàn năm lại sống lại được."

Nét mặt lão yêu quái lộ ra một tia sợ hãi hoàn toàn khác với tư thái thường ngày, có thể thấy đại ma đã để lại cho lão một ấn tượng khó quên.

"Người không thấy biểu hiện về sau của đại ma nên vĩnh viễn người sẽ không có cách nào đoán được hẳn cường đại đến đâu!"

Lão yêu quái như đang hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, sắc diện biến thành trắng bệch vô bì, ngực không ngừng phập phồng, phải một lúc mới bình tĩnh lại được. Lão thở dài nói:

"Thực lực của đại ma đã vượt rất xa cực hạn cho phép tại nhân gian giới, con người này căn bản là không có khả năng lưu trú lại thế giới này. Nhưng hẳn đã tự mình tiến hành phong ấn, ở nhân gian giới hẳn chính là thần! Không ai có thể chiến thắng! Ta biết, đại loạn sắp sửa bắt đầu rồi a!"

Chương 11: Truyền Thuyết Trung Đích Thần Chi Tả Thủ

Thần Nam gật đầu đồng ý. Tu vi đến cảnh giới đó nhân gian giới quả thật không có đối thủ, trừ phi gặp Vô danh thần ma của Tử vong tuyệt địa - kẻ mà không ai có thể ngờ rằng có tồn tại.

"Điều này đối với ta mà nói thì thật là một cơn ác mộng. Gần trăm năm nay ta chưa gặp đối thủ, nhưng cuộc chiến lần này đã khiến ta hoàn toàn mất tin tưởng vào bản thân."

Lão yêu quái có chút kích động nói:

"Bị đại ma đó đánh bại đã đành, như vậy ít nhiều ta cũng có thể biết rõ về hần, nhưng bị hai tên tu đạo giả từ đầu đến cuối chưa từng lộ diện đánh bại, ta thật cảm thấy hổ thẹn a!"

"Người nói sao?" Thần Nam hỏi lại.

"Người đã thấy Thái Cực Đồ và Ngọc Như Ý, hai kiện pháp bảo đó chắc chắn là chí bảo của hai vị tu đạo giả tu vi tuyệt cao. Tu vi hai người này so với đại ma chỉ có hơn chứ không thể kém. Hai thứ pháp bảo đó phát ra ba động vô cùng khủng bố, không ngờ bao bọc tất cả mọi người lại bên trong..."

Thì ra hôm đó Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ phát ra một trường lực cường đại, giam tất cả mọi người vào bên trong. Lão yêu quái liều mạng trùng kích, thoát ra khỏi đó. Những người khác cũng có người bỏ chạy giống như lão, có người không cam tâm bỏ qua thần vật nên tiếp tục ở lại cùng đại ma và hai thứ pháp bảo thần bí đó quẩn lấy nhau.

Thần Nam kinh ngạc không thôi. Hần biết rõ Thái Cực Đồ và Ngọc Như Ý. Hai pháp bảo đó mà lọt vào tay của tu đạo giả nào thì chúng sẽ là "hoạt hỏa sơn" trên người kẻ đó a!

Lão yêu quái thở ra một hơi dài, cố gắng trấn tĩnh tâm tư kích động rồi nói:

"Hôm đó ta phảng phất thấy hai kiện pháp bảo từ cách chỗ người đứng không xa bay ra, người có thể cảm giác được khí tức của hai người đó không?"

Thần Nam cảm thấy buồn cười. Ấn tượng ban đầu của lão yêu quái quá nặng. Cứ một mực cho rằng hai kiện pháp bảo đó là sở hữu của tu đạo giả tu vi cao tuyệt, hoàn toàn không nghĩ rằng Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ tự có ý thức, kí túc trên người hắn.

"Thần vật xuất thế chưa đoạt được, ngược lại còn mất Hậu Nghệ cung, ta thì bị trọng thương, ài!"

Lão yêu quái thở dài sườn sượt nói:

"Ta biết trên thế gian này tồn tại những kẻ cường đại đến mức khó mà tưởng tượng. Nhưng không ngờ có một ngày ta lại cùng bọn họ giao thủ. Bất quá có thể trốn thoát trong tay tuyệt đại cường giả như vậy cũng có thể gọi là một thứ may mắn rồi à!"

Lão yêu quái sử dĩ gọi Thần Nam đến nói chuyện là bởi vì thấy Ngọc Như Ý và Thái Cực Đồ từ bên cạnh hắn bay lên, muốn dò hỏi xem hắn có cảm ứng được chút khí tức của chủ nhân chúng hay không? Hiển nhiên là lão không thể lấy được một chút tin tức gì từ chỗ Thần Nam.

Tuy vậy Thần Nam có chút hoài nghi. Hắn đoán là lão yêu quái có khả năng đã thấy được điều gì đó. Có lẽ lão biết hai kiện pháp bảo đó có liên quan với hắn. Chẳng qua hiện giờ lại giả vờ như không biết gì.

Nghĩ đến đó, Thần Nam liền có phần giới bị. Sau đó hắn bắt đầu hỏi thăm tường tận tình hình hôm đó. Đáng tiếc là lão yêu quái và những người khác tranh giành đến nửa đêm thì đã trọng thương rất nặng. Dùng hết toàn lực mới thoát khỏi trường lực cường đại, sau đó lão đến một cổ động trong đại sơn để điều dưỡng mất ba ngày, hoàn toàn không bước chân ra. Căn bản là lão không biết sau đó phát sinh chuyện gì.

"Tiền bối, người có biết lai lịch của thứ thần vật xuất thế đó không?"

Nghe Thần Nam đề cập đến ngọc thủ chương, lão yêu quái nhú hai mắt lại. Trong mắt phát ra điểm điểm tinh quang, lão không cam tâm nói:

"Thần vật này thật sự có khả năng là lai lịch rất lớn a. Nếu như lọt vào tay ta thì việc mượn lực của nó để khám phá sinh tử cũng không phải là không có khả năng."

Lão yêu quái sắc diện đầy vẻ tiếc nuối. Hai mắt thấu phát vẻ chán chường, không cam tâm và ảo não. Lão thở dài sườn sượt nói:

"Nếu như nó là một thứ bảo vật tầm thường thì làm sao có khả năng kinh động đến mấy lão quái vật đã lâu không xuất thế đó chứ? Lại còn cả tây phương thiên sứ cũng giáng hạ nhân gian, có thể đoán được là bảo vật đó có nhiều chỗ thần dị. Nếu ta đoán không sai thì ngọc thủ chương này có khả năng là thần chi tả thủ trong truyền thuyết!"

"Thần chi tả thủ?!" Nét mặt Thần Nam tràn ngập nét kinh ngạc và không hiểu.

"Phải. Rất có khả năng là thần chi tả thủ trong truyền thuyết. Ta nghĩ việc này ngoài ta ra, trên thế gian này rất ít người có khả năng biết được. Hồi còn trẻ ta đã từng du lịch tại tây đại lục và đã biết được từ một lão pháp sư già của Quang Minh giáo hội. Một lần uống say, lão đã lộ ra một số bí văn rất ít người biết đến, tất nhiên là chỉ có một vài phần nhưng nếu như truyền ra ngoài thì cũng đủ kinh thế hãi tục. Trong đó có một đoạn gọi là "sự kiện thần chi tả thủ.""

Thần Nam thật sự đã bị hấp dẫn. Trực giác tố cáo hần, thần chi tả thủ khả năng có liên hệ với việc vạn năm trước chúng thần biến mất - một kinh thiên đại bí mật.

Lão yêu quái nói rất chậm:

"Tương truyền vào thời thượng cổ, ừm, thời gian có thể không chính xác, khả năng là thượng cổ của thượng cổ. Có lẽ là thời chúng thần vừa mới xuất hiện. Quang Minh thần cùng Thiên Ma mấy người liên thủ đại chiến với một kẻ mà trong trời đất không ai có thể ngờ rằng tồn tại..."

"Đợi đã, đợi đã..." Thần Nam ngắt lời lão yêu quái:

"Chủ thần cường đại nhất của tây phương hình như chính là Quang Minh thần. Chẳng lẽ là hắn? Còn Thiên Ma đó có phải là ma thần cường đại nhất trong truyền thuyết đông phương?"

"Ừm, đúng vậy." Lão yêu quái gật đầu kể tiếp:

"Khi ấy, Quang Minh thần uy chấn tây phương tam giới, Thiên Ma chinh phục đông phương lục đạo, cho dù là bọn họ không còn tồn tại, nhưng danh hiệu vẫn được lưu truyền. Quang Minh thần và Thiên Ma trở thành một thứ danh hiệu được phong. Ngày nay ở phương tây, thần linh được xưng là Quang Minh thần hiển nhiên là vị chủ thần cường đại nhất. Tại phương đông cũng giống như vậy, người được gọi là Thiên Ma chắc chắn là công lực thông thiên, gần như là tượng trưng cho sự vô địch trong lục đạo."

"Ồ" Thần Nam gật đầu nói:

"Sở dĩ người nói vậy là để chỉ ra thời đại của Quang Minh thần và Thiên Ma đúng không?"

"Ta nói rồi. Tin tức ta biết chỉ là một mẩu nhỏ. Cụ thể là thời đại nào ta cũng không rõ."

"Ồ" Thần Nam tịnh không thất vọng, hắn biết rằng quan trọng là sự rõ ràng, sự kiện xa xưa rất khó lưu truyền, bí văn lão yêu quái biết được chắc đã có từ mấy ngàn năm, thậm chí cả vạn năm trước.

"Tiền bối, người nói tiếp đi."

"Lão tây phương pháp sư đó nói cho ta biết... Theo truyền thuyết, đông phương Thiên Ma và tây phương Quang Minh thần mấy người liên thủ đại chiến với một kẻ mà không thể ngờ rằng tồn tại... Đánh nhau đến trời long đất lở, hải lãng thao thiên, cuối cùng Quang Minh thần tan xương nát thịt, Thiên Ma không rõ đi đâu. Chủ thần tham chiến, phàm nhân không thể tưởng tượng được sự thảm liệt và tàn khốc. Tuy

lão pháp sư đó chỉ nói rất ít, nhưng không khó để tưởng tượng được khi đó đại chiến kinh thiên động địa đến thế nào. Lão pháp sư nói, sau khi đại chiến thiên sứ từng đi thu thập những mảnh thi thể của Quang Minh thần đã niết bàn, nhưng không được trọn vẹn. Những thiên sứ đó đã từng nói, nếu như có thể thu thập đủ những mảnh thi hài rải rác khắp nơi thì bọn họ có thể làm Quang Minh thần sống lại!"

Chương 12: Nghi Bí

Nghe thấy như vậy, Thần Nam lộ ra vẻ mặt chấn kinh.

Lão yêu quái nói tiếp:

"Giáo hội tây phương tại nhân gian giới từ trước tới nay đều âm thầm thu thập hài cốt của Quang Minh thần. Cũng không biết vào thời gian nào, họ bỗng nhiên phát hiện ra tả thủ chương của Quang Minh thần, chỉ là vừa mới đưa về giáo hội lại bị trộm mất. Nghe nói là bị một tên trộm mang đến phương đông, truyền qua mấy người rồi cuối cùng rơi vào trong tay một vị cổ tiên giáng hạ nhân gian, bị tế luyện thành một thứ thần vật uy lực tuyệt luân. Bất quá thần vật này chỉ xuất hiện thoáng qua như vậy, về sau biến mất vĩnh viễn..." "Người nói là... Ngọc thủ chương chính là tả thủ chương của Quang Minh thần năm đó? Bị cổ tiên phong ấn dưới cổ động?" "Đúng là như vậy." "Không ngờ có chuyện như vậy. Rốt cuộc là Quang Minh thần đời nào nhỉ? Không ngờ sau khi thu thập toàn bộ thi hài lại có thể sống lại. Bản lĩnh còn hơn cả thái quá kinh thiên a!" Thần Nam tự nói một mình. Lão yêu quái mỉm cười nói:

"Nếu như ta đoán không sai, chắc chắn đó là Quang Minh thần chân chính. Quang Minh thần sau này chỉ là danh hiệu được phong của chủ thần." "Ta nghĩ... chỉ có kẻ vô thượng tồn tại uy chấn tam giới đó mới có thần thông nghịch thiên như vậy. Bất quá cũng gián tiếp nói lên rằng năm đó hẳn thật vô cùng đáng sợ a, đối kháng với bọn người Thiên Ma liên thủ!" Thần Nam thờ dãi nói: "Vào cái năm xa xưa đó rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Không ngờ lại làm cho đông phương Thiên Ma và tây phương Quang Minh thần phải liên hợp đối địch. Kẻ đó thật ra như thế nào?"

Hai mắt hấn xạ xuất hai đạo tinh quang. Nếu như đó đúng thật là Quang Minh thần chân chính thì có thể khẳng định rằng lão đã chết cách đây hơn vạn năm. Thần Nam rung động trong lòng, thiên sứ hình như bị ràng buộc bởi một số quy tắc, trong

tình huống bình thường rất khó hiện thân ở nhân gian thì làm sao có thể nói tây phương giáo hội sau đó một khoảng thời gian đã bắt đầu thu thập hài cốt của lão? Bọn họ rõ ràng đã bưng bít một số chi tiết, có lẽ trong cổ tịch mà bọn họ bảo tồn có manh mối về bí mật chúng thần biến mất vạn năm trước! Nghĩ đến đây, Thần Nam thật sự vô cùng hưng phấn. Trong lúc vô ý hắn hình như đã nắm được một manh mối quan trọng. Có lẽ hắn phải đến tây đại lục một phen. Hắn tự trách trong lòng:

"Nên sớm nghĩ ra chứ, đông phương cổ tịch mà không tra được thì sao không đến tây phương tìm thử? Tây phương giáo hội từ viễn cổ truyền đến bây giờ là một tông giáo chính thống chưa từng thay đổi, giống như một nước đã đứng vững hàng vạn năm, tư liệu văn hiến cổ đại mà bọn họ bảo tồn chắc chắn sẽ hoàn chỉnh..." Thần Nam trong lòng kích động vô cùng. Bị lạc lối dưới đáy hồ mãi cuối cùng cũng đã thấy lại mặt hồ, nhưng rồi hắn lại nhớ ra một việc khác. Lưỡng sắc kim, hắc quang cầu trong nội thể hắn đã xuất ra ngoài, cả Ngọc Như Ý cũng đi luôn, hiện tại không còn uy hiếp. Có cần thiết phải tiếp tục tìm kiếm bí mật vạn năm trước hay không?

Hắn rất muốn biết vạn năm trước rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Nhưng không còn uy hiếp tiềm ẩn, liệu hắn có cần phải mạo hiểm không? Kinh thiên đại bí mật của vạn năm trước đối với tu luyện giả mà nói tuyệt đối là một cấm kỵ, nếu như thâm nhập vào để bóc mẽ lên thì ai dám đảm bảo sẽ không dẫn đến sự xuất hiện của bố cục giả thần bí công lực kinh thiên? Ai dám đảm bảo sẽ không xuất hiện nguy hiểm rất lớn? Thần Nam gật đầu, trong lòng tự giễu:

"Việc này ta không thể do dự được, ta nhất định phải làm cho rõ ràng chân tướng vạn năm trước. Ài, ta cũng chẳng phải là một kẻ biết an phận mà." Lão yêu quái thấy vẻ mặt thay đổi liên tục của Thần Nam liền hỏi: "Người đang nghĩ chuyện gì vậy?" "Ồ, không có gì."

Thấy nét mặt lão yêu quái thoáng có chút tiểu ý, Thần Nam kinh hãi trong lòng. Cảm giác được lão gia hòa cao thâm mạt trắc này hình như đã phát giác ra chuyện gì, hắn vội vã chuyển đề tài nói: "Tiền bối, những người đêm đó đến là ai vậy? Những người đó tu vi cường tuyệt khiến vân bối chấn kinh, thật là không thể tưởng tượng có nhiều vô địch cường giả như vậy. So sánh với bọn họ, ngũ giai tuyệt thế

cao thủ giống như tiểu hài tử, bằng vào tu vi của văn bối lại càng không thể so sánh. Thật là làm cho người ta phải hổ thẹn." Lão yêu quái gật đầu nói: "Ngũ giai cao thủ chỉ là tuyệt thế cao thủ trong mắt thường nhân. Nói một cách không khách khí thì chỉ khi tu vi đạt đến ngũ giai cảnh giới mới chân chính bước vào lĩnh vực tu luyện. Tu luyện sẽ cải biến thể chất, thực hiện quá trình tự bản thân tiến hóa thăng hoa. Dưới ngũ giai không được tính là đã nhập môn, cái mà bọn họ có chẳng qua chỉ là kĩ xảo chiến đấu, còn xa mới lý giải được bản chất ý nghĩa của việc tu luyện. Những người xuất hiện đêm hôm ấy, hiện tại người không cần phải biết, sau này nếu như có duyên, người được bước vào lĩnh vực đó thì tự nhiên sẽ hiểu."

Thần Nam biết rằng lão yêu quái nói không sai, cảnh giới của những cao nhân kia và hắn là hai thế giới khác nhau. Hắn mỉm cười nói: "Tuyệt thế... tuyệt thế... Ha ha, tuyệt thế trong mắt thường nhân..."

Lão yêu quái thở dài nói: "Ta có một thứ dự cảm, tu luyện giới yên bình nhiều năm nay sắp sửa trở dậy một cơn bão táp. Không biết vì cái gì mà rất nhiều lão quái vật lần lượt hiện thân, nhưng làm người ta kinh ngạc lại là đám thanh niên các người. So với thế hệ cùng tuổi cách đây hơn trăm năm thì cao hơn không biết bao nhiêu. Mỗi một người trong thập đại thanh niên cao thủ đông đại lục hiện tại, nếu như vào hơn trăm năm trước thì sẽ được liệt vào ba vị trí đứng đầu. Đó gọi là thịnh cực tất suy, suy cực tất thịnh. Tương lai không xa, tu luyện giới ẽ là sẽ có một trường đại loạn." "Tiền bối đã quá lo chẳng?" "Tĩnh không phải ta lo lắng vô duyên vô cớ, ta có cảm giác tình huống tựa hồ đã lặp lại như hơn một ngàn năm trước." "Ồ" Thần Nam nghe vậy rất hứng thú, hỏi: "Rốt cuộc tình huống ngàn năm trước như thế nào?"

Lão yêu quái nhấp một hớp trà, kể tiếp: "Ngàn năm trước tu luyện giới đã đạt đến một trạng thái cực thịnh không ai có thể ngờ, không chỉ là những thần công tuyệt học thất truyền, ma pháp kì dị tái xuất thế, mà còn có rất nhiều kì công bảo điển danh chấn thiên hạ. Những thiên công bảo điển trong tu luyện giới bây giờ đều là tuyệt học của thời kì đó." Thần

Nam ngẩn ngơ. Vào thời trăm nhà tranh đấu đó đương nhiên sẽ có kì nhân xuất hiện, nhưng không ngờ lại có nhiều người kiệt xuất như vậy. Lão yêu quái kể tiếp:

"Thời đó cao thủ như mây a, nhưng vì thế mà tu luyện giới đã phát sinh chấn động lớn. Chưa rõ nguyên nhân vì sao, chỉ nghe nói tây phương thiên sứ và đông phương tiên nhân đều lần lượt giáng hạ xuống nhân gian, tham gia vào cuộc tranh đấu của nhân gian giới. Điều làm người ta không ngờ là rất nhiều tiên nhân và thiên sứ bị thương tổn ở trường quyết đấu đó. Nghe nói về sau này, một số thiên sứ và tiên nhân vẫn còn lưu lạc ở nhân gian bởi vì họ đã suy kiệt sức mạnh. Một số kì tài của nhân gian giới đều đã chuyển thể thành thần tiên, hoặc thành thiên sứ cấp cao..."

"Điều này..." Thần Nam ngáp ngừng như đang nghĩ đến chuyện gì. Lão yêu quái nhìn hắn nói: "Ta không nghĩ các người sẽ chuyển thể thần tiên hay chuyển thể thiên sứ. Chỉ là nhận thấy có ám lưu chuyển động, tựa hồ sắp có đại hỗn loạn xảy ra." Thần Nam gật gật đầu, bất quá trong lòng hắn thì lại đang nghĩ đến Đạm Đài Tuyền. Ngàn năm trước Đạm Đài tiên tử đã từng hạ phàm, ở Đạm Đài thành bây giờ vẫn còn tượng của nàng ta. Có lẽ nguyên nhân nàng ta hạ phàm và chấn động lớn đó có liên quan. Cụ thể là ai, sự kiện gì khiến nàng ta phải hạ phàm? Sau khi li khai mật thất, Thần Nam không ngừng suy nghĩ về vấn đề đó. Sau khi từ thần mộ sống lại cho đến bây giờ, trong lòng hắn có lo lắng, có tiếc nuối... cũng có một chút tức giận, chính là bởi vì những gì năm đó Đạm Đài Tuyền đã làm với hắn. Sau khi minh bạch chân tướng, hắn không thể nào hiểu được. Có điều muốn hỏi cho ra lẽ cũng rất khó a! Nếu muốn chỉ mũi dao vào Đạm Đài Tuyền, chính là đại chiến với truyền nhân hậu bối của nàng là Mộng Khả Nhi. Ai thắng ai thua cũng rất khó nói. Bị lão yêu quái gợi nhớ đến sự tình về Đạm Đài Tuyền, Thần Nam thấy chạnh lòng. Muốn tìm Đạm Đài Tuyền kiếm chuyện thật quá khó. Đạm Đài Tuyền đã phá toái hư không, tiến nhập tiên thần giới gần vạn năm rồi. Tu vi hiện giờ đã đạt đến cảnh giới nào thì chỉ có trời mới biết! Vạn năm trước, tuyệt đại đa số thần ma tiên linh đều đã biến mất. Sau trường đại kiếp đó lập tức phi thăng lên thần tiên giới, e rằng giờ đây đã thành tiên chủ một phương. Đạm Đài Tuyền năm đó thông minh bẩm sinh, với tiềm chất của nàng ta mà nói, trải qua một vạn năm tại thần tiên giới, nếu như không thể trở thành chí tôn một phương thì tuyệt đối không có khả năng! Hồi tưởng lại Đạm Đài Tuyền phong hoa tuyệt đại vạn năm trước, Thần Nam trong lòng thở dài. Hắn không thể hiểu nổi nàng thiên chi kiêu nữ tựa như ánh sao băng trên bầu trời chiếu sáng cả Tiên Áo đại lục đó vì cớ gì lại ra tay với hắn? "Đạm Đài a Đạm Đài, người cuối cùng là vì cái gì chứ?" Nghĩ đến Đạm Đài Tuyền giờ đã thành nhất phương chí tôn ở thần tiên giới, Thần Nam không khỏi chán nản. Giờ đây hắn

và hậu bối truyền nhân của nàng ta là Mộng Khả Nhi tranh đấu, liệu có vượt qua được hay không? Trông chờ sâu biến thành bướm? Cá chép một bước hóa rồng? Mọi thứ đều không hiện thực, công lực không thể một sớm một chiều mà tu luyện thành công! So với Đạm Đài Tuyền, hẳn giống như một con ốc sên nhỏ xíu đang bò từng bước, từng bước một lên bậc thang của thần tiên giới. "Làm thế nào có thể rút ngắn được cự li với nàng ta? Muốn đối phó với Đạm Đài Tuyền chắc chắn phải có phương pháp tu luyện phi thường a!" Trong lúc Thần Nam đang suy nghĩ lung tung thì đột nhiên trong phòng hắt quang hoa lóe lên, hai quang cầu nhỏ bằng nắm tay một kim, một hắc xuất hiện trước mặt hắn. Thần Nam trông thấy đại kinh, hai quang cầu này trước đó đã li khai hắn bây giờ quay trở lại, bất quá trông hai quang cầu lúc này hình như đã âm đạm đi nhiều. "%... %&%*... Sao không biến luôn đi còn quay lại làm gì?" Thần Nam một mặt chửi bới, một mặt xuất ra từng đạo kiếm khí hướng về lưỡng sắc quang cầu đánh tới. Mặc dù biết rằng chẳng có mấy tác dụng, nhưng hắn vẫn muốn ngăn cản một phen. Ngoài ý liệu của hắn, lưỡng sắc quang cầu không ngờ dừng lại cách hắn khoảng một mét không tiến lên nữa, đương nhiên kiếm khí đối với chúng hoàn toàn không có chút tác dụng nào. Thần Nam lấy làm lạ, dò hỏi: "Các ngươi rốt cuộc là cái quái gì vậy? Không được qua đây!" Lưỡng sắc quang cầu giống như hiểu rõ lời nói của hắn, đột nhiên rung lên phát ra những tiếng hu hu, giống hệt như những đứa trẻ chịu phải ủy khuất đang khóc nức lên. Hai tiểu gia hỏa tựa hồ đã khai tâm trí, có vẻ rất sợ hãi, hơn nữa tựa hồ còn đang rất ủy khuất. Thần Nam thật tình không hiểu, không biết rốt cuộc là chuyện gì. "Hu hu..." "Y y nha nha..."

Chương 13: Lục Đạo Truyện Nhân

Hai quang cầu từ từ bay lên sát gần má của Thần Nam, bỗng nhiên nghịch ngợm như hài đồng không ngừng ma sát vào má hắn. Nói cũng lạ, Thần Nam không hề cảm thấy sợ chút nào, hắn cảm giác được một loại tình tự phức tạp từ hai quang cầu đang phát sáng mờ nhạt đó, tựa hồ là một thứ thân tình máu mủ, hai tiểu gia hỏa phảng phất chính là thân nhân của hắn.

Vừa nghĩ tới điều đó, hắn cảm giác cực kì sợ hãi, điều này còn hơn cả kì dị nữa, hai tiểu gia hỏa này là do tụ tập rất nhiều thần ma chi lực ngưng tụ mà thành, làm thế nào mà lại có khả năng là thân nhân của hắn được? Nói không chừng có một ngày nào đó chúng sẽ quay lại cắn hắn.

Chỉ là, trong lòng Thần Nam đích xác là cảm giác được một cổ thân tình thâm sâu, hắn không kìm được đưa hai tay ra thu chúng vào lòng bàn tay mình, hai tiểu gia hỏa trên tay hắn nhẹ nhàng rung lên, tựa hồ đang hoan hô, tựa hồ đang nhảy lên vui sướng, có vẻ như rất cao hứng.

Đột nhiên, trong phòng quang hoa lóe lên, Ngọc Như Ý xuất hiện trên không, ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt làm cả căn phòng tràn ngập khí tức an lành. Nhưng hai tiểu gia hỏa trong tay Thần Nam lại sợ đến nổi rung lên kịch liệt, sau đó giống như hài đồng hướng về Thần Nam kêu lên mấy tiếng "y y nha nha", tựa hồ cáo biệt, tựa hồ như là tổ cáo với hắn một số tin tức, sau đó cả hai nhanh chóng trùng tiến vào thân thể hắn.

Ngọc Như Ý tịnh không hề truy kích, lần này nó phát ra thứ ánh sáng lấp lánh thánh khiết, lượn quanh Thần Nam mấy vòng, sau đó quang mang lóe lên, rồi lại xuất hiện trên cổ của hắn.

Ngay lúc đó, Thần Nam đột nhiên cảm giác ngực mình càng lúc càng nóng, tựa hồ như có thứ quái quỷ gì đó muốn tiến vào nội thể hắn, hắn cúi đầu nhìn xuống thì

vô cùng sợ hãi, Ngọc Như Ý tựa hồ đã dung hóa, xuyên qua da hắc, cả sợi dây đeo ngọc cũng như đang từ từ biến mất.....

Thần Nam vội vã đưa tay ra chặn lại, chẳng phải chuyện đùa, đây là một thứ lai lịch bất minh. Hơn nữa còn là quái ngọc có thần thông vô thượng rất khủng bố. Nếu như nó muốn tiến vào thân thể của hắc, thì có trời mới biết sau này sẽ phát sinh sự tình gì.

Bất quá trở ngại của Thần Nam, đối với Ngọc Như Ý mà nói chẳng là gì cả, căn bản khó có bất kì ảnh hưởng gì đối với nó.

"Uy uy uy..... Ta nói này tỷ tỷ, ta đã nghe qua thanh âm của người, đối với gã phạm phu tục tử như ta mà nói, tiếng nói của người thật sự rất tuyệt diệu, ta nghĩ đó nhất định là tuyệt giai diệu âm của nữ tử. Hơn nữa còn là nữ tử mỹ lệ nhất trong trời đất này. Người làm sao có thể tiến nhập vào trong thân thể của một kẻ phạm phu tục tử như ta, cái này đối với người mà nói là tiết độ a. Xin tỷ, mau xuất ra đi....."

Thần Nam cũng chẳng quản Ngọc Như Ý có thể hiểu được hay không, nhưng hắc cứ tự mình lâm nhảm. Hắc thật là không có hi vọng Ngọc Như Ý xuất ra khỏi thân thể hắc. Trong đan điền của hắc đã xuất hiện hai quang cầu thần bí khó lường, nếu như Ngọc Như Ý lại tiến vào trong ngực, thân thể của hắc đơn giản đã biến thành khách sạn, ai muốn đến thì cứ đến, cái này thì thật quá sức đáng sợ.

"uy uy uy, ta đã nghe qua truyền thuyết về tu di nạp giới tử địa cực hạn, nếu như có thể đạt đến tối cường trong thiên địa, thì có thể mở ra thiên địa, tạo ra một giới. Ta biết người chính là Thần Nữ mạnh nhất trong truyền thuyết. Ta nghĩ người nhất định bị khốn bên trong thế giới của chính mình, nhưng dầu là thế, người cũng không thể làm thế này a. Ta nghĩ người là một nữ tử chí tôn trong trời đất, làm sao lại có thể khơi khơi tiến vào trong thân thể phạm thai nhục thể của gã tục nhân như ta, người chính là nữ tử chí tôn trong trời đất, quyết không thể làm ra những chuyện gây xấu hổ cho thân phận a!"

Ngoài ý liệu của Thần Nam, Ngọc Như Ý không ngờ đã thật sự không nhập vào trong thân thể của hắc mạnh mẽ như trước nữa.

"Té xỉu!"

Thần Nam kinh ngạc trợn mắt há hốc miệng, tự nhủ:

"Không thể nào! Ta hoàn toàn là đang nói nhăng nói cuội a, cái này..... cái này....."

Lúc này, trên ngực của hắn lại nóng bừng lên.

"Uy uy uy, ta nói này tỷ tỷ, người là tiên tử xinh đẹp nhất trần đời này, nữ tử chỉ tôn như người nếu như tiến vào thân thể của ta, sau này mà nói, không phải là tương đương với con gái của tao sao, cái này ta tuy không có ý, nhưng là người..... W..ào..o....."

Một trận điện lưu thẳng tiến vào ngực của Thần Nam, làm hắn muốn nhảy dựng lên, suýt chút nữa là phá tan cả nóc phòng.

Vào lúc này, đại công chúa Sở Nguyệt và tiên tử Mộng Khả Nhi của Đạm Thai thánh địa đang mật nghị.

"Không ngờ được lần này hoàng cung xuất thổ thân vật, đã dẫn tới phong ba lớn như vậy, không chỉ là vô địch cường giả ẩn tu lần lượt xuất thế, lục đại tà đạo thánh địa cũng sẵn sàng hành động, một số truyền nhân của bọn họ cũng đã xuất thế trước rồi."

Hàng mi dài của Mộng Khả Nhi chớp nhẹ, truyền nhân của tà đạo thánh địa lần lượt xuất thế, đối với nàng ta mà nói là một tin tức chẳng tốt lành gì. Bởi vì hiện tại nàng vốn là đương đại truyền nhân kiệt xuất nhất của Đạm Đài cổ thánh địa, chắc chắn sẽ phải chạm trán bọn họ, từ giờ trở đi, nàng ta khó tránh khỏi cùng truyền nhân của tà đạo thánh địa tiến hành sinh tử chi chiến.

Trên tuyệt mỹ dung nhan của Sở Nguyệt không có chút gì ba động, bất quá nàng ta xác thật cũng lo lắng thay cho vị sư tỷ này. Tuy nàng biết Mộng Khả Nhi là linh tú trong thiên địa, một thân tu vi trong giới thanh niên rất hiếm có địch thủ, nhưng chỉ là nghe nói truyền nhân của lục đạo đương đại đều là những người kiệt xuất.

Truyền tụng mỗi một người đều có thể được liệt vào thập đại thanh niên cao thủ chỉ nhất tại đông đại lục, nếu như bọn họ xuất thế, mười vị trí trong bảng hiện giờ sẽ lập tức bị thay đổi.

"Sư tỷ người không nên lo lắng quá nhiều, trong lục đạo, Hồn Thiên tiểu ma vương trước đây không lâu đã bị Thần Nam đánh trọng thương, sẽ là một sự đả kích nghiêm trọng đối với lòng tự tin của hắn, sư tỷ nếu như gặp lại hắn lần nữa thì chắc sẽ có thể thuận lợi mà giết chết hắn. Ngoài ra, truyền nhân mới xuất thế của Tuyệt Tình Đạo, nghĩ chắc cũng không hơn được Hồn Thiên tiểu ma vương, lai lịch của Tuyệt Tình Đạo đều là đạo phái yếu nhất trong lục đạo, truyền nhân của đạo này tuyệt không phải là đối thủ của sư tỷ."

Mộng Khả Nhi lắc đầu, dung nhan như ngọc xuất hiện một thoáng ưu tư, đôi mắt linh động ánh lên một tia dị dạng, nàng thở một hơi dài, nói:

"Muội không hiểu rõ Hồn Thiên tiểu ma vương đâu, đây đúng là một con người vô cùng đáng sợ, căn cứ theo cá tính phong cuồng của hắn, càng gặp trở ngại thì càng mạnh mẽ. Còn nữa, truyền nhân mới xuất hiện của Tuyệt Tình Đạo, càng làm ta thêm lo lắng. Giao dịch của Tuyệt Tình Đạo là trăm tình tuyệt tính, diệt tuyệt thất tình lục dục, đạt đến cảnh giới thiên ma tuyệt tình diệt tính. Truyền nhân của đạo này nếu như luyện thành hoàn hảo tuyệt tình chú tà dị, một khi thành công, sẽ là kẻ đáng sợ nhất trong lục đạo."

Sở Nguyệt có chút không hiểu, hỏi:

"Mấy ngàn năm nay, chưa từng thấy qua Tuyệt Tình Đạo xuất hiện cao thủ kiệt xuất mà!x Muội nhớ là phái này liên tục mấy đời phái chủ nhưng cũng vô pháp đạt đến tuyệt tình tuyệt tính, hơn nữa đến cuối cùng người luyện công lại bị tẩu hỏa nhập ma, rất ít người có thể sống quá bốn mươi tuổi, môn hạ đệ tử không có ai được truyền dạy cả, chỉ có thể tự mình tìm hiểu. Vì vậy mà ác tính tuần hoàn giảm xuống, đạo này ngày càng sa sút, có thể nói là một đạo ngày càng đi xuống trong lục đạo, tiếp tục kéo dài nữa, sớm muộn sẽ bị diệt phái. Đây là đạo yếu nhược nhất, vì có gì mà sư tỷ lại xuất hiện ưu tư như vậy?"

"Nhìn vào bên ngoài thì xác thật là không bằng so với năm đạo còn lại, nhưng

muội đừng quên mấy ngàn năm trước đây Tuyệt Tình đại ma vương một mình quét sạch lục đạo, chỉ dựa vào sức mạnh một mình mà đã gần như san bằng cả chánh đạo thánh địa. Nếu như không phải có một vị kỳ nhân hoành không xuất thế, e rằng hẳn thật đã xưng đế trong lục đạo rồi. Như quả hẳn thật đã thành công, lục đạo cao thủ bị hấp tập hợp lại thành một, đối với chánh đạo thánh địa mà nói, sẽ là một trường tai nạn khó có thể tưởng tượng được. Tuyệt Tình Chú, kì công của Tuyệt Tình Đạo, tuyệt đối là công pháp thần kì nhất trong thiên hạ, nếu như luyện thành, nhân gian vô địch, cũng không phải là không có khả năng."

Mộng Khả Nhi nâng tách trà lên, hớp một ngụm nhỏ, rồi nói tiếp:

"Thử nghĩ xem, quá khứ đã mấy ngàn năm, Tuyệt Tình Đạo vẫn chưa có một người nào có tu vi tuyệt đỉnh, nhưng Tuyệt Tình Chú vẫn chưa bị loại ra khỏi trong thiên công bảo điển, do đó có thể thấy tu luyện nhân sĩ thế hệ trước đây đối với Tuyệt Tình Chú xem trọng đến mức nào! Mấy thế hệ gần đây, truyền nhân của Tuyệt Tình Đạo trong lục đạo luôn xuất thế cuối cùng, nguyên nhân không gì khác, tà công của bọn họ vẫn chưa đại thành. Nhưng kẻ xuất thế hiện tại của Tuyệt Tình Đạo có vẻ khác hẳn, xuất thế sớm nhất, ta đoán hẳn ta chắc đã thành tựu Tuyệt Tình Thân."

Sở Nguyệt biến sắc, nàng ta đương nhiên đã nghe qua sự tình Tuyệt Tình đại ma vương xưng đế lục đạo, đó tuyệt đối là một cường giả vô đối đầy những màu sắc truyền kì. Kì thật, chánh đạo thánh địa cùng tà đạo thánh địa tranh đấu vốn thật không có liên quan với nàng, nhưng gần đây nàng ta có nghe qua một vài tà đạo thánh địa và hoàng thất của một số quốc gia có bí mật qua lại, điều này làm nàng có chút bất an. Bởi vậy, nàng đương nhiên hi vọng sự môn của mình, cùng với những chánh đạo thánh địa khác chiếm được thượng phong trong tranh đấu.

"Sư tỷ, người thật sự nhận thấy tà công của truyền nhân Tuyệt Tình Đạo đã đại thành rồi sao? Không có chỉ điểm của sư phụ, chỉ bằng tự mình tìm tòi, mà có thể có được thành tựu, người như vậy thật không đơn giản a! Ha ha, sư tỷ, người cũng không nên quá lo lắng, nếu như tỷ thấy quá khó khăn, muội có thể giúp tỷ nghĩ biện pháp."

Nói đến đây, hai mắt của Sở Nguyệt ánh lên những tia lạnh lẽo, nói tiếp:

"Nhân hiện tại phong ba hoàng cung xuất thổ thần vật, muội mời một vài vị cao nhân vẫn chưa rời khỏi đây, âm thầm trừ khử mấy tên truyền nhân của tà đạo, bảo chứng là thần bất tri quỷ bất giác!"

Mộng Khả Nhi lắc đầu, nói:

"Muội không nên làm loạn lên, chuyện này không đơn giản như muội tưởng tượng đâu, trên thế gian này không có bức tường nào cản được gió cả. Hơn nữa, thậm chí là tuyệt thế cao thủ xuất thủ, thật sự e là cũng không làm khó được thanh niên cường giả ưu tú nhất, nếu họ một lòng muốn đào tẩu, trong lục đại tà đạo, đạo nào mà chẳng có tuyệt học đào mệnh? ¼x Lục đại tà đạo thánh địa và chánh đạo thánh địa sớm có ước định, không tái bạo phát thánh chiến đại quy mô, để cho môn hạ đệ tử tự làm chủ, trường bối không được vô duyên vô cớ tham gia. Nếu như làm theo lời muội nói, vạn nhất sự tình bị tiết lộ ra ngoài, tà đạo lục thánh địa sẽ có lí do chính đáng tiến hành báo phục phong cuồng, lúc đó nhất định sẽ là một trường tai nạn rất đáng sợ. Có trời mới biết trong lục đại tà đạo xuất hiện bao nhiêu lão quái vật đã tu dưỡng lâu năm, nếu như dẫn đến đối kháng của một số vô địch cường giả, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ tu luyện giới."

Sở Nguyệt đương nhiên minh bạch quan hệ lợi hại trong đó, bất quá do sinh ra trong gia đình đế vương, mỗi câu của nàng nói đều là suy tính quyền mưu sách lược. Nàng ta sở dĩ nói như vậy, chính là vì muốn Mộng Khả Nhi minh bạch, nàng thật tâm muốn tương trợ sư môn.

"Sư tỷ cũng không cần quá lo, bởi đại sư của Thiếu Lâm Tự đã theo sát Hồn Thiên đại ma vương tại hồng trần, muội nghĩ chắc là đương đại tối kiệt xuất truyền nhân cũng đã xuất khỏi Thiếu Lâm Tự, e là cách Sở đô không xa. Còn nữa, vị tiên bối kì nhân của Tử Tiêu Cung cũng đã xuất hiện trên thượng không Sở đô, muội nghĩ chắc truyền nhân của phái này cũng đã xuất thế."

Mộng Khả Nhi khẽ cười, nói:

"Ừ, bọn họ cũng đã xuất thế rồi. Bất quá, ta vừa mới biết được một tin tức rất

không hay, truyền nhân của Tình Dục Đạo cũng đã xuất thế."

Sở Nguyệt nghe thấy mấy lời này, sắc mặt trở nên cổ quái.

Mấy trăm năm nay, sự tồn tại của Tình Dục Đạo, đối với Đạm Đài cổ thánh địa mà nói là một sỉ nhục vô cùng lớn.

Chương 14: Tình Dục Đạo

Nhắc đến Tình Dục Đạo, điều nhân sĩ tu luyện giới nghĩ đến đầu tiên là....dâm loạn. Tên của đạo, đã mang giáo nghĩa giảng giải đến tận cùng lâm ly. Tình Dục Đạo lấy sự hoang dâm, sắc dục để xưng danh. Trong quá khứ từng là một đại họa của tu luyện giới, cơ hồ bị tất cả các môn phái chính tà truy sát.

Trong quá khứ, tu luyện giới phạm là môn phái trong nhà có nữ nhi xinh đẹp đều đề phòng tặc nhân của Tình Dục Đạo. Một khi bị bọn chúng chú ý, phân nửa là cô gái đó sẽ bị hủy. Bọn chúng không đắc thủ thì không chịu từ bỏ ý đồ.

Cuối cùng Tình Dục Đạo trở thành cừu địch chung của tất cả mọi người trong tu luyện giới, trải qua một trận truy sát lớn, môn phái suýt chút nữa bị tiêu diệt hoàn toàn, bất quá vẫn còn lại chút hơi tàn, nhưng bọn chúng cũng không còn muốn làm gì thì làm, đã thu liễm lại rất nhiều.

Tình Dục Đạo ngày càng suy bại, nhưng cũng không hề có ý quyết chẵn chỉnh, sau khi bị tu luyện giới bao vây tiêu diệt hơn chục năm, trong phái xuất hiện một kẻ kỳ tài. Người này luyện Tình Dục Cực Tình Khúc đến cảnh giới rất cao, dâm thuật bị người đời thống hận đã luyện đến cảnh giới cao minh làm cho người ta khó phòng bị, võ học tu vi cũng đạt đến hóa cảnh, tung hoành thiên hạ, ít người chống được.

Truyền nhân đời này của Tình Dục Đạo không giống như trước, gây họa khắp thiên hạ, để bị người người vây diệt. Nhưng đương nhiên truyền nhân có tu vi tuyệt đỉnh của Tình Dục Đạo này cũng không chịu an phận thủ thân, hẳn lại để mắt tới truyền nhân tối kiệt xuất của Đạm Đài cổ thánh địa lúc bấy giờ.

Trải qua ba năm giao phong, kỳ tài của Tình Dục Đạo cuối cùng làm ra một việc đại sự chấn kinh cả tu luyện giới, hẳn mang truyền nhân tối kiệt xuất đó của Đạm Đài Tuyền thu vào hậu cung.

Tiên tử của Đạm Đài Tuyền cổ thánh địa đương thời bị truyền nhân của Tình Dục Đạo đâm loạn thu vào hậu cung, chuyện này như một cơn lốc quét ngang qua cả tu luyện giới, khiến mọi người kinh ngạc đến mức trừng mắt há miệng, quả thật không giám tin đây là sự thật.

Sự thật là, tiên tử của Đạm Đài thánh địa võ học có thể xếp vào hàng ba người đứng đầu trong lớp thanh niên cao thủ, dung mạo lại càng diễm tuyệt thiên hạ. Đã làm cho vô số thanh niên tuổi trẻ điên cuồng, chỉ là không ai nghĩ được, lại bị truyền nhân của Tình Dục Đạo đâm thủ bẻ hoa.

Chuyện này đối với danh tiếng thánh khiết của Đạm Đài cổ thánh địa mà nói là một sự sỉ nhục lớn lao. Đạm Đài thánh địa cơ hồ xuất động tất cả hộ pháp cao thủ, nhằm tiêu trừ đi tên kỳ tài của Tình Dục Đạo kia. Nhưng truyền nhân của Tình Dục Đạo kia công lực thật sự là quá mức cao cường, tư chất bản thân cao tuyệt không ai sánh nổi, hơn nữa đến tuổi trung niên mới xuất đạo, đã trải qua tu luyện hơn mười năm, thật sự là ít có địch thủ. Hẳn mặc dù có vài lần chạm mặt với hộ pháp của Đạm Đài cổ thánh địa, nhưng mỗi lần đều thông dong thoát ra. Cuối cùng lại mang theo truyền nhân tối kiệt xuất của Đạm Đài thánh địa kia cùng tiến cùng lùi, quả thực là như một cái tát mạnh vào mặt của phái Đạm Đài Tuyền.

Bất quá, cuối cùng hẳn cũng bị mấy cao thủ tối kiệt xuất của thánh địa liên thủ bao vây, nhưng sau khi thân thụ trọng thương, hẳn lại vẫn có thể mang tiên tử của Đạm Đài thánh địa kia đi.

Sỉ nhục lớn lao này, khiến cho trên dưới của cả Đạm Đài thánh địa lửa giận bốc lên chín tầng trời. Nhưng kỳ tài của Tình Dục Đạo kia từ đó cũng không thấy xuất hiện nữa, khiến các nòng cũng chẳng có biện pháp nào.

Cho đến năm năm sau, truyền nhân của Đạm Đài thánh địa kia mới xuất hiện lại tại tu luyện giới, lập tức khiến bát phương oanh động. Sau khi trở về Đạm Đài thánh địa, thông báo tin là đã có một đứa con gái, làm cho chương môn của Đạm Đài phái lúc đó lập tức thổ ra một ngụm máu tươi, suýt chút nữa một chương kết thúc kết liễu tính mệnh của truyền nhân kia.

Nhờ có các đệ tử trong phái nhiều lần xin tha, nàng mới giữ được tính mạng,

nhưng lại bị giam lỏng ở hậu sơn. Hơn nữa, chương môn của Đạm Đài thánh địa tuyên bố với nàng, không còn là truyền nhân tối kiệt xuất của Đạm Đài phái nữa, không lâu sau liền phái một đệ tử khác xuất sơn, đại biểu cho Đạm Đài phái hành tẩu tu luyện giới.

Người truyền nhân tối kiệt xuất bị giam lỏng trong hậu sơn kia, nội tâm vô cùng đau khổ, tất cả đều không phải là lỗi của nàng, cuối cùng lại được kết quả như vậy, cuối cùng lòng nàng đã hoàn toàn nguội lạnh.

Mà tên kỳ tài của Tình Dục Đạo kia có thể nói là tự mua dây trói mình, đặc tính lấy dâm loạn để dương danh ở trên người hẳn rất ít, hẳn thực tâm thích truyền nhân tối kiệt xuất của Đạm Đài thánh địa kia, bởi vì hẳn cùng truyền nhân của Đạm Đài thánh địa kia thực sự nảy sinh tình cảm, nên cuối cùng đã thả cho nàng rời đi.

Cuối cùng, kỳ tài của Tình Dục Đạo mới biết tao ngộ của người mình yêu khi trở về Đạm Đài thánh địa, hẳn dò xét rất nhiều lần, tìm ra vị trí của Đạm Đài phái sau đó tiến vào, cứu ra người con gái mà hẳn yêu thương, cùng nhau trở về Tình Dục Đạo. Cuối cùng mọi chuyện lại như thế, người ở bên ngoài thật sự vô cùng khó tin, đối với Đạm Đài phái càng là một sỉ nhục lớn lao, truyền nhân của Tình Dục Đạo cùng nữ đệ tử của Đạm Đài phái đó cũng kết thành một đôi vợ chồng thực sự yêu thương nhau. Bất quá, người đệ tử đó cũng không tính toán với Đạm Đài thánh địa, tịnh không mang tuyệt học của bản thân dạy cho hậu nhân. Sau chuyện này, Tình Dục Đạo cũng phát sinh những biến hóa rõ ràng, trải qua sự ước thúc của nữ đệ tử của Đạm Đài phái kia, trong phái đã không còn dâm loạn bất kham như quá khứ nữa.

Đương nhiên trong phái cũng có nhiều đệ tử không phục, nhưng bị tên kỳ tài của Tình Dục Đạo kia trấn áp bằng máu tanh, những môn nhân không an phận cơ hồ đều bị thanh trừng. Cuối cùng, cả phái hoàn toàn là huyết thân truyền thừa, đệ tử môn hạ đều là hậu nhân của phái chủ.

Từ đó, cặp vợ chồng đó đặt ra một quy củ đặc thù cho hậu nhân của mình, nam nhân thì lấy việc lấy được nữ đệ tử Đạm Đài phái làm vinh dự, nữ nhân thì không được dâm loạn thái quá.

Sau này, Tình Dục Đạo cùng Đạm Đài phái kết thánh ân oán khó có thể hóa giải. Đạm Đài phái xem sự tồn tại của Tình Dục Đạo là sự sỉ nhục của Đạm Đài thánh địa. Mà theo môn nhân của Tình Dục Đạo nói, Đạm Đài phái từ bỏ tổ tông của chính mình(truyền nhân Đạm Đài phái đã cùng kỳ tài Tình Dục Đạo kết thành phu thê), thân làm hậu nhân của nàng, bọn họ vẫn muốn vì lão tổ tông nói một câu, cho nên nhắm vào môn nhân của Đạm Đài phái, đặc biệt "phí tâm" (@ 'làm phiền')

Sở Nguyệt biết được nhân quả giữa hai phái, lúc này lại nghe được tin tức từ Mộng Khả Nhi, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra một vẻ cổ quái.

"Sư tỉ..... lần này....."

Nhìn đại công chúa tuyệt đại phong hoa lộ ra vẻ cổ quái, Mộng Khả Nhi thân nhiên cười nói: "Sự kiện này xảy ra đã hơn trăm năm, người cũng không cần phải xấu hổ gì, ta cũng không phải là trưởng lão trong phái, sẽ không để ý. Bất quá Tình Dục Đạo thực sự là phiền toái, bọn họ không giống như năm đạo còn lại, tựa hồ như là trọng điểm là nhắm vào Đạm Đài thánh địa của chúng ta."

"Sư tỉ, tỉ....phải cẩn thận đó, ta đã nghe trưởng lão trong phái nói qua, trong phái ta tựa hồ như có người....không chịu ăn quả đắng đâu."

Nói đến đây trưởng công chúa tâm cơ vốn thâm trầm sắc lại lộ ra một tia không hay.

Mộng Khả Nhi tựa hồ cũng có chút không tự nhiên, gật đầu nói:

" Ta biết, người cứ yên tâm, bọn họ không thể nào làm gì ta được đâu."

"Bọn họ? chẳng lẽ không chỉ có một người?"

Đại công chúa có chút giật mình.

"Đúng vậy, tình huống hiện tại tương đối đặc thù, Tình Dục Đạo hiện tại có tới hai đệ tử tối kiệt xuất, bọn họ là một đôi huynh muội, trước sau đều đã đến Sở đô."

Sở Nguyệt cả kinh nói:

"A, lẽ nào lại như thế này? Tình huống tựa hồ...." Sở Nguyệt biết, Tình Dục Đạo trong lục đạo danh tiếng không được tốt cho lắm, bởi vì truyền nhân của bọn họ chuyên môn "cướp bóc" mỹ nữ, từng là tình địch của rất nhiều môn nhân Lục đạo thánh địa. Môn nhân Tình Dục Đạo hết lần này tới lần khác xuống tay với nữ đệ tử kiệt xuất của cả tà đạo thánh địa lẫn chính đạo thánh địa, điều này làm môn nhân của Lục đạo phi thường thống hận.

Bất quá cũng có một loại tình huống đặc thù, đó là truyền nhân tối kiệt xuất một đời của Tình Dục Đạo mà là nữ tử. Nữ đệ tử xuất đạo của Tình Dục Đạo thực sự có thể xưng là khuynh quốc khuynh thành, diễm tuyệt thiên hạ, đều là tuyệt thế vũ vật làm điên đảo chúng sinh, thậm chí so với tiên tử xuất thân từ Đạm Thái thánh địa còn muốn xuất sắc hơn một chút. Chỉ cần truyền nhân kiệt xuất nhất của Tình Dục Đạo là nữ tử, tất nhiên có thể lợi dụng nhan sắc diễm tuyệt thiên hạ, cùng với thủ đoạn đặc biệt, mang truyền nhân của Lục đạo thánh địa đoàn kết vào cùng một chỗ, điều này đối với chính đạo thánh địa mà nói tuyệt đối không phải là việc tốt. Mong Khả Nhi đứng dậy, đi đến gần cửa sổ, nhìn hoa tuyết tung bay bên ngoài, tự nói:

"Đúng là có chút phiền toái, nghe nói hai huynh muội này cực kỳ xuất sắc, hơn nữa ta đã nghe được một số tin tức tin cậy, vị muội muội của Tình Dục Đạo đó muốn kết hợp Lục đạo, mang tất cả truyền nhân của tà đạo thánh địa tụ tập về bên cạnh nàng."

Mộng Khả Nhi cùng Sở Nguyệt đi tới bên ngoài phòng của Thần Nam, vừa đúng lúc nghe được hân đang thao thao bất bên trong.

"Ta biết trên trời dưới đất là do người độc tôn, so với chí tôn một phương tiên giới Đạm Đài Tuyền mạnh hơn cả chục lần, ta biết tam giới lục đạo cũng phải nhìn sắc mặt của người, so với mẹ mình Mộng Khả Nhi con mắt lúc nào cũng cho lên đỉnh đầu kia đẹp hơn chục lần, so với tiểu nha đầu Sở Nguyệt tâm tư thâm trầm kia mạnh hơn chục lần...." "Phanh"

Cửa bị một mãnh lực đẩy tung ra. Mộng khả Nhi cùng Sở nguyệt mặt không chút biểu tình đi vào trong phòng, cũng không thèm liếc mắt nhìn Thần nam một cái, đi vào trong phòng rồi tự ngồi xuống.

Với tu vi của Thần Nam mà nói, đương nhiên đã sớm cảm giác được các nàng đi đến. Đây là hắc cổ tình mắng thẳng vào mặt hai nữ tử kiều ngạo này. Ngọc Như Ý cuối cùng cũng nhập vào trong da của hắc, trước ngực hắc xuất hiện một đạo ấn máu bạc nhàn nhạt, ầm ầm ước ước có thể thấy được hình dạng của Ngọc Như Ý, hắc cũng chẳng có biện pháp nào.

"Thần Nam người xem ra rất nhàn nhã a, một mình lại có thể chơi đùa khoái lạc như vậy!"

Sở Nguyệt thân là công chúa một nước, dù ai gặp nàng cũng đều cung kính hữu lễ, chưa từng gặp phải hoàn cảnh như hôm nay, tự nhiên lại bị một người mà bản thân vô cùng thống hận nói xấu "sau lưng".

"Ách, không tồi, không tồi!"

Thần Nam mặt cũng không đỏ, tim không đập loạn, làm ra cái vẻ nghiêm chỉnh.

Mộng Khả Nhi lạnh nhạt liếc nhìn hắc một cái, nói: "Không ngờ người vẫn thoải mái như vậy, người có biết bên ngoài cung có rất nhiều người đang muốn lấy tính mạng của người không?"

Thần Nam làm ra vẻ không thèm quan tâm nói: "Hai ba con chó con mèo con đó, có gì mà phải lo lắng chứ?"

Đại công chúa tuyệt đại phong hoa nở một nụ cười, bên ngoài phòng mặc dù hoa tuyết đang rơi, nhưng bên trong vẻ tươi cười của đại công chúa dung nhan khuynh quốc khuynh thành, giống như trăm hoa đua nở trong ngày xuân, gió xuân phơ phới khắp phòng, giống như một tia nắng ấm áp. Sở Nguyệt cười cười nói: "Ha ha, Thần Nam người thật sự là sáng khoái a! Đánh phụ thân của truyền nhân Phá diệt đạo đến tàn phế, cướp cả thần kích trong tay của Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, cùng hai nhân vật được liệt trong "thập đại" kết cừu oán không thể giải, người vẫn thản nhiên cười được? Tà đạo Lục đại thánh địa đồng khí liên chi, một kẻ chịu nhục thì tất cả cùng chịu nhục, một kẻ vinh thì tất cả cùng vinh, người lại gây sự với hai đạo, người nói bốn đạo còn lại có thể buông tha cho người sao, truyền nhân của Lục đạo hợp lại cùng một chỗ, người liệu có chống lại được không? Sáu

người đều đều liệt vào hàng "thập đại" trong đám thanh niên, cùng nhau truy sát người, người có thể sống được không?"

Chương 15: Liên Hợp

"Hừ, có gì đáng sợ! Đừng cho rằng ta không biết tí gì về chính đạo thánh địa của các người cùng tà đạo thánh địa. Bề ngoài lục đạo có vẻ đoàn kết nhưng nội bộ tranh đấu không ngừng, ta biết mình còn chưa mạnh đến mức khiến cho lục đạo liên thủ đối phó đâu nhỉ? Ta chỉ đắc tội với hai người, thắng nhãi của Phá Diệt đạo còn chưa xuất sư, hiện tại căn bản không phải lo đến. Còn tên của Hỗn Thiên đạo mất mọc trên đầu, ngông cuồng cực độ, tuyệt không chịu mất mặt liên thủ với người khác đối phó ta. Hắn vừa mới xuất đạo đã bị ta cướp mất trấn phái chi bảo, nếu muốn lấy lại thể diện thì phải đơn độc tìm ta quyết đấu đòi lại phương thiên họa kích, bằng không ngày sau hắn đừng hòng có thể ngăn đầu trong lục đạo!."

Mộng Khả Nhi cười nhạt, dung nhan tuyệt mỹ như đóa tuyết liên trên đỉnh núi cao bình nở, trong phòng lập tức tràn đầy khí tức thánh khiết, nhu hòa.

"Thần Nam người hiểu biết quá ít về tà đạo lục thánh địa, quan hệ giữa bọn họ phức tạp vô cùng. Người đánh bại Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, cướp thần kích của hắn, là đại sỉ nhục với hắn, năm đạo còn lại có chịu yên lặng đợi Hạng Thiên xuất thủ chẳng? Người sai rồi lại sai, từ xưa đến nay lục đại tà đạo luôn cùng nhau đối kháng chính đạo thánh địa đồng thời, cũng tiến hành minh tranh ám đấu lẫn nhau, đều là vì thành bá chủ lục đạo. Các truyền nhân kiệt xuất nhất của lục đạo cũng tồn tại tranh đấu, đều muốn chèn ép năm đạo kia để chứng minh mình là thanh niên cao thủ mạnh nhất. Người đánh bại, sỉ nhục Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, vậy theo người, truyền nhân các đạo khác sẽ hành động thế nào?"

"ĩ;¥##-ĩ;¥##%ĩ;¥...%ĩ;¥..." Thần Nam trong lòng thầm chửi, theo Mộng Khả Nhi nói, hiện tại hắn hiển nhiên đã trở thành cái đích của truyền nhân ngũ đạo còn lại hướng vào, tất cả ngũ đạo kia đều muốn đánh bại hắn, bề ngoài có vẻ lục đạo đồng khí liên chi, thật ra họ đều muốn gián tiếp chứng minh bản thân mạnh hơn Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương!

"Hừ, ta biết có vài truyền nhân lục đạo đã đến Sở đô, chắc tiên tử cũng thấy áp lực tăng cao? Ta trước biết trước mắt thì không phải là kết minh, hà tất đến tận đây phân tích quan hệ lợi hại? Muốn liên hợp xuất thủ cứ nói thẳng ra, cần gì phải vòng vo như vậy!"

Đối diện với hai tuyệt sắc mỹ nữ, Thần Nam tuyệt không thấy hạnh phúc chút nào, hai người này ai cũng giỏi bày mưu tính kế, nhất định hiện giờ họ cảm thấy lực lượng của thánh địa chính đạo bạc nhược, muốn kéo hẳn gia nhập.

Mộng Khả Nhi hơi hơi cười, nói:

"Giữa chúng ta trước đây xảy ra nhiều chuyện không vui, chúng ta lại từng có lời thỏa thuận tạm thời không tính toán, hiện tại cùng đối phó với người của tà đạo thánh địa, không biết Thần huynh có ý kiến gì chẳng?"

Thần Nam đứng dậy:

"Đương nhiên, bất quá ta thấy trước đây chúng ta không có chỗ nào không vui cả. Kỳ thật ta nhớ mãi những phút giây tươi đẹp đó a!"

Dẫu cho Mộng Khả Nhi hàm dưỡng hơn người, nghe hẳn nói vậy cũng phải biến sắc, mấy đốt ngón tay bị nắm chặt lại nổi gân xanh. Sở Nguyệt không hiểu, không minh bạch vì sao sư tỷ lại thất thái như vậy.

Đạm Thai cổ thánh địa trọng tại tu tâm, tu vi đến bậc Mộng Khả Nhi, ngoại giới khó lòng quấy nhiễu được tâm nàng, nhưng Sở Nguyệt làm sao biết được giữa sư tỷ và Thần Nam đã phát sinh sự tình gì a? E rằng dù đó là sư phụ của nàng ta mà trải qua những chuyện đó, lại nghe Thần Nam nhắc lại, cùng phải phát cuồng.

Mộng Khả Nhi trong lòng đại hận, nhưng phải cố nhịn, dần bình tĩnh lại. Nàng cảm giác Thần Nam vô cùng đáng ghét, rõ ràng hẳn có ý kích nộ nàng, phá đi tâm cảnh, quấy nhiễu tu tâm của nàng.

Thấy Mộng Khả Nhi chớp mắt đã khôi phục bình tĩnh, ánh mắt càng lúc càng trong sáng, Thần Nam trong lòng chột động, thâm than:

"Không nên bức quá, cứ thế này mình lại trở thành hòn đá mài ép ả đến cảnh giới cao hơn, không những không phá hoại tu hành mà ngược lại còn thành toàn cho ả.Ồ, không ngờ nữ tử này lợi hại như vậy."

Mộng Khả Nhi sau khi bình tĩnh lại, bắt đầu phân tích cho Thần Nam hiểu về truyền nhân các thánh địa đã đến Sở đô, bảo hắc không nên xung đột với họ mà đợi truyền nhân của Thiếu Lâm Tự và Tử Tiêu cung lộ diện hẵng hành động cũng không muộn.

Thần Nam đương nhiên biết Mộng Khả Nhi không phải là lo lắng gì cho hắc, e rằng đến lúc thật sự hành động, hắc trở thành thuốc pháo cho chính đạo thánh địa. Hiện giờ cục thế chưa rõ ràng, hắc vẫn còn thời gian tính toán đối sách.

Mấy ngày tiếp theo, Thần Nam ở bên cạnh chiếu cố Long Vũ, giúng nàng liệu thương, thời gian còn lại thì đi khắp các tù lâu ở đế đô, tất nhiên nghe được rất nhiều tin tức liên quan đến chính đạo thánh địa và tà đạo thánh địa.

Đồng thời hắc hiểu rằng Hồn Thiên Tiểu Ma Vương chắc chắn là người đầu tiên tìm mình, Hạng Thiên quyết không để cho người khác động thủ với hắc. Bởi vì nếu người đó đánh bại Thần Nam cũng có nghĩa là đánh bại luôn Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, Hạng Thiên vừa mới xuất đạo, tâm cao khí ngạo, khó lòng chịu nổi sự sỉ nhục này!

Sự thật, Thần Nam cũng phi thường hi vọng Hạng Thiên tìm hắc sớm một chút, kết thúc luôn ân oán giữa song phương. Hắc muốn nhân lúc Long Vũ còn ở Sở đô, giúp nàng báo mối thù một chưởng.

Hoàng cung Sở đô xuất hiện thần vật khiến bát phương phong vũ tụ tập, rồi các vô địch cường giả đại chiến trên hoàng cung đã khiến cả tu luyện giới kinh ngạc. Sự tình đã qua gần mười ngày mà những tu luyện giả đổ tới không hề giảm đi, ngược lại liên tục tăng lên. Nhiều người tới đây để chứng kiến một trường hội họp lớn.

Mấy ngày nay, các quán hàng ăn uống ở Sở đô sinh ý dồi dào, các khách sạn làm ăn càng tốt, cũng có thể nói rằng lần này Sở đô phong vân những lại trực tiếp tác động tăng trưởng kinh tế của thành Bình Dương.

Mười ngày sau đại chiến ở hoàng cung Sở quốc, Hồn Thiên Tiểu Ma Vương vẫn chưa tìm tới Thần Nam, ngược lại có truyền nhân một tà đạo thánh địa khác phái người tìm đến, mời hần đi uống trà.

Thần Nam bật cười, hần đeo phượng thiên họa kích đi lung tung khắp các từ lâu, vốn định khiến Hồn Thiên Tiểu Ma Vương mất mặt mà phải xuất hiện, không ngờ bị người khác nhận ra.

Hoàng Hạc lâu là đệ nhất danh lâu của Sở đô, thậm chí là đứng đầu Sở quốc cũng không ngoa. Trước khi Sở quốc định đô ở đây, ngôi lâu đã tồn tại, có gần ngàn năm lịch sử, đã trải qua mấy lần tu sửa.

Bao nhiêu đời nay, vô số tao nhân mặc khách đã để lại danh họa tuyệt cú trên Hoàng Hạc lâu khiến ngôi lâu nổi danh khắp Đông đại lục. Hơn nữa ngàn năm gần đây, tại ngôi lâu từng ba lần xảy ra đại quyết chiến giữa các vô địch cường giả, đương nhiên lúc đại chiến, song phương đều khéo léo chống đỡ luồng lực to lớn mạnh mẽ, không làm tổn hại đến cái bàn cái ghế nào trong lâu khiến Hoàng Hạc Lâu danh truyền tu luyện giới.

Ngày nay, muốn ra vào ngôi lâu, nếu không phải danh sĩ một phương, cũng là đế quốc quyền quý, đều là người có thân phận, người bình thường khó lòng đặt chân vào.

Thần Nam mà dùng thân phận Sở quốc hộ quốc kì sĩ, tự nhiên ra vào dễ dàng nhưng tình hình Sở đô hiện nay không cho phép hần phô trương quá mức.

Nhưng người mời uống trà đã suy tính chu đáo, sớm đã phái người đứng dưới lâu chờ đợi, đưa hần lên tận lâu ba. Lúc người đó lui đi rồi hần mới được người khác cho biết, người vừa đưa hần lên lại là lão bản của ngôi lâu.

Hần hơi sững sốt, sau đó đẩy cửa căn phòng trước mặt.

Hoàng Hạc lâu là đệ nhất danh lâu của Sở đô, các từ lâu khác không thể so sánh, trên các bức tường đều treo tranh của danh gia tự vẽ, không phải loại tranh vẽ lại. Cửa sổ lại càng trân quý, được chế tạo bằng lưu ly hiếm thấy, ngoài trời đầy

băng tuyết mà trong phòng hoàn toàn không còn dấu vết lạnh lẽo.

Những thứ đó không khiến Thần Nam chú ý, hai mắt hắn nhìn chăm chú vào một thân ảnh kiều diễm ngồi trên chiến ghế trúc đằng trước. Có những người được trời cao ân sủng, vô luận đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm giữa mọi người, trên người họ tỏa ra mị lực vô pháp kháng cự.

Nếu phải dùng hai chữ để hình dung nữ tử đang ngồi trước mặt, đó phải là "hút hồn", dùng từ ngữ để miêu tả sắc đẹp của nàng ta chắc mất một ngày một đêm cũng không tuôn hết ra được những mỹ từ để tán tụng tư thái mê hoặc, thực là chỉ biết cảm thán, nữ tử thế này không nên xuất hiện tại nhân gian!

Nữ tử đó nằm dài trên ghế trúc, chiếc áo da cừu dày không che nổi tấm thân mê hoặc như ma quỷ của nàng, cặp chân dài dường như bằng hoàng kim, cặp mông nảy nở, tròn trịa hết sức khiêu khích, vùng tiểu yêu mềm mại bó thắt lại chỉ vừa một chét tay, hai trái đào tiên vương lên, cần cổ nàng trắng muốt như lông thiên nga, lại rất nuột nà.

Ánh mắt Thần Nam chuyển đến khuôn mặt nữ tử, tức thì đầu óc chấn động, dung nhan diễm tuyệt thiên hạ khiến hắn ngơ ngẩn. Đến giờ hắn đã gặp vô số mỹ nữ, không ai không là cực phẩm nhân gian, từ Sở Nguyệt, tiểu công chúa, Đông Phương Phương Hoàng, đến Long Vũ, Mộng Khả Nhi nhưng đối mặt với nữ tử này, hắn không khỏi có cảm giác kinh diễm.

Nữ tử này đẹp đến thấm vào xương tủy, diễm tuyệt thiên hạ, tuyệt đại dung nhan tỏa ra nét quyến rũ khác thường, dung nhan hoàn mỹ có thể nung chảy tâm can bất cứ ai. Giờ nàng đang nằm trên ghế, không cố ý quyến rũ nhưng vẫn khiến Thần Nam vốn có định lực siêu cường cảm giác đầu óc quay cuồng.

"Mời ngồi."

Chỉ hai từ ngắn ngủi, giọng nói lại lọt tai khiến hắn tỉnh lại.

Hắn thầm thở dài, lợi hại thật! Nhất định đây là truyền nhân tối kiệt xuất của Tình Dục đạo: Nam Cung Tiên Nhi. Vừa bước vào hắn đã được lĩnh giáo vô thượng

tuyệt học của Tình Dục đạo: tuyệt thế mỹ công ghi trong Tình Dục Cực Tình bảo điển.

Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười yêu kiều, trong phòng cơ hồ ngập đầy màu sắc khiến Thần Nam thấy mình như đang lạc trong rừng hoa đào, ca vũ phiêu diêu, dường như từng thân ảnh yêu kiều đang múa hát quanh mình. Hắn ngẫm vận công, những âm thanh kia lập tức hóa thành hư vô, hắn lại lắc lắc đầu, rồi thư thả ngồi xuống.

Chương 16: Nam Cung Tiên Nhi

Tuy bên ngoài tỏ ra ung dung nhưng trong lòng Thần Nam lại kinh hãi không ngừng. Mị công của Nam Cung Tiên Nhi đã làm dậy lên trong hắn sự cảnh giác. Tuyệt sắc mỹ nữ thiên kiều bá mị, xinh đẹp lừng thiên hạ này tùy ý cử động đều có thể ảnh hưởng đến tinh thần người khác, đủ thấy mị công thật là cao tuyệt.

Dường như Nam Cung Tiên Nhi đã nhìn thấu được hắn đang suy nghĩ gì trong lòng, nàng nhìn Thần Nam chăm chú, mỉm cười khẽ nháy mắt với hắn, hàng lông mi dài, đôi mắt to tròn đen nhánh. Lúc này trông nàng hết sức xinh đẹp, khả ái, phong thái mị hoặc đã biến đâu mất. Nàng bỗng trở thành một thiếu nữ ngây thơ, lại có vẻ tinh nghịch phi thường.

Thần Nam chỉ có cách thăm than lợi hại, mị công của Nam Cung Tiên Nhi này thật đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, chỉ một cái tiểu động tác đơn giản cũng có thể tạo cho người ta cảm giác khác hẳn, chỉ trong chớp mắt nàng đã thay đổi hoàn toàn ấn tượng về mình.

Thấy Thần Nam thất thần, Nam Cung Tiên Nhi chợt khúc khích cười, vẻ xinh đẹp lại hiện ra, khoảnh khắc nàng lại biến thành một vũ vật có thể điên đảo chúng sinh, dung mạo mị hoặc tuyệt thế có để làm cho thiên hạ đại loạn.

"Ha ha, ngốc ạ, ta là mời huynh đến uống trà, không phải là để huynh ngồi sững ra như thế."

Nam Cung Tiên Nhi cười khẽ nói, thanh âm vô cùng dễ nghe.

Thần Nam mỉm cười, triệt để ổn định lại tâm thần nói:

"Tốt lắm, còn không mau châm trà cho ta."

Nam Cung Tiên Nhi khẽ nhấp nháy làn mi dài, đôi môi xinh xắn đỏ hồng chu

lên, bất mãn cầu nhàu:

"Ấm trà không phải ở ngay bên cạnh huynh hay sao? Không thể tự mình rót được à?" Lúc này trông nàng hết sức ngây thơ, khả ái dị thường.

Thần Nam có chút không tiếp thụ được, tuyệt thế mỹ nữ này dường như sở hữu hàng trăm vẻ mặt mà cái nào cũng đều vô cùng lôi cuốn người khác. Thật không hổ là tinh hoa trong số các truyền nhân của Tình Dục đạo.

"Thế này cũng là mời ta uống trà sao? Nàng là chủ nhân mà lại không muốn tự động thủ, thật là không biết cách tiếp khách a?"

Trên mặt Thần Nam tràn đầy tiếu ý, nhưng lúc này trong lòng hắn đang không ngừng trầm nhẩm lại huyền công gia truyền tổng quyết, dù hoặc bên ngoài Nam Cung Tiên Nhi rất khó làm xao lãng tinh thần của hắn.

Nam Cung Tiên Nhi bật cười, ngồi dậy, áo khoác lông cừu rơi xuống trên chiếc ghế mây, vóc dáng ma quỷ nhất thời phô ra toàn bộ trước mắt Thần Nam.

Thân thể hoàn mỹ mềm mại của nàng trong chiếc váy dài màu đen càng trở nên tuyệt vời, đường cong uyển chuyển khiến người khác nảy sinh ước muốn vô hạn. Hai khúc tay sen lộ ra trong đôi tay áo tơ vô cùng mềm mại, ánh sáng dụ người lan tỏa, thể hiện khí tức dụ người vô bì của tuổi thanh xuân.

Nhìn xuống dưới, Thần Nam chợt cảm thấy mặt phát nóng, mặc dù vẫn đang mặc niệm huyền công gia truyền tổng quyết nhưng hắn vẫn cảm thấy rung động. Phía dưới chiếc váy đen của nàng gần như chỉ là lưới tơ gần như trong suốt, đem cặp chân thon dài tuyết bạch của Nam Cung Tiên Nhi hiển hiện hết ra... đây chính là trắng đen đan xen hoàn mỹ, rất hấp dẫn a.

Nam Cung Tiên Nhi cười cười, chậm rãi tiến đến gần Thần Nam, mùi thơm như hoa lan thơm ngát nhất thời xông vào mũi miệng hắn. Thần Nam không chịu nổi phải nhích dần về sau, cơ hồ nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế mây.

Nam Cung Tiên Nhi rót trà cho Thần Nam, tư thế vừa chậm rãi vừa ưu nhã,

yếm đào để ngỏ, lộ ra hai quả bán cầu, mềm mại căng tròn, phát ra ánh sáng tinh tế, rành rành hướng tới Thần Nam đầy dụ hoặc. Sau cùng, đôi tay nhỏ nhắn nâng chén trà lên đưa cho Thần Nam, Nam Cung Tiên Nhi tươi tắn nói:

"Thỉnh Thần công tử dùng trà."

Thần Nam ngồi thẳng dậy, đón lấy chén trà, nhẹ nhàng hớp một ngụm rồi đặt chén lên trà kỷ nói: "Đa tạ!"

Nam Cung Tiên Nhi không hề lùi lại mà còn tiến lên một bước, gần như áp sát vào Thần Nam, hơi thở thơm mùi hoa lan hỏi:

"Vị trà như thế nào?"

"Hảo trà!" Thần Nam lùi về phía sau một chút, tránh không chạm vào cơ thể kiều mỹ mềm mại đang tiến tới.

"Ngon như thế nào?"

Nam Cung Tiên Nhi ánh mắt tràn đầy vẻ thông minh, sáng sủa, thấy Thần Nam lùi lại, nàng lại tiến lên nửa bước, cơ hồ ép Thần Nam nằm hẳn ra ghế.

Thần Nam có chút bực mình, đột nhiên lại bị một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành trêu đùa thế này sao? Trong lòng hằn chột phỉ cười, mình thật quá mức 'quân tử', sao phải trói buộc chân tay như vậy?

Nghĩ tới đây, Thần Nam cười ha hả trong lòng, rất nhanh ngồi thẳng dậy, chút nữa đã va vào người Nam Cung Tiên Nhi. Nàng bỗng cả kinh, giống như một con thỏ con nhanh chóng lùi lại.

Lúc này, Thần Nam lại đắc ý không tha, song thủ nhanh chóng vươn ra, chộp lấy một cánh tay thon dài của nàng, cười nói:

"Nếu Nam Cung Tiên Nhi đã thích ngồi gần ta nói chuyện, không bằng chúng ta hãy kê gối nói chuyện."

"Vô lạ buông tay ra!"

Nam Cung Tiên Nhi không biết dùng phương pháp gì, giống như con cá trạch trơn tuột, nhanh chóng thoát khỏi tay Thần Nam, lùi ra xa.

Toàn thân nàng mềm mại khác thường, ngồi trên ghế mây đằng sau rồi lấy áo lông cừu khoác lại trên người, nửa năm nửa cười nói:

"Huynh thật là không thành thật, không giống vẻ trung hậu bên ngoài."

Thần Nam cười:

"Nàng nói thế thật oan uổng cho ta, đối mặt một tuyệt thế mỹ nữ như nàng, ta nghĩ không một kẻ nào có thể kháng cự, nàng muốn phần dụ hoặc như vậy, đối lại là kẻ khác, e rằng đã sớm nổi 'hung tính' rồi."

Nam Cung Tiên Nhi lườm hằm một cái, thần thái dễ thương vượt qua mọi loại phong tình, dịu dàng nói:

"Có đoán được tại sao ta mời huynh tới đây không?"

"Chắc là không phải tìm ta quyết đấu rồi, cho dù có là quyết đấu, ta nghĩ cũng sẽ vô cùng văn nhã."

Hiện tại Thần Nam hoàn toàn phóng túng, không hề có phong thái bị câu thúc như lúc này.

"Huynh quả thật vô cùng vô lại giống như lời đồn."

Nam Cung Tiên Nhi cười mỉm:

"Thật không hiểu một nhân vật như thế này mà lại có thể đánh trọng thương Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, đoạt lấy bảo vật trấn phái của Hồn Thiên đạo."

"Trên thế giới này còn có rất nhiều chuyện kì lạ, cũng giống như việc hôm nay nàng mời ta đến, rất nhiều người cho rằng ta cùng với Lục đại tà đạo đã thành thủy hỏa bất dung thế nhưng hiện tại ta lại đang thưởng trà nói chuyện phiếm, không,

phải nói là kẻ gồi đàm luận..."

"Nếu Hạng Thiên không bị sư phụ gọi về, e rằng hẳn đã tìm huynh liều mạng rồi, mà nếu huynh gặp phải truyền nhân của một đạo khác trong lục đạo, có lẽ cũng đã xảy ra đại chiến đẫm máu rồi, làm sao có thể nhàn nhã ngồi chơi như ở đây."

Nam Cung Tiên Nhi cười nhẹ, thần nhiên nói, thần thái xinh tươi đã mất đi.

Thần Nam liếc mắt nhìn nàng:

"Ta cũng cho là vậy, nàng cho ta biết điều này là có ý tốt gì đây?"

"Huynh cho rằng nếu ta muốn giết hoặc muốn động thủ với huynh, lại có thể mời huynh ngồi uống trà ở chỗ này sao?"

Nam Cung Tiên Nhi nhìn chăm chăm Thần Nam, đôi mắt to tròn trong veo không hề chớp, đượm vẻ phong tình.

Thấy Nam Cung Tiên Nhi lại muốn chuyển sang bàn chính sự, Thần Nam lập tức trở nên đứng đắn nói:

"Xin mời Nam Cung tiểu thư nói thẳng vào chủ đề đi, nàng tìm ta rốt cục là có chuyện gì?"

Nam Cung Tiên Nhi liền rũ sạch vẻ dụ hoặc, nàng hiện tại lại có vẻ hết sức đoan trang, một cỗ khí tức thánh khiết nhẹ nhàng tỏa ra làm cho Thần Nam tưởng như đang nhìn thấy Mộng Khả Nhi. Hẳn không khỏi cảm thán một phen. Bách biến ma nữ này, rốt cuộc đâu mới là chân dạng của nàng, sợ rằng không ai biết được.

"Ta muốn kết minh với huynh!"

Chương 17: Hậu Cung Thân Vương

Một câu nói nhẹ nhàng khiến Thần Nam lập tức động dung, trong lòng hần thoảng qua vô số ý nghĩ, ân, là thật hay giả, hay là nàng đang thử hần? Nếu là thật, kết mình với nàng không phải sẽ có thêm một minh hữu cực mạnh, bớt đi một địch thủ khó nhằn sao? Nếu là giả thì nàng định làm gì?

"Nhìn thẳng vào mắt muội xem muội có nói dối không?"

Nam Cung Tiên Nhi tỏ vẻ nghiêm túc:

"Muội đã nghĩ kỹ rồi, muội không có nói đùa, cũng không có quỷ kế, bởi như thế không đáng, như quả muốn đổi phỏ với huynh, thì muội còn có rất nhiều cách."

Ngay trong lúc này, Thần Nam xác định nàng không nói dối, mà đang nói thật, nếu muốn đổi phỏ với hần, căn bản không cần dùng phương pháp này.

"Vì cái gì?" Thần Nam hỏi.

"Rất đơn giản, muội thông qua chàng mà đổi phỏ với Mộng Khả Nhi, đổi phỏ với Đạm Đài thánh địa."

Ánh mắt Nam Cung Tiên Nhi tỏ ra kiên định, sắc mặt thành thật.

Thần Nam muốn cười mà dám cười, hần hiểu được ân ân oán oán giữa Tình Dục đạo và Đạm Đài thánh địa, xem ra lời đồn không phải giả, ân oán giữa hai thánh địa quả là khó hóa giải.

"Muội biết Mộng Khả Nhi cũng muốn kéo huynh về phe ả, muội phải khiến nguyện vọng của ả thành công cốc. Ha ha, không cần nhìn muội như thế, muội không phải loại người hẹp hòi chỉ biết phục cừu, chẳng qua muội muốn có thêm một minh hữu cường đại, lại tặng thêm cho địch nhân một cường địch, đó đều là

chuyện rất bình thường thôi mà. Muội không phải không hiểu thực lực của huynh, gần đây đã có đột phá, đủ để liệt vào thập đại thanh niên cao thủ của Đông đại lục, nhân tài như vậy không đáng cho muội lồi kéo sao? Lễ nào xưa nay huynh vẫn coi thường chính bản thân mình?"

Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười hỏi.

Thần Nam lắc đầu:

"Nàng thấy thế có thực tế không? Ta tưởng nàng cũng biết rõ ân oán giữa ta và Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, truyền nhân các tà đạo thánh địa đều muốn tìm cơ hội đánh bại ta. Nàng cũng là truyền nhân tà đạo thánh địa, vậy những truyền nhân khác sẽ nghĩ sao?"

Nam Cung Tiên Nhi bật cười, nói:

"Muội đương nhiên biết được quan hệ lợi hại trong chuyện này, chẳng qua tà đạo thánh địa tuy bất đồng với chính đạo thánh địa nhưng lại không có quá nhiều điều ràng buộc lẫn nhau. Muội kết minh với huynh tịnh không có nghĩa rằng các thánh địa khác không thể coi huynh là cừu địch, đây chỉ là kết minh riêng giữa chúng ta, không phải đại kết minh giữa các thánh địa."

Thần Nam uống một ngụm trà, nói:

"Lại có hảo sự thế sao! Muội chẳng qua muốn ta trợ lực muội, nhưng đối với ta thì có gì tốt đẹp? Lại để ta trở mặt với Mộng Khả Nhi, về phe tà đạo thánh địa, kết quả chỉ kết minh được với nàng còn truyền nhân các đạo khác vẫn là địch thủ, hóa ra ta đã đắc tội với cả chính tà lưỡng đạo. Nàng chắc không ngại thơ đến mức cho rằng ta sẽ đồng ý chứ?"

Nam Cung Tiên Nhi liền lắc đầu, nói:

"Nghe muội từ từ nói đã. Huynh và Mộng Khả Nhi cũng đâu phải thực lòng liên minh, muội muốn dấu đi, muội thực có tin tức đích xác về truyện này. Hiện thời huynh kết minh với ả thì đến phút chót vẫn phải đấu với nhau một trận. Kết minh

với muội chắc chắn chúng ta không có xung đột. Huynh kết minh với Mộng Khả Nhi, truyền nhân lục đại tà đạo thánh địa đều dựa vào đó coi huynh là cừu địch, còn kết minh với muội, trong các thánh địa chính đạo, trừ Mộng Khả Nhi ra sẽ không ai cảm thấy bị mất mặt, coi huynh là cừu địch. Nói dễ nghe, bọn họ là người chính trực, còn nói khó nghe, bọn họ cổ hủ."

Thần Nam kinh ngạc nói: "Thật ư?"

"Đương nhiên, huynh và muội kết minh riêng thế này, là để đối phó với Đạm Đài cổ thánh địa, chứ không phải toàn bộ chính đạo thánh địa, đương nhiên không khiến mấy tên ngụy quân tử cổ hủ đó truy sát huynh. Còn nếu như nói ngược lại, tà đạo thánh địa cũng không nói đạo lí như thế đâu."

Thần Nam thở dài:

"Chả trách lại phân chia chính tà. Bất quá, muội đã nói tà đạo thánh địa có thù tất báo, huynh đã kết oán với Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, truyền nhân các đạo khác khẳng định sẽ coi huynh là địch thủ. Huynh thật không muốn phải tìm đường sống giữa hai đạo chính tà!"

Nam Cung Tiên Nhi bật cười, dung nhan tuyệt sắc mê hoặc khiến cả gian phòng sáng lên không ít.

"Ha ha, kết minh với muội, muội không để huynh chịu thiệt. Chúng ta là minh hữu, ca ca muội tất không coi huynh là địch nhân, muội cũng có thể thuyết phục hai, ba người khác không tìm huynh quyết đấu. Huynh coi, như thế vì sau, chỉ còn bọn Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương cùng hai người khác coi huynh là cừu địch mà thôi. Hơn nữa Hạng Thiên vì muốn tìm huynh lấy lại thể diện, bất luận thế nào cũng không liên thủ với người khác đối phó huynh. Ha ha, huynh xem đó, muội tốt với huynh như vậy, đưa huynh vào một vị trí tuyệt vời, không còn phải hứng chịu sóng gió nữa, giảm thiểu được bao nhiêu cường địch. Huynh muốn đa tạ muội thế nào?"

Nam Cung Tiên Nhi lại cười dụ hoặc, dung nhan diễm đảo chúng sinh quyến rũ cùng cực.

Thần Nam nheo mắt nghĩ ngợi, nói: "Muội đúng là một thuyết khách làm người khác không thể từ chối, hiện giờ huynh hiện tại phi thường động tâm, nếu đúng như muội nói, huynh ắt bớt đi được rất nhiều cường địch."

Nam Cung Tiên Nhi cười nói:

"Vây còn do dự gì nữa, muội không đối xử tệ với bạn bè đâu."

Thần Nam nói:

"Muội rốt cục coi trọng huynh ở phương diện nào?"

"Thứ nhất, huynh đang lúc đỉnh cao, uy danh tại tu luyện giới không nhỏ, có sức ảnh hưởng nhất định. Thứ hai, thực lực của huynh mạnh, đủ để liệt vào hàng thập đại thanh niên cao thủ của Đông đại lục, hơn nữa tiến bộ cực nhanh, là một người có tiềm lực siêu hạng, muội thấy tương lai huynh sẽ rất rực rỡ."

Nam Cung Tiên Nhi chậm rãi:

"Muội đã nói rất trực tiếp, còn gì nữa không."

Thần Nam gật gật đầu nói:

"Huynh cũng muốn nghe lời thật. Ân, nói cho cùng muội coi trọng thực lực của huynh. Hảo, huynh cùng muội kết minh."

Hai người mật nghị trong phòng rất lâu, sau cùng Nam Cung Tiên Nhi gọi người mang rượu lên tiếp đãi Thần Nam, hai người vừa ăn vừa bàn luận vô cùng hứng thú.

Sau cùng Nam Cung Tiên Nhi cười nói:

"Huynh phản bội Mộng Khả Nhi như vậy, không hiểu sẽ đối xử với ả thế nào?"

"Không cần thử huynh, muội đã biết huynh và nàng ta ngầm tranh đấu, chắc cũng biết huynh và nàng ta đang diễn trò với nhau. Hơn nữa cũng không thể coi là huynh không giữ mình ước bởi ước định giữa bọn huynh chủ yếu để đối phó với

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương. Ước định này không thay đổi, vì thế huynh không phản bội mình ước."

Nam Cung Tiên Nhi quả thực là bách biến ma nữ, nàng điềm nhiên mỉm cười nói:

"Được, mong rằng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Thần Nam gật đầu, sau đó không thêm ý tứ nói:

"Huynh từng nghe nói về ân oán giữa Đạm Đài thánh địa và Tình Dục đạo, rốt cục muội muốn đối phó họ thế nào?"

"Không có gì, chỉ giúp mỗi nữ tử trong Đạm Đài thánh địa tìm được một nam nhân tâm ái." Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười kiêu mị.

Thần Nam lạnh buốt, trong mắt người đời, những nữ tử của Đạm Đài thánh địa trinh khiết vô cùng, cả đời không lấy chồng, ý muốn này của Nam Cung Tiên Nhi quả thật tà ác, nếu nó thành hiện thực, chắc chắn Đạm Đài thánh địa triệt để luân lạc, từ đó không còn tồn tại nữa."

Cả nửa ngày sau Thần Nam mới nói được hai chữ: "Thật vậy!"

Nam Cung Tiên Nhi mặt đầy nét cười, dịu dàng nói:

"Bọn họ không biết tình cảm thú vị thế nào, không biết cách hưởng thụ cuộc sống. Muội làm thế để giúp họ thoát khỏi bùn lầy, lấy lại quyền lợi nữ nhân mà họ bị đoạt mất, đến cuối cùng thế nào họ cũng cảm tạ muội."

Thần Nam vô ngôn, bất quá hẳn thực sự bội phục Nam Cung Tiên Nhi, thủ đoạn này còn đáng sợ hơn giết sạch Đạm Đài thánh địa, bèn giơ ngón cái lên khen: "Bội phục!"

Sau đó hần cười cợt:

"Muội tận tâm tận lực với các nữ tử Đạm Đài thánh địa, thế có nghĩ đến chung

thân đại sự của mình chưa? Chúng ta vừa mới kết minh, ồ, kì thật huynh thấy quan hệ giữ chúng ta có thể tiến thêm một bước, hắc hắc..."

Nam Cung Tiên Nhi lại mỉm cười kiều mị, tuyệt đại dung nhan tràn đầy nét mê hoặc:

"Yên tâm, muội muốn lập một tòa hậu cung thật lớn, nói cho huynh hay, không thể thiếu vị trí của huynh được, người đầu tiên muội cưới là huynh để huynh là chính cung thân vương."

Thần Nam kinh hãi há mồm tròn mắt, thất thanh nói:

"Muội muốn lập một tòa hậu cung thật lớn? Ta ngất!"

Nam Cung Tiên Nhi liếc hẳn:

"Có gì lạ đâu, thế nào, không được sao? Nam nhân các người tam thê tứ thiếp, lại không thể chấp nhân nữ nhân bọn muội lấy nhiều trượng phu sao? Thế giới này quá bất công, muội phải cải biến tất cả, triệt để giải phóng tư tưởng cho nữ nhân!"

"Điên rồi!" Thần Nam thở dài:

"Thật quá điên cuồng, nếu như muội đề cập đến chuyện một vợ một chồng, huynh không có gì để nói, muội lại muốn cưới vô số nam nhân, thật là thái quá! Không nói đến người trên đại lục phi băng, chỉ sợ là phụ mẫu muội cũng không đồng ý như vậy. Huynh biết Tình Dục đạo có quan niệm "giải phóng triệt để" nhưng không thể thành hiện thực được!"

"Muội tịnh không cầu cho người ta đồng tình, muội chỉ muốn phá tan tư tưởng kìm kẹp nữ tử, muội tin rằng sau mấy chục năm, mấy trăm năm nữa sẽ có người chấp nhận nó."

"Huynh ngất mất, quả thật không còn gì để nói với muội, huynh vừa nghe muội giảng giải tư tưởng vĩ đại về giải phóng. Sau này trước mặt người khác, không nên nói rằng huynh quen muội, huynh sợ bị người khác coi mình là một kẻ trong hậu cung của muội. Muội cứ tiếp tục mơ mộng đi, huynh phải cáo từ."

"Ha ha..." Nam Cung Tiên Nhi cười rũ rượi, nhu mì nói:

"Muội biết nam nhân đều như vậy. Tốt thôi, nói đùa với huynh thôi."

Thần Nam cười nhạo nói:

"Chẳng có điểm nào đáng cười cả, hiện tại không có nam nhân nào nguyện ý trở thành người nơi hậu cung của muội, dẫu muội là thần nữ chuyển thế cũng không được. Không ai nguyện ý bị cầm máy chực, mấy trăm cái sừng hết."

"Hừ, không hiểu gì thú vị! Kì thật muội không có lòng tham, muốn đem những người xinh xắn trong lục đại tà đạo thánh địa và các chính đạo thánh địa gả cho nhau."

Vẻ mặt Nam Cung Tiên Nhi trên mặt đầy nét cười

"Huynh không có cùng quan điểm với muội, huynh sợ muội rồi, cáo từ, tái kiến!"

Thần Nam không muốn tiếp tục dây dưa với nữ tử kiểu này

. Nam Cung Tiên Nhi tỏ ra bất mãn, bực tức nói:

"Hừ, không có lương tâm, muội muốn huynh là người đầu tiên vào hậu cung trở thành chính cung thân vương mà!"

Thần Nam vòng tay nói:

"Muội muội tha cho huynh đi, tuy muội đẹp nổi danh thiên hạ nhưng tư tưởng quá ư kinh thế hãi tục, loại tục nhân như huynh vô phúc tiếp thụ a!"

Thần Nam vội vàng chạy khỏi khách sạn.

"Không cần nôn nóng, chuyện hôm nay không nên để lộ phong thanh, chúng ta bí mật tiến hành."

"Biết rồi."

Chương 18: Nhĩ Yếu Giá Nhân Bất Yếu Giá Cấp Biệt Nhân.

Trong một hào hoa khách sạn khác ở đế đô Sở quốc, một thanh niên nam tử dung mạo đẹp tựa Phan An, Tống Ngọc đang bồi rượu với một thanh niên tuần tú với gương mặt lạnh lẽo dị thường.

Người thanh niên dung mạo như Phan An Tống Ngọc nâng ly rượu, nhấp một hớp rồi nói:

"Tề Đằng huynh, ngày đó huynh tới hoàng cung Sở quốc, huynh có cảm giác gì về tên thanh niên có khả năng khai mở Hậu Nghệ cung?"

Người thanh niên được gọi là Tề Đằng, gương mặt lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm không đổi, lạnh lùng nói:

"Huynh nói về Thần Nam Bất quá cũng chỉ thường thôi, là hư danh mà thôi."

Thanh niên nam tử gương mặt tuyệt đẹp cười nói:

"Tề huynh đừng đánh giá thấp hẳn, ngày hôm trước hẳn lại có đột phá, tu vi cũng đã ngang với thập đại cao thủ của Đông đại lục, tuyệt đối không dưới huynh và ta đâu."

"Ồ" Tề Đằng hai mắt sáng rực chiếu ra hai đạo hàn quang, lạnh lùng nói:

"Cũng vừa lúc ta đi kiếm hãn, để báo thù cho sư huynh trong Hỗn Thiên Đạo, Nam Cung Ngâm người không phải cũng nghĩ tới việc xuất thủ sao?"

Thanh niên cực kỳ tuần tú tên gọi Nam Cung Ngâm chính là bào huynh của Nam Cung Tiên Nhi, diện mạo có mấy phần giống nàng, cả thiên hạ thật khó mà kiếm được bao nhiêu người dung mạo đẹp thế như vậy.

"Ha ha, Tề huynh không cần phải lo kiếm Thần Nam quyết đấu, thiết tưởng Hồn Thiên Tiểu Ma Vương đâu phải là hạng người dễ chơi, nếu như huynh đánh bại Thần Nam trước khi Hồn Thiên tiểu ma vương đánh bại Thần Nam, hẳn sẽ mất hết mặt mũi. Chúng ta lục đạo, không nên mới lúc ban đầu đã có tranh chấp, chỉ làm cho chánh đạo thánh địa đàm tiếu."

Tề Đằng gục gặt đầu, nói:

"Nam Cung huynh nói có lý, là ta đã quá vội vàng rồi!"

Nam Cung Ngâm mỉm cười nói:

"Nghe nói chánh đạo thánh địa nhất đại đệ tử là nhân kiệt, truyền nhân của lục đạo ta thật không bằng, lại càng cần phải đoàn kết với nhau. Ông trời có mắt, lục đạo của ta truyền nhân hậu bối cũng không phải bậc tầm thường. Nhất là Tuyệt Tình đạo xuất hiện bức anh tài như Tề huynh, đã quán thông sư môn tuyệt học, Tuyệt Tình đạo nhất định nhờ Tề huynh mà phát dương quang đại."

Tuyệt Tình đạo chủ yếu là trảm thất tình diệt lục dục, vì vậy người tu luyện thứ công pháp này, kham nhẫn mặt giống như băng lạnh, tình cảm rất hiếm khi bị lay động. Khi nghe Nam Cung Ngâm đề cao mình, nét mặt của Tề Đằng hòa hoãn lại chút ít, nhưng vẫn giống như một khối huyền băng, khó mà tan được.

"Nam Cung huynh quá khen rồi, sư môn trường bối của ta đã đi sớm, sau này hoàn toàn để cho tiểu bối trong môn tự tìm hiểu hành xử. Hiện tại ta chỉ mới đạt tới sơ thành Tuyệt Tình, còn về vô thượng công pháp Tuyệt Tình chú, thật khó mà lĩnh ngộ a!"

Nam Cung Ngâm động dung, nói:

"Đạt tới sơ thành Tuyệt Tình, Nam Cung hi Tề huynh, vậy huynh có thể coi là vô địch trong giới thanh niên hiện nay rồi."

Tề Đằng lắc đầu không nói, trầm ngâm một lúc rồi thốt:

"Hồn Thiên Tiểu Ma Vương có thể coi là gần như vô địch trong lớp trẻ, nhưng

kết quả thì thế nào, vừa mới xuất thế trong trận chiến đầu tiên đã bị người ta đoạt đi thần kích chấn phái, tính mệnh suýt nữa thì cũng xong, mọi chuyện phía trước đều rất khó khăn a!"

Nam Cung Ngâm cười nói:

"Chỉ là hãn xui xẻo, vận khí quá tệ, kiên cường tự đại, lại rơi vào tình huống đặc biệt, cuối cùng lại còn muốn thay đổi tình thế, khác gì muốn lên trời!"

Tề Đằng chuyên chú nhìn Nam Cung Ngâm, nói:

"Nói cho cùng, chỉ sợ là chỉ có Tình Dục đạo của người là có nhân tài xuất chúng, thật không ngờ Tình Dục đạo lại xuất hiện hai người đủ tư cách liệt vào 'thập đại' cao thủ, thực là làm người kinh ngạc a! Có lẽ Đạm Thai thánh địa tiên tử cũng phải khốn đốn, hắc hắc....."

Mặc dù cười nói, khuôn mặt hãn vẫn lạnh lẽo vô bì, giọng cười lại càng lạnh hơn.

Nam Cung Ngâm cười cười nói:

"Về Mộng Khả Nhi tại hạ nhất định rước về, còn về xá muội, tại hạ không khoa trương không được, Tiên Nhi con bé này xác thật là kỳ tài a! Ha Hh, đúng rồi, tiểu muội vẫn hằng mong được gặp gỡ Tề huynh một lần, không biết có được không Tề huynh?"

Tề Đằng gật đầu:

"Chỉ sợ cầu cũng không được thôi."

Thần Nam trở về hoàng cung Sở quốc, lập tức lại thăm Long Vũ, hiện tại thân thể nàng cũng không còn đáng ngại nữa, cũng đã tự đi lai được mặc dù còn rất yếu.

Hiện tại Long Vũ đang ngồi tọa tại Hỏa Lô bang xem sách. Còn tử tử long thì đang dương dương nằm trên giường không ngừng ngủ gà ngủ gật.

Cái tên gia hỏa này ăn được nửa trái tim của thiên sứ, thu được lợi ích rất lớn. Sau một ngày luyện hóa, Tử Kim Thần Long biến biến nguyên anh của thiên sứ thành long nguyên, hiện tại cơ thể lớn ra thêm một chút, nếu đứng thẳng lên còn cao hơn cả Thần Nam, tu vi cũng đã đạt tới tứ giai trung cấp cảnh giới.

Nhưng mà cái tên gia hỏa này thật là tham lam, trong lúc luyện hóa trái tim thiên sứ lại còn đi kiếm được khố của hoàng cung, cuối cùng cũng mò ra được chỗ. Chỉ có điều là canh phòng ở đây thật là nghiêm ngặt, nó thực không có một cơ hội nào để chôn chia.

Bỉ tử long cứ ngáp ngủ, miệng thì nói:

"Vũ muội muội cơ thể mới vừa hồi phục một chút, không nên đọc sách, lao tâm lao lực dữ lắm, đầu bẳng cùng ta trò chuyện, chúng ta có thể nói chuyện phong nguyệt, tình cảm, long sinh lý tưởng."

"Phì, cái đồ vô lại nhà ngươi, chết đi!" Long Vũ vừa tức vừa buồn cười, chụp quyển sách đập về phía Tử long trên giường.

"Ôi da, sao Vũ muội muội lại đối xử với ta như vậy!"

Tử Kim Thần Long uể oải lăn trên giường, liến thoắng:

"Muội coi, ta và muội thật là hữu duyên, ta vốn thần long, tên của muội cũng có chữ Long. Hay là, thân thể của nàng có dòng máu thần long của ta, lại còn có nữa quả tim của thiên sứ, lại nữa nếu thành tiên trước..... ai da, sao nàng lại bạo lực thể hải! Á, là ngươi, tiểu tử chết tiệt ngươi làm cái gì vậy! Mau thả ta ra!"

Thần Nam khuôn mặt cười cợt, nhưng đôi tay không hề nhàn rỗi, lúc Tử Kim thần long chưa thẳng người ra, nhanh chóng thắt nút người nó lại, sau đó dùng Cầm Long Thủ đem nó ném thẳng ra ngoài.

Long Vũ gương mặt vui vẻ, yên lặng quan sát mọi chuyện, đến chừng Tử Kim thần long rớt xuống tuyết, nàng bật cười hi hi hướng xuống đó vẫy vẫy tay.

Tử Long giận dữ hét lên:

"Ha, ta mệt mỏi với các người rồi, ta đi tìm Phượng Hoàng tiểu nha đầu luyện đàm long sinh lý tưởng với ta!"

"Long Vũ nàng đã hồi phục sức khỏe rồi hả?"

"Cảm ơn, đã khỏe hơn nhiều rồi."

"Nàng đã ăn được nửa trái tim của thiên sứ, cơ thể của nàng giờ tiềm ẩn lực lượng rất lớn, nếu nàng luyện hóa được, có thể trở thành một trong thập đại cao thủ của Đông đại lục. Ta biết trước kia nàng vì có nguyên nhân, nên không chịu khổ công tu luyện. Nhưng bây giờ nàng đã bắt đầu một cuộc sống mới, với tư chất của nàng, nếu quyết tâm, tiến vào mức thập đại là chuyện dễ như trong lòng bàn tay, ta hy vọng nàng có thể quên đi quá khứ. Đương nhiên, vạn lần đừng quên ta nhé....."

"Chết đi!"

Long Vũ trừng mắt, ráng sức đập hấn, nói:

"Muội tính nói lời cảm tạ huynh, có dè đâu, giang sơn dễ đổi bản tính khó thay, cái tên vô lại huynh cuối cùng cũng không đành lòng chút nào."

Thần Nam cười nói:

"Kỳ thật, câu nói cuối cùng là mấu chốt đó!"

Long Vũ dấm thêm vài cái, rồi bước lên phía trước, nhìn đám hoa tuyết bay lượn bên ngoài, nói:

"Hai ngày sau muội phải xa rời Sở đô rồi, phụ thân muội đã phái người tới đón muội về."

"Về nhà!"

Thần Nam trợn mắt ngạc nhiên, sau đó cất giọng:

"Muội cũng nên về nhà thôi, nhưng đừng có quên đi bằng hữu một thời của mình đó."

"Không thể đâu....."

"Ý ta là nàng nhất định phải nhớ ta trong tâm, tóm lại...."

"Bang"

Thần Nam chưa kịp đáp trả, đã bị Long Vũ cho một quyền.

"Vô lại như người chực tên như nhau, đều không có một điểm đáng hoàng."

"Úi, ta sợ là nàng vì ly biệt mà đau lòng mà. Hơn nữa, ta nói toàn sự thật thôi. Long Vũ, về nhà rồi yên tĩnh cho tốt, đừng có quên đi mau quá. Đừng có lấy chồng, nếu mà định lấy chồng thì phải thông tri cho ta biết, ta còn thiếu nàng một mạng, chỉ có lấy thân này để đền bù thôi. Nếu như nàng có giải khai được tâm sự trong lòng, chỉ cần rao truyền ra ngoài tu luyện giới một chút thôi, dù có ngoài vạn lý ta sẽ lập tức cỡi rồng tới Tấn quốc long gia. Ôi cha, đừng đánh ta, ta nói thiệt mà....."

"Người thật..thật là....." Long Vũ điềm tĩnh ngắm nhìn những bông hoa tuyết bay phất phơ ngoài song cửa thật lâu không lên tiếng.....

Hai ngày sau, Long gia lão quân gia cỡi phi long bay tới Sở đô, đón Long Vũ hồi gia. Ở quảng trường của Bình Dương thành, nhiều người tới tiễn nàng đi, Long Vũ cùng mọi người nói lời tạm biệt, vô cùng trân trọng.

Ngồi trên phi long ở trên cao, Long Vũ nhìn xuống dưới Sở Nguyệt, tiểu công chúa, Khải Lợi, Mộng Khả Nhi, cùng với Đông Phương Phượng Hoàng, Khải Văn, Lãnh Phong và cao thủ trẻ tuổi của tứ đại học viện, đôi mắt nóng lên, thiên hạ rộng lớn, lần này chia tay, biết bao giờ mới có cơ hội gặp gỡ nữa.

Thần Nam cước đạp Tử Kim thần long, vai mang họa kích bay lên không, chẳng buồn để ý tới việc làm người ở Sở đô kinh hải, không ngừng bay lên cao, nhìn về Long Vũ đang bay ngày càng xa dần.

Đột nhiên, Tử Kim thần long lên tiếng hát lớn, âm thanh truyền xa vài chục dặm, thanh âm lại có mấy phần tương tự như thanh âm của Thần Nam:

(Đoạn dịch nghĩa của dịch giả brianeric)

"W..ào..o.....

Tóc em tựa tuyết, mượt mà bay đi. Anh thật cảm kích những ai Mời ánh trăng sáng rọi sáng và rõ vào kỉ niệm trong anh.

Tình yêu dưới trăng thật hoàn mỹ.

Tóc em tựa tuyết, nước mắt rơi vào không gian

Ai trở nên già đi khi anh đợi chờ? Ngà ngà say, không gian chìm trong rượu nồng.

Anh dùng sự hối tiếc để ghi nhớ tình yêu ngàn kiếp dành cho em, thương nàng cho đến ngàn đời.

W...ào...o..... nếu nàng xuất giá đừng lấy kẻ khác, phải gả cho ta đó.....
W...ào...o "

(Dịch thơ của Phuong03:

Ngao ô... Tóc nàng như tuyết lúc chia ly Lòng ta cảm động biết nói gì Hôm nào dưới trăng cùng nguyện ước Giờ chỉ còn ta mãi khắc ghi Tóc dài vương vấn mãi không thôi Nước mắt chia ly nói thay lời Xin đợi suốt đời không nuối tiếc Tim ta đã tạc dáng nàng rồi Ngao ô...

Lấy chồng nhớ gả cho ta Nếu lấy người khác e là không xong

Bài thứ hai.

Biệt ly - Vương vấn tóc dài Lòng ta đau nhói nhìn ai thẫn thờ Hôm qua còn dệt ước mơ Ái tình hoàn mỹ bây giờ ở đâu Tóc mây lưu luyến - Người sầu Kiếp này xin nguyện bạc đầu chờ ai Kỷ niệm mãi mãi không phai Vạn năm vẫn nhớ mắt ai lệ nhòa

Lấy chồng thì phải lấy ta Nếu không ta sẽ chẳng tha cho nàng.)

Nhìn về phía xa xa, Long Vũ ráng sức vẫy tay, hình như đang hét lớn điều gì.

Đến khi Long Vũ biến mất ở cuối chân trời thì Thần nam mới sức tỉnh, nhìn xuống phía dưới, phát hiện ra vô số người ở dưới đang chỉ chỗ về phía hắn.

"A....."

Thần Nam ngẩng lên trời hét lớn:

"Cá chạch đáng chết, bên dưới mọi người đều nghĩ tiếng cá trạch người là ta, mau đem ta xuống dưới!"

Ở bên dưới, Sở Nguyệt, Khải Lợi, Lãnh Phong, tiểu công chúa phá ra cười lớn, còn bách tính bình dân thì rì rầm bàn tán khắp mọi nơi.

Nửa tháng đã trôi qua kể từ cuộc đại chiến nổ ra ở Hoàng cung Sở quốc, nhưng số lượng tu luyện giả tụ tập ở Sở đô không hề giảm đi, mà còn lại tăng lên, nhiều cao thủ đều truy tầm tung tích của các cao thủ vô địch, đồng thời cũng chờ đợi tin tức của thần vật.

Hai ngày sau, một tin chấn động đã lan khắp cả đế đô, Hồn Thiên Đạo Tiểu Ma Vương của thái cổ lục đại tà đạo đã ước chiến với Thần Nam ở Quảng trường trung ương của Sở đô.

Chương 19: Ứng Chiến

Vào thời điểm này, trong Bình Dương thành cao thủ như mây, có thể nói là cả bát phương phong vũ tập hợp về Sở đô. Hồn Thiên Tiểu Ma Vương đang ở thời điểm quan trọng, ước chiến với Thần Nam ở quảng trường Trung tâm của Sở quốc đô thành, không còn nghi ngờ gì nữa chính là muốn tạo thanh thế.

Một thời gian không lâu trước, hãn bị Thần Nam đánh thụ thương, lấy đi thần kích chấn phái, thật là quá mất mặt, hiện tại không còn nghi ngờ gì nữa là muốn lấy lại thể diện, muốn cho trước mặt anh hùng thiên hạ bại Thần Nam!

Đối diện với khí thế hung hãn, đang chờ ngày phục hồi khí thế của Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, Thần Nam chỉ nói vắn vện hai chữ: "Ứng chiến!"

Sau khi hai vị tuyệt đỉnh cao thủ thanh niên chọn ngày quyết chiến, tin tức lập tức loan ra khắp Bình Dương thành, mọi người đều biết, ba ngày sau hai người sẽ tiến hành sinh tử quyết chiến.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai thanh niên mà dường như đã vô địch trong lớp thanh niên cường giả tiến hành đại quyết chiến, tất nhiên thu hút ánh mắt của mọi người! Hai ngày sau khi Hồn Thiên Tiểu Ma Vương ước chiến cùng Thần Nam, tin này đã truyền ra khắp Bình Dương Thành của Sở đô, vô số người chờ đợi để được chứng kiến.

Thần Nam lần đầu xuất đạo, tại Hoàng cung Sở quốc đảo ngược tình thế, (dùng) thương đâm chết long kị sĩ, gây đánh phi long, giương Hậu Nghệ cung bắn hạ cự long. Nhất chiến thành danh. Sau này tại Tấn quốc đại chiến nhóm người ác bá, một mình đơn độc chống lại quân đội cả ngàn người, nghịch thiên thất ma đao giết chết tuyệt thế cao thủ. Rồi sau đó, dũng cảm tiến vào tử vong tuyệt địa, bị hàm oan đại chiến các lộ cao thủ ở Tội Ác chi thành, tập hợp các thanh niên cao thủ của tứ đại học viện, đánh ngã tuyệt thế cao thủ Lăng Tử Hư. Gần đây lại vừa giết Thi

Sát, vừa gây thương tích nặng nề cho trung giai thiên sử.

Từ lúc xuất đạo, mỗi một cuộc chiến của hần đều làm chấn động tu luyện giới, theo danh tiếng mà nói, hiện tại trong lớp thanh niên không có khả năng xuất hiện được (ý nói là thêm một nhân vật như thế.), hần có thể xem là một nhân vật phong vân nhất.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương từ lúc chưa xuất đạo, lão trưởng bối đã liệt hần vào hàng ngũ của thập đại cao thủ ở Đông đại lục. Quả nhiên sau này đúng như chúng nhân mong đợi, xuất đạo lần thứ nhất đã cùng truyền nhân xuất sắc nhất của Đạm Đài thánh địa kịch chiến dữ dội trên không, thể hiện tu vi ngạo chúng nhân. Tuy rằng sau đó thua về tay Thần Nam, nhưng mọi người từ từ cũng nhận ra hần có thực lực tuyệt không chỉ như thế, bên trong ắt có điều phức tạp.

Thứ nhất là cuộc đại chiến giữa hai cường giả đang ở trên đỉnh cao đã làm kích động trái tim của đa số tu luyện giả. Thêm vào đó nữa là cuộc chiến giữa hai thanh niên cường giả.

Trong một gian thánh đường ưu nhĩ của hoàng cung Sở quốc. Mộng Khả Nhi và Thần Nam cùng nâng ly trò chuyện.

"Thần huynh chúc huynh toàn thắng trở về."

"Đa tạ! Thứ nhất, ta và Tà Đạo thánh địa đánh nhau, nếu như ta có khả năng tiêu diệt Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, ta nghĩ rằng Chánh đạo thánh địa nhất định không còn nhiều phiền phức nữa. Các người cảm tạ ta như thế nào đây?"

Mộng Khả Nhi cười nhẹ:

"Không phải là chúng ta đã kết minh sao, nếu nói như thế nghĩa là gì vậy?"

"Đừng rườm lời, Mộng Khả Nhi. Hiện tại không có người ngoài. Chỉ có nàng và ta, chuyện giữa chúng ta như thế nào, trong bụng ta và nàng đều hiểu rõ mà. Nếu muốn giải quyết ân oán giữa hai chúng ta, theo kế hoạch của nàng, trong hai chúng ta phải có một người nằm xuống. Còn nếu như theo cách của ta thì, hắc hắc....."

Nhìn vẻ mặt ác độc của Thần Nam, Mộng Khả Nhi sắc mặt thay đổi. Cuối cùng cũng hòa hoãn trở lại, nói:

"Chuyện của chúng ta, sau này hẵng tính tới. Hiện giờ, quan trọng là chuyện giữa người và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, ai thắng ai bại!."

"À, thì là vậy. Mộng Khả Nhi, thứ nhất nếu như ta giải quyết được Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, coi như là hoàn thành bốn phận kết minh, chống lại truyền nhân của Phá Diệt đạo, kẻ địch chung của chúng ta, còn sau này thì sẽ coi vào biểu hiện của nàng!"

Thần Nam hiện tại chỉ đề cập một chút tới điểm này, bởi vì sau này hắn và Mộng Khả Nhi có thể sẽ trên ở hai trận tuyến đối đầu, chuyện sau này không nói trước được.

Sau đó hắn lại cười rồi nói:

"À ha, Hồn Thiên tiểu ma vương xuất đạo, có khoa trương rằng sẽ thu nàng về làm nữ nhân của hắn, nhưng huynh muội Tình Dục đạo cũng đánh tiếng ra ngoài, Nam Cung Ngâm có nói là sẽ lấy nàng về làm nữ nhân, Nam Cung Tiên Nhi thì muốn kiếm cho mỗi nữ tử của Đạm Đài thánh địa một nam nhân. Hắc hắc, thực là có ý tứ a, ta không biết làm sao mà mỗi một người đều mơ mộng có được người yêu dấu như nàng, ha ha..."

Đối diện với sự cười cợt chọc ghẹo của Thần Nam, trong mắt Mộng Khả Nhi hàn quang lóe lên, lạnh lùng nói:

"Những Kẻ cuồng vọng vô tri trước sau gì cũng sẽ bị mồm miệng hại mình thôi."

Thần Nam cười lớn:

"Theo lời Mộng tiên tử nói, ta quả là một kẻ cuồng vọng vô tri, mà còn tệ hơn thế nữa, hắc hắc....."

Mộng Khả Nhi quả thật phần nộ vô cùng, nếu như không phải cần đến sự trợ

giúp của Thần Nam để đối phó Hồn Thiên Tiểu Ma Vương thì có lẽ nàng ta đã sớm hạ sát thủ với hắn rồi.

Thần Nam cũng minh bạch đạo lý này, sau khi hắn và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương quyết chiến, thời gian "mật nguyệt" (@ mật nguyệt: tuần trăng mật) giữa hắn và Mộng Khả Nhi chắc cũng kết thúc. Vì vậy hiện tại hắn bề ngoài phóng lãng, cười lớn nói:

"Thật là có ý tứ, ta phát giác người của Lục Đại tà đạo tất cả đều có cá tính, tương lai thế nào cũng nổ ra cuộc chiến tranh đoạt mỹ nữ. Mộng tiên tử nàng không cần đối với ta đây về sát khí, ta nói về mỹ nhân đâu chỉ có riêng nàng, còn có những người khác nữa, hắc hắc, có ý tứ, có ý tứ, Mộng tiên tử nàng ráng bảo trọng a!"

Mộng Khả Nhi lúc vừa xấu hổ vừa tức giận, cuối cùng tức tối phất áo bỏ đi.

Sau đó Thần Nam tới Hoàng Hạc lâu, tuyệt thế yêu nữ Nam Cung Tiên Nhi dung mạo thần thái đầy mê hoặc, đích thân rót rượu cho Thần Nam, thì thầm nói:

"Chàng lắng nghe cho rõ, ta vì chàng sẽ giải thích về những đặc thù trong tuyệt học Hư Không đạo của Hồn Thiên đạo....."

Thần Nam chuyên tâm lắng nghe, đối với cuộc chiến trước mắt, hắn thật không nắm chắc. Hắn xuất đạo đã lâu, cũng có kinh nghiệm nghiên cứu đối thủ, nhưng những gì hắn biết thật là ít ỏi.

Mỗi lời Nam Cung Tiên Nhi giải thích, hắn đều cố tâm ghi nhớ, cho dù không có tác dụng gì lớn, nhưng cũng giúp hắn phần nào hiểu thêm về đối thủ.

"Hồn Thiên Hư Không đạo dựa trên Thiên Công bảo điển, uy lực tuyệt luân, người sử dụng có thể biến hóa khó lường, đen càng thêm đen, gần giống như đạo thuật, mục tiêu thật là kì quỷ mị. Những điều thiếp nói là từ tư liệu ghi chép của bản phái, thật ra có hay không có những đặc dị khác, thiếp cũng không biết."

Tại thời điểm này, dung nhan tuyệt mỹ của Nam Cung Tiên Nhi hiện nên nét rất thẳng thắn, đôi tay mềm mại yếu diệu như tuyết nâng đỡ cái cổ thanh tao, giống như

đang nỗ lực suy nghĩ, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

"Tốt rồi, thiếp đã giảng giải hết mọi thứ."

Thần Nam vẫn còn thắc mắc, truy hỏi tiếp:

"Tại sao Nam Cung tiểu tử lại muốn giúp đỡ ta thế, cũng tốt, chúng ta đã kết minh, nhưng Hạng Thiên vẫn là người của Lục Đạo, cùng lắm thì nàng chỉ có thể không lý tới việc trợ thủ mà thôi, tại sao lại quay sang giúp ta?"

"Chàng thật là không có lương tâm mà....."

Nam Cung Tiên Nhi yêu kiều nói, thân mình mềm mại uyển chuyển đi tới gần Thần Nam, gơ đôi ngọc thủ mảnh mai, nắm chặt lấy tay hắn, ngón tay lồng vào nhau, kiều mỵ nói:

"Thiếp đâu có ý như vậy, nếu tuyển chàng làm chánh cung thân vương, có ai nói được là ta không được giúp người nhà a!"

Thần Nam ngồi bất động, đôi mắt chăm chú ánh lên vẻ cười. Rồi sau đó đột nhiên nhìn chăm chú vào thân thể nhu nhuyễn của Nam Cung Tiên Nhi, tay nhanh chóng choàng qua eo nàng mà ôm vào lòng.

Nam Cung giật mình, hiển nhiên không ngờ là bản thân Thần Nam đột nhiên thật sự xuất thủ, nhưng nàng cũng nhanh chóng định thần, thân hình linh hoạt như con cá, không biết được nàng ta đã xử dụng thân pháp gì, đột nhiên thoát ra.

Đứng ở một trượng phía ngoài xa, nàng ta cười nói:

"Chàng thật là thiếu kiên nhẫn mà. Chờ tới lúc ta đưa chàng tiến nạp hậu cung cũng đâu có muộn a, đâu cần phải gấp gáp vậy."

Nam Cung Tiên Nhi cười yêu mị, phong thái vạn lần quyến rũ, e rằng ngay cả người bằng sắt cũng phải tan chảy dưới dung nhan tuyệt thế và phong thái kiều mỵ của nàng ta.

"Cầm Long thủ!" nàng thất kinh la lớn, dụng lực tránh qua. Nhưng không hề thoát được quang chương.

Thần Nam hai tay ôm nàng cười nói:

"Nàng cứ một một hai hai đòi phải lấy ta, coi bộ ta mà không đáp ứng thì đã khi phụ một phen mỹ ý của nàng rồi."

Nam Cung Tiên Nhi gương mặt ửng hồng, không biết là tại dáng vẻ tự nhiên hay là vì bị bất ngờ. Nàng ta lại không tìm cách tránh thoát, thân thể nhu nhuyễn từ từ sáp vào gần Thần Nam, u hương mê hồn không ngừng bay vào mũi hắn.

Nàng ta ngọt ngào nói:

"Điều này chàng cũng hiểu mà. Chàng không để tâm tới việc ta phải có nhiều trượng phu a?"

"Nói vậy, ta không cho phép nàng có nam nhân nào nữa!"

Thần Nam nửa thật nửa giả, đe dọa, rồi lại cố gắng choàng eo ôm chặt lấy nàng ta.

"Hì hì....." Nam Cung Tiên Nhi lấy sức búng vào đầu hắn, sau đó thân hình như một con cá duật ra khỏi vòng tay của hắn, liên tục cả hai lần Thần Nam đều không nhìn ra được thân pháp đặc biệt này.

"Chàng thật là bá đạo!} Lại muốn ta phải chung thủy tới chết thôi, muốn như vậy thì chàng phải chứng minh được sức mạnh của mình hơn mọi người, còn không thì quá tham lam đó."

Hắn lại cố gắng siết chặt tay để kéo nàng ta vào lòng. Nàng ta mỉm cười vội vàng lùi lại. Thân hình phiêu hốt như ma quỷ, đôi phong nhũ gợi cảm cũng rung lên, thật là phong tình vạn chủng, điên đảo chúng sinh.

Thần Nam cười nói:

"Tốt lắm, tiểu ma nữ, nói xem, tại sao lại giúp ta giết người của Lục Đạo nhà nàng vậy"

"hừ" Nam Cung Tiên Nhi hừ lên một tiếng lạnh lùng, lạnh nhạt nói:

"Hạng Thiên hẳn đáng chết! ba năm trước hẳn theo sư phụ tới Tình Dục đạo của ta, cái tên vô si bất ngờ có ý đồ với ta. Nếu như ta không có tâm tư cẩn mật, thì đã trúng bẫy hẳn rồi. Vì vậy, hẳn đáng chết!"

"Thì ra là như vậy, ta đã hiểu rồi." Thần Nam bắt đầu cười.

"Đồ vô lại, cả những chuyện khó nói nhất của nữ nhi người ta đều kể cho chàng biết, còn chàng thì bộ dạng nhớn nhỡ. Ta không cần biết, chàng nhất định phải giết hẳn, phải chứng minh sức mạnh của chàng."

Nam Cung Tiên Nhi nũng nịu dáng vẻ đầy vẻ dụ hoặc là lời.

"Nam Cung, sau khi ta và Hạng Thiên đại chiến, tất nhiên thế lực kiệt quệ. Lúc đó nàng làm hộ pháp cho ta, ta nghĩ rằng Mộng Khả Nhi có khả năng động chân tay với ta đó."

"Đừng lo, ta quyết không để người ngoài lợi dụng cơ hội đâu, ta có thể chỉ làm cho chính mình thôi, hi hi....."

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã tới thời điểm ước chiến giữa Hồn Thiên Tiểu Ma Vương và Thần Nam.

Ngày hôm đó, tại trung ương quảng trường của Sở đô tràn ngập cả biển người, ngàn trượng chu vi xung quanh nghiêm trang đều chật cứng không còn lối đi. Những vị trí tốt nhất thì bị tu luyện giới nhân sĩ chiếm lấy, vòng ngoài là lão bá tính của đế đô. Ra ngoài xa hơn nữa, là những sạp quán buôn bán, những người này, thấy có cơ hội làm ăn, cũng tụ tập về đây thật đông đảo.

Bên ngoài phạm vi của trường đấu, tu luyện giả cùng với lão bá tính phổ thông tính ra không dưới vạn người, chứng minh được cuộc chiến này hấp dẫn tới mức nào. Truyền nhân Hồn Thiên đạo một trong thái cổ lục đạo tà đạo quyết chiến

với nhân vật phong vân nhất hiện nay trong thanh niên tu luyện giới- Thần Nam. Cả hai đều có thân phận không tầm thường, có thể liệt vào trong thập đại cao thủ trong giới thanh niên của Đông đại lục, sẽ trở thành tuyệt đại cường giả trong tương lai.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương Hạng Thiên bận đồ đen đã đứng sảng sàng ở trung ương quảng trường, mái tóc dài màu máu để trải dài trên hắc y, tóc bay phất phơ trong gió, như ánh lửa rần rật rực rỡ hùng tráng.

Luồng sát khí vô tận từ trên người hắn không ngừng phát tán ra xung quanh quảng trường lan vào những người đang tụ tập ở đó, hàn ý lạnh lẽo phát tán ra có thể cảm thấy, thanh âm đang ồn ào huyên náo từ từ giảm đi, mọi người chăm chú hướng về phía Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương.

Lúc này ở góc đông bắc một cổ ba động cực kỳ khủng bố vang dậy. Tiếng tru ầm ầm, điếc lỗ tai, lan ra mọi nơi e rằng toàn bộ đế đô đều có thể nghe thấy

"W...ào..o... tên Hỗn Thiên xui xẻo kia, Long đại gia và Thần đại gia của người đã tới, W...ào..o.....," tiếng rống cực lớn, giống như lão yêu quái vạn tuổi đến nhân gian, cả vùng không gian dường như đã bắt đầu chấn động.

Chương 20: Thiên Ma Bát Bộ

Cùng với khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, vô số tảng đá bay lên không trung, ở xa xa, trong phạm vi mười trượng quanh hai người, khắp nơi đều là những tảng đá cực lớn đang trôi nổi, che khuất cả bầu trời.

Tới khi cự li giữa hai người còn lại ba trượng, tất cả các đại thạch lơ lửng giữa không trung trong giây phút nổ tung thành những mảnh vụn, hóa thành cát bụi tung bay trên mặt đất. Bên ngoài quảng trường, một chấn động lớn, các tu luyện giả đại kinh, bách tính bình thường đã sớm cảm thấy u mê, âm thanh huyên não không ngừng đập vào tai mọi người.

Nếu như không phải là đại công chúa Sở Nguyên đã sớm cho cấm vệ quân để đồ biết, chỉ sợ âm thanh cực đại nơi này đã sớm kéo quân đội tới.

"Phanh"

Phương thiên họa kích trong tay Thần Nam cắm trên mặt đất. Mặt đất xuất hiện một vết nứt nứt cực lớn, trải rộng về phương xa.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương hai mắt đều như phun ra lửa, hân như một hung thú hung ác nhìn Thần Nam, cất giọng lạnh lẽo:

"Tiểu tử ngươi thực sự dám đến đây, hôm nay mà không nghiền nát xương cốt ngươi thành tro bụi thì thật khó làm giảm nổi bức trong lòng ta!"

Thần Nam cười lạnh nói

"Ta có thể khẳng định nói với ngươi rằng, ngươi chắc chắn sẽ thu, ta sẽ lại dùng phương pháp tương tự, xuyên qua hai cái xương sườn của ngươi, hơn nữa, ta có thể đóng đinh ngươi ở trên quảng trường!"

Tuy Hạng Thiên hai mắt xuất hiện hung quang, nhưng cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Hắn phát giác Thần Nam rõ ràng mạnh lên rất nhiều, xác thật có tư cách cùng hắn tiến hành sinh tử đại chiến.

Hạng Thiên cười âm lạnh, nói:

"Người đích thực đã trở nên mạnh hơn nhưng đối địch với trạng thái đỉnh phong của ta, người chỉ có chết mà thôi. Bây giờ trước mặt thiên hạ cao thủ, ta sẽ nghiền nát người thành từng mảnh vụn!."

Thần Nam lắc đầu, nói:

"Hiện tại ta đã thay đổi chủ ý, ta tạm thời lưu lại tính mệnh người, sau này để Long Vũ tự thân động thủ. Hiện tại ta muốn người là nô bộc cho ta, cho thấy người được gọi là truyền nhân của chính tà thánh địa. Mỗi một kẻ đa mưu túc trí, đều có thể lực cho riêng mình, ta thật sự ghen tị a. Ta hiện tại quyết định thiết lập bang hội mạnh nhất của mình. Người tạm thời là nhân tuyển đầu tiên của ta đó!"

Hạng Thiên là một đại tiểu ma vương tung hoành thiên hạ, bỗng nhiên bị người khinh thị như vậy, hắn đương nhiên là tức giận đến nổ gan phổi, nghiến răng kèn kẹt.

Hắn chỉ tay vào Thần Nam, nói:

"Tốt tốt tốt, để ta xem hôm nay người có còn mạng để ta làm nô bộc cho người hay không?"

Thần Nam cười lạnh nói:

"Không cần phải không phục, nếu như ta nói với người, ta sẽ hợp nhất tà đạo lục thánh địa các người, tại lục đạo xưng tôn, ý người thế nào?"

"Ha ha" Hồn Thiên Tiểu Ma Vương ngẩng mặt lên trời cười điên cuồng, rồi nói:

"Người muốn hợp nhất lục đạo? Người muốn tại lục đạo xưng tôn? Người nghĩ

người là ai! Trong mắt ta, người bất quá chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi"

Thần Nam cười lắc đầu, nói:

"Ta thì sợ bây giờ ta thu người làm nô bộc, sau này người chịu không được lại tự sát, sở dĩ hiện tại ta đem ý nghĩ của mình ra nói cho người trước là để người yên tâm. Bây giờ chưa hợp nhất được, không có nghĩa là sau này không được, một ngày nào đó ta sẽ đem lục đạo hợp nhất lại trong tay. A, ta đúng là vô danh tiểu tốt, bất quá chính ta là người đã đánh người trọng thương, đoạt chấn phái chi bảo của người, ha ha..."

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương cực nộ, dùng tay lấy sau lưng một thiết kích, mô phỏng tương tự, chỉ vào Thần Nam, nói:

"Ta và người, không chết không thôi!"

"Đợi đã!", Thần Nam hét lớn:

"Cuộc chiến giữa chúng ta hôm nay nhất định phải có điều kiện. Nếu ta thắng, không có yêu cầu gì khác, chỉ cần người làm nô bộc của ta, sau này để Long Vũ đến giết người, ý người thế nào?"

"Tức chết ta mất, tùy người!"

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương cầm phương thiên họa kích tiến về phía Thần Nam, những tia lửa phát ra từ kích mang làm tê liệt cả hư không, chiếu sáng một góc quảng trường.

Thần Nam khóe miệng có một tia tiểu ý, hẳn dự cảm sau đại chiến sẽ có khả năng có biến cố phát sinh, cố ý dùng ngôn ngữ khích bác Hạng Thiên, đồng thời trong đại chiến chiếm lấy tiên cơ để ứng phó những sự kiện đột nhiên phát sinh.

Hắn cước đạp Thần Hư Bộ, tại mặt đất lưu lại một đạo tàn ảnh, nhanh chóng tránh khỏi sí liệt (tia lửa) của kích mang. Từ Kim Thần Long cuốn quanh thân trên của hắn rất nhanh bay lên cao, nó ở không trung cười lớn:

"Điều nhân mau đem đôi cánh của người ra, có gì mà ta chưa thấy qua cũng mang nốt ra đây, vẫn còn kịp đó."

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương thật sự hận không thể bắt cái con tử long xuống băm thành vụn, hấn tức giận gầm lên không ngừng, thiết kích trong tay hóa thành nghìn đạo mang ảnh, hướng Thần Nam đánh tới.

"Ha ha... cá chạch nói là nói thật, người tốt nhất là nhanh chóng bay lên... tại mặt đất người tuyệt không phải là đối thủ của ta."

Thần Nam tay cầm chính tông phương thiên họa kích, chém xuống một đường, sí liệt thần mang như rồng rắn lao thẳng về phía trước.

Hai người đều sử dụng phương thiên họa kích. Tu vi đều tại tứ giai đại thành cảnh giới, đều toàn lực xuất kích, kích phát ra kích mang sáng rực, chạm vào nhau, cùng lúc bạo phát ra quang mang chói mắt, như mười mặt trời chiếu sáng (thập nhật diệu không), trên quảng trường cuồng phong lập tức nổi lên, cát bụi bay đầy trời.

Mọi người bên ngoài thấy một cảnh tượng tráng lệ, những tiếng la hét ồn ào lại nổi lên, cả vạn người cùng hò hét, âm thanh chấn động cả trời đất.

Chiến đấu kịch liệt được một lúc, Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương đột nhiên hét lớn: "Hỗn Thiên hư không đạo, ảo ma phân thân!"

Sắc mặt hấn trở nên dữ tợn, mái tóc dài màu huyết hồng lay động cuồng loạn. Từng đạo hư ảnh giống như thân thể hấn bạo phát ra ngoài, chỉ trong giây lát, bốn Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương xuất hiện trước mặt Thần Nam, phân ra bốn phương, vây khốn hấn tại trung tâm.

"Oa vào thân ngoại hóa thân?", Tử Kim Thần Long trên không trung kinh ngạc nói.

Mọi người xung quanh lần lượt kinh hô: "Trời ạ, yêu thuật!"

"Thật không thể tin được, một người làm sao có khả năng phân thân ra làm bốn?"

"Không biết hẳn có thực sự tu thành thân ngoại hóa thân không?"

"Người thì hiểu cái gì, đó là Hỗn Thiên đạo tuyệt học, ảo ma phân thân trong hư không đạo"

"Hỗn Thiên đạo Hư Không đạo đều liệt vào đương kim Thiên Công Bảo Điển, có kỹ năng gần với đạo huyền học như vậy cũng không phải hiếm, có lẽ còn có nhiều kì công kì dị hơn."

Toàn bộ người Thần Nam trên dưới đều bị bao bọc bởi tử quang, hai mắt xạ xuất ra hai đạo tử mang, lạnh lùng nhìn bốn đạo nhân ảnh, nhanh chóng phán định thật giả. Trực tiếp hướng tới chân thân của Tiểu Ma Vương công kích tới.

Hắn cười lạnh, nói:

"Nghe nói ảo ma phân thân này nếu quả thực luyện tới cảnh giới tối cao, sẽ thành thân ngoại hóa thân, thật không may là với công lực hiện tại của người căn bản khó biết hư thành thật. Dùng loại huyền học như vậy để đánh lừa tứ giai trung cấp cao thủ còn có thể được, nhưng dùng để đối phó người cùng cấp độ, người không phải là quá vô dụng như vậy chứ?"

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương cười lạnh không đáp, ảo ảnh tan biến hết, chân hắn bước theo một bộ pháp kì dị, đột nhiên nhanh như quỷ mị hướng về phía Thần Nam. Để lại một đạo tàn ảnh phía sau.

Thần Nam cước đạp Thần Hư Bộ, lấy nhanh chế nhanh, cùng hắn ứng chiến. Phương thiên họa kích trong tay hai người không ngừng vũ động, một phiến sí liệt tử quang và thậm liệt hồng mang cùng quện lấy nhau. Ánh sáng lấp lánh, hai người gần như biết thành hai đạo quang ảnh, chuyển động nhanh như thiểm điện.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương đại kinh, nói "Người làm thế nào cũng có được ảo ma bộ pháp?"

Thần Nam cười lạnh, nói:

"Ảo ma bộ pháp của người, Thần Hư Bộ của ta, xem xem ai mạnh ai yếu!"

Quang hoa sáng rực không ngừng chuyển động, trông hai người di chuyển như điện quang thạch hỏa, hai phương thiên hạ kích phát xuất từng sí liệt thần mang trên không, cùng âm thanh oanh kích vang lên không ngừng.

Hai người nhanh như thiểm điện trao đổi hơn trăm kích, sau đó đồng thời cười lớn, lấy hết lực lượng đỉnh phong nhắm về hướng đối phương, dồn vào phương thiên hạ kích. Có thể nói từ lúc bắt đầu đến giờ, hai người đều cẩn trọng chiến đấu, đây mới là chân chính một kích đoạt mạng!

"Oanh long long" (Ầm ầm, bùm bùm)

Sau một âm thanh lớn chấn động trời đất, từng dải không khí vô biên hướng bốn phương tám hướng tản ra, một tảng đá lớn trên quảng trường bay thẳng lên trời, đến lưng chừng không trung nổ tan thành cát bụi.

Lực lượng ào ạt như biển lớn hướng ra phía ngoài mạnh mẽ lan tỏa. Một đại lực dồi dào làm nhiều người ở bên rìa quảng trường ra ngã xuống mặt đất, chúng nhân kinh ngạc, mau chóng lùi về phía sau.

Chúng nhân ngoài quảng trường hô lớn:

"Đúng là chân chính tuyệt thế cao thủ, quả nhiên khiến phong vân biến sắc!".

"Một kích đối kháng khủng bố như vậy, đương nhiên khiến mọi người kinh hãi."

"Hai thanh niên hơn hai mươi tuổi đó, đã gần đạt tới tuyệt thế cao thủ rồi, lão hủ thật sự xấu hổ a!"

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương không tấn công liên tục nữa, bên ngoài đại địa chớp mắt bùng nổ. Sau lưng hắn, một đôi cánh thần ma trong suốt, lấp lánh ánh sáng tinh oanh ngay lập tức lộ ra ngoài.

Một tiếng "Soạt", thần ma dực triển khai, Hạng Thiên bay vút lên, sau đó nhanh như thiểm điện hướng Thần Nam đánh tới, phương thiên hạ kích trong tay lờ mờ một quang mang u hàn lạnh lẽo.

Thần Nam nắm thần kích đứng thẳng trong sân, nguy nga bất động, tĩnh lặng đợi Hạng Thiên xông tới trước mắt rồi mới mau chóng lùi lại phía sau, sau khi né được một đạo kích mang hạ xuống, hần nhảy lên, độ cao thậm chí cao hơn Hồn Thiên Tiểu Ma Vương nhiều.

Ngay lúc đó thần kích trong tay Thần Nam hóa thành một con giao long, không ngừng bay lượn, chuyển động. Một đạo liệt sí thần mang hương Hạng Thiên xạ kích tới. Chỉ là thần ma dực sau lưng Hạng Thiên, động tác nhanh như thiểm điện, hần khoái tốc hướng về phía trước bay tới, tránh được một đợt tấn công cuồng mãnh.

Đột nhiên vào lúc này, dưới hai chân Thần Nam quang mang thiểm động, thân thể hần đột nhiên bắt đầu hoành hành di động, nhanh như điện quang, xông tới phía trước.

"Bát bộ trục nguyệt!"

...

Chúng nhân bên ngoài ngay lập tức xuất hiện những tiếng hét lớn, tuyệt học này dù có mạnh hơn tứ giai cũng chỉ sợ ít có người thực hiện được, trong vòng tám bước, tốc độ tấn công như thiểm điện. Chỉ bất quá, người thường thì ở trên mặt đất thi triển, còn Thần Nam đột nhiên tại không trung đem môn tuyệt học này vận tới cực hạn cảnh giới, điều đó khiến mọi người có cảm giác không thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên tại lúc này, một tu luyện giả cao tuổi nói một cách kinh ngạc:

"Trời ạ, không phải là bát bộ trục nguyệt, là 'Thiên Ma Bát Bộ' trong truyền thuyết, bát bộ chi nội, duy ngã độc khoái, phá tận thiên hạ vạn pháp quyết!"

Một lão niên vũ giả khác kinh ngạc vô cùng, nói:

"Đó xác thật là Thiên Ma Bát Bộ trong truyền thuyết, vô luận ngươi là tu đạo giả, ma pháp sư, hay kể cả vũ giả tu tập thể thuật, trong vòng tám bước của Thiên Ma Bát Bộ, nói về khoái vũ, không ai có thể thoát được".

"Đỉnh phong cường giả đại chiến, tự thị là tranh giành tiên cơ, ai nhanh tự nhiên sẽ phá được vạn pháp thiên hạ!"

"Ta thật không minh bạch, Thiên Ma Bát Bộ thất truyền gần ngàn năm, gã Thần Nam này làm thế nào tu luyện thành? Còn nữa, hắn cũng biết Cầm Long Thủ thất truyền từ lâu, hắn thật ra là đến từ nơi đâu, vì sao lại biết nhiều cực hạn huyền học thất truyền như vậy?"

Bên ngoài chúng nhân nghị luận liên tục.

Đây là cực hạn vũ học thoát thai từ Thần Hư Bộ, có thể ngự không phi hành, có thể dịch chuyển tức thời trên mặt đất, luyện tới cực hạn cảnh giới, nhanh hơn mọi pháp quyết trên thế gian. Như hiện tại, công lực Thần Nam đại thành, huyền công gia truyền đã có một bước tiến mới. Thiên Ma Bát Bộ tự nhiên có khả năng thi triển. Chính như truyền ngôn ngoại giới, Thiên Ma Bát Bộ, trong vòng tám bước, duy ngã độc khoái, tuyệt đối tốc độ, phá tận vạn pháp quyết.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đại chiến đồng cấp, trong vòng tám bước, người tu tập Thiên Ma Bát Bộ luôn chiếm được tiên cơ.

Lúc này từ đầu đến chân Thần Nam, trên dưới đều bị một màn tử khí (khí sắc tím) bao phủ, thân hóa thành một đạo tử sắc điện quang, ở hư không đạp tám bước, nhanh chóng đuổi theo Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương. Lúc hắn bắt đầu bay lên cao, Hạng Thiên còn ở phía trên, lúc đến lúc hắn bay lên trên đầu Hạng Thiên, dường như Hạng Thiên vẫn dừng lại ở trên mặt đất, hắn dường như bay thẳng lên trời cao vậy.

Thần Nam nhìn xuống Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, xoay tròn thân kích trong tay, nhắm Hạng Thiên đánh thẳng xuống. Quang mang sáng rực tựa như hình phạt thiên giới giáng xuống, tê liệt hư không, một năng lượng khủng bố trào dâng, cuộn cuộn hướng xuống.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương hét lớn một tiếng bất hảo, nhanh chóng hạ xuống mặt đất, đồng thời thiết kích trong tay thôi động xuất phát toàn bộ công lực, đánh lên không trung.

"Oanh long long"

Không trung lập tức nổi lên một cỗ năng lượng bùng phát dữ dội, năng lượng mãnh liệt lưu chuyển như loạn thạch xuyên không, tựa như sóng ào ạt vỗ bờ, tạo ra chấn động kịch liệt.

Thiết kích trong tay Hạng Thiên chỉ là binh khí bình thường, tại thời điểm giao phong ngay lập tức gãy thành hai đoạn.

Do binh khí của Hồn Thiên Tiểu Ma Vương đột nhiên bị gãy, Trong chớp mắt, hắc phát xuất ngoại thể, khiến lực lượng của Thần Nam lập tức bị chậm lại. Thần Nam lấy thể thái sơn áp đỉnh đánh tới, đột phá phòng ngự của hắn. Lực lượng cường mãnh nhanh chóng áp sát lên thân thể Hạng Thiên, ngay lập tức ép hắn xuống mặt đất.

Hồn Thiên Tiểu Ma Vương rơi một cách vô lực trên mặt đất, khiến mặt đất xuất hiện một kẽ nứt lớn, cát bụi bay mù mịt. Hạng Thiên lưng có thần ma dực, có khả năng ngự không phi hành, còn đối thủ căn bản không thể bay được. Trong tình huống vừa rồi, hắn đột nhiên bị đối phương liên tiếp từ không trung đánh rơi xuống đất, điều này khiến hắn cực kỳ mất mặt. Hắn có cảm giác như muốn phát điên.

"Thiên Ma Bát Bộ, duy ngã độc tôn, vạn pháp giai phá!" tại thời khắc này, Thần Nam thật sự như thiên ma từ thái cổ trở về.

Chương 21: Hư Không Đạo

Từ một nơi xa trên cao, Mộng Khả Nhi và Sở Nguyệt đang trò chuyện, gương mặt đều hơi biến đổi, Mộng Khả Nhi ta thán:

"Không ngờ được là Thiên Ma Bát Bộ lại tái hiện trên thế gian!"

Truyền nhân xuất sắc nhất của Tình Dục đạo là huynh muội Nam Cung Ngâm và Nam Cung Tiên Nhi cũng biến sắc, Nam Cung Ngâm cũng than nhẹ:

"Thật là ngoài ý liệu a, quả là Thiên Ma Bát Bộ, nếu mà trong cự li gần, cao thủ cùng cấp trong đại chiến, bát bộ thân pháp này e rằng không có địch thủ!"

Nam Cung Tiên Nhi đôi mắt phát ra ánh sáng khác thường, cười cười nói:

"Thật là đáng sợ mà cũng đáng mừng a, ca ca, huynh nói coi nếu như muội có thể luyện thành Thiên Ma Bát Bộ, thì trong lục đạo có ai là đối thủ nữa chứ?"

Phía xa xa, Tề Đằng truyền nhân của Tuyệt Tình đạo cũng biến sắc, được cái khuông mặt hần lúc bình thường cực kỳ lạnh lẽo, bây giờ chỉ hơi có chút thanh sắc, hần thở than nho nhỏ:

"Hay lắm, thật là một đối thủ xứng đáng!"

Mọi người bên ngoài trở nên kích động khi chứng kiến cảnh Thân Nam xử dụng Thiên Ma Bát Bộ đã thất truyền, cùng Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương trên không công kích, cả vạn người reo hò âm ỉ, âm thanh vang dậy khắp trời đất, nhưng trong lòng của Hạng Thiên những âm thanh reo hò này thật đáng ghét, chính là sự sỉ nhục lớn nhất của hắn.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương quăng đi đoạn kích, rút ra trường kiếm, kiếm quang lạnh lẽo như nước mùa thu, có thể thấy được là thần binh lợi khí.

"Hỗn Thiên đạo của người có không ít thần binh bảo đao a! nhưng dù là bảo đao gì đi nữa thì cũng còn xa lắm mới bằng được thần kích trong tay ta."

Thần Nam chế giễu.

Hạng Thiên giận dữ rống lên:

"Thiên Ma Bát Bộ là cái thứ gì chứ, để hôm nay ta cho người mở mắt mà xem tuyệt học Thiên Công Bảo Điển chân chính của tu luyện giới. Hỗn Thiên Hư Không đạo thiên hạ vi tôn!"

Sau tiếng rống, Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương đột nhiên biến mất, trong tích tắc sau đó lại đột ngột xuất hiện bên cạnh Thần Nam, trường kiếm giơ cao, kiếm quang âm u như đến từ chín tầng địa phủ, hàn quang hải người.

Thần Nam đại kinh, đối phương đơn giản thực quá nhanh, thực giống như là quỷ mị. Bất quá Thiên Ma Bát Bộ duy ngã độc khoái, trong sát na hần cảm ứng được vị trí của Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, thân thể hần đã hóa thành một đạo tử điện thối lui về phía sau.

Càng làm người ta ngạc nhiên hơn nữa là từ phía sau, Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương một lần nữa biến mất, sau đó cũng lại đột ngột xuất hiện tại bên thân hần, nếu như hần không ràng Thiên Ma Bát Bộ thân pháp, chỉ sợ sớm đã bị thương dưới kiếm của Hạng Thiên rồi

Phía dưới chúng nhân hô vang, mọi người đều hoàn toàn cảm thấy bất ngờ, Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương thân pháp nhanh chóng đến cực điểm, khó mà truy ra tung tích, thật giống như quỷ mị. Nếu như kẻ đối diện không phải là Thần Nam đã tu thành Thiên Ma Bát Bộ, thì dù hần có thực lực ngang ngửa với Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương cũng sợ là khó lòng đương cự nổi với thân pháp thâm sâu khó lường này.

Dưới gầm trời này, trong khoảng cách ngắn thì Thiên Ma Bát Bộ được coi là nhanh nhất, tuy nhiên vào lúc này thân pháp Hạng Thiên đã thay đổi cách nhìn của mọi người, ngày hôm nay chúng nhân được chứng kiến một thân pháp mới có thể cùng Thiên Ma Bát Bộ tranh cao thấp, quả là một sự kiện chấn kinh cả tu luyện

giới!

Mọi người bàn luận không ngớt, tiền bối cao thủ không ngừng lắc đầu.

"Thân pháp này không phải là tuyệt học của Hồn Thiên Hư Không đạo, trước giờ chắc chắn chưa từng thấy bọn họ sử dụng."

"Khó nói được a, Hồn Thiên đạo có thể xuất hiện một bất thể thiên tài, đã sáng tạo ra môn thân pháp truyền kì này."

"Cực kì có khả năng này, Hồn Thiên đạo còn có thể còn một số lão nhân, gần đây mới sáng tạo ra tuyệt học này!"

.....

Mọi người không ngớt bàn tán, trong một lúc nêu ra đủ các loại giả thuyết, thậm chí còn cho rằng đây là tuyệt học thất truyền từ lâu, nay lại xuất hiện trong tu luyện giới.

"Xoát xoát xoát."

Thần Nam sử dụng Thiên Ma Bát Bộ liên tục di hình hoán vị, Thiên Ma Bát Bộ không ngừng thi triển. Chỉ là Hồn Thiên Tiểu Ma Vương bám sát theo sau từng chút một, thần kiếm trong tay không ngừng tập kích.

"Chỉ là vài trò trẻ con này thôi sao, để coi người đối phó với ta ra sao?"

Thần Nam lạnh lùng nói, nhắm đôi mắt lại, dùng thần thức miễn duệ thay cho cặp mắt, tay cầm thần kích, chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, dường như có thể dự đoán được phương vị xuất hiện của Hồn Thiên Tiểu Ma Vương.

Hai người bắt đầu tái chiến kịch liệt. Trên mặt Thần Nam lộ vẻ diều cợt, cuối cùng hai mắt mở ra, cười nói:

"Cuối cùng ta đã hiểu được bí mật thân pháp của ngươi rồi, lúc ban đầu ta còn cho rằng thân pháp này không thua gì với Thiên Ma Bát Bộ, nhưng bây giờ ta thấy

là có sự cách biệt. Hiện tại, nếu như hai kẻ đồng cấp giao chiến, đối phương không có Thiên Ma Bát Bộ, thì cho dù có hiểu được bí mật trong thân pháp của người, chỉ sợ cũng không có khả năng đối phó. Đáng tiếc, địch thủ của người là ta. Thiên Ma Bát Bộ, phá tẫn vạn pháp, người làm sao lại có thể gây khó dễ cho ta được!"

Từ tay trái Thần Nam xuất ra một chưởng mãnh liệt, đột ngột hiện ra đánh vào phía trái Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, chưởng lực mạnh mẽ như giòong trường giang cuộn cuộn chảy, ào ạt tràn qua thiên địa, phía trên ánh sáng tím chiếu ra rực rỡ.

Hồn Thiên Tiểu Ma Vương cử chưởng đối địch, huyết hồng sắc khí nóng hừng hực phát ra chạm vào tử mang trùng trùng, giữa không trung phát ra tiếng nổ ầm ỉ, năng lượng mãnh liệt bùng phát trên không phát tán khắp nơi, cả khoảng trời đất dường như cũng phảng phất bắt đầu rung động.

Hồn Thiên Tiểu Ma Vương đánh ra một kích rồi lui, trong chớp mắt đã xuất hiện phía đằng sau Thần Nam. Chỉ có điều Thần Nam dường như biết được sự xuất hiện của hắn, phương thiên họa kích trong tay nhanh chóng hướng về phía sau bố tới một kích đạo tử mang, muốn đem Hạng Thiên chém làm hai mảnh, hắn thấy lạnh cả người, nhanh chóng thi triển thân pháp, tránh né ra một chỗ khác.

Tới lúc này Hồn Thiên Tiểu Ma Vương mới thực sự biến sắc, đối phương dường như có thể khắc chế hắn, Thần Nam Thiên Ma Bát Bộ liên tục thi triển, thân ảnh như mộng như ảo, không ngừng thay đổi vị trí, phương họa kích trong tay mỗi lần kích ra đều nhằm vào chỗ yếu hại của Hạng Thiên.

Hai người lấy nhanh đấu nhanh, giống như hai đạo quang ảnh tiến hành đại chiến.

Trong số những người quan chiến, chánh tà lưỡng đạo thánh địa truyền nhân rất mực chú tâm tới công pháp đặc dị của cả hai người.

Mộng Khả Nhi nhíu mày:

"Tuyệt học này là gì nhỉ? Sao chưa từng nghe nói tới. Ta thấy là nếu Hạng Thiên không bị bức bách quá thì sẽ không dễ dàng khinh địch mà thi triển trước mặt

mọi người. Nếu như hần dùng nó để tấn công ta, ta cũng gặp khó khăn a, công pháp này thật là huyền dị. Nếu hai bên cùng ngang sức, chỉ sợ chẳng có mấy người có thể tranh phong với hần a!"

Sở Nguyệt khuyên giải:

"Sư tỷ đừng quá lo lắng. Tỷ có đạo gia chí bảo Ngọc Liên Đài, trên không trung đi chuyển dễ dàng, Hạng Thiên tuyệt đối không làm khó được tỷ đâu."

Mộng Khả Nhi lắc nhẹ đầu:

"Phàm là cường giả đối mặt, tất có lúc cận chiến, huống chi Hạng Thiên cũng có khả năng bay lên trời được, cộng với thân pháp quỷ dị như vậy thật khó lòng mà phòng bị a, ai da Thiên Ma Bát Bộ xuất thế, đã làm ta hết sức kinh dị, thật không ngờ rằng lại có thêm một thân pháp với nguồn gốc thần bí khó dò này nữa. Nếu mà có thể tinh thông một trong hai thân pháp này, khi hai cao thủ đồng cấp đại chiến, gần như đã rơi vào thế bất bại rồi."

Tuyệt thế yêu nữ Nam Cung Tiên Nhi cũng xuất hiện thần sắc kinh dị. Tư thế kiêu mị, mỗi cái nhấc tay, động chân đều làm rung động lòng người, yêu kiều lên tiếng:

"Chưa từng nghe nói là Hồn Thiên đạo có thứ tuyệt học như thế này, không biết cái tên khốn kiếp này học được ở đâu đây? Ài, nếu như muội luyện được thân pháp này, lại phối hợp với Thiên Ma Bát Bộ thì trên thế gian này có ai cản trở muội được nữa?"

Nam Cung Ngâm cười nói:

" Muội thật là tham lam mà, nhưng muốn luyện thành. Còn phải xem thủ đoạn của muội thế nào, muội không được làm đại ca thất vọng đó,huynh cũng hâm mộ Thiên Ma Bát Bộ và thân pháp đặc dị của Hạng Thiên lắm."

Từ đằng xa, truyền nhân Tuyệt Tình đạo hơi nhúu mày, khuôn mặt vẫn lạnh lẽo, nhưng đôi mắt phát ra hai đạo kỳ quang, hần lăm lăm một mình:

"Kì quái.....được lắm!"

Vào lúc này, ngoài Thần Nam, trong đám thập đại cao thủ Tây đại lục chỉ có Khải Lợi bắt đầu có chút manh mối, hai mắt hẩn lộ vẻ nghi ngờ. Sau đó hẩn nhắm mắt lại, dụng tâm cảm ứng chu vi biến động của ma pháp nguyên tố, trong chốc lát hai mắt mở lớn đây ắp kinh ngạc, trờng trờng nhìn vào Hổn Thiên Tiểu Ma Vương, ánh mắt phóng ra như phát hỏa.

"Không gian ma pháp. Quả nhiên là không gian ma pháp thất truyền!"

Hẩn lẩm bầm nhỏ nhỏ cho đủ mình nghe:

"Nghe nói, ngàn năm trước Hổn Thiên đạo vì luyện chế thần ma dực, đã nhờ tới không gian ma pháp đại thánh sư ở Tây phương, phối hợp không gian trận với thần ma dực. Người trong Hổn Thiên đạo nhất định đã tìm ra bí mật....." nhần tình Khải Lợi nhìn thẳng vào thần ma dực trên lưng Hạng Thiên.

Trong lúc Thần Nam đại chiến với Hạng Thiên xung quanh đã bị nóng lên, trên tràng đấu kiếm khí bao phủ, kích mang tung hoành ngang dọc, hai người qua lại không dưới ngàn chiêu, không hổ là một trận long tranh hổ đấu.

Hổn Thiên Tiểu Ma Vương đảo người bay lên trên không lần nữa. Thần ma dực giúp hắn bay nhanh như điện, không gian ma pháp khiến thân pháp như là quỷ mị, tuy nhiên vẫn không làm khó được Thần Nam. Lại càng làm cho tất cả truyền nhân của chánh tà thánh địa nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc không thôi.

Thiên Ma Bát Bộ, phá tẩn vạn pháp, tuyệt không phải hư ngôn. Vũ giả đại chiến, tất có lúc lại gần nhau, trong khoảng cách đó thì Bát Bộ Thân Pháp là nhanh nhất. Những công pháp khác đều không thể sánh bằng. Thần Nam nhờ vào Thiên Ma Bát Bộ mà có thể hóa giải đủ loại thần thông bất ngờ, nguy dị của Hổn Thiên Tiểu Ma Vương, tâm trí mọi người quan chiến đều bị thu hút vào cuộc chiến.

"Hổn Thiên Hư Không đạo!"

Hạng Thiên đột nhiên hét lớn một tiếng, từ trên cao lao xuống thấp, cùng lúc

thu lại trường kiếm, hai tay chấp lại trên ngực, cùng lúc không gian bị xé ra, giống như là một hắc động địa ngục sâu thẳm tối thui xuất hiện trước người hắn, một cỗ năng lượng ba động cự đại từ bên trong mạnh mẽ lan tỏa ra ngoài.

Khải Lợi là ma pháp đại hành gia, ngạc nhiên la lớn:

"Hư Không đạo! ¼x Hư Không đạo! ta cuối cùng cũng minh bạch được tại sao bọn họ lại đổi tên tuyệt học từ Hỗn Thiên đạo thành Hỗn Thiên Hư Không đạo."

Vào thời khắc này hắn đã nhìn ra, sự liên hệ to lớn giữa Hư Không đạo cùng không gian ma pháp. Kỳ học Đông phương và đỉnh cấp Tây phương ma pháp kết hợp thành một sáng tạo ra một môn võ học mới, đều này càng làm hắn kinh ngạc không thôi.

Đúng như Khải Lợi tiên đoán, tuyệt học Hỗn Thiên đạo nguyên bốn không phải như thế này. Ngàn năm trước, Hỗn Thiên đạo để tế luyện thần ma dục, đã thỉnh Tây phương ma pháp sư hợp với Đông phương đạo gia kỳ nhân, thông qua hai người thi triển thuật pháp, bọn họ nhận xét được sự khác biệt và sự kỳ diệu phi thường của cả ma pháp và đạo pháp.

Sau đó, tây phương đạo gia rời đi, thần ma dục không thành công như mong đợi, Hỗn Thiên đạo tự xem là phải làm gì với thần ma dục thành tựu mới có một nửa này, phải một vị thiên tài trong phái thi triển vô thượng huyền công, dùng chân lực thực sự thâm khảm bên trong của nó lại bảo đảm là không làm hư hỏng kiệt tác quý giá, mô phỏng theo không gian pháp trận.

Sau vài thế hệ, những nỗ lực của các đại kỳ tài Hỗn Thiên đạo rốt cuộc cũng hé mở được sự ảo diệu của không gian pháp trận khoảng 30-40%, sau đó kết hợp với vũ học của bản môn, sáng tạo ra Hư Không đạo tương trợ bởi ma pháp không gian huyền học

Tới gần đây, nhân vật lợi hại nhất của bản phái, tiếp tục thử nghiệm, lấy vũ học thân pháp kết hợp không gian ma pháp, chế ra "Vũ Ma Thân Pháp" di động tiến thối nhanh như quỷ mị, lại tránh được việc phải ngâm xương cùng lúc với không gian ma pháp di động, cũng là một khuyết điểm của công pháp này, Hỗn Thiên Tiểu Ma

Vương thi triển chính là đang sử dụng thân pháp quý dị này.

Thần Nam sở dĩ có thể khắc chế hẳn, là vì bản thân có thể cảm ứng được ba động yếu ớt từ ma pháp nguyên tố, có thể cảm ứng được vị trí hiện thân của đối phương. Bất quá nếu như không có bộ pháp Thiên Ma Bát Bộ, cho dù Thần Nam có thấu hiểu thật hư của Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, cũng khó mà hóa giải được công kích nhanh như quỷ mị đó.

Lúc này, hắc động trước ngực Hồn Thiên Tiểu Ma Vương từ từ lớn lên, từ một cái chén nhỏ trở thành một cái chậu, nặng lượng khủng khiếp từ trong tràn ra, ập tới Thần Nam.

Thần Nam, từ Nam Cung Tiên Nhi, đã biết được môn kì công này rất đáng sợ. Tiền bối Hư Không đạo đã phát triển môn kỳ học từ không gian pháp trận trên thân ma dực, sử dụng nó để tăng cường lực lượng giúp đỡ ở bất kỳ vị trí nào trong không gian.

Hắn nhanh chóng sử dụng Thiên Ma Bát Bộ tránh khỏi năng lượng điên cuồng từ hắc động, sau đó giáng một chương vào mặt trước, một làn ba động tử mang, hướng lên không trung ào ào nổi lên.

Tuy nhiên một sự tình làm người ta cảm thấy kinh dị đã phát sinh, một chương dữ dội này lại không làm gì được hắc động, toàn bộ chương lực biến mất tăm tích như bị nuốt chửng bởi cửa địa ngục là hắc động.

Bên ngoài đại loạn, những người quan chiến ồn ào kinh ngạc:

"Hồn Thiên đạo vô thượng tuyệt học Hư Không đạo!"

"Thật là quý dị ghê gớm mà!"

"Không hổ là tuyệt học liệt trong Thiên Công Bảo Điển!"

.....

Một cỗ hấp lực cực lớn đem Thần Nam rời khỏi mặt đất, tiến dần đến hắc

động. Lúc này hẳn hiểu rõ Hư Không đạo đáng sợ như thế nào, người chế tạo ra công pháp này quả thật là một kỳ tài, thao túng lực lượng ở mỗi vị trí không gian để tiêu diệt đối thủ, quả là một công pháp đáng sợ a!.

Nếu như bọn họ có thể tiếp tục hoàn thiện công pháp này, không nghi ngờ gì nữa, người sử dụng có thể tự do thao túng không gian lực lượng, thì còn có ai có thể làm địch thủ cho nổi? Đây chắc chắn sẽ là vô địch trong nhân gian!

Nói tóm lại, khi công kích phải có tốc độ cực nhanh, năng lượng tác dụng tùy vào đối thủ. Tu đạo giả, ma pháp sư, vũ giả, lực lượng vận dụng không giống nhau, nhưng ai cũng là truy cầu tốc độ cực hạn. Có ngàn vạn cách tu luyện phân chia thực lực các chủng tu luyện giả, nhưng tốc độ và lực lượng thì nhất định phải là pháp môn căn bản.

Đối diện với lực lượng bất khả kháng trên không trung, Thần Nam sử dụng tốc độ nhanh nhất để đối phó, Thiên Ma Bát Bộ liên tục thi triển, thúc đẩy tốc độ càng nhanh hơn, cuối cùng thoát khỏi hấp thụ của lực lượng khủng bố đó, thoát li khỏi vòng nguy hiểm

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương phi thường không cam lòng, không ngừng sử dụng Vũ Ma Thân Pháp lại gần Thần Nam, muốn sử dụng Hư Không đạo phá khai để nuốt không gian. Tuy vậy Vũ Ma Thân Pháp vẫn còn kém hơn Thiên Ma Bát Bộ một bậc, không gian mà Hư Không đạo phá khai không thể nào đạt tới tốc độ của Thần Nam, hai người giao đấu di chuyển nhanh như điện xẹt trên không trung.

Những người quan chiến trợn mắt ngây người, lúc này Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương đã phô diễn các loại thần thông cực kỳ lợi hại, nếu như không gặp phải Thần Nam tinh thông thượng cổ tuyệt học Thiên Ma Bát Bộ, hẳn trong số những kẻ cùng cấp bậc, mà đại chiến thì xưng là vô địch cũng không quá.

Chương 22: Diệt Thiên Thủ

Hàn quang trong mắt Mộng Khả Nhi lấp lánh, nói:

"Không ngờ Hồn Thiên Tiểu Ma Vương lại lợi hại đến mức này, ta nghĩ nếu không phải hôm nay bị Thần Nam gây áp lực, chắc chắn hắc không bộc lộ thực lực. Khi thân pháp thần bí khó đoán và Hư Không đạo kết hợp lại, hắc thực sự là vô địch trong lớp thanh niên rồi, hôm nay tuyệt không được để cho hắc sống sót rồi khỏi đây! Bằng không tương lai sau này, không ai thu thập nổi nữa."

Sở Nguyệt gật đầu, nói:

"Sư tỷ yên tâm, muội đã bố trí ổn thỏa, nếu không phải Lão tổ muốn muội đừng chạm vào Thần Nam thì muội đã giúp tỷ trừ khử hắc rồi."

Mộng Khả Nhi gật đầu không nói câu nào.

Nam Cung huynh muội cũng kinh hãi không thôi, Vũ Ma thân pháp và Hư Không đạo pháp kết hợp lại khiến uy lực gia tăng, âm thầm chấn động, trong lòng thoáng hiện ra hai chữ "vô địch".

Nam Cung Tiên Nhi nghi hoặc cực độ, làn mi khẽ nhú, nói:

"Hồn Thiên Tiểu Ma Vương ương bướng khó thuần, gần như vô địch trong trang lứa, đúng là không phải điều sự! Hiện giờ chỉ e mỗi mình Thần Nam, tu thành Thiên Ma bát bộ, là khắc chế được, nhất định phải tranh thủ được Thần Nam, bằng không tương lai còn ai thu thập nổi Hạng Thiên."

Nam Cung Ngâm than thở:

"Không ngờ Hạng Thiên mạnh đến mức này! Bất quá, muội muội có thấy Thần Nam còn hơn cả Hồn Thiên Tiểu Ma Vương không. Nói thật, ca ca thà chạm đến

Hạng Thiên chứ không muốn chạm vào tên hồn đản Thần Nam đó, chỉ sợ tương lai tự châm lửa đốt mình."

Vào lúc này, song thủ Hạng Thiên đan chéo nhau, Hư Không đạo kì công án dẫn lực lượng của không gian hình thành một vũng xoáy màu đen trước ngực, giống như miệng động không đáy tối tăm đến hãi người. Hắn vẩy động Thần Ma dực sau lưng lao lên không trung phi hành, thi triển Vũ Ma thân pháp huyền diệu mạc trắc thay đổi vị trí, thân hình thoát đông thoát tây đuổi theo thân ảnh Thần Nam.

Nhưng thượng cổ kì công Thiên Ma bát bộ quá ư huyền diệu, cực hạn tốc độ phá tẫn vạn pháp. Đây là một cuộc thi về tốc độ và lực lượng!

Hai mắt Hạng Thiên đỏ rực, găm rú liên hồi, mái tóc dầu huyết sắc tung bay cuồng loạn, bộ dạng nanh ác cùng cực, hết như một ma vương giáng lâm. Tấn công hồi lâu vẫn vô hiệu, lửa giận trào lên, nguyên là vì thi triển Hồn Thiên hư không đạo hết sức hao phí công lực, hiện tại dần dần không chịu nổi.

"Tên hèn nhát Thần Nam kia, có dám chính diện đón tiếp ta không?"

"Hừ", Thần Nam lạnh lẽo đáp:

"Xem ta phá Hư Không đạo của ngươi đây! Không để ngươi kiến thức thủ đoạn của bản thân, ngươi lại tự coi mình là vô địch!."

Từ lúc giao đấu đến giờ, hắn quan sát đã lâu, nhìn thấu được Hư Không đạo của Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, phát giác đối thủ đã tung toàn lực, không hề lưu lại đòn sát thủ nào.

Thần Nam giơ cao tay phải, quát vang: "Diệt Thiên Thủ!" Tiếng quát như sấm nổ giữa quảng trường, khiến quan chiến giả nhức buốt màng tai.

Hồn Thiên Tiểu Ma Vương toàn thân nháy lên, hắn vốn sớm biết Thần Nam sở hữu môn tuyệt học thất truyền Cầm Long Thủ nên luôn phòng ngừa. Giờ đối phương lại quát vang Diệt Thiên Thủ mà không thấy bóng chưởng ập tới. Hắn ha hả cười lớn:

"Thần Nam, người tinh thông Cầm Long thủ mà lại hô Diệt Thiên Thủ, định dọa ta chắc? Ha ha..."

Đột nhiên tiếng cười của hắc tặc ngấm, một đạo tử kim quang chường không lồ nhanh chóng từ trên không ngưng tụ lại, đoạn ép xuống với khí thế che kín đất trời. Ba động năng lượng đáng sợ tỏa khắp tám hướng, điên cuồng ép xuống phía dưới làm cho mặt đất cũng bắt đầu rung động.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương sợ mất hồn, hắc căn bản không nhìn rõ làm thế nào Diệt Thiên Thủ xuất hiện trên đỉnh cầu, vội vàng thi triển Vũ Ma thân pháp tránh né một đòn trí mệnh này, rất nhanh tránh sang một phương vị khác.

Diệt Thiên Thủ như bóng theo hình, hắc vừa xuất hiện tại vị trí mới thì bàn tay tử kim đã ép xuống khiến Hạng Thiên lại phải tránh né tiếp. Liên tục bảy tám lần khiến sắc mặt y xám như màu đất. Đến lần thứ chín, hắc bị bàn tay tử kim rộng gần một trượng đánh trúng lưng, nặng nề hất văng xuống đất, cát bụi tung lên mù mịt.

Những quan chiến giả lại xông xáo, trận chiến lại kết thúc trong chớp mắt như vậy!. Không ai nhìn rõ Diệt Thiên Thủ vì sao xuất hiện, thậm chí còn chưa nghe tới môn tuyệt học này, đột nhiên đánh bại được Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương gần như vô địch, tất cả mọi người sắc mặt đều tỏ ra kinh hãi!

Trong số những người bên ngoài chỉ duy nhất Mộng Khả Nhi từng nghe qua môn kỳ học này, nàng tự lẩm nhẩm:

"Cầm Long thủ thăng hoa đến đỉnh điểm sẽ hình thành Diệt Thiên thủ, chường xuất vô hình vô ảnh, diệt thiên chi khí phát ra đến cực hạn sẽ ngưng tụ thành bàn tay! Cái này... cái này là bất khả tư nghị! Năm xưa cả Đạm Thai sư tổ cũng vô duyên lấy được pháp quyết Diệt Thiên Thủ, tên đáng chết này làm sao có được? Lai lịch của hắc thật ra thế nào, vì sao lại biết được mấy môn thượng cổ kì học Thiên Ma bát bộ và Diệt Thiên Thủ thất truyền đã lâu? Sở Nguyệt, muội nhất định phải tra ra lai lịch của tên đáng chết này, tên gia hỏa này thật quá thần bí!"

Đại công chúa Sở Nguyệt cũng kinh hãi không thôi, nàng gật đầu, lộ ra thần thái suy tư.

Mọi quan chiến giả bên ngoài đều hô lên kinh hãi, trong trường chỉ thấy Tử Kim thần thủ chộp lấy Hạng Thiên nằm dưới đất rồi độc ác ẩn xuống, liên tục mấy lần khiến Hồn Thiên Tiểu Ma Vương học máu mới ngừng lại.

Thần Nam rảo bước tiến lên, đạp một chân lên ngực Hạng Thiên, rút cây bảo kiếm bên hông y xuống, nói:

"Hiện tại ta tuyên bố người thuộc về ta, từ nay về sau là nô tài cho ta, binh khí của người đương nhiên là của ta."

Hồn Thiên Tiểu Ma Vương tức giận suýt nổ phổi, toàn thân y như vỡ vụn, bị Thần Nam đạp trên đại huyệt trước ngực, không thể động đậy.

Y mở miệng chửi lớn:

"Tên nhãi Thần Nam, người giết ta đi, bằng không ta và người không chết không thôi!" "Hừ, muốn giết người vừa này ta đã dùng Diệt Thiên Thủ kết liễu rồi, việc gì phải lưu lại tính mệnh của người? Người khác mà có được khí thể vương bá như ta, thì tiểu đệ và mỹ nữ từ bốn biển tự động đến, còn ta phải tự tay đi bắt tiểu đệ, thật mất mặt quá đi!"

Bên ngoài, Nam Cung Tiên Nhi vẫy tay ra đằng sau, hơn mười cao thủ nhanh chóng lao vào trong quảng trường. Đồng thời vào lúc đó, Sở Nguyệt mỉm cười với Mộ Dung Khả Nhi, vẫy tay ra hiệu, hai chục bóng người cũng nhanh chóng lao vào bên trong.

Tiếp đó, từ phía tây nam có tám bóng người, phía đông bắc có hơn mười bóng, từ phía đông cũng có hơn mười bóng đều lao vào trong trường...

Thần Nam đưa mắt nhìn cao thủ từ bốn phương tám hướng ập tới, hàn quang trong mắt lóe sáng, rồi than thở:

"Tên xui xẻo Hồn Thiên đạo kia, hôm nay người lại đứng đầu gió rồi, danh hiệu vô địch quả nhiên hại người a! Xem ra ta không thể thuận lợi thu người làm nô bộc..."

Nói rồi, hàn quang trong mắt hắt lại lóe lên, tay nắm chặt phương thiên họa kích hướng Hồn Thiên Tiểu Ma Vương chém xuống. Đúng vào lúc đó, Hạng Thiên đột nhiên rống lên điên cuồng, há miệng phun ra một ngụm máu, huyết thủy ngưng tụ thành huyết kiếm, nháy mắt chuyển thành thực chất. Đó là bốn mệnh nguyên khí của Hồn Thiên Tiểu Ma Vương hóa thành, uy lực mạnh mẽ vô cùng nhưng đối với thân thể tổn hại cực lớn, nếu không phải liên quan đến sinh tử tồn vong, hắt không đời nào thi triển.

Huyết kiếm đập vào thân kích phát ra tiếng kim khí va chạm, nhờ thế, cây kích bị gạt sang cạnh, không chém rụng đầu Hạng Thiên xuống.

Thần Nam hơi ngẩn ra, Hồn Thiên Tiểu Ma Vương nhân cơ hội hiếm có này, nhanh chóng lặn khỏi chân Thần Nam, sau đó triển khai Thần Ma dực bay lên không.

Nhưng lúc đó, từ phía xa có cao thủ cản lại, hơn mười bóng người nhanh chóng lao lên không, toàn là ma pháp sư. Bọn họ đứng từ xa vây chặt Hạng Thiên vào giữa.

Thần Nam nhanh chóng vung tay lên không vẫy vẫy, Tử Kim thần long nhanh chồm lao xuống, sau đó nó nhanh chóng thoát khỏi vòng vây dưới mặt đất. Các ma pháp sư trên không tịnh không để ý đến Thần Nam, dường như đang nhắm đến Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, nhất thời đang cùng Hạng Thiên đối diện nhau

Bất quá trên mặt đất cũng có tám ma pháp sư chia ra tám hướng chặn đường lui của Thần Nam.

Thần Nam thấp giọng: "Cá chạch người mau cho ta một giọt thần long huyết, giúp ta khôi phục nguyên khí"

"Ta khinh! @#%i;¥@!%i;¥#..." Tử Kim thần long bật lên tiếng chửi rủa:

"Đột nhiên lại dám nhắm vào Long đại gia, xem ta giúp người thế nào." Nó lão đảo thân mình, suýt chút nữa hất Thần Nam xuống đất.

Thần Nam thấp giọng:

"Diệt Thiên Thủ khiến nội lực ta hao cạn hết rồi, tình huống hiện tại vô cùng nguy cấp, có kẻ muốn gây bất lợi với ta. Ta đáp ứng với người, sau này sẽ cho người mười trái chu quả."

Lúc này, một thanh niên tuấn mỹ, một hòa thượng trẻ tuổi cùng Mộng Khả Nhi đi vào quảng trường. Cả ba đều còn trẻ nhưng khí thế của nhất đại cao thủ bộc lộ rõ ràng. Đồng thời Tề Đăng, Nam Cung Ngâm, Nam Cung Tiên Nhi cũng tiến vào quảng trường.

Quan chiến giả bên ngoài huyên náo, hiển hiện rất nhiều người biết thân phận những cường giả đang đi vào, không biết có ai đó hô to:

"Truyền nhân chính tà thánh địa muốn quyết chiến....."

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương đang bị bao vây liên biếc sắc, bề ngoài có vẻ lục đạo đồng khí liên chi nhưng bên trong toàn lừa gạt, hẳn không ngờ đến mức tin bọn Nam Cung Ngâm tới cứu mình, chắc hẳn truyền nhân các chánh tà thánh địa kia muốn nhân cơ hội hỗn chiến mà trừ khử hẳn và Thần Nam. Tất cả cũng bởi hai chữ vô địch mà rước họa!"

Cùng lúc, tại một nơi khác trên cao, Tử Kim Thần Long gian xảo kêu lên, nói:

"Tiểu tử người nhớ cho ta, một trăm trái chu quả, một trăm quả a, một trăm quả!"

"Đồ cá chạch tham lam!"

Một giọt thần long huyết đủ để nguyên khí Thần Nam khôi phục, lúc này hẳn đã hoàn toàn bình tĩnh lại, liếc nhìn các cao thủ thánh địa ở bên dưới, khẽ cười lạnh:

"Đều đúng như tính toán, trong phút quan trọng, ngay cả mình hữu cũng bán đứng nhau, nếu không khôi phục nguyên khí, chỉ e lành ít dữ nhiều! Ồ, Thần mỗi giờ ngồi xem đấu đá, đến lúc cần thiết sẽ cho mỗi tên ném một đòn Diệt Thiên Thủ, khiến họ đến chết cũng không quên, lão tử mới là vô địch!"

Tử Kim thần long là lão quái vật thành tinh, lập tức hiểu ý đồ của Thần Nam, khẽ kêu lên: "W..ào..o... hay lắm, bản thần long rất thích thấy thiên hạ đại loạn!"

Chương 1: Chính Tà Thánh Chiến

Chung quanh trường đấu, mấy vạn người la hét vang dậy, âm thanh kinh thiên động địa. Truyền nhân của Chánh tà lưỡng đạo thánh địa cùng lúc xuất hiện trên sân. Các cao thủ trẻ tuổi xuất sắc nhất này sắp sửa hỗn chiến, làm hào hứng tất cả khán giả quan chiến.

Tình Dục đạo, một trong thái cổ lục đại tà đạo, phái ra cùng lúc hai vị truyền nhân kiệt xuất nhất, chính là hai huynh muội Nam Cung Ngâm và Nam Cung Tiên Nhi. Hai người cùng thân vận bạch y, ca ca thì phong thái như ngọc, quả là tuyệt thế mỹ nam tử, muội muội phong tư tuyệt thế làm say đắm lòng người, đủ sức làm thiên hạ đại loạn. Bạch y phất phơ bay theo gió, tuyệt thế phong tư của hai huynh muội làm mọi người có mặt đều tâm thần chấn động

Kề vai với hai người là truyền nhân của Tuyệt Tình đạo, Tề Đăng. Trong vòng trăm năm trở lại đây tà đạo thánh địa này càng lúc càng suy vi, thế nhưng vẫn không một ai dám khinh thị. Chính vì năm xưa Tuyệt Tình chú trong Thiên Công Bảo Điển đã làm kinh thiên động địa, chấn động vô lâm, làm không ai không nhớ uy danh vị Tuyệt Tình đại ma vương vô địch thiên hạ đó. Một khi tuyệt tình chú còn chưa bị thất truyền, thì vĩnh viễn không ai dám xem thường Tuyệt Tình đạo.

Cốt lõi của Tuyệt Tình chú là bỏ hết thất tình lục dục. Trong vòng trăm năm gần đây chỉ có Tề Đăng luyện đến sơ thành tuyệt tình, trở thành cao thủ hậu bối trẻ tuổi kiệt xuất. Chỉ thấy sắc mặt hắc lạnh lẽo như hàn băng vạn năng, làm mọi người có cảm giác người này đã tiêu diệt hết mọi tình cảm nhân gian, trở nên lạnh lùng như băng tuyết.

Đứng đối diện tà đạo thánh địa là ba vị cao thủ truyền nhân của Chính đạo thánh địa.

Mộng Khả Nhi bạch y phất phơ, như tiên tử từ cửu thiên tiên giới giáng hạ

phàm trần, toàn thân phát tán khí chất thánh khiết, hoàn toàn tương phản với khí chất Nam Cung Tiên Nhi đối diện. Hai nữ nhân đều là nhân vật tuyệt sắc nhân gian, hai loại khí chất cực đoan đem đến cho hai vị mỹ nữ hai thứ phong thái tuy bất đồng nhưng đều tuyệt mỹ.

Bên cạnh Mộng Khả Nhi là một vị hòa thượng trẻ, tăng bào màu xám không thể che mờ phong thái siêu nhiên. Người này chính là đệ tử kiệt xuất nhất của Thiếu Lâm Tự hiện nay, Huyền Trang. Vị hoà thượng này tuy còn trẻ, nhưng trên mặt phát ra thần thái đại trí đại tuệ, giống như cao nhân đắc đạo.

Bên phải Mộng Khả Nhi là một thanh niên tuấn mĩ, toàn thân vận tử y phát ra khí thế anh hùng, trên thân ẩn hiện quang hoa màu tím lưu động, chỉ thoáng nhìn qua cũng biết huyền công cao thâm vô cùng, người này chính là truyện nhân kiệt xuất nhất hiện nay của chánh đạo thánh địa Tử Trữ cung - Vương Huy. Màu tím tượng trưng cho sang trọng, tử mộc, tử khí khiến mọi người trông vào đều có cảm giác "quý bất khả ngôn", tựa hồ phát ra một thứ khí tức vương giả.

Trên không sáu vị đại cao thủ truyền nhân của chánh tà lưỡng đạo thánh địa chia làm hai phía cách nhau một trượng. Chỉ thấy (bọn họ) đứng đối diện, dù biểu hiện bên ngoài vô cùng bình tĩnh, nhưng bên trong ám lưu mạnh mẽ, trong không gian phạm vi một trượng, hình thành một thứ lực lượng vô hình cực kỳ khủng bố. Nếu quả như có người nào không biết mà tự tiện tiến vào không gian này, tức thì bị thứ lực lượng cường đại này nghiền nát thành bột

Ngoài sáu người đó ra, phía xa xa là mấy chục vị vũ giả. Những người này hiển nhiên là đệ tử của hai bên chánh tà thánh địa, lăm lăm binh khí đối đầu nhau

Quảng trường trung ương căng thẳng đến ngẹt thở, không khí trên sân khẩn trương đến cực điểm.

Bên ngoài hàng vạn tu luyện giả dần dần yên tĩnh lại, không còn hò hét huyên náo nữa. Khi này trung tâm quảng trường trở nên im lặng vô cùng.

Cao cao trên không, Hồn Thiên Tiểu Ma Vương bị hơn mười ma pháp sư bao vây vào giữa. Hắn đã bị Thần Nam gây thương tích nặng nề, sau đó lại phải hao tổn

nguyên khí bốn mệnh để thôi động huyết kiểm nhằm đào tẩu, hiện giờ thân thể trở nên yếu ớt vô cùng.

Bất quá Hồn Thiên Tiểu Ma Vương dù sao cũng là tuyệt đỉnh cao thủ thanh niên tại Đông đại lục, dưới khí thế bức nhân của các cao thủ vây công vẫn không biểu lộ một chút nào hoảng loạn.

Hắn chùi vết máu vương trên khoé miệng, trên miệng lộ ra nét rùng rợn, chỉ nhìn mười mấy ma pháp sư cười lạnh liên hồi, sau đó không chút hoảng hốt móc một chiếc bình sứ trong ngực áo ra, đập vỡ cổ bình đoạn trút toàn bộ số thuốc trong đó vào miệng

Hồn Thiên Tiểu Ma Vương từ từ nhắm chặt hai mắt, tựa hồ chẳng thèm quan tâm đến cường địch chung quanh, khoé miệng lại lộ ra một cái cười tàn nhẫn. Mái tóc màu đỏ hồng như máu không gió mà tự cử động, thân thể cao lớn chợt trông như ma thần, phát ra một cỗ khí tức khiến mọi người đều kinh hãi.

Mười mấy vị ma pháp sư dường như còn đang chờ mệnh lệnh, chưa lập tức động thủ ngay, mà chỉ phân ra chiếm giữ những vị trí thuận lợi trên không, chuẩn bị tùy thời mà động thủ.

Vào lúc này, trên sân chỉ có mình Thần Nam là trong tâm không hề lo lắng, tranh thủ hấp thu linh khí từ giọt máu của thần long. Sau khi đã hoàn toàn hồi phục nguyên khí, hắn tay cầm phương thiên họa kích, đứng trên lưng Tử Kim Thần Long, lạnh lùng nhìn quanh bốn phương.

Tám vị ma pháp sư bao vây chung quanh Thần Nam sau khi bắt gặp ánh mắt hắn, tất thấy đều thân mất tự chủ thối lui vài trượng, tự nhiên trong lòng có cảm giác run sợ, cảm ứng được sát khí kinh hồn từ hắn.

Thần Nam trong mắt nhìn thấy hết từng hành vi đó của tất cả mọi người (trong sân), khoé miệng xuất hiện nét tiếu ý khó thấy, vung tay phải cắt đứt một mảnh nhỏ từ ống tay áo, sau đó dùng ngón tay kẹp chặt lấy. (Hắn) khẽ dụng lực, miếng vải cỡ bằng bàn tay đó tựa như trở thành đoạt mệnh phi luân, phát ra một âm thanh kỳ lạ khủng khiếp, tạo ra dao động khí thể kinh người, nhanh như tia chớp nhằm hướng

đám đông lao tới, chỉ trong chớp mắt đã lọt vào giữa trường lực do Nam Cung Tiên Nhi cùng sáu vị thanh niên cao thủ tạo thành.

Tuy chỉ là một mảnh vải nhỏ, nhưng đã được truyền vào đó cường đại lực lượng của tuyệt thể cao thủ, ngay khi nó va chạm với trường lực cường bạo đó, bùng phát một tiếng nổ rung động đến trời, đương nhiên trong sát na đó mẫu vải đã biến thành bột phấn.

Biểu hiện bên ngoài có vẻ bình tĩnh ngay tức thì bị phá vỡ. Sáu vị thanh niên đại cao thủ hướng đối thủ lao tới nhanh như chớp, trong sân sáu đạo nhân ảnh hóa thành sáu đạo quang ảnh lao vào nhau tấn công, phát ra một âm thanh động trời, một đạo kiếm khí xông thẳng lên trời, quang mang chói mắt bao phủ cả trung tâm sân đấu, sức mạnh không gì chống nổi lan toả ra khắp tám hướng.

Thế cân bằng vi diệu bị phá vỡ, trong sân sáu vị tuyệt đỉnh cao thủ đại chiến với nhau cùng một chỗ, các vũ giả đệ tử bao vây bên ngoài nhanh chóng thoái lui về phía sau, hàng vạn khán giả ngoài sân quan chiến tức thì huyên náo la hét, âm thanh chấn thiên động địa, phảng phất như làm rung chuyển cả đế đô.

Cùng lúc đó, mười mấy vị ma pháp sư đang vây khốn Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương cũng đồng thời xuất thủ, đạo đạo ma pháp xán lạn phóng xuất giống như pháo hoa nở sáng chói cả không gian. Ma pháp công kích sử dụng chính thị hung mãnh tuyệt luân, lúc ấy trông vào lại diễm lệ vô cùng, cao cao trên không phảng phất như có hàng đạo cầu vồng lấp lánh

Hỏa diễm như trường xà dài đến một trượng, quang điện cuồn mãnh xé nát không gian, băng thương khổng lồ quang mang chói mắt...

Hỗn Thiên thiên Tiểu Ma Vương chẳng mấy may sợ hãi, miệng lộ ra nét cười tàn nhẫn, Vũ Ma thân pháp khẽ động, chỉ nghe "xoát" một tiếng đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người, thoát khỏi ma pháp công kích đang giăng đầy trời, ngay sau đó nhanh chóng quay trở lại vòng vây, đột ngột xuất hiện bên cạnh một ma pháp sư, hữu thủ vung lên bẻ gãy cổ ma pháp sư đó

Tất cả mọi ma pháp sư đều kinh hãi, không tưởng nổi Hạng Thiên vừa mới thụ

trọng thương, mà vẫn còn dũng mãnh như vậy, bất ngờ đào thoát khỏi trùng vi nhanh như chớp. Ở ngoài xa Thần Nam cũng lộ vẻ ngạc nhiên, biểu hiện của Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, vượt ra khỏi ý nghĩ của hắn

Nguyên Hạng Thiên trước đó vô cùng yếu nhược, giờ phút này lại đột nhiên dũng mãnh như rồng như hổ, giống như đã triệt để khôi phục nguyên khí. Hiển nhiên hắn có thể nhẹ nhàng bỏ đi, nhưng Hạng Thiên hoàn toàn không chịu rút lui, ngược lại chỉ cười lạnh, khoái tốc thi triển Vũ Ma thân pháp, tựa như biến thành bóng ma trên không trung không ngừng thay đổi phương hướng. Công kích của các ma pháp sư không thể gây thương hại đến hắn, ngược lại chỉ trong phút chốc hắn đã giết chết ba vị ma pháp sư.

"Đáng chết, tên gia hỏa nhà người bất ngờ hồi phục, không biết hắn vừa sử dụng loại thánh dược gì mà công hiệu thần kỳ đến vậy! Tên gia hỏa này hôm nay vậy mà thoát chết rồi!" Thần Nam rủa thầm.

Tám vị ma pháp sư trước đó bao vây Thần Nam bây giờ thấy Hạng Thiên bạo phát cỗ khí thế hung bạo, lập tức bỏ Thần Nam, nhanh chóng nhắm phía Hạng Thiên bay đến, điều chỉnh phương vị một lần nữa vây hắn vào giữa, Hạng Thiên lập tức bị nhấn chìm trong những làn sóng công kích ma pháp mãnh liệt.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương tỏ xung hữu đột, không ngừng biến đổi phương vị, khiến hơn hai ma pháp sư không dám tiến sát hắn một lần nữa, chỉ tiến hành công kích từ xa, tuy uy lực không mãnh liệt bằng lúc trước, nhưng rất hữu hiệu để tránh bị Hạng Thiên đánh lén.

Mặc dù Vũ Ma thân pháp của Hạng Thiên tuy vô cùng thần bí nhưng lại không có khả năng di động cự li quá xa. Mỗi khi hắn biến đổi phương vị, cả nhóm ma pháp sư lại điên cuồng phát động ma pháp công kích, không để cho hắn có cơ hội tiếp cận lại gần. Trong không trung, ma pháp rực rỡ sáng chói mang năng lượng hủy diệt có mặt khắp nơi.

Thần Nam trong mắt hàn quang lấp lánh, hắn biết thương thế Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương chân chính đã khôi phục, có đủ năng lực để chạy thoát, chỉ là hắn không muốn bỏ chạy. Thần Nam cũng nhận ra, nhiều người ngấm ngầm nhất thiết phải giết

cho bằng được Hạng Thiên, nếu không tám tên ma pháp sư bao vây hấn trước đó đã không có khả năng đã bỏ (hấn) đi như vậy. Hạng Thiên có bối cảnh lẫn thực lực mạnh hơn người một thân độc lai độc vãng giang hồ như hấn, chẳng có độc hành giả nào đủ thể lực để làm người ta úy kị.

Tử Kim Thần Long vốn là lão quái ngàn năm, cũng đã nhận ra tình huống vi diệu trong đó, gật đầu thoả mãn:

"Thấy không? Tên bại tướng dưới tay ngươi còn làm người ta úy kị hơn cả ngươi nữa, rõ ràng là ngẫm xem ngươi không ra gì rồi! W..ào..o..... ha ha ha..."

Thần Nam im lặng, ngẫm ngẫm suy nghĩ, không ngờ thật lực của những vô lâm thánh địa này quả nhiên cường đại, bên ngoài rõ ràng là đông phương tu luyện phổ hệ, bên trong lại ngấm ngấm chiêu mộ tây phương ma pháp sư, không khỏi làm hấn trong tâm sinh đề phòng

Cao cao trên không, Mộng Khả Nhi và Nam Cung Tiên Nhi dù trước đó chưa từng gặp mặt, nhưng đều xem đối phương là kẻ thù lớn nhất của mình. Chiến trận vừa nổ ra, cả hai ngay lập tức không do dự nhắm đến đối phương.

Cả hai đều vận bạch y, đều là những trang tuyệt sắc giai nhân nghiêng thành đổ nước, bất quá một người thì vô cùng thánh khiết, như cửu thiên tiên nữ; người kia thì lại như thiên kiều ma nữ làm điên đảo chúng sanh. Hai vị tuyệt sắc mỹ nhân mang hai khí chất hoàn toàn bất đồng.

Bạch y phấp phới, hai vị nữ tử tuyệt sắc của chánh tà lưỡng đại thánh địa, động tác dù vô cùng uyển chuyển, tuy nhiên trong đó ẩn chứa sát cơ vô hạn. Cánh hoa sen bay lượn đầy trời, kiếm khí tung hoành, hai vị mỹ nữ quốc sắc thiên hương như đang nhảy múa trên không, làm những người bên ngoài đa số là tu luyện giả nhân thần đều dán chặt vào khung cảnh ngoạn mục này.

Tuy nhiên không ai nhận ra hai vị kiều nữ này cùng lúc đó lại đang sử dụng vô thượng âm công để bí mật trao đổi với nhau, cuối cùng họ cũng gần đạt thành thoả thuận.

Chương 2: Từ Khí

Nam Cung Tiên Nhi xoay người tránh Ngọc Liên Biện của Mộng Khả Nhi, hoành không phi ra ngoài tám trượng, váy dài màu trắng tại không trung tung bay theo gió, nhìn từ xa như một nàng tiên, tư thế hết sức uyển chuyển và vô cùng mỹ lệ.

Mộng Khả Nhi ngưng thân hạ xuống. Ánh sáng lóe lên, Mộng Khả Nhi điều khiển chí bảo của Đạo Gia là Ngọc Liên Thai, đột nhiên nhanh chóng tấn công Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương trên không trung.

"Hắc hắc...." Ở trên không, Hạng Thiên phát ra trận cười lạnh rợn tóc gáy, lúc này đôi mắt của hắn đỏ rực chưa bao giờ hết.

Ngày hôm nay, hắn bị Thần Nam làm trọng thương trước mặt hàng vạn người, điều này làm cho hắn trong lòng xấu hổ và giận dữ cực điểm, muốn đem xương cốt của Thần Nam hóa thành tro bụi, vì thế sau đó hắn đã dùng thánh dược, nguyên nhân không phải là rút lui mà hắn muốn chờ cơ hội để lấy lại thể diện.

Lúc này nhìn thấy Mộng Khả Nhi tới, Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương dường như tìm thấy đối tượng để trút giận, không nói một lời, phát cuồng tấn công về phía trước.

Không trung ma pháp sư nhìn hai thanh niên tuyệt đỉnh cao thủ đại chiến nhanh chóng rút lui về phía xa.

Ngọc Liên Biện lóng lánh ánh sáng, hóa thành một đạo thần quang bay trên không, Mộng Khả Nhi dừng cách Hạng Thiên mười năm trượng, nàng đối với Vũ Ma Thân Pháp có điều úy kỵ, trước đây chưa tìm ra biện pháp hóa giải nên không dám tiến lại quá gần, không muốn cùng đối phương chiến đấu ở cự ly gần.

Hạng Thiên lăm lết, không e dè giờ chường tấn công Ngọc Liên Biện, sau đó

hết lớn hướng về phía trước, thanh thế kinh nhân. Mộng Khả Nhi vô cùng kinh hoàng, nàng chiến đấu ở dưới, không chú ý đến tình hình trên không, không biết là Hạng Thiên đã hồi phục công lực. Tuy nhiên nàng không hoảng loạn, năm cánh Ngọc Liên Biện bay vòng, tấn công về hướng Hồn Thiên Tiểu Ma Vương.

Vũ Ma Thân Pháp của Hạng Thiên không ngừng được thi triển, tại không trung liên tiếp hoán đổi phương vị, trên cao lưu lại một đạo tàn ảnh của Hạng Thiên. Mộng Khả Nhi không ngừng thôi động Ngọc Liên Biện, thủy chung duy trì khoảng cách với Hạng Thiên.

Tuy nhiên, Hạng Thiên trên thân mang Thần Ma Dực, di động nhanh như thiểm điện, không chậm hơn so với Mộng Khả Nhi. Thần Ma Dực phối hợp cùng với Vũ Ma Thân Pháp, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần.

Cuối cùng, dường như Mộng Khả Nhi đã có đối sách, không tiếp tục né tránh nữa. Nàng ổn định thân hình, chín cánh Ngọc Liên Biện di chuyển đồng thời, năm cánh hộ thân, bốn cánh công kích, phạm vi quanh thân của nàng ánh sáng ngũ sắc long lanh đến chói mắt không ngừng lưu động.

Hạng Thiên hai mắt đỏ hồng, một mặt tránh bốn cánh Ngọc Liên Biện công kích, một mặt thi triển Vũ Ma Thân Pháp, tìm cơ hội tấn công Mộng Khả Nhi. Hạng Thiên như một bóng ma (u linh), lúc đông lúc tây, lúc nam lúc bắc, nhanh chóng cực điểm, trên không phẳng phất hình ảnh hằn ở khắp nơi.

Năm cánh Ngọc Liên Biện của Mộng Khả Nhi có linh tính dị thường, bay lên bay xuống, ánh sáng phát ra tứ phía, giống như một lá chắn bảo vệ nàng ở trung tâm. Mặc dù Hạng Thiên đã vài lần tiến đến gần Mộng Khả Nhi nhưng đối diện với Ngọc Liên Biện như thiên giới thần thuẫn (lá chắn), nhất thời không có cách gì đột phá, khó mà làm tổn thương đối phương chút nào.

Không trung, hai người giống như điện quang quán lấy nhau, phát xuất ra một trận năng lượng ba động khủng bố, ánh sáng chói mắt làm lu mờ cả vùng thái dương trên cao.

Đây là một trận chiến trên không hãn hữu phát sinh trong giới tu luyện giả

phương Đông. Trận chiến này đã khiến hàng vạn tu luyện giả kéo đến, vô số người hò hét, âm thanh làm rung động cả Sở quốc để đô.

Trên không trung là cuộc chiến sinh tử của hai thanh niên cường giả, đồng thời ở bên dưới, cuộc chiến giữa các truyền nhân của chính tà thánh địa ngày càng kịch liệt. Tuyệt Tình Đạo truyền nhân Tề Đằng đấu với Tử Tiêu Cung truyền nhân Vương Huy, Tình Dục Đạo truyền nhân Nam Cung Ngân đấu với Thiếu Lâm Tự truyền nhân Huyền Phiến.

Tuyệt Tình Chú là tuyệt học được xếp vào loại thiên công bảo điển của tu luyện giới, tính ra đã lưu truyền hàng ngàn năm, uy chấn hoàn vũ. Tề Đằng không hổ là thiên tài trăm năm hiếm có của Tuyệt Tình Đạo, không có sư trưởng chỉ điểm, lé học kỳ trung bí ảo, đã sơ bộ có thành tựu Tuyệt Tình Thân, nhất thân huyền công cao thâm mạt trắc.

Tuyệt Tình Đại Pháp một khi thi triển, tràng nội biến hóa thành vô số đạo hư ảnh, mỗi đạo hư ảnh giống hệt Tề Đằng, đó tịnh không phải là ảo ảnh mà là chân thân của Tề Đằng. Bởi tốc độ của hắn quá nhanh do đó làm cho người ta có ảo giác, bốn mặt tám hướng có vô số Tề Đằng.

Tuyệt Tình Thân Pháp quả là vũ giới hữu danh cực tốc thân pháp, nếu như ngày hôm nay Thiên Ma Bát Bộ và Vũ Ma Thân Pháp không đồng thời xuất hiện, e là trên thế gian không có thân pháp nào sánh nổi với Tuyệt Tình Thân Pháp.

Đương nhiên, Tuyệt Tình Chú danh chấn tu luyện giới tịnh không phải nhờ Tuyệt Tình Thân Pháp, chủ yếu là nhờ tâm pháp huyền diệu, cao thâm mạt trắc. Tề Đằng phách xuất chương lực như bài sơn đảo hải không chỉ uy lực tuyệt luân mà còn vô cùng đặc biệt, chương lực to lớn trong chốc lát khiến người rét run tựa hàn băng, trong chốc lát lại nóng tựa hỏa lò.

Chương lực hùng hồn ngẫu nhiên tác động đến bề mặt. Nếu như có khối đá bắn lên, gặp chương lực lãnh liệt (lạnh), bất luận (khối đá) là lớn hay nhỏ sẽ nhanh chóng bị phủ hàn sương, chớp mắt sau đó đông đặc lại và rạn nứt. Các hòn đá bắn lên nếu xâm nhập vào trong chương lực hỏa nhiệt sẽ bị thiêu thành tro. Có thể tưởng tượng được chương lực hàn nhiệt luân phiên uy lực khủng bố thế nào!!!

Tuy nhiên đối thủ của Tề Đằng là Tử Tiêu Cung truyền nhân Vương Huy, đối diện với cường lực mạnh mẽ của Tề Đằng không hề lộ ra thần sắc lo lắng. Tử Tiêu Cung có môn huyền công nổi danh Hạo Nhiên Chánh Khí, nguyên bản là tuyệt học Huyền Đạo, nhưng sau đó trải qua hàng trăm năm đã được một vị thiên tài võ giả cải biến, không ngờ xu hướng trong Vương Đạo tuyệt học.

Bất cứ ai tu luyện tuyệt học này đến cảnh giới tối cao đều có khí thể chấn nhiếp thiên hạ. Vương Huy hiển nhiên là loại người này, lúc này hắn thấu phát một khí thể ngạo thiên hạ. Đối diện với sơ thành Tuyệt Tình Thân của Tề Đằng, Vương Huy không hề sợ sệt, quanh thân tán phát đạo đạo tử khí, hắn mỗi lần phát xuất cường lực làm cho cả trời đất dường như rung chuyển.

Vương Huy và Tề Đằng có thể nói công lực tương đương, mỗi lần giao kích làm phát sinh tiếng nổ rền trời. Hai người mỗi lần né tránh đều di chuyển ra xa 7, tám trượng, họ thay đổi vị trí nhanh như thiểm điện, lúc thì ở dưới đất, lúc thì phi thân lên không gần mười trượng đầu nhau, giống như hai đạo quang ảnh quần vào nhau.

Ban đầu những vũ giả của các thánh địa ở ngoại vi xung quanh, do không tránh kịp nên một vài người đã bị chết thảm thương. Một người bị cường lực lãnh liệt của Tề Đằng làm đông cứng thành băng tại chỗ, sau đó băng rạn nứt biến thành một thi thể vỡ nát. Đồng thời, một người bị cường lực hỏa nhiệt của Tề Đằng đốt thành tro bụi, không để lại một chút gì. Một số người bị đạo tử khí phát xuất từ Vương Huy biến thành những đồng thịt bầy nhầy.

Những người còn lại sợ xanh mặt, mặc dù họ là những tử sĩ của chính tà thánh địa, nhưng chứng kiến trước mắt tình cảnh như vậy, không kìm nổi sự run sợ trong lòng, tất cả đều nhanh chóng rút về phía sau.

Ở phía khác, Tình Dục Đạo truyền nhân Nam Cung Ngân và Thiếu Lâm Tự thanh niên thánh tăng Huyền Phiến chiến đấu nan giải nan phân.

Nam Cung Ngân toàn thân màu trắng phiêu phiêu, giống như thần tiên, động tác tựa hành vân lưu thủy, tiêu sái dị thường. Quan sát kỹ có thể thấy, xung quanh hắn xuất hiện một màn sương màu đỏ nhàn nhạt, đó là đạo sương tình cực kỳ lợi hại

của Tình Dục Đạo, nếu nhiễm vào thân lập tức bị dục hỏa thiêu thân.

Thiếu Lâm Tự truyền nhân Huyền Phiến biết được pháp môn lợi hại của Tình Dục Đạo, toàn thân phát động một cỗ hoàng sắc bảo quang, ngăn không cho tình vụ xâm nhập vào cơ thể, đồng thời thi triển Phật môn Hàng Ma thần thông. Lúc này Huyền Phiến trông như một pho tượng Phật trang nghiêm, đáng vẻ mờ mờ siêu nhiên thoát tục.

Trận đấu của hai người không ác liệt như Tề Đăng và Vương Huy, chỉ nhẹ nhàng tiếp xúc một chốc, một kích là lùi, trông như thể hai người họ đang múa may một bản nhạc. Tuy nhiên ai cũng biết họ tu vi cao thâm, trông cuộc đấu diễn ra bình thường nhưng chứa đựng thập phần nguy hiểm, sợ rằng ngay lập tức sẽ trở nên vô cùng cuồng bạo, quyết liệt.

Nam Cung Tiên Nhi tịnh không xuất thủ, chỉ đứng một bên quan chiến, dường như bằng nhờ người đã có ưu thế đã áp chánh đạo thánh địa. Nàng dành nhiều thời gian quan sát cuộc đại chiến trên không giữa Mộng Khả Nhân và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương Hạng Thiên, trong mắt lộ ra ánh sáng lấp lánh.

Ở dưới đất hai cặp, ở trên không một cặp đấu nhau, cuộc chiến của 6 thanh niên cường giả quả là khó đoán. Cả sáu người công lực đều cùng cao, không chỉ là những thanh niên cao thủ mạnh nhất của chánh tà lưỡng đạo thánh địa, mà còn là các thanh niên cường giả mạnh nhất của Đông Đại Lục, quả là một trường quyết đấu đỉnh cao.

Trận chiến ngày hôm nay có một ý nghĩa vô cùng quan trọng, được xem là cuộc va chạm lớn lần thứ nhất của chánh tà lưỡng đạo thánh địa. Hàng vạn người quan chiến la hét cuồng loạn, đây quả là cuộc chiến hãn hữu trong vài năm gần đây của thanh niên cao thủ. Không nghi ngờ gì, sáu người họ có đủ tư cách đứng vào hàng thập đại thanh niên cao thủ của Đông Đại Lục, trận chiến này, e rằng thập đại cao thủ hiện giờ triệt để được thay thế lại.

Nhưng vào lúc này, một tràng cười dài phá không truyền đến, âm thanh làm chấn động cả quảng trường trung tâm.

"Ha ha ha..."

Một đạo hắc ảnh nhanh chóng bay đến bầu trời quảng trường trung tâm, tất cả mọi người không nhìn được đều ngẩng đầu trông lên, nhìn thấy một hắc y thanh niên nam tử, đứng trên một con phi điều đang không ngừng bay vòng trên không trung.

Hắc y nam tử hai con mắt lạnh lùng sáng như điện, nhìn qua chắc chắn công lực tuyệt cao, nhưng toàn thân phát trử một cỗ tà khí, làm mọi người cảm thấy ngọt ngạt.

Con phi điều mà hắc y nam tử đứng phi thường đặc biệt, chỉ có hai mắt phát ra ánh sáng xám xám còn toàn bộ đều được che phủ thiết giáp. Con quái điều này chỉ dài hơn hai trượng, cơ thể mặc toàn giáp mà vẫn có thể ổn định mang hắc y nam tử bay lượn trên không trung thật khiến cho người ta ngạc nhiên.

Thần Nam trong lòng dấy lên một cảm giác cực kỳ bất an, bởi vì hắn cảm thấy một cỗ khí tức tử vong nặng nề, khí tức tử vong không ngờ từ con quái điều. Thần Nam biết rằng chắc chắn đã có sự việc kỳ dị phát sinh.

Trên không trung, hắc y nam tử hắc hắc cười nói:

"Ngày hôm nay thật là náo nhiệt, các thanh niên cường giả mạnh nhất của chánh tà lưỡng đạo thánh địa đều tụ tập nơi đây, cuộc tụ họp này thật khiến người ta cảm thấy hưng phấn! E rằng cuộc chiến ngày hôm nay sẽ trở thành cuộc thánh chiến đỉnh cao của thanh niên cường giả phương Đông, làm sao có thể thiếu Cổ Hi ta, Cổ mỗ nhất định trong cuộc thánh chiến này dành ngôi vị đệ nhất!"

Chương 3: Địa Lạc Thiên Sứ (Thượng)

Đã hàng ngàn năm nay, cuộc tranh đấu giữa chánh tà thánh địa liên tục tiếp diễn. Từ xa xưa, mỗi thế hệ "Thập đại" của Đông Đại Lục, tựa hồ quá một nửa là xuất thân từ các thánh địa này. Dần dần, tu luyện giới chúng nhân tiến vào cuộc chiến để gia nhập "Thập đại" gọi là phong thánh chiến. Phải quét sạch nhân kiệt nhất phương, do đó rất khó khăn để gia nhập "Thập đại". Phong thánh chiến đích thực là tuyệt đại thanh niên cao thủ, để tiến vào "Thập đại" phải tiến hành điên cuồng chiến đấu.

Mọi người ở bên dưới kinh hãi nhìn thần bí nam tử trên không, không chỉ vì ngưỡ khí cuồng ngạo mà còn vì khí thế cường giả do hãn phát ra.

Lúc này, Cổ Hi đột nhiên đạp chân trên lưng phi điều, nhanh như thiểm điện tấn công về phía các ma pháp sư trên không trung. Trận thế của các pháp sư đại loạn, họ nhanh chóng thi triển ma pháp để ngăn cản vị khách không mời này. Ma pháp cường đại công kích rực rỡ vô cùng, trên không cuồng phong sấm chớp nổi lên ầm ầm, thiểm điện mạnh mẽ và phong nhận sáng chói cuồng mãnh tấn công về Cổ Hi và con phi điều.

Tuy nhiên, ma pháp công kích cuồng bạo tịnh không ngăn cản nổi thanh niên thần bí cường giả. Con phi điều dưới chân hắn lúc này đột nhiên bạo phát một vòng quang mang màu đen giống như một vòng tiểu thái dương từ cao không chiếu xuống, ngăn cản ma pháp công kích bên ngoài, ma pháp rực rỡ phô thiên cái địa trong chốc lát biến mất, tất cả năng lượng cuồng bạo chìm vào hư vô.

Khóe miệng Cổ Hi lộ ra một nụ cười tà dị, thôi động con quái điều thần dị nhanh chóng tấn công nhóm ma pháp sư. Hai âm thanh thảm khiêu vang lên, hai ma pháp sư nổi danh thổ huyết rơi xuống đất. Ở phần giữa ngực và thắt lưng của họ xuất hiện một hốc to máu tuôn đầm đìa, lập tức tử vong.

Thần bí thanh niên lúc đó tịnh không ngừng lại, nhanh chóng tấn công vào nhóm ma pháp sư, một người một điều sau khi vừa giết chóc xong lại quay vòng lần nữa. Tất cả ma pháp sư đều kinh hãi, họ nhanh chóng tản ra, kết thành trận hình chuẩn bị phản kích. Tuy nhiên lần này Cổ Hi không trực tiếp tấn công, hãn hống chế phi điều nhan chóng chuyển phương hướng bay sát vào phạm vi xung quanh trận pháp của nhóm ma pháp sư. Hai âm thanh thê lệ thảm khiêu vang lên trên không trung, lại có thêm hai ma pháp sư nổi danh bị vỡ nát ngực, rơi rụng xuống đất.

Lúc này, vô luận là ở trên không hay dưới đất, tất cả mọi người đều chấn kinh. Họ đã thấy tu vi cao thâm hiểm thấy của Cổ Hi. Bốn ma pháp sư (vừa chết) tiếp xúc với hãn trong chốc lát đã bị thân thủ hãn xuyên qua ngực, làm vỡ nát tâm tạng. Thủ đoạn của người này thật quá tàn nhẫn!

"Ha ha ha..." Cổ Hi trên lưng con phi điều, ngẩng đầu cười cuồng ngạo:

"Không để lộ chút thủ đoạn, e rằng các người không thấy được sức mạnh thực sự của ta. Hiện tại, còn có ai nghi ngờ năng lực của ta không? Ngày hôm nay là trận chiến đầu tiên của ta từ khi xuất sư, thi triển thân thủ trong trận diện phong chiến của thanh niên cường giả, ta nhất định sẽ xóa bỏ Đông Đại Lục "thập đại" danh tự."

"Thần kinh!"

"Ác ma!"

"Biến thái!"

Rất nhiều người không nhịn được mở miệng thóa mạ Cổ Hi. Không ngờ trên đời lại có loại người để được nổi danh trong thời gian chớp mắt đã giết chết tứ danh ma pháp sư, cuốn vào vòng xoáy phân tranh của chánh tà thánh địa thanh niên cường giả, thật đúng là một kẻ điên cuồng.

Xác thật, có rất nhiều người trẻ tuổi nổi danh. Đào chiến ở khắp nơi, đánh thắng cường đại đối thủ lập tức bản thân lập được uy danh. Nhưng tìm kiếm đối thủ phải từ yếu lên mạnh, dần dần mà tiến. Tên Cổ Hi này vừa xuất sư đã bắt đầu tìm đến

sáu, bảy thanh niên cường giả nổi danh, mạnh nhất của Đông Đại Lục, quả thực là cực kỳ biến thái.

Tuy nhiên, vừa rồi hắn xuất thủ, mọi người đều thấy sức mạnh của hắn, hắn đích thực là một kẻ đáng sợ và tàn nhẫn, sức mạnh cường đại của hắn là điều không nghi ngờ!

"Hi hi...." Một âm thanh cười nhẹ vang lên từ quảng trường, Nam Cung Tiên Nhi dung nhan tuyệt mỹ xuất hiện thần thái lạ thường. Vẻ đẹp tuyệt thể quả nhiên có thể khiến thiên hạ đại loạn.

Hàng vạn người lúc này chuyển mục quang từ phía Cổ Hi sang Nam Cung Tiên Nhi. Mọi người đều bị mê đắm trong tiếng cười của nàng, tựa hồ như đang bị chìm đắm trong làn hương dịu dàng.

Giọng nói trong trẻo của Nam Cung Tiên Nhi vang lên đầy mị lực:

"Cổ huynh quả là anh hùng hào khí trùng thiên! Ta đã cảm giác khí tức cường giả của Cổ huynh, đích xác có thể xưng phong thánh chiến. Nếu ngày hôm nay huynh có thể đả bại thiên hạ các lộ thanh niên cường giả, không nghi ngờ gì, "Thập đại" lập tức được viết lại, chắc chắn Cổ huynh ở ngôi vị đệ nhất."

Cổ Hi nghe những lời nói của Nam Cung Tiên Nhi, trên mặt lập tức hiện ra nụ cười sung sướng, mặc dù nụ cười vẫn đầy tà ý nhưng lệ khí phảng phất đã tiêu tan nhiều. Đồng thời, say mê bởi tư dung tuyệt thể của Nam Cung Tiên Nhi, Cổ Hi lộ xuất thần sắc đậm tà, hắn hắc hắc cười nói:

"Vị tiểu tử này thực mỹ mạo tựa thiên tiên, Cổ mỗ đã từng gặp rất nhiều mỹ nhân, nhưng không thể ngờ trên đời lại có tuyệt sắc giai nhân như nàng! Nghe những lời nói của tiểu tử, Cổ mỗ càng thêm động tâm, ngày hôm nay chắc chắn phải gặp gỡ các lộ cường giả để không uổng nhất thân tu vi!"

Nói xong, Cổ Hi hai mắt tràn đầy những tia sáng, hắn chăm chú nhìn khắp lượt cơ thể Nam Cung Tiên Nhi, rồi chuyển hướng sang Tê Đăng, Huyền Trang, Vương Huy, sau đó nhìn về phía Mộng Khả Nhân và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương trên

không.

Lúc này, cuộc chiến giữa hai tuyệt đỉnh thanh niên cường giả của chánh tà thánh địa diễn ra vô cùng gay gắt (hàm liệt vô bì). Cuộc chiến diễn ra đã lâu, Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên đều đã đả xuất chân hỏa muốn dồn đối phương vào tử địa, nhưng cả hai người tu vi đồng đều, nhất thời nan phân nan giải. Mặc dù Hồn Thiên Tiểu Ma Vương có thân pháp quán tuyệt thiên hạ: vũ ma thân pháp cùng với thần công hư không đạo kỳ quỷ mị rắc rối, trong chốc lát cũng khó có thể gây khó khăn cho Mộng Khả Nhi.

Đạm Thai thánh địa truyền từ cổ tới kim, có nhiều kỳ công diệu pháp do các bậc cao nhân tạo ra, nào phải chỉ có hư danh. Mặc dù vũ ma thân pháp đã làm cho Mộng Khả Nhi mấy lần rơi vào hiểm cảnh nhưng cuối cùng nhờ vào đạo pháp kỳ diệu đã ngăn cản được các đợt công kích lăng lệ

của Hồn Thiên Tiểu Ma Vương.

Đối với hư không đạo pháp, Mộng Khả Nhi đã có chiêu tiếp giá thích hợp, Đạm Thai thánh địa vũ đạo song tu đối diện không gian ma pháp do hư không đạo pháp tạo ra. Mộng Khả Nhi đột nhiên thi triển đạo pháp kì dị, trên bầu trời xuất hiện năm đạo lôi điện không ngừng oanh kích vào hố đen như cửa vào địa ngục.

Thiểm điện hùng hực tựa như xé nát hư không oanh kích vào chu vi quanh Hồn Thiên Tiểu Ma Vương. Hồ quang điện cự đại giống như thiên đao thần phủ (rìu) không ngừng oanh kích vào hư không đạo pháp đã hình thành nên một hố đen, vài lần suýt xé nát hố đen và làm nó tan biến.

Thần Nam đã đấu cùng Hồn Thiên Tiểu Ma Vương lúc trước, biết rõ rằng hư không đạo pháp là nơi vô cùng đáng sợ, Hạng Thiên trước ngực xuất hiện một hố đen có sức hút cực lớn, nếu như Thần Nam không thông hiểu Thiên ma bát bộ thượng cổ kỳ công, e rằng đã bại vong. Lúc này nhìn thấy Mộng Khả Nhi đột nhiên có biện pháp khắc chế hư không đạo pháp, Thần Nam vô cùng kinh ngạc.

Trước đây, Thần Nam đã từng cùng Mộng Khả Nhi giao đấu, nhưng thực sự chưa thấy nàng thi triển pháp thuật này. Bất quá suy nghĩ lại hẳn cảm thấy thoải

máu, trong quá khứ hẳn còn xa mới là đối thủ của Mộng Khả Nhi, đối phương căn bản không cần sử dụng tuyệt chiêu. Đối với cuộc chiến sinh tử, vô luận Hồn Thiên Tiểu Ma Vương hay Mộng Khả Nhi đều không giấu giếm phải xuất ra chân chánh tuyệt học.

Đạm Thai thánh địa và Hồn Thiên đạo hai phái đã tránh đấu vài trăm năm nay, tự nhiên hiểu rõ sức mạnh của đối phương. Tất cả các thần dị đạo pháp của Đạm Thai thánh địa đều có uy lực to lớn vô bì, Hồn Thiên Đạo do thiếu không gian ma pháp nên có hàng loạt đạo pháp kỳ quỷ mỵ uyên. Tuyệt học của cả hai phái nguyên bản là cân bằng nhau, nhưng hôm nay vũ ma thân pháp của Hồn Thiên Đạo xuất thế, trước đây chưa từng thấy khiến Mộng Khả Nhi có cảm giác uy hiếp to lớn.

Mặc dù Mộng Khả Nhi có nhiều loại thần diệu đạo pháp để đối phó với hư không đạo, nhưng đối diện với vũ ma thân pháp kỳ quỷ mỵ trắc nòng thực sự đau đầu. Hồn Thiên Tiểu Ma Vương hốt đông hốt tây, hốt nam hốt bắc, không ngừng biến hóa phương vị làm nàng không thể phòng bị. Mặc dù cả hai trong vài ngàn chiêu khó phân thắng bại, nhưng chiến đấu lâu dài nàng cuối cùng cũng sẽ chịu thua thiệt bởi thân pháp cực tốc của đối phương làm nàng phi thường bị động.

"Rắc"

Cự đại thiểm điện điên cuồng bổ vào hố đen trước ngực Hạng Thiên. Hạng Thiên bị lôi phách ngộ hiểm, thân thể hẳn rung lên, hiển nhiên vô cùng phần nộ.

"Xoát xoát xoát"

Vũ ma thân pháp một khi triển khai liên tục biến hóa phương vị, liên tục di động xung quanh Mộng Khả Nhi, đồng thời hố đen hắc ám phóng xuất một cổ đại lực mạnh mẽ cuộn trào hướng về Mộng Khả Nhi.

Không gian hắc ám hư không đạo tạo ra không chỉ có khả năng hình thành lực hút đáng sợ mà còn có khả năng phóng xuất lực lượng công kích khủng bố to lớn.

Mộng Khả Nhi sắc mặt có chút biến đổi, điều khiển Ngọc Liên Thai nhanh chóng phi ra hướng khác, tránh đòn công kích đáng sợ của đối phương.

Ở nơi không xa, Cổ Hi không ngừng liếc nhìn về phía truyền nhân của các thánh địa, cuối cùng mục quang dừng trên Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương. Hai mắt hắt xuất ra hai tia lãnh điện, lạnh lùng cười nói:

"A! Ta cảm giác những người này là tuyệt đỉnh cường giả, ai là người mạnh nhất? Ta chỉ muốn khiêu chiến với người mạnh nhất!"

Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương bản thân là vũ giả nhưng có thể chiến đấu trên không, điều này khiến cho người ngoài chú ý. Cổ Hi cuối cùng mục quang dừng tại Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, hai mắt bạo xuất hai đạo thần quang, hắt sơ bộ nhận định hai người này là cường giả mạnh nhất.

Đằng xa, Thần Nam khoe miệng lộ xuất nhất ti tiểu dung, thầm nói may mắn là tên biến thái này không tìm đến hắn. Hiện giờ hắn không muốn bộc lộ bản thân đích thực đã hoàn toàn hồi phục, cần giữ lại chút "vốn" để thu dọn tàn cục.

Giọng cười khanh khách của Nam Cung Tiên Nhi vang lên làm rung động lòng người. Là người suy nghĩ sâu xa, làm sao nàng không thấy mục quang của Cổ Hi đang hướng vào Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, hai người mà nàng muốn trừ khử nhất. Nam Cung Tiên Nhi dịu dàng nói:

"Đối thủ hôm nay của Cổ huynh rất mạnh, huynh phải lưu ý nha!"

Đằng xa Thần Nam chỉ có thể lắc đầu, nữ nhân này khoe mắt chân mày đều tràn đầy xuân ý rõ ràng đang quyến rũ Cổ Hi, muốn kích động hắn nhanh chóng xuất thủ, chẳng nhẽ nàng đích thực muốn lập hậu cung? Có lẽ Cổ Hi sẽ trở thành hậu tuyển 'phi tử' thứ nhất của nàng.

Cổ Hi hai mắt bạo xuất hai đạo điện mang, cười với Nam Cung Tiên Nhi, sau đó nhan chóng tiến về hướng Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương. Hắn hét lớn:

"Phong thánh chiến này! Hãy xem ai mới thanh niên cường giả chí tôn!"

Chương 4: Đọa Lạc Thiên Sứ (Hạ)

Lúc này hai thánh địa truyền nhân mặc dù đang chiến đấu kịch liệt nhưng linh thức nhạy bén sớm đã nhận thức và quan sát rõ tình huống ở chu vi bên ngoài. Nhìn Cổ Hi giá ngự con quái điều từ phương xa hướng đến, cả hai người đều nhíu mày lại.

Con quái điều bạo phát một vòng ô quang chói mắt, giống như hắc sắc thần tiễn nhanh chóng bay về phía hai đại cao thủ. Ở không xa, Thần Nam trong lòng dấy lên một cổ cảm giác bất an, lúc này hắn đã cảm ứng một cổ tử vong khí tức nặng nề. Cổ Hi đứng trên con quái điều thân bao phủ thiết giáp làm Thần Nam tâm thần không yên.

Từ Kim Thần Long cũng chậm chậm kêu kỳ quái nói:

"Thật cổ quái, ta cảm giác khí tức vừa quen vừa lạ, thực là mâu thuẫn a!"

Một người một điều nhanh như điện quang, chớp mắt đã xuyên vào khoảng giữa hai tuyệt đỉnh thanh niên cường giả. Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương đột nhiên không hẹn đồng nhất hướng Cổ Hi xuất thủ.

Bốn phiến Ngọc Liên Biện lóng lánh giống như thiên giới thần đao, hóa thành bốn đạo thần quang tấn công về phía Cổ Hi. Hồn Thiên Tiểu Ma Vương thi triển vũ ma thân pháp, nhanh chóng xuất hiện đằng sau hông bên phải của Cổ Hi, một cổ quái lực hắc ám mạnh mẽ tràn về phía trước, cuốn về hướng Cổ Hi.

Hai đại cao thủ cùng lúc xuất thủ, thanh thế mạnh mẽ vô cùng.

Tuy nhiên Cổ Hi trấn tĩnh dị thường, hai tay rung lên, xuất hiện vũ khí là đồng hoàn (vòng tròn bằng đồng). Đồng hoàn bất quá chỉ to bằng ngón tay cái, đường kính vòng tròn không quá 15 cm, nói về binh khí thì mười phần nhỏ bé. Tuy nhiên đồng hoàn bề mặt phát xuất quang hoa lóng lánh chói mắt, nhìn là biết không phải

bảo vật tâm thường.

Lúc này Cổ Hi cầm song hoàn phân biệt trong hai tay, bốn phiến liên biện phát ra âm thanh vù vù vừa lúc chém đến. Cả không gian rung động mạnh mẽ. Cổ Hi tay cầm song hoàn, nhanh như thiểm điện tấn công về phía Ngọc Liên Biện, nhất đạo hư ảnh xuất hiện tại không trung, vào lúc này Cổ Hi giống như đa tí thần, không trung xuất hiện vô số tí ảnh kèm theo những tiếng "đang đang", đồng hoàn và bốn phiến Ngọc Liên Biện va chạm nhau không dưới mười lần.

Lực lượng to lớn trên bốn phiến Ngọc Liên Biện bị tiêu tan vào hư không, hơn thế bốn phiến còn bị sức mạnh của Cổ Hi phản chấn, cực tốc bay vòng trở lại chém về phía Mộng Khả Nhi.

Cùng lúc này, Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương thôi động sức lực cực kỳ mạnh mẽ vào phía sau lưng Cổ Hi. Thiết giáp quái điều dưới chân Cổ Hi đột nhiên vung cánh chém mãnh liệt về phía sau, một đạo khí hắc quang mang thiểm xuất hiện. Sau đó lực lượng to lớn khủng bố bùng xuất, bạo phát một tiếng nổ rầm trời, khiến cho đòn công kích khủng bố của Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương tiêu thất.

Con quái điều nhỏ bé không ngờ đỡ được đòn tập kích khủng bố của tuyệt thế cao thủ thật thái quá kinh nhân! Hàng vạn người quan chiến vô cùng ngạc nhiên. Mọi người tranh luận, suy đoán về lai lịch của con quái điều.

"Hắc hắc...." Con quái điều mang trên lưng Cổ Hi ở trên khoảng không giữa Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên phát ra một tiếng cười lạnh lùng.

Mộng Khả Nhi sắc mặt không ngừng thay đổi, nói với Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương:

"Ngày hôm nay có lẽ ta và ngươi khó phân thắng phụ, để hôm khác tái chiến. Có người muốn đánh bại thánh địa truyền nhân để lập uy. Ta và ngươi quyết đấu nên chúng ta không thể liên thủ để đấu với hãn, vậy giao hãn cho ngươi."

Nói xong, Mộng Khả Nhi giá ngự liên thai nhanh chóng lùi về cự ly xa vài chục trượng.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương mặc dù vô cùng cuồng vọng nhưng không hề lỗ mãng, hắn không muốn tình huống cường địch khắp nơi rình mò hắn và người khác đại chiến.

Thấy Mộng Khả Nhi muốn để lại cường địch cho mình, Hạng Thiên không ngừng cười lạnh, chờ cho con quái điều cực tốc bay đến gần, hắn hét to lên:

"Vị bằng hữu này, người muốn tìm thanh niên cao thủ mạnh nhất để quyết đấu, ta giới thiệu cho người một người."

Nói đến đây, hắn lạnh lùng nhìn về phía Thần Nam, sau đó lại nhìn về phía Mộng Khả Nhi. Hắn cấp bách muốn giết chết Thần Nam, nhưng không thể mượn tay người khác, nếu không hắn vĩnh viễn không thể gột rửa nỗi nhục trên mình, kẻ đại địch sinh tử này nhất thiết phải do hắn tự tay xử lý. Cuối cùng, hắn chỉ tay về phía Mộng Khả Nhân nói:

"À chính là Đông đại lục đệ nhất cao thủ!"

Mộng Khả Nhi cũng là kẻ đại địch sinh tử của Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, bây giờ bỏ qua Thần Nam, hắn tiện thể gây họa cho Đạm Thai thánh địa truyền nhân. Cổ Hi hai mắt không ngừng lấp lánh những tia sáng lạnh lùng, hắn lạnh lùng liếc nhìn Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, rồi giá ngự con quái điều nhanh chóng hướng về Mộng Khả Nhi.

Hạng Thiên lạnh lùng hừm một tiếng.

Ánh mắt căm thù của Cổ Hi làm hắn cực kỳ khó chịu, bản thân hắn là một người cuồng ngạo, trước đây chưa hề chịu phục một thanh niên cao thủ nào, nếu như không suy nghĩ về kẻ địch bên cạnh chắc chắn hắn đã xông lên cùng đối phương đại chiến.

Mộng Khả Nhi nhìn Cổ Hi hướng về phía nàng, lòng kêu không ổn, nàng không muốn vô duyên vô cớ cùng với người ta quyết chiến sinh tử, nàng nhẹ nhàng cười nói:

"A a, vị huynh đài này quả là một hảo chiến cuồng nhân, nhưng huynh đã chọn nhầm đối thủ, nếu như huynh muốn giành lấy vị trí thanh niên chí tôn, huynh phải nhìn về chỗ kia...."

Nàng nhẹ nhàng giơ cánh tay ngọc ngà chỉ về hướng Thần Nam nói:

"Vị Thần huynh này đã từng đồ sát Cự Long, giết nhiều tuyệt thế cao thủ, vừa này đã đập dưới chân thanh niên nhất bối tuyệt đỉnh nhân vật Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, luận về võ công, có thể xưng đồng bối đệ nhất!"

Ở không xa, thần sắc Hạng Thiên lập tức đỏ bừng, điều này quả thực là sự sỉ nhục cực kỳ to lớn! Hắn ban này gây họa cho Mộng Khả Nhi nhưng đối phương lập tức lấy được sắc khí, chỉ trích đại địch trước mặt người ngoài, đồng thời lật tẩy vết nhơ của hắn trước thiên hạ quần hùng, thật nhục nhã giống như bị giáng một cú bạt tai vào mặt.

Cố Hi dừng tại vị trí cách Mộng Khả Nhi mười trượng, đến lúc này hắn mới đích thực nhìn rõ dung nhan đối phương, lập tức trong lòng nổi lên cảm giác kinh diễm.

Ở dưới đất, Nam Cung Tiên Nhi tuyệt thế mỹ tử làm hắn có cảm giác ngẹt thở, hiện tại lại xuất hiện một tuyệt đại giai nhân có khí chất hoàn toàn khác, khí chất thánh khiết làm hắn trong lòng cuộn sóng dâng trào.

Trên mặt Cố Hi tà khí càng lúc càng thịnh, hắc hắc cười lớn nói:

"Tuyệt đại giai nhân! Không ngờ ngay hôm nay ta được chiêm ngưỡng hai nữ tử đẹp tựa thiên tiên!"

Nói xong, hắn mãnh liệt quay đầu nhìn về phía Thần Nam.

"Cước đạp thần long!" đồng tử Cố Hi nhanh chóng nhú lại, nhẹ nói với bản thân.

Sự thực, hắn đã chú ý đến Thần Nam, sớm đã cảm ứng đối phương đích thị tuyệt đỉnh thanh niên cao thủ.

Nhưng so với Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, Thần Nam yên tĩnh đứng trên lưng Tử Kim Thần Long tịnh không quá xuất chúng.

Bởi vì Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương thi triển các loại dị pháp kì công đã cực kỳ hấp dẫn chúng nhân.

(Hạng Thiên) Một lần thi triển kì dị pháp môn: không gian ma pháp, lần khác thi triển bản lĩnh thần thông: cận hồ đạo, đặc biệt hấp dẫn con mắt, làm Cổ Hi không chú ý đến Thần Nam.

Lúc này nghe những lời nói của Mộng Khả Nhi, nam tử mờ nhạt trước mắt không ngờ đích thực là thanh niên chí tôn, Cổ Hi lập tức ngấm ngấm Thần Nam. Hẳn đương nhiên hiểu rõ Hồn Thiên Tiểu Ma Vương và Mộng Khả Nhi có ý di họa giang đông, nhưng hẳn không ngờ thuận theo ý muốn của họ, chuẩn bị thay đổi mục tiêu. Bởi hẳn rất thích thú hưởng thụ cảm giác này, cảm giác làm cho người khác khiếp sợ, kị húy. Hẳn có thể cảm thấy một cảm giác chí tôn hư huyền.

Thiết giáp quái điều hai cánh giương ra, thế như thiểm điện tấn công về phía Thần Nam. Tử Kim Thần Long và Thần Nam từ lâu đã quan sát và đều nhìn ra chỗ vi diệu, bĩ tử long bắt đầu gào to.

"W..ào..o... tên tiểu bối kia! Người không có não sao, người khác khiêu khích hai câu, đầu người đã phát nhiệt. Cho dù có chút bản lĩnh, bất quá chỉ là kẻ ngu xuẩn..."

Thần Nam ngăn cản lời nói của bĩ tử long, hạ giọng giải thích:

"Người lãng nhệch làm gì, chủ tâm sai lầm này sẽ kích nộ hẳn, không thể để tên cuồng đồ này vì xấu hổ phần nộ mà liều mạng với ta. Hiện tại ta không thể tự mình thụ địch."

Tiếp đó, Thần Nam cười lớn nói với Cổ Hi:

"Thần mỗ vừa rồi cùng với Hồn Thiên Tiểu Ma Vương chiến đấu ngàn hiệp, hiện tại còn có chút sức lực, người cứ xông lên đi!"

Nghe lời này, Cổ Hi lập tức hạ lệnh cho con quái điều dừng lại. Hắn đương nhiên minh bạch ý tứ trong lời nói Thần Nam muốn hắn thay đổi đối thủ. Thử nghĩ, nếu như hắn chiến đấu cùng một đối thủ ở tình trạng mệt mỏi, có thắng cũng chẳng vinh dự gì.

Nếu đổi lại là người không từ thủ đoạn, chắc chắn sẽ không tin những lời nói của Thần Nam, nhưng Cổ Hi quả là một kẻ cuồng ngạo, so sánh với Hồn Thiên Tiểu Ma Vương thì không hơn không kém. Ngày hôm nay xuất thế hắn muốn nhờ vào phong thánh chiến lần này để dương uy tu luyện giới, mặc dù biết rõ Thần Nam đang nói những lời xem thường mình, Cổ Hi vẫn không thực sự có ý muốn động thủ với Thần Nam.

"W..ào..o..." Từ Kim Thần Long, con rồng giá lấu cá lại quỷ khiêu nổi lên, hô to nói:

"Nhìn xuống phía dưới có thấy bốn nam một nữ không? Họ là các thánh địa truyền nhân đang muốn tranh giành ngôi vị chí tôn, bọn họ ở đó đến nhanh lên

Cổ Hi vô cùng cuồng ngạo, hắn không phải không biết tâm tư của những người này, biết rằng họ không muốn vô cớ cùng hắn đại chiến, nhưng điều này thực sự làm hắn vô cùng hưng phấn.

Trên mặt hắn tà khí càng lúc càng thịnh, cuối cùng giá ngự thiết giáp quái điều từ trên không bay xuống phía dưới giống như một đạo hắc sắc thiểm điện tiến vào trong vòng chiến đấu của bốn

tuyệt đỉnh thanh niên cường giả: Tề Đăng, Vương Huy, Nam Cung Ngân, Huyền Trang.

Trong tay Cổ Hi song hoàn liên tục được huy động, đồng hoàn rực rỡ chói mắt phát xuất trận trận ma vụ. Thiết giáp quái điều bị hắc sắc ma vụ che phủ, đột nhiên phát xuất một âm thanh nhiếp nhân tâm phách, âm thanh dài, thê lệ như quỷ rống nơi cửu u địa phủ khiến người rợn gai ốc. Hai mắt con quái điều bạo xạ hai đạo tử hôi (xám tro) sắc quang mang, từ trong ma vụ hiện ra, cực kỳ âm sâm khủng bố.

"Xoát xoát xoát"

Thiết giáp quái điều ở trên không trung trước sau lưu lại một đạo tàn ảnh, nhanh chóng vung cánh hướng Tề Đăng, Vương huy, Nam Cung Ngân, Huyền Trang bốn người. Bốn đạo ma khí giống như bốn lưỡi hái tử thần tung hoành đan xen nhau, chém về hướng bốn người, quang mang yêu dị màu đen phảng phất phá toái hư không, nhất phương thiên địa nổi lên cơn chấn động mạnh mẽ.

Cố Hi có thể nói vô cùng cuồng vọng, không ngờ khổng chế quái điều, đồng thời hướng bốn đại cường giả xuất thủ cùng lúc. Bốn người này há là những người dễ xơi, mỗi người đều là nhân kiệt hoành tảo nhất phương, trong số đồng bối thanh niên là tuyệt đỉnh nhân vật. Cố Hi cùng lúc hướng bốn người xuất thủ, điều này đồng nghĩa với sự khinh thường, xem nhẹ bọn họ.

Bốn người trong chốc lát phân khai, không quan tâm đến cuộc chiến sinh tử nữa, rồi tựa hồ cùng lúc xuất thủ, bốn đạo chương lực bài sơn đảo hải đồng thời hướng về thiết giáp quái điều tấn công.

Lực lượng thực to lớn, phá toái hư không, bốn đạo chương lực to lớn hình thành một áp lực khủng bố vô hình to lớn nặng tựa vạn cân, như cái lồng vây hãm con quái điều.

"Oanh"

Một âm thanh kêu rầm trời, không trung thiết giáp bay lá tả, giáp trụ trên thân quái điều trong chớp mắt tan vỡ, bắn ra ở bát phương khắp nơi.

"Ách a..."

Âm thanh như tiếng quỷ khóc thê lương vang lên, những người quan chiến ở ngoại vi quảng trường trung tâm chấn động đến suýt rách màng nhĩ tai, âm thanh ác quỷ trên làm chấn động cửu thiên, dưới làm lay động cửu u, khiến người khiếp sợ vô cùng.

Lệ khiếu khủng bố khiến người rợn gai ốc, rất lâu sau mới bình tĩnh lại. Quái

điều chân thân hiển lộ trước mắt mọi người, không ngờ là một song đực Đọa Lạc Thiên Sứ màu xám!

Tây phương thiên giới, trừ một số ít chủng linh chi ngoại, còn lại sau lưng đều có cánh, những thần linh có cánh này đa số là thiên sứ. Thuộc về thần thiên sứ sau lưng có cánh màu trắng tinh, thuộc về ma thiên sứ sau lưng có cánh màu xám hoặc đen.

Tương truyền trong quá khứ xa xôi, thiên giới không có thiên sứ cánh đen, thiên sứ đều phục tùng chư thần, bất quá sau đó một số thiên sứ không chịu nổi sự cảm dỗ của ác ma, đã phản bội chư thần, hướng về hàng ngũ ác ma, đôi cánh từ đó hóa thành màu xám đen. Những thiên sứ này gọi là Đọa Lạc Thiên Sứ.

Đọa Lạc Thiên Sứ xuất hiện trước mắt thế nhân, gây nên hiệu quả chấn động là điều dễ hiểu, mọi người quan chiến bên ngoài quảng trường trung tâm xôn xao không dứt.

Tiếp tục sự việc Sở Quốc Hoàng cung xuất hiện "Thần tích", một lần nữa đại sự kiện lại làm chấn kinh tu luyện giới.

Tứ đại cao thủ tuyệt thế đồng thời xuất thủ, uy lực kinh thiên động địa, thiết giáp trên thân Đọa Lạc Thiên Sứ hoàn toàn vỡ nát, rơi lả tả xuống đất. Cổ Hi trong lần công kích này tịnh không thụ thương, Đọa Lạc Thiên Sứ đã tiếp đón toàn bộ sức mạnh công kích vào trong luồng ô quang quanh mình. Bất quá, Đọa Lạc Thiên Sứ chỉ bị bộc lộ thân phận.

Bày ra trước thế nhân, Đọa Lạc Thiên Sứ phi thường cao đại, thế mà bị một thanh niên đứng dưới chân, quả thật không cao đại tí nào. Quan sát kỹ càng phía dưới, mọi người kinh hãi, Đọa Lạc Thiên Sứ chỉ có một cánh tay, tay trái đã bị đứt đến vai, vết thương ở vai trái thật tranh nanh khủng bố.

Đọa Lạc Thiên Sứ trước mắt thế nhân có đôi cánh xám, trên đó không ngờ lại xuất hiện xương trắng, lộ ra bên ngoài vô cùng khủng bố. "Gốc" của hai cánh không ngờ là hai vết thương thâm, chỉ còn hai đoạn cánh liền trên lưng hắn, đập vào mắt thật kinh tâm.

Quá hiển nhiên, hắc ban đầu trước đây là tứ dực Đọa Lạc Thiên Sứ, nhưng một đôi cánh đã bị người ta xé đứt. Vết thương khủng bố khi đứt có lẽ chảy rất nhiều máu, hiên tại đã khôi phục những vằn khủng bố như trước.

Tứ dực Đọa Lạc Thiên Sứ tóc dài màu xám, không có lấy một điểm lông lẩy, rồi bù như cỏ dại, ban đầu hắc có bộ mặt anh tuấn, đến giờ nhìn lại không có lấy một điểm sinh khí, con mắt xám tro hiện ra u minh chi quang, thân thể hắc không ngừng phát xuất khí tức tử vong, bất luận nhìn thế nào, tứ dực thiên sứ này không phải một sanh mệnh mà là ma linh! Hắc đích thực là tử thi của Đọa Lạc Thiên Sứ.

Chương 5: Kham Bì Thần Linh

Một Đoạn Lạc Thiên Sứ hiện đến nhân gian, giống như sao chổi ở bầu trời xa xôi rơi xuống Thiên Nguyên đại lục, thật khiến người ta kinh hoàng.

Xưa nay, thiên sứ, tiên tử và thần linh chỉ xuất hiện trong thần thoại truyền thuyết, người bình thường đâu phải có thể nhìn thấy, thế mà ngày hôm nay Đoạn Lạc Thiên Sứ xuất hiện trước mặt mọi người, làm sao mà họ không chấn kinh.

Đại chiến ở Sở quốc Hoàng cung hiện ra quá nhiều thần tích giống như sao chổi Cáp Lô (Halley) rơi xuống đại lục, đã khiến cho tu luyện giới sôi sục trong nhiều ngày, không lâu sau, "sao chổi Cáp Lô" lại xuất hiện thật khiến người ta chỉ biết trờ mắt, há hốc mồm.

Lúc này, Đoạn Lạc Thiên Sứ chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, từng đôi mắt màu tro xám, lạnh lùng liếc về phía tứ đại tuyệt thế cao thủ, trong mắt không có lấy nửa điểm sinh khí, tử vong khí tức vô tận bao phủ xung quanh hẳn.

Cổ Hi chậm chậm giơ song thủ lên, dụng lực va hai đồng hoàn vào nhau, quang hoa lóng lánh chói mắt lóe lên, ma vụ dày đặc từ trong đồng hoàn cuộn cuộn trào ra, trong chớp mắt đã tràn vào trong thể nội của Đoạn Lạc Thiên Sứ.

Đoạn Lạc Thiên Sứ dường như được uống thuốc bổ, con ngươi màu xám tro lấp lánh một đạo hàn quang nhiếp nhân tâm phách, trong miệng phát xuất một tiếng rú thê lương, hai cánh giương ra, nhanh như thiểm điện tấn công về phía Huyền Trang.

Vào khoảnh khắc này, đối diện với đòn công kích của Đoạn Lạc Thiên Sứ, không chỉ Huyền Trang hòa thượng, ba đại cao thủ còn lại cũng nhất tề hành động.

Lúc này, Huyền Trang hòa thượng không chút kinh hoàng, vẫn khiến người có cảm giác siêu nhiên, mặc dù niên kỷ hẳn không lớn nhưng đã có phong phạm của bậc cao tăng. Huyền Trang ngâm Phật hiệu: "A di đà phật..."

Tiếp theo, Phật gia thần thông được thi triển, đại từ đại bi hàng ma chướng ấn về phía trước, chân khí huyền hóa xuất ra từ Phật thủ rực rỡ kim quang, uy thế bức nhân.

Đồng thời, động tác của ba người còn lại cũng vô cùng nhanh chóng. Họ biết rằng ngày hôm nay, sự việc e rằng không tốt đẹp chút nào, mặc dù Đoạn Lạc Thiên Sứ có phần cổ quái, lại bị người thao khống nhưng không ai dám nói là có thể chiến thắng.

Tuyệt Tình Đạo truyền nhân Tề Đăng phát ra chương lực nóng lạnh luân phiên. Chương phong mãnh liệt, trong có một đạo sí liệt hồng mang cùng một đạo lãnh liệt u thâm bạch mang xoắn vào nhau thành vòng xoắn ốc hướng về phía trước.

Trước người Vương Huy, tử khí cuộn cuộn, chân khí tinh thuần bỗng chốc hóa thành một con tử long uy mãnh, bất ngờ tấn công vào Đoạn Lạc Thiên Sứ.

Nam Cung Ngân toàn thân được bao phủ một màn hồng phấn chính là đào hoa vụ, bất quá vào lúc này tình dục mê vụ màu hồng dần dần ngưng tụ lại thành hình trường kiếm, trường kiếm này là tình dục đạo tình dục thần kiếm nhanh chóng chém về phía Đoạn Lạc Thiên Sứ.

Mặc dù tứ đại cao thủ cuồng bạo công kích, nhưng đối với Đoạn Lạc Thiên Sứ mà nói không hề có nhiều tác dụng. Chương lực và kiếm mang bổ trên thân Đoạn Lạc Thiên Sứ không ngờ như bổ vào kim cương, phát xuất tiếng kêu vang vang, tịnh không làm hấn tổn thương chút nào.

Nhưng dư ba khiến cho Cổ Hi trên lưng Đoạn Lạc Thiên Sứ sắc mặt nhất trận triêu hồng. Đích xác, tứ đại cao thủ liên kết, sức mạnh vô cùng uy mãnh, tuy chỉ là dư ba nhưng bốn cổ lực lượng hợp tại một chỗ, người thường sao có thể chịu nổi. May mà Cổ Hi đã bước vào cảnh giới tuyệt thế cao thủ nên không hề thụ thương.

Đoạn Lạc Thiên Sứ rống lên một âm thanh thê lệ, cánh tay duy nhất huy động, đánh tan lực lượng công kích cuồng bạo của tứ đại cao thủ liên thủ, sau đó giơ cánh chớ Cổ Hi bay ra xa vài chục trượng rồi dừng lại.

Vào lúc này, những người quan chiến ở bên ngoài đều đình trụ hô hấp, mọi người nhìn lực lượng bài sơn đảo hải do tứ đại cao thủ thôi động khó mà làm gì được Đoạn Lạc Thiên Sứ, đều chấn kinh đến há hốc miệng.

Mọi người quan chiến bộc lộ thần sắc ngưng trọng, ngày hôm nay danh tiếng Cổ Hi nhất định truyền khắp thiên hạ, không ngờ hẳn có thể khống chế một vô địch Đoạn Lạc Thiên Sứ! Vô luận Đoạn Lạc Thiên Sứ có gì cổ quái, vô luận vì lý do gì mà Cổ Hi khống chế Đoạn Lạc Thiên Sứ, không thể phủ nhận Cổ Hi đích thực bất phàm bởi hẳn là kẻ duy nhất khống chế được thần linh chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

Chuẩn tuyệt thế cao thủ có thể hàng cự long, chiến cự nhân, tuy nhiên bốn vị chuẩn tuyệt thế cao thủ cùng lúc liên hợp không ngờ vô pháp làm lung lay Đoạn Lạc Thiên Sứ một chút nào, cảnh tượng này thật thái quá kinh nhân.

Trước mắt, Đoạn Lạc Thiên Sứ không nghi ngờ gì là vô địch! Cho dù là ngũ giai cao thủ khủng bố cũng khó có thể làm hẳn bị thương. Đoạn Lạc Thiên Sứ siêu nhiên còn tồn tại trên thế giới này không ngờ lại nghe theo mệnh lệnh của một nhân loại thanh niên, thật khiến người ta có cảm giác không thể hiểu được!

Đoạn Lạc Thiên Sứ trôi nổi trên không, Cổ Hi từ trên thân Đoạn Lạc Thiên Sứ nhảy xuống đất, rồi cầm song hoàn bắt đầu tiết tấu va chạm nhau, quang hoa từ đồng hoàn rực rỡ phát ra, sau đó tràn xuất một trận ma vụ, một loại âm luật cổ quái phát ra.

Ở trên không trung, Đoạn Lạc Thiên Sứ nghe âm thanh va chạm cổ quái đó, hai cánh không ngừng thêm động, trong mắt quang mang xám tro sâm hàn vô bì, thân thể hẳn thấu phát tử vong khí tức vô cùng vô tận, lúc này hẳn giống như yêu ma, phảng phất bất kỳ lúc nào cũng có thể đoạt đi sinh mạng mọi người xung quanh.

Lúc này, các chánh tà thánh địa truyền nhân đột nhiên thay đổi sắc mặt, họ tựa hồ đã tỉnh ngộ, phảng phất minh bạch lai lịch của Cổ Hi, chậm chậm hô lên: "Càn Thi Phái!"

"Khống thi giả thần bí!"

Một số tu luyện giả nhiều tuổi trong số những người quan chiến ở quảng trường trung tâm lúc này cũng biết rõ lai lịch của Cổ Hi.

"Không ngờ là Càn Thi Phái!"

"Môn phái này đã biến mất hàng ngàn năm, không thể ngờ là còn có truyền nhân, quả không thể tưởng tượng nổi!"

"Trời! Đoạn Lạc Thiên Sứ kia không ngờ là tử vật, ta đã nói phạm nhân làm sao giá ngự được thần linh!"

"Không quá khó tưởng tượng, Đoạn Lạc Thiên Sứ này đích xác là thi thể thần linh đã mất đi sinh mệnh!"

"Càn Thi Phái quả nhiên có khả năng quý khốc thần sâu, không ngờ có thể khống chế được thân thể của thần linh!"

"Môn phái này ngàn năm trước đã từng uy chấn thiên hạ, trong phái có tam đại kì thi, hoành tảo thiên hạ, gần như vô địch. Không tưởng được đã bị tiêu diệt ngàn năm, giờ lại xuất hiện trên thế giới."

"Ta không nằm mộng đâu, Cổ lão nhi và môn phái thần bí ấy từ tro tàn nhen nhóm trở lại?!"

Hơn ngàn năm trước, Càn Thi Phái đã có lúc phồn thịnh, trong phái có vô số cao thủ, lại có thượng cổ kì thi, môn chủ của phái có thuật khống thi quý thần nan trắc, hung danh của một số kì thi quả thực truyền khắp thiên hạ, làm cho tu luyện giới chỉ nghe đã run sợ trong lòng.

Cho dù là các cao thủ của Thái Cổ Lục Đạo tà đạo mà gặp người của Càn Thi Phái cũng đều phải tránh xa tam xá (1), chánh đạo thánh địa cũng khó có thể cùng tranh phong, lực lượng mạnh mẽ của Càn Thi phái lúc bấy giờ là vô song.

Tuy nhiên đáng tiếc là tu luyện giới ngàn năm trước đã phát sinh đại động loạn, ngay cả lão yêu quái cũng giảng giải cho Thần Nam do niên đại cực thịnh chuyển hướng cực suy. Vô số thế hệ kinh tài tuyệt diệu từ vong, Càn Thi Phái, môn phái

mạnh nhất lúc bấy giờ bị diệt toàn phái, thượng cổ kì thi không còn thấy tung tích, đương nhiên là biến mất.

Tất cả mọi người đều nghĩ môn phái này từ đó đã bị chôn vùi thành tro bụi, không tưởng được là ngày hôm nay môn nhân của họ lại xuất hiện trước tu luyện giới, mà còn đang khống chế một Đoạn Lạc Thiên Sứ.

Cho đến tận lúc này, chúng nhân đối với Đoạn Lạc Thiên Sứ hiện thân tại nhân gian không còn cảm thấy kin hĩ nữa, bởi hẳn không phải thần linh "còn sống" mà chỉ là tử vật đã xuất hiện tại tu luyện giới từ ngàn năm trước.

Trong quá khứ, Càn Thi Phái có một vài thượng cổ kì thi, trong số đó có ba kì thi ác danh truyền khắp thiên hạ. Ba kì thi này đã xuất hiện từ thời kì tổ sư Càn Thi Phái, sau khi bị thi giả khống chế, trở thành thiên hạ vô địch.

Truyền thuyết, trong quá khứ xa xôi, Tây phương đã từng có thiên sứ hạ giới, sắm nhập Đông phương tu luyện giới, sau đó gặp môn chủ Càn Thi Phái, vị môn chủ này đã điều khiển tam cụ ác thi giết chết thiên sứ. Mặc dù đó chỉ là truyền thuyết, nhưng không có lửa thì sao có khói, có thể suy ra sức mạnh và hung danh to lớn của tam cụ cổ thi.

Thi thể Đoạn Lạc Thiên Sứ trước mắt đương nhiên không phải là một trong tam cụ kì thi, nhưng có thể xem là thượng cổ kì thi của Càn Thi Phái, hình dạng hẳn so với ngàn năm trước không nhiều thay đổi. Sau khi hiểu rõ về điển cố của Càn Thi Phái, mọi người lập tức minh bạch Càn Thi Phái đã phục hoạt, Cổ Hi chính là truyền nhân của Càn Thi Phái, lúc đầu hẳn dùng đồng hoàn kích đá ngọc liên biện của Mộng Khả Nhân, mọi người còn chưa hiểu rõ, tưởng rằng đó chỉ là một loại vũ khí cực kỳ quái dị mà thôi.

Mãi đến khi Đoạn Lạc Thiên Sứ bộc lộ bộ mặt thật, tán phát tử vong khí tức, sau đó Cổ Hi va đập song hoàn, lợi dụng âm luật đặc thù để khống chế tử vật có hình dạng Đoạn Lạc Thiên Sứ, mọi người mới minh bạch thân phận của Cổ Hi, vì chỉ Càn Thi Phái mới có bí thuật khống chế thi.

Hơn nữa, khi mọi người liên tưởng đến Càn Thi Phái, ngay lập tức đã nhận biết

đôi đồng hoàn, vật có thể nói đã bộc lộ thân phận Cổ Hi.

Đôi đồng hoàn này có rất nhiều lai lịch. Mọi người không quên vào thời kì cực thịnh của Càn Thi Phái, đôi đồng hoàn chính là đoạt mệnh thi hoàn phát xuất u minh chi âm, ở trong tay một kiệt xuất đệ tử của phái, ngoại trừ tam đại cổ thi, các loại hung thi, ác thi đều bị đôi đồng hoàn này khống chế.

Dựa theo truyền thuyết, đôi đồng hoàn này được tổ sư phái lấy trong một ngôi mộ từ thời viễn cổ, ngôi mộ này vô cùng thần bí. Càn Thi Phái tổ sư sấm nhập vào trong lòng ngôi mộ cổ đã suýt chết, thi thể được đào trong ngôi mộ sau đó đã trở thành đệ nhất cổ thi trong tam đại ác danh kì thi của Càn Thi Phái, trấn hồn đồng hoàn trong ngôi mộ đã được tế luyện thành vô thượng pháp bảo đoạt mệnh thi hoàn của Càn Thi Phái.

Càn Thi Phái truyền nhân hiện tại xuất hiện trước tu luyện giới, không khó để tưởng tượng môn phái thần bí bị diệt vong từ ngàn năm trước giờ đã đông sơn tái khởi.

Đây đúng là một đại sự kiện, những vô địch cổ thi khả năng sẽ lại tái hiện tại tu luyện giới, làm sao không khiến cho người ta chấn kinh.

Đoạn Lạc Thiên Sứ đã xuất hiện, còn các thượng cổ kì thi khác hiện tại ở đâu? Liệu ba cổ thi ác danh khét tiếng có xuất hiện không? Bọn họ nếu quả xuất hiện tại nhân gian thì hoàn toàn có thể so sánh với thần linh giáng thế!

Chương 6: Chiến Thi

Đương nhiên, tuyệt đại đa số mọi người đều không muốn Càn Thi phải lại khôi phục, ngàn năm trước ác danh phái này vang truyền, tà dị thái quá, không chế Cổ Thi thành vật tác chiến, quả thực có phần tà ác, lại thêm mấy cấm pháp khiến người bình thường không chấp nhận được.

Nhưng truyền nhân đã xuất thế, có thể ngăn trở phái này tái hiện tu luyện giới không? Đáp án là không, hiển nhiên Càn Thi phái đã chuẩn bị nhiều năm, giờ đã đến thời khắc đánh bài ngửa, để cho đệ tử, môn nhân cao thủ lộ mặt cũng là một cách tuyên truyền.

Cổ Hi hành sự cuồng ngạo như thế, không khó tưởng tượng rằng y đã nhận lệnh của trưởng bối trong phái, bọn họ chắc muốn tạo thanh thế thật lớn rồi mới khôi phục môn phái.

Sở dĩ mọi người không muốn Càn Thi phái khôi phục lại vì ai cũng sợ ba Ác thi vô địch trong truyền thuyết. Bất quá một số người thông hiểu điển cố tin rằng nếu không có gì đặc biệt, ba Cổ Thi đó gần như không thể hiện thế. Đồn rằng ba Kì Thi đó đã bị hủy từ ngàn năm trước trong trận đại loạn.

Điển cố đó khiến mọi người yên tâm, không ai hi vọng ba Cổ Thi từng xé nát cả thiên sử tái hiện tu luyện giới.

Tấm màn thần bí của Cổ Hi cùng đọa lạc thiên sử đã bị lật bỏ, mọi người đều biết lai lịch cả hai, ánh mắt mọi người đổ dồn lên mình đọa lạc thiên sử cùng bốn vị tuyệt thế cao thủ trong trường. Chắc chắn, một trường ác chiến sắp nổ ra.

Dưới sự khống chế của âm luật cổ quái do vòng đồng phát ra, đọa lạc thiên sử hóa thành một đạo điện quang, lao tới xung kích bốn đại cao thủ. Bốn người Huyền Trang, Nam Cung Ngâm nhất tề động thủ, chống lại đòn công kích của thiên

sử.

Biết được lai lịch của tử vật này, không ít người bất giác cảm thấy khinh ghét, đây tất là một hung thi trong truyền thuyết, tuy không so được với ba Cổ Thi vô địch nhưng cũng là một trong những Kì Thi ác danh vang xa năm xưa, từng kinh quá vô số lần tế luyện của Càn Thi phái, toàn thân đều cứng như kim cương, đao thương bất nhập, chưởng lực, binh đao khó lòng lay động.

"Ầm!"

"Bùng!"

Trong đấu trường cát bay đá chạy, bụi tung mịt trời, chưởng lực ào ạt, kiếm khí xung thiên, từng đòn công kích mãnh liệt nối nhau ập vào đọa lạc thiên sứ nhưng không tỏ ra hữu hiệu.

Mọi công kích của đọa lạc thiên sứ đều theo chỉ lệnh của Cổ Hi, tuy tốc độ của một đợt xung kích cực nhanh nhưng lúc ngắt quãng, hàng động có phần chậm chạp, tịnh không giống với lời đồn rằng không thể kháng cự nổi. Tuy vậy, bốn tuyệt thế cao thủ không dám lơ là chút nào, ô quang do đọa lạc thiên sứ tỏa ra chính là tử khí, nếu nhiễm vào thân thể, chắc chắn mất đi một nửa tính mạng.

Trên không trung, Tử Kim thần long gào lên ngao ngao: "Đúng là rất có ý nghĩa, càng lúc càng loạn, ta thích lắm, gào, ồ..."

Thần Nam lại thấy ưu tư, hẳn từng đọc qua cổ tịch liên quan đến Càn Thi phái trong hoàng cung Sở quốc, hiểu được nhiều điều bí mật, nắm rõ quá khứ của phái này. Thế nên hẳn biết được lai lịch của Cổ Hi.

"Ồ, đúng là có ý nghĩa, môn phái này một mình một lối tu luyện, quả có điểm bất đồng với thần thông phái khác."

Hắn không khỏi bội phục tổ sư của Càn Thi phái, có thể khống chế thân thể người chết, khu động họ đi chiến đấu, bản lĩnh quả khó lòng tưởng tượng.

Theo truyền thuyết, thừa ban sơ, tổ sư Càn Thi phái không phải là người trong

tu luyện giới, chỉ nắm được thuật pháp đơn giản, không chế thi thể nhảy nhót.

Đầu tiên, ông ta lợi dụng bản lĩnh này giúp người khác vận chuyển thi thể, lúc đó đây được coi là một biện pháp đặc thù điều khiển thi thể nên những người làm công việc này được gọi là Càn Thi nhân.

Sau đó, nhờ tại cơ duyên xảo hợp, ông ta vô ý có được một bản pháp quyết tu luyện. Pháp quyết này không chỉ dạy cách tu võ, có cả những đạo pháp kì kì quái quái.

Ông ta cũng có thể coi là có tài, qua mấy chục năm miệt mài nghiên cứu, rốt cuộc cũng nhất nhất tu thành mọi loại thần thông trong kì thư, trở thành một vị bất thể cao nhân trong tu luyện giới. Về sau, tu vi của ông ta đạt đến cảnh giới đẳng phong tạo cực, đem bí pháp Càn Thi của mình kết hợp với võ học, đạo pháp sáng tạo ra một pháp môn kì dị: Khổng Thi thuật, rồi sáng lập Càn Thi môn. Khởi nguyên của phái này là vậy.

Trong trường đấu, bốn đại cao thủ cùng đọ lạc thiên sứ nhanh như ánh chớp, để lại mặt đất vô số tàn ảnh, đại chiến kịch liệt cực độ, cát bụi tung trời, kiếm khí xung thiên, đấu đến mức thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Đọ lạc thiên sứ vỗ đôi cánh, lên trời xuống đất nhanh như chớp, xuyên qua khoảng trống giữa tứ đại cao thủ, đôi cánh xám hóa thành trận trận cuồng phong, bùng lên từng dải ô quang, tứ khí ràn rụa, biến đấu trường trở thành Tu la trường.

Bất quá đọ lạc thiên sứ này chỉ là vật chết, còn xa lắc mới so được với một thiên sứ còn sống, các loại thần thông thi triển ra so với lúc sinh tiền hết sức hữu hạn, bằng không bốn đại cao thủ mà quyết đấu với y, e là chết mấy lần rồi.

Trường đại chiến kinh thiên động địa khiến khán giả nhiệt huyết sôi lên. Thượng Cổ Kì Thi đọ lạc thiên sứ trong truyền thuyết kịch chiến với các tu tiên giả đỉnh cao của Đông đại lục, chỉ nghĩ tới đã khiến người ta kích động, hà huống những người được tận mắt chứng kiến.

Tiếng rung cổ quái của vòng đồng liên tục vọng tới, tốc độ của đọ lạc thiên sứ

mỗi lúc một nhanh, thân hình có vẻ chậm chạp lúc trước, hiện tại ngày càng khinh linh, áp lực lên bốn đại cao thủ càng nặng thêm.

Nam Cung Ngâm, Huyền Trang, Vương Huy, Tề Đăng đưa mắt nhìn nhau, tức thì hiểu ý. Tề Đăng, Vương Huy, Nam Cung Ngâm đột nhiên bạo phát toàn lực, không chế đọa lạc thiên sứ ở lại trong trường, khiến y không thể thoát ra được.

Huyền Trang tách khỏi vòng chiến, hóa thành một dải khói nhẹ, nhanh nhẹn lao vào Cổ Hi, tốc độ nhanh đến cực điểm.

"A di đà phật, thiện tai, thiện tai!"

Huyền Trang tuy mồm niệm phật hiệu nhưng tay đã hành động, Hàng Ma thần thông Đại Từ Đại Bi Chương ẩn tới.

Chân khí ngưng tụ thành phật chương cỡ một trượng, uy thế che lấp đất trời, từ trên đầu Cổ Hi ép xuống, chương lực mãnh liệt khiến phái dưới dậy lên cuồng phong, bụi cát mù mịt, mặt đất dưới chân Cổ Hi xuất hiện một vết nứt lớn, có thể thấy uy lực của một chương này đến cỡ nào!

Sắc mặt Cổ Hi khê biến, từ ngàn năm trước, Phật môn và Càn Thi phái từng xảy ra không ít lần đại chiến, Hàng Ma thần thông của Phật môn có thể khắc chế bí pháp của Càn Thi phái. Chẳng qua, đạo cao một xích, ma cao một trượng, tuy vậy, Càn Thi phái vẫn có phần kiêng nể thần thông của Phật môn.

Sau khi ba Cổ Thi vô địch tiêu diệt khá nhiều bất thế cao thủ của Phật môn, chưa từng thất bại, có chiến tích đáng kiêu ngạo đó, đệ tử Càn Thi phái khi đấu với đệ tử Phật môn thường tự tin trăm phần.

"Choang, choang, choang!"

Vòng đồng chạm nhau mãnh liệt mấy lần liền, động tác của đọa lạc thiên sứ ngoài xa lập tức lại trở nên lảng lẽ, đấu với ba đại cao thủ mỗi lúc một kịch liệt. Đồng thời, Cổ Hi đưa song hoàn lên nghênh đón Đại Từ Đại Bi Chương, hai chiếc vòng phát ra quang mang chói lọi khiến mọi người không mở nổi mắt ra nhìn.

"Àm!"

Cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất rung lên bần bật, một vết nứt khổng lồ xuất hiện dưới chân Cổ Hi, ngoằn ngoèo vươn khắp bốn phương tám hướng. Y vùng song hoàn đánh bật phật thủ, khiến bàn tay phật tan biến trên không, nhưng đầu gối cũng lún xuống đất.

Hòa thượng Huyền Trang cũng niệm một câu Phật hiệu "A di đà phật!" rồi lùi liền ba bước.

Một đòn này hai người bất phân thượng hạ, tu vi không chênh lệch bao nhiêu.

Về mặt Cổ Hi rạng rỡ, y bằng vào tu vi bản thân có thể bình thủ với Huyền Trang, nếu có thêm đạo lực thiên sứ xuất kích, Huyền Trang tất bại.

Điểm đáng sợ của Càn Thi phái là bọn họ không chỉ biết bí pháp điều khiển Cổ Thi mà tu vi bản thân cũng cao tuyệt, một cường giả đỉnh cao cộng thêm một Cổ Thi vô địch, không khiến người ta e sợ mới lạ.

Mọi khán giả ngoài đấu trường đều đại kinh thất sắc, thở dài, người môn phái này thật sự quá ư đáng sợ.

Nam Cung Tiên Nhi, Mộng Khả Nhi, Hồn Thiên Tiểu Ma Vương cùng biến sắc, địch thủ này quả thật đáng ngại. Với những gì Cổ Hi vừa thi triển, y có đủ thực lực đứng vào hàng Thập Đại, nếu cộng thêm đạo lực thiên sứ mà đối kháng tay đôi, còn có ai cùng trang lứa là địch thủ của y?

Lúc đó Huyền Trang không mừng không lo, lại tiếp tục hành động, thân hình như điện quang, Đại Từ Đại Bi Chưởng, La Hán quyền, Niêm Hoa Chỉ, các loại thần thông của Phật môn đều ập tới Cổ Hi.

Y chỉ cần cầm chân Cổ Hi khiến họ Cổ không thể thuận lợi đập Đoạt Mệnh thi hoàn coi như đại công cáo thành. Nếu thiếu sự khống chế của Cổ Hi, đạo lực thiên sứ không còn thi triển hung uy được.

Nhất thân tu vi của Cổ Hi cực kì đáng sợ, thi triển cương thi kì công huyền diệu

mạc trắc, lập lập lờ lờ âm u đáng sợ giống như ma quỷ. Huyền Trang hòa thượng tuy thần thông quảng đại, tu vi siêu phàm, nhưng nhất thời cũng khó lòng làm gì được, hai người đấu đến khó dứt ra.

Âm luật cổ quái của Đoạt Mệnh thi hoàn thừa thốt đi nhiều, áp lực lên Nam Cung Ngâm, Vương Huy, Tề Đằng tức thì giảm hẳn.

Hoàn cảnh lúc đó rất kì quái, truyền nhân của thánh địa hai phái chính, tà vốn trong thế bất lưỡng lập, lại cùng hợp lực đối phó ngoại nhân, quả là sự tình hãn hữu trong suốt mấy ngàn năm nay.

Cổ Hi ha hả cười vang:

"Truyền nhân của chính tà thánh địa bất quá có vậy, ai so được với ta?!"

Lời lẽ tuy nhiên cuồng vọng nhưng hiện tại đích xác là vậy, có đọa lạc thiên sứ khổng chế ba đại cao thủ, một mình Huyền Trang hòa thượng nhất thời không thể gây khó dễ cho y.

Ánh mắt Nam Cung Tiên Nhi lóe lên thần thái khác lạ, không hiểu trong lòng tính toán gì, giờ thấy phe mình bất lợi song không có ý trợ lực.

Mộng Khả Nhi đứng trên không mắt cũng lóe sáng dị quang, nàng đứng trên đài sen, hoàn toàn bất động, lặng lẽ quan sát trận chiến dưới đất.

Chương 7: Hạng Thiên Xuất Thủ

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương lúc này trên mặt đầy vẻ tàn bạo, hăn vốn là một kẻ cuồng ngạo, ngày hôm nay, đầu tiên là bị bại trong tay Thần Nam, hiện tại lại có thêm một gã cũng cuồng vọng không kém hăn, lại đang ở trước mắt hăn điều vô dương oai, làm hăn tức muốn điên lên, chỉ muốn ngay lập tức xông vào chém giết một phen.

Lúc này, song hoàn trong tay Cổ Hi lại chạm vào nhau, thanh âm phát ra so với lần thứ nhất rõ ràng bất đồng, vô cùng chói tai. Đọa Lạc Thiên Sứ sau khi nghe thấy âm thanh này, từ bên trong thân thể mạnh mẽ xuất ra hắc ám tử khí vô tận, thân thể hóa thành một đạo điện quang, hướng Cổ Hi bay tới.

Vương Huy, Nam Cung Ngâm, Tề Đăng ba người lập tức truy đuổi theo, nếu như để Đọa Lạc Thiên Sứ và Cổ Hi hợp lại một chỗ, Huyền Trang chắc chắn sẽ bị trọng thương, đối với ba người bọn họ mà nói, tiếp tục đối kháng thì chắc chắn sẽ vô cùng bị động.

Tà đạo thánh địa và chính đạo thánh địa luôn ở trong tình trạng đối địch nhau, nếu như nói lúc này Nam Cung Ngâm và Tề Đăng không muốn trợ giúp Cổ Hi một tay, để trừ đi Huyền Trang hòa thượng, thì thật là giả. Nhưng hiện tại đang có mấy vạn quan chiến giả ở bên, nếu như bọn họ để mặc cho Đọa Lạc Thiên Sứ sát thương Huyền Trang, sau này sẽ khó mà ngẩng cao đầu được trong giới tu luyện, chắc chắn sẽ phải chịu sự khinh bỉ của mọi người.

Tà đạo thánh địa tuy võ học "Tà" đứng đầu, những tổ sư khai sáng phái này đã lưu lại "tà hiệu", truyền cho đến nay thì sớm đã không còn dạng tà tính vô bì như mấy ngàn năm trước. Nếu như một môn phái đều là ác đồ, cho dù là có bao nhiêu cao thủ đi chăng nữa, cũng sẽ không tránh khỏi sự nhất trí bài xích, truy sát của cả giới tu luyện.

Thánh địa từ viễn cổ truyền lại đến nay, tà đạo thánh địa tịnh không nhất định phải là chí tà, chính đạo thánh địa cũng không nhất định phải là chí chính, đó chính là nguyên nhân lúc tà đạo thánh địa và chính đạo thánh địa tranh đấu thì giới tu luyện đứng ngoài hai phái không được tương trợ.

Đọa Lạc Thiên Sứ sau khi bay đến trên đầu của Huyền Trang, phát ra một tiếng hú dài thê lương, thật giống như ác quỷ từ địa ngục, làm người khác dựng tóc gáy. Hắn giơ cánh tay tay duy nhất ra, ấn mạnh xuống, tử khí trầm trọng bao phủ phía dưới, cường lực mạnh mẽ làm cả mặt đất rung chuyển.

Huyền Trang thân hóa thành một đạo quang ảnh, nhanh chóng lùi lại phía sau, nhưng Cổ Hi đã chọn ngay lúc này xuất thủ, hắn đã tính toán kỹ đợi đến thời khắc này, gần như là hình với bóng, theo sát Huyền Trang, thi triển ngay cương thi kì công ma uy. Song hoàn thu về trên tay Cổ Hi, hai tay hắn đen như mực, hiềm độc ẩn về phía Huyền Trang, một dải sương mù theo tay hắn xuất ra ồ ạt.

"A di đà phật!" Huyền Trang khe khẽ niệm một câu phật hiệu, lúc này toàn thân trên dưới của hắn kim quang bao trùm, thật giống như một vị phật đà, ma khí hắc ám sau khi gặp phải kim quang thì như băng tuyết gặp phải ánh dương quang nóng bỏng, nhanh chóng tan chảy, biến mất.

Cũng đồng thời, song thủ Huyền Trang cùng huy động, tựa như có vô số bóng ảnh thủ xuất hiện tại hư không, những tiếng "Lộ bộp" vang lên không ngừng. Vô số phật chưởng chạm vào song chưởng của Cổ Hi, tại không trung kim quang, hắc mang giao nhau mãnh liệt. Cuối cùng Cổ Hi bị bách lùi ra sau đến hơn ba trượng.

Phía ngoài trường chúng nhân kinh hô: "Thiên thủ phật đà!"

"Không hổ là truyền nhân kiệt xuất nhất của Thiếu Lâm Tự, không ngờ có thể tu luyện thành công môn Huyền công đã thất truyền này, quả nhiên đã luyện thành!"

Ngoài trường truyền lại những tiếng kinh tán.

Huyền Trang dùng phật môn kì công là Thiên Thủ Phật Đà đã hóa giải được nguy cơ trước mắt, lúc này ba đại cao thủ Vương Huy cũng vừa mới tới nơi, bốn

người bao vây Cổ Hi và Đọa Lạc Thiên Sứ vào giữa.

"Ha ha..... bằng vào bốn người các người thì không thể làm khó được ta đâu, không có truyền nhân nào của thánh địa nữa sao. Các người cùng xông lên một lượt đi! Đương nhiên ngoại trừ nữ tử, nữ tử cần phải được nâng niu, hắc hắc....."

Cổ Hi ngửa đầu lên trời cười điên cuồng, nét mặt tà khí, tựa hồ như không hề để những đại cao thủ đó vào trong mắt.

Bốn người đều biến sắc, Tề Đăng, người bình thường vốn rất lạnh lùng trầm mặc và kiệm lời, đột nhiên mở miệng nói:

"Câm miệng, người đã là cái quái gì đâu! Ý vào Thượng Cổ Kỳ Thi đối địch, đó đâu được xem là có bản lĩnh, nếu như dám cùng ta đối kháng một phen, ta chỉ cần dùng một tay cũng có thể giết chết người"

Tề Đăng bình thường cả nửa ngày cũng không mở miệng thốt ra lời nào, vẻ bề ngoài rất băng lãnh, hôm nay đột nhiên mở miệng nói ra những lời như vậy, làm cho những người đã từng biết hắn một phen kinh dị, bất quá mấy lời này thật sự có chút "trọng lượng", những truyền nhân thánh địa khác sau khi nghe xong thì trong lòng cảm thấy rất khoan khoái.

Nhưng Cổ Hi đối diện sắc mặt vô cùng âm trầm, trong mắt hàn quang không ngừng lóe sáng, tà khí trên mặt càng lúc càng nhiều. Hắn âm trầm nói:

"Bí pháp của Càn Thi phái ta chính là khống chế Thượng Cổ Kỳ Thi đối địch, cho dù là các người công kích ta đông bao nhiêu, cũng chỉ có ta và Đọa Lạc Thiên Sứ hai người đối địch mà thôi, đó có gì là bất công? Nói thật, thậm chí nếu ta tự ra tay, trong các người e là cũng không một ai là đối thủ của ta! Bớt nói lời thừa đi, các người lên một lượt đi!" mấy câu nói đầu, Cổ Hi đã tự nói ra sự môn của mình.

Trên cao không, mái tóc dài đỏ như máu của Hỗn Thiên tiêu ma tung bay phấp phới, hắn hừ lên một tiếng, nói:

"Không biết trời cao đất dày là gì!"

Cổ Hi lạnh lùng ngẩng đầu nhìn Hạng Thiên, lúc này sắc mặt hắc ám trầm rất đáng sợ, sau đó hắc quét mắt nhìn sang Mộng Khả Nhi trên không trung, rồi chuyển hướng sang Nam Cung Tiên Nhi dưới mặt đất, sau cùng dừng mắt trên người Hồn Thiên Tiểu Ma Vương nói:

"Ta nói rồi! Các người lên một lượt đi!"

Không biết vì sao, Cổ Hi tựa hồ rất phản cảm với người nào nghi ngờ thực lực của hắn, lúc này ánh mắt hắc lạnh lẽo vô cùng, thậm chí chút hảo cảm lúc trước với Nam Cung Tiên Nhi và Mộng Khả Nhi cũng không còn, trong mắt hắn bây giờ tràn ngập sát ý.

Số đông những tu luyện giả trong trường đấu tựa hồ cũng đã cảm giác được sát khí của Cổ Hi, ai nấy đều cảm thấy lạnh người. Lúc này mọi người đã dần phải chấp nhận một sự thật trước mắt, Càn Thi Phái Đông sơn đã trở dậy! Thượng Cổ Kì Thi Đọa Lạc Thiên Sứ trong truyền thuyết đã xuất thế! Mọi người từ trong trạng thái kinh hãi từ từ tỉnh lại.

" Tất cả những người của các thánh địa đều lên hết đi! Hôm nay ta muốn đại hội thiên hạ thanh niên cường giả!" lời nói thật cuồng vọng. Cổ Hi đứng giữa trường đấu, dùng song hoàn chỉ vào Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, Mộng Khả Nhi, Nam Cung Tiên Nhi, trên mặt đầy vẻ thách thức.

Đến lúc này thì Hồn Thiên Tiểu Ma Vương không thể chịu đựng nổi nữa, hắn hồng lên một tiếng, thi triển Thần Ma Dực, từ cao không nhanh như thiểm điện hạ xuống, lao thẳng vào Đọa Lạc Thiên Sứ.

Bọn người bốn đại cao thủ Huyền Trang cũng hành động ngay tức khắc, bốn người nhất tề hướng về Cổ Hi phát động công kích, Đọa Lạc Thiên Sứ dưới sự chỉ huy của Cổ Hi, như dính vào đầu hắn và không ngừng xoay tròn, cánh tay duy nhất xuất ra một màn tử khí, không biết là Đọa Lạc Thiên Sứ đã dùng pháp thuật gì mà làm cho tất cả chiêu thức, kiếm khí của bốn đại cao thủ đều bị tiếp dẫn mất, không hề tổn thương đến Cổ Hi một chút nào.

Nhưng Cổ Hi cũng không hoàn toàn ỷ dựa vào sự bảo hộ của đọa lạc thiên sứ,

song hoàn không ngừng chuyển động, phát ra những chưởng lực mạnh mẽ hướng về mấy vị tuyệt thế cao thủ đại chiến, trời rung đất chuyển, sát khí ngập trời!

Đấu trường rộng lớn cũng rung động kịch liệt.

Lúc này, Hồn Thiên Tiểu Ma Vương đã lao đến nơi, nhưng hắn không hạ xuống mặt đất, mà lại ở trên cao phách xuống một đạo chưởng lực mãnh liệt nhắm vào Đọa Lạc Thiên Sứ, chỉ là chưởng lực sau khi chạm vào người của tử vật này, đột nhiên phát ra những tiếng như kim loại va chạm vào nhau, căn bản khó có thể làm tổn thương được.

Cổ Hi và Đọa Lạc Thiên Sứ phối hợp rất ăn ý, đại chiến cùng với bốn người. Hồn Thiên Tiểu Ma Vương thấy không đá thương được tử vật, nhưng đối phương cũng không truy kích, hắn âm thầm nghiêng rằng, Hồn Thiên hư không đạo đại pháp lại một lần nữa được hắn thi triển ra.

Một cửa động đen tối không chút ánh sáng tựa như thông đạo dẫn tới u minh địa ngục, xuất hiện trước ngực hắn, một cổ đại lực mệnh mệnh hùng dũng bùng phát, ào ạt đổ về hướng Đọa Lạc Thiên Sứ.

Đọa Lạc Thiên Sứ căn bản không thèm né tránh, để mặc sức mạnh mệnh mệnh đó trực tiếp công kích lên người mình.

"Oanh"

Một tiếng động chấn thiên, Đọa Lạc Thiên Sứ bị đánh rơi xuống mặt đất, vô số lông vũ rơi rụng tả tơi, bay toán loạn trong không trung.

Tình cảnh trong trường làm tất cả mọi người đều chấn kinh, bên ngoài tiếng hoan hô như sấm động, những người quan chiến thấy Đọa Lạc Thiên Sứ phát uy như vậy, sớm đã hy vọng có người có thể giết được hắn.

Mộng Khả Nhi và Nam Cung Tiên Nhi ngược nhìn Hồn Thiên Tiểu Ma Vương, trong ánh mắt có phần phức tạp, Hư Không Đạo Pháp này quả nhiên là có chỗ độc đáo.

Cố Hi cũng không ngờ đến việc Đọa Lạc Thiên Sứ lại bị người ta đánh rơi xuống, bất quá một kích này đối với Đọa Lạc Thiên Sứ tịnh không tạo thành thương thế nghiêm trọng cho hắn, dù sao tiểu gia hỏa này cũng được gọi là "thần linh", tuy sớm đã chết rồi, thần thông không còn nữa, nhưng thể phách mạnh mẽ ngoài sự tưởng tượng của những người bình thường.

"Boong boong"

Đoạt Mệnh Thi Hoàn liên tục va vào nhau, sau mấy tiếng kim loại loảng xoảng và chạm, Đọa Lạc Thiên Sứ trên mặt đất đã "soạt" một tiếng đứng dậy. Đồng thời lúc đó, bốn người tứ đại cao thủ Tề Đăng chớp lấy cơ hội, công kích tận lực, khí thế hùng dũng bùng phát.

Nhưng tốc độ của Đọa Lạc Thiên Sứ nhanh đến cực điểm, đôi cánh màu xám tro như khoai đao quét ngang một cái, tử khí trầm trọng xuất ra, toàn bộ chương lực và kiếm khí đều bị hóa giải.

Liền ngay đó, Đọa Lạc Thiên Sứ bay lên, sau đó Cố Hi đập trên lưng hắn, nhanh chóng nhảy lên cao, lao về hướng Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương.

Hạng Thiên biến sắc, đại lực hùng hậu xuất ra lúc này của hắn động, nếu như là đánh trúng người thường, nhất định là sẽ tan xương nát thịt, xương cốt chẳng còn. Nhưng khi công kích lên thân Đọa Lạc Thiên Sứ, không ngờ ngoài việc làm cho nó rụng lông ra, căn bản không hề gây ra thương hại gì nguy hiểm đến tính mạng đối phương, điều này thật làm hắn vừa sợ vừa phẫn nộ.

"Hỗn Thiên hư không đạo!" Hạng Thiên hét lớn, hắc động đại khai, tựa như muốn nuốt chửng mọi thứ trên thế gian này, hấp lực cự đại hình thành nên một trận lốc xoáy cực lớn, vùng không trung phụ cận hắn như bị kéo giãn ra, cửa động hắc ám vô cùng âm u.

"ách a....." Đọa Lạc Thiên Sứ phát ra một tiếng hú dài thê lương, vũ động đôi cánh, cánh tay độc nhất hướng ra trước, như một hung ma, tử khí ngập trời, hướng về Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương.

Cố Hi cảm giác được hấp lực cực mạnh đó, hắn có phần kinh hoàng, lúc này hắn hoàn toàn có thể ra lệnh cho Đọa Lạc Thiên Sứ thoát li khỏi lực trường đó, nhưng hắn không làm, mà ngược lại cho lệnh cho Đọa Lạc Thiên Sứ lao về phía trước, hắn không tin trong giới thanh niên có kẻ có thể hủy diệt được Thượng Cổ Kỳ Thi dưới chân hắn.

Chương 8: Diệt Thiên Thần Uy

Đọa Lạc Thiên Sứ đánh một quyền vào cửa động hắc ám đó, tử vong khí tức vô cùng vô tận xuất ra, hơn thế nữa trên người nó còn bạo phát ra một vùng u quang, hắc tựa như một vầng mặt trời đen lơ lửng giữa không trung.

Khi cánh tay duy nhất của Đọa Lạc Thiên Sứ đã hoàn toàn tiến vào trong cửa động hắc ám đó, nét mặt của Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương lộ ra thần sắc vô cùng thống khổ, hắc không thể dùng hư Không Đạo Pháp nuốt gọn hoàn toàn khi đối phương tiến vào dị không gian, bởi vì sức mạnh của hắc chưa đủ, khó mà chịu đựng được lâu nữa.

Trên người Đọa Lạc Thiên Sứ xuất ra một cỗ sức mạnh hủy diệt thiên địa, "Ầm" một tiếng hất văng Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương ra, không trung lưu lại một vệt huyết tích, Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương miệng thổ huyết, thân thụ trọng thương.

Bên ngoài trường huyền náo cả lên, tận mắt thấy thực lực của Hạng Thiên, Hỗn Thiên đạo Hư Không Đạo xứng danh đệ nhất trong giới tu luyện, không ngờ lúc này đã bị Đọa Lạc Thiên Sứ nhẹ nhàng phá được. Tất cả truyền nhân của thánh địa đều biến sắc, mọi người đều tin rằng nếu đối lại là họ, khả năng còn khốn khổ hơn cả Hạng Thiên, Càn Thi Phái thật quá đáng sợ, có Thượng Cổ Kỳ Thi áp trận, có thể xưng là vô địch!

Đây tuyệt đối không phải là dọa người, một tên đệ tử hậu bối có trong tay Đọa Lạc Thiên Sứ mà đã như vậy, trường bối của hắc còn đến mức nào! Không còn nghi ngờ gì, khẳng định là còn có Kỳ Thi lợi lại hơn! Thậm chí có người còn đoán, tam đại vô địch cổ thi thật ra chưa thật sự bị hủy diệt hoàn toàn, khả năng vẫn còn tồn tại trong nhân gian!

Những tiếng kinh hô vang lên không ngớt từ bốn phía, Đọa Lạc Thiên Sứ đã chết từ lâu, thi thể còn lưu tại thế gian vẫn còn quá đáng sợ như thế!

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương bị văng ra xa tới mấy chục trượng, sắc mặt hắc đỏ bừng, hồ thẹn vô cùng, Hỗn Thiên hừ không đạo chính là vô thượng tuyệt học trong giới tu luyện, không ngờ là nội trong nửa ngày ngắn ngủi, trước sau đã bị hai người phá tan, đây quả thực là một đả kích rất lớn đối với hắn, khiến hắn gần như muốn phát cuồng.

Tà khí trên mặt Cổ Hi càng lúc càng thịnh, hắn nhếch môi cười đắc ý, nhìn Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương nói:

"Ta ghét nhất là người nào nghi ngờ thực lực của ta, giờ thì ngươi còn nghĩ là có thể đánh bại được ta nữa không?"
Hiện tại người nên chết đi là vừa!"

Nói xong, hắn không ngừng gõ đồng hoàn, Đọa Lạc Thiên Sứ nhanh như thiểm điện lao về phía trước. Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương sắc mặt đại biến, hiện tại hắn đã không còn một chút năng lực để đối kháng, nếu như phải ngạnh tiếp, rất có khả năng chết dưới tay của Đọa Lạc Thiên Sứ.

"Hừm, đồ vô sỉ, ngươi có dám bỏ tên tử quỷ kia ra mà cùng Hạng mỗ đường đường chính chính đấu một trận?"

Cổ Hi cười lạnh lẽo: "Đi chết đi! Người chết thì không có quyền nói!"

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương tức giận vô cùng, hắn bắt đầu dĩ phải hạ xuống mặt đất, hồng mong sự bảo hộ của bọn người Tề Đằng. Nhưng đột nhiên hắn lại thay đổi chủ ý, nhanh chóng bay sang phía Mộng Khả Nhi, Đọa Lạc Thiên Sứ mang Cổ Hi truy sát phía sau không tha.

Mộng Khả Nhi vừa kinh ngạc vừa giận dữ, không ngờ được Hạng Thiên trong tình huống như vậy mà vẫn không quên kéo nàng xuống nước theo, nếu như chỉ đơn giản đối địch với một mình Cổ Hi, nàng tuyệt không e ngại. Nhưng có thêm Đọa Lạc Thiên Sứ, cho dù là ngũ giai tuyệt thế cao thủ, sợ rằng cũng không nắm chắc phần thắng.

Sau khi Cổ Hi truy kích đến chỗ Mộng Khả Nhi, Hạng Thiên sớm đã dừng lại, đánh mạnh một quyền về phía hắn. Cổ Hi cười lạnh, Đọa Lạc Thiên Sứ trong tay

không ngừng gõ vào nhau, Đọa Lạc Thiên Sứ tựa như một thần ma, xuất ra từ khí ngập trời, phách độc chưởng về phía trước, cả Mộng Khả Nhi cũng bị bao bọc vào bên trong.

Mộng Khả Nhi hết cách, bốn cánh ngọc liên bảo hộ thân thể, năm cánh ngọc liên bay ra, chém xuống Đọa Lạc Thiên Sứ.

Trên cao không hai thánh địa truyền nhân có thể phi không liên thủ đại chiến với Đọa Lạc Thiên Sứ, bọn họ tuy biết rõ đạo lý bắt giặc trước tiên phải bắt tướng, Cổ Hi chính là người chỉ huy cần phải đánh trước, nhưng Đọa Lạc Thiên Sứ phòng thủ quá lợi hại, một cánh tay duy nhất, một đôi cánh tựa như tường đồng vách sắt, gần như là miễn dịch với mọi công kích vật lý, bọn họ căn bản không thể đột phá được.

Mộng Khả Nhi càng đánh càng kinh hãi, đối diện với đối thủ mà mọi công kích vật lý đều vô hiệu này, năng thật sự không có biện pháp nào cả, cuối cùng đành thi triển bí pháp Ngũ Hành Lô Điện của Đạm Thai thánh địa, thiểm điện cuồng mãnh từ cao không phách xuống, tiếng sấm đấm tai không ngừng vang lên, những tia lửa điện cự đại xuất hiện tại không trung, rực rỡ chói mắt.

Đạo gia pháp môn này dẫn đến ngũ hành lô điện, so với Tây phương ma pháp sư có thể thi triển điện hệ ma pháp, không biết là mãnh liệt hơn bao nhiêu lần. Nhưng lô điện cuồng mãnh như vậy, cũng vô pháp lay động, làm thương tổn Đọa Lạc Thiên Sứ chút nào, điều không ngờ là nó há miệng ra hấp thu tất cả lô điện vào, thật quá sức khủng bố!

Đọa Lạc Thiên Sứ khi chết tuy đã không còn toàn bộ thần thông lúc sinh tiền, nhưng nó vẫn có thể thi triển một số thần thông nhất định, uy lực cũng tuyệt luân như xưa, họa may từ ngũ giai cao thủ trở lên mới có khả năng đối địch!

Mặc dù Mộng Khả Nhi nắm trong tay không ít đạo pháp kỳ diệu, nhưng năng lại không hành sự lỗ mãng như Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, nếu không sớm đã bị thương trong tay Đọa Lạc Thiên Sứ rồi. Bất quá cho dù như vậy, nếu cứ kéo dài thì bị thụ thương hay bại trận chỉ là chuyện sớm muộn.

Mộng Khả Nhi cau mày, nàng không muốn bỏ chạy xuống cầu đến sự viện trợ từ dưới mặt đất, nàng không muốn bị mất mặt trước mấy vạn quan chiến giả phía dưới.

Trên không trung ba thân ảnh không ngừng thay đổi phương vị, nhanh chóng chuyển đổi vị trí.

Rào rào!

Vài tiếng động phá không vang lên, Mộng Khả Nhi đã thành công trong việc dụ Đọa Lạc Thiên Sứ đến gần chỗ Thần Nam đang đứng.

"Ta ¼ ¼'¼&¼ ¼'....." Thần Nam chửi thầm trong lòng, Mộng Khả Nhi đáng ghét đến cực điểm, nhân lúc hắn không lưu ý, đã dẫn lừa đến đây.

Hơn nữa sau khi đến, Mộng Khả Nhi còn mượn sự công kích từ chiêu thức của Đọa Lạc Thiên Sứ, nhanh chóng tránh bay ra ngoài mấy chục trượng, cách xa khỏi chiến trường, trong mắt người khác không phải là nàng ta lâm trận bỏ chạy, mà là do tránh công kích mãnh liệt, tạm thời tránh mũi nhọn mà thôi.

Lúc này, Hồn Thiên Tiểu Ma Vương cũng bị hất văng cách đó không xa, Đọa Lạc Thiên Sứ vì truy kích Mộng Khả Nhi mà đến gần Thần Nam, dưới sự khống chế của Cổ Hi liền đẩy tới trước một chiêu.

Từ Kim Thần Long kêu gào loạn lên, vội vã né tránh, nhưng Đọa Lạc Thiên Sứ truy sát không tha, Thần Nam đại nộ, làm sao cũng không ngờ được chiến hỏa lại cháy lan đến người hắn nhanh như vậy được, liền xuất ngay Diệt Thiên Thủ ứng chiến.

Cổ Hi và Đọa Lạc Thiên Sứ vẫn chưa rõ chuyện gì, thì đột nhiên bị một tử kim đại thủ xuất hiện trước mặt tóm gọn, thủ chiêu cự đại che khuất cả mặt trời, tóm bọn họ vào trong, dùng lực bóp chặt, như muốn biến bọn chúng thành bột phấn.

Những quan chiến giả trên mặt đất xôn xao cả lên, bọn họ thấy Thần Nam thi triển Diệt Thiên Thủ thần bí lần nữa, đương nhiên vẫn chưa phát giác ra tử kim thần

thủ hình thành như thế nào. Bất quá trông thấy nó đã tóm được Đọa Lạc Thiên Sứ đó vào trong, mọi người đều hưng phấn không thôi, toàn trường nổi lên một trận cao trào nữa sau khi Hồn Thiên Tiểu Ma Vương đánh Đọa Lạc Thiên Sứ rơi xuống mặt đất.

Những truyền nhân thánh địa đều trợn mắt há miệng, không ngờ được Thần Nam vừa ra tay đã giam cầm được địch nhân gần như là không thể chiến thắng được trong tay, mọi người đều nhìn hẩn bằng ánh mắt quái dị.

Bất quá chỉ có bản thân Thần Nam là biết rằng, Diệt Thiên Thủ khó có thể hủy diệt được Đọa Lạc Thiên Sứ và Cổ Hi, Đọa Lạc Thiên Sứ dùng đôi cánh bảo vệ Cổ Hi, nó còn dùng cánh tay duy nhất của mình đột phá quang chướng thoát ra ngoài.

Thần Nam thật có chút chần kinh, không một ai biết rõ uy lực của Diệt Thiên Thủ bằng hẩn, nếu như là người thường mà bị bóp như vậy, e là đã biến thành một đồng bầy nhầy, nhưng Đọa Lạc Thiên Sứ này thân người giống như là kim cương, gần như là miễn dịch với vật lí công kích!

"W..ào..o..... đáng sợ! Con bà nó, đúng là quái vật đánh không chết a!"

Từ Kim Thần Long kêu ầm lên những câu vô cùng bất nhã, nó ở rất gần, nên nhìn rất rõ, mắt thấy Diệt Thiên Thủ quang mang càng lúc càng ảm đạm, tên lệ quỷ bên trong dường như sắp sửa thoát ra ngoài.

Thần Nam nghiến chặt răng, điên cuồng vận công lực, nhưng vẫn không thể làm trọng thương Đọa Lạc Thiên Sứ, cuối cùng hẩn huy động cả tay phải, hung hăng nhắm xuống phía dưới. Từ kim thần chướng của hẩn thực hiện một động tác độc nhất vô nhị, ném Đọa Lạc Thiên Sứ và Cổ Hi bị giam giữ bên trong xuống đất.

"Oanh"

Một thanh âm chấn thiên vang lên, mặt đất rung chuyển, Đọa Lạc Thiên Sứ bị ném mạnh xuống đất, một cái hố sâu cự đại xuất hiện chính giữa trường đấu, vết nứt cực lớn lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Bất quá tử khí hộ thể vô tận của Đọa Lạc Thiên Sứ, tương đương với chân khí hộ thể của vũ giả, căn bản không có gì đáng ngại, Cổ Hi thì được nó bảo bọc cẩn thận trong đôi cánh nên không hề bị thương tổn chút gì.

"Boong boong"

Đoạt Mệnh Thi Hoàn không ngừng gõ vào nhau, Đọa Lạc Thiên Sứ lại bay lên trời.

"W..ào..o..... Mẹ ơi!"

Từ Kim Thần Long không quan tâm đến thế diện, lại bắt đầu mở miệng dùng tiếng người chửi rủa:

"Còn sống dai hơn cả Cửu Mệnh Thần a! Quái vật như thế này làm sao mà đánh a? Ta đại diện cho thái dương khinh bỉ tên quái vật nhà người, ta khinh!"

Tuy không thể hủy diệt Đọa Lạc Thiên Sứ, nhưng có thể ném nó xuống đất như vậy, cũng đã đủ làm kinh hãi thế tục lắm rồi, biểu hiện của tên quái vật này lúc này quá kinh nhân, gần như là vô địch. Ngoài trường tiếng hoan hô vang trời.

Cổ Hi sắc mặt tái xám, tuy thân thể không bị thương, nhưng vừa rồi thật quá mất mặt, điều quan trọng nhất là cho đến hiện tại hắc cũng vẫn chưa rõ tử kim thần thủ đã xuất hiện bên cạnh hắc như thế nào.

Lần này hắc bỏ qua Mộng Khả Nhi và Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, hậm hực nhìn chăm chăm vào Thần Nam, rồi ngự trên đọa lạc thiên sứ nhanh chóng lao về phía trước.

Thần Nam thâm kê khổ, bị tổ hợp quái vật bất tử này nhắm vào, đã không còn đường lui, e là chỉ còn cách liều chết.

Đã không thể tránh khỏi một trường ác chiến, Thần Nam đành theo nguyên tắc "tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương", Diệt Thiên Thủ lại một lần nữa xuất kích. Tử kim đại thủ đột ngột xuất hiện sau lưng tổ hợp quái vật, tóm lấy cả bọn, sau đó ném xuống mặt đất.

"Oanh"

Một tiếng động long trời lở đất vang lên, cũng giống như lúc này, tổ hợp quái vật lại tạo thành một hố sâu trên mặt đất.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, tổ hợp quái vật luôn chiếm được thượng phong, mãi đến khi giao thủ với Thần Nam mới bị thất thế. Mấy vạn tu luyện giả quan chiến sôi sục lên, ồn ào hoan hô, hiển nhiên là tuyệt đại đa số mọi người đều không có cảm tình với Càn Thi phái, đều hi vọng Cổ Hi đại bại.

"Ách a....." Cổ Hi tức điên người, ngẩng đầu lên trời hống lên giận dữ, sau đó lại ngự trên Đọa Lạc Thiên Sứ bay lên không trung.

Bất quá lần này hắn vừa rời khỏi mặt đất chưa được ba trượng, thì một tử kim đại thủ lại đột ngột xuất hiện trên đầu hắn, Diệt Thiên Thủ lần này không không bao bọc tổ hợp quái vật vào trong, mà lại trực tiếp ấn mạnh xuống.

Tử quang lóe lên, "Oanh" một tiếng cực lớn, Diệt Thiên Thủ to đến cả trượng hung ác ấn xuống tổ hợp quái vật, đè mạnh bọn chúng xuống ngay hố sâu mới này, làm cát bụi bay lên mù mịt.

Nếu như không phải là Đọa Lạc Thiên Sứ đột nhiên vòng đôi cánh lại, thì lần này Cổ Hi thật sự có khả năng bị trọng thương.

Bên ngoài huyền não, đây đơn giản là không thể nào tin nổi, Diệt Thiên Thủ thật sự quá thần dị, tất cả mọi người thủy chung vẫn chưa biết nó hình thành như thế nào, quan trọng nhất là nó đã liên tục gần như là đè bẹp tử cái tổ hợp quái vật vô địch.

Mấy truyền nhân thánh địa đều biến sắc, Đọa Lạc Thiên Sứ gần như là miễn dịch với những công kích vật lý này, nếu như hoán đổi lại là họ và Thần Nam đối địch, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi, nghĩ đến đây, tất cả đều thấy lạnh gáy.

Cổ Hi giận đến điên người, không ngờ là đã liên tiếp mấy lần bị người khác hạ nhục ném xuống đất như vậy, thà là giết hắn đi còn dễ chịu hơn nhiều.

"ách a....." hấn đứng dậy, ngửa đầu lên trời hét lớn.

"A a a a, a con bà người! Ta không tin là ta không đánh chết được người!"

Thần Nam có phần tức giận, Diệt Thiên Thủ liên tục xuất thủ.

"oanh" "oanh" "oanh"

Cổ Hi và Đọa Lạc Thiên Sứ bị nện lún sâu vào trong đất.

Chương 9: Như Hà Diệt Sát

Diệt Thiên Thủ hình thành tử kim thần chưởng, không ngừng công kích Đọa Lạc Thiên Sứ, từ xa nhìn lại, cảnh tượng có phần hoạt kê, một thanh niên đang huy động tử kim thần thủ cực lớn của mình, nện mạnh một tổ hợp xuống đất, tử kim thần chưởng ta như cánh tay của cự nhân, còn người điều khiển và người bị đóng xuống đất thì lại rất nhỏ bé.

Sau khi liên tiếp năm lần ấn xuống Diệt Thiên Thủ, Thần Nam dừng lại, hẳn cảm giác đã kiệt lực, và cũng biết rằng làm như thế chỉ lãng phí công lực mà thôi.

Nếu như không phải cách đó không lâu hắn đã uống được thần long huyết của bĩ tử long, được lực vẫn còn tác dụng, e là hiện tại hắn đã hư nhược bất kham rồi. Lúc này khó mà dùng Diệt Thiên Thủ để hủy diệt Đọa Lạc Thiên Sứ, hắn không muốn lãng phí công lực nữa, mà nên suy tính biện pháp khác.

Lúc này, Cổ Hi được hai cánh của đọa lạc thiên sứ bao bọc, hầu hết lực hủy diệt của Diệt Thiên Thủ bị ngăn lại bên ngoài, bất quá hắn vô cùng mất mặt, năm lần bị tử kim thần thủ khơi khơi đóng xuống đất.

Tình cảnh kinh người trong trường đấu là mọi người quan chiến đều há miệng trợn mắt, mãi một lúc lâu sau mới vực tỉnh, cất tiếng hoan hô vang trời.

Đôi mắt đẹp của Nam Cung Tiên Nhi lóe lên những tia sáng kỳ lạ, tuyệt thế tư dung diên đảo chúng sinh tràn ngập vẻ vui sướng, nàng ta phát giác ra trên người Thần Nam có rất nhiều bí mật, nàng quyết chí chiếm lấy Thiên Ma Bát Bộ và Diệt Thiên Thủ.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương vừa kinh ngạc vừa giận dữ, biểu hiện Thần Nam nằm ngoài ý liệu của hắn, đối thủ mà hắn hận đến tận xương tủy mạnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, điều này làm hắn vô cùng phiền muộn.

Mộng Khả Nhi trong mắt thoáng qua một tia kì dị, giữa nàng và Thần Nam ân oán chồng chất, không ngờ là mới chỉ trong gần nửa ngày mà đối phương liên tục thi triển Thiên Ma Bát Bộ và Diệt Thiên Thủ hai loại thượng cổ tuyệt học đã thất truyền từ lâu, trong lòng nàng ngập tràn nỗi kinh ngạc, nàng tự nhủ phải truy ra xuất thân của Thần Nam, nếu không trong lòng sẽ không thể nào yên tâm được.

Huyền Trang, Tề Đăng, Nam Cung Ngâm, Vương Huy thánh địa truyền nhân bốn vị chính tà lưỡng đạo đều chấn kinh vô cùng. Mới này cả bọn đã cùng nhau đại chiến với Đọa Lạc Thiên Sứ một khoảng thời gian dài, không ai rõ hơn bọn họ Thượng Cổ Kì Thi này lợi hại đến mức nào, nhưng mắt thấy Đọa Lạc Thiên Sứ liên tục bị đè bẹp trong tay Thần Nam, điều này là một sự công kích không nhỏ đối với họ, tất cả đều ngấm ngấm kinh hãi đối với thần công tuyệt kĩ của Thần Nam.

Ai nấy đều trầm ngâm, không ngừng suy tư.

Lúc này, Cổ Hi và Đọa Lạc Thiên Sứ đã lên khỏi miệng hố, toàn thân trên dưới đều dính đầy đất, so với bộ dạng nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, cuồng ngạo vô địch lúc đầu thật khác xa, Cổ Hi giận run người, ngẩng đầu lên trời hét lên điên cuồng

"Chết tiệt! Ta thề sẽ băm người ra làm trăm mảnh! Không, phải tái chế người thành cương thi, thành nô tài trung thành nhất của Càn Thi phái!"

Cổ Hi đứng trên mặt đất, dùng tay chỉ thẳng vào Thần Nam trên không trung, lửa giận bốc lên ngút trời khiến cho giọng nói cũng run lên!

"Hãy"

Đọa Lạc Thiên Sứ lại mang Cổ Hi bay lên, lao thẳng đến chỗ Thần Nam.

Thần Nam không đối địch mà lệnh cho Tử Kim Thần Long nhanh chóng hạ xuống. Hắn không muốn chiến đấu trên không trung với Đọa Lạc Thiên Sứ, bởi vì đối phương trời sinh đã là phi không cường giả, hắn thì phải mượn lực của Tử Kim Thần Long, như vậy mà tiến hành không chiến, hắn không những không chiếm được tiện nghi, mà tuyệt học Thiên Ma Bát Bộ cũng khó mà thi triển.

Đứng trên mặt đất, Thần Nam nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, chí bảo của Hỗn Thiên đạo, lạnh lùng liếc nhìn Đọa Lạc Thiên Sứ đang lao xuống. Hắn đem công lực toàn thân truyền vào bên trong, thần binh được luyện thành từ thiên ngoại kim tinh phóng ra từ kim thần quang chói lọi, mũi kích nhọn hoắt sắc lạnh, quang hoa lóe sáng, phát xạ ra kích mang dài đến mấy trượng thấp thoáng ẩn hiện, thanh thế kinh nhân.

Đọa Lạc Thiên Sứ làm trời dậy một trận cuồng phong mãnh liệt, tử khí vô tận chuyển động theo sau, chỉ chớp mắt đã bay đến ngay trên đầu Thần Nam.

Thần Nam hét lớn một tiếng: " Sát! "

Mũi nhọn của Phương Thiên Họa Kích kích xạ ra thần mang nóng bỏng, xé nát hư không, hướng thẳng lên trên, xuyên thẳng vào trong vô tận tử khí đó. Hắc ám tử khí bao trùm không trung bị hàn mang từ kim sắc của kích lấn át nhưng cánh tay độc nhất tựa như quỷ thảo từ cửu u địa phủ thò ra, ngoan cố chụp xuống kích mang.

Không hề xuất hiện cảnh tượng như dự liệu là cánh tay này sẽ bị chém đứt, một trào này của Đọa Lạc Thiên Sứ đã làm cho kích mang nóng rực bị tan biến, một kích toàn lực của Thần Nam đã bị hóa giải.

Thần Nam vội vã đổi chiêu, tay múa thần kích, thay đổi vị trí, tấn công vào hông của Đọa Lạc Thiên Sứ.

"Oanh"

Một tiếng động chấn thiên, Đọa Lạc Thiên Sứ trên không trung bị lắc lư, còn Thần Nam bị chấn động vắng ra sau, cảnh tượng kinh người trong trường đấu làm cho tất cả những người quan chiến hít vào một hơi khí lạnh.

Cổ Hi cười lạnh, không một ai rõ hơn hẳn sự cường đại của Đọa Lạc Thiên Sứ, đao binh của nhân gian khó mà thương tổn được thân thể nó, xứng đáng được gọi là kim cương thể phách, miễn dịch với công kích vật lí. Hắn tàn nhẫn nhìn Thần Nam dưới mặt đất, lệnh cho Đọa Lạc Thiên Sứ lao xuống kích sát, chuẩn bị giết chết một đối thủ đã làm hắn mất mặt nhất từ trước đến giờ.

Thần Nam biến sắc, dù là tuyệt thế cao thủ không ngờ là không có cách gì làm chấn động được Đọa Lạc Thiên Sư, rốt cuộc là như thế nào mới có thể hủy diệt được Thượng Cổ Kỳ Thi đáng sợ này đây? Nếu như không có biện pháp nào, thì hẳn chỉ có thể chọn một trong hai con đường, đó là tự sát, hoặc là bị hành hạ đến chết!

"Thiên Ma Bát Bộ, nó có thể phá được mọi công pháp trên thế gian không?" đối diện với Đọa Lạc Thiên Sư đang hung hăng lao xuống, Thần Nam thi triển Thiên Ma Bát Bộ, thân hóa thành một đạo quang ảnh, nhanh chóng tránh ra ngoài mười mấy trượng, tránh khỏi sự công kích hung bạo đó.

Đọa Lạc Thiên Sư tấn công hụt, "Soạt" một tiếng xoay đôi cánh, tiếp tục lao đến.

Tử Kim Thần Long trên không kêu ngao ngao loạn lên:

"Phải chi mà có Hậu Nghệ Cung thì tốt biết mấy, không chỉ là mấy tên tử quỷ khăng khiu này, mà ngay cả mặt trời cũng có thể bắn rụng!"

Đích xác là như vậy, nếu như có Hậu Nghệ Cung trong tay, thì Đọa Lạc Thiên Sư đang lao đến kia, Thần Nam cầm chắc sẽ bắt chết được nó!

"Thiên Ma Bát Bộ phá tan mọi công pháp của thế gian, chỉ là..... nó cần phải đạt đến thiên địa cực tốc, mới có thể nghịch chuyển thời không, ta hiện tại còn lâu mới có được tu vi như vậy, làm sao để thoát khỏi kiếp nạn trước mắt đây?" Thần Nam thầm lo lắng, càng kéo dài, tính mạng hẳn càng khó giữ.

Liên tiếp Thiên Ma Bát Bộ thi triển, Thần Nam hóa thành một đạo tử quang, không ngừng thay đổi vị trí trong trường đấu, tránh né sự truy kích của Đọa Lạc Thiên Sư.

Lúc này, mấy vạn người đứng xem bên ngoài đều khẩn trương vô cùng, mọi người đều yên lặng chăm chú quan sát cuộc truy kích hung hiểm.

Bên trong trường đấu, những truyền nhân thánh địa cũng không ngoại lệ, tất cả

đều đổ dồn sự chú ý và đại chiến. Có mấy người tuy là rất muốn giết chết Thần Nam, nhưng lúc này đây họ lại hi vọng Thần Nam có thể thắng, dẫu sao đối phó một người cũng dễ hơn là một tử vật, Đọa Lạc Thiên Sứ xuất hiện, đã làm cho tâm tư của tất cả các truyền nhân thánh địa này đều đại loạn.

Vào lúc này, Thần Nam vẫn không ngừng tránh né, nhưng trong đầu hắc đột nhiên lóe lên một tia sáng, hắn đang nghĩ đến một khả năng, một phương pháp có thể giết được Đọa Lạc Thiên Sứ.

Chương 10: Sát

Vào lúc này, Thần Nam vẫn không ngừng tránh né, nhưng trong đầu hần đột nhiên lóe lên một tia sáng, hần đang nghĩ đến một khả năng, một phương pháp có thể giết được Đọa Lạc Thiên Sư.

"Thần huyết phá thi sát!"

Ngày Sở quốc hoàng cung bùng nổ kinh thế đại chiến, lúc diệt ba quỷ vật chui ra từ cổ mộ, lão yêu quái đã từng nói nói hần như vậy.

Ngày đó mũi tên sau khi nhuộm đầy huyết dịch của hần uy lực bội tăng, hủy diệt hoàn toàn thi sát, hôm nay Đọa Lạc Thiên Sư cũng đồng dạng là tử vật, nếu như dùng "thần huyết" đối phó với nó, có khi lại có hiệu quả! ¼x

Nghĩ đến đây, huyết dịch của Thần Nam sôi lên, hần có một thứ cảm giác, thần huyết rất có khả năng tiêu diệt được Đọa Lạc Thiên Sư!

Cuối cùng cũng đã tìm được phương pháp giết chết Thượng Cổ Kỳ Thi, hàn quang trong mắt Thần Nam lóe sáng, hần vẫn không ngừng thi triển Thiên Ma Bát Bộ, liên tục thay đổi vị trí, tránh sự truy sát của Cổ Hi.

Hần nắm chặt Phương Thiên Họa Kích bằng hai tay, làm một động tác nhỏ, rạch một vết trên tay cánh tay phải, hần sớm đã vận lực, huyết dịch chảy ra giống như tiểu xà có linh tính, thuận theo thân kích chảy đến mũi kích, một dòng máu nhỏ liên tục chảy xuống đầu mũi kích sắc nhọn. Tình huống chỉ xảy ra trong một chớp mắt nên không một ai chú ý, đầu mũi kích đã bị nhiễm thành màu đỏ tươi.

Cổ Hi trên không trung cuồng vọng cười lớn:

"Thần Nam ta xem ngươi duy trì được bao lâu, hôm nay ngươi nhất định phải chết! Ha ha ha....."

Thần Nam sau khi tránh khỏi một phen công kích hung mãnh đột nhiên dừng lại, hần bay lên cao không, lạnh lùng nói với Cổ Hi:

"Nói ra thì khó nghe, nhưng nếu như không phải người có Thượng Cổ Kỳ Thi, ta đã giết mười mạng nhà người rồi!"

Cổ Hi giận điên lên, tu vi của bản thân hần cũng đạt đến cảnh giới tuyệt thế cao thủ, bản lĩnh đủ sức xếp cùng với mười thanh niên mạnh nhất Đông đại lục, hần hận nhất là người khác nói hần tu vi kém cỏi, chỉ dựa vào cổ thi để giao đấu.

Tà khí trên mặt hần càng lúc thịnh, tàn nhẫn cười nói:

"Trong mắt ta người là kẻ đã chết, ta sẽ không trúng kế của kẻ đã chết. Được rồi, du hí đã kết thúc. Người có thể chết được rồi!"

"Boong boong boong"

Đoạt Mệnh Thi Hoàn không ngừng va vào nhau, Đọa Lạc Thiên Sứ đột nhiên trở nên điên cuồng, tốc độ so với lúc trước không biết nhanh hơn bao nhiêu lần, hung hăng lao đến tấn công Thần Nam.

Lúc này, ngoài dự liệu của mọi người, Thần Nam yên lặng đứng giữa trường đấu. Không vận dụng Thiên Ma Bát Bộ tránh né, mà nắm chặt Phương Thiên Họa Kích hướng thẳng trời nghênh tiếp.

"W..ào..o..... bỏ xừ rồi! Tiểu tử người bị điên rồi, còn không tránh mau!" Từ Kim Thần Long hốt hoảng kêu gào loạn lên.

Một đạo tử mang nóng bỏng bắn thẳng lên không, bất quá khó có thể ngăn trở được thân thể cường hãn của Đọa Lạc Thiên Sứ, kích mang tấn công trên người nó đều vô hiệu!

Cánh tay độc nhất của Đọa Lạc Thiên Sứ hạ xuống, nhanh chóng chộp về hướng Thần Nam.

Thần Nam không nhanh không chậm, nắm chặt thần kích, đâm mạnh vào ngực

của Đọa Lạc Thiên Sứ.

Vào lúc này, trong mắt của mọi người, Thần Nam rõ ràng là đang tự sát. Mọi công kích vật lí đều vô hiệu với Đọa Lạc Thiên Sứ, thần kích cho dù là sắc nhọn đến thế nào, cũng khó mà làm gì được ngực của nó, ngược lại quỹ trào của nó sẽ lập tức xé nát Thần Nam.

Tuy nhiên, cảnh tượng kinh ngạc đã phát sinh, những cơn gió mãnh liệt thổi tung mái tóc của Thần Nam.

Quỹ trào đáng sợ chỉ còn cách hấn độ một cánh tay thì dừng lại, thần kích trong tay Thần Nam không ngờ đã xuyên qua ngực của Đọa Lạc Thiên Sứ, treo nó giữa không trung!

Kích mang từ lưng của Đọa Lạc Thiên Sứ xuyên thấu lên trên, xuyên vào bàn chân phải của Cổ Hi, làm cho hấn cũng bị treo giữa không trung, cảnh tượng này làm chấn kinh tất cả mọi người.

"A....."

"ách a....."

Cổ Hi phát ra một tiếng rú chói tai, nét mặt vốn anh tuấn biến thành thống khổ vô cùng. Đọa Lạc Thiên Sứ cũng phát ra những tiếng hú thê lương, phảng phất như nó cũng có tri giác, cũng đang biết đau.

Thần Nam như thần tựa ma, giơ cao Đọa Lạc Thiên Sứ gánh lên trên không trung, ánh mắt lạnh lẽo khiếp người.

Tiếp theo, hấn quay Đọa Lạc Thiên Sứ cùng Cổ Hi mấy vòng, sau đó giơ lên cao, ném mạnh xuống dưới đất.

"Ầm"

Cát bụi bay lên, Đọa Lạc Thiên Sứ và Cổ Hi rơi phịch xuống, làm cho cát bụi mịt mù đầy trời.

Bên ngoài trảng một trận xôn xao, mọi người tựa hồ không dám tin vào mắt mình nữa, miễn dịch với công kích vật lí, Đọa Lạc Thiên Sứ gần như là vô địch này không ngờ lại bị Thần Nam dùng thần kích đâm chết, điều này thật làm người khác khó mà tin nổi! Ngoài trường đấu sôi sục lên.

Mấy vị truyền nhân của chính tà lưỡng đạo thánh địa đều kinh ngạc nhìn Thần Nam, bọn họ đều đã từng cùng Đọa Lạc Thiên Sứ giao thủ, đều biết rất rõ chỗ đáng sợ của nó, thần sắc của họ lúc này vô cùng phức tạp.

Đọa Lạc Thiên Sứ sau khi rơi xuống mặt đất thân thể co quắp lại, khó mà đứng dậy nổi, Cổ Hi thần sắc thống khổ ngồi trên mặt đất, lúc hắn bị Thần Nam treo trên cao không, hắn không phải là không muốn tránh thoát, nhưng một cỗ sức mạnh lực lượng kì dị đã trói chặt chân phải hắn, trừ phi hắn có thể hạ quyết tâm chịu đau mà bỏ đi chân phải, nhưng cuối cùng hắn không dám phản kháng.

Không chỉ vậy, Thần Nam còn thông qua thần kích, truyền vào chân hắn một cỗ lực lượng, hắn biết là chân phải mình có khả năng đã bị phế, có thể hồi phục lại được hay không thì chỉ có trời mới biết được.

Thần Nam nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, không hề lý đến Cổ Hi, bước nhanh đến gần Đọa Lạc Thiên Sứ, giơ kích lên, "phốc" một tiếng đâm vào ngực của nó, bất quá giống như là đâm vào gỗ, tịnh không hề có một chút huyết dịch nào tuôn ra.

"Dừng tay!" một tiếng quát lớn từ ngoài trường truyền lại, một lão nhân mặc áo màu xám tóc bạc trắng nhanh chóng đến nơi này, động tác thật sự nhanh đến cực điểm, như phù quang lược ảnh.

Thần Nam lạnh lùng liếc về phía đó, hắn vẫn không dừng lại, không cần nghĩ cũng biết người mới đến này muốn bảo hộ cho Cổ Hi và Đọa Lạc Thiên Sứ.

Sớm không đến muộn cũng không đến! Lúc Đọa Lạc Thiên Sứ còn hung hăng giương uy thì sao không thấy người ngăn lại! Thần Nam dùng kích hất Đọa Lạc Thiên Sứ lên, khi lên đến nửa chừng, liền nâng thần kích, hung ác chém xuống.

"phốc"

Phương Thiên Họa Kích bị nhiễm "thần huyết" lạnh lẽo rợn người, bạo phát ra quang mang sáng rực chói mắt, chém Đọa Lạc Thiên Sứ đứt thành hai đoạn!

Mấy vạn người quan chiến sôi sục lên, Đọa Lạc Thiên Sứ hùng mạnh gần như là vô địch không ngờ lại bị chém đứt thành như vậy, điều này thật quá sức kinh nhân. Mọi thứ đều chỉ phát sinh trong một chớp mắt, mọi người mới vừa tỉnh lại từ lúc Thần Nam đánh bại Cổ Hi, nay lại thấy cử động như vậy của Thần Nam, ngoài trường lại huyền não không ngừng.

Trận chiến hôm nay, Thần Nam không muốn vang danh thiên hạ cũng không được, Càn Thi phái trở lại đỉnh cao, không ngờ đã thành toàn cho uy danh của hắn!

Càn Thi phái biến mất đã gần ngàn năm, sau một thời gian dài như vậy, chuẩn bị đông sơn tái khởi, môn chủ đặc biệt phái Cổ Hi, một thanh niên đệ tử tu vi cao cường nhất trong môn phái đến giới tu luyện lập uy, giao cho hắn mang theo Đọa Lạc Thiên Sứ, để hắn có thể tung hoành trong đám thanh niên cường giả, không ngờ đến việc Đọa Lạc Thiên Sứ cường đại như vậy lại bị chém đứt đoạn trong tay Thần Nam.

Chương 11: Yêu Thịnh

Lão nhân mặc áo màu xám chỉ chớp mắt đã đến giữa trường đấu, lão nhìn thấy Đọa Lạc Thiên Sứ bị chém đứt đoạn, ánh mắt đầy vẻ đau xót, da mặt co rúm lại.

Thần Nam xem lão như không, không lý gì đến lão, bước nhanh về chỗ Cổ Hi, trên mặt đầy sát ý, Phương Thiên Họa Kích phóng ra quang mang lạnh lẽo, lúc này hãn hệt như một sát thần.

Sắc mặt lão nhân có chút âm trầm, thân hình thoáng lay động một cái, đã đứng chặn ngay trước người Cổ Hi, nói với Thần Nam:

"Người trẻ tuổi không nên sát tử quá nhiều, làm người, tốt nhất là nên biết cúi đầu một chút, nếu không sẽ không sống được lâu đâu."

"Người không phạm ta thì ta không phạm người, người muốn giết ta, ta phải tru diệt!" Thần Nam nhìn thẳng vào mắt lão, lạnh lùng đáp.

Lão nhân áo xám trong mắt dần dần thoáng qua một chút tiểu ý, sắc mặt âm trầm từ từ hòa hoãn trở lại, nói:

"Người trẻ tuổi rất nóng nảy! Ha Ha! Cổ Hi xác thật có phần quá đáng, ta thấy sự tình hôm nay đến đây là được rồi, các hạ cũng nên lùi một bước đi."

Nghe những lời này, sát khí trên mặt Thần Nam dần dần thu liễm lại, hãn sớm đã cảm giác được tu vi của lão nhân rất khó đoán, đây tuyệt đối là một ngũ giai cao thủ, hãn cũng chẳng muốn làm "Anh hùng chết non", hãn thật tình không muốn quyết đấu với cao thủ khi mình vẫn còn đủ chưa lông cánh.

Chỉ bất quá lúc này lão nhân có ý ngấm ngầm uy hiếp, nếu như hãn tỏ ra nhu nhược trước mấy vạn tu luyện giả, sợ là từ nay trở đi sẽ thành trò cười cho mọi người.

Thói thường tha được thì nên tha, để chừa đường rút lui về sau này, Thần Nam không bức bách thêm nữa, bất quá hẳn biết hôm nay mình đã hoàn toàn đắc tội với Càn Thi phái. Kì thật khi lão nhân áo xám đến, kêu gọi hẳn dừng tay, hẳn đã có chút do dự, chung quy không biết nên hủy diệt Đọa Lạc Thiên Sứ hay không. Đắn đo lợi hại, cuối cùng hẳn quyết định xuống tay.

Hẳn đã đắc tội với Cổ Hi, đệ tử kiệt xuất của Càn Thi phái, tương đương đã đắc tội với phái này, đã không thể tránh khỏi là địch nhân, thì nên nhân cơ hội này mà trừ bớt đi lực lượng của chúng.

Thần Nam không hề sợ Cổ Hi, nhưng Đọa Lạc Thiên Sứ lại làm cho hẳn rất úy kỵ, hôm nay có thể thuận lợi chém chết, vượt xa tính toán của đối phương. Hẳn biết Thượng Cổ Kì Thi như thế này, trong Càn Thi phái không có nhiều, hiện tại tiêu diệt được một, tương lai sẽ giảm bớt được một địch thủ cường đại.

Phía bên ngoài mọi người vẫn sôi sục không ngừng, trong mắt bọn họ Thần Nam vừa mới lập nên một kì tích, chém chết Thượng Cổ Kì Thi Đọa Lạc Thiên Sứ của Càn Thi phái, hẳn thật sự có thể so được với sát thần!

Lão nhân áo xám lạnh lùng liếc nhìn Cổ Hi, nói:

"Để người đi thông cáo với toàn thiên hạ anh hùng biết về việc khai phái thánh điển của Càn Thi phái ta, người lại đi đến đây làm mấy trò bịt mắt lừa người, thật là vô dụng! "

Cổ Hi đôi mắt sáng rực hung quang, nhưng hẳn vẫn cúi đầu xuống, nói:

"Xin sư thúc trách phạt."

"Hừ, để sư phụ người sẽ trừng phạt người!" lão nhân áo xám sớm đã quay người lại không thèm nhìn hẳn.

Tiếp đó, lão nhân áo xám vận vô thượng âm công, nói với tất cả mọi người:

"Chư vị, lão hủ xin được tạ lỗi với mọi người tại đây, nhất là những vị truyền nhân kiệt xuất nhất của thánh địa. Tên sư diệt này của lão không hiểu chuyện, ý học

được chút bí pháp khổng thi của bản phái, lại không biết trời cao đất dày là gì, đến đây khiêu chiến thanh niên anh hùng thiên hạ. Lão hủ xin các vị nơi đây lượng thứ cho, ngàn vạn lần đừng để tâm. Ta nghĩ tuyệt đại đa số mọi người đều đã biết chúng ta xuất thân từ môn phái nào, không sai, chúng ta chính là đến từ Càn Thi phái. Hơn ngàn năm qua, Càn Thi phái gần như bị diệt vong nay mới trở lại, không lâu nữa sẽ cử hành khai phái đại điển. mấy ngày gần đây nghe nói Sở đô phong khởi vân dưng, thu hút quá nửa hào kiệt trong giới tu luyện. Vốn định để Cổ Hi đến đưa tin, mời anh hùng thiên hạ tham gia khai phái đại điển của phái ta, không ngờ sự tình lại phát sinh như thế này. lão hủ Cổ Phong đại biểu cho Càn Thi phái lại một lần nữa xin các vị thứ lỗi cho, đồng thời xin mời các vị anh hùng một tháng sau đến Phong Đô Sơn hội tụ, tham gia khai phái đại điển của phái ta..."

Phong Đô Sơn ở trong biên giới Sở quốc, là một dãy núi phía tây nam Sở, nhắc đến Phong Đô Sơn không ai không biết, không ai không hiểu. Bởi vì nơi đó đại danh đỉnh đỉnh là Quỷ Sơn.

Tương truyền, thậm chí là ban ngày thì dãy núi này cũng vẫn đầy âm khí, tiếng quỷ gào không ngừng. Ban đêm, nơi đó càng giống như u minh địa ngục, khắp núi đều là quỷ hỏa âm u, vong linh phiêu đảng.

Phong Đô Sơn mạch sở dĩ thành quỷ địa, bởi vì nơi đó người chết vô số, vào năm mà Tiên ảo đại lục và Ma ảo đại lục hợp lại với nhau, giữa đông phương và tây phương đã trải qua rất nhiều cuộc đại chiến. Chinh chiến cả ngàn năm có dư, có cả ngàn vạn xác quân binh bị chết được mai táng tại Phong Đô Sơn, khiến nơi đây trở thành một chốn quỷ địa có âm khí thịnh nhất toàn đại lục.

Quỷ khí âm u ở Phong Đô Sơn là thứ mà Càn Thi phái và tây phương vong linh ma pháp sư thích nhất, nguyên nhân không gì khác, Càn Thi phái có thể từ các mộ huyết đó đào lên được những Thượng Cổ Kỳ Thi, vong linh ma pháp sư có thể từ nơi đó sưu tập được các oan linh cường đại.

Ngàn năm trước Càn Thi phái đã định cư ở đó, một ngàn năm sau lễ trùng tân khai phái chọn nơi đó, cũng không có gì lạ với mọi người

Mấy lời của Cổ Phong ở Càn Thi phái tuy có vẻ rất có thành ý, nhưng tuyệt đại

đa số mọi người đều biết rằng lão bất quá là đang cố vớt cát, Cổ Hi nếu như không được sư trưởng chỉ đạo thì quyết không dám tự đứng ra khiêu chiến với số đông thanh niên cao thủ để bị trách mắng.

Hiển nhiên, Càn Thi phái muốn môn hạ đệ tử lập uy vô địch trong giới thanh niên, nhân đông sơn tái khởi tạo thế, không ngờ mọi việc bị Thần Nam phá tung lên, cao trào phục xuất trái lại thành toàn cho uy danh vô địch của Thần Nam.

Cổ Phong lợi dụng vô thượng âm công giải thích một hồi, sau đó công Cổ Hi trên lưng, nhắc luôn hai đoạn thi thể của Đọa Lạc Thiên Sứ trên mặt đất, thân hóa thành một đạo điện quang, rời khỏi trường đấu.

Khi Cổ Hi và Đọa Lạc Thiên Sứ làm loạn, truyền nhân của chính tà lưỡng đạo thánh địa đã không thể tiếp tục đại chiến được nữa.

Nhưng Mộng Khả Nhi và Nam Cung Tiên Nhi muốn tính toán với Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương cũng không có khả năng, bọn họ sớm đã thấy Hạng Thiên bị Thần Nam đánh trọng thương, sinh mệnh sớm đã lâm nguy, không ngờ đến sức lực chiến đấu siêu cường mà hãn biểu hiện lúc sau, trong tình huống này mà hãn có ý muốn bỏ chạy thoát thân, không ai có thể ngăn nổi hãn.

Trên trường đấu, mấy vị truyền nhân của thánh địa nhìn Thần Nam, thần sắc phức tạp. Ngày hôm nay Thần Nam trước tiên là đã đánh bại Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, một kẻ được xưng tụng gần như là vô địch trong giới thanh niên, sau đó lại đại chiến với Đọa Lạc Thiên Sứ, chém chết Thượng Cổ Kỳ Thi được xưng là bất tử này.

Trận chiến hôm nay, danh tiếng của Thần Nam nhất định là chấn động cả giới tu luyện, thêm vào biểu hiện của hãn trong quá khứ, hãn nhất định sẽ là một ngôi sao sáng mà mọi người chú mục vào trong khắp giới tu luyện.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương lạnh lùng liếc nhìn Thần Nam một cái. Sau đó bay lên, nhanh chóng biến mất trên không trung. Huyền Trang hòa thượng niệm một tiếng phật hiệu, nhẹ nhàng lùi ra ngoài trường đấu, theo sau là Tề Đăng và Vương Huy cũng lục tục rời đi.

Sau nửa thời thần, phần đông những tu luyện giả bao quanh trường đấu cũng giải tán, trong trường chỉ còn lại bốn người Nam Cung Ngâm, Nam Cung Tiên Nhi, Mộng Khả Nhi và Thần Nam.

Đương nhiên ở phía xa vẫn còn một số người, như bọn người Sở quốc đại công chúa Sở Nguyệt, Thần Phong học viện Đông Phương Phượng Hoàng, Lãnh Phong.

Tuyệt thế tư dung Nam Cung Tiên Nhi đúng là vô song, đôi chân dài thon thả, eo lưng nhỏ nhắn xinh xắn, ngọc phong căng tròn cao vút, dung nhan khuynh thành khuynh quốc, thật sự có thể điên đảo chúng sinh, họa loạn thiên hạ.

Nàng cười tươi như hoa, bạch y phiêu phiêu, gót sen uyển chuyển bước đến chỗ Thần Nam, làn da trắng như dưới ánh dương quang phát ra ánh sáng lấp lánh như ngọc. Người chưa đến, mà một mùi hương thơm như hoa lan đã truyền đến. Nàng đến gần người Thần Nam, hơi thở thơm như hoa lan, khẽ cười nói:

"Hảo thân vương của ta, chàng thật sự đã rất lợi hại, ta nhất định phải phong chàng thành chính cung đệ nhất nhân của ta."

Chương 12: Thái Cổ Thần Tộc

"Bộp..."

Tử Kim Thần Long từ phía trên đỉnh đầu Thần Nam rơi thẳng xuống, nó bám vào đầu vai Thần Nam, trợn mắt há mồm nhìn Mộng Khả Nhi.

"Ôi, Thần Long đáng yêu quá, lại đây, để tỷ tỷ ôm một cái nào".

Khuôn mặt đẹp như ngọc của Nam Cung Tiên Nhi phớt phớt nét cười thật động lòng người. Nàng vươn ngọc thủ nhỏ nhắn định ôm lấy Tử Kim Thần Long.

"Vù"

Tử Kim Thần Long đột nhiên chạy trốn, bay thẳng lên khỏi mặt đất khoảng mười mấy trượng mới dừng lại. Hiện tại, thân mình nó đã dài gần một trượng, vậy mà còn bị người gọi là tiểu khả ái, hơn nữa nữ nhân này đối với nó một kẻ giáo hoạt đã sống mấy ngàn tuổi lại tự xưng là tỷ tỷ khiến nó quả thực bị kích động mạnh.

Tử Long như bị dọa sợ không ít, nữ nhân trước mặt này quá mức quái dị, lại có thể muốn học Đế Vương thu nạp thân vương. Đôi ngọc thủ nọ còn chưa kịp động đến nó, nhưng cũng đã làm toàn thân nó cảm thấy không được tự nhiên..

"Ha ha, còn biết thẹn a, được rồi, không đùa ngươi nữa. Thần Nam chúng ta đi thôi, mọi người có việc nói cùng huynh."

Nam Cung Tiên Nhi trên mặt tràn ngập tiểu ý, đưa tay kéo Thần Nam lùi đi.

"Xoát" một tiếng, Thần Nam triển khai Thiên Ma bát bộ, nhanh chóng thối lui về sau ba trượng, nói:

"Xin lỗi, người muốn tìm thân vương, ta không phản đối, nhưng đừng có tìm ta."

Một thiên hương quốc sắc như vậy, nếu nói rằng Thần Nam không động tâm thì thật là giả. Chỉ sợ hễ là nam nhân, trong lòng đều sẽ có chút nghĩ ngợi. Thế nhưng, tư tưởng của nữ nhân này thật sự là quá kinh thế hãi tục, hẳn không muốn làm người ta hiểu lầm mình trở thành ám dạ thân vương của Nam Cung Tiên Nhi.

Đương nhiên hẳn phản ứng như vậy nhưng cũng hòa hoãn một chút, nhẹ giọng nói:

"Nam Cung Tiên Nhi, cô làm gì đây? Chúng ta không phải đã thỏa thuận cách thức cộng tác sao, sau này sẽ âm thầm hợp tác, liên thủ đối phó với kẻ địch chung, cô hiện tại tìm ta như thế này không phải sẽ làm lộ mối quan hệ hợp tác của chúng ta sao?"

"Ha ha...." Nam Cung Tiên Nhi cất tiếng cười vô cùng dễ thương, nói:

"Muội thấy rằng chúng ta có thể quang minh chính đại hợp tác....."

"Cô...." Thần Nam đã rõ, nàng ta muốn trước mặt Mộng Khả Nhi bộc lộ quan hệ giữa bọn họ khiến hẳn không còn đường để lui. Bất quá nàng ta không có lớn tiếng, người ngoài không thể nghe được bọn họ đang bàn chuyện gì, tựa hồ như không để lại chút đường sống nào cho Thần Nam.

"Chàng ngốc, đùa huynh đó".

Nam Cung Tiên Nhi cười nói:

"Thực thực giả giả, làm sao có thể đoán được chứ, như thanh danh Tình Dục Đạo của bọn muội mà nói, muội cứ như vậy bỏ đi đối với huynh không tỏ vẻ gì, mới khiến cho người ngoài hoài nghi, cái này gọi là cố tình bày nghi trận, thực lẫn giả, giả lẫn thực."

Nam Cung Tiên Nhi giả giả thật thật khiến Thần Nam không sao nắm bắt được chút gì.

Lúc này, phía bên Phong Thần, tuyệt thế mỹ nam tử như ngọc Nam Cung Ngâm đã cùng Mộng Khả Nhi bắt đầu tiến lại gần. Trông bộ dạng phong lưu của hẳn, lại

ngó thấy trước mắt là Nam Cung Tiên Nhi tuyệt thế mỹ thái, Thần Nam thật sự là không biết nói thế nào, đôi huynh muội này thực sự là những nhân vật phong lưu nha!

Nam Cung Ngâm phong độ hơn người, giọng nói như châu. Đối với Mộng Khả Nhi vô cùng ca ngợi. Tình Dục Đạo và Đạm Thai cổ thánh địa mặc dù vốn là địch, thế nhưng hiện tại không phải là thời kỳ đối chiến sinh tử. Mộng Khả Nhi đối mặt với truyền nhân của Tình Dục Đạo, tựa hồ đang nhiệt tình theo đuổi nàng, cũng không muốn phát tác.

Xem vẻ ngoài, Mộng Khả Nhi đối với thanh niên nam tử nho nhã trước mặt cũng không có biểu lộ phản cảm, thế nhưng trong lòng lại phi thường chán ghét. Nàng biết rất rõ thủ đoạn của Tình Dục Đạo, cũng như biết bọn họ đối phó với môn nhân đệ tử Đạm Thai Thánh Địa như thế nào. Đối với đệ tử của Đạm Thai Thánh Địa mà nói, thì truyền nhân Tình Dục Đạo phải gọi là đại âm tặc.

Bất quá, Mộng Khả Nhi nhìn thấy Nam Cung Tiên Nhi tìm đến Thần Nam thì thủy chung cảm giác có chút bất an. Nàng sử dụng linh thức mẫn duệ không ngừng hướng đến bên đó dò xét, thế nhưng không thu được kết quả nào.

Cuối cùng, NamCung huynh muội cũng rời đi, chỉ là lúc gần đi Nam Cung Tiên Nhi không quên quay đầu lại, vũ mị liếc Thần Nam một cái, hơn nữa còn ỏn ẻn nói:

"Thần Nam. Muội nghe nói có vài giai nhân trong thánh địa muốn tính kế đó, huynh bây giờ đã là đệ nhất Thân Vương của muội, ngàn vạn lần phải cẩn thận, bảo trọng lấy mình, nhớ kỹ ngày ngày phải nghĩ đến muội."

"Nữ nhân này thật quá đáng ghét!" Thần Nam cực kỳ phẫn nộ.

Mộng Khả Nhi liếc qua hắn một chút, không nói gì, sự thật là hôm nay biểu hiện của Thần Nam vượt xa ngoài dự liệu của nàng. Nàng quyết định không tra xét hắn chi tiết như trước, không tiếp tục khinh xuất vọng động, có thể nói, hôm nay Thần Nam biểu hiện vô địch. Tự hắn đã đeo thêm một gánh nặng.

Mới chớp mắt, thời gian ba ngày đã trôi qua. Dư âm trận phong ba đại chiến ở

quảng trường trung tâm Sở Đô còn chưa có lăng xuống, khắp đầu đường xó chợ còn đang nghị luận đủ loại về ngày hôm đó. Tại Đông đại lục, trong lớp trẻ tuổi đồng lứa Thần Nam đã xưng danh vô địch, danh chấn cả tu luyện giới.

Đương nhiên, rốt cuộc có phải là vô địch trong đồng bối không, Thần Nam tự mình rõ nhất, hẳn biết rằng hiện tại chắc chắn không phải "đệ nhất nhân", thực lực của mỗi truyền nhân thánh địa đều không thể khinh thường, hẳn căn bản không biết những người này rốt cuộc là đã đạt đến cảnh giới nào.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, Hư Không đạo còn chưa có đại thành, nếu như hẳn nắm giữ toàn bộ lực lượng của chủng dị không gian này, đến lúc đó ai còn có thể là đối thủ của hẳn?

Mộng Khả Nhi, trong cơ thể có phong ấn một cổ lực lượng đáng sợ, nếu như nàng đủ khả năng an toàn giải khai phong ấn, thì nàng có thể đạt tới trình độ mạnh mẽ như thế nào, thật khó mà tưởng tượng được!

Huống hồ, Thần Nam đến hôm nay mới phát hiện ra nàng còn nắm giữ nhiều loại đạo gia bí pháp vừa thần bí vừa đáng sợ, trời mới biết thực lực của nàng thế nào.

Ngay cả với người tiếp xúc đã lâu là Mộng Khả Nhi, hẳn cũng nhìn không có thấu, huống chi hẳn chưa từng giao thủ với truyền nhân của chánh tà thánh địa!

Vô địch cao thủ trong truyền thuyết đại chiến trên bầu trời hoàng cung Sở quốc, Địa Lạc thiên sứ đại chiến quảng trường trung ương Sở Đô, hai sự kiện này gây ra ảnh hưởng thật lớn. Vô số tu luyện giả tại Sở Đô lưỡng lự, không chịu rời đi, muốn xem sự tình sau này phát triển ra sao.

Song liên tục mấy ngày, Sở đô đều yên lặng, cũng không có phát sinh sự tình gì.

Cứ như vậy, tu luyện giả cũng dần dần ly khai Sở đô, kể tới phong vân tể hội ở Phong Đô Sơn, đến tham gia thịnh điển khai phái của Căn Thi Phái.

Mọi người tin tưởng đến lúc đó nhất định sẽ có đại sự kiện phát sinh, Cản Thi Phái đã bị tiêu diệt hơn ngàn năm nếu như không có thực lực kinh nhân, tuyệt đối không phục xuất phách lối như vậy, nói không chừng họ đã tìm được Thượng Cổ Kì Thi có thể so với tam đại vô địch cổ thi trong truyền thuyết.

Quả nhiên là một thời kì phong vân khởi dũng đã nổi lên.

Đang lúc Thần Nam chuẩn bị ly khai kinh đô Sở quốc, lão yêu quái phái người đến mời hần tới hoàng cung.

"Chàng trẻ tuổi, người thực khiến ta quá mức kinh hỉ, hôm đó hết thầy ở quảng trường trung ương ta đều tai nghe mắt thấy, ta phát giác càng ngày càng nhìn không thấu người. Đương nhiên người không cần khẩn trương, mỗi cá nhân đều có bí mật của mình, ta sẽ không bức người nói ra điều không muốn. Kế tiếp người định thế nào?"

"Chuẩn bị du lãm thiên hạ, làm một chuyến đến Tây đại lục, tuy nhiên trước mắt ta định đến Phong Đô Sơn xem một chút."

"Ah, quả nhiên là thời buổi rối loạn!"

Lão yêu quái cảm thán nói:

"Không ngờ rằng Cản Thi Phái bị hủy diệt năm đó, sau nhiều năm lại có thể Đông Sơn tái khởi. Tam đại vô địch cổ thi vang dội cổ kim có thể sánh với thần linh, không biết có còn tồn tại hay không."

Thần Nam sâu trong lòng thề sẽ tới Cản Thi Phái, một nơi đáng sợ. Hần không quá rõ về phái này, thế nhưng hôm nay lại kết oán với đối phương, do vậy không thể không hướng tới lão yêu quái thỉnh giáo những hư thực về bọn họ.

"Tiền bối, chẳng lẽ muốn phá hủy thượng cổ kỳ thi của Cản Thi Phái, không dùng thứ gọi là Thần Huyết thì không được sao?"

"Hắc hắc....." tiếng cười của lão yêu quái pha chút phức tạp, lão nói:

"Chàng thanh niên, người thực là hảo mệnh a, lại có thể là hậu duệ của Thái Cổ Thần Tộc".

Chương 13: Thi Huyết

"Cái gì!" Thần Nam cả kinh kêu lên, gia thế của hắn thế nào tự hắn là rõ ràng nhất.

"Từ cổ chí kim người tu luyện thành thần tiên không ít, thế nhưng đừng nói đến huyết dịch của hậu nhân bọn họ mà ngay cả huyết dịch của chính họ cũng không thể tiêu diệt được tà vật như thi quỷ, chỉ có pháp lực thông thiên của huyết dịch thái cổ thần tộc mới có được uy lực đó, bất quá số ít thái cổ thần trong thời kỳ đại thần thoại đều đã biến mất. Người thực là hảo phúc khí đó, sinh ra đã mang một thân thần thể, người nhất định là hậu duệ của thái cổ thần tộc, huyết mạch của tổ tiên vĩ đại hiện đang chảy trong người ngươi. Có thể nói ngươi là tử linh, là khắc tinh của quỷ vật, đương nhiên những ích lợi không phải chỉ có điểm nhỏ này, sau này ngươi sẽ dần dần hiểu được."

"Không được, lão gia hỏa này trước đây bí quá nói liều, muốn đoạt xá trên ta, tìm quỷ mà lừa đi." Thần Nam trong lòng âm thầm chửi mắng, bất quá hắn không tin mình là hậu duệ của Thái cổ thần tộc, sợ rằng hết thảy nguyên do là từ Thần Ma Lăng Viên mà ra.

"Chẳng lẽ, ngoại trừ thần huyết nọ, ngoài ra không thứ gì diệt được Thượng Cổ Kì Thi sao? Như vậy chẳng phải Cản Thi Phái đã là vô địch thiên hạ sao?"

"Đương nhiên là không phải như vậy, người thực tưởng rằng Đọa Lạc Thiên Sử miễn dịch với công kích vật lý sao? Một thần linh đã chết sao có thể là thiên hạ vô địch được? Trên thế giới này, lực lượng quyết định mọi thứ, các người mấy người trẻ tuổi không thể hủy diệt Đọa Lạc Thiên Sử nọ là vì lực lượng của các người chưa đủ mạnh, nếu như đối lại là một cao thủ ngũ giai đại thành, nhất định có khả năng dụng chưởng kích vỡ hắn, thần huyết chỉ bất quá là khắc chế thân thể nó mà thôi."

"Ồ" Thần Nam gật đầu:

"Dù vậy cũng thật đáng sợ, một Thượng Cổ Kỳ Thi như vậy tương đương một ngũ giai cao thủ, Cử Thi Phái có bao nhiêu cổ thi thể như vậy?"

Lão yêu quái cười cười nói:

"Người cho rằng thi thể Đọa Lạc Thiên Sử giống như cổ thi thể bình thường trên chiến trường có thể tùy ý tìm được sao? Là thần linh được gọi với tiểu danh "bất yếu vong ký" a! Mặc dù đã trải qua mấy ngàn năm lịch sử, cũng sợ rằng không tìm được mấy cổ Thượng Cổ Kỳ Thi như vậy."

"Nguyên lai như vậy, xem ra Cử Thi Phái cũng không đáng sợ như tưởng tượng."

"Không, kì thật phái này đáng sợ phi thường."

Lão yêu quái lắc đầu nói:

"Nếu nói đến tam đại vô địch cổ thi trong truyền thuyết, phóng tầm mắt xem cả tu luyện giới sợ rằng không có mấy người dám học đến phái này."

Có thể khiến lão yêu quái kiêng kỵ sâu sắc như vậy, đủ để nói rằng Cử Thi Phái chắc chắn không tốt đẹp gì. Thần Nam hỏi:

"Ba cổ cổ thi này hiện còn hay không nữa? Bọn chúng đáng sợ đến mức độ nào?"

"Tam đại vô địch cổ thi danh truyền tu luyện giới vài ngàn năm trước, từng giết được thần linh của thiên giới, người nói chúng đáng sợ hay không đáng sợ? Ta nghĩ bọn họ không thể bị người hủy diệt hẳn là vẫn còn tồn tại trên đời, có thể đã có linh tính."

"Có linh tính?"

Thần Nam có chút không hiểu rõ, sau khi chết mà vẫn còn lại lực lượng cường đại vậy, cho dù bọn họ sinh tiền anh hùng mức nào, nhưng cái thân thối lưu lại cũng đâu có khả năng sản sinh ra ý thức a!

Lão yêu quái than thở:

"Bí ẩn của sanh mạng huyền diệu khó lường, ai có thể chân chánh hiểu được đến tận cùng trong đó, ta đã xem qua một quyển thư tay của các bậc tiền bối lưu lại, truyền thuyết rằng một số loại cường đại thực sự có đủ khả năng sản sinh linh tính, tái sinh ý thức. Chỉ bất quá phải thiên tài mới hiểu được đây là một sanh mạng mới hay vẫn là sanh mạng của thi thể đời trước kéo dài."

"A, vậy mà lại có sự tình như vậy?"

"Xác thật có, bất quá kỳ thi như vậy sinh tiền nhất định do thần tiên lưu lại, hơn nữa phải trải qua mật pháp của Cản Thi Phái không ngừng tế luyện, mới có thể dần dần thành công. Trong quá khứ xưa kia, Cản Thi Phái cũng từng xuất hiện vô địch thi vương dạng này, dần dần sản sinh linh tính, cuối cùng quả nhiên hoàn toàn có ý thức tự chủ, một lần nữa lại tu luyện thành tiên."

"Chuyện này thực sự là mù mịt khó hiểu, Cản Thi Phái thực sự quá tà dị." Thần Nam phi thường kinh ngạc.

"Đương nhiên phái này đích xác thần dị vô cùng, người tầm thường khó mà tiếp thụ được pháp môn vô cùng tận, nghe nói chúng còn có loại bí pháp truy cầu người và thi hợp nhất, quả thực là vô cùng tà ác, bất quá có cực ít người đi tu luyện."

Nghe đến danh tự cũng đoán biết sự thể sau thế nào, Thần Nam thầm than, cái này thực là tà phái.

Lão yêu quái tiếp tục nói:

"Chỉ cần cơ duyên xảo hợp, tìm được một cỗ Thượng Cổ Kỳ Thi, thực lực của Cản Thi Phái sẽ tăng lên không ít. Đây mới là chỗ đáng sợ nhất!"

Thần Nam hỏi:

"Vậy đối với bọn họ, cuối cùng thi thể nào mới là quý báu?"

"Đương nhiên là thi thể khi sinh tiền thì cường đại vô bì, sau khi chết vẫn chưa

thối nát."

"A, thì ra là vậy...."

Thần Nam dường như nhớ tới điều gì, cả khinh nói:

"Như quả...như quả bọn họ mang thi thể trong Thần Ma Lăng Viên ra, không phải là quét sạch cả tu luyện giới sao?! "

Lão yêu quái kỳ quái nhìn hắn, nói:

"Người vì sao lại có ý nghĩ cổ quái như vậy?"

Nhìn phản ứng của lão nhân trước mắt, Thần Nam có chút khó hiểu, nói:

"Chẳng lẽ không đúng sao? Trong Thần Ma Lăng Viên, những người mai táng đều là thần ma viễn cổ cường đại, nếu như bọn họ bị Cản Thi Phái khống chế, sợ rằng ngay cả thần tiên trên thiên giới cũng e sợ."

Bất quá Thần Nam rất nhanh đã nghĩ đến vấn đề này, tuy nhiên hắn có ý nghĩ như thế chẳng lẽ Cản Thi Phái cũng đã nghĩ qua? Nhưng Thần Ma Lăng Viên đã trải qua nhiều năm tháng như vậy vẫn tồn tại, hắn là chưa có bị người trộm cắp, rốt cuộc sự thể thế nào?

Lão yêu quái kinh ngạc nhìn hắn nói:

"Xem ra người thực sự không biết chỗ đặc dị của Thần Ma Lăng Viên sao?"

Thần Nam bỗng nhiên giác ngộ, hắn có thể đã phạm phải si lầm thông thường, hắn từ viễn cổ Thần Mộ hồi sinh bất quá mới hơn một năm, đối với hiểu biết về đại lục này hơn phân nửa là từ trong sách vở. Mà lúc đầu hắn tại cổ thư khố của Hoàng gia Sở Quốc đọc điển tịch (sách cổ), muốn điều tra bí mật của Thần Ma lăng mộ thì phát hiện tất cả các điển tịch có được đều không ghi lại về thần ma lăng mộ, dường như có người đang khống chế lịch sử, cố tình muốn che dấu từng chút chân tướng.

"Ách, gia hương của ta ở trong tòa đại sơn đã phong bế, cho đến một năm trước

ta mới từ trong núi rời đi, sự thật trước đây cho tới tận bây giờ ta không có biết về Thần Ma Lăng Viên, không biết bí mật của nó như thế nào."

"Ồ", Lão yêu quái gật đầu nói:

"Thần Ma Lăng Viên vô luận là ngày hay ban đêm đều có thần linh hiển thánh, thường xuyên có thể chứng kiến là do thần niệm của cổ thần ma bất diệt nọ huyền hóa thành các loại tiên thần, làm lên thánh viên để cộng đồng Đông Tây phương tu luyện giả tu luyện. Theo lịch sử, cho tới bây giờ không ai dám có chủ ý với Thần Ma Lăng Viên, bởi vì cho dù người nào dám hủy diệt một nhánh cây cộng cỏ tất nhiên sẽ bị trời đánh thần phạt, dẫn đến thiên lôi đánh mà mất mạng."

Chương 14: Dâm Kế

"A! Hóa ra mọi chuyện là như vậy ư? " Thần Nam lộ vẻ kinh hãi.

"Đúng vậy! Thần Ma lăng viên là nơi thần bí nhất trên Thiên Nguyên Đại Lục. Có người nói rằng, thần linh trên trời luôn trông chừng nơi đó, như quả có người dám khinh thường Thần Ma lăng viên tất sẽ phải chịu trừng phạt. Cũng có người nói ở đó có một tòa Tuyệt Thiên Đại Trận, nếu như có ai dám đến phá phách tất sẽ động đến đại trận, cũng sẽ bị chịu sự trừng phạt, cả thể xác và linh hồn đều bị tiêu diệt."

Mấy lời này so với bí mật của Cẩn Thi phái còn khiến Thần Nam kinh ngạc hơn, hồi lâu hần không thốt được lời nào.

Cuối cùng lão yêu quái tỏ vẻ ngượng ngập hiếm thấy, lão hướng tới Thần Nam xin nửa bát nhỏ "Thần Huyết", nói rằng trong trận đại chiến ở Hoàng Cung lão đã thụ thương khá nặng, nên cần Thần Huyết để khôi phục công lực.

Thần Nam ngậm than thở, lão gia hỏa này quả nhiên mỗi lần tìm hần đều không phải chuyện hay. Hơn nữa lần nào hần cũng không thể thoát thác được, đúng là sao quả tạ chiếu mệnh.

Ba ngày sau, Thần Nam ly khai khỏi Sở Đô, nhắm hướng dãy Phong Đô Sơn nằm ở phía nam của Sở Quốc đi tới.

Bình Dương thành của Sở Quốc lúc này đã dần dần bình tĩnh lại, các lộ nhân mã từ từ tản đi, nhất nhất đều hướng về phía Tây nam.

Truyền nhân thánh địa chính tà lưỡng đạo đương nhiên không thể bỏ qua sự kiện lớn này, cũng nhộn nhịp động thân. Học viên của Tứ Đại Học Viện có người quay về học viện, một số khác thì đến Phong Đô Sơn.

Tiểu công chúa Sở Ngọc lần này không được đi, nàng bị lão yêu quái bắt ép phải ở lại Hoàng cung, lão yêu quái chuẩn bị dạy nàng trọn vẹn "Hóa Thiên Dung Địa" đại pháp.

Đại công chúa Sở Nguyệt cũng bị yêu cầu tiếp thụ huấn luyện tăng cường, lão yêu quái tựa hồ đã dự cảm được rằng mình không còn sống lâu nữa, lão phải chuẩn bị thật tốt trước khi rời khỏi cõi đời cần đem một thân tu vi truyền sang nội thể bọn hậu bối con cháu của mình và trợ giúp bọn chúng rèn luyện bản thân.

Đương nhiên chút sự tình này lão không thể nói với bọn Sở Nguyệt, muốn đợi đến thời khắc cuối cùng lúc mà lão hoàn toàn vô vọng về tìm kiếm phương pháp trường sinh mới thực hiện an bài.

Dãy Phong Đô Sơn nằm ở phía tây nam Sở quốc, tuy theo truyền thuyết ở đây quỷ mị lúc ẩn lúc hiện nhưng vùng phụ cận có một số cư dân sinh sống. Một vài tiểu trấn lác đác tọa lạc cách dãy núi này hơn chục dặm.

Người bản địa nói rằng âm khí trong Phong Đô sơn rất nặng nhưng không đến nỗi như lời đồn rằng trong núi toàn là ma quỷ. Bởi vì lời đồn này càng ngày càng sai lệch sự thật, dãy Phong Đô Sơn mới trở thành cõi u minh địa phủ trong mắt người đời.

Mỗi lần về đêm, trong ngọn đại sơn quả thật có thể có một chút âm thanh khác thường, lại thêm ma trời lập lòe, thường phát sinh ra một số sự việc quái dị nhưng tuyệt không đến mức khủng bố như lời đồn. Sự thật thì như quả không vào trong núi lúc ban đêm, gần mấy chục năm nay cũng không thể phát sinh chuyện gì hoặc giả như có người nhìn thấy quỷ. Trong núi đúng là có mai táng vô số hồn cốt, nếu ban ngày mang cuốc vào trong núi đào đất, e là đào chưa đầy ba xích đã gặp được xương người. Mỗi đợt trời mưa lớn, nước mưa chảy từ trên núi xuống cuốn theo từng khô cốt. Có lẽ truyền thuyết về việc trong ngọn núi này mai táng hàng ngàn hàng vạn thi thể quân lính là thật.

Cư dân quanh đây đều rất gan dạ, cho dù gặp một số sự vật cổ quái cũng thường cho rằng đó là bình thường. Thật ra, cư dân các thôn trấn phụ cận đều tin rằng trong núi có quỷ quái, song không dám xông ra làm hại con người. Theo

truyền thuyết từng có Thượng Cổ Tiên Nhân bày một tòa đại trận phong thủy ở đây, ngăn không cho âm khí của Phong Đô Sơn tiết ra, quỷ vật tà ma cũng không dám ra ngoài tác quái.

Nhân vì thời gian thừa thãi nên Thần Nam cũng không cần cười Tử Kim Thần Long, trên đường cứ từ từ rong ruổi, cũng coi đó là một dạng du lịch.

Đến khi hẵn tới nơi này thì không khỏi ngơ ngẩn. Không chỉ khách sạn không còn phòng mà nhà của bách tính quanh vùng cũng chen dết đầy nhân sĩ của giới tu luyện đến trú ngụ. Hẳn mất nửa ngày mới tìm được một nơi ở thích hợp, đó là tiểu viện của một đôi vợ chồng già.

Không ít người không tìm được chỗ trú ngụ đã oán hận Cản Thi phái tọa lạc ở nơi mà chim cũng không buồn ỉa. Địa phương quá đổi hoang vu.

Cản Thi phái tự nhiên cũng tự thân chiêu đãi một số tân khách. Số ít người được đón rước vào trang viện nằm trong núi của Cản Thi phái đều là những bậc tiền bối thành danh đã lâu trong giới tu luyện, tất cả những người này đều có thiệp mời.

Những người còn lại dù oán trách cũng hết cách, khách không mời làm gì làm sao có thể được hưởng thụ đãi ngộ.

Còn năm ngày nữa mới đến ngày khai phái đại điển của Cản Thi phái. Thôn trang quanh vùng Phong Đô Sơn đã rất đông đúc các nhân sĩ, khiến một vùng đất yên tĩnh náo nhiệt hẳn lên, nhân sĩ trong giới tu luyện quả đã mang lại cho dân cư quanh vùng một số khoản thu nhập đáng kể. Ngay cả một số lái buôn cách đó hàng chục, hàng trăm dặm nghe được tin tức này cũng chạy đến đây bon chen kiếm tiền. Sau khi đến nơi này, không hiểu tại sao, Thần Nam luôn có một cảm giác tâm thần bất định, tựa hồ như trong ngọn đại sơn có một số chuyện gì đó làm cho lòng hẵn có cảm giác bất an. Hẳn biết sự tình có chút không hay, trong núi tựa hồ có điều gì cổ quái, xưa nay hẵn luôn tin vào trực giác huyền bí của mình, nhất định sắp tới sẽ phát sinh một số sự tình kỳ quái.

Đương lúc hao tâm tổn trí suy đoán, một người quen cũ đến tìm, chính là con người bạch y pháp phối, thần thái phong lưu, Nam Cung Ngâm. Vừa thấy truyền

nhân của Tình Dục Đạo, hần buột mồm hỏi: "Dâm tặc huynh tìm ta có chuyện gì sao? "

Lời nói vừa ra khỏi miệng thì hần cảm thấy hơi lúng túng, bất quá đã nói ra điều muốn hỏi nhất rồi, có muốn thay đổi không còn kịp nữa.

Nam Cung Ngâm ngấn người một lúc rồi bật cười: " Ha ha...Thần huynh đúng là thú vị, tại hạ biết rất nhiều người trong lòng ngầm gọi ta là dâm tặc nhưng huynh là người đầu tiên mở miệng nói thẳng. Thần huynh quả là người thẳng thắn."

"Ách..." Thần Nam sau một hồi lúng túng, rồi cười nói: "Nam Cung huynh anh tuần tiêu sái, phong lưu lỗi lạc, lại có bản sắc của lớp trẻ chúng ta, ha ha..."

"Ha ha, Nam Cung Ngâm mỗ đích xác là một dâm tặc, bất quá dâm cũng có quy tắc của dâm đạo, tuyệt không làm hại nữ nhi nhà lành, chỉ làm phiền giới tu luyện."

Thần Nam trong lòng ghét y cung cực, còn nói cái gì dâm cũng có quy tắc của dâm đạo, rõ ràng là một dâm tặc lại ra vẻ cao thượng, như quả không phải tình thế hiện tại phức tạp, khắp nơi đều có tu luyện giả, hần thực muốn tự mình vung đao đưa hần về châu ông bà Vải.

Thật ra mà nói, Thần Nam cảm thấy dâm tặc còn đáng khinh bỉ hơn dâm nữ rất nhiều, kết cục của nữ tử bị dâm tặc hãm hại thê thảm hơn nam tử bị dâm nữ dụ hoặc nhiều.

Thấy mục quang của Thần Nam di động, Nam Cung Ngâm lập tức cảm giác hạ thế lạnh buốt, hần tựa hồ biết được ý nghĩ của hần, cười khổ nói: "Thần huynh không cần phải thù địch với tại hạ như vậy, thật ra lời tại hạ nói dâm có quy tắc của dâm đạo là thật. Được rồi, nếu có cơ hội tôi sẽ giải thích với huynh về "đạo" của chúng tôi sau, muội muội đang đợi chúng ta ở phía trước, có chuyện quan trọng muốn thương lượng với huynh, đi thôi."

"Chuyện gì?"

"Chuẩn bị bắt sống Mộng Khả Nhi. Ở đây không nói việc này không tiện, chúng ta cứ đi đến đằng trước đã."

Chương 15: Thiết Cục

Huynh muội Nam Cung Ngâm trú tại một tiểu viện u tĩnh dị thường, được một vùng rừng trúc bao quanh, quanh đó không có người sinh sống, chỉ có mỗi ngôi tiểu viện này. Xem ra chủ nhà là một điền viên ẩn sĩ.

Nam Cung Tiên Nhi bỏ ra ít tiền nhờ chủ nhà đưa thân thích của mình đến nơi khác, toàn bộ nhà cửa tạm thời giao cho nàng, hiện thời trong viện chỉ có người của Tình Dục Đạo cư ngụ.

Mỗi lần gặp Nam Cung Tiên Nhi, Thần Nam đều có cảm giác nàng ta càng lúc càng đẹp đến kinh ngạc, nữ tử này thật sự quá xinh đẹp, phong tình vô cùng, tuyệt thế tư dung, phảng phất như một tiên tử bị hạ phàm.

Vào sâu trong nhà, hẩn hỏi thẳng Nam Cung Tiên Nhi: "Các vị chẳng lẽ muốn làm chuyện đại sự thật sao? Xin nói ra mau."

"Ha ha, không sai, chúng tôi đích xác định làm một chuyện đại sự, một đòn là tóm được Mộng Khả Nhi." Nam Cung Tiên Nhi lại nhìn vào con người mắt đang hấp háy linh động của Thần Nam, đáp: "Lúc đó người đừng có đau lòng cho ả, chúng tôi có thể sẽ thi triển thủ đoạn phi thường với ả."

"Nói cái gì cơ, tại hạ và cô ta từ sớm đã thành thể sinh tử, các người đối phó với cô ta, ta làm sao lại lo nghĩ hộ được!"

"Ồ! Thật vậy sao? Sao muội lại nhận được mật báo rằng huynh và ả có quan hệ trực tiếp mật nồng lắm, không đánh không quen biết, dần dần nảy sinh một đoạn đau khổ triền miên, khiến người ta nghĩ đó là ái tình?"

Khuôn mặt Nam Cung Tiên Nhi đầy vẻ giễu cợt, Thần Nam biết nàng ta đang cố ý pha trò, hẩn bèn cười nói: "Ha ha, tin tức này cũng khó tin như chuyện cô nương luôn luôn giành một mối tình thâm với tại hạ."

"Tên gia hỏa này thật không có lương tâm, uống cho muội một lòng muốn nạp hần làm đệ nhất thân vương, hần lại như vậy...hừ!" Nam Cung Tiên Nhi tức giận nhỏ miệng rủa, bất quá dung nhan tuyệt mỹ không kém đi chút nào.

Nam Cung Ngâm dường như đã quen với dáng vẻ này của muội muội mình, chỉ đứng một bên cười nhẹ không nói.

Thần Nam mỉm cười, nói: "Được rồi, đợi khi nào nàng trở thành một thực nữ rồi ta sẽ tính tiếp, hiện giờ chúng ta vào việc chính đi."

Nói đến chính đề, Nam Cung Tiên Nhi bỏ ngay dáng vẻ đùa cợt, nghiêm chỉnh nói: "Lần này chúng ta ra tay cần phải nhanh gọn, một kích nhất định phải bắt bằng được Mộng Khả Nhi."

Nam Cung Ngâm cũng nói: "Nữ nhân này không hề đơn giản, là một nhân vật lợi hại, chúng tôi lúc ở Sở Đô mấy phen gặp nguy hiểm khôn lường, nàng ta bố trí cục diện vô cùng vi diệu, thiếu chút nữa là khiến chúng tôi lãnh đủ, lần này nhất định phải đòi lại cả vốn lẫn lãi."

Thần Nam động dung, Mộng Khả Nhi lại có thể âm thầm bố trí cục diện tại Sở Đô, nhất định trong đó cực kì hung hiểm, xem ra huynh muội nhà Nam Cung nếm đau khổ không ít.

Nam Cung Tiên Nhi cười lạnh nói: "Tiểu nha đầu này xác thực tâm cơ thâm trầm, còn độc ác hơn cả muội. Được, lần này muội phải bồi tiếp ả ta thật chu đáo."

Thần Nam thoáng có một ý nghĩ khá buồn cười, Nam Cung Tiên Nhi và Mộng Khả Nhi tuổi tác tương đương nhau, lại gọi đối phương là tiểu nha đầu. Bất quá hai người này đúng là một cặp đối thủ cân xứng.

"Các vị chung quy có tính toán gì? Tại hạ có thể giúp được việc gì?"

Nam Cung Ngâm đáp: "Thật không dám giấu, chuyện này chúng tôi đã chuẩn bị đầu vào đấy, chỉ mời Thần huynh đến tá trợ một chút công lực của huynh"

"Nguyên lai các vị tìm tại hạ là muốn biến tại hạ thành một tên tay chân siêu

cấp, bắt ta phải bán sức a."

Nam Cung Ngâm vội giải thích: "Thần huynh ngàn vạn lần chớ nên hiểu lầm như vậy, chúng tôi không có ý đó, sở dĩ nói huynh trợ giúp một chút công lực vì muốn nhờ đến bản lĩnh đặc biệt của huynh, người khác không thể sánh được"

"Ồ! Cần bản lĩnh đặc biệt của tại hạ?"

"Đúng vậy, luận về thực lực, huynh muội chúng tôi đủ khả năng đấu quân bình với Mộng Khả Nhi, nhưng mấu chốt là Mộng Khả Nhi trong tay có đạo gia chỉ bảo Ngọc Liên Đài. Nếu đánh không lại có thể phi không đào tẩu. Nên biết chúng tôi đều là võ giả, căn bản không thể ngự không đuổi nàng ta, muốn bắt đúng là vạn phần gian nan,"

"Tại hạ cũng không thể phi hành, tuy tại hạ có một con rồng ngu ngốc, nhưng nó cũng không đuổi được Mộng Khả Nhi." Nói đến đây, Thần Nam đưa mắt nhìn ra ngoài song cửa, còn may là con rồng vô lại kia không bám theo, bằng không tất nó sẽ nổi giận a.

"Ha ha..." Nam Cung Ngâm bật cười, phong thái thật là nho nhã, bất quá trong mắt Thần Nam, điệu cười đó mới thật dân tiện làm sao.

"Thần huynh, chúng tôi tịnh không muốn thần long của huynh trợ lực, mà muốn huynh vào thời khắc quyết định dùng Diệt Thiên Thủ kéo Mộng Khả Nhi xuống khi ả phi không."

"Ồ? Nói cho rõ ràng từng bước xem nào. Các vị làm tại hạ không hiểu được cụ thể âm mưu"

Nam Cung Ngâm nói: "Đối phó với dạng cao thủ siêu cường như Mộng Khả Nhi, chỉ dùng một cao thủ khẳng định không thực hiện nổi, cần tại hạ và Tiên Nhi tự thân động thủ. Nhưng cũng tuyệt không được làm kinh động người khác. Vì vậy, chúng tôi tính dẫn dụ nàng ta đến một nơi vắng vẻ, u tĩnh rồi mới hạ thủ. Thần Nam huynh chỉ cần mai phục trong bóng tối, đợi lúc nàng ta không địch nổi phi không đào tẩu thì dùng Diệt Thiên Thủ nhanh chóng kéo xuống vòng vây của chúng tôi là

đủ rồi."

"Chỉ có vậy thôi à?"

"Đúng, đơn giản thế thôi."

Lúc đó Nam Cung Tiên Nhi lại bật cười, nói: "Thần huynh chắc nghĩ quá ư đơn giản, có vẻ như trò đùa trẻ con? Nói thật, mỗi một bước trong kế hoạch này chúng tôi đã phải bày bố tính toán, nhìn thì đơn giản nhưng sự thật không hề như tưởng tượng. Chỉ riêng chuyện làm thế nào để Mộng Khả Nhi không nghi ngờ mà chịu đến nơi không người đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết của chúng tôi."

"Các vị định làm thế nào?"

Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười quyến rũ nói: "Thuyết phục một tiểu hòa thượng của Thiếu Lâm Tự giúp, khiến một vị thiếu hiệp Tử Tiêu Cung gia nhập phe chúng tôi. Đương nhiên đó chỉ là phụ, quan trọng nhất là chúng tôi mới được một sự viện trợ cực mạnh, sự tỷ của Mộng Khả Nhi sẵn lòng tương trợ."

Lạnh!

Thần Nam ớn lạnh, nhìn kiểu gì cũng thấy Nam Cung Tiên Nhi giống như một ma nữ có hai sừng mọc trên đầu, hai cánh trên lưng. Tiểu hòa thượng Thiếu Lâm Tự và thiếu hiệp Tử Tiêu Cung nhất định nhiễm phải "dâm đạo" của Tình Dục đạo, bằng không quyết không dám bội bạc phản sư như vậy.

Đáng sợ nhất là sự tỷ của Mộng Khả Nhi mà cũng ngả theo, đó không thể là một đệ tử tầm thường, địa vị trong Đạm Thai thánh địa e rằng không kém gì so với Mộng Khả Nhi.

Thần Nam theo ý thức liếc nhìn Nam Cung Ngâm, e rằng quan hệ giữa vị sư tỷ của Đạm Thai thánh địa cùng gia hỏa này cũng không phải trong sạch gì.

Nam Cung Ngâm dường như biết hấn nghĩ gì, cười bảo: "Thần huynh đừng hiểu lầm, quan hệ giữa tại hạ và Vương Lâm của Đạm Thai thánh địa hoàn toàn thuần khiết là quan hệ nam nữ bình thường."

Thấy kiểu cách phong độ phơi phới của y, Thần Nam thực lòng muốn nói to: "Cầm thú mặc y phục mà quan hệ nam nữ cũng thuần khiết nữa là!" Bất quá hẳn cũng có chỗ bội phục tên gia hỏa này, không ngờ lại âm thầm lôi kéo được một vị sư tử của Đạm Thai thánh địa, quả đúng là đậm tặc.

Xem ra người của Tinh Dục đạo thật sự lợi hại, hai huynh muội này xuất đạo chưa lâu, lại thu phục được một đệ tử trọng yếu của phái đối đầu, khiến người ta không khỏi thán phục "đậm đạo."

"Đậm tặc huynh! Bội phục! Bội phục!", Thần Nam cảm giác gọi Nam Cung Ngâm bằng cái tên đậm tặc rất thuận miệng, hẳn cũng không phản đối, nên Thần Nam cũng không cần thay đổi cách xưng hô.

"Ha ha! Xem ra Thần huynh thật sự hiểu sai rồi, kì thật đậm diệc cũng có quy tắc của đậm đạo, hôm nào có thời gian tại hạ nhất định sẽ bàn luận kĩ với huynh về vấn đề này."

"Tại hạ sẽ đợi, chuẩn bị học tập đậm tặc huynh một hai điều, tránh sau này cô lẻ cả đời."

Nam Cung Tiên Nhi cười nói: "Chúng tôi đã không giấu giếm gì Thần huynh, huynh xem kể này có thể thi hành được không? Có kiến nghị gì hợp lí xin huynh cứ nói ra."

Thần Nam trầm ngâm một lúc rồi nói: "Các vị có thể đã đánh giá thực lực của Mộng Khả Nhi hơi thấp rồi, tại hạ từng giao thủ với nàng ta không chỉ một lần, phát hiện một sự thực đáng sợ."

"Sao?" Nam Cung Tiên Nhi mắt phượng lóe hàn quang, hỏi: "Chẳng lẽ trên mình ả còn có bí mật gì nữa?"

"Đúng vậy, nữ nhân này cực kì lợi hại, trong nội thể nàng ta có phong ấn một cỗ lực lượng đáng sợ, tuy nàng ta không thể hoàn toàn chủ động sử dụng cỗ lực lượng đó, nhưng chỉ cần nàng ta giải khai được một chút thôi, chúng ta e rằng cũng khó lòng giữ chân được. Hiện tại bên ngoài đồn rằng tại hạ là đệ nhất nhân lớp trẻ,

đúng là chuyện đùa, như quả Mộng Khả Nhi dốc tận lực, tại hạ dám khẳng định mình không phải là địch thủ."

Nam Cung Tiên Nhi lại cười quyến rũ, trông mắt linh động hiện lên xuân ý nồng nàn, chậm rãi nói: "Vương Lâm đã nói với chúng tôi bí mật này, chúng tôi cũng đã có đối sách."

Thần Nam ngẫm than thở, vị sư tử Đạm Thai thánh địa này xem ra thật tâm muốn làm phản, hẳn bất giác nhìn Nam Cung Ngâm một lần nữa với vẻ bội phục, đoạn hỏi: "Các vị có đối sách gì?"

Nam Cung Ngâm ngượng ngùng nói: "Muội muội ta đã nghĩ được phương pháp giải quyết vấn đề này rồi."

Nam Cung Tiên Nhi giống như tiểu hồ ly, mỉm cười giảo hoạt: "Huynh không thử nghĩ xem Tình Dục đạo bọn muội sở trường cái gì? Muốn học tập tuyệt học Tình Dục đạo đầu tiên phải hiểu rõ vấn đề sinh lý con người. Muội tin rằng phong ấn trong nội thể tiểu ny tử Mộng Khả Nhi nhất định cực kì bá đạo, ả không dám tùy ý giải khai, nhất là trong mấy ngày đặc biệt mỗi tháng, hi hi..."

Lạnh buốt!

Thần Nam cảm thấy Nam Cung Tiên Nhi này thực thái quá tà ác, ngay cả thời gian đặc thù của người khác cũng đem ra lợi dụng được, quả là ma nữ! Đồng thời cảm thấy bi ai cho Mộng Khả Nhi khi có loại sư tử như vậy, ngay cả bí mật riêng tư cũng bị tiết lộ.

"Ách, vậy động thủ lúc nào thì thích hợp?" Thần Nam hỏi một câu theo thói quen, nhưng sau khi xuất khẩu liền cảm thấy rất có chút gì kỳ cục, thần tình cực kì lúng túng. "Chàng đúng là không phải người tốt, hi hi..." Nam Cung Tiên Nhi nhả mặt cười.

Nam Cung Ngâm mặt mày nghiêm chỉnh, Thần Nam cũng bớt lúng túng, cuối cùng bật ra một câu: "Cô cũng nên cẩn thận, không để cho người khác biết chuyện đó."

"Bại loại! Chết đi!" Nam Cung Tiên Nhi đâm mạnh một quyền vào hãn.

Nam Cung Ngâm nói: "Được rồi, nói đến chính sự, ngày mai chúng ta sẽ động thủ, hiện giờ nên thương nghị tỉ mỉ."

Dải núi Phong Đô không có ngọn núi nào quá cao, đại đa số chỉ chừng một ngàn thước, bên cạnh dãy núi toàn là các ngọn đồi cao không quá một hai trăm thước nối nhau.

Nữ đệ tử Vương Lâm của Đạm Thai thánh địa không khỏi thấp thỏm trong lòng, nàng không biết có thể thuận lợi bắt được Mộng Khả Nhi không. Sau khi cùng với một tiểu hòa thượng Thiếu Lâm Tự và một đệ tử trẻ tuổi của Tử Tiêu Cung liên hợp lừa gạt Mộng Khả Nhi xong, dẫn nàng đi về phía một ngọn đồi phía trước.

Dọc đường, tuy trong lòng hơi khẩn trương nhưng ngoài mặt Vương Lâm cực kì bình tĩnh. Thành bại được quyết định trong từng cử chỉ một. Nàng ta thân là đại đệ tử của Đạm Thai thánh địa, cực kì bất mãn khi bị xếp dưới Mộng Khả Nhi.

Chương 16: Vây Bắt

"Sư tỷ, muội không hiểu sao lại có cảm giác như có gì không ổn, Huyền Trang họ sao lại ước hẹn chúng ta tới chốn này mật đàm?" Mộng Khả Nhi có chút ngờ vực.

Vương Lâm trong lòng phát lạnh, vị sư muội này quá tinh minh, lại có thể phát hiện ra có điều gì đó, nàng trong lòng mặc dù khẩn trương, song trên mặt vẫn hiển hiện nụ cười:

"Sư muội hay suy nghĩ quá, hai người đem tin tức tới, chúng ta không phải chưa bao giờ thấy qua, chẳng phải Huyền Trang và Vương Huy đã nói rõ ràng rằng, tiểu trấn rộng cá lẩn lộn, nếu như truyền nhân tam thánh tụ tại một chỗ mật đàm, dễ dàng bị địch nhân phát giác, chỉ có tới sơn lâm, là cách ổn thỏa nhất."

"Ân" Mộng Khả Nhi đáp một tiếng nhỏ.

Sau đó, hai người đi qua vài ngọn núi nhỏ, đến chỗ thung lũng tạo thành bởi hai ngọn đồi. Sau khi tới chỗ này, Mộng Khả Nhi nhìn sư tỷ mình, vài lần định nói nhưng lại thôi, nàng trầm lặng hướng phía trước đi tới, thần sắc có chút âm đạm.

Vào vùng trong vùng này thì đã đến giữa chỗ Nam Cung Tiên Nhi bố trí, Thần Nam ẩn sau một tảng đá to giữa lưng núi, khoảng cách xuống dưới chỉ vài chục mét, có thể nhìn rõ ràng cảnh tượng phía dưới.

Thần Nam không thể không ca thán, Thánh địa Đạm Thai quả nhiên là một vùng đất sản xuất tuyệt sắc mỹ nữ, Vương Lâm so với Mộng Khả Nhi tuy có kém một chút, nhưng tuyệt đối là một đại mỹ nữ hàng đầu, thân thể yêu kiều mong manh cao cao, dung nhan như ngọc phát xuất đạm đạm khí tức thanh lãnh, khí chất này cùng với Mộng Khả Nhi tương tự, cùng là sắc thái thoát tục, có vẻ như liên quan rất lớn đến công pháp mà họ tu luyện.

Thần Nam không thể nhìn ra được Vương Lâm là một người có thể bất chấp mọi thủ đoạn, nhưng sự thật trước mắt, tri nhân tri diện bất tri tâm a! Ngoài ra Thần Nam phát giác Mộng Khả Nhi trên mặt sắc mặt có vẻ ưu thương, tựa hồ tâm trạng không tốt, dung nhan tuyệt mỹ có chút tiêu tụy, có chuyện gì chẳng? Thần Nam không dẫn được hồ nghi, lẽ nào đúng là vài ngày này thân thể nàng không ổn định, phải chăng do tâm tình không được tốt? Đúng lúc này, Nam Cung Tiên Nhi từ sau một khối đá đứng dậy, chậm chậm đi xuống phía dưới, nàng cười dung nhan như hoa.

"Mộng ny tử (bé gái), ta đợi ngươi lâu lắm rồi."

Mộng Khả Nhi tựa hồ sớm đã tính được khả năng sẽ phát sinh tình huống này, trên mặt không chút biểu tình, nàng lẳng lẳng nhìn Nam Cung Tiên Nhi, nói: "Ta luôn chờ ngươi ra mặt"

"Ha ha..... ngươi trấn tĩnh rất tốt, không chút chán nản thất vọng, tựa hồ chuyện sư tỷ bán đứng ngươi không có một chút ảnh hưởng." Nam Cung Tiên Nhi ngoài mặt thì là dễ tính, nhưng trong lòng thực ra là đang đá kích đối thủ.

Mộng Khả Nhi chậm chậm xoay đầu, bình tĩnh nhìn sư tỷ của mình, nói:

"Sự thật, nửa đường ta cảm giác có điều gì đó không ổn. Ta đã biết rằng sư tỷ muốn động thủ với ta, ta quả thật không muốn tin sự thật này, do vậy cùng sư tỷ đi đến chốn này."

Vương Lâm mặt không đổi sắc, có thể thấy rằng cô ta rất trơ tráo, cô ta hoàn toàn trấn tĩnh, chậm rãi mở miệng nói:

"Sư muội quả nhiên tinh minh, nhưng muội không nên mạo hiểm thân đến đây."

Mộng Khả Nhi áo trắng phấp phới, lặng lẽ đứng tại chỗ đó, đôi mắt vốn dĩ linh động, chậm chậm ươn ướt, nàng buồn bã than:

"Muội biết rằng sư phụ đem Ngọc liên thai cấp muội, cho muội trở thành kế

thừa chương môn, sư tử rất bất mãn, nhưng muội không có biện pháp nào cải biến chủ ý sư phụ, trong tâm muội thủy chung coi sư tử là tử tử tốt nhất. Muội vĩnh viễn không quên, lúc muội mới về Thánh địa Đạm Thai, sư tử dắt muội đi chơi, có thức ăn ngon cũng chia sẻ, có cảnh gì hay cũng dắt muội đi xem, muội là một đứa trẻ bị bỏ rơi, bình thường không một người quan tâm, là sư tử cho muội cảm giác thân thiết ruột thịt, muội không thể quên hình ảnh lúc muội đến Thánh địa Đạm Thai năm thứ hai, cùng nhiều tử muội đến chơi gần sông băng, muội không lưu ý bị sa vào hố băng, là sư tử không tiếc thân mình nhảy xuống nước lạnh thấu xương, cứu muội thoát.

Lần đầu tiên vì cứu muội, tử đổ bệnh nặng, sau này vẫn còn di chứng, những gì tử làm vì muội, muội sao có thể quên được, lần này tuy muội biết tử tử muốn đổi phỏ muội, nhưng muội không thể không cùng đi, sư tử, muội quá đau lòng, muội không thể tưởng được tử muội có thể đi đến kết cục này, muội không muốn tin vào sự thật trước mắt. "

Vương Lâm tựa như chìm trong dĩ vãng, thần tình có chút hoảng hốt, nhưng rút cục cuối cùng nàng ta nhắm mắt, lúc nàng mở mắt ra, trong mắt chỉ còn ánh sáng của lý trí, không còn sắc thái thống khổ trốn tránh nào.

"Sư muội, ta bản thân không phải như thế này, bởi vì dần lớn lên, có rất nhiều sự việc chúng ta không thể kiểm soát, ta không còn là ta trước đây nữa, người cũng không phải là nữ hài nhu nhược cần ta bảo hộ, hiện tại cùng bối phận người địa vị cao nhất, có nhiều sự tình người đã biết, ta cũng rõ, chúng ta không thể tránh khỏi một trận chiến, rốt cục nó sẽ xảy đến, chỉ bằng đến ngày lúc này."

"Sư tử...." Mộng Khả Nhi thanh âm có chút hoảng hốt, hai giọt lệ châu rớt xuống, nàng lặng đi một lúc, rồi nói:

"Sư tử, tử quay lại đi, tử muốn gì muội đều có thể đáp ứng, tử cùng muội quay trở về, muội nhất định có biện pháp làm sư phụ lập tử thành người kế thừa chương môn."

Thật khó làm người ta tin rằng, Mộng tiên tử bình thường cao cao tại thượng lại có lúc biểu hiện nhu nhược vậy, nàng giống như một đứa trẻ không nơi nương tựa,

thanh âm ngên ngên:

"Sư tử, tử không nên đã sai còn sai thêm, tử quay đầu trở lại đi."

Vương Lâm trong mắt lóe lên vẻ thống khổ, nói:

"Chức vị chương môn, ta muốn tự mình đoạt lại, không cần người bố thí, ta muốn chứng minh ta mạnh hơn người! từ nay về sau, ta người tử muội tình ý ân đoạn nghĩa tuyệt, bắt đầu từ bây giờ chính là địch nhân"

Mộng Khả Nhi trong mắt đầy sự thống khổ, phảng phất tim tan gan nát, cổ nàng uất nghẹn, khó khăn nói:

"Sao có thể như vậy... sao có thể như vậy..."

"Sư muội, con người luôn luôn thay đổi, chúng ta đều là người đã lớn, không nên chìm trong quá khứ, nhìn lại tử muội lúc này, ta không hề lợi dụng lúc người tâm thần hoảng hốt để ám hại, nhưng người cũng nên đề phòng."

Mộng Khả Nhi gạt lệ, chậm chậm bình tĩnh lại, nhưng vẫn còn thần sắc thê lương.

Sau tảng đá núi, Thần Nam cảm thấy tim gan như bị kéo xuống một cái, hắn không thể tưởng ra rằng, Mộng Khả Nhi tâm cơ thâm trầm lại có lúc nhu nhược như vậy. Ý muốn giết chết cô gái trọng tình trọng nghĩa, lúc bé nhận được ân huệ đến giờ không thể quên, không còn nữa. Nàng âm đậm thê lương, thần sắc đã để lộ chân tình, động lòng người, làm cho Thần Nam không thể còn có sát niệm.

Thần Nam có cảm giác một quyền đâm vào khoảng không, không chút trở lực, hắn đi cùng Nam cung huynh muội vây bắt sống Mộng Khả Nhi, giải quyết triệt để tử địch, nhưng hiện tại Thần Nam không thể nhẫn tâm hạ thủ.

Có lẽ tại Thần Nam có nhược điểm rất lớn, gặp người ác, hắn có thể ác hơn nhiều lần, gặp người thiện, hắn có thể thiện hơn nhiều lần. Thần Nam phát hiện tại Mộng Khả Nhi trên người còn có điểm nhân tính, nguyên bản sát khí hùng dũng, cuối cùng tiêu tán toàn bộ, điều này làm hắn âm thầm hận chính mình vô dụng.

"ba ba ba" Nam Cung Tiên Nhi đứng bên cạnh nhẹ nhàng vỗ tay nói:

"Động lòng a, động lòng a! Không thể tưởng Mộng ny tử lại có cảm tình sâu đậm vậy, tưởng tượng người tại Sở đô bố trí cạm bẫy giết chúng ta, không thể tưởng được lại là một người. Ta không biết có thể nói người tâm cơ thâm trầm, hay noi người ấu trĩ? Kẻ địch đáng sợ nhất không phải là người ngoài mà chính là người thân bên cạnh mình đáng sợ nhất. Thật khó tưởng tượng, từng là tỷ muội tốt với nhau, vì chức vị chường môn, lập tức bán đứng nhau. Ha ha, Mộng ny tử ơi, hôm nay ta dạy người một bài học, đó là nhân tính! Tại thời khắc quan trọng nhất, không ai có thể tin được!"

Mộng Khả Nhi chậm chậm hít một hơi dài, cuối cùng thoát khỏi tình tự bị thương hiện tại. Nàng nhìn Nam Cung Tiên Nhân chậm rãi nói:

"Người không sinh hoạt giống như ta, có những cảm tình người không bao giờ hiểu thấu, người không bao giờ cảm giác được tư vị mỹ diệu của chân tình."

Nam Cung Tiên Nhân biểu tượng cười cợt nói:

"Tiểu ny tử người quá ngây thơ, nhanh từ trong mộng tỉnh lại đi, ta mười tuổi đã biết rằng người không thể sống trong mộng, người chỉ có thể tin chính mình, chỉ có chính mình trở nên ngày càng mạnh, mới có thể chính thức kiểm soát được mệnh vận của mình."

Lúc này Nam Cung Ngâm thần thái như ngọc đi ra từ sau đá núi, nói:

"Muội muội, ca ca không thể tin, thật uổng công ta từ nhỏ đến lớn thương yêu người..."

Nam Cung Tiên Nhân thần nhiên cười nói:

"Ca ca đối với muội tốt, muội đương nhiên biết, ca ca không nên nghĩ lung tung. Ày, ca ca, đây không phải là tình nhân trong mộng của huynh, ca ca hiện tại không nên thiết tha, nàng ta chưa từng tiến vào cửa Nam Cung gia, ca ca không nên bảo vệ nàng ta như vậy."

Nam Cung Ngâm trên mặt lộ vẻ cười cợt, nói:

"Không được vô lễ với chị dâu, chúng ta cuối cùng không phải là người một nhà hay sao."

"Hi hi, quả thật bảo vệ nhau a"

Mộng Khả Nhi lạnh lùng nói:

"Dâm tặc cam miệng, tiểu yêu nữ người cũng cam miệng cho ta."

Sau đó nàng quay đầu nhìn hướng Vương lâm, nói:

"Sư tỷ, hôm nay muội không kể tỷ đồng ý hay không, nhất định mang tỷ đi, muội tuyệt không thể nhìn tỷ cùng họ sa ngã cùng nhau."

"Xoát" một tiếng, Mộng Khả Nhi thân động, nhanh như thiểm điện hướng Vương Lâm tiến tới, ngọc thủ trao tới tay Vương Lâm.

Nhưng đáp lại nàng là một đạo kiếm khí sắc nhọn, một đạo phong mang chói mắt phá hư không, hướng đến ngọc thủ của nàng chém đến, sát khí lạnh lẽo thấu xương.

"Sư tỷ, tỷ" Mộng Khả Nhi cấp tốc thoái lui, nhưng Vương Lâm hạ thủ không chút lưu tình, một hơi phách mười tám kiếm, kiếm mang sắc lạnh tại không trung tung hoành tua tủa, giao nhau thành một phiến kiếm võng.

"Sư muội, ta muốn chứng minh ta mạnh hơn người."

Wang Lin nói giọng lạnh lùng khó tả.

Lúc này, Nam Cung Ngâm cùng Nam Cung Tiên Nhân nhanh chóng hành động, hai người nhanh như thiểm điện tiến tới trước mặt Mộng Khả Nhi, hai đạo kiếm khí phá không kích tới, làm Mộng Khả Nhi bị bức thoái lui liên tiếp.

Wang Lin, Nam Cung Ngâm, Nam Cung Tiên Nhân, ba người đều có thật lực hàng đỉnh cấp, tổng mười người mạnh nhất phía đông đại lục, ba đại cao thủ phối

hợp với nhau, chỉ sợ hiện tại thế giới này không thể đào đâu ra một người thanh niên cường giả có thể kháng cự. Mộng Khả Nhi tại kiếm khí tung hoành trùng kích bị bức bách khó có thể kháng cự, căn bản không thể chống nổi.

"Sư muội, xin lỗi, hôm nay chúng ta phải hạ người."

Chương 17: Vi Mộng Khả Nhi Tuyền Trương Phu

Giữa lúc chiến đấu sinh tử, một bên thì xuất thủ vô tình bên còn lại trong lòng có điều lo ngại thì kết quả của trận chiến đó không cần phải nói nhiều. Bên mềm lòng tất phải lĩnh hậu quả.

Tình hình hiện tại cực kì bất lợi với Mộng Khả Nhi, tuy nàng đã tể khởi đạo gia chí bảo Ngọc Liên Đài, nhờ đó giảm bớt được không ít áp lực nhưng đối mặt với kiếm khí sắc bén của Vương Lâm, nàng chỉ phòng thủ bị động, không đang tâm hạ sát thủ.

Chín cánh ngọc liên trong suốt bay lượn trên không trung, năm cánh ngăn chặn kiếm khí của Vương Lâm, bốn cánh còn lại ngăn trở những đợt công kích dữ dội của Nam Cung huynh muội. Mộng Khả Nhi hô hoán một đạo lôi điện cự đại phách tới hai huynh muội Nam Cung nhưng không một đạo sấm sét nào tập kích vào Vương Lâm.

Có lẽ từ khi xuất đạo cho đến giờ đây là trận chiến gian khổ nhất của nàng, cùng lúc phải đối mặt với ba sự công kích hung mãnh của ba cao thủ, nàng càng đấu càng cảm thấy vô lực.

Thân ảnh bốn người như bốn đạo điện quang, nhanh đến cực điểm, nếu người bình thường đi qua nơi này e rằng chỉ thấy bốn chiếc bóng mờ mờ di chuyển.

Mộng Khả Nhi thần sắc thê lương, lúc đó cũng muốn đào tẩu nhưng không đành bỏ lại Vương Lâm. Cả giới tu luyện đều biết người của phái Tình Dục đạo tà tính đầy mình. Một nữ tử xinh đẹp như hoa nếu sa chân vào, kết quả có thể tưởng tượng được.

Mồ hôi thấm ướt y phục của Mộng Khả Nhi, lúc này hiển nhiên nàng sắp không trụ nổi. Bất quá Thần Nam ở xa lại có cảm giác trên mình nàng có một cỗ khí tức

thánh khiết, vì muốn "cứu thoát" sự tử của mình nên nàng mới cố gắng chống cự được lâu như vậy, không muốn một mình đào thoát.

Thần Nam không biết nên coi nàng là người thế nào. Vì sao một nữ tử xưa nay tâm cơ thâm trầm bây giờ lại có những biểu hiện như vậy.

Cuối cùng, Mộng Khả Nhi không tránh khỏi một đạo chưởng lực của Vương Lâm, khoe miệng xuất hiện một vết tiên huyết, sắc mặt nàng nhợt nhạt vô cùng, kêu lên: "Sự tử."

Vương Lâm trong lòng tựa hồ cũng không nở, nhưng vẫn nghiêng rằng tiếp tục đánh tới. Nam Cung huynh muội cũng nhanh chóng huy động thể công.

Cuối cùng, Mộng Khả Nhi cũng không thể trụ thêm được nữa. Lúc này khó lòng tránh khỏi bị bắt sống.

Chín cánh ngọc liên đột nhiên bắt đầu vũ động ào ạt, tạo thành bức bình phong phòng ngự quanh mình nàng khó lòng công phá. Nàng ngự trên ngọc liên đài nhanh chóng bay lên không. Cùng lúc đó, một bàn tay tử kim đột ngột xuất hiện trên không, một trảo tóm được nàng, sau đó đưa nàng xuống đất.

Thực hiện xong việc này, trong lòng Thần Nam cảm như mình vừa phạm vào tội ác, như thể mình đã làm một việc thương thiên hại lý nào đó. Không hề có chút khoái cảm đánh bại cừu địch.

Mộng Khả Nhi vào sơn cốc chưa lâu đã bị ba người chế trụ, Nam Cung Tiên Nhi điểm huyết đạo nàng, nâng cằm lên, cười yêu mị:

"Tiểu ny tử, ngươi đã phục chưa?"

Mộng Khả Nhi thờ dãi:

"Tiểu yêu nữ muốn giết ta cứ việc ra tay, không cần vũ nhục làm gì."

Liền đó, Thần Nam tiến vào trong cốc, thấy Vương Lâm có chút thất thần, Nam Cung Ngâm cười hờn hờ, mặt đầy vẻ dâm tiện, Nam Cung Tiên Nhi mặt đầy vẻ đắc

chí. Tư dung tuyệt thể trông càng thêm quẩn rũ.

Mộng Khả Nhi tuy bị điểm huyết song hết sức bình tĩnh, lúc Thần Nam nhìn vào mắt nàng, tịnh không phát giác chút hận ý nào. Không hiểu sao hắn cảm giác nhần thần của nàng nàng sâu xa vô cùng. Lúc này trong lòng hắn dâng lên cảm giác cổ quái nhưng không thể nói rõ ràng đó là loại cảm giác gì.

Sau một thoáng thất thần hắn bắt đầu xem xét tình hình trước mắt. Một người tâm cơ thâm trầm, mưu kế đầy mình, tu vi tuyệt đỉnh như Mộng Khả Nhi mà bị bắt khiến hắn cảm thấy vô cùng khó tin.

Trong sát na đó, trong lòng Thần Nam lóe lên một đạo linh quang. Vừa nãy hắn cùng nàng ta đối nhãn, cảm giác thấp thỏm dâng lên trong lòng!

Không ổn!

Chuyện này...

Hắn kinh ngạc, lẽ nào có nguy hiểm rình rập, nhưng Mộng Khả Nhi đã bị bắt rồi, sao lại có cảm giác này?

"Không ổn? Hình như là cảm giác áy náy, ta đích xác là đang ăn năn! Không ngờ sau khi dùng thủ đoạn đó bắt nàng ta như thế, nàng ta lại lộ ra nhân tính lấp lánh rực rỡ. Đáng then! Đáng then! Không được, quyết không để tên dân tộc Nam Cung Ngâm căm hận đến nàng" Trong lòng Thần Nam tâm tư xoay vần.

"Nam Cung tiểu thư, Nam Cung huynh đài, hiện tại chúng ta đã bắt được nàng ta, hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ xử trí nàng ta thế nào đây?"

Nam Cung Tiên Nhi cười tươi tắn:

"Đương nhiên là tìm một bà mối cho tiểu ny tử khả ái này. Lúc trước không phải muội đã nói với rồi sao, phải tìm một nửa kia cho toàn bộ nữ tử trong Đạm Thai thánh địa."

Thần Nam nhớ lại, tiểu yêu nữ này quả thật đang "thỏa mộng". Mỗi lần nghĩ

đến, hẳn đều thấy tiểu yêu nữ này thật quá ư ác độc, dùng cách này so với giết chết đám nữ tử đó còn tàn nhẫn hơn.

"Cô muốn gả nàng ta cho ai?"

"Ha ha...hay là huynh có ý với ả? " Nam Cung Tiên Nhi bật cười:

"Thần Nam, huynh không được thay đổi chủ ý, huynh đã được muội coi là đệ nhất thân vương trong hậu cung, không thoát được đâu."

Tuy nàng gọi Thần Nam là đệ nhất thân vương trong hậu cung nhưng hẳn biết đó chỉ là nói đùa nên không muốn tranh cãi với nàng ta.

"Nam Cung tiểu thư! Nàng còn chưa trả lời tại hạ, đừng lái sang chuyện khác! "

"Đúng rồi, Muội thấy Mộng tiểu ny tử là bậc đại mỹ nhân phong hoa tuyệt đại thế này, không thể làm chuyện này một cách qua loa được. Nhất định phải tìm được cho nàng một lang quân tương xứng. Nghĩ đi nghĩ lại thì những người trong giới tu luyện có thể gả cho ả cũng có vài người. Hầu hết đều trong thánh địa chính tà lưỡng đạo. Huynh thấy gả tiểu ny tử này cho Hồn Thiên Tiểu Ma Vương thế nào? Tiềm lực của Hạng Thiên rất lớn, nếu có ngày y luyện Hư Không Đạo Pháp đến cảnh giới đại thành, e không ai cùng trang lứa là địch thủ của hắn."

Mộng Khả Nhi tức giận: "Tiểu yêu nữ...câm mồm."

"Ai da! Tiểu ny tử còn xấu hổ kìa. Đừng nóng vội, nếu cô không thích hắn, ta sẽ đổi cho một kẻ khác. Cô thấy Tề Đằng của Tuyệt Tình đạo thế nào? Không chỉ cao ráo mà còn rất đặc biệt, đương nhiên cô cũng có thể lí giải rằng con người coi thời gian quý như vàng này là thâm trầm! Thế nào? Tiềm lực của tên này cũng khá mạnh. Không có sư trưởng chỉ điểm mà cũng luyện thành được Tuyệt Tình thân. Đừng quên mấy trăm năm trước, Tuyệt Tình Đại Ma Vương vô địch thiên hạ, đánh khắp giới tu luyện cũng không có đối thủ. Ta có dự cảm tên này lợi hại không kém Hồn Thiên Tiểu Ma Vương. Nói không chừng còn là Tuyệt Tình Đại Ma Vương thứ hai. Thế nào? Tiểu ny tử, được chứ?"

"Hừ," Mộng Khả Nhi giận dữ quay mặt đi.

Thần Nam than thầm, Nam Cung Tiên Nhi xác thật là yêu nữ, không chọc người ta giận đến chết không thôi. Hắn không nén được nói:

"Đừng đùa nữa! Mau nói đến chuyện chính đi."

Nam Cung Tiên Nhi hừ lạnh một tiếng:

"Huynh thấy ta đang đùa sao? Ta nói thật lòng đấy. Ta đã thề sẽ đem xuất giá toàn bộ nữ tử trong Đạm Thai thánh địa, đương nhiên nói được làm được."

Lúc này Nam Cung Ngâm mới lên tiếng:

"Muội muội giúp Mộng tiên tử chọn chồng, tất không quên huynh đấy chứ?"

"Hừ, huynh tham lam vừa thôi! Huynh chẳng phải đã có Vương Lâm tỷ tỷ rồi đấy thôi. Đừng có làm loạn lên nữa."

Nam Cung Ngâm than thở:

"Vương tiên tử có lý gì đến mối tình của huynh đâu. Vì hạnh phúc nửa đời còn lại, ca ca đành phải đi tìm một người khác thôi!"

Vương Lâm hừ lạnh một tiếng. Thần Nam có chút kì quái, tên dân tộc này mà cũng không đặc thủ, xem ra chuyện y nói cái gì dân diệc cũng có quy tắc của dân đạo là có thật chứ không phải nói bừa.

Nam Cung Tiên Nhi như thế đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, liên tục cười cợt:

"Hai tên nam nhân các người làm sao hiểu được chủ ý của Mộng tiểu ny tử. Muội đã tìm được cho ả một người chồng tốt, không làm hại đến ả vì người này nhân phẩm cực tốt, đúng là bậc quân tử."

Nghe nàng ta nói thế, không chỉ Thần Nam cùng Nam Cung Ngâm mà cả Vương Lâm cũng tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

Nam Cung Tiên Nhi nói:

"Muội đã nói hiện giờ chỉ có truyền nhân của thánh địa chính tà lưỡng đạo mới đáng gả cho tiểu ny tử này. Muội biết ả có thành kiến với tà đạo thánh địa, không sao, ta sẽ đem gả cho một truyền nhân của chính đạo thánh địa là xong."

Nam Cung Ngâm hỏi:

"Lẽ nào đem gả nàng cho Vương Huy của Tử Tiêu cung hoặc truyền nhân còn chưa xuất sư của Vô Ưu cung?"

"Sai! Huynh nghĩ cái gì vậy? Huynh cho rằng hai kẻ đó có thể giữ được mình không loạn trong bất cứ hoàn cảnh nào ư? Còn có ai có thể so được với Huyền Trang về nhân phẩm đây!"

Choáng!

Lạnh!

Không chỉ Thần Nam mà cả Vương Lâm lẫn Nam Cung Ngâm đều trợn mắt há mồm ngay ngốc. Mộng Khả Nhi nghe hết câu cũng ngây người, sau đó không nén được bật lên tiếng rít:

"Tiểu yêu nữ...người..."

Nam Cung Tiên Nhi đích xác là yêu nữ không gì không dám làm. Như quả thành công trong việc gả Mộng Khả Nhi cho Huyền Trang hòa thượng thì không chỉ hai người thân bại danh liệt mà e rằng hai môn phái cũng vĩnh viễn không ngừng đầu lên được.

Nam Cung Tiên Nhi thật quá ư giáo hoạt.

Chương 18: Thủy Tinh Quan

Thần Nam trong lòng đã dựng lên mười phòng tuyến đối với Nam Cung Tiên Nhi. Vưu vật điên đảo chúng sinh này quả thật không nên treu vào, kể mưu của ả thật khiến người ta phải lạnh gáy.

Sau một hồi kinh ngạc Nam Cung Ngâm mới lên tiếng: "Muội muội không đùa đấy chứ? Chúng ta chẳng phải đã nói rồi sao? Chẳng phải chúng ta đã ước định biến nàng ta thành chị dâu của muội sao?"

Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười: "Ca ca huynh không thấy chủ ý này rất hay ư? Huynh đành chịu thiệt một chút vậy, nhất thiết phải lo cho đại cục."

Nam Cung Ngâm im lặng suy nghĩ hồi lâu, ý nghĩ này quả là hoang đường mà đáng sợ. Như quả có thể thành công thì đối với chính đạo thánh địa mà nói đúng là sét động trời xanh, là một nỗi sỉ nhục ngàn đời.

"Ha ha....Muội quả thực là một thiên tài" Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười hết sức thoải mái.

Mộng Khả Nhi sắc mặt nhợt nhạt không biết vì thương thế hay hoảng sợ. Thần Nam, Vương Lâm, Nam Cung Ngâm ba người ngây ngốc đứng thừ ra.

"Yêu nữ!" Trừ Nam Cung Tiên Nhi ra, trong lòng mọi người có mặt đều vang lên hai tiếng này.

"Muội quyết định, bây giờ chúng ta lập tức hành động. Suy nghĩ biện pháp bắt được tân lang Huyền Trang rồi sau đó tranh thủ mấy ngày này cùng với Mộng tiểu ny tử tổ chức đám hỷ cho hai người! Ha ha ha..." Thần thái Nam Cung Tiên Nhi hớn hờ. Tuy tư dung vẫn tuyệt thế nhưng bản chất yêu nữ bộc lộ ra toàn bộ.

Đến tận lúc quay về chỗ nghỉ, bên tai Thần Nam vẫn vang vọng tiếng cười đắc

ý của Nam Cung Tiên Nhi. Hắn không khỏi cảm thán yêu nữ điên đảo chúng sinh này quả thật độc ác.

Sau đó, trong lòng Thần Nam do dự bất quyết, không biết có nên giúp Nam Cung Tiên Nhi ném Mộng Khả Nhi vào vũng lửa hay không. Trước giờ hắn chưa hề có hảo cảm với Mộng Khả Nhi, nhưng hôm nay chứng kiến thấy nàng ta còn có mặt hiền lành thuần khiết như vậy nên hắn có chút bất nhẫn.

"Theo lí mà nói thì nàng ta là cừ địch của mình, sa vào tay địch nhân mình phải cao hứng mới đúng. Vì sao khi thấy thái độ của nàng ta với Vương Lâm thì lòng dạ sắt đá biến mất nhỉ? Ài, lẽ nào mình thực sự quá đồi bại thiện lương? Chung quy nên làm gì đây? Chắc! Cứ để đó đã, đến khi bắt được Huyền Trang hòa thượng rồi tính."

Thời gian trôi qua rất nhanh. Ngày mai đã là ngày Càn Thi Phái chính thức khai phái thánh điển. Mấy hôm nay, tinh thần Thần Nam cứ có cảm giác hoảng hốt, tựa hồ thấy được trong núi có điều gì đó khuấy nhiễu tâm tình, xưa nay hắn vẫn tin vào cảm giác huyền bí của mình.

Hắn không biết lần này sẽ phát sinh ra sự tình gì. Không biết là tốt hay xấu, hắn quyết định trước tiên phải vào trong núi thám thính trước một phen.

Nhân vì sắp đến ngày đại điển phục phái của Càn Thi phái nên những tu luyện giả được mời hay nghe tin mà đến cũng đã tề tựu đông đủ. Tiểu thôn, tiểu trấn quanh Phong Đô sơn chật ních người, đến đâu cũng có thể thấy người trong giới tu luyện.

Hiện tại Thần Nam có thể nói là nhân vật tiêu điểm trong giới tu luyện phương Đông. Lúc này danh tiến nổi như cồn, để tránh bị người ta nhận ra rồi có thể dẫn đến một số phiền toái không đáng có, hắn không trực tiếp vào trang viên trong núi của Càn Thi phái mà đi vòng theo đường sau núi. Sau mấy lần lòng vòng, hắn dần dần tiến đến gần trang viên cổ kính.

Phong Đô sơn không hổ xưng là Quỷ sơn, vừa vào núi Thần Nam đã phát hiện mấy chục bộ bạch cốt có vẻ đã lâu năm. Dưới gốc cây, trên bãi cỏ khô, dưới chân

núi đều ngập xương khô, thậm chí dụng lực ấn chân xuống cũng bật lên một bộ hài cốt.

Trong núi, âm khí dày đặc, trừ một số ít những tu luyện giả đặc biệt ra, người bình thường nếu như sống ở đây nhất định không thể trường thọ. Bất quá, ở những tiểu trấn gần đó lại không có cảm giác âm khí quá thịnh. Thần Nam lúc này nghĩ lại, cũng có khi truyền thuyết là chính xác, có lẽ có vị cổ tiên nào đó từng bố trí phong thủy đại trận ở đây. Nơi này tựa hồ là một vùng trời riêng khác biệt

Thần Nam không có tâm tình nghiên cứu phong thủy, hẳn nhắm thẳng hướng trang viên của Càn Thi phái mà cất bước. Lúc vượt qua ngọn núi đầu tiên, hẳn đột nhiên phát hiện có bóng người thấp thoáng tại ngọn núi cao nhất gần đó.

Trong lòng Thần Nam lấy làm kinh dị, sau đó đổi hướng, đi về hướng ngọn núi đó. Trông thì rất gần nhưng thực tế quãng đường khá xa, phải qua liên tục năm đỉnh núi mới tới tiếp cận được.

Trên đỉnh núi cao ngất truyền ra từng đợt âm thanh cổ quái, có cả tiếng va chạm của kim khí, ngọc khí.

Thần Nam tòng lòng đầy nghi vấn. Chẳng lẽ nơi này là nơi Càn Thi phái huấn luyện cổ thi sao? Nghĩ vậy, hẳn lập tức thấy hưng phấn, muốn lập tức tiến đến xem xét, nhưng cuối cùng hẳn cũng nén được sự tò mò của mình.

Hắn đã tận mắt thấy được sự đáng sợ của Đọa Lạc Thiên Sứ, lúc đó nếu đối phương không quá chủ quan, tất hẳn không thể đâm Phương Thiên Họa Kích vào ngực tên cổ thi hung bạo đó dễ dàng như vậy.

Ai biết được trên núi không có một Thượng Cổ Kì Thi như vậy hoặc còn cao cấp hơn, nếu đúng thế ắt hẳn tự chuốc lấy một thân phiền nhiễu. Dẫu có Thần Huyết, không e ngại gì đối phương nhưng ngộ nhờ đả thảo kinh xà, tương lai không tránh khỏi bị Càn Thi phái điên cuồng truy sát.

Xem xét địa hình quanh đó xong, Thần Nam phát hiện phía sau ngọn núi trước mặt là một ngọn khác cao tương đương, cự ly cũng không cách quá xa. Nếu đứng

trên đỉnh ngọn núi đó đương nhiên nhìn rõ được tình hình cổ quái trên ngọn núi trước mặt.

Thần Nam cẩn thận băng qua rừng núi, tránh khỏi tầm nhìn của những người trên núi, nhanh chóng lướt lên đỉnh ngọn núi bên cạnh.

Khi leo đến đỉnh ngọn núi bên cạnh, Thần Nam ẩn mình trong khu rừng tùng rậm rạp, đảo mắt nhìn sang ngọn núi đối diện lập tức đại kinh.

Đối diện với ngọn núi hắc đang ẩn là một đỉnh núi bằng phẳng và rộng rãi, không hề một cây xanh hay tuyết phủ. Chính giữa khoảng đất có một tế đài cao chừng bảy tám trượng, trước tế đài có hơn chục lão nhân đang quỳ bái, bỗng hắc phát hiện ra người ở giữa tràng là người quen cũ: lão già Cổ Phong.

Mấy lão nhân không ngừng nhìn lên đỉnh tế đài mà lễ bái, mồm lẩm nhẩm tụng niệm, thần thái vô cùng thành kính. Bất quá vì cự li quá xa nên Thần Nam không nghe rõ họ đang cầu khẩn gì.

Không cần nghĩ hắc cũng biết vật họ cầm trong tay là pháp khí giống với Đoạt Mệnh Thi Hoàn mà Cổ Hi từng sử dụng, âm thanh tuy khác nhưng công hiệu của pháp phí thì giống nhau. Âm thanh cổ quái vừa này do họ tạo ra.

Tế đài không biết làm từ vật liệu gì mà màu sắc đỏ sẫm, giống như màu máu khô.

Thần Nam cảm thấy lạnh xương sống Càn Thi Phái tà dị như vậy. Nói không chừng tế đài được nhuộm trong biển máu.

Cổ quái nhất là vật được cung phụng đặt trên nơi cao nhất của tế đài lại là một quan tài bằng thủy tinh lấp lánh trong suốt, dưới ánh nắng chiếu xạ lấp lánh, ẩn hiện như có cái gì đó lưu động Trên tế đài màu máu lại có một quan tài thủy tinh tỏa ra ánh sáng như vậy, đúng là tà dị cực độ.

Đặc biệt hơn ở chỗ quan quan tài hình như có xếp không ít sự vật. Thần Nam vận nhãn lực lên quan sát mới phát giác là tiên sâm, linh chi, huyền quả, hà thủ ô

đều đã thành nhân hình, tất cả đều là những thiên tài địa bảo. Thật sự kinh người!

Những loại tiên thảo này đều rất khó tìm kiếm, Thần Nam không tưởng ở đây lại có nhiều ngang ngửa với kho thuốc của Thần Phong học viện. Nếu con rồng du côn theo chân, nhất định hưng phấn đến mức kêu ngao ngao ầm lên, đó toàn là thức nó thích nhất.

Những loại thiên tài địa bảo được người ta xếp quanh chiếc quan tài thủy tinh nọ. Thần Nam đoán rằng nó quả đúng là thiên vật trân quý.

Các lão nhân đứng lễ bái, bên trên huyết sắc tế đài, quan tài thủy tinh phát ra lưu quang màu cam, thiên tài địa bảo vô tận, cảnh tượng trước mắt quá ư tà dị.

Chương 19: Tha. Ma Khí Thao Thiên

Thần Nam trốn trong đám rừng rậm, chăm chú nhìn toàn bộ phía đối diện, mắt thấy lão nhân nọ dường như có điểm không bình thường. Lão nhân không ngừng cầu bái, hơn nửa canh giờ trôi qua mới trở lại trạng thái bình thường, cầu khẩn một câu lại quy bái một lần nữa.

Dễ thấy, rõ ràng trong Thủy Tinh Quan chứa đựng điều gì đó rất kì quái. Bằng không thì không có khả năng nhiều người thành tâm cầu bái như vậy.

Thần Nam bắt đầu suy nghĩ miên man, dựa vào tin tức chàng lấy được từ lão yêu quái nọ thì dường như Thượng Cổ Kỳ Thi tối cao nhất của Càn Thi Phái chính là tam đại vô địch cổ thi trong truyền thuyết

"Chẳng lẽ trong Thủy Tinh Quan đó lại tàng trữ một trong tam đại vô địch cổ thi, bằng không bọn họ làm sao lại thờ phụng nó như vậy. Có thể đó là một trong tam đại cổ thi nên cung cách thờ phụng giống như đối với tổ tông, chẳng lẽ nói như vậy vô địch kỳ thi có cấp bậc thi vương. Nếu không sao phải tôn phụng đến vậy? Những người Càn Thi Phái này cũng thật quá kì lạ, tự nhiên lại muốn mang một người chết ra cung phụng giống như đối đãi với tổ tiên mình vậy, rốt cuộc là người cai quản xác chết hay là xác chết cai quản người."

Sau đó Thần Nam tự điều chỉnh lại trạng thái bản thân, từ từ đưa mình vào trạng thái không linh vô cùng huyền bí, tiến đến cảm nhận tình huống phía đối diện. Đột nhiên trong lòng hần máy động, linh thức猛然 tiếp tựa hồ đã cảm ứng được điều gì, nhưng chính trong sát na đó linh quang lại biến mất.ㄟㄟ

Rất lâu sau, Thần Nam mới từ trong trạng thái vi diệu đó tỉnh lại, hần có thể khẳng định vài ngày qua, tâm thần bản thân đã bị ảnh hưởng rất cổ quái tại nơi này, nhất định điều này cùng với Thủy Tinh Quan thần bí đó có quan hệ

"Vây... rốt cuộc bên trong đó tàng trữ thứ gì? Dù tam đại vô địch cố thi, cũng không thể cùng ta có giao kết gì? Chẳng lẽ là ở chỗ kì thi đó đối với ta lại có điều bất lợi?"

Thần Nam tiếp tục miên man suy nghĩ, hần mặc dù cảm ứng được cùng với Thủy Tinh Quan đó có mối quan hệ huyền bí, nhưng lại không thể nào nhận biết được đó là hung hay cát.

Cứ như vậy qua hai canh giờ sau, mặt trời cũng sắp sửa xuống núi, phía đối diện nghi thức tế tự có vẻ như cũng đã đến lúc kết thúc, mười mấy lão nhân đang quỳ dưới đất đứng dậy.

Thần Nam những tưởng nghi thức đã hoàn toàn kết thúc, ai ngờ mười mấy lão nhân nọ sau khi tự mình tiếp lấy pháp khí trong tay đám người trẻ tuổi, một mặt vây quanh huyết sắc tế đài cao lớn, một mặt bắt đầu đập gõ. Bộ dạng của bọn họ thoạt nhìn có chút hoạt kê, giống như là vũ đạo của một số dân tộc thiểu số vậy.

Nhưng Thần Nam một chút tiểu ý cũng cười không ra, trên người những lão nhân này đang xao động xuất ra một nguồn sóng năng lượng rất mạnh mẽ. Hần biết nghi thức tế tự của những lão nhân bây giờ mới bước vào thời khắc nghiêm trọng.

Vây quanh ở phía xa chính là những người Càn Thi Phái trẻ tuổi, cùng ngồi xa xa trên sườn Bình Đỉnh Sơn. Xem thần sắc khẩn trương của bọn họ, tựa hồ trong chốc lát phát sinh một sự kiện trọng đại

Trời chiều đỏ như máu, mặt trời gần như đã xuống núi tất cả âm thanh mà pháp khí trong tay các lão nhân phát ra đột nhiên đề cao lên gấp bội, hợp thành một nguồn âm ba cao vút.

Cùng lúc đó, phía trên huyết sắc tế đài cao lớn, Thủy Tinh Quan trong suốt như ngọc với ánh lưu quang kỳ dị đột nhiên bay lên, quỳ dị treo trên mặt đất lơ lửng trong hư không, sau đó Thủy Tinh Quan không ngừng phát ra ánh sáng lưu động, màu sắc không ngừng biến hóa.

Trước tiên là dịch thể màu trong suốt biến thành màu huyết hồng, giống như

đang được tích huyết. Màu huyết hồng chói mắt đó trông diễm lệ mà thể lượng vô cùng, đem đến cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo không thể diễn tả bằng lời. Sau đó lại chuyển sang màu đen. Màu đen sẫm không phát ra ánh sáng, tựa như màu đen của địa ngục đè xuống, làm người ta nhìn thấy mà sinh ra kinh sợ. Tiếp sau nữa hắc quan lại biến thành màu xanh biếc, ánh sáng màu lục nhoáng lên giống như quỷ hỏa ở chốn u minh khiến bên ngoài vô cùng âm trầm khủng khiếp.

Treo lơ lửng trong hư không, Thủy Tinh Quan không ngừng biến hóa sắc thái, nhưng vô luận nó hóa thành màu sắc gì, đều khiến cho người ta một cảm giác âm trầm khủng bố. Cổ quan tài này, thật sự là quá sức tà dị.

Bất quá loại sắc thái kinh sợ này cuối cùng cũng tiêu thất, ánh sáng của Thủy Tinh Quan dần dần trở lên nhu hòa, phát ra một dải ngũ sắc hào quang rực rỡ mà chói mắt. Lúc này trên mặt đất, những tiên sâm, linh chi, huyền quả, nhân hình hà thủ ô, hễ là thiên tài địa bảo đều như được chiêu dẫn, đột ngột bay lên không, nhanh chóng vây chung quanh Thủy Tinh Quan, rồi sau đó điên cuồng xoay tròn, cảnh tượng này thật quá mức kỳ lạ.

Bất quá chỉ một khắc thời gian sau, tất cả các thiên tàng địa bảo đó đều nhanh chóng khô héo. Toàn bộ linh khí đều bị Thủy Tinh Quan hấp nạp. Những thiên tàng địa bảo bị khô héo trong phút chốc đã hóa thành tro bụi, từ không trung chậm rãi rơi lại tả xuống.

Thần Nam nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, việc này quá sức huyền bí và kì dị. Thủy Tinh Quan thu nạp linh khí của nhiều thiên tàng địa bảo như vậy, không biết nó đã mang một cỗ linh khí khổng lồ đến cỡ nào.

Sau đó lớp quang vụ dày xung quanh Thủy Tinh Quan cũng không còn quỷ khí âm trầm như trước nữa. Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, ánh sáng bảy màu không ngừng lóe rạng. Lúc này trông nó thật vô cùng thánh khiết và yên bình.

Thần Nam quả thực không dám tin tưởng vào mắt mình nữa, một khắc trước còn âm trầm khủng bố vô cùng như vậy, mà sau đó lại phát ra ánh sáng thánh khiết thế, thật sự quá tà dị.

Đúng lúc này, Thủy Tinh Quan đột nhiên chuyển động, nó bắt đầu không ngừng bay đi bay lại vòng quanh Bình Đỉnh Sơn, nhanh như thiểm điện. Bầy dài quang mang càng ngày càng cường thịnh, chiếu sáng tới tận phía chân trời.

Tinh khí vô tận của trời đất từ bốn phía nhanh chóng nhập lại âm âm kéo đến, hướng thẳng tới phía Thủy Tinh Quan. Dòng linh khí bàng bạc kéo đến khiến cho bầu trời mệnh mông phía trên Bình Đỉnh Sơn chuyển động.

"Quá khủng bố!" Thần Nam trong lòng kinh hãi lâm bầm, Thủy Tinh Quan này vừa mới hấp thụ linh khí của nhiều thiên tài địa bảo như vậy còn chưa đủ, lại có thể tự mình di chuyển, điên cuồng hấp nạp tinh khí của trời đất, có thể nói đã tà lại càng tà!

Sau một tuần trà, Thủy Tinh Quan đột nhiên dừng lại bất động, có vẻ như nó đã hấp nạp đủ thiên địa tinh khí, linh khí không còn tiếp tục chuyển động hướng đến nơi này nữa.

Trong chớp mắt mặt trời sắp lặn xuống núi, Thủy Tinh Quan đột nhiên bộc phát ra một nguồn ánh sáng huyết ngọc chói mắt, ánh sáng của mặt trời sắp xuống núi không so được bằng một phần vạn của nó. Đúng lúc này áo quan đột nhiên mở rộng.

"Oanh"

Một tiếng kinh thiên động địa vang lên. Giữa đất trời như có một đạo thiên lôi đánh xuống, khiến cả dải Phong Đô Sơn đều rung chuyển, ánh sáng huyết ngọc chói mắt biến mất, ánh sáng màu huyết hồng tràn ngập khắp trời đất vô tận. Phía trên Bình Đỉnh Sơn toàn bộ là màu hồng ngoài ra không có thêm bất kỳ màu sắc nào khác.

Thần Nam trong lòng run lên, sống lưng hằn như có luồng khí lạnh chạy qua, trước mắt hằn là màu huyết hồng vô tận không còn cảm thụ được bất kỳ màu sắc nào khác, mùi máu tanh xông vào mũi làm người muốn nôn mửa.

" Vô địch thi vương đã thoát ra sao? Sao có thể như vậy?" Hắn cảm giác thấy

một áp lực vô cùng lớn.

Dần dần, màu huyết hồng cuối cùng cũng tiêu thất. Thế nhưng Thần Nam lại không thể nào nhìn thấy được cảnh tượng phía đối diện, bởi vì vùng phụ cận vài tòa đại sơn đều dâng tràn ma khí ngập trời, khắp đất trời một mảng hắc ám, cảm giác trầm muện chỉ trực khiến cho người ta phát điên.

Lúc này, những người tu luyện ở trấn nhỏ, thôn nhỏ bên ngoài Phong Đô Sơn đều cảm giác được một luồng khí khủng bố vô cùng vô tận tràn đến. Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía đại sơn, chỉ thấy bên trong Phong Đô Sơn một cỗ ma khí ngập trời đang mãnh liệt bành trướng, luồng khí khủng bố nọ chính là từ nơi này mà phát rộng ra.

Trong màn đen vô tận, Thần Nam phát hiện không trung phía trên Bình Đỉnh Sơn có hai ánh mắt như hai điểm huyết hồng đang lạnh lùng quét qua tám hướng. Không biết tại sao, sau khi vô tình nhìn thấy hai điểm huyết hồng, tức hai ánh mắt đó, trong tưởng niệm của Thần Nam trào ra một nỗi đau xót vô hạn, không ngăn được dòng lệ thủy từ trong mắt cuộn cuộn tràn xuống....

Chương 20: Tối Tục Tất Đích Mạc Sanh Nhân

Thần Nam cảm thấy trong lòng tràn ngập một nỗi thê lương, hẳn có cảm giác muốn được khóc lên thật lớn, hẳn cảm thấy như chính mình đã đánh mất đi một thứ quý giá nhất. Hẳn nghe trong tim mình đang tan nát.

Nhưng chính hẳn cũng mờ mịt, mặc dù trong khoảnh khắc đó hẳn đã nhận thấy mình như mất đi một thứ gì! Nhưng là thứ gì chính hẳn lại không thể nào biết chắc được.

Nhìn vào hai điểm màu đỏ trong bóng đen vô tận, hẳn thấy chúng vừa quen thuộc lại cũng như xa lạ, thứ cảm giác mâu thuẫn trái ngược này khiến hẳn chỉ trực phát cuồng

Thần Nam run rẩy dùng hữu thủ phong bế á huyệt của chính mình, hẳn sợ chính mình chịu không được sẽ lại phát ra tiếng kêu lớn.

Người ở trong màn đen, người đó rốt cuộc là ai? Tại sao ta lại có cảm giác như vậy, người xa lạ lại rất quen thuộc, người quen thuộc mà xa lạ, vì sao trong lòng ta lại đau đớn như vậy?

Thần Nam muốn phát điên, hẳn không muốn khóc, thế nhưng lệ thủy đã thành từng dòng trào ra.

Là phụ thân sao? Không có khả năng như vậy! Người có tu vi thông thiên. Ta không tin trên đời này có ai có thể đoạt lấy tánh mạng của người. Ta tin rằng phụ tử ta còn có ngày tương kiến.

Là mẫu thân ư? Cũng không thể! Có phụ thân ở bên cạnh người ai có thể làm gì người cơ chứ.

Là...Vũ Hình chăng? Giống lắm! Thực là rất giống. Mặc dù khí tức từ vong đã

che

giấu hết thấy mọi thứ mà ta từng quen thuộc, song ta tựa hồ thực sự cảm thấy giữa ta và nàng có vị tương tự. Nhưng... không thể như thế! Vũ Hinh sớm đã không còn ở đây, vậy cái xác không hồn này sao có thể lại là nàng được chứ! Vũ Hinh thế nào lại có thể biến thành thi vương tà ác được! Rốt cuộc người đó là ai chứ?

"Vì sao trong chớp mắt người đó từ Thủy Tinh Quan bay ra, ta lại cảm giác mất đi điều gì trân quý nhất. Người đó biến thành thi vương đối với ta thì có nghĩa gì chứ? Ta không có biết kẻ đó, ta nhất định là không biết kẻ đó!"

Thần Nam lại lần nữa trong lòng vừa tự hỏi, tự trả lời, lệ thủy trào ra không thể khống chế được, hẳn không cách gì khống chế tình cảm bi thương của bản thân mình.

Trong bóng tối, hai luồng ánh sáng màu huyết lạnh lòng quét qua tám hướng, trong đại sơn hết thấy đều trong thu lại trong tầm mắt của người đó. Người đó đưa mắt lại gần Thần Nam, dừng trên người chàng một chớp mắt rồi lại di chuyển mục quang. Ánh sáng từ hai điểm huyết hồng hướng đến phía xa xôi hơn.

Người đó sinh ra vào hôm nay. Thế gian này, hết thấy mọi thứ ở trong mắt của người đó đều chưa thấy được trọn vẹn sự vi diệu. Mặc dù hiện tại còn rất mê man, nhưng không lâu sau sẽ có một ngày người đó có thể hoàn toàn tự mình ý thức đầy đủ.

Trong đại sơn, những chỗ quang mang huyết hồng đảo qua, phi long nằm đất, ác thú rên rỉ, tất cả các sinh vật đều ngã nằm trên mặt đất, run rẩy không ngừng.

Đêm đen vô tận cuối cùng cũng tiêu thất, trời đất dần dần có ánh sáng. Người đó lại tiến vào Thủy Tinh Quan. Thủy Tinh Quan cùng với ánh lưu quang kỳ dị từ từ hạ xuống, dừng lại phía trên huyết sắc tế đài cao lớn.

Mọi người của Càn Thi Phái đồng loạt hoan hô. Sau đó bốn lão nhân nhảy lên, vừa cẩn thận vừa cung kính nâng Thủy Tinh Quan lên rồi bay xuống khỏi tế đài, những người khác bảo vệ bên cạnh bốn lão nhân. Từng người từ từ hướng phía chân

núi rời khỏi.

Cho đến tận khi bọn họ đã biến mất khỏi đại sơn, Thần Nam mới giải khai á huyệt của mình. Hắn đánh ra một quyền hướng về phía khối sơn thạch thật lớn phía xa. Một âm thanh như sấm nổ mang theo buồn bực vang lên, khối đá lớn đã bị đánh thành nát vụn, rồi nát bầy biến thành bột.

Sau đó, Thần Nam chạy xuống khỏi ngọn núi đang đứng, tiến vào trong đại sơn, phóng khai yết hầu gào lên một tiếng thật lớn.

"a a a...."

"Tại sao, tại sao?"

"Vừa rồi.... Vừa rồi rốt cuộc là ai??"

Ta cùng với hắn có lẽ sẽ sớm cùng nhau đao binh giao chiến, ta và hắn thật là người quen sao? Rốt cuộc ta phải làm thế nào đây?"

" Mẹ kiếp! Lão Thiên khốn kiếp, người lại đùa bỡn ta. Ngàn năm qua đi, người để ta sống lại từ trong viển cổ thần mộ mà ra, sau đó tại Bách Hoa Cốc, tại chốn tử vong tuyệt địa, người trước tiên cho ta hi vọng, rồi sau đó lại làm cho ta thất vọng. Người cứ lần lượt trêu cợt ta, lão Thiên khốn kiếp, ta XXX"

Chương 21: Đại Diễn

Đến khi màn đêm bao phủ mặt đất, trời đất chìm trong một vùng u ám, Thần Nam mới ngừng gào thét, chừng đã phát tiết hết, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không còn bàng hoàng, không còn sầu muộn.

Lúc này, trong sơn lâm hắc ám quỷ hỏa âm u, âm phong rin rít, từ xa truyền lại từng trận tiếng hú kì lạ, lộ ra vẻ đặc biệt khủng bố.

Thần Nam không lưu lại lâu, bước từng bước lớn rời khỏi ngọn núi. Sau khi hẩn trở về, Nam Cung Ngâm cũng đã đợi hẩn một thời gian khá dài.

"Thần huynh đã đi đâu vậy? Ta đã đợi huynh cũng được nửa ngày rồi."

"Dâm tặc huynh người tìm ta có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ muốn giảng giải cho ta hiểu về Dâm đạo?"

Nam Cung Ngâm cười nói:

"Hắc hắc, nói hay lắm. Hôm nay Huyền Phàn hòa thượng đã đến đây, huynh xem chúng ta có cần thương lượng một chút làm sao chúng ta có thể tóm lấy hẩn."

Thần Nam ngẩn người, nhớ lại lời Nam Cung Tiên Nhi đã nói, hẩn giật mình nói:

"Không thể, người cũng đã nghe muội muội người nói, quả là một nữ tử xinh đẹp thiên hạ khó thấy, người đủ nhẫn tâm để cho cô ấy lấy một hòa thượng?"

Nam Cung Ngâm nghiêm túc nói:

"Nói như thế nào nhỉ, Tà đạo thánh địa chúng ta và chánh đạo thánh địa đã tranh đấu với nhau hàng nghìn năm. Chỉ cần có thể đá kích đối thủ hữu hiệu, cho dù có phải hy sinh lớn ta cũng có thể chịu đựng được!"

"Thật sao?"

"Thật vật! "

"Thật sao?"

"Giả đó!"

Nam Cung Ngâm cười hắc hắc nói:

"Tiểu nha đầu cố ý gây ra nhiều vấn đề, nàng ta nói đem Mộng Khả Nhi gả cho tiểu hòa thượng, ta sao có thể nghe lời nó? Không thể được a, Mộng Khả Nhi một kì nữ như vậy, làm sao ta đủ tàn nhẫn để cho cô ấy chịu đau đớn trong suốt cuộc đời "

"Dâm tặc, ta khinh bỉ ngươi!" Thần Nam cười nói:

"Ta phải tán dương ngươi một câu, ngươi rõ là quá phóng túng rồi, không nghĩ rằng ngươi lại nhanh chóng để lộ đuôi hồ li ra"

"Hắc hắc, yếu điều thực nữ quân tử hảo cầu, đó là bản sắc của ta "

" Ngươi đúng là một tên dâm tặc" qua thời gian tiếp xúc ngắn, Thần Nam phát hiện ra trước đây đối với tên gia hỏa này có chút hiểu lầm. Nhìn thấy muội muội của hắn quý kẻ đa đoan rồi cũng nghĩ rằng hắn là một tên gia hỏa âm hiểm, giáo hoạt

Thần Nam phát giác tên gia hỏa này xác thực phong lưu, nhưng không hoàn toàn là hạ lưu, có một chút hoạt lưu, nhưng quả thật không âm hiểm. Đương nhiên tên gia hỏa này căn bản không phải là người tốt, phong lưu thành tính, chung quy có thể nói là một tên dâm tặc

Bất quá hắn tin rằng, Nam Cung Ngâm không thể làm ra bất kì chuyện hèn hạ nào với Mộng Khả Nhi. Có những người sống với nhau cả đời cũng không thể hiểu nhau. Có những người chỉ cần gặp một vài lần có thể để người khác nhìn thấu "bản chất" của hắn. Nam Cung Ngâm không nghi ngờ chính là loại người sau, chắc chắn

không phải là dạng trước loại ngũ quân tử

Dĩ nhiên xuất phát từ tất cả các loại lợi hại quan hệ. Hai người trước mắt không thể chân chính đi cùng nhau, xét cho cùng bọn họ thuộc về hai chiến tuyến khác nhau, một người là truyền nhân của Tà đạo thánh địa, một người đứng giữa chánh tà, giữa hai đạo thánh địa chưa quyết định ngã về bên nào

Cuối cùng Thần Nam nhẹ nhàng từ chối 'lời mời' của Nam Cung huynh muội, hắc và truyền nhân của Thiếu Lâm Tự căn bản không có bất kì điều gì vượt giới hạn, không muốn bị cuốn vào cuộc chiến của bọn chúng.

Sau khi Nam Cung Ngâm rời đi, Thần Nam cũng suy nghĩ cẩn thận một hồi, Hắc luôn muốn bắt sống được Mộng Khả Nhi nhưng có điều gì kì quái. Đã dùng cả những kế hoạch thâm hiểm, tại sao một kì nữ thâm trầm, tâm cơ thông minh lại biểu lộ sự nhu nhược? Đã vì giải cứu sư tỷ mình li khai khỏi Tình Dục đạo, thà rằng bản thân chịu phải trọng thương, nhưng kiên trì liên tục tới lúc tối hậu quan đầu.

Cùng lúc đó, trong lòng của Thần Nam đột nhiên xuất hiện một đạo linh quang, cảm thấy một chút không hợp lí, bây giờ cẩn thận hồi tưởng lại, hắc có một cảm giác không thật, Mộng Khả Nhi thực sự đã có dạng diện mạo nhu nhược sao?

"Có thể không giống như ta nghĩ, như quả thật như kiểu nói đó, Mộng Khả Nhi này quả là đáng sợ! Ta có cần phải báo lại cho Nam Cung huynh muội không? Ài, hai người bọn họ đều không phải sáng suốt như đèn sao, cứ để bọn họ đánh nhau một trận, xem xem đã rồi mới nói lại."

Ngày thứ hai, mỗi tiểu thôn, trên đường của tiểu trấn từng dòng người đi lại, vô số tu luyện giả vội vã đi tới ngọn núi có trang viện của Cẩn Thi phái.

Trang viện của Cẩn Thi phái chiếm giữ một vùng đất cực rộng, đó là một phần của một cốc địa khổng lồ, bao quanh là núi. Trên núi xung quanh trang viện là một rừng trúc, rừng trúc màu bích lục, làm cho mùa đông tăng thêm một phần xuân cảnh.

Trong sơn cốc người đông như biển, ở trung tâm của vị trí tiến hành nghi thức

khai phái, ngoài tọa vị của những danh túc, những người khác chỉ có thể đứng ở ngoài xa chờ đợi và quan sát

Thứ nhất bởi vì có rất nhiều người đến, chủ yếu là vì sự xuất hiện của Đọa Lạc Thiên Sứ, mọi người muốn nhìn thấy Thượng Cổ Kì Thi của Cản Thi phái còn giữ được

Thần Nam đối với nghi thức khai phái căn bản không có hứng thú, hắn lại hướng về phương xa, hắn đứng ở ngoại vi phía xa, chờ đợi những điều nhàm chán nhanh chóng kết thúc. Mục đích chính của hắn đến đây là muốn xem những Thượng Cổ Kì Thi mà Cản Thi phái có

Đương nhiên, hắn biết Cản Thi phái không thể bộc lộ toàn bộ thực lực, nhưng chắc chắn cũng phải là sức mạnh thật sự, nếu không đã chẳng mời đến nhiều người như vậy, sẽ có cao thủ xuất hiện a, nhưng cũng không phải để hiển lộ trước mặt mọi người, chứng minh sức mạnh của bản thân, tránh để người khác nhìn thấy.

Trời cứ thế tối dần, Thần Nam đang ngồi nghỉ ngơi trên một ghế đá trong trúc lâm, cũng không biết đã bao lâu, hắn đột nhiên nghe thấy từ đám đông truyền đến một tiếng kinh hô.

Thần Nam vội vàng chuyển thân quan sát, hắn ngay lập tức giật mình, chỉ nhìn thấy trên bầu trời của sơn cốc hai tứ dực thiên sứ đang đứng tĩnh lập giữa không trung, một tứ dực thanh khiết như tuyết, tứ dực khác đen nhánh như mực, không ngờ đó là những kẻ thờ phụng Quang minh thần, là thuần chánh thiên sứ và một hắc ám thiên sứ kết hợp lại, Đọa Lạc Thiên Sứ.

Không thể nhầm được, đây chính là hai Thượng Cổ Kì Thi, hai tên gia hỏa đã giúp Cản Thi phái ngàn năm trước gây nên nhiều cơn gió bão, tại lúc đó chúng đã là siêu cấp đả thủ, chúng nhân không ngờ một ngàn năm sau, hai tên gia hỏa vẫn còn tồn tại

Hai thiên sứ này, so sánh với kẻ đã bị Thần Nam chém đứt đôi người đương nhiên cường hoành hơn nhiều, bởi vì cơ thể của chúng hoàn chỉnh vô khuyết, không giống như tay trái bị đoạn, hai cánh tàn khuyết

Chúng nhân ồn ào bàn luận:

" Sức mạnh của Cản Thi phái thực sự cường đại, dù cho chỉ cần có hai Thượng Cổ Kì Thi này tọa trấn, chỉ sợ có thể đã hơn nhiều danh môn đại phái"

" Đúng thế. Quả nhiên đáng sợ, không khod hiểu bọn họ có nhiều tham vọng, dám lớn tiếng."

" Không biết tam đại vô địch cổ thi có còn giữ lại được không, nếu quả thật, thì môn phái này đơn giản đáng sợ tới cực điểm, có lẽ có thể quét sạch bất kì môn phái nào."

"Trong truyền thuyết vô địch thi vương không thể bị phá hủy, bởi vì tiên thân của chúng cực kì ghê gớm, ngay cả sau khi chết đi, cơ thể cũng rất khó bị phá hủy."

"Các người có biết được thân phận của tam đại vô địch cổ thi không?"

.....

Tại lúc này phí trước đã có một trận náo động, tất cả các quan chiến giả đều chậm chậm lùi ra ngoài, nguyên nhân do Cản Thi phái để cho chúng nhân rút lui, dành ra một khoảng đất, sau đó liền muốn tiến hành cường giả khiêu chiến.

Đầu tiên mọi người cũng chậm chạp, từ từ. Nhiều người phi thường bất hợp tác, nhưng khi hai thiên sứ xuất hiện trên không, giúp cho người duy trì trật tự của Cản Thi phái cơ hội, nhân môn "hô lạp" một tiếng, như thủy triều nhanh chóng hướng về phía sau lùi lại, rất nhanh chóng để trống ra một khoảng đất.....

Một vị trưởng lão của Cản Thi phái bước ra giữa trường, đầu tiên nói vài lời khách sáo, cảm ơn vô số tu luyện giả đến ủng hộ, sau đó cũng nói nhân cơ hội này, Cản Thi phái sẽ tổ chức một đại hội cường giả khiêu chiến.

Rất hiển nhiên, đại hội cường giả khiêu chiến phải nói chính xác là đại hội dương uy của Cản Thi phái, hai tứ dực thiên sứ đứng lẳng lẳng trên không trung. Trừ ngũ giai tuyệt thế cao thủ còn người nào dám nhảy xuống khiêu chiến?

Ngũ giai tuyệt thế cao thủ bình thường rất ít khi lộ diện, sẽ không nguyện ý tham gia các loại cuộc thi tỉ võ quyết đấu, có thể nói đây là một đại hội để điều võ giương uy.

Bất quá đa số tu luyện giả ở trong cốc rất hưng phấn, xét cho cùng thiên hạ kì nhân dị sĩ rất nhiều, có lẽ sẽ có cao nhân hạ tràng xuất thủ.

Khi hai tên thiên luyện hạ cánh xuống giữa tràng, bên trong trường đôt nhiên im lặng tới cực điểm, đây đúng là lực uy nhiếp của cường giả.

Chương 22: Thần Tích - Thần Hồn Hiện

Mỗi người đều bình tĩnh chờ đợi và quan sát, hi vọng có người khiêu chiến. Nhưng tại thời điểm này, không ngờ không có một ai dám đứng ra khiêu chiến

Lúc này, người đã từng lộ diện tại quảng trường trung tâm Sở đô là Cổ Phong bước ra nói:

"Tại sao không có một người nào dám đứng ra khiêu chiến? Thiên sứ khi còn sống đúng là rất ghê gớm, thậm chí còn được gọi là thần linh, nhưng một khi đã chết, mặc dù cơ thể có thể rèn luyện tới cảnh giới cực kì cường hãn, nhưng sức mạnh lúc này không thể so sánh với trong quá khứ. Mọi người nên nhớ một tháng trước, tại sự kiện ở trung tâm Sở đô, một vị tiểu hữu tên gọi là Thần Nam quả thật đã chém đứt đôi một Đọa Lạc Thiên Sứ của bản phái, hiển nhiên cái được gọi là Thượng Cổ Kỳ Thi chắc chắn không nhất định không thể chiến thắng

Lúc này đại danh của Thần Nam đã truyền khắp tu luyện giới, chém đứt đôi Đọa Lạc Thiên Sứ, làm cho thanh uy của hãn tăng lên tới một độ cao mới, ầm ầm đã trở thành người đứng đầu thế hệ trẻ của Đông đại lục.

Đông đảo chúng nhân đều biết địa vị Sở quốc hộ quốc kì sĩ đặc biệt, ngao du khắp nơi, nhiều đại môn phái bí mật tìm xem nơi ở của hãn, muốn lôi kéo đệ nhất nhân của thế hệ mới, muốn hãn gia nhập môn phái mình. Thậm chí cả vài đại môn phái đã phát ra tin đồn, hứa sẽ đối đãi hơn người, như gả thiên kim tiểu thư của môn chủ cho hãn, mời hãn làm trưởng lão danh dự,.....

Lúc này, nghe Cổ Phong nói đến Thần Nam lần nữa, mọi người ngay lập tức bắt đầu tranh luận.

"Khái" Cổ Phong ho một tiếng rồi nói:

"Cho hỏi Thần tiểu hữu có đến đây không? Trước đó Thần tiểu hữu đại phát

thần uy, chém Đọa Lạc Thiên Sứ đứt đôi người. Lão hủ mắt mũi không chính xác, không thể nào đoán ra được lúc đó Thần tiểu hữu đã sử dụng loại thần công gì, hôm nay muốn thỉnh Thần tiểu hữu xuất chiến, để cho ta có thể chiêm ngưỡng phong thái nhất đẳng vô địch. Đường nhiên đây chỉ là một trận mài dũa, thỉnh Thần tiểu hữu đừng hạ sát thủ."

Mọi người lập tức hiểu ra vấn đề, nguyên lai Cản Thi phái muốn tìm "tràng tử", tuy nhiên lời nói rất khéo léo, nhưng bốn ý là rửa nhục, dương uy.

Thần Nam hiện tại không phải là một đứa bé, không cần nói lời của Cổ Phong mềm dẻo, mỗi ngôn từ đều sắc bén, kích động hãn xuất chiến. Hãn cũng không thèm chú ý tới. Hãn cười gian xảo, thiên sứ sau khi chết đi mặc dù không còn lợi hại như khi còn sống, nhưng ác danh Thượng Cổ Kì Thi của chúng đã lưu truyền hàng ngàn năm, cùng với hãn chiến đấu, chỉ cần không cẩn thận, đã gặp nguy hiểm tới tính mạng

Cổ Phong nói cũng đã được nửa ngày. Đến hiện tại không có một người nào nguyện ý hạ tràng, tất nhiên không thể mời được Thần Nam tham dự tràng đấu.

Vào lúc chúng nhân đều không muốn xuống tràng đấu, thì một kim phát thanh niên nam tử cao lớn bước ra tiến vào trường, nói lớn:

"Ta, Lai Ngang, muốn hạ tràng tỉ thí một trận."

Thanh niên tóc vàng to lớn đó còn lâu mới được gọi là anh tuấn, nhưng vẻ ngoài thô kệch có rất nhiều khí vị của nam nhân, bộ pháp kiên định, sắc mặt trầm ổn

Trong đám quan chiến giả bên ngoài có nhiều người ồn ào bàn luận bàn luận

"Nhì liếc qua, ta nghĩ đó là một vũ giả có tu vi cao thâm."

"Từ khí thế bình tĩnh của hãn, có thể đoán. Hãn đã tu luyện đấu khí tới mức độ thật chất hóa."

"Rất mạnh, thực sự rất mạnh, chắc chắn đã luyện ngưng công, nếu không thì

không thể có được khí thể như vậy."

Lai Ngang bước bến trước mặt Cổ Phong, nói:

"Các người định để cho một Đọa Lạc Thiên Sứ hạ tràng?"

Nhìn thấy hào khí của Lai Ngang, Cổ Phong kì lạ. Gã thanh niên trước mặt không ngờ đem lại cho lão cảm giác cao thâm mạc trắc, lão không ngờ không thể nào cảm giác được chân khí hay đấu khí của đối phương. Lão than lên:

"Đúng là hậu sinh khả úy, tùy người chọn lựa. Ách, người trẻ tuổi ta hỏi người một câu, người rốt cục là một võ giả, tại sao lại cho lão hủ một cảm giác cao thâm mạc trắc?"

Lai Ngang cáp cáp cười lớn:

"Ta, Lai Ngang, là ma pháp sư."

Lời vừa nói ra. Vô luận Cổ Phong và quan chiến giả bên ngoài trường đều chết lặng người, trước đó mọi người đã hăng hái thảo luận về vũ học, tu vi của Lai Ngang, hiện tại lời vừa nói ra, lúc này những người tự xưng là 'hành gia' ở đây, khuôn mặt đều đã hồng lên, xấu hổ đến cực điểm.

Sau lời nói làm mọi người phát gốc của Lai Ngang, mọi người cũng đã tỉnh lại.

"Chính xác phải nói ta là một vong linh ma pháp sư"

"Hoa" (từ tượng thanh.)

Toàn trường om xòm, bên ngoài tràng ngay lập tức trở nên sôi nổi, kích động, thật sự là một hòn đá khuấy động nên hàng ngàn ngọn sóng.

Trong quá khứ xa xôi, tây phương vong linh pháp sư là dấu hiệu của sự tà ác, theo truyền thuyết họ tùy ý chiếm đoạt linh hồn con người, biến những linh hồn đó thành nô lệ phục vụ cho họ, họ đúng là ma quỷ của nhân gian.

Sau này thần điện của các quốc gia Tây phương liên kết với nhau, bắt đầu phái người truy bắt vong linh ma pháp sư, đó là căn nguyên làm cho hệ pháp sư này gần như tuyệt diệt.

Vài trăm năm gần đây, vong linh ma pháp sư gần như mai danh ẩn tích ở tu luyện giới. Nhưng sau này con người đã dần dần khám phá ra sự thật, vong linh ma pháp sư chính xác thường xuyên có liên hệ với linh thể, thực sự chỉ có vài pháp sư tà ác làm hại đến người vô tội, nhưng tuyệt đại đa số mọi người không giống như truyền ngôn bên ngoài là giống như ma quỷ.

Chỉ là thử nghiệm của pháp sư rất dễ gây ra hiểu nhầm cho người khác, để cho người ta ngộ nhận pháp sư có thể tùy ý chiếm đoạt linh hồn của người khác, làm cho bọn họ bị xua đuổi.

Sau đó trở đi, vong linh ma pháp sư gần như tuyệt diệt, đại lục thịnh thoảng xuất hiện ảnh tích của họ cũng có thể làm cho phổ thông nhân dân lo sợ, sự thật mặc dầu đã được làm sáng tỏ, nhưng trong tiềm thức của mọi người, dạng người này thật sự đáng sợ.

Lúc này, thanh niên cường tráng tóc vàng Lai Ngang tự gọi mình là vong linh ma pháp sư, làm sao để mọi người không ngạc nhiên? Trong ý thức, vong linh ma pháp sư tương tự với Đông phương Căn Thi nhân, họ giống nhau đều làm cho người ta kính nhi viễn chi.

Lai Ngang nhìn Cổ Phong đang phát ngốc, cười nói:

"Chúng ta giống người một nhà!"

Cổ Phong cười khổ, thực sự giống người một nhà, một bên nghiên cứu về cơ thể chết, một bên nghiên cứu về linh hồn của người chết, có thể nói kẻ cướp gấp cường đạo

Khóe miệng Lai Ngang hơi rung lên một nụ cười thâm sâu, nói:

"Ồ, ta có thể so sánh giống với Địa Lạc Thiên Sư, hắc và vong linh pháp sư

chúng ta như nhau, làm cho đa số người và thần linh không thể dung thứ, ta đầu tiên đánh bại hẳn, sau đó điều khiển nó như một thiên sứ"

Cổ Phong nghe những lời đó, mặc dù cảm thấy một cảm giác cổ quái, nhưng cũng không để ý đến, khống thi pháp môn của lão mạnh hơn Cổ Hi, phát ra chỉ thị cho Đọa Lạc Thiên Sứ hạ xuống, sau đó thối lui về phía sau. Vào lúc đó, Đọa Lạc Thiên Sứ ngay lập tức sẽ chuyển thành công cụ sát nhân, một khi nhận được mục tiêu chính xác, nó sẽ tự động chiến đấu.

Đoán trước được địch ý của đối phương, Lai Ngang cũng bước lùi lại, lấy ra từ ngực một cái hộp kim loại kích thước bằng nắm tay, "ba" một tiếng đã mở nắp hộp ra.

Bên ngoài trường quan chiến giả không phải là những người thiếu kiến thức, trong đó không ít tu luyện giả đến từ Tây đại lục, mọi người kinh ngạc kêu lên:

"Không gian kim chúc, đó là vật mà không gian ma pháp sư yêu quý nhất, có thể chế tạo xuất trữ vật không gian, bây giờ không gian ma pháp sư đã biến mất, thứ trữ vật không gian như vậy đã trở thành bảo vật hiếm thấy."

Ba đạo hư ảnh mờ mờ từ bên trong kim hộp thoát ra ngoài, Lai Ngang chậm chậm đọc một câu chú ngữ, ba hư ảnh nhanh chóng hướng về phía Đọa Lạc Thiên Sứ tung chiêu sát thủ.

"Trời ơi, hoạt kiến quý!"

"Đúng là vong linh a!".....

Người bên ngoài tranh luận sôi nổi, trong trường, vong linh và Đọa Lạc Thiên Sứ ngay lúc này đã bắt đầu chém giết nhau dữ dội. Vong linh toàn bộ cơ thể là năng lượng, sự dẫn lực có giới hạn, có khả năng phi không chiến đấu. Ngoài ra ba vong linh này không phải bình thường, là vương giả tử linh, do đích thân Lai Ngang thu thập, bất quá hiện tại đối phó với Đọa Lạc Thiên Sứ quả thật không được lạc quan.

Chỉ một lúc sau khi xuất hiện, một vong linh đã bị Đọa Lạc Thiên Sứ phun ra

một đạo sĩ liệt tử khí, thiêu cháy nửa cánh tay, sức mạnh của hai bên hiển nhiên không cùng một đẳng cấp.

Lai Ngang cũng dứt khoát, nhìn thấy ba cường đại vong linh khó địch lại Đọa Lạc Thiên Sư, đã triệu hồi chúng về ngay lập tức. Trên mặt hắc không có lấy một nửa điểm chán nản, thay vào đó tràn đầy hân hoan

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve hắc kim hạp tử nói:

"Cái Thụy Lạp, lúc này ngươi sẽ thỏa mãn với cơ thể của Đọa Lạc Thiên Sư, ta nghĩ hiện nay ở trong hắc là tốt nhất. Hãy tin rằng sớm hay muộn sẽ có một ngày ta có thể để ngươi từ trong mê man tỉnh lại., để ngươi khôi phục lại thần vị"

Sau đó, Lai Ngang hét to lên:

"Đừng nghĩ rằng có thi thể của thần linh đã là thiên hạ vô địch, nói cho các ngươi biết tin cây vào xác chết cũng là xác thịt thôi, hôm nay để ta cho các ngươi thấy thần linh chân chính."

Chính vào lúc này, chớp chớp kim loại đen phóng xuất ra ngàn vạn đạo kim mang, ánh sáng vàng rực rỡ là lu mờ cả mặt trời, vầng hào quang kim sắc chiếu xuống cả trường.

Một kim sắc thân ảnh xuất hiện giữa không trung, tán phát khí tức thần thánh, cuối cùng tất cả vầng hào quang kim sắc chậm chạp tiêu tán đi, để lộ thân thể của hắn.

Kim sắc thân ảnh dĩ nhiên không phải là một người có huyết nhục, nó chỉ là một bản thể năng lượng, cũng có thể nói đó là một vong linh, nhưng nó khác rất nhiều so với những thứ khác, sau lưng hắn có ba cặp cánh kim sắc, không ngờ đó là thần hồn!

Chương 23: Tha Quy Lai - Ngã Dục Nghịch Thiên

Ba đôi kim sắc vũ dực, đại biểu lúc còn sống y là một thiên sứ cấp cao, ở Tây phương cũng có thể coi là một cao cấp thần linh.

"Thần tích a!..." Trong lòng mọi người đều thầm nói như vậy, đồng thời cảm thấy kì lạ, một vong linh ma pháp sư lại triệu hoán được thần hồn, đơn giản là bất khả tư nghị! Xem ra trên mình chàng thanh niên này ẩn chứa không ít bí mật!

Bất quá mọi người không có thời gian nghĩ ngợi, bởi vì tâm thần bọn họ đã bị cuốn vào trận đại chiến.

Lai Ngang vừa niệm chú ngữ xong, thần hồn Cái Thụy Lạp liền hóa thành một đạo kim quang lao vào Đọa Lạc Thiên Sứ phía trên cao, giống như một tia sét lướt qua không trung.

"Oanh" Một tiếng nổ động trời vang lên, một quyền của thần hồn Cái Thụy Lạp đánh bay Đọa Lạc Thiên Sứ, tuy nhiên thần sắc nó hiện tại hơi thẫn thờ nhưng khí tức cường giả liên tục lan khắp trường đấu, làm cho toàn bộ các quan chiến giả có cảm giác linh hồn bủn rủn.

Bất quá, Cái Thụy Lạp không còn nhớ được mọi pháp lực trước khi chết, hiện tại tuy mạnh nhưng chịu hạn chế về thể chất của vong linh, khí thể có thừa nhưng sức mạnh không đủ. Một quyền này đánh văng Đọa Lạc Thiên Sứ nhưng căn bản khó có thể hủy diệt nổi đối phương.

Đọa Lạc Thiên Sứ đã được Càn Thi phái tế luyện cả ngàn lần, thân thể mạnh mẽ đến độ khó tưởng tượng, bị đánh văng mấy chục trượng mới ổn định thân hình được, hai cánh lại vỗ mạnh, tử khí ngập trời lan tỏa.

Đọa Lạc Thiên Sứ cùng thần hồn Cái Thụy Lạp lại quấn lấy nhau. Cường phong bùng lên mênh mông, kinh khí âm âm, nhất thời không trung trở thành nơi

đại chiến giữa thần hồn và thần thi.

Những người quan chiến dưới mặt đất chăm chú quan sát, có lẽ sức mạnh của Cái Thụy Lạp và Đọa Lạc Thiên Sứ hiện không địch nổi cao thủ nhân loại ngũ giai đại thành nhưng khí tức cường giả của cả hai không phải là thứ nhân loại có được. Thần hồn và thần thi đại chiến, là cho chúng nhân trên mặt đất huyết khí sục sôi.

Khóe miệng Lai Ngang lộ ra nét cười. y lẩm nhẩm niệm chú ngữ, Cái Thụy Lạp đột ngột ôm lấy Đọa Lạc Thiên Sứ, thân ảnh màu vàng kim dần mờ đi, cuối cùng đột nhiên biến mất.

Đọa Lạc Thiên Sứ liên tục run rẩy, tựa hồ muốn tránh né, phản kháng. Chúng nhân Càn Thi phái kinh hoàng, họ hiểu thần hồn đã nhập vào thân thể Đọa Lạc Thiên Sứ. Cùng nghiên cứu người chết nên Càn Thi phái từng nghe qua một số bí pháp của vong linh ma pháp sư. Loại đang được thi triển chính là vong linh đoạt xá, thuộc nhóm tà ác vô cùng.

Nếu là người thường bị vong linh nhập vào, e rằng tức khắc mất mạng, Đọa Lạc Thiên Sứ là tử vật, không có ý thức độc lập chân chính, trong óc chỉ được lưu giữ một vài mệnh lệnh cơ giới, bất quá tình thế hiện tại vô cùng bất lợi, hình như thần hồn dần dần khống chế được thân thể Đọa Lạc Thiên Sứ.

Quả nhiên, nửa khắc sau, Cái Thụy Lạp đã chiếm cứ thành công thân thể của Đọa Lạc Thiên Sứ, quét sạch mọi mệnh lệnh Càn Thi phái thiết lập trong não Đọa Lạc Thiên Sứ.

Sắc mặt Cổ Phong cực kì khó coi, nếu muốn đưa Đọa Lạc Thiên Sứ trở về tình trạng ban đầu e rằng phải động chân động tay không ít.

Đồng thời người Càn Thi phái có cảm giác hết sức mất mặt. Lần trước bị Thần Nam chặt đứt một Đọa Lạc Thiên Sứ, hôm nay, trong buổi khai phái đại diện định lập uy, kết quả trận đấu đã thảm bại., điều này làm bọn họ có chút không tiếp nhận được, họ thật không thể tưởng tượng nổi đào đầu ra thứ quái thai trẻ tuổi này.

Lúc này, Lai Ngang lại lên tiếng:

"Tiếp tục đánh!." Đọa Lạc Thiên Sứ nhanh nhẹn lao tới bạch đực thiên sứ đang ở trên không trung, chúng nhân Càn Thi phái thất kinh, thần hồn đã chiếm được thân thể Đọa Lạc Thiên Sứ. Nếu y cùng đại chiến với bạch đực thiên sứ, bọn họ thật sự không thể chịu đựng nổi.

Cả hai thiên sứ đều có lực lượng mạn mé, nếu để hai thiên sứ đều có sức mạnh hủy diệt quyết chiến có khác nào tự tàn sát nghiêm trọng?

Nhiều lão nhân không ngồi yên nổi, đứng bật dậy, một vị lão nhân rung ngọc bản, nhanh chóng lệnh cho bạch đực thiên sứ tránh né, không được nghênh chiến.

Phần lớn quan chiến giả đều tỏ ra bất mãn, tiếng huýt gió vang trời.

Chúng nhân Càn Thi phái không nhìn được nữa rồi, vốn định mượn đại điển để lập uy, không ngờ lại thành mất mặt cỡ này. Một lão nhân vội nói:

"Hôm nay là khai phái đại điển, không thể để thế này được, đối ngay một Thượng Cổ Kì Thi siêu cường ra, bằng không Càn Thi phái nhất định trở thành trò cười cho tu luyện giới."

Nếu không phải trước mặt các quan chiến giả, mấy vị lão nhân này e đã cùng Lai Ngang động thủ rồi, nhưng đây là quyết chiến công bằng, bọn họ cũng chẳng có biện pháp nào.

Lúc đó giáo chủ của Càn Thi phái ngồi chính giữa đột nhiên nhẹ nhàng mở hai mắt, nói:

"Mời vô địch linh thi ra đi." "Hình như không nên kinh động đến linh thi a, đối phó với một thần hồn hà tất kinh động linh thi?" Phái chủ Càn Thi phái đáp:

"Nếu xét về thực lực, ta và Cổ Phong có thể thắng được hẳn, nhưng ở Sở đô chúng ta đã mất mặt một lần rồi, khai phái đại điển hôm nay lại thêm một lần mất sĩ diện trước mặt bao nhiêu người, nếu không lộ ra một chút sức mạnh chấn nhiếp cả tu luyện giới thì chúng ta còn mặt mũi nào nữa đây!"

Sau khi nghe thấy thế, mấy vị lão nhân nhanh chóng lùi lại phía sau. Bạch đực

thiên sứ trên không liên tục bị động tránh né, Đọa Lạc Thiên Sứ bám theo sát. Quan chiến giả ồn ào bàn tán, khai phá đại diện của Càn Thi phá lại trở thành một vở hài kịch.

Đúng vào lúc đó, đất trời dậy lên màu máu, mọi người không thấy gì ngoài một màu đỏ vô tận, không ngửi thấy gì ngoài mùi máu tanh nồng.

Mọi người đang kinh ngạc bất định, cho rằng mặt nhật đã tới thì huyết quang tan biến, từ trong trang viên của Càn Thi phát ngùn ngụt bốc lên một cỗ ma khí ngập trời, nháy mắt đã che kín tất cả.

Những tu luyện giả trong bóng tối đều cảm thấy kinh hãi, sức mạnh này quá ư đáng sợ, cái này rốt cuộc là có dạng quái vật như vậy tồn tại a!

Trạng thái đó không duy trì lâu, ma khí đen ngòm vô tận rút đi nhanh như nước triều, mọi vật lại hiện ra rõ ràng, tất cả mọi người đều có cảm giác như trải qua cả đời.

Mọi người vừa thở ra một hơi, liền đó lại kinh ngạc, một cỗ quan tài thủy tinh lấp lánh hào quang bảy màu từ trong trang viên phá không bay tới, kéo thành một vệt hào quang phía sau.

Thần Nam chờ người nhìn lên quan tài thủy tinh trên không, hẳn cảm thấy trong lòng đau đớn vô cùng, nước mắt âm thầm lăn dài xuống má. Hắn muốn khống chế tình cảm bản thân nhưng không thể ức chế.

Trong giây phút này, lòng hắn bi thương vô hạn, phảng phất như mất đi cả thế giới.

Thủy tinh quan bay đến bên trên trường đấu, lao thẳng vào chỗ Đọa Lạc Thiên Sứ. Mọi người đều ngưng ngẩn, đây là tu vi bậc nào mà có thể điều khiển một cỗ quan tài thủy tinh phá không tấn công địch nhân, đúng là khiến người ta chấn kinh!

"Oanh!" Thủy tinh quan tiến sát đến sau lưng Đọa Lạc Thiên Sứ, đột nhiên hung ác đánh thẳng vào trên thân (thiên sứ), một đòn đánh văng đi ba, bốn chục

trượng, trên không trung tung bay vô số sợi lông màu xám.

Thần hồn Cái Thụy Lạp loáng lên, bay khỏi thân thể Đọa Lạc Thiên Sứ, ngay ngốc nhìn vào thủy tinh quan đang lơ lửng trên không trung.

Mọi người bên dưới mặt đất sôi lên, sự việc bày ra trước mắt quá ư chấn động. Giờ họ mới hiểu ở trong quan tài tuyệt không phải là người, tất nhiên là một trong ba vô địch thi vương ác danh vang truyền mấy ngàn năm.

E rằng chỉ cần ba cỗ thi này cũng có thể gây ra cảnh tượng đáng sợ máu nhuộm trời xanh, ma vân che khuất mặt trời.

Lai Ngang lập tức biến sắc, hẳn không ngờ Càn Thi phái lại có loại Kỳ Thi đáng sợ đến thế, vừa mới định triệu hoán thần hồn Cái Thụy Lạp về, thì phát hiện một luồng sức mạnh kinh khủng đang tỏa khắp không gian, chế trụ thân hình khiến hẳn, khiến cho không thể nói năng hay động đậy.

Nắp quan tài thủy tinh thành linh bật mở, đập thẳng vào ngực thần hồn, chấn bay ns đi mấy chục trượng.

Hai cánh tay như sương như ngọc bám vào thành quan tài, tỏa ra hào quang lấp lánh, mọi người đều nín thở, từ đôi tay ngọc hoàn mỹ thế này có thể tưởng tượng được tuyệt thế tư dung của người trong đó, thật sự là một cỗ thi sao?

Sao có khả năng đó! Vào lúc này, mọi người đều không tin nữ tử là một cỗ thi. Mái tóc mây lất phất bay, nữ tử trong quan tài chậm chậm ngồi dậy, làn mi nhúu chặt, sống cao vút, cặp môi hồng tươi, hàm răng như ngọc, tuyệt thế tiên nhan chấn động thiên hạ xuất hiện trước mắt, mọi người đều ngơ ngẩn.

"Chim sa cá lặn", "Nguyệt then hoa nương", "Nghiêng nước nghiêng thành", đem những cụm từ này đi hình dung nữ tử trước mắt thì cũng có phần tầm thường. Dung nhan kiều diễm kinh người kia tựa hồ không thuộc về trần gian, không có khí tức trần thế. Thiếu nữ đứng dậy, vẫn nhắm chặt hai mắt, hai mắt vẫn nhắm, hiển thị ra tư thế xuất trần, có chút hoạt bát.

Thiếu nữ khẽ ngẩng đầu, ngay sát na mở bừng mắt, hai đạo huyết quang rọi đến chân trời bùng lên, sau đó nàng lạnh lùng quét nhìn một vòng khắp cả chúng nhân.

Mọi người như thể từ tiên giới bị đày xuống địa ngục, ánh mắt thiếu nữ đáng sợ như vậy, hai đạo huyết quang tà dị cùng cực khiến không ai không cảm thấy ớn lạnh đến xương tủy. Tuyệt thế tư dung vừa nãy còn khiến mọi người phơi phới như gió xuân, giờ như sa vào hố băng? Khí chất của thiếu nữ trước sau thực là khác nhau quá xa.

"Phốc!" Thần Nam há miệng phun ra một ngụm lớn máu tươi, hắn nghe thấy thanh âm tim mình vụn vỡ, cảm giác như thế giới trước mắt âm u vô tận, hắn có cảm giác như đã đánh mất cả thế giới. Hai mắt hắn đỏ ngầu, mái tóc rối bời tung bay, ngẩng mặt lên trời hét lớn:

"A a...Ta muốn nghịch thiên!"

Chương 1: Thiên Nhai

Chiếc quan tài pha lê trong không trung không ngừng lấp lánh ánh sáng bảy màu, luồng ánh sáng nhiều màu tràn ngập khắp không gian, vô số những cánh hoa rực rỡ bao quanh lấy chiếc quan tài pha lê đang xối xả rơi xuống, mùi hương thơm ngào ngạt, khiến cho người ta ngất ngây.

Thiếu nữ trong chiếc quan tài pha lê xinh đẹp tuyệt trần giống như một tiên nữ, không hề vương chút bụi trần, nàng như một tinh linh, dung nhan xinh đẹp rung động lòng người khiến người ta suy nghĩ vạn vợ, nhưng không hề sinh ra ý mạo phạm.

Chỉ là, tất cả đều thay đổi trong khoảnh khắc thiếu nữ mở đôi mắt ra, hai đạo ánh sáng màu đỏ huyết xuyên thấu không gian, ánh sáng đỏ lạnh lẽo thấu xương, khiến cho người ta bất giác cảm thấy sợ hãi, hai đạo ánh sáng đỏ huyết lạnh lẽo quét một lượt khắp đám đông, những người bị nhìn đều cảm thấy kinh hãi.

Thần Nam ngẩng đầu nhìn chiếc quan tài trong không trung, quan sát người con gái tiên nhan tuyệt thế ở trong chiếc quan tài, chàng như nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ nát, thế giới trước mắt tối sầm, chàng cảm thấy đánh mất đi cả thế giới, chàng có cảm giác vô cùng thất vọng, mọi thứ như sụp đổ, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

"Phụt", Thần Nam há miệng, thổ ra một ngụm máu lớn, hai mắt chàng đỏ ngầu, tóc rối bời bay tung lên, chàng ngửa đầu lên trời kêu lớn:

"AAA...Tại sao?"

"Tại sao? Tất cả những chuyện này là tại sao?"

"Ông trời tại sao ông lại tàn nhẫn như thế?"

"Vũ Hinh...Vũ Hinh"

"Tại sao Vũ Hinh của ta lại trở thành Thi vương của Tà ác? Tại sao? Tại sao?"

"Trả Vũ Hinh lại cho ta...Trả Vũ Hinh lại cho ta!"

Những lời thề non hẹn biển khi xưa vẫn như vang vọng bên tai, giọng nói, khuôn mặt, nụ cười trong quá khứ vẫn hiện về trước mắt, tình yêu khi xưa tới nay vẫn không hề thay đổi.

Tuy nhiên, một lần gặp mặt, lại đã là sinh tử mệnh mông!

Nếu như không nhìn đôi mắt mang ánh sáng đỏ huyết lạnh lẽo kia, diện mạo xuất trần dường như vẫn như ngày xưa, dung nhan xinh đẹp rực rỡ như đóa hoa kia vẫn thanh tú tuyệt vời như vạn năm trước, vẫn xinh đẹp như xưa. Long mi đen cong cong, sống mũi thẳng, đôi môi hồng tươi, hàm răng trắng đều đặn, khóe miệng tươi tắn hơi hướng lên trên, lộ ra vẻ ngây thơ, xinh đẹp.

Tuy nhiên, đó tuyệt đối không phải là Vũ Hinh của vạn năm trước nữa rồi, linh thức của Vũ Hinh đã sớm bị hủy diệt, cái thân thể bây giờ đã sớm không còn là nàng ta trước kia nữa.

Nước mắt nhạt nhòa đôi mắt Thần Nam, chàng âm thầm khóc, lúc này đây, chàng dường như yếu đuối như một đứa trẻ, chàng vô cùng đau lòng, người lão đạo như sắp ngã.

(Đoạn sau là dịch đại, vì hơi khó!)

"Mười năm sinh tử mịt mù, không suy nghĩ, thật khó quên.

Ngôi mộ đơn độc ở nơi xa, lời nào cũng thật thê lương

Gặp lại rồi mà không biết nhau, bụi trần đầy nét mặt, như sương khói

Nửa đêm tỉnh mộng, nhìn qua song cửa, chỉ thấy món đồ cũ.

Gặp lại người xưa đâu biết nói gì, chỉ có lệ vẫn chảy dài

Năm năm tháng tháng đau lòng, đêm trắng sáng, ngọn đèn thông thấp."

Nước mắt cứ thế trào ra trên gò má Thần Nam, rõ ràng biết được rằng người con gái trên không trung kia không phải là hồng nhan năm xưa, nhưng chàng vẫn nhìn chăm chăm nàng ta, cố gắng chịu đựng cảm giác đau đớn như hàng vạn con kiến đang cắn trong tim.

Chuyện cũ như mây khói, tại sao cứ luẩn quẩn mãi trong tim chàng? Chuyện xưa như gió thoảng, tại sao gió không ngừng lại, cứ thổi mãi trong tim chàng?

Thế giới này, trong cảnh phồn hoa huyên náo, trong tận sâu cõi lòng của Thần Nam tràn ngập cảm giác cô độc, bi ai, giống như toàn bộ những gì xung quanh đều chỉ là những ảo giác, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất như sương khói, ngày xưa xem như những hành vi phá rối, tuy nhiên muốn khiến cho chàng quên đi cô độc, những kí ức của bản thân thời xa xưa.

Tuy nhiên, hôm nay mộng đã tỉnh rồi, trái tim cũng tan nát, nỗi đau đớn khó quên nhất lại được gọi lại trong ngày hôm nay. Giống như một giấc mơ, bóng dáng của Vũ Hinh từ từ hiện ra từ sâu trong trái tim chàng, hình dáng, giọng nói, nụ cười khi xưa càng ngày càng rõ ràng, từng thứ từng thứ vẫn giống như ngày nào.

Quen biết, hiểu nhau, chết thay...

Thần Nam vĩnh viễn không bao giờ có thể quên được, trong cái đêm tối đen đó, lúc Ma vương Đông Phương Khiếu Thiên đánh tới Thần Phủ, cảnh Vũ Hinh thay chàng ta chịu chết...

Tất cả những chuyện khi xưa đều rõ ràng như vậy, tất cả những chuyện cảm động đó đều đang hiện về trước mắt chàng, tất cả những hình ảnh mà lần cuối cùng chàng ở bên Vũ Hinh đều hóa thành câu nói cuối cùng trong lúc đó:

"Đến khi chàng già đi...nếu như còn có thể nhớ tới một người con gái tên là Vũ Hinh..."

Một vạn năm trôi qua, Thần Nam sống lại từ trong viên cổ thần mộ, đây cũng

chính là điều kì ngộ mà chàng làm thế nào cũng không thể nào có thể hiểu được. Biển cả mênh mông, năm tháng cứ trôi đi, nhưng trong lòng chàng từ trước tới giờ chưa từng quên đi người con gái trong tim đó.

Để cho bản thân một chút mộng tưởng, để cho bản thân một sợi chờ đợi, chàng không muốn tin rằng Vũ Hình đã chết.

Tuy nhiên thời gian thấm thoát trôi đi, cuối cùng chàng cũng đã bồn chồn không yên đi tới Cổ tiên di địa Bách Hoa Cốc, chàng muốn viết một dấu chấm hết cho mọi chuyện của vạn năm trước, nhưng lại không thể ngờ rằng có thể gặp được Tiểu Thần Hi.

Sự xuất hiện của Thần Hi, giống như một nguồn nước sinh mệnh tràn vào trong trái tim chàng, chàng không muốn làm rõ Thần Hi rốt cuộc là ai, chàng muốn để lại cho mình một hi vọng vĩnh hằng.

Tuy nhiên, tất cả đều đã bị hủy diệt trong lúc này, Vũ Hình lương thiện trong sáng đã hóa thân thành Thi vương tà ác.

Vạn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vũ Hình đã thành công phá quan trong Bách Hoa Cốc rồi sao? Nàng ta đã rời Bách Hoa Cốc, nhưng rơi vào tay Càn Thi Phái, bị biến thành Thi vương tà ác.

Vũ Hình biến mất, vậy Tiểu Thần Hi là ai?

Trong lòng Thần Nam có hàng vạn nghi hoặc không thể nào có thể giải thích nổi, nhưng lúc này đây, chàng ta không có tâm trạng để suy nghĩ, chàng đau đớn tuyệt vọng, nhìn người con gái lạ lẫm nhưng vô cùng thân thuộc trên không trung, nước mắt chàng ta như mưa, trái tim tan nát.

Chân trời chỉ trong gang tấc. Người tình khi xưa đứng ngay trước mặt, nhưng lại không hề quen biết, sinh tử mịt mù, gặp gỡ không quen biết, chỉ có nước mắt ngàn hàng. Không nhớ nhưng tự mình cũng thật khó quên.

Hiện thực quá tàn khốc, người tình từng thề non hẹn biển, trải qua vạn năm lúc

gặp mặt lại trong tình huống này. Trong lúc này, trái tim Thần Nam vỡ nát thành nhiều mảnh, lòng chàng nguội lạnh, rất muốn trong lúc này tự đập thiên linh, kết thúc sinh mệnh tại đây.

Chỉ có điều, một ngọn lửa giận dữ từ sâu trong tim chàng bùng bùng thiêu đốt, toàn thân chàng phát ra một luồng sáng đen kịt cuồng bạo, người chàng giống như một ngọn lửa u minh đang bốc cháy hừng hực. Thần Nam vô cùng phẫn nộ, tóc rối tung dựng ngược lên, nộ hỏa như muốn đốt cháy tới cửu thiên:

"Cản Thi phái khốn nạn, ta sẽ đập cả tổ sư khốn khiếp của các ngươi thành tro tàn, người thành tiên ta sẽ lên trời, người chui xuống đất ta sẽ tìm tới tận địa ngục, ta sẽ khiến cho ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Tất cả những người tu luyện đều ngạc nhiên, mọi người kinh ngạc nhìn Thần Nam, nhìn bộ dạng điên cuồng của chàng ta, tất cả đều không hiểu chuyện gì cả, hiện trường yên tĩnh vô cùng, tất cả ánh mắt đều dồn về phía Thần Nam.

Đám người của Cản Thi Phái đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều lắc đầu, người thanh niên trước mắt xem ra có thù hận rất sâu sắc với bọn chúng, nhưng bọn chúng lại không thể biết được có thù hận gì với anh chàng này, chỉ là anh chàng này từng chém một đạo lạc thiên sứ của chúng, tính ra cũng nợ bọn chúng một món nợ, bọn chúng đã không tìm tới chàng thì thôi, chàng ta lại chủ động tìm đến. Đám cao thủ Cản thi Phái lạnh lùng nhìn Thần Nam, muốn xem xem tiếp theo chàng sẽ có hành động gì, bọn chúng sớm đã muốn tìm chàng 'nói chuyện' rồi, bây giờ đúng là thời cơ tốt.

Tuy nhiên, đúng ngay lúc này chiếc quan tài pha lê trong không trung đột nhiên phát sáng chói lóa trong giây lát, người con gái có vẻ đẹp tuyệt thế trong quan tài hai mắt phát ra ánh sáng đỏ huyết đưa mắt nhìn Thần Nam, sau đó đôi môi đỏ mọng khẽ kêu lên một tiếng: "Ý..."

Một âm thanh nhẹ nhàng đơn giản giống như âm thanh tuyệt diệu của đất trời, khiến cho những người nghe thấy như có cảm giác được tắm trong gió mùa xuân, trong lòng mỗi người đều cảm thấy thật thoải mái, không khí lạnh lẽo thấu xương vừa nãy đã biến mất, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vong linh ma pháp sư Lai Ngang lúc này đã có thể cử động, sau khi xuất hiện từ trong quan tài pha lê, cơ thể chàng ta như bị giam cầm, không còn liên hệ gì với thần hồn, trong vài phút ngắn ngủi chàng sốt ruột không yên, lo sợ vô cùng, vừa khôi phục được hành động, chàng lập tức gọi vị thần hồn Cai Thụy sáu cánh đang chờ sẵn đứng trong không trung trở về, đặt vào trong hộp không gian tích trữ đồ, đến tận lúc này chàng mới thở phào.

Đúng trong lúc này, chiếc quan tài pha lê trong không trung tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, phát ra hàng nghìn hàng vạn tia sáng, vô số cánh hoa tung bay trong không trung, trong không gian là một cảnh tượng thật diệu dàng, giống như tiên nữ hạ phàm.

Ánh sáng bảy màu lóa lên, thiếu nữ điều khiển quan tài pha lê, vẽ lên trên bầu trời một chiếc cầu vồng bảy sắc, vút một tiếng, nhanh chóng tiến lại gần Thần Nam. Chiếc quan tài pha lê nhẹ nhàng bay xuống trước mặt Thần Nam, ánh sáng đỏ huyết lạnh lẽo trong đôi mắt người thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần dần dần mất đi, lộ ra con ngươi màu đen trong veo, đôi mắt long lanh thông minh, nàng ta lặng lẽ nhìn Thần Nam, dần dần lộ ra thần sắc khó hiểu, trong mồm lẩm bẩm: "Trông quen quá..."

Giọng nói giống như tiếng sáo trời vô cùng ngây thơ đáng yêu, giống như một cô bé không hiểu thế sự, có vài phần mơ hồ, có vài phần hóm hỉnh, có vài phần ngây thơ.

Thần Nam đã không còn cảm nhận được sự đau lòng, những cảm giác xót xa khiến chàng như sắp phát điên, gặp mặt mà không quen biết, đây là cơ thể của Vũ Hình, nhưng linh hồn là của ai?

Trong lúc này, chàng chỉ biết âm thầm khóc, chàng từ trước tới giờ chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình mềm yếu thế này, lại giống một đứa trẻ con, chàng muốn khóc thật to.

"Người là ai?" Giọng thiếu nữ có chút mơ hồ, có chút không hiểu, nhìn Thần Nam đang đau đớn tuyệt vọng, nàng ta dịu dàng hỏi: "Người và ta có quen biết không, người có biết ta là ai không?".

Giọng nói vô cùng ngây thơ, có chút giống giọng của một đứa bé.

Trước mắt Thần Nam như nhòa đi, bóng hình ngày đêm chàng tưởng nhớ đang ở trước mắt, trái tim chàng như bị dao đâm, ghen ngào nói:

"Ta là Thần Nam...nàng là Vũ Hinh....ta vĩnh viễn không thể quên được nàng...nhưng nàng vĩnh viễn không thể nhớ được ta là ai rồi..."

"Thần Nam? Cái tên thật là quen. Vũ Hinh? Cũng rất quen, sao ta lại không thể nhớ ra nhỉ?". Vẻ mặt xinh đẹp của người thiếu nữ tràn ngập cảm giác mơ hồ, toát lên vẻ xinh xắn vô cùng đáng yêu.

Chỉ là nhìn trong mắt Thần Nam thì vô cùng đau đớn.

Chương 2: Bán Thần

Thần Nam nhìn bóng dáng lạ lẫm mà quen thuộc đó, trong lòng hết lần này đến lần khác hỏi ông trời:

"Thị vương, nàng ta đã trở thành Thị vương tà ác! Linh hồn chiếm cứ thể xác của Vũ Hình rồi cuộc làm sao hình thành đây? Nàng ta là một sinh mệnh không hề có liên quan gì tới Vũ Hình sao?"

Người thiếu nữ nhú mày, nhẹ nhàng nói:

"À, hôm qua ta mới bắt đầu thử suy nghĩ, có lẽ sau này sẽ có thể nghĩ ra điều gì, này, người đừng có đau lòng như thế có được không?"

Giọng nói lạnh lạnh có chút thơ ngây, nhưng trong tai Thần Nam lại giống như tiếng sấm rền:

"Nàng...hôm qua mới bắt đầu thử suy nghĩ?"

Thần Nam biết Cẩn Thi phái bí pháp vô số, Thị vương trước mắt trong nghi thức cuối cùng của ngày hôm qua hoàn thành việc biến chất, có linh thức của mình, một sinh mệnh hoàn toàn mới đã ra đời ngày hôm qua, không hề có quan hệ gì với quá khứ. Nghĩ đến đây, Thần Nam thấy ngực mình nóng bừng, há miệng, "phụt" một tiếng, máu tươi phun ra, ánh sáng huyết sắc trong mắt thiếu nữ lóe lên, máu không rơi xuống đất mà hóa thành huyết hoa bay về phía thiếu nữ.

Một chút huyết hoa, hóa thành hơi, bao bọc lấy thiếu nữ ở trong, ngấm vào trong da của thiếu nữ:

"Ôi, thật thoải mái, là huyết tinh, toàn bộ máu trong cơ thể kẻ khác cũng không thể nào luyện thành được một giọt huyết tinh, còn người chỉ tùy ý thổ ra một chút máu lại đều là huyết tinh, đúng là không thể nào ngờ được".

Ánh sáng huyết sắc trong mắt thiếu nữ không ngừng ẩn hiện, trong lúc này, nàng ta không còn giống với một cô bé ngây thơ không hiểu sự đời nữa, nói tới huyết tinh, nàng ta giống như một thương nhân kinh doanh châu báu kinh nghiệm lão luyện nói về những báu vật, nét mặt hiện ra vẻ thèm thường. Đây là một sự chuyển biến mâu thuẫn cực đoan, mới lúc trước còn là bộ dạng ngây thơ đáng yêu, bây giờ rõ ràng có chút nham hiểm đáng sợ, ánh sáng huyết sắc lạnh lẽo trong mắt nàng ta càng ngày càng bùng lên mạnh mẽ.

Ngay từ lúc người thiếu nữ hạ từ trên không trung xuống, những người trong giới tu luyện ở gần đó đã tránh ra thật xa, bây giờ những điều mà hai người nói bọn họ đều không hề nghe thấy, nhưng khí chất của người thiếu nữ đột nhiên chuyển biến đều bị mọi người cảm nhận thấy, bọn họ cảm thấy người rét run, tất cả mọi người lại tiếp tục lùi ra xa.

Lúc này, đám người của Cản Thi phái tỏ ra khó hiểu, bọn họ không biết Linh Thi tại sao lại tìm tới Thần Nam, không biết nàng ta sao lại có biểu hiện như vậy? Trên thực tế, sự đáng sợ và hùng mạnh của linh thi thật khó để tưởng tượng, cho dù là đám đông những kẻ trong Cản Thi phái cũng không biết, chúng chỉ có thể cẩn thận cung phụng mà thôi, không dám tùy tiện hạ mệnh lệnh.

Hai mắt thiếu nữ phát ra hai đạo ánh sáng sắc bén màu đỏ huyết, những nơi ánh sáng đỏ đi qua đều giống như những thanh kiếm sắc chém lên người Thần Nam, vô số những vết máu xuất hiện trên người chàng, máu tươi từ từ chảy ra. Từng làn hơi máu xuất hiện xung quanh Thần Nam, sau đó từ từ bay lên, bay về phía thiếu nữ, cuối cùng đều ngấm vào trong người nàng ta.

Đám đông những kẻ tu luyện đứng ở đằng xa đều lộ ra vẻ kinh hãi, bọn họ đều thầm hiểu rằng Thần Nam không phải là một người dễ đối phó, đã ngầm được xưng là nhân vật số một trong giới thanh niên cao thủ. Không ngờ chàng ta từ lúc Thi vương xuất hiện, đã tỏ ra bộ dạng điên cuồng, lúc này càng là bộ dạng tính mạng khó đỡ. Điều này khiến cho tất cả mọi người đều sợ hãi, đám đông cho rằng Thần Nam có hiện tượng tinh thần không bình thường nhất định là do Thi vương đã dùng tà pháp tạo ra, nhất định là Cản Thi phái muốn báo thù chàng, muốn lấy đi tính mệnh của chàng. Tất cả mọi người đều run lên cầm cập, cảm nhận sâu sắc được sự

đáng sợ của Càn Thi phái.

Nhiều người đều cảm thấy đáng tiếc, cho rằng Thần Nam khó mà thoát khỏi bàn tay độc ác của Càn Thi phái, người thanh niên từ khi xuất đạo đã tạo nên biết bao kì tích oanh liệt e rằng sẽ khó có thể sống được. Có một số người muốn ra tay giúp đỡ, nhưng lại sợ ma uy của Thi vương, căn bản không dám tiến thêm một bước, huyết quang bay đầy trời, ma vân che lấp mặt trời, cảnh tượng đáng sợ khi Thi vương xuất hiện, chỉ nghĩ thôi đã đủ khiến cho người ta sợ hãi, bây giờ ai còn dám xông lên?

"Quả nhiên toàn thân đều là huyết tinh!" thiếu nữ hai mắt huyết quang lóe sáng, vui sướng kêu lên một tiếng lạnh lạnh đình tai, giống như giọng nói của quỷ từ cõi cửu u địa ngục vọng về, khiến cho đám người tu luyện, kể cả đám người của Càn Thi phái đều cảm thấy sợ hãi, kẻ nào kẻ ấy đều run rẩy.

Thiếu nữ dường như không thỏa mãn với việc từ từ hấp thụ hơi máu, nàng ta nhấc nhẹ tay lên, Thần Nam liền bay lên, từ từ bay tới trước chiếc quan tài pha lê. Cánh tay ngọc ngà của nàng ta khẽ đặt lên vai Thần Nam, giống như một thanh kiếm sắc bén, ngay lập tức cửa rách áo của chàng, ngón tay nhỏ bé hoàn toàn bấm vào sâu trong da thịt của Thần Nam, máu theo mười ngón tay nhanh chóng ngấm vào trong người nàng ta.

Thần Nam cảm thấy vô cùng đau đớn, thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng máu đang chảy trong người mình, nhưng chàng không hề giãy giụa, mặc cho thiếu nữ hút máu của mình, chàng căn bản không muốn phản kháng. Thần Nam thậm chí còn sợ cái gọi là Thần huyết trong người mình có thể làm bị thương tới người thiếu nữ ở trước mắt. Rõ ràng chàng đã nghĩ nhiều, Thi vương thành Linh Thi, đã có ý thức tự chủ, nói lên rằng một sinh mệnh mới đã ra đời, không còn là một tà vật giống như Thi sát phái sợ hãi Thần huyết, từ một góc độ nào đó mà nói đây đã trở thành một sinh mệnh người nửa thần.

Nhìn thiếu nữ dần dần lộ ra nụ cười mãn nguyện, Thần Nam mỉm cười rơi lệ, mặc dù chàng biết rằng người con gái trước mắt đã không phải là Vũ Hinh, Vũ Hinh không thể trở lại nữa rồi, nhưng nụ cười đáng yêu, ngây thơ vẫn khiến chàng

cảm thấy ấm áp.

Thần Nam biết rằng chàng mãi mãi không thể nhìn thấy Vũ Hình nữa, chàng muốn mượn cơ thể mà Vũ Hình để lại kết thúc tính mệnh của mình, để máu của mình được chảy trong cơ thể nàng. Nhìn nụ cười đáng yêu, ngây thơ của người con gái ở trước mắt, gương mặt của Vũ Hình khi xưa lại hiện về trước mắt chàng, chàng dường như lại trở về với ngày xưa.

Lúc này đây, Thần Nam có cảm giác đã hoàn thành trọng trách, tất cả đều kết thúc tại đây, chàng dường như cảm thấy Vũ Hình đang đứng ở phía xa vẫy gọi mình, nụ cười rạng rỡ của nàng...

"Ừm, ta cảm thấy đã hút no rồi", giọng nói ngây thơ đáng yêu của thiếu nữ kéo Thần Nam trở về hiện tại, tỉnh lại từ trạng thái hoảng hốt.

Ánh sáng huyết sắc lạnh lẽo trong mắt thiếu nữ dần dần mất đi, đôi mắt đen láy long lanh lại xuất hiện, ánh mắt trở nên dịu dàng vô cùng, không hề có chút địch ý đối với Thần Nam, thậm chí lại còn có chút ỷ lại. Mười ngón tay của nàng ta vô cùng sạch sẽ, không hề dính một vết máu nào, không biết tại sao khóe miệng lại có một vết máu, lúc này Thần Nam không nhìn thấy được vẻ hung ác của thiếu nữ mà chỉ thấy nàng ta thật ngây thơ đáng yêu.

Thần Nam không hề có chút ác ý nào với nàng ta, cho dù biết rằng đây không phải là Vũ Hình, nhưng nhìn người thiếu nữ trước mắt, trong lòng chàng vẫn có cảm giác xót xa khó nói lên lời, chàng đưa cánh tay lên nhẹ nhàng lau vết máu trên khóe miệng của thiếu nữ, dịu dàng nói:

"Trước kia nàng tên là Vũ Hình, nếu như bây giờ nàng vẫn chưa có tên, thì cứ gọi như vậy đi, nhớ lấy nó, vĩnh viễn không được quên."

Người thiếu nữ mừng rỡ, nhảy lên vỗ tay như một đứa trẻ, nói:

"Ta thích cái tên này."

Lúc này đây, biểu hiện của nàng ta thật đáng yêu thơ ngây, khiến cho Thần

Nam càng thấy xót xa, tính cách của người thiếu nữ này quá giống với Vũ Hinh, ở bọn họ có điểm giống nhau thật khó hiểu, đây không chỉ biểu hiện ở tướng mạo mà còn ở cả những tính cách bên trong nữa.

Lúc này, thiếu nữ đột nhiên lộ ra vẻ suy nghĩ, đôi mắt to đen long lanh nhìn chằm chằm Thần Nam không chớp, nói:

"Thật là kì lạ, người đem tới cho ta cảm giác rất quen thuộc, nhưng ta không thể nào có thể nhớ ra, ta thật sự muốn ngay lập tức có thể nhớ ra được."

Lúc này đây, Thần Nam đã ngừng đau thương, chàng cười một nụ cười thật khó coi, nói:

"Ta cũng hi vọng nàng có thể nhớ ra, tuy nhiên đã không thể nào được nữa rồi, nàng không phải nàng ấy và nàng ấy không phải nàng."

Thiếu nữ nghiêng đầu, lộ ra vẻ khó hiểu, giống như một đứa bé nắm chặt lấy tay Thần Nam, hỏi:

"Nàng ấy mà người nói là ai? Tại sao dường như là nàng ấy, mà lại không phải?"

Thần Nam bây giờ thật sự muốn một tay đập chết mình cho xong, mỗi câu nói của thiếu nữ đều giống như một lưỡi dao đâm vào trái tim chàng, chàng cảm thấy xót xa, đau khổ vô cùng:

"Nàng cười trông rất giống với nàng ấy, nụ cười của nàng ấy ấm áp hơn ánh sáng mặt trời, dịu dàng hơn sóng biển, thuần khiết hơn băng tuyết, tươi tắn hơn hoa tươi, nàng ấy là người con gái đẹp nhất trong trời đất này, tên của nàng ấy là Vũ Hinh..."

Thần Nam có chút ghen ngào.

Thiếu nữ vẻ mặt mơ hồ, có chút ngây thơ hỏi:

- Nàng ấy là Vũ Hinh, nhưng ta cũng là Vũ Hinh, nàng ta đi đâu rồi?

Dòng nước mắt nóng hổi lại chảy trên gò má của Thần Nam, chàng nhẹ nhàng nói:

- Nàng ta chết rồi... vì ta mà chết rồi...

- Chết rồi? Tên của hai người chúng ta giống nhau, nàng ấy và ta có quan hệ gì không?

Thần Nam không thể chịu đựng thêm được nữa, chàng đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài mượt mà của người thiếu nữ, run run nói: - Nàng có hiểu bản thân mình không? Nàng có biết nàng làm thế nào lại tới được thế giới này không?

- Ta không biết, ta hình như mới bắt đầu suy nghĩ từ hôm qua, tuy nhiên ta dường như đã sống được rất nhiều năm rồi, đối với những việc đã qua, ta chỉ có những ấn tượng mơ hồ, ta thật sự rất muốn biết quá khứ của mình.

Thần Nam giật mình, chàng cảm thấy xót xa cho người con gái ở trước mắt, vì Vũ Hinh cảm thấy đau đớn "Nàng đúng là không hề nhớ một chút nào về chuyện trong quá khứ sao?" không biết tại sao, cho tới lúc này, trong lòng Thần Nam lại đột ngột dấy lên một cảm giác vui mừng, thầm hi vọng xảy ra một số sự việc dường như là không thể.

Thiếu nữ nói:

"Ta...ta không nghĩ ra, tuy nhiên...hình như có chút kí ức mơ hồ."

Thiếu nữ có chút hoang mang, giống như rơi vào cơn ác mộng, lẩm bẩm nói:

"Có một chút ấn tượng...một trận đại chiến kinh thiên động địa...ta hình như đã giết rất nhiều người, có tiên nhân, có thiên sứ, có rồng, có yêu quái, có cả những tuyệt đỉnh cao thủ người phàm, ta dùng máu của chúng để tắm, thật thoải mái, cảm giác đó thật tuyệt diệu."

Thần Nam trong lòng kinh hãi...

Chương 3: Thùy Ngự Thùy

Thần Nam trong lòng kinh hãi. Trong quá khứ xa xôi, trên người thiếu nữ đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, không còn nghi ngờ gì nữa, trong khoảng thời gian dài trong quá khứ, nàng ta với thân phận là một Thi vương vô địch đã từng tham gia vào vô số những trận đại chiến kinh thiên.

Chỉ là, chàng dù thế nào đi nữa cũng không thể nào ngờ được, thiếu nữ này đã từng giết thiên sứ và tiên nhân, điều này rõ ràng là không thể nào nghĩ đến được, những người ở trần gian làm sao có thể giết chết được thần linh đây?

Ngoài những biến thái cao cấp như Vô Danh Thần Ma và Đại Ma ra, e rằng trên thế gian này rất khó tìm ra một người thứ ba, nhưng thiếu nữ này không thể nói dối được. Quá khứ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng ta tại sao phải đối địch với thiên sứ, tiên nhân, là Cản Thi phái bắt nàng ta làm hay sao? Nàng ta thật sự có thực lực như vậy sao? Những thiên địa pháp tắc không có tác dụng gì với nàng ta sao?

"Nàng đã từng giết thiên sứ, giết tiên nhân?" Thần Nam nhẹ nhàng hỏi, đánh thức người con gái đang miên man suy nghĩ khiến nàng bừng tỉnh, nàng ta cau mày, cắn môi đỏ mọng, gật đầu, rồi lại lắc đầu, nói: "Hình như là như vậy, lại hình như không phải như vậy, ta...nhớ không rõ, ta không thể nhớ được...."

Giọng nói của thiếu nữ càng ngày càng trở nên yếu ớt, cuối cùng dường như không thể nào nghe được nữa, nàng ta có vẻ đau đớn, nói: "Những chuyện ngày xưa thật đau lòng, ta không muốn nhớ lại...."

Câu nói cuối cùng này, nghe giống như tiếng sấm rền bên tai Thần Nam, chàng đột nhiên bừng tỉnh lại trong đau thương, trong lòng đột nhiên dậy lên một con sóng lớn. Chàng nhìn chăm chăm vào người thiếu nữ, chàng không ngờ rằng thiếu nữ quả thật có chút mơ hồ với những sự việc trong quá khứ, nhưng trước kia nàng ta là một cường thi hay sao? Làm sao có thể? Nàng ta sao lại có chút kí ức mơ hồ này,

điều này nói lên cái gì?

Thần Nam giọng run run nói: "Không muốn nhớ lại, thì đừng nghĩ nữa, nhưng sau này nàng đừng tùy tiện giết người nữa, có được không?" Thần nam hi vọng nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ đột nhiên bật cười, giống như làn gió xuân ấm áp, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, thân thiết, nàng ta đưa tay chải mái tóc dài đen nhánh của mình, nói: "Ta thích giết người, ta cần máu tươi, tại sao ta phải nghe lời người chứ?"

Câu nói cuối cùng lời Thần Nam từ những ý nghĩ hoang đường về với hiện tại. Đúng thế! Nàng ta là Vô địch Thi vương của Cản Thi phái, nàng ta làm sao có thể nghe theo mệnh lệnh của những người khác chứ? Cho dù là người của Cản Thi phái đều chỉ có thể cung phụng nàng ta thì nàng ta cũng không cần tuân theo bất cứ một pháp tắc nào.

Nhìn bộ dạng thần thờ của Thần Nam, thiếu nữ lại bật cười, nói: "Không biết tại sao, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của người, ta cảm thấy rất thân thiết, người là người đầu tiên ta muốn giết, nhưng cuối cùng ta đã thay đổi ý định, ta sẽ tha cho người".

Thần Nam thần thờ nhìn nàng ta, nói: "Nàng cần máu tươi, ta có thể cho nàng, chỉ cần nàng đừng có không phân thiện ác mà giết người". Thần Nam không biết tại sao, chàng không thể chịu đựng được người con gái trước mắt trở thành một ma vương tà ác, cho dù nàng ta không còn là Vũ Hình nhưng chàng cũng không hi vọng nàng ta phạm phải những tội nghiệt tày trời.

Những người tu luyện đứng ở đằng xa đều sững sờ, bọn họ không thể ngờ rằng Vô địch Thi vương lại tha cho Thần Nam, và lại còn cười nói với chàng ta nữa, ngay cả những người của Cản Thi phái cũng không thể nào hiểu nổi, căn bản không hiểu được tại sao lại có thể xảy ra chuyện thế này.

Khóe miệng thiếu nữ hơi nhếch lên, cười nói: "Được, ta nghe theo người, không tùy tiện giết người, nhưng ta cũng không thể cứ hút huyết tinh của người được, nếu không thì cơ thể của người sẽ không thể cầm cự được".

Nếu như để những người trong Càn Thi phái nghe thấy lời nói của thiếu nữ, nhất định bọn chúng sẽ đâm ngực giậm chân, Thi vương trải qua hàng nghìn hàng vạn kiếp nạn nguy hiểm của chúng lại có cảm tình với một người ngoài, lại có ý dựa dẫm, điều này chúng có nằm mơ cũng không thể nào có thể tưởng tượng ra được.

"Nàng tại sao lại cần nhiều máu tươi như thế?" Thần Nam dần dần thoát ra khỏi cảm giác đau thương, bắt đầu suy nghĩ về những sự việc trước mắt.

"Ta cần huyết tinh, không phải những loại máu tươi bình thường, ta cần dùng năng lượng sinh mệnh trong huyết tinh, để đánh tan những tử khí trong người ta".

"Là thật sao, nàng làm thế nào mà biết được?" Thần Nam cảm thấy người thiếu nữ trước mắt tâm trí vẫn chưa hoàn toàn chín chắn, giống như một bé gái chưa từng hiểu sự đời, nàng ta không thể biết nhiều như thế.

"Những điều này đều là do ta nghe được người ta nói trong lúc mơ hồ".

Thần Nam đã hiểu, những điều mà thiếu nữ biết được đều là nghe từ miệng của đám người Càn Thi phái, nếu quả là như vậy, cũng có nghĩa thiếu nữ sớm muộn gì cũng có thể thoát khỏi ác tính thích máu tươi của mình.

Nghĩ tới điều này, Thần Nam cảm thấy thật khó có thể tượng tượng, bí pháp của Càn Thi phái quả thật có nhiều điều kì diệu của tạo hóa thiên địa tạo hóa, đã có thể khiến cho một xác chết hàng nghìn, hàng vạn năm có được linh trí, sống lại từ cõi chết, đó chính là thuộc vào nghịch thiên pháp tắc.

Chỉ là, kẻ sống lại từ cõi chết không còn là người của quá khứ nữa, nàng ta chỉ là một sinh mệnh mới nửa thân nửa người, nghĩ tới đây, Thần Nam cảm thấy tim đang nhỏ máu, hần nhẹ nhàng nói: "Nàng còn cần bao lâu nữa mới có thể đẩy tan những tử khí trong người?"

"Người xem!" Thiếu nữ giống như một người bé gái nghịch ngợm đang khoe khoang, kéo Thần Nam lại gần, để cho chàng ta nhìn vào trong quan tài pha lê, nàng kéo chiếc váy trắng trong quan tài pha lê bảy màu lên, phần cơ thể từ đầu gối trở xuống đều lộ ra. Đôi chân trắng nõn nà ẩn hiện dưới chiếc váy, khiến người ta mê

muội, chỉ là màu sắc của phần da thịt từ đầu gối trở xuống là khác hoàn toàn so với của hai đùi, mặc dù dài và trắng mịn, nhưng không hề có chút sinh khí, giống như chỉ là hai đoạn ngọc thạch, khiến cho người ta cảm thấy không hề có vết tích của sự sống.

Thiếu nữ có chút hưng phấn nói: "Nghe nói trước đây toàn thân ta đều giống như phần từ đầu gối trở xuống, tràn ngập tử khí, nhưng sau ngày hôm qua, tử khí toàn thân ta đã mười phần hết đi tám chín phần, chỉ còn lại phần trong cơ thể từ đầu gối trở xuống này thôi, ta cảm thấy cơ thể tràn ngập sức sống".

Nàng ta kéo lấy tay của Thần Nam, đặt vào ống chân mình nói: "Người cảm nhận thử xem, chúng có phải rất lạnh không, nhưng ta tin rằng không lâu sau chúng có thể lại có sức sống, tới lúc đó ta có thể đứng dậy rồi, có thể tự do đi du ngoạn khắp thiên hạ, không còn có bất cứ ràng buộc nào nữa".

Thần Nam có chút kinh ngạc, chàng thật sự cảm thấy tử khí nhiều vô cùng, chàng cảm thấy thiếu nữ cũng giống với mình, trong người có vô số năng lượng sinh mệnh nhưng cũng có không ít tử khí.

"Bây giờ nàng lẽ nào lại không đứng được dậy hay sao?"

Thiếu nữ lắc đầu, có chút buồn bã nói: "Khi xưa ta mơ mơ hồ hồ, nhưng cảm thấy sức mạnh vô cùng to lớn, nhưng bây giờ dường như đã có được cuộc sống mới, nhưng những thần thông cũng đã ít đi rất nhiều, hơn nữa lại còn không đứng được, nếu như không thể xua tan hoàn toàn phần tử khí này đi, thì chỉ có thể nằm trong quan tài như thế này mà thôi".

Nói rồi, tình cảm của thiếu nữ lại dâng trào, nói: "Tuy nhiên, ta vẫn rất vui, những ngày tháng mơ hồ trong quá khứ sẽ một đi không trở lại, ta cảm thấy thế giới hiện tại chân thực đáng yêu như thế này, ta thấy thế này mới gọi là sống, trước kia chỉ giống như một xác chết biết đi, giống như chưa từng bao giờ có được cái ta chân chính, bây giờ ta cảm thấy rất tốt".

Lúc này đây, đám người của Căn Thi phái đứng ở đằng xa dần dần lộ ra vẻ hoài nghi, theo như truyền thuyết khi Linh Thi vừa mới có được cuộc sống mới, tâm trí

chưa hoàn thiện, không thể biểu lộ ra những tình cảm phong phú như thế, xét cho cùng, bọn họ cũng chỉ có thể than thở, tiền thân của Linh Thi nhất định bẩm sinh mạnh mẽ.

Nhìn thấy Linh Thi mà bọn chúng cung phụng càng ngày càng trở nên thân mật với Thần Nam, đám người trong Cản Thi phải dần dần đều nhúu mày, bọn chúng không hề hi vọng nhân vật vô địch này và kẻ địch quá thân thiết, nhưng bọn chúng cũng chẳng dám can dự vào. Những kẻ đại thành của xác chết, cuối cùng cũng thoát được sự khống chế của thi thuật, khó ép buộc, huống hồ đây lại là một nhân vật siêu phàm vô cùng thần bí, hàng nghìn năm nay xuất hiện thần tích.

Thiếu nữ ghé vào tai Thần Nam, nói khẽ: "Nói cho người biết một bí mật, bọn chúng nói trước khi ta chưa biến đổi vào ngày hôm qua là không thể có ý thức, nhưng bọn chúng đã nhầm, ta từ rất lâu rồi đã có những cảm giác mơ hồ, tuy nhiên quả thật là từ ngày hôm qua ta mới bắt đầu suy nghĩ, ta không biết tại sao, nhưng sau khi thấy người ta thấy có cảm giác vô cùng thân thuộc, ta muốn nói cho người biết tất cả những bí mật trong lòng ta".

Thiếu nữ giống như một cô bé lắc nhẹ cánh tay Thần Nam, khiến Thần Nam cảm thấy sự ấm áp khó nói thành lời, đồng thời trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc. Trong lúc này, chàng đưa ra một quyết định đường đột: "Đi...đi với ta, mỗi ngày ta đều cho nàng máu, rời xa Cản Thi phái".

"Hả, đi với người?" Đôi mắt thiếu nữ mở to, bộ dạng có vẻ kinh ngạc trước những lời nói của Thần Nam, tuy nhiên ngay lập tức nàng ta lại tỏ vẻ vui mừng, nói: "Từ trước tới giờ ta chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nghĩ kỹ, ta thấy ý kiến này cũng không tồi, ta không hề thích nơi này chút nào, ta muốn rời đi".

Thần Nam mặc dù biết rằng người thiếu nữ này không còn là Vũ Hinh nữa, nhưng cơ thể của nàng ta là của Vũ Hinh, chàng không thể để cho Cản Thi phái tiếp tục lợi dụng, chàng không tài nào có thể chấp nhận được người con gái này tiếp tục là tay sai hung ác siêu cấp ma vương.

"Tuy nhiên, nếu như ta bỏ nơi này đi, hình như có chút phiền phức?" Thiếu nữ có chút do dự, nói: "Ta bây giờ mới vừa sống lại, hình như không còn có được pháp

lực thần thông như ngày trước nữa, cần phải có một khoảng thời gian rất dài mới có thể hồi phục lại được, nhưng, trong đại sơn đường như có nhân vật vừa tà ác vừa hùng mạnh, nếu như ta rời đi, bọn chúng sẽ ngăn lại, với tình trạng bây giờ của ta, dường như khó mà ứng phó được với chúng.

"Nhất định là hai Vô địch Thi vương khác rồi, nhất định là bọn chúng" Thần Nam trong lòng dự đoán, đồng thời cũng vô cùng kinh ngạc, những lời đồn đại ở bên ngoài quả nhiên là thật, Cản Thi phái có ba vô địch cổ thi, theo truyền thuyết thì bọn họ đã từng giết thiên sứ, tiên nhân, thực lực của phái này đúng là quá đáng sợ! Đồng thời trong lòng chàng thầm cầu nguyện, hi vọng thực lực của Cản thi phái chỉ giới hạn như trong truyền thuyết mà thôi.

"Ta rời khỏi đây trước, sau đó nàng lặng lẽ theo sau, chẳng lẽ cũng sẽ kinh động tới bọn chúng sao?"

Thiếu nữ lắc đầu nói: "Ta không hiểu về bọn chúng, người không biết bọn chúng đáng sợ thế nào đâu, bọn chúng bây giờ mặc dù đang ở trong trạng thái nửa ngủ say nhưng trước sau gì chúng cũng có những dao động sóng tinh thần yếu ớt che phủ những nơi gần Cản Thi phái, chỉ trong thời kì toàn thịnh ta mới có thể đánh bại được chúng, nhưng bây giờ ta vẫn đang phục hồi, chắc chắn không phải là đối thủ của chúng".

Thần Nam có chút kinh ngạc nói: "Bọn chúng lẽ nào cũng có linh trí, sao lại có thể có dao động sóng tinh thần được chứ?"

"Có, bọn chúng đều là những quái vật tà ác, ta cũng không thể nào nói rõ được".

Thần Nam kinh ngạc vô cùng, Cản Thi phái quả nhiên vô cùng thần bí, lại có những bí mật như vậy, thật khiến cho người ta khó lòng có thể tưởng tượng được, nếu như nói vẫn còn những Thi vương thực lực ngang ngửa với người thiếu nữ này và có linh trí, chàng quả không dám tưởng tượng tiếp nữa, phái này e rằng không chừng là người đang điều khiển các xác chết.

Chương 4: Tường Sát Nhân

"Nàng phải như thế nào mới có thể thoát khỏi Cản Thi phái?" Thần Nam quả thật hi vọng thiếu nữ có thể lập tức rời khỏi đây, hoàn toàn thoát ra khỏi phái này.

"Đợi ta xua tan hoàn toàn tử khí trong người, hồi phục lại trạng thái mạnh mẽ nhất có thể, tới lúc đó sẽ không có kẻ nào có thể là đối thủ của ta", thần sắc kiêu ngạo của thiếu nữ đượm vẻ trẻ con.

Nếu như để bọn người Cản Thi phái biết được rằng Linh Thi mà bọn chúng đã tổn bao nhiêu công sức vất vả mới khiến Thi vương biến đổi tiến hóa thành, cuối cùng đã rời bỏ bọn chúng, nhất định bọn chúng sẽ đấm ngực đấm chân, hối hận vô cùng.

Thần Nam có chút không yên tâm, hỏi: "Nàng quả thật có thể thoát khỏi sự đeo bám của lũ tà vật trong đại sơn hay sao?"

"Yên tâm đi, tới lúc đó bọn chúng nhất định không phải là đối thủ của ta, ta và bọn chúng không giống nhau, ta đã hoàn toàn thoát ra khỏi sự kìm kẹp của thể xác, ta có thể tu luyện giống như người bình thường, có thể tiến quân tới lĩnh vực cao hơn". Nói tới đây, thiếu nữ có chút ngại ngùng, vẻ mặt đỏ bừng, nói:

"Những điều này đều là ta trong lúc mơ hồ đã nghe người ta nói, ta nghĩ chắc đều là sự thật, trong thiên hạ này sẽ không có kẻ nào là đối thủ của ta".

Thần Nam dần bớt đi đau thương, và cảm giác thất vọng, gật đầu nói:

"Thế thì tốt, ta sẽ tới bên Phong Đô sơn chờ nàng, cung cấp huyết tinh cho nàng, cho tới khi nàng có thể rời khỏi nơi này mới thôi".

"Được, quyết định như thế nhé!" Thiếu nữ tỏ vẻ vui mừng, nàng ta lao lên trời, định đi như vậy, nhưng như chợt nhớ ra điều gì, hỏi: "Người hãy nói cho ta biết, Vũ

Hình mà người nói có quan hệ gì với ta".

Thần Nam đau khổ nói: "Nàng là nàng, nàng ấy là nàng ấy, không hề có quan hệ gì hết", chàng không muốn người thiếu nữ này có chút phiền não nào hết, cố gắng giữ vững tình cảm của mình, che dấu đi những tình cảm thật sự của mình.

"Nói dối, ta đã cảm thấy người đang nói dối, mau nói cho ta biết" Về mặt người thiếu nữ đỏ bừng, dường như rất tức giận.

Trong lúc này, Thần Nam dường như bị đẩy vào linh cảm không hay:

"Vũ Hình thật sự đã hoàn toàn biến mất sao? Người con gái vừa mới sống lại này quả thật không có quan hệ gì với Vũ Hình sao?"

Lúc này, chàng có chút không khống chế được bản thân, buột miệng nói:

"Nàng Vũ Hình xưa kia đã chết, nhưng cơ thể của nàng ấy vẫn được giữ lại, sau đó sinh ra linh trí, Vũ Hình sống lại chính là nàng."

"A.. đầu của ta đau quá! Ta....a.."

Ánh sáng bảy màu trong quan tài chói lóa, thiếu nữ điều khiển chiếc quan tài lao lên bầu trời, vừa kêu vừa nhanh chóng lao về phía đại sơn, chiếc nắp quan tài vốn lơ lửng trên không trung cũng bay theo, trong không trung chỉ còn lại hai đạo cầu vồng bảy màu.

Cùng với sự bỏ đi của thiếu nữ, nguồn sức mạnh vốn đang khống chế Thần Nam cũng biến mất, chàng từ trên không trung hạ xuống, lúc này chàng muốn cứ thế chìm xuống mãi. Vừa nãy mới ở bên thiếu nữ một thời gian ngắn, chàng đã có cảm giác thật ấm áp, nhưng nàng bỏ đi cảm giác đau đớn đó lại trở lại, tâm trạng tuyệt vọng vô cùng lại trở lại.

Nội hỏa bùng bùng cháy trong người Thần Nam, hai mắt chàng phát ra hai đạo huyết quang, ma khí cuộn cuộn từ trong người chàng bùng phát ra ngoài, chính trong lúc này, chàng có một cảm giác muốn trở lại, muốn giết hết cả thiên hạ. Chàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh sáng thù hận trong mắt dường như xuyên

thẳng vào hư không, tới mãi tận trời cao, giống như nhìn thấy bốn nguyên.

"Giết, giết, giết...."

Thần Nam muốn điên cuồng chém giết, chàng muốn chống lại hư vô mịt mù, lại không nơi nào là không có những kẻ chứa tể cầm nắm vận mệnh, chỉ là chàng không có sức mạnh như vậy, nhìn hư không vô tận, ngọn lửa thù hận trong mắt chàng hóa thành không cam tâm khuất phục. Lúc này, trong tim chàng giống như có thứ gì đó đang gặm nhấm, vô cùng khó chịu, nhưng hình như có một giọng nói đang nhắc nhở chàng, cần phải nhẫn, nhẫn, nhẫn, nhẫn...

Thần Nam từ từ thu lại ánh mắt, đưa mắt nhìn đám đông những kẻ thuộc Cản Thi phái. Nghĩ lại, Vũ Hinh vốn lương thiện đã hóa thành Thi vương tà ác hàng nghìn năm, chàng có cảm giác như muốn phát điên, trái tim chàng đau nhói, luôn muốn chém giết đám người Cản Thi phái thành muôn nghìn mảnh.

Lúc này đây, cùng với sự bỏ đi của chiếc quan tài, đám đông giới tu luyện đang đứng xem cùng với những kẻ thuộc Cản Thi phái đều đã dần dần định thần lại từ không khí kìm kẹp, sợ hãi, ánh mắt của đám đông tập trung lên người Thần Nam.

Lúc này, trong lòng mọi người đều có cảm giác mơ hồ khó hiểu, không biết tại sao Thi vương lại tha cho Thần Nam, không hề lấy đi tính mệnh của chàng ta. Đám đông người của Cản Thi phái nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được, mấy tên trưởng lão nhìn nhau, bây giờ cần phải ổn định cục diện đương uy cho Cản Thi phái, trưởng lão Cổ Phong trong giáo vận nội lực lớn tiếng nói:

"Chư vị đều đã nhìn thấy rồi đó, người con gái lúc nãy chính là một trong những Thi vương hùng mạnh nhất của Cản Thi phái, ta tin rằng nhiều người đã có thể đoán ra được lai lịch của nàng ta".

Nghe tới đây, đám đông đều nhao nhao lên:

"Chẳng lẽ đó chính là một trong ba đại vô địch cổ thi trong truyền thuyết hay sao?"

"Trời ơi, ba đại vô địch cổ thi danh tiếng đã lưu truyền hàng nghìn năm, hôm nay mới may mắn được nhìn thấy!"

"Đó là nhân vật hùng mạnh nhất trong truyền thuyết đó sao?"

"Vô địch cổ thi từ hàng ngàn năm trước đã danh chấn thiên hạ, lại xuất hiện trên thế giới này, đúng là không thể nào có thể tưởng tượng được!"

Ánh mắt của đám đông chuyển từ phía Thần Nam sang phía Cổ Kì thi, đám đông người của Cản Thi phái rất mãn nguyện với kết quả này, mục đích đương oai đã đạt được.

"Không sai, người con gái lúc nãy chính là một trong ba đại vô địch thi vương uy danh chấn động hai giới tiên phàm, tuy nhiên nàng ta đã không còn là Cổ thi rồi..."

Nói tới đây, Cổ Phong đột nhiên ngừng lại, nói:

"Nàng ta đã thoát li được sự trói buộc của xác, tử khí đã mất hết, nàng ta đã sống lại, trở thành một tồn tại vô thượng nửa thần nửa người, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ vượt qua thần, trở thành một nhân vật hùng mạnh nhất thiên hạ".

Đám đông người tu luyện đều nhao nhao lên.

Hàng nghìn năm nay, Cản Thi phái uy danh chấn động giới tu luyện, còn những điều kì bí về phái này cũng vô số. Từng có người nói rằng, bí pháp tối cao nhất của Cản Thi phái chính là tế luyện xác chết thành cơ thể sống, khiến cho những xác chết cổ xưa một lần nữa lại xuất hiện ý thức trở thành một nhân vật đặc biệt ở giữa hai giới người và thần, cuối cùng sẽ vượt qua thần.

Những truyền thuyết này được nói ra từ miệng của một thiên tài kiệt xuất của Cản Thi phái, trong những năm cuối đời ông ta đã từng mạnh dạn nghiên cứu, luận chứng những bí pháp tối cao trong phái, khi đó mặc dù chưa được kiểm chứng, nhưng ông ta kiên quyết tin rằng những bí pháp tối cao của Cản Thi phái là độc nhất vô nhị, có thể khiến cho một xác chết hàng nghìn năm xuất hiện linh trí, một lần

nữa sống lại, đây cũng thuộc vào pháp nghịch thiên, cho dù là thần cũng khó lòng mà làm được.

Sinh mệnh ra đời là sự kì diệu lớn nhất của thiên địa, pháp tắc sinh tử là một trong những pháp tắc cơ bản quan trọng nhất trong thế gian, nếu như có thể hoàn toàn thấy được những điều bí mật ở trong đó, không còn nghi ngờ gì sẽ có được bản lĩnh kinh thiên động địa. Những nhân vật bán thần do Thi vương biến hóa thành căn bản không tuân theo những pháp tắc này, nó đi ngược lại những nguyên tắc sinh mệnh sinh sôi, đến pháp tắc của thiên địa cũng không thể gò bó được, những thành tựu trong tương lai của nàng ta sẽ còn đáng sợ hơn cả thần.

Cản Thi phái trên dưới đều dương dương tự đắc, những thanh niên đệ tử đều mang vẻ mặt cao ngạo, giống như những bậc chí tôn hàng đầu của giới tu luyện đã xuất hiện trên người bọn họ.

Cổ Phong nội lực thâm hậu, giọng nói vang vọng khắp các góc ngách, ông ta lớn tiếng hét lên:

"Tin rằng nhiều người tu luyện võ công cao thâm do đường xa vẫn chưa kịp tới được đây, sau khi thông qua sự thương lượng của các vị nguyên lão, đã quyết định đại hội Cản Thi phái sẽ kéo dài trong vài ngày, hoan nghênh các vị cường giả tới khiêu chiến!"

Nói đùa, vừa nãy đã xuất hiện một thượng cổ Thi vương ngự không phi hành, hơn nữa đã tiến hóa tới bước không thể nào có thể tưởng tượng nổi, trong thấy một nhân vật nửa thần nửa người đáng sợ như thế, bây giờ còn có ai dám lên khiêu chiến nữa?

Rõ ràng người này đã ra đứng tại sân đấu, tuy nhiên lúc này không có ai ra mặt, người đàn ông trung niên tỏ vẻ kiêu ngạo, tuy nhiên không hề rõ ràng ngoài những người đứng gần đó ra, những người ở phía xa đều không nhìn thấy gì.

"Cản Thi phái chúng ta sau ngàn năm mới lập lại môn phái, trong ngày có ý nghĩa trọng đại này, muốn thiên hạ cao thủ chỉ giáo, tìm ra những điểm mà chúng ta tu luyện chưa hoàn thiện" Nói tới đây, hai mắt người trung niên phát ra thần quang,

tìm thấy Thần Nam trong đám người, lớn tiếng hét: "Trước đây không lâu, Đọa lạc thiên sứ của Cản Thi phái chúng ta, nhưng lại không có ai có thể phát hiện ra anh ta làm sao lại có thể giết được, Thần huynh đệ đã đến đến hiện trường, vậy thì ta xin mời Thần huynh đệ xuống đây chỉ giáo, để giải thích những khó hiểu ở trong đó".

Đám người ở bên ngoài nghe thấy lời này, đều đồng loạt tán đồng, bọn họ cũng muốn biết Thần Nam như thế nào có thể giết được đọa lạc thiên sứ mà đao thương không thể chém bi thương, lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Thần Nam.

Lúc này quanh người Thần Nam ma khí cuộn cuộn, giống như một ngọn ma hỏa màu đen đang bùng bùng thiêu đốt, mặc dù trong lòng chàng vô cùng đau đớn, muốn giết toàn bộ đám người trên dưới của Cản Thi phái, nhưng chàng vẫn đang cố nhẫn nhịn, chàng biết rằng lúc này đây chàng vẫn chưa có được thực lực như vậy, chỉ có thể kìm nén những đau khổ trong lòng lại.

"Thần huynh đệ, mời xuống võ đài chỉ giáo".

Lời nói của người đàn ông trung niên lại vang lên rất rõ ràng.

Câu nói này giống như thuốc nổ đã được châm lửa, bùng nổ trong tim của Thần Nam, chàng hận bọn người Cản Thi phái đến thấu xương, trong lòng vô cùng đau đớn, bây giờ mặc dù chưa thể loại trừ môn phái này, nhưng giết vài kẻ trong số bọn chúng thì vẫn có thể làm được.

"Ta ứng chiến!" Thần Nam lạnh lùng nói ra mấy chữ, nhắc Phương thiên hạo kích bước tới giữa võ đài, những người xung quanh đều rẽ ra nhường đường cho chàng, bởi vì lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương, sát khí lạnh lẽo khiến tất cả mọi người đều sợ hãi.

Thần Nam, một thanh niên cao thủ ngay từ khi xuất đạo đã lập nên biết bao nhiêu kì tích, bây giờ trong giới tu luyện chàng ta càng được mọi người chú ý, gần đây hết chuyện lớn này đến chuyện lớn khác đều xuất hiện bóng dáng chàng, chàng gần như đã là một nhân vật truyền kì.

Đám đông không hiểu chàng tại sao lại tỏ ra thù hận Cử Thi phái đến thế, nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu phát sáng của chàng, tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Thần Nam trong khi bước tới giữa trận, chàng lau đi vết máu trên khóe miệng, bình tĩnh quệt lên thanh Phương thiên họa kích, thôi thúc nội lực, khiến cho máu hóa thành một vệt máu, chảy tới phía trên thanh kích.

Chàng bước đi kiên định, ý chí chiến đấu tăng cao, ánh mắt lạnh lùng khiến cho mọi người không ai dám nhìn thẳng vào. Bây giờ trong lòng Thần Nam chỉ có một ý nghĩ đó chính là "giết người, trả thù"!

Chương 5: Thập Tam Huyết Thi

"Người đàn ông trung niên cười nói:

"Không hổ là thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh của Đông đại lục, Hi nhi bại trong tay người coi như cũng không oan uổng."

Thần Nam trong lòng bối rối vô cùng, chỉ lạnh lùng nói bốn chữ: "Xưng tên, chịu chết!"

Người đàn ông trung niên hơi nheo mắt lại, lúc mở ra phát ra hai đạo tinh quang, toàn thân ông ta phát ra làn khí chết chóc, khiến cho bề ngoài của ông ta vô cùng nham hiểm, quái dị:

"Hi hi hi, Cổ Hằng Nhất, phụ thân của Cổ Hi", nói tới đây, hai mắt ông ta xuất hiện vô số sát khí.

Cổ Hi chiến bại tại quảng trường trung tâm Sở đô, không những tổn thất mất một đạo lạc thiên sứ mà ngay cả chân phải của hắn cũng suýt nữa thì bị tàn phế, điều này khiến cho Cản Thi phái chấn động. Cổ Hi cũng đứng bậc nhất trong thế hệ thanh niên của Cản Thi phái, võ công cũng đã đạt tới tứ giai đại thành cảnh giới, có đầy đủ tư cách sánh vai cùng mười đại thanh niên cao thủ của Đông đại lục, lại thêm Đạo lạc thiên sứ có thể ngang tầm với ngũ giai cao thủ, cứ ngỡ có thể đi bước đi ngang hàng cùng với tầng lớp thanh niên của Đông đại lục, đáng lẽ phải là vô địch, nhưng đã xảy ra điều bất ngờ, nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Được sự chăm sóc cứu chữa, chân phải của Cổ Hi coi như đã giữ lại được, nhưng nỗi nhục thảm bại thì vẫn khiến cho hắn ta muốn phát điên, Cổ Hằng Nhất là phụ thân của Cổ Hi, con trai mất mặt, ông ta cũng làm gì còn mặt mũi nào, vì thế hôm nay ông ta đặc biệt xuất hiện muốn đánh với Thần Nam.

Cổ Hằng Nhất là một quái tài trong Cản Thi phái, mặc dù võ công của lão

không cao thâm cho lắm nhưng bản lĩnh khổng chế các xác chết thì có thể nói là ít người trong phái có thể bì kịp, lão có thể đồng thời khổng chế được nhiều bộ cổ thi, chỉ huy bọn chúng chiến đấu, giống như cánh tay của mình vậy.

"Không cần biết ngươi là phụ thân của hần hay là ông của hần, tới một kẻ giết một kẻ, tới hai kẻ, giết hai kẻ!" Thần Nam bây giờ chỉ muốn giết người, lời nói không hề có chút khách sáo nào cả.

"Ha ha ha..."Cổ Hằng Nhất cười lớn, nói: "Thật là ngông cuồng, ta phải xem xem, ngươi có bản lĩnh thế nào!"

Thần Nam đã phát giác ra bản lĩnh thật sự của đối phương, mặc dù là một cao thủ tiền bối, nhưng võ công thì còn hơi kém so với chàng, chàng lạnh lùng đáp: "Nhân vật như ngươi, ta một tay có thể đánh được mười tên, mau gọi đám quỷ khôi tã vật của ngươi ra đi, nếu không thì ta sẽ một tay bóp chết ngươi!"

Những người theo dõi trận chiến vẻ mặt chăm chú, Thần Nam thật sự quá ngông cuồng, tuy nhiên điều này cũng khiến cho không ít người vô cùng hưng phấn, không còn nghi ngờ gì nữa, tiếp theo đây sẽ là một trận long tranh hổ đấu.

Cổ Hằng Nhất cười nhạt hai tiếng, lấy ra hai mảnh ngọc từ trong ống tay áo, 'cách' một tiếng đập chúng vào nhau, sau đó thì gõ một cách có tiết tấu.

"U u u u.."

Một tiếng quỷ kêu trầm trầm từ trong trận vang lên, khiến cho người ta sợ nổi da gà, khoảng đất trống giữa trận hờ ra một khe lớn, một xác chết tóc xõa rối bù giống như một con rối cơ giới, cứng đờ bò lên, ngũ quan đã bị mái tóc đen kịt rối bù che hết, nhìn không rõ, tuy nhiên từ trong mái tóc dài phát ra hai đạo hàn quang, khiến cho người ta lập tức cảm thấy kinh hãi, đáng sợ.

Bộ xác chết này vô cùng cao lớn, cao hơn người bình thường ba cái đầu, nó vận động một cách máy móc, từ từ tiến về phía Thần Nam.

Những người tu luyện quan sát trận đánh đều kinh hãi há hốc mồm, điều này

đúng là gặp quỷ giữa ban ngày. Xác chết cao lớn này không giống với những xác chết cứng đờ trong truyền thuyết chỉ biết nhảy từng từng, mặc dù xem chừng có vẻ không được linh hoạt cho lắm, nhưng cũng vụng về. Thân hình cao lớn để lại một cái bóng đen trên mặt đất, khiến cho người ta có cảm giác tối tăm.

"Hừm" Thần Nam lạnh lùng gầm một tiếng, sử dụng Thiên ma bát bộ, toàn thân hóa thành một tia chớp, nhanh chóng lao về phía xác chết, Phương thiên họa kích trong tay chàng đâm mạnh về phía trước, về lên một lãnh quang đáng sợ.

Cổ Hằng Nhất vội vàng gõ miếng ngọc thạch, cổ thi giống như nhận được mệnh lệnh nào đó, toàn thân đột nhiên biến thành vô cùng nhanh lẹ, vụt một tiếng, nhảy lên trên cao, giống như một con khi lớn, sau đó thò hai bàn tay ra, đâm mạnh về phía ngực Thần Nam, đồng thời tỏa ra một luồng tử khí đen sì, lao đi cùng.

Thần Nam cười nhạt, giơ thần kích lên cao, một đạo khí mang lao lên bầu trời, đâm về phía cổ thi, tuy nhiên cổ thi đột nhiên xoay người trong không trung, thay đổi phương hướng, dịch ngang ra nửa trượng trong không trung, sau đó lại bổ mạnh về phía Thần Nam.

Thần Nam giật mình, rõ ràng cái xác chết này trước kia chắc là một võ giả võ công cao thâm vô cùng, mặc dù đã chết đi, nhưng biểu hiện bản năng của nó vẫn phát ra những đạo biến hóa võ học nào đó.

Nhưng dù sao đi nữa thì đó cũng chỉ là một tử thi, và hơn nữa còn kém xa Địa lạc thiên sứ, đối với những người khác mà nói thì có lẽ so sánh rất khó, nhưng đối với Thần Nam thì rõ ràng không khó để đối phó, Thiên ma bát bộ vẫn là thân pháp cực kì nhanh nhẹn, vụt một tiếng, Thần Nam đã biến mất khỏi chỗ ban đầu.

Tuy nhiên trong lúc cổ thi hạ xuống đất, chàng tay cầm Phương thiên họa kích đột ngột xuất hiện, một đạo hồng quang lạnh lẽo lóe lên, Phương thiên họa kích đâm vào bụng của cổ thi, Thần Nam nhấc hấn lên cao, sau đó ném lên không trung, kích hạ xuống, chém đầu của cổ thi rơi xuống đất. Sau đó, một chân đá chiếc đầu của xác chết đi, 'bụp' một tiếng, cái đầu rã như thép của hấn vỡ thành bốn năm mảnh, nát bét, bay tung ra xa.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra trong tích tắc, hành động vô cùng liên hoàn, những người ở ngoài nhìn thấy Thần Nam hình như vô cùng nhẹ nhàng, căn bản không phí một chút sức lực nào cả, chỉ có bản thân Thần Nam là biết rõ nhất, nếu như là người bình thường e rằng không thể dễ dàng mà giết bộ cổ thi này như vậy, cái thi thể này mặc dù không rắn như thép như Đọa lạc thiên sứ, nhưng nếu như không bỏ ra một chút sức lực thì cũng khó có thể dễ dàng chém được hẳn.

Đám đông người của Cản Thi phái nhú mào lại, bọn chúng không phải đau lòng vì bộ cổ thi kia, trên thực tế bộ cổ thi là chúng thành tâm tặng cho Thần Nam chém giết, bọn chúng muốn coi trộm xem đối phương rốt cuộc có bí pháp gì, rốt cuộc làm như thế nào để chém được cổ thi, nhưng bọn chúng đã phải thất vọng rồi, cách Thần Nam giết cổ thi rất đơn giản, giống như là thái rau, chỉ đơn giản là chém mạnh xuống dưới, không hề có phương pháp đặc biệt gì cả.

"Cản Thi phái các người hãy thả tất cả những thượng cổ kì thi của các người ra đây, Thần mỗ hôm nay chuẩn bị đại khai sát giới, đừng có lấy mấy thứ rau dại này ra cho đủ quân số, ta không có thời gian thái rau ở đây!" Thần Nam lạnh lùng nhìn khắp lượt đám người Cản Thi phái, Phương thiên họa kích trong tay chỉ nghiêng lên bầu trời phía Nam, thanh kích không ngừng phát sáng.

Lúc này tất cả những người trong giới tu luyện đều đã nhìn thấy, Thần Nam dường như có mối hận không đội trời chung với Cản Thi Phái, nhìn thấy thái độ điên cuồng của chàng ta, lại thêm bộ dạng yếu thế của đám người Cản Thi phái, tất cả mọi người đều bắt đầu âm ỹ, lớn tiếng gào thét:

"Cản Thi phái muốn tổ chức đại hội thưởng thức rau sao?"

"Mau mau thả Đọa lạc thiên sứ ra"

"Mau mau thả đám thượng cổ kì thi trong truyền thuyết ra"

"Cản Thi phái nghìn năm trước đã từng bị hủy diệt, nghìn năm sau khôi phục lại, chẳng lẽ lại để người ta mang ra thái rau"

.....

Thực lực của Cẩn Thi phái không cần phải hoài nghi, tam đại vô địch Thi vương ai mà không biết, ai mà không hiểu? Tuy nhiên, trong lòng mọi người vẫn có chút chống đối phái này, suy cho cùng thì nghìn năm trước Cẩn Thi phái đã gây ra không ít phong ba cho giới tu luyện, thực tế có ít người có thiện cảm với bọn chúng.

Lúc này, Thần Nam đã quyết định buông xuôi, đại náo một phen, chàng chân dùng Thiên ma bát bộ nhanh như một tia chớp lao về phái Cổ Hằng Nhất, chuẩn bị giết lão ta.

Cổ Hằng Nhất mặc dù võ công không cao thâm, nhưng ông ta cũng không hề tỏ ra hoảng hốt, Thần Nam vừa mới lao tới cách lão hai trượng, mặt đất phía trước mặt lão bỗng nhiên rung động mạnh mẽ, một vết nứt khổng lồ xuất hiện trên mặt đất, một hàng xác chết san sát nhau bò từ dưới đất lên.

Mười ba bộ thi thể xếp thành một hàng thẳng, ngăn đường đi của Thần Nam.

Đám người đứng xem hít một hơi khí lạnh, trận chiến như thế này còn cách nào để tiếp tục duy trì được nữa hay không? Bọn họ từ bộ cổ thi mà Thần Nam vừa chém có thể thấy được rằng, mỗi bộ xác chết đều có bản lĩnh của giai vị cao thủ, hơn nữa những bộ xác chết này đao chém không qua, ra tay với mười mấy quái vật như thế này, chỉ nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ, vả lại trời mới biết được rằng khi nào dưới đất lại bò lên vài bộ cổ thi như thế nữa.

Lúc này, Thần Nam cau mày lại, chàng đã cách lão gần như thế này rồi, cảm nhận được rõ ràng sự đáng sợ của mười ba bộ cổ thi này, trong mỗi bộ cổ thi đều có một luồng sức mạnh rất kì dị.

Ngày nay võ công của chàng đã tiến triển rất nhiều, linh giác nhạy bén, sớm đã nắm bắt được những khí tức không bình thường, tử khí trong mỗi bộ xác chết đều lưu chuyển tuần hoàn theo một lộ tuyến nhất định nào đó, dường như những xác chết này đang vận chuyển nội công. Điều này quá đáng sợ, những thi thể đã chết lại có thể hiểu được võ học công pháp, nói một cách chính xác là đang vận nội công, điều này thật vô cùng kì dị.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mười ba kẻ này khi còn sống nhất định là những

cao thủ võ học, chết đi bị khổng chế, đám người Cổ Thi phái phát giác ra những tiềm năng nào đó của bọn họ, để cho họ giữ lại được những bản lĩnh đặc biệt khi còn sống.

Thần Nam có chút kinh hãi, sau vài quan sát nhanh chóng, chàng phát hiện ra mười ba xác chết này đều có cấp bậc tứ giai, có tứ giai sơ cấp, có tứ giai đại thành, điều này quá đáng sợ. Mười ba tứ giai cao thủ đẳng cấp liên thủ lại, rõ ràng có thể quét sạch một bang phái, Cản Thi phái thật đáng sợ.

Đám đông người tu luyện đứng xem trận đánh phát hiện ra điểm khác biệt của mười ba bộ xác chết này, một luồng áp lực đáng sợ từ mười ba xác chết đó cuộn cuộn trào ra, tử khí dày đặc bao trùm khắp thiên địa, áp lực đáng sợ khiến cho tất cả mọi người đều không cảm thấy khó thở.

Có một số người cao tuổi phản ứng được trước tiên, kinh ngạc nói:

"Đây là Thập tam huyết thi trong truyền thuyết của Cản Thi phái"

"Đúng rồi, nhất định là như thế! Chả trách lại khiến cho người ta có cảm giác bị kìm kẹp, đây là tay sai hung ác siêu cấp của Cản Thi phái, không ngờ chúng lại sử dụng tới trò cũ này".

"Đây là Thập tam huyết thi nổi tiếng, danh tiếng lưu truyền hàng nghìn năm giống với Vô địch thi vương và Đọa lạc thiên sử! Để đối phó với Thần Nam, Cản Thi phái đã dùng tới bọn chúng, Thần Nam cho dù là thất bại cũng không hề mất mặt".

"Thật không thể ngờ được, Thập tam huyết thi lại còn lưu lại ở nhân gian, không bị hủy diệt trong những trận động loạn của quá khứ!"

Thập tam huyết thi này đúng như dự đoán của Thần Nam, đều là dùng thi thể của các cao thủ võ học phương Đông tế luyện thành, mặc dù không thể so sánh với lúc còn sống nhưng thực lực của mỗi bộ xác chết vẫn đạt tới tứ cấp giai vị, vô cùng đáng sợ, thử nghĩ mười ba tứ giai cao thủ hợp lực lại, sẽ trở thành một tổ hợp hùng mạnh như thế nào?

"Mẹ nhà ngươi chứ Thập tam huyết thi, không cần biết chúng mày danh truyền mấy nghìn năm, hôm nay ông đây sẽ mở một đại hội đồ thi!" Thần Nam ý chí chiến đấu bốc lên, nộ khí bùng bùng.

Giết, giết, giết...

Chương 6: Cuồng Sát

U.... U..... Mười ba cổ tử thi đồng thời phát ra những tiếng kêu quái dị, âm thanh lạnh lẽo rùng rợn vô cùng, khiến cho người ta có cảm giác gai lạnh sống lưng. Đây hiển nhiên là lũ ma quỷ đang hiện hữu lơ lửng giữa ban ngày ban mặt. Việc mười ba tên ma quỷ đáng sợ đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, chỉ cần nghĩ thôi cũng đủ để kinh hãi.

Vụt. Vụt. Vụt.

Một loạt âm thanh xé tầng không vang lên, mười ba cổ tử thi nhanh như chớp, thoát một cá đã tản ra bao vây lấy thần Nam vào giữa. Tên nào tên ấy tóc tai rũ rượi, lưỡi thè dài lộ hẳn ra ngoài, toàn thân lốm đốm vết máu, tử khí cuộn cuộn theo gió lan rộng. Mặc dù đang lúc nắng trưa gay gắt nhưng trong trận hàn khí bốc lên từng đợt. Không khí u u, lạnh lẽo khiến cho tất cả những ai đang đứng chung quanh đó đều cảm thấy áp lực khó chịu vô cùng.

Thần Nam cười nhạt, đến lúc này hẳn đã không còn một chút sợ hãi nào nữa, Vũ Hinh thực sự đã chết, trong lòng hẳn chỉ còn duy nhất một thứ cảm giác tuyệt vọng, chán chường. Giờ phút này, hẳn chỉ muốn điên cuồng chém giết:

"Thập tam huyết thi? Hừm, hôm nay ta sẽ khiến cho các người chỉ còn tồn tại trong lịch sử, ta sẽ diệt sạch sẽ mấy cái xác khô biết đi các người!"

Lúc này, Thần Nam đã bắt đầu lộ sát khí, mái tóc đen không gió mà bay loạn, ánh mắt sắc bén như điện, quả thật từ hắn toát ra tư thái cường giả tuyệt thế ngạo nghễ thiên hạ.

Cổ Hằng Nhất cười nhạt nói: "Thần Nam người dựa vào cái gì?"

"Dựa vào thực lực vạn tà bất xâm, bách khôi đều có thể tránh được!" Nói rồi chàng nhắc phượng thiên hạ kích, lao về phía thập tam huyết thi.

Thập tam huyết thi há lại là những kẻ dễ đối phó, tử khí vô tận cuộn cuộn tuôn trào, hướng về phía Thần Nam nhắm tới. Nếu như là người bình thường thì nhất định đã bị tà khí xâm nhập, cơ thể sẽ lập tức trở nên yếu dần. Nhưng luồng tử khí cuộn cuộn này lại khó có thể ảnh hưởng chút nào tới Thần nam.

Ở gần đó, mấy nhân vật nguyên lão của Càn Thi phái đã phát hiện ra một sự thật đáng sợ. Tử khí phát ra sau khi gặp Thần Nam thì giống như nước mát gặp biển đông khô cạn, đều đã bị hấp thụ hết, điều này khiến cho bọn chúng sợ hãi thất sắc. Quả thật không ai có thể hiểu được, rốt cuộc kẻ nào mới là tử thi đây? Do đâu một thanh niên đang sống sờ sờ lại có thể hấp thụ tử khí của xác chết? Sự tình kỳ dị này khiến cho bọn họ không thể nào tin được, không thể tưởng tượng được. Tử khí của xác chết đối với cổ thi mà nói cũng giống như chân khí, đấu khí của võ giả, dùng để tấn công và phòng ngự, nhưng hôm nay, tử khí lại không có tác dụng gì đối với kẻ địch, đám đông người của càn thi phái hiển nhiên là kinh hãi vô cùng.

Trên thực tế, Thần Nam cũng vừa mới phát hiện ra hiện tượng cổ quái này, cơ thể chàng đang điên cuồng hút sạch luồng tử khí. Trước kia không phải chàng chưa từng tiếp xúc qua tử khí, nhưng chưa bao giờ tử xảy ra hiện tượng như ngày hôm nay. Tuy nhiên, chàng tuyệt không hề kinh ngạc. Nhớ lại khi ở vùng đất chết gặp Vô danh thần ma, chàng đã biết trong người mình ẩn chứa một nguồn tử khí vô tận. Bên trong cơ thể chàng, sinh khí và tử khí từ lâu đã cùng tồn tại và hình thành nên một sự cân bằng thần bí.

"Haha ha ha ha...." Thần nam cười lớn, tiếng cười như chất chứa đau thương, lại có chút điên cuồng mang theo âm thanh lạnh lẽo truyền đến tai đám đệ tử của Càn thi phái.

"Các người xem có phải ta còn giống người chết hơn cả đám xác chết kia không? Ha ha ha...hôm nay đại đa số trong các người chết là cái chắc rồi. Cái gì thập tam huyết thi, cái gì đạo lạc thiên sứ, cái gì vô địch thi vương, tất cả đều chết đi cho ta!"

Trong trận liên tiếp lóe lên bảy tia chớp, Thần nam chân sử dụng Thiên ma bát bộ, thấp thoáng tựa như thiên ma từ viễn cổ trở về. Vạn tà bất phạm, tử khí đã khó

có thể ảnh hưởng tới hắn. Phương thiên họa kích trong tay liên tục vung lên, một đạo ánh sáng chói rực phóng ra, tiếp theo là liên tiếp bảy kích, khiến cho bảy bộ huyết thi lập tức văng ra. Sự thật trước mắt đối với nhiều người mà nói, rõ ràng là không thể nào tưởng tượng được. Thượng cổ kì thi- thập tam huyết thi uy danh truyền khắp giới tu luyện hàng nghìn năm nay, mười ba người hợp nhất, vạn người khó chống cự nổi. Thập tam huyết thi này đã trường đồ sát biết bao nhiêu người tại hàng vạn chiến trường mà chưa từng tổn thất một tên. Hôm nay lại bị Thần nam nhẹ nhàng xử lý, ném như ném người rơm, phách văng cả bảy cái xác ra ngoài. Diễn biến này khiến cho những người chứng kiến đều trở mắt kinh ngạc.

Vô địch!

Trong lòng mỗi người đều bất giác nghĩ tới hai chữ 'vô địch.'

Phập! Phập!.....

Lại thêm sáu âm động liên tiếp truyền ra, sau một đạo quang mang chói mắt phóng xuất, thì đã thấy sáu cỗ tử thi còn lại cũng bị hất tung đi. Như vậy, chỉ trong chớp mắt, đám cỗ thi danh chấn giới tu luyện hàng nghìn năm đều đã bị đánh bại. Trong trận lập tức yên ắng vô cùng, tất cả mọi người nằm mơ cũng không dám tin vào sự thật trước mắt.

"Không thể nào!" Cổ Hằng Nhất lăm bắm chửi rủa một câu, nhanh chóng gõ mảnh ngọc thạch. Tiếng quỷ kêu chói tai lại vang lên, thập tam huyết thi đã nhanh chóng bò dậy. Vừa nãy Thần Nam chỉ là dùng quang ảnh của kích đánh văng mấy cỗ tử thi, thần kích vốn không hề chạm đến đám tử thi, vì vậy bọn chúng không có bị tổn thương, Tuy nhiên, những chấn động truyền ra từ trận đấu cũng đủ để khiến cho người của Càn Thi phái phát cuồng.

Trước mắt, thập tam huyết thi đang từ từ bao vây Thần Nam vào giữa khiến hắn giận dữ hét lên: "Càn Thi phái mất hết tính người này, hôm nay ta sẽ giải thoát cho các người!"

Thiên ma bát bộ, thân pháp nhanh nhẹn, huyền ảo, luyện tới cảnh giới tối cao tuyệt có thể xoay chuyển thời gian, không gian, phá vỡ tất cả thế gian vạn pháp.

Thần Nam, thân hóa thành một tia chớp màu đen, nhanh chóng lao đi trong trận, phương thiên họa kích không ngừng chém xuống. Kích thứ nhất đã chém vào cổ của một bộ huyết thi, máu màu đỏ xám phụt ra, huyết thi mất đầu, lập tức ngã lộn xuống đất. Hiển nhiên là Thần Nam vừa tiễn một bộ kì thi uy trấn giới tu luyện từ rất lâu lên đường vào địa phủ.

Kích thứ hai chém mạnh vào ngực của một bộ cổ thi, thân trên với hai tay và phần đầu ngay lập tức bị chấn bay ra xa, máu màu đỏ xám phun ra như mưa xuân.

Đòn thứ ba, phương thiên họa kích xuyên qua ngực hai bộ huyết thi, ghim hai bọn chúng lại với nhau, sau đó hai bộ huyết thi cùng bị ném văng lên trên không. Thần kích phát ra ánh sáng dài vạn trượng lập tức chém xuống, mạnh mẽ chấn hai bộ huyết thi hóa thành bốn đoạn, trong không trung còn lưu lại một màn mưa máu.

Đòn thứ tư, thần kích từ trên đầu một bộ huyết thi chém mạnh xuống, kích chém tan đỉnh đầu, xé xuống tận ngực, rách tới tận bụng, cuối cùng chém thẳng xuống hai chân lao ra ngoài, bộ huyết thi này đã bị chém thành hai mảnh, máu bắn ra tung tóe, hai mảnh thân xác thảm khốc đổ xuống hai bên.

Kích thứ năm... Kích thứ sáu..... Thập tam huyết thi được Càn Thi phái dùng máu tế luyện mà thành, trong chớp mắt đã bị Thần nam tiêu diệt sạch, ai nấy có mặt tại đương trường đều sững sờ, dường như không dám tin vào mắt mình.

Điều này là thật sao? Rốt cuộc ai mới là ác ma? Đám kì thi của Càn thi phái giống như những con dê non ngoan ngoãn chịu chết dưới tay Thần Nam. Sự kiện này dường như đã vượt quá mức suy nghĩ!

Ai nấy đều âm thầm cảm thấy khủng bố.

"Điều này là không thể nào!"

"Điều mà ta thấy không phải là sự thật"

"Mắt của ta hoa rồi!"

"Sao ta lại có thể nằm mơ giữa ban ngày thế này?"

"Đã xảy ra chuyện gì? Áo giáp sao?"

"Ta không bị điên chứ?".....

Mấy vị nguyên lão của Càn Thi phái cũng kinh hãi thất sắc, bọn họ nhìn thấy rõ ràng khi Thần Nam ra tay, thập tam huyết thi đã không còn chịu sự khống chế của Cổ Hằng Nhất mà là lần lượt đờ chết. Bọn chúng hầu như mất đi khả năng hành động, không hề có chút phản kháng.

Phái chủ của Càn Thi vô cùng lo lắng, cuối cùng sắc mặt trắng bệch, trầm giọng nói:

"Thế này làm sao mà có thể, nhìn phản ứng vừa nãy của thập tam huyết thi giống như đang thần phục vô địch thi vương của phái chúng ta. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tên tiểu tử này chẳng lẽ lại là sát tinh do ông trời phát tới sao? Chẳng lẽ là khắc tinh của Càn Thi phái chúng ta sao?"

Vài tên nguyên lão nghe thấy câu nói của ông ta, cũng thì thầm:

"Vừa nãy chúng ta cũng cảm nhận được nguồn tử khí vô tận trên người tên tiểu tử đó, chẳng hề thua kém gì so với vô địch thi vương của phái chúng ta, chuyện này rõ ràng khiến cho người ta không thể nào hiểu được! Chẳng lẽ hẳn ta cũng giống với linh thi, là bán thần do tử thi tiến hóa thành? Điều này làm sao có thể được, thật khiến cho người ta không thể nào tin nổi. Chẳng lẽ là ở nơi âm khí quá nhiều, thi vương trời sinh, xuất hiện linh trí sao?"

Lúc này, Thần Nam giống như ma thần của thời xa xưa, toàn thân trên dưới là ma khí dày đặc, quanh người ngọn lửa u minh không ngừng nhảy nhót, chàng hiên ngang đứng giữa võ đài, toàn thân lốm đốm máu, trên lưỡi của phương thiên họa kích ở trong tay từng giọt, từng giọt đỏ xám rơi xuống đất, tiếng rơi nhẹ tênh tường khó mà nghe thấy lại vang lên như tiếng sấm động bên tai đám người trong giới tu luyện.

Dưới chân Thần Nam là những mảnh vụn của mười ba cỗ tử thi, mười ba bộ thượng cổ kì thi uy chấn giới tu luyện hàng nghìn năm, hôm nay đã hoàn toàn bị

hủy diệt.

Đây tuyệt đối là một kì tích! Một kì tích không thể nào hình dung được.

Rất lâu, rất lâu sau, bên ngoài mới dấy lên những tiếng hoan hô kinh thiên.

Dựa vào sự tôn trọng những cường giả trong giới tu luyện, việc Thần Nam giết chết thập tam huyết thi danh truyền hàng nghìn năm đã kích động bầu nhiệt huyết sôi sục của chúng nhân, tất cả những người đứng xem bắt đầu hoan hô không ngừng.

Những thanh niên trẻ càng đặc biệt điên cuồng, rất nhiều thanh niên nam, nữ, thậm chí muốn xông vào, bên ngoài lập tức vô cùng rối loạn.

Tuy nhiên lúc này đây, Thần Nam còn chưa muốn dừng lại, hắn lại nhắc phương thiên họa kích đang nhỏ máu lên, chuyển bước đi về phía Cổ Hằng Nhất, ánh mắt vô cùng đáng sợ, áp lực khủng khiếp giống như sóng biển dội về phía trước, trong lúc này Thần Nam có thể ví với một tử thần ác sát.

Cổ Hằng Nhất thần sắc kinh hãi, thập tam huyết thi là những thượng cổ kì thi do các trưởng lão trong phái giao cho hắn ta quản lí, chỉ trong tích tắc tất cả đã bị hủy diệt, dĩ nhiên đã khiến cho hắn ta mất hết vốn liếng, làm gì có gan mà tiếp tục ở lại. Lão vội vàng lùi về phía đám đông người của Càn thi phái.

Tuy nhiên lão ta quả thật không thốt được hai chữ 'nhận thua' bởi vì theo lão, ở trước mặt quần hùng trong thiên hạ, ở trước mặt biết bao đệ tử trong phái, nhận thua là sự sỉ nhục vô cùng lớn. Trong tâm tưởng của lão nhất định sẽ có người lộ diện giúp đỡ lão ngăn chặn Thần Nam.

Tuy nhiên, cảnh tượng Thần Nam diệt sát thập tam huyết thi ban này thật đáng sợ, đại đa số những người của Càn Thi phái đều đang chìm đắm trong cảnh tượng khủng bố, không hề có một ai dám xông lên.

Thần Nam cười nhạt, đây rõ ràng là cơ hội tốt mà trời ban cho, hắn quyết tâm đại náo một phen, hắn nhanh chóng lợi dụng cơ hội lao tới.

Cố Hằng Nhất lại càng lùi về sau, vài đệ tử Càn Thi phái nhìn thấy thần Nam mãnh mẽ như hổ tiến lại gần, cũng bất giác lùi lại. Chỉ còn duy nhất một tên Đọa lạc thiên sứ là ở lại chỗ cũ.

Tên đọa lạc thiên sứ này chính là bộ thượng cổ kì thi từng bị Lai Ngang khống chế thần hồn, mất đi chỉ lệnh chiến đấu. Bây giờ bộ thần thi này một mình đứng ở đó, rõ ràng là một cái bia đứng chờ chết.

Tới tận lúc này mấy vị trưởng lão ở phía sau mới giật mình tỉnh ngộ ra, kêu lớn: "Không thể nào, không được lùi lại, mau ngăn hãm ta lại."

Thần Nam cười nhạt, thời điểm này, chàng không có nhiều lời để nói, tay nhắc kích chém xuống, gọn gàng chém tên đọa lạc thiên sứ hoàn chỉnh thành hai đoạn.

Những tiếng hò hét ở bên ngoài càng lớn hơn, mọi người vô cùng kích động. Trong khi đó, lớn nhỏ thầy trò của Càn Thi phái thì đau lòng muốn ngất đi, đây là một thần thi hoàn chỉnh, nhưng đã bị Thần Nam chẳng tốn chút sức lực nào hủy diệt mất.

Thần Nam không hề có ý định dừng lại ở đó, tiếp tục bước đi, chàng ngẩng thẳng vào Thuần chính thiên sứ với đôi cánh màu trắng ở phía trước.

Nhìn thấy ánh mắt điên cuồng của Thần Nam, trưởng lão của Càn Thi phái như phát điên, đây đúng là một ác ma diệt phái từ địa ngục trở về.

Chương 7: Vô Định

Nhìn thấy đám người Càn Thi phái đau lòng, Thần Nam cười lạnh không ngớt. Hẳn chính là muốn tiêu diệt phái này, báo thù cho Vũ Hinh. Mặc dù hẳn bây giờ vẫn chưa có được cái năng lực ấy nhưng ở trước mắt cả giới tu luyện trong thiên hạ mà thắng tay công kích môn phái này thì hoàn toàn có thể làm được.

" Vũ Hinh...bây giờ ta chỉ có thể làm chút việc cho nàng, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ khiến cho phái quý này tan thành mây khói, nàng yên tâm yên nghĩ đi" Thần Nam hai mắt ướt ươn, nhưng quang tuyến thù hận giống như lưỡi kiếm sắc đã thực thể hóa, chỉ trong chớp mắt khiến cho tất cả chúng nhân kinh sợ.

Lúc này, Thần Nam trông còn quý dị hơn cả đám người Càn Thi phái. Trong lúc hoảng hốt, đám tu luyện giả đường như nhìn thấy xung quanh Thần Nam có muôn ngàn đạo ma ảnh lơ lửng quanh. Mơ hồ là những thiên sứ không đầu, ác ma cụt tay, chiến thần tàn khuyết trái tim,... Tựa như có lũ lũ hồn phách linh thần từ thượng cổ đang dao động quanh thân hắn. Tuy nhiên đây chỉ là những hình ảnh mà đám đông chợt nhìn thấy trong tích tắc thôi, khi mọi người một lần nữa chăm chú quan sát thì xung quanh Thần nam vẫn chỉ là ma khí cuộn cuộn, tuyệt nhiên không hề có hồn phách linh thần nào. Vẫn chỉ là ngọn lửa u minh đang bùng bùng cháy.

Tuy nhiên, lúc này Thần Nam quả thật đã đem lại một cảm giác khó giải thích, một số người võ công yếu đã cảm thấy chàng như một ngọn đại sơn bất khả chinh phục đang sừng sững giữa trận, tỏa ra áp lực nặng nề, khó thở. Quả thật hiện tại rất nhiều người đều cảm thấy giữa trận không phải chỉ là một bóng người đơn độc vững chãi, mà là một ma ảnh cao lớn vạn trượng, khiến cho chúng nhân không khỏi rùng mình kinh hãi.

Thần Nam lạnh lùng nhìn qua một lượt đám người Càn Thi phái, một tay nhấc Phương thiên họa kích, triển khai thiên ma bát bộ nhanh chóng lao về phía trước, khoảng cách với tên thiên sứ cánh trắng đó chỉ còn không đầy ba trượng. Một vị

trường lão trong Càn Thi phái vội vàng phát ra những âm tiết khó hiểu, mệnh lệnh cho thiên sứ cánh trắng mau chóng bay lên bầu trời. Thần Nam thầm than một tiếng đáng tiếc nhưng chàng vẫn như cũ, nắm chặt phương thiên họa kích theo đà tiến về phía trước truy kích Cổ Hằng Nhất, dường như căn bản hắn không có ý định dừng lại.

Lúc này, tại hiện trường cảnh tượng vô cùng buồn cười, đám nguyên lão của Càn Thi phái ở phía sau thì rung rầu, trợn mắt, còn đám đệ tử ở phía trước thì sợ hãi trốn tránh. Đường đường là Càn Thi phái lại bị một thanh niên hậu bối làm cho chạy tán loạn tan tác rõ ràng là một trận đại kiếp, thật sự quá hoang đường. Rành rành là đám đệ tử thanh niên đều vô cùng sợ hãi, trong khi đám nguyên lão thì dùng dằng ở phía sau, nhất thời khó có thể ngăn cản được Thần Nam. Tự nhiên khiến cho hắn ta giống như đang đi vào chốn không người. Thần Nam hận Càn Thi phái vô cùng, phương thiên họa kích trong tay vùn vụt nháng lên, hàng loạt những luồng thần quang phóng ra. Vô số đệ tử căn thi phái bị giết chết tại trận, giống như hổ đói xông vào bầy cừu thỏa sức mà tàn sát.

Phái chủ của Càn Thi phái từ xa về mặt biến sắc, vài tên nguyên lão rõ ràng nổi giận phát điên. Hôm nay là buổi lễ khai phái của Càn Thi phái, vốn định mượn trò thách đấu để tạo uy, nhưng không ngờ đến bây giờ lại bị một hậu bối làm cho tan tành mây khói, khiến cho Càn Thi phái hoàn toàn mất hết thể diện.

Keng... keng... keng...

Lại là thứ âm thanh kim loại va chạm có tiết tấu, thiên sứ cánh trắng trong không trung lập tức lao xuống hướng về phía Thần Nam tấn công. Vài vị trường lão trong phái nhìn thấy hoàn cảnh trước mắt đã hoàn toàn mất đi sự khống chế nên không chần chừ nữa, vừa xông lên phía trước, vừa cố gắng điều khiển thiên sứ cánh trắng từ trong không trung ngăn cản Thần Nam.

Thần Nam cười nhạt, hắn chính là vẫn chưa từ bỏ ý định hủy diệt thiên sứ cánh trắng. Thần Nam hiện tại đã hiểu rõ bản thân không sợ tử khí, hơn nữa lại còn có thể công kích, hủy hoại những xác chết cứng rắn như thép. Căn bản đã không coi những thi thể thiên sứ ác danh lưu truyền hàng ngàn năm vào đâu. Những thượng cổ

kì thi của Càn Thi phải đối với hắn mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một trò đùa. Chính bản thân hắn xem ra còn giống cổ thi hơn cả đám cổ thi đó.

Nhìn thấy thiên sứ cánh trắng đang lao xuống, Thần Nam hai mắt hơi nheo lại, không hề tránh né, chờ cho tới khi thượng cổ kì thi cách đỉnh đầu hắn chỉ còn không đầy ba trượng, tay nắm chắc phương thiên họa kích đột nhiên vũ lộng lên trời, chém mạnh về phía thiên sứ cánh trắng.

Vị trưởng lão khổng lồ chế thiên sứ cánh trắng sợ hãi thất sắc. Ông ta bây giờ đã biết được người thanh niên ở trước mắt có thể đường hoàng phá hủy thượng cổ kì thi dễ dàng như thái rau vậy. Ông ta vội vàng khua khoả chiếc vòng đồng trong tay, ra lệnh cho thiên sứ cánh trắng lập tức bay lên trời. Nhưng đã quá muộn, ông ta đã quên mất một điều rằng Thần Nam còn có một môn tuyệt học diệt thiên thủ đã thất truyền từ lâu. Một bàn tay tử kim khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu thiên sứ cánh trắng rồi ấn mạnh xuống. Phụp một tiếng, thượng cổ kì thi đã bị đè xuống từ trên không. Trong lúc thiên sứ bị chèn xuống, Thần Nam huy động thần kích trong không trung, chém mạnh vào bụng của thi sứ, lẳng lẳng tiện cái thân thiên sứ đang nguyên lành thành hai đoạn.

Diễn tiến chỉ xảy ra trong chớp mắt, tung mình lên, xuất ra diệt thiên thủ, vũ lộng thần kích, với ba động tác liên hoàn đã chém chết một tà thi trong không trung. Những người ở đương trường đều mở to mắt nhìn mà còn sợ mình lầm lẫn. Trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi, Thần Nam đã lập hết kì tích này đến kì tích khác. Nào là tiêu diệt huyết thi uy chấn nghìn năm, sau đó chém chết đọa lạc thiên sứ uy danh giới tu luyện, bây giờ là thuần chính thiên sứ có đôi cánh trắng muốt cũng bị chàng tiêu hủy. Đây rõ ràng là vượt quá rồi mức tiếp nhận của con người.

Sau một khoảng thời gian tĩnh lặng, bên ngoài bắt đầu rộ lên những tiếng huyên náo nhốn nháo. Nguyên lão của cử nhân thi pháp như sắp phát điên, dường như không có ai tin tưởng vào sự thật trước mắt. Chuyện này quả thật rất khó nuốt trôi. Thập tam huyết thi, đọa lạc thiên sứ, thiên sứ cánh trắng, đều là những con bài chủ chốt trong đội quân cổ thi của cử nhân thi pháp, không ngờ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã bị cùng một người hùng hùng hổ hổ diệt gọn, bọn chúng cơ hồ sắp phát

điên!

Hây! Thần Nam kêu lên một tiếng, thân mình thông thả hạ xuống đất, phương thiên hạ kích lại vung lên, tiếp tục lao về phía trước. Ra tay không hề nương tình.

Phụt. Phụt.

Máu bắn tung tóe, vài tên đệ tử đang hồi hả chạy trốn hiển nhiên đã bị Thần Nam dùng phương thiên hạ kích chém chết. Hắn không chần chừ lao lên trên cao đài tế tự tổ sư của cần thi phái, quét ngang phương thiên hạ kích chém mạnh xuống dưới. 'Bùm.' một tiếng nổ lớn vang lên, tế đài bị chém nát, bát hương ở bên trên vỡ tan tành thành mảnh vụn.

Đến thời khắc này, giới tu luyện giả đã nhìn thấy được đây đâu phải là trận đấu khiêu chiến gì mà rõ ràng là một trận đập phá, đem bài vị tế lễ tổ sư của người ta ra đập nát, nhìn bộ dạng của Thần Nam thì rành rành là muốn tiêu diệt môn phái khủng bố này.

Tiếng gào thét ở bên ngoài càng lớn hơn, có một số thanh niên cũng muốn xông vào, giống như Thần Nam xông tới đập phá một trận. Nhưng cuối cùng đều là bị trường bối của họ ngăn cản.

Đám nguyên lão của Cần Thi phái ở phía xa, cuối cùng cũng chạy tới được, nhiều tên hai mắt ngầu đỏ. Hôm nay Cần Thi phái tổn thất quá lớn, những thương cổ kì thi trường như giết không chết đã liên tục bị tổn thất. Thật tình mà nói thì tình cảnh này chẳng khác nào đã lấy đi tính mạng của bọn họ. Đường đường là những kì thi hùng mạnh mà tổ bối truyền lại cho, trân quý phụng thờ, vậy mà... Bọn họ căn bản không thể nào chấp nhận được. Trong lòng đau xót tựa hồ muốn chết.

"Tiểu tử ngươi chết đi!" "Tiểu tử giao đầu ra!" "Tiểu tử nộp mạng ra!"..... Khác hẳn đám cổ thi, mấy lão già của Cần Thi phái đều là người có công phu thật sự. Thần Nam nếu như đối địch với bọn họ, chỉ có thể dựa vào công phu bản thân để chiến thắng, chứ không giống như đối phó với đám kì thi, bấm sinh đã khắc chế. Mấy lão già này đều không phải là hạng dễ nuốt, Thần Nam dĩ nhiên không muốn cùng bọn họ liêu mạng, chết một cách lãng phí. Hắn ngay lập tức dùng Thiên ma

bát bộ nhanh chóng lùi về phía sau, lớn tiếng quát: "Các người muốn cùng lên hay sao? Đây chẳng phải là trận đấu khiêu chiến cường giả của các người sao?"

Ngoài ba vị nguyên lão ra, vài người khác đều dừng lại, mặc dù bọn họ vô cùng cảm hận không thể lập tức giết được Thần Nam nhưng cũng không muốn bị người đời đàm tiếu.

Đối diện với ba lão già vẫn đang lao tới, Thần Nam không hề khách sáo, diệt thiên thủ xuất ra đúng lúc, bàn tay tử kim khổng lồ phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, bao trùm lên cả ba lão già hàng tứ giai, đập mạnh từ trên không xuống. Ba lão già liên tục thổ huyết, vẻ mặt vô cùng nhợt nhạt. Tên nào tên nấy đều lão đảo muốn ngã, khó có thể tiếp tục cầm cự ở trong trận. Ngay tiếp sau đó, Thần Nam lại vung ra một đòn diệt thiên thủ, bàn tay tử kim khổng lồ túm mạnh lấy ba lão già, ném mạnh về phía đám đông Càn Thi phái, giống như người khổng lồ nhẹ nhàng ném đám cỏ dại chẳng hề tổn chút sức lực nào. Ba lão già lưu lại trên không trung một dòng máu, văng mạnh vào đám đông thanh niên đệ tử Càn Thi phái, rồi lăn xuống đất. Đám đệ tử bị sức mạnh khổng lồ va đập tới hộc máu liên tục, trong hàng ngũ Càn Thi phái là một trận đại loạn.

Hai đòn diệt thiên thủ vô cùng nhanh gọn, khiến cho đám đông ở bên ngoài kêu gào ầm ỹ vang dậy như sấm, nhìn thấy tuyệt học đã thất truyền hàng ngàn năm, đã gọi lên những tiếng xôn xao.

"Vô địch, vô địch, vô địch" "Vô địch, vô địch, vô địch!".....

Vô số thanh niên đều đồng thời hô vang hai chữ 'vô địch' Thần Nam dựng thẳng thần kích ánh mắt lạnh lùng nhìn khắp một lượt, lúc này, trong mắt tất cả mọi người, bóng chàng ta đã hóa thành một thần ma vô địch, hùng dũng vạn trượng. Trận chiến ngày hôm nay, đã khắc sâu uy danh vô địch của Thần Nam, không còn phải tranh luận gì nữa chàng đã trở thành một ngôi sao sáng nhất của giới tu luyện ngày này. Bao nhiêu thượng cổ kì thi của Càn Thi phái uy danh truyền khắp giới tu luyện hàng nghìn năm, tiếng ác vô cùng, hôm nay với sức của một mình Thần Nam đã liên tục chém thượng cổ thập tam huyết thi, sau đó lại chém hai thiên sứ bốn cánh, điều này rõ ràng là đã lập nên kì tích. Chàng đã phá hủy truyền thuyết thượng

cổ kì thi Càn Thi phái. Từ hôm nay trở đi tên tuổi của chàng đã trở thành một cái tên mà tất cả mọi người trong giới tu luyện đều biết tới, không cần bàn cãi chàng sẽ trở thành nhân vật hàng đầu trong thế hệ thanh niên của đông đại lục.

Tuy nhiên, cũng bắt đầu từ hôm nay chàng cũng có nhiều danh hiệu không giống nhau: 'ác ma', 'kẻ vô địch', 'ma quỷ'...

Hôm nay đại lễ khai phái của Càn Thi phái đã hoàn toàn bị Thần Nam làm cho nhiễu loạn, thượng cổ kì thi bị hủy đi mười mấy bộ, bài vị của tổ sư cũng bị đập tan nát, điều này khiến cho tất cả những người trong phái đều phát cuồng.

"Tiểu tử ta phải giết chết ngươi...." Vài kẻ trưởng lão trong Càn Thi phái bức xúc muốn lập tức xông lên trước giết chết Thần Nam, nhưng là bị Cổ Phong một thân ngũ giai cảnh giới ngăn lại, lão ta nheo mắt lạnh lùng nói: "Thần Nam người giỏi lắm....giỏi lắm...." Trong mắt lão không thể nào che lấp được sát khí, tuy nhiên không dám liều lĩnh xông lên, bởi vì những biểu hiện của Thần Nam bây giờ thật đáng kinh ngạc, đã hoàn toàn làm cho lão sợ hãi - có thể nhẹ nhàng giết chết thượng cổ thần linh thiên sứ - bấy giờ lão ta quả thật khó có thể đoán biết được thực lực thật sự của Thần Nam. "Ha ha ha....." Thần Nam khoé mắt hai hàng nước mắt trào ra, nắm lấy phương thiên họa kích đang nhỏ máu, điên cuồng, đau thương cười lớn: "Hay! Mời tất cả những thượng cổ kì thi của Càn thi phái các ngươi ra đây, để Thần mỗ gặp gỡ với đám tà thi danh truyền hàng ngàn năm đó, hôm nay Thần mỗ mở đồ thi đại hội!

Chương 8: Vũ Hình (Thượng)

Có một số người rất tự cao, nhưng là đủ bản lĩnh để tự cao. Thần Nam chính là loại người như vậy, chàng vô cùng hận Càn Thi phái, lại thêm bản thân có bẩm sinh có thể khắc chế được thượng cổ kì thi, hẳn chỉ hận một nỗi không thể lập tức tiêu diệt môn phái này.

Phái chủ của càn thi phái cau mày, nói khế: "Tên tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch như thế nào, tại sao là quái dị như thế? Chẳng lẽ lại kinh động linh thi một lần nữa hay sao?"

Vị trưởng lão ở bên cạnh vội cản: "Không thể, cứ kinh động tới linh thi thì không hay. Hơn nữa, ta thấy giữa tên tiểu tử này và linh thi có điều gì đó rất cổ quái, ngôi ở trên lễ nào người đã quên cảnh tượng vừa nãy rồi hay sao? Linh thi từ trước tới nay không bao giờ nương tình, nhưng lúc nãy nàng ta lại chỉ hút một chút huyết tinh của tên tiểu tử này, cuối cùng không những tha cho hắn ta mà lại cùng hắn ta nói chuyện. Ta e rằng trong đó có ẩn tình. Nhất định không thể lại kinh động tới linh thi." Phái chủ Càn Thi phái gật đầu, lão ta cũng luôn lo lắng vì điều này, chỉ sợ xảy ra chuyện gì bất ổn, lão cau mày lại nói: "Chẳng lẽ không kinh động tới tổ tông trong đại sơn không được sao, đó chẳng phải lại càng..."

Lúc này, tuyệt đại cao thủ của Càn Thi phái là Cổ phong bước tới, lên tiếng: "Không được hành động lỗ mãng, trạng thái của tổ tông trong đại sơn vẫn không ổn định, bây giờ đi quấy nhiễu, khó tránh khỏi xảy ra chuyện. Hơn nữa, đối phó với tên tiểu tử nhãi nhép này mà cần phải kinh động tới người có vũ lực mạnh nhất Càn Thi phái chúng ta thì thật là mất mặt" Càn Thi phái chủ hạ giọng nói: "Chẳng lẽ Càn Thi phái chúng ta ngày hôm nay mất mặt vẫn chưa đủ hay sao? Tên tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch như thế nào, rõ ràng là một quái vật!"

Cổ Phong từ lúc đầu tới giờ vẫn lạnh lùng chú mục vào Thần Nam, hẳn ta nhíu mày nói: "Có lẽ tên này chỉ làm bẩm sinh có khả năng khắc chế cổ thi của phái

chúng ta mà thôi, có lẽ võ công thực sự của hãn ta không cao thâm như thế, nói không chừng ngũ giai cao thủ của ta đã có thể nhẹ nhàng giết chết hãn."

_ Đáng chết! Tên khốn nạn đáng ghét! - Càn Thi phái phái chủ cầm hận chửi rửa một câu.

_ Để ta đi thử xem sao! - Cổ Phong giống như đã hạ quyết tâm, bước nhanh vào trong trận.

Nhìn khoảng cách với Cổ Phong từ từ thu hẹp dần, Thần Nam trong lòng cảm thấy không ổn. Trong lòng hãn mặc dù nộ hỏa bùng bùng, nhưng không hề mù quáng. Hãn tự biết mình vẫn không phải là đối thủ ngũ giai cao thủ. Ngày hôm nay hãn chỉ là muốn tiêu diệt mấy tên thượng cổ kì thi của Càn Thi phái mà thôi, không hề muốn động thủ với kẻ địch mạnh như Cổ Phong. Giờ nhìn thấy đối phương không gọi kì thi ra nữa, chàng quyết định dừng lại. Quân tử báo thù mười năm không muộn, sau này vẫn còn cơ hội.

_ Hi hi, ta đã nói hôm nay ta chỉ mở một trận đồ thi đại hội, nếu tiếp tục thả đám thượng cổ kì thi đó ra, Thần mỗ tuyệt đối không lùi bước!

Cổ phong vẻ mặt xám ngắt, nói tới thượng cổ kì thi, trong lòng lão lại đau đớn vô cùng, giống như hàng nghìn hàng vạn con kiến đang gặm nhấm, đó đều là những kì thi mà tổ tiên đã phải mất hàng ngàn, hàng vạn năm mới có thể tìm được. Lưu truyền đời nối đời, tuy nhiên hôm nay đều đã bị hủy diệt trong tay hãn.

_ Hừ! Thần nam, ngươi không thấy rằng hôm nay ngươi hơi quá đáng hay sao? Bây giờ Cổ mỗ sẽ đích thân tới đấu với ngươi! - Cổ Phong sát khí đằng đằng.

_ Ha ha ha... Càn Thi phái các ngươi không phải đã nói là trận đấu khiêu chiến của các cường giả này hoan nghênh tất cả cao thủ trong thiên hạ tới khiêu chiến hay sao? Ta bây giờ chỉ là may mắn thắng mấy trận, điều này có gì không đúng? Chẳng lẽ không phải là các ngươi thi đấu thắng thì coi là sai à? Hừ, ta biết ngươi trách ta sau khi chém xong thập tam huyết thi thì dừng lại, nhưng điều này không thể trách ta được. Là do Cổ Hằng Nhất không chịu nhận thua như thế, chỉ là thất bại lùi lại mà thôi, ta chỉ là trong lúc thừa thắng đuổi địch, ngộ thương đám người ngăn cản ta.

Chuyện này hình như không có gì là quá đáng cả!

Thần Nam không hề ngại thuyết một mạch, thậm chí chàng còn muốn bồi thêm một câu: "Lão già, cho dù là đánh Càn Thi phái các người, cho dù là giết sạch cả đám khốn nạn các người, thì đã làm sao, không phục à? Vậy thì xông lên!"

Chỉ có điều, bây giờ chàng vẫn chưa có cái thực lực đó. Mặc dù muốn báo thù cho Vũ Hinh, nhưng chàng bây giờ chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn nộ hỏa trong lòng. Đám đông giới tu luyện giả đang quan sát trận chiến, đại đa số đều đứng về phía Thần Nam. Bởi đám đông này quả thật đều không ưa gì Càn Thi phái, ai nấy đều biết rằng Càn Thi phái tà ác, theo truyền thuyết thì bọn họ tế luyện cổ thi cần một lượng máu rất lớn để duy trì, có trời mới biết bọn chúng đã làm thế nào. Lại còn trong Càn Thi phái có không ít kì thi đều là thi thể của võ giả đông phương, có một số người còn nghi ngờ mộ phần của tổ sư mình có phải đã bị phái này nhòm ngó tới, mặc dù chỉ giới hạn trong nghi ngờ nhưng thật sự khiến người ta chẳng thể nào có thiện ý được.

_ Thần tiểu bối chẳng lẽ người sợ sao? Lão phu bây giờ muốn khiêu chiến với người! - Lời nói của Cổ Phong sắc lạnh vô cùng.

_ Sợ? Thần Mỗ đời này chưa từng sợ cái gì cả! Nhưng ta không muốn động thủ với người, người thật sự muốn cùng ta động thủ sao? Nằm mơ! - đây giống như lời nói vô lại, khiến cho những người đứng xem đều bấm bụng cười, cảm thấy kẻ vô địch này thật khiến người ta khó mà hiểu thấu.

_ Thần mỗ hôm nay muốn đồ sát đám thượng cổ kì thi, giúp cho bọn chúng được giải thoát, còn đối với lão già nhà người, ta không có hứng thú, nếu như các người không phái thêm cổ thi ra ghênh chiến nữa, thì ta xuống thôi!

Đối diện với một tên không theo những quy tắc thông thường này, Cổ Phong phần nộ vô cùng, lạnh lùng nói: "Người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Không dễ như vậy đâu?"

_ Buồn cười, cuộc thi đấu cường giả khiêu chiến mà Càn Thi phái các người tổ chức chẳng lẽ lại còn hạn chế sự tự do của người ta nữa hay sao? Bây giờ ta không

muốn tiếp tục khiêu chiến nữa, người quán nôi sao? Ta không muốn thi đấu nữa, người chẳng lẽ ép buộc ta tỉ thí võ nghệ sao?

_ Người.... - đối diện với một tên cứng đầu như Thần Nam, Cổ Phong quả thật không còn gì để nói, tên thiếu niên trước mắt đã không cần sĩ diện nữa rồi, tuy nhiên hình như hắn ta cũng đủ oai phong, chắc rằng nội trong vài ngày, toàn bộ giới tu luyện giả của đại lục sẽ biết được những chiến tích huy hoàng của hắn.

Thần nam cầm phương thiên họa kích đi nhanh về phía đám người, bỏ lại Cổ Phong với vẻ mặt tím tái phía sau, lão ta không ngờ rằng đối phương không chiến mà lại lui, đã thông dong bỏ đi chẳng như chẳng có chuyện gì xảy ra. Lão ta đã tập trung khí lực cuối cùng chỉ đánh vào không khí, điều này khiến cho lão có cảm giác bất lực.

Đám người trong giới tu luyện đứng xem đều lớn tiếng hò hét: "Đại lễ khai phái của Càn Thi phái có còn tiếp tục không?" "Cuộc đấu cường giả khiêu chiến lúc nào lại tiếp tục bắt đầu đây?"

....

Càn Thi phái trên dưới đều thấy bù đầu, náo loạn. Cuối cùng phái chủ Càn Thi phái ra mặt nói: "Hôm nay trời đã không còn sớm nữa, cuộc đấu cường giả khiêu chiến ngày mai lại tiếp tục."

Đám người tu luyện đứng xem không tình nguyện rời đi, khu đất của Càn Thi phái rất lâu sau vẫn không yên ổn trở lại được.

Ban ngày, tử kim thần long không hề theo Thần Nam tới Càn Thi phái, lão tinh này không muốn bị mọi người chỉ trích, nó ở trong phòng vui đùa ngủ một giấc dài. Buổi tối khi Thần Nam trở về cũng không phát hiện ra nó có điểm gì không bình thường. Nó lười biếng chào hỏi một tiếng rồi lại bỏ đi, sống cuộc sống ban đêm tươi đẹp của mình, có trời mới biết được nó lại đi hại nhà bếp của nhà nào nữa

Đêm đã rất sâu mà Thần Nam vẫn ngồi yên trên giường, hai mắt vô thần nhìn ánh nến, trong lòng chàng đau đớn. Chàng không thể nào ngờ được rằng hôm nay

lại có thể được nhìn thấy thi thể của Vũ Hinh. Cả buổi chiều, chàng đã khước từ lời mời mọc của huynh muội Nam công Ngâm và một số người trong giới tu luyện để một mình được yên tĩnh.

Không muốn nghĩ lại, nhưng không thể không nghĩ lại, những kí ức xa xưa một khi được mở ra là sẽ như cơn hồng thủy tràn về khó mà ngăn cản lại được. Nhớ tới những hồi ức tốt đẹp với Vũ hinh, lại nhìn thấy thi thể của nàng ta đã bị Càn Thi phá vỡ luyện thành thi vương tà ác, trái tim chàng đau đớn muốn vỡ tan thành trăm ngàn mảnh.

_ Vũ Hinh ngây thơ lương thiện đã hóa thành thi vương tà ác hàng ngàn năm. Ta không thể nào chịu đựng được, ta không thể nào có thể chấp nhận được. - Thần Nam vò đầu bứt tai, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Vũ Hinh trong lòng Thần Nam gần như là hoàn mỹ, mặc dù đã trải qua hàng vạn năm, nhưng quãng thời gian này đối với Thần Nam mà nói chỉ như một giấc mộng. Từng chi tiết nhỏ nhặt trong quá khứ cũng chưa từng phai nhạt trong trái tim chàng, tất cả đều giống như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Vậy mà sau khi người con gái hoàn mỹ ấy chết đi, đã bị người ta lợi dụng thân xác, tu luyện hàng ngàn năm trở thành hóa thân của tà ác. Tất cả đều là sự thật đau đớn không thể chối cãi. Thần Nam quả thật hận mình không có cái khả năng có thể vượt qua thời gian và không gian để mà ngăn cản tất cả những trò điên đảo đó.

Lời thề non hẹn biển ngày xưa vẫn văng vẳng bên tai, giọng nói, tiếng cười, vẻ mặt xưa vẫn hiển hiện ra trước mắt. Tình cảm năm xưa tới giờ vẫn chưa từng phai nhạt. Tuy nhiên lần này gặp lại, lại là sinh tử cách biệt. Nước mắt nhạt nhòa dâng trên hai mắt của Thần Nam, đọng lại thành giọt lăn nhẹ trên gò má chàng. Chàng chịu đựng nỗi đau của ngàn vạn mũi kim xuyên xé trái tim mình.

_ Cho dù có một ngày ta là thiên hạ vô địch, giết sạch đám tà nhân của Càn Thi phá vỡ thì đã làm sao? Vũ Hinh vẫn chết rồi, ta có thể bù đắp điều gì đây?

Nhớ tới Vũ Hinh, chàng không thể không nghĩ đến người thiếu nữ mang thân xác Vũ Hinh đã tiến hóa thành bán thần. Người thiếu nữ mơ mơ hồ hồ này tự bản

thân cũng không biết được mình đã tới thế giới này như thế nào. Mặc dù nàng ta rất giống với Vũ Hinh, nhưng nàng ta lại không phải là Vũ Hinh. Trong lòng Thần Nam lại cuộn cuộn dâng lên một trận đau đớn. Chàng lẩm bẩm một mình: "Vũ Hinh nàng thật sự hoàn toàn biến mất rồi sao? Thần Hi là ai? Vũ Hinh mới sinh ra là ai? Bọn họ làm thế nào lại hình thành nên trong thế giới này, tại sao ta đều phát hiện ra bóng dáng thân quen của nàng trên người họ? Nàng thật sự đã vĩnh viễn ra đi rồi sao? Ta không tin! Ta không thể tin!"

_ Ý, sao người lại khóc? - Một giọng nói ngây thơ vang lên từ bên ngoài cửa sổ.

Thần Nam giật mình, sau đó lập tức bình tĩnh lại, chàng đã biết được ai đến viếng thăm vào lúc này.

Một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế xuất hiện ở bên ngoài cửa sổ, chiếc quan tài pha lê bảy màu phát ra ánh sáng dịu nhẹ trong không trung, ánh sáng lấp lánh khiến cho màn đêm lạnh lẽo trở nên ấm áp như đang ngày xuân. Dung nhan vô song của thiếu nữ xinh đẹp nở nụ cười thật trong sáng, khoe miệng hơi hướng lên, hai chiếc má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện có chút tinh nghịch và cũng thật đáng yêu.

_ Mau mở cửa ra, ta muốn vào trong! - Thiếu nữ nhận thấy Thần Nam đang chờ dẫn người nhìn nàng, liền chun chiếc mũi yêu kiều, bất mãn kêu lên.

Thần Nam vội vàng ra mở cửa phòng, chiếc quan tài pha lê lóe sáng, nhanh chóng biến mất ngoài cửa sổ, ngay lập tức trong phòng chàng tràn ngập thứ ánh sáng chói lòa, thiếu nữ đã đưa chiếc quan tài pha lê tiến vào bên trong. Chiếc quan tài thủy tinh phát ra ánh sáng tinh khiết, không hề có chút lạnh lẽo đáng sợ như vẻ bề ngoài của nó. Thiếu nữ điều khiển nó trực tiếp hạ xuống giường.

_ Ui, sao người lại khóc rồi? Tại sao lần nào ta nhìn thấy người, đều là lúc người đang khóc nhỉ?

Thần Nam không nói gì, chỉ gượng cười. Rất lâu sau chàng mới từ từ bình tĩnh lại:

_ Nàng xuất hiện như thế này, không sợ sẽ kinh động tới những quái vật trong

đại sơn sao?

_ Ta không đi ra khỏi phạm vi của Phong Đô sơn, bọn họ không thể nhiều chuyện được. Tuy nhiên bọn họ có lẽ cũng sắp sửa tỉnh lại rồi, ta tìm người chính là muốn người giúp ta nghĩ xem làm thế nào để đối phó với bọn chúng.

Thần Nam có chút kinh ngạc, quái vật trong đại sơn sắp sửa thức giấc, đây đúng là một chuyện không hề nhỏ.

Thiếu nữ lại khề khàng nói một mình: "Ta ở tế đàn của phái hồi tường lại rất lâu, ta đã nhớ ra rất nhiều chuyện, những chuyện mà những người đó đã nói trước đây ta đều nhớ ra cả rồi!" Thần nam đương nhiên biết "những người" mà thiếu nữ nói ở đây chính là đám người Càn Thi phái đã cung phụng nàng trong nhiều năm nay.

Chương 9: Vũ Hình (Hạ)

Thiếu nữ từ tốn suy nghĩ rồi nói tiếp: "Ta nghe thấy bọn chúng nói Phong Đô Sơn là một nơi có âm khí thịnh vượng nhất ở đại lục bởi vì tại đây đã chôn vùi hàng ngàn, vạn bộ hài cốt. Nếu như không phải có tòa phong thủy tuyệt trần khổng lồ khóa chặt âm khí cực thịnh lại thì những thôn trang xung quanh đây nhất định sẽ bị âm khí xâm nhập. Cũng nhờ tòa phong thủy đại trận tuyệt diệu này khóa chặt âm khí cho nên Càn Thi phái mới lập phái tại nơi này. Âm khí đối với con người mà nói thì là có hại nhưng đối với những cỗ thi mà nói thì lại là món bổ dưỡng tuyệt diệu. Càn Thi phái đã tạo nên rất nhiều tiểu trận tụ tập âm khí tại phong thủy đại trận, nhằm tập trung toàn bộ tử khí ở bên trong lại với nhau hình thành nên một đạo thi mạch và đám quái vật đó trốn vào trong thi mạch ngủ say. Đợi tới khi bọn chúng tỉnh lại, chính là lúc đại công cáo thành. Chỉ e rằng ngay cả khi thực lực của ta lúc mạnh nhất cũng không thể nào đối phó được với chúng. Hiện giờ ta đã hiểu ra, bọn chúng mặc dù không thể thoát khỏi sự gò bó của thể xác nhưng lại tiến triển theo một lối cực đoan, hình như là nhân thi hợp nhất. Cụ thể có thể đạt được những thành tựu như thế nào thì ta cũng không sao đoán được!"

_ Nhân thi hợp nhất, thật sự có loại công phu tà đạo như vậy sao? - Thần Nam kinh hãi, lúc còn ở Sở quốc đế đô, chàng đã từng nghe lão yêu quái nói qua, chỉ cái tên là đã có thể tưởng tượng được điểm tà ác của môn công pháp này.

Thiếu nữ lặng lẽ trả lời: "Đúng thế, một tà pháp rất đáng sợ, thi nhân và thi vương hợp hai thành một, ngay từ ngàn năm trước bọn chúng đã trốn vào trong thi mạch dung hợp rồi, tới bây giờ vẫn chưa thành công!"

Đây là lần đầu tiên Thần Nam nghe được những tin tức bí mật của Càn Thi phái, quả thật khiến cho người ta kinh ngạc không ít. Không những đã tạo ra được thi mạch mà lại còn những quái vật nhân - thi hợp nhất vô cùng quái dị.

_ Rất phiền phức, nhất định phải ngăn chúng lại, tuyệt đối không để cho bọn

chúng nhân thì hợp nhất thành công!

_ Đúng lắm. - Thiếu nữ gật đầu đồng ý. - Nếu như bọn chúng đại công cáo thành, thì thanh thế sẽ càng phô trương trắng trợn hơn nữa!

Thần Nam đứng dậy, đi một vòng quanh phòng, nói: "Đối với những quái vật tà ác này, tuyệt đối không thể nào mềm tay được, tốt nhất là có thể đánh bại, hoàn toàn hủy diệt chúng. À, nàng rốt cuộc cần bao nhiêu thời gian mới có thể hoàn toàn xua tan đi tử khí trong người?" Thiếu nữ nghiêng đầu suy nghĩ, nói: "Ta cũng không thể nào nói rõ được, có lẽ cần phải đợi một khoảng thời gian dài nữa"

_ Nếu như tử khí trong người nàng hoàn toàn bị xua đi hết, thực lực nhất định tăng lên nhiều, tới lúc đó chúng ta nghĩ cách, nhân lúc bọn chúng vẫn chưa thành công, ra tay trước tiêu diệt chúng! Thiếu nữ gật đầu tán thành: "Ừm. nếu như đợi tới khi ta hoàn toàn xua tan đi tử khí trong người, mà bọn chúng vẫn chưa hoàn thành việc dung hòa thì thật tốt. Tới lúc đó hủy đi thi mạch, khiến bọn chúng vĩnh viễn không có cách nào thành công được, như vậy sẽ dễ dàng đối phó hơn, dù sao cũng vẫn cần có người giúp đỡ!"

Bất luận là thiếu nữ đưa ra điều kiện như thế nào Thần Nam cũng đều đồng ý giúp đỡ nàng, huống hồ chỉ là phá vỡ "mệnh mạch" của Càn Thi phái.

_ Nàng hãy nói thật cụ thể tình hình của thi mạch cho ta!

_ Thi mạch là do âm trận tụ tập thi khí hình thành, bên trong Càn Thi phái có đến vài địa điểm tụ tập âm địa trận đồ, đêm ngày mai ta sẽ mang địa đồ tới cho người. Sau này người tìm người ngấm vào trong đại sơn, âm thầm phá hoại những tụ âm trận đó là được rồi. Đương nhiên phải dùng thuốc nổ, hòa toàn hủy hoại đi những vật liệu xây dựng trận, đó là những vật liệu bổ trận hiếm có mà Càn Thi phái phải mất hàng ngàn năm mới có thể thu thập được. Quan trọng là những tụ hồn thạch, ngưng phách thạch rất quý hiếm, nếu như không hoàn toàn hủy diệt hẳn thì không bao lâu sau bọn chúng lại có thể bố trí lại tụ âm trận địa, như thế thi mạch lại được hình thành.

_ Ừm. không vấn đề gì.

Chàng phát hiện ra, mặc dù mới ở cạnh nhau nửa ngày nhưng thiếu nữ hình như đã có chút ít thay đổi. Suy nghĩ dường như cẩn thận hơn, đã có thể biết suy xét. Có lẽ bán thân quả thật là quái thai, sự trưởng thành của họ không thể dùng những lý luận thông thường mà giải thích được.

Tuy nhiên, có lẽ hàng ngàn năm nay thiếu nữ này mặc dù vẫn mơ mơ hồ hồ, nhưng đã tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy những âm mưu quỷ kế, hôm nay sau khi tỉnh dậy mới từ từ nhớ lại tất cả những điều mắt thấy tai nghe khi xưa, bất giác tâm trí đã trưởng thành lên rất nhiều.

Nhìn dung nhan quen thuộc, Thần Nam trong lòng vô cùng đau đớn, chàng nhẹ nhàng nói: "Nàng đã nhớ được nhiều chuyện trong quá khứ, vậy nàng có sự việc nào khó quên nhất hay không?"

Thiếu nữ chớp chớp hai mắt to long lanh, ngây thơ lắc đầu nói: "Hình như không có việc gì đặc biệt khó quên!"

Thần nam thở dài, xua đuổi những dự đoán không thực tế trong lòng. Người con gái trước mắt không thể nào có một chút kí ức của Vũ Hinh, đây rõ ràng là một sinh mệnh mới. Chàng bất giác đưa tay lên vuốt mái tóc dài mượt mà của thiếu nữ, có chút buồn thương nói: "Những năm vừa qua nàng nhất định đã phải chịu đựng không ít khổ cực rồi, cứ nghĩ tới đám người Càn Thi phái khốn nạn đó đã hành hạ nàng là ta lại muốn lập tức giết tất cả bọn chúng!" _ Không đâu, bọn chúng từ trước tới giờ chưa bao giờ hành hạ ta cả. - Thiếu nữ cười rất thơ ngây nói -từ khi mới bắt đầu, bọn chúng đã xây dựng một tòa tế đài để cung phụng ta, bởi vì bọn chúng nói ta là thông linh thần thi!

Thần Nam không hiểu,nhìn nàng ta chăm chăm hỏi: "Có nghĩa gì vậy?"

Thông qua việc nói chuyện với thiếu nữ, Thần Nam phát hiện ra một sự thật kinh người, hàng ngàn năm qua đã có một người nào đó hoặc là sức mạnh nào đó, vẫn luôn bảo vệ nàng, khiến cho đám người Càn Thi phái trên dưới đều coi nàng ta là thượng cổ thông linh thần thi, cho rằng linh thức của nàng ta cùng một số thần thông của nàng ta không hoàn toàn bị biến mất.

Trên thực tế, qua lời kể của nàng, Thần Nam càng ngày càng cảm thấy quả thật có một người đã bảo vệ thiếu nữ này hàng ngàn năm qua, và tuyệt nhiên không phải là linh thức bất diệt của nàng ta hay là sức mạnh thông linh của nàng ta lúc sinh thời.

Thần Nam rơi vào cảm giác cực kì kinh ngạc, chẳng lẽ quả thật có một người như vậy sao? Người này rốt cuộc là ai?

_ Vũ Hinh, nàng có biết người đó là ai không? Nàng có nhìn thấy người đó trông như thế nào không? - Sau một khoảng thời gian trò chuyện cùng thiếu nữ, nàng ta đã đề nghị Thần Nam gọi nàng bằng cái tên Vũ Hinh.

Vũ Hinh ngây thơ lắc đầu rồi lại gật đầu nói: "Ta chỉ cảm thấy sự tồn tại của bà ta trong trạng thái mơ mơ hồ hồ mà thôi, chỉ biết bà ta là một người con gái!"

Thần Nam cảm thấy huyết mạch toàn thân đang sôi sục, người con gái bí ẩn này rốt cuộc àà là ai? Tại sao lại bảo vệ nàng Vũ Hinh này? Và người đó trong hàng ngàn năm đã xuất hiện không dưới vài chục lần, khiến cho Càn Thi phải trên dưới đều coi Vũ Hinh là thông linh thần thi?

Hàng ngàn năm nay người đó vẫn tồn tại, như vậy há chẳng phải là đã sớm phá vỡ quy luật sinh tử sao, đó....là người của giới tiên thần sao!

_ Vũ Hinh chẳng lẽ nàng thật sự không thể nhớ ra những chuyện cụ thể có liên quan sao? - Thần Nam có chút nóng ruột, hôm nay chàng ta biết được tin tức này quả thật rất đáng kinh ngạc. Chàng dĩ nhiên rất muốn biết người đó là ai, đây có thể liên quan tới bí ẩn cái chết của Vũ Hinh vạn năm trước, người đàn bà đó nhất định biết được quá khứ của Vũ Hinh.

Từ muôn vàn dữ kiện mà nói, Vũ Hinh của vạn năm trước dường như đã thành công phá vỡ tử quan rời khỏi cố tiên di địa Bách hoa cốc, nhưng sự việc sau đó thì sao? Thần Nam không biết, chàng vô cùng muốn biết cuối cùng Vũ Hinh làm sao lại chết đi, sau này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vũ Hinh cố gắng nghĩ lại, nàng ta nhíu mày, sau đó khuôn mặt đột nhiên lại giãn ra, vui mừng kêu lên: "Ta nghĩ ra rồi, bà ta là từ trên trời bay xuống... còn nữa...còn nữa...ta không nhớ được nữa..."

Nói tới đây, Vũ Hình cảm thấy có chút ngại ngùng, tình nghịch thè lưỡi ra.

_ Vũ Hình hãy cố gắng suy nghĩ một chút, điều này quả thật rất quan trọng. - Thần Nam trong lòng vô cùng kích động.

Vũ Hình nhắm mắt lại, suy nghĩ rất lâu mới nói: "Bà ta hình như từng nói cái gì: Thái thượng vong tình. Rất tối nghĩa, rất khó hiểu, những lời đó thật sự không rõ ràng, quả thật chỉ có như vậy thôi, ta thật không thể nào nhớ ra được nữa"

Thần nam trầm tư, mặc dù bây giờ không có cách nào để biết được thân phận của người đó, nhưng có thể biết được những thông tin này, chàng đã cảm thấy đủ rồi. Hàng ngàn năm qua đã có một người đàn bà như vậy nhiều lần xuất hiện bên cạnh Vũ Hình, trong đó nhất định phải có điều huyền bí, không còn nghi ngờ gì nữa, bà ta nhất định sẽ có ngày xuất hiện, thậm chí, nói không chừng bây giờ người đàn bà đó đang chú ý tới chàng cũng nên, nghĩ tới đây, Thần nam bất giác phát ra thần thức, tìm kiếm khắp xung quanh. Kết quả đương nhiên không có thu hoạch gì, Thần nam cảm thấy xấu hổ vì hành động của mình, cho dù người đàn bà đó thật sự đang âm thầm ở đây thì với võ công cường giả ấy, chàng tuyệt đối không thể nào phát hiện được tung tích của bà ta, đúng là những người trong cuộc thì mơ hồ.

Trên thực tế, Thần Nam cuối cùng cũng nghĩ ra một khả năng, người đàn bà thần bí đó rất có thể đã tạo ra trên người Thần Hi một loại tinh thần lạc ấn nào đó, để giữ liên hệ với nàng, không tới lúc nguy hiểm thì nhất định không xuất hiện. Thần Nam không ngờ trên người Vũ Hình lại bao phủ một đám mây mù mơ hồ như thế. Rất lâu sau, tâm trạng kích động của chàng mới từ từ bình tĩnh lại, lúc này, Thần Nam giống như đột nhiên nhớ ra điều gì, vui mừng kêu lên: "Vũ Hình nàng để ta xem chân nàng!"

Dung nhan tuyệt mỹ của Vũ Hình lập tức đỏ bừng, ấp úng hỏi: "Tại sao?"

_ Không cần phải xấu hổ, ban ngày nàng không phải đã để ta xem hay sao? Ta muốn thử xem có thể giúp nàng hút chỗ tử khí đó ra hay không. - Thần Nam đột ngột nhớ ra trong lúc giết thập tam huyết thi, cơ thể chàng đã đột ngột hút hết tất cả luồng tử khí cuộn cuộn của chúng vào trong.

Chàng nhớ vô danh thần ma có nói, cơ thể chàng có rất nhiều sinh khí và tử khí, sức mạnh sinh tử thuộc vào trạng thái sâu xa huyền diệu, đạt tới cảnh giới cân bằng. Chàng mặc dù biết nếu tùy tiện hút tử khí rất dễ phá vỡ cục diện cân bằng sinh tử trong người, nhưng vì Vũ Hinh chàng muốn mạo hiểm thử một phen.

Vũ Hinh dường như đã hiểu ý của chàng ta, kéo lớp vải trên chân ra, để lộ ra đôi chân ngọc ngà, mặc dù vô cùng đẹp đẽ nhưng không hề có chút sinh khí nào, tựa hồ như không có sinh mệnh.

Thần Nam vận huyền công gia truyền, ngọn lửa ma quái từ trong cơ thể bùng lên, sau đó chàng nói với Vũ Hinh: "Thử ép tử khí trong người nàng ra đi."

Vũ hinh do dự một lúc rồi bắt đầu ép tử khí từ trong chân ra.

Một luồng tử khí dày đặc lập tức cuộn cuộn bốc ra, ánh nển trong phòng khi mờ khi tỏ, vô cùng lạnh lẽo đáng sợ. Trong vườn vọng tới tiếng kêu thảm thiết của lũ chuột, và đám chim đêm vỗ cánh bay nháo nhác, rất nhiều những động vật nhỏ ở những nhà xung quanh đang liều mạng chạy trốn.

Tử khí trong người Vũ Hinh nhiều tới mức không thể tưởng tượng nổi, chỉ trong chớp mắt cả căn phòng chìm ngập trong ma vân cuộn cuộn. Âm khí lạnh lẽo bao trùm cả khu nhà trong tối tăm, giống cõi như u minh địa ngục.

Chương 10: Huyền Công Thông Thể

Trên thực tế, Thần Nam quả thật có thể hút tử khí trong người Vũ Hinh. Chỉ có điều tử khí trong hai chân của Vũ Hinh giống như đại dương vô tận, nửa canh giờ sau, thị trấn nơi Thần Nam trú ngụ đều bị tử khí bất tận mịt mờ che phủ. Vậy mà tử khí trong cơ thể Vũ Hinh vẫn chỉ mới thoát ra được gần một nửa. Phần tử khí này nếu như không bị Thần Nam hoàn toàn hút hết thì vẫn có thể tự lưu chuyển trở lại cơ thể của Vũ Hinh.

Vũ Hinh không dám tiếp tục nữa, nàng sợ sẽ liên lụy tới Thần Nam, lo lắng Thần Nam có thể xảy ra điều gì bất trắc. Tâm trí của nàng mặc dù không được coi là đã trưởng thành, nhưng cũng hiểu rõ người bình thường tuyệt đối không thể nào tiếp xúc với quá nhiều tử khí như vậy. Thần Nam không muốn từ bỏ nửa chừng, hai canh giờ sau, chàng đã hút sạch toàn bộ tử khí cuộn cuộn trong không gian, sau đó lại để Vũ Hinh kiểm tra cơ thể của chàng, xem có thể phát hiện ra tử khí hay không. Vũ Hinh thật sự cảm thấy khó hiểu. Nàng cảm giác được trên người Thần Nam quả thật không có một chút tử khí nào, tử khí ngấm vào người Thần Nam xong đã hoàn toàn biến mất không để lại vết tích.

Thần Nam trấn tĩnh nàng ta cười nói: "Yên tâm đi, ta cũng giống như người bình thường, máu của ta là huyết tinh thuần chính, bẩm sinh đã khắc chế với tất cả tà vật, tất cả tử khí ngấm vào người ta sẽ hoàn toàn bị luyện hóa, hoàn toàn biến mất không để lại dấu vết."

_Ừ! - Vũ Hinh bán tín bán nghi nhìn Thần Nam, nhưng nói thế nào cũng không đồng ý để Thần Nam tiếp tục làm như vậy. Cuối cùng Thần Nam phải khuyên giải mãi nàng ta mới đồng ý ngày mai mới tiếp tục, trước tiên hãy quan sát một ngày, xem cơ thể Thần Nam có xảy ra triệu chứng bất ổn nào không?

Sau khi Vũ Hinh rời đi, Thần Nam bắt đầu ngồi xếp bằng điều khí, chàng cảm thấy trong người giống như có một ngọn tà hỏa đang thiêu đốt, tốc độ vận chuyển

của huyền công gia truyền nhanh hơn so với ngày thường hơn mười lần, điên cuồng nghịch chuyển.

_ Chẳng lẽ sự cân bằng sinh tử trong cơ thể ta đã bị phá vỡ hay sao?

Thần Nam có chút căng thẳng, để mặc cho chân khí cuộn cuộn đang sôi sục trong kinh mạch, những thời gian trôi qua, không chỉ chân khí trong người chàng càng ngày càng cuồng bạo mà chàng cũng càng ngày càng trở nên riết róng, tử khí tuôn trào trong căn phòng, cuộn cuộn khắp không gian.

_ Đại sự không ổn rồi, kết cấu sinh tử sắp sửa bị phá vỡ, chẳng lẽ lại giống như những lời vô danh thần ma từng nói, đại nạn của ta sắp sửa tới rồi sao?

Đúng lúc Thần Nam đang lo lắng vô cùng thì phần bụng chàng đột nhiên phát sáng, hai quang cầu hai màu đã biến mất nhiều ngày cùng lao ra khỏi cơ thể, hai quang cầu với hai màu đen và vàng quấn vào nhau, bắt đầu chuyển động vòng tròn, nhanh chóng hình thành nên thái cực đồ, treo lơ lửng trên đỉnh đầu chàng, lần này ngọc như ý không xông ra như mọi lần trước, để đuổi theo hai quang cầu nữa.

Thái cực đồ không ngừng chuyển động xoay tròn trên đỉnh đầu Thần Nam, khiến cho linh khí thiên địa từ khắp các nơi xung quanh đều tuôn về nơi này. Trong căn phòng chói sáng rực rỡ, thái cực đồ lúc sáng lúc tối, trong thoáng chốc dường như có thể nhìn thấy có vô số những cái bóng nhỏ như đang chuyển động trong bức vẽ, dường như đều là những thần linh thời thượng cổ, nhưng Thần Nam không có cách nào để nhìn thấy những cảnh tượng này. Chàng nhắm chặt hai mắt, chỉ có thể cảm nhận được vô số thiên địa tinh khí đang chảy vào trong cơ thể từ trên đỉnh đầu, rồi chậm rãi luyện hóa đám tử khí trong người.

Khí sinh tử dần dần trở lại trạng thái cân bằng, lúc Thần Nam thu công đứng dậy thì thái cực thần ma đồ cũng đã biến mất, quay trở về trong người chàng. Bên ngoài, đông phương cũng đã bừng sáng đón chào một ngày mới.

Trời đã sáng rõ, tử kim thần long lúc này cũng say mê lão đảo trở về, anh chàng này sau khi bước vào trong phòng lập tức chui đầu vào trong chăn ngủ li bì.

Thần Nam đẩy cửa bước ra, chàng rõ ràng cảm thấy cơ thể đã xảy ra một sự thay đổi khác lạ, cảm thấy linh giác càng trở nên nhạy bén hơn.

_ Chẳng lẽ võ công của ta lại có sự đột phá!

Thần Nam thử kích phát ra hai đạo kiếm mang, nhưng chàng phải thất vọng, võ công không hề có sự tiến triển gì, vẫn giống như trước kia. Tuy nhiên, dường như sự vận chuyển của chân khí càng được dễ dàng hơn, ý động, thân động, khí khí xuất thế, tất cả điều này đều vô cùng tự nhiên. Chính là chân khí trong nội thể có sự thay đổi, khí tử kim đã trở thành màu đen như mực, hơn nữa huyền công lúc nào cũng nghịch hướng vận chuyển, vậy mà chàng không hề cảm thấy có điểm nào không ổn, không giống như khi trước, xuất hiện trạng thái tinh thần xấu, ngược lại chàng cảm thấy toàn thân trên dưới vô cùng thư thái. Huyền công đã hoàn toàn chuyển động nghịch hướng, linh giác tăng lên, chân khí chuyển động như ý, điều này khiến Thần Nam có chút sững sờ, chàng muốn thử vận chân khí theo đúng hướng, nhưng chàng đã thất bại, hướng đi của chân khí không thể nào chuyển động ngược lại được nữa.

Ngoài ra, Thần Nam cũng phát hiện chàng thuận lợi cảm nhận linh khí thiên địa hơn so với trước đây. Ý nghĩ vừa xuất hiện, linh khí thiên địa chảy vào từ đỉnh đầu, chảy khắp cơ thể, chàng dường như có thể hoàn toàn hòa nhập vào giữa thiên địa, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng tinh khí thiên địa, không cần phải hao phí sức lực để hấp thu nữa.

_ Ha ha ha ha ha... - Thần Nam ngửa cổ cười lớn - Ta đã huyền công thông thể rồi.

Võ giả đông phương khi võ công đạt tới một cảnh giới nhất định, theo đó sẽ có những thần thông xuất hiện, như thiên nhãn thông, thân ngoại hóa thân... tuy nhiên có một số người cho dù công lực có cao đi nữa, cũng không nhất định có thể đạt được những thần thông dị năng này, còn có một số người mặc dù võ công không cao thâm lắm, thỉnh thoảng cũng luyện thành một loại thần thông nào đó trong cơ duyên thích hợp. Huyền công thông thể có thể coi là một loại 'tiểu thần thông', phía trước có thêm chữ 'tiểu' chính là bởi vì phạm là những võ giả võ công đạt tới lục giai cảnh giới đều có thể mở ra những loại thần thông này, khiến cho bản thân hòa

nhập cùng với thiên địa, có thể trực tiếp nối liền với thiên địa tinh khí, có thể mượn nguồn tinh khí dồi dào này bất cứ lúc nào. Bởi vì những võ giả công phu dưới lục giai thỉnh thoảng cũng có người có thể đạt được võ công thông thể, bởi vì nếu như có thể trực tiếp nối liền với tinh khí thiên địa, sẽ có được những mặt lợi vô cùng lớn, đại chiến với những cao thủ cùng đẳng cấp cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi nhiều. Nội lực dường như không bao giờ cạn kiệt, dùng mãi không hết, dùng mãi không kiệt. Có thể nói trong số những người cùng đẳng cấp sẽ là vô địch, vì vậy võ giả phương đông gọi huyền công thông thể là một loại tiểu thần thông.

Có thể nối liền với thiên địa tinh khí, khiến cho cơ thể hòa nhập cùng với thiên địa, mới có thể coi là cảnh giới chân vũ, người đạt tới cảnh giới này thì có thể tăng cường tìm kiếm bí mật sinh mệnh, cuối cùng phá tan giới hạn sinh tử. Và những người này thường là lục giai võ giả. Thần Nam ở thời điểm tứ giai đại thành cảnh giới đã có được loại thần thông này, thật sự là khác thường, bây giờ lòng tin của chàng ta tăng lên gấp trăm lần, sau khi huyền công thông thể, thiên địa tinh lực từ trên đỉnh đầu chảy vào trong cơ thể, sau này chàng không phải lo lắng sau khi đại chiến với kẻ khác sẽ xuất hiện hiện tượng sức cùng lực kiệt, tạo cho cơ hội cho kẻ khác. Bây giờ cho dù đối diện với vài thánh địa truyền nhân bao vây tấn công, Thần Nam cũng tự tin chiến đấu, thần uy của diệt thiên thủ không có gì phải nghi ngờ, bây giờ chàng có thể nối liền với thiên địa tinh khí, nội lực dùng không hết, diệt thiên thủ có thể xuất ra liên tục, thử hỏi có ai có thể sánh cùng nữa. Cho dù phải một mình chiến đấu với đám đông, phối hợp cùng với thân pháp quý dị Thiên ma bát bộ, chàng có thể một đòn tấn công từ phía xa, kẻ nào có thể tránh được chứ.

Thần Nam trong lòng sôi sục, bây giờ chàng có thể đại chiến với bất cứ một người nào cùng thế hệ. Đột nhiên, Thần Nam nhớ ra điều gì, huyền công thông thể, thiên địa tinh khí có thể sử dụng bất cứ lúc nào, như vậy chàng vẫn tu luyện, lại không có môn thượng cổ ma công đại thành, bây giờ dường như có thể làm được sự đột phá. Nghĩ tới đây, chàng bỗng giật mình. Thông thiên động địa công là ma công của bản huyền công gia truyền cấm kỵ của chàng, giống như nghịch thiên thất ma đao, đều đứng ở vị trí đầu, uy lực mạnh mẽ vô cùng, công pháp cũng giống với cái tên của nó, luyện tới cảnh giới cao nhất có thể thông thiên động địa. Điểm mà chàng thấy kì dị nhất chính là có thể đánh tan những sức mạnh từ bên ngoài đánh tới không còn để lại một dấu vết nào. Nói một cách chính xác chính là dẫn những sức

mạnh từ bên ngoài tấn công tới ra ngoài cơ thể, khiến cho những tổn thương mà cơ thể phải chịu đạt tới độ nhỏ nhất.

Vài tháng trước, khi Long bảo bảo niết bàn, vô danh thần ma của vùng đất chết đánh tới, Thần Nam đã dùng môn ma công này phối hợp với ngọc như ý, đánh tan chưởng lực của vô danh thần ma, khiến cho những vết thương trên người giảm nhẹ tới mức thấp nhất.

Chàng đặc biệt hứng thú với môn pháp công này nên đã tu luyện trong thời gian dài không từ bỏ, nhưng vẫn không đạt tới đại thành cảnh giới. Bây giờ huyền công thông thiên, thiên địa tinh khí từ đỉnh đầu ngấm vào trong cơ thể, cùng với pháp quyết vận hành của thông thiên động địa có một số điểm giống nhau, chính là thời cơ tốt để đẩy môn ma công này lên tới cảnh giới đại thành.

U minh ma khí nhanh chóng cuộn cuộn tuôn trào ra ngoài cơ thể của chàng, giống như một ngọn lửa đen kịt hùng hực đốt cháy, ma công thông thiên động địa điên cuồng chuyển động, các khớp xương toàn thân chàng phát ra những âm thanh răng rắc, mỗi một sợi kinh mạch đều tràn đầy một lượng ma khí lớn, đồng thời thiên địa tinh khí tràn vào trong cơ thể, điên cuồng chảy vào các kinh mạch. Huyền công nhanh chóng vận chuyển, thế như chẻ tre, không ngừng lưu chuyển. Đúng trong lúc này, Thần Nam đột nhiên phát ra một tiếng thét dài, khí tích tụ trong tim được quét sạch, thông thiên ma công cuối cùng đã đạt mức đại thành, da trên khắp người chàng phát ra bảo quang. Cùng lúc này, cánh cửa khu nhà của Thần Nam bật mở, gió thổi mát lạnh, dâm tặc Nam Cung Ngâm áo trắng tung bay bước vào, thiếu nữ yêu kiều, xinh đẹp tuyệt thế Nam Cung Tiên Nhi ở phía sau anh ta. Người con trai tuấn tú nho nhã, người con gái xinh đẹp giống như một đôi thần tiên cùng bước vào.

Thần Nam vui mừng, trong mắt lộ ra vẻ hoang dã, một chưởng đánh về phía hai người, chưởng lực mãnh liệt vô cùng hùng hồn, khí cương đen kịt cuộn cuộn, giống như một cơn sóng khổng lồ, trong chớp mắt đã nuốt chửng hai người.

Nam Cung Ngâm và Nam Cung tiên nhi giật mình kinh hãi, không thể nào có thể ngờ rằng vừa mới gặp, Thần Nam đã đột ngột ra tay, hai người vội vàng tung chưởng ra tiếp chiêu, hai người có đủ tư cách sánh cùng với thập đại cao thủ của

đồng đại lực, công lực không thể coi thường, hai chưởng lực đan xen lao ra phát ra một luồng ánh sáng màu hồng phấn lấp lánh rực rỡ, nhanh chóng đánh tan chưởng lực của Thần Nam

_ Thần Nam, huynh điên rồi!

_ Thần Nam, tại sao ngươi lại tấn công hai người bọn ta?

Thần Nam không trả lời, sử dụng thiên ma bát bộ, thân hóa thành một đạo hư ảnh, vây lấy hai huynh đệ Nam Cung liên tục tấn công, hai huynh đệ nhà này thấy Thần Nam ra tay không hề nương tình, bọn họ cũng không giữ lễ nữa liên tục xuất ra sát chiêu.

Ba đại cao thủ tuyệt đỉnh đại chiến, kinh khí vô biên cuộn cuộn xuất ra, tường của khu nhà chỉ trong chớp mắt đã bị làn sóng kinh khí đánh thành cát bụi, cả một tòa nhà bị một đòn diệt thiên thủ của Thần Nam ném lên không trung, rã thành từng mảnh vụn trên không, cát bụi bay ngập trời.

Thần Nam vô cùng nhanh nhẹn, hết đạo chưởng lực này tới đạo chưởng lực khác mà hai huynh đệ nhà Nam Cung đánh ra đều bị thông thiên động địa ma công của Thần Nam đánh tan quá nửa, còn đối với những đòn tấn công thông thường thì chàng dường như không cần phải phòng ngự gì cả.

Kế đến, diệt thiên thủ của chàng lại tung ra, túm chặt lấy Nam Cung Ngâm, ném mạnh, liền ngay sau đó lại túm lấy Nam Cung Tiên Nhi, đưa nàng ta tới gần, kẹp cho nàng ta giữa giữa, đập mạnh vào đầu nàng ta một nhát, sau đó ném trả nàng ta về phía Nam Cung Ngâm. Thần Nam cười lớn, thu công pháp lại, như thế này, thiên ma bát bộ, diệt thiên thủ, thông thiên động địa ma công, với ba môn công pháp kỳ ảo này, coi như trong số những người cùng tầng lớp, chàng gần như đã trở thành vô địch.

Chương 11: Đề Nghị

Huynh muội Nam Cung Ngâm tỏ vẻ kinh ngạc, hai đòn diệt thiên thủ khiến cho họ cảm thấy sợ hãi. Vừa nãy, nếu Thần Nam thật sự muốn ra tay thì hậu quả thật khó lường.

Nam Cung Tiên nhi xoa xoa chỗ trán bị gỗ đỏ tấy lên, xấu hổ pha lẫn phần nộ nói: "Thần Nam đáng chết, người bị điên à, tại sao lại tấn công ta, ta và ca ca có ý tốt tới thăm người, người lại ra tay với bọn ta, người...người có bệnh sao?"

Nam Cung Tiên Nhi tức giận vô cùng, lúc này xuất hiện vẻ đánh đá, cương cường. Thần Nam sau khi đánh ra hai đòn diệt thiên thủ, không hề có cảm giác sức cùng lực kiệt, chàng biết huyền công thông thể đã thật sự đã xuất hiện trên người mình, bây giờ, trong đại chiến với những người cùng cấp bậc, chàng đã có thể coi như bất bại.

Huyền công thông thể xuất hiện, ma công thông thiên động địa đại thành, điều này khiến Thần Nam vốn tâm trạng chán nản đã lại cảm thấy vui vẻ hơn, nhìn Nam Cung Tiên Nhi, và phía không xa là anh chàng Nam Cung Ngâm vẻ mặt cáu giận, chàng cười nói: "Xin lỗi, nhất thời xúc động, vừa nãy ta mới nghĩ ra một vấn đề võ học, vừa hay gặp hai huynh muội nhà huynh bước tới, ta không nhịn được mới thử một chút, đã đắc tội rồi!"

_ Người....đúng là một kẻ điên vì võ! - Nam Cung Tiên Nhi muốn xông lên đâm cho chàng ta một trận, đột nhiên dừng lại, chớp mắt nói - Không được, vừa nãy người dùng diệt thiên thủ đã thương ta, người cũng phải bỏ ra một cái giá nhất định để bồi thường cho sự quá đáng của người.

_ Hi, nàng lại định lừa ta sao? - Thần Nam không muốn dây dưa với tiểu yêu nữ này, cứ như suy nghĩ cổ quái của nàng ta đem Mộng Khả Nhi gả cho Huyền Trang hòa thượng là biết được nàng ta gian trá đáng ghét chừng nào.

_ Ta vẫn chưa nói gì, người đã cho rằng ta muốn lừa người, hùm, người có phải là muốn trốn tránh trách nhiệm hay không?

Mồ hôi thốt nhiên tuôn nhễ nhại, Thần Nam thấy câu nói này thật vô lý, cứ như mình là một kẻ ác ôn thích đùa giỡn với đàn bà con gái không bằng, có lẽ chỉ có á yêu nữ này mới dám nói lời mập mờ như vậy.

_ Người phải dạy ta diệt thiên thủ.

_ Được không vấn đề gì, đợi hôm nào ta vui vẻ, sẽ dạy nàng một vài chiêu. - Đối phó với nữ yêu này chỉ có thể ăn to nói lớn như vậy thôi.

Lúc này, Nam Cung Ngâm đã sửa sang lại quần áo. Bước tới phía trước, nói: "Đang cần tìm Thần huynh, bây giờ căn nhà mà huynh thuê để ở đã bị phá hủy, chỉ bằng huynh hãy chuyển tới chỗ chúng ta ở, thế nào?"

_ Thế thì còn gì bằng. - Thần Nam cũng không từ chối, chỉ có thể một thời gian nữa tới bồi thường chủ nhà thôi.

Hai huynh muội nhà Nam Cung vô cùng kinh ngạc trước việc Thần Nam thể hiện thần uy, liên tục chém thập tam huyết thi, sau đó lại chém hai vị thiên sứ bốn cánh, bọn họ rất muốn biết rốt cuộc thì chàng nắm giữ bí pháp gì, mà lại có thể giết được những thượng cổ kì thi đao thương không thể chém tới, tiêu diệt những cổ thi ngàn năm cứ như thái rau vậy, điều này khiến cho họ không thể nào có thể tưởng tượng được.

Ngày hôm đó tại quảng trường Sở quốc đại đô, Thiếu Lâm tự Huyền Trang hòa thượng, tình dục đạo Nam cung ngâm, Tử Tiêu Cung Vương Huy, tuyệt tình đạo Tề Tăng, bốn đại tuyệt đỉnh cao thủ đại chiến với Đọa lạc Thiên sứ mà cũng không chiếm được thể thượng phong, vậy mà Thần Nam chỉ có một thân một mình lại có thể tiêu diệt được nhiều Thượng Cổ Kì Thi như vậy. Điều này khiến huynh muội Nam cung Ngâm cảm thấy vừa kinh ngạc vừa hưng phấn, nếu như có thể biết được bí pháp của Thần Nam, há chẳng phải có thể không cần lo gì đến sự uy hiếp của Càn Thi phái hay sao? Càn Thi phái tái thành lập, khiến cho các đại môn phái đều cảm thấy vô cùng bất an, nhưng sự xuất hiện của Thần Nam, khiến cho tất cả mọi

người đều vui mừng, đây quả không hổ là một thanh niên liên tục lập lên kì tích, đã có thể đề hung uy đã truyền bá hàng nghìn năm của căn thi phái xuống.

_ Xin lỗi, đã để mọi người phải thất vọng, ta cũng không biết tại sao có thể giết được đám thượng cổ kì thi đó, có lẽ ta là thiên vương lão tử chuyển thế, tất cả những tà sát trên nhân gian đều không thể lại gần người ta. - Giọng điệu của Thần Nam gần như trêu chọc, trên thực tế chàng cũng quả thật không thể nào nói ra được bí pháp gì cả.

Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười nhìn chàng, ánh mắt dịu dàng như nước chảy, thỏ thẻ nói: "Thần Nam, uống cho ta còn coi người là người đứng đầu hậu cung thân vương, người lại đối đãi với ta như vậy, hừm!"

Dâm tặc áo trắng Nam Cung Ngâm lên tiếng: "Thần huynh, nơi ở của huynh bây giờ vô cùng nguy hiểm, bây giờ huynh đã trở thành kẻ địch Càn Thi phái, bọn chúng nhất định muốn tiêu diệt huynh, nhưng nếu như huynh có thể đem bí pháp tiêu diệt tà thi nói ra để mọi người cùng nắm bắt được pháp quyết, như thế càn thi phái sẽ vô cùng sợ hãi, không còn dám uy hiếp huynh nữa"

Thần Nam thở dài, chàng quả thật hi vọng có loại công pháp đó, nhưng sự thật là không thể nào. Trên thế giới này chắc rằng chỉ có mình chàng có loại huyết mạch này, mới có thể dễ dàng phá tan tà sát mà những người khác không thể nào có thể làm được.

_ Huynh cho rằng loại công pháp như thế nào mới có thể chém thượng cổ kì thi.
- Thần Nam hỏi lại Nam Cung Ngâm.

Nam Cung Ngâm nói: "Nghe nói Quang hệ ma pháp của phương tây là khắc tinh của Âm Hắc ma pháp và Vong linh ma pháp, như thế có thể thấy rằng, đông phương võ học dương cương có thể khắc chế được những tà vật Thi sát.

_ Vậy thì huynh hãy thử công lực của ta xem. - Thần nam nói rồi khẽ tung ra một đạo chương lực, trong phòng đột nhiên ẩn hiện một tia chớp màu đen, phát ra một loạt những tiếng sấm rền.

Nam Cung Ngâm cau mày, tâm pháp của Thần nam không còn nghi ngờ gì nữa dường như đã mạnh lên vô cùng, nhưng tuyệt đối không phải loại quang minh thuộc tính, nhưng giống như ma công hắc ám.

_ Huynh cũng nhìn thấy, công pháp của ta có chiều hướng hắc ám, gọi là ma công cũng không có gì sai, làm sao có thể là loại quang minh ma pháp tiêu diệt tà pháp được. Chỉ có thể nói là không có liên quan gì tới công pháp, nếu như nhất định tìm hiểu căn rễ tới cùng, ta nghĩ chắc có liên quan tới cơ thể của ta, có người nói ta là hậu duệ của thái cổ thần tộc, vạn tà không thể xâm nhập, bách mị có thể tránh được, ta vẫn không tin vào điều đó, nhưng hôm nay ta cũng ngờ ngợ. Ta nghĩ nguyên nhân sau cùng chính là ở điểm này. - Thần Nam cảm thấy mình lúc này giống như một tên buôn thần bán thánh. Còn huynh đệ Nam Cung Ngâm thì bịt mắt nhìn chàng ta giống như nhìn thấy một tên lừa đảo, Nam Cung Tiên Nhi túm lấy một chiếc gối đập mạnh vào người Thần Nam.

_ Tên lừa đảo nói linh tinh kia, nếu như ngươi là hậu duệ của Thái cổ thần tộc, thì ta chính là chuyển thế của thần nữ Độc Cô Tiểu Nguyệt hoặc Độc Cô Tiểu Huyền trong truyền thuyết của thái cổ thần tộc rồi.

Nam Cung Ngâm không nói gì, quay người đi đi lại lại, một lát sau thì cầm tới một cái gối, sau khi mở ra, thì là một bàn tay màu xám ngoét.

_ Dâm tặc huynh, huynh đúng là đã biến thái rồi, lại có sở thích như thế này! - Thần Nam đã nhận ra đó chính là một bàn tay của Đọa Lạc thiên sứ, lập tức đã hiểu được ý của anh ta, tuy nhiên muốn nhân cơ hội trêu chọc anh ta một chút.

Nam Cung Ngâm cười nói: "Thần huynh chắc đã hiểu ý của ta rồi, ha ha, để có được cái này ta đã phải bỏ ra rất nhiều công sức, ta đã thử rồi, những đao kiếm thông thường không thể nào chém được bàn tay này, ta muốn tận mắt xem xem huynh làm thế nào để hủy diệt nó!"

Nam cung Tiên nhi cười giòn tan, nhan sắc khuynh nước khuynh thành xinh đẹp vô cùng, những người bình thường mà nhìn thấy kiểu nhân thần như thế này nhất định sẽ mê tít, nhưng Thần Nam võ công tinh thông, định lực không phải người bình thường có thể so sánh được, mê pháp của tình dục đạo làm sao có thể

nhiều loạn tâm thần của chàng được.

Thần Nam thở dài, không ngờ hai huynh muội nhà này lại suy nghĩ chu toàn tới vậy, chàng nói khích vài câu: "Ta nói ta là hậu duệ của Thái cổ thần tộc, các người lại không tin, được rồi, ta lấy danh nghĩa của thần vương, tặng cho hai người vĩnh sinh, phong dân tộc huynh là Tọa hạ đồng tử, phong Nam Cung tiểu thư là Thiếp thân thị nữ, đồng thời tặng hai người thần lực, phá tan vận tà của thế gian..." _ Tên lừa đảo đáng chết! - Nam Cung Tiên Nhi giận dữ đấm chàng hai cái.

Thần Nam nghĩ ngợi một chút rồi cuối cùng quyết định tiết lộ với hai huynh đệ nhà này một số thông tin, bởi vì chàng cần sự giúp đỡ của họ, tới lúc đó cần có bọn họ giúp sức phá tan tụ âm trận của Càn Thi phái, hủy diệt thi mạch của chúng.

Chàng cắn ngón trỏ của mình, sau đó nắm lấy tay phải của Nam cung ngâm, nhỏ xuống một giọt máu, nói: "Dân tộc huynh, bây giờ ta tặng huynh một giọt huyết thần của Thái cổ thần tộc, huynh dùng ngón tay đã nhuộm máu điểm vào bàn tay của Đọa lạc thiên sứ xem!" Nam Cung Ngâm vẽ mặt anh tuấn nho nhã, từ trước tới nay ưa sạch sẽ, nhìn ngón tay nhuộm máu của Thần Nam, lập tức cau mày, tuy nhiên cũng không nói gì, vận công vào ngón tay, điểm về phía bàn tay màu xám.

_ Phập. - Ngón tay đã xuyên qua bàn tay của Đọa Lạc thiên sứ, Nam Cung Tiên Nhi kinh ngạc, Nam Cung Ngâm cố nén cảm giác ghê tởm, chạy thẳng vào nhà tắm, rửa tay mười mấy lần sau đó mới trở ra.

_ Thần huynh, huynh... - Anh ta nói không thành lời, máu của anh chàng lừa đảo này sao lại kì diệu như thế.

Nam Cung Tiên Nhi kinh ngạc nhìn Thần Nam, đôi mắt đáng yêu nheo lại thành hình trăng non, cười hì hì nói: "Thế chất của Thần huynh không giống với người bình thường, thật khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng được"

Nam cung Ngâm hỏi: "Thần huynh, điều này rốt cuộc là như thế nào, chẳng lẽ huynh đúng là hậu duệ của Thái cổ Thần tộc?"

Nam Cung Tiên Nhi nhìn Thần Nam với anh mắt vô cùng kì lạ, mê công điền

đạo chúng sinh lại vô thức phát ra khiến cho nàng ta càng trở nên xinh đẹp.

Thần Nam xoa tay nói: "Sự thật đã bày ra trước mắt, ta nói nhiều cũng chẳng để làm gì, không phải ta không dạy huynh bí pháp, điều này quả thật chỉ là thể chất bẩm sinh mà thôi" Nam Cung Ngâm trầm tư, còn Nam Cung Tiên Nhi thì cười cười, đột nhiên nắm lấy một cánh tay của Thần nam, nói: "Nếu như ta uống máu của người, người xem ta có thể thay đổi thể chất hay không?"

Thần Nam giật mình, người con gái này thật là điên cuồng, suy nghĩ quảng nạp hậu cung đã đủ kinh khủng lắm rồi, có kiểu suy nghĩ này chẳng qua cũng là hoàn toàn bình thường.

Chàng đang định bộc lộ vẻ bất mãn, Nam Cung Tiên Tử đột nhiên cười giòn giã, thổi một hơi khí nóng ấm vào tai Thần Nam nói: "Ha ha, trêu người thôi, ta làm sao nữ chứ? Người là đệ nhất thân vương ở hậu cung của ta, nếu như thể hiện tốt, ta chỉ nạp một mình người làm phi tử cũng không thành vấn đề, người và ta không có phân biệt, người có loại thần thông này, cũng là ta có tài phú rồi, ha ha ha..."

Nam Cung Tiên Tử thật sự rất xinh đẹp, vô cùng phong tình, nhan sắc tuyệt thế, giống như một tiên tử giáng trần, đây tuyệt đối là một yêu nữ, Thần Nam chỉ biết thở dài âm thầm đánh giá nàng ta.

Qua cuộc trò chuyện, cuối cùng hai huynh đệ Nam Cung biết được rằng căn bản không hề có một loại bí pháp nào cả, hi vọng của bọn họ đã hoàn toàn sụp đổ. Tuy nhiên, đúng trong lúc này, Thần nam đã đưa ra một đề nghị vô cùng đáng kinh ngạc, lục đạo truyền nhân liên kết với chính đạo truyền nhân, cùng nhau hủy diệt Càn Thi phái.

Lần đề nghị này đã dẫn tới lần liên thủ hợp tác đầu tiên của chính tà thánh địa truyền nhân, những nhân vật tuyệt đỉnh của thế hệ thanh niên bắt đầu bước những bước đầu tiên lên vũ đài lịch sử.

Chương 12: Ngũ Thiên Niên Tiền (Thượng)

Càn Thi phái ngàn năm trước đã từng bị hủy diệt, có quan hệ rất lớn với chính, tà thánh địa. Lão cổ đồng của lục đại tà đạo và ngũ đại thánh địa đã ra không ít thủ đoạn, cũng như lần khiến cho Càn Thi phái đi tới bại vong.

Càn Thi phái đào mộ phần tổ sư của người khác để luyện hóa thi thể thành tà thi, khiến cho tất cả mọi người đều phẫn nộ oán thán, đây chính là nguyên nhân khiến cho chúng bị vô số môn phái trong giới tu luyện truy sát.

Năm đó xảy ra chuyện âm ỷ, một tên cường đồ của Càn Thi phái từng lớn tiếng phỉ báng: "Mộ phần của tổ tông các người ta tới đào, mộ phần của các người con cháu ta sẽ đào!"

Lần này tái lập phái, mặc dù chưa làm ra việc gì tổn hại tới luân thường đạo lý, nhưng khó mà khiến mọi người có được chút thiện cảm, có phái nào không có tổ tông. Lại chỉ có trời mới biết được cái đám chuyên nhắm vào xác chết này không lén lút chú ý tới mộ phần tổ tông của mình.

Truyền nhân của chính tà thánh địa bởi vì có thù oán với Càn Thi phái, đương nhiên muốn làm suy yếu thậm chí là hủy diệt phái. Khi Thần nam đem chuyện phá tị âm trận thi mạch nói ra, hai huynh muội Nam Cung lập tức suy nghĩ, nếu như có thể hoàn toàn tiêu diệt đi thi mạch, thì cũng giống như hủy đi mệnh mạch của Càn Thi phái.

Sau một giờ đồng hồ bí mật thương lượng, ý kiến của ba người đã thống nhất, Huynh muội Nam Cung đồng ý liên kết với chính đạo truyền nhân, chuẩn bị đại náo Phong Đô Sơn. Đạm đài thánh địa truyền nhân Vương lâm có quan hệ mập mờ không rõ ràng với Nam Cung Ngâm chẳng còn nghi ngờ gì nữa sẽ trở thành người trung gian tốt nhất liên hệ với chính phái thánh địa, tài trí võ học của người con gái này không hề kém so với Mộng Khả Nhi, đứng thứ hai trong số những thế hệ thanh

niên của Đạm Đài thánh địa, nàng ta mà ra mặt thì không còn gì hay bằng.

Vương Lâm vô cùng tán đồng việc chính, tà thánh địa liên kết lại cùng tiêu diệt Càn Thi phái, đương nhiên lúc tìm nàng ta tới, bốn người lại phải bàn bạc bí mật một lần, bên trong có nhiều tình tiết cần phải thương lượng kỹ càng.

Cuối cùng, Thần Nam làm người chỉ huy, Vương Lâm phụ trách liên kết chính đạo thánh địa truyền nhân, huynh muội Nam cung Ngâm phụ trách liên kết tà đạo thánh địa truyền nhân. Đương nhiên, Thần Nam cũng không hề được nhàn nhã, có một trọng trách mà chàng phải phụ trách đó chính là cung cấp "thần huyết". Đại thể của sự việc đã được quyết định, tuy nhiên hành động cụ thể cần phải có những thánh địa truyền nhân khác gạt đầu đồng ý, tập trung lại bàn luận mới được.

Ngày hôm nay, Thần Nam đi xem trận đấu cường giả khiêu chiến của Càn Thi phái, tuy nhiên có thể đoán được rằng thi đấu lần này không thể nào hay ho hơn hôm qua được.

Thần Nam cuối cùng lại dùng tiền thuê một gian nhà, buổi tối Vũ Hinh nằm bắt được khí tức của chàng, lại đúng hẹn tới. Nhìn thấy Thần Nam không hề bị tổn hại gì, nàng ta vô cùng vui mừng, đồng ý để Thần Nam tiếp tục hút tử khí trong người nàng ra. Trên thực tế, nếu như không có sự giúp sức của hai quang cầu, Thần Nam quả thật khó có thể chịu đựng được đám tử khí này, cho dù là như vậy, mỗi đêm sau khi Vũ Hinh bỏ đi, chàng một mình dưới sự giúp sức của Thái cực đồ luyện hóa tử khí, mỗi lần đều cảm thấy vô cùng khó chịu. Thái cực thần ma đồ mặc dù giúp chàng luyện hóa tuyệt đại bộ phận tử khí, nhưng chàng vẫn cảm nhận được một lượng không ít tử khí sẽ vĩnh viễn nằm lại trong cơ thể chàng, mặc dù chàng biết được rằng làm như thế vô cùng nguy hiểm, rất có thể phá vỡ sự cân bằng sinh tử, nhưng vì Vũ Hinh, chàng không còn sự lựa chọn nào nữa, chỉ có thể tiếp tục cố gắng.

Ba ngày tiếp theo, ban ngày Thần Nam cùng huynh muội Nam Cung bàn bạc việc hợp tác với chính đạo thánh địa, buổi tối lại chuyên tâm hút tử khí cho Vũ Hinh. Đương nhiên, mỗi ngày Thần Nam đều phải trích máu, máu tươi được bảo quản trong cốc ma pháp sinh mệnh do Nam Cung Tiên Nhi tìm về, tiến hành "chiến

lượng dự trữ", vài ngày sau phân phát cho các thánh địa truyền nhân. Hàng ngày, Thần Nam đều ăn rất nhiều đồ bổ, tránh để cơ thể quá suy nhược.

Lần hai đạo chính, tà thánh địa đại liên thủ này, dường như thuận lợi vượt ngoài tưởng tượng, các thánh địa truyền nhân sau khi nghe chuyện hủy diệt thi mạch có thể khiến cho nguyên khí của Càn Thi phái bị tổn hại, mất đi gốc rễ, đều dành sự chú ý tuyệt đối.

Tuy nhiên tất cả mọi người đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ rơi vào cạm bẫy, nên ai nấy đều cẩn thận thăm dò đối phương gắt gao. Lần liên thủ này, truyền nhân của tình dục đạo, Tuyệt Tình đạo, Hỗn Thiên đạo, Hiên Viên đạo trong tà đạo lục đại thánh địa đều đến Phong Đô Sơn, truyền nhân kiệt xuất nhất của Hiên Viên đạo là Hiên Viên Phong vừa mới xuất sư, Thần Nam chưa từng gặp qua. Còn truyền nhân của Đạm Đài thánh địa, Thiếu Lâm Tự, Tử Tiêu Cung, Vô Ưu Cung cũng đều đã tới, truyền nhân của Vô Ưu Cung - Nhạc Kinh cũng vừa mới xuất sư.

Ngày thứ năm, tà đạo thánh địa truyền nhân, chính đạo thánh địa truyền nhân và Thần Nam đều đã tụ tập lại, bắt đầu thương lượng lần đầu tiên. Điều này đối với chính, tà thánh địa mà nói đúng là một cuộc gặp mặt có ý nghĩa lịch sử, gần ngàn năm nay, đây là lần đầu tiên chính, tà thánh địa chuẩn bị liên thủ chống kẻ địch. Suy cho cùng thì các thánh địa đều có mối thâm thù với Càn Thi phái, hết thảy đều lo lắng sau này sẽ bị phái này báo thù, nay đã có người đứng đầu kêu gọi liên kết chống kẻ thù, các thánh địa đều vui mừng chấp nhận.

Sau khi dùng "thần huyết" của Thần Nam chém đứt bàn tay của Đọa Lạc thiên sứ, tất cả mọi thánh địa truyền nhân đều trầm ngâm một lúc lâu, tuy nhiên cuối cùng cũng chấp nhận sự thật này. Ánh mắt đám đông nhìn Thần Nam mặc dù không giống nhau, nhưng bọn họ dù sao cũng là những nhân vật tuyệt đỉnh của thế hệ thanh niên, dĩ nhiên họ không để lộ ra quá nhiều vẻ kinh ngạc.

Nửa canh giờ sau, chính, tà thánh địa truyền nhân đều đã tin rằng lần liên thủ hành động này là thật, chứ không phải là cái bẫy nào cả, tiếp theo đó bắt đầu chính thức bàn bạc xem nên hành động như thế nào. Hỗn Thiên tiểu ma vương mặc dù ánh mắt không ngừng lộ ra vẻ hung hãn nhưng trong thời gian đặc biệt này hẳn

cũng không dám bộc lộ điều gì. Đến Hồn thiên tiểu ma vương một kẻ cuồng bạo ngạo mạn cũng phải nén nhịn cơn ác khí lại, hợp tác cùng với Thần Nam, có thể thấy rằng, hung uy của Càn Thi phái đáng sợ đến nhường nào, cho dù ngàn năm đã qua đi, nhưng vẫn khiến cho những thánh địa truyền nhân kiêng kỵ vô cùng.

Lúc này Thần Nam đang kích động bát đại thánh địa truyền nhân, những lời nói với họ cũng cần bảo lưu lại, chàng tuyệt đối không đem chuyện quái vật tà ác đang ngủ say nói ra, ngược lại còn cho các thánh địa truyền nhân uống một liều thuốc an thần mạnh. Chàng dẫn Vũ Hình tới hội để minh chứng chủ lực của Càn Thi phái đã đứng về phía mình, chuyện hủy diệt Càn Thi phái sẽ dễ như trở bàn tay. Vũ Hình trước kia từng xuất hiện ở trọng địa của Càn Thi phái, nhẹ nhàng đánh bại Thần hồn cái Thụy Lạp của vong linh ma pháp sư điều khiển, ma uy của nàng ta mọi người đều thấy rõ. Thực lực mà nàng thể hiện ra tuyệt đối không thua kém gì với vị cao thủ bí mật trong trận đại chiến ở hoàng cung Sở quốc đại đô, tranh giành thần bảo. Trước đó, bát đại thánh địa truyền nhân chỉ muốn phá hoại thi mạch của Càn Thi phái, bởi vì có một nhân vật bán thần như Vũ Hình nên bọn họ không dám chính diện khai chiến với Càn Thi phái.

Nhưng từ khi biết cao thủ tuyệt thế đã phản bội lại Càn Thi phái, niềm tin của bát đại thánh địa truyền nhân tăng lên gấp bội, chung cực vũ lực của kẻ địch đã phản bội, như vậy thì còn gì phải ngại nữa. Tuy nhiên trong lòng, tất cả các thánh địa truyền nhân đều nhìn Thần Nam với con mắt kì quái, nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được, chàng ta tại sao lại có thể khiến cho một linh thi vương trong truyền thuyết phản bội.

Trong hai ngày tiếp theo, bát đại thánh địa truyền nhân tập trung lại, thương lượng cẩn thận từng chi tiết một, cuối cùng đã thống nhất được ý kiến. Chính phái - tứ thánh địa truyền nhân Vương Lâm, Huyền Trang, Vương Huy, Nhạc Kinh. Tà đạo - tứ thánh địa truyền nhân Nam Cung Ngâm, Nam Cung Tiên Nhi, Tề Đăng, Hiên Viên Phong, Hồn Thiên tiểu ma vương, lại thêm Thần Nam tất cả có mười đại cao thủ.

Bọn họ dường như đã đại biểu cho mười thanh niên cao thủ của đại lục, thực lực hùng mạnh khiến cho những nhân kiệt của thế hệ thanh niên càng tin tưởng hơn,

sau khi có được thần huyết của Thần Nam, mỗi người đều muốn đánh lớn một trận.

Bát đại thánh địa truyền nhân đều đã đưa ra thủ tịch đệ tử lệnh, điều động thực lực chủ chốt trong phái của mình tới đây, vô số thánh địa môn đồ đều tập trung lại một chỗ.

Trên thực tế, Càn Thi phái tái lập phái ở Phong Đô Sơn, sớm đã kinh động cả giới tu luyện, phạm làm những thánh địa truyền nhân tu luyện ở bên ngoài đều đã tới đây rồi, tuy nhiên có một số người cách nơi đây khá xa, vẫn còn đang trên đường đi. Tới nay, sư huynh, sư tì có thủ tịch đệ tử lệnh đốc thúc, tất cả mọi người đều nhanh chóng đăng trình. Tin tức của bát đại thánh địa truyền nhân linh thông vô cùng, sớm đã biết được ngoài phái chủ Cổ Nguyệt và trưởng lão Cổ Phong của Càn Thi phái đã đạt tới ngũ giai cảnh giới ra, thì những kẻ khác đều không có gì đáng sợ cả. Điều đáng sợ nhất chính là những thượng cổ kì thi mà chúng có được, nhưng bây giờ kẻ hùng mạnh nhất là Vũ Hinh đã đứng về phía Thần Nam, cả đám người lại có thần huyết, bây giờ Càn Thi phái đối với họ mà nói chẳng còn uy hiếp gì nữa.

Tuy nhiên sự tình chỉ như vậy thôi sao? Chỉ có Thần Nam và trời mới biết được.

Tới nay, Thần nam đã thật sự điên cuồng rồi, bát đại thánh địa có thể có tổn hại hay không chàng không hề quan tâm, Càn Thi phái suy cho cùng là đại chiến sinh tử của tất cả thánh địa, muốn tiêu diệt đối phương, bọn họ đương nhiên phải trả ra một cái giá nhất định.

Chàng chỉ quan tâm tới sự nguy an của Vũ Hinh vào lúc này, chàng đã gửi một bức thư cầu cứu tới Lão quái vật vừa hoàng cung Sơ đô, thuật lại một lượt tình hình ở Phong Đô đại sơn, xin lão yêu quái tới giúp đỡ, vì điều này chàng sẽ trả bất cứ giá nào. Chàng không muốn để Vũ Hinh đại chiến sinh tử với đám quái vật trong đại sơn, chàng không hy vọng xảy ra bất cứ một bất trắc nào cho nàng.

Đêm ngày thứ mười, tử khí trong người Vũ Hinh đều đã được Thần Nam hút hết, khi nàng ta giống như một tinh linh hoạt bát nhảy ra khỏi chiếc quan tài pha lê bảy màu, mắt Thần nam đã ướt nhòa đi. Chàng nhớ tới người con gái không hiểu thể sự, ngây thơ, hồn nhiên của vạn năm trước, dung mạo như nhau, ánh mắt như

nhau, người con gái áo trắng tung bay, tóc dài bồng bềnh, giống như thiên sứ đường như đang trở lại. Dung nhan tuyệt mỹ. Không hề nhuốm chút bụi trần thế, giống như một tiên tử của thiên giới hạ phàm. Hai mắt trong suốt như dòng suối mát, long lanh như sao đêm, ánh mắt trong sáng khiến cho người ta yêu mến, chỉ muốn bảo vệ, chăm sóc.

_ Vũ Hinh nàng đã về rồi sao? - Mắt Thần Nam nhạt nhòa.

Cảnh gặp gỡ tại Nhạn Đãng Sơn vạn năm trước từ từ hiện ra trước mắt, người con gái đáng yêu, vô cùng vui vẻ mỉm cười ngọt ngào nói: "Ta tên là Vũ Hinh, trong một đêm mưa, được sư phụ nhặt về từ trong một khóm hoa!" Chỉ có điều người con gái trước mắt không phải là Vũ Hinh của vạn năm trước rồi, người con gái của vạn năm trước đã không còn nữa...

Chương 13: Ngũ Thiên Niên Tiền (Hạ)

Ý, sao ngươi lại khóc rồi? - Làn da của người con gái trước mắt giống như tuyết, thánh khiết xinh đẹp tựa tiên tử. Nàng ta có điều không hiểu, đang vô cùng chăm chú quan sát Thần Nam, giống hệt như người con gái trong đại sơn vạn năm trước, có chút ngây thơ, có chút đơn thuần.

Thần Nam trong lòng vô cùng đau khổ, chàng lau khô những giọt nước mắt trên mặt, nói: "Ta chính là đã vui mừng quá, nàng cuối cùng cũng đã đứng được rồi, có thể cáo biệt quá khứ rồi, bây giờ nàng có một sự khởi đầu hoàn toàn mới."

Chàng thân mật xoa mũi Vũ Hinh: "Nàng đã hoàn toàn thoát ra khỏi Càn Thi phái, nàng hiện giờ là một nhân vật bán thần, không chừng một ngày nào đó có thể bay tới thiên giới."

Vũ Hinh có thể đứng dậy từ chiếc quan tài pha lê, dường như vô cùng vui mừng, nàng ta ôm chặt lấy cánh tay Thần Nam, tươi cười nói: "Quá tốt rồi, chân ta đã hồi phục lại được tri giác, cuối cùng đã hoàn toàn thoát khỏi cảm giác lạnh lẽo khi xưa, ta quả thật rất vui mừng. Ta không cần tới giới thần tiên, ta muốn đi khắp từng tấc đất một trên đại lục, đi chơi khắp các ngọn núi dòng sông."

_ Được, tới lúc đó ta sẽ đi du lịch cùng với nàng.

_ Cứ quyết định như vậy nhé, không được nuốt lời đâu đó! - Vũ Hinh vui vẻ giống như một cô gái nhỏ.

Thần Nam mỉm cười, nhìn nàng ta, chờ tới lúc nàng ta bình tĩnh lại, mới nói: "Bây giờ nàng đã hoàn toàn hóa giải được tử khí trong cơ thể, nhưng khi ở trước mặt đám người Càn Thi phái thì đừng có để lộ ra sơ hở, và cũng đừng để cho đám quái vật trong đại sơn phát giác ra, ta đã bố trí xong xuôi rồi, chỉ đợi cường viện tới là có thể động thủ, sau khi hủy diệt hoàn toàn đám quái vật trong đại sơn, chúng ta

sẽ cùng đi du lịch."

Vũ Hình gật đầu, ngây thơ nói: "Yên tâm đi, bây giờ ta đã cảm thấy sức mạnh đang từ từ hồi phục, tin rằng rất nhanh sẽ có thể đạt tới trạng thái toàn thịnh, thậm chí còn mạnh hơn nữa, ta có lòng tin sẽ đánh bại được đám quái vật trong đại sơn."

_ Không, nàng không được động thủ với đám quái vật trong đại sơn. - Thần Nam lo lắng, sự nuối tiếc của vạn năm trước, tới tận bây giờ vẫn khiến cho chàng đau đớn hối hận vô cùng, mặc dù Vũ Hình trước mắt không phải là người con gái của vạn năm trước, nhưng chàng cũng không muốn nàng sẽ xảy ra bất cứ điều bất trắc gì.

_ Nếu như quả thật cần khai chiến, nàng nhất định phải đi bên cạnh ta, nhất định phải nghe lời ta, lần này không cần nàng phải ra tay, có người sẽ lo liệu đám quái vật trong đại sơn.

_ Tại sao? - Vũ Hình nhìn chàng khó hiểu. _ Không tại sao cả. - Thần Nam kéo cánh tay nàng ta, nói - Vũ Hình nàng nhất định phải nghe lời ta, tới lúc đó phải đi bên cạnh ta, ta làm vậy là muốn tốt cho nàng, chẳng lẽ nàng không tin ta sao?

_ Ta..ta tin người. Được rồi, tới lúc đó ta sẽ ở bên cạnh người.

Vài ngày này, bát đại thánh địa truyền nhân đều đã chuẩn bị chu đáo, triệu tập vô số đệ tử bốn môn, bát đại thánh địa dựa theo bản đồ mà Thần Nam đưa cho, phái người âm thầm thâm nhập vào Phong Đô sơn, tìm tới Tụ Âm trận, chôn thuốc nổ trước, chỉ cần đợi thời cơ tới, sau thì đốt lửa, hủy diệt thi mạch của Càn Thi phái. Bát phái đệ tử đều đã kiểm tra xong xuôi địa hình trọng địa của Càn Thi phái, đám đông đã diễn tập vô số lần, một khi khai chiến, bát phái đệ tử sẽ phân thành tám phương, tấn công tới trọng địa của Càn Thi phái. Thần Nam thầm lo lắng, tất cả đều đã chuẩn bị kỹ lưỡng, chỉ thiếu mỗi lão yêu quái.

Tên bỉ tử Long ban ngày thì ẩn tránh, ban đêm mới xuất hiện, "rồng hiện đại" cần sống cuộc sống ban đêm, sống như vậy mới thật sự sinh động, tuy nhiên nói là sinh động chỉ bằng nói là nguy hại, đương nhiên nguy hại cũng không lớn, chỉ là nhà bếp của vài từ lâu mà thôi. Cuối cùng tên rồng bỉ ổi cũng gặp được Vũ Hình,

Nó giật mình kinh hãi, giọng nói run run:

_ Nàng...nàng là tiên tử Vũ Hinh, điều này...làm sao có thể! Wào...ta bị điên rồi? chẳng lẽ mắt ta đã hoa rồi.... Wào....

Tên bí tử Long run rẩy, đưa long trảo lên dụi dụi mắt, run lấy lấy nói: "Wào... cái thế giới này thật là điên cuồng, nàng...nàng đúng là Vũ Hinh tiên tử, ta...làm sao có thể? Nhưng mà...ta cảm thấy khí tức giống nhau, ta... Wào."

Nhìn thấy tên bí tử Long sợ hãi bất an, cùng những lời nó nói, Thần Nam vốn đang vui vẻ cũng đã không thể ngồi yên được nữa, chàng đứng phắt dậy, kéo lấy từ kim thần long, hỏi:

_ Người nói gì? Người có biết Vũ Hinh sao? Người đã nhìn thấy người ở trước mặt khi nào?

Thần Nam vô cùng kích động, vị tiên tử mà từ kim thần long nói tới nhất định là "Vũ Hinh năm xưa", nó đã từng gặp nàng ta từ hàng ngàn năm trước, điều này...

_ Ý, trông quen quá. - Vũ Hinh đứng dậy, nhẹ nhàng bước tới trước mặt từ kim thần long, bộ dạng hiếu kì vuốt cặp sừng của nó - Rõng? Đông phương thần long? Ta hình như đã từng gặp rồi, cảm giác thật quen thuộc.

Vẻ mặt xinh đẹp của Vũ Hinh dần lộ ra nét suy tư mơ hồ, chỉ là dù nàng ta nghĩ thế nào đi nữa, cũng không thể tìm ra một chút kí ức nào về thần long, trong mắt nàng bắt đầu rơm rớm nước mắt:

_ Tại sao ta cảm thấy ta đã đánh mất đi thứ vô cùng quan trọng, ta cảm thấy...ta hình như đã đánh mất đình linh hồn, tại sao lại như vậy?

Ánh mắt Vũ Hinh càng lúc càng hoảng loạn, cả người giống như mất đi linh khí. Thần Nam thất kinh, vội vàng hất từ kim thần long ra ngoài cửa sổ, sau đó nhẹ nhàng lắc hai vai Vũ Hinh, lớn tiếng cảnh tỉnh nàng:

_ Vũ Hinh, nàng tỉnh lại đi, nàng không đánh mất gì cả, nàng chính là nàng, chính là Vũ Hinh duy nhất trên thế gian.

Hai mắt của Vũ Hình dần dần có sinh khí, từ từ hồi phục lại thần thái, nói khẽ:

_ Ta..vừa nãy trong lòng vô cùng khó chịu, như muốn nắm bắt lấy điều gì đó, nhưng lại đành bất lực.

Thần Nam trong lòng dấy lên một đợt sóng lớn, đây là một sinh mệnh mới hay sao? Sao lại giống với sự kế tiếp sinh mệnh của Vũ Hình vậy? Nhưng chàng không thể không giả vờ tỏ ra bình tĩnh, an ủi Vũ Hình, chàng mỉm cười nói:

_ Nha đầu ngốc, không phải suy nghĩ nhiều, đừng có tự tìm phiền não, ngày ngày đều vui vẻ là được.

_ Được, ta không nghĩ lung tung nữa.

Tới khi Vũ Hình rời đi rồi, tử kim thần long mới "soạt" một tiếng quay trở lại trong phòng, nụ cười trên gương mặt Thần Nam tắt dần, chàng nhìn chăm chăm vào con rồng bí ẩn, nói:

_ Nói đi, ta muốn biết toàn bộ.

_ Ta... vào... - Tử kim thần long lúc này tâm tư đại loạn, nhất thời luống cuống kêu gào ầm ĩ - Ta... Vào...

Thần Nam không ép nó, bình tĩnh chờ đợi, đợi tới khi tử Long từ từ bình tĩnh lại, chàng mới nói:

_ Không cần vội, cứ từ từ kể lại ta nghe.

Tử kim thần long từ từ nghĩ lại, nói:

_ Khoảng năm nghìn năm trước, ta từ đông đại lục đi du lịch qua tây đại lục, lúc đó là thời đại hoàng kim của tây đại lục, trong số ma pháp sư không chỉ xuất hiện thần pháp sư, còn xuất hiện cả pháp thần, trong giới võ giả không chỉ xuất hiện thần long chiến sĩ mà còn xuất hiện cả đấu thần. Pháp thần và đấu thần có thể nói là những kẻ cường giả hùng mạnh giống như thần linh, lúc đó quả thật có thể nói là cường giả nhiều như mây, ta ở thời điểm năm ngàn năm trước, khi đối diện với đám

cường giả đó cũng phải lùi tam xá. Tuy nhiên tại thời đại truyền kì của thế hệ cường giả tuyệt thế, nhân vật nổi trội nhất không phải là pháp thần và đấu thần của tây phương, mà là một người con gái tới từ đông đại lục, tên của nàng ta là Vũ Hinh...

Thần Nam trong lòng nổi sóng cuộn cuộn, năm ngàn năm trước, Vũ Hinh vẫn còn ở nhân gian, lúc đó nàng ta chưa hề biến mất, vậy thì quãng thời gian một vạn năm trước tới năm ngàn năm này nàng ta ở đâu? Vết trống năm ngàn năm...

... Lúc đó, không có ai biết được quá khứ của tiên tử Vũ Hinh, chỉ biết rằng nàng ta tới từ đông đại lục, nàng ta giống như một ngôi sao băng rực rỡ, chiếu sáng khắp cả bầu trời Tây đại lục, chém ma long bảy đầu, diệt Đọa Lạc thiên sứ tám cánh, giết viễn cổ thần thú.... Nàng ta đã để lại hàng loạt những truyền kì ở tây đại lục, lúc đó, những kẻ đi theo nàng, chỉ có những nhân vật Pháp thần và đấu thần không ít hơn năm. Dấu chân của Vũ Hinh tiên tử trải khắp mỗi tấc đất tây đại lục, đã để lại vô số truyền thuyết.

Thần Nam kinh ngạc sững sờ, không ngờ người con gái đáng yêu ngây thơ, đơn thuần không hiểu thế sự, cần mình lo lắng chăm sóc lại có những tháng ngày huy hoàng như vậy ở tây đại lục.

Con rồng bĩ ối lại tiếp tục nói:

_ Vũ Hinh tiên tử đi du lịch khắp tây đại lục, tìm kiếm di tích của các thần ma, dường như nàng ta đang truy cứu một bí mật gì đó, lại giống như nàng ta đang tìm kiếm cái gì đó, tuy nhiên không có ai biết được tại sao nàng ta lại từ đông đại lục tới tây đại lục, cho dù là tiểu bạch long cũng không biết suy nghĩ của nàng ta.

_ Tiểu bạch long là ai? - Thần Nam ngắt lời tên bí tử Long.

_ Wào..hừ hừ... - con rồng lại kêu lên - Tiểu bạch long chính là hộ pháp thần long của Vũ Hinh tiên tử, và cũng là nàng rồng mà ta thích, ta không ngại vạn dặm, từ đông đại lục tới tây đại lục, chính là đuổi theo tung tích của nàng ấy.

Thần Nam lấy tay bóp nhẹ huyệt thái dương, nói:

_ Nói tiếp đi, sau đó thế nào?

_ Không có sau đó, không lâu sau, Vũ Hình tiên tử biến mất, bỏ lại tiểu bạch long, rời xa tất cả mọi người, không ai biết nàng ấy đã đi đâu.

Thần Nam mở bừng mắt, hỏi gấp:

_ Sau đó không có tin tức của nàng ta nữa?

_ Đúng thế, không hề có bất cứ tin gì của nàng ta.

_ Sao lại như thế được? sao lại như thế được? - Thần Nam không thể ngồi yên, đi đi lại lại trong phòng, có quá nhiều câu đố, có quá nhiều bí mật, chàng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không tài nào hiểu nổi.

_ Năm đó Vũ Hình ở đông đại lúc đã có những sự tích gì?

_ Không có, ở đông đại lục chưa từng nghe thấy danh hiệu của Vũ Hình tiên tử, ta chỉ nghe tiểu bạch long nói thế, sau này biết được nàng ta tới tây phương, ta mới đuổi theo.

Thần Nam trầm ngâm một lúc. Rất lâu sau, con rồng mới nói tiếp:

_ Vẫn còn một truyền thuyết liên quan tới Vũ Hình tiên tử nữa, người tây đại lục đều nói rằng nàng ấy là em gái của Sinh Mệnh nữ thần.

_ Ủm, trời đã tối rồi, cá chạch người hãy đi sống cuộc sống ban đêm của người đi, ta cần yên tĩnh một chút. - Thần Nam mệt mỏi nói.

Con rồng bị ối vô cùng mơ hồ, hôm nay nó gặp được bóng hình quen thuộc, nó suýt nữa thì ngất xỉu, bây giờ nhìn thấy tâm trạng nặng trĩu của Thần Nam nó cũng không tiện nói nhiều, chớp mắt đã biến mất ngoài cửa sổ.

_ Quảng thời gian từ Một vạn năm trước, tới năm nghìn năm trước hoàn toàn trắng xóa, năm ngàn năm trước nàng ta xuất hiện tại tây đại lục, trải qua những năm tháng huy hoàng, nàng ta tìm kiếm thứ gì? Nàng ấy có tìm được không? Nàng ấy là

em gái của Sinh Mệnh nữ thần? Cuối cùng nàng đã biến mất, xuất hiện tại đông đại lục, trở thành vô địch linh thi vương, hàng ngàn năm nay có một người con gái bí mật vẫn đang bảo vệ nàng. Vậy Vũ Hình hiện nay là một sinh mệnh mới, hay là sự tiếp tục của Vũ Hình khi xưa?

Thần Nam trong lòng rối loạn, chàng thét lên:

_ Quá khứ rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 14: Giá Lâm

Cuộc thi đấu cường giả khiêu chiến của Càn Thi phái đã kết thúc, ngoài trận đại náo của Thần Nam ra thì những trận đấu khác đều không có gì đặc sắc. Trong vài ngày này, đám đông giới tu luyện đã dần dần tản đi hết gần một phần ba, những người khác thấy vậy cũng chuẩn bị rời đi. Thần Nam càng ngày càng sốt ruột, bát đại thánh địa truyền nhân đã nhiều lần giục chàng ra tay. Tình hình đã không còn có thể kéo dài được nữa, nếu như không cần chàng mời Vũ Hình ra tay, chắc rằng bọn bát phái truyền nhân sớm đã động thủ rồi.

Ngày thứ mười lăm, trong khu nhà của Thần Nam đột nhiên cuồng phong nổi lên, cát bụi bay mù mịt, chàng vội vàng đưa mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy một con phi long từ trên trời hạ xuống, bên trên có hai thân ảnh già lão vô cùng. Thần Nam trong lòng hết sức vui mừng, một trong hai người đó chính là Huyền tổ lão yêu quái của Hoàng Đế Sở Quốc, lão già gian xảo này cuối cùng cũng đã tới rồi, chàng quan sát thật kĩ người còn lại và cũng lập tức nhận ra, đó chính là Chu lão quái người khi xưa đã xuất hiện trong trận đại chiến tại Sở Đô hoàng cung, tranh giành thần bảo.

Lão già này ngày hôm đó cùng với Lão quái vật và một lão già khác kề vai tác chiến, cùng chống lại ba thiên sứ của tây phương, để lại cho Thần Nam một ấn tượng vô cùng sâu sắc. Đừng nhìn dung mạo ông ta chồong chất nếp nhăn, đi đứng khó khăn, bộ dạng già yếu, nhưng Thần nam vẫn còn nhớ rất rõ, thần uy của lão già này ngày hôm đó, nhất khẩu phi kiếm, thượng hạ tung hoành. Kiếm khí vô cùng mạnh mẽ, chiếu sáng cả tòa hoàng cung Sở quốc, là một kẻ tu đạo võ công cao thâm khó đoán, võ công của ông ta tuyệt đối không hề thua kém lão quái vật.

Lần này Lão quái vật không chỉ đích thân tới lại còn tìm thêm một trợ thủ hùng mạnh như thế này giúp đỡ, quả thật đã khiến cho Thần Nam phải mừng ra mặt.

_ Tiền bối người quả thật đã tới rồi, vẫn bối vô cùng cảm kích! - Thần Nam vội vàng thi lễ với hai người, mời bọn họ vào trong phòng.

_ Ha ha, nhìn thấy thư cầu viện trợ của người, ta làm sao có thể không tới được? Ta không phải đã từng nói với người rồi hay sao, trong những năm tháng ta vẫn còn sống, nhất định ta sẽ đặc biệt quan tâm tới người, suy cho cùng thì người cũng là kì tài của Đại Sở chúng ta. - Lão yêu quái cười rạng rỡ.

Tuy nhiên Thần Nam thì rung mình, lão yêu quái rõ ràng đã nói qua lời như vậy, hơn nữa không chỉ nói một lần, nhưng sau vài lần thì Thần Nam đều rất đen đui. Trước tiên là tại thành tội ác suýt nữa thì bị đoạt xá, sau đó tại Sở Đô lại bị gọi đi làm tay sai, trong trận đại chiến tại Sở Quốc hoàng cung, suýt nữa thì bị Thi sát ăn tươi nuốt sống, sau đó lại bị gọi tiến cung để cống hiến không ít "thần huyết". Thần Nam nhìn thấy nụ cười quen thuộc ấy, không biết lại có rủi ro gì tới nữa. Lão quái vật dường như nhìn thấu mọi tâm sự của chàng, cười nói:

_ Không cần căng thẳng thế đâu, nào, ta giới thiệu cho người một chút, đây là cổ hầu của ta Chu lão quái, là một kẻ tu đạo. Phái của bọn họ và Càn Thi phái cũng có mối oán hận không nhỏ, ngàn năm trước phần mộ tổ sư của họ đã từng bị Càn Thi phái phá hoại.

Thần Nam vội vàng thi lễ một lần nữa. Hai lão quái vật đáng người còng còng, râu tóc dường như đều đã rụng sạch, những người bình thường mà nhìn thấy nhất định sẽ sợ chết khiếp, đặc biệt là gần Phong Đô Sơn, quả thật khiến cho người ta nghi ngờ có phải đó là vị trá thi trong đại sơn. Trên thực tế hai vị lão già này với bộ dạng da bọc xương, trông còn giống xác chết hơn cả những cổ thi của Càn Thi phái, tuy nhiên Thần Nam thì không dám coi thường chút nào, hai lão già này chính là một trong số những cao thủ hiểm hoi trên thế gian này.

Chu lão quái mặc dù là một kẻ tu đạo, nhưng không hề có tiên phong đạo cốt, hòa khí như những kẻ tu luyện trong truyền thuyết, ngược lại, tình tình ông ta có chút nóng nảy:

_ Tiểu tử, ta không giả dối như Sở lão quái, có gì thì nói đó, đưa cho ta ba cân máu của người, ta cần dựa vào huyết dịch của người đi hủy diệt một kẻ trong số ba tên vô địch thi vương, đoạt lấy xá lợi của chúng.

Lạnh, lạnh run người.

Thần Nam toàn thân chao đảo, suýt nữa thì ngồi phịch xuống đất, lão cổ đồng này đúng là tham như sư tử, ba cân huyết dịch, đây là khái niệm như thế nào vậy? Đây đâu phải là nước để cho không chứ, đâu phải loại nước sông muốn lấy bao nhiêu thì lấy, trên người có đến mấy cân huyết dịch đây? Chàng đã cho bát đại thánh địa truyền nhân mỗi người một ngum máu tươi, lão cổ đồng này lại há mồm đòi ba cân huyết dịch, Thần Nam nếu như không phải công phu chưa đủ mạnh, bây giờ đúng là muốn lập tức giết ngay lão già này. Lão đúng là muốn lấy mạng người ta mà.

Lão quái vật nhìn thấy thần Nam biến sắc, cười nói: _ Lão già này ăn nói thật chẳng ra thể thống gì, thời trẻ đã có cái tật này rồi, người không phải sợ, chỉ cần cho bọn ta mỗi người một cân là đủ rồi!

Thần Nam bây giờ quả thật muốn rút kiếm chém chết hai lão cổ đồng này, đây rõ ràng là mưu sát. Gần đây chàng đã lấy ra không ít huyết dịch rồi, lại tiếp tục lấy ra hai cân huyết dịch nữa, chàng mặc dù không đến nỗi chết, nhưng nhất định sẽ suy nhược tới cực điểm.

_ Hai vị tiền bối mời hãy về đi, Càn Thi pháp này, chúng ta không diệt nữa.

Mắt Chu lão quái lập tức trợn ngược lên, tuy nhiên không đợi ông ta thể hiện ra, lão quái vật đã cười, nói:

_ Ha ha, vừa nãy chỉ là đùa với người thôi, thế này đi, người cho chúng ta mỗi người nửa cân huyết dịch, suy cho cùng cũng là đối phó với vô địch thi vương danh chấn giới tu luyện hàng ngàn năm nay.

Thần Nam cuối cùng đã thỏa hiệp. Chu Lão quái tính tình hơi nóng nảy, không giáo hoạt giống như lão quái vật, không lâu trước đây Thần Nam đã nghe được rất nhiều tin tức hữu dụng từ phía ông ta. Chu lão quái và lão quái vật đều đã gần hai trăm tuổi rồi, tới nay vẫn chưa phá vỡ tử cảnh, xem ra cũng không cầm cự được mấy năm nữa, bọn họ không thể không rẽ sang một phương thức nhanh chóng hơn, tìm kiếm phương pháp để trường sinh. Sau khi biết được Càn Thi pháp khôi phục lại, Chu lão quái đã nảy ra ý định với đám vô địch thi vương trong truyền thuyết.

Vô địch thi vương trong truyền thuyết, tiền thân điều là những nhân vật tâm cỡ thần tiên, muốn đem họ luyện chế thành thi vương, mức độ phức tạp thật khó mà tưởng tượng được, trong quá trình luyện chế bọn họ, ít nhất cũng phải cần tới tinh huyết của hàng ngàn hàng vạn người. Rõ ràng là dùng tính mệnh con người để tích lũy ra, trong đó chỉ cần có một sai sót nhỏ, là có thể bị hủy trong một ngày, vì vậy từ trước tới nay, thời kì cường thịnh nhất của Càn Thi phái cũng chỉ là ba bộ vô địch thi vương này thôi. Thi vương chí âm chí tà, bình thường trốn trong huyết trì trong thi mạch, hấp thụ huyết tinh túy nhất, kết thành một huyết đan trong cơ thể chúng, còn được gọi là thi vương xá lị. Tà đan như vậy đương nhiên có sự kì diệu xảo đoạt tạo hóa.

Trước đây Chu lão quái mặc dù có ý đồ này nhưng cũng không dám ra tay, vô địch thi vương coi như là một lục giai cao thủ. Hơn nữa cơ thể chúng cứng như kim cương, dường như là vô địch giới nhân gian. Không phải nhân vật của tiên thần giới ra tay thì những cao thủ trong nhân gian giới cho dù đánh bại được cũng không thể nào hoàn toàn hủy diệt được chúng. Tuy nhiên sự xuất hiện của Thần Nam, đã phá vỡ cái đạo lí thông thường này, "thái cổ thần huyết" của chàng ta có thể hủy diệt mọi tà vật trên thế gian. Ngay khi lão quái vật nói tin này cho Chu lão quái biết, ông ta lập tức lên đường tới Sở Đô, rồi lập tức tới đây cùng lão yêu quái. Hai ông già này muốn trường sinh đến phát điên, hai lão già điên lại cộng thêm một tiểu tử điên chỉ lăm le muốn báo thù. Càn Thi phái xem ra chỉ muốn bình yên cũng không xong.

_ Không biết hai vị tiền bối có nghe nói tới những sự tình của Càn Thi phái hay không? Chính là vô địch thi vương xuất hiện linh trí, tử khí hoàn toàn được hóa giải hết, trở thành một nhân vật bán thần.

Chu lão quái tiếp lời nói:

_ Đương nhiên đã nghe nói rồi, Thi Vương xuất hiện linh trí, huyết đan trong người hắn sẽ từ từ hóa khai, năng lượng sinh mệnh sẽ bắt đầu luyện hóa tử khí trong người, khi huyết đan và tử khí đồng thời biến mất, hắn ta sẽ từ cõi chết sống lại.

Thần Nam coi như đã có thể yên tâm, chàng thật sự rất sợ hai lão già này sau khi biết được sự tồn tại của Vũ Hình một nhân vật bán thần, sẽ điên cuồng cướp đi

huyết đàn trong người nàng ta, bây giờ thì mọi lo lắng đã biến mất.

_ Hi hi... - Lão yêu quái cười cợt hắc hắc - Người sợ chúng ta sẽ làm tổn thương tới người bạn gái bé nhỏ của người à?

_ Hà? - Thần Nam giật mình.

Lão yêu quái lại nói:

_ Yên tâm đi, chúng ta là bạn đồng minh, hơn nữa, cho dù chúng ta ra tay, cũng khó có thể làm tổn thương tới một kì nữ bán thần.

_ Lão...lão cũng đã biết?

_ Đấy trong khắp thiên hạ này chỗ nào không phải của đế vương, người trong thiên hạ có ai không phải thần dân của đế vương, trong đất của Sở quốc này, nếu như ta có hứng thú với Càn Thi phái, có chuyện gì có thể giấu được ta chứ? Càn Thi phái xuất hiện một kì nữ bán thần, sớm đã truyền khắp giới tu luyện rồi, trong biên giới Sở quốc của ta, ta đương nhiên biết tường tận hơn những người khác.

Thần Nam thấy việc gì cũng không thể nào giấu được lão yêu quái, đành hỏi:

_ Lão thấy rằng nên đánh Càn Thi phái như thế nào?

Lão yêu quái cười tít mắt, hai đạo tinh quang phát ra lấp lánh, nói:

_ Cứ làm theo phương án của bọn thanh niên các ngươi là được, trước hết dùng thuốc nổ hủy đi tự âm trận, phá tan thi mạch, sau đó các ngươi giết Càn Thi phái tổng đàn, ta và Chu lão quái, Vũ Hình sẽ đi đối phó với hai tên thi vương, ba đánh hai, chắc sẽ hoàn toàn thắng lợi, lại nhờ uy lực của thần huyết, hoàn toàn tiêu diệt đi phái này.

Thần Nam cảm thấy khó xử, chàng không muốn Vũ Hình phải đối đầu với thi vương vô địch. Lão yêu quái dường như nhìn thấu tâm sự của chàng, cười nói:

_ Người không phải lo lắng, Vũ Hình uy danh chấn động giới tu luyện hàng

ngàn năm nay, hơn nữa có linh trí, kinh nghiệm chiến đấu của nàng ta không ai có thể sánh bằng, trên thế giới này không có ai có thể làm tổn hại tới nàng ta. Huống hồ, hai tên quái vật trong đại sơn, đã không còn là vô địch thì vương năm xưa nữa, mấy tên già không chết của đám Càn Thi phải tu luyện cái gì nhân thi hợp nhất, ép mình hòa nhập vào với thể xác của thi vương, mặc dù thi vương có linh trí, nhưng trước khi đại thành, thì nhược điểm có rất nhiều, không có được phong độ như xưa nữa.

Thần Nam gật đầu nói:

_ Vậy thì giờ ngọc ngày mai sẽ ra tay, nghe nói ánh mặt trời buổi trưa cũng có chút tác hại với đám cổ thi.

_ Được, vậy thì giờ ngọc ngày mai ra tay. - Lão quái vật lại vỗ vai Thần Nam nói - Càn Thi phái đã liệt người vào danh sách kẻ thù số một, để tránh tai mắt mọi người, bọn chúng dự định đợi người rời Phong Đô sơn sẽ ra tay, vì vậy lần này, chúng ta nhất định phải thành công, nếu không thì chúng ta đều không có kết cục tốt đẹp gì.

- - - - -

Thời gian trôi đi thật nhanh, một ngày chớp mắt đã qua hết, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, trong Phong Đô sơn, đá bay tung tóe lên không, cát bụi bay mù mịt. Đỉnh một ngọn thổ sơn bị thuốc nổ bật tung. Tiếp theo đó, những tiếng nổ kinh thiên liên tục vang lên, cả bầu trời Phong Đô sơn đều chấn động, từng đợt sóng khí cuộn cuộn lan ra khắp xung quanh, lập tức thiên địa chao đảo, khiến cho vô số nhà cửa ở xa hàng dặm đều rung chuyển kịch liệt.

Phong Đô đại chiến bắt đầu mở màn.

Chương 15: Thi Vương

Tiếng nổ kịch liệt kinh thiên động địa khiến cho tất cả những tu luyện giả vẫn còn lảng vảng ở Phong Đô Sơn đều giật mình kinh hãi, nào có ai biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều hướng về phía đại sơn mà chạy tới.

Đám người Càn Thi phái mặt mũi biến sắc, trong tích tắc tiếng nổ phát ra, phái chủ Cổ Nguyệt đã hiểu ra cơ sự, nhưng lão ta không thể nào nghĩ ra kẻ nào lại to gan tới như vậy, đã dám động tới vô địch thi vương.

Giết!

Giết!

Giết!

Bên ngoài tổng đàn Càn Thi phái tiếng hô "giết" vang rân trời, bát đại thánh địa truyền nhân từ tám hướng lao về phía tiểu sơn cốc, bao vây chặt lấy trọng địa của Càn Thi phái. Huyền trang, Tề Đăng, Hồn Thiên tiểu ma vương mỗi người cũng dẫn theo hơn trăm người của bản môn tiến vào trong chém giết. Bát đại thánh địa truyền nhân có trên ngàn người đều như lang hổ lao vào trong sơn cốc. Tới tận lúc này, những người tu luyện trên thị trấn mới biết đã xảy ra chuyện gì, thì ra có người tấn công Càn Thi phái, đây thật sự là một hành động đáng kinh ngạc.

Tiếng nổ trong đại sơn cuối cùng đã ngừng lại, tuy nhiên trên ngọn núi cao nhất vẫn đang chao đảo mãnh liệt, sau một tiếng nổ kinh thiên động địa nữa, đại sơn giống như ngọn núi lửa đang tuôn trào, một ngọn lửa màu đen ngòm phụt lên, tiếp theo đó ma khí cuộn cuộn tuôn ra, mây đen bao phủ bầu trời, cả bầu trời đại sơn toàn một màu đen kịt.

Hai tiếng quỷ rú vang động khắp đất trời khiến cho người ta sồn tóc gáy, giật mình kinh hãi. Bát đại truyền nhân đã bao vây tấn công Càn Thi phái lập tức biến

sắc. Huyền trang, Tề Đăng, huynh đệ Nam Cung Ngâm lập tức biết được rằng sự việc đã xấu đi, tin tình báo của Thần nam đã có sai sót, trong Phong Đô Sơn còn có tuyệt thế thi vương ẩn trốn, điều này khiến cho hết thảy mọi người đều ngấm ngấm kinh sợ. Nhưng lúc này đây, bọn họ đang giao đấu kịch liệt với Càn Thi phái, muốn bỏ chạy cũng đã muộn rồi, bây giờ dường như ai nấy trong lòng đều rửa tên bỉ tử Thần Nam.

Trên đỉnh núi cao nhất của Phong Đô Sơn ma khí cuồn cuộn, đen kịt một vùng, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến cho người ta sợ vỡ mật. Lão yêu quái và chu lão quái đã bay lên không trung, hai người đứng thẳng trên không, nhìn về Phong Đô Sơn cười nhạt vài tiếng. Lão yêu quái lợi dụng thuật thiên lí truyền âm hướng về đám ma vân trong đại sơn nói:

_ Hừm, đừng có giả trò huyền hư ra nữa, tên người không ra người, quỷ không ra quỷ kia mau mau hiện thân đi.

Lúc này, Thần Nam cười Từ Kim thần long cùng Vũ Hình bay lên không trung, đứng sau lưng hai lão quái vật. Trong làn ma khí cuồng cuộn ẩn hiện hai ma ảnh cao lớn kì dị. Cả hai kẻ đó đều cao hơn hai mét, bốn đạo u mang giống như quỷ hỏa đầy thù hận, phần nộ quét ngang qua đám người Thần Nam.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên từ cách đó mấy dặm:

_ Các người đã dám phá hoại thi mạch của phái ta, tội không thể tha, tất cả đều phải chết.

Chu lão quái hét lên một tiếng, cười nhạt nói:

_ Từ cổ tới giờ, Càn Thi phái đã đánh mất thiện lương, gây họa cho giới tu luyện, mọi người đều muốn chém giết, hôm nay khoan hãy nói tới chuyện phá thi mạch, chúng ta sẽ hoàn toàn giết sạch đám tà vật các người trước.

Bùm!

Đỉnh ngọn đại sơn đó đã hoàn toàn nổ tung, rõ ràng hai tên tuyệt thế thi vương

này đã thật sự nổi giận. Một tên thi vương khác gầm gừ:

_ Ta đã tung hoành giới tu luyện hàng ngàn năm, mặc dù đã từng thất bại, nhưng từ trước tới giờ chưa có kẻ nào có bản lĩnh giết được chúng ta. Hôm nay, cho dù ta không giết chết được các người song các người cũng chẳng thể làm gì ta được, sau ngày hôm nay, ta sẽ lại có cơ hội tru diệt toàn bộ các người.

Lời nói lạnh lùng giống như đến từ Cửu U địa ngục, cả thiên địa như rung chuyển, khiến cho tất cả mọi người trong vòng mấy chục dặm đều nghe rõ mồn một, ai nấy nghe xong đều lạnh sống lưng. Trong mắt lão quái vật phát ra một đạo lục quang dài chừng hơn một trượng, lạnh lùng nói:

_ Càn Thi phái từ nay trở đi sẽ biến mất trong lịch sử, mãi mãi không xuất hiện lại nữa, hôm nay ta nhất định sẽ tiêu diệt hoàn toàn đám tà sát các người.

Ma vân trong đại sơn che phủ mặt trời, hai ma ảnh cao lớn lúc ẩn lúc hiện, vô cùng khủng khiếp đáng sợ, một thi vương lạnh lùng nói:

_ Ta sớm đã biết linh thi có hi vọng thoát khỏi sự bó buộc của xác chết, nhất định sẽ có một ngày trở thành mối họa ngầm của phái, không ngờ đã trở thành sự thật rồi, thật hối hận cho trước kia!

Lời nói băng quơ này khiến cho Thần Nam giật mình, chàng dùng vô lượng âm công hét lên:

_ Người nói gì? Vũ Hình nàng ta rốt cuộc có một quá khứ như thế nào?

Thi vương không trả lời, hai đạo u mang giống như quỷ hỏa lạnh lùng nhìn đám người Thần Nam, mặc dù còn cách hàng mấy dặm nữa, nhưng Thần nam vẫn cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

_ Nói nhiều cũng chẳng có ích gì, các người đã tới đây rồi ta cũng muốn xem xem các người sẽ tiêu diệt chúng ta như thế nào đây?

Lão quái vật và Chu lão quái đưa mắt nhìn nhau, gật đầu, bọn họ đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng cho trận đại chiến, chỉ thấy lão quái vật quay đầu lại, khách khí nói với Vũ

Hình:

— Cô nương còn phải nhờ cô ở một bên tương trợ.

Thần nam nắm lấy tay Vũ Hình, nàng ta gật đầu. Lão quái vật và Chu lão quái người hóa thành hai đạo điện quang, nhanh chóng lao về đám ma vân cuộn cuộn trong đại sơn. Những người trong giới tu luyện dưới đất nhìn lên vô cùng kinh ngạc, trong đại sơn quả thật quá đáng sợ, vô địch thi vương trong truyền thuyết đúng là có tồn tại, đó chính là tuyệt thế ma vương uy chấn giới tu luyện hàng ngàn năm. Còn sự xuất hiện của Lão quái vật, Chu lão quái, Thần Nam cũng khiến cho những người trong giới tu luyện ở mặt đất kinh ngạc há hốc mồm, đã có người khiêu chiến cùng với Thi vương, hơn nữa lại còn muốn tiêu diệt đối phương, niềm tin còn lớn hơn cả hai lão ma vương đáng sợ kia, điều này khiến cho mọi người đều không thể nào có thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên cũng không ít người từng chứng kiến trận đại chiến ở hoàng cung Sở quốc, đã nhận ra Lão quái vật và Chu Lão quái, biết rõ rằng hai vị này đều là những nhân vật đại chưởng toái thiên, dọa cước liệt địa. Tuyệt thế cao thủ sắp sửa đại chiến với vô địch thi vương, những người xem ở dưới mặt đất đều dần dần lấy lại thần thái, nhiều người lập tức nhiệt huyết sôi sục, xua tan đi mọi sợ hãi ban nãy.

Truyền nhân kiệt xuất nhất của bát đại thánh địa hận Thần Nam vô cùng, nếu như biết được Vô địch thi vương đáng sợ như vậy, bọn họ dù có nói thể nào cũng không dám lỗ mãng hành động. Tuy nhiên may mà được biết có hai vị tuyệt thế cao thủ tới, bây giờ tinh thần của họ đã dần ổn định lại, nếu không đệ tử kiệt xuất nhất của bát đại thánh địa đã dẫn người của mình rút lui hết rồi.

Lão quái vật và Chu lão quái hóa thành một đạo lục quang và một đạo bạch quang, chớp mắt đã lao vào trong ma khí ngút trời, ma vân cuộn cuộn không ngừng, ma khí cuộn cuộn trào ra bốn phía xung quanh, không trung vốn lạnh lẽo đáng sợ bỗng chốc sáng lóa lên. Hai thi vương cao hơn hai mét lạnh lùng nhìn qua hai người, hai tên thi vương bộ dáng tóc tai bù xù, toàn thân trần truồng, thân hình thô kệch, tử khí dày đặc, không có một điểm sinh khí, cái đầu khổng lồ dữ tợn vô cùng, mồm rộng toàn răng nanh sắc nhọn, giống như là một thú nhân đang dữ dằn nhìn

hai lão yêu quái. Ngoài chuyện to lớn hơn người bình thường ra, hình như cũng không khác là mấy so với những kẻ hung ác, tuy nhiên, càng nhìn kĩ càng thấy hai kẻ này tà dị vô cùng, cho dù dưới ánh nắng chính ngọ, nhưng vẫn khiến lòng người kinh hãi, nhìn thế nào, nghĩ thế nào cũng đều thấy hai kẻ này đúng là ác quỷ.

_ Chúng ta lấy danh nghĩa của tổ tông đời thứ hai mốt của Càn Thi phái thề rằng, sau này sẽ giết sạch toàn bộ môn phái của các người! - Hai tên ác quỷ hung hãn thét lên, ma khí trong toàn không gian cuộn dâng kịch liệt.

Lão yêu quái cười nhạt:

_ Thề làm gì cho phí, hôm nay người chết là cái chắc.

Một thi vương nhếch mép nói:

_ Đừng nói tới các người, năm xưa đến thần linh của giới tiên thần tới cũng bị chúng ta giết hết, các người tự hỏi các người có mạnh hơn thần linh hay không?

Lão yêu quái vẻ ung dung:

_ Các người quả thật cho rằng ta không biết những sự việc xảy ra khi xưa sao? Hừm, từ trước tới giờ, Càn Thi phái tổng cộng xuất hiện bốn đại thi vương, thời của tên thi vương giết chết thần linh từ xưa rồi, khi hắn xuất hiện linh trí, bay tới giới tiên thần, các người vẫn chưa xuất hiện. một tên thi vương từng giết thần linh cũng không phải là các người, nàng ta ở kia.

Lão quái vật chỉ tay về phía Vũ Hình ở phía xa nói:

_ Nàng ta bây giờ cũng xuất hiện linh trí, đã sống lại, người cho rằng nàng ta bây giờ vẫn sẽ cùng các người liên thủ đối phó với kẻ địch sao?

Chu lão quái cười nhạt nói:

_ Đúng là tà quái, lại cam tâm cùng thi vương hòa nhập, khiến cho người không ra người, quỷ không ra quỷ, hừm, chỉ là các người vẫn chưa hoàn toàn cùng thi vương hợp hai thành một, vẫn còn kém vị linh thi vương mà hiện tại võ công đã sa

sút hơn kia, hùm, không, là Vũ Hinh.

Bốn cục quỷ hỏa không ngừng bập bùng trong mắt hai thi vương, bọn chúng nham hiểm, dẫn giọng nói:

_ Sự đáng sợ của nhân - thi hợp nhất, các người không tài nào có thể hiểu được, đừng phí lời nữa, các người hãy giao mạng ra đây!

Hai kẻ đó giống như ma quỷ, khê rùng mình, biến mất, trên không trung cuồng phong lập tức nổi lên, ma vân che kín bầu trời, bốn đạo huyết trào xuất hiện trong ma vân, chộp mạnh về phía hai lão yêu quái, gió tanh nổi lên từng trận, thi khí cuộn cuộn, huyết trào khổng lồ dài ba bốn trượng, vô cùng khủng khiếp đáng sợ. Đám người tu luyện đứng xem ở phía xa trong lòng đều kinh hãi, cảnh tượng đáng sợ như vậy quả thật quá tà dị, chỉ thấy trong ma khí vô biên, bốn cái huyết trào khổng lồ điên cuồng múa lượn, đuổi theo hai lão yêu quái nhỏ chỉ bằng ngón tay cái.

Kĩ cận hồ thuật pháp.

Tuy nhiên hai lão yêu quái cũng nhanh chóng thay đổi cục diện, trong người Chu lão quái xuất ra một thanh đoản kiếm dài chừng một tấc, mình kiếm sáng chói, chém về phía đám ma vân ở gần đó. Đoản kiếm gặp gió rung lên, biến thành càng ngày càng lớn, cuối cùng đã dài tới bảy tám trượng, chặn chém lấy huyết trào, kiếm mang chói lóa chiếu rọi không gian mây mù dày đặc, sau khi lao vào huyết trào phát ra thanh âm "keng keng" từng hồi. Lão quái vật thì đánh mạnh một chưởng ra phía sau, một quang chưởng khổng lồ chặn hai đạo huyết trào đang từ sau đuổi tới, sau đó tay phải lão lập tức phát ra hai đạo kiếm mang đã thực thể hóa dài chừng năm trượng, bắt đầu phản công.

Thần Nam nhìn thấy hai lão yêu quái giao đấu với thi vương, trong lòng đã yên tâm, thù oán giữa hai bên đã kết định rồi, chàng vận âm công thét lớn:

_ Hai vị tiền bối, hai tên ác quỷ đó tạm thời giao cho hai người, ta đã từng hứa với bát phái truyền nhân mời Vũ Hinh ra trận thanh toán hai tay ngũ giai cao thủ của Càn Thi phái, bây giờ đi giúp đỡ bọn họ một tay, sau đó lại mời vũ Hinh tới giúp hai người.

Hai lão yêu quái thăm chửi Thần Nam xảo trá vô si, hai người chỉ có thể vùi đầu vào tác chiến, tuy nhiên bọn họ cũng không lo lắng, suy cho cùng thì hai người đều chưa dùng tới vũ khí mạnh nhất là "thái cổ thần huyết"

Thần Nam nhìn Vũ Hình tười cười, kéo nàng ta bay tới trọng địa của Càn Thi phái, người con trai chân đặt trên thần long, phát ra hào khí tuyệt thế, người con gái áo trắng tung bay, thanh khiết như tiên tử, thật giống như một cặp thần tiên.

Lúc này tiếng hò hét chém giết trong Càn Thi phái chấn động không gian, hai bên đều tổn thất rất nhiều, trên mặt đất xác chết vô số, máu nhuộm đỏ đất.

Chương 16: Diệt Chiến

Lúc Thần Nam và Vũ Hình bay đến, hai bên giao chiến đã tới hồi cao trào

Bát đại thánh địa truyền qua hàng nghìn năm, kì công tuyệt học có đến vô số, đệ tử trong mỗi phái thân đều mang những tuyệt kỹ thần thông bất phàm. Đặc biệt là những đệ tử kiệt xuất nhất của tám phái đều đang ở đây, tám nguồn sức mạnh khủng khiếp này chính là sự tổ hợp của những người hùng mạnh nhất thế hệ thanh niên hiện nay

Tuy nhiên Cản Thi phái đã có tiếng hung danh từ lâu, tuy nay lập lại phái, nhưng thực lực của phái vẫn khiến người ta khó có thể tưởng tượng được. Đệ tử tám phái cũng vì vậy mà đã phải trả cái giá không nhỏ.

Lại thêm không ít Cổ Thi tham chiến, nhất thời khiến cho bát phái rơi vào hiểm cảnh. May mà Huyền Trang, Nhạc Kinh, Nam Cung Ngâm đều mang theo "thần huyết" liền tiếp chém chết gần mười tên Thượng Cổ Kì Thi hùng mạnh, khiến cho Cản Thi phái đại loạn

Cùng với việc ba tứ vực thiên sứ bị hủy diệt, đám người Cản Thi phái sớm rơi vào cảnh tuyệt vọng. Bọn chúng không thể ngờ được rằng, những thi thể thần linh gần như là vô địch đều đã bị những đệ tử kiệt xuất nhất của bát đại thánh địa liên tiếp chém chết

Những cổ thi vốn dĩ đao thương bất nhập, bây giờ lại bị địch thủ chém thành nhiều đoạn. Tám người này cũng giống như Thần Nam mấy hôm trước, lợi hại vô cùng, điều này phủ lên toàn bộ nhận thức của chúng một bức màn mờ mịt, đám người Cản Thi phái lập tức cảm thấy ngày tận thế đang tới gần.

Hàng nghìn năm trước Cản Thi phái cũng có lúc mạnh lúc yếu, nhưng chưa bao giờ bị kẻ địch tiêu diệt nhiều cổ thi đến thế. Những Thượng Cổ Kì Thi này chính là

gốc rễ để lập phái, một khi bị tận diệt, bọn chúng sẽ chẳng còn gì.

"Cản Thi phái hôm nay nhất định phải diệt vong! " Thần Nam hét lớn trên không trung:

"Hai Thi Vương trong đại sơn chết đến nơi rồi. Đám người còn lại các người, nếu còn cứ ngoan cố chống lại thì sẽ không một kẻ nào có thể sống sót để rời khỏi đây!"

Đệ tử tám phái đại đa số đều biết Thần Nam, trong đó có không ít người biết lai lịch của Vũ Hinh. Vừa nhìn thấy bọn họ bay tới trọng địa của Cản Thi phái lập tức tinh thần phấn chấn, công kích càng mạnh mẽ, còn sĩ khí của Cản Thi phái thì xuống thấp tới cực điểm, chớp mắt đã bị tổn thất nghiêm trọng.

Phái chủ Cổ Nguyệt của Cản Thi phái trong mắt lấp lánh hung quang, lão ta căm hận đưa mắt nhìn Thần Nam trên không trung. Không ngờ tên tiểu tử vạn ác này không những có thể chém chết Thượng Cổ Kỳ Thi mà còn có thể chiêu hàng Linh Thi Vương, điều này khiến cho hắn không thể nào có thể tin được, có trong mơ hắn cũng không thể nào có thể tưởng tượng ra sự việc lại diễn biến như thế. Cổ Nguyệt muốn phát điên

Đệ tử tám phái sĩ khí như lên cao ngút trời, điên cuồng truy sát đệ tử của Cản Thi phái.

Huyền Trang hòa thượng không ngừng niệm phật hiệu. Tuy nhiên mỗi khi hắn niệm một câu "A di đà phật" là một tên cổ thi bị chém thành hai đoạn, mỗi khi niệm câu "Thiện tai" là có một đệ tử của Cản Thi phái ngã trên vũng máu

Điều này khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy kẻ xuất gia này không giống với một hòa thượng, mà giống với một ác ma. Thần Nam cũng có chút ngỡ ngàng, bình thường nhìn Huyền Trang hòa thượng có bộ dạng là một cao nhân, khí chất thoát tục, không ngờ ông ta này cũng hiếu sát như vậy, giống hệt như một tên đao phủ

Bên kia, Hồn Thiên Tiểu Ma Vương lưng có cánh thần ma, tay vung phương

thiên hạ kích, đang đuổi chém một người, luôn mồm hét:

"Cổ Hi ta xem người có thể trốn vào đâu? Hôm đó chẳng phải người đã to mồm lắm sao, hôm nay ông đây tìm tới nơi báo thù. Ta đã từng nói rằng, người nếu như không có sự giúp đỡ của Đọa Lạc Thiên Sư thì một mình ta có thể đánh được mười tên nhà người, con bà nhà người chứ..."

Hắn vừa đuổi vừa lớn tiếng chửi rủa

Hạng Thiên gần đây luôn luôn cảm thấy vô cùng ức chế, hai lần đều bị Thần Nam đánh bại, sau đó tại quảng trường Sở Đô lại bị Cổ Hi sỉ nhục. Hôm nay đánh tới đây, hắn tìm thẳng tới Cổ Hi. Nhìn thấy tên khốn nạn chân vẫn chưa khỏi, hắn cuối cùng đã tìm được đối tượng để trút cơn giận dữ, điên cuồng đuổi đánh.

Cổ Hi là đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Cản Thi phái, vốn thực lực có thể đại chiến một trận với Hạng Thiên. Có điều chân phải suýt nữa thì bị Thần Nam phế, vết thương tới giờ vẫn chưa khỏi hẳn, ảnh hưởng nghiêm trọng tới năng lực chiến đấu của hắn. Lại bị Hạng Thiên điên cuồng tấn công, kết quả chẳng mấy chốc hắn đã không thể cầm cự được.

Lúc này bốn người Tề Đăng, Vương Huy, Nhạc Kinh, Nam Cung Ngâm đang vất vả chiến đấu với Ngũ giai cao thủ của Cản Thi phái là Cổ Phong. Tứ đại cao thủ liên thủ cũng không làm gì được trưởng lão của Cản Thi phái mà còn phải cần tới sự giúp đỡ liên tục của các đệ tử trong bát phái.

Vòng ngoài của trận chiến này, không ít đệ tử của tám phái đã ngã xuống, máu nhuộm đỏ mặt đất. Có thể thấy được sự lợi hại của ngũ giai cao thủ.

Nam Cung Tiên Nhi, Vương Lâm, Hiên Viên Phong thì đang tung hoành chém giết đám đệ tử của Cản Thi phái. Lúc này, mắt của tất cả mọi người đều đổ ngầu, hai người con gái cũng quên mất thân phận nữ nhi của mình, không hề có chút thương xót với đám đệ tử Cản Thi phái, giống như nữ sát thần.

Phái chủ Cổ nguyệt của Cản Thi phái xung quanh đều có cường địch, vô số đệ tử bát phái đều ngã xuống dưới chân lão. Mỗi chương lão đánh ra, đều có một hàng

thánh địa truyền nhân bị khí cương mãnh lấp lánh chém nát người. Căn bản không có ai có thể chống lại một đòn của lão ta, dưới chân lão xác chết vô số, hơi máu bốc lên khiến cho toàn thân lão nhuộm đỏ.

Thần Nam để Thần Hi đứng trên không trung, đề phòng hai Thi Vương trong đại sơn đột ngột đánh tới nơi này. Hắn nhảy xuống khỏi lưng Tử Kim Thân Long, khoái tốc lao về phía Cổ Nguyệt.

Sau khi huyền công thông thể, hắn lại luyện thành ma công thông thiên động địa, lại có thêm tuyệt học thiên ma bát bộ và Diệt thiên thủ, hắn tin tưởng rằng mình có thể thu phục lão yêu quái Cổ Nguyệt. Mặc dù võ công vẫn chưa leo lên tới cảnh giới ngũ giai, nhưng hắn tin tưởng vào đại chiến trận này hắn tuyệt không thua.

"Cổ Nguyệt! Ta tới đánh với ngươi!" Thần Nam hét lên một tiếng, chỉ vài bước đã đến đối diện với Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt sau khi nhìn thấy Thần Nam, hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng hét lên:

"Tiểu tử hãy chịu chết đi! Ta sẽ chém ngươi thành muôn nghìn mảnh!"

Hắn gầm lên một tiếng rồi vung tay tung một chưởng mạnh mẽ về phía trước, thể chưởng tựa như một con sóng cuộn cuộn lao đến, cương khí sáng lóa, hất tung vô số đệ tử tám phái ở gần đó. Rất nhiều người đứng gần đó đều bị xé thành mấy đoạn, máu rơi xối xả, hơi máu bốc lên.

Thần Nam tung chưởng ra nghênh tiếp, chưởng lực mạnh mẽ vô cùng lao đi, cương khí màu đen như dòng sông cuộn cuộn lao tới. Ánh sáng chói lòa chiếu sáng từng tấc đất trong không gian, cả thiên địa như rung chuyển, cũng trong lúc này hắn điên cuồng vận ma công thông thiên động địa

Hai chưởng lực ầm ầm lao vào nhau, phát ra ra một luồng sáng rực rỡ chói mắt, vang lên tiếng nổ điếc tai chấn động thiên địa, luồng khí cuộn cuộn lại lao về phía đệ tử của tám phái hất tung họ văng ra.

Không còn nghi ngờ gì, Thần Nam trực tiếp bị Cổ Nguyệt đánh bật ra. Dù sao

thì hai người cũng là những cao thủ không cùng đẳng cấp. Tuy nhiên mặc dù hấn bị đánh văng lùi lại bảy tám trượng, nhưng chưởng lực mạnh mẽ đó không hề đả thương nổi hấn, thông thiên ma công khởi động, dẫn đại bộ phận sức mạnh tấn công vào người hấn ra ngoài, tất cả đều bị hấn luyện hóa hết.

Thần Nam bay bật ra, khiến cho Vũ Hinh ở trên không trung giật thót mình. Tuy nhiên nàng ta lập tức cảm thấy được hấn không hề dính nội thương, mới bình tĩnh không lao xuống

Cố Nguyệt cười nhạt, theo như lão ta, Thần Nam mặc dù võ công bất phàm nhưng dù sao thì cũng vẫn chưa được liệt vào danh sách ngũ giai cao thủ. Căn bản không thể nào có thể chống lại lão được, liệu chết chống lại một chưởng của lão rõ ràng là tự tìm cái chết

Tuy nhiên điều khiến lão kinh ngạc là Thần Nam vẫn đứng vững chắc trên mặt đất, không hề thổ huyết như lão tưởng tượng, lại còn không tỏ ra bị tổn thương gì.

Không chỉ có vậy, trong khi Cố Nguyệt ngạc nhiên, Thần Nam đã nhìn lão cười. Bất chợt lão nhìn thấy một bàn tay màu đen khổng lồ, che lấp cả trời đất từ trên đỉnh đầu lão đánh xuống

"Diệt Thiên Thủ!" Thần Nam hét lớn.

Quang chưởng khổng lồ đập thẳng xuống làm lão lún xuống đất, mặt đất nứt ra xuất hiện một hố sâu, phái chủ của Cẩm Thi phái mặc dù không bị nguy hiểm tới tính mạng nhưng cũng đã dính một chút nội thương.

Nếu như đối lại chỉ là một tứ giai cao thủ, chịu một đòn Diệt Thiên Thủ đáng sợ này, cho dù không chết hấn thì cũng coi như đã chết một nửa.

"Rầm! Rầm!"

Thần Nam liên tiếp vung ra sáu đòn Diệt Thiên Thủ, ấn chặt Cố Nguyệt xuống đất, nếu như là một tứ giai cao thủ bình thường có thể đã mất mạng rồi

Nhưng Cố Nguyệt không hổ là ngũ giai cao thủ, võ công thực sự của lão vượt

xa so với tứ giai cao thủ. Lão nhanh chóng lao lên, thoát khỏi hố sâu. Tuy nhiên khóe miệng lão đang rỉ máu chứng tỏ lão đã bị nội thương không nhẹ.

Nếu như không phải Thần Nam vận huyền công thông thể, có thể nối liền với linh khí thiên địa. Lúc nào cũng có thể bảo toàn nguyên khí, có lẽ rằng đánh xong vài đòn Diệt Thiên Thủ hãn đã kiệt sức rồi.

Hãn thâm kinh ngạc, ngũ giai cao thủ quả là dũng mãnh, tứ giai cao thủ đúng là còn xa mới có thể chống lại được.

Cổ Nguyệt tức muốn thổ huyết. Cách đây không lâu Thần Nam thể hiện ma uy, liên tục chém chết mười ba huyết thi của Cản Thi phái. Sau đó lại diệt hai tứ dực thiên sứ, hôm nay lại đánh bị thương phái chủ là lão, lão ta quả thật muốn phát điên.

Nếu như võ công của đối phương mạnh hơn hãn lão đã là một nhẽ, đẳng này công lực của đối phương rõ ràng không bằng lão, vẫn chưa bước vào lĩnh vực ngũ giai. Nhưng cuối cùng kẻ chịu thua thiệt lại chính là lão, lão ta vừa tức giận vừa xấu hổ vô cùng.

Lúc này Nam Cung Tiên Nhi, Vương Lâm. Hiên Viên Phong, Huyền Trang Hòa thượng đều đánh tới, bọn họ thấy Thần Nam có thể mấy lần đánh bay Cổ Nguyệt đều kinh ngạc há hốc mồm. Bọn họ đều hiểu rất rõ sự đáng sợ của lão già này, từ đầu tới giờ, bọn họ vẫn cố gắng tránh đối đầu với lão ta. Ra sức chém giết đám đệ tử Cản Thi phái hòng đợi những thánh địa truyền nhân khác giết xong ở bên đó sẽ cùng hợp lực để đối phó với lão quái vật này.

"A di đà phật! Bái phục! Bái phục! Thần thí chủ hãy đánh thêm vài đòn Diệt Thiên Thủ nữa đi! Làm cho vị Cổ thí chủ này học ra thêm mấy ngụm máu nữa. Việc còn lại cứ giao cho mấy người chúng ta là được rồi! "

Huyền Trang hòa thượng về mặt từ bi, tư thái siêu nhiên, ôn hòa nói ra mấy câu.

Mấy vị thánh địa truyền nhân đều bị hòa thượng làm cho tức cười. Thần Nam cũng không nhịn được thở than:

"Hòa thượng đại gian nhược trung, đại ác nhược thiện, đại gian đại ác"

Tuy thế Thần Nam cũng không phụ lòng Huyền Trang hòa thượng, Diệt Thiên Thủ lại vung lên, "Bùm", "Bùm"...liên tiếp sáu đòn, đập Cổ Nguyệt ngập xuống đất

Chương 17: Thân Ngoại Hóa Thân

Đám người Nam Cung Tiên Nhi tròn mắt há hốc miệng ngạc nhiên quan sát, những người này đứng không xa Thần Nam. Họ sớm đã cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp của Diệt Thiên Thủ, theo như dự đoán của bọn họ, sáu đòn Thần Nam đánh ra lúc đầu đã là giới hạn cuối cùng của hắn rồi. Không ngờ hắn ta vẫn có thể đánh thêm ra sáu đòn Diệt Thiên Thủ nữa, điều này đích xác vượt xa khỏi sự tưởng tượng của họ.

Tuy nhiên lúc này không cho phép bọn họ nghĩ ngợi nhiều. Vương Lâm, Hiên Viên Phong, Nam Cung Tiên Nhi, Huyền Trang hòa thượng đều hướng về phía trước lao đến, huy động lực lượng tấn công mãnh liệt Cổ Nguyệt đang từ lòng đất lên phi thân lên. Lúc này lão quái vật đã bị nội thương không nhẹ, lại phải đối đầu với bốn vị thanh niên tuyệt đỉnh cao thủ này, tình thế quả thật vô cùng nguy cấp.

Thần Nam mặc dù vận huyền công thông thể, có thể trực tiếp kết nối với tinh khí thiên địa, khiến cho linh khí từ trên đỉnh đầu tràn vào trong cơ thể. Tuy nhiên lúc này khí huyết trong người cũng sức sôi, hắn liền ngồi tại đó điều khí mất nửa tuần hương mới có thể hồi phục lại.

Theo như chiến tích lần này mà nói, hắn hoàn toàn có tư cách chiến một trận với ngũ giai cao thủ. Đường nhiên chỉ giới hạn trong số ngũ giai sơ cấp cao thủ, suy cho cùng thì thực lực của những cao thủ không cùng đẳng cấp cách biệt rất lớn.

Bây giờ đại cục dường như đã được định đoạt, Thượng Cổ Kỳ Thi của Càn Thi Phái sớm đã bị bọn Nam Cung Ngâm, Huyền Trang tiêu diệt hết. Trận chiến trong thời gian tiếp chủ yếu là các trận đối chiến của các đệ tử trong môn phái, liên minh bát phái rõ ràng đã chiếm được thế thượng phong

Quan sát thấy Cổ Nguyệt bị các tứ giai cao thủ liên thủ tấn công tới tấp đã rơi vào thế hạ phong liên tục bị bức lui tới thổ huyết. Thần Nam quay người lao tới nơi

một tên ngũ giai cao thủ khác.

Lúc này Nam Cung Ngâm, Vương Huy, Tề Đăng, Nhạc Kinh bốn người vẫn đang giằng co với Cổ Phong. Năm người hỗn chiến đến tối tăm trời đất, xung quanh đám đệ tử Cản Thi Phái và đệ tử thánh địa tử thương vô số. Máu tươi rơi xuống nhuộm đỏ mặt đất

Thần Nam bước tới không nói gì, Diệt Thiên Thủ trực tiếp đập xuống. Chưởng thủ khổng lồ giống như một đám mây đen, đập mạnh Cổ Phong không hề có chút phòng bị xuống đất, sau đó hắn cũng quay người bước đi.

Thần Nam cũng giống với Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương, bắt đầu truy sát đám đệ tử chủ chốt của Cản Thi Phái, trong chớp mắt xương cốt của đám đệ tử Cản Thi Phái đã chất thành núi, máu chảy thành sông.

Thần Nam liên tiếp đánh đổ ba tên trưởng lão của Cản thi phái, ép chúng nói ra những sự việc liên quan tới Vũ Hình. Nhưng ba kẻ này không hề biết gì về chuyện này, ba kẻ này đều nói đến phái chủ cũng không biết quá khứ của ba vô địch Thi Vương.

Một canh giờ sau, trận chiến dần tiến đến hồi kết, tất cả Cản Thi Phái trên dưới bảy trăm người, ngoài mấy chục tên bỏ trốn ra, tất cả các nhân vật chủ chốt đều đã bị giết chết. Còn bát đại thánh địa cũng phải trả một giá đau đớn, hơn nghìn tinh anh cao thủ tham chiến, cuối cùng chỉ còn lại không tới ba trăm người, thảm trắng.

Có thể thấy rằng, thực lực của Cản thi phái cường mạnh thế nào. Những Thượng Cổ Kỳ Thi chủ chốt của Cản Thi Phái dường như đều mất đi năng lực chiến đấu, nhưng vẫn đánh cho liên minh bát phái bị tổn thất nghiêm trọng. Thực lực mạnh mẽ khiến cho tất cả những người may mắn sống sót không khỏi kinh hoàng sợ hãi.

Cản Thi Phái từ khi lập lại phái tới giờ tính ra vẫn chưa được một tháng nay lại bị tiêu diệt một lần nữa, sự kiện này sẽ trở thành một trọng những sự kiện lớn quan trọng nhất trong gần trăm năm nay của giới tu luyện và những thanh niên chủ yếu nhất tham gia vào sự kiện này sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Đúng trong lúc này Thần Hi đột nhiên cảnh báo:

"Hai tên vô địch ma vương và hai vị tuyệt thế cao thủ đã đánh tới đây rồi!"

Những thanh niên vừa mới chiến thắng vẫn chưa kịp thưởng thức mùi vị của chiến thắng nghe vậy cùng đưa mắt nhìn về phía ma khí ngùn ngụt tuôn ra từ trong đại sơn, cả thiên địa trở nên vô cùng âm đạm.

Tất cả các kẻ lãnh đạo quân của thánh địa đều lần kêu lên:

"Mau lùi lại! Tất cả mọi người hãy mau rời khỏi nơi này! Mọi người hãy mau mau tản ra, cách Phong Đô sơn càng xa càng tốt!"

Đệ tử bát phái nghe lệnh xong giống như thủy triều chạy đi. Nam Cung ngâm, Huyền Trang, Hạng Thiên, Vương Huy, đều nhanh chóng chạy lùi ra xa.

Mây đen ùm ùm kéo đến che lấp bầu trời, tựa như ngày tận thế của thế giới đang tới. Bốn đại quý thảo khổng lồ phát ra huyết quang chớp mạnh xuống dưới. Mười mấy đệ tử thánh địa bị túm nát vụn, máu phun tung tóe trong không trung.

Đệ tử tám phái gấp rút chạy ra xa hàng dặm, tới tận thôn trang ở gần đó mới dám ngừng lại thở dốc. Lúc này đệ tử tám phái đã không còn tới trăm người, đây đúng là một tổn thất nặng nề.

Đám đông người tu luyện tới tham gia lễ thành lập phái của Cẩn Thi Phái nhìn thấy bát đại thánh địa truyền nhân từ trọng địa của Cẩn Thi Phái chạy ra, lập tức hiểu được rằng đám người này đã cùng Thần Nam liên thủ tiêu diệt Cẩn Thi Phái. Mọi người đều thể hiện sự ngưỡng mộ vô cùng với những thanh niên anh dũng này.

Thần Nam và Vũ Hình không chạy cùng với đệ tử tám phái, bọn họ đứng ở phía ngoài ma khí, lặng yên quan sát trận chiến. Không phải họ không muốn rút lui mà là hai thi vương đã dùng tà niệm đáng sợ giữ chặt lấy họ, khiến cho Thần Nam cảm thấy toàn thân trên dưới lạnh toát. Tới lúc này hẳn mới thật sự hiểu được mùi vị bị quý khổng chế, thật vô cùng khó chịu.

Hắn và Vũ Hình lúc này có thể bỏ chạy nhưng Thần Nam cảm thấy làm như

vậy sẽ nguy hiểm vô cùng. Nếu như cách xa Lão yêu quái và Chu lão quái, vạn nhất hai tên thi vương bỏ lại tất cả truy sát hần và Vũ Hình thì thật nguy hiểm

Hần cảm thấy rất rõ sát khí thấu xương của hai thi vương. Hai tuyệt thế thi vương trong lúc liều mạng, không hề quên hai người, điều này khiến cho hần vô cùng bất an.

Lúc này kiếm khí trong ma khí cuộn cuộn đang tung hoành ngang dọc. Lao vào bốn đạo huyết trào, phát ra những tiếng nổ kinh thiên

Từ phía xa nhìn lại, trong ma khí đen kịt hai ma ảnh không lồ cao chừng mười mấy trượng đang vung cự trào màu huyết hồng lên điên cuồng tấn công hai lão già.

Cảnh tượng này quả thật vô cùng đáng sợ. Cơ thể người làm sao có thể cao lớn như vậy được, cho dù viễn cổ cự nhân cũng không được như vậy, rõ ràng giống như hung ma từ địa ngục hiện thân.

Những người tu luyện nhiều tuổi đều biết rằng hai tên hung ma tuyệt thế cao mười mấy trượng kia nhất định là thân ngoại hóa thân của vô địch Thi Vương. Loại tuyệt thế thần thông này chỉ có ma vương uy quyền của giới tu luyện mới có thể thi triển được.

Tuy nhiên Chu Lão quái và lão quái vật cũng không hề tỏ ra yếu thế. Cự kiếm dài chừng bảy tám trượng ở phía trước Chu lão quái. Tuyệt thế đại kiếm bay lượn ngang dọc, chém lên chém xuống, uy mãnh như thần long, chém vào những cự trào màu huyết hồng, phát ra từ tiếng keng keng chói tai.

Bất ngờ Chu lão quái tung ra một đạo chương tâm lôi, một tia chớp khổng lồ nổ tung trong đám ma vân, tia chớp tựa hồ như phá toạc bầu trời

Lão yêu quái khí thế cũng như một chiến thần, tay phải đánh ra một đạo kiếm mang đã thực thể hóa dài chừng bảy trượng, chém trên chặt dưới, đại khai đại hợp, kiếm khí đáng sợ tung hoành ngang dọc, khiến cho trời đất biến sắc.

Tuyệt thế cao thủ đại chiến với vô địch thi vương, uy thế kinh thiên. Mây đen

cuồn cuộn bao phủ bầu trời, cuồng phong gào thét, kiếm khí ngập trời. Trận đại chiến chấn động đất trời này khiến cho tất cả những kẻ tu luyện đang đứng quan sát đều kinh sợ vô cùng, còn những kẻ mê võ thì như cuồng như say.

Một trận đại chiến như vậy, trăm năm khó gặp, gần giống như trận đại chiến chư thần trong truyền thuyết thần thoại. Trận quyết đấu giữa các tuyệt thế cao thủ, đương nhiên có khí thế hủy thiên diệt địa.

Ầm! Ầm!

Những tiếng nổ kinh thiên không ngừng vang lên, những ngọn núi trong dãy Phong Đô sừng sững liên tục đổ sập, đá bay tung cả lên trời, ma khí cuồn cuộn, kiếm khí ngập trời, bốn người đánh tới mức thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Đúng trong lúc này, cự kiếm của Chu lão quái đột nhiên thay đổi màu sắc, thần quang rực rỡ ban đầu đã biến mất. Thân kiếm đột nhiên biến thành màu huyết hồng, tựa như đã nhỏ máu, còn kiếm mang mà lão quái vật đánh ra thì cũng phát sáng màu đỏ rực, hoàn toàn trở thành một thanh thực thể huyết kiếm.

Hai thanh huyết kiếm giống như hai chiếc cầu vồng bắc ngang trời, chiếu sáng khắp không gian, đánh tan vô số ma khí, không trung lập tức lại trong xanh...

Hai ma ảnh cao lớn lồ lộ ra trước mắt chúng nhân, chỉ thấy trên không trung, hai hung ma giống như trong truyền thuyết lơ lửng trên không trung. Bên ngoài cơ thể bao phủ lớp lân giáp màu xanh đen, chỉ có hai quỹ trảo vung ra là màu huyết hồng. Trên đầu mỗi hung ma mọc một đôi sừng trâu, bộ mặt giống như trâu ngựa, nhìn vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Trên đầu của mỗi hung ma có một tên vô địch ma vương mà mọi người đã nhìn thấy. Người chúng cao chừng ba mét, tuy nhiên so sánh với hóa thân của chúng thì vẫn nhỏ hơn vô số lần.

Chu lão quái và lão yêu quái hai người nắm chặt hai thanh huyết kiếm, đặt chéo nhau chém thẳng về phía trước nhanh như một tia chớp. Hai đạo huyết mang chém mạnh vào quỹ trảo màu huyết hồng ở phía trước.

Á!

Á!

Tiếp theo đó là hai tiếng quỷ gầm kinh động thiên địa. Huyết trào của hai ma ảnh bốc lên một làn khí xanh, thi vương trên đỉnh đầu hai ma quái rống lên thảm thiết. Bọn chúng vốn đã liên chi đồng thể với hóa thân của mình, hóa thân bị tổn thương, bọn chúng cũng có cảm giác bị chém như thật, kêu lên thê thảm.

"Hai lão già chết tiệt kia! Các người chẳng phải đã dùng hết huyết dịch của Thái Cổ Thần Tộc rồi hay sao?" Một tên thi vương kêu lên thất thanh.

Tên thi vương còn lại nhìn Thần Nam với ánh mắt thù hận, trong mắt ánh sáng lấp lánh xanh lục lạnh lẽo vô cùng, hận một nỗi không thể lập tức xé xác Thần Nam thành nghìn mảnh.

Thần Nam cuối cùng cũng minh bạch. Sau khi Thi Vương từ xa lao tới trọng địa của Cảnh Thi Phái đã dùng thần niệm hùng mạnh để không chế chặt hãn. Bọn chúng cũng đã biết rằng Thần Huyết là do hãn cung cấp.

Có thể đoán rằng, nhất định là lão yêu quái muốn Vũ Hình xuống nước. Hòng muốn nàng tham gia trận đại chiến này, bọn họ đã tiết lộ cho hai Thi Vương tin tức này. Hơn nữa vừa nảy bốn người di dời chiến trường, chắc cũng là dưới sự khống chế của lão yêu quái, để có thể nhanh chóng kéo Vũ Hình vào cuộc.

"Chết tiệt!"

Thần Nam phẫn nộ nguyên rủa, thầm than thở đúng là gừng càng già càng cay. Lại có thể nham hiểm tới vậy, hôm nay nếu như hai tên Thi Vương này sống sót nhất định Thần Nam sống không được yên thân. Điều này ép hãn phải để Vũ Hình ra tay rồi.

Hãn nắm chặt lấy bàn tay ngọc ngà của Vũ Hình.

Chương 18: Bể Nghề Thiên Hạ

Thần Nam nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của Vũ Hình. Vạn năm trước, hắn đã trải qua một trận sinh ly tử biệt, tới nay hắn vô cùng sợ bi kịch này lại xảy ra một lần nữa, bất luận như thế nào đi nữa, hắn cũng không muốn Vũ Hình đối chiến với Thi Vương nguy hiểm nhất thiên hạ này.

"Hừm! Hai lão hồ ly nhà các người thật nham hiểm! Nhưng ta cứ không để Vũ Hình ra tay đây!"

Trên không trung, Vũ Hình bạch y tung bay, da nàng trắng như tuyết, dung nhan siêu trần thoát tục xinh đẹp vô song, đôi mắt như mặt hồ mùa thu quan sát trận đại chiến của tứ đại tuyệt thế cao thủ một cách nàng say sưa. Vạn năm trước khi còn tại thế, nàng cũng từng đại chiến với những cao thủ tuyệt đỉnh khắp thiên hạ, hạ sát thần linh của thần tiên giới.

Nghĩ lại những chuyện khi xưa, khiến cho nàng có một loạt những tâm tình, giống như trở về với những năm tháng bể nghề thiên hạ, chỉ có một mình độc tôn.

Bất giác Vũ Hình giống như một tiên tử phát ra khí tức cường giả mạnh mẽ vô cùng, thế kinh thiên, uy động địa. Một luồng sức mạnh khủng khiếp từ trong người nàng trào ra cuộn cuộn, lan tràn khắp tứ phía, tựa như một con sóng lớn nuốt trời cuộn trào khắp thiên địa.

Đám đông những người tu luyện đứng quan sát trên mặt đất ngay lập tức cảm thấy áp lực giống như núi thái sơn đè nặng xuống. Bọn họ đều bất giác toát mồ hôi lạnh, luồng khí tức cường giả mạnh mẽ này đã chấn động tất cả mọi người.

Thần Nam đứng ngay cạnh Vũ Hình nên hắn là người cảm nhận thấy áp lực rõ nhất, hắn bị chấn động suýt nữa vắng đi, nhưng Vũ Hình ngay lập tức đã dùng sức mạnh nhẹ nhàng truyền vào trong người hắn, giúp hắn có thể vượt qua được trận áp

lực này.

Luồng khí tức của cường giả cái thế này, ngùn ngụt, bao phủ khắp thiên địa. Lúc này, vẻ đẹp của Vũ hình đã hoàn toàn được thần thánh hóa. Mọi người ngược nhìn người mỹ nữ nhan sắc như thần vệ nữ này bất giác trong lòng trào lên cảm giác đang nhìn thần thánh.

Từ đây về sau, không còn ai liên tưởng nàng với linh thi vương uy nhiếp giới tu luyện hàng nghìn năm nữa mà từ nay trở đi Vũ Hình sẽ có thêm một danh hiệu nữa là thần nữ.

Luồng khí tức cường giả mà Vũ Hình phát ra, tựa như thủy triều tràn về phía nơi sâu nhất trong đại sơn. Hai thi hai người trong trận đại chiến trên không ở Phong Đô sơn lập tức cảm thấy luồng áp lực khủng khiếp đó.

Một trong hai thi vương thét lên thê thảm:

"Linh Thi Vương chẳng lẽ người lại phản bội lại người trong nhà hay sao?"

Một tiếng thở dài vang khắp thiên địa, Vũ Hình khẽ thở dài nói:

"Hàng nghìn năm nay, ta bị chi phối, trở thành một cỗ máy giết người, như thế được gọi là người trong nhà hay sao?"

Thần Nam giật mình, hần phát hiện ra Vũ Hình đã có ý muốn xuất chiến

"Vũ Hình! Nàng đừng nghĩ nhiều!"

"Không! Hai lão già này không thể giết được thi vương bất tử. Có một số chuyện không thể nào tránh được, muội không thể nào tránh được việc phải giao chiến với chúng!"

Lúc này Vũ Hình không còn giống với một cô gái ngây thơ nữa, trong mắt dường như có thêm vẻ âm trầm, khiến người ta nhìn không thấu suy nghĩ thật sự của nàng.

Vũ Hinh buông tay Thần Nam ra, bay tới đại sơn giống như một tiên tử lãng ba, Thần Nam chỉ có thể thờ dài nhìn theo bóng nàng.

Những tu luyện giả đứng xem ở cách đó hàng dặm đều mặt đều lộ rõ vẻ căng thẳng chú mục quan sát. Đặc biệt là đệ tử của bát đại thánh địa, không ai không hi vọng cường giả cái thế Vũ Hinh chiến thắng.

ẦM!

Trời đất tức thì rung chuyển, Vũ Hinh giống như một tiên tử, hai tay phát ra kiếm mang dài mười trượng, quang kiếm khổng lồ giống như một thần binh của thiên giới. Chớp mắt đánh tan đám mây đen trên không trung, nàng một bước trăm trượng, nhanh chóng lao vào chiến trường, quang kiếm khổng lồ chém xuống, đánh bật hai thi vương bay xa gần trăm trượng.

Mạnh yếu lập tức được định rõ, Linh Thi Vương từng giết thần linh khiến cho hai đại tà thi lập tức biến sắc mặt. Bọn chúng không thể nào ngờ được rằng Vũ Hinh đã hoàn toàn luyện hóa được tử khí trong người. Mặc dù vẫn chưa hồi phục lại được trạng thái của thời kì sung mãn nhất nhưng cũng đủ để khiến cho bọn chúng cảm thấy sợ hãi lắm rồi.

Dù sao thì đây cũng vẫn là cường giả đã từng giết thần linh, bọn chúng vốn dĩ khiếp sợ nàng., Vũ Hinh lúc này dường như lại hóa thân thành cường giả cái thế uy chấn thiên hạ. Mặc dù chỉ là phận nữ nhi, nhưng tư thế anh hùng bề ngẩng thiên hạ khiến cho tất cả mọi người đều ngưỡng mộ, bá phục.

Cơ thể nàng hóa thành một đạo hư ảnh, bay lượn trên không trung, cả trời đất tựa như xoay chuyển theo. Trên không trung sấm rung chớp giạt bất chợt một tia chớp cùng theo những tiếng sấm lao tới hai Thi Vương

Lão yêu quái và Chu lão quái đều thâm tặc lưỡi, bọn họ đưa mắt nhìn nhau thâm tính không nên xen vào, Liền lùi về phía sau vài trăm trượng.

Ở phía xa, Thần Nam lớn tiếng chửi hai lão già xảo trá, đã để một mình Vũ Hinh chống địch, thật là quá bỉ ổi vô sỉ.

Tuy nhiên Vũ Hình không thêm để ý tới. Lúc này nàng giống như thiên kiều chi tôn. Mặc dù đối diện với tuyệt thế cường địch, nàng vẫn thản nhiên. Sau khi sấm chớp biến mất, hai đạo kiếm mang khổng lồ mạnh mẽ vô cùng lại chém xuống.

Hai đại thi vương nhìn thấy bọn lão yêu quái đã lùi ra khỏi chiến trường, trong lòng niềm tin và sức mạnh lại trở về. Bắt đầu phản kích, lập tức kiếm mang, quỷ trảo, kinh lôi, ma khí trong không trung đan xen vào nhau. Bầu trời giống như đang sôi sục

Vô công đạt tới cảnh giới của bọn chúng thì mỗi đòn đánh ra đều có lực hủy diệt thiên địa, quỷ khí bao phủ Phong Đô Sơn. Vô địch đại chiến kịch liệt vô cùng, giống như viễn cổ chư thần lại xuất hiện ở nhân gian.

Đại chiến tiếp tục duy trì nửa canh giờ nữa. Vũ Hình đang ở thế giằng co với hai thi vương, đánh đến không dứt ra được, cả thiên địa như đang rung chuyển.

Thần Nam hướng về phía lão yêu quái và Chu lão yêu quái hét lớn:

"Hai vị tiền bối sao không lên trước giúp đỡ! Còn đợi tới khi nào? Nếu như hai người không có Thần Huyết thì bây giờ ta có thể cung cấp cho hai người!"

Lão yêu quái cười nói:

"Không cần lo lắng! Đợi chúng ta nghỉ ngơi một lúc."

"@#%@....." Thần Nam thầm chửi rủa thậm tệ hai lão yêu quái.

Đúng là gừng càng già càng cay, vừa nãy hai lão liều mạng quyết chiến với Thi Vương thế mà bây giờ khi Vũ Hình nhúng tay vào thì hai lão già gian trá này lại bắt đầu đứng một bên quan sát.

Tuy lời nói của chàng chẳng có chút ảnh hưởng gì tới lão yêu quái cả nhưng lại khiến cho hai Thi Vương suy nghĩ. Bọn chúng sau khi biết được Thần Nam chính là hậu duệ của Thái Cổ Thần Tộc, đã quyết tâm phải loại trừ hẳn. Bởi vì huyết dịch của hắn chính là khắc tinh của chúng, vừa rồi hai người lão yêu quái đã dùng Thần Huyết của hắn làm bọn chúng bị trọng thương.

Hai Thi Vương nhìn nhau, một trong hai kẻ đó vượt qua người Vũ Hinh, không hề quay đầu lại, lao thẳng tới phía Thần Nam

"Cá chạch mau lùi lại! Thần Nam lập tức phát hiện ra điều không hay."

W..ào..o!

Một người một rống nhanh chóng chạy trốn ra xa

Tuy nhiên tốc độ của thi vương quá nhanh, chớp mắt đã đuổi tới Thần Nam.
Lão ta hét lớn:

"Hậu duệ của Thái Cổ Thần Tộc thì đã làm sao? Đều phải chết! Đoạt hồn đoạt phách."

Thần Nam thầm kêu lên một tiếng: "Thế là xong!"

Hắn đang thầm hận bọn hai lão yêu quái thấy chết mà không cứu, thì nghe thấy tiếng Vũ Hinh kêu thất thanh. Sau đó mọi thứ tối đen, hắn đã mất đi tri giác.

Tuy nhiên, Thi Vương thì lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn ta không thể nào lấy được hồn phách của Thần Nam. Thần Nam đã biến mất trong không khí, chỉ còn lại một mình Tử Kim Thần Long vội vã lao ra khỏi đại sơn.

Tuy nhiên trong mắt những người khác thì Thần Nam đã bị thi vương đánh cho không còn lại thứ gì.

Vũ Hinh hét lên một tiếng thê thảm, hai mắt nàng đỏ ngầu. Đường như Linh Thi Vương máu lạnh vô địch, chém giết khắp giới tu luyện đã trở lại.

Chương 19: Chiến Bách Thế Luân Hồi

Thần Nam mơ màng mở mắt ra, đập vào mắt hắn là một bầu trời trong xanh vô cùng, lấp lánh trong suốt giống như một mảnh tuyệt thế lam ngọc. Nhìn ra xung quanh hắn thấy một thảm hoa tươi thơm ngát, cỏ xanh mềm mại, hương thơm ngào ngạt.

Cũng trong lúc này, hai tai ừ ừ của hắn dần dần hồi phục lại được thính giác nghe rõ tiếng chim lánh lót như tiếng nhạc vang lên, phía xa truyền tới âm thanh nước chảy, tiếng nước róc rách vang lên hay như một khúc nhạc.

Thần Nam từ từ ngồi dậy, cẩn thận quan sát thế giới tràn ngập hoa thơm và tiếng chim hót này. Nơi này đúng là một biển hoa, chỗ nào cũng thấy hoa tươi, bất quá những bông hoa ở đây trông thật kỳ lạ hắn chưa từng thấy bao giờ.

Ở xung quanh còn có cỏ trắng đang nhơn nhơ, những con hươu con đang nhảy nhót. Thấp thoáng còn có tiên hạc bay lượn, khiến cho người ta ngỡ rằng đây là tiên cảnh.

Thần Nam có thể khẳng định rằng nơi này tuyệt đối không phải là vùng đất trong Phong Đô Sơn quỷ khí lạnh lẽo đó. Cảnh sắc nơi đây quá đẹp, trăm hoa đua nở, cỏ mọc khắp nơi, khiến người ta ngỡ như đang mơ.

Hắn biết rằng mình không phải đang nằm mơ, thế giới lạ lẫm này là hoàn toàn thật.

Thần Nam đứng dậy, hắn quan sát cẩn thận cái thế giới kỳ lạ này. Nơi đây là một dải đồi gò, mỗi một gò nhỏ đều chỉ cao một hai trăm mét, mỗi một ngọn đồi đều phủ kín hoa tươi và cỏ mượt.

Thế giới trước mắt thật tươi đẹp, khiến Thần Nam vốn đang tư tưởng nặng nề buồn bã đã cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Phía xa một màu xanh rậm rạp đã thu hút sự chú ý của hắn. Trong một sơn cốc có một cây cổ thụ cao ngút trời chừng hai trăm mét, đã vượt qua tất cả ngọn đồi, tán lá của cây đại thụ xum xuê trải rộng tới vài dặm.

Phía dưới tán lá rộng phản chiếu một đạo ánh sáng, Thần Nam kinh ngạc, đưa mắt liếc nhìn, chỉ thấy trên ngọn tiểu sơn có một bàn ngọc thủ khổng lồ dựng đứng.

"Tay trái của thần?" Hắn thất thanh kêu lên kinh ngạc, hai mắt nheo lại quan sát tỉ mỉ.

Trước kia tay trái của Thần và Hậu Nghệ Cung đã biến mất cùng với Đại Ma ròi, chưa từng tái hiện. Hắn không thể ngờ được hôm nay lại có thể nhìn thấy ngọc chưởng thủ uy lực mạnh mẽ ở nơi đây.

Thần nam mở rộng linh thức, quan sát bên ngoài một lượt, nhưng không phát hiện ra điều gì dị thường. Hắn bước về phía ngọn tiểu sơn.

Đây đúng là một thế giới kì dị, thế giới này không hề có mãnh thú, tất cả những con vật nhỏ đều vô cùng ôn thuận. Gặp người không sợ con hươu con đang vui vẻ nhảy nhót chạy đi chạy lại bên cạnh hắn, tiên hạc đang bay lượn bay lượn vòng trên đỉnh đầu hắn, một con thỏ trắng đáng yêu thậm chí còn lao thẳng vào trong lòng hắn không chút e dè.

Trên đỉnh ngọn tiểu sơn gió thổi nhẹ nhàng, hương hoa ngào ngạt, ngọc chưởng thủ khổng lồ đứng sừng sững trên đỉnh ngọn núi, phát ra ánh sáng lấp lánh. Thần Nam đi vòng quanh bàn tay trái của thần một vòng, không phát hiện ra điều gì bất thường. Hắn không thể hiểu nổi ai đã đặt nó ở nơi đây.

Trong lúc hô hấp hắn cảm nhận được nơi đây có linh khí dày đặc. Quan sát thật kĩ, hắn phát hiện ra linh khí phát ra từ cây cổ thụ cao ngút trời kia. Tiểu sơn cốc mà cây cổ thụ bắt rễ, cao hơn hẳn ngọn tiểu sơn ở bên cạnh, thật khiến cho người ta kinh ngạc Không biết nó rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi rồi.

Chính trong lúc này, trên không trung đột nhiên ngân lên tiếng nhạc tình tình tang, những âm thanh kì diệu giống như tiếng tiêu trên trời vọng xuống. Lập tức

khiến Thần Nam mê đắm, tuy nhiên hần lập tức tỉnh táo trở lại vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trời, một đám mây trắng bay tới, trên đám mây đó ẩn hiện một tòa Quỳnh Lô Ngọc Vũ.

Thần Nam lập tức dờ người, đây là đâu? Chẳng lẽ hần đã tới Thần Tiên giới? Có thể sở hữu tòa Quỳnh Lô Ngọc Vũ trên đám mây này, chủ nhân của nó hẳn phải là một tôn chủ của tiên giới.

"Trải qua ngàn vạn kiếp nạn, cho dù hồn bay phách lạc, nhưng linh thức của ta thì vẫn còn, chiến bách thế luân hồi, cho dù lục đạo vô thường, ta vẫn vĩnh sinh..."

Giọng hát của một người con gái vang lên cùng với tiếng đàn vọng từ trên Quỳnh Lô Ngọc Vũ xuống, mặc dù là giọng của một người nữ tử, nhưng lại phát ra bá khí bi lương.

Thần Nam trong lòng giật mình, người con gái này rốt cuộc là ai? Mà lại giống với một nhân vật chí cao hùng mạnh vậy. Khiến cho người ta có cảm giác muốn cúi người hành lễ.

"Người cuối cùng cũng đã đến rồi!" Giọng nói của người con gái giống như điệu âm của thiên địa, từ trên đám mây vọng xuống

Thần Nam không hiểu, hỏi:

"Người biết ta sao? Người và ta đã từng gặp mặt sao?"

"Không quen, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, chỉ biết cơ thể người rất thích hợp cho ta nương nhờ! - Giọng người con gái vang lên khắp thiên địa, chỉ có điều nàng ta vẫn không lộ diện."

"Đây là nơi nào? Ta sao lại xuất hiện ở nơi này? Thần Nam trong lòng đầy nghi hoặc, đột nhiên hần nghĩ tới điều gì, giật mình hỏi."

"Người là người con gái trong ngọc như ý sao?"

Từ đầu tới giờ, hần vẫn cảm thấy giọng của người con gái này nghe rất quen,

bây giờ cuối cùng đã nghĩ ra. Chỉ là, hắn lập tức sững sờ, thất thanh nói:

"Chẳng lẽ ta đã vào trong ngọc như ý sao?"

"Cũng đúng, mà cũng không đúng. Đây là một thế giới!"

Thần Nam toàn thân đờ đẫn, theo như lời nàng ta nói, ngọc như ý là một thế giới. Vậy thì... Hắn trước đến giờ vẫn đeo theo cả một thế giới.

"Trời đất! Thần Nam không phải chưa từng nghe qua truyền thuyết về Tu Di Nạp Vu Giới Tử. Nhưng bây giờ hắn đã thật sự tới một thế giới như vậy, đúng là có một cảm giác giống như đang nằm mơ."

Hắn không hề biết gì về người con gái trước mắt, Hắn ngập ngừng hỏi:

"Người...rốt cuộc là một người như thế nào?"

"Ta? Ha Ha Ha...."

Trong Quỳnh Lâu Ngọc Vũ vọng ra tiếng cười của người con gái, phát ra vẻ lạnh lùng, phải rất lâu sau, nàng ta mới nói:

"Ta là một người bách chiến bất tử, thiên khó diệt! Địa khó vùi! Cho dù hồn bay phách lạc, linh thức vĩnh viễn không bị hủy diệt, tới nay ta đã tập trung được hồn phách, đang tạo lại thân xác, ta cuối cùng đã trở lại rồi!"

"Ta cuối cùng đã trở lại rồi!"

"Ta cuối cùng đã trở lại rồi!"

Trong khắp thế giới này không ngừng vang lên câu nói: "Ta cuối cùng đã trở lại rồi!" giống như tiếng sấm vang rền.

"Người rốt cuộc là ai?"

Không biết tại sao, khi đối diện với người con gái có sức mạnh thông thiên này, trong lòng Thần nam không hề cảm thấy một chút sợ hãi nào, chỉ thấy hiếu kỳ, rất

muốn biết nàng ta là một người như thế nào.

"Ta là ai? Ha ha ha...! Trong thiên địa này rốt cuộc có ai biết được mình rốt cuộc là ai chứ? Cho dù những thái cổ đệ nhất cấm kị Thần Ma Độc Cô Bại Thiên trong truyền thuyết chắc rằng cũng khó mà biết được rằng mình rốt cuộc là ai..."

Một tiếng thở dài vang lên, người con gái nói:

"Cho tới tận hôm nay chỉ biết ta là ta!"

Thần Nam trầm mặc, rất lâu sau mới nói:

"Người nhất định là thần tiên thời kì viễn cổ. Người có thể nói cho ta biết vạn năm trước đã xảy ra chuyện gì không?"

Người con gái trên đám mây trầm ngâm một lúc. Rất lâu sau mới nói:

"Có một số sự việc không thể để người biết được! Những người biết được chân tướng sớm muộn gì đều đã yên nghỉ tại Thần ma lăng viên."

Sau khi nói xong câu nói này, người con gái trong Quỳnh Lâu Ngọc Vũ không nói gì nữa.

Chương 20: Thiên Ma Tả Thủ

Thần Nam nhìn chăm chăm vào đám mây rất lâu, cuối cùng đã từ bỏ hỏi vấn đề này. Hắn biết rằng người con gái này bất luận như thế nào cũng không cho hắn biết chân tướng sự việc.

Hắn bắt đầu hỏi sang một vấn đề khác:

"Tại sao người không rời khỏi đây?"

"Ta cần phải ngủ tiếp, ta cần phải tích lũy đủ sức mạnh, người không thể nào hiểu được! Được rồi, người có thể rời khỏi đây được rồi. Trước khi người rời đi, ta sẽ tặng người hai thứ, coi như đó là thù lao ta báo đáp người đã cho ta mượn cơ thể người, thứ nhất là Thiên Ma Tả Thủ, thứ hai là Hậu Nghệ Cung." "Thiên Ma tả thủ? Đó có phải là tay trái của Thần Quang Minh không?"

Thần Nam có chút không hiểu, lão yêu quái rõ ràng đã nói với hắn rằng ngọc chương thủ chính là tay trái của Thần Quang Minh sao bây giờ lại trở thành tay trái của Thiên Ma?

"Lấy sức mạnh thuộc tính quang minh phong ấn Thiên Ma Tả Thủ hắc ám, quang minh chỉ là hiện tượng bên ngoài, không ngờ cũng có thể che mắt được khá nhiều người."

Một đạo cường quang từ trên đám mây bắn xuống, bao phủ trên Thiên Ma Tả Thủ. Ngọc chương thủ khổng lồ bay khỏi mặt đất, bay về phía cánh tay trái của Thần Nam. Sau đó bắt đầu biến nhỏ dần, cuối cùng, soạt một tiếng hợp lại cùng với cánh tay trái của hắn, từ từ thành một thể.

Thần Nam kinh ngạc nhìn cánh tay trái của mình, hắn không cảm thấy có bất kì điều kì dị gì cả, không hề cảm nhận thấy có chút thay đổi nào.

Trên đám mây lại vọng tới giọng nói của người con gái:

"Thi thể của Thiên Ma sau khi bị người ta cắt rời từng bộ phận ra, đã phong ấn tại tam giới, nghe nói ai có thể phát hiện ra được các bộ phận cơ thể Thiên Ma và phá được phong ấn này. Người đó sẽ có được sức mạnh của bộ phận tương ứng, nhưng để tránh người quá ý lại sức mạnh của ngoại giới ta sẽ đặt ra cấm chế, hạn chế người chỉ có thể sử dụng nó trong ba lần. Sau khi phong ấn của đầu lâu Thiên Ma bị phá vỡ, cánh tay trái này sẽ rời khỏi cơ thể người, trở về với cơ thể của Thiên Ma."

Thần Nam nhìn cánh tay trái của mình, vận chuyển huyền công coi thử. Quả nhiên cảm thấy trong cánh tay trái dường như có một nguồn sức mạnh như đại dương.

"Ta tặng người món quà thứ hai là Hậu Nghệ Cung."

Một chùm ánh sáng từ trên đám mây phóng xuống, bao phủ lấy toàn bộ cây cổ thụ chọc trời cao gần hai trăm mét ở bên cạnh. Cây đại thụ từ từ nhỏ lại, cuối cùng hóa thành Hậu Nghệ Cung.

"Hậu Nghệ Cung vốn là linh căn của thiên địa tế luyện thành. Bởi vậy nó là một trong những vũ khí mạnh nhất thiên địa, thực tế không dễ xuất hiện ở chốn nhân gian. Vì vậy ta không những không thể giúp người phá vỡ phong ấn của nó mà còn kết hợp với tiên nhân hoàn toàn phong ấn nó. Gắn nó trên lưng người, tới một ngày người có thể bước chân vào Thần Tiên Giới tự nhiên có thể từ từ tìm ra cách giải ấn."

Thần Nam thật sự cảm thấy nuối tiếc, nếu như có thể cầm Hậu Nghệ Cung ở trong tay thì hẳn đã có thể tung hoành ngang dọc rồi.

Thần quang trên đám mây quét qua. "Soạt" một tiếng, Hậu Nghệ Cung hóa thành một đạo ánh sáng, lao về phía sau lưng Thần Nam. Chỉ là hẳn thì không nhìn thấy hình ảnh cây thần cung đó trên lưng của mình.

"Trở về với thế giới của người đi!"

Giọng nói của người con gái vừa dứt, Thần Nam từ từ bay bổng. Cuối cùng trước mắt hắn tối đen, sau đó lập tức sáng tỏ, hắn phát hiện ra mình lại đặt chân lên lưng Tử Kim Thần Long.

Tên rồng bị ối giật thót mình, nó vừa mới trốn vào trong đại sơn, thì đã cảm thấy lưng bị đè nặng, có người giẫm lên.

"W..ào..o sợ chết mất!"

"Cá chạch chết bầm! Là ta, không ngờ ngươi lại nhát chết tới vậy, ngũ trảo Tử Kim Thần Long lại gan nhỏ như gan chuột nhắt!"

Tên rồng bị ối quay lại nhìn Thần Nam, lập tức kêu lên âm ỹ:

"Tên tiểu tử đáng chết dám dọa Long đại gia. Không phải vừa nãy ngươi đã tiêu tòng rồi sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi sao lại bình yên vô sự thế?"

"Tên rồng đáng chết nhà ngươi, lại dám nguyên rủa ta, nhanh chóng bay lên, tìm ngay Vũ Hinh!"

Tử Kim Thần Long giật thót mình, nói:

"Bây giờ không thể đi, đánh nhau rất kịch liệt, ta và ngươi xông lên căn bản cũng không giúp được gì."

"Ta bảo đi thì đi! Bây giờ ta đã có cách rồi. Nhanh lên! Ta sợ Vũ Hinh gặp điều bất trắc." Thần Nam sốt ruột giục.

Tên rồng lưu manh từ đại sơn bay lên một cách không tình nguyện.

Vũ Hinh mặc dù chiếm được thể thượng phong, nhưng vạt áo trắng trước ngực nàng đã nhuộm đỏ vết máu. Rõ ràng là máu từ miệng chảy thổ ra, nàng đã bị nội thương không nhẹ.

Còn lão quái vật và Chu lão quái thì vẫn đứng một bên nghỉ ngơi. Thần Nam nộ hỏa bùng lên, hai lão già khốn nạn này thật đáng ghét, hắn cười nhạt, trong mắt xuất

hiện hai đạo hàn quang.

Thần Nam cười Từ Kim Thần Long lao về phía trước, hấn hướng về phía Vũ Hinh gọi lớn:

"Vũ Hinh mau tới chỗ ta!"

Lão quái vật và Chu lão quái nhìn thấy Thần Nam xuất hiện vô cùng kinh ngạc. Không ngờ hấn ta lại có thể chết đi sống lại. Hai Thi Vương cảm thấy có chút cổ quái, chỉ có chúng là biết rằng Thần Nam vừa nãy không chết, hấn chỉ là biến mất một cách khó hiểu mà thôi.

Vũ Hinh thì vô cùng xúc động, vừa nãy nàng đã hóa điên. Suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, tới giờ thấy Thần Nam xuất hiện ở phía không xa. Nàng nhanh chóng bỏ lại hai Thi Vương, lao về bên cạnh hấn.

"Thần Nam huynh không sao chứ?" Hai mắt Vũ Hinh nhậ nhòa nước mắt.
"Nha đầu ngốc! Ta không sao!"

Lúc này, hai Thi Vương đưa mắt nhìn nhau, ngầm hiểu ý đối phương. Bọn chúng cảm thấy Thần Nam mặc dù có chút cổ quái nhưng thực lực vẫn rất yếu, chúng lập tức cùng nhau lao lên đánh tới.

Còn Lão yêu quái và Chu lão quái cảm thấy thời cơ đã đến đã tới lúc ra tay, bọn họ cũng lao tới.

Nhìn thấy Thi Vương sắp sửa tới gần, Vũ Hinh hai mắt hàn quang lóe lên. Nàng động thân định lao về phía trước nhưng Thần Nam đã giữ chặt lấy nàng, nhìn vào đôi mắt nàng, nói:

"Tin ta, lần này hãy xem ta!"

Vũ Hinh do dự một lúc rồi cuối cùng gật đầu nói:

"Muội tin huynh!"

Khi hai cự trảo màu đỏ huyết mà hai thi vương vung ra chỉ còn cách Thần Nam khoảng chưa đầy hai trượng, hăn mới vung mạnh cánh tay trái ra.

Ầm!

Thiên Ma Tả Thủ xuất ra, thiên địa chao đảo, bóng đen bao trùm khắp thiên địa, cả Phong đô sơn từ ban ngày chuyển thành ban đêm. Ma khí ngút trời cuộn cuộn khắp thiên địa, ma khí mà hai vô địch Thi Vương lúc trước phát ra bây giờ so với ma khí mà Thiên Ma Tả Thủ phát ra chẳng thấm tháp vào đâu, căn bản không thể nói là một cấp bậc được.

Thiên Ma mới là chúa tể của hắc ám, thiên ma khí mới là ma khí thuần túy nhất, ma khí vô biên giống như đại dương bao la, bao phủ khắp không gian tựa như ngày tận thế của thế giới đã tới.

Hai Thi Vương trực tiếp bị nổ thành bốn đoạn, đã kết thúc mạng sống dưới tà quyền của thiên hạ đệ nhất ma. Hai lão quái vật cũng bị tai bay vạ gió, thiên ma khí mạnh mẽ đánh bật hai lão bay ra xa hàng trăm trượng, hai lão đều thổ huyết.

Tử Kim Thần Long sung sướng kêu thét âm ỷ:

"W..ào..o...thêm một quyền nữa!"

Vũ Hình thì nghi hoặc nhìn Thần Nam.

Thần Nam cũng có chút sững sờ, không thể ngờ rằng một đòn Thiên Ma Tả Thủ lại bá thiên tuyệt địa, mạnh mẽ như thế thiên ma không hổ là thiên hạ đệ nhất ma.

Sau đó, hăn bình tĩnh, chẳng trách người con gái trong ngọc Như Ý lại hạn chế chỉ cho hăn sử dụng Thiên Ma Tả Thủ ba lần. Xem ra Thiên Ma Tả Thủ bây giờ và Ngọc Chương Thủ khi xưa đã khác biệt rất lớn. Nhất định là người con gái trong ngọc Như Ý đã hoàn toàn phá giải phong ấn của Thiên Ma Tả Thủ.

Đây mới là uy lực thật sự của Thiên Ma Tả Thủ.

Lúc này, Vũ Hình tung xuống phía dưới hai hạt huyết đan lấp lánh trong suốt bay lơ lửng lên.

Tử Kim Thần Long hai mắt lăm lét, hưng phấn kêu gào âm ỹ.

Lúc này, Lão quái vật và Chu lão quái đã rơi xuống đỉnh một ngọn núi, nhìn thiên ma khí ở phía trước cuộn cuộn tuôn trào, không thấy đâu là bờ bến, bọn họ vô cùng kinh hãi, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi âm thầm lùi mất. Những tu luyện giả đứng quan sát ở phía xa thì đã sớm chạy hết không còn một ai.

Khi bầu trời lại trở lại trong xanh, xung quanh phong đô sơn yên tĩnh vô cùng, đã không còn một bóng người.

Chương 1: Tiểu Khả Ái

Đại chiến Phong Đô Sơn đã trôi qua hơn nửa tháng, nhưng dư âm của trận đại chiến chấn động thiên hạ này vẫn chưa hề lắng xuống, hiển nhiên đây là một sự kiện vang dội nhất trong giới tu luyện giả hàng trăm năm qua. Trải qua trận đại chiến, mạch núi liên miên, kéo dài của Phong Đô Sơn, Sở Quốc đã sứt lở hàng loạt. Những đỉnh núi gãy ngang thê lương, đứng từ góc độ nào cũng có thể nhìn thấy, cảnh tượng vô cùng khốc liệt. Càn Thi Phái đã hoàn toàn bị hủy diệt, trọng địa của Càn Thi phái đã bị lửa thiêu thành tro bụi. Huyền Trang, Nam Cung Ngâm, Nam Cung Tiên Nhi, Vương Lâm, Tề Đăng, Đỉnh Điền, Hiên Viên Phong, Nhạc Kinh, Vương Huy đại danh của chín vị truyền nhân kiệt xuất của của Bát đại chính tà thánh địa đã truyền khắp giới tu luyện. Chín vị thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh này dẫn theo các đệ tử kiệt xuất của phái, cùng với Thần Nam đại phá Càn Thi Phái, hủy diệt hoàn toàn tà phái uy danh vang dội khắp giới tu luyện hàng ngàn năm này, khiến cho những cao thủ tiền bối kinh ngạc vô cùng. Uy danh của chín vị thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh này cùng với Thần Nam vang danh lừng lẫy, trở thành những nhân vật nổi tiếng được cả giới tu luyện biết tới.

Trong quá khứ xa xôi, Càn Thi Phái từng mấy lần đối mặt với nguy cơ bị hủy diệt, nhưng cuối cùng đều vẫn thoát được, lần nghiêm trọng nhất là một ngàn năm trước, mặc dù đã bị diệt trừ, nhưng những thượng cổ kì thi trong phái vẫn lưu lại quá nửa, cuối cùng lại vực dậy được. Trong lòng tất cả mọi người, đây là một môn phái khó lòng bị hủy diệt tận gốc. Vậy mà những thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh đã lập nên một chiến công vĩ đại khiến cho các bậc cao thủ tiền bối phải trợn mắt há mồm, hoàn toàn tận diệt Càn Thi phái với lịch sử tồn tại hàng ngàn năm. Mấy chục bộ thượng cổ kì thi với thân thể cứng như kim cương không thể bị hủy hoại đã bị chém nát, mấy vị thần linh thi sát như đọa lạc thiên sứ cũng bị phá hủy, đến cả tên Thi Vương vô địch, uy hiếp khắp giới tu luyện hàng ngàn năm, ma uy vô thượng cuối cùng cũng hoàn toàn bị thu thập, điều này làm sao có thể không khiến người ta phải kinh ngạc, mừng rỡ. Vô địch thi vương, ma danh đã truyền bá hàng ngàn năm,

được gọi là nhân vật đáng sợ nhất giới tu luyện, võ công của chúng không hẳn hơn lục giai cao thủ, nhưng sức chống chịu đòn tấn công của chúng thì còn dẻo dai hơn cả thần linh, binh đao của nhân gian khó có thể làm chúng bị thương, tuy nhiên lần này đã hoàn toàn bị hủy diệt. Còn nguyên nhân sự hủy diệt của hai đại vô địch Thi vương, cũng đã truyền râm ran khắp giới tu luyện. Hai tên hung ma đương nhiên không thể nào do mười tuyệt đỉnh thanh niên cao thủ đám Thần Nam giết được.

Ngày hôm đó, thời khắc quan trọng lúc thi vương hủy thiên diệt địa, huyết quang ngút trời, ma vân che phủ mặt trời, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả những người đứng xem đều cho rằng thiên nạn sắp tới, chạy trốn khắp nơi, không ai có thể nhìn rõ ở Phong Đô Sơn lúc đó đang giống như ma vực rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì. Rất nhiều người cho rằng Huyền tổ Lão quái vật của Sở quốc hoàng đế và bạn tốt của ông ta là Chu lão quái đã giết được hai đại thi vương. Ngày hôm đó vừa mới bắt đầu, hai lão đã đại chiến liên miên với hai đại vô địch thi vương đánh tới độ không phân thắng bại, hơn nữa hai người sớm đã thể hiện thần thông khủng khiếp tại trận đại chiến hoàng cung Sở quốc, là vài cao thủ có thể phi hành trên không mà tới lúc này mọi người có thể biết được. Tuy nhiên suy đoán này đã bị lão quái vật huyền tổ của Sở quốc hoàng đế phủ nhận, lão đã nhiều năm không bước chân vào giới tu luyện, lại cũng chưa từng phát biểu điều gì, tuy nhiên lần này, lại lớn tiếng tuyên bố, trận đại chiến Phong Đô Sơn, bọn họ căn bản không có khả năng đánh bại thi vương. Cái chết của thi vương không có liên quan gì tới bọn họ cả, đó là do một tuyệt thế cao thủ khác làm ra. Mọi người đều lập tức nghĩ ngay tới nữ thần Vũ Hinh, bọn lão yêu quái đã phủ nhận, như thế có thể thấy rằng, người tuyệt thế cao thủ mà bọn họ nhắc tới chắc chắn là Vũ Hinh. Chuyện Vũ Hinh thoát khỏi sự khống chế của thể xác, trở thành tồn tại bán thần, sớm đã đồn đại khắp giới tu luyện, Trên thực tế ảnh hưởng của sự kiện này cũng không hề thấp hơn so với chuyện Càn Thi pháp bị tiêu diệt. Mặc dù hai sự kiện này có liên quan tới nhau, dường như gần đồng nhất thành một, nhưng sự xuất hiện của Vũ Hinh lại làm dấy lên một cơn sóng gió hoàn toàn khác. Một người đã chết đi hàng ngàn năm, thi thể của nàng ấy bỗng xuất hiện linh trí, hóa giải đi tử khí, lại sống lại, đây đúng là một chuyện trọng đại, huyền bí khó tin. Nhưng vô số người đã nhìn thấy phong thái tuyệt thế của Vũ Hinh ở Phong Đô Sơn, từ lúc nàng bắt đầu xuất hiện, huyết quang ngút trời, ma vân che phủ mặt trời, giống như một yêu vương cái thế, tiếp sau đó không lâu, đến khi mọi người lại nhìn thấy nàng thì tử khí trong người nàng đã mất hết, tiên khí bao phủ

toàn thân, giống như một dao trì tiên tử tại thế.

Theo tương truyền, thi vương nếu như xuất hiện linh trí, có thể sống lại, như vậy có một ngày họ có thể vượt qua chúng thần, đây là một sinh mệnh hoàn toàn mới phá vỡ quy tắc thiên địa. Phong thái tuyệt thế một mình chống lại hai vô địch thi vương của Vũ Hinh, đã khắc sâu vào trong tâm tưởng của các tu luyện giả có mặt ở hiện trường. Võ công cái thế, dung nhan diễm lệ, tiên thái yêu kiều, danh hiệu thần nữ theo đó mà được truyền tụng. Đang lúc mọi người cho rằng thần nữ Vũ Hinh đã tiêu diệt hai vô địch thi vương thì lại có lời đồn đại rằng hai vô địch thi vương không phải chết bởi tay của Vũ Hinh, mà là một người khác, bởi vì tính chất của ma khí hắc ám ngút trời ngày hôm đó không phù hợp với thuộc tính sức mạnh của Vũ Hinh.

Huyền Tổ của Sở Quốc hoàng đế không phát biểu thêm điều gì về điều này, càng khiến cho cái chết của thi vương càng trở nên phức tạp, khiến cho mọi người bàn tán xôn xao. Trên thực tế, người đã giết hai đại thi vương, lúc này đang ở trong Thần Phong học viện của Tội Ác Chi Thành.

Thần Nam nửa tháng nay tình cảm trong lòng vô cùng phức tạp, nhìn thấy gương mặt quen thuộc, tiên thể tuyệt thế, chàng thường xuyên dờ dẫm, tuy nhiên chuyện cũ đã qua, có một số sự việc đã trở thành quá khứ, không thể níu kéo lại, nhưng sau khi trải qua nỗi đau đớn nát lòng đầu tiên đó, chàng dần dần thoải mái hơn. Ai có thể nói rằng Vũ Hinh bây giờ không có quan hệ gì với Vũ Hinh khi xưa chứ? Ai có thể nói nàng ấy không phải là sinh mệnh tiếp theo của Vũ Hinh khi xưa? Hàng loạt manh mối đều nói lên rằng những khả năng mà chàng vẫn nghĩ là có khả năng. Tuy nhiên Thần Nam không thể đem tất cả mọi chuyện nói với Vũ Hinh, chàng không thể khiến cho người con gái này đau lòng, thất vọng, hàng ngày chàng đều mỉm cười với Vũ Hinh trước mắt.

Nửa tháng trước, Vũ Hinh và Thần Nam đã cùng nhau trở về Thần Phong học viện của thành tội ác, lúc lại nhìn thấy tiểu Thần Hi, Thần Nam có chút kinh ngạc, chàng đã phát hiện ra Thần Hi từ một em bé ba tuổi đã trở thành bộ dạng của một cô bé năm sáu tuổi, một em bé đáng yêu đã trở thành bộ dạng thiếu nữ tuyệt sắc. Tiểu thần Hi nghịch ngợm đáng yêu vừa nhìn thấy Thần Nam, đã vui mừng vừa

nhảy nhót vừa gọi, giống như một tiểu tinh linh hoạt bát, tuy nhiên khi cô bé nhìn thấy Vũ Hình thì lập tức dừng lại, Vũ Hình nhìn thấy tiểu Thần Hi cũng dừng sờ, hai người con gái một lớn một nhỏ cứ như thế yên lặng nhìn nhau, rất lâu không nói gì.

_ Quen thuộc quá!

_ Thân quen quá!

Hai người con gái đồng thời kêu lên Thần Nam cũng có chút chờ đợi, hai người tại sao lại có cảm giác như thế? Chẳng lẽ lại giống như những gì mà chàng nghĩ hay sao, hai người này có quan hệ rất lớn hay sao? Vũ Hình từ lúc bế tử quan tại Bách Hoa Cốc, sau đó nàng ta lại tạo ra biết bao nhiêu truyền thuyết ở tây đại lục, có thể thấy rằng sau này nàng đã thành công phá tử quan, thoát khỏi Bách Hoa Cốc. Rồi sau đó tiểu Thần Hi lại bước ra từ Bách Hoa Cốc, do tinh hoa thần ngọc hóa hình thành, xuất thế muộn hơn Vũ Hình một vạn năm.

Thần Nam quan sát thật kỹ hai người con gái đang đứng trước mặt mình, quan sát kỹ chàng cảm thấy khuôn mặt của tiểu Thần Hi giống Vũ Hình vô cùng, nếu như sau khi cô bé lớn lên, có lẽ là giống hệt, điều này...chàng dừng sờ!

Sau đó, hai người con gái một lớn một bé vô cùng thân thiết, Tiểu Thần Hi đáng yêu lập tức quấn lấy Vũ Hình, để mặc Thần Nam sang một bên, hai người con gái dường như đã quen biết từ rất lâu rồi, hai người đều có cảm giác ruột thịt.

Trong rừng trúc của Thần Phong học viện tiếng cười vang lên không dứt. Tại nơi sâu nhất của học viện, trúc xanh đung đưa, giống như ngọc bích tạc thành, tươi mát, đẹp dễ. Mười tòa tiểu viện điểm xuyết trong khu rừng trúc, tiểu viện của Thần Nam ở gần đó, cỏ xanh mơn mớn, hoa tươi thơm ngát, ngây ngây lòng người, giống như cõi đào nguyên nơi thiên giới. Vũ Hình vô cùng thương yêu Tiểu Thần Hi, sau khi tới Thần Phong học viện, bỏ hai viên huyết đan lấy từ hai vô địch thi vương ra, dưới con mắt vô cùng thèm khát của tử kim thần long, đập nát một viên, sau đó luyện hóa nó, ánh sáng huyết sắc từ từ bao phủ lấy Tiểu Thần Hi ở trong.

Năm ngoài những dự liệu của vũ Hình, năng lượng sức mạnh khổng lồ của viên huyết đan, không hề bị tiểu Thần Hi hấp thụ, cánh tay trái của cô bé đột nhiên phát

ra một luồng ánh sáng màu hoàng kim chói lóa. Ánh sáng hoàng kim chói lóa bao phủ lấy năng lượng sinh mệnh ở bên trong, điên cuồng hấp thụ. Thần Nam và Vũ Hinh đều kinh ngạc vô cùng, Tiểu Thần Hi thì vô cùng vui mừng, kêu lên: "Tiểu Long Long sắp tỉnh lại rồi." Từ kim thần long ở bên cạnh mồm há hốc, nó cảm nhận được một luồng long lực vô cùng mạnh mẽ, giống như một cự vô bá sắp sửa xuất hiện trước mặt nó. Năng lượng sinh mệnh mạnh mẽ dần dần biến mất, còn ánh sáng màu hoàng kim càng ngày càng trở nên cường đại hơn, cuối cùng ánh sáng chói mắt lao vút lên, bay thẳng lên bầu trời, một âm thanh non nớt vang lên từ bầu trời: "Bảo Bảo rất vui, Bảo bảo cuối cùng đã tỉnh lại rồi." Một con tiểu long mập mạp giống như uống rượu say, chao đảo bồng bềnh trên không trung, tiểu long chỉ dài một thước, toàn thân màu hoàng kim, phát sáng lấp lánh, mặc dù với thân là đông phương thần long, nhưng lại mọc một đôi cánh thần long của tây phương, bộ dạng mũm mĩm vô cùng đáng yêu, cứ như sắp biến thành một quả bóng.

_ Tiểu long long... - Tiểu Thần Hi ngạc nhiên kêu lên, sau đó đưa hai cánh tay trắng trẻo ra, vui mừng vẫy lên không trung. Long Bảo Bảo mũm mĩm giống như một đứa trẻ đang tập đi, lắc lư chao đảo bay xuống dưới, trong không trung lưu lại một dải ánh sáng màu vàng ngoằn ngoèo, nó kêu lên giọng non nớt: "Thần Hi..."

Tiểu Thần Hi là một đứa trẻ năm sáu tuổi, giống như một con búp bê được tạc bằng ngọc, cánh tay trắng trẻo, ôm chặt lấy Long Bảo Bảo béo mũm mĩm, cô bé chớp chớp đôi mắt to long lanh, nhìn con tiểu long ở phía trước mặt thật kĩ, Long Bảo Bảo cũng mỉm cười, hai mắt long lanh nhìn cô bé, một người, một rồng đều là bộ dạng non nớt, nhìn cả hai đều vô cùng đáng yêu. Long Bảo bảo mặc dù đã trên nghìn tuổi, nhưng lần trước niết bàn thất bại, nó quên đi mất quá khứ, hàng nghìn năm chỉ giống như một đứa trẻ mơ hồ. Lần thứ hai niết bàn, coi như khúc kết thúc của mơ hồ, bắt đầu một 'sinh mệnh rồng' mới, tính cách của nó giống hệt như một đứa trẻ đáng yêu.

_ Hi hi.. - Tiểu Thần Hi vui mừng cười hơn hớn.

Thần Nam và Vũ Hinh cũng mỉm cười, yêu quý nhìn một người một rồng. Đột nhiên Long Bảo Bảo lao đảo bay tới, lượn quanh Vũ Hinh một vòng, giọng nói non nớt: "Xinh quá..." Sau đó nó lại chao đảo bay tới chỗ Thần Nam. Kêu lên: "Đồ... đồ

bại hoại... "

Chương 2: Vũ Hình Ảo Tưởng

Trước đây khi Thần Nam và Long Bảo Bảo ở cùng nhau, những người xung quanh đều gọi chàng là 'kẻ đồn mạt', không ngờ Long bảo bảo lại nhớ đến như vậy. Nghe giọng nói trẻ con còn chưa rõ ràng của tiểu long gọi chàng là kẻ đồn mạt, Thần Nam suýt chút nữa thì ngã xuống đất, Tử Kim Thần Long cười ngặt nghẽo, Vũ Hình và Tiểu Thần Hi cũng không thể nhịn cười được. Long bảo bảo lão đảo bay tới hạ xuống vai Thần Nam, thân hình bé nhỏ nung núc thịt lập tức cuộn tròn lại thành một quả bóng, thân thiện liếm lên mặt chàng, lập tức để lại một vết nước bọt lớn, nũng nịu giọng trẻ con:

_ Ta muốn ăn tiên quả...

Thần Nam nhớ tới cảnh lần đầu tiên chàng và Long Bảo bảo gặp nhau, không nhịn được cười, long bảo bảo bây giờ và trước kia đã khác nhau rất nhiều, đã có thể nói chuyện, hơn nữa lại trở thành một tiểu long mi ni, tuy nhiên bộ dạng của nó thật đáng yêu. Chàng nhẹ nhàng vuốt ve tiểu long, cười nói:

_ Sắp trở thành một quả bóng nhỏ rồi, vẫn tham ăn như xưa.

Bỉ Tử Long đứng ở bên cạnh, nhìn Long Bảo Bảo một cách kì quái, nó sớm đã được nghe Thần Nam kể về con thần linh long này, hôm nay được gặp gỡ, nó cảm thấy vô cùng kì quái, quan sát rất lâu, nó mới nói:

_ Đây là Thần linh long lục giai đó sao? Rõ ràng chỉ giống như một hạt đậu, ta vẫn còn nghĩ rằng phải rất thần vũ cơ.

Long Bảo Bảo nghe thấy những lời nói của Tử kim thần long, nó liêu xiêu bay tới phía trước con Bỉ Tử Long, giọng nói còn hơi sữa:

_ Bảo bảo rất giận.

Nhìn con tiểu long nhỏ hơn nó rất nhiều, Tử Kim Thần Long đứng thẳng người dậy, giống như một người đang đứng, nằm long trào lại, nhìn chăm chăm Long Bảo Bảo, vẻ lưu manh, cười nói:

_ Tiểu đầu đinh, người giận thì đã làm sao?

_ Bảo Bảo rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. - Tiểu thần long giơ chân trước bé nhỏ non nớt ra, nắm chặt thành một nắm đấm, vung ra đấm thẳng vào mặt Tử Kim Thần Long.

Bụp!

_ Wào... - Tử kim thần long kêu lên đau đớn trên không trung, hóa thành một đạo ánh sáng màu tử kim, bay ra xa hơn ba chục trượng, cuối cùng đung đưa treo trên ngọn cây trúc.

Tiểu long béo mũm mĩm giống như một quả bóng, nhìn tử kim thần long đang treo vắt vẻo trên ngọn trúc ở phía xa rồi ngoáy ngoáy nắm đấm, giọng nói non choẹt, nhưng vô cùng nghiêm khắc:

_ Ta vốn lương thiện.

_ Wào... - Tử Kim Thần Long kêu lên một tiếng, sau đó thì ngất xỉu.

Thần Nam, Vũ Hình, Tiểu Thần Hi sau khi nhìn thấy kết quả xảy ra khi Long Bảo Bảo tên rồng bị ối tiếp xúc một thời gian ngắn, đều không nhận được cười vang. Trên thực tế, Thần Nam không hề phân biệt đối xử gì giữa hai con rồng, hạt thi vương xá li còn lại để dành Tử Kim Thần Long, dưới sự giúp đỡ của Vũ Hình thực lực của rồng bị ối đã tiến mạnh, phút chốc đã lên tới ngũ giai cảnh giới, thân dường như đã dài gần hai trượng. Điều này khiến cho Tử Kim Thần Long vui sướng kêu gào ầm ỹ, làm cho đám rồng trong long trường của Thần Phong học viện đều sợ hãi run rẩy. Long Bảo Bảo có được sự trợ giúp của huyết đan, cuối cùng đã thoát được giam cầm, lấy lại được tự do. Tuy nhiên trạng thái của nó vẫn không ổn định, dưới sự giúp đỡ của Vũ Hình, mặc dù không cần phải trốn trong cơ thể của Thần Hi tu dưỡng, nhưng nó cũng không thể huy động được long lực trong người, nếu

không sẽ có thể lại rơi vào giấc ngủ say. Nó muốn hoàn toàn phục hồi lại, vẫn cần một quãng thời gian dài nữa, dù sao thì những thương tổn mà Vô Danh Thần Ma khi xưa gây ra cho nó vẫn quá lớn. Chớp mắt hai tháng đã trôi qua, cơn sóng gió Càn Thi phái vẫn chưa lắng xuống, hiện tại là tâm điểm bàn luận của giới tu luyện giả. Hai tháng trôi qua, Thần Nam dần dần bình tĩnh trở lại, những tình cảm xáo động cũng lắng dần, chàng và Vũ Hinh, tiểu Thần Hi ba người sống tại Thần Phong học viện vô cùng hòa hợp, giống như một gia đình ba người. Vũ Hinh hiện nay giống với Vũ Hinh vừa mới xuất sơn vạn năm trước, bởi vì đều không hiểu thế sự, mặc dù thỉnh thoảng cũng gây ra những chuyện buồn cười, nhưng học hỏi rất nhanh, rất mau chóng đã nắm được những phép tắc của cuộc sống hiện tại. Từ Kim Thần Long mặc dù vô cùng lưu manh, nhưng đối diện với Long Bảo Bảo không biết là giáo hóa hay ngậy thơ, không hề có một cách nào, mỗi khi nó muốn làm lão đại, thể hiện vẻ bá đạo của mình, đều bị Long Bảo Bảo nhỏ bằng hạt đậu trong mắt nó đập tắt, hơn nữa lại còn bị cái giọng nói non nớt trẻ con cảnh cáo một trận. Ba người hai rồng sống tại Thần Phong học viện, dường như vô cùng vui vẻ hòa hợp, tuy nhiên tất cả đều thay đổi chỉ trong vòng một ngày, cuộc sống vốn bình lặng đã một lần nữa bị phá vỡ. Khi sinh nhật của vũ Hinh vạn năm trước chuẩn bị tới, Thần Nam trong lòng vô cùng hoảng hốt, thường cảm thấy có việc gì đó sắp sửa xảy ra, chàng không thể nào có thể quên được một ngày đặc biệt như vậy, chàng cố ý làm thêm mấy món ăn nữa, những món ăn mà Vũ Hinh khi xưa rất thích, tuy nhiên chàng không hề nói cho Vũ Hinh hiện nay và Tiểu Thần Hi biết. Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi có thể chất đặc biệt, không ăn các món ăn của nhân gian, nguyên khí tiên bẩm là do bọn họ thông qua tu luyện có được, và chỉ những tiên chi, linh quả mới có thể duy trì những nhu cầu của cơ thể họ. Sau nhiều ngày chung sống, hai người con gái càng ngày càng có cảm giác thân thiết như ruột thịt. Hôm nay hai người dường như đều rất vui mừng, Vũ Hinh kéo tay Tiểu Thần Hi, học theo cách của người xưa, cắn ngón trỏ, trộn máu vào với nhau, kết bái thành tĩ muội. Trong ngày đặc biệt như thế này, khi giờ Ngọ sắp tới, Thần Nam bày cơm ra, trong lòng chàng thăm tề bái, lúc này máu của Vũ Hinh và tiểu Thần Hi đã hòa lại với nhau. Tuy nhiên đúng trong lúc này, ba người đều cảm thấy một làn sóng dao động di thường, luồng năng lượng cuộn cuộn như sóng trên không trung, ba người tim đều đập nhanh hơn bình thường nhiều lần. Vũ Hinh và tiểu Thần Hi dường như tâm tư đều dao động vô cùng kịch liệt, hai người đều hóa thành hai tia chớp, chớp mắt đã tới

giữa sân, Thần Nam trong lòng xáo động cũng vội lao ra ngoài. Ba người đều bất giác ngược nhìn lên bầu trời, một cảnh tượng đáng giật mình hiện ra trước mắt mọi người. Trên không trung ánh sáng bảy màu như mây khói bồng bềnh, cuộn cuộn mù mịt trên không trung, hư không tràn ngập tiên khí đột nhiên trong chớp mắt tách ra, một gương mặt con gái bao phủ hàng trăm nghìn trượng đột ngột xuất hiện trên hư không, chớp mắt thay thế bầu trời trong xanh. Vũ Hinh dường như lập tức mất hết linh hồn, đờ đẫn nhìn lên hư không, tiểu Thần Hi hình như cũng đang mơ hồ, mắt không chớp nhìn dung nhan tuyệt thế huyền ảo nọ. Thần Nam hoàn toàn sững sờ, dung nhan tuyệt thế trên không trung chính là gương mặt của Vũ Hinh, trăm nghìn trượng, che phủ thiên địa, tuy nhiên gương mặt đó không hề có bất cứ thái độ vui mừng, tức giận, buồn đau nào hết, nàng ta âm thầm nhìn ba người ở phía dưới. Rất lâu sau đó, trên dung nhan vô song đó, đôi mắt trong xanh như nước mùa thu dần dần có chút hơi nước, đôi môi đỏ như son dần hé mở, lộ ra hai hàm răng trắng bóng, giọng nói như tiếng sao tiên vang lên trên không trung.

_ Người, thần, ma...tây phương, bách hoa cốc...

Tuy giọng nói dịu dàng, vang lên bên tai ba người giống như tiếng hoàng chung đại lữ vang vọng, giọng nói ngân vang giống như tiếng sấm nơi cửu thiên vọng vào tim ba người, ba người đờ đẫn như người gỗ, đứng trên mặt đất, không hề nhúc nhích. Trên không trung gương mặt khổng lồ đó dần dần biến mất vào hư không, nền trời tách ra dần dần khép lại, tiên khí cuộn cuộn dần dần biến mất, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. "Người, thần, ma...Tây phương, Bách hoa cốc..." Thần Nam lâm bẫm lập lại, đờ đẫn nhìn hư không, linh hồn dường như thoát ra khỏi thể xác. Cái bóng khổng lồ đó khiến cho chàng giật mình, chàng nghĩ không ra, đoán không được, tại sao trên hư không lại xuất hiện gương mặt khổng lồ của Vũ Hinh? Điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì? Chứa đựng những bí mật gì Những ngày này, chàng vừa mới bình tĩnh lại, nhưng tâm tư bình thường đó, lúc này đã lại bị phá vỡ, trong lòng chàng đang dấy lên cơn sóng lớn ngút trời, Đó chính là Vũ Hinh khi xưa? Đang chỉ dẫn cho chàng sao? Điều này làm sao có thể! Vũ Hinh đã chết rồi. thi thể của nàng ta đã có hàng nghìn năm lịch sử mang danh Linh Thi. Đây là thần linh hiển thánh sao? Nó rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì? Đang ám thị thông tin như thế nào? Thần Nam gần như phát điên, tại sao hư không đột nhiên lại mở ra? Tại sao lại xuất hiện gương mặt của Vũ Hinh? Câu đố! Câu đố! Câu đố a. "Người, thần,

ma... tây phương, bách hoa cốc...." giọng nói giống hoàng cung đại lữ không ngừng vang vọng bên tai chàng, đầu chàng như muốn nổ tung. Còn lúc này Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi dường như đã bị lấy mất linh hồn, hai mắt không hề có chút tình cảm, bọn họ đờ đẫn nhìn lên trên hư không, giống như con rối gỗ không hề có sinh mệnh, không hề nhúc nhích. Cũng không biết bao lâu sau, hai người con gái mới dần dần hồi phục lại được sinh khí, bọn họ dường như đồng thanh hét lên:

_ Đi tới đông phương... Bách Hoa Cốc...Bách Hoa Cốc..."

Trên nóc nhà, Tử Kim Thần Long đang phơi nắng kinh ngạc nhìn ba người ở trong sân, kêu lên kì quái:

_ Thần kinh à, hết chuyện rồi sao mà đờ đẫn nhìn lên trời.

Long Bảo Bảo béo ú, vẫy vẫy đôi cánh rồng, nghịch ngợm hạ xuống trên đỉnh đầu Thần Nam, nhảy nhót một hồi, sau đó lại chao đảo bay ra trước mắt Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi, chớp đôi mắt to nhìn bọn họ. lộ ra thần sắc vô cùng hiếu kì, dường như không hiểu tại sao bọn họ lại thất thần đờ đẫn như vậy. Hành động của hai con rồng dường như kinh động tới ba người, đánh thức bọn họ từ trong cơn mê bưng tỉnh, nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra, ba người dường như cách thế, dường như không dám tin vào những gì mắt đũa trông thấy. Thần Nam ôm lấy tiểu long đang bay tới phía chàng, hỏi dồn:

_ Long Bảo Bảo người có nhìn thấy người con gái trên bầu trời không?

_ Người con gái? - Long Bảo Bảo lộ ra thần sắc mơ hồ, dường như không hiểu Thần Nam tại sao lại hỏi như vậy.

_ Cá chạch, người có nhìn thấy hư không tách ra không? - Thần Nam lại vội vàng quay đầu hỏi tên Bì Tử Long đang nằm tắm nắng trên nóc nhà.

_ Thần kinh, ba người các người trúng tà rồi sao? - Tên Bì Tử Long bộ dạng khó chịu trả lời, tuy nhiên sau khi nói xong câu này, nó lại cẩn thận nhìn Vũ Hinh, nó dường như vốn rất sợ nàng ta.

_ Ảo giác... - Thần Nam lẩm bẩm, thả tiểu long trong tay ra.

_ Không phải ảo giác. - Tiểu Thần Hi chạy tới trước mặt Thần Nam, lắc cánh tay chàng, ngửa mặt lên nói - Ca ca không phải là ảo giác, Thần Hi vừa nãy nhìn thấy Vũ Hinh tí ti, Thần Hi rất đau lòng, Thần Hi muốn đi đông phương, muốn đi Bách hoa cốc xem thế nào... Tiểu Thần Hi đáng thương ngược nhìn Thần Nam, hai mắt long lang ngấn lệ, Thần Nam vội vàng ôm lấy cô bé, lau những giọt nước mắt trên mặt cô bé.

_ Không phải là ảo giác, là thật, ta cũng nhìn thấy. - Mắt Vũ Hinh cũng nhạt nhòa nhiệt lệ, lẩm bẩm một mình - Ta cần đi Bách Hoa Cốc, ở đó có thứ mà ta cần.
_ Muội và tí ti cùng đi, muội phải trở về Bách Hoa Cốc - Tiểu Thần Hi mắt ngấn lệ, nghẹn ngào nói. Thần Nam đã hiểu, vừa nãy không phải là ảo giác, chỉ có điều chỉ có chàng và hai người con gái là có thể cảm nhận được, những người khác dường như không hề biết chút gì.

_ Bách hoa cốc... - Thần Nam lẩm bẩm chàng có cảm giác thật mơ hồ.

Chương 3: Li Biệt

Long Bảo Bảo tỏ vẻ hiếu kì, Bì Tử Long thì vẻ mặt sợ hãi, bọn chúng dường như cảm thấy sự việc không bình thường, cả hai cùng nghi ngờ nhìn lên bầu trời, tuy nhiên không hề nhìn thấy gì khác lạ. Vũ Hình dần dần bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nói:

_ Từ khi mũi có ý thức, mũi cảm thấy như đã mất đi một thứ quan trọng của sinh mệnh, vừa lúc này, không biết tại sao, mũi lại có một cảm giác nếu đi tới đông phương, mũi có thể tìm thấy đáp án, từ Bách Hoa Cốc có thể tìm thấy câu trả lời, dường như vừa nãy giọng nói đó đã chỉ dẫn cho ta.

Vũ Hình áo trắng phấp phới, da trắng như tuyết, mắt trong như nước mùa thu, mũi cao, môi đỏ như son, hợp lại với nhau, thật xinh đẹp, cơ thể uyển chuyển, thanh lệ xuất trần, giống như đạo trì tiên tử, dường như lúc nào cũng có thể cười mây bay đi.

Thần Nam lặng lẽ nhìn nàng, cảm thấy dường như nàng ta không thuộc về thế giới này, nàng ta sớm muộn gì cũng rời bỏ nơi này, rời bỏ nhân gian. _ Tỷ tỷ, muội cùng đi với tỷ. - Tiểu Thần Hi rời khỏi vòng tay của Thần Nam. Chạy tới trước mặt Vũ Hình, ngược mắt nói - Tỷ tỷ, muội cũng có cảm giác như vậy, trong lòng muội rất đau khổ.

Tiểu Thần Hi giống như được tạc từ ngọc, ánh mắt nhòa lệ, thật khiến người ta xót thương, Vũ Hình ôm lấy cô bé, nói: "Được, chúng ta cùng đi, tỷ tỷ cũng cảm thấy chúng ta cần phải đi tới đông phương."

Thần Nam không biết tại sao, nhìn tư thái xuất trần của hai người con gái, thường cảm thấy họ không giống như những người phàm trần, dường như ngay lập tức có thể bay tới tiên thần giới.

_ Ta sẽ đi cùng với mọi người. - Thần Nam nhìn thẳng về phía hai tỷ muội họ.

_ Không, huynh cần phải đi Tây phương. - Vũ Hinh nhìn chàng, ánh mắt mặc dù dịu dàng nhưng lại chứa đầy tình ý li biệt.

_ Tại sao? Ta muốn đi cùng mọi người. - Thần Nam có chút không hiểu hỏi.

Vũ Hinh dịu dàng trả lời:

_ Võ Công đạt tới mức như của mụi, mặc dù vẫn chưa thể nào dự liệu được tương lai, nhưng vẫn có những tiểu dự cảm thông linh, vừa nãy trong khoảnh khắc hư không tách ra, một tia tuệ quang từ trong tâm mụi phát ra, mụi biết mụi cần đi đông phương, và huynh cần đi tây phương, chúng ta sẽ có những đường đi khác nhau, chúng ta sẽ tìm thấy những thứ mà chúng ta cần.

_ Không được, ta nhất định phải đi cùng mọi người. - Thần Nam kiên định, chàng sợ lần này chia tay, thật sự sẽ cách biệt mãi mãi, chàng sợ Vũ Hinh thật sự sẽ lập tức bay lên tiên thần giới.

_ Đừng nhất quyết như thế, huynh cần tới tây phương, có thể tìm thấy thứ mà huynh cần, mụi tới đông phương, đi tìm hiểu một số thứ, không lâu sau, chúng ta lại gặp nhau, hãy tin vào cảm giác này của mụi.

Thần Nam nhìn chăm chăm Vũ Hinh, tin tưởng cảm giác? Nhưng, tại sao cảm giác của chàng là sẽ không bao giờ gặp lại? Hoặc sẽ lại chia li trong một khoảng thời gian rất dài?

_ Đồng ý với mụi, đi tây phương huynh có lẽ có thể tìm thấy manh mối ở tây phương, kết thúc cho tất cả của vạn năm trước. - Vũ Hinh vẫn bình tĩnh nhìn Thần Nam.

Về nàng Vũ Hinh vạn năm trước, cùng với các sự việc đã xảy ra, Thần Nam có tiết lộ một chút cho Vũ Hinh, Vũ Hinh đã biết được rất nhiều chuyện.

Nhìn dung nhan xinh đẹp của Vũ Hinh, ánh mắt kiên định, Thần Nam cuối cùng đã gật đầu.

Tiểu Thần Hi ôm lấy chân Thần Nam, ngược mặt lên, khoe mắt nhắm lệ, nói:

_ Ca ca, Thần Hi quả thật không muốn rời xa huynh, nhưng Thần Hi rất đau lòng, Thần Hi cần đi đông phương, cần tới Bách Hoa Cốc cùng Vũ Hinh tỉ tỉ, Thần Hi cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng trong lòng có cảm giác như thế, ca ca...

Thần Nam ôm lấy cô bé:

_ Thần Hi đừng khóc, ca ca mặc dù không ở bên cạnh muội, nhưng không phải vẫn còn Vũ Hinh tỉ tỉ sao, hơn nữa, chúng ta rất nhanh lại sẽ gặp lại thôi, còn về việc muội đến thế giới này như thế nào, có rất nhiều những bí ẩn chưa có lời giải, lần này tới đông phương, tới Côn Luân, muội và Vũ Hinh tỉ tỉ nhất định có thể tìm ra câu trả lời.

Long Bảo Bảo vô cùng hiếu kì, chao đảo bay qua bay lại giữa ba người, Bì Tử Long mắt đảo như rang lạc, không biết đang nghĩ những gì.

Mọi việc đã được quyết định, Thần Nam sẽ tới tây đại lục, ngay từ trước chàng đã có suy nghĩ như vậy, trải qua sự việc ngày hôm nay, càng khẳng định những suy đoán trong lòng chàng, chàng chỉ có thể đi để tìm hiểu.

Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi sẽ đi tới đông đại lục, Côn Luân cổ tiên di địa Bách Hoa Cốc sẽ là điểm dừng chân của họ, nhưng tuyệt đối không phải là điểm cuối cùng.

Mặc dù Vũ Hinh võ công cái thế, nhưng Thần Nam vẫn có chút không yên lòng, dù sao thì trong thế giới tu luyện hiểm ác võ công không hề quyết định được mọi chuyện, một tháng gần đây, học được rất nhiều kinh nghiệm xử thế, nhưng vẫn còn rất 'non nớt.'

Tiểu Thần Hi rất thông minh, tuy nhiên vẫn là một đứa trẻ, rất nhiều chuyện không thể xử lí được.

Những biểu hiện gần đây của cô bé quả thật khiến người ta phải kinh ngạc, cô

bé đã từ bộ dạng của một đứa trẻ ba tuổi, biến thành bộ dạng năm sáu tuổi, tuy tuổi nhỏ nhưng đã có được một thân võ công không thua kém những giai vị cao thủ, chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, đã có những tiến bộ không nhỏ, khiến cho ba cao thủ trong Thần Phong học viện từng dạy cô bé vô cùng kinh ngạc.

Thần Nam âm thầm cảm thấy, tiểu Thần Hi bất luận là tâm trí trưởng thành hay là cơ thể lớn lên, đều không có liên quan tới tuổi tác của cô bé, dường như chỉ cần võ công của cô bé tăng lên, là cô bé sẽ lớn thêm một chút, điều này khiến chàng vô cùng ngạc nhiên.

Thần Nam suy nghĩ mãi cuối cùng quyết định để Tử Kim Thần Long đi cùng với hai người con gái tới đông phương, anh chàng này đã sống hàng nghìn năm, vô cùng ranh mãnh, rõ ràng còn lỏi đời hơn cả những lão già lỏi đời, có nó đi cùng, đã có thể bù đắp thêm những thiếu sót cho hai người con gái.

Còn Long Bảo Bảo đáng yêu thì đi cùng Thần Nam tới tây phương, Long Bảo Bảo mặc dù chưa hoàn toàn khôi phục lại được nguyên khí, không thể tham gia các trận chiến đấu kịch liệt, nhưng đã không cần trốn trong cơ thể của Tiểu Thần Hi.

Trước khi rời đi, Vũ Hinh đã làm một việc, nàng luyện hóa chiếc quan tài pha lê mang theo từ Càn Thi phái thành một chiếc long xa, theo Vũ Hinh nói, đây thật chất là một loại bảo ngọc, đối với những người trong giới tu luyện mà nói thì có thể gọi là cô bối, có thể tự hút thiên địa tinh khí, bình thường chỉ cần có được một mảnh nhỏ đã là vô cùng may mắn rồi.

Được võ công cái thể của Vũ Hinh luyện hóa, chiếc quan tài pha lê nhanh chóng biến thành một chiếc long xa, một chiếc long xa như thế nào? Đó là một chiếc xe hợp cho Tử Kim Thần Long điều khiển để tiện phi hành trên không trung. Tử Kim Thần Long đứng một bên quan sát, mồm há hốc, cuối cùng đầu quay đầu sang một bên, thầm 'cảm thán' một hồi:

_#@#%\$#.....

Long Bảo Bảo lão đảo bay tới đỉnh đầu của Bì Tử Long, giọng non nớt nói với Thần Nam và vũ Hinh:

_ cá chạch đang chửi bậy.

Tử Kim Thần Long nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Long Bảo Bảo, tuy nhiên sau khi chịu thiệt thòi vài lần, nó không dám làm gì, chỉ có thể trợn mắt nói:

_Nói bậy nào, ta đang thán phục thời tiết hôm nay thật là đẹp.

Thần nam và Vũ Hình mỉm cười, còn Tiểu Thần Hi cười phá lên ha ha.

Đông Phương Thần Long kéo xe, thật khí phách, e rằng hiện nay cả giới tu luyện không có một ai có thể có cái diễm phúc đó

'Đại ác nhân' thì Thần Nam chịu mang tiếng, lợi thì Vũ Hình và Tiểu Thần Hi hưởng, Thần Nam thấy Tử Kim Thần Long võ công đã đạt tới ngũ giai cảnh giới, cơ thể đã dài tới sáu bảy mét, cảm thấy nên tận dụng hợp lí nguồn của cải quý giá này. Vì vậy đã bàn bạc với Vũ Hình, không cần phải nghĩ, Vũ Hình vui mừng đồng ý mà luyện hóa chiếc qua tài pha lê thành một chiếc long xa.

Tử kim thần long vốn sợ hãi Vũ Hình, có lẽ là sợ cái uy của tiên tử Vũ Hình năm nghìn năm trước, hoặc có lẽ là sợ thực lực đáng sợ của Vũ Hình hiện tại nên nó tuyệt không dám phản đối.

Ngày chia tay, Vũ Hình vô cùng đau buồn, đôi mắt trong như nước mùa thu nhạt nhòa nước mắt, nàng nhìn Thần Nam, tuy nhiên không nói lời nào. Tiểu Thần Hi càng lưu luyện, đôi mắt to trong veo của cô bé lúc này hơi đỏ, sưng lên, hai cánh tay túm chặt lấy áo của Thần Nam, rất lâu không nỡ buông ra.

Thần Nam vuốt nhẹ mái tóc của Thần Hi, dắt một cánh tay của cô bé, nói:

_ Đi, ca ca dắt muội đi bắt bướm.

Trong lúc chia tay, Thần Nam nghĩ lại những giây phút vui vẻ, lúc mới đưa Tiểu Thần Hi tới Thần Phong học viện, những lúc không phải luyện công chàng thường đưa cô bé đi bắt bướm, hàng ngày trong khu rừng trúc này đều tràn ngập tiếng cười vui vẻ.

Lần này trở về, tâm tình Thần Nam vô cùng trầm lắng, chàng bây giờ nhớ lại, cảm thấy mình đã không chăm lo tốt cho tiểu Thần Hi, lúc chia tay càng cảm thấy hối tiếc.

Tiểu Thần Hi dường như nhớ lại những quãng thời gian vui vẻ trước kia, trong lòng dần dần vui trở lại, chạy theo Thần Nam tới các bụi hoa, Vũ Hình cũng gia nhập theo, cùng Thần Nam dắt tay Tiểu Thần Hi, giúp cô bé rượt đuổi, bắt bướm.

Dần dần, trong rừng trúc lại vọng lại những tiếng cười giòn tan.

Long Bảo Bảo vẫy vẫy đôi cánh rồng, bay tới nóc nhà, giọng nói non choẹt nói với Tử Kim Thần Long đang ngồi phoir nằng:

_ Cá chạch, mau đi giúp bắt bướm.

_ Có đồ ngọc mới đi, ta không phải trẻ con như thế.

Tiểu Long giọng lạnh lạnh giáo huấn:

_ Người thì biết gì, đó gọi là đầm ấm hòa thuận.

Nhìn thấy Tử Kim Thần Long tỏ vẻ khó chịu, Tiểu Long mập ú liêu xiêu bay tới đốc thúc:

_ Nhanh đi giúp một tay.

_ Bốn long không đi. - Theo Tử Kim Thần Long, bắt nó đi bắt bướm đúng là quá ngốc nghếch.

_ Bảo Bảo rất giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Giọng nói non nớt như trong ác mộng, vang lên bên tai rồng lưu manh, nó cảm thấy cả một ngọn núi đập vào thân mình

_ Wào.....

Nhìn Tử Kim Thần Long treo lơ lửng trên ngọn một cây trúc ở xa mấy chục

trượng, Tiểu Long mới lới lỏng năm đấm, vô tội chớp mắt nhìn Tử Kim Thần Long nói:

_ Thật ra...ta vốn lương thiện a.

Tử Kim Thần Long gật xiu.

Tiểu Long lão đảo bay qua bay lại quanh Thần Nam, Vũ Hình, tiểu Thần Hi, ba người một rồng, một bức tranh đậm ấm, tràn ngập yêu thương.

Tuy nhiên những giây phút vui vẻ thường ngắn ngủi, Thần Nam bế Tiểu Thần Hi lên long xa, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Vũ Hình, đưa mắt tiễn nàng lên chiếc xe pha lê.

_ Vũ Hình, Thần Hi... - Tiểu Long tròn mồm mồm chao đảo bay qua bay lại, giọng nói non nớt dường như có chút đau buồn khi tiễn biệt.

Thần Nam vẫy tay, mắt nhìn theo chiếc long xa đang mỗi lúc một xa dần, Tiểu Long nhẹ nhàng bò lên trên vai chàng, cũng học theo cách của chàng, giơ một cái chân nhỏ bé lên vẫy vẫy, giọng nói non nớt vọng về phía xa:

_ Tạm biệt..ta và Nam Nam sẽ nhớ mọi người, Hình Hình, Hi Hi...hẹn gặp lại.

_ Hơ, đồ nhóc này cũng thật lắm trò. - Thần Nam cốc Tiểu Long một cái.

_ Wào.. một trăm lần, một trăm lần! - Từ phía xa vọng lại tiếng kêu của Tử Kim Thần Long, lập tức đám rồng trong long trường của Thần Phong học viện đều sợ hãi run rẩy.

Chương 4: Vũ Hình Nghịch Tập

Lần Thần Nam trở về Thần Phong học viện này, rất ít người biết được. Sau khi hẩn chào tam đại tuyệt thế cao thủ trong viện và phó viện trưởng thì bắt đầu cuộc hành trình về phía Tây đại lục. Đường nhiên sự ra đi của hẩn làm sao có thể không bị một số thế lực biết được chứ, dù sao thì hẩn vẫn là một trong những nhân vật hàng đầu của giới tu luyện Đông phương.

Võ công của Thần Nam hiện nay cho dù có gặp phải ngũ giai cao thủ cũng đủ thực lực để đấu một trận, lần này hẩn một mình lên đường, không giống như hai lần trước đi cùng với dong binh đoàn. Hai bên đường, đại sơn trùng điệp, cao cao dựng đứng, những ngọn núi cao trọc trời, mòm đá nhọn hoắt, trong núi tiếng vượn hú không ngừng, thỉnh thoảng có những loài thú lạ chạy trên đường, đều bị Long Bảo Bảo phát hiện ra đuổi cho chạy toán loạn. Thần Nam sắp sửa đặt chân lên vùng đất Tây đại lục, ở đó hẩn sẽ gặp hàng loạt những tuyệt đỉnh cường giả cũng sẽ tìm ra hàng loạt những bí mật kinh thiên.

Ở Đông phương xa xôi, truyền nhân của chính tà thánh địa trước đó không lâu trong trận chiến tiêu diệt Càn Thi phái đã vô cùng vang động, danh tiếng ai cũng chấn động khắp giới tu luyện, trong trận đại chiến đó, chính tà thánh địa hàng nghìn năm lần đầu tiên liên thủ, điều này khiến cho giới tu luyện vô cùng kinh ngạc. Phong ba của trận đại chiến liên hợp chưa đi qua bao lâu, lại truyền tới một thông tin không lớn không nhỏ, cuộc chiến ngầm của chính tà thánh địa đã bắt đầu mở màn.

Trầm lắng một thời gian dài, Mộng Khả Nhi không lộ mặt trong trận đại chiến tiêu diệt Càn Thi phái, lần này dẫn theo đám đông đệ tử tinh anh trong phái, đại phá rất nhiều căn cứ địa của Tình Dục đạo, khiến cho tà đạo thánh địa này tổn thất nặng nề, khiến cho những cơ sở tại Sở Quốc một trong ba đại đế quốc ở đông đại lục dường như đã bị nhổ tận gốc.

Các chính tà thánh địa và ba đại đế quốc ở đông đại lục đều có những mối quan hệ vô cùng phức tạp, Đạm Đài thánh địa rõ ràng nhằm vào sở quốc, còn Tình Dục đạo lại thân mật với lán giềng không mấy hòa hảo của Sở Quốc là Bái Nguyệt Quốc, tiêu diệt thế lực của Tình Dục đạo tại Sở Quốc, Sở Quốc hoàng thất cũng bỏ ra không ít công sức.

Mộng Khả Nhi và Sở Nguyệt lần này có đã hoàn toàn thắng lợi. Đặc biệt là Mộng Khả Nhi, nàng ta quả thật giống như những gì mà Thần Nam đoán, thân gặp nguy hiểm, bước sâu vào hang cọp, đã thật sự chủ động bị bắt làm tù binh, diễn một màn kịch hay. Khi xưa, lúc bắt được Mộng Khả Nhi, Thần Nam đã vô cùng nghi ngờ, hẳn nhiều lần hỏi han Mộng Khả Nhi, đã biết rõ người con gái này tâm cơ thâm trầm vô cùng, mặc dù không phải là bọn tà ác, nhưng tuyệt đối không phải là thiện chủ, nàng chính là một người con gái đáng sợ, để đạt được mục đích có thể bất chấp thủ đoạn.

Sự việc xảy ra sau này, càng chứng thực thêm cho những dự liệu của Thần Nam. Thì ra Mộng Khả Nhi sớm đã phát hiện ra những dị thường của sư tỉ, vài ngày trước khi sự việc xảy ra đã kĩ lưỡng điều tra, nàng ta biết được rằng Vương Lâm thật sự đã thông đồng với địch, muốn thay thế nàng ta, tuy nhiên nàng ta không lập tức ra tay sát hại đối phương, mà bày ra một hậu chiêu lợi hại, sau đó tương kế tựu kế, cùng với Vương Lâm xông vào vòng mai phục. Mộng Khả Nhi làm như vậy chỉ có lợi mà không có hại. Không có ai hiểu rõ hơn nàng ta về sức mạnh đáng sợ của phong ấn trong người nàng ta. Nàng có lòng tin, bất luận ngoại địch có mạnh thế nào đi chăng nữa thì nàng ta vẫn có thể chạy thoát, một khi mở phong ấn, huống hồ nàng ta không phải là đơn độc hành động. Vì thế, nàng đã lao tâm khổ tứ, sử dụng thuốc thang giải quyết vấn đề đặc biệt của phụ nữ, khiến cho Vương Lâm đoán nhầm thời gian 'những ngày đó'. Mộng Khả Nhi đúng là đã tính toán thật kĩ lưỡng, đến tình tiết vụn vặt như vậy cũng tính toán kĩ càng, có thể thấy được tâm tính cẩn thận của nàng ta.

Vương Lâm và Nam Cung Ngâm cũng thật độc ác, sợ Mộng Khả Nhi sử dụng sức mạnh phong ấn trong người chạy trốn, quả thật đã lấy 'những ngày đó' làm biện pháp, nhưng cuối cùng thì vẫn thua sự chuẩn bị trước của Mộng Khả Nhi. Lúc bị phục kích, Mộng Khả Nhi cảm nhận được khí tức của Thần Nam, nàng suýt nữa thì

bỏ chạy, sự xuất hiện của địch thủ này quả đã nằm ngoài những dự liệu của nàng a. Tuy nhiên, cuối cùng nàng quyết định mạo hiểm một lần. Bởi vì nàng ta đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, sớm liên hệ hai thánh địa truyền nhân khác là Vương Huy và Nhạc Kinh, bọn họ ẩn trong chỗ kín, tất cả đều nhìn theo tay nàng ta ra hiệu, nhất định lúc nào cũng có thể cứu viện. Khi Mộng Khả Nhi cố ý thất thủ bị phong tỏa huyết đạo, nàng ta lập tức dùng sức mạnh phong ấn trong người giải khai huyết đạo. Huynh muội Nam Cung Ngâm không hề hay biết kì công tỏa thân như Khốn Thần Chi, còn Thần Nam cũng không muốn lộ mãng ra tay với chiến lợi phẩm của Tình Dục phái, tránh bị coi là coi thường đối phương. Mộng Khả Nhi biết rõ Thần Nam có một môn kì công tỏa thân, tuy nhiên nhìn thấy hắn ta không ra tay, khiến cho nàng ta mạo hiểm thêm một bước nữa. Bởi vì võ công của nàng ta gần đây đã tiến thêm một bước lớn, có thể không chế tốt hơn sức mạnh phong ấn trong người, nguồn sức mạnh này quả thật vô cùng đáng sợ, bây giờ những thủ pháp phong tỏa huyết đạo bình thường không thể làm gì được nàng ta, nàng ta nếu như muốn bỏ đi, lúc nào cũng có thể đi được.

Kết quả tất cả đều thuận lợi như vậy, khoảng thời gian tiếp theo, đại hội Càn Thi phái, và cả âm mưu bí mật tiêu diệt Càn Thi phái, đã ràng buộc hai huynh muội nhà Nam Cung Ngâm. Huynh muội Nam Cung Ngâm phong ấn một trăm linh tám đại huyết của Mộng Khả Nhi, cho rằng nàng ta khó có thể thoát được, nhưng không thể nào có thể ngờ rằng, thủ pháp phong huyết của Tình Dục đạo không hề có tác dụng gì đối với nàng ta.

Khi huynh muội Nam Cung và Thần Nam đang bận rộn thương thuyết tiêu diệt Càn Thi phái, Mộng Khả Nhi đã bắt đầu thực hiện sát chiêu. Đầu tiên, nàng ta tìm tới sư tì của mình Vương Lâm. Nhìn thấy Mộng Khả Nhi ung dung tìm tới nàng ta, vương Lâm lập tức giật mình, nàng ta vốn không có lòng phản lại Đạm Đài thánh địa, chỉ là muốn làm đệ nhất truyền nhân. Chỉ hướng của Mộng Khả Nhi rất lớn, ánh mắt nàng ta không hề hạn chế trong giới hạn của Đạm Đài thánh địa, nàng ta không lập tức ra tay với Vương Lâm, cũng không trách móc đối phương, mà còn chân thành nói với Vương Lâm, sau này vị trí Đạm Đài trưởng môn sẽ truyền cho Vương Lâm, còn bước chân của nàng ta không chỉ dừng lại ở vài thánh địa của chính đạo. Khi hai người cùng lớn lên bên nhau, Vương Lâm hiểu rất rõ thủ đoạn của người sư muội này, từ khi sự việc bại lộ thì đã biết rằng hoàn toàn thất bại rồi.

Dưới những lời hứa, uy hiếp, Vương Lâm rất nhanh đã thỏa hiệp, nàng ta là một người thông minh, biết tiến lùi, nàng ta không lo lắng cho sự an nguy của bản thân, dã tâm của Mộng Khả Nhi rất lớn, sau này còn cần nhiều tới nàng ta, thỏa hiệp cùng Mộng Khả Nhi, sau này lợi ích mà nàng ta có được sẽ rất lớn.

Các thánh địa truyền nhân đang cùng Thần Nam bàn cách tiêu diệt Càn Thi phái, còn hai người con gái tâm cơ thâm trầm của Đạm Đài thánh địa đã bắt đầu bàn cách tiêu diệt các cứ điểm của Tình Dục phái tại Sở Quốc, thậm chí chuẩn bị sau khi Càn Thi phái bị tiêu diệt, sẽ ra tay giết hại hai huynh muội Nam Cung. Tất cả đều vô cùng thuận lợi, khi được Vương Lâm 'nhắc nhở', hai huynh muội Nam Cung nhận thấy rằng 'giám giữ' Mộng Khả Nhi ở gần Phong Đô Sơn rất dễ dàng bị bại lộ, dù sao thì tất cả các thánh địa truyền nhân đều tập trung ở đây, vạn nhất sự việc bị bại lộ ra ngoài, như vậy sự việc sẽ rất rắc rối. Bọn họ nghe theo kiến nghị của Vương Lâm, phong tỏa ba trăm sáu mươi lăm đại huyết đạo toàn thân của Mộng Khả Nhi, áp giải nàng ta tới cứ điểm lớn thứ hai của Tình Dục phái ở thành phố của Sở Quốc gần đây, tuy nhiên phong huyết đối với Mộng Khả Nhi mà nói chỉ là một trò đùa.

Cứ điểm của Tình Dục đạo bố trí tại Sở Quốc vô cùng bí mật, Đạm Đài phái đã vô cùng vất vả nhưng cũng không thể phá vỡ được một cứ điểm nhỏ, tới nay, Mộng Khả Nhi lại thành công đánh vào trọng địa của đối phương. Vì thế, tin tức Mộng Khả Nhi liên kết với Vương lâm, và những manh mối như cả thư tín của cứ điểm lớn thứ hai cũng bắt đầu được lần ra, dần dần bộ hạ của Tình Dục phái tại Sở Quốc đều đã biết được. Cuối cùng, khi tám phái tiêu diệt Càn Thi phái thắng lợi, Mộng Khả Nhi cũng đã giành được thắng lợi lớn, nàng ta âm thầm thông báo cho Sở Nguyệt bắt đầu bố trí nhiều nơi, sau đó liên hệ với Vương Lâm chuẩn bị trong thời gian đã định, trong lúc tiêu diệt các cứ điểm của tình dục phái cũng tiêu diệt luôn huynh muội Nam Cung, chuẩn bị hoàn toàn khiến cho tình dục phái lui vào trong vũ đài lịch sử.

Tuy nhiên huynh muội Nam Cung dù sao cũng không phải là những nhân vật tầm thường, đặc biệt là Nam Cung Tiên Nhi, tâm cơ của nàng ta cũng chẳng hề thua kém so với Mộng Khả Nhi. Sau khi tiêu diệt Càn Thi phái, nàng ta ngay lập tức cảm thấy sự việc có điều bất ổn, thông qua những vết tích để lại, phát hiện ra sự việc

không hay, lập tức dùng bồ câu đưa thư thông báo cho tất cả những cứ điểm đầu não của Tình Dục đạo tại sở quốc lập tức dẫn đệ tử trong phái lùi về căn cứ điểm ban đầu, ẩn trốn. Đồng thời, nàng ta và Nam Cung Ngâm trong lúc Mộng Khả Nhi đuổi tới đã ra tay sớm một bước, bắt đầu tập kích Vương Lâm.

Nam Cung Tiên Nhi mặc dù thành công, nhưng suy cho cùng vẫn là thất chiêu trước, tất cả những hành động lúc này đều đã quá muộn. Trong một đêm, tất cả những bố trí của Tình Dục đạo tại Sở Quốc đều bị lật tung, mặc dù những nhân vật đầu não đại đa số đều đã trốn thoát, nhưng những đệ tử môn hạ tử thương vô số, tâm huyết bao năm tại Sở Quốc, dường như đã bị hủy diệt trong một ngày. Còn nàng ta và Nam Cung Ngâm cũng không thành công giết Vương Lâm. Chỉ có thể làm đối phương bị trọng thương, cuối cùng không thể không ôm hận bỏ chạy khi Mộng Khả Nhi dẫn người đuổi tới. Mộng Khả Nhi lần này tập kích lại, so với cơn đại phong ba tiêu diệt Càn Thi phái chỉ coi là một cơn gió không to không nhỏ, tuy nhiên tin tức này đã sôi sục trong tà đạo thánh địa, trận chiến giữa chính tà thánh địa chính thức mở màn.

Trận chiến này của Mộng Khả Nhi rất hay, khiến cho tất cả những tà đạo thánh địa truyền nhân đều ngẫm cảnh giác, cũng khiến cho tất cả những nhân sĩ trong giới tu luyện quan tâm tới trận chiến giữa chính tà một lần nữa lại phải phục người con gái này, khen ngợi nàng ta đúng là rất giỏi giở thủ đoạn. Nàng ta mặc dù không tham gia vào trận đại chiến ở Phong Đô Sơn, nhưng lần này thủ đoạn và âm mưu bất phàm của nàng ta cũng khiến cho danh tiếng của nàng ta trong giới tu luyện tăng thêm một bước lớn, đã trở thành một trong những nhân vật hàng đầu có tầm ảnh hưởng lớn trong giới thanh niên.

Huynh muội Nam Cung mặc dù thảm bại nhưng điều này đối với hai huynh muội họ cũng không có gì đáng đau buồn, Nam Cung Ngâm bình thường phong độ ngời ngời, mặc dù đem lại cho người ta biểu tượng 'ta chính là dâm tặc' nhưng anh ta chưa từng làm những việc trái với luân thường đạo lý, trên thực tế người này tính tình thoải mái, tuy nhiên lời nói có chút dâm đãng. Sau khi thảm bại, Nam Cung Tiên Nhi tinh thần chiến đấu tăng cao, nàng ta không đau buồn không giận dữ, ngược lại lại giống như đang đi vào một trò chơi hấp dẫn, cảm thấy tìm được một đối thủ hiểm có, bắt đầu thiết kế 'cách chơi' sau này.

Tà đạo lục thánh địa đã xuất hiện tứ phái truyền nhân của Hiên Viên đạo, Tình Dục đạo, tuyệt tình đạo, Hỗn thiên đạo, chính đạo ngũ thánh địa đã xuất hiện tứ phái truyền nhân Vô Tình Cung, Đạm đài phái, Tiểu Lâm Tự, Từ Tiêu Cung. Sau khi cơn phong ba tiêu diệt Càn Thi phái kết thúc, giữa chính tà thánh địa những trận chiến ngầm không ngừng diễn ra, những trận chiến lớn nhỏ đã không dưới mấy chục trận, đương nhiên giống như trận tập kích ngược quy mô lớn của Mộng Khả Nhi thì không chỉ có một trận. Trong lúc các thánh địa truyền nhân đốc thúc bộ hạ, Mộng Khả Nhi người con gái khiến cho tất cả mọi người phải dõi theo này, lại một lần nữa đưa ra con bài không giống lẽ thường. Nàng ta nhận thấy giữa chính, tà mặc dù không ngừng giao chiến, nhưng vẫn là lặp lại những phương pháp đối kháng của những bậc tiền bối, sau khi phái này chiếm được thế thượng phong, phái kia lập tức báo thù, giết qua giết lại, cuộc cùng cùng chỉ là một mớ bòng bong, khó có thể thể hiện ra được sự mạnh yếu của đệ tử các phái. Mộng Khả Nhi hạ chiến thư cho các đệ tử kiệt xuất đương đại của tà đạo thánh địa, nàng ta giấu ma pháp và đấu khí ở tây đại lục, chờ đợi các tà đạo thánh địa truyền nhân. Một người con gái với thủ pháp mạnh bạo như thế, khiến cho tất cả những người trong giới tu luyện phải quan tâm. Sau khi bức thư khiêu chiến này phát đi không lâu, các chính đạo thánh địa truyền nhân lập tức hưởng ứng, nhận thấy ý kiến này vô cùng tuyệt diệu, đám người Vương Huy, Ngạc Kinh lớn tiếng hô hào. Ngày Mộng Khả Nhi phát ra thư khiêu chiến, cũng chính là ngày Thần Nam lên đường tới Tây đại lục. Hỗn Thiên tiểu ma vương, Nam Cung Ngâm, Nam Cung Tiên Tử, Tề Đăng, Hiên Viên Phong sau khi họp mặt, bí mật bàn luận rất lâu, cuối cùng tuyên bố ứng chiến. Lập tức, đông đại lục dấy lên một cơn lốc, các môn phái lớn nhỏ, vô số các thanh niên cao thủ đã bắt đầu chuẩn bị tới tây đại lục để góp vui, xem trận đại quyết chiến có tính quyết định của chính, tà thánh địa. Sau khi Thần Nam lên đường không lâu, vô số thanh niên cao thủ của đông đại lục cũng bắt đầu tiến quân tới tây đại lục. Sau hàng loạt sự việc, Mộng Khả Nhi không còn nghi ngờ gì nữa đã trở thành nhân vật tiếng tăm trong giới tu luyện giả.

Chương 5: Phục Thù

Thần Nam đi tới Tây phương, vượt qua những cánh rừng nguyên thủy rậm rạp, leo qua những đại sơn dốc đứng, mười mấy ngày qua, nghe quen những tiếng vượn hú, hổ gầm, đã nhìn quen những loài thú vật kì lạ.

Vùng trung bộ của Thiên nguyên đại lục là núi non liên miên không ngớt, đúng là một vùng đất nguyên thủy, mặc dù sớm đã được mở ra những con đường nối liền Đông - Tây phương, nhưng những người bình thường nếu như không có dong binh đoàn bảo vệ, thì quả thật khó mà vượt qua những dãy núi này.

Hai bên đại lộ cây cổ thụ chọc trời che lấp mặt trời khiến cho vùng rừng núi giữ được diện mạo nguyên thủy nhất. Thần Nam liên tục nhìn thấy những con mãnh xà khổng lồ dài mười mấy trượng hay những con đại quái thú cao một hai trượng, thỉnh thoảng còn thấy cả những con man thú phát điên chạy loạn trong rừng. Tuy nhiên, long uy mạnh mẽ của Long Bảo Bảo đã trấn áp tất cả. Không có một con quái thú nào dám động tới người và rồng, điều này khiến cho Thần Nam có chút nuối tiếc. Chàng sớm đã nghe nói trong khu đại sơn này có không ít những loại ma thú quý hiếm, trong cơ thể bọn chúng tồn tại những ma tinh hạch quý giá, chàng muốn tiêu diệt đám ma thú hùng mạnh này, đi tới Tây phương nhất định có rất nhiều lợi ích.

Cách thức tu luyện của Đông phương và Tây phương có rất nhiều điểm khác biệt, ma pháp sư không những có thể tập trung ma lực trong cơ thể mà còn có thể thông qua vô số những công cụ ma pháp, tập trung ma lực từ bên ngoài thiên nhiên. So sánh với phương pháp tu luyện của Đông phương điều này rõ ràng là một ưu thế nổi bật, chân khí của võ giả dù thế nào đi nữa cũng không thể tích lũy ở bên ngoài cơ thể, còn ma pháp sư nếu như có đủ thượng đẳng ma pháp khí vật, hơn nữa bình thường tích lũy nhiều ma lực, cũng như có thêm một thương khố ma lực di động. Một ma pháp sư ưu tú và hùng mạnh tất nhiên sẽ có ma lực mạnh mẽ, ma lực là nguồn động lực để họ triển khai ma pháp, ma lực có được càng lớn, thì uy lực ma

pháp có thể triển khai càng mạnh mẽ. Vì vậy, trong hàng trang của những ma pháp sư hùng mạnh thường có rất nhiều những ma pháp khí vật như ma pháp quyền trục loại tốt nhất, đựng rất nhiều ma tinh hạch, pháp trượng tốt nhất và chế tác những thứ pháp khí này đều không thể nào thiếu được ma tinh hạch, vì vậy mà ma tinh hạch ở tây đại lục thường là cung không đủ cầu.

Vì cho dù một quý tộc đệ tử ma lực rất yếu, nếu như có được một ma pháp quyền trục mạnh, cũng có thể khai triển ra ma pháp mạnh mẽ. Từ một phương diện nào đó mà nói, tác dụng của ma tinh hạch là vô cùng to lớn, là thứ mà tầng lớp quý tộc yêu thích nhất. Đương nhiên những cường giả thật sự, không thể chỉ dùng sự giúp đỡ của những thứ bên ngoài, suy cho cùng, muốn trở thành một cường giả, không phải cứ bỏ tiền ra mua và ma pháp quyền trục là có thể được liệt vào danh sách những cường giả.

Từ một ý nghĩa nào đó để xem xét, chiến đấu cũng là một môn nghệ thuật, nếu như không hiểu được môn nghệ thuật này, cho dù kẻ đó có bao nhiêu pháp khí hùng mạnh cũng giống một kẻ thô lỗ chỉ có sức mạnh mà thôi, trong mắt những kẻ cường giả chỉ giống như một trò đùa. Tuy nhiên từ đó có thể thấy rằng, pháp khí không phải thứ mà người ta theo đuổi, nhu cầu của ma tinh hạch càng lớn hơn. Thực tế, ở Tây phương không chỉ những ma pháp sư mới cần tới ma tinh hạch, cho dù là những võ giả cũng cần, trên một thứ vũ khí có khảm trạm một chút ma tinh hạch được các ma pháp sư thêm vào, có thể khiến cho thứ vũ khí đó có thêm thuộc tính ma pháp tương ứng, khiến nó càng thêm uy lực. Chính vì những nguyên nhân trên, trong thế giới Tây phương đấu khí và ma pháp cùng tồn tại, ma tinh hạch quý giá thường bị hết giá ngắt trời.

Thần Nam thấy tiểu long lão đảo bay qua bay lại ở phía trước liền bảo:

"Long Bảo Bảo thu lại khí tức thần long của người đi, chúng ta giết mấy con ma thú, đoạt lấy một ít ma tinh hạch, đi tới Tây phương sẽ có tác dụng rất lớn."

Tiểu long bay tới gần Thần nam, hai mắt chớp chớp liên hồi, thông thả nói:

"Muốn tìm ma thú? Hãy....xem.....ta..." - Nó kéo dài giọng ra, chao đảo bay thẳng vào ánh rừng nguyên thủy cây cổ thụ trọc trời.

Thần Nam không coi lời nói của nó là thật, nhìn tiểu long mập ú bay về hướng đại sơn, muốn gọi nó lại, nhưng nghĩ rằng chẳng có quái thú nào có thể làm gì được nó, cứ kệ nó đi.

Lúc này đã là giờ ngọ, Thần Nam ngồi bên đường nghỉ ngơi, không khí trong lành mang theo hương hoa thơm ngát, nhưng không lâu sau, chàng cảm thấy có điều gì đó không ổn, lại có mùi tanh tươi bay tới. Một lát sau, trong sơn lâm bắt đầu vọng ra từng hồi rung chuyển, gió tanh nồng nặc, trong sơn lâm thú kêu, chim hót, âm ỹ không ngừng.

"W..ào..o.

....

.....

Thần Nam lập tức nhảy dựng dậy, chỉ thấy một đám dã thú khoảng trăm con chỉ chít lao ra khỏi sơn lâm, chạy về phía Thần Nam: hổ, sư tử, báo, voi, tê giác, gấu...đều là những dã thú lớn. Tiểu long vỗ đôi cánh rộng, chao đảo như say rượu trên không trung, đuổi theo sau đám dã thú này. Khiếp, khủng khiếp. Thần Nam không thể ngờ được rằng anh chàng tí hon này quả thật có thể lừa được nhiều dã thú như vậy, trong đó rõ ràng đại bộ phận là loài thú biến dị, nhất định có mang trong mình tinh hạch.

"Ma thú tới rồi..." - Tiểu long vui sướng vỗ đôi cánh rộng, giọng nói non nớt vang lên trong không trung.

Thần Nam vừa tức vừa buồn cười, anh chàng bé nhỏ này thật bướng bỉnh nghịch ngợm, đã có thể làm ra trò lớn thế này, đúng là bộ dạng chỉ sợ thiên hạ không đại loạn. Tuy nhiên đối diện với nhiều ma thú như thế này, chàng cũng không muốn dờ hơi mà xông lên, chàng nhảy lên một cây đại thụ, cho tới khi đại quân quái thú biến mất, mới đưa tay vỗ Long Bảo Bảo:

"Ta bảo ngươi thu lại khí tức thần long, sao ngươi lại lừa tới nhiều dã thú như vậy, bảo ta làm sao mà đối phó đây?"

Tiểu long chớp chớp mắt, không nói gì, đưa tiểu thảo chỉ xuống dưới. Đại quân ma thú đã đi qua, nhưng ở phía dưới vẫn còn lại một thú khổng lồ, đó là một con gấu khổng lồ, cao khoảng ba trượng, đang há cái mõm đỏ lòm, nhìn Thần Nam chảy nước miếng.

Anh chàng này nhìn một cái là biết chính là thú vương, ít nhất cũng phải đạt tới mức nhị giai, những ma thú thực lực bình thường thì tinh hạch trong người cũng rất đáng tiền rồi, một khi đã bước vào mức giai vị, ma hạch trong người chúng sẽ trở thành vô cùng quý giá.

Cần phải biết rằng, những ma thú thực lực hùng mạnh, đã từng ăn những tinh hạch của các ma thú có thực lực yếu, cơ thể của ma thú giai vị đều là những ma tinh hạch thượng phẩm, là thứ mà các ma pháp sư thích nhất.

Tiểu long sớm đã thu lại khí tức thần long, con gấu khổng lồ không cảm nhận được sự tồn tại của thần thú, hung quang trong mắt nổi lên, lập tức gầm lên:

"W..ào..o..."

Nó húc mạnh vào cái cây mà Thần Nam đang đứng, rồi lại há cái mõm đỏ lòm ra, phóng ra một tia điện về phía Thần nam, 'phụt' một tiếng, đánh gãy cành cây mọc nghiêng ra.

Với võ công hiện tại của Thần Nam đương nhiên không thèm coi gấu khổng lồ ở mức nhị giai cảnh giới ra gì, hần bay đi giống như một chiếc lông chim hồng, còn chưa hạ xuống đất, tay phải đã phóng ra luồng đao mang chói mắt, 'phập' một tiếng con gấu khổng lồ bị chém thành hai khúc, máu phun ra xối xả, cái xác rất nặng của gấu khổng lồ đổ xuống đất, mặt đất phát ra tiếng động 'rầm rầm'. Một viên tử sắc tinh hạch to bằng nắm tay từ trong ngực gấu khổng lồ bay ra, phát sáng giống như đá quý. Thần Nam giật lấy, lập tức cảm nhận thấy lực dao động của ma pháp nguyên tố, quả nhiên là thứ mà ma pháp sư mơ tưởng.

"Ta muốn ăn tay gấu". - Tiểu long vỗ đôi cánh rộng, bay qua bay lại quanh Thần Nam.

Trời, Thần Nam bây giờ mới hiểu ra, anh chàng nhỏ bé này thì ra còn có mục đích này nữa, thảo nào lại lừa tới một con vua gấu. Trong những ngày tiếp theo, Thần Nam rõ ràng điên cuồng giành lấy ma tinh hạch, tiểu long lần nào cũng đuổi tới cho chàng hai con ma thú giai vị, vì thế mà những ma tinh hạch mà Thần Nam có được đều là những vật tốt, quý giá nhất.

Đây là một món tiền lớn vô cùng, những cao thủ bình thường làm sao có thể dễ dàng có thể bắt được những ma thú trong khu rừng nguyên sinh rậm rạp này, nhưng Thần Nam có thần long giúp sức, thì hoàn toàn khác biệt, bây giờ, nếu như chàng muốn yên tâm làm một phú ông, không còn phải tranh cãi gì cũng có thể sống sung sướng cả đời.

Sau vài ngày, trên con đường tới tây đại lục, bảy con ma thú cao lớn đang chạy, một con ma lang hai đầu dài gần hai trượng, một con hổ một sừng dài ba trượng, có một con cự hổ dài hơn một trượng, toàn thân phát hỏa quang, một con vượn không lông, toàn thân phát kim quang, cao tới hai trượng, một con kim tiên báo hai đuôi dài chừng ba trượng và một con tê ngưu dài hai trượng. Bạch tê ngưu dài hơn hai trượng, to hơn rất nhiều so với đồng loại của nó, nhưng trong số bảy con ma thú to lớn này, kích thước của nó không nổi bật, nhưng trong số bảy con ma thú này, nó dường như là lão đại, sáu con ma thú còn lại đều bao quanh nó. Con tê ngưu này là dị chủng hiếm gặp, da của nó không thô ráp như những con tê ngưu bình thường, cơ thể màu trắng phát sáng giống như bảo ngọc, chiếc sừng trắng bóng phát sáng lấp lánh, trông con bạch tê ngưu này vô cùng thông minh, nhìn là biết nó không phải giống bình thường, là cao giai ma thú.

Thần Nam ngồi trên lưng bạch tê ngưu, những con ma thú khác thì vây lấy ở bên cạnh nó, mấy ngày gần đây Thần Nam đã không còn săn ma tinh hạch nữa, bắt đầu thường thức hàng phục ma thú, trong số đám ma thú này, bạch tê ngưu đã đạt tới tam giai, có dấu hiệu đột phá tứ giai, lúc thu phục nó đã tốn rất nhiều công sức. Thần Nam chủ yếu cảm thấy dùng nó làm vật cưỡi cũng không tồi, đi nhanh như gió, thần tốc vô cùng.

Còn những ma thú còn lại đều ở khoảng nhị giai, tam giai, chúng chủ yếu đều sợ long uy của Long Bảo Bảo, Thần Nam không hề cố ý thu phục hoàn toàn chúng,

chỉ là cảm thấy đường đi nhàm chán, nhất thời hứng thú, tập trung bọn chúng bên mình mà thôi. Tuy nhiên sau này hẳn dần dần thay đổi chủ ý, cảm thấy bắt được một đội cao giai ma thú, dẫn tới Tây phương, không chừng còn được mọi người hoan nghênh hơn cả đám ma tinh hạch trong tay. Trên đường đi, tiểu long tham ăn thường xuyên nhìn đám ma thú mà chảy nước miếng, ngoài con bạch tê ngu ra, mấy con ma thú đều sợ run lấy bầy.

Sau mười ngày đi đường, khi Thần Nam ra khỏi đại sơn, ma thú lớn nhỏ tập trung quanh chàng đã có tới mười mấy con, thấp nhất cũng đạt tới nhất giai cảnh giới, tạo thành một tiểu đội quái thú. Ngoài ra, Long Bảo Bảo thần thông quảng đại, đã lừa theo một bầy đại điểu vô cùng đẹp, lượn trên đầu Thần Nam, khiến cho đội ngũ này càng trở nên cổ quái kì dị.

Tây đại lục với ma pháp và đấu khí cùng tồn tại, phong khí rõ ràng thoải mái hơn bên Đông đại lục, đây là một thế giới tràn ngập tình cảm. Khi Thần nam lừa đám quái thú tiến vào một thị trấn, lập tức gây ra một trận náo loạn thu hút nhiều người tới xem.

Sau khi tin tức truyền đi, không ít người trong giới tu luyện còn tưởng rằng có hung thú đang hoành hành, xâm phạm tới thôn trang của họ, có không ít người chạy tới, tuy nhiên cuối cùng phát hiện ra chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm.

Thần Nam lần đầu tiên tới Tây phương, nhưng đã dẫn theo cả một đoàn ma thú đã tạo nên một trận náo loạn, lập tức khiến cho tên tuổi hắn cứ thế mà lan đi, rất nhiều người trong giới tu luyện ở Tây phương đều biết tới, người đứng đầu trong thế hệ thanh niên của Đông phương đã tới Tây phương, gây nên một trận náo động không lớn nhưng cũng không nhỏ. Đám đông giới tu luyện đều phán đoán mục đích tới đây của hắn, là với thân phận của người đứng đầu của thế hệ thanh niên trong giới tu luyện của Đông phương tới Tây phương để khiêu chiến? Hay là còn có mục đích khác.

Tuy nhiên, những long kị sĩ của Tây phương đã bắt đầu nắm chặt năm đấm. Thần Nam 'kẻ đồ long chuyên nghiệp' từ khi xuất đạo đã nổi danh với việc giết long kị sĩ, đã dám dẫn theo cả bầy ma thú xông tới Tây phương, điều này đã làm đau đầu

một số người.....

Chương 6: Ngã Bốn Thiện Lương

Sau khi đi khỏi vùng đại sơn trùng điệp của Thiên Nguyên Đại Lục, Thần Nam bước vào bước vào quốc gia tên là Tân Lan, là một trong tứ đại bá chủ quốc của tây phương. Tây đại lục cũng giống với đông đại lục, chủ yếu chỉ thành mấy đại quốc, ngoài ra còn có gần trăm nước nhỏ tồn tại ở những khoảng danh giới, tứ đại bá chủ quốc là: Tân Lan, Mạn La, Lạp Thoát Duy Á, Ai Khắc Tư Diện tích lãnh thổ của bốn nước cũng gần như nhau, quốc lực tương đương, đây cũng chính là nguyên nhân dẫn tới chiến tranh liên tục bùng nổ tại tây đại lục những năm gần đây. Tân Lan nằm ở phía đông của tây đại lục, Mạn La nằm ở phía nam, Lạp Thoát Duy Á chiếm cứ phía bắc, còn Ai khắc Tư thì hùng bá phía tây. Diện tích lãnh thổ của những tiểu quốc khác cộng lại cũng chỉ bằng một bá chủ quốc mà thôi, những tiểu quốc này phân biệt thuộc vào những trận doanh khác nhau, hàng năm phải tiến cống những nước bá chủ quốc thần phục. Điểm đến đầu tiên của Thần Nam chính là vương đô của Tân Lan, đô thành Tân Lan là Đức Lí là một toàn thành nổi tiếng ở tây đại lục, thương mại của tây đại lục tới đông đại lục nhất định phải thông qua Tân Lan, còn vương đô của Tân Lan lại là một điểm trung chuyển quan trọng tới đông đại lục. Không cần phải nói Đức Lí là đô thành của một nước, cho dù chỉ là một thành phố bình thường nhưng do vị trí nằm trên con đường thương mại giữa đông tây đại lục nên cũng có thể phát triển thành một tòa thành nổi tiếng, vì vậy sự phồn hoa của Đức Lí khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng được. Thần Nam dẫn theo cả bảy ma thú, tạo thành một trận náo loạn, tuy nhiên cũng gặp phải rất nhiều phiền toái, những thành phố nhỏ bình thường thì có thể chấp nhận, để chàng vào thành, nhưng những thành phố hơi lớn một chút đều bắt chàng ở ngoài thành, sợ nhiều ma thú như vậy sẽ làm bị thương người. Tuy nhiên Thần Nam không hề gặp phải sự đối xử lạnh nhạt, chỉ mới vài ngày mà quanh chàng đã tụ tập không ít những thương nhân, và cả những sứ giả của các quý tộc, rất nhiều người đều thèm thuồng nhìn đám ma thú, bọn họ nhìn thấy giá trị vô cùng to lớn của chúng. Đặc biệt là khi Thần Nam từ trong chiếc túi đằng sau lưng lấy ra viên tử sắc ma tinh hạch của gấu vương nhị giai, ánh mắt của đám người như muốn phát hỏa,

vô số những ông chủ mãi hành bầu tới như ong. Thần Nam ở lại tại một thị trấn nhỏ, hàng ngày người tới thăm vô số, tất cả đều thăm dò tình hạch và ma thú của chàng. Tất cả những điều này đều do chàng cố ý tạo nên, chàng mới tới Tây đại lục, cần có một thân phận, một thân phận có thể giúp chàng giao lưu với những quý tộc của tây đại lục, bởi vì chàng cần điều tra một số sự việc quan trọng tại tây đại lục, cần có sự giúp đỡ của những quý tộc ở tây đại lục, xa hơn nữa là chàng muốn trà trộn vào giáo hội tây phương, muốn tận mắt xem xét mớ thư tịch trong thánh điện. Rõ ràng kế hoạch nổi tiếng của Thần Nam rất thành công, những nhân sĩ trong giới tu luyện ở đông đại lục đều đã chú ý tới chàng, thương nhân, quý tộc, chủ động tìm tới chàng, lập tức nơi ở của chàng lúc nào cũng nườm nượp người ra vào. Sau mười ngày, đúng lúc chàng chuẩn bị tới đô thành Đức Lí của Tân Lan, thì một người quen đã tìm tới. Khải Lợi và anh trai của Long Vũ Tiềm Long tướng mạo rất giống nhau, Thần Nam không hề lạ lẫm gì anh ta, lúc ở Sở Quốc đã từng tiếp xúc qua một quãng thời gian. Khải Lợi là vương tử của một tiểu quốc ở tây đại lục, từ nhỏ đã biểu hiện ra ma pháp thiên phú lợi hại, sau đó gia nhập ma pháp thánh địa ma sơn bá sư học nghệ, lúc mười sáu tuổi bởi trình độ ma pháp cao cấp, đã nổi danh trong giới quý tộc. Mặc dù chịu sự hạn chế của thân phận, anh ta không thể hoàn toàn bước chân vào giới tu luyện, nhưng trình độ ma pháp cao thâm của anh ta đã được các lão tiền bối chú ý tới. Hai năm trở lại đây, ma pháp tu vi thoát tục siêu phàm của anh ta đã gây nên những xáo động không nhỏ, được gọi là ma pháp thông thần, trở thành một trong mười thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh của tây đại lục.

_ Thần Nam đúng là một cao nhân. Bất luận là ở đâu cũng thu hút sự chú ý của mọi người, thật không hổ là nhân vật đứng đầu trong thế hệ thanh niên cao thủ của đông đại lục! - Khải Lợi vô cùng anh tuấn, vẻ mặt rạng rỡ nụ cười, không hổ với danh hiệu vương tử ma pháp, quả thật đáng được gọi là sát thủ của các thiếu nữ. Anh ta trở về Tây đại lục đã được hơn nửa tháng, nhưng vẫn ở lại Tân Lan, sau khi nghe được tin tức về Thần Nam, lập tức tới đây. Thần Nam vẫn có một chút thiện cảm với anh chàng này, cảm thấy đây là một người đáng để kết bạn, huống hồ bây giờ ở tây đại lục, rất nhiều nơi cần dựa vào vị vương tử ma pháp nổi tiếng của giới tu luyện, vì vậy hai người nói chuyện rất vui vẻ. Thần Nam không có gì phải giấu giếm Khải Lợi, nói thẳng ra rằng lần này tới tây phương là để điều tra di tích của Thần Ma, tìm kiếm bí mật của Thần Ma trong lịch sử. khi chàng nhắc tới việc muốn

Khải Lợi giúp đỡ, đọc những tập sách của Quang Minh giáo hội ở tây phương, Khải Lợi lắc đầu nói:

_ Thần huynh, không phải ta không muốn giúp huynh, mà thực thật sự là không thể giúp được, những cuốn sách hàng nghìn năm đó đều đã bị Quang Minh giáo hội phong ấn như thánh vật, đừng nói tới người ngoài mượn đọc, tới những thành viên chủ chốt trong giáo hội cũng khó có thể đọc trộm được, căn bản không có ai có thể đọc được những nội dung bí mật đó.

Có chút cổ quái, nhất định có một bí mật lớn. Thần Nam lập tức cảm thấy trong những cuốn sách của Quang Minh giáo hội nhất định có những ghi chép kinh thiên. Giáo hội cả tây phương có thể được gọi là thiên hạ đệ nhất giáo, không giống như hàng trăm phái cùng nổi tiếng như ở phương đông, từ cổ tới nay, quang minh giáo hội dường như vẫn là cục diện đại nhất thống, sớm đã có tầm ảnh hưởng rất lớn từ hàng vạn năm trước, những mật điển cổ xưa của bọn họ nhất định còn lưu giữ tương đối hoàn thiện, nhất định đã ghi chép rất nhiều những bí mật kinh thiên mà mọi người không thể nào biết được.

_ Thần huynh nếu như thật sự muốn tìm kiếm những tin tức bí mật về thần ma của hàng vạn năm trước, ta có thể dẫn ra cho huynh một con đường, giữa Mạn La đế quốc ở phía Nam và Ai Khắc Tư đế quốc ở phía tây là đại sơn trùng điệp, nơi đó lưu giữ lại diện mạo nguyên thủy nhất, khu rừng rậm nguyên thủy lớn nhất ở tây đại lục cũng chính nằm ở nơi đó, diện tích có thể to bằng một nửa nước Tây Lan. Một bộ lạc cổ tinh linh sống trong khu rừng nguyên thủy đó, nghe nói nơi đó đã từng xảy ra những chuyện vô cùng dị thường, lại nghe truyền tụng bộ lạc cổ tinh linh có thể liên hệ được với thần linh, bộ lạc này là vùng đất khởi nguồn của tinh linh trên tây đại lục, nơi đó có nhiều tuyệt đỉnh cao thủ bí mật ẩn cư, không chỉ hạn chế trong tộc tinh linh, Thần huynh, nếu như huynh muốn đi, nhất định không được hỗn xược.

Tinh linh trong truyền thuyết vô cùng đẹp đẽ, là những ma pháp sư và thần xạ thủ thiên bẩm, có sinh mệnh lâu năm, thông thường có thể sống được trên dưới năm trăm năm. Có thể thấy rõ rằng, những cường giả trong tộc tinh linh vô cùng đáng sợ, chỉ cần không quá kém cỏi, tu luyện trăm năm, e rằng đã có thể trở thành cao thủ. Trong quá khứ xa xôi, chủng tộc tinh linh hùng mạnh đã từng có lịch sử huy

hoàng, từng thành lập nên một đế quốc hùng cường. Chỉ có điều, khả năng sinh sản của tinh linh hơi thấp, cuối cùng dân số càng ngày càng ít, một đại đế quốc dần dần tan rã sụp đổ, cho tới khi biến mất. Tới nay, cả tây đại lục còn không quá vài tiểu bộ lạc tinh linh, nhưng sự hùng mạnh của họ thì có thể dễ dàng đoán biết được, không có ai dám gây chuyện với họ. Bọn họ đã trở thành những tồn tại siêu nhiên, rất nhiều vương công quý tộc tìm cách lấy những người con gái tinh linh về làm vợ, bởi vì đối với họ mà nói đây là một sự vinh dự, chỉ có điều tinh linh quá cao ngạo, rất ít nữ tinh linh được gả cho con người. Nghe xong những điều mà Khải Lợi nói, trong lòng Thần Nam vui mừng, rõ ràng, ngoài Quang Minh giáo hội ra, chàng lại có thêm một manh mối để tìm kiếm, xem ra chỉ cần đi nghe ngóng ở nhiều nơi nhất định có thể phát hiện ra rất nhiều vết tích phức tạp. Sau đó Khải Lợi nói một tin tức cũng không tồi với Thần Nam. Khải Lợi dừng chân lại Tây Lan chính là bởi vì Áo Lợi Liệt đại công tước ở cách đây không xa sắp sửa tổ chức một bữa tiệc sinh nhật lớn, mời không ít những người nổi tiếng tới. Quyền thế của người này ở Tây Lan vô cùng lớn, lãnh địa rộng mênh mông, lần tổ chức đại thọ sáu mươi tuổi này, rất nhiều quý tộc đều tới chúc mừng, còn Áo Lợi Liệt đương nhiên cũng mời tới một ít quý khách, trong đó nghe nói có một vị hồng y đại giáo chủ của Quang Minh giáo hội. Hồng y đại giáo chủ có quyền lợi rất lớn trong giáo hội, ngoài giáo hoàng ra, không có ai có thể ra lệnh được cho họ. Đây là một tin tức không tồi đối với Thần Nam, nếu như có thể kết giao được với vị giáo chủ đại nhân này, vậy thì sau này có lẽ sẽ có giúp đỡ rất lớn đối với chàng, nói không chừng có thể giúp chàng thuận lợi lấy được cuốn sách cổ của quang minh giáo hội.

_ Thần huynh không thể không nói rằng huynh rất may mắn, biết tại sao vừa nãy ta lại nhắc tới bộ tộc cổ tinh linh không? Bởi vì lần này Áo Lợi Liệt đại công tước có mời tới hai thanh niên tinh linh đang ngao du bên ngoài của bộ tộc này tới tham dự.

_ Khải Lợi, thật sự rất cảm ơn huynh, thần Quang Minh sẽ trường tồn cùng huynh. - Sau khi tới tây đại lục, Thần Nam suốt ngày nghe người ta ca ngợi Thần Quang Minh, bất giác chàng cũng giống như một kẻ giả thần giả quỷ, nói những lời xưng tụng. Khải Lợi mặc dù là vương tử của một nước nhỏ, nhưng trong giới quý tộc của tây đại lục có danh tiếng không hề nhỏ, quý tộc đệ tử của không ít quốc gia đều có giao tình tốt với anh ta, anh ta ở Tây lan có không ít bạn, còn Áo Lợi Liệt

đại công tước có giao tình sâu đậm với phụ thân của anh ta, tặng cho anh ta một tòa nhà nguy nga. Tiểu đội ma thú của Thần Nam đều được đưa tới phủ của Khải Lợi, còn đám phi điều mà Long Bảo Bảo lừa tới đều được thả ra, điều này khiến cho Tiểu long có chút bất mãn, nó chỉ có thể lau nước miếng, múa may tiểu thảo, nghiêng răng nói:

_ Tạm biệt, hẹn gặp lại, ta sẽ nhớ các người đó...

Những phi điều được tiểu long chú ý đều có chút thông minh, đều là những dị chủng hiếm thấy, bọn chúng dường như cũng nghe hiểu được những lời mà nó nói, vừa mới thoát khỏi miệng rồng, lại suýt nữa rơi thẳng xuống đất chết tươi. Khải Lợi thì vô cùng kinh ngạc nhìn tiểu long, anh ta sớm đã chú ý tới quả bóng nhỏ mà hoàng kim trên vai Thần Nam, chỉ vì Tiểu long dùng cánh Thần long bao bọc lấy mình, Khải Lợi tới lúc này mới phát hiện ra hình dáng của nó.

_ Trời ơi, là Thần Linh Long trong truyền thuyết cũng khó xuất hiện sao! Ôi, thần quang minh trên cao, ta không nhìn lầm chứ?

Từ trước tới giờ, Khải Lợi với bộ dạng quý tộc phong độ đường hoàng, hành động nho nhã, nhưng sau khi nhìn thấy tiểu long thì mắt trở ra lườm cứng lại, hành động và lời nói đều thất thái. Anh ta biết rằng Thần Nam có một tử kim thần long chỉ xuất hiện trong thần thoại truyền thuyết của đông phương, đó là sự việc mà cả giới tu luyện đều biết, không còn gì là bí mật, nhưng không thể ngờ rằng hôm nay lại được nhìn thấy một thần linh long. Mặc dù quả bóng nhỏ trước mắt chỉ nhỏ bé như vậy, nhưng Khải Lợi thầm cảm thấy anh chàng này còn mạnh hơn rất nhiều so với con rồng lưu mạnh mẽm toàn những lời nói tục tĩu kia. Anh ta cảm thấy trên người Thần Nam toàn là những điều bí ẩn, có rất nhiều điều bí mật khiến cho người ta không thể nào đoán được, có hai con thần long, là hậu duệ của thái cổ thần tộc, sư thừa không ai rõ, lại còn biết được không ít những tuyệt học đông phương đã thất truyền.... Những người biết được Thần Nam có huyết dịch của thái cổ thần tộc không nhiều, mặc dù trong trận đại chiến Càn Thi phái, Thần Nam đã hào phóng cho máu, nhưng những đế tử kiệt xuất của bát đại thánh địa không hề tiết lộ chuyện này ra ngoài, ngoài đám người của Huyền Trang ra thì chỉ có số ít người có thể biết được.

Tiểu long chớp mắt, vô tội nhìn Khải Lợi, giọng nói non nớt:

_ Việc gì mà cứ nhìn ta thế?

Khải Lợi cảm thấy anh chàng nhỏ bé này rất thú vị, lại có chút bất mãn, có chút xấu hổ, bất giác cười phá lên.

Tuy nhiên Thần Nam lại không nghĩ như vậy, anh chàng bé nhỏ này biết xấu hổ mới là lạ. Quả nhiên hành động của tiểu long lập tức kiểm chứng lại những suy đoán của Thần Nam, nó có cái lưỡi lớn, thét lên không rõ ràng:

_ Người đã làm tổn hại tới tâm hồn nhỏ bé của ta, người phải dùng những món ăn ngon nhất, mỹ tửu thơm nhất để rửa sạch tội ác của người.

Trời, anh chàng này nói từng chữ một lại còn có thể nói theo nhịp, điều này khiến cho Khải Lợi có chút kinh ngạc, đồng thời càng cảm thấy buồn cười, anh chàng bé nhỏ béo ú này thật khiến người ta yêu quý. Nếu như đây không phải là một con thần long, Khải Lợi nhất định không tiếc một giá nào để mua hoặc đổi lấy nó từ tay Thần Nam, chỉ đáng tiếc, đây là một con thần linh long độc nhất vô nhị, anh ta biết rằng Thần Nam nhất định không đồng ý. Lãnh thổ của Áo Lợi Liệt bao gồm cả thị trấn nhỏ mà Thần Nam ở tạm, chàng sống tại thành phố lớn thứ hai Phí Sa thành cách Tân Lan không xa. Ngày hôm sau, khi Thần Nam và Khải Lợi bước vào phủ công tước, ở phương đông xa xôi, rất nhiều thanh niên cao thủ đã tới thành tội ác, đang tiến về phía tây đại lục. Là người phát động ra lần 'tây tiến' này, Mộng Khả Nhi có đạo gia chí bảo ngọc liên đài, bay thẳng tới phương tây. Áo trắng tung bay, giống như lãng ba tiên tử, trong ngày này, nàng ta đã đặt chân tới đất của tây đại lục. Những người ra vào phủ của Áo Lợi Liệt đại công tước nườm nượp, tất cả đều là những quý tộc có thế lực, đương nhiên không thể thiếu được những nữ quyến quý phụ. Đại sảnh rộng lớn kim bích huy hoàng, hàng trăm người dự tiệc không hề chật chội, ánh sáng của những chiếc đèn chùm pha lê khiến cho đại sảnh càng trở nên rực rỡ, đám đông quý tộc, giơ cao li rượu, ba tới năm người tụ tập lại, cụng li, náo nhiệt bàn tán. Khải Lợi anh tuấn nhường vậy lại có danh hiệu ma pháp vương tử, đương nhiên không thiếu người quen, và đa phần là con gái. Những thiếu phụ phong mã, những thiếu nữ xinh đẹp, vây lấy anh ta ở trong. Tuy nhiên, đám yến

oanh này, cử chỉ nho nhã, không hổ với danh hiệu quý tộc, chỉ có điều ngọn lửa trong mắt họ thì lại có chút không phù hợp với thân phận. Thần Nam không thể chịu đựng được cảnh tượng này, chàng nhanh chóng tách ra khỏi Khải Lợi, lấy một li rượu nho từ tay của người phục vụ, thổi phào một tiếng. Nói về việc uống rượu, chàng không hề hứng thú gì, tuy nhiên tiểu long nhìn thấy chén rượu nho thơm nồng trên tay chàng cứ liên tục nuốt nước miếng, hai mắt to sáng bừng lên. Tiểu long dùng cánh của mình bao bọc lấy thân rồng béo mũm, vì vậy không bị mọi người nhận ra là thần long, ở tây phương rất nhiều quý tộc cũng nuôi một ít ma thú là vật yêu, vì vậy quả bóng béo tròn trên vai thần nam cũng không khiến cho mọi người quá chú ý. Nhìn thấy bộ dạng thèm thuồng của Tiểu long, Thần Nam đương nhiên cũng không để nó thiệt thòi, chàng đưa cốc rượu trong tay lên vai, ra hiệu cho nó, tiểu long vui mừng lắc lư thân hình béo tròn, bay tới hít một hơi, sau đó không khách khí uống luôn. Đồ sâu rượu, uống hết nửa cốc rượu, ừng ực không ngừng, dùng tiếng rồng nguyên thủy thể hiện sự vui mừng của mình, hai tiểu trào màu hoàng kim nằm thành năm đăm, đôi mắt to phát sáng, phát ra vô số những ngôi sao nhỏ. Nhìn bộ dạng say rượu của nó, Thần Nam cảm thấy vô cùng buồn cười, Long Bảo Bảo thân hình biến nhỏ lại, còn khiến người ta yêu quý hơn cả trước, anh chàng bé nhỏ này dường như rất khiến người ta yêu quý. Thần Nam lại lấy một cốc rượu từ tay người phục vụ, giơ lên vai, tiểu long uống lấy uống để, bộ dạng sâu rượu ngả nghiêng.

Đúng trong lúc này, một giọng nói không mấy thoải mái vang lên.

— Thật không biết tại sao Áo Lợi Liệt công tước lại có thể mời loại người này, một chút lễ nghĩa quý tộc cũng không biết, lại đem hồng tửu nổi tiếng lãng phí cho hắn ta.

Giọng nói lạnh lùng, không chút thân thiện.

Thần Nam từ từ quay đầu lại, trước mắt chàng là một người thanh niên đẹp trai không thua kém gì Khải Lợi, thân người hơi mỏng, mái tóc vàng mượt mà phát sáng, dung nhan tuyệt mỹ, nếu như không phải anh ta có hầu cổ, Thần Nam không chừng tưởng anh ta là con gái. Anh chàng đẹp trai này thân hình không quá cao, vẻ mặt thần sắc cao ngạo, dùng ánh mắt khó chịu nhìn chằm chằm Thần Nam, giống

như là chủ nhân ở trên cao nhìn đám nô bộc. Lời nói của Anh chàng đẹp trai này nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người bên cạnh, ánh mắt lập tức đưa về phía hai người.

_ Người có lai lịch như thế nào? - Lời nói non choẹt của tiểu long đột nhiên vang lên, miệng thở ra hơi rượu, anh chàng bé nhỏ này dùng cánh rồng bao bọc lấy người, nhẹ nhàng bò lên vai Thần nam, ngẩng đầu, giơ ra một tiểu bảo màu hoàng kim, chỉ vào anh chàng đẹp trai nói: - Con người mọc tai thỏ, người là quái vật sao?

Những loài thú có thể nói tiếng người, đều là những thần thú có bản lĩnh hùng mạnh, hoặc là những ma thú, yêu tinh yêu quái, dã thú, đương nhiên, tây phương cũng có một số loài thú có thể nói tiếng người, tuy nhiên trí tuệ không cao, cần có chủ nhân dạy bảo, mới có thể nói tiếng người.

Anh chàng đẹp trai trước mắt lập tức sửng sốt, đương nhiên không phải là bị thân phận thần thú của tiểu long làm cho sợ hãi, anh ta có lẽ không nghĩ tiểu long là thần thú, anh ta vẫn không thèm để ý tới tiểu long, anh ta rõ ràng bị làm cho tức đến sửng người, đã có người dám sỉ nhục, ngọn lửa phẫn nộ khiến cho anh ta lập tức muốn phát điên. Thần Nam cũng sửng sốt, sau khi những lời tiểu long nói, chàng ta mới chú ý tới đôi tai dài của anh chàng đẹp trai dấu trong mái tóc dài, hai chữ 'tinh linh' vụt lên trong đầu chàng ta, Thần Nam thầm kêu không ổn, vốn định kết giao với đối phương, không ngờ lại gặp mặt trong trường hợp này.

_ Người có thân phận gì, sao người lại sỉ nhục ta như vậy, ta Áo Dịch Lạp cần phải quyết đấu với người! - Tinh linh là một chủng tộc cao ngạo, Áo Dịch Lạp cho rằng Thần Nam dạy tiểu long sỉ nhục anh ta, trong bữa tiệc, trước mặt mọi người, điều này khiến cho anh ta cảm thấy bị sỉ nhục ghê gớm. Là một tinh linh, vốn dĩ không thể nhiều chuyện, chỉ vì Áo Dịch Lạp tu luyện ở bên ngoài, đi lại nhiều trong giới quý tộc, đã bị tiêm nhiễm bởi những thói quen của đám quý tộc loài người, lại thêm hôm nay uống nhiều rượu, vì vậy mới ngạo mạn chỉ trích Thần Nam, nhưng không ngờ lại bị sỉ nhục, Tinh linh rất cao ngạo, là kẻ thích thể diện, anh ta đương nhiên nuốt không trôi cơn tức này, lập tức muốn rút kiếm ra quyết đấu. Một tinh linh lớn tiếng đòi quyết đấu, lập tức trở thành tâm điểm gây chú ý trong buổi tiệc. Áo Dịch Lạp dưới tác dụng của rượu, bước lên phía trước mấy bước, dùng tay chỉ

vào Tiểu long với hình một quả bóng nhỏ, tức giận nói:

_ Con ma thú ngú xuân nhà ngươi, chỉ biết học vẹt, ta phải dạy bảo cho cả ngươi và chủ nhân của ngươi.

_ Bảo Bảo rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. - Giọng nói trẻ con ngây thơ, có chút không rõ ràng vang lên.

Xong rồi, Thần Nam lo lắng thay cho Áo Dịch Lạp, chàng nhắm hai mắt lại, không đành lòng đứng nhìn.

"Bụp"

"Á"

Tiểu long béo ú, vung mạnh một nắm đấm ra, một chưởng đánh bay Áo Dịch Lạp. Thần Nam mở mắt ra tìm kiếm tung tích của tinh linh, cuối cùng nhìn thấy trên đỉnh pha lê xuất hiện một lỗ hổng hình người Tất cả mọi người đều trố mắt, đây là loại thú yêu gì vậy, lại có sức mạnh lớn tới thế, đã đánh bay tinh linh cao thủ, tất cả ánh mắt của những người ở bữa tiệc đều dồn về phía vai của Thần Nam. Tiểu long chớp chớp đôi mắt to, bộ dạng vô tội, giọng nói non nớt kêu lên:

_ Ta vốn lương thiện.

Thần Nam suyết nửa thì ngất xỉu, tất cả những vị khách tham gia bữa tiệc cũng muốn ngất xỉu.

Chương 7: Thần Thuyết

Đại sảnh kim bích huy hoàng tĩnh lặng tới cực điểm, tất cả mọi người đều chú ý lên vai Thần Nam, nhìn con vật bé nhỏ màu hoàng kim lấp lánh giống như một quả bóng nhỏ. _ Quang Minh thần trên cao, nó đúng là quá đáng yêu, mọi người hãy nhìn đôi mắt to của nó thật thông minh! - Một người thiếu nữ kêu lên trước tiên.

_ Ủ, một con vật thật đáng yêu, nó hình như đã bị uất ức. - Một quý phụ bắt đầu cảm thông nói.

_ Trời ơi, ma sủng có thể nói chuyện, và lại có trí thông minh nữa, bộ dạng béo mập thật đáng yêu, đôi mắt to đẹp long lanh giống như mắt của cháu ta. - Một lão phu nhân hiền từ tiếp lời.

.....

Tiểu long béo ú lập tức trở thành một tiểu minh tinh. Tuy nhiên rất nhiều người vẫn lặng thinh, đám người này nhìn lên lỗ thủng hình người trên mái nhà bàn tán, con ma sủng bé tí kia có lai lịch thế nào? Thật đáng sợ! Mặc dù là yến tiệc của quý tộc, nhưng trong đó không thiếu cao thủ, rất nhiều người nhìn chăm chăm vào Long Bảo Bảo, tuy nhiên vì Long Bảo Bảo dùng đôi cánh rộng ôm lấy người, khiến cho nhiều người đều không biết được lai lịch của nó. Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều như vậy, tại bữa tiệc cũng có ít nhất vài người xuất hiện vẻ nghi ngờ. Áo Lợi Liệt đại công tước thân hình có chút phì nộn, râu tóc đều đã bạc phơ bước tới chỗ này, đi cùng ông ta còn có một ông già nữa, tuổi tác cũng tầm ông ta, bộ dạng có vẻ hiền từ, từ y phục có thể đoán là một nhân viên thần chức. Trên thực tế, người này chính là Hồng y đại giáo chủ Ngải Mã mà Khải Lợi đã nhắc tới.

Thân Là chủ nhân không hề muốn xảy ra chuyện này, hưởng hồ là một quý khách tới từ bộ lạc cổ tinh linh bị đánh bay, Áo Lợi Liệt Công tước vẻ mặt có chút khó chịu, một mặt phái người đi thăm dò sự sống chết của tinh linh Áo Dịch Lạp,

một mặt thăm dò Thần Nam. Ông ta đi về phía chàng.

_ Công tước đại nhân, đối với sự việc vừa xảy ra, tại đây ta xin trân trọng xin lỗi ngài, điều rủi ro vừa nãy chỉ là hiểu lầm, thần quang minh trên cao, xin hãy bớt giận tha cho con vật bé nhỏ không biết lễ nghĩa phép tắc này. - Thần Nam cảm thấy những lời nói này có chút gượng gạo, tuy nhiên đã tới tây phương, chàng tất cả đều phải thử dùng những lễ tiết của tây phương để nói chuyện.

Về mặt Áo Lợi Liệt có chút trầm ngâm, ông ta không quen biết Thần Nam, đối với đại công tước mà nói, địa vị của một quý tộc lạ nhất định không cao, bởi vì nếu như là đại quý tộc, bình thường nhất định phải gặp mặt, giao du rồi. huống hồ, đối phương lại là một người đông phương tóc đen, mắt đen, xem ra thân phận nhất định không thể bằng vị quý khác tới từ bộ lạc cổ tinh linh được.

Ngài Mã đại giáo chủ nhìn chăm chăm tiểu long, kịp thời lên tiếng:

_ Ca ngọy thần Quang Minh, thần sẽ tha thứ cho con vật bé nhỏ này.

Tiểu long chớp mắt, giọng nói lè nhè: "Ca ngọy thần Quang Minh, thần Quang Minh sẽ sống mãi cùng người" Xiu!

Đám quý tộc tham gia yến tiệc, chút nữa đều giật mình ngồi xuống đất, Đây là loại ma sủng gì thế? Quá thông minh, lại có thể nói chuyện với hồng y đại giáo chủ, đám người kinh ngạc trố mắt cứng lưỡi, con vật bé nhỏ trước mắt thật không thể nào có thể tưởng tượng được.

_Ồ, thần Quang Minh trên cao! Ta đã nhìn thấy một kì tích, con vật bé nhỏ này lại có thể nói chuyện được với ta. - Nhìn thấy một vật báu sống như thế này, hồng y đại giáo chủ cũng có chút thất thái.

Tiểu long với bộ dạng của một giáo đồ trung thành, giọng nói ngây thơ tỏ ra nghiêm túc, nói:

_ Thần nói, chúng sinh bình đẳng.

Đám người tại bữa tiệc muồn ngất luôn, con vật bé nhỏ này lại nói chuyện với

hồng y đại giáo chủ. Thần Nam có chút quay cuồng, tiểu long thông minh hơn chàng tưởng tượng rất nhiều, nhìn tiểu thần long bộ dạng giả thần giả quỷ, chàng suýt nữa bật cười. Tiểu long bất mãn liếc nhìn chàng, nói khẽ: "

_ Ta biết câu nói vừa nãy là của một vị hòa thượng.

Trời đất.

Từ nay trở đi, Thần Nam không thể không coi tiểu long là một quý tinh linh, anh chàng nhỏ bé này lại biết cả những thứ của những tông giáo như phật và thần Quang Minh, không hề đơn thuần như những gì chàng tưởng tượng. Áo Lợi Liệt công tước trở mặt, cũng giống như đám quý tộc ở bên cạnh, cứ sừng sờ nhìn tiểu long đáng yêu giống như một giáo đồ trung thành. Ngái Mã hồng y đại giáo chủ lén lau mồ hôi, mỉm cười nói:

_ Con trai có thể nói cho ta biết con là một nhân vật thể nào không? - Tuy nhiên đại giáo chủ lập tức thầm trách mình hồ đồ, chủ nhân của con vật nhỏ bé này cũng đang ở đây, trực tiếp hỏi chủ nhân là được. Ông ta quay đầu sang phía Thần Nam, đang định hỏi, lúc này tiểu long lại nói những lời càng khiến cho người ta kinh ngạc, nó chấp hai tiểu trảo màu hoàng kim lại, làm bộ cầu nguyện, nói:

_ Thần Quang Minh trên cao, ca ngợi thần quang minh! Thần nói, bề ngoài chẳng qua chỉ là một cái túi da thối, chúng sinh bình đẳng, thần nói, chúng ta đều là con dân của người!

Ngất, tất cả mọi người đều bị tiểu long nói cho muốn ngất xỉu.

Không những mọi người chưa từng nghe thấy những thứ 'thần nói', mà đến hồng y đại giáo chủ cũng chưa từng nghe thấy những lời thần đó, ông ta thầm nghi ngờ, chẳng nhẽ đó lại là những lời thần thánh trong sách cổ sao. Tiểu long dường như nói tới mê mẩn, mặc dù có lẽ nhẹ, nhưng đám đông vẫn có thể nghe rõ những lời tiểu long hân.

_ Thần chỉ bảo chúng ta, phải hướng thiện, phải học cách cảm ơn. Vừa nãy tên tinh linh đó đã là trái lại với ý thần, hân không những tự cao tự đại, không lĩnh hội

lời thần dạy là chúng sinh bình đẳng, hơn nữa lại còn coi thường chúng ta, trong lòng lại còn nảy sinh ý đồ độc ác, muốn lấy mạng chúng ta. Thần nói, chính nghĩa tồn tại vĩnh viễn, vĩnh viễn không phải cúi đầu trước tà ác. Vì thế ta tuân theo ý chỉ của thần, dùng sức mạnh của ánh sáng đánh tan tà ác. Tuy nhiên, thần vốn nhân từ, nếu như tên tinh linh đó thay đổi làm lại từ đầu, thần sẽ tha thứ cho hắn.

Ngất! Thần Nam quả thật bắt đầu thấy bá phục tiểu thần long. Đám quý tộc trong đại sảnh há hốc mồm, kinh ngạc nhìn tiểu long, con vật nhỏ bé này bộ dạng nghiêm túc, còn giống với thần chức nhân viên hơn là hồng y đại giáo chủ. Một ma sủng hề mở mồm là 'thần nói'. Tư thái trung thành vô cùng, thật khiến người ta không thể nào tiếp nhận được, đám đông hoàn toàn kinh ngạc. May mà lúc này Khải Lợi mỉm cười bước tới, anh ta vẫn đứng một bên quan sát, muốn xem Thần Nam làm thế nào để xử lý việc này, muốn xem khả năng ứng biến của đối phương, điều khiến cho anh ta kinh ngạc là những biểu hiện thần kì của tiểu long, không ngờ con vật nhỏ bé này lại làm cho đám đông quý tộc kinh ngạc, rõ ràng là một tiểu thần côn, con vật bé nhỏ này dường như đã giải quyết được vấn đề này.

_ Áo Lợi Liệt thúc thúc, vị này là bạn của cháu, nhưng chưa kịp giới thiệu cho thúc.

Nhìn thấy thần côn tiểu long thần kì, Áo Lợi Liệt công tước dường như đã quên mất những điều không vui ban đầu, lúc này nghe những lời của Khải Lợi, vẻ mặt đã thoải mái hơn rất nhiều, ông ta hỏi:

_ Vị này là...

_ Trước đây cháu từng nhắc với thúc, huynh ấy chính là Thần Nam thanh niên cao thủ tuyệt đỉnh của thể hệ thanh niên ở đông đại lục.

Tên của người, bóng của cây, Thần Nam ở đông đại lục giống như mặt trời trên bầu trời, thanh uy vang dội, hàng loạt những sự kiện lớn khiến cho tên tuổi của chàng truyền khắp giới tu luyện, cho dù ở đông đại lục xa xôi, cũng có không ít người đã nghe thấy tên tuổi chàng. Áo Lợi Liệt công tước thân là một kẻ tu luyện, đối với những sự kiện xảy ra gần đây của đông đại lục, làm sao có thể không nghe qua được chứ, cơn phong ba Càn Thi phái bị hủy diệt, đến bây giờ vẫn chưa hoàn

toàn lắng xuống. Đương nhiên, Thần Nam ở tây đại lục không thể nổi tiếng như ở đông đại lục, tuy nhiên, những quý tộc tham gia buổi tiệc này cũng đều nghe qua tên tuổi của chàng. Những người ở tây đại lục rất coi trọng thực lực, Thần Nam mặc dù danh tiếng lừng lẫy ở đông đại lục, nhưng những người tham gia buổi yến tiệc này càng coi trọng thực lực liệt vào hàng thập đại thanh niên cao thủ của đông đại lục của chàng ta, điều này nói lên rằng, chàng ta và Ma pháp vương tử Khải Lợi có thực lực tương đương.

_ Thần Quang Minh trên cao, thì ra mà một trong thập đại thanh niên cao thủ của đông đại lục!

_ Là một đông phương võ giả thực lực hùng mạnh.

.....

Trong đại sảnh truyền tới những tiếng kêu kinh ngạc, mọi người không thể ngờ rằng người thanh niên ở trước mặt lại là một võ giả đông phương tài giỏi. Trong số toàn bộ thanh niên của đại lục có thể đứng vào danh sách mười võ giả hàng đầu, thành tựu này đối với những người tây phương mà nói là rất vinh dự, bất luận là ở đâu, cường giả vi tôn, điều này cũng là nguyên nhân tại sao Khải Lợi lại được hoan nghênh như vậy. Không khí căng thẳng đã hoàn toàn biến mất, bây giờ Thần Nam nghiêm nhiên trở thành một quý khách, Áo Lợi Liệt công tước bắt đầu thân mật nói chuyện với chàng, rất nhiều quý tộc cũng vây lấy chàng. Nếu như để những người này biết, Thần nam bây giờ ở đông đại lục đã trở thành người đứng đầu trong thế hệ thanh niên, thì đám đông người tại đây chắc sẽ càng nhiệt tình hơn. Trên thực tế, việc Thần Nam mấy ngày gần đây dẫn theo một đội ma thú tới tây phương, đã truyền tới tai những người này, một số người trong số họ đã từng phái người tới tìm Thần nam để thu mua ma thú, mua ma tinh hạch, đám quý tộc này không thể ngờ rằng lại có thể gặp chàng ta ở đây.

_ Công tước đại nhân thân mến, bởi vì ta tới đường đột, không chuẩn bị được món quà nào tốt cho người, chỉ có thể tặng người một ít tinh hạch và một con ma thú. - Thần Nam mỉm cười. Lần tham gia yến tiệc này, Thần Nam tặng Áo Lợi Liệt công tước năm viên ma tinh hạch của nhị giai thú vương, và một con hổ vương một

sừng. sau khi biết được món quà của Thần Nam, Áo lợi Liệt công tước vô cùng vui mừng, ma tinh hạch của thú vương cấp vị cảnh giới, trong giới quý tộc từ trước tới giờ vẫn là vô giá, giai vị thần thú đều ở trong các rừng sâu hồ rộng, bình thường rất khó tìm thấy. Trong khi bữa tiệc vẫn diễn ra, Áo lợi Liệt công tước vui mừng tuyên bố, Thần Nam chính là quý khách của ông ta. Thông qua Áo Lợi Liệt và vật báu sống Tiểu long, Thần Nam và Hồng y đại giáo chủ Ngải Mã cũng bắt đầu nói chuyện thân mật. Mặc dù đắc tội với một tinh linh, nhưng có thể quen biết được với hồng y đại giáo chủ, Thần ma cảm thấy lần này đi cũng không uổng. Long Bảo Bảo đáng yêu trở thành điểm chú ý của mọi người, con vật nhỏ bé đầy miệng 'thần nói' này vừa mới nổi tiếng, không muốn người khác chú ý tới cũng không được. Tuy nhiên con vật nhỏ này từ đầu tới cuối vẫn dùng cánh bao bọc lấy người mình thành một quả bóng, mặc dù trên đầu có sừng, nhưng sừng của đông phương thần long khác xa so với sừng của rồng tây phương, đám đông căn bản không thể nào nghĩ rằng đây lại là một con rồng, dù sao thì trong lòng mọi người, rồng là một loài sinh vật khổng lồ, con vật nhỏ bé này quá nhỏ, không ai có thể liên tưởng tới hướng đó được. Còn Khải Lợi thì cười nhìn tiểu long tiếp tục giả thần giả thánh, không hề cắt ngang.

_ Thần nói, không được tham lam, không được ngông cuồng...

Xung quanh Thần Nam là một đám quý phụ, quý nữ, đám con gái xinh đẹp này đều đang nghe tiểu long thần nói, con vật nhỏ bé này bẩm sinh đã khiến người ta yêu thích, hoàn toàn đã mê hoặc đám con gái quý tộc này rồi. "Ừng ực" tiểu long uống hết nửa cốc hồng tửu, tiểu thảo hoàng kim giơ cao cốc rượu, trả lại cho người thiếu phục yêu kiều, tiếp theo lại há mồm ăn một chiếc gan ngỗng do một người thiếu nữ đút cho, giọng nói không rõ ràng:

_ Thần nói, phải bác ái....

Thần Nam cười muốn cứng cả hàm, nghe những điều thần nói cùng với đám con gái quý tộc, chàng không thể ngờ rằng con vật bé nhỏ này càng nói càng hăng, lại không hề cảm thấy chút ngượng ngùng nào.

Chương 8

Đám đàn ông vây ở bên ngoài bọn họ thì đi đi lại lại, đám quý tộc này vẫn không quên lúc Tiểu Long nổi giận, đánh bay tinh linh Áo Dịch Lạp. Đây tuyệt đối không phải là điều mà những cao thủ bình thường có thể làm được. Con vật nhỏ bé này nhất định có một lai lịch không tầm thường, bọn họ muốn tìm hiểu tới cùng, nhưng lại bị đám đàn bà con gái ngăn lại ở bên ngoài

Đúng trong lúc này, Thần Nam cảm thấy mọi người xung quanh đang đều nhìn sang bên cạnh, hắn đưa mắt nhìn thì phát hiện ra tinh linh Áo Dịch Lạp được người ta dìu vào trong đại sảnh

Tiểu Long vẫn còn chừng mực, mặc dù đánh bay tinh linh, nhưng đã khống chế sức mạnh tới mức tốt nhất, chỉ khiến cho Áo Dịch Lạp thổ huyết mà thôi chứ không ảnh hưởng tới tính mạng của anh ta

Ở bên kia, Áo Lợi Liệt công tước và Hồng y giáo chủ Ngải Mã không ngừng nói gì đó với Áo Dịch Lạp, dường như đang giúp Thần Nam hóa giải mối thù oán này

Thần Nam nhân cơ hội này thoát khỏi đám con gái, bước về phía Áo Dịch Lạp, Tiểu Long thì leo lên vai Thần Nam, chớp chớp mắt không biết nó đang nghĩ gì

Sau khi tới nơi, Thần Nam nói lời xin lỗi tới Áo Dịch Lạp. Dưới sự điều đình của Áo Lợi Liệt công tước và Ngải Mã đại giáo chủ, Áo Dịch Lạp đã nén lại cơn giận, không thể hiện ra ngoài

Tiểu Long giả thần giả thánh, chớp hai tiểu trảo, cầu khẩn nói: "Ca tụng thần quang minh, thần quang minh sẽ tồn tại mãi cùng với Áo Dịch Lạp tiên sinh, thần nói, oán giận có thể che lấp mất tâm linh của người ta, nhưng thần quang minh tồn tại mãi mãi, tuệ quang của thần sẽ chiếu sáng mãi mãi trong tim người!"

Áo Địch Lạp bây giờ đã biết rằng con vật bé nhỏ này có trí tuệ cao, nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của nó, anh ta quả thật muốn bóp cho tới khi nó ngừng thở thôi

Có lẽ do đi lại nhiều trong giới quý tộc, Áo Địch Lạp đã bị nhiễm nhiều thói xấu của loài người, một tinh linh vốn yêu quý hòa bình đã mất đi trái tim tự nhiên

Tiểu Long cười ngây thơ, Áo Địch Lạp trong lòng lại lửa giận bùng bùng

Lúc này, một người con gái xinh đẹp bước tới, mái tóc rạng rỡ như ánh sáng mặt trời, mắt trong như nước mùa thu, làn da trắng như tuyết, mũi cao, môi đỏ tươi, dáng người mềm mại yêu kiều, có thể nói là nhân gian tuyệt sắc

Thiếu nữ mặc dù không giống với vẻ linh tú thiên địa của Vũ Hinh, nhưng cũng lộ ra khí chất xuất trần, có tư thái tự nhiên thanh tân, dung mạo của nàng ta không hề thua kém Long Vũ, Đông Phương Phượng Hoàng, có thể được gọi là nhân gian tuyệt sắc

Xung quanh lập tức trở nên yên lặng, uy lực của mỹ nữ thật là lớn mạnh, đám đông quý tộc đều nhìn về phía nàng.

Khi nhìn thấy đôi tai dài của người thiếu nữ trong mái tóc dài, Thần Nam lập tức hiểu ra, đây là một tinh linh thiếu nữ. Nghe nói tinh linh đều vô cùng xinh đẹp, hôm nay được thấy, Thần Nam cảm thấy quả là danh bất hư truyền. Bất luận là Áo Địch Lạp hay là tinh linh ở trước mắt, nếu như luận về dung mạo thì ở nhân gian quả thật có ít người có thể so sánh được

"Vị huynh đài này chính là một trong thập đại thanh niên cao thủ của Đông đại lục Thần huynh sao?" Lời nói của nữ tinh linh rất dịu dàng, có cảm giác khiến người ta được ngập chìm trong gió xuân.

Thần Nam mỉm cười đáp lại, trước mắt là một cơ hội, mặc dù đắc tội với tinh linh Áo Địch Lạp, nhưng nếu như để lại cho nữ tinh linh tuyệt sắc trước mắt một ấn tượng tốt, vẫn có thể thay đổi cục diện.

Trong khi nói chuyện được biết, tuyệt sắc nữ tinh linh ở trước mặt tên là Y Ân, là em họ của Áo Dịch Lạp, tuy nhiên, Y Ân không mắc bệnh cao ngạo của tinh linh như trong đồn đại, cũng không vì chuyện của Áo Dịch Lạp mà thể hiện ra vẻ thù địch với Thần Nam. Từ những lời nói của đám quý tộc bên cạnh có thể thấy rằng người con gái dung mạo xinh đẹp như tiên này rất được mọi người yêu quý

Bộ lạc cổ tinh linh nằm ở một khu rừng nguyên thủy rậm rạp giữa Mạn La đế quốc và Ai Khắc Tư đế quốc, ở đó ngoài tộc tinh linh ra, nghe nói có rất nhiều những nhân vật hùng mạnh dị tộc đang ẩn cư, là vùng đất thần bí của tây phương

Một năm trước, thánh nữ của bộ lạc cổ tinh linh đi ra ngoài tu luyện, nhưng giống như đá ném vào đại dương, từ đó không hề có tin tức gì, một năm qua bộ lạc này không ngừng phái tinh linh tìm tin tức về tinh linh thánh nữ

Bây giờ đây đã không còn là bí mật nữa, Áo Dịch Lạp và Y Ân chính là những người được chọn ra như vậy, vừa tu luyện tại các quốc gia của loài người, vừa đi tìm kiếm tinh linh thánh nữ Khải Sắt Lâm

Nhưng nghe nói thánh nữ Khải Sắt Lâm không hề gặp phải điều gì bất trắc. Chỉ là nàng ta ghét cuộc sống xưa kia, bây giờ thay đổi thân phận, sống tại một quốc gia nào đó

Hiện nay, Tây phương có không ít những thanh niên quý tộc của các nước và cả những thanh niên cao thủ trong giới tu luyện, đều đang tìm kiếm người đệ nhất mỹ nữ của tộc tinh linh này, muốn xem xem tuyệt thế giai nhân này rốt cuộc đẹp tới mức độ nào

Nhiệm vụ tìm kiếm tinh linh thánh nữ Khải Sắt Lâm, đã được dong binh công hội đưa ra giá hàng trăm vạn đồng tiền vàng cùng với nhiệm vụ tìm kiếm thần thú Kỳ lân trong vùng trung bộ của Thiên Nguyên đại lục, được liệt vào 'kế hoạch hành động dong binh' cao nhất.

Tiểu Long hai mắt chớp chớp, nhìn đôi tiểu tinh linh ở trước mặt, đem tới cho người ta cảm giác vô hại.

Tuy nhiên càng như vậy Áo Địch Lạp càng giận dữ, không có ai có thể hiểu rõ hơn hẳn ta một quyền nặng hơn đại sơn vừa nảy đáng sợ đến thế nào, khiến cho một tam giai tinh linh chiến sĩ hùng mạnh bị trọng thương. Hẳn ta thật sự không thể nào nghĩ ra được con vật nhỏ bé này rốt cuộc có nguồn gốc thế nào, chỉ có thể dùng từ đáng sợ để hình dung

Bữa tiệc nhanh chóng tiến tới cao trào, một khúc nhạc của phương Tây vang lên, vũ hội bắt đầu, Áo Lợi Liệt công tước hôm nay đặc biệt vui mừng, khiêu vũ cùng với mấy vị quý phụ.

Thần Nam cũng bị một người con gái quý tộc mời khiêu vũ, ngốc nghếch nhảy theo tiết tấu của nàng ta, đối với Thần Nam một võ giả tới từ Đông phương mà nói thì điều này vô cùng khổ sở, còn khiến hắn khổ sở hơn là một trận quyết đấu sinh tử.

Tuy nhiên vũ hội đúng là có thể làm ngăn lại khoảng cách giữa mọi người, sau khi Thần Nam và tuyệt sắc nữ tinh linh Y Ân khiêu vũ, cùng nhau bước ra bên ngoài, bắt đầu thân mật nói chuyện

Thần Nam uyển chuyển biểu đạt mình thích mạo hiểm, thể hiện nguyện vọng muốn tới bộ lạc cổ tinh linh thăm thú. Y Ân liền vui mừng đồng ý.

Trên thực tế, hàng năm đều có không ít người trong giới tu luyện tới khu rừng nguyên thủy đó thám hiểm, vùng đất nguyên thủy đó có quá nhiều điều bí mật, cho dù những cổ tinh linh sống lâu ở nơi đó cũng không dám tiến vào nơi sâu nhất trong khu rừng nguyên thủy đó.

Tuy nhiên giới tu luyện Tây phương có rất nhiều người tin rằng, nơi sâu nhất của khu rừng rậm nguyên thủy đó có những người tu luyện hùng mạnh nhất của Tây đại lục ẩn cư, bởi vì có người đã từng nhìn thấy những võ giả biết bay xuất hiện ở đó.

Theo đồn đại trong quá khứ xa xôi, đã từng có vài pháp thần và đấu thần thuộc những thời đại khác nhau, vào những năm cuối đời đã tới khu rừng nguyên thủy đó, từ đó không trở ra. Nơi sâu nhất trong khu rừng nguyên thủy trở thành thánh địa của

giới tu luyện Tây đại lục.

Cần phải biết rằng, pháp thần và đấu thần là những kẻ tu luyện cực đạo còn vượt cả thần linh, bọn họ thậm chí có thể bước vào Thiên giới, nhưng là không muốn bước vào Thiên giới, bọn họ giống như những tinh linh ngao du trong nhân gian, hiểm hoi như phượng mao, lân giác.

Vô vàn lời đồn đại, khiến cho khu đất nguyên thủy này càng trở nên thần bí

Tuy nhiên rất đáng tiếc, ngoài những pháp thần, đấu thần ra, không có kẻ tu luyện nào có thể thành công tiến vào đó, khu rừng nguyên thủy đó giống như một mê cung, cho dù những tinh linh hàng năm vẫn sống ở gần đó cũng không dám tiến vào quá sâu, nếu không cũng sẽ mất đi phương hướng, hơn nữa, trong vùng đất nguyên thủy đó, có vô số đại ma thú, những người tu luyện bình thường khó mà chống chọi được

Thần Nam sau khi biết được những điều này từ Y Ân, hẳn tin tưởng rằng nơi đó có ẩn dấu một bí mật kinh thiên, rất nhiều người Tây phương đều cho rằng đó là thánh địa của giới tu luyện Tây đại lục, nhưng Thần Nam lại có một kết luận hoàn toàn ngược lại. Hẳn cho rằng nơi đó tuyệt đối là một vùng đất đại hung đại ác, đó là một ma địa sát thần.

Hẳn cho rằng những đấu thần trong lịch sử giới tu luyện Tây phương đã từng tiến vào đó e rằng đã lành ít dữ nhiều. Bí mật ẩn giấu nơi đó rốt cuộc là như thế nào, Thần Nam bây giờ vẫn chưa thể nào biết được. Tuy nhiên hẳn thâm cảm thấy, lần này tới Tây phương là hoàn toàn đúng đắn, chắc có thể tìm ra được một số bí mật kinh thiên nào đó.

Nhìn những bước nhảy uể cuyển của đám quý tộc, Thần Nam có chút hoảng hốt, suy nghĩ của hắn từ vùng đất nguyên thủy dần dần chuyển sang đám pháp thần và đấu thần những kẻ tu luyện cực đạo.

Tây phương từng xuất hiện pháp thần và đấu thần, những người này đều có khả năng phá vỡ hư không, nhưng lại không muốn lên trời làm thần linh, cam tâm tình nguyện ở lại nhân gian, điều này rốt cuộc là tại sao?

Chẳng lẽ bọn họ cho rằng làm một thần linh ở mãi trên cao, không thể nào bằng sống vui vẻ ở trên mặt đất sao? Những kẻ tu luyện không phải mong muốn có một ngày có thể phá vỡ hư không, bước chân vào Tiên Thân giới, từ đó vĩnh sinh tại vùng đất đó hay sao? Là tại nguyên nhân nào, khiến cho những pháp thần, đấu thần đó lại có lựa chọn như vậy?

Tây phương thì như thế, thế còn Đông phương thì sao? Đông phương có phải cũng có những nhân vật hùng mạnh như vậy lưu luyện ở lại nhân gian hay không?"

Có lẽ, những người có thể so sánh với thần linh hoặc vượt hơn cả thần linh đó phát hiện ra một sự thật đáng sợ nào đó, đáng để khiến cho họ ở lại nhân gian

Thần Nam nhớ lại một lần, phụ thân của hắn một mình đứng trong thư phòng thở than: "Thành tiên thành thần, thực chất là một sự việc đáng sợ!"

Hắn tin tưởng rằng với võ công cái thể của phụ thân, không thể không phát hiện ra hắn ở phía sau, có lẽ lúc đó Thần Chiến muốn cố ý ám thị cho hắn điều gì đó.

Yến tiệc vẫn tiếp tục, những người ngồi một bên giống như Thần Nam không nhiều, đại đa số quý tộc đều đang nhảy những bước nhảy tuyệt vời, đang khiêu vũ trong đại sảnh, giống như tuyệt sắc mỹ nữ Y Ân là bạn nhảy mà mọi người đều tranh giành mời.

Tiểu Long xoa bụng, thở ra hơi rượu, dùng tiểu thảo hoàng kim, xoa cái bụng no tròn, lộ ra vẻ mãn nguyện, cuối cùng, nó leo lên vai Thần Nam, thoải mái nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ, không lâu sau vọng lại tiếng rỗng ngáy nhẹ.

Đúng lúc này, Thần Nam nhanh chóng phát hiện ra một vài ánh mắt không thân thiện đang thăm nhìn theo hắn, tất cả đều xuất phát từ hướng sau lưng hắn.

Hắn biết, cái gì đến sẽ đến. Đường xa tới Tây đại lục, cuối cùng không thể tránh được trận chiến tạo uy.

Chương 9: Long Uy

Thần Nam quay nhanh lại, lạnh lùng nhìn phía sau, vài thanh niên quý tộc vội vàng quay sang một bên. Có thể thấy họ chẳng phải là cao thủ gì, tuy nhiên bọn họ đã tỏ ý thù địch, nhất định sẽ có cao thủ xuất hiện.

Quả nhiên, vài quý tộc biến mất một lát, một người thanh niên quý tộc tướng mạo anh tuấn, có chút ưu tú, trong mắt xuất hiện ánh sáng dị thường, chẳng có chút thiện ý gì nói với Thần Nam: " Một trong mười đại thanh niên cao thủ của Đông đại lục?"

Dựa theo trang phục của người thanh niên, chàng ta có lẽ là ma pháp sư, ma pháp bào thù ba gạch màu vàng, điều này thể hiện rằng chàng ta là một tam giai ma pháp sư, tuy nhiên Thần Nam lại cảm nhận được dao động của đấu khí trên người chàng ta, điều này khiến chàng ta có chút kinh ngạc, chẳng lẽ đây là vũ, ma kiên tu trong truyền thuyết sao?

Ở Tây phương, có một số người tu luyện không chỉ luyện ma pháp, cũng luyện cả đấu khí, đây chính là kiên tu vũ, ma trong truyền thuyết. tu nhiên những người kiên tu vũ và ma rất khó để đạt tới thành tựu lớn nhất, dù sao thì pháp môn tu luyện của ma pháp và đấu khí cũng hoàn toàn không giống nhau, thậm chí có nhiều điểm xung đột lẫn nhau, rất ít người có thể tu luyện tới cảnh giới đại thành

Thần Nam đưa mắt nhìn người thanh niên ở phía trước mặt nói: "Có chuyện gì?"

"Muốn xem thực lực của người, thử xem có mạnh như lời đồn đại không?" vẻ mặt người quý tộc này đầy vẻ khiêu khích.

Thần Nam lắc đầu nói: "Ta không muốn cùng người kiểm chứng điều gì cả!"

Vị quý tộc này lạnh lùng nói: "Tập An ta chẳng lẽ lại không có tư cách đó hay

sao? Ta không chỉ là tam giai ma pháp sư, mà còn là tam giai võ giả, hai thứ tam kết hợp lại với nhau chắc cũng không thua một kẻ tu luyện tứ giai."

Những kẻ tu luyện ma vũ song tu thật sự lợi hại hơn rất nhiều so với những kẻ tu luyện cùng cấp bậc, trong quyết đấu rất ít có địch thủ.

Thần Nam không có thiện cảm với tên quý tộc đang khiêu chiến này, lạnh lùng nói: "Những người từng giao đấu với ta, không trọng thương thì cũng chết."

Tạp An vẻ mặt thất sắc, cảm thấy bị sỉ nhục ghê gớm, lạnh lùng nói: "Ta đã nghe nói người ở Đông phương rất lợi hại, nhưng đây là Tây phương, không phải là Đông phương, ta muốn khiêu chiến với người"

Thần Nam cảm thấy tên quý tộc này không đủ lợi hại, không thể dùng để tạo thế, chàng ta lắc đầu nói: "Khiêu chiến trong trường hợp này, người không thấy là không hề phù hợp hay sao?"

Tiếng nhạc đúng trong lúc này ngừng lại, những người đang khiêu vũ cũng lần lượt tản ra, đám người bắt đầu nâng ly.

Tạp An cười nhạt: "Không vấn đề gì, người chỉ cần ứng chiến là được"

Chàng ta quay người đi về phía Áo Lợi Liệt công tước, lớn tiếng nói: "Áo Lợi Liệt thúc thúc, bây giờ ta sẽ chuẩn bị biểu diễn một tiết mục cho người!"

Áo Lợi Liệt tỏ ra rất quen thân với Tạp An, mỉm cười nói: "Người muốn biểu diễn tiết mục nào?"

"Ta đã mời Thần Nam thanh niên cao thủ của Đông đại lục, chuẩn bị đấu một trận để chúc thọ người."

Đám quý tộc ở phía xa lập tức vây lấy bọn họ, Tạp An tại thành Phí Sa cũng rất nổi tiếng, không chỉ bởi vì chàng ta là con trai của Danh Hầu tước, mà còn vì Chàng ta là một kẻ tu luyện hùng mạnh, một cường giả ma, vũ song tu.

"Cũng không hay lắm, Thần Nam là khách quý của ta, làm sao có thể để chàng

ta đích thân ra biểu diễn được." Áo Liệt Lợi công tước vừa nói vừa đưa mắt nhìn Thần Nam. Mặc dù ngoài mặt thì nói như vậy nhưng thực chất ông ta cũng rất muốn biết bản lĩnh của Thần Nam, gần đây ông ta thường nghe bàn tán về người thanh niên Đông phương này.

Những quý tộc ở xung quanh đều lộ ra vẻ hưng phấn, bọn họ vô cùng hi vọng hai người này đấu một trận với nhau.

Thần Nam biết không thể nào ngồi yên được nữa, đứng dậy, bước tới trước mặt Áo Lợi Liệt đại công tước và Tạp An nói: "Ta không có ý kiến gì."

Rất nhiều quý tộc lập tức tỏ vẻ thích thú, một số nữ quý tộc thì kêu ré lên, cao thủ trong truyền thuyết của Đông đại lục sẽ đối chiến với một danh nhân của Phí Sa thành, khiến cho những quý tộc tại đây đều kì vọng

Dưới kiến nghị của Hồng y đại giáo chủ Ngải Mã, hai người tiến hành 'văn đấu', nơi đối chiến là đại sảnh, trong lúc đánh nhau hai người không được làm tổn hại tới bất cứ vật dụng nào, nếu không sẽ bị phán là thua. Rõ ràng đại giáo chủ hi vọng hai người đánh tới cùng.

Thần Nam gật đầu, bước vào trong trận, chàng không đặt Tiểu Long ở trên vai xuống, vẫn để nó ngủ ngon lành.

Điều này khiến Tạp An vô cùng phẫn nộ, cho rằng Thần Nam đang coi thường sĩ nhục hắn ta.

Với võ công hiện nay của Thần Nam, có thể chống lại với kẻ tu luyện ngũ giai sơ cấp, mặc dù Tạp An ma vũ song tu, nhưng Thần Nam thật sự không coi hắn ta ra gì.

Tạp An hét lên một tiếng, nhanh chóng lao về phía Thần Nam, trường kiếm trong tay hắn chém ra đầu khí sáng loáng, khí mang rừng rực dài hai trượng, cuộn cuộn dao động từng hồi đáng sợ.

Đồng thời trong lúc này, chàng ta nhanh chóng niệm hàng loạt lời nguyện, từng

đợt ma pháp nguyên tố qua đi, đại sảnh chớp vang sấm dậy, bảy tám tia chớp chói mắt giống như con kim xà, xé nát hư không, tập trung lại thành một tấm lưới điện, chém xuống Thần Nam.

Đấu khí mạnh mẽ, ma pháp mãnh liệt, Tạt An ào ạt tấn công, uy thế vô cùng đáng sợ, khiến cho những người đứng ở bên quan sát đều nhiệt huyết sôi sục, rất nhiều quý tộc đều lớn tiếng nói: "Cao thủ thật sự, đây là kì tài ma vũ song tu của Phí Sa thành chúng ta, ma vũ sư tam giai hùng mạnh Tạt An tử tước."

Những quý tộc tiểu thư ở xung quanh không ngừng thét lên.

Tuy nhiên, đòn tấn công có vẻ uy mãnh của Tạt An trong mắt Thần Nam chỉ giống như một đốm lửa, sau khi phát sáng sẽ lụi tàn, trong mắt người những người đã trải qua sinh tử đối chiến thì đòn tấn công của Tạt An chỉ như biểu diễn, không hề thực tế

"Cầm Long thủ" Thần Nam không dùng Diệt thiên thủ, chàng cảm thấy nếu như dùng Diệt thiên thủ, Tạt An e rằng sẽ bị tan tành.

Một tia ô quang hiện ra, chương thủ khổng lồ dài hai trượng, bao phủ lấy đòn tấn công của Tạt An, đấu khí chói lóa, ma pháp rực rỡ đều biến mất chỉ trong tích tắc.

Bàn tay khổng lồ màu đen ô quang lấp lánh, giống như bàn tay ma tới từ cửu u địa phủ, tóm mạnh lấy Tạt An, giữ chặt trên không trung.

Hiện trường lập tức im phăng phắc, tất cả đều chỉ diễn ra trong chớp mắt, đám quý tộc khen ngợi Tạt An, lập tức im bật.

Điều này đúng là không thể nào tưởng tượng được, một kẻ tu luyện hùng mạnh tam giai ma vũ song tu, đã bị người ta đánh bại một cách đơn giản, Đông phương võ giả thật đáng sợ.

Chương thủ màu đen khổng lồ trên không trung, hiện ra vô cùng quái dị đáng sợ, Tạt An không ngừng giãy giụa trong đó, một chân lộ ra ngoài không ngừng

giấy đập, những bộ phận khác không thể nhúc nhích được.

Một chiêu, chỉ có một chiêu! Đã dễ dàng đánh bại kẻ tu luyện tam giai hùng mạnh. Thần Nam chấn nhiếp toàn bộ đám quý tộc ở đó, Cầm Long thủ vốn là tuyệt học đã thất truyền hàng nghìn năm ở Đông đại lục, đại thủ hóa ra trong không trung, khiến cho đám người Tây phương cảm thấy vừa thần bí vừa đáng sợ

"Thật mạnh mẽ!"

"Võ học Đông phương thật thần bí"

"Ta muốn học tuyệt kỹ võ học Đông phương"

.....

Một lúc sau, đám đông mới tỉnh lại từ giấc mộng, một tiếng vỗ tay qua đi, hiện trường vang lên những tiếng kêu kinh ngạc

Tinh linh Áo Dịch Lạp và Y Ân đều lộ ra vẻ kinh ngạc, bọn họ không thể ngờ được rằng Thần Nam lại mạnh tới như vậy. Áo Dịch Lạp có chút sợ hãi, nếu như vừa nãy chàng ta quả thật giao đấu với Thần Nam, thì bây giờ chắc cũng có kết cục như Tạt An.

Lúc này, một thanh niên quý tộc có tướng mạo giống như Tạt An vội vàng bước tới, nói: "Thần huynh xin hãy nương tình."

Thần Nam nhìn thấy người quý tộc bước tới, dường như suy nghĩ gì đó, rồi buông Tạt An ra.

Vị quý tộc này bước tới nói với Thần Nam: "Ngại quá, đứa em này của tôi mặc dù bộ dạng nho nhã, nhưng thật chất lại rất lỗ mãng, đã mạo phạm tới Thần huynh, xin hãy tha lỗi. thật ra, Tạt An thật ra là tới đưa tin cho Thần Nam. Thần huynh danh trấn đại lục, ngày nay sau khi tới Tây đại lục, càng khiến cho nhân sĩ trong giới tu luyện chú ý, rất nhiều người tu luyện đều muốn giao lưu với huynh một chút."

Thần Nam khi ở Đông đại lục, mấy lần xung đột với Long kỵ sĩ của Tây phương, rõ ràng sắp trở thành 'kẻ đồ long chuyên nghiệp' rồi. Lần này tới Tây phương, nhân sĩ trong giới tu luyện biết được tin, không ít Long kỵ sĩ đều muốn tìm tới chàng

Tứ giai Cự long kỵ sĩ của Tân Lan đế quốc Áo La hôm nay đã tới Phí Sa thành, chàng ta và anh trai của Tập An là bạn lâu năm. Được biết Thần Nam đang làm khách ở phủ công tước, bèn phái Tập An tới đưa lời, hẹn giao đấu với Thần Nam.

Tập An thanh niên nông nổi, hàng ngày được mọi người gọi là kì tài, đối với việc của Áo La vô cùng hứng thú, thế nên vừa nảy mới khiêu chiến giao đấu với Thần Nam.

Thanh danh cần phải trả giá, nhìn thì phong quang, nhưng vô cùng phiền toái.

Phí Sa thành hôm nay lập tức có mười mấy vị Long kỵ sĩ tới, trong đó một vị là Cự long kỵ sĩ cao thủ thành danh của Tân Lan đế quốc Áo La, ở Tân Lan đế quốc có uy danh không nhỏ.

Đám đông quý tộc ở bữa tiệc, nghe xong tin này, lập tức sôi sục. mặc dù đây là Tây phương, nhưng Cự long kỵ sĩ cũng rất khó gặp được, hôm nay Cự long kỵ sĩ Áo La rất có khả năng sẽ đại chiến với Đông phương võ giả Thần Nam, làm sao không khiến cho họ hưng phấn được?

Thần Nam biết trận chiến tạo uy chính là trận này, chỉ có Cự long kỵ sĩ hùng mạnh mới xứng đáng là đối thủ của chàng. Hôm nay nếu như không thể tạo nên uy danh, trời mà biết được sau này sẽ có bao nhiêu người tìm tới chàng.

Tin tức ứng chiến lập tức truyền đi, Phí Sa thành vốn là thành phố lớn thứ hai của Tân lan, hôm nay để chúc thọ sáu mươi tuổi của Áo Lợi Liệt đại công tước, giới thượng lưu của toàn thành quá nửa đều đã tập trung ở phủ của ông ta, đám đông quý tộc tất cả đều vô cùng hưng phấn.

Sân đấu võ của Phí Sa thành đổ đầy cát, ba nghìn quân binh thân mặc thiết giáp, tay nắm chặt giáo dài sắc nhọn, đứng vây quanh ở bên ngoài, duy trì trật tự, ngoài

ra, vẫn còn hai nghìn kị binh mặc thiết giáp đứng bên ngoài sẵn sàng đợi mệnh.

Ngày hôm nay, những người tới xem rất đông, bên ngoài sân đấu vô người vây kín, quý tộc, giới tu luyện, người dân bình thường của toàn thành, có thể tới hàng vạn người tới xem, bên ngoài sân đấu vô người đông nghịt, vô cùng huyên náo.

Tuy nhiên tất cả những người đứng xem, đều bị những binh đinh mặc thiết giáp trong thành ngăn lại ở ngoài vạch an toàn, không ai có thể tiến vào nửa bước.

Mười mấy con Phi long, Á long bay lượn trên bầu trời sân đấu võ, mỗi con rồng đều dài mười mấy trượng, thanh thế vô cùng đáng sợ, thân của Cự long lân giáp lấp lánh, thiết trảo ánh lên hàn quang.

Đúng trong lúc này, ở phía xa vọng tới tiếng gầm của Cự long, tiếng gầm lớn giống như tiếng sấm dậy, chấn động tất cả mười mấy con Phi long, Á long ở trên không trung, khiến chúng lo sợ bất an, run lẩy bẩy

Một con Cự long toàn thân màu ô thanh, giống như một đám mây đen, nhanh chóng lao về phía bầu trời của sân đấu, mang theo một trận cuồng phong mãnh liệt, mười mấy con Phi long ở phía dưới giống như những cây bèo trong biển cả cứ bập bênh bất định, đám rồng đều run rẩy, tránh ra bên ngoài sân đấu.

Cơ thể khổng lồ của Cự long dài gần ba mươi trượng, giống như một đám mây đen che lấp mặt trời, dưới mặt đất chỉ có một bóng đen, tiếng gầm lớn của Cự long giống như tiếng sấm, vang khắp Phí Sa thành, khiến cho vô vạn người đứng bên ngoài sân đấu run sợ, hoảng hốt bất an.

Một người đàn ông trung niên tóc vàng chừng người ba mươi tuổi, tay cầm Long thương lấp lánh hàn quang đứng thẳng trên lưng Cự long. Người đàn ông mắt sắc, gò má như đao cứa, đem lại cho người ta cảm giác kiên nghị. Người này chính là tứ giai Cự long kỵ sĩ Áo La, dáng người ông ta vô cùng cao lớn, đứng vững trên mình Cự long, phát ra một luồng khí tức cường giả, nhìn là biết không phải là một kẻ dễ đối phó.

Cự long lượn vòng quanh sân đấu rồi hạ xuống, lúc nào cũng gầm lên những

tiếng gầm vang dội, cả quảng trường dường như đều chấn động theo, những người gan bé đã sắp đứng không vững.

Thần Nam đã bước vào trong sân đấu, lúc này Tiểu Long đang ngủ say trên vai chàng, bị tiếng gầm vang của Cự long làm thức giấc, nó mở mắt chớp chớp đôi mắt to, giọng nói không rõ ràng: "giận...ta rất giận"

Trời!

Thần Nam vội vàng lấy tay bịt miệng nó lại, để nó không nói nốt nửa câu còn lại, chàng sợ anh chàng bé nhỏ đang ngái ngủ này nổi giận làm người khác bị thương.

Long Bảo Bảo dần dần lấy lại tinh thần, chớp chớp đôi mắt, kì quái nhìn cảnh tượng xung quanh, khi nó nhìn thấy Cự long sắp sửa hạ xuống mặt đất, ngạc nhiên kêu lên: "Ồ, một quả trứng thịt thật to, thần nói nó nên giảm béo."

Thần Nam gõ 'cộc' một tiếng lên đầu nó, Tiểu Long dùng đôi tiểu trảo hoàng kim, ôm lấy chỗ bị cốc, ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt, uất ức kêu lên: "Tại sao lại cốc ta!"

"Ta cần phải quyết đấu với người ta, ngươi hãy ngoan ngoan một chút!"

"Cùng với quả trứng thịt kia?" Tiểu Long vừa nhìn Cự long, vừa chớp mắt, không biết đang nghĩ gì

Cự long lúc này đã hạ xuống mặt đất, đang hung hãn nhìn Thần Nam. Nó tỏ ra biết được rằng người này sẽ là đối thủ của chủ nhân nó, nó há cái mõm to tướng, thị uy nhìn Thần Nam gầm lên.

Mùi tanh nồng nặc bay về phía Thần Nam, Thần Nam suýt nữa thì ngất xỉu, chàng kêu lên giận dữ, vội vàng dùng Thiên Ma bát bộ để tránh đi.

Tiểu Long vừa mới ngủ dậy, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, không kịp thời nín thở, bị mùi hôi thối đó làm cho suýt nữa rơi từ trên vai Thần Nam xuống

"Bảo Bảo rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!" Tiểu Long béo mập hai mắt tròn tròn nhìn Cự long.

Nhiều người đứng xem ở bên ngoài đều bật cười, nhìn tiểu ma sủng giọng non choẹt làm ra bộ dạng nghiêm chỉnh, thật khiến người ta không thể nào nhịn nổi. Tuy nhiên những người này đã bỏ qua một sự thật rằng, con ma sủng bé tí này làm sao có thể làm cho giọng nói vang vọng truyền rõ ràng khắp sân đấu được

"Wào..." Tiểu Long gầm lên một tiếng vang dội, vang khắp thiên địa, nó chao đảo bay lên.

May mà Thần Nam sớm đã có chuẩn bị, nghe thấy con vật bé nhỏ này hét lên 'Bảo Bảo rất tức giận', chàng lập tức đoán ra khả năng này, vội vàng bịt chặt tai lại, nếu không với khoảng cách gần thế này, không bị chấn động tới ngất đi mới là lạ.

"Wào..."

"Wào..."

.....

Tiểu Long lơ lửng trên không trung, tiếng gầm không ngớt, giống như từng tiếng sấm rền, phóng xuống bầu trời sân đấu, âm ba cuộn cuộn trong thiên địa, cả Phí Lợi Thành dường như đều run sợ

Tiếng gầm của Cự long ban này so sánh với tiếng gầm của Tiểu Long bây giờ, chỉ giống như tiếng muỗi vo ve. Lúc này, tiếng gầm của Tiểu Long, khiến cho toàn sân đấu vô đều rung chuyển, giống như hàng vạn con ngựa đang phi, cả thiên địa dường như đang rung chuyển.

Cự long sợ hãi nằm bò ra đất, mười mấy con Phi long, Á long trên không trung giống như cảm thấy ngày tận thế đã đến, vội vàng lao xuống mặt đất.

Ba nghìn thiết binh ở bên ngoài sân đấu, đều đã nằm rạp xuống đất, sợ hãi run rẩy.

Trong số đám đông người đứng xem, quá nửa đã nằm bò ra đất, có một số người gan bé bị sợ tới ngất xỉu.

Liên tiếp chín tiếng gầm giống như tiếng sấm, cuối cùng dường như đã làm cho quá nửa người đứng ở bên ngoài sợ hãi ngất đi.

Những người có thể đứng được, đầu óc vẫn còn tỉnh táo, thì mắt trở ra nhìn con vật bé nhỏ trên không trung, đám đông cuối cùng đã nhìn rõ anh chàng bé nhỏ tròn như quả bóng này, chính là một Tiểu Long kì dị màu hoàng kim, với thân là Đông phương Thần long, có cánh Thần long của Tây phương, đó chính là Thần Linh long trong truyền thuyết.

"Ồi! Trời ơi!"

"Thần Linh long!"

Đám quý tộc từng nhìn thấy Tiểu Long trong phủ của công tước, bây giờ mới sững sờ, bọn họ không thể nào tưởng tượng được rằng tiểu ma sủng lúc nào cũng 'thần nói' đó lại là một con Thần long.

Một số quý tộc tiểu thư ở đó thì kêu lên kinh ngạc.

"Trời ơi, cách đây không lâu, ta đã từng cho một con Thần long ăn gan ngỗng!"

"Thần quang minh tại thượng! Một con Thần long đã từng dùng cốc của ta để uống rượu!"

"Ca ngợi thần quang minh! Ta đã từng có một quãng thời gian thật đẹp ở cạnh một Thần long"

.....

Áo Địch Lạp thì lau mồ hôi liên tục, tinh linh mặc dù cao ngạo, nhưng vẫn chưa đủ cao ngạo để có thể sánh ngang cùng với Thần long được. Chàng ta vô cùng sợ hãi, may mà sau này đã không tiếp tục gây chuyện, chàng ta lẩm bẩm: "Ca tụng Nữ thần Sinh Mệnh! Ca tụng Nữ thần Tự Nhiên!"

Cự long đã cảm nhận thấy khí tức Thần long của Tiểu Long, sợ hãi nằm ra trên sân đấu võ, Long Bảo Bảo lao đảo bay tới trên đỉnh đầu của nó, thật khiến người ta lo lắng nó có bị rơi xuống không.

"Long Bảo Bảo rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!"

Khi Long Bảo Bảo nói xong câu nói này, Thần Nam biết con Cự long kia sẽ đen đui rồi!

Tiểu Long nằm chắc đôi hai năm chắc hai quyền màu hoàng kim, giọng nói sắc mùi sữa: "Ta thay mặt ánh trăng trừng phạt ngươi"

"Bụp"

""Wào..."

Tiểu Long mạnh mẽ vung ra một quyền, giữa sân đấu rõ ràng vọng tới tiếng sừng rồng bị gãy, Cự long đau đớn kêu lên âm ỹ, một chiếc sừng rồng dài hơn một trượng sáng loáng bị một tiểu quyền của Tiểu Long đánh gãy bay thẳng đi.

Chương 10: Lực Bạt Sơn Hề Khí Cái Thế

Vung xong một quyền, Tiểu Long dường như rất mệt mỏi, lão đảo bay về phía Thần Nam.

Thần Nam vội vàng ôm lấy nó, đặt nó lên trên vai, hẳn biết Tiểu Long vẫn chưa hoàn toàn hồi phục lại. không thể làm những vận động mạnh.

Đám đông những người đứng xem ở ngoài hoàn toàn sững sờ, bọn họ mặc dù biết Tiểu Long là Thần Linh long nhưng người nó thì chỉ bé bằng một quả bóng, lại có thể trị được một Cự Long to bằng cả quả núi, đều này thật sự kì lạ.

Tứ giai Cự Long kỳ sĩ đứng trên lưng Cự Long, quan sát rõ nhất tất cả, ông ta cảm thấy kinh ngạc, đau lòng, tức giận vô cùng, sau khi ông ta tỉnh táo lại, lớn tiếng hét lên: "Thần Nam, ta và người quyết đấu, chứ không phải Thần Long quyết chiến, người làm thế nào là thế nào?"

Những người đứng xem lập tức giật mình, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào trong sân đấu, mặc dù có hàng vạn người vây lấy xem, nhưng vô cùng yên tĩnh, đám đông đều căng thẳng nhìn hai người, hai rồng trong sân.

Thần Nam lớn tiếng trả lời: "Có gì không thỏa đáng sao? Người là Cự Long kỳ sĩ của Tây phương, khi tác chiến người và Cự Long của người sẽ cùng đối chiến, còn ta là Thần Long kỳ sĩ của Đông phương, lúc đối chiến và Thần Long của ta đều tấn công, có gì không thỏa đáng sao?"

Thần Nam không phải muốn trốn tránh chiến đấu, hẳn ta muốn nhân cơ hội này tạo thanh thế, để giảm bớt những phiền toái sau này, hẳn muốn những Long kỳ sĩ của giới tu luyện Tây phương muốn tới khiêu chiến hiểu rằng, Thần Nam cũng là một Long kỳ sĩ, hơn nữa còn là một Thần Long kỳ sĩ, ai sau này muốn tới khiêu chiến, trước hết hãy biết lượng sức.

Đương nhiên, Thần Nam cũng không muốn hoàn toàn mượn uy của Tiểu Long, hãn hôm nay nhất định phải đích thân đấu một trận, hãn cần phải một trận tạo uy, để sau này có thể giảm bớt phiền toái.

"Ta ngoài là một Thần Long kỵ sĩ của Đông phương ra, ta còn là một Đông phương võ giả có thể đơn độc chiến đấu, tiếp sau đây ta sẽ đơn độc chiến một trận với Cự Long kỵ sĩ."

Lời nói của Thần Nam vang vọng rõ ràng khắp sân đấu võ.

Mọi người bắt đầu mơ hồ, Đông phương từ khi nào cũng có Long kỵ sĩ vậy? Điều này quả thật khiến người ta không hiểu nổi, tuy nhiên nghĩ tới lời của Thần Nam cũng có lí, Đông phương tại sao không thể có Thần Long kỵ sĩ chứ?

Khi nghe thấy hãn nói sẽ dựa vào sức một mình mình tiếp tục quyết chiến với Cự Long kỵ sĩ Áo La, bên ngoài lại sục sôi, mọi người vẫn đang chờ đợi trận quyết đấu này.

Có Tiểu Long ở trong trận, Cự Long run rẩy, đã muốn tạo uy, cần phải thắng một cách quang minh chính đại, cần phải để Tiểu Long đi ra ngoài, Thần Nam phát hiện ra trong đám đông có Khải Lợi, Áo Dịch Lạp, Y Ân, Áo Lợi Liệt công tước, Ngải Mã hồng y đại giáo chủ, hãn nói với Tiểu Long: "Đi tới chỗ kia nghỉ ngơi, ta cần phải chính thức tỉ thí một trận với bọn họ."

Tiểu Long dường như hiểu được ý của Thần Nam, nó chớp chớp mắt, chao đảo bay tới phía Khải Lợi, ánh mắt của nhiều người nhìn theo những chuyển động của nó, cuối cùng nó hạ xuống vai của Áo Dịch Lạp, khiến cho những người đứng xem đều vô cùng ngưỡng mộ, còn tinh linh Áo Dịch Lạp thì cười còn khó coi hơn khóc.

"Áo dịch Lạp tiên sinh thân mến, đứng trên vai người, giống như đang đứng trong sóng gió, lắc lư lắc lư...." Tiểu Long bất mãn kêu lên.

Y Ân phát hiện ra anh họ của mình đang run rẩy, nàng ta nói với Tiểu Long: "Hãy tới trên vai của ta đi!"

Tiểu Long leo lên vai của Y Ân, nó cúi đầu kêu lên kinh ngạc: "Ồ, viên đạn thật thật to...."

"@#%#%#%....." Y Ân suýt nữa ngất xỉu.

"sao người lại đỏ mặt, ta đang nói con khủng long kia!ita toàn "

"@#%#%#%....."

"Chính là con Cự Long ở trong trận kia, nàng xem nó có giống với một cục đạn thịt không?"

Tất cả ánh mắt của những người đứng xem lại tập trung về phía Thần Nam và Áo La.

Tứ giai Cự Long đã đứng dậy, nó mặc dù sợ Tiểu Long, nhưng không hề sợ Thần Nam, thù hận nhìn hẳn. Áo La tay cầm trường thương, đứng trên lưng Cự Long, có phong cách của một cao thủ.

"Thần Nam bây giờ chúng ta đã làm quen rồi, vậy thì hãy giao chiến thôi."

Cự Long dưới mệnh lệnh của Áo La, vẩy cánh lao lên trời, khuấy lên cả một trận cuồng phong kịch liệt, khiến cả sân đấu cát đá bay mù mịt, cát bụi ngút trời.

Áo của Thần Nam bị thổi bay phần phật, tay hắt nắm Phương Thiên họa kích, bước nhanh tới giữa trận, gió cát đều dừng lại ở cách hắt nửa trượng.

Sân đấu võ lại trở lên tĩnh lặng, trường kích của Thần Nam hướng lên trời, nhìn chăm chăm vào Cự Long đang lượn trên không trung.

Tứ giai Cự Long giống như một đám mây đen, che lấp bầu trời, để lại một bóng đen lớn trên sân đấu.

"Wào....."

Một tiếng rờn găm, giống như một tiếng sấm rền, truyền khắp sân đấu võ, Cự Long giống như một ngọn núi lớn lao xuống, trong cái mồm rộng ngoác là hàm

răng sắc nhọn nhưng những thanh kiếm lớn phát ra hàn quang, long trào sắc bén giống như ma trào của cửu u địa phủ u quang lạnh lẽo.

Một đòn tấn công thanh thế đáng sợ như vậy, Thần Nam không dám trực tiếp hứng đòn, hấn dùng Thiên Ma bát bộ, thân hóa thành một tia chớp, nhanh chóng lùi sang một bên.

Lộ tuyến lao xuống của Cự Long thành hình dây cung, khi tới mặt đất vừa hay là thiết điểm, túm không trúng, trên mặt đất để lại một vết trào khổng lồ sâu nửa trượng, nó nhanh chóng lao lên không trung.

Thần Nam vừa muốn cho con Cự Long đang lao lên không trung một đòn, nhưng chiếc đuôi của Cự Long đã vung một nhát, đập mạnh tới, đập vang một tiếng một tiếng.

Thiên Ma cực tốc bộ pháp nhanh chóng được khai triển, Thần Nam tránh sang một bên, chiếc đuôi rồng dài chừng mười trượng đập mạnh xuống mặt đất.

"Uỳnh"

Một tiếng động vang dội, sân đấu võ rung chuyển kịch liệt, sau khi bầu trời tràn đầy cát bụi tan đi, một hố sâu rộng chừng một trượng, sâu một trượng, dài chừng năm trượng xuất hiện ở giữa sân đấu, xung quanh rãnh nứt ra vô số những vết nứt lớn, cảnh tượng khiến người ta khiếp sợ.

Những người đứng xem ở bên ngoài cảm thấy kinh sợ, lực phá hoại của Cự Long mạnh đến như vậy, những người bình thường khó mà chống chọi được một đòn, rõ ràng không thể nào mà chiến thắng được.

"Vào...."

Một tiếng rồng gầm vang, Cự Long lại tiếp tục lao xuống.

Thần Nam đã từng đã mấy lần giao chiến cùng Long kỵ sĩ, có vô số những kinh nghiệm đối phó với những con vật khổng lồ này. Lần này, sau khi hấn tránh khỏi đòn lao xuống chính diện của Cự Long và hàng loạt luồng tấn công bằng đấu khí

của Áo La, vẫn chưa đợi cho Cự Long lao lên không, hắn đã vung mạnh Phương Thiên họa kích.

Thần kích dùng tinh kim luyện thành, là thần binh bảo khí của Đông đại lục, sắc bén vô cùng, hóa thành một đạo ô quang, phụp một tiếng cắm vào phần bụng mỏng nhất của Cự Long, máu phun ra, trường kích chỉ còn lộ ra nước thước ở bên ngoài bụng rỗng.

Cự Long kêu lên một tiếng thống thiết, điên cuồng lao lên không trung, máu phun ra xối xả.

Diệt Thiên thủ của Thần Nam kịp thời vung ra, biến hóa thành một chưởng thủ khổng lồ màu đen, nắm chặt lấy cán của trường kích, chọc ngoáy một hồi, sau đó nhanh chóng rút ra.

Trên bầu trời ngập tràn máu, Cự Long lồng lộn trên không, kêu vang khắp Phí Sa thành, tuy nhiên Cự Long không hổ là loài vật mạnh mẽ, chỉ một lúc sau, vết thương đáng sợ đó đã từ từ liền lại, máu cũng không ngừng chảy nữa.

Áo La vừa giận dữ vừa đau lòng, Cự Long thì vừa thù hận vừa sợ hãi nhìn Thần Nam, không ngừng lượn vòng gầm gào trên không trung. Điều chỉnh một lát, Áo La cười Cự Long lại tiếp tục tấn công. Lúc này trường thương trong tay anh ta không ngừng vung lên, phát ra đấu khí ngập trời, vừa tấn công vừa bảo vệ Cự Long không bị thương.

Trong sân đấu võ, rồng gầm lên từng hồi, chấn động thiên địa, kích mang, đấu khí phát ra ngập trời, chiếu lên không trung sáng lóa.

Long tranh hổ đấu, trận đấu này vô cùng hấp dẫn, khiến cho đám người ở bên ngoài căng thẳng không dám thở mạnh.

Thần Nam đã dùng Phương Thiên họa kích để lại một vết trọng thương trên người Cự Long, còn hắn thì bị đuôi của Cự Long đánh bay một lần, tuy nhiên không hề bị thương

Thật ra, nếu như không phải vì suy nghĩ tới việc có nên giết Cự Long hay không, Thần Nam bây giờ đã sớm kết thúc trận đấu rồi, với võ công như hiện nay của hắn, Cự Long kỳ sĩ đã không phải là địch thủ của hắn rồi. sau khi huyền công thông thể, trong số những đối thủ cùng đẳng cấp, ngoài một số người đặc biệt ra, hắn quả thật đã rất ít có đối thủ rồi.

Thần Nam cảm thấy trận chiến tạo uy cần phải tiêu diệt uy của đối thủ, nếu như không giết Cự Long, khó có thể có một hiệu quả mang tính chấn động, nhưng nếu như làm như vậy, e rằng không chỉ là kết lại một đại địch thủ đơn giản như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cảm thấy cần phải nghệ thuật hóa chiến đấu, dùng kỹ xảo chiến đấu điêu luyện, để thực hiện tấn công thị giác mạnh mẽ, tạo thành hiệu quả mang tính chấn động.

"Wào..."Cự Long một lần nữa lại lao mạnh xuống tấn công, tuy nhiên trong mắt nó đã xuất hiện một chút sợ hãi, không còn hung hãn như lúc đầu nữa. Dù sao thì vài vết trọng thương trên người nó đã liên tục nhắc nhở nó rằng kẻ ở trước mặt là rất đáng sợ.

Thần Nam tránh được đầu khí của Áo La, tránh được hàm răng sắc nhọn và cự trảo của Cự Long, tuy nhiên lần này hắn không nhanh chóng lùi lại, ở trước đầu cái đầu khổng lồ của Cự Long, hắn cố ý lao đảo lùi lại phía sau.

Mắt Cự Long xuất hiện hung quang, nó cuối cùng đã đợi được cơ hội, anh hắn đáng ghét ở trước mắt dường như đã có chút đuối sức. Nó không lao lên trên không như trước đó nữa, ngược lại lại lưu lại trên mặt đất, nhanh chóng vồ về phía trước, nó muốn xé nát kẻ đáng ghét đang ở trước mặt.

Áo La cũng hung hãn đâm tới một đạo thương ảnh, đầu khí lấp lánh hết lần này tới lần khác được phát ra, mạnh mẽ tấn công về phía Thần Nam.

Thần Nam không vội vàng ngược lại còn vui mừng, Cự Long ở lại trên mặt đất, vậy là mục đích của hắn đã đạt được, tiếp theo cần phải xem nghệ thuật hóa chiến đấu của hắn, dùng kỹ xảo chiến đấu tạo thành hiệu quả mang tính chấn động.

Đối diện hai đòn tấn công của Cự Long và Áo La, Diệt Thiên thủ của Thần Nam kịp thời vung lên, không chỉ đánh tan đầu khí trùng trùng của Áo La, mà còn đập mạnh vào phía sau khoang mắt của Cự Long, khiến cho Cự Long đau đớn kêu lên thảm thiết.

Bộ phận đó tương đương với Thái Dương huyết của loài người, cũng yếu tương đương vậy, cho dù cấu tạo của Cự Long và con người không giống nhau, nhưng những bộ phận quan trọng thì vẫn như nhau.

Thần Nam sớm đã chuẩn bị kĩ lưỡng, Diệt Thiên thủ vung ra liên tiếp, uy lực mạnh mẽ, một bàn tay to màu đen rộng chừng hai trượng, đánh mạnh vào cùng một chỗ của Cự Long là Thái Dương huyết.

Thái Dương huyết ở phần đầu liên tiếp bị trọng thương, Cự Long lập tức bị đánh tới mê muội, muốn bay lên cũng không thể bay được, chốc lát đã gần ngất đi.

Áo La giận dữ vô cùng, muốn ngăn cản, nhưng trùng trùng đầu khí, lại khó có thể chống lại một đòn Diệt Thiên thủ của Thần Nam

Liên tiếp mười đòn Diệt Thiên thủ, cơ thể Thần Nam có chút yếu đi, nhưng lúc này Cự Long đã bị đánh cho không thể nào bay lên được nữa, sắp sửa không đứng vững được trên mặt đất, toàn thân lão đảo.

Thần Nam thở một hơi dài, hẳn biết rằng không cần tấn công phần đầu của Cự Long nữa, nếu không thì con vật này không chết thì cũng hôn mê chết.

Hắn nhẹ nhàng điều khí, Thiên Ma bát bộ được triển khai, nhanh chóng chạy tới phần bụng của Cự Long, nhân lúc Cự Long còn đang lão đảo, Thần Nam liên tục đánh vào phần bụng của nó năm đòn Diệt Thiên thủ, năm chưởng thủ khổng lồ màu đen lần lượt đâm mạnh xuống, Cự Long cuối cùng ngã lảo đảo xuống đất.

Thân hình đồ sộ đổ rầm xuống đất, khiến cho cả sân đấu võ rung chuyện kịch liệt, khiến cho những người đứng xem thất kinh kêu lên sợ hãi.

Tuy nhiên đây mới chỉ là khúc dạo đầu Thần Nam tiến hành nghệ thuật hóa

chiến đấu.

Hắn nhanh chóng chạy tới phần đuôi của Cự Long, hai tay vùng mạnh, hai chưởng thủ khổng lồ do Diệt Thiên thủ hóa thành chộp mạnh lấy đuôi của Cự Long.

Lúc này Cự Long lặn lộn trên mặt đất, do phần đầu bị trọng thương, đang gian nan một nhọc cổ bò lên, toàn thân lão đảo.

Thần Nam hóa ra một đôi Diệt Thiên thủ, thuận theo hướng chuyển động của Cự Long, bắt đầu quăng mạnh, Cự Long càng khó mà đứng dậy được, bắt đầu nghiêng sang trái đổ sang phải, có lúc nó đang định bò dậy, lại bị Thần Nam kéo đuôi, lão đảo ngã xuống đất.

Cự Long giãy giụa càng ngày càng mạnh, Thần Nam cứ thế túm lấy đuôi nó, nhờ vào sức của nó, thuận theo hướng chuyển động của nó, Diệt Thiên thủ uy lực vô cùng không ngừng được tiếp thêm sức lực

Tới cuối cùng, một cảnh tượng khủng khiếp xuất hiện trên sân đấu võ, Cự Long vừa mới lão đảo bò dậy, muốn bay lên, nhưng ngay lập tức bị Thần Nam kéo đuôi, quăng quật, lăn ra đất.

Rầm!

Bụp!

Cự Long bị một con người nhỏ bé túm lấy đuôi quật sang Đông ném sang Tây, một cảnh tượng hãi hùng khiến cho đám người đứng xem sững sờ, bọn họ rõ ràng không còn dám tin vào mắt mình nữa.

Trong mắt những người đứng xem, Thần Nam rõ ràng thần dũng giống với Thiên thần, đã có thể túm lấy cả một con Cự Long quăng quật, giống như tung một cọng cỏ, cảnh tượng vừa đáng sợ vừa đáng kinh ngạc này giống như một lạc ấn khắc sâu vào trong não những người đứng xem, khiến cho bọn họ cả đời không thể nào quên được.

Áo La gần như phát điên, Thần Nam giống như đang đùa nghịch, quăng ném

con Cự Long của anh ta, anh ta cũng ngã theo Cự Long, mấy lần suýt bị Cự Long đè xuống dưới, hóa thành một chiếc bánh thịt.

Cơ thể anh ta có dính biết bao nhiêu vật kim loại, để anh ta có thể đứng vững cố định trên lưng Cự Long, nhưng bây giờ lại vô cùng phiền toái, anh ta tốn rất nhiều thời gian mới có thể tháo được những chiếc đinh thiết liên trên người ra.

Áo La vừa mới thoát được sự kìm kẹp của thiết liên, đã bị Thần Nam giống như hổ điên lao tới.

Đúng trong lúc này, Cự Long lại giẫy giụa bò lên, và mở rộng đôi cánh rồng, dường như chuẩn bị bay lên.

Thần Nam biết, Cự Long nhất định không thể nào có thể bay lên trên trời được, với bộ dạng yếu ớt của nó bây giờ, chắc rằng bay không được bao cao lại rơi xuống, hần năm chắc lấy cơ hội này, thuận theo lực bay của Cự Long, vùng mạnh Diệt Thiên thủ.

Trong mắt của tất cả những người đứng xem, Thần Nam đã ném tung Cự Long đi, cơ thể đồ sộ của Cự Long, đã bị một con người nhỏ bé ném bay xa mấy chục trượng, sau đó rơi rầm xuống mặt đất.

Cả sân đấu võ nhưng rung chuyển, mặt đất bị đập nát ra một rãnh khổng lồ, cát bụi bay ngập trời.

Tất cả mọi người bao gồm cả Áo La đều sùng sờ, Thần Nam mạnh mẽ như vậy, thần dũng giống hệt như một bá vương cái thế, chuyển thể vũ thần đã có thể ném một con Cự Long giống như ném một thứ đồ chơi, điều này thật đáng kinh ngạc.

Cả sân đấu võ im phăng phắc, rất lâu sao mới vang lên những tiếng kêu ầm trời.

"Trời ơi"

"Thần quang minh tại thượng, anh chàng này là vũ thần chuyển thể hay sao?"

"Thần của tôi ơi! Tôi đã nhìn thấy gì thế này, một con người lại có thể ném một

con Cự Long giống như ném một thứ đồ chơi!"

"Thần ơi, ta không bị hoa mắt chứ?"

Trận chiến này, Thần Nam với ưu thế tuyệt đối, chiến bại được tứ giai Cự Long kỵ sĩ Áo La, trước mặt của hàng vạn người xem đã ném bay đối thủ, thể hiện dũng lực vô song cái thế, khiến cho tất cả mọi người tại đó đều kinh hãi, khiến cho những người muốn khiêu chiến đều sợ sệt, không một ai dám xông lên.

Hai cánh tay lắc một cái có sức mạnh vạn tấn, trận chiến này, danh tiếng của Thần Nam sẽ truyền khắp tây đại lục, khiến cho tất cả mọi người trong giới tu luyện Tây phương đều biết tời võ giả hùng mạnh tới từ Đông phương này.

Chương 11: Thần Địch Lực Lượng

Trận đại chiến ở Phí Sa thành đã qua đi được ba ngày, nhưng phong ba vẫn chưa lắng xuống, càng ngày càng náo nhiệt, vô số người đều đang bàn luận về trận đại chiến đó.

Sự việc đã vượt qua dự liệu của Thần Nam, trận chiến tạo uy danh của chàng quả thật đã có hiệu quả nhất định. Những cao thủ bình thường không còn dám khiêu chiến với chàng, còn số võ giả thành danh đều phải nhìn Thần Nam bằng một con mắt khác. Rất nhiều người liên tưởng tới một số sự việc trong giới tu luyện đó là trong lịch sử đã từng có những võ giả hùng mạnh của Đông phương đi du ngoạn ở Tây phương chiến đấu với các cao thủ khắp thiên hạ.

Trong quá khứ xa xôi, Đông đại lục có một số võ giả vô cùng hùng mạnh, ở Đông phương dường như là vô địch, bèn bắt đầu tới Tây phương, tới Tây đại lục để tìm đối thủ, nhằm tạo nên những đột phá.

Những võ giả chỉ còn cách cảnh giới vũ phá hư không một bước, sức tàn phá của họ vượt xa với sự tưởng tượng, dường như là ác mộng của tất cả kẻ tu luyện trong các hệ.

Nhưng phạm là những loại người như thế đều là vũ cường, tư chất vượt trội. Thân thủ vô địch của bọn họ đã để lại vô số truyền thuyết tại Tây đại lục. Những người Đông phương võ giả hùng mạnh đáng sợ này là những người mà giới tu luyện Tây phương không muốn chạm trán, những quái vật này nếu như chiến đấu đơn độc với con người, thì dường như có thể tung hoành khắp giới tu luyện

Đám người giới tu luyện Tây phương mặc dù không cho rằng Thần Nam có thực lực như vậy, nhưng rất nhiều người cho rằng Thần Nam có một mục đích tương tự. Bọn họ nhận thấy chàng vì muốn trở thành cực đạo võ giả mới tới tu luyện ở Tây phương và cho rằng chàng muốn khiêu chiến với đám đông cường giả

của Tây đại lục

Ngoài ra, giới tu luyện phương Tây liên tiếp có được những tin tức rằng môn hạ đệ tử của vài tu luyện thánh địa cổ xưa của Đông phương đang tới Tây đại lục, chuẩn bị phân cao thấp ở vùng đất rộng lớn xa lạ này.

Điều này khiến cho giới tu luyện Tây phương cảm thấy không thoải mái, rất nhiều nhân sĩ bảo thủ cho rằng giới tu luyện Đông phương đang muốn khoa trương.

Khi giới tu luyện của Tây đại lục vừa biết được những thông tin này thì đám đông thanh niên cao thủ của Đông đại lục đã trên đường đi rồi.

Mộng Khả Nhi đi theo con đường của Thần Nam, tới một thị trấn nhỏ cách Phí Sa thành không xa.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương Hạng Thiên hôm nay cũng đã đặt chân tới lãnh thổ của Tây đại lục, trên lưng hắn ta là cánh Thần ma, tóc đỏ, mắt đỏ, đứng trên không trung thét lớn:

"Tây đại lục, ta tới rồi! Mộng Khả Nhi nguời là đồ tiện nhân! Lại muốn lấy vài thừa che mắt thánh, đừng cho rằng ta không biết bí mật trong đó, năng lực điệp báo của Hỗn Thiên đạo chúng ta không thua kém gì với Đạm Đài thánh địa, ta tới rồi, ta tới tìm nguồn sức mạnh mạnh mẽ nhất."

Thần Nam tới Tây phương, vì muốn tìm kiếm bí mật kinh thiên hàng vạn năm trước, để hiểu được quá khứ huy hoàng của Vũ Hình ở Tây đại lục và những bí mật sinh tử của nàng.

Bây giờ, hai manh mối quan trọng nhất đang ở trước mắt chàng, một là ra tay từ Quang Minh giáo hội, hai là tới bộ lạc Cổ tinh linh, đi tìm kiếm vùng đất đại hung đại ác trong khu rừng già nguyên thủy.

Rõ ràng, nếu như không có thực lực của pháp thần, đấu thần mà đi tới vùng đất đại hung đại ác thì chỉ có con đường chết, vì vậy Thần Nam quyết định sẽ bắt đầu hành động từ Quang Minh giáo hội.

Chàng để lại đám ma thú ở chỗ của Khải Lợi, sau đó cười Bạch Tê Ngưu rời khỏi Phí Sa thành, tới Tân Lan vương đô Đức Lí. Ba ngày sau, hẳn đã tới Tân Lan vương đô.

Tây phương và Đông phương không giống nhau, ngoài những thành phố lớn như vương đô ra có xây tường thành ở ngoài, những thành phố bình thường khác đều không có tường thành, chỉ có một tháp canh thành với quy mô nhỏ mà thôi.

Tân Lan đế quốc là một quốc gia ở gần Đông đại lục nhất, chịu ảnh hưởng rất lớn của Đông đại lục. Vương đô của nó cũng có những nét của Đông phương. Đức Lí thành rộng lớn, tường thành giống như một bức tường dài liên miên, khí thế mạnh mẽ, hùng vĩ, hoành tráng, đường phố trong thành rộng rãi, quán xá ở hai bên mọc lên như nấm, người đi lại không ngớt, quả thực là một đô thành phồn vinh, cường thịnh.

Thần Nam cười Bạch Tê Ngưu tiến vào thành, khiến cho không ít người chú ý. Ma thú ở Tây phương mọi người đều có thể nhận biết. Đám đông nhìn thấy Bạch Tê Ngưu bảo quang sáng lóa, giống như được khắc từ ngọc, biết ngay đây là loài dị chủng, tuyệt đối là ma vương, dù có vạn lạng vàng cũng không thể mua được. Người nào có được giai vị ma vương làm tọa kỵ nhất định nếu không phải là người đại phú quý thì cũng phải là kẻ tu luyện hùng mạnh.

Tiểu Long lười biếng leo lên trên vai Thần Nam, hai mắt hiếu kỳ nhìn ngắm cảnh vật trong thành, con vật bé nhỏ này càng ngày càng béo, nếu không có đôi cánh rộng bao phủ lấy thân thể mập tròn thì chắc rằng cũng khó mà nhận ra được nó là một con thần long.

Thần Nam tìm lấy một quán trọ để nghỉ chân, sau đó dẫn Tiểu Long bắt đầu đi thăm thú Đức Lí thành, chàng được Hồng y Đại Giáo chủ Ngải Mã cho biết, thần điện quang minh lớn nhất của Tân Lan đế quốc chính là ở vương đô Đức Lí. Ở đây có giữ lại rất nhiều sách cổ của giáo hội, tuy nhiên những người bình thường căn bản là không thể mượn đọc được.

Mặc dù, Quang Minh thần điện của Đức Lí thành là một trong những thần điện lớn nhất của Quang Minh giáo hội phương Tây, nhưng Thần Nam có dự cảm là khó

có thể tìm thấy được điều mình cần ở nơi này. Chàng tới đây chẳng qua là muốn thử một phen, hi vọng may mắn có thể từ trong những quyển sách cổ tìm ra được manh mối gì đó

Sau khi không ngừng hỏi thăm người đi đường, Thần Nam cuối cùng đã tìm tới được Quang Minh thần điện của vương đồ

Đây là một kiến trúc cao lớn hùng vĩ, xây dựng trên một vùng đất rất rộng, các tòa điện nối liền với nhau thành từng khu. Lúc này đã gần tối, ánh hoàng hôn đã nhuộm lên tất cả các tòa điện cao lớn một lớp ánh sáng màu vàng nhạt, nhìn từ xa quang minh thần điện trông vô cùng trang nghiêm thần thánh.

Phía trước Quang Minh thần điện, mặc dù không ít người đi lại, nhưng không có bất cứ một người nào cười nói lớn tiếng ở đây. Khi tới nơi này tâm linh của mọi người tự nhiên yên tĩnh lại, dường như có một sức mạnh nhẹ nhàng đang vỗ về tâm linh của mọi người

Thần Nam quả thật cảm nhận thấy một luồng khí tức thần thánh, chàng lâm bẫm nói khẽ:

"Thật sự có điều này sao, tuy nhiên ta sao lại cảm thấy luồng sức mạnh thuần túy đang dao động chứ, chẳng lẽ bên trong có một cường giả võ công siêu phàm nhập thánh sao? Nếu không làm sao có được dao động sóng như thế này?"

Tiểu Long gần đây dường như mê muội vì đồ ăn vật, đôi tiểu trảo màu hoàng kim của nó mỗi cái cầm một xuyên kẹo hồ lô, vừa ăn ngon lành vừa nói:

"Ta cảm thấy khí tức của thần. Thần nói khi kẻ nào cảm nhận được sự tồn tại của người, thể hiện rằng kẻ đó đã là một giáo đồ trung thành, thần sẽ bảo vệ kẻ đó."

"Cốc"...

Thần Nam không khách sáo cùng cho nó một cái rồi nói: "Giả thần giả thánh nó vừa thôi"

Tiểu Long bất mãn kêu lên:

"Ta quả thật cảm thấy một luồng khí tức thần công cực mạnh, đó là dao động sức mạnh thuần túy nhất do Người phát ra"

Thần Nam có chút nghi ngờ, có lẽ ở đây thật sự có chút cổ quái, chàng dẫn theo Tiểu Long đi một vòng quanh tòa thần điện hùng vĩ này, khảo sát những vùng xung quanh, để chuẩn bị cho chuyến thăm viếng thần điện trong đêm

Chàng được Hồng y Đại Giáo chủ cho biết, người ngoài căn bản không thể nào mượn được những cuốn sách cổ trong thần điện. Vì vậy chàng chỉ có thể nghĩ cách khác, làm một kẻ trộm sách có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên Thần Nam cũng không nóng vội ra tay, vài ngày sau đó chàng chỉ đi ngao du trong thành Đức Lí, tìm hiểu nhân tình thế thái trong thành này, đương nhiên chủ yếu là muốn hoàn toàn nắm rõ địa hình ở xung quanh thần điện.

Ngày thứ ba, Thần Nam nghe được một tin tốt đó là vào ngày tế tổ của hoàng thất Tân Lan đế quốc sắp tới, vương thất sẽ mời những thành viên chủ chốt của thần điện tới tham gia nghi thức trọng đại này.

Điều này đúng là một tin tức tốt không thể nào tốt hơn được. Những thành viên chủ chốt của thần điện nhất định là những cường giả, nếu như đám người này rời khỏi Quang Minh thần điện thì đối với Thần Nam mà nói đúng là một cơ hội trời cho.

Lúc này trong đô thành Tân Lan, hai người khác cũng đang có suy nghĩ tương tự. Mộng Khả Nhi bạch y tung bay, dung mạo như tiên tử đứng ở trước cửa, nói một mình: "Đúng là một tin tức tốt lành!".

Còn Hồn Thiên Tiểu Ma Vương ở một quán trọ khác cũng vui mừng độc thoại: "Không tồi, đúng là một tin tốt. Hừ! Cần phải cẩn thận với ả thập tiểu tiện nhân Mộng Khả Nhi..."

Hai ngày sau, ở Vương Lăng cách đô thành hai mươi dặm, vương tộc Tân Lan đế quốc tổ chức nghi thức tế tổ long trọng. Những thành viên quan trọng của Quang Minh thần điện ở Đức Lí thành đều đã tới đó, những người tế tự dùng sức mạnh

mang tính quang minh chiếu sáng khắp Vương Lăng.

Thần Nam vốn định đến đêm sẽ vào thám thính thần điện, nhưng bây giờ cơ hội đang bày ra trước mắt, đương nhiên không thể nào bỏ qua được. Chẳng ta làm như không có chuyện gì, tới bên ngoài thần điện, chọn một góc khuất, trèo tường tiến vào trong, bắt đầu cẩn thận luồn lách.

Quang Minh thần điện nằm trên một vùng đất rộng, các tòa điện xếp thành khu, tuy nhiên nhân viên thần chức bên trong thì không nhiều. Thần Nam ẩn nấp che dấu hành tung, lợi dụng những góc khuất để di chuyển. Mặt khác, có Long Bảo bảo đi trước thông báo tình hình nên đã vài lần hẩn tránh được nhân viên thần chức và không xảy ra bất cứ một chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng Thần Nam không phải là người đầu tiên tiến vào Quang Minh thần điện. Lúc này Hồn Thiên Tiểu Ma Vương đã vào tới Quang Minh thần điện, anh ta liền cảm nhận được sóng dao động, sức mạnh hài hòa thần túy nên đã vượt qua trùng trùng đại điện tới được trung tâm của đại điện.

Tòa đại điện trung tâm này và những kiến trúc khác không giống nhau. Nó do những tảng đá kim cương cứng chắc xây nên và đã in đậm màu thời gian, vừa nhìn đã biết tòa đại điện này là một di tích cổ

Thực tế đúng là như vậy, tòa đại điện này có lịch sử hàng nghìn năm, đã nhiều lần được tu tạo, nhưng chưa từng được xây dựng lại.

Hồn Thiên Tiểu Ma Vương khoe miệng nở nụ cười, hẩn ta đã xác định được mật thất trong đại điện, thứ mà hẩn ta cần tìm chính ở nơi này.

Tuy nhiên đúng vào lúc này, Hạng Thiên đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, anh ta cảm thấy giống như bị một con rắn độc đang nhìn mình, một luồng áp lực vô cùng lớn bao phủ khắp phía sau anh ta.

"Tiểu tử võ công cũng không tồi, niên kỷ còn nhỏ mà đã sắp đột phá tứ giai cảnh giới rồi, đúng là xưa nay hiếm thấy!" một giọng nói già nua vang lên phía sau Hạng Thiên: "tuy nhiên người tới nhằm nơi rồi, có nhiều lúc người ta bước sai một

bước là hối hận cũng không kịp"

Hạng Thiên lập tức cảm thấy mồ hôi toát ra, đây tuyệt đối là một ngũ giai cao thủ, hơn nữa không đơn giản là một ngũ giai sơ cấp cao thủ. Anh ta vốn cho rằng những thành viên quan trọng của Thần điện đều đã được Tân Lan vương thất mời đi rồi, không ngờ lại có một cao thủ như thế này ở lại. Điều này càng khiến anh ta khẳng định tin tức mà Hỗn Thiên đạo có được là đúng, nơi này đúng là có giấu vật thần bí đó.

"Vị nữ oa nhi cũng đã tới rồi, không cần phải trốn nữa"

Đại điện vụt sáng, Mộng Khả Nhi đứng trên Ngọc Liên đài bay vào, dừng lại trong đại điện, liên đài hà quang lấp lánh, khiến cho nàng thêm siêu sinh thoát tục, giống như tiên tử.

Nhân cơ hội này, Hạng Thiên nhanh chóng quay người, tới tận lúc này anh ta mới nhìn rõ ông già đứng sau lưng mình, đó là một ông lão tuổi ở độ xưa nay hiếm, trên mặt mặc dù in đậm dấu vết của tuổi tác nhưng tinh thần thì vẫn rất tốt, đôi mắt màu xanh ngọc trong veo, đây rõ ràng là một ngũ giai cao thủ.

Ông lão thở dài:

"Hai tiểu oa nhi các người tại sao lại lén lút tới đây? Nơi đây thuộc vào sức mạnh của Thần, không thuộc về bất cứ ai, người ngoài vĩnh viễn không được phép xâm nhập"

Chương 12: Thần Từ Liễu

Hạng Thiên kinh ngạc nói: "Thì ra là thật."

Mộng Khả Nhi thì rất bình tĩnh, nói: "Nhưng thần đã chết rồi!"

Thần Nam vừa đứng lúc tới nơi, chàng ta thoát tiên kinh ngạc vì gặp Hạng Thiên và Mộng Khả Nhi ở đây, sau đó lại ngạc nhiên hơn trước những lời nói của họ. Đúng trong lúc này, Thần Nam đột nhiên cảm thấy một luồng dao động thần thức mạnh mẽ, từ phương xa nhanh chóng lan tới.

Chàng hiểu rằng hôm nay mình đã thăm dò được một bí mật lớn và chắc chắn một lúc sau nơi đây sẽ diễn ra một trận ác chiến.

Quả nhiên, ông lão trong đại điện thờ dài:

"Hừ! Ông bạn già đã tới rồi, tại sao không vào? Ta đã đợi các người rất lâu rồi, biết rằng các người sẽ động thủ trong này hôm nay, tuy nhiên các người cho rằng chúng ta không có chuẩn bị gì sao?"

Thần Nam ôm lấy Tiểu Long vội vàng ẩn thân vào trong bóng tối.

Lúc này, trong đại điện giọng nói lớn liên tục vang lên, chín người áo đen xuất hiện. Người đi đầu là hai ông già, một người mặc trang phục pháp sư, người còn lại ăn vận võ giả, khí thế của hai người tuyệt đối không hề thua kém với ông già ngũ giai cao thủ trong đại điện.

Trên thân thể chín người này đều tỏa ra một nguồn sức mạnh hắc ám, tương phản lại với sức mạnh của ông già ở trong đại điện.

"Dị giáo đồ, tin theo thần hắc ám, các người cuối cùng cũng đến rồi!" lời nói vừa kết thúc, trong đại điện xuất hiện tiếng bước chân không ngừng vang lên, rất

nhiều nhân viên thần chức của Quang Minh giáo hội đi tới, đứng đầu là vị lão pháp sư đó, trên ông tay có thêu năm gạch màu vàng, rõ ràng đây là một ngũ giai cường giả

Thần Nam trốn trong bóng tối có chút sững sờ, chàng ta vốn muốn tới thần điện để đọc những cuối sách cổ của giáo hội, không ngờ lại gặp phải sự việc kì lạ như thế này.

Chàng mặc dù đã có được tin tức, các đệ tử của thánh địa sẽ tới Tây đại lục, nhưng không thể ngờ rằng có thể gặp Hạng Thiên và Mộng Khả Nhi ở đây, điều này thật sự khiến chàng ta ngạc nhiên.

Càng khiến chàng kinh ngạc hơn chính là cuộc trò chuyện giữa Mộng Khả Nhi nói với ông già đó: "Sức mạnh thuộc về thần...". "Thần chết rồi..."

Sau đó những người áo đen tin theo thần hắc ám lại xông tới, những kẻ thù tín ngưỡng không giống nhau sắp sửa quyết chiến.

Rõ ràng, ở đây có một bí mật lớn, nếu không, làm sao có thể xuất hiện bốn vị ngũ giai cao thủ được.

Thần Nam nín thở trốn vào trong bóng tối, lặng yên quan sát tất cả. Chàng ta biết rằng bốn vị ngũ giai cao thủ ở đây có lẽ đã phát hiện ra sự xuất hiện của chàng, nhưng bọn họ chắc không thể quan tâm tới được.

Vị ngũ giai pháp sư hắc ám đó lạnh lùng nói:

"Phong ấn hàng nghìn năm trong thần điện đã được phá ra, rõ ràng các người muốn làm cho đồng xương vụn ở đây được nhìn lại ban ngày, tiến hành kế hoạch vĩ đại làm thần sống lại, nhưng các người cho rằng các người có thể thành công sao?"

"Đương nhiên có thể! Chỉ dựa vào đám dị giáo đồ các người, căn bản khó có thể ngăn cản kế hoạch vĩ đại làm thần quang minh sống lại!"

"Cái gì, làm thần quang minh sống lại", Thần Nam kinh ngạc mãi không thôi, trong lòng nhủ thầm:

"Chẳng lẽ đám xương vụn trong truyền thuyết và Quang Minh thần cùng biến mất của Thiên ma Đông phương? Điều này làm sao có thể? Nghe nói, Quang Minh giáo hội chỉ phụng trách tìm kiếm phần hài cốt thất lạc trong nhân gian của Quang Minh thần, nhưng trải qua bao nhiêu năm tháng, đám tàn cốt của Quang Minh thần thất lạc trong nhân gian đều đã được thu thập tới Thiên giới. Ở đây làm sao có thể vẫn còn hài cốt của Quang Minh thần nữa? Hơn nữa, dường như Quang Minh giáo hội của nhân gian muốn làm sống lại vị thần này, hoàn toàn không giống với trong truyền thuyết"

Lúc này, Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên đã từ từ lùi ra khỏi thần điện, bọn họ không hề bị ngăn cản, thuận lợi thoát khỏi cơn lốc xoáy.

Hắc ám pháp sư cười nhạt nói: "Chúng ta quả thật không thể ngăn cản được, nhưng các người hãy nghĩ mà xem, các người quả thật có thể làm thần sống lại sao?" Hắc ám pháp sư không nói gì chỉ lên trời liên tục.

Vị ngũ giai pháp sư của Quang Minh giáo hội sắc mặt thay đổi, nói:

"Không có ai có thể ngăn cản thần Quang Minh sống lại"

Hắc ám pháp sư nói:

"Chúng ta chẳng qua cũng chỉ là muốn làm tròn nghĩa vụ mà thôi, mặc dù biết không cần chúng ta ra tay, các người cũng không thể nào thành công, nhưng chúng ta vẫn không thể không ra tay"

Thần Nam trốn trong bóng tối trong lòng sợ hãi, vị ngũ giai hắc ám pháp sư chỉ lên trên trời, điều này có lẽ có thâm ý! Chàng cảm thấy thế cục của Tây phương quá phức tạp, tuy nhiên lại nghĩ quả thật mình đã tới đúng chỗ, dưới tình trạng phức tạp này, nhất định dẫn dắt ra một số tồn tại hùng mạnh nào đó, có lẽ rất nhiều bí mật lập tức sẽ xuất hiện.

"Nói nhiều cũng vô ích, để ánh sáng của thần chiếu sáng thế giới, hoàn toàn tiêu diệt đám dị giáo đồ các người". Ngũ giai pháp sư của Quang Minh giáo hội vẻ mặt trang nghiêm nói.

Hắc ám ngũ giai pháp sư cười nhạt đáp lời:

"Các người thật sự tin tưởng vị thần đó hay là đám xương vụn, các người để lão ta lấy ánh sáng gì chiếu sáng cả thế giới. Nói chúng ta là dị giáo đồ, ta thấy các người mới là dị giáo đồ đó!". Ông ta lại đưa tay chỉ lên trên trời.

Hai vị ngũ giai cường giả của Quang Minh giáo hội đều biến sắc mặt, quang minh ngũ giai pháp sư nói:

"Nói nhiều vô ích, trước tiên hãy để chúng ta giải quyết đám dị giáo đồ các người! Chúng ta ra ngoài quyết đấu, đừng để tổn hại tới tòa thần điện nghìn năm này, nếu không bọn ta nhất định sẽ đập bằng cái ma điện hắc ám mà các người cho rằng đã che giấu rất kĩ đó".

Người của hắc ám giáo hội cười nhạt, tuy nhiên dường như quả thật cũng có chút kiêng nể, lần này bọn họ tới đây, giống như chỉ muốn tới chơi chứ không giống với bộ dạng muốn quyết một trận sinh tử.

Bên ngoài thần điện trung tâm là một quảng trường không nhỏ, nơi hàng ngày những nhân viên giáo hội thường tới lễ thần.

Vị pháp sư của hắc ám giáo hội nhanh như một tia chớp lao lên bầu trời, ông ta thi triển Địch tường thuật, căn bản không cần dùng niệm thần chú. Quang minh pháp sư cũng không chịu thua kém, cơ thể lóe lên kim quang và cũng lao lên bầu trời

Thần Nam trốn trong bóng tối kinh ngạc, ngũ giai pháp sư quả nhiên đáng sợ, hành động lại nhanh nhẹn như vậy, cho dù bọn họ không dùng ma pháp, cầm đao dựa vào ưu thế phi hành như điện để đánh lén, đều có thể khiến những cao thủ bình thường khó mà đối phó được, huống hồ hai người đều sử dụng ma pháp đáng sợ uy lực tuyệt luân.

"Hắc ám không có nơi nào là không tồn tại, địa vực u minh hỏa"

Hắc ám pháp sư nhnh chóng niệm thần chú, trên không trung, ma pháp nguyên

tổ kịch liệt chuyển động, ngọn lửa lớn màu đen điên cuồng xuất hiện trên không, lao về phía quang minh pháp sư

Mặc dù cách xa mặt nhưng nhiệt độ của ngọn lửa lớn vẫn khiến cho đám người trên mặt đất cảm thấy nóng bỏng, ngọn lửa màu đen đáng sợ dường như đốt cháy cả không khí.

Đại hỏa vô tận bùng bùng trên không trung, hắc ám pháp sư giống như ma thần bước lên từ địa ngục.

Quang minh pháp sư thân hình không ngừng di chuyển, tường phù thuật được sử dụng tới cảnh giới cao nhất, đồng thời nhanh chóng niệm thần chú: "Quang minh vĩnh chiếu, ngân xà loạn vũ".

Ông ta không hề dùng thủy hệ ma pháp dập tắt ngọn lửa hùng hực ngập trời, ngược lại lấy công chế công, phóng ra chớp bùng nổ để tấn công.

Một tia chớp mạnh xé nát hư không, giống như hàng trăm hàng nghìn con rắn khổng lồ màu bạc đang trườn đi, phát ra từng tiếng nổ lớn, lao về phía hắc ám pháp sư, cả không gian như rung động.

Đám người trên mặt đất cảm thấy những kiến trúc xung quanh dường như đều lay chuyển theo.

Hai pháp sư hùng mạnh đều tấn công cùng một loại hình, hai người đều sử dụng tường phù thuật nhanh chóng di chuyển, sau đó mãnh liệt thi triển ma pháp để tấn công đối phương.

Ma pháp nguyên tố trên không trung dao động kịch liệt, lửa lớn, chớp bùng lên ở khắp nơi, cả không gian là cảnh tượng khốc liệt, ma pháp cuộn cuộn lan ra khắp mặt đất.

Bùm!

Xoẹt! Xoẹt!

Cuối cùng, có một ngọn lửa màu đen và một tia chớp mạnh từ trên không trung lao xuống, địa vực u minh hỏa chớp mắt đã thiêu trụi toàn bộ một tòa điện, tia chớp mạnh cũng biến một tòa tiểu điện thành đồng gạch vụn.

Đòn tấn công cuồng bạo, uy lực của ngũ giai pháp sư vô cùng đáng sợ, khiến cho tất cả những người trên mặt đất đều biến sắc.

Thần Nam ẩn trong bóng tối, trong lòng kinh sợ. Trước đây, chàng từng nghe nói long kị sĩ là những kẻ chiến đấu dũng mãnh nhất trong những kẻ tu luyện, chàng cảm thấy buồn cười vì điều đó. Và chàng đã dùng hành động để chứng minh những long kị sĩ cùng cấp bậc, gặp phải những võ giả đông phương cùng cấp bậc sẽ khó tìm được kết quả tốt. Vì vậy, chàng cho rằng những kẻ tu luyện phương Tây cũng chỉ đến thế mà thôi

Tuy nhiên hôm nay, chàng mới phát hiện ra rằng mình đã sai. Những kẻ tu luyện phương Tây vô cùng hùng mạnh, không hề giống với sự tưởng tượng của chàng.

Thật ra, bất luận là hệ nào cũng đều có cao thủ, lấy hai vị pháp sư ở trước mặt làm ví dụ, rõ ràng thật đáng sợ, tốc độ phi hành giống như ma quỷ còn linh hoạt hơn cả long kị sĩ, lại cộng thêm có thể khống chế được thiên địa nguyên khí, để lực thiên địa thông qua ma pháp bộc phát ra ngoài, pháp sư quả thật hùng mạnh vô cùng.

Thần Nam thầm suy nghĩ một lúc.

Lúc này, hai ngũ giai võ giả trên mặt đất cũng bắt đầu động thủ, hai người quần lấy nhau như hai tia chớp, xuất thủ của họ có thể gọi là bá tuyệt vô cùng, cả tiểu quảng trường chỗ nào cũng có kinh khí của họ bao phủ.

Hai người đánh nhau làm cho trời đất tối tăm, cát bụi mù mịt, mặt đất nứt ra vô số rãnh lớn, tòa điện ở bên cạnh bị cương khí của hai người đánh ra làm cho trong chớp mắt nát vụn.

Sau khi bốn vị tuyệt thế cường giả bắt đầu đại chiến, những nhân viên thần

chức và đám giáo đồ hắc ám cũng bắt đầu giao chiến kịch liệt, pháp sư bay lên không trung, võ giả thì quyết đấu trên mặt đất.

Tuy nhiên đám người này đều tránh xa bốn vị ngũ giai cường giả, chỉ sợ rơi vào trong trận chiến đáng sợ của bốn người đó.

Chỉ trong thời gian ngắn, trong quảng trường của Quang Minh thần điện, đấu khí ngang dọc, ma pháp chói lòa.

Ngoài tòa đại điện cổ kính ở trung tâm ra, những tòa điện ở bên cạnh đều bị ảnh hưởng, hai vị pháp sư hùng mạnh trên không trung, ma pháp cuồng bạo lan tràn khắp nơi, lúc nào cũng dội xuống mặt đất, tạo thành sự phá hoại đáng sợ.

Còn hai vị tuyệt thế võ giả hùng mạnh ở trên mặt đất, sức phá hoại tuyệt đối cũng không hề thua kém so với hai vị ma pháp sư.

Bùm!

Chưởng lực của hai người lao vào nhau phát ra khí cường mãnh liệt, nhấn tung một tòa điện bay thẳng lên không trung, sau đó nổ 'bùm' một tiếng, hóa thành cát bụi bay ngập trời.

Giáo đồ hắc ám tấn công thần điện, hơn nữa lại phá hoại với quy mô lớn như thế, thật là mười năm khó gặp.

Động tĩnh lớn như vậy không chỉ kinh động tới những cư dân xung quanh, mà còn kinh động tới những thủ quân ở trong thành, một đội người ngựa nhanh chóng phi tới nơi này.

Quang Minh giáo hội và vương thất các nước đều có quan hệ mật thiết, những nhân viên thần chức ở các nước đều có địa vị cao, đặc biệt là thần điện lớn như thế này ở Đức Lí, những nhân viên thần chức chủ chốt ở đó đều vô cùng được tôn sùng, quân đội trong thành vừa phát hiện tình hình lập tức nhanh chóng tới viện trợ.

Đúng lúc Thần Nam cũng định chuẩn bị rời đi, trước mắt chàng lóe sáng, Mộng Khả Nhi đứng trên Ngọc liên đài, giống như một tiên tử đang bay, xuất hiện trước

mắt chàng.

Chương 13

"Thần Nam, không ngờ người cũng để ý tới Quang Minh thần", Mộng Khả Nhi bình tĩnh nói, vẻ mặt không hề lộ ra nét vui mừng hay giận dữ, bây giờ ân oán giữa nàng ta và Thần Nam rất sâu sắc, nhưng người khác lại không hề nhìn thấy bất cứ thái độ nào của nàng ta.

Mộng Khả Nhi quay đầu sang một bên: "Hạng Thiên, người cũng ra đi"

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương từ trong một góc khuất của thần điện nhanh chóng bước ra, mái tóc dài màu đỏ huyết hơi tung bay, khiến cho hắn nhìn vô cùng tà dị. "Hi hi.. không ngờ ba người chúng ta lại gặp lại trong tình huống như thế này", Hạng Thiên cười nhạt nói.

Giữa ba người đều có thù oán, nếu như đơn độc gặp mặt thì chắc chắn xảy ra một trận ác chiến, ba người cùng nhìn nhau, không khí lập tức trở nên trầm xuống.

Tuy nhiên, không khí này nhanh chóng bị một giọng nói non nớt phá vỡ, tiểu long lưỡi biếng leo lên trên vai Thần Nam: "Những ngày này không có kẹo hồ lô ăn, thật là vô vị".

Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên đều ngạc nhiên nhìn nó, càng nhìn càng thấy kinh ngạc, cho dù tiểu long dùng đôi cánh rồng để che mình, nhưng Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên đều là người phương Đông, vừa nhìn thấy đôi sừng rồng đặc biệt của tiểu long, đã biết được nó là một con tiểu thần long ở Đông phương.

Họ kinh ngạc vô cùng, sau khi tới Tây đại lục bọn họ đã nghe rất nhiều những kì tích liên quan tới Thần Nam, biết được chàng ta ở Phí Sa thành đã ném bay cự long, nhất chiến thành danh, cũng nghe nói chàng có một con rồng biết nói, bọn họ vốn cho rằng đó là con rồng lưu manh, nhưng không thể ngờ rằng lại là một con tiểu thần long kì lạ chưa từng được nhìn thấy.

Hai người sững sờ, không những Hạng Thiên biến sắc, đến Mộng Khả Nhi vốn rất bình tĩnh cũng biến sắc mặt. Bọn họ thật sự không thể hiểu nổi, Thần Nam tại sao lại có được thần long, đây chính là thần thú chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, hàng nghìn năm mới gặp một lần, hơn nữa cái gã ở trước mặt lại có những hai con, chuyện này thật không đúng với lẽ trời.

Tuy nhiên, bọn họ cũng không phải là những người bình thường, cho dù trong lòng đang dậy lên những con sóng lớn, nhưng không hề kêu lên kinh hãi, một lúc sau hai người mới bình tĩnh lại.

"Thần Nam, Hạng Thiên, chúng ta tạm gác lại những ân oán trước kia, liên thủ lại làm một cuộc giao dịch, thế nào?" Mộng Khả Nhi bình tĩnh hỏi.

"Làm thế nào?" Hạng Thiên hai mắt lóe lên ánh sáng kì dị. Thần Nam cũng nhìn Mộng Khả Nhi, đợi nàng ta nói tiếp.

Mộng Khả Nhi nói: "Chúng ta liên thủ đi đoạt thánh vật của Quang Minh giáo hội, nghe nói không chỉ có thần cốt mà còn có thần xá lợi của Quang Minh thần".

Tiểu long kêu lên: "Tên đại thần côn đó không phải là hòa thượng, làm sao có xá lợi được."

"Thần xá lợi chỉ là một cách nói tượng trưng thôi, đó là thần đan sau khi thần Quang Minh chết đi, do nguyên khí đã kết thành" Mộng Khả Nhi trả lời.

"Ta đồng ý, trước tiên hãy liên thủ cướp được rồi nói", Hồn Thiên Tiểu Ma Vương trong mắt hồng quang lóe lên, hẳn ta đã bắt đầu nghĩ tới việc sử dụng sức mạnh bí mật của Hồn Thiên đạo tại Tây đại lục như thế nào, nếu như ba người thật sự thành công, cuối cùng khi chia bảo vật nhất định sẽ gây tranh đoạt, hai người ở trước mắt không phải dễ đối phó.

Thần Nam nghĩ ngợi một lúc, nói: "Ừm, nghe cũng không tồi, ta cũng muốn được nhìn thấy cái gọi là thần xá lợi".

Tiểu long rất phấn khích, cất giọng sắc hơi sữa nói: "Ta cũng muốn nhìn thứ mà

đại thần còn lưu lại"

Lúc này quân đội tiến lại càng ngày càng gần, đã có thể cảm nhận được mặt đất rung chuyển, người của Hắc Âm giáo hội đã sắp rút lui.

Mộng Khả Nhi, Hạng Thiên, Thần Nam ba người nhanh chóng chạy vào trong thần điện, lao về phía sóng dao động sức mạnh đang cuộn cuộn.

Ba người mỗi người tung một chưởng về phía bức tường thành dày, một tiếng nổ 'bùm', bức tường lập tức vỡ vụn, hóa thành cát bụi, một gian mật thất xuất hiện trước mặt ba người.

Nhưng cũng trong lúc đó, một luồng sức mạnh khủng khiếp lao về phía ba người, đánh bay ba người ra, hai ông lão nhanh chóng lao tới.

"Ngũ giai cường giả" Hồn thiên Tiểu Ma Vương kêu lên kinh hãi.

Ba người không thể ngờ rằng trong mật thất lại vẫn còn hai vị ngũ giai cường giả, có thể thấy Quang Minh giáo hội vô cùng thận trọng.

Một lão già cười nhạt nói: "Không ngờ tin tức đã bị tiết lộ ra ngoài, đến đám tiểu bối của Đông phương cũng đã tới góp vui, ta vẫn còn tưởng chỉ có đám người của Hắc Âm giáo hội thôi chứ"

Lão già bên cạnh cũng lên tiếng: "Những kẻ thanh niên tới từ Đông phương kia, các người tại sao lại tới tranh giành vậy, Quang Minh thần sống lại thì có liên quan gì tới các người, các người tại sao lại muốn ngăn cản? Nói thật cho các người biết, nơi này chỉ có một cánh tay của Quang Minh thần mà thôi, không còn gì nữa".

Mộng Khả Nhi cười nhạt: "Không thể nào".

"Ta không hề lừa các người, từ xưa tới nay, Quang Minh giáo hội vẫn đang tìm hài cốt của Quang Minh thần, các phần hài cốt được tìm thấy đều đã bị phong ấn trong các đại điện nhưng căn bản không từng phong ấn cái gọi là thần xá lợi gì cả"

Thần Nam không có thông tin nhanh nhạy giống như Mộng Khả Nhi và Hạng

Thiên, lần này chàng không hề hiểu một chút nào, hỏi: "Tại sao phải chia ra và phong ấn tại các đại thần điện?"

"Tất cả hài cốt của thần nếu như tập trung lại với nhau, có thể phát ra khí tức thần thánh mạnh mẽ vô cùng, để tránh những thế lực hùng mạnh tà ác có thể phát hiện ra và phá hoại, giáo hội chỉ có thể làm như vậy. Đây là bí mật lớn nhất của giáo hội, bây giờ xương đầu của Quang Minh thần cũng đã được tìm thấy, việc làm sống lại Quang Minh thần của giáo hội đã có hi vọng, nên mới bắt đầu bí mật mở các phong ấn, chuẩn bị sắp xếp lại cơ thể Quang Minh thần, để làm thần sống lại" Ông già thở dài: "Chỉ có lịch đại giáo hoàng mới biết những bí mật này, không ngờ lúc phái người đi thi hành mệnh lệnh, tin tức đã bị tiết lộ ra ngoài".

Thần Nam cuối cùng đã biết được đại khái, thì ra nơi này cũng chỉ phong ấn một bộ phận xương cốt của Quang Minh thần mà thôi.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương nói: "Ta không tin nơi này không có thần xá lợi, ta đã cảm nhận được một luồng dao động sức mạnh vô cùng mạnh mẽ".

Một lão già nói: "Tin hay không tùy các người, vừa nãy ta đã nói những bí mật này cho các người, là đã quyết định giữ các người lại, với sức mạnh của những cao thủ tuyệt thế của Tân Lan đế quốc, nếu mà vẫn không thể bảo vệ tốt được hài cốt của thần trong tòa thần điện này, thì đúng là một trò cười". Lần này, Quang Minh giáo hội đã bỏ ra một lực lượng lớn, phân bố ở các quốc gia, thần điện có phong ấn thần cốt đều có tuyệt thế cao thủ bảo vệ.

Rõ ràng hai ông già trước mặt không muốn để đám Thần Nam đi. Ba người đều nhìn nhau rồi ra tay.

Lần này đánh nhau, Thần Nam không hề khách sáo, đầu tiên là Diệt Thiên Thủ, cự chưởng màu đen giống như ma chưởng tới từ cửu u địa phủ, dấy lên từng hồi cương phong, khiến cả tòa thần điện đều rung chuyển.

Mộng Khả Nhi cũng không giữ kẽ, chín phiến ngọc liên đều được nàng ta chém ra, đồng thời đạo pháp Tâm lô cũng được phóng ra, một tia chớp không lồ chém xuống phía trước.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương cũng không phải là kẻ nhân từ mềm tay, Hỗn Thiên Hư Không đạo lập tức được thi triển, một hố đen đáng sợ xuất hiện trên bầu trời, ẩn chứa một luồng sức mạnh vô cùng khủng khiếp, lao về phía hai ông già.

Ba người đều là những nhân vật tuyệt đỉnh trong thế hệ thanh niên cường giả của Đông đại lục, mỗi người đều có những kì công bên mình, đều không phải là những kẻ dễ đối phó, chiến đấu với khí thế cân bằng với hai ngũ giai cao thủ.

Cần phải biết rằng cách biệt giữa những cấp bậc không giống nhau là rất lớn, nhưng ba người thân là tứ giai cao thủ có thể chiến đấu cân bằng với hai ngũ giai cao thủ, điều này khiến cho hai ông già vô cùng kinh ngạc.

Hai ông già sợ tổn hại tới thần điện với nghìn năm lịch sử này nên dần dần dời chiến trường ra bên ngoài.

Rõ ràng, những người ở bên ngoài đại điện đã phát hiện ra tình hình ở bên trong, vốn muốn lập tức đuổi Hắc Ám giáo đồ, lại một lần nữa phát động một đợt tấn công mãnh liệt.

Trên quảng trường, năng lượng đấu khí và ma pháp đan chéo chằng chịt, từ xa nhìn lại sáng lóa chói mắt.

Rất nhiên tòa điện bị đánh đổ, hóa thành đồng gạch vụn, một cảnh tượng thảm khốc, đây có lẽ là lần bị tấn công chịu tổn hại lớn nhất của Quang Minh thần điện những năm gần đây

Trận chiến của ba người bọn Thần Nam và hai tuyệt thế cao thủ, đã từ trong thần điện chuyển tới trên quảng trường, khiến cho trận đại chiến vốn dĩ đã căng thẳng càng trở nên kịch liệt. Lúc này, tiếng vó ngựa đã có thể nghe được rõ ràng, tiếng hò hét của quân đội đã vang dậy, dường như cách thần điện không đầy trăm mét.

Nhận thấy tình hình có vẻ nguy hiểm, ba người bọn Thần Nam, Mộng Khả Nhi, Hạng Thiên và cả đám người của Hắc Ám giáo hội chuẩn bị bỏ chạy.

Tuy nhiên, đúng trong lúc này, một giọng nói non choẹt từ trong thần điện vọng ra: "Ồi, ối, ối....ôi mệt, ôi mệt, ôi mệt...." tiểu long béo ú long trào nhắc một chiếc hòm lớn, lão đảo bay ra.

Chiếc hòm có vẻ cổ xưa, dài chừng một mét, rộng và cao nửa mét, to hơn tiểu long rất nhiều, tiểu long giống như một quả bóng hoàng kim, nhắc một chiếc hòm to như vậy đúng là không hợp cho lắm, vậy vậy đôi cánh lão đảo trên không trung, giống như lúc nào cũng có thể rơi xuống, bộ dạng vô cùng buồn cười.

""Ồi, ối, ối....ôi mệt, ôi mệt, ôi mệt...." Nó kêu lên âm ỹ.

Những người của Quang Minh giáo hội lập tức sững sờ, tất cả mọi người đều trở mắt, sau đó một nhân vật thần chức lớn tiếng nói: "Ồi, Quang Minh thần tại thượng, không, Quang Minh thần ở cái hòm đó, không, cánh tay của Quang Minh thần ở trong cái hòm đó, thánh vật sắp bị con...lồng...đó cướp mất rồi!" Rõ ràng sự xuất hiện của Thần Linh Long, khiến cho đám người của giáo hội sững sốt, hơn nữa con thần long trong truyền thuyết này lại đi ăn trộm.

"Mau ngăn nó lại" Tất cả ma pháp sư của Quang Minh giáo hội đều bắt đầu vây lấy tiểu long.

Tiểu long vô tội chớp đôi mắt to, kêu lên:

"Ta bây giờ tồn tại cùng với đại thần côn, không, tồn tại cùng với Quang Minh thần! Thần nói, kẻ hiền thường tồn tại cùng với thần, các ngươi muốn làm gì?"

Nhìn tiểu long kêu gào, bộ dạng buồn cười đang chao đảo trên không trung, tất cả đám người của Quang Minh giáo hội đều lo lắng phát điên, cánh tay của thần Quang Minh bị một con vật bé tí mớ hồ cướp lấy, nó lại còn trách vấn ngược lại người bị mất đồ.

Chương 14: Quang Minh Thần Cốt

Tiểu long nhìn thấy ma pháp sư của Quang Minh giáo hội vây chặt lấy nó trên không trung, nó bất mãn kêu lên:

"Thần thuyết, con dân của người đều là lương thiện bác ái, các người lấy đồng ức hiếp yếu như thế này là không đúng"

Đám đông người Quang Minh giáo hội dở khóc dở cười, con vật bé nhỏ này là Đông phương thần long, lại trẻ con như vậy, hơn nữa lại còn đối đầu với họ, điều này khiến cho họ cảm thấy mơ hồ.

"Được rồi, ta trả đại thần côn lại cho các người là được chứ gì, các người tránh ra, ta lấy thân phận đại đức đại uy đại long Bảo Bảo thề rằng, tuyệt đối không nhân cơ hội chạy trốn", tiểu long chớp chớp hai mắt long lanh, bộ dạng vô cùng đáng yêu ngây thơ.

Lúc này, đến đám người của Quang Minh giáo hội cũng cảm thấy con vật nhỏ bé này giống với một thần côn, lại còn đại đức đại uy đại long nữa, nhìn thế nào cũng chỉ thấy giống một tên nhãi chưa cai sữa mẹ.

Ngũ giai Quang Minh pháp sư trên không trung nhìn bộ dạng lão đảo chực rơi xuống của tiểu long trên không trung, nghĩ rằng nó không có cách nào mang theo thánh vật bỏ chạy khỏi nơi này, ông ta vung tay, đám người tản ra, để cho tiểu long một con đường

Tiểu long tóm lấy chiếc hòm, lão đảo bay ra khỏi vòng vây, giọng nói không rõ ràng: "Ồi, ối, ối...ôi mệt, ôi mệt, ôi mệt..."

"Rầm"

Lúc tiểu long bay qua đỉnh đầu của Mộng Khả Nhi, người nó run lên, dường

như đã kiệt sức, chiếc hòm lớn rơi thẳng xuống.

Ánh sáng thất sắc lóa lên, Mộng Khả Nhi đứng trên ngọc liên đài, giống như lãng ba tiên tử lao lên không trung, tóm lấy chiếc hòm cổ, sau đó như sao băng vụt qua bầu trời lao về phía xa.

Hỗn Thiên tiểu ma vương chăm chú nhìn tiểu long, lúc này nhìn thấy thánh vật đã đoạt được, vỗ Thần Ma dực sau lưng, giống như một con đại điểu lao lên không trung, đuổi theo Mộng Khả Nhi.

Quang Minh giáo hội kinh ngạc phần nộ, ngũ giai Quang Minh pháp sư hét lớn: "Đuổi, không để cho chúng chạy thoát" Ông ta dùng phong tường thuật, nhanh như tia chớp xông lên trước đuổi theo, những Quang Minh pháp sư khác đuổi ngay đằng sau.

Lúc này, quân đội đã tới bên ngoài thần điện.

Ngũ giai Hắc Ám pháp sư trên không trung hét lên: "Rút"

Tất cả các giáo đồ Hắc Ám đều nhanh chóng rút lui, ngũ giai Hắc Ám pháp sư do dự một lát rồi đuổi theo hướng Mộng Khả Nhi rời đi.

Những nhân viên thần chức của thần điện không còn lo đến việc ngăn chặn các giáo đồ Hắc Ám, tất cả đều lao ra ngoài thần điện, muốn đuổi theo thánh vật của Quang Minh giáo hội.

Thần Nam vung ra Cầm Long Thủ, một tay tóm lấy con vật bé nhỏ, ôm lấy người nó hóa thành một làn khói nhẹ, nhanh chóng lao ra ngoài thần điện.

Tiểu long bất mãn kêu lên: "Thả ta ra, đại thần côn quả thật có xá lợi, ta cần phải lấy nó lại".

"Không thể nào, quả thật có thần xá lợi sao?" Thần Nam có chút kinh ngạc, nói:

"Người, đồ tiểu hồ đồ, làm sao có thể để một món đồ quan trọng như thể lọt vào tay ả đàn bà đó được, cho ả ta thì không bằng trả lại cho Quang Minh thần giáo!"

Nếu như ả ta thật sự có được sức mạnh của thần xá lợi, ta chết là cái chắc, tên nhóc nhà không phải bị nữ sắc làm cho mê muội rồi chứ. Đã không cho ta, ngược lại lại còn cho ả, người nhất định là cố ý rồi."

"Ta đúng là đã cố ý, tuy nhiên chiếc hòm đó là trống rỗng", tiểu long chớp đôi mắt to, vô cùng ngây thơ nói.

"Ta ngắt đây, tên nhóc nhà người đúng là xảo quyệt" Thần Nam bưng tỉnh, nói:

"Mau trở về, cẩn thận một chút, ta đợi người ở nhà trọ".

Thần Nam thả tiểu long ra, chàng không thể ngờ rằng tiểu long lại xảo quyệt như vậy, lại vứt cho Mộng Khả Nhi một chiếc hòm không, dùng kế "Điều hổ li sơn" để tách bọn họ ra, không cần nghĩ cũng biết tiểu long giấu thánh vật ở trong thần điện.

Tiểu long lén la lén lút chui vào trong thần điện, Thần Nam thì nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tân Lan đô thành Đức Lí huyền náo vô cùng, quân đội vây chặt xung quanh Quang Minh thần điện.

Thần Nam vừa mới trở về nhà trọ không lâu, tiểu long đã túm một chiếc bọc bằng vải dầu trở về, nhanh chóng lao vào trong phòng, nó lớn tiếng hét lên:

"Chúng ta chuẩn bị chạy thôi, ả đàn bà đó mặc dù bị ta lừa, nhưng ả ta rất thông minh, đã nhanh chóng phát hiện ra tình hình, ả ta quay đầu lao vào trong thần điện, dẫn đám người đó trở về, bọn họ vừa hay nhìn thấy ta cầm bọc này. Tuy nhiên bọn họ không nhanh bằng ta được, ta đã xông ra rồi".

Ngất mất!. Thần Nam rối tung lên, đây đúng là lấy đá đập vào chân của mình.

"Con vật nhóc này, vốn cho rằng người làm rất ổn thỏa rồi, bây giờ..."

Thần Nam không nói nhiều nữa, ôm lấy tiểu long, lao ra khỏi phòng, cười lên Bạch tê ngư, giống như một cơn gió lao ra đường lớn.

Trên đường của Tân Lan vương đô là một trận đại loạn, Mộng Khả Nhi đứng trên Ngọc Liên đài, toàn thân hàng vạn hào quang phát ra, theo hướng Thần Nam bỏ chạy đuổi theo.

Phía sau nàng ta là Hồn Thiên tiểu ma vương, Thần Ma dực là bảo vật do đạo pháp và ma pháp kết hợp tế luyện thành, giúp cho Hạng Thiên bay nhanh như chớp.

Phía sau Hạng Thiên là ngũ giai Quang Minh pháp sư và ngũ giai Hắc Âm pháp sư, phía sau lưng bọn họ là hai ngũ giai võ giả của Quang Minh giáo hội, sau cùng là đám đông nhân viên thần chức của Quang Minh giáo hội.

Thực lực của đại quân truy sát hùng mạnh tới cực điểm, không cần nói tới những người khác, chỉ cần bốn vị ngũ giai cao thủ cũng không phải là những đối tượng mà người bình thường có thể chống lại được, Thần Nam nếu như bị đuổi kịp, không bị đánh nát vụn mới là lạ.

Tuy nhiên, Bạch tê nguừ quả thật vô cùng thần tốc, không hổ là tam giai thông linh thú vương, nhanh như chớp lao ra ngoài thành.

Thần Nam nghe thấy tiếng gió vù vù, cây cối hai bên đường nhanh chóng lùi lại phía sau. Chàng ta quay đầu nhìn lại phía sau, phát hiện ra Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên đuổi theo ngay sau không nhanh không chậm, trước sau gì vẫn duy trì một khoảng cách nhất định, bọn họ đều có những bảo vật phi hành, rõ ràng không cần dụng lực.

Ngũ giai Quang Minh pháp sư và ngũ giai Hắc Âm pháp sư, tốc độ rất nhanh chóng, chớp mắt khoảng cách ngày càng gần, hai ngũ giai võ giả cũng chạy nhanh như điện, mặc dù không nhanh bằng những người ở phía trước, nhưng cũng đang giữ một khoảng cách nhất định.

Còn về đám nhân viên thần chức thì bị bỏ lại tận phía sau, sớm đã không nhìn thấy bóng người.

Thần Nam có chút kinh hãi, nếu như không phải Bạch Tê nguừ thiên bẩm là dị chủng, e rằng sớm đã bị đám người ở phía sau đuổi kịp rồi, chàng quyết định một

lát nữa, sẽ bỏ lại Bạch Tê ngưu, dựa vào tốc độ thân pháp Thiên Ma Bộ bỏ chạy. Tuy nhiên, bây giờ vẫn chưa phải lúc, cần phải phát huy tiềm lực của Bạch Tê ngưu tới mức cực điểm, để tinh lực của đám người đằng sau hao phí hết.

Thần Nam trên lưng Bạch Tê ngưu, mở chiếc bọc vải dầu hình dài, ánh sáng chói lóa phát ra, một luồng khí tức thần thánh cuộn cuộn lao lên không trung.

Một đoạn xương thần trắng như ngọc, ánh sáng lấp lánh xuất hiện trước mắt chàng, đây chính là xương tay của Quang Minh thần, phần sụn nối bắp tay và ống tay đã bị vụn, xương bắp tay và ống tay ở cùng nhau, còn bàn tay thì đã bị mất.

Thần Nam trước kia khi ở thành Tội Ác, đã từng nhìn thấy di cốt của cổ thần, nhưng so sánh với thần cốt trước mắt, những thứ kia chỉ như bùn đất, đây mới là minh châu.

Cánh tay của Quang Minh thần mặc dù đã xuất hiện không ít những vết nứt, nhưng vẫn có thể cảm thấy một luồng khí tức thánh khiết mạnh mẽ vô cùng, một luồng sức mạnh quang minh thần thánh vô cùng đang không ngừng dao động.

Quang Minh thần ít nhất cũng đã biến mất hàng vạn năm, tuy nhiên đồng xương tàn mà ông ta để lại vẫn thánh khiết như vậy, lại giữ được dao động sức mạnh mạnh mẽ như vậy, điều này thật sự khiến người ta kinh ngạc, nếu như ông ta vẫn còn sống, không biết võ công sẽ đáng sợ nhường nào?

Tiểu long kêu lên: "Đại thần còn thật hùng mạnh"

Nhìn cánh tay này, Thần nam có chút thất thần, có thể tưởng tượng, Quang Minh thần nhất định là một nhân vật pháp lực thông thiên, nhưng cho dù ông ta là một nhân vật hùng mạnh như thế nào thì vẫn bị người ta đánh tới nát xương cốt, có thể tưởng tượng đối thủ của ông ta đáng sợ tới nhường nào!

Huống hồ, nghe nói trận đại chiến kinh thiên năm đó, Quang Minh thần và Thiên Ma của Đông phương liên thủ lại chống địch, kết quả hai người đã bị thảm bại, nhân vật nằm ngoài sự tưởng tượng này khiến Thần Nam trong lòng kinh hãi, đây rốt cuộc là một nhân vật như thế nào?

"Đồ trâu ngu ngốc chạy nhanh lên, chúng đuổi tới nơi rồi!" giọng của tiểu long khiến Thần Nam bưng tỉnh

Vài người ở phía sau chắc đã nhìn thấy ánh sáng của thần cốt, nhanh chóng kéo gần khoảng cách, lập tức đuổi tới nơi.

Tới lúc này, Thần Nam không những không sợ hãi, ngược lại còn rất bình tĩnh, chàng ta gõ tiểu long, nói: "Thần xá lợi mà ngươi nói đâu?"

Tiểu long dùng tiểu trảo màu hoàng kim xoa phần bị cốc, bất mãn lầu nhàu: "Rõ ràng cảm nhận thấy dao động của sức mạnh thuần khiết đó sao, chẳng lẽ thần cốt chính là xá lợi, xá lợi chính là thần cốt"

Tuy nhiên, đúng trong lúc này, Mộng Khả Nhi đột nhiên tăng tốc, nhanh như một tia chớp lao tới, hai mắt nhìn chăm chăm vào thần cốt trong tay Thần nam, nói một mình: "Sức mạnh của Quang Minh thần bị phong ấn trong tàn cốt của mình..."

Còn Hạng Thiên cũng trong lúc này lao tới, áo dài bay phấp phật, mái tóc dài màu đỏ huyết tung bay, hung quang trong mắt không ngừng lóe lên, dường như lúc nào cũng có thể ra tay cướp lấy thần cốt.

Thần Nam không quan tâm tới tiếng kêu của tiểu long, giơ cao thần cốt lên, nói: "Các ngươi muốn có? Nếu thế, ai muốn ta sẽ ném cho".

Chàng ta bây giờ cảm thấy áp lực vô cùng lớn, hai cường địch ở trên đầu đang nhìn chăm chăm, phía sau vẫn còn bốn tuyệt thế cao thủ đuổi riết không thôi, với võ công của chàng mà nói, động thủ với nhiều người như vậy, nhất định sẽ bị đánh nát.

Mộng Khả Nhi không nói gì, chỉ đuổi theo sau chàng không nhanh cũng không chậm.

Hạng Thiên thì vô cùng háo hức, hai mắt hồng quang lóe lên, tuy nhiên hắn ta cuối cùng lại lắc đầu, cười nhạt nói: "Ta vẫn chưa sống đủ, ta không muốn bị bốn lão già phía sau đánh nát, không ăn được định vật cho người sao? Hừm?"

"Thật ra vô cùng đơn giản..." Thần Nam cười nói: "Nếu như các ngươi không

cần, ta có thể vượt trả lại cho chúng" Nói rồi, Thần Nam nhắc thần cốt giơ lên cao.

"Đợi đã, người thật sự không tiếc sao? Bên trong đó có một bộ phận sức mạnh của Quang Minh thần" Hạng Thiên vội vàng ngăn chàng ta lại.

"Nếu như đến mạng còn không có, thứ sức mạnh phù phiếm không chắc đã có được này còn có tác dụng gì nữa? Cho các người làm bia đỡ đạn!" Thần Nam cười nhạt, dường như lúc nào cũng có thể ném thần cốt đi.

Lúc này, Mộng Khả Nhi bình tĩnh nói: "Cho dù bây giờ người có vất đi, sau này chúng cũng sẽ tìm tới người, bởi vì người đã làm chúng mất thể diện".

"Đó là chuyện của sau này, ít nhất bây giờ cũng có thể được bình an, ta không muốn phí lời, ta không mong muốn làm áo cưới cho các người"

"Được rồi, ba người chúng ta liên thủ chống địch, giết chết ngũ giai tuyệt thế cao thủ!"

Lời nói của Mộng Khả Nhi khiến người ta kinh hãi, nhưng sắc mặt của nàng ta thì vẫn bình tĩnh.

Chương 15: Đạm Đài Tăng Phong Ma

Thần Nam quả thật có chút không tin những lời này là do nàng ta nói, xem ra chỗ thần cốt này vô cùng quan trọng đối với nàng ta, nàng ta rất cần có được, vì vậy mới mạo hiểm hành sự.

Hạng Thiên cũng kinh ngạc vô cùng, hẳn ta mặc dù muốn có được sức mạnh của thần cốt, nhưng cũng không điên cuồng đến mức muốn tiêu diệt ngũ giai tuyệt thế cao thủ, đối với hắn mà nói tính mạng còn quan trọng hơn nhiều so với những sức mạnh ẩn chứa trong thần cốt.

Thần Nam nghĩ ngợi mãi, trong người Mộng Khả Nhi có phong ấn một luồng sức mạnh khủng khiếp khó mà tưởng tượng được, đến luồng sức mạnh đó nàng ta cũng chưa hoàn toàn có thể điều khiển được thì không thể nào lại vội vàng muốn có được sức mạnh của thần cốt để tăng võ công cho mình, trong chuyện này nhất định có gì bí mật, khiến cho nàng ta nhất quyết cần phải có được sức mạnh của thần cốt.

Nghĩ tới những chuyện xảy ra ngày hôm nay, Thần Nam càng cảm thấy Mộng Khả Nhi rất đáng nghi ngờ. Mộng Khả Nhi tâm cơ thâm trầm, từ trước tới giờ đều mưu định kĩ càng rồi mới hành động, không thể nào lỗ mãng hành động được, nhưng hôm nay nàng ta lại liều lĩnh xông vào Quang Minh thần điện, có vẻ không để ý tới hậu quả, quả là đã quá lỗ mãng, theo như tính cách của nàng ta mà nói, thật khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng được.

Chẳng lẽ cánh tay đó quả thật quan trọng như vậy sao? Không giống với những phần xương khác của thần Quang Minh? Nếu như vậy... Thần Nam nghĩ, mình nhất định phải giữ lại thần cốt, không thể đưa cho Mộng Khả Nhi.

Thần Nam cười, nói: "Được, lần đầu tiên thấy Mộng tiên tử hào khí như thế, ta đồng ý liên thủ, Hạng Thiên ngươi dám không?"

"Ta..."Hạng Thiên dáng người cao lớn dừng mãnh, lại thêm mái tóc màu đỏ huyết, chỉ có điều bây giờ có chút cứng lưỡi. Hắn ta cảm thấy hai người trước mặt quá điên cuồng, còn hơn cả Hồn Thiên tiểu ma vương hắn vốn đã rất ngông cuồng, lại muốn lấy thân ở tứ giai, tiêu diệt bốn ngũ giai cao thủ.

Thần Nam hào khí ngút trời, cười ha ha nói:

"Nếu như hai người các người dẫn dụ được ba người, cho ta nửa canh giờ, ta có thể giết được một người!", trong câu nói này cũng có phần kích bác Hồn Thiên tiểu ma vương.

Mộng Khả Nhi cũng nói: "Nếu như dẫn dụ hộ ta ba người, ta cũng có thể giết chết một tên trong nửa canh giờ"

Nghe những lời này, Thần Nam trong lòng giật mình:

"Mộng Khả Nhi quả nhiên rất mạnh, tới nay cô ta đã có thể chiến đấu với tuyệt thế cao thủ, chắc phong ấn trong người cô ta đã phá khai rất nhiều".

Hạng Thiên giật thót mình, hai người trước mắt hào khí ngút trời, đã có lòng tin giết chết tuyệt thế cao thủ, điều này đối với hắn ta mà nói là một sự đả kích không nhỏ, hắn ta mặc dù võ công tinh thâm, có bất thế kì công, khiến hắn ta tin tưởng trăm phần nếu so tài với những cao thủ cùng cấp, nhưng hắn ta cảm thấy nếu như đánh nhau với ngũ giai cao thủ, thì vẫn có thể lành ít dữ nhiều.

Hắn ta không thể nào hiểu nổi, hai người trước mắt sao lại mạnh đến nhường ấy, sững sờ nhìn họ, tuy nhiên cuối cùng hắn ta vẫn cắn răng nói: "Ta chỉ có thể giữ chân một người".

"Được, tốt quá!" Thần Nam nói lớn:

"Vây, chúng ta bàn bạc một chút, hôm nay nhất định phải làm thật hoành tráng, để lại một truyền kì, ba thanh niên cao thủ đánh bại bốn ngũ giai cao thủ".

Tiểu long xoa đầu, giọng non choẹt nói: "Vẫn còn ta đại đức đại uy Bảo Bảo đại long, trên trời dưới đất chỉ có ta độc tôn..."

"Cốp".

Thần Nam gõ mạnh khiến nó không nói tiếp được nữa, anh chàng bé nhỏ này bắt đầu điên cuồng rồi, có lẽ thật sự có thể tung hoành một trận, nhưng nó vẫn chưa hoàn toàn phục hồi lại như ban đầu, không thể chiến đấu được, chẳng may xảy ra điều bất trắc có trời mới biết được nó có rơi vào giấc ngủ vui hay không.

Mộng Khả Nhi nói: "Hạng huynh có thể giữ chân được một người, ta và Thần huynh mỗi người có thể giết được một người, hừ, người thứ tư thật khó xử lí, hẳn ta mà nhúng tay vào thì chúng ta lành ít dữ nhiều".

Ba người bắt đầu thăm mật nghị.

Bạch tê ngư thiên sinh là dị chủng, chạy như bay, nhưng bốn lão già phía sau đuổi càng ngày càng gần.

Đúng trong lúc này, Thần Nam đột nhiên giảm chậm tốc độ của Bạch tê ngư, bốn đại cao thủ lập tức đuổi tới nơi, rõ ràng, ngũ giai Hắc Ám pháp sư vẫn giữ một khoảng cách nhất định với người của Quang Minh giáo hội, cẩn thận phòng bị, suy cho cùng hai bên cũng là đối địch, nói không chừng sẽ tập kích lẫn nhau.

"Ta bỏ lại thần cốt" Thần Nam ném xương cánh tay thần về phía Hắc Ám pháp sư, đối phương sững sờ, túm lấy theo bản năng.

Ngũ giai Quang Minh pháp sư không thể đuổi theo Thần Nam để tính sổ được nữa, xương tay thần tuyệt đối không thể để thất lạc, ông ta nhanh chóng niệm thần chú, trên không trung lập tức bùng lên một ngọn lửa lớn, lao cuộn cuộn về phía Hắc Ám pháp sư, cả không gian đều cháy lên đỏ rực.

Quang Minh pháp sư ra tay vô cùng ác độc, không cần biết ma lực tiêu hao, phóng ra ma pháp uy lực tuyệt luân, tránh để đối phương chạy thoát.

Hắc Ám pháp sư nhìn thấy đối phương liều mạng, trong lòng giật mình sợ hãi, dù sao thì xung quanh lão cũng có vài kẻ địch hùng mạnh, nếu như lão cũng liều mạng, lúc ma lực hao tổn hết, nhất định sẽ chết một cách không tử tế.

Lão ta mặc dù biết Thần Nam muốn đi họa cho người khác, nhưng lão thật sự không muốn bỏ đi thần cốt, nếu như có thể cướp thành công, đối với Quang Minh giáo hội mà nói, sẽ là một sự đả kích rất lớn.

Một lát sau, Hắc Âm pháp sư trong lòng thoải mái hơn.

Lúc này, Thần Nam, Mộng Khả Nhi, Hạng thiên đột nhiên ra tay, tấn công mạnh mẽ về phía hai ngũ giai võ giả.

Hắc Âm pháp sư vui mừng, trong lòng nhẹ nhõm hẳn đi.

Trận chiến này vì đoạt thần cốt mà tiến hành đại hỗn chiến, ngũ giai Quang Minh pháp sư và ngũ giai Hắc Âm pháp sư cuồng bạo thi triển ma pháp, ngọn lửa hùng hực bùng lên trên không trung, giống như một biển lửa trên trời cao, những tiếng nổ lớn 'bùm bùm' vang lên, giống như thiên la địa võng, đan thành một tấm lưới quang không lồ trên không trung, cả thiên không chỗ nào cũng thấy ánh sét.

Đại chiến trên mặt đất cũng kịch liệt không kém. Giữa Thần Nam, Mộng Khả Nhi, Hạng Thiên và hai ngũ giai cao thủ, kiếm khí, đấu khí ngang dọc.

Năm người đánh từ đường lớn tới bên những cây ven đường, từng hàng cây đại thụ đã bị đánh nát vụn dưới kinh khí mạnh khủng khiếp của năm người.

Vô công đạt tới mức của bọn họ, sức phá hoại đều khó có thể tưởng tượng được, hai lão già của Quang Minh giáo hội, đang chống lại với Mộng Khả Nhi và Hỗn Thiên tiểu ma vương trên không trung. Mỗi người trong số họ vung tay lên, là mười cây đại thụ chọc trời bị nhổ tung gốc, bay thẳng lên trời, lao về phía đối thủ trong không trung, tiếng nổ vang trời, còn hai ông già ống tay rộng vung ra, những khối đá lớn như cối xay, vùn vụt không ngừng lao lên không trung, giống như trận mưa sao băng dày đặc, đúng là khí thế kinh thiên động địa.

Trên không trung, chín cánh ngọc liên hoa của Mộng Khả Nhi bay ra, giống như chín lưỡi thần đao tới từ thiên giới, phát ra ánh sáng chói lóa, vô cùng mạnh mẽ, những nơi nó đi qua, không có một binh khí nào có thể ngăn cản được, từng hàng cây đại thụ bay thẳng lên trời đều bị cánh ngọc liên chém thành vô số đoạn

giống như tờ giấy, sau đó nổ vỡ tung, đám đá to như chiếc cối xay bị Mộng Khả Nhi dùng đạo pháp Tâm lô chưởng đánh tung thành những mảnh vụn, bắn tung ra khắp nơi

Hỗn Thiên tiểu ma vương cũng vô cùng dũng mãnh, Hỗn Thiên Hư Không đạo được hãn ta phát huy tới cảnh giới cực điểm, một hồ đen kịt khổng lồ xuất hiện trước ngực hãn ta, sức mạnh không gian tới từ dị giới, mạnh mẽ giống như trường giang cuộn cuộn, sóng lớn nuốt trời, hung bạo sục sôi, chỉ trong chớp mắt đã phá tan hết quá nửa cây cối ở phía dưới, hai ngũ giai cao thủ không ngừng bị sức mạnh của dị giới này đánh bay ra.

Thần Nam huyền công thông thể, thiên địa nguyên khí từ đỉnh đầu tràn vào, chảy khắp trong cơ thể, toàn thân bao phủ hắc khí, giống như ngọn lửa u minh, Diệt Thiên Thủ uy lực mạnh mẽ hết đòn này đến đòn khác tung ra, đánh tới trời long đất lở, đá vỡ bay tứ tung, chưởng thủ màu đen khổng lồ đánh nát vô số cây cối, cả sơn địa như bị đập bằng.

Bốn đại tuyệt thế cao thủ của Tây phương, ba đại thanh niên cao thủ của Đông phương đánh tới thiên hôn địa ám, sơn địa rung chuyển, đây là một trận đại chiến kinh động giới tu luyện phương Tây.

Kết quả cuối cùng, ngũ giai Quang Minh pháp sư ma lực dường như cạn kiệt, khi đại đội người ngựa của Quang Minh giáo hội đuổi tới, hai ngũ giai võ giả đã không thể cử động, nằm dài trên mặt đất, giống hệt như người đã chết.

Hai người này bị trọng thương nghiêm trọng, bọn họ nói đứt quãng những việc xảy ra sau này, ngũ giai Hắc Ám pháp sư và Quang Minh pháp sư đại chiến xong cũng kiệt sức, bị ba đại thanh niên cao thủ của Đông phương bắt mất.

Ngày hôm nay toàn giới tu luyện Tây phương chấn động.

Quang Minh giáo hội công khai tuyên bố, Tân Lan đế quốc Quang Minh thần điện bị Hắc Ám giáo hội tấn công, đám đông nhân viên thần chức xuất động, ba vị tuyệt thế cao thủ xuất kích, xảy ra đại hỗn chiến kịch liệt với Hắc Ám giáo hội tại Tân Lan đế đô, trong trận chiến này, ba thanh niên cao thủ của Đông phương đã rơi

vào vòng xoáy của đại chiến, đánh bị thương hai vị tuyệt thế cao thủ của Quang Minh giáo hội, đánh bại và bắt đi ngũ giai pháp sư của Hắc Âm giáo hội.

Tin tức hỗn độn mơ hồ, Quang Minh giáo hội cố gắng giấu đi thông tin làm sống lại thần Quang Minh.

Hắc Âm giáo hội và Quang Minh giáo hội, từ trước tới giờ tranh đấu không thôi, sau khi mọi người nghe được thông tin này, cũng không vì đó mà cảm thấy kinh ngạc, điều thật sự khiến người ta kinh ngạc chính là thông tin hỗn độn không rõ ràng đằng sau, ba đại thanh niên cao thủ Đông phương, đánh trọng thương hai vị tuyệt thế cao thủ của Quang Minh giáo hội, đánh bại và bắt đi ngũ giai pháp sư của Hắc Âm giáo hội, điều này làm cả giới tu luyện Tây phương chấn động.

Ba người thanh niên hai mấy tuổi rất cuộc là những nhân vật như thế nào mà có thể đánh bại ba vị lão tiền bối ngũ giai cao thủ, lại còn đánh trọng thương họ, điều này thật đáng kinh ngạc!

Điều này khiến cho rất nhiều người trong giới tu luyện Tây phương lo lắng, than thở giới tu luyện Đông phương càng ngày càng mạnh lên, "Pháp khí bại vong luận", "An đặt bại vong luận" lại một lần nữa được người ta nhắc tới.

Ở giới tu luyện Tây phương, từ trước tới giờ đã có "Pháp khí bại vong luận" và "An đặt bại vong luận, những bậc tiền bối cho rằng, cùng với việc Tây phương ý lại ma tinh hạch và các loại ma pháp khí, pháp sư không coi trọng tập trung ma pháp của bản thân, vô giả quá ý lại ma pháp vũ khí, vì thế mà cao thủ cái thế hàng trăm năm cũng không xuất hiện nổi một người.

Trong quá khứ xa xôi, giới tu luyện Tây phương đã từng trải qua thời kì lịch sử vô cùng huy hoàng, những năm tháng đó đã từng xuất hiện những pháp thần và đấu thần có thể sánh ngang với thần linh.

Trong những năm tháng xa xôi, mọi người không dựa vào ngoại vật, hoàn toàn dựa vào bản thân mình để tu luyện, trong thời kì đó cơ thể của những ma pháp sư rất hùng mạnh chứ không yếu ớt, bọn họ không những tu luyện làm thế nào để khống chế điều khiển ma pháp nguyên tố, mà còn dùng ma lực để luyện nhục thể,

những ma pháp sư đó đúng là vô cùng đáng sợ.

Còn võ giả thì căn bản không cần dùng tới vũ khí ma pháp, điều kiện tu luyện của họ vô cùng gian khổ, có thể độc lập lao vào trong những khu rừng nguyên thủy có ma thú xuất hiện để tu luyện, chính là trong những khoảnh khắc sinh tử tôi luyện thành bản lĩnh.

Quang Minh giáo hội không thể ngờ rằng hai luồng thông tin hỗn độn không rõ ràng đã dẫn tới hai loại "Bại vong luận" một lần nữa được nhắc tới, bọn họ thậm chí vui mừng vì đã di chuyển được sự chú ý của giới tu luyện.

Hai ngày sau, Thần Nam, Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên ở bên ngoài đô thành Tân Lan, nếu như không phải vì truy binh của Quang Minh giáo hội, bọn họ đã chạy xa hơn nữa rồi.

Bốn cao thủ tuyệt thế của Quang Minh giáo hội, hiện nay có ba người đang bị trọng thương, chỉ còn một người là không sao, sự truy đuổi của thần điện đối với ba người bọn Thần Nam mà nói căn bản không thể tạo thành uy hiếp được nữa.

Trên thực tế, trong số bốn tuyệt thế cao thủ chỉ có vị pháp sư là người của thần điện, ba võ giả kia chỉ là những cao thủ tiền bối do Tân Lan đế quốc mời tới để bảo vệ xương cánh tay của Quang Minh thần, giáo hội thật chất đã bỏ ra lực lượng lớn.

Quang Minh giáo hội của Tân Lan đế quốc bây giờ không thể uy hiếp tới ba người, nhưng Hắc Ám giáo hội thì đem đến cho ba người áp lực vô cùng lớn, đám người này bí mật truy kích bọn họ, có tới bốn ngũ giai cao thủ.

Theo những gì mà vị ngũ giai Hắc Ám cao thủ bị bắt nói ra thì có ba người được mời từ nước khác tới, chuẩn bị tấn công trên đường Quang Minh giáo hội bảo vệ xương tay thần.

Ba người vô cùng kinh ngạc, đúng là đụng phải tổ ong, không ngờ truy binh lại hùng mạnh như thế.

Buổi tối, bọn họ tới một vùng đồi gò, ở đây không có những cây cối cao to mà

chủ yếu là những cây rậm thấp, ba người ngồi túm lại bên này đồng lửa, không nói gì ăn thịt nướng.

Ngũ giai Hắc Ám pháp sư ngồi ở bên kia đồng lửa, cẩn thận nướng cho tiêu long một xiên cánh chim, đường đường là ngũ giai Hắc Ám pháp sư lại rơi vào bước đường này, thật khiến cho người ta khóc không ra nước mắt, "người ở dưới hiên nhà không thể không cúi đầu".

Bây giờ đang là mùa xuân, trăm hoa đua nở, gió đêm thổi tới mang theo hương hoa ngào ngạt, tuy nhiên, ba người thanh niên ngồi bên đồng lửa vẻ mặt lạnh lùng vô cùng.

Ba người phán đoán rất lâu, cho dù ai đưa ra điều kiện cao như thế nào, hai người còn lại cũng không muốn từ bỏ cánh tay thần, muốn lập tức dùng vũ lực để quyết định quyền sở hữu thuộc về ai.

Hỗn Thiên tiểu ma vương một quyền đâm xuống mặt đất, một cục đá lập tức vỡ vụn, hung ác nói: "Hỗn Thiên đạo đưa ra ba mươi lăm vạn đồng tiền vàng, các người lẽ nào vẫn không thỏa mãn sao?"

Mộng Khả Nhi vô cùng bình tĩnh nói: "Đạm Đài thánh địa đưa ra bốn mươi vạn đồng tiền vàng".

"Người...." Hạng thiên hai mắt đỏ ngầu, trợn tròn nhìn Mộng Khả Nhi.

Thần Nam đã rất lâu không hề nói gì, chàng không có hậu thuẫn lớn mạnh như hai người kia, chàng chỉ có thể dùng vũ lực để tranh giành, tuy nhiên trước khi ra tay, chàng cần phải hiểu được một chút sự tình.

"Các ngươi không cần tranh giành, Quang Minh giáo hội không phải là có nhiều thần điện sao, xương của Quang Minh thần được phong ấn trong các nơi đó, chúng ta đã biết được bí mật này, chỉ bằng đi cướp một nơi nữa", Thần Nam mỉm cười nói.

Mộng Khả Nhi nói: "Thần điện của Tân Lan đế quốc là thần điện đầu tiên mở

phong ấn, lấy thần cốt ra, thần điện khác chưa làm như vậy, trải qua cơn phong ba này, trong thời gian ngắn, Quang Minh giáo hội chắc sẽ không tiếp tục mở bất kì phong ấn của tòa thần điện nào khác, chúng ta căn bản không thể phá được những phong ấn đặc biệt đó".

"Ừm" Thần Nam thầm kêu lên, những thánh địa này đúng là lợi hại, từ rất sớm đã biết được những thông tin này, chàng bây giờ mới thông qua họ mà biết được.

"Ta cần thần cốt".

Dưới ánh trăng mờ ảo, Hạng Thiên vẽ mặt hung dữ, Mộng Khả Nhi ngồi bên cạnh càng trở nên siêu trần thoát tục, giống như Nghiễm Hàn tiên tử.

Mộng Khả Nhi cho thêm một thanh củi vào đồng lửa, nói với Hạng Thiên: "Người cho dù có được thần cốt, cũng không có cánh nào chiếm được sức mạnh bên trong nó làm của mình, bởi vì trước khi Quang Minh thần bị đánh tan xương nát thịt đã chuẩn bị trước cho việc trùng sinh sau này, ông ta đã phong ấn sức mạnh của mình trong thần cốt, người căn bản không có cách nào để luyện hóa, chiếm làm của mình được".

"Hừm, đừng có lừa người khác, đã không có tác dụng gì, tại sao người phải tranh giành nó", Hạng Thiên lộ ra vẻ khó chịu.

"Ta cần dùng nó để phong ấn ác ma, chỉ cần đặt nó trong trận pháp là được".

"Cái gì?" Hạng thiên lập tức biến sắc, anh ta dường như nhớ ra điều gì, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ ác ma mà Đạm Đài cổ thánh địa phong ấn sắp phá được phong ấn rồi sao?"

"Đúng thế, sức mạnh của phong ấn đã vô cùng yếu, nhất định cần phải bổ sung thêm thần lực, nếu không thì sau khi ác ma phá phong ấn thoát ra, không những Đạm Đài thánh địa chúng ta gặp họa, mà Hỗn Thiên đạo các người cũng không thể thoát khỏi, đừng quên rằng, năm đó, tổ sư của phái người cũng tham gia phong ấn" Mộng Khả Nhi vô cùng bình tĩnh nói.

Thần Nam trong ngực bùm một tiếng... ác ma Đạm Đài Tuyền phong ấn. chính là ác ma Đạm Đài Tuyền phong ấn.

Khi đó trong Hư thiên huyền cảnh của Vô Danh thần ma ở vùng đất chết, chàng đã nhìn thấy một giấc mơ của Mộng Khả Nhi, đúng là có chuyện như vậy.

Vạn năm trước, Đạm Đài Tuyền đã phong ấn một ác ma, đó chính là cường giả cùng thời với Thần Nam, đã vạn năm trôi qua, ác ma đó vẫn sống, vậy thì trước khi bị phong ấn hẳn ta đã phá vỡ tử cảnh. Điều này nói lên rằng, Đạm Đài Tuyền khi đó cũng có năng lực tương ứng, khi đó nàng ta đã là nhân vật cấp tiên thần, vì thế bây giờ phong ấn yếu đi, cần phải có sức mạnh cấp tiên thần mới có thể bổ xung được.

Thần Nam kinh ngạc vô cùng, ác ma khiến cho chàng rung mình, đồng thời dung mạo của Đạm Đài Tuyền lại một lần nữa hiện về thật rõ ràng trong trái tim chàng. Rất lâu sau, Thần Nam mới bình tĩnh lại được, chàng ép mình tạm thời quên đi những chuyện trước kia, bây giờ chàng cũng chẳng thể thay đổi được điều gì.

Thần Nam bắt đầu suy nghĩ tình hình hiện nay, Mộng Khả Nhi hành động lỗ mãng như vậy bất chấp hậu quả giành thần cốt, thì ra là vì nguyên nhân này.

Chàng cũng thật trùng hợp đã bị cuốn vào trong cơn lốc xoáy này, sức mạnh trong thần cốt khó mà luyện hóa, đối với chàng mà nói thì cũng không có tác dụng lớn nào, chàng quả thật đã không hiểu gì mà bị rơi vào hành động lần này.

"Bảo Bảo, đưa thần cốt cho họ, chúng ta đi..." Thần Nam quay người nói với Long Bảo Bảo, nhưng đột nhiên chàng ta lập tức sững sờ.

Tiểu trảo màu hoàng kim của tiểu long đang bẻ mạnh xương tay của thần Quang Minh, những vết nứt vốn có trên đó dưới sức mạnh của con tiểu quái vật là tiểu long, xương cánh tay nhanh chóng gãy ra.

Một hạt châu tử màu vàng sáng lóa chói mắt rơi vào trong tiểu trảo của nó, tiểu long chớp chớp đôi mắt to hiểu kì nhìn chăm chăm, sau đó ném vào mồm cắn mạnh, nghe thấy lời nói của Thần Nam, nó nói không rõ ràng: "Đưa cho họ làm gì...cứng quá...ta cắn cắn cắn cắn..."

Ngũ giai Hắc Âm pháp sư vẫn đang giúp tiểu long nướng cánh chim, ngồi bên cạnh nó, vẫn nhìn nó gõ bẻ thần cốt, nhưng không ngờ nó lại lấy được một hạt châu tử, đôi mắt kinh ngạc của ông ta suýt nữa thì rơi ra ngoài.

Mộng Khả Nhi kêu lên thất thanh, nhanh chóng lao về phía tiểu long, Hạng Thiên cũng kêu lên một tiếng nhanh chóng lao về phía tiểu long.

Tiếng kêu kinh ngạc của hai người thật sự làm cho tiểu long giật nảy mình 'ực' một tiếng, châu tử màu vàng bị nó nuốt vào trong bụng, con vật nhỏ bé bay lên không trung, tức giận kêu lên:

"Ta bị các người làm cho giật mình, châu tử bị nuốt rồi, đều tại các người, thần thuyết, lúc ăn đồ không được nhai nuốt vội, ta rất tức giận".

Chương 16: Diệt Sát

Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương đều chờ như con gà gổ, không ngờ viên châu tử chứa đựng thần lực đã bị tiểu long nuốt mất, Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên đều vọng kêu lên:

"Mau nhả ra!"

Sau khi nghe thấy lời nói của họ, tiểu long càng thêm tức giận, lớn tiếng hét:

"Bảo Bảo rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng...ai yo..."

Tiểu long đang định ra đòn, đột nhiên kinh hãi kêu lên:

"Ai yo...ai yo... nó đang bò qua bò lại trong bụng ta...ai yo...."

"Long Bảo Bảo người sao thế." Thần Nam vung Cầm Long Thủ ra, ôm lấy tiểu long vào lòng, vội vàng hỏi:

"Người cảm thấy thế nào? Mau nôn hạt châu tử ra"

"Nó chạy qua chạy lại trong bụng ta, nó... có thể động đây, ai yo...ta nôn..."

Tiểu long nghe lời Thần Nam, bắt đầu cố gắng nôn châu tử ra ngoài, nhưng chỉ có thể phun ra chút rãi, nó không nôn ra được thứ gì.

"Ai yo...nó hóa thành...nước rồi, đang chảy trong bụng ta... ngứa quá a...."

Tiểu long kêu gào không ngừng, tuy niên không hề có vẻ khổ sở, đều này khiến cho Thần Nam có chút an lòng.

Mộng Khả Nhi và Hồn Thiên Tiểu Ma Vương căng thẳng nhìn nó, chờ đợi hạt châu tử kì quái đó tự chạy ra ngoài.

"Ai yo...nó...nó chạy lên đầu ta rồi...." Tiểu long giọng sắc mùi sữa kêu lên.

Lúc này trên đầu tiểu long đột nhiên kim quang bùng sáng, phát ra ánh sáng chói lóa lấp lánh, kim quang phát sáng trong vòng nửa khắc rồi mới từ từ biến mất, tiểu châu tử màu vàng ẩn hiện, khắc ở giữa trán tiểu long, giống như con mắt thứ ba, tuy nhiên cũng không có sức mạnh thuộc tính quang mang dao động, so với long lân lấp lánh kim quang của tiểu long, châu tử không nổi bật lắm.

Tiểu long dùng tiểu trào liên tục ẩn xuống dưới, nó đau đớn, rên hừ hừ, nhưng châu tử mọc ở trên, khó mà di chuyển được một chút, cuối cùng nó buồn bã nói:

"Ta cứ cho rằng sắp khai thiên nhãn, kết quả hạt châu tử này không chịu đi, đáng ghét"

Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên đưa mắt nhìn nhau, bọn họ còn đau lòng hơn cả tiểu long, bởi vì bọn họ đã không cảm nhận được thần lực đang dao động nữa.

Hai ngày tiếp theo, Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên cả ngày nhìn trán của tiểu long đầy hi vọng, hi vọng có thể có kì tích xảy ra, nhưng bọn họ đã thất vọng, khí tức thánh khiết đó hoàn toàn biến mất, không có bất cứ dao động năng lượng nào truyền ra ngoài nữa.

Mộng Khả Nhi khó có thể duy trì được vẻ bình tĩnh, Đạm Đài thánh địa cần có sức mạnh tiên thần để làm vững thêm phong ấn, nhưng bây giờ còn có thể tới đâu để tìm đây?

Ba đại thanh niên cao thủ vì thần cốt mà tạm thời liên thủ lại với nhau, bây giờ thần cốt thì vẫn còn, nhưng giá trị của nó thì không còn, vì vậy mà ba người vì lợi ích mà hợp tác nhất định sẽ lại phân tán, gặp lại nhất định lại động tới binh đao.

Thần Nam trong lòng có dự cảm, ngày hôm sau trong số ba người nhất định có một người chết trong tay đối phương

Lúc chia tay, Hạng Thiên đột nhiên cười tàn nhẫn, sau đó đột nhiên một đao chém chết ngũ giai hắc ám pháp sư. Hắn vỗ cánh thần ma rồi lao lên bầu trời, Mộng

Khả Nhi miệng cười nhạt, đứng trên ngọc liên đài bay lên không trung.

Thần Nam thầm nhủ không hay, hai người này không phải muốn đồ hết tội cho chàng chứ?

Ba người đều không muốn hoàn toàn trở mặt với bất cứ một thế lực nào của Tây phương, vì thế trước đây không lâu, sau khi đánh bại hai tuyệt thế cao thủ của Quang Minh giáo hội nhưng không giết, nhưng bây giờ.... Thần Nam kêu lớn hồng rôi, hấn bắt đầu mắng thầm.

Tiểu long lại dùng một ngữ điệu thân mật gọi:

"Mộng Khả Nhi, nàng đợi một chút, ta có một tin tốt muốn nói với nàng."

Thần Nam cốc nó một cái nói: "Có cái gì hay ho mà nói với ả đàn bà này!"

Phía xa, Mộng Khả Nhi dừng lại, có chút không hiểu nhìn Tiểu long, bình tĩnh hỏi: "Có tin gì?"

"Bạn cũ của nàng bảo ta nhắn với nàng một câu, để ta nhớ lại xem anh ta nói như thế nào!"

"Ai? Nói gì?"

Tiểu long chăm chú suy nghĩ một lát, sau đó nó chớp mắt, giọng búng ra sữa kêu to lên: "W..ào..o...một trăm lần một trăm lần."

Mộng Khả Nhi nghe thấy câu nói này, tức tới nỗi toàn thân run rẩy, suýt nữa thì rơi khỏi ngọc liên đài, bộ dạng ung dung điềm đạm hàng ngày hoàn toàn biến mất.

"Con rồng bĩ ối đáng chết, sớm muộn gì ta cũng chém ngươi thành vạn mảnh."

Mộng Khả Nhi lúc này không muốn dừng lại, nhanh chóng lao đi

Thần Nam cười lớn, tiểu long chớp đôi mắt to, cũng cười lẫn ra, Thần Nam lúc này cảm thấy tiểu long đúng là rất đáng yêu!

Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên nhanh chóng bay ra khỏi khu núi non, bọn họ có thỏa thuận chung, bay về hai hướng, không ngừng phát ra cùng một tin tức. Trước đây, tin tức hỗn độn không rõ ràng, mà Quang Minh giáo hội đã công bố ra ngoài.

Quang Minh giáo hội công khai tuyên bố, Tân Lan đế quốc Quang Minh thần điện bị Hắc Ám giáo hội tấn công, đám đông nhân viên thần chức xuất động, ba vị tuyệt thế cao thủ xuất kích, xảy ra đại hỗn chiến kịch liệt với Hắc Ám giáo hội tại Tân Lan vương đô, trong trận chiến này, ba thanh niên cao thủ của Đông phương đã rơi vào vòng xoáy của đại chiến, đánh bị thương hai vị tuyệt thế cao thủ của Quang Minh thần giáo, đánh bại và bắt đi ngũ giai cao pháp sư của Hắc Ám giáo hội.....

Tin tức hỗn độn mơ hồ, Quang Minh giáo hội cố gắng giấu đi thông tin làm sống lại thần Quang Minh....

Mộng Khả Nhi và Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương nắm rõ tâm lý của Quang Minh giáo hội, dựa theo những tin tức mà họ công bố ra ngoài để làm một bài văn

Hai người sau khi bỏ lại Thần Nam đã công bố rộng rãi ra ngoài rằng, ba người bọn Thần Nam lần đầu tới Tây phương, trong lúc vô ý đã rơi vào trận chiến giữa Quang Minh giáo hội và Hắc Ám giáo hội, nhằm lẫn đánh bị thương hai cao thủ của thần điện, bây giờ xin trịnh trọng xin lỗi

Ngoài ra, sau khi ba người bắt đi ngũ giai hắc ám pháp sư, từ trên người lão đã lấy được một thánh vật của Quang Minh giáo hội, cụ thể là gì, hai người không tiện nói ra, hắc ám pháp sư và thánh vật bị đánh cắp, sẽ do Thần Nam áp giải trả lại thánh điện coi như biểu thị chút thành ý do trước kia đã mạo phạm

Hai người đẩy đi mọi chuyện một cách sạch sẽ, Hắc Ám giáo hội hiểu được mọi chuyện, Quang Minh giáo hội cũng hiểu được mọi chuyện, nhưng Hắc Ám giáo hội ở Tây phương dường như người người đều muốn đánh, thế lực cô độc, cho dù họ nói gì thì mọi người cũng không tin, Quang Minh giáo hội thì muốn cố gắng dấu đi bí mật, đương nhiên cũng không vạch trần ra. Không lâu sau khi hai người truyền thông tin ra, Quang Minh giáo hội công bố hoàn toàn cách làm của họ, chấm dứt hiểu lầm tại đó, bọn họ sẽ phái người đi bàn bạc với Thần Nam.

Mười mấy ngày trôi qua, Thần Nam toàn thân nhuốm máu, những ngày này chàng bị bốn tuyệt thể cao thủ của Hắc Ám giáo hội truy sát khắp trong đại sơn, cái chết của hắc ám ngũ giai pháp sẽ đã được tính vào món nợ của chàng.

" á....."

Hôm nay chàng cuối cùng đã đợi được cơ hội, chàng đã ngâm mình trong bùn hai canh giờ, khi hai tuyệt thể cao thủ tìm được tới nơi này, chàng lao lên, với tốc độ nhanh như thiểm điện giết chết một ngũ giai tuyệt thể cao thủ, nhưng chàng thì bị một người khác đánh trọng thương, phải chạy trốn.

Tứ đại tuyệt thể cao thủ liên thủ tìm kiếm, mười mấy ngày này đối với Thần Nam mà nói đúng là giống như sống trong địa ngục.

Chàng vốn muốn để Long Bảo Bảo thử đưa chàng chạy trốn, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là chàng phải chăm sóc cho tiểu long, anh chàng này sau khi nuốt xá lợi của thần Quang Minh, những ngày này lại trở thành tỉnh tỉnh mơ mơ, rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ.

Giết chết một tuyệt thể cao thủ, Thần Nam liệu hết khí lực mới thoát được khỏi người kia, chàng ngã ra mặt đất, thở dốc, thề rằng:

"Lần sau, nếu như không thể lấy được cánh thần ma của Hạng Thiên, thì nhất định sẽ cướp lấy ngọc liên đài của Mộng Khả Nhi."

Nếu như chàng cũng có một bảo vật có thể phi hành được, thì không thể bị bốn tuyệt thể cao thủ truy sát gắt gao như thế này được, cũng có thể giống như đám Hạng Thiên thuận lợi thoát khỏi vòng vây.

"Wào...." Một tiếng rống gầm vang dội, Thần Nam không thể không bắt đầu một đợt chạy trốn mới.

Tình hình vô cùng căng thẳng, trong số bốn người lại có một thánh long kị sĩ, nếu như không phải có tiểu long tồn tại, nếu như không nhờ nó phát ra khí tức thần thánh uy hiếp con thánh long kia, thì Thần Nam chắc đã sớm bị thánh long kị sĩ tìm

tới rồi.

Từ hôm nay trở đi, tiểu long hoàn toàn rơi vào giấc ngủ sâu, thần long khí tức hoàn toàn biến mất, khiến cho long uy mà thánh long sợ hãi cũng biến mất, thánh long kị sĩ nhanh chóng tìm tới.

Con Thánh long này dài chừng mười trượng, toàn thân là long giáp màu bạc, từ xa nhìn vô cùng uy vũ, giống như được đúc từ bạc trắng, tuy nhiên điều khiến người ta cảm thấy kì dị nhất chính là nó có hai đầu.

Không biết là có phải do dị dạng hay không? Con thánh long này mặc dù vô cùng dũng mãnh, nhưng trí lực dường như không cao lắm, không giống như lúc tiểu long ở vào trạng thái ngũ giai thánh long, khiến người ta thấy nó rất thông minh, Thần Nam chỉ cảm thấy sự tàn bạo trên người con ngân long hai đầu này.

Ngân long hai đầu sau khi phát hiện ra tung tích của Thần Nam, gầm gào liên miên, hai cánh mở rộng, giống như chim ưng bắt thỏ, lao về phía Thần Nam ở dưới đất, đôi cánh rộng ngân quang sáng lóa, giống như ma đao tới từ cửu u địa ngục, chém rụng rất nhiều ngọn cây của các cây đại thụ, còn cơ thể nó thì đập cho các cây nát vụn, những nơi nó bay qua, đại thụ điều bị hủy diệt, cho dù là những ngọn núi sừng sững cũng bị nó lao thẳng vào, vỡ nát.

Thần Nam ngẩng đầu lên, một đòn diệt thiên thủ vung ra, bàn tay lớn màu đen đột nhiên xuất hiện trên đầu ngân long hai đầu, đập mạnh xuống, đánh khiến cho nó lao đảo trên không trung, giậm dứ gầm lên.

Thánh long kị sĩ trước mặt khoảng sáu mươi tuổi, lão ta nhếch mép cười nhạt, nói:

"Người đã chạy trốn mười mấy ngày rồi, bây giờ ta xem người có thể trốn ở đâu được?"

Thần Nam bây giờ thật sự có chút tuyệt vọng, vị thánh long kị sĩ trước mắt rõ ràng đã vượt qua ngũ giai sơ cấp cảnh giới, ít nhất cũng đã đạt tới ngũ giai trung cấp, nếu không thì không thể thuần phục được một con ngân long hai đầu tàn bạo

thế kia.

Mười mấy ngày qua, lần nào chàng cũng từ xa nhìn theo vị long kỵ sĩ này, đến bây giờ khoảng cách mới gần thế, Thần Nam mới phát hiện ra đối phương đáng sợ thế nào, với cơ thể bị trọng thương như chàng hiện nay, làm sao có thể địch lại được.

"Chết trong tay của thánh long kỵ sĩ, ta cũng coi như là không oan uổng, tuy nhiên có thể đợi hai tuyệt thế cao thủ khác nữa tới rồi giết ta không, ta cũng muốn nhìn thật kĩ xem bọn họ rốt cuộc là những nhân vật như thế nào?"

"Hừm, người sắp chết còn muốn nói điều kiện gì?" mắt của thánh long kỵ sĩ phát ra hàn quang, sắp sửa động thủ.

Thần Nam thở dài, nói:

"Chẳng lẽ ngươi không thể nào thỏa mã được nguyện vọng này của ta sao?"

"Buồn cười, ngươi có tư cách gì mà nói điều kiện với ta, ta từ trước tới giờ chưa từng chấp nhận bất cứ điều kiện nào." Thánh long kỵ sĩ cười nhạt nói, lão ta đã giơ cao tay lên.

Tuy nhiên đúng trong lúc này, hai người nữa xuất hiện, sau khi phát hiện ra tình hình ở phía này, đều nhanh chóng lao tới.

Hai người này đều khoảng sau bảy mươi tuổi, đều có tóc vàng râu vàng, tuy nhiên không quá uy mãnh, một người còn có vẻ gầy gò

"Cuối cùng đã tóm được tiểu tử rồi, tiểu tử, ngươi có thể chết được rồi" hai lão cười nhạt.

Ba tuyệt thế cao thủ đứng trước mặt Thần Nam, áp lực mạnh mẽ dồn lên chàng không cần nghĩ cũng biết được, tuy nhiên đúng trong lúc này Thần Nam cười lớn. Chàng giơ cao tay trái lên nói:

"Ai sống ai chết, không do các ngươi nói là được, mà do ta nói!"

Thánh long kị sĩ cười nhạt:

"Người có phải là sợ tới mù đầu ra không? Chỉ dựa vào người! Được rồi, người có thể chết được rồi!" lão tay giơ tay phải lên cao."

Hai người còn lại cũng cười, đồng thời giơ chưởng thủ lên.

Thần Nam lạnh lùng nói:

"Ta đã từng giải thích với các người, tên ngũ giai hắc ám pháp sư đó không phải do ta giết, nhưng các người không tha cho ta, muốn ta chết? Được rồi, bây giờ ta cũng muốn nói một câu tương tự với các người, các người chết đi."

Ba tuyệt thế cao thủ đồng thời vung một chưởng về phía Thần Nam, cũng trong lúc đó Thần Nam vung mạnh tay trái lên, lúc này hắc ám ma khí vô tận bao phủ toàn bộ sơn lâm....

Cư dân bên ngoài đại sơn phát giác ra trời đất tối sầm lại, giống như bóng đêm đã tới, đồng thời một dao động đáng sợ từ trong đại sơn cuộn cuộn lao ra, khiến cho tất cả cư dân gần đó đều đóng chặt cửa lại.

Hai ngày qua đi, nội thương nghiêm trọng của Thần Nam đã hồi phục lại, chàng ta ôm lấy tiểu long từ từ bước ra ngoài đại sơn.

Lúc ra khỏi khu đại sơn, một đám người đang tiến vào, mấy người thanh niên đi đầu đều là những người chàng quen, chính là Khải Lợi, Nam Cung Ngâm, Nam Cung Tiên Nhi, Huyền Trang, Vương Huy.

Thần Nam có chút kinh ngạc, chàng biết rằng truyền nhân của chính ta thánh địa ở Đông đại lục sẽ tới Tây phương quyết chiến, nhưng chàng không thể ngờ được rằng những người này lại đi cùng nhau, đồng thời xuất hiện ở đây.

Những người này nhìn thấy Thần Nam áo thấm đầy máu, càng ngạc nhiên hơn:

"Không ngờ huynh quả thật vẫn còn sống"

"Huynh đúng là mạng con gián." Nam Cung Ngâm và Vương huy đồng thời thốt lên.

"A di đà phật, bản tăng sớm đã nói rồi, Thần thí chủ có tướng đại ma, không ngộ lời nói của Đại Phật sẽ dễ hại nghìn năm" Huyền Trang hòa thượng bộ dạng cao tăng đặc đạo.

Nam Cung Tiên tử xinh đẹp, cười càng ngày càng rạng rỡ, nói:

"Huynh đúng là mệnh lớn, thật ra chúng ta đang chuẩn bị tới nhật xác cho huynh! Không ngờ huynh vẫn còn sống!"

"Ta đại nạn không chết, không ngờ vừa mới ra đây đã bị các người làm tổn hại" về mặt Thần Nam dần lộ ra nụ cười, chàng ta đã nhìn ra mục đích tới của đám người này, bọn họ đến để viện trợ cho chàng, điều này khiến cho chàng rất cảm động.

Khải Lợi bước tới, vỗ vai Thần Nam nói:

"Huynh quả thật vẫn sống, huynh bây giờ có thể phong thần được rồi, hai ngày này giới tu luyện Tây phương đã truyền khắp tin bốn tuyệt thế cao thủ đang truy sát huynh, đã vây chặt huynh trong đại sơn, huynh có thể sống sót, đúng là một kì tích"

"Thật ra đã mười mấy ngày rồi" Thần Nam có chút cảm khái

Lúc này, vài người đã bắt đầu để ý tới tiểu long trong lòng chàng, ngoài Khải Lợi ra, những người khác mắt đều trở ra.

Giọng nói của Khải Lợi khiến cho mọi người định thần lại, chàng hỏi:

"Nghe nói trong đó có một tuyệt thế cao thủ kiêm tu Đông phương võ học và Tây phương võ học, huynh đã giao đấu với ông ta chưa, giao chiến thế nào?"

"Giao chiến rồi, đã bị ta giết rồi" Thần Nam bình tĩnh trả lời.

"Cái gì" mấy người đồng thời kêu lên kinh ngạc.

"Ta biết huynh lợi hại, nhưng đó là ngũ giai trung cấp cao thủ đó!" Khả Lợi kinh ngạc hỏi tiếp: "Huynh đã giáo đấu với Thánh long kị sĩ trong số họ chưa?"

"Giáo đấu rồi, cũng bị ta giết rồi" giọng nói của Thần Nam vẫn bình tĩnh như vậy.

Nhưng đám người bọn Khả Lợi thì sững sờ, lúc nhìn thấy Thần Nam còn sống bước ra khỏi đại sơn, bọn họ đã có những phỏng đoán hoang đường theo hướng này, nhưng giờ tận tai nghe thấy, vẫn cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi.

"Thần Quang Minh tại thượng! Vị thánh long kị sĩ đó ít nhất cũng là ngũ giai trung cấp, thậm chí là ngũ giai đại thành"

Khả lợi kinh ngạc nói: "Huynh nói cho ta biết, huynh đã giết cả bốn người bọn họ sao?"

"Thật sự đúng là ta đã giết hết, nếu không thì ta làm sao có thể sống sót mà bước ra khỏi đại sơn" những việc xảy ra, Thần Nam không thể nào nói cụ thể cho họ biết được, có một số bí mật không thể giải thích rõ ràng được.

Nam Cung Tiên Nhi xinh đẹp tuyệt thế giành lấy tiểu long đang ngủ say từ trong lòng của Thần Nam, nói: "Đưa tiểu long của chúng ta cho muội bế nào!"

Ngày hôm nay, giới tu luyện phương tây hoàn toàn sôi sục, một thanh niên cao thủ phương đông, dưới sự truy sát của bốn tuyệt thế cao thủ vẫn bình yên vô sự, cuối cùng bốn đại cao thủ đã bị giết.

Đây tuyệt đối là một sự kiện trong đại của giới tu luyện phương tây hàng trăm năm nay, Thần Nam với tuổi đời khoảng hơn hai mươi, liên tiếp giết chết bốn đại tuyệt thế cao thủ, đây có thể gọi là kì tích.

Sự kiện này giống như cơn động đất cấp mười hai, không chỉ khiến cho giới tu luyện Tây phương trời long đất nổ, mà cũng chấn động mạnh cả giới tu luyện Đông phương, Thần Nam không còn nghi ngờ gì đã trở thành nhân vật gây thu hút nhất của cả giới tu luyện, hàng nghìn hàng vạn đôi mắt đang tập trung về phía chàng.

Năm ngày sau, Thần Nam đưa thần cốt gãy vỡ trả lại cho Thần điện của Tân Lan đế quốc, Quang Minh giáo hội tỏ lòng cảm ơn, hết lời ca ngợi đại đức đại dũng của Thần Nam, lại khẳng khái công bố một tuyên bố, trong trận phong ba này, không thể bỏ qua công sức của Quang Minh giáo hội.

Thần Nam trở thành nhân vật tiêu điểm thu hút sự chú ý của mọi người, những lời đồn đại về chàng không ngớt, sự tích ở đông đại lục rất nhanh được truyền tới tây đại lục

Có rất nhiều những mật văn được lưu truyền, trong đó lưu truyền rộng nhất, tầm ảnh hưởng lớn nhất, là một người con gái nào đó có quan hệ phức tạp khó đoán với Thần Nam

Khi Mộng Khả Nhi nghe thấy tin này, giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi, nàng ta quả thật đã tức giận rồi!